

Giới thiệu Tru Tiên II

Giới Thiệu Truyện

Trong một siêu thị sách ở Thiên Tân, một nữ sinh trung học đã chỉ vào cuốn Tru Tiên mà nói với bạn rằng: "Đời này tớ sống vì Tru Tiên". Từ đó có thể thấy được phần nào sức hấp dẫn của bộ tiểu thuyết này.

- Tru Tiên 2 đang được tác giả Tiểu Đình viết tiếp theo cốt truyện của phần trước với nhiều diễn biến và tình tiết ngày càng ly kỳ hấp dẫn.

- Tags: **tru tien prc**, **truyen tien hiệp**

Bạn đang đọc truyện Tru Tiên II được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Giận

Chín châu của Trung thổ lấy Trung Châu có diện tích lớn nhất làm chủ, dãy núi Thanh Vân nổi tiếng thiên hạ, tung hoành đông tây nam bắc, mệnh mông bát ngát không dưới trăm vạn dặm chính là hùng cứ nơi này, ở đó động tiên đất thánh nhiều như mây. Ngoài ra, tám châu còn lại cũng đều đẹp đẽ tự nhiên, rộng lớn phi nhiêu. Trong đó có một chỗ gọi là U Châu nằm gần Nam Cương, tiếp giáp với rừng Thập Vạn Đại Sơn trứ danh. Năm xưa trong đại kiếp Thú Thần, vùng này chính là nơi chịu sự công kích trước tiên của bảy yêu thú, cũng là nơi tổn hại nặng nề nhất. Cho tới hiện tại, những sinh linh còn sót lại ở nơi này sau trận đại kiếp, mỗi lần từ xa nhìn lại rừng Thập Vạn Đại Sơn thần bí khó dò ẩn hiện trong mây mù kia vẫn còn cảm thấy rừng mình sợ hãi.

Thập Vạn Đại Sơn là một rừng núi cổ kính, diện tích cực lớn, nguy nga hiểm trở, khắp nơi đều là rừng rậm nhấp nhô kéo dài tựa hồ như không có giới hạn, lại thêm chỗ nào cũng có chướng khí kịch độc cùng một lượng lớn yêu thú hung dữ từ nguyên thủy tới nay khiến nơi đây biến thành một bức tường hiểm yếu khổng lồ cách tuyệt nam bắc. Dựa theo nhân khẩu thì U Châu vốn là vùng ít dân nhất trong cửu châu, sau đại kiếp Thú Thần thì U Châu lại càng thêm hoang vắng, nếu không tới mức mười phần mất chín thì cũng mất tới sáu bảy phần, tổn thất thật quá nặng nề.

Đặc biệt tại phía nam của U Châu, vùng tiếp giáp với Thập Vạn Đại Sơn, hiện tại lượng người sinh sống càng ít hơn nữa. Thú Thần tuy đã chết, loạn lạc yêu thú sớm đã được dẹp yên, nhưng sâu trong Thập Vạn Đại Sơn vẫn còn tàn lưu rất nhiều yêu thú lột lột, thi thoảng lại xông ra khỏi núi giết chóc nhân mạng. Những yêu thú này đều mạnh mẽ hung dữ vượt xa sức chống cự của con người, chỉ có những kẻ tu đạo mới có thể hàng phục nổi. Bởi vậy những người từng sống truyền đời tại nơi đây nếu chưa chết trong trường hạn kiếp năm xưa thì đều đã trốn đi cả. Cho dù là có một số ít quyền luyện quẻ hương không muốn rời đi, cũng chỉ có thể dời tới một vài thành trì mới được kiến tạo lại sau trận hạn kiếp, nhờ vào sự bảo hộ của tường thành kiên cố mới tránh được sự uy hiếp của yêu thú mà thôi.

P phía tây nam của U Châu, từ giữa dãy Thập Vạn Đại Sơn nhô ra một rừng núi cao vút hiểm trở, dân bản xứ gọi là Đại Hoang Sơn. Nguồn gốc của cái tên này sớm đã không còn cách nào kiểm chứng, tuy có chữ Hoang nhưng Đại Hoang Sơn nhưng cũng không phải là chỗ hoang vắng. Trên núi rừng rậm nguyên thủy ken đặc, sinh khí tràn trề, có điều cả năm đều có sương mù bao phủ và hơi nhiều chướng khí, hơn nữa sau đại kiếp Thú Thần, trong núi cũng có không ít chỗ bị yêu thú hung hãn phi thường còn sót lại chiếm cứ, khiến cả núi biến thành một nơi nguy hiểm đến ngay cả dân bản xứ cũng không dám tới gần.

Ở một nơi cách chân Đại Hoang Sơn hơn hai mươi dặm, có một tòa thành sừng sững, tường thành cao vút kiên cố, tên là Long Hồ Thành. Hiện tại ở U Châu, trong mấy đại thế lực tu chân được củng cố lại sau đại kiếp Thú Thần thì nhà họ Vương ở Long Hồ Thành chính là một thế lực có thực lực không thể xem thường.

Long Hồ Vương gia chính là một tu chân thế gia, Long Hồ Thành cũng chính là cơ sở của bọn họ, đương nhiên là phải dốc sức quản lý. Như hiện giờ, Long Hồ Thành tuy không dám nói tới hai chữ "*hùng thành*", nhưng xem ra cũng có chút danh khí. Hào môn đại trạch của Vương gia cũng chẳng khác gì một bảo lũy khổng lồ, thậm chí còn chiếm tới gần một phần ba đất đai trong thành.

Hôm ấy là một ngày trời trong nắng ấm, tại một hoa viên bên trong Vương gia bảo, cây cối xanh tốt, hoa cỏ thắm tươi, ong bướm bay lượn dập dề, chính là một ngày xuân đẹp trời. Một dòng nước nhỏ từ giữa hòn giả sơn uyển chuyển chảy xuống, làn nước trong xanh thấy đáy, nhìn rõ rả những viên đá nhỏ trơn láng đen trắng đủ màu bên dưới, nước chảy róc rách phản chiếu cây cối cao thấp, đình đài lầu các xa gần trong vườn, khiến cảnh vật càng thêm u tĩnh.

Những tràng tiếng vang khe khẽ vọng ra từ một căn đình lục giác dựng cạnh dòng nước. Dưới mái cong ở góc đình treo một cái chuông gió bằng thủy tinh, tiếng vang uyển chuyển theo làn gió nhẹ thổi, du dương êm ái lan tỏa ra khắp xung quanh.

"Tiểu đệ, đệ lại vẽ sai rồi, đúng ra là phải thế này này..."

Một cậu bé ngồi nơi bàn ghế đá đặt trong đình ánh chừng mười một mười hai tuổi, tay phải cầm bút, chau mày nhìn đồ hình như chữ viết trên nền giấy trắng, vẻ mặt rất thiếu kiên nhẫn. Đứng đằng sau cậu bé là một thiếu nữ xinh đẹp, nhìn bắt quạ cũng chỉ mười sáu, sắc mặt dịu dàng, tùm tùm cười cúi mình đưa tay bắt tay cậu bé chậm chậm miêu tả từng nét trên giấy.

"Phù văn Âm Hòa này tổng cộng có bảy nét, mười một chỗ đảo bút, mỗi chỗ đều không thể sai, nếu không phù trận vẽ ra sẽ chẳng có một tí tác dụng nào. Ừm, vẽ xong rồi!" Thiếu nữ nắm tay cậu bé, vẽ ra trên giấy một đám phù văn kỳ dị, hình dạng bên trên nhọn, bên dưới tù, trông giống như một ngọn lửa nhỏ nhỏ đang bốc cháy.

Lọn tóc nhỏ mềm mại từ bên tai thả xuống cọ vào má cậu bé, từ trên người thiếu nữ tỏa ra một mùi thơm nhẹ nhàng phảng phất.

Trái tim cậu bé như nhảy lên một cái, buông bút lông trong tay, đưa người xích lại phía sau một chút. Ai dè vừa động đậy thì đầu đã bị thiếu nữ gõ cho một cú đau điếng. Giọng thiếu nữ nghe như giận dỗi: "Heo nhóc, nhóc làm gì thế?"

Cậu bé nổi giận, tức thì trở mặt nói: "Từ đầu tới chân, đệ có chút xiu nào giống heo, tỷ nói cho rõ ra xem nào!"

"Đệ lúc bé trắng trắng mập mập giống y như heo vậy."

"... cái đó tận từ hồi bé tí, sao tỷ lúc nào cũng nhắc mãi không quên thế?"

Thiếu nữ mỉm cười, ngồi xuống cái ghế đá bên cạnh, đưa ánh mắt trong trẻo, nhưng lại nhìn ra bên ngoài. Gió nhẹ thổi tới, làn nước bên ngoài đình gợn lăn tăn, vài chiếc lá rơi bay bay chậm xuống nổi trên mặt nước, dập dềnh theo sóng.

"Bởi vì hiện tại đệ là đệ đệ duy nhất của tỷ." Nàng thở dài rồi kéo cậu bé ôm vào lòng, xoa xoa đầu cậu, trầm mặc hồi lâu rồi nhỏ giọng tiếp: "Cha mẹ mất sớm, sau khi tỷ đi rồi, đệ nên ở nhà cho ngoan, đừng có ương bướng như ngày thường nữa. Còn thuật chế tạo phù này chính là kỳ học lưu truyền của Vương gia ta, Long Hồ Vương gia có được ngày hôm nay cũng là nhờ phù lục, bởi vậy đệ hàng ngày cũng phải tĩnh tâm tu hành, đừng có làm biếng đấy."

Cậu bé thành thực gật đầu, cặp mắt đảo mấy lượt rồi nói: "Tỷ, Thanh Vân Môn cách đây bao xa?"

Thiếu nữ ngẫm nghĩ một chút rồi trả lời: "Rất xa."

Cậu bé hừ một tiếng, tỏ vẻ không tán thành: "Đang yên đang lành đi xa thế làm gì, Vương gia chúng ta không phải là tu đạo thế gia hay sao, mấy vị bá phụ, thúc thúc cũng đều rất lợi hại, chẳng nhẽ lại không bằng Thanh Vân Môn kia à?"

Thiếu nữ ngăn ra một lúc rồi bật cười, khẽ lắc đầu đáp: "Không phải vậy, không phải vậy đâu. Vương gia chúng ta và Thanh Vân Môn không thể so sánh được, giống như là... giống như là..." Thiếu nữ chau đôi mày thành tú, nghĩ ngợi một chút rồi làm bộ bỏ tay, chỉ mỉm cười nhìn đệ đệ khẽ nói: "Tóm lại, lần này có thể đi tham gia cuộc thi Thanh Vân tại Thanh Vân Môn chính là vận may của tỷ. Vạn nhất có thể bài nhập Thanh Vân Môn làm đệ tử, nói không chừng sẽ có cơ hội gặp được người đó trong truyền thuyết..."

Giọng nói của nàng nhỏ dần, trong mắt thoáng hiện vẻ say mê. Ánh mắt của cậu bé lại không cho là đúng, trong lòng thầm nghĩ ngay cả người ta còn chưa từng gặp, việc gì phải như thế chứ? Vốn định lay tỉnh tỷ tỷ còn đang mê mải, đột nhiên nghe thấy phía bên kia vườn phát ra tiếng gọi:

"Tông Cảnh, Tông Cảnh, cậu ở đâu thế?"

Cậu bé tức thì cảm thấy phấn chấn, chạy thẳng ra phía đối diện căn đình hết lớn: "Tớ ở đây."

Hết xong ngoảnh đầu nhìn lại, chợt thấy vẻ mặt tươi cười của thiếu nữ phía sau trầm hẳn xuống, đang trợn mắt ngó hán, đánh phá lên cười gãi gãi đầu. Từ bên kia vườn nhanh chóng chạy tới hai thiếu niên nữa, xem ra cũng không lớn hơn cậu bé được gọi là Tông Cảnh này bao nhiêu. Thiếu niên chạy sau cao hơn nửa cái đầu, béo trắng mũm mĩm, khi chạy khiến cơ thịt trên mặt rung rung, khuôn mặt tròn trịa hiền lành.

Cậu bé trong đình chạy tới bậc tam cấp, cười hi hi với mấy kẻ vừa chạy tới. Thiếu niên chạy trước cũng cười nói: "Vương Tông Cảnh, sao lại trốn ở đây hại bọn tớ tìm khắp nơi. Sắp tới giờ rồi, chúng ta mau lên đi xem Lưu quả phụ bên thành bắc rửa..."

Lời chưa dứt, chợt nhìn thấy Vương Tông Cảnh phía trước sắc mặt đại biến, cùng lúc một thiếu nữ từ phía sau cậu ta tiến ra, vẻ mặt như sương lạnh lẽo nhìn về phía bọn họ. Thiếu niên đang nói đại kinh thất sắc, cảm thấy bản thân lâm vào tình thế hiểm nghèo, may thay còn có mấy phản nhanh trí, ho hắng mấy cái rồi dừng lại, lấp ba lấp báp nói: "Rửa, rửa... quần áo."

Vương Tông Cảnh đứng trong đình cùng với thiếu niên béo mập bên cạnh đều sững cả người, cùng lúc nhìn về phía thiếu niên đang nói bằng ánh mắt quý dị. Đồng thời cả đám chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, một trận gió nhẹ thổi qua, thiếu nữ vừa rồi còn đứng trong đình nhảy mất đã xuất hiện ngay cạnh thiếu niên vừa nói, đưa tay nhéo ngay lấy tai hắn cười lạnh: "Rửa quần áo? Vương Tông Vinh, giỏi quá nhỉ, mấy lời nhảm nhí như vậy mà cũng mở miệng nói ra được, làm phiền cậu nói cho ta biết nữ nhân nhà nào giật quần áo lại cần các cậu đến coi lên?"

Vương Tông Vinh mặt mũi nhăn nhó, trợn mắt há mồm, sợ hãi xin tha: "Té Vũ tỷ, đệ sai rồi, đệ sai rồi, ai du, nhẹ chút, nhẹ nhẹ chút..."

Vương Tế Vũ hừ một tiếng, lỏng tay ra. Vương Tông Vinh liền như lần bụi chạy tới nấp sau thân hai thiếu niên kia, xem ra rất sợ hãi, ngay cả Vương Tông Cảnh và thiếu niên béo mập sắc mặt cũng chẳng dễ coi gì. Ai mà không biết trong Vương gia bảo, Vương Tế Vũ chính là cô gái được yêu mến nhất cũng là người mạnh nhất trong đám cùng trang lứa. Nàng ta thiên phú tu đạo cực tốt, thực lực hơn xa đồng bạn, mấy năm nay trừ đệ đệ mà nàng

yêu thương nhất là Vương Tông Cảnh ra, tất cả đám trẻ con cùng lứa đã ăn không ít khổ đau từ nàng ta rồi. Vương Tông Vinh vừa nhìn thấy nàng, là tựa như chuột thấy mèo vậy.

"Không được làm càn, cũng không được đi xem quạ phụ gì đó giật quần áo!" Vương Tế Vũ trừng mắt lườm mấy thiếu niên. Ngay cả Vương Tông Cảnh cùng đám thiếu niên đều im thin thít, gật đầu lia lịa.

"Nếu không nghe lời", Vương Tế Vũ cười lạnh, lườm Vương Tông Vinh tới mức hần cảm thấy sồn da gà: "Coi chừng ta tụt quần người ra lấy Hàn Băng Phù dán vào mông đấy."

"Ặc..." Ba tên thiếu niên đồng thời hít vào một hơi lạnh, đặc biệt Vương Tông Vinh đứng một bên người run cầm cập.

Ánh mắt Vương Tế Vũ dừng lại trên người thiếu niên mập ú đứng sau cùng, cau mày nói: "Tiểu Sơn, cậu lớn tuổi nhất, phải chú ý tới hai đứa nó."

Thiếu niên mập ú ngẩng đầu lên, khuôn mặt phúng phính, ánh mắt lấp lánh nhìn Vương Tế Vũ thành thực ừ hử một tiếng. Vương Tế Vũ lắc đầu thờ dài về mặt kiên nhẫn, xua xua tay: "Được rồi, cậu không bị bọn chúng bắt nạt là cũng không tệ rồi." Nói đoạn lại nhìn Vương Tông Cảnh: "Cẩn thận đấy, nhớ về trước khi trời tối."

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp ứng, Vương Tế Vũ liền xoay người bước đi. Đợi tới lúc thân hình yêu kiều của nàng khuất hẳn khỏi hoa viên, ba gã thiếu niên mới thở phào một hơi. Vương Tông Vinh là kẻ đầu tiên nhảy tới tóm lấy cánh tay của Vương Tông Cảnh gắt giọng: "Ghét thật, tỳ tỳ cậu cũng ở đây mà không chịu nói."

Vương Tông Cảnh đành bó tay đáp: "Tôi nói không kịp, cậu xong tới đâu đình thì đã hết toáng lên rồi còn đâu."

Vương Tông Vinh "hừ" một tiếng, trợn mắt làm mặt giận, sau đó khoát tay: "Đi thôi, đi thôi."

Vương Tông Cảnh cười hỏi: "Có đi xem rửa quần áo không?"

Vương Tông Vinh căm tức đáp: "Xem cái ma toi ấy." Vương Tông Cảnh cùng thiếu niên béo đều bật cười rồi cùng sánh vai bước đi.

Trong ba thiếu niên, Vương Tông Cảnh với Vương Tông Vinh đều là con cháu Vương gia ở Long Hồ. Gia phả Vương gia từ mấy đời trước chia thành bốn chi, Vương Tông Cảnh là ở chi trưởng, Vương Tông Vinh là chi thứ, hai người coi như là anh em họ. Còn thiếu niên béo thì lại không phải con cháu Vương gia, mang họ Nam tên chi có một chữ Sơn. Long Hồ Vương gia hiện nay đang trên đà hưng thịnh, đệ tử họ Vương trong nhà đương nhiên là nền tảng cốt lõi, nhưng nếu một thế gia nếu chỉ dựa vào mỗi người trong tộc thì cũng không ổn, huống hồ tộc lớn người đông, vàng thau lẫn lộn chưa chắc toàn bộ con cháu đã hữu dụng. Ngược lại, người cùng tộc trong lòng luôn có ý tranh quyền đoạt lợi, trong nhà đều cùng một họ, ông dựa vào đâu mà hô mưa gọi gió hưởng hương hưởng hoa bắt tôi phải phủ phục xưng thần? Từ mặt này mà luận, cho dù là anh em ruột thịt trong tộc có lúc cũng không yên tâm sử dụng bằng người ngoài tộc mà có tài năng.

Bởi vậy hiện nay thiên hạ, thế gia đại tộc nào cũng đều có dùng người ngoài tộc, dần dà lâu ngày sẽ hình thành xung quanh bốn gia không ít những dòng họ khác lệ thuộc. Xuất thân của thiếu niên béo Nam Sơn chính là như vậy, cha của nó chính là tâm phúc mà Vương gia chủ tin dùng nhất hiện nay, trong Long Hồ Vương gia cũng có thể coi là có mấy phần quyền thế, bởi vậy nó cũng đã chơi đùa cùng đám Vương Tông Cảnh trong Vương gia bảo từ nhỏ tới lớn.

Ngày xuân nắng đẹp, trời vạn dặm không mây, hai hàng liễu xanh ngắt bên đường phát phơ trong gió. Đi ra tới đường lớn, tinh thần ba tên thiếu niên đều cảm thấy thoải mái. Vương Tông Cảnh nhìn quanh mấy lượt rồi hỏi: "Bây giờ rửa quần áo chắc là không xem được rồi, chúng ta đi đâu chơi đây?"

Vương Tông Vinh cũng đang ngẫm nghĩ, tên béo Nam Sơn ở cạnh phùng hai khối thịt bên má ra, cười cười nói: "Hay là, bọn mình vẫn đi xem Lưu quạ phụ đi."

Hai huynh đệ họ Vương đồng thời ngó hán, tên béo húng hắng ho một tiếng, cặp mắt nhỏ háp háy mấy lượt.

Vương Tông Cảnh liền cầm đầu chạy, vừa chạy vừa gào lên: "Vậy còn đợi gì nữa?"

Nam Sơn quăng tằm thân phì nộn te tái chạy theo sau, nhưng vẫn không quên ngoái lại gọi Vương Tông Vinh. Vương Tông Vinh há hốc mồm, đứng sững tại chỗ thốt không lên lời, giây lát sau hậm hực nói: "Ghét thế, chẳng may xảy ra chuyện gì, tờ Hàn băng phù kia ắt sẽ chào hỏi tám mông bọn bay cho coi." Đứng yên do dự một lúc, Vương Tông Vinh cuối cùng dậm chân bình bịch, nhưng lại xoay người quay về Vương gia bảo.

Chạy tới một con đường, Vương Tông Cảnh cảm thấy hình như không phải, dừng chân lại thì nghe tiếng "phì phò phì phò" đằng sau. Tên béo Nam Sơn hồng hộc chạy tới, lại nhìn tiếp về phía sau nhưng không thấy bóng dáng Vương Tông Vinh đâu cả.

"Đồ nhát chết!" Vương Tông Cảnh chửi.

"Không sai!" Nam Sơn thở xong, liền bồi thêm một câu khẳng định, "Nhát chết!"

Vương Tông Cảnh trợn mắt với tên béo hỏi: "Ê béo, cậu dám khai là bản thân vốn không muốn xem sau đó lấy hai đứa bọn tớ ra làm lá chắn không?"

"Làm gì có chuyện đó." Tên béo lập tức phủ nhận.

"Hừ, lần nào cũng giả bộ." Vương Tông Cảnh đập một cú vào sau gáy tên béo: "Câu đó giả vờ lừa người khác trong nhà bọn tớ thôi, chứ trước mặt tớ còn làm bộ cái gì?"

Nam Sơn cũng không giận, cười hiền lành: "Cảnh thiếu gia, tôi chẳng phải chuyện gì cũng nghe theo cậu còn gì." Dừng một chút, hai mắt nó lấp lánh: "Hay là bọn mình đi nhanh lên chút, bây giờ cũng chẳng còn sớm nữa rồi..."

Vương Tông Cảnh trừng mắt nhìn nó, hậm hực nói:

"Cầm thú!"

Tên béo ngạc nhiên, trong lòng đang nghĩ lẽ nào Cảnh thiếu gia hôm nay đổi tính rồi hay sao, kết quả chỉ thấy Vương Tông Cảnh co cẳng chạy đi như khói, miệng thì la: "Mau lên, mau lên, mau theo tớ."

Tên béo: "..."

Lưu quả phụ chính là một đóa hoa phía bắc thành, trong Long Hồ thành cũng có đôi chút danh khí, thân hình, dáng vẻ đều đẹp cả. Hai tên thiếu niên trong buồng chưa hiểu sự đời hứng chí chạy tới con đường mà nàng ta ở sau đó thành thực chui vào một ngõ ngách, lên tới phía sau căn nhà thứ năm, chính là nhà của Lưu quả phụ.

Áng chừng qua nửa tuần hương, Vương Tông Cảnh cùng Nam Sơn hai đứa từ ngõ nhỏ đi ra, vẻ mặt buồn tưng.

Tên béo rũ đầu ảo não, bộ dạng ngơ ngác, miệng còn lầm bầm "Sao lại thế nhỉ, nàng ta sao lại biết được dùng vải dày bịt tất mấy khe gỗ hờ rồi..."

Vương Tông Cảnh lẻ mắt nhìn nó đáp: "Nhất định là hôm qua nhìn trộm, cậu thờ hồn hèn ở đó to quá đánh động người ta rồi." Nói đoạn dơ chân đập nhẹ vào người nó một cú, tiếp: "Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, bọn mình làm chuyện xấu phải bình tĩnh một tí, đừng có thô tục quá được không?"

Tên béo gật đầu lia lịa, trả lời: "Làm gì có chuyện đó, tớ đâu có thờ hồn hèn gì đâu, cậu vừa rồi có nghe thấy tớ thờ vậy không?"

"Vương Tông Cảnh nghĩ ngợi rồi 'ý' một tiếng, nói: "Đúng thế thật, không nghe thấy cậu thờ, vậy hôm qua sao tớ lại nghe thấy phía sau..."

Nói được nửa chừng thì hần dừng lại, hai người nhìn nhau một cái rồi hai cái miệng đồng thanh chửi một câu: "Tên phé vật, hại người ta quá mà!"

oOo

Chạy một mạch mà không được việc gì, hai tên thiếu niên đều cảm thấy hơi vô công rồi nghề. Tên béo ngoái đầu hỏi Vương Tông Cảnh: "Bọn mình giờ đi đâu đây?"

Vương Tông Cảnh lắc đầu đáp: "Thôi về nhà cho xong, tỳ tỳ ba hôm nữa là đi Thanh Vân Sơn rồi, tớ cũng về nói chuyện thêm với tỳ ấy một lúc, không chừng được thêm ít tiền tiêu vật."

Tên béo nghĩ ngợi gì đó rồi nói: "Phải rồi, người của Thanh Vân Môn tới lần này cậu đã gặp qua chưa?"

Vương Tông Cảnh lại lắc đầu, nhưng có vẻ hiếu kỳ: "Chẳng lẽ cậu gặp rồi à?"

Tên béo cũng lắc đầu trả lời: "Chưa gặp qua, bất quá lúc gia chủ tiếp đãi, cha tớ cũng ở đó. Cha tớ về nhà nói chuyện phiếm với mẹ tớ, tớ ở bên cạnh cũng có nghe. Vị tiên sư đến từ Thanh Vân Môn là một lão đầu, diện mạo cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng toàn bộ trên dưới Vương gia bao gồm cả gia chủ ai cũng đối đãi rất khách khí."

Vương Tông Cảnh không nịn được hỏi ngay: "Lão đầu đó rất lợi hại sao?"

Tên béo nhún vai đáp: "Không biết, nhưng xem ra rất lợi hại. Nghe cha tớ nói, môn chủ cùng với ông ta thương nghị nhiều lần đều không hiểu vì sao tầm cỡ danh môn đại phái như Thanh Vân Môn lại đột nhiên muốn kết minh với Long Hồ Vương gia. Ngược lại, Long Hồ Vương gia lần này có thể nói là trào cao rồi, được thế lực mạnh như vậy tương trợ, về sau cho dù là mấy môn phiệt thế gia ở phía bắc U Châu chúng ta cũng chẳng việc gì phải sợ nữa."

Vương Tông Cảnh la lên kinh ngạc: "Lợi hại vậy sao?" Trong lòng đối với Thanh Vân Môn tự nhiên có thêm mấy phần kính ngưỡng. Đang lúc định bụng về hỏi tỳ tỳ thêm về tình huống Thanh Vân Môn thì chợt nghe tên béo bên cạnh hạ giọng:

"Cảnh thiếu gia, tớ còn nghe lén được một chuyện, vị tiên sư Thanh Vân Môn kia kỳ thực không có ở trong thành, mà lại đến ở trên Ô Thạch Sơn."

"Ô Thạch Sơn?" Vương Tông Cảnh ngẩn người kinh ngạc. Tên núi này chẳng lạ gì với hắn, thật ra Ô Thạch Sơn nằm ngay bên ngoài thành bắc, ở đó có một cái hồ lớn tương truyền thời cổ từng có thủy long uống nước nên mang tên là Long Hồ. Thậm chí cái tên Long Hồ Thành này cũng từ đó mà ra. Ô Thạch Sơn là một ngọn núi thấp ngay bên hồ, trên đỉnh núi còn có một tòa miếu hoang lâu ngày không được tu sửa, từ sau đại loạn yêu thú lại càng không có người qua lại, ắt là phải mục nát lắm rồi.

"Bên ngoài thành không phải sẽ có yêu thú xuất hiện hay sao, vị tiên sư kia không sợ à?"

Tên béo cau mày ngẫm nghĩ rồi trả lời: *"Chắc là không sợ đâu, đã đến từ Thanh Vân Môn, nói không chừng vị tiên sư này so đạo hạnh thần thông với mấy vị nhà mình lẽ nào lại không tương đương?"*

Vương Tông Cảnh gãi gãi đầu không nói, Long Hồ Vương gia có thể lớn mạnh như này, trong tộc ắt phải có mấy vị lợi hại, chẳng hạn như gia chủ Vương Thụy Vũ là nhân vật nổi tiếng giới tu chân U Châu, ngoài ra còn có vài vị thúc bá và vài người ngoài tộc hỗ trợ, thực lực đầu thế xem thường. Tầm những nhân vật như thế tuy không dám nói ra vào Thập Vạn Đại Sơn như đất bằng nhưng những đi lại chỗ hoang dã ngoài thành chắc chắn không có vấn đề gì. Yêu thú hung dữ hùng hổ đối với phàm nhân mà nói, trước mặt họ cũng chẳng thể tạo được bao nhiêu phiền hà.

Hai người đang nói chuyện, tính quay trở về thì đầu góc đường chợt xuất hiện ba bốn thiếu niên, tuổi tác đều sần sần bọn họ. Nhìn thấy hai người liền dừng bước, trong đó có một tên thiếu niên bật cười lạnh rất âm dương quái khí hỏi: *"Oa, đây chẳng phải Cảnh thiếu gia của chúng ta ư?"*

Vương Tông Cảnh và Nam Sơn cũng đã nhận rõ mấy người này, lông mày liền chau lại. Vương Tông Cảnh hừ một tiếng, sắc mặt sa sầm đáp: *"Lục ca, huynh có chuyện gì thế?"*

Mấy gã thiếu niên trước mặt cũng xuất thân từ Long Hồ Vương gia, tên dẫn đầu tên gọi là Vương Tông Đức, lớn hơn Vương Tông Cảnh một tuổi. Theo sắp xếp tại gia phả Vương gia thì hẳn là một hậu bối đứng hàng thứ sáu, so với Vương Tông Cảnh đứng thứ chín thì lớn hơn một chút, bởi vậy gặp mặt Vương Tông Cảnh phải gọi một tiếng Lục ca. Có điều bối phận tuy lớn, nhưng trong Long Hồ Vương gia, địa vị của Vương Tông Đức lại không bằng Vương Tông Cảnh, bởi vì hẳn là thuộc chi thứ tư của Vương gia mà đương quyền hiện tại đang là chi trưởng và chi thứ hai, con cháu chi thứ ba và thứ tư bình thường sẽ hơi yếu thế một chút, đành *"thong dong"* qua ngày thôi.

Vương Tông Đức vốn xuất thân từ chi thứ tư của Vương gia, nội bộ trong tộc ngầm ngầm tranh đấu, cũng ảnh hưởng tới đám con trẻ. Bởi vậy bình thường quan hệ giữa đám trẻ hai bên cũng không tốt lắm. Đối đầu sống chết thì không phải nhưng nhìn nhau chẳng thuận mắt thì là chuyện thật.

Vương Tông Đức đánh giá từ trên xuống dưới Vương Tông Cảnh và Nam Sơn một lượt, lại quan sát vị trí xung quanh, chợt sắc mặt tỏ vẻ khinh khỉnh cười nói: *"Hai tên thô để người lại đi làm chuyện xấu đấy à?"*

Vương Tông Cảnh còn chưa kịp nói, tên béo bên cạnh đã nghiêm trang đáp: *"Làm gì có chuyện đó!"*

"Phi!" Vương Tông Đức nạt y một tiếng nói: *"Tiểu tử người trước giờ làm chuyện xấu đều chuyên nói câu này, không nói thì thôi, nói ra chắc cú là có làm rồi!"*

Tên béo ngẩn ra một lúc, há miệng le lưỡi mãi không nói được lời nào.

Vương Tông Cảnh tiến lên một bước nói: *"Nói lắng những linh tinh gì đấy, muốn làm gì thì trực tiếp nói rõ ra đi, còn nói không xong thì đánh một trận cũng được, lẽ nào ta sợ huynh sao?"* Nói xong tỏ vẻ quả quyết trừng mắt nhìn đối phương, không hề vì bọn họ đông người và lớn tuổi hơn mình mấy tuổi mà có ý khiếp sợ, thậm chí còn có vẻ hưng phấn là đáng khác.

Vốn đều là tính trẻ con, phía bên kia bắt đầu có kẻ bắt mẫn cất tiếng chửi, có vẻ định xông lên đánh lộn luôn, có điều kẻ dẫn đầu Vương Tông Đức lại hừ một tiếng can đồng bạn xung quanh lại, trừng mắt với Vương Tông Cảnh một cái nói: *"Thôi đi, người chẳng phải ý vào tỷ tỷ người lợi hại sao, ta nhịn người thêm ba ngày nữa, chỉ cần có ta đi Thanh Vân Sơn rồi, tới lúc đó sẽ lại tìm người thanh toán."*

Vương Tông Cảnh nổi giận: *"Nói bậy, ta có lần nào đánh lộn mà mách với tỷ tỷ nào?"*

Vương Tông Đức đảo mắt đáp: *"Vậy thì tại sao mỗi lần đánh nhau rồi, mấy người bọn ta đều bị Vương Tế Vũ hung dữ tới sửa một trận? Bà nó chứ, lần trước đánh xong, con mẹ sư tử đó trực tiếp tụt cả quần ta ra dán vào móng một tấm Hàn băng phù, làm ta bị đông cứng suýt tàn phế luôn!"*

Vương Tông Cảnh cùng tên béo: "..."

Giây lát sau Vương Tông Cảnh bật cười sặc nói: *"Chuyện này xác thực không liên quan tới ta."*

Vương Tông Đức khịt mũi khinh bỉ, quay đầu bỏ đi.

Con mắt Vương Tông Cảnh xoay chuyển một lượt, chợt cất giọng gọi: *"Lão lục, huynh đợi đã."*

Vương Tông Đức dừng bước xoay người lại hỏi: *"Làm sao?"*

Vương Tông Cảnh cười hắc hắc đáp: *"Nếu như huynh đã không muốn đánh lộn, chi bằng chúng ta chơi trò khác, cũng để huynh khỏi nói ta ý vào tỷ tỷ bắt nạt huynh."*

Vương Tông Đức vẻ mặt tỏ ra khinh bỉ, nói: *"Người thì biết trò gì chứ?"*

Vương Tông Cảnh cũng không lý gì tới bộ dạng của hắn, nói tiếp: *"Lần này có một vị sư trưởng từ Thanh Vân Môn tới huynh có hay chăng, theo như ta biết hiện tại ông ta không có nghỉ trong thành mà là nghỉ trên Ô Thạch Sơn bên ngoài thành."* Tên béo Nam Sơn đứng cạnh Vương Tông Cảnh ngẩn người, rồi ngạc nhiên ngoài đầu nhìn Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Đức phía đối diện cũng bất ngờ, hắn vốn cũng là con cháu Vương gia, chuyện lớn vừa xảy ra gần đây cũng có biết, nhưng lúc này lại mù mờ không hiểu Vương Tông Cảnh tại sao đột nhiên lại đề cập tới, bất giác hỏi: *"Vậy thì làm sao?"*

Vương Tông Cảnh cười lạnh: "Huynh nếu như có gan, hãy cùng ta trèo lên Ô Thạch Sơn một chuyến."

Đám Vương Tông Đức và cả tên béo đứng cạnh Vương Tông Cảnh đều kinh hãi. Nam Sơn len lén kéo Vương Tông Cảnh nhỏ giọng nói: "Cậu điên à, ngoài thành có yêu thú đấy, chẳng may nhảy ra một con, vậy là chết người được đấy."

Vương Tông Cảnh lườm Vương Tông Đức phía bên kia, miệng thì hạ giọng đáp: "Yên tâm, lão lục là giống nhát chết, hần nhất định không dám đi đâu."

Ở bên kia, đám Vương Tông Đức hiển nhiên cũng bị hoang mang, bốn đứa túm tụm to nhỏ thương nghị, mãi lâu sau cũng không biết bàn tính được những gì, chợt nghe thấy Vương Tông Đức nghiêng răng quay sang hét toáng lên: "Bà nó chứ, đi thì đi, ai thua thì phải kiếm một tấm Hàn băng phủ tự dán vào móng đấy."

"Ồ?"

Vương Tông Cảnh với tên béo bên này đều tròn mắt.

"Sao, sợ rồi sao?" Nhìn về mặt hai người, Vương Tông Đức tức thì bắt đầu đắc ý, cười lên ha hả.

Tên béo lấm lét, kéo Vương Tông Cảnh định ngăn cản, nhưng Vương Tông Cảnh máu nóng xông lên liền há miệng chửi lớn: "Sợ ma toi gì, đứa nào không dám đi thì là rùa đen!"

Tên béo mặt mày nhăn nhó, tay nọ miết vào tay kia, xem ra cũng bán loạn, nhỏ giọng lầm bầm: "Hồng rồi, hồng hết rồi."

Hai bên lòi qua tiếng lại, Hàn băng phủ còn chịu được, chứ làm rùa đen thì ắt không xong, bởi vậy hai bên thiếu niên hăng tiết như gà chọi, chầm chích chửi rủa lẫn nhau kéo thẳng đến cổng thành phía bắc. Có điều bấy lâu nay trường bồi trong nhà sớm đã dạy đi dạy lại về sự đáng sợ của yêu thú ngoài thành, những lời đó đâu thể chỉ bằng vào mấy câu cay mũi nóng mắt mà tan biến ngay được. Bởi vậy càng tới gần cổng thành thì bước chân cả hai bên càng chậm, nhưng lời nói thì lại càng lúc càng kịch liệt, trào phúng chầm chọc tuôn ra ào ào, bất quản cho dù có đi thật hay không nhưng nhất định không thể thua trên miệng kẻ khác được.

Cứ vừa đi vừa khích bác vừa lòi kéo nhau, cái quãng đường vốn không xa lắm mà mấy gã thiếu niên đi tốn mất khối thời gian. Lúc tới được cổng thành thì mặt trời đã ngã về tây, cảnh sắc bắt đầu vào buổi hoàng hôn rồi.

Tên béo Nam Sơn nhìn trời, khẽ rung rinh thân thể phì nộn rồi húng hắng mấy tiếng, đột nhiên ngắt lời mấy tên đang mồm năm miệng mười đầu khẩu phía trước nói: "Ủy, tớ xem sắc trời cũng chẳng còn sớm nữa, ya là bọn mình ngày mai mới đi có được không?"

Hai người Vương Tông Cảnh cùng Vương Tông Đức lúc này đều ở thế cười hổ khó xuống, nếu có ra khỏi thành thì cũng tuyệt không phải là bọn chúng cam tâm tình nguyện. Nghe thấy tên béo ở bên cạnh quăng ra một cái bậc để hạ đài, thần sắc cả đều thoáng động. Ai ngờ đúng lúc này, một tên thiếu niên đằng sau Vương Tông Đức không được đồng bọn nháy mắt đưa hiệu, hoặc giả quá tin tưởng vào Vương Tông Đức liền cất tiếng cười lạnh: "Sao rồi, Cảnh thiếu gia sợ rồi hay sao, nếu quả như sợ thì cứ nói thẳng ra là được."

"Đi con mẹ ngươi ấy!" Cả hai thiếu gia nhà họ Vương đồng thời cùng chửi. Vương Tông Cảnh lại ngoác mồm ra chửi, Vương Tông Đức trong lòng đau xót, cái đám tùy tùng có mắt không trông này, khi nào về nhất định phải tránh càng xa càng tốt.

Có điều lời đã ra khỏi miệng, có lý nào nuốt lại? Vương Tông Cảnh, Vương Tông Đức cùng làm mặt lạnh, gườm gườm nhìn đối phương rồi cùng đi về phía tường thành.

Cổng Long Hồ Thành cũng có người trông gác, ngày thường vì phòng yêu thú cánh cửa lớn cũng không mở, chỉ mở một cánh cửa nhỏ ở bên cạnh mà thôi. Mấy tay vệ sĩ canh cửa thực ra cũng có thể coi là người của Vương gia, bởi cả Long Hồ Thành này cũng gần như là sản nghiệp của Vương gia rồi. Nhưng mà vô luận là Vương Tông Cảnh hay là Vương Tông Đức đều chẳng có ý đi bằng lối cổng thành, vì dù thế nào thì đám vệ sĩ kia cũng không dám thả hai thiếu gia là ngọc cành vàng nhà họ Vương ra ngoài.

Bất quá thân là con cháu Vương gia, ngày thường cũng là đám nghịch ngợm tự nhiên sẽ có cách đối phó. Cả đám thiếu niên chạy lên trên mặt thành, nơi này canh gác cũng không nghiêm ngặt bằng cổng thành, có cả một đoạn thành dài mà không thấy có vệ sĩ đi lại. Mấy người tìm một chỗ vắng vắng, lấy dây từng đã chuẩn bị trước ra buộc vào người Vương Tông Cảnh và Vương Tông Đức. Mắt thấy sắp xuống tường đi ra rồi, tên béo chạy qua chạy lại một bên như kiến bò chảo nóng, không ngừng than vãn: "Hồng hết rồi, mình thấy đúng là hồng hết rồi, nếu ra ngoài mà gặp phải yêu thú, vậy thì xong đời..."

Sắc mặt Vương Tông Cảnh hơi trắng, trong lòng không phải là không có chút hối hận, nhưng nhìn eo Vương Tông Đức cũng buộc sợi thừng giống mình mà sắc mặt nó cũng trắng bệch, đôi môi run rẩy, tức thì trong lòng xông lên một cỗ ngạo khí, cũng không thêm nói thêm gì, chỉ cười lạnh một tiếng làm bộ tịch anh hùng khí khái, tiểu sái tiểu ngạo thiên hạ, xua tay hô:

"Thả!"

Lệnh vừa phát ra, dây thừng lập tức thả ra, treo hần từ từ hạ xuống mặt đất ngoài thành. Vương Tông Đức ở bên này nhìn vậy cảm thấy có hơi căng thẳng, nhưng sau cùng cũng sinh ra mấy phần ngang ngạnh, nghiêng răng tròn mắt hung hăng quát đám xung quanh: "Thả!"

Dây thừng theo lệnh thả xuống, đằng xa ánh tịch dương xé về phương tây, hoàng hôn cũng thả xuống rồi.

※※※

Ở trên mặt thành cao vợi, tên béo Nam Sơn cùng ba gã thiếu niên còn lại cùng nhào rập cả ra, nhòm xuống dưới thành thấy Vương Tông Cảnh và Vương Tông Đức chậm chậm đứng dậy, sau đó một trước một sau tiến về phía trước, vượt qua một bụi cây đi tới con đường mòn hướng thẳng về phía Long Hồ nơi mạn bắc.

Long Hồ cách thành không xa, nhiều nhất cũng không quá hai dặm. Đứng trên tường thành thậm chí có thể nhìn thấy cái hồ xa xa. Thế nhưng thời gian lúc này không biết tại sao tựa như trôi đi rất nhanh, dường như chỉ nháy mắt sắc trời đã tối hẳn đi. Từ trên mặt thành nhìn ra ngoài, cảnh vật dần dần mờ mịt, chẳng bao lâu sau bóng dáng hai thiếu niên đã bị bóng tối hoàn toàn nuốt chửng.

Bốn tên thiếu niên trên mặt thành đưa mắt nhìn nhau. Lúc này, cả đám bắt đầu cảm thấy sợ hãi, theo sắc trời càng lúc càng tối, dưới chân tường thành càng im phăng phắc, không có tí động tĩnh nào cả.

Sự im ắng làm cả đám cảm thấy căng thẳng vô cùng, rốt cục cũng có một tên run giọng cất tiếng: "*Hình như, hình như không ổn rồi.*"

Tên béo nhào người trên mặt tường thành, cơ thịt trên mặt co rút, mồ hôi trên trán túa ra lạnh ngắt, rồi chợt đứng dậy dậm chân chạy thẳng xuống dưới, miệng liên thanh hét: "*Không xong rồi, mau đi gọi người giúp thôi!*"

Ba gã thiếu niên phía sau ngẩn ra một chút, rồi cùng ào ào đuổi theo, mặt tên nào tên nấy đều lộ vẻ hoảng sợ. Từ chỗ hoang dã tít xa bên ngoài thành, nơi rừng núi cao vút lẫn mình trong bóng đêm tựa hồ có một tiếng sói tru thê lương, vắng vắng vọng về từ trong màn đêm mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đêm tối

Tối đó trời không trăng, chỉ có vài vì sao nhấp nháy xa tít phát ra những tia sáng yếu ớt. Con đường mòn bên ngoài Long Hồ Thành càng tối om, cây cối hai bên đường khẽ động theo gió tạo thành những tiếng sần sật hòa với tiếng côn trùng rả rích như gần như xa, lúc vang lúc tắt.

Vương Tông Cảnh dựa vào những tia sáng yếu ớt ấy mà đi theo đường mòn, sau lưng một đoạn là Vương Tông Đức. Nghe tiếng bước chân phía sau càng lúc càng nặng nề, lại thêm tiếng thở hỗn hển đầy vẻ căng thẳng, tuy trong lòng Vương Tông Cảnh cũng thắc mắc bất an những vẫn giả bộ bình chân như vại, bật cười nói với kẻ đằng sau: "*Sao thế, sợ rồi à? Nếu sợ rồi thì nói một tiếng, chúng ta cùng quay về là xong.*"

Vương Tông Đức thở hắt ra hai hơi, nghiêng răng chửi rủa: "*Về cái con bà nhà ngươi, đi mau.*"

Vương Tông Cảnh phì một tiếng, xoay người tiếp tục đi về phía trước, đồng thời trong lòng thầm chửi: "*Đồ rùa đen, để xem ngươi còn chịu được bao lâu!*"

Trong đêm, Long hồ vốn có thể nhìn rõ ràng vào ban ngày hiện tại đã biến thành một vùng tối mò, không có thủy triều nên cũng chẳng thể nghe thấy tiếng nước, chỉ những lúc gió đêm loáng thoáng từ hướng đó thổi lại mới cảm thấy hơi ẩm ướt và lạnh lẽo. Lại đi thêm một đoạn đường, trong bóng tối u ám nghẹt thở ấy cũng chẳng ai nói gì ngoài tiếng côn trùng cùng tiếng gió lách ra lách rích, cứ thế cho tới tận khi nhìn thấy hòn núi nhỏ kia.

Ôn Thạch Sơn nằm ngay cạnh con đường mòn dẫn tới Long hồ, Vương Tông Cảnh bình thường tuy không hay tới đây, nhưng cũng sinh ra và lớn lên ở vùng này, nên đối với địa hình suối trạch xung quanh hồ thì cũng khá rõ. Hòn núi nhỏ này nằm yên bình bên đường quanh hồ. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của sao trời, có thể thấy một lối nhỏ hai bên mọc đầy cỏ bụi ngoằn ngoèo dẫn lên trên, đâm thẳng vào khoảng tối nơi xa, hình như là thông tới đỉnh núi.

Thở ra một hơi dài, Vương Tông Cảnh đang định nói đùa mấy câu, đột nhiên cau mày phát hiện hình như có điều gì đó không ổn. Xung quanh tựa hồ quá yên tĩnh. Hắn vừa nghĩ vừa xoay người lại liền ngẩn ra, chỉ thấy con đường mòn phía sau bóng cây um tùm, gió rít thê lương, mà làm gì còn bóng người nào đâu?

"*Chạy rồi à?*"

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên bật hỏi, tựa hồ như không dám tin vào mắt mình. Tiến thêm về phía trước mấy bước, cẩn thận quan sát con đường mấy lần, lúc đó mới xác nhận tên Vương Tông Đức kia quả nhiên đã chịu không nổi sự đáng sợ của bóng tối bên ngoài thành, chạy mất tiêu rồi.

"*Kha kha kha kha...*" Vương Tông Cảnh như mở cò trong bụng, không nhịn nổi bật cười lên, nghĩ đợi tới khi lão từ trở về còn không lật mặt ngươi ra, cho ngươi từ nay trở đi khỏi dám huênh hoang trước mặt lão tử.

Tiếng cười giòn tan sáng khoái đầy vui vẻ vang vọng tứ phía, chẳng ăn nhập gì với màn đêm yên tĩnh cùng cảnh vật xung quanh. Rất nhanh sau đó, tiếng cười của Vương Tông Cảnh cũng nhỏ dần, về mặt sung sướng biến mất, húng hắng mấy cái rồi nhìn bóng tối u ám xung quanh. Từ trong khoảng tối đen ngòm giữa những gốc cây cao lớn phảng phất như có ánh mắt quỷ dị đang chăm chú nhìn hắn.

Trái tim hắn bắt đầu đập mạnh, không dám nghĩ nhiều nữa, chuyển người theo con đường cũ chạy về.

"Grràorrrrrr..."

Đột nhiên, một tiếng thú gầm trầm đục từ mảng rừng phía trước đường phát ra, hai đốm sáng lập lòe đỏ khé trong bóng tối. Vương Tông Cảnh bắt giác dừng bước, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh run người chạy suốt sống lưng, khiến hắn không tự chủ được nín cả thở.

Bóng tối lay động, trong mảng rừng vọng ra những tiếng bước chân chậm rãi rào rào lá khô, hai đốm lửa lập lòe như ma trôi càng lúc càng sáng. Sắc mặt Vương Tông Cảnh trắng bệch, lùi lại mấy bước, nhờ ánh sao trời hắn nhìn thấy từ trong rừng đi ra một con quái vật răng nanh nhọn hoắt, ánh chừng cao hơn nửa người thường, trên lưng mọc lông trắng, hình dạng như chó sói nhưng to khỏe hung dữ hơn sói thường rất nhiều. Đây chính là một trong mấy loài yêu thú thường thấy nhất tại khu vực Long hồ U Châu, Bạch Bối Yêu Lang (yêu sói lưng trắng).

Nói tới Bạch bối yêu lang, chúng cũng là một trong nhiều giống yêu thú được tàn lưu lại từ trận đại kiếp thú thần năm xưa, bản tính tàn nhẫn hung ác, bắt qua luận thực lực thì cũng không phải là đặc biệt mạnh, nếu so với mấy giống yêu thú đáng sợ nhất trong đại loạn thú thần năm ấy thì như trời với đất, nhưng Bạch bối yêu lang lại hơn ở số lượng rất đông và tính hung tàn khát máu. Hạo kiếp qua rồi vẫn còn tàn lưu không ít yêu lang trốn vào sâu trong Thập Vạn Đại Sơn, hiện tại thỉnh thoảng lại xông ra hại người, cực kỳ nguy hại.

Đối mặt với một con yêu thú như thế này, trong nháy mắt Vương Tông Cảnh đã đổ mồ hôi đầy đầu. Yêu lang tuy nói không phải dạng yêu thú mạnh mẽ nghịch thiên gì, nhưng nanh sắc vuốt nhọn, khỏe mạnh hung tàn, cho dù một người đàn ông trưởng thành bình thường cũng sẽ dễ dàng bị giết chết, huống hồ Vương Tông Cảnh bắt quả chỉ là một đứa nhỏ tám tuổi. (*) Hắn tuy cũng xuất thân con cháu đệ tử Vương gia, nhưng tuổi còn quá nhỏ, cùng lắm mới chỉ coi như vừa nhập môn tu hành, mặc dù thuật phù lục là tổ truyền của Long Hồ Vương gia, hắn hiện tại cũng chỉ mới học tới phần về bùa cấm bản nhất mà thôi.

Đối phó với một con yêu thú mạnh thế này, Vương Tông Cảnh gần như không có cơ hội nào hết.

Một nỗi sợ hãi phi thường xâm chiếm toàn bộ tinh thần, Vương Tông Cảnh nhìn vào cặp mắt đỏ khé hung dữ của Bạch bối yêu lang trước mặt, căng thẳng tới mức gần như không thể thở nổi. Thế nhưng con người ai mà chẳng muốn sống, hắn cũng vốn không phải là loại tiểu nhân rũ người một đồng. Trong con nguy cấp vạn phần, hắn đột nhiên nghiêng răng dùng hết sức bình sinh xoay người bỏ chạy.

Đường quay về đã bị Bạch bối yêu lang cản trở, lúc này muốn xông qua chính là tự tìm chết, Vương Tông Cảnh nghĩ thông rất nhanh, hiện tại con đường sống duy nhất chỉ còn lối nhỏ dẫn lên Ô Thạch Sơn mà thôi. Chỉ có vị tiên trưởng Thanh Vân Môn mà tên béo Nam Sơn nhắc tới đang ở trên Ô Thạch Sơn mới chính là sinh cơ duy nhất của hắn bây giờ.

Vừa chạy như điên thẳng lên núi, vừa dùng hết sức bình sinh hướng về phía đỉnh núi đen ngòm, hướng về phía đêm tối sâu thẳm vô tận đó gào lớn:

"Cứu mạng, cứu mạng..."

"Ngàorrrr..." Phía sau, con Bạch bối yêu lang gập dứ gập lên, hai mắt lộ rõ vẻ hung ton tham lam, bốn chân phóng đuổi theo như bay. Con yêu lang này thân hình to lớn mạnh mẽ, bốn chân chạm đất thì đã cao tới hơn nửa người thường, nó ra sức đuổi tốc độ đương nhiên nhanh hơn chân của Vương Tông Cảnh nhiều, chẳng bao lâu thì đã tới sát sau lưng rồi.

Vương Tông Cảnh cảm thấy hơi gió sau lưng tanh khẳm, tiếng thú gầm càng lúc càng gần, lại thêm những tiếng chân dồn dập như gió đòi mạng đuổi tới. Ý nghĩ hắn run rẩy, sắc mặt thoáng lộ ra một tia tuyệt vọng. Không đợi cho hắn kịp phản ứng, Bạch bối yêu lang phía sau đã ra sức nhảy lên, vồ thẳng tới trong tiếng gầm lớn, há miệng lớn như chậu máu, răng nanh nhọn hoắt lấp lóe trong đêm đen cắn thẳng vào yết hầu Vương Tông Cảnh.

Trong lúc nguy cấp, đột nhiên từ phía trên Ô Thạch Sơn chợt nháng lên một ánh kiếm trắng toát, phá không bay tới mang theo tiếng rít chói ráy, tựa như chớp giật, sét rền nháy mắt đã tới mang theo uy lực vô cùng vô tận khiến cho cả núi lập tức trở nên tĩnh lặng, cả tiếng gió lẫn tiếng côn trùng đều tắt ngóm, chỉ trong sát na đã nổ oanh một tiếng, kích trúng thân hình Bạch bối yêu lang.

Luồng sức mạnh đáng sợ như thế, đương nhiên đem toàn bộ thân hình mạnh mẽ hung hãn của con yêu thú đánh bay ra ngoài, lộn mòng mòng trong không trung suốt mấy trượng xa rồi mới rơi tòm xuống. Con Bạch bối yêu lang chịu một đòn quá nặng, từ đầu tới đuôi chẳng kịp phản ứng chút nào, chỉ ngẩng đầu gào lên tuyệt vọng giữa chừng không trong giây lát rồi cứ thế mà chết ngóm giữa đám cỏ cây hoang dại.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy hơi tanh trong thoáng chốc ập vào mặt, mùi tanh vừa xộc vào mũi thì thấp thoáng thấy bạch quang xông lên chói mắt với khí thế âm âm như sét giật, sau đó liền hóa thành một thanh tiên kiếm dài ba thước từ từ hạ xuống rồi quay trở về trong tay một người đang phóng tới từ trên con đường dẫn lên núi. Hắn phen này từ cõi chết trở về, về mặt vẫn còn chưa hết ngơ ngẩn. Giấy lát sau thì chân tay mềm nhũn loạng quạng suýt nữa thì ngã vật ra đất.

Cũng may Vương Tông Cảnh cuối cùng vẫn còn có mấy phần ngạnh khí, thân hình chỉ lảo đảo vài lượt thì cố gượng lại được, tuy cảm thấy cổ họng khô rát, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy nhưng cố lấy dũng khí, đưa mắt nhìn lên phía trên con đường.

Chỉ thấy một ông già mặc áo xám đang chậm chậm bước tới, xem dáng vẻ thì ánh chừng khoảng hơn sáu mươi tuổi, mặt có nếp nhăn, nhưng cặp mắt thì bắn ra tinh quang lấp lánh có thần. Trong tay ông đang cầm thanh tiên kiếm dài ba thước lấp lánh bạch quang linh khí ngùn ngụt, nhìn là biết ngay không phải đồ phàm. Đi tới trước mặt Vương Tông Cảnh, ông già quan sát hắn suốt một lượt, chau mày hỏi về nghi hoặc: "*Bé con, bé là ai mà nửa đêm canh ba tới lừa tắt đèn lại chạy tới chỗ này làm gì?*"

Vương Tông Cảnh biết ông lão này đương nhiên chính là vị tiên trưởng tới từ Thanh Vân Môn, liền lập tức không dám giấu đẽm thân phận lai lịch mình nói hết một lèo, bao gồm cả nguyên nhân tới đây vì việc đánh cuộc với đám Vương Tông Đức cũng không bỏ sót. Khó khăn lắm mới kể xong, sắc mặt

ông lão mỉm cười từ từ hòa hoãn, đành lắc đầu cười khổ nói: "Mấy tên tiểu quỷ các cậu thật là vô pháp vô thiên, bên ngoài thành vốn có yêu thú nguy hiểm cỡ nào, đâu phải là chỗ các cậu có thể đi loạn như vậy?"

Vương Tông Cảnh trải qua một màn vừa rồi, tự nhiên đối với lời vị tiên trưởng nói phải gật đầu lia lịa, nhưng sau đó lại chợt nhớ tới một chuyện, giật mình nói gấp: "Hồng rồi, tiên trưởng, vừa rồi cùng với con còn có một người nữa, nó tự bỏ chạy trước, liệu có nguy hiểm không?"

Ông lão trầm ngâm giây lát, đưa mắt nhìn về phía xa, chỉ thấy màn đêm thăm thẳm, đen tối vô tận bao trùm cả khắp cả gần xa, đâu đó lại vang lên vài tiếng thú gầm lúc có lúc không, hừ một tiếng đáp: "Anh em đồng tộc của cậu nếu chạy nhanh thì e rằng đã trở về tới Long Hồ Thành, vậy thì không sao. Nếu mà chạy chậm, ta cứu nó cũng chẳng kịp nữa rồi."

Vương Tông Cảnh thất kinh, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao lại thế?"

Ông lão quét ánh mắt xuống phía dưới núi một lượt, thần nhiên nói: "Cậu không biết loài yêu thú như Bạch bối yêu lang ở đâu cũng sống thành bầy hay sao?"

Vương Tông Cảnh từng người mãi mới có phản ứng, thân thể run rẩy, chú ý nghe ngóng quả nhiên thấy trong màn đêm xa gần đều có tiếng thú gầm rít, dường như đang hướng tới về phía Ô Thạch Sơn thì phải.

Ông lão phát tay, thanh tiên kiếm ba thước lấp loáng một chút rồi đột nhiên biến mất, cũng chẳng biết đã giấu vào chỗ nào trên người rồi. Vương Tông Cảnh còn đang lấy làm lạ, ông lão đã quay người đi lên núi, đồng thời nói: "Yêu thú đã tới gần, đêm nay cậu đành ở trên núi một đêm vậy. Đợi tới sáng mai ta sẽ đưa cậu về."

Vương Tông Cảnh đương nhiên không dám nói không, tai nghe thấy tiếng thú gầm trong đêm càng tới gần càng the thé, liền vội vàng theo bước ông lão, đồng thời cô lấy dũng khí hỏi: "Tiên sư, con còn chưa biết ông xưng hô thế nào?"

Ông lão cũng không quay lại, bước đi thong dong, con đường nhỏ gập ghềnh lởm chởm đối với ông tựa như đất bằng, chỉ thấy ông nhàn nhạt đáp: "Hai chữ tiên sư thì không dám, lão phu chỉ lớn tuổi hơn cậu thôi, vốn họ Phương, cậu cứ gọi là lão Phương là được."

Vương Tông Cảnh nào dám gọi ông là lão Phương, bất luận thế nào thì hắn cũng là kẻ xuất thân thế gia, tuy có ương bướng nhưng từ nhỏ đã chịu dạy dỗ nghiêm ngặt, nghe vậy liền thành thực xưng hô với ông lão là Phương gia gia, ông lão cũng chẳng nói thêm gì.

Ô Thạch Sơn chỉ là một ngọn núi nhỏ, cũng chẳng cao lắm, nhưng con đường nhỏ dẫn lên núi lại rất gập ghềnh, lại thêm hoang phế đã nhiều năm, cỏ bụi um tùm, Vương Tông Cảnh lại còn nhỏ nên đi rất tốn sức. Cứ như vậy áng đi được tới quá lưng chừng núi thì Vương Tông Cảnh đã thở hồng hộc như bò, mệt không chịu nổi. Ngược lại ông lão họ Phương hiển nhiên đạo hạnh tinh thâm, nét mặt chẳng hề có chút thay đổi nào, quyết không có yếu nhược như đám nhỏ hay những ông già bình thường khác.

Có điều một già một trẻ lúc này tâm tư đều chẳng đặt trên đường, bởi vì trong màn đêm phía sau lưng họ đã dần dần xuất hiện mấy chục con mắt hấp háy hung quang.

Phương lão đầu cau mày, sắc mặt vẫn không tỏ ra sợ hãi gì hết, chỉ nhìn xung quanh hừ lạnh một tiếng nói: "Bầy yêu lang này số lượng cũng chẳng ít." Nói đoạn bước lên một bước, kéo Vương Tông Cảnh tới sát lưng rồi lách người lại đối mặt với bầy yêu lang hung ác.

Phong thái của Phương lão đầu lúc này tự nhiên phát ra một cỗ sát khí nhẹ nhẹ, nhất thời trấn nhiếp cả bầy sói phía dưới, không dám lập tức xông lên. Nhưng Bạch bối yêu lang vốn là yêu thú hung tàn, ắt sẽ không giải tán đơn giản như vậy. Trong bầy sói có một con yêu thú trông đặc biệt to khỏe chợt tru lên một tiếng, như nhận được mệnh lệnh, một con Bạch bối yêu lang ở mặt bên đột nhiên nhảy tới, nhe nanh múa vuốt vồ về phía Phương lão đầu và Vương Tông Cảnh.

Phương lão đầu nhướng mày, quát khẽ: "Súc sinh!"

Cánh tay phát lên chém xuống, bạch quang lóe ra, chính là thanh tiên kiếm dài ba thước lại xuất hiện, ánh kiếm lập lòe lạng lẹ vô song, cứ thế đón đầu chém tới. Chỉ nghe yêu lang tru lên thất thanh, đã bị chém bật trở lại, máu bay tứ tung, một vết thương đáng sợ kéo dài từ trên đầu xuống tận dưới bụng, sâu lòi xương. Yêu lang ngã vật xuống đất rên rỉ thảm thiết, thân hình co giật không ngừng, ừ ừ mấy tiếng nữa rồi im, xem bộ dạng thì xong đời rồi.

Một chiêu tan trời nát đá này chấn nhiếp cả bầy sói, nhất thời cả đám yêu lang đều lùi lại mấy bước. Phương lão đầu cười lạnh một tiếng, tay khiển tiên kiếm đưa mắt nhìn quanh, bao nhiêu Bạch bối yêu lang đều không dám nhìn lại, có điều bản tính bọn chúng tham lam tàn nhẫn, tuy lui lại nhưng nhất thời cũng không chịu tản đi. Một màn này lọt vào mắt khiến cho Vương Tông Cảnh đứng phía sau vừa kinh ngạc vừa bội phục. Nhìn Phương lão đầu cùng thanh tiên kiếm trong tay, ánh mắt hắn không giấu nổi sự nóng nhiệt.

Phương lão đầu chờ một lát, thấy không có yêu lang nào dám xông lên liền mặc kệ, xoay người nâng tay Vương Tông Cảnh đi thẳng lên đầu núi. Ở phía sau hai người bọn họ, bầy sói xôn xao một trận nhưng con lang yêu kia gầm nhẹ hai tiếng, bầy sói lập tức yên tĩnh trở lại, vẫn giữ thế bao vây sẵn mỗi nhưng không dám tấn công nữa.

Vương Tông Cảnh thấy không có yêu lang nào dám xông lên nữa, bóng dáng đáng sợ của đám yêu thú dần dần biến mất trong màn đêm, lúc đó mới thở phào một hơi yên lòng. Đồng thời ngoái đầu nhìn sang bên vị tiên trưởng Thanh Vân Môn thần thông kinh người này, trong lòng hắn hiện tại, quả thực cực kỳ khâm phục đối với Phương lão đầu, e rằng so với mấy vị thần thông lợi hại nhất trong Vương gia mình có khi còn ghê gớm hơn cũng không chừng. Ý nghĩ trong lòng xoay chuyển mấy lượt, mong sao có thể tìm được cách xin vị tiên trưởng này thu mình làm đệ tử, cho dù chỉ học được một chút đạo pháp thô thiển ắt cũng đủ để đánh khắp đám trẻ con Long Hồ Thành không có đối thủ, từ đó xưng vương xưng bá cũng chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Hắn mãi nghĩ ngợi linh tinh, bất tri bất giác đã theo Phương lão đầu đi lên đỉnh núi. Nói cũng kỳ quái, có Phương lão đầu nâng tay kéo đi, đoạn đường núi này qua rất nhẹ nhàng, chẳng thấy mệt là bao, thậm chí những đau mỏi do lúc này leo núi cũng đã hoàn toàn hồi phục. Trên đỉnh của Ô Thạch Sơn, nhờ ánh sao mờ nhạt trên bầu trời đêm quả nhiên nhìn thấy ở đó một tòa miếu nhỏ cũ nát. Bốn bức tường của cái miếu cũng thủng lỗ chỗ, cửa miếu cũng chẳng còn thấy đâu nữa, hoành phi biển hiệu càng không thấy nốt. Nhìn qua chỗ đen đúa u ám, loáng thoáng thấy một cái bóng mờ nhạt, xem ra chắc trước đây chính là một bức tượng thần được thờ cúng trong miếu rồi.

Đứng trên cái đỉnh núi không rộng lắm này mà nhìn ra xa, tầm mắt có vẻ cũng không bị thứ gì cản trở. Phía trước núi là một khoảng bằng phẳng tối tăm, gió núi từ bên đó thổi lại mang theo mùi vị ẩm thấp, theo như phương hướng đại khái trong trí nhớ của Vương Tông Cảnh thì đó ắt là chỗ Long hồ. Xem ra nếu ở trên đỉnh núi này vào ban ngày có thể quan sát toàn bộ Long hồ, không sót chỗ nào.

Phương lão đầu mang Vương Tông Cảnh đi tới tận đỉnh, nhìn ra phía sau thần sắc cũng hơi buồn lòng, nhìn về mặt của ông ta thì vốn chẳng để đám yêu lang kia vào mắt, tay phải tùy ý phát lên thu lại tiên kiếm, tiếp đó chỉ vào tòa miếu nhỏ nói: *"Đêm nay cậu nghỉ ở chỗ này đi, đợi tới khi trời sáng, mấy con yêu thú sẽ tản đi, ta đưa cậu về là được."*

Vương Tông Cảnh vội gật đầu, khom người hành lễ nói: *"Cảm ơn Phương gia gia."*

Phương lão đầu khẽ gật, dẫn hắn đi về phía miếu nhỏ. Vương Tông Cảnh theo ở phía sau trong lòng không ngừng suy tính nhưng không nghĩ ra được biện pháp nào nay có thể khiến vị Phương tiên sư này thu mình làm đồ đệ. Đang lúc gấp rút chợt thấy Phương lão đầu dừng bước, thân hình đứng hẳn lại, đồng thời đưa tay kéo Vương Tông Cảnh trầm giọng thốt: *"Huờm đã!"*

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông ta hỏi: *"Sao thế ạ?"*

Phương lão đầu không lý tới hắn, sắc mặt thản nhiên lúc trước không biết vì sao đột nhiên biến mất, thay vào đó là vẻ ngưng trọng, ánh mắt thâm trầm, đầu mày khẽ cau nhưng vẫn nhìn chăm chú vào tòa miếu nhỏ im phắc. Nhìn vào bên trong tối đen lặng ngắt của tòa miếu nát, lão trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm chậm đẩy Vương Tông Cảnh ra ý muốn bảo hắn lui lại phía sau. Tiếp theo phát tay phải, bạch quang lóe ra, lại lần nữa té xuất thanh tiên kiếm màu trắng.

Vương Tông Cảnh quan sát từng động tác của Phương lão đầu, đột nhiên như gặp đại địch vậy, tinh thần bất giác cũng bắt đầu khẩn trương, ngẩng đầu nhìn vào tòa miếu một hồi nhưng ngoại trừ bóng tối đen ngòm thì chẳng thấy được cái gì khác.

Lúc này về mặt Phương lão đầu đã trở thành căng thẳng, tay phải nắm chặt tiên kiếm hoành ngang ngực, y phục không có gió mà tự tung bay, trông như một cây cung cứng đã căng dây, bất kỳ lúc nào cũng có thể bắn mũi tên ra vậy. Lạnh lẽo nhìn vào bóng tối trong tòa miếu hồi lâu, đột nhiên ông ta lạnh giọng: *"Các hạ là ai, đêm khuya tới đây có việc gì?"*

Vương Tông Cảnh thất kinh, vội vàng mở to mắt nhìn vào trong miếu, thầm nghĩ lẽ nào trong đó còn có người lẫn trốn hay sao? Có điều mặc cho hắn cố thể nào đi nữa cũng chẳng nhìn ra được căn nguyên gì.

Căn miếu nhỏ vẫn đứng sừng sững. Trên đỉnh núi hoang vu này, giờ này phút này, bóng tối xung quanh căn miếu tựa hồ như ngưng đọng, không hề có một tiếng động nào phát ra. Sắc mặt Phương lão đầu càng lúc càng nghiêm trọng, đồng thời ánh mắt cũng càng thêm sắc bén. Kẻ thần bí ở trong căn miếu hơi thờ ơ dị khác hẳn người thường, một luồng sát khí đáng sợ tới mức cả đời ông cũng chưa từng thấy chậm chậm tỏa ra.

Vương Tông Cảnh đứng bên đột nhiên xoa xoa đầu mũi, trong cánh mũi chợt ngửi thấy một mùi máu tanh nhàn nhạt không biết ở đâu ra.

Đúng lúc đó, Phương lão đầu quát lên một tiếng, tiên kiếm trong tay tỏa hào quang rực rỡ, ánh kiếm tựa hồ nháy mắt kéo dài ra nửa trượng, thân hình chuyển động như điện xẹt, dùng khí thế uy mãnh vô cùng xông thẳng vào trong miếu. Bóng tối trong ngoài căn miếu thoáng như đông cứng rồi chợt như loài vật sống có sinh mệnh, từng mảng từng mảng xoay chuyển xông thẳng vào Phương lão đầu đang được bạch quang bao bọc.

Đứng ở phía xa quan sát, màn chiến đấu trong căn miếu cổ quái kia khiến Vương Tông Cảnh khó mà lý giải được. Trong một mảng bóng tối, ánh kiếm trắng toát trông có vẻ sắc bén vô cùng đang tung hoành ngang dọc, thế nhưng dù thế nào bóng tối cũng vẫn ngưng đọng không tan, đẩy lui rồi lại hội tụ phảng phất như vẫn đang tấn công không ngừng nghỉ vào ánh hào quang chói mắt.

Một tiếng gầm sắc bén đột nhiên vang lên, ánh sáng trắng đột nhiên phình lớn, Phương lão đầu nhân kiếm hợp nhất xông thẳng lên trời, húc tung mái căn miếu lên không, còn phía sau ông ta từng đám từng đám hắc khí cuộn cuộn tuôn ra như độc bám vào xương, truy sát tới cùng.

Phương lão đầu vừa chạm đất lại búng mình lên không, kiếm khí tung hoành, ánh kiếm đầy trời, lấp lánh trắng toát khiến cả đỉnh núi chìm trong bóng tối thoáng chốc sáng trưng như ban ngày. Trong khi ấy Vương Tông Cảnh nhìn thấy giữa ánh sáng huy hoàng có một bóng người cổ quái đang giao chiến với Phương lão đầu. Tầng hắc khí dày đặc bao quanh khiến bóng người trở nên rất mơ hồ, kẻ này xuất thủ độc ác, đấu với thần thông đạo pháp lợi hại cỡ Phương lão đầu không những không rơi xuống hạ phong mà còn bức cho ông ta thối lui liên tiếp.

Sắc mặt Phương lão đầu càng lúc càng khó coi, nhưng ánh kiếm trong tay càng lúc càng chói mắt, có điều mặc cho thể công của ông ào ạt như sóng triều, đối phương lại thuận tay hóa giải rất dễ dàng, mà mỗi lần phản công vào chỗ yếu hại sau đó đều khất khao độc địa tới không thể tưởng, khiến Phương lão đầu không thể không quay về tự cứu, càng về sau càng rối loạn, dần lộ ra dấu hiệu thất bại.

Trong không khí, mùi máu tanh kỳ dị kia tựa hồ như đã nồng thêm mấy phần.

Đang lúc kịch chiến, Phương lão đầu gầm lớn, ánh kiếm bỏ xuống nhưng bị kẻ thần bí kia dễ dàng tránh qua, đột nhiên từ trong hắc khí hắn lật tay phát ra một chưởng đánh trúng đầu vai trái của Phương lão đầu. Một luồng sức mạnh quỷ dị ào ạt xông tới, Phương lão đầu la lớn, cả người bay vọt về phía

sau. Luồng sức mạnh này mãnh liệt tới mức, ngay cả Vương Tông Cảnh đứng nhìn từ xa cũng nghe thấy tiếng xương vỡ rụn.

Quảng hắc khí bao bọc người thần bí cuốn tới, Vương Tông Cảnh đứng im không dám động đậy, không biết vì sao, khi quảng hắc khí vượt qua bên cạnh, hắn cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo kỳ dị thoáng quét qua cơ thể mình một lượt.

Phurong lão đầu lộn người phóng ra, nhưng lại từ đỉnh núi bay xuống. Kẻ thần bí truy đuổi sát phía sau lưng, Vương Tông Cảnh còn chưa hoàn hồn, không nhìn được liền chạy tới bên vách núi nhìn xuống, vừa nhìn thì đã giật nảy mình. Thì ra trong hõm núi một bầy yêu lang vẫn còn chưa bỏ đi, mấy chục con yêu lang đang tụ lại thành một khối, còn Phurong lão đầu cùng kẻ thần bí kia lại nhảy thẳng vào giữa bầy sói, tức thì gây ra một trường não loạn.

Tiền kiếm bay múa tung hoành chiếu sáng rực khắp xung quanh, đám Bạch bối yêu lang trong con kinh hoảng liền nổi hung tính, bắt đầu gầm thét điên cuồng xông vào tấn công Phurong lão đầu và kẻ thần bí khiến cho Vương Tông Cảnh đứng trên đỉnh núi hải hùng khiếp vía. Thế nhưng vô luận là Phurong lão đầu hay là kẻ thần bí kia đều căn bản không thêm để ý tới những sinh vật đáng sợ ngay cạnh ấy, chỉ cắm đầu vào đánh mãi không ngừng. Tuy bọn họ hiện tại thân giữa bầy sói, nhưng trong lúc tiến lùi đều kẻ người kiếm khí mờ mịt, kẻ thần xẹt như điện. Mỗi con yêu lang nhảy vào chỉ nháy mắt liền máu me be bét mà mất mạng, rơi đầu rụng chân văng tứ tung, một bầu không khí giết chóc cực kỳ hùng hãn hùng lực tản ra. Vương Tông Cảnh thậm chí không có cách nào nhìn rõ được mấy con yêu lang đó chết như thế nào, chỉ có thể trợn mắt há mồm ngó những con yêu thú góm ghiec bị tàn sát thê thảm mà không thể chống trả.

Cuối cùng, trước màn giết chóc cùng mùi máu tanh lợm trối trối đất đáng sợ ấy đã khiến cho đám yêu lang vốn được xưng hung hãn tàn nhẫn cũng không thể chịu nổi. Những con yêu lang sống sót lóp lóp tru lên những tiếng thê thảm rồi chạy ra xa một cách điên dại, chỉ mong tránh hai gã con người ghê gớm này càng xa càng tốt. Còn tại chiến trường, hai người vẫn không ngừng đấu đá kịch liệt, nhưng rõ ràng là Phurong lão đầu đã bị áp chế toàn diện. Sắc mặt lão đỏ bừng, hơi thở hỗn hển như trâu, trên cơ thể cũng có thêm mấy vết thương chảy máu ròng ròng.

Trong lúc nguy cấp, Phurong lão đầu nghiêng răng trâm người, trước tiên dùng toàn lực đẩy lui kẻ thần bí nửa bước, sau đó hoành kiếm trước ngực, tay trái bấm ngón bất quyết nhưng lại điểm ngón tay vào đang vẽ vào không trung. Một luồng khí xanh từ ngón tay tuôn ra bắt đầu xoay chuyển, ở giữa chừng không hóa thành một cái đồ án thái cực màu xanh.

Thanh quang chớp chớp, linh khí bức nhân, vừa nhìn là đã biết đây chính là một đạo thuật cực kỳ lợi hại.

Có điều lúc này, thân hình ẩn trong hắc khí của kẻ thần bí bỗng dừng lại, tựa hồ khi nhìn thấy đồ án thái cực màu xanh đã khiến hắn phải chịu một sự kích động nào đó. Đột nhiên ỹ cất lên tiếng hú, thanh âm nghẹn ngào xen lẫn vài phần điên cuồng, sát ý càng mạnh. Gần như cùng lúc, Phurong lão đầu chột trợn trừng hai mắt, trong mắt lộ rõ vẻ khó tin dường như vừa nhìn thấy một chuyện chắc chắn không thể diễn ra.

Trong quảng hắc khí quay cuồng, kẻ thần bí thò một cánh tay ra, cũng giống như Phurong lão đầu vừa làm lúc nãy, bắt quyết vẽ ảo vào không trung, khí xanh tuôn trào nhảy mắt phía trước cánh tay thò ra từ hắc khí thỉnh linh tạo thành một cái đồ án thái cực màu xanh, hơn nữa rõ ràng là kỹ thuật do kẻ thần bí thi triển uy lực còn hơn cả Phurong lão đầu, ngay cả đồ án thái cực cũng lớn gấp đôi so với đồ án của ông ta.

"Người..." Phurong lão đầu trợn mắt hét lớn: "Người là ai?"

Thế nhưng tiếng nói còn chưa dứt thì đồ án thái cực của đối phương đã áp tới rồi. Râu tóc Phurong lão đầu dựng ngược, không còn đường lui, cũng đành đem đồ án thái cực màu xanh của mình đẩy ra. Hai mặt đồ án thái cực thần kỳ chói mắt va chạm mãnh liệt vào nhau, ngay giữa hõm núi vốn bị màn đêm tối om bao phủ.

Trong khoảnh khắc ấy, tựa hồ như có vàng thái dương mãnh liệt tỏa hào quang, ánh sáng khiến người ta không cách nào mở được mắt. Có điều giây phút ấy bất quá lại vô cùng ngắn ngủi, chỉ nháy mắt là hết. Thái cực đồ do Phurong lão đầu tế xuất ra ầm ầm vỡ tan, những luồng không khí mạnh mẽ xoáy cuộn tuôn trào như bài sơn đảo hải đánh bay ông ta ra ngoài. Đồng thời luồng sức mạnh khổng lồ thậm chí cũng ép quảng hắc khí bao bọc kẻ thần bí tán ra một chút.

Đồ án thái cực khổng lồ xanh lét kia nặng nề tàn nhẫn đập vào ngực Phurong lão đầu, không chừa lại một chút dư địa nào. Phurong lão đầu toàn thân chấn động, toàn bộ thất khiếu đều chảy máu, ánh mắt vẫn trừng trừng nhìn vào phía sau lưng của quảng hắc khí, khóe môi khẽ run rẩy. Giấy lát sau, vị tiên trưởng Thanh Vân Môn không lâu trước đây trong mắt Vương Tông Cảnh gần như vô địch thiên hạ đã như con diều đứt dây, bị đánh văng tít ra đằng xa, vượt quá mấy chục trượng rồi mới rớt ục ịch một cái xuống một góc tối tăm, sống chết chẳng rõ.

※※※

Hào quang xanh lét dần dần tàn đi, bóng tối và mùi máu tanh từ bốn phương tám hướng ập lại, một lần nữa bao trùm cả ngọn núi nhỏ.

Vương Tông Cảnh sắc mặt trắng bệch, chậm chậm lùi lại. Trước mắt nó là kẻ thần bí ẩn trong quảng hắc khí dưới hõm núi giống như u linh lại từ từ xuất hiện trên đỉnh Ô Thạch Sơn.

Gió núi lạnh lẽo thổi qua cảm cảm

Vương Tông Cảnh cảm thấy chân mình mềm nhũn, thậm chí không đứng nổi nữa. Hai hàm răng nghiến chặt, cặp mắt trừng trừng nhìn vào bóng hình đáng sợ kia, trừ việc đó ra thì trong đầu nó trống không chẳng nghĩ được gì.

Kẻ thần bí kia tiến lại gần rồi dừng phía trước mặt Vương Tông Cảnh một đoạn, cái cảm giác bị ánh mắt quái dị đó quét qua người một lần nữa xuất hiện trở lại, có điều chẳng hiểu tại sao, kẻ thần bí này chỉ ẩn trong quảng hắc khí hừ nhạt một tiếng, không làm khó gì Vương Tông Cảnh mà đột nhiên đằng không bay lên bay qua người nó rồi cứ thế chui vào màn đêm tối tăm phía trước.

Tao ngộ của Vương Tông Cảnh đêm nay thật quá kỳ lạ, còn hơn tất cả những gì nó vốn có từ trước tới nay. Tới tận giờ phút này, nó vẫn ngơ ngẩn chưa định thần lại được. Đang ngây người ra cả nửa ngày, chợt nghe thấy một âm thanh kỳ quái, đánh "Ùm" một tiếng. Hình như có cái gì đó rơi xuống Long hồ.

Nó lại ngẩn ra một lúc nữa, thậm nghĩ chắc không phải kẻ thần bí kia bị quăng xuống hồ đấy chứ? Ý nghĩ đó vừa lướt qua đầu thì đã nhanh chóng bị nó phủ nhận. Kẻ thần bí kia đạo hạnh cao thâm, thậm chí ngay cả Phương lão đầu của Thanh Vân Môn cũng không phải đối thủ của y, làm sao có thể xảy ra chuyện gì bất ngờ được. Có điều cũng tại thời điểm này, nó mới phát giác ra trên đỉnh Ô Thạch Sơn chỉ còn lại duy nhất một mình nó mà thôi.

Lúc này không đi, còn đợi tới bao giờ?

Vương Tông Cảnh tuổi tuy không lớn, nhưng thông minh bướng bỉnh thì có thể nói là kết xuất trong đám con cháu Vương gia. Nó lập tức co chân bỏ chạy, có điều chỉ dám chạy tới bên vách núi, nhìn phía dưới bóng tối tựa hồ như vô cùng vô tận, nó lại do dự một hồi. Vừa rồi nó đã thấy rõ ràng, còn mấy con Bạch bối yêu lang bỏ chạy, kẻ thần bí kia đối xử với nó thế nào vẫn chưa dám chắc, nhưng nếu quả như xuống núi mà đụng phải một con hoặc vài con yêu lang thì chết chắc không có gì nghi ngờ. Cho dù Bạch bối yêu lang có sợ vỡ mặt không dám quay lại, nhưng trong màn đêm thăm thẳm này, con đường quay trở về Long Hồ Thành cũng chưa chắc không có yêu thú đáng sợ khác xuất hiện. Bất luận là loài yêu thú nào, đứa bé mười một tuổi (*) như nó e rãng chỉ còn nước nhét đầy bụng yêu thú cho xong.

Nghĩ như vậy, Vương Tông Cảnh lại không dám xuống núi nữa. Lúc này trong lòng nó đã cảm thấy hối hận muôn vàn. Ngàn lần không đáng, vạn lần không đáng đánh cuộc một vấn hiểm họa khôn lường mà vô bổ kia với tên rùa đen Vương Tông Đức. Bây giờ tiến thoái lưỡng nan, chỉ sai một bước là ắt phải chết trên đỉnh núi này rồi.

Đang tự xi và mình, đột nhiên trong màn đêm phía xa lại vang lên mấy tiếng "rào rào". Vương Tông Cảnh lại cảm thấy căng thẳng trong lòng, ngoái đầu nhìn lại, tiếng động đó nghe giống như có vật gì nhảy lên khỏi mặt nước tạo ra.

Quả nhiên, mặc cho nó trong lòng luôn thầm khấn vái, nhưng làn hắc khí chớp động trong đêm tối kia chính là kẻ thần bí đang bay trở lại hạ xuống nay đầu núi. Vương Tông Cảnh cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy mặt đất dưới quãng hắc khí dường như có một vùng nước.

Y đi tới Long hồ làm chuyện gì, nửa đêm canh ba không phải là gấp rút hay thừa hơi đi tắm rửa chứ? Trong đầu Vương Tông Cảnh lướt qua mấy nghi vấn. Thế nhưng thời gian cho nó tơ tưởng cũng chẳng lâu, ánh mắt kẻ thần bí kia quét tới chỗ nó rồi dừng lại trên người Vương Tông Cảnh giây lát. Thân hình kẻ thần bí chợt di động, nhẹ nhàng lướt tới.

Vương Tông Cảnh kinh hãi thất sắc, lần này mục tiêu của kẻ thần bí kia tuyệt đối chính là mình rồi, nó liền tưởng tới trận đánh kịch liệt lúc nãy, nhìn thân hình giấu trong quãng hắc khí dày đặc, lại thêm mùi máu tanh đột nhiên trở nên nồng nặc, Vương Tông Cảnh rốt cục không kìm được nỗi sợ hãi trong lòng, xoay người bỏ chạy. Thế nhưng chưa chạy được hai bước, nó liền cảm thấy thân hình nhẹ bẫng, thì ra đã bay lên khỏi mặt đất. Quãng hắc khí kia cuộn tới, một luồng sức mạnh ghê gớm tóm chặt lấy nó rồi nhấc bổng lên, như mũi tên rời khỏi dây, từ đỉnh Ô Thạch Sơn bay mất vào trong chỗ tối tăm nhất của màn đêm sâu thẳm.

※※※

Ô Thạch Sơn nhỏ bé lại một lần nữa chìm vào yên lặng, cảnh đêm thê lương, gió núi lạnh lùng.

Bỗng nhiên, một cánh tay run rẩy chợt xuất hiện trên con đường nhỏ, ngay sau đó lại thêm một cánh tay nữa, trên cánh tay và bàn tay máu chảy đầm đề, một thân hình yếu ớt tàn tạ chậm chậm bò lên, chính là Phương lão đầu của Thanh Vân Môn. Chỉ thấy ông ta lúc này thể thối không chịu nổi, mặt toàn những máu, vết thương khắp người, đặc biệt trước ngực lõm vào một khoảng lớn, xương thịt bầy nhầy, máu tuôn như suối, ngay cả đi lại bình thường cũng không làm nổi, chỉ có thể từng chút từng chút cố gắng bò tới.

Cứ lết như vậy tạo thành một vệt máu dài khiến người nhìn thấy phải kinh tâm động phách, không biết Phương lão đầu lấy đâu ra sự kiên cường mà bò tới tận trước tòa miếu nhỏ, quan sát xung quanh, kẻ thần bí kia đã rời khỏi từ lâu, cả đứa bé nhà họ Vương mà ông ta vừa cứu lúc nãy cũng không thấy đâu cả, chẳng biết là sống hay chết.

Khuôn mặt trắng nhợt của Phương lão đầu hoảng hiện về bi thảm, nhưng sau đó nghiêng răng thờ hồng hộc, cố gắng huy động một chút sức lực cuối cùng giờ một ngón tay run run chắm vào vũng máu của mình đang chảy đầm đề, vẽ xiên xẹo một hồi lên mặt đất trước miếu. Sau đó ông ngoẹo đầu rồi cứ thế mà chết đi.

Nhờ ánh sao nhàn nhạt trong màn đêm, dưới cái bóng đồ nát của căn miếu nhỏ, có thể loáng thoáng nhìn thấy trên mặt đất hai chữ lớn được viết bằng máu:

Thương... Từng...

Ghi chú: (*) Ở phần đầu chương số 1, Tiêu Đình có tả Vương Tông Cảnh trông khoảng 11-12 tuổi. Tới giờ mới khai ra hắn có 8 tuổi. Vậy là tên này bị lớn sớm (hay là già trước tuổi), hèn nào biết nhìn trộm Lưu quả phụ "rừa" y phục.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thầy trò

Cảm giác lạnh lẽo truyền tới từ trên mặt khiến Vương Tông Cảnh bắt giác khẽ run rẩy rồi tỉnh lại trong cơn mê man.

Mùi lá cây mục mang theo hơi ẩm xộc ngay vào mũi, Vương Tông Cảnh mở bừng mắt, nhìn thấy trước nhất chính mặt đất ngay trước mặt được phủ một tầng lá rụng rất dày, một số còn giữ màu xanh, số còn lại thì đã héo quắt bắt đầu mục rữa. Ngơ ngác ngẩng đầu nhìn quanh, nó phát hiện bản thân không biết từ bao giờ đã nằm giữa một khu rừng rậm rạp, cây lá um tùm tựa hồ che kín cả bầu trời phía trên, chỉ có vài tia sáng ít ỏi xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất. Sương mù như khói lãng đãng khắp rừng khiến nơi này trông càng u ám thần bí. Xung quanh nó còn có nhiều rễ cây cổ thụ trồi lên khỏi mặt đất như rồng như rắn, mấy sợi dây leo to lớn quấn quanh những gốc cây tầng đá, cỏ bụi tốt tươi, rêu xanh mượt mắt. Vài tiếng chim hót từ trên đỉnh ngọn cây thì thoảng lại vọng xuống nghe như tiếng người lầm bầm khẽ gọi, đó cũng là những âm thanh duy nhất của khu rừng này.

Sương mờ như khói như lụa, vẩn vút cảnh cây ngọn cỏ, không thể nhìn rõ được những chỗ xa, trong không khí len lỏi những luồng hơi ẩm ướt mát mẻ. Vương Tông Cảnh đứng dậy quan sát xung quanh, trên lá cây và thảm cỏ còn đọng những giọt nước nhỏ long lanh, ngay cả y phục trên người cũng bị ướt hết cả.

Dường như không lâu trước đây, khu rừng này từng có một con mura.

Nó căng thẳng nhìn quanh, khu rừng xanh ngắt và im ắng, tất cả mọi thứ tựa hồ đều phô ra nét hoang dã nguyên thủy, cảm giác này khiến cổ họng Vương Tông Cảnh khô khốc. Đêm đó trên đỉnh Ô Thạch Sơn, sau trận chiến bất ngờ nó bị kẻ thần bí kia bắt đi, bay tới giữa chừng không thì không biết bị kẻ thần bí đó sử dụng thủ đoạn gì làm cho Vương Tông Cảnh đang kinh hãi dấy dựa hôn mê luôn. Đợi tới khi nó tỉnh dậy thì đã phát hiện mình đang ở trong một chỗ trong khu rừng rậm nguyên thủy này.

Nó chậm chậm di động quan sát hoàn cảnh xung quanh, nhưng sự căng thẳng trong lòng càng lúc càng nặng nề. Cần thận nhớ lại từng chi tiết đêm trước, Vương Tông Cảnh nhanh chóng nhớ tới ấn tượng cuối cùng của nó, đó là bị kẻ thần bí kia bắt bay ngược hướng với Long hồ, vậy chắc là bay về phía nam rồi.

Phía nam của Long hồ chính là nơi mà tất cả mọi người chỉ nghe tên đã biến sắc, Thập Vạn Đại Sơn.

Sắc mặt vương tông cảnh lập tức trắng nhợt. Thực sự là mỗi một đứa trẻ ở U châu đều đã được nghe những chuyện kinh khủng của Thập Vạn Đại Sơn từ bé tí cho tới lớn. Lúc này, khu rừng xanh ngắt im phắc này trong mắt nó lập tức biến thành một nơi đầy ắp những nguy hiểm đáng sợ. Một tên thiếu niên mười một tuổi cô độc tại nơi đây, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện ra những con quái vật kinh hoàng trong truyền thuyết, quả thực là một chuyện quá đau khổ và sợ hãi.

Còn may là Vương Tông Cảnh cũng coi là xuất thân từ đại tộc, so với những đứa trẻ bình thường thì có khá hơn một tí. Ít nhất sẽ không phát điên ngay tại trận hay là gào khóc tướng lên. Nó đứng yên cố gắng áp chế nỗi sợ hãi đang dâng lên trong lòng, dùng những hơi thở mạnh để bản thân bình tĩnh trở lại, tiếp đó cẩn thận tiến về phía trước một bước.

"Rào..."

Âm thanh trầm và nhẹ phát ra từ dưới chân, nó cúi đầu nhìn xuống, trên mặt đất là một lớp lá khô rất dày, cũng không biết tích ở nơi không bóng người này đã bao nhiêu năm tháng. Hai ba con bọ nhỏ màu đen từ dưới lớp lá bò ra rồi bỏ chạy thục mạng, nhanh chóng chui tọt xuống lớp lá ở gần đây.

Tiếng bước chân rào rào bắt đầu vang lên chậm rãi, Vương Tông Cảnh trợn mắt nhìn, toàn thân như căng ra, vừa đi vừa cẩn thận ngó trước ngó sau, hai bàn tay bắt giác nắm chặt lại thành nắm đấm. Có điều đi được chừng hơn hai trượng, cả khu rừng vẫn im ắng như cũ, những cây cổ thụ xung quanh to lớn như những người khổng lồ, lãnh đạm nhìn xuống tên thiếu niên đột ngột xuất hiện giữa rừng.

Làn sương tựa hồ nhạt đi một chút, xem ra sắp tan rồi.

Làn sương trắng phía trước nhẹ tạt ra, Vương Tông Cảnh chợt nhìn thấy hình như có một thứ không hợp với cảnh vật xung quanh. Không phải là cổ thụ, cũng không phải đá tảng, càng không phải yêu thú mà nó hằng kinh sợ, mà là một pho tượng khổng lồ tàn khuyết nằm chỏng chơ giữa khu rừng rậm, bị tảng tảng lớp lớp rêu cỏ cây cối bao phủ.

Nó lấy hết can đảm, chậm chậm tiến lại, trong lúc đi cũng không phát sinh chuyện gì bất ngờ. Vạch bụi gai rồi vượt qua mấy khối đá núi khá lớn, tới gần nó rốt cục cũng nhìn thấy bức tượng đá bị phá hỏng nằm trên mặt đất, bắt giác liền hít vào một hơi lạnh.

Bức tượng đá này được khắc thành một vật hoàn toàn không giống chim thú thông thường, cũng không phải tượng thần người ta hay thờ cúng, mà là một pho tượng hình dung cổ quái trông vô cùng hung dữ. Mới nhìn thì thấy bức tượng trên đầu có sừng quý, trợn mắt nhe nanh, cái miệng đỏ lòm mở lớn như nuốt nuốt chừng người ta. Hơn nữa hình dáng cũng đáng sợ dị thường, có tới bốn đầu, thân mọc ra tám tay, tuy nằm trên đất nhưng vẫn tỏa ra một luồng khí hung sát hùng hực như ập thẳng vào mắt, khiến Vương Tông Cảnh giật nảy mình, thối lui mấy bước liền.

Khóe miệng giật giật, Vương Tông Cảnh cúi đầu thở hổn hển, một lát sau tinh thần mới ổn định lại. Ngẩng đầu nhìn lại cẩn thận, thì phát hiện pho tượng trông như hung thần ác sát này quả thực đã bị phá hỏng, bốn đầu tám tay không toàn vẹn, phần thân bức tượng có rất nhiều vết nứt, cũng không biết bị

ai chuyển tới bỏ giữa rừng sâu từ bao giờ bao giờ rồi.

Nghĩ tới đây, Vương Tông Cảnh chợt chấn động tinh thần, nghĩ tới nơi này đã có tượng đá, vậy có thể trước đây cũng từng có người sinh sống, tuy rằng bức tượng này trông rất lâu năm rồi, nhưng đó cũng là một tia hy vọng.

Trong đầu nghĩ vậy nên Vương Tông Cảnh nhìn bức tượng cũng cảm thấy không đáng sợ như ban đầu. Quan sát kỹ lại phát hiện bức tượng này điêu khắc tuy vụng về nhưng nét khắc rắn rỏi, diện mạo chân thật, các nét tuy không phức tạp nhưng lại khiến cho bức tượng thần vô cùng sống động, tựa hồ có một khí độ uy nghiêm. Mặc dù tuổi nó còn nhỏ nhưng bất giác cũng cảm thấy được người điêu khắc lên bức tượng này nhất định là phải là bậc thầy về tạc tượng.

Nó đứng tại chỗ ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi tiếp tục tiến tới gần bức tượng, khi tới sát bên, nó mới phát hiện mình đã xem thường kích thước của bức tượng này. Tuy đã đổ nằm trên mặt đất, nhưng phần thân cũng cao gấp đôi Vương Tông Cảnh. Nó nhìn trước nhìn sau, cũng may, bức tượng này không nhắm mắt, trải qua năm tháng gió thổi mưa mòn, khắp nơi đều có chỗ vỡ hỏng. Nó liền lấy những khe hở tại những chỗ vỡ làm điểm đặt chân để trèo lên trên.

Tay nắm vào bức tượng, vừa chạm vào thì lòng bàn tay đã truyền tới cảm giác thô ráp và cứng rắn. Bức tượng được tạc từ một khối đá khổng lồ màu xám trắng. Vương Tông Cảnh nhủ thầm nghĩ vừa rồi đi một mạch tới đây tuyệt không thấy loại đá kiểu này, cũng không hiểu thời xưa những người điêu khắc bức tượng rốt cục làm thế nào đem khối đá khổng lồ hoặc di chuyển được bức tượng đá to tướng này tới nơi đây?

Trong lúc Vương Tông Cảnh còn đang nghi hoặc, đột nhiên từ một bên bức tượng đá vang lên tiếng gầm trầm đục. Tiếng gầm tới tai, Vương Tông Cảnh lập tức thất kinh. Một dự cảm chẳng lành dấy lên trong lòng. Chẳng đợi nó kịp phản ứng, chỉ nghe thấy "Hừ" một tiếng, một bóng đen mạnh mẽ đã từ phía bên kia bức tượng nhảy vọt lên kèm theo tiếng rít the thé, cái miệng đỏ lôm hỏ ra phô răng lôm chôm, từ phía trên cao chăm chăm nhìn xuống Vương Tông Cảnh.

Đó là một con yêu miêu đen tuyền, hai tai vút nhọn, thân hình to như một con bò mộng, hiện tại đang nhỏ dãi rờn rờn qua kẽ răng, bộ dạng hung ác tham lam ngó tên thiếu niên đang ở phần dưới bức tượng. Trái tim Vương Tông Cảnh như chìm xuống, con yêu thú này e rằng so ra còn lợi hại hơn cả Bạch bối yêu lang hôm trước, nếu chỉ trông chờ vào bản thân mình thì kết quả thế nào, nó thậm chí còn không kịp tưởng tượng ra, bởi vì con yêu thú này vốn không có ý giằng co gì với nó hết, một khi nhận rõ tình huống của Vương Tông Cảnh ắt sẽ vồ xuống ngay chứ không chần chừ gì hết.

Vương Tông Cảnh vào lúc sinh từ quan đầu liên dùng toàn lực nhảy một cú ra ngoài, thế nhưng động tác của nó so với sự nhạy bén của yêu thú thì kém quá xa. Nanh vuốt nhọn hoắt trắng hếu, roẹt một cái, phần áo sau lưng của Vương Tông Cảnh đã bị xé tan tành, trên lưng cũng xuất hiện thêm năm vết thương rất sâu, máu lập tức phun ra như suối.

Vương Tông Cảnh cảm thấy cực kỳ đau đớn, cất tiếng la thảm đầy thống khổ, loạn quạng lao về phía trước. Thế nhưng chẳng được mấy bước, con yêu thú phía sau đã lại vồ tới. Mặc dù Vương Tông Cảnh trong cơn sợ chết vùng vẫy điên cuồng, nhưng vẫn nhanh chóng bị con yêu thú vồ xuống đất, sau đó há cái miệng đầy răng sắc lẹm cắn thẳng vào cổ họng nó.

Vương Tông Cảnh lúc này cũng bất chấp sợ hãi thế nào, bất giác liền dụng phần sức lực cuối cùng đưa hai tay nắm chặt lấy cái miệng yêu thú. Trong nháy mắt bàn tay đã bị hàm răng sắc bén của con yêu miêu xé rách, máu tươi trào ra theo cánh tay chảy xuống. Thế nhưng mặc dù như vậy, nó cũng không cách nào cản được cái mồm to dùng kinh khủng ấy.

Khí tanh xộc vào mặt, cái chết như chực trước mắt, đứng vào lúc nó cảm thấy đã tuyệt vọng, chợt cả khu rừng trở nên im phắc, sương khói ngưng bay, từ trong rừng sâu thăm thẳm có một ánh mắt lạnh lẽo quét tới. Giấy lát sau, cả khu rừng chấn động, bầy chim kinh hoàng đập cánh bay tứ tán, một luồng sáng như nước trong từ chỗ sâu nhất, tĩnh lặng nhất của khu rừng vọt ra như cơn gió không một tiếng động.

"Ngao..."

Tên thiếu niên tuyệt vọng chờ chết đột nhiên cảm thấy cánh tay nhẽ hẫng. Sau đó trước mắt hiện ra một màn khiến nó cả đời không sao quên được: Biểu hiện hung dữ của con yêu miêu đen sì tựa hồ vẫn còn đọng nguyên trên mặt, nhưng chỉ giây lát sau cả thân hình to lớn đáng sợ chợt bị một luồng sức mạnh khổng lồ quán lấy xé rách. Máu tươi trào ra, hào quang hạ xuống, yêu thú từ đầu tới đuôi bị xé thành hai nửa rõ ràng như cảnh củi mục văng ra hai bên. Máu tươi lẫn tạp đủ thứ cơ quai mạng mùi tanh nồng nặc thỉnh thoảng ập xuống, tức thì nhuộm toàn thân Vương Tông Cảnh thành đỏ ối. Máu chảy lênh láng như suối mãi không ngừng.

Một thân hình cao lớn được quãng hắc khí bao bọc chậm rãi xuất hiện cạnh một cây cổ thụ cách thân hình Vương Tông Cảnh không xa, lạnh lùng nhìn lại chỗ nó. Thân hình Vương Tông Cảnh cứng ngắc tại trận, tựa hồ còn chưa hiểu đã phát sinh chuyện gì. Qua một lúc, nó rốt cục mới hồi tỉnh, từ từ cúi đầu nhìn xuống cơ thể thấy mình đã biến thành một người máu, trên người còn ngổn ngang lèo phèo những thứ tạp nham tanh nồng, chả biết là những gì. Ngực nó đột nhiên tắc nghẹn, không nhìn nổi xông dấy, vừa điên cuồng phui rớt những thứ quái quỷ kia vừa chạy thẳng tới bên một gốc đại thụ ôm chặt lấy rồi nôn thốc nôn tháo.

Kẻ thần bí đối với hành động của Vương Tông Cảnh thì mặc kệ, chỉ đứng im lìm tại chỗ, một đạo hào quang chậm chậm bay trở về hóa thành một thanh tiên kiếm mềm mại lỏng lẻo như nước, nháng lên vài cái quanh người rồi biến mất tăm tích. Sau đó toàn bộ quãng hắc khí bao bọc thân hình y cũng từ từ tiêu biến, tựa hồ như chui tọt vào trong cơ thể đó vậy. Cũng không biết trải qua bao lâu, khi tia hắc khí cuối cùng biến mất, trong khu rừng rậm nguyên thủy ấy, dưới gốc cây đại thụ đứng riêng rẽ so với những cây khác xung quanh, thân hình một người đàn ông cao lớn, tóc muối tiêu hiện ra.

Vương Tông Cảnh cảm thấy lần nôn mửa này là lần ghê sợ nhất cuộc đời, nôn tới bụng dạ co thắt đau đớn mà con buồn nôn trong người vẫn còn rất mãnh liệt, còn chưa nói tới lúc này người nó từ đầu tới chân máu me rờn rờn. Tới sau cùng, bụng nó không còn gì để nôn ra nữa, chỉ toàn nôn khan thì nó mới dần dần kiềm chế lại được, hơi thở hỗn hển, sắc mặt trắng nhợt xoay người nhìn về kẻ phía sau.

Cơ thể chỉ còn hơi run rẩy, nhưng không biết vì sao Vương Tông Cảnh vẫn không có ý mở miệng nói lời cảm ơn cứu mạng với người này. Nó chỉ ngơ

ngác nhìn người đàn ông cao lớn, tựa hồ liên tục phải trải qua nhiều biến cố, cậu thiếu niên non nớt ấy cho dù là tính tình hay gan mật đều đã trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Người đàn ông cao lớn đứng dưới gốc cây mặt mũi chính trực, từ đôi mắt sáng mảy rậm phảng phất tỏa ra một uy thế nhân nhật, khí chất trang nghiêm giống như kẻ từng nắm giữ quyền thế vậy. Thế nhưng vẻ mặt vốn uy nghiêm đó tới khi lọt hoàn toàn vào mắt Vương Tông Cảnh thì hiện ra một nửa khuôn mặt màu đỏ bầm cổ quái, trông giống như thịt heo bị hun khói, khó coi tới buồn nôn. Mà nửa mặt bên kia thì cơ thịt tựa hồ không theo sự điều khiển, thỉnh thoảng lại co giật mấy lần.

Tương tự như kiểu khuôn mặt âm dương(*), nhưng so với mặt âm dương còn khó coi và đáng sợ hơn nhiều.

Nhưng Vương Tông Cảnh không hề bị khuôn mặt đó dọa sợ, phản ứng của nó thậm chí còn hơi trơ ra, chỉ đứng ngẩn ra đó mà nhìn người đàn ông, một câu cũng không nói.

Người đàn ông đó chậm chậm đi tới, bước chân dẫm lên lớp lá cây dày phát ra những tiếng rạo rạo. Không biết từ khi nào, khu rừng từng huyền ảo đã yên tĩnh trở lại, chỉ còn hai người một lớn một nhỏ từ từ rút ngắn khoảng cách.

Đi tới trước mặt Vương Tông Cảnh, người đàn ông nhìn nó một lượt, sắc mặt không có biểu tình gì hoặc có thể nói là chẳng cần biểu tình thì cũng đủ đáng sợ rồi, dùng một giọng điệu lạnh lẽo không chút sinh khí, nhân nhật nói: "*Người muốn chết, hay là muốn sống?*"

Tại Long Hồ Thành, Vương gia bảo bên ngoài trông không khác gì ngày thường, nhưng bên trong đã cực kỳ căng thẳng. Phát sinh bất ngờ mấy ngày trước trên Ô Thạch Sơn đã chấn động tất cả những vị bối phận cao trong Vương gia.

Mấy chục con yêu thú Bạch bối yêu lang đã lâu không thấy xuất hiện lại tự bầy bao vây tấn công Ô Thạch Sơn. Vương Tông Cảnh của chi trưởng lại biến mất, nhưng những điều đó đều không so được với chuyện Phương lão đầu đột nhiên bỏ mình. Trợ thủ lợi hại mà Thanh Vân Môn sai tới kết minh, thế mà lại chết bên ngoài Long Hồ Thành.

Sự thật này khiến toàn tộc của Long Hồ Vương gia chấn động, gia chủ Vương Thụy Vũ càng kinh hãi giận dữ, nhận được thông tin báo về liền lập tức điều động toàn bộ nhân thủ, hết sức tìm kiếm thăm dò. Thế nhưng không những một chút tin tức của hung thủ cũng không thấy mà ngay cả manh mối của Vương Tông Cảnh cũng không có nốt.

Tỷ tỷ của Vương Tông Cảnh, Vương Tế Vũ sau khi biết chuyện này suýt nữa thì suy sụp, cha mẹ nàng mất sớm, từ nhỏ tới lớn đã xem đệ đệ duy nhất này là lẽ sống, có thể nói vừa là chị vừa là mẹ, bình thường yêu thương vô cùng. Như giờ biết được Vương Tông Cảnh chỉ e dỡ nhiều lạnh ít, làm sao không đứt gan đứt ruột. Có điều tìm kiếm khắp nơi mà không có kết quả, người của Vương gia cuối cùng cũng bắt buộc phải chấp nhận sự thật, bắt đầu chuẩn bị làm hậu sự. Tuy Vương Tế Vũ không cam lòng, mấy lần tới trước gia chủ khóc lóc khẩn cầu, hi vọng có thể cẩn thận tìm kiếm thêm lần nữa, nhưng Vương Thụy Vũ vốn cũng đang bù đầu bù cổ đánh lắc đầu thờ dài cự tuyệt.

Trong đánh giá của vị gia chủ Vương gia, lúc này tầm quan trọng của Vương Tông Cảnh e rằng không thể bằng việc Phương lão đầu thiệt mạng. Bất kể nói thế nào, Vương Tông Cảnh tuy là con cháu chi trưởng, nhưng cha mẹ cũng đã qua đời, chỉ còn có một tỷ tỷ, mặc dù Vương Tế Vũ tư chất khá tốt và đã được sắp xếp đưa tới Thanh Vân Môn tu luyện, nhưng trước mắt hai chị em xác thực không có bao nhiêu thế lực trong tộc. Vương Thụy Vũ hiện tại đang đau đầu hơn về việc Thanh Vân Môn sẽ phản ứng như thế nào với chuyện bất ngờ này, sự tình phát sinh đã qua hai ngày, Vương gia đã dùng tin tức nhanh nhất truyền tới Thanh Vân Sơn tại Trung châu, bởi vì đường quá xa nên phản ứng từ phía Thanh Vân Môn vẫn còn chưa tới.

Tiếng khóc ai oán loáng thoáng từ xa vọng lại, gia chủ Vương gia Vương Thụy Vũ ngồi tại đại đường, sắc mặt âm trầm, lặng lẽ không nói. Tiếng khóc đó chính là tỷ tỷ Vương Tế Vũ của Vương Tông Cảnh vừa mới rồi lại cầu xin gấp, có điều Vương Thụy Vũ quả thực đã làm hết những gì có thể, đành đuổi đi không tiếp. Nghe tiếng khóc đau lòng ấy, lại nghĩ tới con giận dữ mà Thanh Vân Môn sẽ trút xuống, tinh thần ông cảm thấy rã rời.

Long Hồ Vương gia tuy là tu đạo thế gia mới nổi lên, Thanh Vân Môn tuy đã đại thương nguyên khí trong trận chính ma đại chiến năm xưa, nhưng thực lực giữa hai bên vẫn còn cách biệt một trời một vực. Vương Thụy Vũ cho dù lòng ôm chí lớn, trước mắt cũng chỉ dám đặt tâm mắt tại việc tranh đấu với mấy thế lực lớn còn lại ở U châu mà thôi, quyết không dám nghĩ tới tranh chấp với danh môn đại phái tồn tại cả ngàn năm như Thanh Vân Môn.

Trong đại đường còn có một người đàn ông khác đang ngồi, khoảng bốn chục tuổi, ánh mắt sắc bén, khuôn mặt lộ vẻ tháo vát, chính là Nam Thạch Hạo, cha của tên béo Nam Sơn hôm trước, đồng thời cũng là tâm phúc, là túi khôn của Vương Thụy Vũ. Vương Thụy Vũ đối với ông ta mười phần tin tưởng kính trọng, còn hơn cả những người khác trong Vương gia.

Lúc này Vương Thụy Vũ đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy sắc mặt Nam Thạch Hạo ngưng trọng, tựa như cũng đang đầy một bầu tâm sự, liền thờ dài một tiếng, nói: "*Thạch Hạo, ông đang nghĩ gì thế?*"

Nam Thạch Hạo ngẩng đầu lên, trầm mặc giây lát rồi đáp: "*Thuộc hạ đang nghĩ tới việc hết hôm nay, chắc là người của Thanh Vân Môn sẽ tới nơi.*"

Vương Thụy Vũ cười khổ: "*Như ông thấy, Thanh Vân Môn sẽ phản ứng thế nào, liệu có trách tội Vương gia chúng ta không?*"

Nam Thạch Hạo cau mày trả lời: "*Chuyện này quả thực rất kỳ quặc, công bằng mà nói, vốn không liên quan tới Vương gia chúng ta. Nhưng sợ là sợ hai chữ được Phương lão đầu viết trước khi chết ngày của miếu, liệu có sinh ra rắc rối khác?*"

Vương Thụy Vũ hừ một tiếng, nói: "*Ông nói rất đúng, ta cũng có nghĩ tới chuyện này, đứng ra là không liên quan tới Vương gia chúng ta, cho dù người của Thanh Vân Môn tới, ta cứ đem hai chữ trên mặt đất kia báo cho bọn họ...*"

Nam Thạch Hầu lắc đầu, Vương Thụy Vũ cau mày hỏi: "Sao?"

Nam Thạch Hầu trầm ngâm một lát rồi hạ giọng: "Người mà hai chữ viết bằng máu kia nói tới, chúng ta đều đã từng nghe. Tuy mấy năm nay đã yên ắng, nhưng giang hồ đồn đại người này có dây mơ rễ má tới một trường nội loạn tại Thanh Vân Môn năm xưa. Thuộc hạ nghĩ rằng, chuyện này chúng ta e rằng cứ giả như không biết là hơn, cứ để bọn họ tự tới tận đỉnh núi tra xét một lượt thì ắt sẽ rõ ràng thôi."

Vương Thụy Vũ lắng lắng hồi lâu, gật gật đầu nói: "Ông nói rất có lý, vậy cứ như thế đi." Nói đoạn lại nhìn Nam Thạch Hầu hỏi: "Phải rồi, nghe nói tới qua ông đánh đòn thẳng nhóc à?"

Sắc mặt Nam Thạch Hầu lập tức biến thành rất khó coi, hậm hực đáp: "Tên nghịch tử đó thật khôn nạm, lúc đầu thì dụ dỗ Cảnh thiếu gia đi coi lên phụ nữ tắm, thấy Cảnh thiếu gia cùng với người ta đánh cuộc nguy hiểm như vậy mà không ngăn cản, kết quả dẫn tới sự việc tày trời, thuộc hạ, thuộc hạ thực hận không đánh chết được tên tiểu súc sinh." Nói xong liền đứng dậy thì lễ với Vương Thụy Vũ, sắc mặt tỏ ra rất hối hận, tiếp: "Gia chủ, Nam mô dạy con không nghiêm, nghịch tử bất hiếu, thật là xấu hổ với gia chủ, không còn mặt mũi nào ở lại đây, chi bằng hãy để thuộc hạ rời khỏi Vương gia, tạm thời..."

Vương Thụy Vũ xua tay, ngắt lời Nam Thạch Hầu, cười khỏ nói: "Bỏ đi, bỏ đi, Thạch Hầu, bằng vào tình nghĩa giữa ông với ta, việc gì phải nói những lời như vậy. Chuyện đó ta cũng đã hỏi qua đám trẻ, xác thực cũng không trách được Nam Sơn, tên Tông Cảnh này tính tình ương bướng, cũng phải tự chịu lấy một phần trách nhiệm. Ông về cũng đừng trách mắng con cái nữa, nhé?"

Nam Thạch Hầu tỏ vẻ xấu hổ, gật đầu ngồi xuống. Hai người đối diện mà không nói, trong lòng đều ôm đầy tâm sự. Chính tại lúc này, chợt nghe thấy bên ngoài cửa có tiếng bước chân hấp tấp chạy lại. Một gia đình xộc vào nói gấp: "Gia chủ, Nam quân gia, bên ngoài có mấy vị đạo trưởng tới, nói rằng là tiên trưởng tới từ Thanh Vân Môn."

Vương Thụy Vũ cùng Nam Thạch Hầu đồng thời đứng dậy, hai miệng cùng thốt: "Mau mời!"

Ngừng một chút, Nam Thạch Hầu lại nói với Vương Thụy Vũ: "Gia chủ, thuộc hạ nên ra đón." Vương Thụy Vũ gật đầu, Nam Thạch Hầu liền chậm rãi bước đi ra khỏi đại đường.

Ước chừng khoảng thời gian cháy tàn nửa cây hương, bên ngoài có tiếng bước chân, Nam Thạch Hầu đi trước mở đường, về mặt tươi cười dẫn theo bốn vị tu sĩ mặc đạo bào Thanh Vân đi vào. Vương Thụy Vũ liền ra đón, chỉ thấy người đi trước là lớn tuổi nhất, trông khoảng hơn ba mươi tuổi, khí độ cũng nghiêm trang hơn mấy người đi sau, liền hướng về phía người này làm lễ. Bốn vị đệ tử Thanh Vân cũng đồng loạt đáp lễ, người đi đầu cất tiếng nói: "Vị này có phải là gia chủ Vương gia Vương Thụy Vũ?"

Vương Thụy Vũ gật gật đầu, ánh mắt quan sát mấy vị đệ tử Thanh Vân, đáp: "Chính là tại hạ, không biết chư vị đạo trưởng xưng hô thế nào?"

Vị đạo nhân đi đầu mỉm cười nói: "Bản đạo Minh Dương, ba vị sư đệ phía sau lần lượt là Minh Chân, Minh Diệp và Minh Phụng. Chúng bản đạo nhận lệnh của Chương môn Tiêu chân nhân đến Long Hồ Vương gia, trước là tra xét việc Phụng sư thúc của bản môn bất ngờ thiệt mạng, thứ là xác nhận việc kết đồng minh giữa hai nhà chúng ta. Việc mà hôm trước gia chủ đích thân tới Thanh Vân đã ước định với Tiêu chân nhân, Tiêu chân nhân không hề thay đổi thêm gì, có điều không biết tâm ý của gia chủ thế nào?"

Vương Thụy Vũ mừng như mở cờ, nào còn có gì để nói nữa, lập tức đáp: "Như vậy quá tốt, như vậy quá tốt rồi." Nói đoạn tự thân tiến lên nắm tay Minh Dương, thốt: "Không dám giấu đạo huynh, sau khi Phụng lão tiên sinh của quý phái xảy ra việc bất ngờ, ta ăn uống không vào, may mà bây giờ có Minh Dương đạo huynh tới chủ trì đại cục, như vậy thì không còn đáng lo nữa rồi."

Minh Dương đạo nhân lại lắc đầu đáp: "Gia chủ có chỗ chưa hay rồi, kỳ thực chuyến này Minh Dương vốn không phải là người làm chủ."

Vương Thụy Vũ ngẩn người, ánh mắt nhìn lướt về phía ba vị đạo nhân trẻ tuổi đứng sau. Ông ta có thể đảm đương làm gia chủ thế gia, đương nhiên phải có chút bản lĩnh thần thông, nhân giới cũng không có chỗ nào kém, chỉ nhìn một lượt là biết ngay ba vị đạo nhân còn lại bản lĩnh đều không tệ, nhưng không bằng được Minh Dương đạo nhân, nhất thời kinh ngạc.

Minh Dương khẽ cúi đầu, một bàn tay dựng trước ngực nói nhẹ: "Không giấu gia chủ, chúng bản đạo là đi trước tới đây, trừ bốn người ở đây còn có một vị sư huynh, huynh ấy mới là nhân vật chân chính chủ trì việc tra xét hung thủ. Có điều tính tình y hơi cổ quái, tới Long Hồ Thành là chạy thẳng tới Ô Thạch Sơn bên ngoài thành điều tra, thành ra có chỗ thất lễ, mong gia chủ thứ tội."

Vương Thụy Vũ "Ồ" lên một tiếng, gật đầu đáp: "Thì ra như vậy, không biết vị sư huynh của quý phái danh hứ thế nào?"

Minh Dương đạo nhân mỉm cười: "Vị sư huynh này họ Lâm, tên là Kinh Vũ."

Minh Dương khẽ cúi đầu, một bàn tay dựng trước ngực nói nhẹ: "Không giấu gia chủ, chúng bản đạo là đi trước tới đây, trừ bốn người ở đây còn có một vị sư huynh, huynh ấy mới là nhân vật chân chính chủ trì việc tra xét hung thủ. Có điều tính tình y hơi cổ quái, tới Long Hồ Thành là chạy thẳng tới Ô Thạch Sơn bên ngoài thành điều tra, thành ra có chỗ thất lễ, mong gia chủ thứ tội."

Vương Thụy Vũ "Ồ" lên một tiếng, gật đầu đáp: "Thì ra như vậy, không biết vị sư huynh của quý phái danh hứ thế nào?"

Minh Dương đạo nhân mỉm cười: "Vị sư huynh này họ Lâm, tên là Kinh Vũ."(*)

※※※

Bên ngoài Long Hồ Thành, trên Ô Thạch Sơn.

Ngày hôm nay là một ngày xuân nắng ráo, ánh mặt trời ấm áp, dịu dàng mềm mại chiếu xuống nhân gian. Không gian rộng lớn của Long Hồ lấp lánh ánh sáng. Nước xanh ngắt phản chiếu trời trong mây trắng cùng núi non xung quanh, cảnh vật thật đẹp. Xa xa, ruộng đồng tươi thắm, gió lay hoa cỏ, lại có trùng điệp núi non sừng sững giữa nhân gian, mây mờ che phủ làm tăng thêm mấy phần thần bí.

Gió xuân phoi phới làm hồ gợn sóng lăn tăn, mấy con chim nước vờn bay reo lên vui vẻ, chơi đùa náo loạn bên hồ, bay lướt qua mặt một cái đã lên tới trên đỉnh Ô Thạch Sơn.

Căn miếu nhỏ cũ nát vẫn như thế, yên lặng nằm dưới ánh nắng xuân, tượng thần trong miếu vẫn ngồi trơ trơ nào hay nhân gian tuế nguyệt. Vài tảng đá đen nằm rải rác quanh đỉnh núi, màn tanh máu hôm nào đã chẳng còn thấy đâu nữa, chỉ còn một vết máu mờ ẩn hiện trên mặt đất vạch ngang đỉnh núi, dường như vẫn còn mấy phần đáng sợ.

Một bóng người đi lên đỉnh Ô Thạch Sơn, chậm chậm dừng lại quan sát xung quanh. Gió mát từ mặt hồ xa xa thổi tới làm tà áo y xao động, tiêu sái không sao tả xiết. Từ xa nhìn lại, người này mày kiếm mắt sáng, tướng mạo tuấn tú, có điều thần sắc khuôn mặt mang mấy phần lãnh đạm. Sau lưng đeo một thanh trường kiếm toàn thân xanh lục, hào quang lấp lóe trông như một con rồng nhỏ đang ngủ nửa tỉnh nửa thức, cho dù dưới ánh mặt trời rực rỡ, thanh tiên kiếm trong vỏ vẫn tỏa ra một uy thế vô hình xen lẫn sát ý nhân nhật.

Vết máu đã mờ, mùi vị cũng tan hết, ánh mắt người đàn ông rơi xuống vết máu trên mặt đất, thuận theo đường mà Phương lão đầu đêm trước đã lết chậm chậm đi tới. Gió núi thổi qua, sắc mặt y dần lạnh lẽo, thanh tiên kiếm màu xanh lục sau lưng càng lấp lánh hào quang, tựa hồ như cảm ứng được suy nghĩ của chủ nhân, ánh xanh càng đậm.

Chẳng bao lâu sau, y rút cục cũng đi tới trước căn miếu nhỏ, sau đó dừng bước.

Vết máu trên mặt đất tới chỗ này đột nhiên dày đặc, dường như muốn kể lại màn hấp hối thảm liệt hôm trước. Sau đó, ánh mắt y di động tới hai chữ lớn viết bằng máu ngay trước cửa miếu.

Nét chữ dù xiên xẹo, nguệch ngoạc, nhưng từng nét máu như dao, như những mũi nhọn sắc bén còn vương máu tanh khắc vào trong mắt y.

Thân hình y khẽ run, sau đó cả người lại khôi phục vẻ lạnh lùng như băng, chỉ có đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn hai chữ lớn bằng máu dưới chân:

Thương... Tùng...

Thanh tiên kiếm màu xanh thẫm phía sau lưng đột nhiên phát ra ánh lục sáng lóa như còn rồng đã thức tỉnh, một tiếng kiếm ngân như tiếng gầm lên giận dữ, sắc bén vô cùng tỏa ra tứ phía.

Cũng không biết trải qua bao lâu, trên đỉnh Ô Thạch Sơn lại có một bóng người ngư kiếm từ xa bay đến, thoáng chốc đã tới hạ xuống ngay trước mắt, chính là Minh Dương đạo nhân. Chỉ thấy hắn nhìn xung quanh một lượt, khi ánh mắt quét tới vết máu dài thì chau mày, đi tới cạnh người đàn ông, cất tiếng chào: "Lâm sư huynh."

Lâm Kinh Vũ nhắm mắt, trầm mặc hồi lâu rồi xoay người lại, thần sắc đã hòa hoãn, thanh tiên kiếm màu xanh lục trên lưng cũng yên tĩnh trở lại. Minh Dương đạo nhân nói: "Đệ đã đi gặp gia chủ Vương gia, đem mấy chuyện mà Tiêu chân nhân giao cho trước khi đi nhất nhất nói rõ với ông ta rồi. Gia chủ Vương gia cũng không có ý kiến nào khác, còn bố trí chỗ nghỉ cẩn thận cho chúng ta trong phủ, hiện tại chỉ đợi sư huynh đến, ông ta sẽ khoản đãi một trận."

Lâm Kinh Vũ gật đầu không nói, chỉ bước ra một bước để lộ ra chỗ đất phía sau. Minh Dương đạo nhân cùng nhờ đó nhìn thấy vết máu đặc sệt trên nền đất cùng hai chữ lớn viết bằng máu. Sắc mặt hắn biến đổi, lúc thu lại ánh mắt thì nhìn lại Lâm Kinh Vũ để xác nhận lại, sau đó thờ dãi thốt: "Tuy trước khi khởi hành từ Thanh Vân Sơn đã biết chuyện này, nhưng hiện tại tận mắt chứng kiến hai chữ máu mà Phương sư thúc viết vẫn cảm thấy tư vị không sao nói được thành lời."

"Kẻ này..." Giọng nói của hắn hơi chần chừ, do dự một lát rồi tiếp: "Năm xưa không phải nói y đã chết rồi hay sao?"

"Xem ra thì vẫn còn sống," Lâm Kinh Vũ nhợt nhạt nói, ngữ âm mang theo chút buồn bực rất khó tả, "Nếu không, Tiêu chân nhân chắc sẽ không gọi ta từ Tổ sư từ đường, đi tới tận Nam Cương U châu để xử lý chuyện này."

Minh Dương đạo nhân lùi lại một bước, không nói gì thêm, sắc mặt xem ra có vẻ hơi hổ thẹn. Vị lâm sư huynh này tài năng tuyệt thế, tư chất siêu quần, đạo hạnh nghe nói cực cao, thậm chí có người lên bàn luận y có thể cùng đại chúng giáo Tiêu chân nhân một trận phân cao thấp, nổi tiếng nhiều năm qua trong Thanh Vân Môn. Có điều không biết vì sao tuổi y không lớn lắm mà lại tới Tổ sư từ đường tại hậu sơn Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn chăm sóc linh vị các đời tổ sư. Cho tới khi chuyện phát sinh, chúng giáo Tiêu chân nhân mới bất ngờ mời vị Lâm sư huynh này xuất sơn, tới xử lý việc này.

Nghĩ tới đây, ánh mắt hắn không khỏi lên nhìn hai chữ máu trên mặt đất trước miếu một lần nữa. Như quả hắn không nhớ sai, trong mấy chuyện cấm kỵ không nói tới của Thanh Vân Môn thì có một chuyện đồn đại về một tên phản đồ tên là Thương Tùng, chính là vị ân sư đã nuôi dạy vị Lâm sư huynh này từ bé tới lớn.

Có điều trước mắt hiển nhiên không phải là lúc mở miệng nói tới chuyện này, Minh Dương đạo nhân nhìn Lâm Kinh Vũ nói: "Lâm sư huynh, hay là chúng ta quay về trước, gia chủ Vương gia vẫn còn đang đợi chúng ta ở trong Long Hồ Thành."

Lâm Kinh Vũ vẫn không có phản ứng gì, chỉ rảo bước tới tận mép núi Ô Thạch Sơn, đưa mắt nhìn ra. Chỉ thấy trước mắt là khoảng không gian rộng mở, Long hồ rộng lớn ở phía trước, mặt nước như gương phản chiếu núi rừng cùng mây trắng trời xanh, thi thoảng lại có một vài con chim nước bay qua kéo theo một vệt sóng lăn tăn lộp lộp. Núi non nước tươi đẹp, chắc cũng chỉ đến thế này là cùng.

"Nghe nói lần này Phương sư thúc tới đây, Vương gia cũng đã sắp xếp cho sư thúc chỗ nghỉ trong thành, nhưng mà Phương sư thúc không hiểu tại sao lại cố tình đến nghỉ trên đỉnh Ô Thạch Sơn, đúng không?"

Minh Dương đạo nhân gật đầu, đi tới đứng bên cạnh Lâm Kinh Vũ, đáp: "Không sai, đệ đối với việc này cũng nghĩ mãi không thông, có điều Phương sư thúc hôm đó cũng không nói bất cứ nguyên nhân gì, người nhà họ Vương kính trọng lão nhân gia, với lại bằng vào đạo hạnh của sư thúc cũng chẳng sợ đám yêu thú bên ngoài thành, bởi vậy mới để theo ý sư thúc. Ai ngờ chỉ mới hai ngày, đã xảy ra chuyện bất ngờ."

Lâm Kinh Vũ hồ hững nhìn mặt hồ đẹp đẽ dưới núi, trầm mặc giây lát rồi chợt hỏi: "Ta nghe nói Phương sư thúc ngoại trừ đạo pháp của bản môn, còn tinh thông thuật xem phong thủy?"

Minh Dương đạo nhân thoáng ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu trả lời: "Không sai, kỳ thực ngày đó Tiêu chân nhân phái Phương sư thúc tới nơi này, cũng là xem trọng bản lĩnh đó của sư thúc. Sở dĩ chúng ta kết minh với Long Hồ Vương gia, một là có thể giúp cho bản môn tại địa phận U Châu tìm một chỗ đặt chân, thứ hai cũng là vì tiện cho việc tìm kiếm vật đó ở đây."

Ánh mắt Lâm Kinh Vũ chớp động, hỏi: "Minh Dương, đệ xem nơi này địa thế ra sao?"

Minh Dương đạo nhân không hiểu ý, nhưng vẫn nhìn sơn thủy xa xa, nhìn một lúc rồi đáp: "Tiểu đệ đối với việc xem phong thủy thì không hiểu lắm, nhưng nơi này Sơn Hoàn Thủy Bảo(**), nuốt gió tụ khí, chắc chắn là một nơi sơn thủy cực tốt."

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Ta cũng thấy như vậy, cũng có thể hôm đó Phương sư thúc tới nơi đây, nói không chừng cũng có cùng cảm giác."

Minh Dương đạo nhân nhướn mày, đưa mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, nói: "Lâm sư huynh, ý của sư huynh là..."

Lâm Kinh Vũ không đáp lời hẳn, chỉ nhìn cảnh nước cảnh non xa xa, qua một lúc sau mới nhàn nhạt nói: "Sư đệ, đệ quay trở về Long Hồ Thành nói với Vương gia chủ một lời, bốn người bọn đệ cứ ở lại trong thành, ngoài ra nhờ ông ta dọn dẹp căn miếu nhỏ này một chút để ta nghỉ lại là được."

Minh Dương đạo nhân chau mày bước tới một bước, dường như muốn nói điều gì. Lâm Kinh Vũ chỉ cười cười, nói: "Không sao đâu, đệ còn không tin vào ta hay sao?"

Minh Dương đạo nhân nhìn y hồi lâu, sau đó gật đầu mỉm cười đáp: "Vâng, sư đệ hiểu rồi."

Nói đoạn liền xoay người bước đi. Nghe tiếng bước chân dần nhỏ đi sau lưng, vẻ mặt tươi cười của Lâm Kinh Vũ từ từ biến mất, ánh mắt trái dài ra xa, tà áo trên người theo gió tung bay trước núi. Một lúc lâu sau, dường như trong gió thoảng lẫn vài tiếng lẩm nhẩm, người đàn ông ấy tựa hồ đang khẽ gọi một từ:

"Sư..."

Không biết vì sao, âm thanh đó lại nện giữa chừng, chữ thứ hai cuối cùng cũng không nghe thấy nữa.

Ghi chú: (*) Xuất phát từ đồ hình thái cực có 2 phần âm dương thể hiện bằng màu đen và màu trắng, mặt âm dương là kiểu vẽ mặt nửa đen nửa trắng của hát tuồng cổ Trung Quốc, thể hiện hai tính cách, hai thái cực đối lập trong một bản thể. Về sau những người có một nửa khuôn mặt khác thường hoặc bị hủy hoại đều được dân gian gọi là mặt âm dương

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Con rắn tai họa

"Tôi muốn sống!"

Vương Tông Cảnh trừng trừng nhìn gã đàn ông, chậm rãi nói câu đó qua kẽ răng. Lời vừa nói ra liền phát hiện giọng nói của mình không biết từ lúc nào đã biến thành khản đặc, thành ra ba chữ đó phát âm rất trúc trắc. Cũng có thể vì liên tiếp mấy lần chịu giày vò do phải đối diện với tình huống sinh tử, hiện tại đối mặt với một nhân vật cường mạnh đáng sợ, tuy trong lòng vẫn sợ hãi nhưng biểu hiện trên mặt lại rất bình tĩnh. Có điều hai bàn tay nắm chặt và cặp mắt tròn tròn đã thể hiện rõ nó bất quá chỉ là một đứa trẻ yếu ớt.

Cố gắng bình tĩnh kiềm chế, ánh mắt tỏ ra phức tạp một cách dễ thấy đều lọt cả vào mắt gã đàn ông thần bí. Nhìn thấy khuôn mặt trẻ con đầy những vết

máu, gã đàn ông vẫn coi như không, chỉ nhàn nhạt nói: *"Được, nếu đã muốn sống, vậy đi theo ta."*

Gã đàn ông không hề có ý ở lại, xoay người lập tức đi về hướng rừng sâu, không quay đầu nhìn Vương Tông Cảnh lần nào. Vương Tông Cảnh ban đầu còn có hơi do dự, nhưng đưa mắt nhìn rừng cây rậm rạp âm u xung quanh, những khoảng tối u ám tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có yêu thú xông ra, cuối cùng đành nghiêng răng bước theo.

Sương mù trong rừng dần tan đi, cây cối xung quanh trở nên rõ ràng, thế nhưng xa nữa cũng chỉ có toàn cây là cây, không thấy được giới hạn của khu rừng. Đường đi địa thế cũng không bằng phẳng, lúc thì cao thấp lồi lõm, lúc thì đá tảng gỗ rơi, thậm chí hai người bọn họ còn phải nhảy qua một con suối nhỏ giữa rừng. Suốt quãng đường, gã đàn ông thần bí kia đi ung dung nhẹ nhàng như trên đất bằng, ngược lại Vương Tông Cảnh ăn phải quả đắng to đùng.

Cơ thể nó còn chưa đủ lớn, lúc trước lại mấy phen gặp nguy hiểm thể lực thực ra đã tiêu hao rất nhiều. Con đường này lại lên cao xuống thấp, thực là khổ sở không sao kể xiết. Có điều đi cho tới lúc này, trong lòng nó dường như đã hiểu ra vài thứ. Biết rằng gã đàn ông phía trước kia tuyệt sẽ không thêm để ý tới thân thể hần, thêm vào đó là một chút trong bụng trẻ con, cho nên không thêm cầu xin gã đàn ông thần bí kia một câu nào, cứ loạng quạng nghiêng răng hỏn hỏn đi qua khu rừng rậm nguyên thủy đó.

Tiếng chim kêu lách rích như phát ra từ một chỗ nào đó ngay trên đầu, những tia nắng dao động từ các kẽ lá chiếu xuống làm bóng nắng dưới chân Vương Tông Cảnh biến đổi, đan xen chao đảo. Cổ thụ dây leo, rêu xanh cò biếc tầng tầng lớp lớp như không có giới hạn, lá rơi xoay xoay, nhành cây rung rinh mà yên ắng, cả khu rừng giống như một bức tranh u nhã và tịch mịch.

Cứ đi như thế hồi lâu, Vương Tông Cảnh nhảy xuống từ một tảng đá lớn, cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, thế nhưng gã đàn ông thần bí phía trước vẫn không nhanh không chậm cất bước, chẳng hề có dấu hiệu dừng lại nghỉ ngơi. Dựa vào tảng đá thờ phỉ phò giấy lát, Vương Tông Cảnh lại cẩn thận đứng lên, tiếp tục đi về phía trước. Vừa được mấy bước, ánh mắt nó loáng thoáng nhìn thấy một thứ. Nó neho mảy vệt một cảnh cây um tùm ở phía bên, quả nhiên phát hiện ở đây cũng có một bức tượng đá khổng lồ cũ nát nằm trên mặt đất, vô luận là hình dáng bên ngoài hay là kiểu nét hóng trên thân tượng trông đều không khác gì bức tượng mà nó đã thấy trong khoảng rừng kia.

Cũng dữ tợn hung ác như thế, cũng sống động như thế, chỉ bất quá dường như mức độ nát hóng của bức tượng này còn hơn cả bức trước, một số phần chân tay đã bị rời ra khỏi thân tượng.

Mới sững ra như vậy một lúc, gã đàn ông thần bí phía trước hình như đã đi khá xa, bóng dáng gã sắp biến mất trong rừng. Vương Tông Cảnh giật mình vội vã đuổi theo. Cứ như vậy, hai người lăm lũi đi dưới khu rừng. Gã đàn ông thần bí luôn giữ tốc độ không nhanh không chậm, dường như cũng có chú ý tới tốc độ và thể lực của Vương Tông Cảnh, tuy vậy suốt quãng đường, gã cũng không có ý dừng lại nghỉ. Bởi thế đi thêm khoảng thời gian tàn một cây hương nữa thì Vương Tông Cảnh thực sự cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa rồi.

Mồ hôi chảy tràn như tắm, thậm chí cả những vết máu bám trên mắt cũng bị trôi hết phần lớn, nó bắt đầu cảm thấy trước mắt có mấy ông sao nhấp nháy bay lượn, hai chân cũng nặng trĩu trĩu. Đúng lúc đó, kẻ thần bí trước mặt đột nhiên dừng bước, cuối cùng cũng đứng hẳn lại.

Vương Tông Cảnh gấp gáp tìm bừa một gốc đại thụ dựa người ngồi xuống, há miệng thở phỉ phò một lúc lâu mới cảm thấy khá hơn, lập tức sau đó nó cảm thấy cô hống khổ rất, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy gã đàn ông thần bí đó lúc này đang đứng trước một bức tượng. Cũng chẳng có gì bất ngờ, đó cũng là thứ dọc đường nhìn thấy liên tục. Thực tế, trừ bức tượng hung dữ gấp đầu tiên trong khoảng rừng, dọc đường đi Vương Tông Cảnh còn nhìn thấy thêm ba bức nữa nằm rải rác, hình dạng đều tương tự, khiến nó dù rất mệt mỏi vẫn cảm thấy nghi hoặc. Rốt cục đây là nơi nào, sao lại có người từ xa xưa đã tạc ra nhiều tượng kỳ quái tại chỗ hoang vắng nguyên thủy như thế.

Bất quá hiện tại bức tượng mà kẻ thần bí kia đang đối diện, rõ ràng không giống với những bức tượng đồ trong rừng. Trước tiên, bức tượng đá này so với những bức tượng hung ác khác thì nhỏ hơn nhiều, sau nữa là bức tượng đá này vẫn còn đứng chứ không bị đổ. Bất quá nói nhỏ hơn cũng chỉ là tương đối, chứ kẻ thần bí cao lớn là thể đứng trước bức tượng trông cũng bị lùn đi không ít. Ngoài ra hình dáng bức tượng cũng giống hệt các bức trước, đều là bộ dạng dữ dằn hung tợn.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh lướt qua khuôn mặt của kẻ thần bí, chợt giật mình. Chỉ thấy kẻ thần bí đó tuy nhìn chăm chú vào bức tượng, nhưng mắt gã không hề che giấu vẻ căm ghét. Tại phía bên phải bức tượng, nhìn kỹ liền thấy có một con đường mòn đi sâu vào trong rừng, thuận theo con đường mà nhìn, chỉ thấy phần rừng sâu thẳm yên ắng phía trước không biết vì sao lại có một chỗ khá xa thấp thoáng bốc lên một làn khí màu hồng, có hơi giống với sương mù trong rừng đã thấy lúc trước, nhưng trông thần bí hơn một chút.

Vương Tông Cảnh ngẩn người ra một lúc, mắt thấy làn sương màu hồng kia hình như không chuyển động liên biến sắc mặt, không phải biến thành vui mừng, mà là biến thành kinh hãi.

Làn sương đó nếu nó đoán không sai, e rằng chính là chương khí kịch độc mà tất cả mọi người tại U châu chỉ nghe thôi đã hết hồn. Lời đồn nói trong Thập Vạn Đại Sơn chỗ nào cũng có loại chương khí kịch độc này, vô luận là chim thú hay con người, thậm chí cả yêu thú hung hãn một khi gặp phải làn sương màu hồng này lập tức toàn thân sẽ rửa nát, đau đớn mà chết, gần như không có thuốc nào giải được.

Chẳng lẽ sẽ phải đi qua chỗ đó? Vương Tông Cảnh nghĩ ngợi mà méo cả miệng.

Kẻ thần bí đứng nhìn bức tượng chăm chú một lúc, cũng không ngoảnh đầu lại, chỉ buông ra một câu máu lạnh: *"Đi thôi."* Nói đoạn cất bước đi liền, có điều hướng gã đi lại là phía bên trái bức tượng.

Vương Tông Cảnh thở phào, lắc lắc đầu cố gắng động viên tinh thần tàn tạ của mình tiếp tục đi theo.

Đoạn đường này trở đi, không hiểu vì sao lại không còn thấy thêm bức tượng nào đồ nằm trong rừng nữa, đồng thời đám yêu thú mà Vương Tông Cảnh

kinh hồn táng đảm cũng không có xuất hiện. Nhưng ngược lại, con đường càng khó đi hơn. Cây cối cản đường càng lúc càng nhiều, có mấy chỗ cực kỳ khó qua, cũng may kẻ thần bí kia ở phía trước thần thông lại rất lợi hại, chỗ nào người thường không qua nổi, gã phẩy tay hai ba cái là mở được một lối đi khiến Vương Tông Cảnh giảm được không ít khổ cực. Bằng không, thiếu niên này e rằng đã mệt chết ngay giữa đường rồi.

Lại đi như thế thêm thời gian tàn nửa cây hương nữa, trước mắt hai người đột nhiên sáng bừng. Địa thế mở ra rộng rãi, xuất hiện một khoảng trống giữa rừng chừng mấy chục trượng, phía trước là một ngọn núi nhỏ, dưới chân núi có một cái sơn động mà cửa ít cũng phải rộng hơn năm trượng. Lấy cái động này làm trung tâm, chu vi xung quanh rộng tới bảy tám trượng vuông chỉ mọc cỏ rêu, không có một cái cây nào.

Dường như có một chút hơi tanh khăm thoáng tản ra từ trong cái động lớn ấy.

Tinh thần Vương Tông Cảnh như có phản ứng, giống như nhớ tới điều gì, nhìn kẻ thần bí kia một cái rồi ngó dăm dăm vào trong sơn động.

"Chính là nơi này đây." Kẻ thần bí chẳng có ý giả thần lộng quỷ gì hết, dứt khoát nói với Vương Tông Cảnh: "Trong động có một con yêu thú lợi hại, ta muốn giết nó, có điều nó rất ranh ma, sẽ không dễ dàng chui ra khỏi động, ta muốn người giúp ta."

Gã quay đầu lại, sắc mặt hờ hững nhìn Vương Tông Cảnh, lạnh lùng nói tiếp: "Nếu người muốn sống, thì cứ làm theo lời ta."

Vương Tông Cảnh hồn hển, ngó cái sơn động rồi cắn răng đáp: "Bên trong động là thứ gì?"

"Một con Kim Hoa Cổ Mãng", kẻ thần bí thần nhiên tựa như nói tới một việc chẳng có gì quan trọng, "Con yêu thú này tu luyện nhiều năm, tuy tham ăn khát máu nhưng đã có nhân tính, gần đây nó tu hành đang tới mức chót, chỉ thêm một bước là có thể lột xác trùng sinh, đạo hạnh đại tiến, nên sẽ không dễ chui ra đâu. Cái động này chính là hang ổ của nó, con yêu này vậy rần toàn thân cứng chắc vô cùng, nếu mình chui vào động thì nguy hiểm lắm, chỉ có dẫn dụ nó chui ra rồi đánh thương tìm rần nơi bảy tác làm tan đạo hạnh của nó thì vậy trên người sẽ mất đi yêu lực trở thành như bình thường, lúc ấy mới giết được nó."

Gã ngó Vương Tông Cảnh một cái, nói tiếp: "Người, chính là mỗi dụ."

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong tai đánh oành một tiếng, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, phản ứng đầu tiên thật muốn điên đại gào toáng lên rồi liều mạng với gã đàn ông này. Thế nhưng sau cùng, rốt cục nó cũng đành nhìn y phần hận, miệng không thốt được lời nào.

Trước mặt gã này, nó cho dù có liều mạng thì cũng có khác gì con sâu cái kiến đâu?

Kẻ thần bí đối với ánh mắt cừu hận của tên thiếu niên căn bản chẳng để vào lòng, thò tay lấy ra một cái khay bằng đồng, bên trên có khảm vân bạc thành những phù văn kỳ dị quảng cho Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh ngờ ngác đón lấy, chỉ cảm thấy trong tay khá nặng, tai liền nghe thấy gã đàn ông nói: "Vật này người cầm ở tay, đợi lúc yêu thú xông ra thì người nâng nó lên trên đầu, tự nhiên sẽ có thể giữ con yêu lại được một lúc. Nhớ đây, chỉ có thể đứng yên một chỗ không được bỏ chạy, nếu không động tác của Kim Hoa Cổ Mãng nhanh như điện chớp, nó mà thấy không ổn sẽ chui lại vào sào huyết trong nháy mắt. Chỉ có thừa lúc nó nổi điên lên ngoạm người, thân hình lộ ra khỏi sơn động ta mới có thể từ một bên đánh phát trúng ngay, đoạt được mạng nó. Người đã rõ chưa?"

Vương Tông Cảnh khó nhọc gạt đầu, gã đàn ông thần bí cười lạnh một tiếng nói tiếp: "Nếu người dám bỏ chạy, làm hỏng đại sự của ta, ta sẽ quay lại tóm người quảng vào trong động nuôi rần, biết chưa?"

Cơ thể Vương Tông Cảnh run lên một hồi, vẻ oán hận trong mắt càng thêm nặng, không kìm được gào thét lên: "Nếu cần mỗi dụ, vì sao ông không tùy tiện bắt một con yêu thú, lại cứ phải tôi?"

Gã đàn ông thần bí ngẩn ra một chút, tựa hồ không ngờ tên thiếu niên này đột nhiên lại mở miệng, bất giác ngó lại Vương Tông Cảnh mấy lượt, chỉ thấy thiếu niên này dựa lưng vào gốc cây, sắc mặt tỏ ra tuyệt vọng nhưng ánh mắt giận dữ hung hăng trông giống như một con thú nhỏ ở trong rừng sâu, cho dù bị truy đuổi tới lâm vào tuyệt cảnh vẫn có mấy phần kiêu ngạo hoang dã.

"Bởi vì, ngoại trừ vật được xưng tụng ngon nhất ở Nam Cương là cá chép xanh tại Long hồ ra", kẻ thần bí nhìn gã thiếu niên đang giận dữ, khoe miệng nhếch lên nét cười tàn nhẫn, cùng với khuôn mặt âm dương đáng sợ của y càng khiến cho người ta kinh hồn, "Kim Hoa Cổ Mãng thích nhất là ăn thịt người, đặc biệt là thịt trẻ con khoảng hơn mười tuổi."

Nét hồng cuối cùng trên mặt Vương Tông Cảnh, rốt cục cũng biến mất tăm tích.

Nắm chặt cái khay đồng trong tay, Vương Tông Cảnh bước từng bước chậm rãi đi về điểm chính giữa của khoảng rừng trống. Chiều theo sự dẫn dò của kẻ thần bí vốn đã ẩn thân ở phía sau, nó phải đến cách cửa động ước chừng khoảng bốn trượng, sau đó đứng bất động tại chỗ. Khi Kim Hoa Cổ Mãng xông ra ăn thịt hân, thì lấy cái khay đồng nâng cao quá đầu, sẽ có thể tạm thời giữ được mình.

Nghĩ tới đó, Vương Tông Cảnh không kìm được nhìn khay đồng một lượt, chỉ thấy những phù văn trên mặt khay tuy được khắc họa khá tinh tế, nhưng cầm ở tay cũng thấy bình thường không có gì khác, không thấy bất cứ điểm thần kỳ nào hết, chứ đừng nói là có khả năng chống cự lại con Kim Hoa Cổ Mãng tuyệt đối cùng hung cực ác kia.

Có điều hiện tại như tên đã lên dây cung, cố gắng làm có khi còn có một hy vọng sống, quay đầu bỏ chạy thì tuyệt đối chỉ có chết không chỗ chôn, Vương Tông Cảnh chỉ có thể không ngừng chửi thề mười tám đời tổ tông kẻ thần bí kia trong bụng, ngoài ra thì vẫn phải tiến lên trước mà chả có cách nào khác.

Chậm chậm tiến tới gần cửa động, cái mùi tanh tươi trong không khí cũng dần đậm đặc, bước chân Vương Tông Cảnh càng lúc càng chậm, hơi thở cũng

càng lúc càng gấp gáp. Nó hiện tại bất quá vẫn chỉ là một thiếu niên mười một tuổi mà thôi, cho dù xuất thân trong đại tộc Vương gia, cũng làm sao có thể liên tục trải qua hàng loạt sự dày vò giữa cái sống và cái chết, kinh tâm động phách liên tục trong mấy ngày liền?

Nó thậm chí còn cảm thấy lòng bàn tay mình thấm đẫm mồ hôi, ướt nhè cả mép cái khay đồng.

Cuối cùng, nó cũng đi tới chỗ trước cái cửa động kia khoảng bốn trượng rồi đứng lại, tự cổ vũ toàn bộ dũng khí bản thân nhìn về phía cửa động tối om.

"*Uỳnh!*" Một tiếng sét nổ vang như có như không ngay cạnh tai nó, Vương Tông Cảnh không tự chủ được lùi lại một bước, sắc mặt trắng nhợt. Từ khoảng đen ngòm sâu trong động chọt cháy lên hai con mắt không lồ xanh lè, trông mắt như lưỡi đao mỏng dài và lạnh băng. Nhìn cặp mắt đó mà ước lượng thì ánh chừng cao khoảng một nửa người bình thường.

Mùi tanh lợm trong không khí đột nhiên trở nên nồng nặc, một tiếng rít quỷ dị từ khoảng tối đen trong động phát ra.

Cả người Vương Tông Cảnh không nhịn được phát run lên, tay nắm chặt lấy cái khay đồng.

Có điều con yêu thú đáng sợ chiếm cứ cái động không hiểu vì sao lại không lập tức xông ra săn lấy miếng mồi ngon tự đưa tới cửa, hai con mắt rắn khổng lồ, lạnh lùng đáng sợ kia chỉ ở trong bóng tối giữa động mà nhìn chăm chú tên thiếu niên ngoài cửa.

Xung quanh im phăng phắc, không biết có phải là vì Kim Hoa Cổ Mãng ở nơi đây hay không, mà trừ chỗ rừng rậm tận bên ngoài, đừng nói tới yêu thú, ở đây ngay cả chim chóc cũng không có con nào. Bên ngoài sơn động, tình trạng giằng co một cách lặng lẽ dị thường cứ thế tiếp diễn.

Đứng như vậy mãi, chẳng biết phải đợi bao lâu nữa, có cảm giác đã trải qua một khoảng thời gian rất dài, mà cũng tựa hồ chỉ mới vừa qua trong giây lát. Vương Tông Cảnh mồ hôi túa ra đầm đìa, đầu liên tục tưởng tượng ra các cảnh tượng hoặc các hình ảnh đáng sợ, nó cảm thấy trong bộ não của mình hình như đang có một sợi dây căng cứng từ đầu tới cuối. Từ khi nó tỉnh dậy tới giờ, liên tục phải đối mặt với sự huy hiếp của tử vong, mà lần này, tuy không có trực tiếp thô bạo như những lần trước nhưng cặp mắt rắn vô tình tàn nhẫn trong bóng tối kia cùng mùi tanh tưởi càng lúc càng nồng khắp xung quanh còn tạo cho nó một áp lực lớn gấp mấy lần. Nó thực sự cảm thấy sợi dây trong não mình, trước sự giằng co tĩnh lặng khiến người ta phát điên này, sắp bất thành linh đứt tung.

Sau khi đã đứt tung rồi, mình sẽ có bộ dạng gì?

Trong khoảnh khắc đó, đầu nó lướt qua một ý nghĩ, có thể sẽ là không có cách nào không chế, gào lên điên cuồng rồi cướp đường bỏ chạy, hoặc là sẽ hoàn toàn suy sụp mất đi lý trí biến thành một kẻ điên thực sự, chẳng nào cũng phải điên sao?

Cơ thể nó từ từ run rẩy, khuôn mặt trắng bệch cũng bắt gặp co giật. Ở ngoài khoảng trống, kẻ thần bí ẩn mình dưới một bóng cây cổ thụ, nhanh chóng phát hiện ra thiếu niên đứng giữa khoảng trống kia tựa hồ có chút bất ổn, gã khe khẽ nhủ thầm.

Đúng lúc đó, đột nhiên trong sơn động bùng phát hơi tanh, một tiếng rít khác hẳn lúc đầu phát ra, đồng thời một bóng rắn khổng lồ màu vàng trắng lẫn tạp lao bỏ ra, xông thẳng về phía thiếu niên đang đứng cô độc bên ngoài động.

Bóng rắn cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã xông tới trước mặt Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh thậm chí còn chưa nhìn rõ hình dạng của con Kim Hoa Cổ Mãng, trong lúc điện quang hỏa thạch, nó chỉ có thể vô thức thực hiện duy nhất một động tác, đưa cái khay đồng lên cao quá đỉnh đầu. Bên ngoài mép rừng cách đó mấy trượng phát ra một tiếng quát khê:

"*Mau!*"

Cái khay đồng chấn động, ngay sau đó là một đạo hào quang từ giữa khay sáng bùng lên, nhanh chóng phình to biến thành một cái lồng ánh sáng màu trắng bao bọc Vương Tông Cảnh vào giữa. Giấy lát sau, một cái đầu rắn khổng lồ âm âm ngoạm xuống, va thẳng vào bên trên cái lồng ánh sáng trắng đó.

Lồng sáng bảo hộ tựa hồ có một luồng hơi ấm nhàn nhạt truyền tới, có điều Vương Tông Cảnh thậm chí còn chưa kịp cảm thấy yên tâm được một chút thì một luồng sức mạnh khổng lồ như bài sơn đảo hải từ phía trên đỉnh đầu xộc xuống. Luồng sức mạnh này lớn tới mức khiến hai chân nó mềm oặt ra, không có cách nào chống đỡ thân thể nữa, ngổl ngó xuống đất. Sau đó là một loạt những tiếng lách cách khiến người ta thót tim xen lẫn những tiếng rạn vỡ trầm đục, Vương Tông Cảnh sợ hãi ngẩng đầu, chột nhìn thấy cái lồng sáng trắng do khay đồng tạo ra lắc lư muốn sụp xuống, bản thân cái khay đồng đã nứt ra mấy vết nứt liền.

Cũng chính lúc đó, lần đầu tiên nó được nhìn rõ con yêu thú khổng lồ đáng sợ đang đối mặt với mình.

Đó là một con rắn trắng có thân hình khổng lồ, hơn một nửa thân thể vẫn còn ở trong sơn động, xông ra nuốt người chỉ mới là non nửa trước cơ thể mà thôi. Nhưng cho dù như vậy thì cái đầu còn to hơn cả thân của một người cũng đủ đe dọa chết người ta rồi. Thân rắn dài và cường tráng có một lớp vảy màu trắng xanh phủ đều tằm tấp trông như một cái áo giáp to lớn, đồng thời trên vảy còn có hoa văn màu vàng, đặc biệt những hoa văn ở gần cái đầu to tướng lại càng dày đặc khiến cho con Kim Hoa Cổ Mãng này càng nhìn càng thấy quỷ dị.

Hiện tại, Kim Hoa Cổ Mãng há miệng ngoạm xuống thân thể Vương Tông Cảnh nhưng lại bị cái lồng ánh sáng do khay đồng trong tay nó phát ra ngăn cản, tuy bị con yêu thú khổng lồ này ép sắp vỡ tung và đè cho lung lay sắp sụp, nhưng ít nhất trước mắt vẫn cản được sức ngoạm kinh hồn của Kim Hoa Cổ Mãng.

Cặp mắt rắn lạnh lẽo vô tình thoáng hiện ra một tia giận dữ bởi vì con mồi dự định của nó đột nhiên phát sinh ra rắc rối bất ngờ. Kim Hoa Cổ Mãng phát ra một tiếng rít cổ quái, thân rắn đột nhiên nâng lên, cái miệng lớn há ngoác, hai cái nanh kinh khiếp từ trong miệng phô ra. Đối với Vương Tông Cảnh

đang đứng bên dưới mà nói, cái miệng ngoác ra này không khác gì một cái động sâu hoắm đen ngòm, thực chính là vật hải hùng nhất trên thế gian.

Nếu như có thể, nó tuyệt đối sẽ bỏ mặc mọi thứ vất chân lên cổ chạy ngay chứ nào còn sợ gì sự uy hiếp của kẻ thần bí nữa? Có điều lúc này Kim Hoa Cổ Mãng đã xông tới ngay trước mặt, bản thân đã bị đánh dúi xuống đất, muốn chạy cũng chẳng được nữa rồi. Chẳng còn cách nào, giống như người chết đuối vớ được cọc, nó đành nắm chặt cái khay đồng đang nứt toác đó, bất chấp tất cả liều mạng giơ cao lên.

Cả khoảng rừng xung quanh im phăng phắc, kẻ thần bí kia cũng không biết đã trốn chỗ nào rồi, cho tới tận bây giờ cũng chưa động thủ.

Cái đầu rắn không lồ ăm ăm ngoạm xuống lần nữa, lông sáng trắng liên tục run rẩy, tiếng rạn nứt lại vang lên khiến người ta ghê rợn thót tim. Vương Tông Cảnh thoáng tuyệt vọng nhìn cái khay đồng bên trên yếu ớt như miếng đậu phụ run rẩy, sau đó phát ra một tiếng giong tan vỡ thành bốn năm mảnh. Đầu rắn lướt qua, lông sáng tan biến, cặp nanh ghê rợn chớp mắt đã đâm vào vai phải Vương Tông Cảnh, máu tươi trào ra như suối, con đau như nước lũ xông lên khiến tên thiếu niên toàn thân co giật. Thế nhưng lúc này, nó càng kinh hãi hơn khi phát hiện chỉ giây lát sau miệng vết thương to đùng trên vai mình nhanh chóng biến thành màu đen.

Cái sắc đen u ám tím bầm đó trong nháy mắt làm cả vai hắn tê dại. Vết thương lớn như thế, nhưng sau con đau đớn kịch liệt ban đầu, Vương Tông Cảnh hiện tại đã không còn cảm thấy bất cứ một cảm giác gì nữa. Nó thậm chí còn có thể thấy màu đen đáng sợ đó như nước nhanh chóng lan ra, từ miệng vết thương theo da thịt chảy tới các chỗ khác, tới chỗ nào chỗ đó liền lập tức tê dại không còn cảm giác.

Chất độc này đáng sợ thế nào mà khiến cả người nó cứng ngắc như một khúc gỗ lẫn đùng ra, chỉ giây lát, màu đen bầm đã xâm chiếm hết nửa khuôn mặt nó. Vương Tông Cảnh thậm chí đã mất hẳn sự khống chế đối với cơ thể mình, ngay cả mí mắt cũng không thể chớp, đành tròn mắt cứng miệng ngửa ra mà nhìn con rắn không lồ ngay bên trên mình lần nữa nâng cao đầu, há cái miệng không lồ ra nuốt người.

Lần này, cặp mắt Kim Hoa Cổ Mãng rốt cục cũng tỏ ra thần sắc tham lam đặc ý, rít dài một tiếng, nghênh cao đầu chuẩn bị đem món ngon tới miệng này nuốt chửng.

Đúng lúc đó, thừa dịp trong mắt Kim Hoa Cổ Mãng chỉ có hình ảnh con mồi nằm trên mặt đất, từ một góc đại thụ bên mép rừng vọt ra một luồng hào quang, nhanh như điện xẹt phá không xộc tới, trước khi Kim Hoa Cổ Mãng kịp phản ứng, một kiếm đó đã đâm thẳng vào nơi bầy tác ngay dưới đầu rắn.

Kim Hoa Cổ Mãng đột nhiên phát ra một tiếng rít thảm thiết kinh thiên động địa, cả thân rắn không lồ cuộn tròn lại, trong tiếng rít ẩn chứa oán độc vô biên. Thế nhưng trong nháy mắt, hoa máu bắn tung tóe, chỗ bầy tác hiểm yếu nhất bị khoét thủng thành một lỗ máu, bên trong kiếm khí tung hoành. Chỉ trong thời gian ngắn, bên trong cơ thể rắn đã bị thanh tiên kiếm đó chém đứt không biết bao nhiêu chỗ, máu văng đầy khắp nơi, bộ dạng cực kỳ thảm.

Cũng trong lúc ấy, một bóng đen từ không trung vọt tới, chính là kẻ thần bí sắc mặt lạnh lùng kia đang bỏ xuống con rắn. Kim Hoa Cổ Mãng tựa như đã biết đại sự bất diệu, tất cả ý đồ đều nhằm co người chui vào trong động, thế nhưng vết thương nơi bầy tác hiểm yếu nhất trên cơ thể đã bị đánh quá nặng, cả thân hình không lồ của cổ mãng đều chao đảo muốn sụp xuống. Con yêu thú uy phong lẫm liệt một đời, trước đây không lâu còn hung uy bùng bùng hiện tại so với Vương Tông Cảnh nằm trên mặt đất giống y như nhau, chỉ là liều mạng gây dựa mà thôi.

Kẻ thần bí vọt tới, vẫy tay một cái, theo đó là tiếng rít dài đầy đau đớn của Kim Hoa Cổ Mãng, máu thịt bị phá bung ra, thanh tiên kiếm màu xanh chọc thủng lưng rắn bay trở về trong tay y. Kẻ thần bí cũng chẳng chờ con yêu thú một cơ hội lấy hơi nào, một tia sát ý thoáng hiện trên khuôn mặt âm dương của y, luồng sáng xanh đột nhiên phình to hóa thành thanh kiếm không lồ, phá không chém thẳng xuống.

"Vu" một tiếng, trời đất u ám, cả những làn gió ngang qua nơi này tựa hồ cũng bị đông cứng trong giây lát, thân hình không lồ của Kim Hoa Cổ Mãng đột nhiên cương cứng, sau đó chỉ thấy cái đầu rắn to đùng bị tách ra khỏi thân, rồi bay ra ngoài như một tảng đá lớn.

Máu rắn đỏ lôm từ cổ phun ra như con đại hồng thủy vô cùng vô tận, nháy mắt đã nhuộm Vương Tông Cảnh đang nằm trên đất đỏ tươi từ đầu tới chân một lần nữa. Máu rắn tanh lợm nhớp nháp nuốt chửng cả thân hình nó, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, một vài chỗ vẫn còn chút ít cảm giác trên cơ thể vốn đã tê dại hoàn toàn thỉnh thoảng đau đốn kinh khủng như bị lửa đốt. Chỉ lát sau, đầu Vương Tông Cảnh ngoẹo sang một bên, mắt đi toàn bộ tri giác chìm vào hôn mê.

Kẻ thần bí lơ lửng giữa không trung nhìn xuống xác rắn vẫn còn co giật trên mặt đất như vẫn chưa chết vậy, lại nhìn tên thiếu niên bị máu rắn phun kín người, y cười lạnh rồi chẳng thèm để ý, lắc người đuổi theo hướng cái đầu rắn vừa bay ra.

Cái đầu không lồ của con rắn văng thẳng vào mảng rừng, dưới luồng lực cực lớn, liên tục húc gãy bốn năm cây đại thụ rồi mới lăn ục ục xuống đất, giật giật vài cái rồi nằm im. Kẻ thần bí bay tới ngay sau đó, quét sát một lượt rồi tay cầm tiên kiếm chém thêm lần nữa. Bất quá lần này rõ ràng có vẻ là y quá cẩn thận, liên tục điều khiển lực đạo chém tiếp mấy lần nữa. Cái đầu của Kim Hoa Cổ Mãng bị chẻ làm năm sáu khối, có thể nói là chết không toàn thây.

Kẻ thần bí chăm chú nhìn cái đầu rắn vỡ toác, cũng mặc kệ máu me tanh tươi văng đầy đất, ánh mắt lấp loáng tìm kiếm giữa đám máu thịt cùng xương trắng hếu. Một lúc sau, mặt y thoáng hiện vẻ vui mừng, lật tay một cái rồi lùi lại phía sau một bước, chỉ thấy trên tay y đã có thêm một viên xà châu trắng tinh to bằng nửa bàn tay, trông trơn láng và lấp lánh ánh sáng, cho dù ở giữa chỗ tanh tươi mà vẫn tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Kẻ thần bí cẩn thận nhìn viên bảo châu trong tay, lòng vui như mở cờ, cũng chẳng thèm để ý tới cái đầu rắn trên mặt đất nữa, thân hình bay lên, đảo mắt một cái rồi trực tiếp tìm một cành cây to khỏe hạ xuống, dựa lưng vào thân cây vuốt ve viên xà châu hồi lâu. Một lúc sau lại lẩm bẩm tự nói: "*Có Ngọc Xà Châu do Kim Hoa Cổ Mãng ngưng tụ ba ngàn năm đạo hạnh này, không chừng có thể áp chế sức mạnh Tu La rồi!*"

Nói đoạn, y hít sâu một hơi, tay trái nâng viên xà châu trắng tinh lấp lánh, từ từ lăn lên da thịt đỏ bầm bên nửa khuôn mặt của mình.

"Xì..."

Một tiếng động nhỏ từ miệng kẻ thần bí phát ra như đang hít vào một hơi khí lạnh, cặp mắt y nhắm chặt, da thịt trên mặt bắt đầu co rút. Đồng thời với ánh sáng chậm chậm tỏa ra từ Ngọc xà châu, phần da thịt đỏ bầm đáng sợ trên mặt kẻ thần bí dường như có những tia đỏ mờ nhạt từ sâu bên trong bị hút ra, tiến vào trong Ngọc xà châu.

Thân hình kẻ thần bí khẽ run, trông bộ dạng có vẻ như đang đau đớn, thế nhưng y hiển nhiên cũng là một kẻ cá tính kiên cường, ngoại trừ có thể thì không biểu hiện gì hơn, cho dù gân xanh trên tay nổi vòng lên cũng không kêu thêm tiếng nào.

Kéo dài như thế khá lâu, kẻ thần bí đột nhiên phát ra một tiếng hừ nhẹ, đưa Ngọc xà châu ra khỏi mặt. Ánh sáng trên Ngọc xà châu thoáng nhấp nháy rồi tối dần, nhìn kỹ liền phát hiện bên trong viên châu vốn trắng tinh hiện tại dường như đã có thêm những tia đỏ mỏng manh. Nhìn lại kẻ thần bí, khí sắc đã khá hơn rất nhiều, không những như thế, các vết ban đỏ bầm trên khuôn mặt âm dương chỉ qua một màn vừa rồi đã biến đi một phần khá rõ.

Mồ hôi trên trán kẻ thần bí túa ra đầm đìa, nhưng thần sắc lại phi thường cao hứng, thờ phào một hơi rồi bật cười thỏa mãn, cẩn thận cất viên Ngọc xà châu cực kỳ quý giá vào trong người. Sau đó liền vẫy tiên kiếm, ngự kiếm bay lên phóng thẳng về phương xa không hề nhìn lại một lần.

Rừng sâu từ từ khôi phục lại trạng thái yên tĩnh vốn có, có điều mùi máu tanh vẫn tản ra khắp không khí, đặc biệt tại khoảng trống giữa rừng hơi tanh càng nồng nặc, cái xác rắn không lồ nằm vật trên đất, máu chảy như suối rồi đọng lại thành một cái ao máu tại vùng đất trũng. Bên cạnh ao máu rắn, tên thiếu niên từ đầu tới chân máu me đầm dề nằm cô độc trên mặt đất, không có chút hơi thở nào.

※※※

Nó nằm mơ. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Là một giấc mơ kỳ quái. Trong mơ nó không biết đã phạm phải lỗi lầm gì bị đánh xuống tận âm phủ trong truyền thuyết, phải chịu loại đau khổ thảm liệt nhất là lửa đốt toàn thân. Nó kêu gào thảm thiết ở trong lửa đỏ, nhưng tất cả những người thân, bạn bè không ai đáp lời, tựa hồ trong trời đất chỉ còn lại nó cô độc một mình cùng với lửa cháy hùng hực đầy trời vô cùng đáng sợ.

Vì sao lại chưa chết?

Chẳng phải nói là chết rồi sẽ không phải chịu đau khổ nữa hay sao?

Lần đầu tiên trong đời, đầu tên thiếu niên mười một tuổi nổi lên ý nghĩ như vậy.

Sau đó, nó từ trong cơn ác mộng đáng sợ đó tỉnh lại.

Trời đã hoàng hôn.

Trong rừng sâu đã bắt đầu tối, bởi vì rừng sâu cây lá ken dày đặc nên bóng tối đến càng nhanh, hiện tại đã có rất nhiều chỗ biến thành tối om, chỉ có khoảng trống nhỏ nhỏ nằm giữa rừng là còn sáng một chút.

Bởi vì vừa mới tỉnh lại, trong đầu vẫn còn hơi mơ hồ, Vương Tông Cảnh ngơ ngác nhìn khắp xung quanh rồi mới có phản ứng, bản thân vốn bị trúng độc cả người tê dại, nhưng bây giờ sao lại cử động được?

Bất giác nó cúi đầu nhìn xuống cơ thể, vừa nhìn đã giật mình, máu me đỏ lòm lòm bám khắp toàn thân, y phục vốn mặc trên người không biết vì sao phần lớn đều biến mất, chỉ sót lại vài mảnh ít ỏi đang méo mó dần trong đám máu tanh nồng nặc, trong đó có một mảnh nhỏ lúc hẩn nhìn thấy thì đang co rút rồi rơi vào đám máu, sau đó tan ra một cách quỷ dị, cuối cùng biến mất tãt.

Cơ thể Vương Tông Cảnh đột nhiên run rẩy, giống như từ một điểm sâu thẳm trong tim thoáng nhảy lên một cái. Một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ nổi lên trong đầu: Máu rắn này có thể làm nát vài bộ may áo, vậy toàn thân nó bị ngập trong máu rắn, sẽ có kết cục thể nào đây?

Sắc mặt nó trắng bệch nhìn máu me văng đầy đất, trong đầu lại thoáng nhớ tới cảnh ngọn lửa hùng hực nơi âm phủ thiêu đốt cơ thể, cùng cái cảm giác đau đớn tới tận xương tủy ấy trong cơn ác mộng kinh hoàng.

Nó lắc đầu thờ ơ, thân thể bất giác như muốn bỏ chạy, chạy khỏi cái nơi đầy những máu rắn ghê gớm này, có điều nó vừa mới chống người dậy thì cánh tay yếu ớt lại xụi lơ, cả người lại nằm vật sang một bên.

Một tiếng "bôm" trầm đục đột nhiên vang lên giữa rừng.

Vương Tông Cảnh tựa như có chút mê muội, nó hình như đã bị rớt xuống một vùng nước, ngo ngoay cái đầu, xung quanh cơ thể là một khối dịch thể nhấp nháy, sau đó nhờ ánh sáng yếu ớt, nó đã nhìn thấy rõ tình thế bản thân.

Đó chính là một cái ao máu. Kim Hoa Cổ Mãng bị chặt đầu đã phun ra vô số máu tươi, hội tụ lại ở chỗ trũng này thành một cái ao nhỏ, toàn bộ người nó đang chìm ngập trong đó.

Toàn thân nó co giật mạnh một lượt.

Đúng lúc ấy, một cảm giác kỳ quái từ khắp nơi trên cơ thể nó truyền tới. Trước tiên là hơi nóng nóng, sau đó thì như có ngọn lửa đốt leo lét, rồi thỉnh thoảng bùng lên thành lửa đỏ hừng hực, thành biển lửa điên cuồng, che trời lấp đất, nuốt chửng toàn bộ thân hình tên thiếu niên. Ngọn lửa hừng hực đó thiêu đốt từng tấc da thịt, như vô số lưỡi dao sắc bén cắt gọt từng tấc, từng tấc, cắt đi cắt lại, hơn xa bất kỳ một hình phạt đau đớn đáng sợ nào trên đời.

"A!"

Một tiếng la thảm thiết phát ra như nát tim rách phổi từ giữa khu rừng âm u, Vương Tông Cảnh tựa hồ muốn rời khỏi cái ao máu này tới phát điên lên được, thế nhưng sức mạnh của ngọn lửa kỳ dị ở trong lớp máu tanh càng cháy bỏng tàn nhẫn, nháy mắt đã thiêu sạch mọi sức lực còn lại của tên thiếu niên. Nó không thể đứng dậy, không thể tránh né, chỉ có thể run rẩy toàn thân trong lớp máu đáng sợ, mặc cho lớp máu như lửa cháy ấy thiêu đốt từng mảnh da thịt của mình.

Thiêu đốt, thiêu đốt, thiêu đốt!

Thiêu đốt toàn bộ da thịt, thiêu đốt tới tận lục phủ ngũ tạng, thiêu hết máu thịt trong người, thiêu sạch luôn toàn bộ ý thức. Mà không có cách nào chết được, chỉ có thể run rẩy từng chấp từng chấp trong vũng máu, kêu la, gào thét.

"A... A... A..."

Tiếng gào thảm thiết trong khu rừng dần dần chìm ngập vào trong bóng đêm, vang vọng rất lâu, rất lâu...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Phải sống

Tia sáng đầu tiên của buổi sớm mong manh như sương, lướt trên hoa cỏ, xuyên qua kẽ lá lọt tới khoảng trống giữa rừng. Tiếng chim hót ríu ra ríu rít từ từ trên cao vọng xuống trong trẻo vui tai đã dần lay tỉnh cả khu rừng đang say ngủ qua một đêm.

Vài giọt sương ngọc trong suốt lấp lánh đọng trên những lá cỏ dài, khẽ run rẩy mỗi khi có làn gió lướt qua rồi trượt theo mép lá rớt xuống, nhỏ giọt tí tách lên ngón tay nằm dưới gốc.

Cảm giác lạnh nhè nhẹ khiến ngón tay đó thoáng động dậy, rồi chậm chậm nắm lại.

Cơ cánh tay lại một cách khó khăn, thiếu niên nằm trên thảm cỏ chống người dậy, ánh mắt lướt qua xung quanh mình, nó nhanh chóng nhìn thấy cái ao máu cách đó không xa. Trải qua một đêm vừa rồi, máu rần trong ao vẫn nhấp nháy như cũ, thế nhưng màu sắc thì đã từ đỏ tươi biến thành bầm sẫm pha mấy phần đen tối.

Nhìn cái ao máu một cách chăm chú, mắt Vương Tông Cảnh không khỏi giật giật mấy cái rồi quay đầu đi, phải một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được. Nó bắt đầu xem xét kỹ lại bản thân, phát hiện quần áo trên người đã biến mất hoàn toàn, nếu như nó nhớ không nhầm thì chắc là bị đám máu rần quỳ dị kia trực tiếp tiêu hóa, hiện tại trên dưới toàn thân Vương Tông Cảnh không còn một mảnh vải nào, trần trụi như nhộng.

Vương Tông Cảnh bất giác ngoái đầu nhìn khắp xung quanh, muốn tìm một thứ gì đó có thể mặc lên người, ít nhất cũng che tạm lấy mấy chỗ kín. Có điều trong khu rừng sâu nguyên thủy này, lọt vào mắt hán ngoại trừ cây cối hoa cỏ thì cũng vẫn chỉ là cây cối hoa cỏ, xem ra đều không cách nào dùng được.

Câu mày trầm mặc giây lát, nó khó nhọc đứng hẳn dậy, bắt đầu chậm rãi hoạt động. Biểu tình trên mặt cũng tỏ ra hơi quái quái, nghĩ lại từ lúc sinh ra tới giờ đều lớn lên giữa chỗ đông người, chưa từng trần trụi như thế này. Tuy hiện tại đang ở trong rừng sâu hoang vắng không một bóng người, nhưng gió sớm thổi qua làm mọi chỗ trên người đều cảm thấy hơi lạnh lạnh khiến hắn cảm thấy không thoải mái lắm. Bất quá rất nhanh sau đó, vẻ mặt nó lại thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, quên biến toàn bộ sự xấu hổ khó tả lúc này.

Hôm qua, lúc Kim Hoa Cô Mãng tấn công nó, từng tạo ra một vết thương rất lớn ở vai bên phải, vết thương đó là bị răng nanh của con rắn cắn xuyên qua vai, cũng chính là nơi nọc độc của Kim Hoa Cô Mãng xâm nhập vào trong cơ thể khiến toàn thân hắn tê dại, trọng thương suýt chết. Nhưng bây giờ không chỉ đám nọc độc màu đen cực kỳ đáng sợ kia không thấy đâu nữa, mà cả vết thương lớn nơi đầu vai cũng đã khỏi quá nửa, ngoại trừ một vết sẹo lớn còn nằm lại đó thì ngay da thịt xung quanh cũng trở nên hồng hào, không hề cảm thấy một tí đau đớn nào.

Nó đứng giữa khoảng trống trong rừng trầm mặc rất lâu, đem toàn bộ sự việc hôm qua lướt lại một lần trong đầu, sau cùng mới chậm rãi cử động xoay người nhìn lại cái ao máu biến màu đỏ bầm đó.

Cơ thể nó đột nhiên run rẩy, sắc mặt lại trắng nhợt, cảm giác đau đớn khiến người ta sống không bằng chết kia lại thoáng hiện trong đầu, chỉ hồi tưởng lại cũng làm hắn không ngừng run rẩy. Vương Tông Cảnh cẩn thận nhìn ra chỗ khác, quan sát xung quanh. Chỉ thấy rừng cây sâu thẳm, cây cối cao vút, làn sương nhàn nhạt phiêu lãng. Khu rừng này không biết còn ẩn chứa bao nhiêu thần bí và nguy hiểm.

Không do dự chần chừ gì nhiều, Vương Tông Cảnh chỉ trầm ngâm giây lát rồi đi về phía đám rừng. Tình cảnh trước mắt rất rõ ràng, kẻ thần bí kia đã giết chết Kim Hoa Cổ Mãng, đạt được mục đích liền không thêm quan tâm tới Vương Tông Cảnh nữa, để mặc nó tự sinh tự diệt trong rừng sâu đầy rẫy nguy hiểm. Cũng có thể hôm qua lúc Vương Tông Cảnh bị Kim Hoa Cổ Mãng cắn vào, kẻ thần bí kia vốn cho rằng thiếu niên này đã chết chắc rồi.

Hiện giờ, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi.

Lúc Vương Tông Cảnh đi vào trong rừng, trong lòng không ngừng tự cổ vũ bản thân, không chừng còn có mấy phần hy vọng có thể từ khu rừng rậm nguyên thủy mệnh mông này tìm được đường ra. Chỉ cần ra được, là sẽ tìm được đường về nhà.

Cứ đi như vậy trong rừng một hồi, Vương Tông Cảnh dần dần phát hiện cơ thể có một chút kỳ lạ. Từ hôm bị kẻ thần bí bắt mang tới khu rừng này, nó chưa từng ăn qua đồ ăn nào, nhiều nhất cũng là cùng kẻ thần bí kia uống mấy ngụm nước suối trên đường đi mà thôi. Thế nhưng cho tới hiện tại, nó lại không cảm thấy đói bụng, mà ngược lại, sau tràng tranh đấu thảm liệt hôm qua cùng nguyên một đêm chịu giày vò, bây giờ nó lại cảm thấy tinh thần rất sung mãn.

Đây là chuyện cổ quái gì, trong lòng nó thoáng hiện một tia u ám, tựa hồ nghĩ ra điều gì đó, nhưng nó lắc đầu bắt bản thân không được suy nghĩ theo hướng đó, đồng thời, giống như để khai thông sự bế tắc nào đó, khi đi qua bên một gốc đại thụ, nó cất tiếng hét lớn: "*Vương Tông Cảnh, phải sống nhé!*"

Hết xong, như để biểu đạt sự quyết tâm của mình, nó vung tay đâm vào gốc đại thụ bên cạnh.

Cây đại thụ khẽ rung rồi lại đứng yên sừng sững, mấy chiếc lá từ trên cây chao chao rơi xuống.

Vương Tông Cảnh tiếp tục đi về phía trước, đi thêm mấy bước thì chợt sững người, ngoái lại nhìn cây đại thụ vẫn yên bình ở đó, rồi lại nhìn bàn tay mình, khóe miệng nhếch lên lầm bầm tự nói một câu: "*Hình như sức lực cũng mạnh thêm một chút.*"

※※※

Đi thêm một lúc, Vương Tông Cảnh phát hiện trong mảng rừng phía trước có một chỗ có vẻ hơi lộn xộn, bốn năm gốc đại thụ như bị bị húc đổ xiên đông vẹo tây, xa xa dường như có một mùi máu tanh vẫn vít trong không khí.

Nó nhú mào do dự giây lát, rồi vẫn đi về phía đó, cố gắng bước đi thật nhẹ, đồng thời không ngừng quan sát xung quanh. Cứ cẩn thận như vậy mà tiến lại gần, cũng không phát sinh chuyện nguy hiểm gì, rất nhanh sau đó, nó liền phát hiện ra nguyên nhân của sự lộn xộn ở nơi đây.

Một cái đầu rắn khổng lồ dường như đã bị chặt thành nhiều mảnh rơi vãi giữa rừng, máu nhuộm đỏ ối cả một khoảng cây cỏ rộng lớn, trông vô cùng đáng sợ. Có điều không biết vì sao, cái cảnh vốn dĩ có thể dọa ngất một đứa trẻ con như thế này, đối với Vương Tông Cảnh ngoài trừ kinh hãi lúc mới đầu, thì lại chẳng cảm thấy có chút sợ sệt nào thêm nữa.

Thậm chí khi ánh mắt nó nhìn xuống mặt đất, cặp mắt rắn hôm qua đã làm cho nó kinh hãi vô hạn, thì giờ phản ứng của nó cũng bình tĩnh trở lại. Phản ứng như thế ngay cả Vương Tông Cảnh cũng phải cảm thấy quái dị. Cũng có thể là do một trường ác mộng đêm qua, phải trải qua sự đau khổ tàn nhẫn ấy, nguyên một đêm chìm ngập trong đám máu me kỳ dị, cảnh vật hiện tại tựa hồ đã không đủ để dọa được nó nữa rồi.

Nó lẳng lặng nhìn đám máu thịt, hôm qua vẫn còn là một con yêu thú khổng lồ mạnh mẽ là thế, nháy mắt đã biến thành máu thịt vương vãi đầy đất. Cái đầu rắn nà có thể nhận ra là bị vũ khí sắc bén chặt ra nhiều lần, thậm chí ngay cả cái răng nanh làm bị thương Vương Tông Cảnh hôm qua cũng bị chém gãy không biết đã văng đi nơi nào.

Kẻ thần bí kia không biết rốt cục là ai mà có một thân đạo hạnh thần thông lợi hại như vậy, hôm đó

đã dễ dàng đánh bại Phương lão tiên sư tới từ Thanh Vân Môn, hiện tại đối mặt với con yêu thú đáng sợ bậc này cũng vẫn có thể bằng vào sức một mình giết chết.

Nói không chừng, đạo hạnh của người này còn vượt xa so với mấy vị thúc bá nhà mình cũng nên.

Vương Tông Cảnh ngơ ngẩn xuất thần, thậm chí hơi hoảng hốt, trong đầu chậm rãi nhớ lại những người mà ngày đó tỷ tỷ Vương Tế Vũ từng kể với nó. Chẳng lẽ, chỉ có tại đại phái ngàn năm Thanh Vân Môn tại Trung châu mới có nhân vật lợi hại hơn hay sao? Có điều nếu quả thực có tu sĩ lợi hại đến thế, vậy thì có khác gì là thần tiên đâu?

Nếu quả tương lai có thể gặp được, vậy thì quá tốt.

Trong lòng nó nghĩ như vậy.

Đúng lúc ấy, nó đột nhiên nghe thấy mảng rừng phía bên truyền tới một tràng tiếng kêu "*sột sọt sột sọt*" liên giạt náy mình. Ngoảnh đầu nhìn sang, chỉ thấy mảng rừng bên phải đằng trước, có một đám cây cỏ lay động, sau đó lộ ra một con vật trông như lợn rừng, toàn thân đen trũi, trên lưng phủ một lớp vảy cứng trông như một cái áo giáp, miệng mọc ra hai cái răng nanh, cái mũi không ngừng hít hít trong không khí, đang tiến lại gần.

Vừa nhìn thấy những mảnh đầu rắn máu thịt vương vãi đầy đất, con quái vật hiển nhiên cũng là yêu thú này tức thì hưng phấn hẳn lên, gầm nhẹ mấy tiếng rồi xông thẳng tới ngọam một miếng thịt rắn, sau đó bắt đầu gặm.

Mặt Vương Tông Cảnh biến sắc, vẫn còn may con yêu thú này xem ra còn chưa phát hiện ra nó, liền len lén lùi lại phía sau. Không ngờ lúc này sức chú ý của nó hoàn toàn tập trung trên người con yêu thú xuất hiện thành linh kia, không chú ý tới trên mặt đất còn có cành khô lá mục, không cẩn thận bước vào một chỗ liền nghe thấy dưới chân vang lên tiếng "rắc" giòn tan, một cái cành khô dài khoảng 2 thước bị dẫm gãy thành hai khúc.

Trái tim Vương Tông Cảnh như chìm ngấm. Con yêu thú phía trước đã phát hiện ra, đột nhiên ngừng đầu nhìn lại, tức thì ngó ngay thấy Vương Tông Cảnh.

"Gràorrrr!"

Sau một tiếng gầm giận dữ, đám vây cứng xếp gọn trên lưng con yêu thú trông như lộn rừng này đột ngột dựng ngược lên như những lưỡi kiếm sắc, toàn thông lông lá cũng dựng lên tua tủa, hướng về phía Vương Tông Cảnh mà gầm gào. Vương Tông Cảnh cho dù là thắng ngốc cũng nhận ra con yêu thú này khí thế hung hãn, tuyệt không phải loại tốt lành gì. Nếu như có thể, nó thực muốn giải thích với con yêu thú này rõ ràng một lượt rằng: Người cứ ăn thịt của người, ta tuyệt đối sẽ không tranh cướp đâu. Có điều nào đợi nó giải thích linh tinh gì, con yêu thú liền xông thẳng tới chỗ nó y như một con bò điên, răng nanh sắc nhọn phản chiếu ánh nắng sớm trong rừng lấp lánh chói mắt.

Vương Tông Cảnh bất giác né sang một bên, dùng khí lực toàn thân nhảy ra. Không ngờ nhảy một cái liền vọt xa hơn khoảng cách lúc thường vẫn nhảy gấp rưỡi, thực sự đã né được đòn công kích của yêu thú. Ngay bản thân Vương Tông Cảnh cũng ngăn cả người.

Yêu thú đánh một đòn không trúng, dưới quán tính cực lớn còn xông qua một đoạn nữa. Nhưng nó nhanh chóng dừng chân lại được, lại xông qua phía Vương Tông Cảnh lần nữa. Vương Tông Cảnh xoay người bỏ chạy, không ngừng nhảy trái nhảy phải trong rừng. Cũng may là đang trong khu rừng rậm rạp, nếu là ở ngoài chỗ đất bằng, cho dù thể lực của nó có tăng lên một cách kỳ diệu khó hiểu, cũng tuyệt đối không thể chống lại con yêu thú mạnh mẽ hoang dại này được.

Nhờ đám cỏ thụ che chở, Vương Tông Cảnh tạm thời tránh né được công kích của yêu thú. Thế nhưng tiếng bước chân của con yêu thú vẫn càng lúc càng gần, tiếng gầm đáng sợ phảng phất như đã ở ngay sau lưng không ngừng phát ra. Cứ đuổi bắt liên tục mấy phen, con yêu thú đã bị con mồi giảo hoạt này chọc giận hoàn toàn, thậm chí cặp mắt ti hí của nó cũng trở thành đỏ khé dữ tợn, cứ thế liều mạng đuổi theo tên thiếu niên phía trước.

Trong rừng sâu làm gì có đường, địa thế cũng không bằng phẳng, quan trọng nhất là phía dưới những gốc đại thụ tuyệt không phải là trống không mà còn có rất nhiều rêu xanh, cây cỏ, đá tảng kỳ dị, rễ cây, thậm chí là cả những bụi gai to tướng. Vương Tông Cảnh cẩn thận liều mạng chạy trong rừng, nhưng chẳng bao lâu sau liền phát hiện tốc độ bản thân đang chậm dần không thể khống chế, dường như mọi thứ xung quanh đều đang níu kéo mình lại. Ngang mặt nhìn phía trước toàn cây cối vô cùng vô tận, những bụi gai mọc khắp nơi đã vạch vô số những đường máu trên cơ thể nó.

Đột nhiên trước mặt sáng bừng lên, nó tựa hồ đã nhìn thấy một khoảng rừng khác hẳn với xung quanh, trông sáng hơn rõ ràng, trong khi vẫn đang chạy thực mạng trong rừng, hần bất giác xông thẳng tới chỗ đó. Thế nhưng rất nhanh sau đó, thân hình nó như cứng ngắc, mùi tanh nồng nặc, máu thịt vương vãi đầy đất, phía trước chính là chỗ cái đầu rần roi xuống, hần chạy loạn một vòng trong rừng cuối cùng quay về đúng chỗ cũ.

Cũng cùng lúc, con yêu thú đuổi sát phía sau đã chạy tới mạng theo tiếng gầm hung tợn, từ sau lưng vồ tới.

Khi Vương Tông Cảnh xông ra khỏi mảng rừng, trái tim liền chìm ngấm. Bây giờ xung quanh đã không còn một cây nào che chắn mà bóng yêu thú chỉ nháy mắt là tới nơi, tại thời điểm giữa cái sống và cái chết, nó chỉ đành cố gắng chạy về một bên. Thế nhưng vô luận là tốc độ hay sức mạnh thì con yêu thú này mạnh hơn tên thiếu niên quá xa, tuy nó miễn cưỡng tránh được đòn công kích từ cặp nanh sắc lẹm, nhưng dưới chân đã bị con yêu thú giơ vuốt cào một cái, tức thì đau thấu tim thấu phổi, thân hình lão đảo ngã vạt ra.

Yêu thú gầm lên một tiếng, lại vồ tới lần nữa. Lần này thì Vương Tông Cảnh đang nằm dưới đất, muốn né cũng chẳng được, con ác mộng ngày hôm qua lại tái diễn, nó lại bị con yêu thú đáng sợ vạt ngửa ra. Cũng chẳng biết đây là lần đối mặt sống chết thứ mấy rồi, Vương Tông Cảnh thậm chí còn không kịp bi ai về việc đó, khoảnh khắc ấy, trong đầu nó thực sự trống rỗng, nhưng có một ý niệm vẫn không chịu buông:

Phải sống!

Giống như bản năng, nó dùng sức lực toàn thân nâng hai tay lên cào loạn đám loạn vào đầu con yêu thú đang chực cắn xuống. Nhưng con yêu thú da thô thịt dày hoàn toàn chẳng có kỹ gì tới sự chống đỡ của Vương Tông Cảnh, giờ đầu ra húc một cú tàn nhẫn. Tức thì hai cái răng nanh nhọn hoắt đâm thẳng vào bụng của Vương Tông Cảnh.

"A..." Vương Tông Cảnh toàn thân co giật kịch liệt, gào lên thảm thiết. Chẳng đợi cho nó kịp phản ứng, con yêu thú liền gác đầu rút ra, tức thì một vòi máu phun ra văng đầy đất với đầu con yêu thú.

Mùi vị của máu tươi tựa hồ đã khiến con yêu thú cực kỳ hưng phấn, gầm lên một tiếng nữa rồi lại nhảy bổ vào. Vương Tông Cảnh cảm thấy tuyệt vọng, vô luận ra sao, nó cũng không nhìn thấy bất cứ tia hy vọng sống sót nào, chỉ có rúm người trên mặt đất mà nhìn con yêu thú hung dữ xông tới cắn chết mình. Sau đó thì sao? Giết chết mình xong sẽ ăn thịt luôn?

Chết không toàn thây.

Chết không chỗ chôn.

Nó thở hổn hển, sắc mặt trắng bệch, thế nhưng toàn bộ những uất ức, sợ hãi, bi thương, phẫn nộ, oán độc các kiểu cảm xúc trong lòng tại lúc chuẩn bị tang mạng đột nhiên đồng loạt xông thẳng lên đầu.

"A!!!!" Nó há miệng gào lớn, hai mắt tròn tròn, hoàn toàn không giống một tên thiếu niên mười một tuổi chút nào, mà giống như một con dã thú trong

rừng sâu hoang dã trong con tuyệt vọng đang liều mạng găm thét.

"Ta phải kéo người chết cùng!"

Nó như điên cuồng, không hề sợ hãi vô thằng tới con yêu trước mặt như một con thú hoang tuyệt vọng.

"Phup!" Răng nanh lại đâm xuyên qua ngực nó, máu tóe ra, còn một tay nó đã tóm được đám lông trên đầu, tay kia trực tiếp cào thẳng vào mắt con yêu thú. Máu tươi chảy ra rờn rờn, dùng mọi cách cầu xé tàn khốc vô tình nhất, nguyên thủy nhất. Trong lúc cắn xé hỗn loạn điên cuồng, yêu thú cùng tên thiếu niên đều lăn lộn trên mặt đất. Nhưng sức yêu thú đương nhiên mạnh hơn, sau cùng đã chiếm được thượng phong đè nghiêng thiếu niên xuống dưới.

Có điều lúc này trên mặt con yêu thú cũng mang vô số vết thương, lợi hại nhất chính là một mắt nó đã bị tên thiếu niên điên cuồng này móc ra thành một hố lớn. Con đau mãnh liệt khiến con yêu thú nổi giận, không khách khí húc thẳng vào thân thể tên thiếu niên đã thương tích đầy người này.

Bị đè cứng trên mặt đất, Vương Tông Cảnh không tự chủ được bị đẩy dúi ra sau trong cơn đau kịch liệt và máu me đầm đìa. Nó vừa gào thét vừa liều mạng đâm vào đầu con yêu thú. Tay kia chộp bừa xuống đất, trong lúc loạn xạ tựa hồ chụp được một thứ gì nhon nhon, cũng chả kịp nhìn liền đập thẳng vào đầu yêu thú giống như đang cầm một cục đá vậy.

"Xịt...!" Một âm thanh nhỏ vang lên, trong tiếng gào thét điên cuồng cắn xé của cả hai bên thì không đáng kể gì. Thế nhưng chỉ trong giây lát, con yêu thú đột nhiên yên hẳn lại, tiếp theo con thú gào lên một tiếng thê thảm, thân hình loạng choạng lùi khỏi cơ thể Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh máu me đầy mặt, nghiêng răng định đứng dậy, nhưng chưa nhòm được người thì đã choáng váng, nửa quỳ trên mặt đất, hai tay chống xuống thờ hồng học, khó nhọc ngẩng đầu nhìn con yêu thú. Chỉ thấy bên mắt trái con yêu bị một vật nhọn trắng toát cong cong đâm vào. Vật này Vương Tông Cảnh nhìn hơi quen quen, giây lát sau nó liền nhớ ra đó chính là một cái nanh của Kim Hoa Cô Mãng đã bị chém đứt một nửa.

Con yêu thú giống như lợn rừng tựa hồ phải chịu một đòn cực nặng, tiếng gầm đầy vẻ phẫn nộ và bất cam lại xen lẫn mấy phần hoảng sợ khó hiểu. Rất nhanh sau đó, chân con yêu thú mềm oặt đổ ịch xuống đất, toàn thân bắt đầu co giật.

Vương Tông Cảnh từ cõi chết trở về, chăm chặp ngó con yêu thú. Ánh mắt tập trung vào vết thương nơi mắt của nó, chỉ thấy một màu đen sì quỉ dị từ vết thương nhanh chóng lan ra khắp toàn thân yêu thú.

Chất độc quá mạnh, cái nanh quá độc chỉ qua có một lúc đã khiến con yêu thú ngay cả co giật cũng chấm dứt. Cặp mắt yêu vô hồn nhìn lên trời, cổ họng nuốt lấy một ngụm không khí cuối cùng.

Một giọt máu tươi từ lông mày chậm rãi chảy xuống mí mắt, khiến cả thể giới phía trước đỏ lòe màu máu. Vương Tông Cảnh lăn đùng ra đất, cơ thể phải có tới năm sáu chỗ bị xuyên thủng thành lỗ lớn, thêm vào đó là vô số vết thương lớn nhỏ đáng sợ ở khắp toàn thân, máu me chảy đầm đìa như suối. Cũng không biết vì sao tới mức này rồi mà nó vẫn còn lưu lại một chút ý thức, có điều dạng tình trạng này tuyệt đối không phải là điều hạnh phúc, cơn đau từ khắp nơi trên cơ thể truyền tới cùng với tất cả sự vật trước mắt đỏ lòe mơ hồ những máu kia đang nhắc nhở nó rằng, nó đang phải chịu một cái chết vạn phần đau đớn.

Sự yên tĩnh lại phủ xuống khu rừng sâu nguyên thủy mà vô tình, phẳng phất như trăm ngàn năm nay, cây cối xung quanh đều lặng lẽ đứng nhìn như vậy.

Vương Tông Cảnh nằm trên mặt đất, thở khò khè. Khuôn mặt bầu bĩnh của đứa trẻ mười một tuổi đã méo xẹo vì đau đớn. Nhưng ánh mắt nó vẫn còn chuyển động, dường như đang muốn nhìn thế giới đẹp đẽ này một lần cuối trước khi chết. Có điều thứ cuối cùng mà nó nhìn thấy, lại là một thứ chả liên quan gì tới đẹp đẽ cả. Đó là một miếng đầu rắn vỡ máu thịt bầy nhầy. Nó ngo ngắc nhìn về phía đó, đôi môi run run mấy lượt rồi ngẩng đầu lên nhìn những cây đại thụ cao chót vót, nhìn mảnh rừng rậm rạp sâu thẳm, nó chột cười:

"Ta nhất... nhất định... phải sống!"

Nó từ từ chống người dậy, dùng toàn bộ sức lực trong người cúi lom khom, bước từng bước lê lét máu từ từ di chuyển về một phía khác của khu rừng.

Những ánh nắng trong rừng dần dần sáng bừng lên, những lớp sương mù cũng từ từ tan đi. Nơi mang đầy hơi hám tanh tươi của máu chậm chậm bị bỏ lại phía sau. Trong ánh sáng chao đảo của khu rừng, một tên thiếu niên loạng choạng tiến về phía trước. Bàn tay đầy máu bám chặt một gốc cây gắng đỡ lấy thân thể tàn tạ, nghiêng răng mà bước đi. Rừng rậm tịch mịch, ngay cả chim chóc lúc này cũng vắng tiếng, không có gió, không có lá rơi.

Có vẻ như đã đi một đoạn đường rất dài, mặc dù trong ý thức còn sót lại của nó nhớ rõ mới đi được không xa lắm, nhưng quãng đường vừa qua có lẽ thực là quãng đường dài nhất trong đời nó, cho tận tới khi nó nhìn thấy khoảng trống giữa rừng, nhìn thấy cái sơn động của Cổ Mãng, nhìn thấy cái ao máu từng khiến cho nó đau đớn giãy vò chết đi sống lại.

Loạng choạng bước tới mãi rốt cục cũng ngã lăn ra đất, nó liền dùng hơi sức cuối cùng bò về phía trước, từng chút từng chút một, bò tới bên cạnh cái ao.

Máu rắn nhóp nhép tụ lại một chỗ, mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi, đáng tiếc máu không thể phản chiếu được hình dạng nó lúc này.

Khuôn mặt Vương Tông Cảnh không còn tí sắc hồng nào, chăm chú nhìn cái ao máu, đôi môi giật giật mấy lần tựa như cười mà không phải cười. Sau đó nó lẩm bẩm từng chữ như đang nói với chính mình:

"Phải... sống..."

Nó dùng hơi sức cuối cùng còn sót lại, nghiêng rặng sườn người lăn vào trong ao máu đánh "tôm" một cái. Sau đó không còn tiếng nào phát ra nữa.

Khoảnh khắc đó, dường như thời gian cũng ngừng trôi.

Ánh nắng tàn mát, chim chóc lại ríu rít, gió nhẹ thổi qua, một tràng những tiếng gào thảm thiết mang theo sự đau khổ cực cùng đột nhiên vang vọng khắp rừng sâu:

"A... A...A..."

Trong mấy ngày qua, Long Hồ Vương gia vốn bị bao trùm trong một màn sầu vắn thăm vù, hiện tại cũng đi tan đi ít nhiều. Đặc biệt là sau khi mấy vị đạo trưởng Thanh Vân Môn tới, gia chủ Vương Thụy Vũ nói chuyện xong rõ ràng tâm tình cực tốt, ngay cả trên dưới toàn bộ Vương gia cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vốn trong biến cố bất thành linh này, Vương gia lo lắng nhất chính là con giận từ Thanh Vân Môn, bất kể ra sao, vị Phương lão đầu kia của Thanh Vân Môn đã chết trên đất của Vương gia. Có điều không ngờ rằng Thanh Vân Môn không hề là đại phái ngàn năm chính đạo lỗi lạc, vị Tiêu Dật Tài Tiêu chân nhân kia ở tận Thanh Vân Môn xa xôi vẫn nhìn rõ vạn dặm, bụng dạ rộng rãi, không những không truy cứu cái sai của Vương gia mà còn phái thêm nhân thủ tới Long Hồ Thành, hơn nữa nghe nói trong đó còn có một vị tu sĩ cực kỳ lợi hại đủ để đối phó với mọi tình huống. Chuyện này khiến cho Vương Thụy Vũ vui mừng quá đỗi, trên dưới toàn bộ Vương gia cũng mừng rỡ khôn xiết. So sánh với chuyện đó, một con cháu Vương gia thất tung, hiển nhiên là chẳng có gì to tát.

Vương Tông Cảnh đích xác là con cháu Vương gia, lại xuất thân từ chi trưởng đương quyền hiện nay, thế nhưng cha mẹ đã mất sớm, bản thân cũng chỉ mới có mười một tuổi, tuyệt không phải là nhân vật trọng yếu gì. Nên biết mỗi thế hệ của Vương gia, riêng con trai lớn nhỏ cũng phải chừng hai chục đứa, chẳng lẽ lại sợ thiếu một đứa hay sao?

Bởi vậy, tới sau cùng, đau lòng nhất vẫn chỉ là một mình Vương Tế Vũ, tỷ tỷ của Vương Tông Cảnh mà thôi. Ngoài ra, tên béo Nam Sơn hàng ngày vẫn chơi cùng với Vương Tông Cảnh bị cha nó đánh cho mấy trận đòn, vài ngày liền không xuống nổi giường, nghe nói cũng đau đớn khóc một hồi.

Đương nhiên là Vương gia tuyệt không phải không xem trọng Vương Tông Cảnh, bởi vì nó dù sao cũng là con cháu của Vương gia, sau khi chuyện xảy ra cũng từng huy động tất cả tìm kiếm hết cả địa phận xung quanh Long Hồ Thành, chỉ thiếu mỗi nước đào hết ba thước đất lên nữa thôi, nhưng kết quả cũng không phát hiện được tung tích của Vương Tông Cảnh, mãi về sau bọn họ mới dần dần giải tán. Hiện tại, trừ một mình Vương Tế Vũ, trên dưới Vương gia tuy không nói thẳng ra, nhưng tất cả đều mặc nhận đứa bé này e rằng không còn nữa.

Vương Tông Cảnh mất thì cũng mất rồi, tỷ tỷ Vương Tế Vũ tuy là một nữ nhân, nhưng thân phận địa vị so với đệ đệ thì trọng yếu hơn nhiều, tuổi chỉ mới mười sáu mà thiên phú tu đạo của nàng ta tuyệt đối vượt xa đám cùng lứa, rất được mấy vị trưởng bối Vương gia xem trọng. Lần này sau khi kết minh với Thanh Vân Môn liền có được một chút lợi ích, chính là có thể đưa mấy con cháu Vương gia tới Thanh Vân tu hành đạo pháp, trong đó Vương Tế Vũ là người đứng đầu danh sách.

Bởi vậy mấy ngày qua có không ít người tới thăm hỏi khuyên nhủ Vương Tế Vũ, nga cả gia chủ Vương Thụy Vũ những lúc rảnh cũng ghé qua ôn tồn an ủi mấy câu. Có điều Vương Tế Vũ từ nhỏ đã lớn lên cùng đệ đệ, tình cảm cực kỳ sâu nặng, vốn đã coi nó người thân yêu nhất trong cuộc đời mình, nỗi đau mất đệ đệ lần này quả thực khó mà giải nổi. Nàng vẫn không cam lòng, mấy lần chạy tới khóc lóc xin Vương Thụy Vũ thêm lần nữa phái người đi ra ngoài tìm kiếm, khiến cho Vương Thụy Vũ cũng đau hết đầu, về sau đành từ chối thẳng, không gặp nàng ta nữa.

Cứ như vậy trải qua thêm mấy ngày, rốt cục Vương gia cũng gọi toán người tìm kiếm cuối cùng trở về, coi như chính thức bỏ cuộc việc tìm kiếm kẻ thần bí và Vương Tông Cảnh. Buổi chiều hôm đó, Vương Tế Vũ sau khi biết được tin này liền khóc lớn một hồi, lại chạy đi tìm Vương Thụy Vũ nhưng ông ta bế môn không gặp, chỉ sai Nam Thạch Hầu tới cố gắng khuyên nhủ. Nam Thạch Hầu đối với cô nương này cũng thương mến vô cùng, y mặt mũi nhăn nhó, lắc đầu thờ dãi nói tuyệt đối không phải gia chủ muốn như vậy, rằng mấy hôm vừa rồi cô cũng đã thấy, toàn bộ nhân lực mà Vương gia có thể huy động đều đã phái đi tìm kiếm, hiện tại cũng không còn biện pháp nào nữa, đành phải chấp nhận sự thật này thôi. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Sắc mặt Vương Tế Vũ trắng nhợt quay trở về, nước mắt tèm lem, Nam Thạch Hầu đuổi theo sau nàng ta hổ thẹn gọi lớn: "*Tiểu Vũ, mấy ngày trước bị chậm trễ, nhưng bây giờ các vị đạo trưởng Thanh Vân Môn đã tới, qua hai ngày nữa cô cũng phải đi Thanh Vân Sơn tu hành rồi đây.*"

Vương Tế Vũ ngơ ngẩn đi ra, chỉ còn lại Nam Thạch Hầu đứng tại chỗ chờ đợi.

Mơ mơ hồ hồ đi một quãng, Vương Tế Vũ mới phát hiện mình không biết tự bao giờ đã đi ra khỏi Vương gia bảo, bước trên con đường trong Long Hồ Thành. Từ trước tới giờ nàng thiên phú cao, người lại xinh đẹp nên trong Vương gia danh tiếng rất lớn. Tại Long Hồ Thành cũng thế, người trên đường dễ dàng nhận ra vị tiểu thư nổi tiếng nhất Vương gia này đang có vẻ thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Có điều cũng không có ai dám tiến tới nói gì, làm gì với nàng, bởi vì nơi này vẫn còn là địa bàn của Vương gia, cho nên Vương Tế Vũ cứ đi trên đường như vậy một hồi. Đột nhiên trong lòng chợt nhớ ra điều gì đó, sắc mặt thoáng hiện vẻ đau thương, quay đầu đi thẳng về phía thành bắc.

Tới cổng thành, vệ sĩ gác cổng vừa nhìn liền nhận ngay vị tiểu thư Vương gia này, có điều sắc mặt Vương Tế Vũ quả thực không dễ coi lắm, mấy tên vệ sĩ cũng thấy hơi lo lắng liền lấy hết can đảm tiến tới khuyên nhủ mấy câu. Nhưng Vương Tế Vũ đang đau xót trong lòng chẳng để ý gì tới bọn họ, trực tiếp quăng một tấm Liệt hỏa phù xuống mặt đất. "*Uỳnh*" một tiếng, ngọn lửa lớn bùng lên tới cao hơn đầu người, suýt nữa thì dọa chết luôn mấy tên vệ sĩ.

Mọi người lúc này mới nhớ ra vị tiểu thư trẻ tuổi này thực tế còn là nhân vật tu đạo thiên phú cao nhất của Vương gia hiện nay, chỉ bằng vài thuật phù lục tổ truyền, chỉ e yêu thú phổ thông cũng không phải là đối thủ của nàng. Lúc đó bọn họ mới lui lại, không ai dám khuyên nhủ nữa, chỉ chống mắt nhìn nàng đi ra khỏi thành.

Sau khi Vương Tế Vũ ra khỏi thành thì đi thẳng về phía bắc, đi đến cũng rất rõ ràng, chính là Ô Thạch Sơn nằm cạnh Long hồ. Đau lòng thì rất đau lòng, nhưng Vương Tế Vũ rốt cục vẫn không chịu chấp nhận hiện thực đã mất đi đệ đệ, hiện tại trong lúc đau đớn, cũng đành lên đỉnh Ô Thạch Sơn xem xét mấy lượt, ngoài ra thì nàng cũng có làm được gì khác đâu?

Trên đường cũng chẳng có con yêu thú nào nhảy ra quấy quả nàng, đến thẳng đỉnh Ô Thạch Sơn rất yên ổn. Căn miếu nát trên đỉnh núi vẫn nằm đó, đá tảng ngổn ngang, tuy đã qua mấy ngày nhưng nhìn kỹ tựa hồ một vài chỗ vẫn còn những mảng đất màu xám thẫm, không biết có phải là do bị máu tươi hôm trước nhuộm màu hay không?

Ánh mắt lướt qua mấy cục đất màu sắc khác lạ, Vương Tế Vũ trong lòng đau xót, bất giác cắn môi, bờ mi ươn ướt, trong đầu hiện toàn những hình ảnh vui vẻ tươi cười của đệ đệ ngày thường, nhất thời quên cả bản thân. Đúng lúc này nàng đột nhiên nghe thấy trong căn miếu nhỏ phía trước vọng tới tiếng bước chân, tựa như có bóng người chuyển động.

Vương Tế Vũ khẽ giật mình, trong đầu vụt hiện một suy nghĩ, lẽ nào là hung thủ đi rồi trở lại? Nàng nhanh chóng lạng người chăm chăm nhìn bóng người trong miếu quát: "*Là ai?*"

Người trong miếu không đáp, thân hình thoáng động, một luồng sáng xanh lét nháng lên, vừa nhìn là biết là bảo vật bất phàm.

Kẻ kia cũng là người tu đạo, Vương Tế Vũ trong lòng khẩn trương, càng thêm mấy phần khẳng định. Nhất thời cũng không biết vì sao lửa giận bốc lên, dường như đau thương ảm ức dồn nén trong mấy ngày qua xông lên tận đầu, liên quát khẽ một tiếng, hai ngón tay phải khép lại như kiểm kẹp một tấm giấy phủ màu vàng. Chỉ nghe đánh "*Đốt!*" một tiếng, phù lục đã khởi động liền.

Một luồng lửa nhỏ "*Uỳnh*" một tiếng từ đầu ngón tay trắng nõn xông ra, giữa chừng không liền hóa thành một quả cầu lửa cháy hừng hực lao thẳng về phía căn miếu nhỏ, uy thế bùng bùng khiến người ta không thể xem thường. Cùng lúc đó, bóng người trong căn miếu đột nhiên dừng lại, luồng sáng xanh cũng được thu hồi, biến mất không thấy đâu nữa.

Trong giây lát, quả cầu lửa bay tới trước cửa miếu, thế nhưng không hiểu tại sao nó đột nhiên như gặp phải một bức tường vô hình. Quả cầu lửa khí thể bay tới đang hung hăng chọt rung động mãnh liệt rồi dừng giữa không trung, tự động xoay chuyển bốc cháy tại chỗ mà không thể tiến thêm một bước nào nữa. Qua một lát, ngọn lửa yếu đi và nhỏ dần, lộ ra một tấm phù lục ở trung tâm đã bị đốt mất quá nửa, trong chốc lát tất ngóm roi xuống mặt đất.

Vương Tế Vũ kinh hãi, từ khi nàng tu hành tới giờ, chưa từng thấy qua tu sĩ nào có thể phá thuật phù lục dễ dàng đến thế, đạo hành như vậy quả thực là cao thâm khó dò. Có điều tình thế trước mắt, thân phận của người trong miếu kia càng thêm quý giá, lại nghĩ đệ đệ có khả năng là bị người này hại, lòng Vương Tế Vũ tức thì cảm thấy quặn đau, cắn răng quát thêm một tiếng, tay ngọc lật qua, trên ngón tay của cả hai tay đều xuất hiện hai tấm giấy phù, một cái là Liệt hỏa phù, cái kia là Hàn băng phù.

Đây cũng là chỗ Vương Tế Vũ hơn hẳn các đệ tử Vương gia khác. Cho tới hiện tại, e rằng đám đệ tử Vương gia tuổi còn lớn hơn cả nàng cũng chưa thể đồng thời phóng ra hai tấm phù chú. Chỉ thấy lúc này hai khối kinh khí một đỏ một trắng đồng thời bốc lên, hóa thành một quả cầu lửa đỏ và một mũi tên băng, dưới sự điều khiển của Vương Tế Vũ, một trước một sau như tên rời dây cung bắn thẳng vào trong căn miếu nhỏ.

Trong căn miếu ấy tựa hồ truyền ra một tiếng hừ lạnh, theo đó một bóng người đột nhiên xuất hiện trước cửa miếu, đối mặt với quả cầu lửa và mũi tên băng đang bay tới, người nọ như không thèm để ý, cũng không có ý rút thanh tiên kiếm màu xanh lục trên lưng, thân hình vur ra xông thẳng vào quả cầu lửa và tên băng.

Cuồng phong chọt nổi lên cuộn tà áo như bay, người áo trắng dường như trong nháy mắt đã tăng tốc độ đến một mức không sao tưởng tượng được, sức lao đến mạnh tới mức cuộn lên một luồng gió xoáy rít lên vo vo ngay phía trước người y rồi nháy mắt đập vào quả cầu lửa, chỉ trong giây lát, quả cầu lửa bị đập vỡ ra một bên. Đồng thời thân hình y không hề dừng lại, tiếp tục xông lên. Mũi tên băng sắc bén từ phía trước bắn tới, trông như sắp xuyên thủng thân hình người nọ tới nơi.

Vương Tế Vũ trợn mắt há miệng kinh ngạc, trái tim như rơi đánh đập một cái, thoáng nhớ lại tựa hồ có người từng nói trong mấy vị tiền trưởng tới từ Thanh Vân Môn có một vị khác với những người khác ngồi ở trên đỉnh Ô Thạch Sơn. Có điều mấy ngày qua nàng đau lòng quá độ căn bản không có để tâm, hiện tại nhớ ra, bản thân mình chắc là nhận nhầm người ta rồi.

Trong nháy mắt, mũi tên băng đã vọt tới, thế nhưng cuồng phong lại rít lên vù vù, thân hình người đàn ông nọ tựa như lại nhanh thêm mấy phần, cũng không thấy y có thêm động tác gì, chỉ đơn giản dựa vào sức xông tới của thân thể tạo ra uy thế như cuồng phong bạo vũ, xoáy kinh như rồng cuốn rít lên trực tiếp đem mũi tên băng đánh cho nát tươm, rắc một tiếng vỡ thành vô số mảnh vụn, chỉ còn tàn lưu lại một tấm giấy phù nhún nhúm bay lơ phơ trong gió.

Bóng người đó như quỷ thần vẫn không dừng lại, mạnh mẽ cứng cáp tựa con rồng đang giận dữ, khoảng cách chỉ có một đoạn ngắn mà người đó có thể gia tốc với khí thế như bài sơn đảo hải, chớp mắt đã tới trước mặt Vương Tế Vũ.

Vương Tế Vũ thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ mặt người này thì đã thấy trước mắt tối sầm, không kịp được phải thối lui một bước thất thanh la lên.

Tiếng la chỉ phát ra được có một nửa thì dừng, Vương Tế Vũ chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy suốt từ đầu tới chân. Một người đàn ông xuất hiện ngay phía trước, sát với mặt nàng, một bàn tay mạnh mẽ cường tráng đã bóp chặt lấy cái cổ trắng nõn của nàng.

Vương Tế Vũ nhất thời nghệt thở, sắc mặt trắng nhợt. Nàng không hề nghi ngờ sức mạnh ẩn chứa trong bàn tay đó tuyệt đối có thể dễ dàng vặn gãy cổ mình ngay lập tức.

Nhưng có điều không biết vì sao, người đàn ông trong một thời gian ngắn ngủi có thể đột nhiên bạo phát ra luồng sức mạnh đáng sợ như quỷ thần đó lại không hạ độc thủ với nàng, mà chỉ chăm chú nhìn nàng giãy lắt, sau đó chậm chậm thả tay ra, lui lại một bước hồ hững nói: *"Biết sử dụng phù lục, cô là người Vương gia à?"*

Trong khoảnh khắc y thả lỏng tay ra, thân hình Vương Tế Vũ run bắn lên, không nhận được bất ho dữ dội. Đó là lần đầu tiên trong mười sáu năm cuộc đời, nàng cảm thấy cái chết dường như gần ngay trước mắt. Một lúc sau nàng mới dần khôi phục lại được, ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện người đàn ông trước mắt lưng có đeo một thanh tiên kiếm màu xanh lục, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, một cặp mắt sáng như sao, khí thế bức người, trông y như một thanh kiếm thẳng cứng sắc bén nhưng trong thần sắc trên khuôn mặt lại thoáng hiện vẻ tang thương. Cũng không hiểu vì sao lại có khí chất mâu thuẫn phức tạp dường ấy tập trung cả vào một con người. Nhìn gã đàn ông cao hơn mình cả một cái đầu, trái tim Vương Tế Vũ không khỏi nhảy loạn xạ, tựa hồ biết mình đã làm sai, đành lí nhí đáp: *"Vâng, tôi tên là Vương Tế Vũ."*

Người đàn ông này đương nhiên là Lâm Kinh Vũ, lúc này y nhủ mảy giãy lắt, nhớ lại mấy ngày trước Minh Dương có nói qua với mình một chuyện, liền nhìn Vương Tế Vũ hỏi:

"Cô chính là tỷ tỷ của đứa bé bị mất tích?"

Vương Tế Vũ không ngờ tới người đàn ông này lại biết mình, có điều hiện tại nghe thấy nói tới đứa bé bị mất tích trong lòng lại đau đớn, khóe mắt chợt nóng lên, sắc mặt như sắp khóc. Nàng không muốn thất lễ trước mặt người ngoài liền gắng kìm nén giọt nước mắt, cúi đầu nói một câu xin lỗi rồi xoay người bước đi, muốn rời khỏi nơi này.

Nhưng chưa đi được mấy bước, nàng liền nghe thấy tiếng người đàn ông phía sau nói: *"Ta nghe nói cô quá đau lòng, đã nói với trưởng bối khuyên nhủ cô rằng không muốn đi Thanh Vân tu hành phải không?"*

Vương Tế Vũ dừng chân, nhất thời hơi ngạc nhiên. Những lời này là do hôm đó nàng đau lòng cùng cực đích xác có khóc lóc mấy câu, có điều không biết vì sao người đàn ông này lại biết. Chợt nghe thấy y hồ hững nói tiếp: *"Ta khuyên cô nên điều chỉnh lại tâm tư, sớm đi tới Thanh Vân đi. Nếu quá cô muốn báo thù cho đệ đệ, bằng vào bản lĩnh hiện tại thì không đối phó nổi với kẻ thù đâu."*

Vương Tế Vũ rung động toàn thân, ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy người đàn ông kia không biết tự bao giờ đã đi tới bên đầu núi xoay lưng lại với nàng, đang nhìn về hồ nước phía xa tựa như đang nghĩ tới điều gì đó ngơ ngẩn tới xuất thần. Qua một lúc sau, mới nghe thấy y tự lẩm bẩm, giọng nói trầm thấp và chậm rãi:

"Người mà cô phải tìm, kỳ thực, thật là một nhân vật rất lợi hại..."

※※※

Vương Tế Vũ đã xuống núi, khi bóng hình yếu diệu đó khuất hẳn phía trước, từ trong miếu chợt đi ra một người nửa thân mặc đạo bào, chính là người mà Thanh Vân Môn sai tới nơi này, Minh Dương đạo nhân. Hắn nhìn về phía Vương Tế Vũ rồi đi tới bên cạnh, nói: *"Lâm sư huynh, huynh thấy tư chất cô gái này thế nào?"*

Mặt Lâm Kinh Vũ không biểu hiện gì, gật đầu đáp: *"Rất tốt."*

Minh Dương đạo nhân cũng gật đầu nói: *"Ừm, khó trách Vương gia muốn đưa cô ta tới Thanh Vân Môn tu hành."* Dừng lại giây lát, hắn lại mở miệng nói tiếp: *"Buổi chiều hôm nay, toàn người phải đi tìm kiếm cuối cùng của Vương gia cũng đã trở về, không tìm thấy gì hết."*

Thần sắc Lâm Kinh Vũ vẫn bất động, tựa hồ đối với kết quả này sớm đã đoán trước được, nhàn nhạt nói: *"Kẻ đó trước nay cẩn thận đa trí, đạo hạnh lại cao, nào có dễ dàng tìm được."*

Minh Dương đạo nhân thờ dài, len lén nhìn sắc mặt Lâm sư huynh, nói: *"Vậy hiện tại phải làm thế nào mới được?"*

Lâm Kinh Vũ lặng yên một lúc, đáp: *"Ta đợi ở nơi này nhiều ngày, chưa thấy tung tích y, Vương gia tìm khắp địa phận Long hồ, cũng không có kết quả. Như vậy xem ra e rằng kẻ này sau khi bắt cóc thiếu niên Vương gia kia liền cao chạy xa bay, hoặc trốn vào chỗ nào đó rồi..."*

Y nói tới đây, ánh mắt lấp lánh tựa như hơi khó quyết định, bởi vì Thần châu hạo thổ rộng lớn như thế, một tu sĩ đạo hạnh cao thâm muốn trốn, thì đâu có dễ tìm ra được?

Minh Dương đạo nhân cũng nhủ mảy, bất quá giây lát sau, hắn phát hiện vị Lâm sư huynh này đã xoay người lại nhìn về phía nam của Long hồ. Thuận theo ánh mắt của y, chỉ thấy tận xa phía nam sương mù trùng trùng, núi non nhấp nhô, Thập Vạn Đại Sơn như một con thú khổng lồ tĩnh lặng, nguy nga không có giới hạn, sừng sững đứng giữa đất trời, thần bí khó dò, rộng lớn vô biên.

Minh Dương đạo nhân giật mình thốt: *"Lâm sư huynh, lẽ nào huynh nghĩ..."*

Lâm Kinh Vũ nhìn rặng núi thần bí phía xa, nhàn nhạt đáp: *"Nếu đổi là ta, cách tiện nhất đương nhiên là trốn vào trong Thập Vạn Đại Sơn, người đời chẳng vào, thần quỷ khó dò, lại có yêu thú chướng khí, nguy hiểm trùng trùng, tội gì mà không vào đó?"*

Sắc mặt Minh Dương đạo nhân có chút khó coi, nói: *"Nhưng mà Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn như thế, làm sao mà tìm được đây?"*

Lâm Kinh Vũ lắc đầu đáp: *"Bất quá tốn thêm thời gian mấy ngày thôi, nếu y không ở trong rặng núi này, đương nhiên không cần đề cập tới. Còn nếu kẻ đó quả thực trốn ở đây,"* Lâm Kinh Vũ mỉm cười, không hiểu sao nụ cười lại mang mấy phần cô quạnh, nhàn nhạt tiếp: *"Nếu y quả nhiên*

ở trong mũi, ta thực sự, thực sự muốn gặp lại y một lần."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Gặp lại

Trong núi thời gian chẳng biết tới ngày tháng, chỉ thấy vật đổi sao dời, mặt trời mọc rồi lặn, nhảy mất đã ba năm trôi qua.

Cách trung thổ rất xa, nơi non cùng thủy tận, tại một chỗ thần bí trong khu rừng rậm rạp nguyên thủy của Thập Vạn Đại Sơn, cỏ thụ cao chọc trời, lá ken dày đặc, những tia nắng vụn từ bên trên xuyên qua kẽ lá rớt xuống lốm đốm, điểm sáng cả mảng rừng tĩnh lặng.

Tất cả tựa như rất yên tĩnh, ngay cả tiếng gió cũng không có, thi thoảng từ từ trên ngọn cây vọng xuống một vài tiếng chim hót mới khiến cả khu rừng có thêm một chút sinh khí. Một lúc sau, con chim đó hình như cũng mỏi không còn hót nữa. Từ đằng xa tít sâu trong rừng chậm rãi vọng lại một vài tiếng gầm trầm đục kèm theo một chuỗi những âm thanh "*lách ca lách cách*", âm thanh vọng tới tựa như đang từ xa tiến lại gần, từ nhỏ hóa thành to, từ chậm rãi trở thành gấp rút.

Cánh lá đột nhiên chấn động từ đằng xa truyền lại như một đợt sóng hùng dũng, cỏ hoa cây bụi lớp lớp nghiêng ngã sang hai bên. Tiếng chạy rầm rập trong nháy mắt như cuồng phong bạo vũ mang theo tiếng gầm giận dữ ầm ầm xông tới. Sự tĩnh lặng của khu rừng hoàn toàn bị phá tan.

"Ngào ồ..."

Một con Hắc Tinh Xích Hồ (hồ đỏ mắt đen) gầm lớn từ rừng sâu vọt ra băng băng, mặc kệ những bụi gai sắc nhọn mà phóng đi như gió cuốn, gấp như chạy lửa thực mạng trong rừng. Còn phía đằng sau con yêu thú, trên cây đại thụ có một cái dây leo đột nhiên xuất hiện, trên dây leo có bám một người như thiên ngoại kinh hồng lao tới như bay, người này toàn thân gần như trần truồng, ở phần giữa có che một tấm da thú, tóc dài rối tinh bay tán loạn như ảo ảo, thân thể cơ bắp nổi lên cuộn cuộn như đá tảng, tràn đầy sức mạnh.

Chỉ thấy thanh niên trên dây leo, dưới mái tóc đen là một cặp mắt sắc bén đang nhìn con yêu thú phía trước chăm chú, y chỉ dùng một tay nắm lấy dây leo đu qua vô số cây đại thụ trong rừng, gió rít mạnh như dao cắt không ngừng quạt vào mặt. Con Hắc Tinh Xích Hồ thực mạng bỏ chạy nhưng vẫn không nhanh bằng sợi dây leo, trong nháy mắt thanh niên đó như một con dã nhân đã đánh đu ngay phía bên trên lưng con yêu thú. Chỉ nghe thấy một tiếng gào lớn, thanh niên buông cánh tay đang bám vào dây leo nhảy xuống, dựa vào lực quán tính vô cùng lớn mà bổ thẳng xuống Hắc Tinh Xích Hồ.

Yêu thú gầm lên giận dữ, dường như đã dùng toàn lực để tháo chạy, thế nhưng bóng người như điện, nháy mắt đã vọt tới nơi. Dưới những đốm sáng tán loạn do lá rụng bay trong rừng, tại thời điểm như điện quang hỏa thạch đó, thanh niên đã tóm chặt được lưng Hắc Tinh Xích Hồ, từ giữa không trung hét lên một tiếng rồi vòng bấp tay cường tráng kẹp lấy cổ hồ ra sức lật ngang.

Cả rừng sâu dường như trong sát na ấy đều ngưng đọng trong làn ánh sáng yếu ớt, rồi nháy mắt vỡ òa ra thành những tiếng ầm ầm.

Hắc Tinh Xích Hồ phát ra một tiếng gầm điên cuồng kinh tâm động phách, cả thân hình to lớn bị thanh niên kia mượn sức quán tính cứ thế mà vật ngang ra, văng đánh ỳnh một tiếng, nặng nề đập vào cây cổ thụ to lớn vững chắc ngay bên cạnh khiến cho cây đại thụ rung lên bần bật mãi không thôi. Lực va đập quá mạnh khiến cho cả người lẫn hồ văng lông lốc, lá khô cuộn lên bụi mù, tàng cây chấn động. Nhất thời vô số lá cây rớt xuống ào ào như mưa, cả khu rừng dường như cũng đang rung chuyển. Chỉ nghe thấy những tiếng gầm rú hoang dại, hình như đã bắt đầu một tràng cắn xé nguyên thủy nhất.

Những đốm sáng run rẩy kịch liệt, những tia nắng mảnh như tơ chiếu lên mảng rừng hỗn loạn.

Hắc Tinh Xích hồ bị va tới choáng váng, nhưng vẫn loạng choạng chồm dậy theo bản năng, có điều còn chưa nhìn rõ tình cảnh xung quanh thì đã trước mắt lá rụng vô cùng vô tận. Đột nhiên lá cây rẽ ra, một bóng người mảnh mẽ áp lại rồi nhảy bổ tới. Hắc Tinh Xích Hồ gào lên giận dữ, ngoác miệng như chậu máu tấp liền.

Lúc này mới thấy thân hình thanh niên kia còn chưa bằng một nửa so với con yêu thú, nhưng lại nhạy bén cực kỳ, loáng cái đã tránh khỏi cái miệng lớn chồm răng nhọn, ngược lại còn vung tay đâm ra một quyền nặng nề vào ngay má Hắc Tinh Xích Hồ. "*Chát*" một cái, tiếng hồ gầm hòa với tiếng xương vỡ vang lên khiến người ta nổi da gà. Hắc Tinh Xích Hồ hung tính nổi lên, mặc kệ má đau thất ruột, như điên như cuồng nhảy bổ vào thanh niên nọ, vuốt sắc răng nhọn cắn loạn cào bậy.

Một người một thú đánh lộn với nhau, cận chiến cắn xé bằng phương pháp nguyên thủy nhất, tàn khốc nhất. Trên người thanh niên đã xuất hiện thêm mấy vết máu, có điều nhìn những vết thương đó đều rất nông. Răng và vuốt của Hắc Tinh Xích hồ vốn sắc nhọn vô cùng nhưng đối với thanh niên này lại như không thể tạo được vết thương nặng nào. Ngược lại, tình huống bản thân con yêu thú lại càng lúc càng hồng bết. Sức bền thiếu niên mạnh mẽ khác thường, tuy tay không có binh khí, nhưng mỗi lần nắm nắm đánh vào thân Hắc Tinh Xích Hồ thì đều khiến con yêu thú liên tục gào lên thảm thiết, đau đớn không chịu nổi. Thậm chí ngay cả khi tên thanh niên dùng bàn tay chộp lấy da lông con thú, lớp da lông dày chắc như áo giáp vẫn bị hấn mạnh mẽ xé toạc một miếng, máu me rùng rùng, làm cho con yêu thú càng đánh càng khiếp sợ.

Không quá thời gian chấy tăn nửa cây hương, chiến trường đã nghiêng hẳn sang một bên. Tuy ngoại hình Hắc Tinh Xích Hồ nhìn to hơn gấp đôi so với thanh niên, nhưng đối với tràng cắn xé nguyên thủy đầy hoang dại này, nó lại rơi về bên bị thảm bại. Miệng nó gào lên ai oán, không dám đánh nữa, xoay

người định bỏ chạy. Thế nhưng thanh niên kia tốc độ càng nhanh hơn, đưa tay chớp ngay lấy đuôi Hắc Tinh Xích Hồ dùng lực giật mạnh về phía sau. Đồng thời tay trái lật một cái không biết từ chỗ nào lôi ra một nửa cái răng nanh trắng bóc nhọn hoắt, hung tợn trực tiếp đâm phập vào hầu con yêu thú.

Hắc Tinh Xích Hồ chấn động toàn thân, gào lên một tiếng, tựa như muốn liều mạng phản kích nhưng thân hình thanh niên thoáng động, dùng tốc độ cực nhanh nhảy vọt ra xa né được một đòn trước khi chết của nó. Thân hình Hắc Tinh Xích Hồ bắt đầu chao đảo, lỗ vết thương trên cổ máu vun như suối, miệng vết thương hơi ngả màu đen, chả mấy chốc liền lăn ụcạch xuống đất, co giật mất cái rồi chết trong uất ức.

Thanh niên kia liền tiến lại, sắc mặt không có biểu tình gì, dùng chân đá đá vào đầu con yêu thú. Đầu Hắc Tinh Xích Hồ mềm oặt ngật ngoẹo mấy lần, y mới ngẩng đầu lên thờ phào một hơi, thì ra chính là thiếu niên Vương Tông Cảnh bất ngờ bị bắt đi hồi ba năm trước.

Ba năm trôi qua, lúc này Vương Tông Cảnh đã trở thành một con người khác hẳn với trước kia. Như quả chiếu theo tuổi tác thì hẳn hiện tại mới bất quá chỉ có mười bốn tuổi, nếu tại Long Hồ Thành Vương gia thì cũng vẫn chỉ là một thiếu niên mà thôi. Nhưng bây giờ nhìn hắn, thân hình cao lớn khác thường, trông ít ra cũng cao hơn những đứa trẻ mười bốn tuổi thông thường cả một cái đầu, đồng thời toàn thân bắp thịt nổi cuộn cuộn, tràn đầy sức mạnh, cho dù là đàn ông thanh niên cũng cực ít người có được thể lực như thế này.

Tất cả những điều đó, kỳ thực đều là do máu của Kim Hoa Cổ Mãng ngày trước ban cho.

Năm xưa, trong lúc Vương Tông Cảnh trọng thương, kẻ thần bí bắt nó tới đây không biết bỏ đi đường nào, vớt tên thiếu niên ở lại khu rừng nguyên thủy nguy hiểm trùng trùng này. Còn Vương Tông Cảnh cũng mấy lần ngộ hiểm suýt chết. Trong lúc sinh tử quan đầu, nó ôm ý niệm cầu sinh vô cùng mãnh liệt, dè dặt mọi sợ hãi, tự trầm mình vào trong cái ao máu rần của Kim Hoa Cổ Mãng.

Tuy không biết trong máu Kim Hoa Cổ Mãng rốt cục có chất cổ quái gì mà có thể làm tan nát toàn bộ y phục, nhưng mỗi lần Vương Tông Cảnh chìm ngập trong máu rần, toàn thân đều như bị lửa đốt, tựa hồ phải chịu hình phạt thâm khắc hỏa thiêu lăng trì vậy, đau đớn không chịu nổi. Nhưng trong cơn đau đớn, máu rần quý dị này lại có công dụng thần kỳ đối với vết thương trên cơ thể nó, kéo nó trở về từ ranh giới của cái chết. Không chỉ như vậy, thương thế trên người được chữa lành không tính, ngay cả da thịt toàn thân cũng dường như được những chất cổ quái trong máu rần ngấm vào, phát sinh biến hóa đến nghiêng trời lệch đất, khí lực càng lúc càng mạnh, da thịt dần dần cũng biến thành rắn chắc vô cùng.

Vương Tông Cảnh cũng từng sợ hãi, từng gào thét, run rẩy tuyệt vọng trong sự đau khổ giày vò mà tựa hồ con người không thể chịu nổi. Thế nhưng một tên thiếu niên nếu muốn sống sót ở trong khu rừng nguyên thủy, hoang dã và tàn khốc không một bóng người, nó làm gì còn lựa chọn nào tốt hơn?

Bởi vậy cuối cùng, nó hoàn toàn bắt ép bản thân hết lần này tới lần khác nhảy vào trong ao máu rần. Tuy mỗi lần phải chịu cơn đau như lăng trì, nhưng rốt cục nó cũng chịu được. Đám máu rần kia kỳ thực cũng bị tiêu hao, chúng sẽ bốc hơi, sẽ ngấm vào đất, Vương Tông Cảnh biết đám máu rần này e rằng là hy vọng sống duy nhất của nó. Bởi vậy về sau, nó còn phân thân toàn bộ cái xác Kim Hoa Cổ Mãng, lấy từng giọt máu của nó nhỏ vào trong ao, ngày đêm ngâm tẩm trong đó cho tới khi không còn một giọt.

Ba năm sau, hôm nay thân thể được ngâm trong máu rần đã hoàn toàn khác xưa, nó không những cao lớn hơn những đứa trẻ cùng lứa ở bên ngoài, mà sức lực bọn chúng cũng không thể nào so được. Có thể cùng với đám yêu thú trong Thập Vạn Đại Sơn cận chiến cầm xé mà không hề sợ hãi. Giống như con Hắc Tinh Xích Hồ cực kỳ hung mãnh vừa rồi, cho dù là đệ tử mới nhập môn của các môn phái tu chân mà đối chiến với con yêu thú này cũng cảm thấy cật lực, thì nó lại có thể dùng cái phương pháp cầm xé quần thảo mà giết chết.

Xoa xoa mấy vết thương trên người, vô tình dùng tay đem những giọt máu chảy ra bôi hết lên da thịt xung quanh, chỉ còn lưu lại vài vết máu mờ nhạt. Vì được ngâm tẩm trong máu rần, da thịt nó rắn chắc cũng y như yêu thú, thậm chí còn hơn chứ không kém, những răng vuốt sắc nhọn bất quá cũng chỉ khiến nó bị vài vết xước nhẹ mà thôi, đối với người có cơ thể cường tráng và đã chịu sự đau đớn của hỏa thiêu lăng trì trong suốt thời gian dài như nó, tựa hồ chẳng gây ra tí đau đớn nào.

Có con Hắc Tinh Xích Hồ này, xem ra hai ba ngày không cần phải đi săn nữa. Vương Tông Cảnh nghĩ bụng, ngoài đầu nhìn xung quanh, sau đó khom người nắm lấy một cái chân sau của con yêu thú đã chết, kéo lê thân hình như ngọn núi nhỏ ấy bỏ đi.

Tiếng kéo lê "Sạt sạt" đều đều vang lên trong rừng, Vương Tông Cảnh chỉ dùng một tay để kéo một vật to ụcạch đi trong rừng, đường đi địa thế nhấp nhô, nhưng hắn không còn là tên thiếu niên ngày nào nữa, đi rất nhẹ nhàng.

Phía trước vọng tới tiếng nước chảy róc rách, đó là một con suối nhỏ, vượt qua con suối rừng này thì cách nơi hắn ở không còn xa nữa, chính là cái động rần đó.

Không bao lâu sau đã đi tới bên bờ suối, nước chảy chậm chậm trong vát, thậm chí có thể nhìn rõ những con cá nhỏ màu đen bơi tới bơi lui giữa những khe đá lớn nhỏ khác nhau.

Vương Tông Cảnh cúi người xuống, trực tiếp nhúng đầu vào trong nước uống ừng ực mấy ngụm lớn. Nước vào cổ họng ngọt lịm, mát rượi tới tận phế phôi.

Cảm giác đầy thỏa mãn, hắn ngẩng đầu lên làm bắn tung một mảng nước, lại vãi thêm mấy tạt nước nữa lên mặt, những giọt nước bắn tung rơi loạn xuống mặt suối. Một lúc sau mặt nước mới phẳng trở lại phản chiếu một bóng người.

Vương Tông Cảnh dùng tay, anh mắt chăm chú nhìn vào khuôn mặt của bóng hình kia dưới nước, nhìn hồi lâu, rốt cục cũng chỉ thấy có chút ít bóng dáng ngày xưa, ở trong khu rừng mà kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu này hắn đã dần dần sinh ra lạnh lùng.

Đôi môi hắn khẽ chuyển động, muốn nhìn chuyển động cơ mặt dưới nước để thử cười xem thế nào, sau đó liền phát hiện ra nụ cười của mình trông hơi cứng nhắc. Lắc lắc đầu đứng dậy, hắn nhìn xung quanh. Chỉ thấy xung quanh có rất nhiều cây đại thụ chọc trời, cành dày lá rậm, con suối nhỏ như một

cái thắt lưng bằng ngọc trong vắt uốn lượn chảy trong rừng. Bên bờ suối mọc đầy cỏ xanh, từng đám dây leo từ những cành cây rủ xuống dài ngắn khác nhau.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh chuyển động, đột nhiên đi tới bên một gốc đại thụ mấy người ôm mới xuể. Đứng bên gốc cổ thụ đã trải qua biết bao năm tháng, đối với thân cây cao chót vót ấy hẳn tựa hồ chỉ nhỏ như một con kiến. Chỉ thấy hắn hít vào một hơi, thỉnh thoảng phát lực nhảy lên thân cây, sau đó đưa tay ra bám nhảy như một con khỉ, bắt đầu trèo lên trên một cách nhẹ nhàng. Càng lúc trèo càng cao, vượt qua vô số những chạc cây và cành cây to lớn, thậm chí còn có những đám sương mờ tụ tập nơi mấy chỗ cao, hẳn cuối cùng cũng trèo lên tới ngọn cao nhất của cây cổ thụ.

Từ chỗ này mà nhìn, cách mặt đất ít nhất cũng phải bảy mươi trượng, nhìn ra xa như được đứng nơi đầu núi. Nhưng mà vốn trong rừng cây cối che chắn nên không có gió, tới độ cao này sức gió đột nhiên tăng mạnh, tạt cho ngọn cây lắc qua lắc lại, không ngừng chao đảo, người nhát gan e rằng ngay cả đứng cũng không yên được.

Có điều Vương Tông Cảnh một tay nắm chặt lấy ngọn cây lúc này đã khá nhỏ, về mặt chẳng có gì sợ hãi, đứng tĩnh khờ đưa mắt nhìn ra.

Tận xa, tàng cây xanh ngát như liền một khối thành những làn sóng xanh lục trải dài cực kỳ rộng lớn, xa hơn nữa là rừng núi nguy nga sừng sững, nhấp nhô nối tiếp nhau tạo thành một vòng tròn, bao vây cả khu rừng rậm này vào bên trong, biến thành một cái sơn cốc khổng lồ.

Chăm chú nhìn rừng núi đằng xa, Vương Tông Cảnh cứ yên lặng nhìn trong khi ngọn cây bị gió thổi chao đảo, tóc dài bay trong gió, tinh thần có hơi sa sút. Mấy năm qua, đặc biệt là khi cơ thể và khí lực của hắn đã trở nên mạnh mẽ, đủ sức chống cự lại những yêu thú trong khu rừng này, hắn liền bắt đầu muốn tìm đường ra khỏi rừng để trở về nhà. Thế nhưng sau khi đi khắp cả khu rừng, hắn phát hiện bản thân đã rơi vào một nơi tuyệt địa tử cốc. Những rẫy núi bao quanh kia không những cao tới chọc trời mà còn có rất nhiều chướng khí kịch độc cùng đầy rẫy yêu thú hùng mạnh, trong đó thậm chí còn có một vài con yêu thú đáng sợ tới mức cực kỳ khủng bố, hoàn toàn vượt xa trí tưởng tượng của hắn, căn bản là không có cách nào thoát ra khỏi cái tử cốc này cả.

Sau đó, hắn bị khốn tại khu rừng rậm trong sơn cốc khổng lồ này trọn vẹn ba năm, cho tới tận hôm nay, cũng không thấy được một chút hy vọng thoát thân nào.

Khẽ thở dài một hơi, Vương Tông Cảnh thu hồi ánh mắt khỏi rừng núi phía xa, sau đó lại chuyển hướng nhìn sang một nơi, đó là điểm trung tâm của khu rừng rậm nguyên thủy này. Sự thật, nơi đó cách hắn không xa lắm, đứng ở độ cao này hẳn thậm chí còn nhìn thấy điểm trung tâm ấy tuy cũng có cây cối rậm rạp, nhưng có thể thoáng thấy khá nhiều kiến trúc bằng đá to lớn, mặc dù trông đã tồn tại đến tàn tạ, nhưng rõ ràng là những di tích còn lưu lại từ thời thượng cổ.

Rốt cục là dạng di tích gì, mà lại được tạo ra trong cái tuyệt địa sơn cốc này? Vương Tông Cảnh đối với chuyện này nghĩ mãi không thông, sau cùng đành liên tưởng tới một kết luận, đó chính là bức tượng đá bốn đầu tám tay dữ tợn mà mình đã gặp ngày trước, nói không chừng lại có liên quan tới những di tích trong rừng sâu này, bằng không thì cũng chẳng biết giải thích thế nào.

Bất quá suy đoán vẫn là suy đoán, mấy năm nay hắn chưa từng bước vào khu trung tâm của rừng rậm này một bước nào. Nguyên nhân rất đơn giản, chính là đám chướng khí màu hồng mà hắn đã nhìn thấy lúc trước luôn hình thành một bức tường khí quý dị, bao quanh khu vực trung tâm thành một vòng tròn, đem toàn bộ khu đó cách tuyệt với rừng rậm bên ngoài.

Hắn cũng từng thử ném mấy con yêu thú đã bị giết vào trong chướng khí, thế nhưng trước sự quan sát của hắn, mấy con yêu thú da dày thịt cứng nhanh chóng trôi rữa ngay trong đám chướng khí màu hồng đẹp đẽ ấy, thực so với chất độc lợi hại nhất có khi còn độc hơn ba phần, điều này đã khiến hắn dù không bỏ được lòng hiếu kỳ mà vẫn không dám thử.

Bởi vậy ba năm qua, hắn cứ lẳng lặng cô độc mà sống qua ngày, mà tương lai dường như cũng cứ phải tiếp tục sống như vậy.

Gió thổi mãnh liệt, hình như còn mạnh hơn trước, ngọn cây lắc lư như chao đảo giữa làn sóng, hắn cũng phiêu theo gió, sắc mặt thản nhiên. Chỉ có cặp mắt vẫn nhìn về nơi xa, không biết trong lòng đang nghĩ tới điều gì.

※※※

"Sạt, sạt, sạt..." Thân thể Hắc Tinh Xích Hồ bị kéo lê trên đất, mấy phiến lá khô rơi tới trước mặt Vương Tông Cảnh liền nhanh chóng bị tạt rơi xuống, âm thanh trầm đục vọng đi vọng lại trong khu rừng rậm nghe ghê người. Trên những cây đại thụ xung quanh, thỉnh thoảng lại có mấy động vật nhỏ nhỏ như sóc hoặc chim sẻ, thò đầu ra nhìn xuống phía dưới một cái, rồi nhanh chóng thụt trở vào.

Nhảy xuống một tảng đá lớn, từ sâu trong rừng bị cành lá rậm rạp che phủ, thấp thoáng lộ ra một góc tượng đá nằm đổ trên đất. Vương Tông Cảnh nhìn sang phía bên đó một lượt rồi thản nhiên đi về phía ấy. Hiện tại hắn đương nhiên không còn sợ bức tượng bộ dạng hung ác này nữa, đến yêu thú đáng sợ hơn hẳn còn dám cắn xé huống hồ là vật chết như thế này. Bất quá ba năm qua đi khắp cả khu rừng rậm, hắn lại phát hiện những bức tượng đá bị vứt bỏ số lượng không phải là ít. Phân tán tại khắp nơi trong rừng ít nhất cũng phải mấy chục pho, bất quá đại đa số đều là đồ bị hỏng nát mất tay thiếu chân, cũng không biết ngày xưa rốt cục nguyên nhân gì đã tạo thành tất cả như vậy.

Lại đi thêm một lúc nữa, phía trước chính là bức tượng duy nhất còn nguyên vẹn nhưng thể hình lại nhỏ hơn so với đám tượng hắn phát hiện được. Năm xưa kẻ thần bí dẫn hắn đi tới chỗ này, bên phải chính là một con đường mòn bí mật thông đến khu vực trung tâm khu rừng, nhưng bọn họ lại đi sang bên trái, kết quả là tìm thấy sơn động của Kim Hoa Cổ Mãng.

Thản nhiên ngừng đầu nhìn, Vương Tông Cảnh trong lòng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đầu mới nhìn thấy bức tượng, kẻ thần bí kia tựa hồ đối với bức tượng ở đây rất căm ghét, ắt y phải biết đôi chút về lai lịch bức tượng. Trong lúc ý nghĩ đó thoáng hiện trong đầu, đột nhiên Vương Tông Cảnh giật nảy mình, không tự chủ được phải dừng bước. Lúc này ở phía trước, đứng cạnh bức tượng lại có thêm một người nữa. Người này dáng cao, sau lưng đeo

một thanh tiên kiếm màu xanh lục, đang lẳng lặng quan sát bức tượng đó một cách tỷ mỉ.

Suốt ba năm nay, đây là lần đầu tiên Vương Tông Cảnh nhìn thấy đồng loại ở trong rừng sâu. Trong sát na ấy, đầu óc hắn trống rỗng, ngay cả bàn tay đang nắm con yêu thú cũng không tự chủ được buông ra. "*Bích*" một tiếng, cái chân con Hắc Tinh Xích Hồ rút trên mặt đất, tuy âm thanh không lớn, nhưng người đàn ông phía trước đã nghe thấy xoay người lại, tức thì cũng ngăn ra.

Một tên thanh niên gần như trần truồng giống con dã nhân đang đứng giữa rừng rậm, thân hình cường tráng, thất lưng che da thú, đặc biệt khi ánh mắt y nhìn xuống xác con Hắc Tinh Xích Hồ ở bên cạnh thì cặp mày kiếm khe nhú lại.

Sau con kinh ngạc ngẩn người ban đầu, một niềm vui mãnh liệt không thể áp chế tức thì xông lên đầu Vương Tông Cảnh, có người tới nơi này, điều đó có nghĩa là gì? Hiện nhiên chính là người trước mắt đây có biện pháp rời khỏi khu rừng rậm này. Cơ hội đợi suốt ba năm đột nhiên xuất hiện khiến Vương Tông Cảnh tựa hồ như bắt đầu run rẩy cả người mà không sao kìm chế được. Thiên ngôn vạn ngữ lộng cả óc, vừa buồn vừa vui, làm sao không chế được bản thân nữa, tức thì xông thẳng về phía người đàn ông đó.

Hắn gào lên trong lòng: "*Dẫn ta đi, dẫn ta đi!*" Nhưng không biết vì sao lời tới đầu môi Vương Tông Cảnh thì bị nghẹn lại hóa thành một tràng âm thanh quái dị vô nghĩa. Người đàn ông kia vốn thấy con dã nhân đột nhiên xông tới, sắc mặt lại lộ vẻ kích động như muốn công kích thì đầu mày y khe nhướng lên tựa hồ định phản ứng lại. Thế nhưng y thấy quái nhân đó mở miệng kêu loạn xong, vẻ mặt nó cũng tỏ ra kinh ngạc hoang mang, ngờ ngác tự dừng bước trước mặt mình mấy thước.

Người đàn ông đó thấy quái nhân tựa hồ như có gì đó không ổn, chỉ thấy thần tình của nó rất kích động, sau khi qua con kinh ngạc, nó bắt đầu khua loạn hai tay như muốn biểu đạt ý gì đó, có điều miệng phát ra toàn âm thanh quái dị, không thể nào hiểu được. Trầm ngâm một lát, người đàn ông áo trắng cất tiếng nói: "*Tại hạ Thanh Vân, Lâm Kinh Vũ, xin hỏi các hạ là ai?*"

Vương Tông Cảnh lúc này vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, bản thân muốn mở lời xin trợ giúp, nhưng không ngờ miệng lưỡi nhất thời nói không ra tiếng. Trong ba năm ròng, tên thiếu niên hắn cô độc tịch mịch tìm đường sống trong khu rừng rậm nguyên thủy đây rầy nguy cơ này, ngày ngày cũng phải đối diện với những loại thử thách sinh tử tồn vong, ban đầu còn tự nói chuyện với mình mấy câu. Thời gian lâu dần liền thành ra trầm mặc không nói, cho tới hiện tại, trong cơn kích động mới phát hiện bản thân hình như đã quên mất cách nói rồi, đầu lưỡi như không thể không chế, chỉ phát ra toàn những âm thanh kỳ quái.

Đúng lúc đó, nghe thấy người đàn ông áo trắng cất lời tự xưng là "*Thanh Vân Lâm Kinh Vũ*", trong lòng hắn liền chấn động, Thanh Vân, đó chẳng phải là đại phái ngàn năm Thanh Vân ngày đó tới Long Hồ Thành kết minh với Vương gia bọn họ hay sao? Người này nhất định chính là tu sĩ Thanh Vân Môn, nhất định sẽ có năng lực mạng mình rời khỏi nơi này rồi.

Vương Tông Cảnh càng thêm kích động trong lòng, liều mạng muốn thể hiện thân phận bản thân. Thế nhưng người đàn ông đối diện bắt đầu chau mày, có vẻ như mất hết kiên nhẫn đối với những tiếng loạn xạ khua tay múa chân của mình, Vương Tông Cảnh gấp tới nỗi mồ hôi túa ra như tắm, đúng lúc đó trong đầu hắn vụt lóe linh quang, lập tức cúi người xuống đưa tay dùng lực quét sạch mặt đất.

Trên mặt đất trong rừng, đâu đâu cũng bị một lớp cành khô lá mục phủ kín. Lâm Kinh Vũ thấy quái nhân đột nhiên cúi người dọn sạch một khoảng trống, gạt hết đồng lá khô to tướng sang một bên lộ ra mảnh đất mùn màu đen. Sau đó chỉ thấy quái nhân đó đưa ngón tay ra ngẫm nghĩ giây lát rồi dùng sức vạch xiêu vẹo lên mặt đất một chữ lớn:

Vương!

Cặp mắt Lâm Kinh vũ chợt lóe tinh quang, tiến lên một bước nhìn quái nhân chăm chú.

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn y, miệng liền thử nói hai câu, thế nhưng vẫn là những âm thanh quái lạ nghe không hiểu, liền vội vàng lắc đầu, nghĩ ngợi thêm một lúc sau đó bắt đầu tiếp tục viết lên mặt đất một chữ nữa ngay dưới chữ Vương.

Chữ lần này viết nét bút phức tạp hơn chữ Vương một chút, Lâm Kinh Vũ chăm chú nhìn ngón tay của nó, nhìn từng nét từng nét cho tới khi chữ đó dần dần lộ ra diện mục thật:

Tông...

Lâm Kinh Vũ giật nảy mình, hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, sau đó cả người đột nhiên khí thế bùng bùng như thanh kiếm sắc rời khỏi vỏ, chăm chú nhìn quái nhân trước mặt, rất có thể chính là người mà y khổ công tìm kiếm suốt ba năm nay, trầm giọng từ từ nói:

"*Người là Vương Tông Cảnh?*"

Thanh niên giống như dã nhân đó từ từ đứng dậy, thấy đôi môi của nó tựa như run rẩy. Một lúc sau, rốt cục sau mấy âm thanh quái dị, nó cố gắng đã nói ra được một chữ:

"*Ặc Ặc... phải...*"

Cái động rần rần ẩn náu sâu trong rừng rậm ấy hiện tại trông vẫn giống y như năm nào không có gì khác biệt, có điều xác Kim Hoa Cổ Mãng khổng lồ đã biến thành một bộ xương cực lớn. Không chỉ như vậy, nếu quan sát kỹ xung quanh, sẽ phát hiện một vài chỗ trong rừng vút lẩn lóc không ít xương cốt yêu thú. Cái đó tự nhiên là thành quả của Vương Tông Cảnh trong ba năm qua.

Lâm Kinh Vũ theo Vương Tông Cảnh tới nơi đây. Trên đường sau khi Vương Tông Cảnh nói ra được từ đầu tiên thì bắt đầu điều khiển được lưỡi của

mình, dần dần nhớ ra cách phát âm. Tuy cho tới tận bây giờ lời nói thỉnh thoảng vẫn bị ngắt ngứ rồi lẫn vào mấy âm tạp nham quái dị, nhưng rốt cục thì so với lúc ban đầu cũng tốt hơn nhiều rồi.

Cũng chính từ dạng nói chuyện kỳ quái này, Lâm Kinh Vũ từ cái miệng đã quen dần việc phát âm của Vương Tông Cảnh mà hiểu được toàn bộ những gì đã xảy ra trong ba năm qua. Nghe đến đoạn về kẻ thần bí kia thì thần tình của y có hơi khác thường, còn hỏi Vương Tông Cảnh mấy câu trong đoạn đó nữa. Cho tới khi y nghe đến đoạn về sau, Vương Tông Cảnh kể về bản thân cô độc một mình làm thế nào liều mạng tìm đường sống giữa khu rừng rậm nguyên thủy này, lại nhìn thân thể cao lớn cường tráng của nó mà thực ra mới chỉ là thiếu niên mười bốn tuổi, ánh mắt của y thoáng lộ ra vẻ khen ngợi.

Cuộc nói chuyện đó diễn ra rất lâu, cũng có thể vì quá lâu không có nói chuyện, quá lâu không có giao tiếp với ai, mà Vương Tông Cảnh hiện tại dần dần đã lấy lại được năng lực giao tiếp bằng lời nói, bởi vậy lời nó nói ra đương nhiên rất lảm, như hận không thể đem từng tí từng chút đủ hết các chuyện lớn nhỏ mà nói cho người đối diện hay, thậm chí cảm thấy chỉ cần mình mở miệng nói ra thì trong lòng đã có một cảm giác cực kỳ dễ chịu.

Đến đoạn sau cùng, khi Vương Tông Cảnh một lần nữa kể về lúc nó truy sát yêu thú ra sao thì Lâm Kinh Vũ lộ nụ cười mỉm, vỗ nhẹ lên vai nó, nói: *"Được rồi, ta hiểu rồi, cậu yên tâm ta có thể đem cậu về nhà."*

Trái tim Vương Tông Cảnh nảy tung lên, không hiểu vì sao khi nghe tới hai chữ *"về nhà"*, mắt nó tự nhiên nóng lên, bất giác nghiêng chặt răng. Lâm Kinh Vũ nhìn thấy thần tình của nó, chỉ mỉm cười chứ cũng không quấy rầy, y đi tới một khoảng trống nhỏ trong rừng dạo mấy bước, xoay người nhìn lại nó một lượt, rồi nói:

"Bất quá, trước khi rời khỏi đây, ta còn muốn tra xét lại một chỗ ở khu rừng này, xin cậu hãy đợi một lúc được không?"

Vương Tông Cảnh gật đầu liên tục, đứng dậy đáp: *"Không sao, không sao, ông muốn đi... ặc... đi chỗ nào, tôi dẫn ông đi là được. Khu... rừng rậm này, chỗ nào tôi cũng... đi qua rồi, rất quen thuộc."*

Ánh mắt Lâm Kinh Vũ chuyển động, mỉm cười: *"Ta muốn đi tra xét ở khu trung tâm của cánh rừng này."*

"Ặc..." Vương Tông Cảnh sững người ra một lúc, nhất thời im lặng. Khu rừng rậm này chỉ có chỗ đó là nó chưa từng tới, bất quá rất nhanh sau đó, nó nhớ ra một chuyện liền ngẩng đầu nói: *"Tiên sư, nơi đó có chướng khí, độc ặc..., cực kỳ..."*

Lâm Kinh Vũ gật đầu đáp: *"Ta biết rồi, bất quá cũng chẳng còn cách nào khác."* Nói đoạn y lại nhìn nó thêm một lần, cười cười hỏi: *"Cậu có muốn theo tôi đó xem không?"*

Không biết vì sao, nhìn khuôn mặt tự tin chín chắn của Lâm Kinh Vũ, Vương Tông Cảnh lại sinh ra một lòng tin trước đây chưa từng có, đáp: *"Được."*

Hai người liền nhìn trời, cũng đã gần tới chiều tối, thế mới biết một thiên đại luận đầy phấn khích của Vương Tông Cảnh tốn tới gian tới mức nào, bất quá Lâm Kinh Vũ cũng không để ý chuyện đó, vẫn kiên quyết nói phải đi xem thế nào. Vương Tông Cảnh thì nghĩ xem xong sớm ắt sẽ được về nhà sớm, nên nó cũng không phản đối.

Hai người đứng dậy đi về phía trung tâm của khu rừng. Vương Tông Cảnh quen thuộc địa thế liền đi trước dẫn đường, rất nhanh sau đó đã quay trở lại chỗ bức tượng đá. Lúc ánh mắt lướt qua bức tượng bốn đầu tám tay dữ tợn kia, trong lòng Vương Tông Cảnh đột nhiên lại tưởng tượng ra bộ dạng của kẻ thần bí ngày đó, nhất thời xuất thần tới ngẩn người. Đúng lúc này chợt nghe thấy tiếng Lâm Kinh Vũ khe khẽ sau lưng:

"Đây là tượng Thiên Sát Minh Vương của Ma giáo, chính là một vị tà thần."

Vương Tông Cảnh chấn động trong lòng, không tự chủ được phải quan sát bức tượng thêm một lượt. Cái tên Ma giáo đã nổi tiếng thiên hạ suốt mấy ngàn năm nay, không biết đã khuấy động bao nhiêu trường mưa gió máu tanh ở Thần châu hạ thổ. Tuy từ khi Vương Tông Cảnh hiểu chuyện tới giờ thì Ma giáo đã suy thoái, nhưng uy danh lẫy lừng của họ cũng đã được truyền tới tai nó.

Ánh mắt Lâm Kinh Vũ quét qua bức tượng Thiên Sát Minh Vương kia, giữa hai hàng lông mày thoáng lộ ra vẻ phức tạp và lo âu, bất quá y cũng không nói thêm gì, mà chỉ theo Vương Tông Cảnh đi trên con đường mòn gần như đã bị che lấp bởi các bụi cây, hướng thẳng tới chỗ trung tâm của khu rừng.

Đằng xa có một làn chướng khí màu hồng vừa xinh đẹp lại vừa quỷ quái, không mùi không vị phiêu đảng trong rừng. Chướng khí ở khu vực này cũng khá kỳ lạ, chúng được dâng ra giống như một bức tường vậy, chỉ bay bay vẩn vút lên phía trên chứ tuyệt không bay ra phía ngoài. Đi tới gần liền phát hiện bên cạnh bức tường chướng khí, ít nhất trong vòng năm thước đều không có cây cối, mặt đất chỉ là một mảng khô cằn.

Nhìn bức tường chướng khí kéo dài mãi về phía bên trái, trái tim Vương Tông Cảnh không khỏi đập nhanh thêm mấy phần, hơi căng thẳng. Lâm Kinh Vũ tựa như nhìn rõ ý nghĩ của hắn, chỉ nhàn nhạt cười một lát rồi nói: *"Đi theo ta."*

Nói đoạn liền cất bước đi về phía trước. Vương Tông Cảnh chân chừ một chút rồi cũng đi theo sau lưng. Đi chẳng bao xa thì đã tới sát chỗ chướng khí màu hồng, Vương Tông Cảnh còn đang nghi ngờ thì chợt nghe thấy một tiếng vang nhẹ, là do thanh tiên kiếm màu xanh lục trên lưng Lâm Kinh Vũ phát ra, sau đó nó liền cảm thấy có một luồng kinh khí vô hình ập tới, như một trận gió nhẹ lướt qua mặt.

Lâm Kinh Vũ không dừng bước, đi thẳng vào trong chướng khí, Vương Tông Cảnh cũng theo sát phía sau. Chỉ thấy đám chướng khí cách người bọn họ khoảng ba thước thì giống như bị một bàn tay đẩy ra, ừn ừ tản sang hai bên rồi tách hẳn thành một lối đi.

Vương Tông Cảnh vừa kinh ngạc, vừa bội phục, dán mắt vào thanh tiên kiếm màu lục, rồi lại nhìn sau lưng Lâm Kinh Vũ thầm nghĩ vị tiên sư này e rằng trên người cũng mang đại thần thông, có điều không biết nếu gặp phải kẻ thần bí năm xưa thì ai sẽ lợi hại hơn nhỉ?

Nó hiện tại có thể ngang nhiên sinh tồn giữa rừng rậm, thậm chí thân thể cường tráng tới mức có thể phân thắng phụ với đám yêu thú phổ thông, nhưng trong lòng Vương Tông Cảnh hiểu rõ mười mười nếu so với tu sĩ chân chính lợi hại, bản thân mình cũng không khác con sâu cái kiến bao nhiêu. Năm xưa yêu thú đáng sợ như tâm con Kim Hoa Cổ Mãng hung cuồng không ai bì nổi, cho dù đặt vào hôm nay thì Vương Tông Cảnh cũng tự thấy mình tuyệt đối không phải đối thủ. Thế mà ngày đó kẻ thần bí kia vền vện chỉ một kiếm liền chặt ngay cái đầu rắn, đó mới là đẳng cấp thần thông đạo hạnh đáng sợ.

Nghĩ tới đó, trong lòng nó chợt như có lửa.

Chướng khí màu hồng cực kỳ độc, nhưng bức tường chướng khí lại không dày lắm, hai người đi khoảng hơn một trượng thì đã vượt qua chướng khí tới khu vực trung tâm của khu rừng rồi.

Khối kinh khí vô hình cũng thu lại không một tiếng động. Vương Tông Cảnh chỉ có thể cảm giác như một hơi gió phớt qua mặt mà thôi. Lâm Kinh Vũ xoay đầu nhìn tứ phía, chỉ thấy nơi này với khu rừng ngoài kia phần lớn đều không có gì khác. Cây cối cũng xanh tươi rậm rạp như vậy, nhưng mật độ so với bên ngoài thì vẫn thưa hơn khá nhiều. Phía trước sâu trong trung tâm, một số di tích hiện ra, vách nát tường xiêu, đầy vẻ hoang lương.

"Đi thôi, đi qua đó xem."

Lâm Kinh Vũ nói một câu rồi đi về hướng đó, Vương Tông Cảnh đi ngay theo sau. Bọn họ nhanh chóng phát hiện nơi đây cũng có những bức tượng Thiên Sát Minh Vương bằng đá, hơn nữa phần lớn đều vẫn còn nguyên vẹn, mật độ phân bố cũng dày hơn nhiều so với bên ngoài, rất dễ dàng phát hiện đâu đó một hai bức được dựng trong khu trung tâm này.

Tới khi bọn họ đi đến bên cạnh di tích một ngôi nhà, liền phát hiện chỗ này có vẻ như là một tế đàn hay là thần miếu gì đó, những bức tường mục nát đoạn cao đoạn thấp, chỗ lớn chỗ nhỏ rõ ràng tạo thành một cái vòng tròn như quần tinh ứng nguyệt vây lấy một cái nhà ghép bằng đá còn tương đối hoàn chỉnh nằm giữa trung tâm. Móng nhà bằng đá trắng, dài rộng tới mấy chục trượng, từ móng lên đến nhà phải qua mười mấy bậc thềm đá.

Nơi này hiển nhiên đã hoang phế từ rất lâu, dưới sự xâm thực của tuyết sương mưa gió biết bao nhiêu năm tháng, xung quanh căn nhà từ lâu đã cực kỳ nát hỏng, chỉ còn căn phòng ở chính giữa trông giống như cái đàn tế hay là thần miếu này là còn nguyên. Có điều những hòn đá ghép thành tường phòng cứng chắc bên ngoài cũng loang lổ lở loét không chịu nổi, chỗ nào cũng thể hiện dấu vết của sự phá hoại.

Lâm Kinh Vũ cau mày, ngoài đầu nói với Vương Tông Cảnh: *"Chỗ này e rằng chính là một trong những nơi yêu nhân của Ma giáo thời cổ tế thần, tà môn ngoại đạo nên có hơi cổ quái. Để ta lên chỗ đàn tế nhìn xem, cậu ở đây đợi ta nhé."*

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp ứng.

Lâm Kinh Vũ xoay người đi lên bậc thềm đá, cặp mắt sắc bén chăm chú nhìn vào nơi u ám phía trong cửa lớn. Y chậm rãi bước lên, ánh sáng màu lục phát ra từ thanh kiếm đeo sau lưng cũng dần sáng lên.

Chẳng mấy chốc, y đã biến mất tại nơi cửa của đàn tế.

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn trời rồi khẽ thở dài, chỉ thấy mặt trời đã ngã về tây, cảnh vật dần dần mờ mịt, dưới ánh chiều tà, những vách nát tường xiêu của di tích này nằm tĩnh lặng giữa cây cỏ đều phủ một lớp áo ngoài đầy u ám và thần bí, dường như đang diễn tả sự khắc nghiệt thương tang của tuế nguyệt.

Nó nhíu mày, cũng không phải là cảm thấy sợ, sống trong khu rừng rậm này ba năm, cũng coi như rèn luyện được sự kiên nhẫn, có điều không biết vì sao nhìn mảng di tích hoang vắng này, nó cảm thấy trong lòng không được thoải mái. Trầm mặc một lát, nó liền rời mắt khỏi căn phòng đá, tùy ý đi ra chỗ khác.

Mảng di tích này quy mô cũng không tính là lớn, chỉ e còn không bằng một cái thôn trang quê mùa bình thường tại Trung thổ Cửu châu. Vương Tông Cảnh nhàn rỗi đi một vòng quanh trung tâm đàn tế, ngoài trừ tại một đám cỏ dại thấy có in mấy dấu chân thì cũng không có phát hiện gì. Lúc này trời đang tối đi rất nhanh, chỉ nán lại có một lát mà đã thấy sắp tối đến nơi rồi, mà căn phòng cũ nát đó vẫn im lìm không một tiếng động, như một con quái thú đang rình mồi lặng lẽ ẩn thân vào trong bóng tối.

Đúng lúc này, ánh mắt Vương tông Cảnh đột nhiên dừng lại, thấp thoáng thấy một luồng hào quang màu đỏ nhạt nhát lên từ một góc tường đá bị đổ phía tây. Nó vội xoay người, trong lòng hồi hộp, chăm chú nhìn vào chỗ đó hồi lâu, nhưng bóng tối âm u, lặng ngắt như tờ. Nó do dự giây lát rồi đi về hướng đó.

Bước chân dẫm lên cỏ nhẹ nhàng không một tiếng động, gió buổi muộn thổi nhẹ nhàng qua mặt. Rất nhanh sau đó, nó đã đi tới trước chỗ tường đổ, xung quanh rất tĩnh lặng, ngay cả tiếng côn trùng ra rích ngày thường tựa hồ cũng nín luôn. Đúng lúc ấy, ánh hào quang màu hồng nhạt lại nháng lên ngay chỗ tường đổ.

Vương Tông Cảnh quát khẽ một tiếng, tinh linh tung người nhảy thẳng lên bức tường đổ cao chừng bằng nửa người thường, ngay sau đó nó liền chấn động toàn thân, cứ đứng sững ra ở ngay trên bờ tường đá.

Phía sau bức tường đổ là một căn phòng bằng đá cũ nát, hiện tại cũng đã bị hỏng từ lâu, chỉ còn lại mấy vách tường lụp xụp. Thế nhưng ở tại một góc tường có một người đang ngồi xếp bằng, thân hình cao lớn, khuôn mặt nghiêm chỉnh. Khuôn mặt này cho dù có thể nào Vương Tông Cảnh cũng không thể quên nổi, chính là kẻ thần bí năm xưa đã bắt nó tới khu rừng rậm này.

Có điều lúc này dưới ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt âm dương đáng sợ của kẻ thần bí đã có một số thay đổi, phần mặt đỏ bầm ghê gớm đáng sợ kia đã giảm đi hơn nửa, hiện tại chỉ thấy mờ mờ một lớp đỏ nhạt còn cố bám lại trên một phần nhỏ da thịt bên má, ít ra thì nhìn toàn diện cũng không làm người

ta cảm thấy sợ hãi như trước nữa.

Lúc này hai mắt của kẻ thần bí lạnh lùng như điện đang nhìn Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong lòng lạnh run, lạnh tới thấu tim gan. Không đợi cho nó kịp mở miệng hô hoán hay có phản ứng gì, kẻ thần bí kia đã hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó một đạo hào quang nổi lên như làn nước xẹt ngang qua bóng tối mệnh mang như phù quang lược ảnh rút xuống, chém thẳng về hướng Vương Tông Cảnh.

Kiểm khí còn chưa tới người, Vương Tông Cảnh đã thấy có một luồng kinh khí sắc bén ập tới mặt, tựa hồ sắp cắt vào da thịt mình. Nó nào dám chống cự, bất giác liền đảo người lạng xuống dưới. Cũng may nó hiện giờ động tác thân thủ như yêu thú, nhạy bén kinh người nên mới mạo hiểm tránh được một kiếm này, thân hình rút đánh huych một cái về phía sau.

Một kiếm chém ra màn hào quang giống như nước ấy, trong nháy mắt đã đem bức tường đá cứng rắn đánh vỡ thành bụi, đá vụn bay như mưa bắn tung ra bốn phía. Kẻ thần bí bỗng bồng bênh bay lên, lạnh lùng nhìn Vương Tông Cảnh tựa hồ như cũng đã nhận ra tên thiếu niên ngoan cường này vẫn còn sống, về mặt thoáng tỏ ra ngạc nhiên, lại té khỏi thanh tiên kiếm lên lần nữa.

Hào quang nhất thời bùng lên, như một vầng trăng sáng trong treo mọc lên giữa mảng di tích đang dần dần tăm tối, chiếu sáng thân hình cao lớn khôi ngô của kẻ thần bí trông vô cùng bất mắt. Sắc hồng trên mặt Vương Tông Cảnh lập tức biến mất tăm, bất giác lại nhớ tới màn một kiếm chém rơi đầu Kim Hoa Cổ Mãng năm xưa của kẻ thần bí, thân thể nó bắt đầu run rẩy.

Thế nhưng trong lúc vầng hào quang tỏa ánh sáng rực rỡ chói mắt vạn trượng, thân hình kẻ thần bí đột nhiên chấn động, dường như cảm giác được điều gì, thanh tiên kiếm chậm chậm thu lại, ánh hào quang cũng theo đó giảm đi không ít. Tiếp đó ánh mắt của gã tựa hồ tỏ ra ngạc nhiên xen lẫn sự buồn rầu phức tạp, nhìn về một chỗ trong bóng tối phía trước.

Một tia sáng xanh lục nho nhỏ mà rực rỡ từ từ bùng lên trong bóng tối, giống như một thân hình đã từng khi vũ hiện ngang của nhiều năm về trước. Hiện tại, thanh tiên kiếm trong truyền thuyết đó lại lần nữa xuất hiện trước mắt gã, mà người đằng sau kiếm vẫn mang khuôn mặt ngày xưa mà gã từng quen thuộc.

Lâm Kinh Vũ từ trong bóng tối chậm rãi bước ra, danh kiếm Trảm Long trong tay hào quang xoay chuyển chiếu rọi khuôn mặt anh tuấn, trong tay kia cầm một tấm gỗ cũ kỹ hình vuông, lặng lẽ đi tới trước kẻ thần bí.

Đứng lại, ngắm nhìn.

Ánh mắt hai người chạm nhau giữa không trung, hồi lâu không nói.

Không khí có chút quỷ dị, gió buổi đêm thổi tới, cành lá xa xa lắc lư, bóng tối chao đảo như quỷ mị múa may. Màn đêm u ám, trong cơn gió lạnh tịch mịch, Lâm Kinh Vũ khẽ mấp máy môi như muốn nói lại thôi, tựa hồ như có thiên ngôn vạn ngữ rốt cục cũng biến thành mây khói. Về mặt y cung kính, lại như có chút hoang mang bối rối xông vào trong tim. Y thở dài một tiếng, bình tĩnh thốt:

"Lâu quá không gặp, sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Về nhà

chỉ ngay cả Thương Tùng đứng phía trước Lâm Kinh Vũ mặt cũng được từng làn u quang ấy rọi thành màu xanh lục nhạt.

Thương Tùng thân nhiên nhìn Lâm Kinh Vũ, tiếp theo ánh mắt rơi xuống trên thân Trảm Long Kiếm giây lát rồi lại chậm chậm nhìn về kẻ đã từng là đệ tử của mình. Sau đó y bật cười, giọng nói nửa như thương cảm, nửa như hân hoan: *"Người quả nhiên không khiến ta thất vọng."*

Ánh mắt Lâm Kinh Vũ không rời khuôn mặt y, quai hàm của hắn dường như khẽ co giật.

Vương Tông Cảnh lui sang một bên, nhưng lời của cả hai người thì tại nó nghe rất rõ ràng, nhất thời cũng ngăn người ra, tròn mắt nhìn hai người tại hiện trường tới ngây ngốc.

Lâm Kinh Vũ trầm mặc giây lát, hít vào một hơi rồi nhìn chăm chú nhìn Thương Tùng nói: *"Ông đi theo tôi về Thanh Vân."*

Miệng Thương Tùng mấp máy, về mặt lộ nét như cười như không, có điều cái vẻ mặt trông như đang trào phúng ấy chỉ thoáng chốc liền biến thành u ám, tiếp đó y hờ hững thốt: *"Về làm gì?"*

Trảm Long Kiếm chợt phát ra một tiếng rít nhẹ, ánh xanh đột nhiên bùng lên rồi lại từ từ giảm xuống, chỉ có bàn tay cầm kiếm ấy vẫn ổn định giữa ánh u quang. Lâm Kinh Vũ nhướng mắt nhìn y, chần một cách chăm chú, nhìn những nếp nhăn đầy trên mặt, nhìn hai bên tóc mai không biết lúc nào đã xuất

hiện những điểm trắng.

"Đi theo tôi về Thanh Vân." Hần cắn răng nói lại từng chữ thêm một lần, dường như mỗi chữ đều phải dùng hết sức nói ra, rất khó nhọc.

Thương Tùng nhìn hần, ánh mắt có thêm mấy phần thương cảm, nhưng nhanh chóng tan ngay sau đó, cười lạnh một tiếng đáp: "Nếu lão Đạo Huyền còn sống, ép ta trở về cũng được đi, người hiện tại kêu ta trở về, bắt ta phải cúi đầu trước tên oắt con Tiêu Dật Tài kia xin tha tội hay sao?"

Thần tình của Lâm Kinh Vũ chợt biến, tựa như kích động xen lẫn mấy phần đau đớn. Thương Tùng lắc đầu nói tiếp: "Thôi bỏ đi, từ năm xưa khi ta bắt đầu phản lại Thanh Vân, thì cũng chưa từng nghĩ có thể trở về được nữa."

Lâm Kinh Vũ lặng yên không đáp, thần tình dần dần bình tĩnh trở lại, giây lát sau hần đột nhiên nói: "Tông Cảnh, cậu tránh lên trên đàn tế một lúc."

Vương Tông Cảnh kinh hãi, tuy trong lòng vẫn nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người, nhưng nhìn không khí lúc này đột nhiên biến thành căng thẳng, cũng không dám đứng thêm ở gần hai người, liền vội vàng đáp ứng rồi rào bước lên những bậc thềm đá, chạy tới căn phòng lớn trên đài cao.

Thương Tùng liếc nhìn bóng lưng Vương Tông Cảnh một cái, tiếp đó cười nhạt, nói: "Người cũng phát hiện rồi sao?"

Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, thần sắc dần biến thành lạnh lùng, Trảm Long Kiếm trong tay chậm chậm nâng lên, ánh kiếm màu lục như con quái thú bùng tỉnh, bắt đầu bành trướng ra xung quanh từng chút, từng chút một.

Gió đêm chợt thổi, dần dần tiếng gió càng mạnh, hóa thành vô số luồng khí xoáy cuốn tung bụi đất, từng xoáy từng xoáy quấn lấy cả hai người rồi rít lên những tiếng gầm gợn dữ.

Cặp mắt Thương Tùng bắt đầu lim dim, râu tóc đều phiêu động theo gió, nhìn Lâm Kinh Vũ đang ngâm mình trong làn kiếm quang màu lục, tà áo tung bay, như một con nộ long đang từ từ tỉnh giấc, trong vẻ tiêu sái lại có mấy phần bướng bỉnh, ngạo nghễ trước thế gian, thoáng như cùng với một bóng hình nằm sâu trong ký ức đang hòa thành một.

"Thật là giống." Y dùng giọng nói mà không ai nghe được, giống như đang nói với một bóng hình đã từ lâu không còn tồn tại trong tim mình, chỉ nói một câu khe khẽ như vậy. Sau đó y ngẩng đầu vùng kiếm, hào quang bay múa, vạn đạo kiếm khí mãnh mẽ và đàng hoàng, cao lớn rộng rãi như thân hình của y, không hề có một chút hơi thở quý mị nào. Chính là chân pháp của Thanh Vân Môn nổi tiếng thế gian hàng ngàn năm.

Con người Lâm Kinh Vũ như thu nhỏ lại giữa ánh kiếm mang màu lục, hừ lạnh một tiếng.

Kiếm quang xanh lét của cả hai bên càng lúc càng mạnh, chiếu sáng trung cả khu di tích tối tăm, bắt đầu từ từ sáp lại gần.

Gió, càng lúc càng lớn.

Lúc Vương Tông Cảnh bước chân vào căn phòng lớn ở cuối bậc thềm đá cuối cùng trên đàn tế, thì đột nhiên cảm thấy xung quanh bỗng rất yên tĩnh, đồng thời trước mắt tối mờ. Sau khi trời tối, trong căn phòng này tối ngửa tay không thấy ngón. Nó không biết được tình huống bên ngoài căn phòng, nhất thời cũng không dám đi loạn. Tuy Lâm Kinh Vũ kêu nó chui vào đây để tránh đi một lúc, xem ra chỉ cần quan sát cẩn thận thì sẽ không gặp phải nguy hiểm gì, nhưng có điều chỗ này có quan hệ với Ma giáo năm xưa, chắc cũng chẳng phải chỗ tốt lành gì đâu.

Nghĩ tới đó, Vương Tông Cảnh liền đứng gọn ngay tại cửa vào, không đi thêm vào bên trong nữa. Cứ như vậy qua một lát, mắt dần dần thích ứng với bóng tối trong căn phòng, tựa hồ thấp thoáng thấy được trong bóng tối của căn phòng cũng có một vài vật điều khác giống như bàn ghế, nhưng vẫn còn quá mờ tối mà Vương Tông Cảnh cũng chẳng có ý vào trong đó tra xét.

Lúc này tâm tư của nó đương nhiên vẫn còn đặt tại trên hai người bên ngoài. Kẻ thần bí tự nhiên chĩa cần bàn, còn vị Thanh Vân Môn Lâm Kinh Vũ kia xem ra cũng là một tu sĩ cực kỳ lợi hại, có điều vừa rồi nghe lời bọn họ nói chuyện, chẳng phải hai người từng có quan hệ thầy trò trong một đoạn thời gian hay sao?

Đầu Vương Tông Cảnh bắt đầu hỗn loạn, đang lúc hoang mang đột nhiên cảm thấy tảng đá rần rần, dầy nặng dưới chân bỗng rung chuyển một lượt, đồng thời một tiếng rít cực kỳ sắc bén nổi lên ở phía bên ngoài căn phòng, giống như tiếng rít của mũi tên nhọn rời khỏi dây cung, một đi không trở lại.

Do không kịp đề phòng, Vương Tông Cảnh loạng choạng suýt ngã, cũng may thân thủ của nó nhạy bén, nhanh chóng ổn định được thân hình, vội vàng chạy tới chỗ cửa, bám vào tường rồi len lén thò nửa đầu nhòm ra ngoài.

Thân hình vừa mới vươn tới, cũng là lúc đầu nó vừa thò ra khỏi mép cửa, đột nhiên như có một trận hồng thủy ầm ầm tràn tới, tiếng rít sắc bén nghiêng trời lệch đất, vô số đạo kiếm khí tung hoành cắt phá hư không vang lên không ngừng. Tất cả tống vào tai nó suýt nữa đã khiến nó bị thủng màng nhĩ. Đồng thời nó đưa mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy hai bóng người đều biến mất cả, cuồng phong xoay chuyển, hào quang mênh mang chói mắt lóa cả trời đêm. Hai quang sáng chói đang trôi nổi giữa không trung, một màu lam một màu lục, một mỏng một dày đang xoay chuyển như chớp trên trời. Các loại đạo pháp chân quyết uy lực phi thường, đoạt uy trên địa như sét như điện đang đấu đá nhau một cách tàn nhẫn.

Vương Tông Cảnh há miệng tròn mắt nhìn như muốn hỏi con người, đó là lần đầu tiên trong đời nó được nhìn thấy cao nhân dùng chân chính đạo pháp quyết chiến. Từng loại đạo pháp tinh thâm kỳ diệu, uy lực mãnh mẽ khiến người ta nghẹt thở, hoa mắt. Trong trận chiến, thỉnh thoảng lại có mấy đạo kiếm mang sắc lèm còn sót không chịu sự khống chế của đạo pháp văng xuống những mảng rừng và di tích bên dưới, trước sự quan sát của Vương Tông Cảnh, những cổ thụ, nhà cửa bằng đá tựa hồ đã trải qua trăm ngàn năm sương gió ấy đột nhiên đất sụp ngôi tan, ầm ầm vỡ nát dưới uy lực của chân pháp, không hề có sức chống cự nào.

Bất quá nó nhanh chóng phát hiện một điểm kỳ lạ, chính là những đạo chân pháp còn sót văng ra từ trận chiến trên không trung kia mỗi lần rớt xuống căn phòng lớn mà nó đang ẩn náu đều khiến cho cả căn phòng chấn động kịch liệt, nhưng không hiểu vì sao cũng chỉ chao đảo một lát rồi thôi, không có ngoại lệ. Căn phòng trông cũ nát trên đàn tề này lại có vẻ như rất kiên cố, chứ không bị tan vỡ như những căn nhà tương tự khác bên ngoài di tích.

Xem ra Lâm Kinh Vũ cố ý bảo mình tới tránh ở trên đây, ắt là đã có nhận ra điều này.

Hiện tại, cả thiên địa như xơ xác tiêu điều, trận chiến trong đêm đã tới lúc kịch liệt nhất. Lâm Kinh Vũ y như hóa thân của chiến thần, tiến lui uy mãnh lẫm liệt phảng phất như mỗi đòn đều có uy lực như sét giạt khiến người nhìn lác cả mắt. Còn ánh hào quang của Thương Tùng tuy có nhạt hơn một chút nhưng lại trong trẻo như trăng sáng, như nước hồ thu, miên man không dứt, trước thế công cứng rắn mạnh mẽ đầy uy lực của Lâm Kinh Vũ, mượn lực xoay chuyển vẫn không rơi vào thế kém. Cục diện như vậy xem ra hai bên đều khó mà nhanh chóng áp đảo đối phương.

Nhân gian có câu "*có cứng cũng chẳng giữ được bền*", có điều Lâm Kinh Vũ cương mãnh như vậy cho tới tận lúc này khí thế cũng chưa từng có dấu hiệu giảm, ngược lại bộ dạng tựa như phát cuồng, ánh lục chiếu rọi khắp bầu trời, như già thiên tế nhật tung hoành thiên địa, thao thao bất tuyệt như sóng lớn Trường Giang, quả thực khiến người ta nghi ngờ những khí thế hung mãnh trước đây của hắn chỉ bất quá như rượu càng ủ càng ngon, càng lâu càng mạnh, đến bây giờ mới chính là lúc kịch liệt nhất vậy. Chỉ thấy sâu trong quảng hào quang xanh lét kia chợt nổi lên một tiếng hú dài chói tai, kiếm khí màu lục đầy trời đột nhiên như cá kình hút nước bị thu cả lại lộ ra thân hình của Lâm Kinh Vũ cùng với thanh Trảm Long Kiếm trên tay đang ngùn ngụt kiếm khí xanh lét như điện.

Khoảnh khắc đó, vẻ mặt Lâm Kinh Vũ tuần tú lạnh lùng, tiến lên một bước, chăm chú nhìn bóng người phía trước, thời gian như ngừng trôi, trời đất nín thở, tựa hồ như trong nháy mắt đã trải qua biển cạn nương dâu vậy.

Giây lát sau, hắn hít vào một hơi, miệng niệm thần chú, ngón tay bên trái dựng lên như kiếm đâm thẳng vào bầu trời. Trảm Long Kiếm xoay về dừng ngang trước thân, trong hai mắt tinh quang bộc phát, thậm chí ngay cả khuôn mặt cũng đỏ lên một cách kỳ dị.

Trảm Long Kiếm trong nháy mắt đã bắt đầu run rẩy, tựa như cũng cảm nhận được điều gì, ánh sáng xanh lét như điện chớp, trên mũi đến thân kiếm rung lên bần bật như nóng nảy bất an.

Giữa đất trời, cuồng phong chợt tắt, rồi chỉ trong chốc lát lại như những con sóng khổng lồ nghiêng trời lệch đất điên cuồng xông lên.

Một khoảng tối đen dị thường đột nhiên xuất hiện phía sau lưng Lâm Kinh Vũ, cái bóng đen dường như tối tăm nhất không hề có ánh sáng lưu chuyển đó nháy khiến cho xung quanh cũng như được nhuộm trùng trùng sát ý. Thương Tùng đứng trước nhũn mảy, trên mặt thoáng lộ vẻ kinh ngạc, bay người bỏ tới, một đạo thanh quang chém thẳng xuống đầu Lâm Kinh Vũ.

Thế nhưng vàng hắc khí trong nháy mắt đã kéo tới phủ kín toàn bộ thân hình Lâm Kinh Vũ, một luồng khí lạnh lẽo từ trên bầu trời tàn ra, bầu trời đen thẫm như mực, tối tăm vô hạn, chỉ trong nháy mắt đã khiến người ta cảm thấy trên bầu trời có một vàng trắng màu đen đang từ từ mọc lên không một tiếng động, tỏa ra một làn hắc quang vô hình cực kỳ đáng sợ, như bản thân đang bị đẩy xuống chín tầng địa ngục. Trời đất im phắc, tựa hồ chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập nặng nề.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, một tiếng rùng ngâm nổi lên vang vọng, chấn động cửu thiên. Trong bóng tối vô biên chợt thấy ánh bích quang lấp lánh, như vô số vàng thái dương nổ bùng ra, hào quang vạn trượng trong nháy mắt quét sạch mọi bóng tối. Một bóng người như thần linh vô địch chấn áp cả bầu trời, thỉnh thoảng xuất hiện giữa chừng không.

Lâm Kinh Vũ tay cầm thần kiếm Trảm Long, bích quang từ trên người hắn phát ra vô cùng vô tận, cực kỳ chói mắt. Chỉ thấy hai mắt hắn lấp lánh, người kiếm hợp nhất đột ngột hóa thành một cột sáng khổng lồ cao hơn trăm trượng, tựa như một thanh kiếm phá trời âm âm đánh thẳng về phía Thương Tùng.

Trảm Long Kiếm mang theo vạn đạo hào quang rít lên một tiếng xé trời, khí thế vạn thiên, còn ở tít trên cao mà mặt đất đã cát bay đá chạy, khói bụi bốc mù mịt. Theo sức bắn xuống của thân hình Lâm Kinh Vũ, xung quanh người hắn bởi vì tốc độ quá nhanh, khí thế quá mạnh mà không khí tóe lửa rồi bùng lên một quảng lửa lớn hùng hực.

Đất trời lúc đó chỉ còn lại uy thế vô thượng của chân pháp, rặng núi vô tận, mặt đất mệnh mỏng tất cả như đồ rạp xuống.

Dưới bóng hào quang, sắc mặt Thương Tùng chợt trắng bệch như giấy, lộ ra vẻ không sao tin nổi, y trợn mắt gào lên: "*Đây là gì thế, không, không thể nào...*"

"*UYỀNH!*"

Tiếng nổ lớn nháy mắt vang vọng khắp nơi, luồng uy lực chân pháp thần kỳ đáng sợ ấy hóa thành một thanh cự kiếm rạch trời trực tiếp đánh trúng vào Thương Tùng. Một luồng sức mạnh khổng lồ vô hạn vô địch âm âm tỏa ra, thế nhưng cho dù ở trong sức mạnh tuyệt thế đáng sợ của chân pháp ấy, một đóm thanh quang thủy chung vẫn không tan.

Một bóng người văng ra, còn bóng người kia thì hự lên một tiếng chao đảo lắc lư từ trên không trung rớt xuống. Ánh hào quang cực mạnh bùng phát chiếu rọi cả thiên địa, một lúc lâu sau mới từ từ nhạt dần. Từ ranh giới của ánh hào quang, bóng tối dần dần xông tới tựa như trời đất, núi non cũng chậm rãi khôi phục lại hơi thở. Đàng xa, một bóng người rơi xuống được một quảng sáng trong trẻo đỡ lấy. Nhưng thấp thoáng có thể nghe thấy trong tiếng gió lạnh lùng vọng lại một tiếng gào khóc hóa thành thê lương, từng từ từng từ như gặm thết với ông trời:

"*Trảm, quý, thần...*"

Ở trong căn phòng lớn trên đàn tề, Vương Tông Cảnh đã thu toàn bộ trận đại chiến đó vào trong mắt, thật là mãn nhãn tới say mê, đặc biệt là chân quyết

Trăm quý thần cuối cùng kinh thiên động địa kia của Lâm Kinh Vũ vừa xuất ra, thiên địa liền lặng ngắt, chỉ có một mình ta độc tôn, đem sức mạnh nghịch thiên của người tu đạo phát huy tới tận cùng lâm lý, vượt xa mức mà một thiếu niên mười bốn tuổi có thể tưởng tượng ra được.

Có điều uy lực của Trăm quý thần thật quá mạnh, tuy thi pháp trên bầu trời mà mặt đất cũng phải chịu ảnh hưởng, vền vền chỉ là một chút uy lực vương vãi đã làm cho di tích ở trung tâm khu rừng tan tành thành đồng đá vụn. Ngay cả cây cối ở khu rừng rộng lớn phía bên ngoài cũng đều bị sức mạnh ghê gớm ép cho ngã nghiêng, bụi đất mù mịt, cứ thế mà tạo ra những khoảng trống thực sự giữa ngay giữa rừng rậm

Dưới uy lực của chân pháp cỡ đó, căn phòng lớn trên đàn tế lúc đầu còn có thể miễn cưỡng chống chọi, một lát sau liền bắt đầu trở thành nguy hiểm, không chỉ chao đảo không ngừng mà bốn bức vách cùng nền đá dưới chân tất cả đều xuất hiện vết rạn nứt. Những tiếng "Rắc rắc rắc rắc" từ khắp các góc ngách đua nhau phát ra, từng mảng đá vỡ lớn bắt đầu rơi xuống từ trên trần.

Lúc ban đầu Vương Tông Cảnh cũng bị chấn động, loạng choạng thân hình, cả người bị đẩy tung ra phía sau lăn lông lốc trên mặt đất mấy vòng. Chưa kịp đảo người lại thì đã cảm thấy đầu và người đau không thể tả, vô số mảng đá vỡ, rác rưởi cùng đủ thứ tạp nham rơi xuống như mưa, nhất thời cũng không biết có bao nhiêu miếng rơi trúng người nữa. Trong lòng nó vô cùng kinh hãi, tròng cảnh bên ngoài đáng sợ tới mức nó e rằng mình chỉ cần bước ra khỏi căn phòng liền lập tức bị uy lực ghê gớm kia hóa thành tro bụi. Bởi vậy nhất định là không thể ra ngoài rồi, nhưng nếu cứ ở trong căn phòng này thì tình cảnh có vẻ cũng càng lúc càng hồng бет, cuối cùng hẳn chẳng còn cách nào đành quyết định giờ tay ôm lấy đầu, mặc kệ đủ các thứ tạp nham rơi đập xuống người, cắn răng mà chịu.

Đám đá vỡ rơi xuống rất mạnh như mưa rào, nhưng cũng may thời gian cũng không kéo dài lắm, tiếp đó những chấn động từ nền đá dưới chân cũng dần dần ổn định, những thứ rơi từ trên xuống cũng càng lúc càng ít, cuối cùng sau khi bị một khối đá rơi trúng lưng, Vương Tông Cảnh đợi thêm một lúc cũng không thấy có thứ gì rơi xuống nữa.

Lúc này nó mới cẩn thận thò cái đầu được hai tay bảo vệ ra thăm dò, sau lưng có mấy chỗ cảm thấy đau nhức, nhưng xung quanh tựa hồ cũng sáng sủa lên nhiều. Nó bắt giác ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trần nhà vốn đen sì hiện tại đã bị thùng bảy tám lỗ lớn, đồng thời ngay bên cạnh mình chỗ nào cũng là đá vụn và gỗ củng, có vài khối khá lớn, kích thước tựa hồ gần một người ôm, khiến nó nhìn thấy cũng ghê hết cả người.

Nếu không phải cơ thể nó chắc khỏe phi thường, bị bằng đá vỡ va đập một trận e rằng cũng đỡ nhiều lành ít.

Trong lòng nó nổi lên nỗi sợ hãi, cố gắng định thần vừa định đi ra ngoài, chợt vô tình nhìn thấy trong đồng đá vụn, gạch ngói như hòn núi nhỏ, giữa bóng tối u ám bỗng lóe lên một tia sáng màu đỏ bầm. Vương Tông Cảnh kêu "ừ" một tiếng, nhìn về phía đó chăm chú, sau đó đi tới đồng đá vụn lần mò lật bới một hồi. Cuối cùng moi từ tận dưới đáy đồng đá ra một miếng ngọc quyết(*) màu đỏ bị đất đá che lấp đi phần lớn.

Dưới ánh sáng nhờ nhờ, nó quan sát cẩn thận khối ngọc quyết trong lòng bàn tay, chỉ thấy miếng ngọc quyết này màu sắc ngả màu đỏ bầm, ánh sáng phát ra hồng nhuận, bộ dạng cổ kính trông như hình con rồng uốn khúc đang nhẹ nhàng múa vuốt, thân của ngọc quyết khắc những hoa văn kì dị, cũng không biết mang hàm ý gì. Kì quái nhất là miếng ngọc quyết hình rồng này, cặp mắt rồng lại lõm hẳn vào trong, tuy vết lõm rất nhỏ nhưng phối hợp với hình dạng của long quyết lại thoáng tỏa ra một luồng sinh khí dồi dào, tựa hồ như muốn hóa thành vật sống, thật đúng là tài nghệ điêu khắc như thần.

Vương Tông Cảnh nhìn một lúc, chợt giật mình tỉnh lại, vội vàng cất miếng ngọc quyết đi, chạy ra phía ngoài. Nhảy ra khỏi cái cửa lớn cũng bị đá vụn chắn đường, Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn tứ phía, nhất thời cũng bị quang cảnh thảm liệt xung quanh làm cho sững sờ. Giấy lát sau nó liền nhìn thấy Lâm Kinh Vũ đang ngồi dưới thềm đá, Trầm Long Kiếm cắm vào cạnh thềm, sắc mặt hần trắng nhợt, vạt áo trước ngực đỏ một mảng, cả người ngơ ngẩn nhìn ra xa tựa như đang nghĩ ngợi điều gì.

"Tiền bối, ặc." Vương Tông Cảnh chạy lại, ngồi xuống bên cạnh hắn, bắt giác đổi cách xưng hô: "Người không sao chứ?"

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ không còn chút máu nào, trông vô cùng mệt mỏi, thần tình phức tạp, hơi thở vẫn còn hơi nặng. Vương Tông Cảnh liền nhìn xung quanh, chán chừ giấy lát rồi hỏi: "Kẻ kia đã đi rồi à?"

"Y bị kiếm khí của Trăm quý thần đã thương xâm nhập vào trong kinh mạch nội phủ, e rằng nguyên khí bị đại thương rồi." Lâm Kinh Vũ khẽ nói, vẻ mặt không tỏ ra chút vui vẻ nào, trầm mặc một lát, hắn lại nói tiếp: "Không còn Thái Cực Huyền Thanh Đạo làm căn cơ, vết thương ản trong người do loại dị pháp khác e rằng cũng không chữa được nữa."

Vương Tông Cảnh nghe hơi mơ hồ, nghĩ mãi cũng không thông thì cũng lười chẳng nghĩ nữa, dù sao thì kẻ thần bí kia cũng bị đánh chạy đã làm hắn rất cao hứng, vội vàng hỏi xem thương thế của Lâm Kinh Vũ ra sao.

Lần này Lâm Kinh Vũ không trả lời nó, cặp mắt hắn vẫn nhìn vào màn đêm phía xa, hướng Thương Tùng đã dùng đòn pháp thoát đi, tới xuất thần. Vương Tông Cảnh ngẫm nghĩ rồi lấy cái ngọc quyết hình rồng vừa moi được trong đám đá vụn đưa cho Lâm Kinh Vũ xem, miệng nói: "Tiền bối, người xem, tôi vừa rồi tìm được cái này tại căn phòng đó, trông cũng không tệ."

Có điều những lời nó nói bên cạnh, Lâm Kinh Vũ tựa hồ như không để vào tai, cũng chẳng có ý nhìn miếng ngọc quyết trên tay nó đến một lần, mà chỉ ngơ ngẩn tới xuất thần. Mãi lâu sau ánh mắt hắn mới thoáng tỏ ra u ám, miệng khẽ nhấp máy mấy lần, âm thanh phát ra trầm và nhỏ tựa như đang lầm bầm một mình:

"Trận chiến vừa rồi, từ đầu tới cuối y dùng chỉ toàn là đạo pháp Thanh Vân Môn..."

※※※

Đánh bại cường địch, việc tiếp theo vốn là đem Vương Tông Cảnh rời khỏi khu rừng rậm, trở về Long Hồ Thành mà nó mong chờ từ bao lâu nay. Có điều Lâm Kinh Vũ cùng Vương Tông Cảnh hai người còn nghỉ ở khu rừng đó thêm một ngày một đêm nữa, nguyên nhân là do sau trận chiến Lâm Kinh

Vũ cũng bị thương, hơn nữa thương thể còn không nhẹ.

Một thân đạo hạnh thần thông của Thương Tùng đạo nhân tuyệt đối không phải tầm thường, cho dù trong lúc đấu phép chỉ dùng đạo pháp của Thanh Vân Môn thì vẫn vậy. Huống hồ đạo pháp Thanh Vân vốn đã là đạo thuật tinh diệu đỉnh cao của thế gian, uy lực to lớn, nếu không làm sao nổi tiếng thiên hạ? Lâm Kinh Vũ ngày còn thiếu niên được Thương Tùng đạo nhân thu làm đệ tử, dốc lòng truyền thụ, thêm vào bản thân thiên phú hơn người, ngày sau lại gặp kỳ ngộ nên mới có một thân đạo hạnh cực cao thâm như ngày nay. Thế nhưng Thương Tùng đạo nhân tu hành nhiều năm, giữa hai người nếu đơn luận về đạo hạnh cao thấp thì Lâm Kinh Vũ e rằng chưa chắc đã hơn được vị sư tôn ngày trước này.

Trận chiến vừa rồi Thương Tùng đạo nhân thua chạy. Một thức chân quyết Trảm quỷ thần lập được công đầu. Thế nhưng đòn phản kích trong lúc bại của đối phương cũng đồng dạng làm Lâm Kinh Vũ bị thương, trong một ngày một đêm đó, Vương Tông Cảnh thấy trong lúc Lâm Kinh Vũ điều tức thô nạp từng thô huyết ba lần, bất quá kể từ sau đó, sắc mặt của hắn dần dần cũng dễ coi hơn.

Như vậy, tới buổi sáng ngày thứ ba, mặt trời vừa mọc thì Lâm Kinh Vũ đã đứng dậy, tuy vẻ mặt trông vẫn còn nhợt nhạt mệt mỏi, nhưng thần sắc đã không còn nét đau đớn nữa, hắn nói với Vương Tông Cảnh đang ngồi trông ngóng trước mặt: "*Đi thôi, ta đưa cậu về.*"

Vương Tông Cảnh nhảy tung tung.

Ngự kiếm bay lên, phá không mà đi, trong ánh lục lấp lóa của Trảm Long Kiếm, Vương Tông Cảnh ôm chặt lấy người của Lâm Kinh Vũ, theo hắn bay thẳng vào trong bầu trời xanh thẳm.

Cuồng phong như dao cắt mặt, Vương Tông Cảnh mở to mắt nhìn khu rừng rậm rạp lớn dưới chân dần dần biến thành nhỏ xíu, cuối cùng hóa thành một mảnh đất màu xanh mờ. Rặng núi nguy nga, mặt đất mệnh mạng đều trải dài dưới chân. Trái tim nó đập rất nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng va vào lồng ngực, hơi căng thẳng, lại hơi sợ hãi thế nhưng nhiều hơn cả vẫn là sự hưng phấn vô cùng vô tận. Trên trời mây trắng từng cụm dày như bông, lại như những con sóng trắng từ từ nhấp nhô.

"*Hừ...*" Bọn họ xông vào sâu trong mây trắng kèm theo một tiếng rít sắc bén, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy bên người thỉnh thoảng thỉnh thoảng mệnh mạng một màu trắng. Gió rít veo veo, mây mù tuôn bay về phía sau như chớp, cũng không biết lần bay này mất bao lâu, từ một tiếng rít phá không xông ra, nó chỉ cảm thấy trước mắt bùng sáng. Đã xuyên qua tầng mây bay tới cửu thiên vân tiêu rồi.

Trời cao đất rộng, biển mây mệnh mạng, một làn mây vẫn vút phía sau ánh kiếm của bọn họ như những làn sóng gợn lên theo gió, vượt qua bầu trời vô tận rồi mới từ từ rơi xuống. Bầu trời xanh thăm thẳm, trong trẻo rực rỡ chiếu vào mắt như một viên lam bảo thạch, xa hơn nữa là đường chân trời, một vàng thái dương đỏ thắm tỏa hào quang vạn trượng chiếu khắp thiên địa đang dần dần mọc lên.

Thiên địa tạo hóa, hùng vĩ đẹp đẽ, hiện tại đều thu cả vào trong đáy mắt.

Vương Tông Cảnh nhiệt huyết sôi trào, chỉ cảm thấy trong lòng sung sướng như điên, kích động không sao kiềm chế nổi, bật hét lớn giữa đất trời mệnh mạng:

"*A...*"

Âm thanh lạnh lạnh truyền đi thật xa, du dương phiêu đảng giữa đất trời. Lâm Kinh Vũ mỉm cười khẽ gật đầu, tiếp tục điều khiển thân chủ ngự kiếm bay đi.

Bay một lượt đằng đằng ba ngày liền, giữa chừng Lâm Kinh Vũ mấy lần hạ xuống nghỉ ngơi, cũng không phải hắn không đủ linh lực mà là phải chiếu cố cho thể lực của Vương Tông Cảnh. Tuy nói thân thể Vương Tông Cảnh được ngấm tẩm trong máu của Kim Hoa Cổ Mãng nên khỏe mạnh vô cùng, nhưng nó vốn chẳng có một chút xú đạo hạnh nào cả, mà trên trời cao vượt tầng mây gió thổi cực mạnh, so với dưới mặt đất lại lạnh hơn nhiều, người thường nếu ở trên đó lâu không tránh khỏi nguy hiểm bởi mạch máu bị tổn thương do đông cứng lại.

Qua giao tiếp mấy ngày, Vương Tông Cảnh cũng biết được từ Lâm Kinh Vũ cái tuyệt cốc mà mình bị bắt tới chính là ở sâu trong Thập Vạn Đại Sơn. Từ Long Hồ Thành tới chỗ đó cho dù tiên gia đạo sĩ ngự kiếm phi hành cũng ít nhất mất thời gian ba ngày, như thế có thể biết được xa xôi cỡ nào. Cũng khó trách ngày đó Vương gia tuy tìm kiếm khắp nơi mà chẳng thu được tin tức gì.

Nói ra cũng là Vương Tông Cảnh có mấy phần may mắn, ba năm qua những lúc rảnh rỗi Lâm Kinh Vũ lại ngự kiếm đi vào sâu trong Thập Vạn Đại Sơn tìm kiếm. Đương nhiên mục đích của hắn chủ yếu là tìm Thương Tùng, còn như Vương Tông Cảnh ngày đó bị bắt đi thì ai cũng cho rằng nó không may chết yếu rồi, có điều không ngờ ông trời chẳng tuyệt đường người mà thôi. Lâm Kinh Vũ trong ba năm chẳng tìm được gì, nhưng tính tình hắn kiên nhẫn, trong lòng đối với vị sư phụ Thương Tùng đạo nhân năm xưa này lại mang tình cảm rất phức tạp, bởi vậy nên vẫn kiên trì, từ từ mở rộng phạm vi tìm kiếm. Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn dường nào, hắn có thể tìm được Vương Tông Cảnh cũng chỉ có thể nói là do ông trời mở mắt mà thôi.

Cứ bay một mạch như thế qua ba ngày, cuối cùng thì cũng bay ra khỏi rẫy Thập Vạn Đại Sơn rộng lớn vô biên, thần bí khó dò này. Khi nhìn thấy một vùng non nước thành quách quen thuộc, trong lòng Vương Tông Cảnh chợt cảm thấy chua xót, tuy là thiếu niên nhưng suốt ba năm qua nó ngày đêm ngóng chờ ngày này, thực đã mơ tưởng tới vô số lần rồi.

Ánh sáng xanh lướt qua như điện chớp, bay tới không trung bên trên Long Hồ Thành mới giảm dần tốc độ, từ từ hạ xuống. Long Hồ Vương gia ở đây cũng là tu chân thế gia, bách tính trong thành đối với những hành động thần thông của đám tu sĩ cũng không coi là lạ, tuyệt không có các biểu hiện khác thường như tím tím lại để xem hay bị kinh hoàng thất thố. Nhưng từ các ngõ đường cũng có không ít người lớn trẻ em chạy ra chỉ trỏ lên trời, trông rất nhiệt náo.

Ba năm không thấy Vương gia bảo, hiện tại cũng không có gì thay đổi. Lâm Kinh Vũ mang Vương Tông Cảnh hạ xuống trước Vương phủ, bất kể thế

nào, nếu bay thẳng vào trong Vương gia bảo cũng không tránh khỏi thất lễ. lúc này phía Vương gia bảo cũng đã nhận được tin tức, thêm vào ánh hào quang rực rỡ cực kỳ bắt mắt của Trảm Long Kiếm làm dấu hiệu, không những người của Vương gia ra đón mà Minh Dương đạo nhân được Thanh Vân Môn phái tới nghênh trong phủ cũng nhất loạt ra nghênh tiếp Lâm Kinh Vũ.

Trảm Long Kiếm hạ xuống cách mặt đất ba thước thì khê rung động rồi dừng hẳn, Lâm Kinh Vũ ra hiệu Vương Tông Cảnh nhảy xuống trước, sau đó hắn mới khua tay thu lại thanh tiên kiếm. Lúc này Minh Dương đạo nhân và một người quản sự của Vương phủ cũng đã tới nơi, vẻ mặt tươi cười đều tiến tới hành lễ với Lâm Kinh Vũ. Tiếp đó ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc quan sát thân hình trông như đã nhân của Vương Tông Cảnh một phen.

"Lâm sư huynh, chuyến này đi thời gian không ngắn, đã vất vả rồi, trước nên vào nghỉ ngơi cái đã."

Người lên tiếng trước là Minh Dương đạo nhân, đứng bên cạnh y là một ông lão quản sự của Vương gia mà Lâm Kinh Vũ cũng nhận ra, ông ta cũng có thể coi như xuất thân từ một nhánh của Vương gia, ngoài họ Vương thì tên chỉ có một chữ Hồng, sống trong Vương gia bảo cũng mấy chục năm. Hiện tại ông lão Vương Hồng trông ước chừng khoảng hơn năm mươi tuổi đó cũng mỉm cười gật đầu theo lời của Minh Dương đạo nhân, dạ một tiếng rồi khiêm nhường lui lại phía sau. Mấy năm qua toàn bộ Vương gia bảo đều biết rõ gia chủ đối với mấy vị tiên sư Thanh Vân Môn cực kỳ tôn trọng, đặc biệt là vị Lâm tiên sư này, nghe nói chính là vị lợi hại nhất trong mấy vị tiên sư, cho nên họ nào dám đắc tội.

Lâm Kinh Vũ gật đầu, theo Minh Dương đạo nhân đi vào trong Vương gia bảo, cũng không nói ngay thân phận của Vương Tông Cảnh, chỉ ngoài đầu nói với Minh Dương đạo nhân và Vương Hồng ở bên cạnh: *"Vương gia chủ hôm nay có nhà không?"*

Vương Hồng gật đầu cười đáp: *"Có nhà. Tiên sư có chuyện muốn bàn bạc với gia chủ ư?"*

Lâm Kinh Vũ không dừng chân, im lặng giây lát rồi nói: *"Cũng đúng, phiền ông thông báo một tiếng cho gia chủ, mời ông ta ra nói chuyện, cũng là để gặp một người."*

Ánh mắt Minh Dương đạo nhân cùng Vương Hồng đồng thời cùng nhìn về phía Vương Tông Cảnh ở sau lưng Lâm Kinh Vũ, chỉ thấy người này thân thể cường tráng, thể nhưng trên dưới cả người đều như đã nhân, ở eo quần mỗi tấm da thú, đầu tóc rối tung rối mù, trông chẳng biết là bao nhiêu tuổi. Nếu ở đầu đường mà nhìn thấy người như thế này, e rằng sẽ là một tên ăn mày khốn khó nghèo đói mà thôi.

Có điều Lâm Kinh Vũ đã nói như vậy, hai người đương nhiên cũng không lẩm miệng. Dưới sự trợ lực của Thanh Vân Môn trong mấy năm qua, thế lực của Vương gia càng ngày càng lớn mạnh, hiện tại đã là một trong những tu chân thể gia lớn nhất cả U châu. Vương Thụy Vũ đối với mấy vị tu sĩ Thanh Vân này đều cực kỳ kính trọng.

Tức thì Minh Dương đạo nhân còn đứng yên, mà Vương Hồng thì đã xin lỗi đi trước, rào bước rồi khỏi muốn đến thông báo trước cho Vương Thụy Vũ. Bất qua lúc rời đi, khi ánh mắt Vương Hồng một lần nữa quét qua khuôn mặt của Vương Tông Cảnh, trong lòng cũng có một chút hoang mang, cảm giác người này trông hơi quen mặt mà thủy chung không nhớ ra đã từng gặp qua người nào như thế.

Tuy lúc ông ấy rời khỏi không dặn, nhưng Lâm Kinh Vũ với Minh Dương đạo nhân vẫn dẫn Vương Tông Cảnh đi thẳng một mạch. Thông thường thì chỗ bọn họ bàn chuyện với Vương Thụy Vũ đều là ở trong đại đường của Vương gia, mọi người đều đã quen thuộc lâu rồi.

Cứ đi như vậy, Vương Tông Cảnh theo sau bọn họ, sắc mặt, thần tình biến đổi phức tạp, tựa như cười mà không phải cười, nửa mừng nửa lo, không ngừng nhìn ngó khắp xung quanh, bàn tay bất giác nắm chặt thành nắm đấm. Tất cả mọi thứ xung quanh xem ra vẫn quen thuộc y như cũ, nhiều năm trước nó chính là được sinh ra ở đây, lớn lên, vui chơi nghịch ngợm cũng ở đây, nơi này từng cái cây ngọn cỏ tựa hồ đều lưu giữ những mảnh ký ức thời con trẻ của nó.

Không biết bao lần, ở trong khu rừng già rậm rạp, trong khu rừng mà ngày nào cũng phải cảnh giác trước nguy cơ có yêu thú đáng sợ xuất hiện ấy, nó từng ao ước được quay trở về nơi đây, cũng bao lần nằm mộng được trở về. Thế nhưng tới sau cùng nó cũng dần tuyệt vọng cho rằng, đó bất quá cũng chỉ là một giấc mộng chứ không phải hiện thực.

Mà giờ đây, nó lại được một lần nữa đứng đúng chỗ này.

Trong lúc bất tri bất giác, khóe mắt nó đã uon ướt.

Tiến tới đại đường ở phía trước, ba người phải đi qua mấy đoạn hành lang khúc khuỷu, đường thì không xa nhưng khi đi cũng gặp không ít người làm của Vương gia. Bọn họ thấy Lâm Kinh Vũ và Minh Dương đạo nhân, tất cả đều tỏ ra cung kính. Đặc biệt khi nhìn sang bên, thấy bộ dạng kỳ quái của Vương tông cảnh, mấy ả nha hoàn hiếu kỳ mà nhát gan càng lánh xa một chút, đợi bọn họ đi xa rồi mới tụ tập lại một chỗ nhìn phía sau bọn họ mà to nhỏ nghị luận gì đó, thỉnh thoảng lại vọng ra mấy tiếng cười vui tai.

Lại đi thêm một lúc, ba người xuyên qua một cái cổng tò vò, phía trước là một con đường nhỏ lát gạch đá dẫn qua đình viện, đi qua chỗ đó thì chính là đại đường của Vương gia. Hai bên lại có mấy nhánh đường nhỏ nữa thông sang các viện bên cạnh. Chậm rãi bước qua, trong viện trồng đầy hoa tươi có thắm, đón gió khoe sắc, ở giữa còn có mấy con bướm bay lượn, càng tăng thêm mấy phần mỹ lệ.

Chừng đi tới một ngã rẽ, thì Vương Hồng đã đứng sẵn ở một ngã phía trước nghênh đón, cười nói: *"Gia chủ nghe nói Lâm tiên sư về thành, rất là cao hứng, hiện đang đợi hai vị ở đại đường rồi."* Nói xong ánh mắt của ông không hẹn mà nhìn Vương Tông Cảnh đằng sau một cái, vẻ nghi hoặc trong mắt vẫn chưa tan.

Lâm Kinh Vũ gật đầu, ra hiệu đối với Minh Dương và Vương Tông Cảnh rồi tiến lên phía trước. Vương Tông Cảnh trong lòng bắt đầu hơi xúc động, lần này gọi gia chủ tới, đương nhiên là vì Lâm Kinh Vũ muốn đề nó tự nói rõ thân phận của mình rồi, liền vội vàng đi theo đằng sau.

Có điều ba người còn chưa đi được mấy bước thì từ tận cùng của một con đường nhỏ, nơi một cái viện được cách bởi một bức tường đột nhiên vọng tới một tràng những tiếng quát mắng cùng với tiếng nấc đầy uất ức, xen vào đó là những tiếng đấm đá loạn xạ.

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, thân hình khẽ cứng lại. Mặt Minh Dương đạo nhân tỏ vẻ không vui nhìn Vương Hồng. Mặt Vương Hồng tức thì cũng lộ mấy phần hổ thẹn, dòng tai lên nghe một lát liền mỉm cười nói: *"Hình như mấy đứa trẻ trong nhà đang đùa nghịch, hai vị tiên sư mời vào đại đường trước, tiểu nhân lập tức đi dẹp bọn nó."*

Nói đoạn ông liền rào bước đi về phía cái viện đó. Lâm Kinh Vũ lắc đầu, bất quá đây cũng là chuyện trong nhà người ta, không đến phiên hấn quản, mà hấn cũng lười quản, đang định tiếp tục bước đi thì không ngờ đúng lúc này nhìn thấy Vương Tông Cảnh luôn đứng phía sau mình về mặt đột nhiên tỏ ra hơi khác lạ, tựa hồ như kinh ngạc, lại như nghi ngờ, đi thẳng về phía bức tường chắn ngang cái viện.

Lâm Kinh Vũ há miệng đang định gọi hấn trở lại, nhưng trong lòng thoáng động, nhớ tới nơi này vốn là nhà cũ của Vương Tông Cảnh, nhất thời liền không nói nữa. Minh Dương đạo nhân đứng ở bên cạnh liếc mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: *"Sư huynh, đây là..."*

Lâm Kinh Vũ im lặng giây lát rồi đáp: *"Qua đó xem, chuyện chi tiết sau này ta sẽ nói với đệ."*

Vương Tông Cảnh chậm rãi đi tới trước cửa viện, từ đó nhìn qua chỉ thấy trong viện rộng rãi có đặt mấy hòn giả sơn và bồn cây cảnh, lại có mười mấy gốc trúc mảnh trông ở một góc viện tỏ ra thanh tâm đạm nhĩ. Có điều trong viện hiện có một đám thiếu niên ánh khoảng bảy tám đứa, đều là con trai, đang vây thành nửa vòng tròn, trong đó có một tên thiếu niên đang giơ chân đá một đứa khác nằm lăn dưới đất, miệng không ngừng chửi mắng sa sả: *"Mẹ nó chết, cậu nó tài, kêu người làm chút việc mà cứ chối năm lần bảy lượt, người muốn chết thì cứ nói nhá, tên béo chết dẫm!"*

Thiếu niên đang nằm lăn trên đất kia thân thể béo mốp, xem ra rất sợ tên thiếu niên đang hành hung này, chỉ nằm mọp xuống đất hai tay ôm lấy đầu chứ không dám phản kháng, những lúc bị đá vào người thỉnh thoảng lại phát ra tiếng kêu đau đớn. Ở bên kia, Vương Hồng cũng đã đến nơi, nhưng xem thần sắc của ông ta cũng có vẻ kiêng dè tên thiếu niên đang động thủ, khép nép khuyển nhủ:

"Lục thiếu gia, bỏ đi, hà tất phải dạy dỗ tên nhóc Nam Sơn này. Hơn nữa chỗ này ngay gần đại đường, lát nữa gia chủ cùng quản gia còn phải bàn chuyện với tiên sư của Thanh Vân Môn, cậu thế này nếu bị người ta nhìn thấy, e rằng sẽ mất mặt Nam quân gia lắm."

Tên thiếu niên bị gọi là Lục thiếu gia phì một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ bất cần, nhưng cái chân đá cũng đã dừng lại, liếc nhìn thiếu niên béo đang phủ phục dưới đất rồi cười lạnh: *"Tên béo chết dẫm, về sau bản thiếu gia kêu người làm việc, phải lanh lợi một chút biết chưa? Nếu không ta đánh chết người luôn."*

Nghe thấy giọng điệu của vị Lục thiếu gia này đã nói lòng, tên thiếu niên béo nằm dưới đất vội vàng bò dậy, nét mặt có mấy phần nịnh bợ, ngay cả bụi đất bám trên người cũng chẳng buồn phui, gật đầu khom lưng với Lục thiếu gia cười bồi: *"Dạ, da, tiểu nhân biết rồi."*

Lục thiếu gia trừng mắt nhìn nó, lời nói vẫn mang mấy phần bất thiện: *"Còn nữa, đừng trách ta không cảnh cáo người, nếu người đem chuyện hôm nay nói với cha người, vậy thì..."*

Thiếu niên béo lắc đầu liên tục, cả khối thịt mồm mồm hai bên má cũng lắc theo luôn, cúi đầu cười nói: *"Không đâu, không đâu, hôm nay là tiểu nhân sai, không làm tốt việc mà Đức thiếu gia phân phó, vậy còn nói gì được đây, người cứ yên tâm."*

Lục thiếu gia hừ một tiếng, thần sắc trên mặt lúc này mới thả lỏng, tiếp đó phát tay, xem ra chính là kẻ đầu lĩnh trong đám thiếu niên, về mặt bất cần nói: *"Đi thôi, chúng ta ra ngoài chơi, trong này toàn người là người, chả có gì thú vị."*

Cả đám thiếu niên đều tán thành, tên béo Nam Sơn tán thành to nhất, vừa phui bụi bẩn trên quần áo, vừa đi trước dẫn đường, có vẻ như vừa rồi kẻ bị đánh hình như chẳng phải nó, coi như chưa từng phát sinh ra chuyện gì hết. Có điều đám thiếu niên mới đi được mấy bước chợt thấy ngay chỗ cửa tò vò phía trước không biết từ bao giờ đã có một quái nhân đứng đó, tóc dài rối bù xòa vai, thân hình cao lớn, toàn thân bắp thịt cuộn cuộn, nhưng mặc y phục thì như dã nhân, ở eo quần nổi một tấm da thú.

Lúc này gã quái nhân nét mặt tỏ ra khác lạ, ánh mắt phức tạp nhìn hết đám thiếu niên một lượt, trong đó dừng lại tại mặt của Lục thiếu gia giây lát rồi sau đó rời tới tên thiếu niên béo Nam Sơn đứng trước nhất. Thần tình trên mặt càng lộ ra vẻ khó tả, tựa như vui mừng, tựa như kinh ngạc.

Thấy quái nhân thỉnh thoảng xuất hiện ở chỗ này, đám thiếu niên đều ngạc nhiên. Nam Sơn đứng trước nhất cũng tỏ ra vô cùng kinh ngạc, có điều cặp mắt thì hí của nó lập tức mở lớn, chăm chú nhìn khuôn mặt kỳ lạ mà lại mang nhiều nét quen thuộc ấy, trong mắt thể hiện vẻ không sao tin được, không kìm nổi phải bước lên một bước, đưa ngón tay chỉ vào Vương Tông Cảnh, dùng giọng khó tin run rẩy nói:

"Cậu, cậu, cậu lẽ nào là Cảnh thiếu gia?"

Trong nháy mắt, cả viện rơi vào trong im lặng, tất cả mọi người đều sửng sốt.

Ghi chú: (*) Ngọc quyết là một miếng ngọc hình vòng tròn không khép kín, ở giữa có lỗ thủng, trông như hình chữ "C" hoặc chữ "e", có thể dùng đeo như vòng tay hoặc ngọc bội.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bạ n bằ

Dương Đạo Nhân ngồi cùng nhau, bên cạnh người ông ta còn có tâm phúc Nam Thạch Hầu, Vương Tông Cảnh thì đang đứng phía dưới, im lặng không nói. Hiện tại, Vương Hồng dẫn đường tới nơi xong cũng đã lui ra, bắt quả tại đình viện bên ngoài đại đường vẫn tụ tập không ít người, đám thiếu niên Nam Sơn cũng ở trong số đó, lúc này mặt ai cũng chưa hết vẻ kinh ngạc, không ngừng to nhỏ bàn luận điều gì đó, thì thoảng lại ngóng về hướng bên trong đại đường.

Tên béo Nam Sơn đứng ở vòng ngoài đám đông, trông nó sau ba năm cũng đã lớn lên không ít, thân hình có vẻ như càng thêm béo tròn. Hiện tại vẻ mặt của nó biến đổi phức tạp nhất, ngờ ngẩn nhìn về phía bóng người vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm đang đứng trong đại đường.

Sắc mặt Vương Thụy Vũ hiện tại cũng mười phần kinh ngạc, sau khi nghe Lâm Kinh Vũ kể lại đầu đuôi câu chuyện, ông chăm chú nhìn Vương Tông Cảnh một lúc sau cùng thở dài một hơi đứng dậy, đi tới bên cạnh Vương Tông Cảnh quan sát kỹ thêm một lượt. Chỉ thấy thiếu niên này so với những đứa bình thường thì cao hơn khá nhiều, thực ra hiện tại cũng bắt quả mới mười bốn tuổi, nhưng đứng trước mặt mình thì cũng cao không kém mình bao nhiêu cả.

Vương Thụy Vũ vốn xuất thân chi trưởng của Vương gia, xếp hàng lớn nhất trong đám cùng bối phận, bởi vậy nếu nói về vai vế trong tộc, Vương Tông Cảnh phải gọi ông ta là đại bá phụ nhưng thực ra hai người là chú cháu. Có điều nhiều năm qua, con cháu nối dõi của Vương gia rất vượng, bởi vậy ngày trước Vương Thụy Vũ cũng không đặc biệt xem trọng đứa cháu này. Thế nhưng ba năm qua, vốn cho rằng nó đã chết thì nó đột nhiên lại trở về, hơn nữa còn lớn như thế này, trong lòng ông không khỏi cảm thấy chưa xót. Ông đưa tay vỗ vỗ vào vai Vương Tông Cảnh, sắc mặt thoáng vẻ xúc động, gật đầu nói:

"Về thì tốt rồi, về thì tốt rồi."

Đoạn quay đầu nói với Nam Thạch Hầu: *"Thạch Hầu, chuyện về sau ông cũng nên quan tâm, sớm sắp xếp cho Vương Tông Cảnh ổn thỏa, mấy năm nay nó chịu khổ nhiều rồi."*

Nam Thạch Hầu vội gật đầu đáp ứng, vẻ mặt lộ rõ vẻ hân hoan cảm khái, con trai Nam Sơn duy nhất của ông ta từ bé tới lớn cũng thân cận nhất với Cửu thiếu gia nhà họ Vương, ngày nào cũng cùng chơi đùa, trong đám con cháu Vương gia, ông yêu thích nhất chính là Vương Tông Cảnh. Năm đó Vương Tông Cảnh xảy ra chuyện, trong lòng ông cũng thấy buồn bã một thời gian, hiện nay thấy vị Cảnh thiếu gia này an toàn trở về, lòng ông thực là cao hứng.

Lúc này thấy sự tình cũng đã hòm hòm, Lâm Kinh Vũ luôn tỏ ra hồ hững cũng đứng dậy, nói với Vương Thụy Vũ: *"Vương gia chủ, người ta cũng đã đem về đây rồi, nơi này cũng không có chuyện gì nữa, ta xin cáo từ trước vậy."*

Vương Thụy Vũ vội vàng xoay người cung tay với Lâm Kinh Vũ nói lời cảm ơn: *"Tông Cảnh lần này có thể thoát được khốn đốn, đều là nhờ công của Lâm tiên sư, ơn dày không dám tạ bằng lời, xin để cho chúng tôi..."*

Lâm Kinh Vũ mỉm cười ngắt lời: *"Gia chủ quá lời rồi, không cần phải vậy."* Nói đoạn nhìn Minh Dương đạo nhân nói: *"Sư đệ, rảnh rồi đến Ô Thạch Sơn một chuyến, ta có chuyện cần nói với đệ."*

Minh Dương đạo nhân cũng đứng dậy đáp: *"Vâng."*

Lâm Kinh Vũ không nói thêm gì, gật đầu với Vương Thụy Vũ và Nam Thạch Hầu. Khi đi ngang qua Vương Tông Cảnh, chỉ thấy ánh mắt thiếu niên này nhìn hắn không hiểu sao lại có mấy phần lưu luyến, liền mỉm cười thốt: *"Ta ở trên Ô Thạch Sơn bên ngoài thành, cậu nếu rồi, cũng có thể đến."*

Cặp mắt Vương Tông Cảnh sáng lên, gật gật đầu.

Lâm Kinh Vũ khẽ cười rồi đi thẳng ra ngoài. Trong đại đường còn lưu lại Minh Dương đạo nhân nói chuyện với Vương Thụy Vũ. Nam Thạch Hầu thì dẫn Vương Tông Cảnh đi, vừa đi vừa cười nói: *"Cảnh thiếu gia theo tôi nào, tôi đưa cậu đi tìm một căn phòng nghỉ, ổn thỏa xong sẽ cho cậu một bữa tiệc tẩy trần."*

Nhìn nét cười trên mặt Nam Thạch Hầu, Vương Tông Cảnh trong lòng cảm thấy ấm áp, nó gật đầu, miệng co rút mấy lần rồi cũng lộ ra nét cười, đi theo ông ta ra ngoài. Bên ngoài đại đường, ánh mặt trời rực rỡ, trong đình viện đứng không ít người, lúc này thấy Vương Tông Cảnh trông như đã nhận đi ra cùng Nam Thạch hầu, đám người liền xôn xao.

Nam Thạch Hầu nhìn đám người nơi này một lượt, đầu mày tức thì nhăn tít lại. Bên đó đứng không ít người, trừ mấy vị thiếu gia nhà họ Vương còn có không ít nha hoàn gia đình cũng tùm tùm chỉ chỉ trở trở. Nam Thạch Hầu hừ một tiếng, sắc mặt sa sầm, tiến lên mấy bước trừng mắt nhìn bọn họ, quát: *"Tụ tập ở đây ngó cái gì, không có chuyện gì làm sao?"*

Ông ta đối Vương Tông Cảnh thái độ rất hòa ái, nhưng lần này đối với đám hạ nhân chỉ mắng một cái đám người lập tức im thinh, từng người cúi gằm mặt te tái đi mất, nháy mắt đã giải tán hơn nửa, chỉ còn lại Nam Sơn cùng đám con cháu Vương gia là vẫn đứng yên một chỗ.

Nam Thạch Hầu dẫn Vương Tông Cảnh đi qua, tới chỗ ngã ba giữa cổng đình viện liền rẽ sang một hướng đối diện với chỗ đám thiếu niên đánh lộn lúc trước, đồng thời ngoảnh đầu lại mỉm cười nói: "*Cảnh thiếu gia, đi bên này.*"

Một câu "*Cảnh thiếu gia*" vừa ra khỏi miệng, mấy tên con cháu Vương gia bên kia đều chấn động. Tuy lúc trước cũng đoán già đoán non, nhưng hiện tại vừa đi ra khỏi đại đường đã được Nam quản gia chính miệng chứng thực, cái gã trông như dã nhân kia quả đúng thực là Vương Tông Cảnh đã thất tung suốt ba năm qua.

Vương Tông Cảnh theo sau Nam Thạch Hầu mà đi, lúc đi ngang qua đình viện, ánh mắt cũng quét qua đám người đứng bên. Phần lớn các khuôn mặt ở đây nó đều còn nhớ mang máng, đặc biệt tên Lục thiếu gia đứng đầu phía trước kia đương nhiên chính là Vương Tông Đức năm xưa đánh cược với nó. Lúc này sắc mặt Vương Tông Đức tỏ ra hơi cổ quái, đứng yên bên đó không nói, chỉ lẳng lặng nhìn tên em họ bất ngờ trở về.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh rời khỏi mặt Vương Tông Đức, thản nhiên lướt qua cả đám một lượt, sau cùng rơi lên khuôn mặt tên béo đứng ở rìa đám đông. Cảm giác được Vương Tông Cảnh đang nhìn mình, miệng Nam Sơn mấp máy mấy lần, rồi cúi gằm mặt xuống.

Vương Tông Cảnh nhìn kỹ Nam Sơn một lần, sau đó thu ánh mắt lại, chẳng nói lời nào, chỉ lẳng lặng theo Nam Thạch Hầu rời khỏi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đi tới bên cạnh đình viện, Nam Thạch Hầu vẫn không dừng bước, mà dẫn nó đi liền một mạch, xuyên qua ba trạch viện thì trước mặt hiện ra hai cái hành lang có lan can màu lục và cột màu đỏ, bên dưới hành lang là một ao nước xanh ngắt những lá sen bông bênh. Hai người đi tới tận cùng cái hành lang bên tay phải, phía trước liền xuất hiện một cái cửa vòm điêu khắc hoa văn. Đi vào thì thấy trạch viện liên tiếp, có năm con đường lát gạch nung trải dài, những chỗ đất trống hai bên đường cũng trồng trúc mảnh xanh tươi.

Vương Tông Cảnh nhíu mày, trong lòng cảm thấy hơi lạ, nhưng không nhớ ra đi hướng nào của Vương gia bảo lại có đám trạch viện này, trông ngó trên những mái nhà cùng tường trắng còn mới tinh, tựa hồ là trạch viện mới xây.

Quả nhiên, liền nghe thấy Nam Thạch Hầu ở phía trước khẽ cười nói: "*Cảnh thiếu gia, bởi vì gần đây nhân khẩu của Vương gia rất vượng, cho nên gia chủ mới mở rộng ra xây thêm đám trạch viện này cho người trong nhà ở. Hôm nay cậu đã về, tạm thời cứ ở tại chỗ này. Ở đây tuy cách đại đường hơi xa một chút, nhưng lại thanh tịnh hơn, cậu thấy thế nào?*"

Vương Tông Cảnh im lặng gật đầu, lại đi thêm hai bước, đột nhiên cất tiếng nói: "*Nam quản gia, chỗ tôi ở ngày xưa hiện tại ra sao?*"

Thân hình Nam Thạch Hầu hơi ngẩn ra, nhưng sắc mặt không có gì thay đổi, cũng không chậm trễ, đáp: "*Là Lục thiếu gia đến ở rồi.*"

Vương Tông Cảnh nhướng mày, Nam Thạch Hầu nhìn thấy hết biểu hiện của nó, bước chân cũng không dừng, dẫn Vương Tông Cảnh đi thẳng tới trước một cái viện cổng có mái che thì tiến tới đây cánh cửa gỗ sơn đỏ, xoay người cười với Vương Tông Cảnh: "*Mời Cảnh thiếu gia vào, ầy, cẩn thận cái bậc cửa.*"

Hai người đi qua cái cổng có mái che, hai bên có hành lang ôm lấy đình viện rộng khoảng ba trượng, ở giữa là một lối nhỏ rộng bốn thước được lát đá xanh, bên đường đầy cỏ xanh. Phía bên trái đặt một cái chum lớn chứa lưng chum nước trong, phía bên phải trồng một cây ngô đồng tươi tốt, cành lá um tùm xanh ngắt một mảng, rung rinh theo gió, bên dưới rợp bóng rất rộng.

Nam Thạch Hầu dẫn đường, đưa nó tới phòng chính ở phía bắc, cười nói: "*Cảnh thiếu gia, cậu trước tiên ở đây nghỉ ngơi, những chuyện còn lại tôi sẽ đi sắp xếp ngay bây giờ.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu, nhìn Nam Thạch Hầu khẽ nói: "*Cám ơn ông, Nam quản gia.*"

Nam Thạch Hầu cười không nói, chỉ bước tới vỗ nhẹ lên vai nó, rồi đi ra. Vương Tông Cảnh nhìn ông ta rảo bước đi khỏi, lúc ấy mới xoay người tiến vào trong phòng. Chỉ thấy trong nhà bố trí tuy không xa hoa, nhưng bàn ghế giường tủ đều có đủ và rất sạch sẽ. Bên cửa sổ đặt một cái bàn giấy, trên bàn đặt đầy đủ văn phòng tứ bảo. Cửa sổ hé mở hướng ra ngoài, đi tới đó có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh cùng cây ngô đồng cao vút, một làn gió mát từ ngoài cửa sổ thổi tới, nghe tiếng lá cây rung lên xào xạc khiến người thư thái cõi lòng, bất giác không kìm được hít sâu vào một hơi đầy phổi.

Về nhà rồi?

Từ hôm nay trở đi, đây chính là nhà sao?

Vương Tông Cảnh ngồi xuống ghế, nhìn tất cả mọi vật trong nhà, cho tới tận lúc này dường như vẫn cảm thấy như không phải là thật, bất giác ngăn người tới xuất thần. Qua một lúc lâu, cảnh cửa phía ngoài đột nhiên vang lên mấy tiếng gõ cửa, giọng của Nam Thạch Hầu vọng vào: "*Cảnh thiếu gia?*"

Vương Tông Cảnh vội vàng chạy lại mở cánh cửa ra, chỉ thấy Nam Thạch Hầu đứng ngoài cửa, phía sau dẫn theo mấy tên gia đình nha hoàn, tay người nào người đẩy đều bụng đồ, nào là quần áo, nào thì khăn vải, còn có gia đình trực tiếp khênh một cái thùng nước sạch lớn. Nam Thạch Hầu cười với nó: "*Tới đây, trước tiên tắm rửa cái đã, rồi thay quần áo sạch.*"

Không tắm thì không sao, tới lúc tắm rửa cẩn thận, Vương Tông Cảnh kỳ kỳ mĩ mĩ phát xấu hổ, một cái thùng nước lớn vẫn không thể kỳ sạch được toàn thân, dùng hết ba thùng nước mới coi như sạch sẽ từ đầu tới chân. Sau đó một đám nha hoàn xúm lại giúp nó mặc y phục, còn có người mời nó ngồi xuống, lấy một chiếc kéo và lược gỗ, đem đầu tóc bù xù của nó cắt chải gọn gàng.

Cả một đám người tất bật chạy qua chạy lại thật khiến Vương Tông Cảnh hoa hết mắt mũi, kỳ thực lúc trước nó ở Vương gia cũng không phải chưa từng

trải qua những chuyện thế này, con cháu nhà thế gia đều như vậy cả. Có điều không hiểu tại sao, hiện tại nó chỉ trở ra mặc cho người ta làm gì thì làm, trong lòng lại cảm thấy không thoải mái lắm.

Nhưng cho dù thế nào, sau một hồi cố gắng thì đám người cũng tản ra, khi nhìn lại Vương Tông Cảnh thì kể cả Nam Thạch Hào cũng thấy trước mắt sáng bừng. Người trước mặt không còn tí xúu lòi thối lếch thếch nào, đầu tóc đen gọn, mày rậm mắt sáng, một bộ áo dài màu xanh xám mặc trên thân thể cao lớn hơn xa những đứa trẻ khác, khuôn mặt kiên nghị cùng nước da màu đồng dầm sương dài nắng lâu ngày, thậm chí còn thấy trên má trên cổ có mấy vết thương mờ mờ do bị cào rách, so với đám con cháu thế gia được nung niu từ nhỏ, mặt mũi trắng nõn trong bảo thật khác hẳn.

Bên cạnh từ lâu đã có một nha hoàn cầm cái gương đồng, đưa cho Vương Tông Cảnh, đồng thời đưa mắt nhìn lên nó một cái, chỉ cảm thấy trên người Cảnh thiếu gia kỳ quái này tỏa ra một sức mạnh tràn trề rất kỳ lạ, có mấy phần như thú hoang kiêu ngạo đầy dã tính, nhất thời sắc mặt trắng nhợt với vầng lui ra.

Vương Tông Cảnh cầm gương đồng, nhìn bóng hình trong gương một lúc. Bên kia, Nam Thạch Hào đã sai đám hạ nhân thu dọn đồ đạc sạch sẽ rồi đem ra ngoài, sau đó mới xoay người cười với Vương Tông Cảnh: "*Cảnh thiếu gia, thời gian này cứ ở đây trước, cậu thấy có ổn không?*"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "*Tốt lắm.*"

Nam Thạch Hào mỉm cười nói: "*Vậy cậu nghỉ ngơi trước, đợi tới giờ cơm tôi lại qua. Lúc về tôi sẽ sai mấy người hầu qua giúp cậu, có chuyện gì cậu cứ dặn dò bọn họ là xong, hoặc bảo bọn họ tìm tôi cũng được.*"

Vương Tông Cảnh lại gật đầu, Nam Thạch Hào liền cung tay cáo từ rồi khỏi. Những ồn ào cũng theo bóng dáng Nam Thạch Hào biến mất phía sau cánh cổng có mái che. Căn phòng trong viện rốt cục cũng trở lại yên tĩnh. Vương Tông Cảnh đối với căn nhà yên ắng này đột nhiên cảm thấy có hơi không quen, nhưng ngay sau đó nó lại tự cười nhạo bản thân, tùy ý đi lại mấy bước trong nhà, đi qua đi lại quan sát, chợt vỗ tay kêu "*A*" lên một tiếng, tự nói với mình: "*Hồng rồi, sao lại quên không hỏi tỷ tỷ chứ?*"

Lắc đầu cười khỏ, thầm nghĩ lần này quay về nhà cũ khiến người cảm khái vô cùng, lòng rối như tơ vò, ngay cả việc đó mà cũng quên. Bất quá còn may là tương lai rộng dài, rồi Nam Thạch Hào kiểu gì cũng sẽ tới nữa, đến lúc đó hỏi ông ta là được. Nhớ ba năm trước Vương Tế Vũ từng nói chuyện sẽ đi Thanh Vân báisư, hiện tại nếu không có gì bất ngờ, rằng ta chắc đang tu hành ở trên Thanh Vân Sơn nơi Trung châu rồi.

Không biết tỷ tỷ hiện tại có phải rất lợi hại rồi không? Vương Tông Cảnh nghĩ thầm, Vương Tế Vũ từ nhỏ đã là người số một tại Vương gia bảo, tất cả các trưởng bối trong tộc đều xem trọng, lần này đi Thanh Vân Sơn, chắc cũng sẽ là một nhân vật xuất chúng thôi. Bất quá nó lại chuyển suy nghĩ, trong đầu vụt nhớ tới bộ dạng của Lâm Kinh Vũ và Thương Tùng, trong lòng không khỏi lo lắng. Thanh Vân Môn kia xem ra ắt là một nơi cực kỳ lợi hại, những nhân vật xuất thân từ đó đều có thần thông kinh người như vậy, anh tài trong thiên hạ nhiều như vậy, chưa chắc đã chỉ có một mình tỷ tỷ thôi đâu.

Đầu đang nghĩ ngợi đủ chuyện linh tinh loạn cào cào, nơi công viện tận phía xa đột nhiên vọng tới tiếng bước chân nhẹ nhàng, trong gió nhẹ tựa hồ nhỏ tới mức không thể nghe ra được. Thế nhưng Vương Tông Cảnh đứng trong nhà chợt nhú mảy, giống như con thú hoang lập tức cảm nhận được điều gì, tiến tới bên bàn giấy nhìn qua khung cửa sổ ra ngoài, tức thì sửng người.

Tên béo Nam Sơn đang đứng ngay dưới cổng sắc mặt phức tạp, do dự không quyết tựa hồ như không biết có nên vào hay không. Có điều đúng lúc đang giằng co đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Vương Tông Cảnh xuất hiện sau cửa sổ. Nam Sơn giật nảy mình bất giác muốn quay người bỏ chạy, nhưng người vừa động thì nghe thấy tiếng Vương Tông Cảnh gọi từ phía sau:

"*Tiểu Sơn.*"

Thân hình Nam Sơn chợt dờ ra, ngẩn ngơ giây lát, sau cùng cũng xoay người từ từ đi vào. Đi tới dưới gốc cây ngô đồng trong viện thì nó dừng bước, ngẩng đầu nhìn kẻ sau khi tắm rửa dường như đã biến thành một người giống như Vương Tông Cảnh. Đón tiếp nó là một cặp mắt lấp lánh, sắc mặt nó chợt âm ảm, lại cúi gằm mặt im thinh một lúc lâu, rồi mới rụt rè kêu lên một câu:

"*Cảnh thiếu gia.*"

Vương Tông Cảnh nhìn đứa bạn tốt nhất, cũng là thân nhất của mình, vẻ mặt của nó cũng trở nên phức tạp nhưng chỉ qua một lát nó khẽ cười rồi nói: "*Lâu quá không gặp.*"

Không hiểu sao, khi nói ra câu này, trong đầu nó lại đột nhiên hiện ra một hình ảnh khác, chính là hình ảnh của mấy ngày trước, tại khu di tích trung tâm của rừng rậm, câu nói mà Lâm Kinh Vũ đối diện với Thương Tùng đạo nhân đã nói ra.

Nam Sơn đứng cúi gằm nhìn viên đá xanh và những ngọn cỏ nhỏ ngay dưới chân, trong mắt lộ lộ ra một chút áy náy, lí nhí nói: "*Cậu, mấy năm qua cậu ra sao, có phải chịu khổ không?*"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Nam Sơn lập tức hối hận, bực không thể vả vào mặt mình hai cái bạt tai đồ lụng cả má lên. Hôm nay khi Vương Tông Cảnh trở về toàn thân lòi thối lếch thếch, không bằng cả tên ăn mày bán thiu nhất, hôi thối nhất trong Long Hồ Thành, có thể thấy mấy năm nay hẳn phải trải qua những ngày như thế nào, chịu nhiều khổ sở đến thế nào.

Nam Sơn chỉ cảm giác trái tim bị bóp chặt lại một cách khó hiểu, len lén đưa mắt nhìn về phía Vương Tông Cảnh. Quả nhiên chỉ thấy vẻ mặt Vương Tông Cảnh lộ ra biểu tình kỳ lạ, tựa như đã bị gọi đến một số hồi ức, khóe mắt khẽ giật giật, vẻ mặt ngơ ngẩn lại thêm mấy phần mất mát. Nhưng tới sau cùng, đứng ở phía sau cửa sổ, nó thu hồi ánh mắt, nhìn lại tên thiếu niên béo, thở ra một hơi dài nặng nề, lắc đầu nhẹ nhẹ mỉm cười thốt:

"*Cũng tạm tạm, chẳng có gì đáng kể.*"

※※※

Thời gian trôi đi rất nhanh, nháy mắt Vương Tông Cảnh đã trở về Vương gia được ba ngày, có điều sau khi trải qua xúc động lúc mới trở về, Vương Tông Cảnh dần dần cảm thấy có chỗ không quen.

Giường đệm quá mềm, nó ngủ không được, rốt cục phải lật tấm đệm ra nằm thẳng xuống phản gỗ mới cảm thấy thoải mái hơn một tí.

Đình viện quá nhỏ, tường bao bốn xung quanh, cho dù nó có đi ra khỏi cửa thì cũng vẫn tầng tầng lớp lớp những bức tường trắng bịt kín tầm mắt, muốn tận sức chạy một vòng cũng chẳng có cách nào.

Người quá nhiều, cây quá ít, có rất ít người muốn nói chuyện với nó. Nha hoàn gia đình nhìn thấy bóng nó thì đều tránh đường. Chỉ có hai cha con Nam Thạch Hầu cùng Nam Sơn thỉnh thoảng có qua nói chuyện với hắn mấy câu.

Cả ngày nhàn rỗi, không còn cái cảm giác nguy cơ khắp nơi như ở trong núi sâu vực thẳm, dường như cái tảng đá lớn luôn nằm trên lưng đột nhiên biến mất, nhưng mà không hiểu sao khi nó đứng ngẩn ra giữa đình viện trống trải lạnh ngắt phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, trong lòng cứ cảm thấy mất mát đến ngơ ngác.

Nam Thạch Hầu là tổng quản của cả Long Hồ Vương gia, việc nhiều sự lăm, trừ những lần ban đầu còn đến thăm Vương Tông Cảnh hai ba lần, về sau càng ngày càng ít. Nam Sơn thì ngày nào cũng tới một lúc. Hồi đầu tên béo tựa hồ còn áy náy việc mình đã không ngăn cản Vương Tông Cảnh ra khỏi thành ngày hôm đó nên chẳng nói năng gì nhiều. Có điều Vương Tông Cảnh trong lòng cũng không trách hắn, hai đứa nói chuyện mấy bận thì Nam Sơn mới từ từ mở cái gút trong tâm, tính tình trẻ con lại nổi lên, bởi vì hai đứa bọn chúng vốn là bạn thân cùng lớn lên với nhau từ nhỏ, tính tình cũng khá hợp, lâu ngày gặp lại rồi gỡ bỏ gút mắc trong lòng nên hòa đồng rất nhanh. Cũng từ miệng Nam Sơn, Vương Tông Cảnh cũng biết được đại khái một số chuyện phát sinh trong Vương gia trong ba năm qua.

Được sự hỗ trợ mạnh mẽ từ Thanh Vân Môn, Long Hồ Vương gia mấy năm qua đã mở rộng thế lực rất nhanh, hiện tại trong địa phận U châu đã được liệt vào một trong bốn môn phiệt tu chân lớn nhất. Còn trong nội bộ Vương gia, chi trưởng vẫn là đương quyền thế mạnh, chỉ thứ hai trong hai năm tranh đấu với các thế lực khác liên tiếp chết mấy người có thực lực, đã tỏ ra thế suy bại. Cùng với việc đó thì chi thứ tư của Vương gia lại quật khởi, hiện tại nhân vật nổi bật nhất ở Vương gia chính là Vương Thụy Chính xuất thân từ chi thứ tư.

Người này là kẻ mới quật khởi chỉ trong vòng có hai năm, nếu so bối phận thì ngang hàng với gia chủ Vương Thụy Vũ, nhưng tuổi thì nhỏ hơn tới ba mươi tuổi, đến bây giờ cũng chỉ mới ba mươi mấy mà thôi. Y tại thuật pháp phù lục có trình độ cực sâu, thiên phú lại cao, trong hai năm liên tục lập công lớn, nhanh chóng được gia chủ được đề bạt cất nhắc, hiện tại cũng có thể coi là nhân vật đứng thứ ba trong Long Hồ Vương gia, quyền thế cực lớn. Bởi vậy những ngày qua, chi thứ tư trừ trước tới nay vốn bị thất thế, bây giờ coi như mở mặt mở mày, chi trưởng thì chưa dám chọc vào, nhưng trước mặt con cháu chi thứ hai và chi thứ ba thì những kẻ xuất thân ở chi thứ tư bắt đầu có chút ngang ngược.

Gió thổi lá cây ngô đồng xào xạc, Vương Tông Cảnh ngồi bệt xuống thảm cỏ lưng dựa vào gốc cây, chớp chớp mắt nói: *"Tê ra Vương Thụy Chính mà cậu nói kia chính là tiểu thúc của Vương Tông Đức à?"*

Nam Sơn ngồi bên cạnh, cái mặt béo mồm lòi ra một nụ cười, đáp: *"Phải, là thúc thúc ruột, cho nên mấy hôm nay cậu không thấy cái bộ dạng vênh vênh vào vào kia của Đức thiếu gia hay sao? Không thêm coi ai vào mắt hết"*

Wương Tông Cảnh ngoái đầu nhìn nó một cái, đột nhiên nói: *"Cái hôm tớ trở về ấy, vừa vặn nhìn thấy bọn chúng đang đánh cậu, là sao vậy?"*

Nét cười trên mặt Nam Sơn vụt cứng lại, cười khan một tiếng đáp: *"Không sao cả."*

Wương Tông Cảnh vỗ vỗ vai nó nói: *"Nói với tớ đi, không việc gì đâu."*

Nam Sơn im lặng một lát, rồi chậm rãi kể: "Cả đám bọn tớ ai mà chả biết lúc nhỏ cậu luôn đối đầu với hắn, đâm bừa bậy bạn là lại đánh nhau loạn xạ ngẫu, chuyện đó cũng là thường. Có điều cậu là từ chi trưởng, lại có một tỷ tỷ lợi hại, bởi vậy mới áp chế được hắn. Về sau cậu xảy ra chuyện, chẳng bao lâu sau thúc thúc của hắn lại bắt đầu nổi lên. Một thời gian sau, Đức thiếu gia dần dần trở thành kẻ cầm đầu cả đám thiếu niên bọn tớ."

Tên béo cười cười, quan sát Vương Tông Cảnh rồi tiếp: *"Trong tộc ai cũng hiểu, tớ từ nhỏ đã chơi với cậu, cho dù lúc nhỏ hai bên đánh nhau thì hai đứa mình cũng cùng lên một lượt."*

Wương Tông Cảnh không nói gì, có điều bờ môi khẽ rung rung.

"Đức thiếu gia trông tớ không thuận mắt, trong lòng tớ biết rất rõ, nhưng mà cũng chẳng có cách nào, tớ họ Nam chứ không phải họ Vương, tớ cũng giống như cha tớ, tương lai đều phải dựa vào Vương gia để qua ngày."

"Hơn nữa lúc đó tất cả đám trẻ con đều theo Đức thiếu gia cả, tớ cũng không muốn chống cự, mà cũng chống không lại." Tên béo ngừng đầu nhìn những tia nắng ấm áp trên trời, cặp mắt tí hí lim dim, nói tiếp: "Cậu cũng biết rồi, người tớ từ nhỏ da thịt đã dày, lại biết giả vờ, cho nên tớ cứ liều mạng nịnh bợ Đức thiếu gia, nghĩ đủ mọi cách để hắn thu tớ làm tùy tùng, có chuyện gì tớ đều tận lực giúp hắn làm, có chuyện oan ức gì cần tớ gior đầu chịu báng tớ cũng chịu, thế nên cho tới bây giờ, tớ cũng miễn cưỡng có thể coi là một tên tiểu lâu la của hắn."

Wương Tông Cảnh im lặng một lúc khẽ nói: *"Nhưng mà nó đánh cậu giữa đám..."*

Nam Sơn lắc đầu đáp: "Đức thiếu gia cũng không phải người bụng dạ rộng rãi gì, không chừng lúc nào đó nhớ tới chuyện xưa liền lại thấy tớ nhìn không

thuận mắt, mượn cớ đánh chửi là chuyện khó tránh khỏi. Bất qua hẳn cũng còn có chừng mực, nhiều nhất là đánh tởm mạnh một chút mà thôi, cũng không đến mức gây tay gãy chân nằm liệt giường không dậy nổi. Tổ vẫn nhớ mình phải nịnh bợ hẳn, cho nên có bị đánh chửi cũng cắn răng mà nhịn, chẳng có gì là to tát cả."

Nó nhìn Vương Tông Cảnh, miệng mấp máy tựa hồ như muốn nói lại thôi, sau cùng nó mới từ từ đứng dậy, giọng cười nói nhỏ: "*Cảnh thiếu gia, bây giờ cậu không còn giống như ngày trước nữa rồi.*"

Tên béo đã đi khỏi, trông bóng dáng khá lù thù, tuy nhỏ tuổi mà đáng đi đã hơi gù. Vương Tông Cảnh từ trong đình viện nhìn người bạn thân nhất của mình từ từ rời đi, nó đứng yên tại chỗ mặt không có biểu tình gì. Ba năm trước tên béo còn cao hơn nó một chút, bây giờ trở về nó lại cao hơn tên béo cả cái đầu.

Thời gian ba năm trôi qua, hình như mọi thứ cũng đã không còn như trước.

Trước ngực đột nhiên như bị một khối đá đè lên, nặng nề tới nghẹt thở, một nỗi buồn chán dâng lên trong lòng, nó đưa tay vạch ngực áo mấy lượt, nhảy tại chỗ mấy cái mới gần như đè nén được sự phiền muộn. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt dừng lại tại cây ngô đồng thẳng tắp cao vút trong sân.

Nó hít vào một hơi, rảo bước xông tới, khoảnh khắc khi bàn tay chạm vào thân cây, cơ thể nó như khẽ run rẩy, tựa hồ đã trở về khu rừng rậm hoang dã đầy rẫy nguy hiểm. Nó dùng cả chân lẫn tay trèo lên phía trên nhanh nhẹn hơn cả khi, cây ngô đồng này cao khoảng năm trượng, thân cây thẳng tắp, vỏ cây xanh ngắt, cành lá tốt tươi, bên trên có khoảng trống như một đóa hoa lớn, lá cây tầng tầng lớp lớp như một cái lọng bằng ngọc cực lớn xanh mát đẹp đẽ.

Vương Tông Cảnh không ngừng trèo lên bên trên, cho tới tận ngọn cây thì đứng lên một cành cây xoay người nhìn ra, chỉ thấy trước mặt đột nhiên mở rộng, những nhà cửa bờ tường đều đã nằm dưới chân, phóng mắt mà nhìn, toàn bộ Vương gia bảo quy mô to lớn, phòng ốc san sát, lầu các nối nhau đầy khí thế hưng vượng ấy đều thu cả vào trong tầm mắt. Ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy bầu trời lúc trước vuông nhỏ xíu nằm giữa đình viện thành linh biến thành rộng lớn vô cùng, bao la quang đãng, vạt đậm không một gợn mây, da trời xanh thẳm khiến cho lòng ngực cũng chợt như rộng mở. Một cơn gió lớn thổi tới, cây ngô đồng rung rung theo gió, cành lá chao đảo làm hẳn cũng lắc lư không ngừng, thế nhưng Vương Tông Cảnh chẳng hề sợ hãi chút nào, mặc cho cành ngô đồng rung bần bật dưới chân, cứ đón gió tham lam há miệng hít đầy phổi luồng không khí tươi mát ấy, hồi lâu sau mới thỏa mãn thở phà ra một hơi.

Được gió mát quạt vào mặt, tâm tình cũng dường như thoải mái hơn nhiều, Vương Tông Cảnh nhất thời cũng không muốn hạ xuống, liền cứ nắm ngọn cây mà nhìn cảnh vật xung quanh. Không hiểu sao, cái cảm giác trèo lên cây như khi thể này ngược lại làm cho hẳn cảm thấy khá dễ chịu. Có điều lúc nó đang phóng mắt nhìn tứ phía, chợt vô tình nhìn về một chỗ bên dưới, chính là tít đầu bên ngoài con đường lát gạch nung dẫn tới trạch viện mới của mình, Nam Sơn rời chỗ nó xong liền đi về hướng đó, vốn đã tới chỗ hành lang dài rồi, ai ngờ hiện tại từ trong một cái cổng tò vò cùng lúc đi ra năm sáu tên thiếu niên vây lấy hẳn. Ánh mắt Vương Tông Cảnh vốn sắc bén, nhận ra thiếu niên dẫn đầu chính là Vương Tông Đức thì đầu mày liền cau lại.

Từ xa, đám thiếu niên đó đang vây Nam Sơn vào giữa. Nơi này vốn yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có người đi qua, nhìn thấy cảnh này cũng đều lớp lớp quay đầu tránh xa. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy mặt Vương Tông Đức cười lạnh tựa như đang tra hỏi Nam Sơn điều gì đó, tên béo lập tức đổi thành bộ mặt cười cười xen lẫn vẻ nịnh bợ đáp lời, xem ra lại đang giả vờ, đồng thời cũng không ngừng lắc đầu có vẻ như đang phủ nhận chuyện gì.

Nhưng Vương Tông Đức hôm nay trông có vẻ đang rất giận dữ, hỏi mấy câu xong thì hình như Nam Sơn trả lời không thỏa đáng, liền chửi văng lên đá ra một cước. Một cước này đá thẳng vào bụng tên béo, tức thì cả ngũ quan trên mặt Nam Sơn liền nhăn nhúm, ôm bụng gục xuống đất, đầu cũng cúi gằm. Đám thiếu niên Vương gia đứng xung quanh lập tức cười phá lên kha kha.

Trên cây ngô đồng, Vương Tông Cảnh dần sa sầm mặt, lạnh lùng nhìn về nơi đó, bàn tay đang bám ngọn cây từ từ xiết chặt lại, sau đó chợt buông ngón tay ra, cả người rơi thẳng xuống dưới.

Bên hành lang dài ngoài viện, quần áo trên người Nam Sơn đã bị in thêm mấy dấu chân nữa, cả người đều nằm bẹp dưới đất, rên rỉ đau đớn như một con heo nhỏ bị giầy vò co dúm cả thân hình. Đám thiếu niên xung quanh bật cười trên đầu khô của kẻ khác, Vương Tông Đức nghe thấy càng thêm đắc ý, đồng thời cặp mắt ngó Nam Sơn càng lúc càng đậm vẻ căm ghét, bực bội nói:

"*Mẹ nó chứ, cậu nó tài có mắt không trông, lão tử từ lâu đã thấy con lợn béo nhà mày không thành thực, sao nào, tên xu tiểu tử kia vừa trở về, mày liền bám chặt lấy ngay à?*"

Nam Sơn gầy dựa trên nền đất, cố gắng ngẩng đầu lên cười khổ đáp: "*Đức thiếu gia, cậu hiểu lầm rồi, hôm nay là cha tôi sai tôi đem ít đồ cho Cảnh thiếu gia, không...*"

"*Cảnh thiếu gia cái đầu mày!*" Sau một tiếng chửi liền là một cái dấu giày đen sì đánh "*bịch*", tên béo không kịp đề phòng nên không tránh, một đá này trúng ngay mặt, tức thì người lảo sang bên cạnh, đồng thời miệng rớm máu trông bộ dạng rất thê thảm.

"*Hiện tại chỉ có Đức thiếu gia của mày ở đây, Cảnh thiếu gia cái gì, chó má, mẹ mày chứ còn định dựa vào nó, sau này lại làm đối thủ của lão tử à?*"

Nam Sơn giật nảy mình, cũng chẳng để ý tới cơn đau trên mặt, cuống cuồng lắc đầu liên tục nói: "*Làm gì có chuyện đó, làm gì có chuyện đó...*"

Vương Tông Đức phì một tiếng, hung hăng quát: "*Câm mồm, lại con mẹ nó cái câu đó, cho rằng lão tử dễ lừa lắm phải không. Chó má ăn đòn không nhớ à, hôm nay phải giáo huấn ngươi cẩn thận một phen!*"

Mấy tên thiếu niên bên cạnh liền cười rộ lên, sau đó ào ào xắn tay áo, xem ra đều rất thành thực, chuyện này ắt không phải chỉ từng làm một hai lần.

Vương Tông Đức càng hứng chí hơn, miệng cười nanh ác, cũng là kẻ đầu tiên xông tới tên béo rồi tung một cước đá vào mặt nó.

Trong lòng Nam Sơn khá sợ hãi, tình cảnh hôm nay tựa hồ khác hẳn hôm trước, Vương Tông Đức ra đòn đặc biệt ác độc, có điều xung quanh đồng người mà toàn là lâu la của Vương Tông Đức cả, ngày thường đều theo hắn bắt nạt người khác, cho dù có phản kháng nó quyết không phải đối thủ, đành cắn răng ôm lấy đầu co rúm người lại, mặc cho bọn chúng đánh chửi, hy vọng bọn chúng đánh mệt rồi sẽ tha cho nó một mạng.

Có điều đang lúc nó vừa nhắm mắt nghiêng rặng chuẩn bị nhịn nhục thì tất cả những tiếng cười rộ khinh miệt ở xung quanh đột nhiên tắt ngóm mà một một cước của Vương Tông Đức sắp tới kia cũng không thấy đá vào người nó. Nam Sơn cảm thấy kỳ lạ liền ngẩng đầu nhìn lên. Nó liền sững người, chỉ thấy một thân hình cao lớn đứng bên cạnh mình, tay phải đang tóm chặt lấy một cước đó của Vương Tông Đức, lạnh lùng nhìn đối phương.

Vương Tông Đức chỉ cảm thấy bàn chân như bị một cái kim sắt kẹp chặt, khá là đau, đồng thời cặp mắt lạnh lẽo của Vương Tông Cảnh không hiểu tại sao lại trông giống như mắt của một con dã thú hung dữ, điều đó khiến cho hắn chợt thấy hoảng sợ. Mấy tên thiếu niên Vương gia ở bên cạnh đều sững sờ, nhất thời không dám nói câu nào.

Giây lát sau, rốt cục vẫn là Vương Tông Đức phản ứng trước, đồng thời lửa giận bùng phát, chỉ Vương Tông Cảnh mà chửi: "*Con mẹ ngươi, cút ngay cho lão tử!*"

Vương Tông Cảnh lạnh lùng nhìn hắn, thuận tay nhấc lên rồi thả ra, Vương Tông Đức chỉ cảm thấy một luồng sức cực lớn hất tới, một chân đang đứng không thể nào giữ được thăng bằng liền loạng choạng lùi lại mấy bước, cuối cùng cũng không đứng vững lại nổi phải ngã ngồi trên mặt đất. Lần này thật quá mất mặt, Vương Tông Đức hai má đỏ lựng, lật người đứng dậy, chỉ thấy Vương Tông Cảnh bên kia đã kéo Nam Sơn lên, thần tình của tên béo tỏ ra rất phức tạp, lòng ngóng mãi cũng không biết nên nói gì cho phải.

"*Mẹ nó, mày muốn chết à?*" Vương Tông Đức hung hăng nhìn Vương Tông Cảnh, lửa giận trong lòng càng dữ dội, ngay cả mắt cũng đỏ sọng lên. Kỳ thật bởi vì chuyện đánh nhau cũng đã từ nhiều năm trước, nên nói đại cừu thì chưa tới mức, nhiều nhất Vương Tông Đức cũng chỉ nhìn hai đứa bọn họ không thuận mắt mà thôi. Có điều hiện tại đã lớn dần, đặc biệt là hai năm qua nhân việc chỉ thử tư quật khởi, hắn đã quen hồ phong hoán vũ ra oai với bọn trẻ con, đột nhiên lại bị chinh thế này, mà lại còn bị tên Vương Tông Cảnh, đối thủ luôn áp chế mình năm xưa chính nữa, cho dù trong lòng hay ngoài mặt đều chịu không nổi.

Nam Sơn nhìn thấy bộ dạng đó của Vương Tông Đức, lòng liền chìm ngấm thâm kêu hồng bét, vừa đang nghĩ cách ngăn cản thì Vương Tông Đức đã bất chấp tất cả xông lên, vung nắm đấm đầm thẳng vào mặt Vương Tông Cảnh. Hiện giờ Vương Tông Cảnh đã cao hơn hắn tới nửa cái đầu nhưng Vương Tông Đức không sợ hãi chút nào, ngược lại còn cay cú hét: "*Lão tử đánh chết thằng không cha không mẹ nhà ngươi, đồ chó!*"

Trông nất Vương Tông Cảnh thu nhỏ lại, lách người một cái đã né được quyền đó của Vương Tông Đức, đồng thời không khách khí đá ra một cước, trúng ngay vào dưới đũng quần hắn, có điều sức lực của cước này so với cú Vương Tông Đức đá Nam Sơn thì một trời một vực. Chỉ thấy một cước đó vừa đá ra, nghe đánh "*bình*" một tiếng thân hình Vương Tông Đức đập văng vào bức tường trắng bên cạnh kèm theo tiếng la thảm thiết, sau đó trượt xuống đất đè nát một mảng hoa cỏ sát chân tường, thảm hại không chịu nổi, đồng thời miệng hắn ngáp liên hồi, rồi trợn mắt nghiêng rặng, xem ra chắc đau kinh khủng lắm.

Đám thiếu niên xung quanh, kể cả tên béo Nam Sơn trong nháy mắt đều lác hết mắt, không nói lên được lời nào, chỉ sững sờ nhìn Vương Tông Đức nằm trên mặt đất cả nửa ngày không bò dậy nổi.

"*Hừ!*" Vương Tông Cảnh hừ lạnh một tiếng, căm ghét nhìn hắn rồi quay đầu nói với Nam Sơn: "*Chúng ta đi.*"

Nam Sơn bất giác đáp ứng, vừa cất bước thì chợt cảm thấy hơi chột dạ, ngoái đầu nhìn xung quanh. Có hai tên thiếu niên đã có phản ứng, mặt lộ vẻ hung ác định xông lên. Vương Tông Cảnh liếc mắt về phía bọn chúng, ánh mắt lạnh lẽo, thế nhưng một khí thế vô hình mà hung dữ như dã thú tỏa ra tức thì chấn trụ mấy tên thiếu niên, không ai dám làm loạn.

Vương Tông Cảnh cũng không lý tới bọn chúng, bước tới kéo tên béo, nói: "*Đi.*"

Nam Sơn không tự chủ được liền đi theo nó, trong lòng thâm kêu khổ, thế nhưng hai đứa nó còn đi chưa được bao xa, chợt phía sau phát ra một tiếng nổ lớn, cảm thấy một luồng hơi nóng truyền tới.

Vương Tông Cảnh cùng Nam Sơn đồng thời xoay người lại, chỉ thấy Vương Tông Đức mặt đầy hận thù, tựa như đang hận không thể ăn thịt bọn nó vậy, hắn đã từ dưới đất bò dậy, nhưng thân hình vẫn còn hơi xiêu vẹo, rõ ràng uy lực của một cước lúc nãy vẫn còn ảnh hưởng. Bất quá lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung vào tay phải của hắn. Bàn tay phải của hắn kẹp một tấm phù màu vàng đang vận thần chú, một ngọn lửa từ tấm phù màu vàng kia đột nhiên bùng lên, phát ra tiếng nổ lớn rồi tạo thành một quả cầu lửa càng lúc càng lớn.

Khuôn mặt béo mụp của Nam Sơn tức thì mất hết huyết sắc, thất thanh la: "*Liệt hỏa phù... Đức thiếu gia, cậu đừng làm vậy!*"

Sắc mặt Vương Tông Đức lúc này hung hăng như con thú hoang đã bị đẩy vào đường cùng, độc ác nhìn hai đứa nó cười dữ tợn: "*Đồ chó, mày cho rằng khỏe thì lợi hại à? Mày cũng là người Vương gia, sẽ không quên thuật phù lục mà lão tổ tông của chúng ta truyền lại chứ, hôm nay sẽ cho mày thưởng thức mùi vị liệt hỏa thiêu thân một chút.*"

Lúc này không chỉ Nam Sơn, ngay cả mấy tên thiếu niên đứng bên cạnh Vương Tông Đức mặt cũng lộ vẻ kinh hãi lùi lại phía sau, đồng thời có đứa nói to với Vương Tông Đức: "*Lục ca, huynh mau thu lại Liệt hỏa phù đi, sẽ lấy mạng người đấy, tới lúc đó gia chủ trách tội thì biết làm sao?*"

"*Cút!*" Vương Tông Đức quát lên giận dữ, rồi cười dữ tợn với Vương Tông Cảnh, "*Cùng lắm tới lúc đó có tiểu thúc thúc ta ở đó, nhiều nhiều nhất cũng chỉ bị cảm tức mấy ngày là xong. Tiểu tử thôi, mày dám đá tao, hôm nay cho mày bị thiêu sống.*"

Sắc mặt Nam Sơn trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, bây giờ sự tình đã hoàn toàn ra khỏi tầm khống chế, trong lúc hoảng hốt, nó tựa hồ lại nhớ lại màn đánh cuộc của đám thiếu niên trên mặt thành năm đó, có điều ba năm sau, nó vẫn không thể làm gì được.

Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn quả cầu lửa đang bốc cháy hùng hực càng lúc càng lớn giữa không trung, sắc mặt cũng bắt đầu trở nên ngưng trọng. Đối với Vương Tông Đức nó không thêm quan tâm một tí nào hết, nhưng loại thuật phù lục gia truyền này đương nhiên nó biết rõ, cũng là một loại thuộc về tu hành đạo pháp. Khác với đám thiếu niên xung quanh, ở đây không có ai hiểu rõ bằng nó đạo thuật chân chính đáng sợ tới mức nào, mang một nguồn sức mạnh khủng bố nghịch thiên tới mức nào. Từ sau khi chứng kiến trường đấu pháp kinh thiên động địa của hai người tại di tích giữa rừng sâu, trong lòng nó đối với tu hành đạo pháp liền tràn đầy sự kính sợ.

Bất quá nó tuyệt không có ý rút lui, chỉ khê đẩy Nam Sơn ra, sau đó một mình đứng nhìn Vương Tông Đức cùng quả cầu lửa càng lúc càng lớn trên tay hắn. Thân hình nó từ từ hạ thấp xuống một chút, hai chân cũng dẹt ra. Nam Sơn ngờ ngác lui sang một bên nhìn nó, tinh thần chợt cảm thấy căng thẳng, tựa như bản thân nhìn thấy một con dã thú hung dữ trong rừng sâu núi thẳm đang sẵn mồi để thỏa mãn con đói.

Im lặng mà kiên nhẫn.

Ngon lửa từ tấm phù màu vàng không ngừng bùng lên càng lúc càng mãnh liệt, tựa hồ bất cứ lúc nào đều có thể thiêu rụi mọi thứ xung quanh thành tro bụi. Về kiểu ngạo trên mặt Vương Tông Đức càng đậm, tuy đều là con cháu Vương gia, nhưng thiên phú cũng có cao có thấp, sự thừa truyền thụ pháp thuật phù lục cũng không như nhau, trong cả đám thiếu niên này, hắn có thể coi là kẻ duy nhất có khả năng gắng gượng sử dụng được phù lục, đồng thời vị tiêu thúc Vương Thụy Chính kia của hắn thực lực thiên phú đều rất mạnh, cũng rất thương yêu đứa cháu, bởi vậy mới đem cả tấm Liệt hỏa phù vốn không được đưa cho đám thiếu niên này lên cấp cho hắn.

"*Đi chết đi!*" Vương Tông Đức hiện tại không còn ý kéo dài, chỉ mong dùng ngọn lửa hung dữ này thiêu đốt tên đáng ghét trước mặt một phen, tốt nhất là khiến hắn toàn thân bốc lửa, đau đớn lẫn lộn trên mặt đất, phù phục dưới chân mình khóc lóc xin tha, đó mới là kết quả đẹp nhất. Tay phải phát ra, về mặt hắn lộ đầy vẻ hưng phấn, thậm chí còn mang đôi nét điên cuồng, mắt thấy quả cầu lửa sắp bay theo cú phát của tay hắn, thì đột nhiên, ngay khi hắn vừa làm động tác nâng tay nhích vai, thân hình Vương Tông Cảnh đã như mũi tên rời khỏi dây cung bắn vọt tới, tốc độ nhanh tới mức đám thiếu niên xung quanh tựa như chỉ cảm thấy trước mắt phát hoa, một luồng gió bốc lên, Vương Tông Cảnh đã tới trước mặt Vương Tông Đức rồi.

Thân hình đó đột nhiên xuất hiện ngay trước mắt Vương Tông Đức khiến hắn giật mình kinh hãi, thế nhưng hắn còn chưa kịp phản ứng thì một tay Vương Tông Cảnh đã nắm lấy tay phải hắn, dùng lực vặn một cái.

Trong nháy mắt, một tiếng la thảm như tan tành rách phổi từ miệng Vương Tông Đức phát ra, cánh tay phải của hắn lúc này mềm như thanh kẹo kéo, trực tiếp bị bàn tay như kim sắt của Vương Tông Cảnh vặn cho méo xẹo, không những thế, dường như là phản xạ tự nhiên, thân hình Vương Tông Cảnh tự động tiếp tục chuôi đòn công kích phía sau, giống như những khi nó ở trong một trận cận chiến toàn lực hồng tìm sự sống ở trong khu rừng sâu nguy hiểm tứ bề. Nó sấn người tới, tay phải nắm thành quyền hung hăng đâm thẳng vào quai hàm Vương Tông Đức, tức thì vang lên một tràng những tiếng xương vỡ vụn. Dưới sự quan sát tới trọn mắt há mồm của đám thiếu niên xung quanh đang nổi da gà, Vương Tông Đức la lên đau đớn, thân hình lại bị văng lên lần nữa, đồng thời tấm phù lục Liệt hỏa phù màu vàng tuột tay văng ra, ngọn lửa chao đảo trong không trung mấy lượt rồi tắt ngóm, biến trở lại thành một tấm bùa phát phơ rơi xuống.

Ngay sau đó, một bóng người nhảy vọt lên, dùng một tốc độ càng nhanh hơn đuổi theo vật ngửa thân hình Vương Tông Đức xuống, như một con yêu thú hung tợn kiệt ngạo, đè chặt hắn xuống đất sau đó nhảy ngồi lên trên, vung nắm đấm đánh xuống như bão táp mưa sa.

Máu me văng tung tóe, tiếng xương gãy vỡ liên miên, tất cả mọi người đều sợ tới ngu cả người, không ai dám động dậy, không ai dám mở miệng. Sau cùng tên béo Nam Sơn mới giật mình tỉnh lại, xông ào lên như điên liều mạng nắm lấy thân hình Vương Tông Cảnh kéo ra sau, đồng thời quay đầu hét lớn với đám thiếu niên đứng sau lưng: "*Các người dân à, mau kéo nó ra, thế này, thế này sẽ lấy mạng người ta đấy!*"

Đám thiếu niên xung quanh lúc này mới giật mình, tức thì từng đứa từng đứa xông tới lôi kéo, đồng thời có đứa nhanh trí còn dùng toàn bộ sức lực chạy liều mạng như điên tới ngoài hành lang, vừa chạy vừa la khóc âm lên:

"*Cứu mạng, cứu mạng, cứu mạng với...*"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Đáy nước

Trước đại đường của Vương gia bảo, ánh nắng chiếu xuống đình viện rộng rãi vẫn rực rỡ tươi đẹp như cũ, những tia nắng ấm áp khiến người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, thế nhưng ở trong đại đường lúc này nhiệt độ hình như đang hạ xuống cực thấp, cho dù có rất nhiều người đứng bên trong nhưng không khí im lặng lạnh lẽo tỏa ra vẫn làm cho tất cả như đông cứng.

Không có ai nói gì, cả một đám người xa hay gần đều đứng yên bất động, ánh mắt tập trung vào mặt đất chính giữa đại đường, vào cái thân thể không còn giống người nữa của Vương Tông Đức.

Lúc này âm thanh duy nhất của cả tòa đại đường, chính là tiếng hán đang rên rĩ.

Tất cả những nhân vật trọng yếu của Long Hồ Vương gia còn đang ở trong Vương gia bảo hầu hết đều đã tới đây, nhìn thấy tình trạng thê thảm của Vương Tông Đức trên mặt đất, người nào người nấy ngậm miệng làm thinh. Nửa trên cơ thể máu me be bét, tay trái và tay phải đều vận vẹo một cách quỷ dị rõ ràng đã gãy rời, trên người còn có nhiều chỗ rách da lòi thịt, vết thương máu huyết bầy nhầy. Bất quá những điều đó đều không bằng thương thế nằm trên mặt, dưới lớp máu bầm đen, cả khuôn mặt Vương Tông Đức đã sưng phù, chỗ nào cũng tím ngắt, xem ra phải to gấp đôi khuôn mặt hán lúc bình thường, quai hàm vỡ vụn, tròng mắt chảy máu, những cơ thịt bị phù thũng đã che kín cả hốc mắt không còn nhìn thấy gì bên trong, còn có nhiều vết thương nữa trông là biết do bị ngạnh quyền trực tiếp đâm vào mà thành. Tất cả những vết thương đều lòi da rách thịt không theo một quy tắc nào khiến người ta nhìn đã thấy kinh hồn.

Sắc mặt Vương Thụy Vũ xanh lè ngồi trên ghế, sau lưng là Nam Thạch Hầu tỏ vẻ lo lắng, thi thoảng lại nhìn xuống dưới đại đường. Bị đám người vây quanh, ngoại trừ Vương Tông Đức nằm trên mặt đất kêu rên phều phào nửa sống nửa chết ra, còn có tên béo Nam Sơn cùng đám thiếu niên Vương gia kia nữa, lúc này bọn nó đều mặt mũi trắng bệch quỳ dưới đất, chỉ có một mình Vương Tông Cảnh vẫn đứng sau lưng chúng, thần sắc tỏ ra lãnh đạm. Ánh mắt của nó chậm chậm lướt qua đám người xung quanh một lượt, những khuôn mặt ở đây có không ít người nó vẫn còn nhớ, ba năm trước khi nó còn trẻ con cũng từng gọi bọn họ là thúc thúc bá bá, có điều hiện tại xem ra dường như đều rất xa lạ.

Bên cạnh Vương Thụy Vũ không xa, có đứng một người đàn ông trông khoảng hơn ba mươi tuổi, thân hình nghiêm chỉnh, mắt nhỏ môi mỏng, lúc này ngó thấy thảm trạng của Vương Tông Đức tại hiện trường mí mắt khẽ giật giật, mặt tỏ ra giận dữ nhưng vẫn cố gắng kiềm chế không phát tiết ra. Lúc ánh mắt Vương Tông Cảnh lướt qua, có dừng lại trên người đàn ông này giây lát, nếu như nó không nhớ nhầm, người này ắt là Vương Thụy Chính, tiểu thúc của Vương Tông Đức rồi. Ấn theo vai về trên gia phả của Vương gia, nó cũng phải gọi người này một tiếng Lục thúc mới phải.

Có điều hiện tại ai cũng đang im lặng, mọi người đều nhìn hết đám thiếu niên đang quỳ dưới đất lại nhìn Vương Tông Cảnh đang đứng, thỉnh thoảng có người len lén liếc Vương Thụy Vũ một cái.

Nam Sơn quỳ dưới đất, thân hình không tự chủ được khẽ run rẩy, trong lòng rất sợ hãi. Sự thực chuyện hôm nay tuy phát sinh từ nó mà ra, nhưng nếu truy cứu cũng không thể trách tội lên đầu nó được, cho dù hiểu rõ điều này nhưng nó vẫn sợ, sợ đến thở hổn hển, tim đập thình thịch. Nó liền đưa mắt nhìn sang, thấy Vương Tông Cảnh vẫn đứng kiêu ngạo phía sau, nó lại càng thêm sợ. Trong Vương gia bảo, đặc biệt là trong đám thiếu niên trẻ tuổi, ai mà không sợ Vương Thụy Vũ chứ, từ trước tới nay cũng làm gì có ai dám ngỗ ngược với ông. Lúc này nó vội vàng kéo ống quần Vương Tông Cảnh, đợi khi ánh mắt của Vương Tông Cảnh nhìn tới liền ra dấu mau quỳ xuống.

Vương Tông Cảnh không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Nam Sơn cùng đám thiếu niên đang quỳ xung quanh. Lúc nó vừa bước chân vào trong đại đường đối mặt với bao nhiêu người, vì một thoáng ký ức tựa hồ hiện ra trong đầu nên lúc đó nó cũng định qua chỗ Nam Sơn cùng quỳ xuống. Nhưng không hiểu sao, như có một cảm xúc kỳ dị vang vọng trong lồng ngực, lúc các thiếu niên khác lóp lóp quỳ mọp xuống, thì đầu gối của nó lại nhất định không chịu cong.

Nó cứ đứng như thế, không hề động đậy, mặc cho những ánh mắt xung quanh nhìn hán dần dần biến thành kinh ngạc, không sợ sệt, không kinh hoàng, cứ lẳng lặng đứng im như vậy. Trong mơ hồ, nó dường như cảm thấy mình lại trở về đứng giữa khu rừng rậm sâu thẳm đầy hoang dại, cô độc một mình.

Sắc mặt Vương Thụy Vũ càng lúc càng khó coi, ông lạnh lùng nhìn Vương Tông Cảnh đứng dưới đại đường mà không nhìn đám thiếu niên quỳ dưới đất lần nào. Bao năm qua, đây là tên hậu bối đầu tiên kêu ngạo trước mặt ông mà không chịu quỳ, đang lúc nhìn tới hai nắm đấm của Vương Tông Cảnh vẫn còn dính máu, Vương Thụy Vũ chợt cảm thấy con giận bùng lên, "Hừ" một tiếng đứng thẳng dậy.

Nhất thời, cả đám người xung quanh hơi xôn xao, Vương Thụy Vũ chấp chưởng Vương gia đã nhiều năm, từ một gia tộc nhỏ không chút tiếng tăm từng bước từng bước đi tới địa vị như hiện tại thì người cũng đã thành ông lão hơn sáu mươi rồi. Trong gia tộc, từ trước tới nay không một ai dám khiêu chiến quyền uy của ông lão này, hề ông ta bộc phát uy thế trong con giận lôi đình, là tất cả mọi người đều thấp thỏm như đi bộ trên làn băng mỏng.(*)

Nam Thạch Hầu đứng bên cạnh sắc mặt chợt biến, ông ta theo Vương Thụy Vũ nhiều năm qua, nhận ra lúc này trong lòng ông ta ắt rất giận dữ, e rằng chính Vương Tông Cảnh đã chọc giận ông ta rồi. Có điều trường hợp này ông cũng không tiện mở miệng, huống hồ còn có rất nhiều người ở đây đang nhìn. Nghĩ đoạn liền quay đầu nhìn sang, chỉ thấy Vương Thụy Chính sắc mặt âm trầm, ánh mắt cũng đang nhìn Vương Thụy Vũ, sau đó tựa như cảm thấy có điều gì đó, Vương Thụy Chính cũng xoay đầu nhìn lại, ánh mắt hai người giao nhau giây lát thì lẳng lặng rời đi.

Đúng lúc không khí đang căng thẳng, Vương Thụy Vũ sầm mặt định mở miệng nói, đột nhiên từ bên ngoài đại đường vọng tới những tiếng bước chân gấp gáp, kể đó là một tràng những tiếng gào khóc. Một người đàn bà trung niên xông vào, trên tay cầm một cái khăn trắng, nước mắt đầy mặt, miệng gào: "A Đức, A Đức, con sao rồi?"

Chưa dứt lời, người đàn bà liền nhìn thấy Vương Tông Đức đang nằm trên đất ngay giữa đại đường, hơn nữa hán từ đầu tới chân đều thảm hại cùng cực, tức thì khóc rống lên tựa như không còn là tiếng người nữa, nhảy bổ tới bù lu bù loa, đồng thời nghiêng răng kèn kẹt nói: "A Đức, A Đức, là tên trời đánh thánh vật nào đánh con thành như thế này, là thằng chó nào làm, mẹ phải liều mạng mới nó."

Cả đại đường lặng ngắt, không một ai mở miệng nói gì. Mặt Vương Thụy Vũ vẫn xanh lè, nhưng Vương Thụy Chính đứng sau lưng ông ta hơi biến sắc mặt, chậm chậm bước tới.

Người đàn bà kia đưa mắt đầy nước nhìn qua, chỉ thấy bên kia quỳ một đám thiếu niên, một đứa khác thân hình cao lớn còn đang đứng, sắc mặt nhợt nhạt. Khi bà nhận được tin chạy tới nơi này, thì bọn hạ nhân đã kể đại khái một số sự tình, bởi vậy liền lập tức phản ứng, gào lớn một tiếng nhảy bổ vào Vương Tông Cảnh, ngón tay gào ra như móng vuốt cào vào mặt nó.

"A..." trông thấy hiện trường đột nhiên kịch động, đám người xung quanh liền liền phát ra những tiếng la kinh ngạc. Suy cho cùng hầu hết đều mang họ Vương, bình thường chung một mái nhà trước sau đều có quan hệ, liền có người định tiến đến khuyên can, nhưng ngược lại Vương Thụy Chính ở bên kia

nhìn thấy chuyện này, liền ngưng bước dừng người, khóe mép khẽ nhếch một nụ cười lạnh.

Vương Tông Cảnh đứng yên tại chỗ đó, đương nhiên có chú ý các cử động của người đàn bà, cũng nhận ra bà chính là Tôn Ngọc Phụng mẹ của Vương Tông Đức, ngày thường rất yêu chiều đứa con này, đặc biệt sau khi cha Vương Tông Đức qua đời, càng coi Vương Tông Đức như bảo bối trong lòng. Hiện tại thấy bà ta xông tới như điên cuồng, nó cũng không có ý tranh đấu với người phụ nữ trối gả không chặt, liền lùi lại hai bước.

Có điều Tôn Ngọc Phụng lúc này đã hơi điên dại, nào còn có kị gì nữa, cũng bất quản Vương Tông Cảnh có tránh hay không, cứ xông lên cào loạn xạ, hận không thể đem kẻ trước mắt xé thành tro bụi, trong lúc gấp gáp thậm chí còn không giữ thể diện gì cả, há miệng cắn vào cánh tay Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh nhú mày, cũng không đánh trả, liền tiếp thối lui mấy bước nữa, nhưng Tôn Ngọc Phụng gào rống lên, miệng nói toàn những câu kiểu "*tao liều với mày*", "*mày đánh chết tao luôn đi*", không ngừng đuổi đánh. Đang xa, nét cười lạnh trên mặt Vương Thụy Chính càng đậm, không hề nói lời khuyên can, mà sắc mặt Vương Thụy Vũ lại càng khó coi hơn. Người phụ nữ như bà điên này đâu chỉ làm mất mặt bản thân, cũng may hôm nay ở đây không có người ngoài nào, bằng không mặt mũi Long Hồ Vương gia cũng mất cho bằng sạch.

"Đủ rồi!" Vương Thụy Vũ quát lên một tiếng, mang theo mấy phần thiếu kiên nhẫn.

Vương Tông Cảnh dừng bước, không lui lại phía sau nữa. Thân hình Tôn Ngọc Phụng cũng dừng lại, thể nhưng nhìn lại thảm trạng của con trai ở đằng sau, tức thì lại bắt đầu phát tác, xông tới Vương Tông Cảnh mà cào, lần này không những hung dữ mà còn ác độc, vừa khóc tướng lên vừa đưa móng tay móc thẳng vào mắt Vương Tông Cảnh.

Vương Thụy Vũ hơi nhướng mày, Nam Thạch Hầu đứng sau lưng ông ta cũng hừ lạnh một tiếng. Hai người đều không phải kẻ tầm thường, ánh mắt như đuốc, làm sao không nhìn ra Tôn Ngọc Phụng đang làm gì. Vương Thụy Vũ trong lòng có hơi bức dọc, đang định ngăn cản, đột nhiên mọi người xung quanh đều la hoảng. Chỉ thấy Vương Tông Cảnh ở phía trước khẽ nghiêng đầu tránh khỏi ngón tay của Tôn Ngọc Phụng, mặt lạnh như nước, cánh tay phải nhanh chóng thò ra tóm ngay cái cổ của Tôn Ngọc Phụng rồi cứ một tay thế gior lên, nhắc bổng cả thân hình người đàn bà lên khỏi mặt đất.

"Yaaa!" Tiếng rít từ miệng Tôn Ngọc Phụng chỉ ra được có một nửa thì bị chặn, mặt bà ta trắng nhợt, hai chân liều mạng gẫy dựa nhưng Vương Tông Cảnh cứ như trụ sắt chẳng có cảm giác gì, chỉ lạnh lùng nhìn bà.

Toàn tràng lập tức đại loạn, không ít người bật tiếng quát mắng ngay tại chỗ. Sắc mặt Vương Thụy Chính đại biến, lập tức bỏ tới, loáng cái đã đến ngay phía trước, thể nhưng mắt liếc thấy bàn tay to tướng của Vương Tông Cảnh chỉ cần khẽ dùng lực là có thể dễ dàng bóp gãy cổ Tôn Ngọc Phụng thì nào dám làm vậy, đành dừng lại đứng trước hần mấy thước, trợn mắt quát: "*Súc sinh, mau thả đại tẩu xuống!*"

Bên kia Nam Thạch Hầu cũng giật mình không nhẹ, Tôn Ngọc Phụng này đánh Vương Tông Cảnh thì thôi, nhưng nếu Vương Tông Cảnh lại làm hại thêm tới người đàn bà này thì sự tình chẳng còn chỗ nào để xoay chuyển được nữa, bởi vậy mới vội vàng chạy tới, mặt đầy vẻ lo lắng quát: "*Cảnh thiếu gia, mau thả người, đừng có làm vậy.*"

Cả đám thiếu niên và Nam Sơn đang quỳ dưới đất lại một lần trợn mắt há miệng, ngoài đầu sững sờ nhìn tới không ngấm được miệng vào, cả nửa ngày cũng không nói được.

Có điều tất cả những tạp âm xung quanh lúc này Vương Tông Cảnh đều không để vào tai, nó chỉ lạnh lùng nhìn người đàn bà trong tay, giống như một con sói hung tàn đang nhìn con thỏ mà nó bắt được. Ánh mắt lạnh băng ấy xen lẫn sát ý khiến Tôn Ngọc Phụng đang há miệng ngáp ngáp, liều mạng gẫy dựa giữa không trung lạnh toát cả người.

Đột nhiên, một tiếng quát lớn át hết tất cả âm thanh, tiếng quát như sấm sét trong nháy mắt đã chấn trụ mọi người, đám người ngoài đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Thụy Vũ đang giận tới mặt mũi từ xanh lét chuyển thành trắng bệch, một chưởng đập gãy cái bàn vuông bằng gỗ đỏ ở bên cạnh. Trong đại đường lập tức im phăng phắc, Vương Tông Cảnh lẳng lặng nhìn về phía bên đó, sau đó đặt Tôn Ngọc Phụng xuống và thả tay ra.

Tôn Ngọc Phụng ho sù sụ, sắc mặt càng trắng nhợt, loạng choạng lùi về phía sau. Vương Thụy Chính tiến lên một bước đỡ lấy phía sau của bà, sau đó quét mắt lạnh lẽo đầy hận ý nhìn Vương Tông Cảnh, quát lên một tiếng, tiến thêm một bước nữa, trong tay đã có thêm một tấm phủ màu xanh.

Tròng mắt Vương Tông Cảnh thu nhỏ lại, thân hình bất giác lùi lại phía sau một bước. Tấm phủ kia còn chưa khởi động, trong đại đường đã tựa như có một cơn gió lạnh thổi tới, những phủ vẫn kỳ dị trên tấm phủ từ từ sáng lên, xem ra sắp phát động tới nơi rồi. Đúng lúc đó, chợt một bóng người chớp lên, cản trước người Vương Tông Cảnh, lại chính là Nam Thạch Hầu.

Cánh tay Vương Thụy Chính hơi hạ xuống, grờm mắt phóng ra hai đạo hàn quang, lạnh lùng nói: "*Sao, Nam quân gia còn muốn bao che cho tên súc sinh này sao?*"

Nam Thạch Hầu cau mày đáp: "*Thập lục gia, cậu hiểu lầm rồi, có điều chuyện trước mắt còn chưa hỏi cho rõ ràng...*"

Vương Thụy Chính giận dữ hét: "*Còn phải hỏi gì nữa, như vậy còn có gì chưa rõ hay sao? A Đức bị đánh thành ra thế này rồi, tên súc sinh đó còn dám làm thế với đại tẩu, nếu như không dạy dỗ nó cẩn thận một phen, chẳng lẽ còn muốn để tên súc sinh đó tạo phản nữa hay sao!*"

Nam Thạch Hầu trừng trừng nhìn đạo phủ màu xanh trên tay hần, sắc mặt ngưng trọng, nhưng miệng vẫn dùng giọng bình tĩnh đáp: "*Thập lục gia nóng nảy rồi, Thạch Hầu không có ý đối đầu với cậu. Có điều trước mắt, khắc khắc...*" Ông ho hai tiếng, không nói tiếp, nhưng ánh mắt nhìn về hướng Vương Thụy Chính rồi lại nhìn ra phía sau hần đầy thâm ý.

Vương Thụy Chính biến sắc mặt, lồng ngực phập phồng mấy lượt, sau cùng liền hậm hực dậm chân, thu tấm phủ màu xanh về, xoay người đỡ Tôn Ngọc

Phượng lui về bên cạnh chỗ Vương Tông Đức. Tôn Ngọc Phượng nhìn thấy con trai mình thương tích đầy người, tức thì lại khóc rống lên, nhào tới thân thể của Vương Tông Đức mà dậm chân dậm ngực không ngừng kêu gào.

Vương Tông Cảnh nhìn một màn đó có vẻ chán ghét, thỉnh thoảng xoay người bỏ đi, những người xung quanh nhất thời ngơ ngác, bắt gặp tách ra nhường lối, cứ thế dễ dàng đi khỏi đại đường, nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa. Nam Thạch Hầu bị hấn làm cho kinh hãi nhảy dựng lên, nhất thời cũng không kịp phản ứng, vội vàng quay đầu nhìn Vương Thụy Vũ. Chỉ thấy gia chủ Vương gia lúc này sắc mặt tựa hồ đã từ trắng chuyển thành đen, xem ra sắp sửa bạo phát tới nơi rồi.

Thầm thở dài, Nam Thạch Hầu nghĩ chuyện hôm nay e rằng không còn xử lý khéo được nữa rồi, ông khe khẽ lắc đầu rồi xoay người nói với Nam Sơn vẫn còn quỳ dưới đất: "*Tiểu Sơn, mau gọi Cảnh thiếu gia trở lại, bất kể ra sao, nhất định phải bám sát nó.*"

Tên béo ngẩn ra một lát, vội vàng đứng dậy, gật đầu đáp ứng một tiếng rồi sau đó rảo cẳng chạy ra khỏi đại đường.

Nam Thạch Hầu lại nhìn Vương Thụy Vũ, chỉ thấy mặt ông ta vẫn đen sì nhưng đã khẽ gật đầu, liền xoay lại nói lớn với tất cả mọi người xung quanh: "*Chư vị, chuyện này không nhỏ, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, gia chủ tự sẽ có quyết định, đương nhiên sẽ cho mọi người một lời giải thích, hôm nay xin mời mọi người về trước thôi.*"

Đám người Vương gia nhìn nhau, nhưng dưới uy quyền của Vương Thụy Vũ cũng không có ai dám nói thêm gì, đành lần lượt rời khỏi đại đường.

Kêu hạ nhân đem cang tới, cẩn thận đặt Vương Tông Đức vào đó, Vương Thụy Chính mặt đầy sắc giận không cam tâm, đang định đi theo đại tâu rồi khỏi, chợt nghe thấy Vương Thụy Vũ ở đằng sau gọi một tiếng: "*Thụy Chính, đợi một lúc.*"

Vương Thụy Chính dừng bước, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đại đường mọi người đã tản đi hết, chỉ còn lại có Vương Thụy Vũ và Nam Thạch Hầu vẫn đứng ở đó, ba người đứng đối diện với nhau, đại đường tức thì biến thành trống trải.

"*Còn có chuyện gì, đại ca?*" Vương Thụy Chính vẻ mặt rất khó coi, giọng điệu cũng chẳng dễ nghe.

Vương Thụy Vũ không trả lời ngay, bộ dạng giận dữ gần như sắp bạo phát của ông hiện tại cũng từ từ bình tĩnh trở lại, lúc này nhìn Vương Thụy Chính rồi chợt nói: "*Tám Liệt hỏa phù trong tay Tông Đức là do đệ cho nó?*"

Vương Thụy Chính biến sắc mặt, nhưng vẫn gật đầu đồng thời cất lời: "*Là đệ cho nó, nhưng đó là vì tư chất của A Đức không tệ, đã có thể sử dụng hỏa phù lục, thân là con cháu của Vương gia, đệ cho nó cũng là để phòng thân.*"

Ánh mắt của Vương Thụy Vũ lóe lên, mặt cũng hơi lạnh lẽo, nói: "*Vậy lúc đệ cho nó, có dặn nó vật này nghiêm cấm dùng đánh người Vương gia không?*"

Về mặt Vương Thụy Chính lập tức biến thành rất khó coi, đứng yên tại chỗ không đáp câu nào.

Nam Thạch Hầu đứng bên thấy không khí có phần căng thẳng, ông cau mày rồi cười mấy tiếng kha kha, bước lên giảng hòa: "*Gia chủ, Thập lục gia, đều là anh em một nhà, không có gì là không thể nói chuyện, cứ ngồi xuống từ từ bàn bạc, từ từ bàn bạc.*" Nói đoạn liền kéo chiếc ghế mời Vương Thụy Vũ ngồi xuống, lại đích thân đưa tay rót trà cho hai người bọn họ, xoay người đưa ánh mắt nhìn Vương Thụy Chính ra hiệu cho hắn cũng ngồi xuống.

Vương Thụy Chính lẳng lặng ngồi xuống, nhìn Nam Thạch Hầu rồi khẽ gật đầu với ông ta.

Vương Thụy Vũ ngồi xuống đó, sắc mặt cũng chưa dễ chịu đi bao nhiêu, mắt nhìn Vương Thụy Chính, dừng lại giây lát rồi cười lạnh nói: "*Tông Đức tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện thì cũng thôi, còn đệ hôm nay thì lợi hại nhỉ, rút Quỷ âm phù ngay giữa đám đông, có phải tính đại khai sát giới rồi chăng?*"

Da thịt trên mặt Vương Thụy Chính co giật mấy lần, đầu từ từ cúi gằm xuống. Vương Thụy Vũ nhìn bộ dạng của hắn tựa hồ càng thêm giận, dần mạnh chén trà xuống mặt bàn, quát lên bực dọc: "*Trong mắt đệ còn có gia chủ ta đây nữa hay không!*" Nói đoạn, không đợi Vương Thụy Chính trả lời liền đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Nam Thạch hầu cau mày đứng một bên, đợi Vương Thụy Vũ đi khỏi đại đường xong mới thở dài một hơi, tiến lại nhẹ giọng thốt: "*Thập lục gia, gia chủ đã đi rồi.*"

Sắc mặt Vương Thụy Chính vẫn trơ ra, chậm chậm đứng dậy, nhìn Nam Thạch hầu một lượt, cung tay đáp: "*Thụy Chính hành sự xúc động, đa tạ Nam quân gia đã giữ thể diện.*"

Nam Thạch Hầu cười khò nói: "*Gia chủ có ý lưu cậu lại, đợi không còn ai mới nói ra câu vừa rồi, cũng là trong lòng rất xem trọng Thập lục gia, cậu đừng có để tâm.*"

Vương Thụy Chính mặt không tỏ vẻ gì, gật đầu hít vào một hơi, chậm rãi đi ra ngoài. Nam Thạch Hầu nhìn bóng dáng hắn từ phía sau lưng, nỗi ưu phiền trong ánh mắt càng thêm nặng nề.

※※※

Nam Sơn đuổi theo ra tới ngoài cửa, đã không còn thấy bóng dáng Vương Tông Cảnh đâu nữa, trong lòng vội vã liền chạy về phía trạch viện mà Vương Tông Cảnh ở, nhưng chưa chạy được mấy bước thì đã dừng chân, nghĩ ngợi một chút rồi tóm ngay lấy một tên gia đinh hỏi một câu liền biết được Vương Tông Cảnh đi ra khỏi Vương gia bảo.

Nam Sơn vội vàng chạy thẳng ra phía cổng lớn, có điều chạy tí mù một mạch tới tận cổng lớn của Vương gia bảo cũng chỉ thấy con đường bên ngoài người đi qua lại như mắc cửi, nào thấy bóng dáng Vương Tông Cảnh đâu. Nó đứng ở cổng mặt mày nhăn nhó dậm chân bình bịch, nhất thời cũng không biết làm thế nào cho phải.

Vương Tông Cảnh rời khỏi Vương gia bảo, vệ sĩ canh cổng vẫn chưa biết chuyện phát sinh trong đại đường, hầu hết đều nhận ra vị thiếu gia nhà họ Vương vừa mới trở về không lâu này, liền chào hỏi mấy câu rồi vui vẻ để cho nó đi ra ngoài. Vương Tông Cảnh đi tới đường lớn trong thành, trong lòng cảm thấy phiền muộn, từ ngày trở về, cái tâm lý không thoải mái đó tới hiện tại đã đạt tới đỉnh điểm.

Trên đường người qua người lại, Long Hồ Thành hình như còn náo nhiệt hơn so với ba năm trước, những lối nhỏ ngõ hẻm đó tựa hồ cũng không có gì thay đổi khiến trong mắt Vương Tông Cảnh cũng như thêm mấy phần thân thiết, từ nhỏ tới lớn, nó đều chơi nghịch ở ngoài đường này. Cứ đi như vậy, thỉnh thoảng phía trước có một cái ngõ trông rất quen mắt, nó dừng lại cố nhớ một lúc, miệng liền nở một nụ cười nhẹ, đó chính là căn ngõ mà nó và Nam Sơn năm xưa cùng đi coi lên Lưu quả phụ nhà người ta tắm rửa, có điều không biết bây giờ sau ba năm, Lưu quả phụ còn ở đây nữa hay không, có còn xinh đẹp như năm đó nữa không?

Sau khi trở về, hồi đầu Nam Sơn nói chuyện với nó có mấy phần thận trọng, về sau quen dần mới từ từ phóng khoáng, nhưng thời gian cũng chưa tính là dài cho nên vẫn còn chưa đề cập tới vị "*dầu tràm dầu sò*" năm đó. Vương Tông Cảnh đứng tại góc đường, đi vào căn ngõ nhìn một lát, sau đó mới khe khẽ lắc đầu bỏ đi.

Nơi này đã gần tới cửa bắc của Long Hồ Thành, bước đi chậm rãi, Vương Tông Cảnh trong lòng vẫn còn cảm thấy có hơi bức dọc, nó tuy rời đi ba năm, nhưng có thể coi vẫn còn hiểu nhân tình thế thái, biết rằng mình hôm nay đã gây ra họa, đợi trở về Vương gia rồi e rằng đợi mình ở nhà cũng chưa chắc đã là thứ dễ xơi.

"Sớm biết thế này, thì đừng về nữa." Nó trong lúc tâm phiền ý loạn liền nghĩ như vậy, sau đó lại cảm thấy mấy lời cầu nhàu này của nó ngay cả bản thân cũng không tin nổi, thở dài một hơi ngẩng đầu nhìn, công thành bắc đã ở ngay phía trước, hai bên là tường thành cao vút kiên cố.

Ánh mắt nó nhìn tới tường thành, nhất thời có hơi hoảng hốt, đây là lần đầu tiên nó tới chỗ này kể từ khi trở về, nghĩ lại ba năm trước mình cũng từ chỗ này mà ra khỏi thành, bởi thế về sau mới sinh ra bao nhiêu chuyện. Đang ngờ ngẩn xuất thần đột nhiên trong lòng thoáng động, lại nhớ tới lời hôm đó Lâm Kinh Vũ nói trước khi đi.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, không hiểu sao lại không kiềm chế được, Vương Tông Cảnh đột nhiên lại rất muốn gặp Lâm Kinh Vũ, muốn nói với y mấy câu, dường như người đàn ông đó so với đám người Vương gia lại khiến nó cảm thấy có mấy phần thân thiết. Nhìn mấy người vệ sĩ ở công thành, nó chân chừ một lát rồi không đi về hướng công thành mà giống như ba năm trước đi thẳng lên tường thành.

Trên mặt thành vẫn không có người nào đi lại, ánh mặt trời mùa xuân ấm áp lười biếng chiếu đầu thành, kéo từ thân hình hắt ra một cái bóng dài thượt. Vương Tông Cảnh đi tới mép tường thành nhìn xuống dưới, lúc nhỏ cảm thấy tường thành rất là cao, bây giờ nhìn vẫn thấy cao y như vậy(*), ước chừng khoảng năm sáu trượng. Nó liền hít vào một hơi thật sâu, nhìn trái nhìn phải một lượt rồi quát lên một tiếng, cất bước xông thẳng tới mép tường thành.

Nháy mắt đã tới sát mép, chân Vương Tông Cảnh thỉnh thoảng phát lực, tức thì thân hình cường tráng của nó phóng lên như một con chim, phi từ tường thành nhảy ra. Nó giang hai cánh tay, thân hình mở rộng ra giữa chừng không, tiếng gió vù vù mãnh liệt thổi qua hai bên tai, cả người rơi xuống dưới rất nhanh.

Nháy mắt đã sắp tới mặt đất, mặt Vương Tông Cảnh không hề tỏ ra khiếp sợ, có điều chân tay liền co lại, cả người cuộn thành một khối, mượn sức rơi đứng vào thời điểm tiếp xúc với mặt đất liền lăn văng đi như một hòn đá, liên tục lăn mấy vòng liền mới hóa giải hết luồng lực ấy, sau đó lại nhảy vọt lên. Ngóai đầu nhìn tường thành cao vợi, miệng nó lộ ra một nét cười nhẹ rồi xoay người đi luôn, Bóng hình nhanh chóng biến mất trên con đường mòn ngoài thành.

Ven Long hồ, Ô Thạch Sơn, ở ngoài thành ngoài việc thi thoảng có yêu thú hung ác xuất hiện thì đường đi khá dễ nhớ và không khó đi lắm, Vương Tông Cảnh đối với nơi đây lại càng nhớ rõ, gần như không cần phải xác định lại đường, cứ thoải mái mà đi về hướng đó.

Hai bên đường đôi khi cũng có những mảng rừng nhỏ, cây cỏ rậm rạp, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai căn nhà cũ nhưng đều đã nát hồng hết và bị bỏ hoang nhiều năm rồi. Từ sau đại loạn yêu thú năm xưa, đám yêu thú còn sót lại hoành hành U châu nên bên ngoài thành trì có rất ít người cư trú. Vương Tông Cảnh đi một mạch, tâm tình tuyệt không giống với ba năm trước, nhiều nhất cũng chỉ là tùy tiện nhìn cảnh sắc hai bên đường mà thôi, đối với đám yêu thú có khả năng sẽ xuất hiện thì chẳng lo lắng gì hết.

Bất quá chuyện cũng thật trùng hợp, có một đoạn đường chẳng dài mấy mà năm xưa nó cũng đụng phải một con yêu thú, hôm nay khi mới đi được có hơn một nửa lộ trình thì chợt thấy đằng trước có tiếng gầm gừ, từ trong mảng rừng nhỏ có tiếng "*sột sọt*" rồi nhảy ra một con yêu thú chắn ngay giữa đường, hai mắt lộ rõ hung quang nhìn nó chằm chằm, nhe nanh múa vuốt.

Vương Tông Cảnh cau mày nhìn kỹ, trước tiên là ngắn người, sau đó trong lòng cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười. Con yêu thú trước mặt cũng khoi khoi lại là một con Bạch bối yêu lang.

Há cái miệng đồ lõm, Bạch bối yêu lang trừng mắt nhìn con mồi, tuy đối với việc người này không bỏ chạy có hơi bất ngờ, nhưng niềm khao khát trước miếng mồi ngon vẫn lớn hơn, liền gầm lên một tiếng vô tới.

Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn con yêu thú, sắc mặt vẫn như thường, thân hình căng ra nhưng không hề lùi lại. Bạch bối yêu lang tuy hung dữ, nhưng thực lực trong đám yêu thú thì chưa được tính là mạnh, ba năm qua trong khu rừng rậm nguyên thủy kia, Vương Tông Cảnh đầu đá cắn xé với những con yêu thú còn mạnh hơn con này rất nhiều.

Nháy mắt, Bạch bối yêu lang đã vồ tới trước mặt, ngoác miệng lộ ra những chiếc răng dài nhọn hoắt như muốn ngoạm ngay lấy Vương Tông Cảnh. Thân hình Vương Tông Cảnh thoáng động, đã lách sang bên tránh qua, sau đó xông thẳng tới cũng giống y như một con yêu thú to khỏe hung dữ, vồ ngay lên lưng Bạch bối yêu lang, hai tay khóa chặt cổ của con yêu dùng lực lật một nhát, tức thì con Bạch bối yêu lang bị một luồng đại lực vật nhào xuống đất.

Yêu thú phát ra một tiếng gầm lớn, móng vuốt khua loạn, nhưng Vương Tông Cảnh đã dán sát vào lưng con yêu, cánh tay thỉnh thoảng dùng sức, "*hây*" lên một tiếng, dù dưới lớp áo cũng có thể nhìn thấy lưng cánh tay nó nổi vòng những bắp thịt, một luồng sức mạnh ghê gớm nháy mắt phát ra vận ngoéo cái cổ sói. Chỉ nghe đánh "*khạch*", toàn thân Bạch bối yêu lang run rẩy rồi mất sạch sức lực nằm vật xuống.

Vương Tông Cảnh thả tay ra đứng dậy, mặt không biểu hiện gì, nhìn con Bạch bối yêu lang đang thờ phều phào những hơi cuối cùng trên mặt đất, sau đó lẳng lặng xoay người tiếp tục đi về phía trước. Đi được khá lâu nó mới đột nhiên nghĩ ra điều gì, liền đưa tay phui sạch bụi đất bám khắp áo quần.

※※※

Tiếp tục đi chẳng bao lâu thì đã nhìn thấy một cái hồ lớn ở phía trước cùng Ô Thạch Sơn ở bên cạnh, non nước cảnh vật trông vẫn như xưa. Vương Tông Cảnh trong lòng cảm khái, men theo con đường mòn đi lên trên, nhìn cảnh sắc hai bên lại cảm thấy như vừa mới hôm qua.

Căn miếu nhỏ trên đỉnh núi có thể nhận ra đã được tu sửa, những tường thung cửa sứt đều đã được tu bổ thay thế cẩn thận, xem ra cũng bởi vì Lâm Kinh Vũ ở lại nơi này nên Vương gia không dám sơ suất. Vương Tông Cảnh hít vào một hơi tiến lại gần, đứng ngay trước căn miếu nhỏ cất tiếng: "*Tiền bối, tôi là Vương Tông Cảnh, hôm nay tới bái phỏng người đây.*"

Bên trong căn miếu nhỏ vẫn yên tĩnh, không có ai đáp lời. Vương Tông Cảnh hơi bất ngờ, lại cao giọng nói lại một lần nhưng nơi này vẫn yên ắng như trước. Vương Tông Cảnh nhíu mày, thầm nghĩ hay là đã đi rồi? Trông cửa căn miếu cũng không đóng, nửa khép nửa mở, liền tiến tới do dự một chút rồi gõ lên cánh cửa, đợi một lúc rồi mới đẩy cửa bước vào.

Trong miếu, bức tượng thần nát hỏng trước đây đã không còn thấy đâu nữa, chắc là khi sửa chữa miếu đã bị người của Vương gia đem đi rồi, bên trong cũng đã được bày biện lại một cách đơn giản sạch sẽ và ngăn nắp, cũng chỉ có một cái giường, một bàn một ghế vậy thôi. Hiện tại không thấy người nào trong miếu, Lâm Kinh Vũ quả nhiên không có ở đây.

Chạy hùng hục một mạch tới đây, kết quả là vô ích, Vương Tông Cảnh đi ra khỏi miếu, trong lòng không khỏi có hơi thất vọng, cũng chẳng có ý quay về thành ngay mà tùy ý tìm một mép núi nhìn xuống mặt hồ gọn sóng lăn tăn phía dưới. Con gió trong lành thổi qua mặt mang theo cảm giác mát rượi khiến cho những phiền muộn trong lòng được giải tỏa đi khá nhiều.

Nó liền tìm một chỗ trên đỉnh núi, thoải mái ngồi xuống, thầm nghĩ cho dù có quay về thành cũng phải ôm một đống chuyện buồn, chẳng bằng ở lại đây đợi vị Lâm tiền bối kia cho xong. Ánh mặt trời tươi tắn chiếu rọi cảnh vật nước non, chiếu rọi thân thể nó, một cách đặc biệt dịu dàng.

Ai ngờ đợi một lèo cho tới tận khi trời đã dần tối, trăng đã mọc lên mà Lâm Kinh Vũ vẫn chưa trở về, cũng không biết rốt cục là chạy tới nơi nào rồi. Vương Tông Cảnh hậm hực đứng dậy, hoạt động cơ thể một chút rồi lắc đầu cười khổ. Ánh mắt lướt ra xa, chỉ thấy một vầng trăng sáng đang từ phía đông bay lên, mấy vì sao treo trên nền trời nhấp nháy nhưng đều không so được với ánh trăng trong vắt, những gợn sóng lăn tăn của Long hồ trong đêm phản chiếu ánh trăng tỏa xuống nhẹ nhàng phiêu lãng, càng tăng thêm vẻ đẹp để.

Vương Tông Cảnh nhìn tới xuất thần, trong lòng đột nhiên kích động, tựa như cơ thể bị giam hãm trong thành suốt ba ngày nay đã phát ngứa ngáy khó chịu rồi vậy, nhìn xung quanh im ắng không người liền nhe răng cười. Đột ngột, nó chạy thẳng một mạch xuống bờ hồ, vừa chạy vừa cởi quần áo, tới khi đến được bên hồ thì chỉ còn lại mỗi cái quần đùi sát người. Một làn hơi nước mát mẻ phả vào mặt, nó kêu lên một tiếng kì quái rồi quăng bầy đám quần áo trên tay sang một bên, sau đó nhảy lên không rơi "*tòm*" một cái xuống hồ.

Tiếng vỗ nước "*ỳ oạp ỳ oạp*" vang vọng khắp nơi, Vương Tông Cảnh mặc sức bơi lội cho thỏa thích trên mặt hồ rộng lớn, nước hồ trong veo ôm lấy thân hình cường tráng của nó như vô số cánh tay mềm mại dịu dàng ve vuốt cơ thể, từng làn nước từ chỗ hắt khuếch rộng ra khiến mặt hồ phẳng lặng dậy lên những con sóng.

Ánh trăng trên trời như nước khề rọi xuống, bầu trời cao v vời vợi, thiên địa mênh mông mà tĩnh mịch tựa hồ chỉ còn có một người, đang thoải mái chơi đùa, thỏa sức mà cười nghịch.

Lúc bơi tới giữa hồ, Vương Tông Cảnh dừng lại ngẩng đầu ngắm nhìn trăng sao, rồi đột nhiên ngụp sâu vào trong làn nước lặn thẳng xuống dưới.

Lúc mới bắt đầu lặn, trước mắt chỉ thấy một màu đen thẫm như mực, nhưng rất nhanh sau đó ánh trăng từ trên đỉnh đầu rọi xuống, xuyên qua mặt hồ chiếu vào trong tầng nước, cảnh vật dần trở nên rõ ràng trải rộng dần ra, trong tầm mắt của Vương Tông Cảnh lập tức xuất hiện một khu vực hoàn toàn mới mẻ và đẹp để.

Đó là một thế giới dưới đáy nước, ánh trăng trong sáng từ mặt hồ chiếu xuống, qua sự khúc xạ của nước hồ rọi tới đáy thành những gợn sáng lăn tăn, phản chiếu chao động, những lớp cát trắng mềm mại bày ra dưới đáy hồ bằng phẳng, những ngọn cỏ nước nhỏ mà dài màu xanh lục mọc lên từ cát, theo làn nước lay động mà phát phơ như có gió xuân thổi qua, trông như có một khu rừng nho nhỏ đảo ngược sâu dưới mặt nước.

Những tiếng nước róc rách bên tai như những tiếng sống nhạc du dương, thỉnh thoảng lại có những bóng khí trong suốt kích thước không đều từ những mảng cát trắng dưới vực nước sâu rộng phía trước nổi lên trên phát ra những tiếng ồ ọc, từng cái từng cái bay về phía mặt hồ.

Trong bụi cỏ, chỗ nào cũng thấy những con cá nhỏ cỡ ngón tay bơi lượn cực nhanh qua lại trong nước, có lúc tới mười mấy con tụ thành một đàn cá nhỏ nhón bơi giữa làn nước trong vắt mỹ lệ, lúc phân tán, lúc lại tụ hợp. Đối với kẻ lạ mặt xâm nhập như Vương Tông Cảnh, bọn chúng cũng không hề

kinh sợ mà ngược lại còn giống như rất hiếu kỳ, không ngừng lẩn vờn quanh thân thể cường tráng của nó.

Vương Tông Cảnh không kim được mỉm cười, đưa tay ra muốn tóm lấy một đám, chỉ thấy mấy con cá đó linh hoạt quẫy đuôi một cái liền thoát ra ngoài, sau đó tản ra bơi tới chỗ xa lại từ từ vào một chỗ. Vương Tông Cảnh cũng chẳng quản tới bọn chúng, lặn xuống đáy nước hai chân dùng sức đạp một nhát lên lớp cát, tức thì cả người nó lao thẳng về phía trước, cảm nhận rõ làn nước lướt qua bên má. Trong lúc thân thể nó uốn lượn trong nước phóng về phía trước như một con cá vô cùng tự do, lướt qua đám tảo nước đuổi theo những con cá, Vương Tông Cảnh liền cảm thấy tựa như bao nhiêu chuyện buồn trong lòng đều được rửa sạch.

Qua một lúc, nó chậm chậm dừng lại, trầm người yên tĩnh ngồi trên lớp cát trắng dưới đáy. Những hạt cát nhỏ mềm mại lướt qua da thịt cảm giác mát lạnh và mịn màng. Trải qua ngâm tẩm trong máu rắn Kim Hoa Cổ Mãng trong khu rừng rậm, cơ thể của nó liền phát sinh rất nhiều thay đổi, không những cường tráng cứng chắc mà nhìn thờ trong nước cũng lâu hơn rất nhiều so với người thường, cho tới tận lúc này mà nó tựa hồ vẫn chưa cảm thấy ngột thở.

Ngồi trong nước hồ, nó ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy phía trên mặt nước xuyên xuống vô số cột ánh sáng nhẹ nhàng chao động, như mộng như ảo, chiếu sáng cả thế giới đáy nước u tĩnh. Một vầng trăng treo giữa trời trông hơi lạnh lẽo nhưng lại có mấy phần dịu dàng, đang yên ả nhìn nó. Nó nhìn lên vầng trăng, ngơ ngẩn tới xuất thần, tất cả mọi thứ xung quanh tựa như cũng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng nước sâu thăm vẩn khẽ khẽ du dương bên tai như có như không.

Đúng lúc đó, Vương Tông Cảnh cảm giác trên đỉnh đầu mình chợt tối, bị một mảng bóng đen trùm qua.

Nó chợt ngẩng đầu từ dưới đáy nước nhìn lên trên.

Vừa nhìn đã tựa hồ như khắc vào trong tim

Dưới ánh trăng trong vắt từ mặt hồ rọi xuyên vào trong nước hóa thành vô số những bó tia sáng, trang trí toàn bộ thế giới dưới nước thành trong suốt lấp lánh như mộng ảo, vào khoảnh khắc ấy, trong ánh hào quang trắng trong mỹ lệ vô cùng ấy, có một thân hình cũng mỹ lệ vô cùng đang chậm chậm lặn xuống.

Mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng phiêu đảng trong làn nước, gọn sóng dịu dàng phớt qua má nàng. Trong ánh trăng, cặp mắt ấy đen láy sâu như biển, trong ánh sáng, dung nhan ấy khiến cho người ta không thể thờ nổi. Chiếc áo dài màu trắng ôm lấy thân thể của nàng dưới sự co ép của nước như dán chặt vào da thịt nõn nà trắng bóc. Nàng cứ ưu nhã mỹ lệ như thế mà chìm xuống dưới, như Thương hải long nữ trong những truyền thuyết cổ xưa của Thần châu hạo thổ, chậm chậm tới gần Vương Tông Cảnh, sau đó dừng ngay phía bên trên cách đỉnh đầu nó khoảng ba thước.

Khuôn mặt làm lay động hồn phách nhân tâm ấy, tựa hồ lộ lộ ngay trước mắt Vương Tông Cảnh, nó sững sờ nhìn nàng, không hề động đậy.

Ánh mắt trong trẻo như nước, nàng nhìn Vương Tông Cảnh, sau đó miệng nở một nụ cười tựa hồ như ẩn chứa một tia gian xảo, giờ một ngón tay thon nhỏ trắng nõn đặt lên môi mình.

Đó có phải là một dấu hiệu giữ yên lặng chẳng?

Vương Tông Cảnh không biết.

Dưới ánh trăng, đáy nước thăm thẳm, thế giới im lìm đầy những làn sáng lay động như mộng ảo ấy, một nam một nữ lặng lẽ nhìn nhau.

Cái nhìn ấy, khoảnh khắc ấy, đã tựa hồ khiến thời gian như ngưng đọng, biến thành giây phút vĩnh hằng.

—

Ghi chú: (*) Ở những vùng lạnh, khi nhiệt độ xuống dưới 0 độ và có tuyết rơi thì mặt sông hồ đều đóng băng, nếu băng dày có thể đi lại sinh hoạt trên mặt sông hồ khá thoải mái. Nhưng nếu đi phải chỗ băng mỏng, có thể sẽ bị trượt xuống nước sâu lạnh giá rất nguy hiểm, dễ dàng mất mạng. Ở đây ý nói rất lo sợ.

(*) Câu này nghe như truyện cười, đành chịu, ông Tiêu ông viết thế thì tởm dịch thế, bà con đừng có ném đá

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bạn thân

Thân hình chuyển động nhẹ nhàng như được làn nước nâng đỡ, người con gái mỹ lệ thân bí ấy khỏa mình bơi đi. Luồng nước mãnh mai quạt tới khiến Vương Tông Cảnh nhận rõ cảnh vừa rồi nhất định không phải là ảo giác. Khi nhìn thấy bóng dáng đẹp đẽ ấy đã sắp đi xa, trong lòng nó chợt thấy lưu luyến, thân hình liền chuyển động đứng hẳn dậy định đuổi theo. Nhưng đúng lúc này nó chợt cảm thấy tức ngực, ngay cả đầu óc cũng choáng váng, té ra nhìn thờ lâu quá sắp không xong đến nơi rồi.

Thế chất của nó tuy khác thường, nhưng rốt cục cũng chẳng phải thần tiên, cũng chưa từng tu luyện đạo thuật một cách nghiêm chỉnh, bởi vậy cho dù có thể nhịn thở lâu lâu một chút chứ cũng không thể cứ ở mãi dưới nước được. Vương Tông Cảnh đành dùng sức dầm mạnh chân, thân hình nhanh chóng nổi lên trên mặt nước, nhưng trong suốt quá trình đó, ánh mắt nó luôn nhìn về phía người con gái đó đang bơi lặn dưới làn nước sâu không một tiếng động.

Bóng dáng đó trong ánh trăng đẹp như tiên, uốn lượn bồng bênh bơi về phía xa

"Oap" một tiếng, thân hình cường tráng nhô lên mặt nước, nó há miệng như con thú hung hăng nuốt từng ngụm không khí, sau đó vội vội vàng vàng lặn xuống nước lần nữa.

Sóng nước lung linh, ánh trăng mê say, nhưng lúc này cảnh sắc như mộng ảo đẹp hớp hồn đó Vương Tông Cảnh đều chẳng để ý tới, chỉ nhìn tứ phía muốn gặp lại bóng hình kia. Thế nhưng y như nó đã lo lắng, người con gái thần bí đó đã biến mất dưới nước hồ sâu, không còn tung tích gì nữa.

Ánh trăng lạnh lẽo, sóng nước rung động, Vương Tông Cảnh đứng ngơ ngác giữa cát trắng cỏ xanh, nghe tiếng nước róc rách khe khẽ dường như được vang vọng lại từ đằng xa, nó chợt thấy như vừa đánh mất gì đó.

Bơi lên mặt nước rồi bước lên bờ, Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một vầng trăng sáng treo lơ lửng giữa bầu trời, đêm đã về khuya rồi. Từng giọt nước chảy xuống theo lọn tóc mai của nó, dầm dề khắp cơ thể cường tráng. Nó nhũn mảy cảm quần áo vớt ở bên cạnh lên, trầm mặc một lát rồi đi về phía đỉnh Ô Thạch Sơn.

Cảnh đêm tĩnh mịch, gió núi lạnh dần, có điều nó chẳng cảm thấy lạnh gì mấy, cứ đi rất nhanh lên tận đỉnh Ô Thạch Sơn. Khoảnh khắc vừa đặt chân lên đầu núi, ánh mắt nó đột nhiên động lại, chỉ thấy có một người đàn ông đứng ngay trước cửa miếu, ngẩng đầu nhìn trời.

Chính là Lâm Kinh Vũ.

Trong lòng nó thoáng vui vẻ, không nhận được liền rào bước tới, cất tiếng gọi: "Tiền bối."

Lâm Kinh Vũ xoay đầu nhìn, hơi ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Là cậu? Muốn thế này sao cậu còn tới đây?"

Vương Tông Cảnh nhìn Lâm Kinh Vũ đứng khoanh tay tại đó, tà áo tung bay, tựa như tỏa ra một cảm giác tiêu sái rất khó diễn tả, thanh tiên kiêu ngạo xanh lục ở sau người tỏa ra hào quang mờ mờ càng hấp dẫn sự chú ý của nó. Trong lòng nó chợt cảm thấy hơi kích động, chạy thẳng tới đứng ngay trước mặt Lâm Kinh Vũ, cung kính gặp người hành lễ, sau đó nói lớn: "Tiền bối, xin người thu con làm đồ đệ được không, con muốn theo người tu luyện đạo thuật!"

Lâm Kinh Vũ nhìn Vương Tông Cảnh, trong mắt không hề có tí kinh ngạc nào, vẻ mặt cũng như có nét cười nhàn nhạt, không đáp ứng lời thỉnh cầu của nó mà quan sát nó kỹ càng một lượt, sau đó mỉm cười nói: "Sao nào, đột nhiên lại chạy tới nói chuyện này với ta?"

Vương Tông Cảnh ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy nụ cười của Lâm Kinh Vũ rất ôn hòa, trong lòng liền cảm thấy ấm áp, liền cũng không giấu diếm nói hết mọi chuyện vừa phát sinh trong ngày rồi im lặng một lát, sau đó nói tiếp: "Tiền bối, con thực lòng cầu đạo, xin người thu con làm đồ đệ."

Nói đoạn nó liền hướng về phía Lâm Kinh Vũ quỳ xuống. Lúc ban ngày, có bao nhiêu người chần ách cùng cả uy thế của Vương Thụy Vũ nữa mà nó vẫn không chịu quỳ, nhưng lúc này đây, nó tình nguyện quỳ xuống. Có điều Lâm Kinh Vũ đã nhanh chóng chặn nó lại, Vương Tông Cảnh sức trâu trên người ghé góm, nhưng dưới một cái đưa tay nâng lên trông rất nhẹ nhàng của Lâm Kinh Vũ, cả người liền bị giữ im bất động vững chắc như một hòn núi nhỏ, khiến lòng nó sau khi kinh ngạc lại càng thêm nồng nhiệt, nguyện vọng được bái sư càng cháy bỏng.

Lâm Kinh Vũ kéo nó dậy, trầm mặc một lát rồi lắc đầu đáp: "Ta không có dự định thu đồ đệ, hơn nữa," Hắn nhìn Vương Tông Cảnh rồi nói tiếp, "Long Hồ Vương gia bản thân đã là thế gia tu chân, pháp thuật Phù lục gia truyền trong giới tu chân cũng là một phái có chỗ độc đáo riêng, cậu xuất thân từ chi trưởng của Vương gia, muốn tu chân việc gì phải bỏ gần tìm xa?"

Vương Tông Cảnh nhìn Lâm Kinh Vũ, không chần chờ nói ngay: "Con đã thấy đạo pháp Thanh Vân của người, cả thần thông của Thương Tùng đạo nhân nữa, con muốn được học thứ giỏi nhất!"

Những lời cuối nói chắc chắn như chém đinh chặt sắt, không hề dao động, nếu Vương Thụy Vũ đứng ở đây chỉ sợ mặt sẽ biến thành đen sì như đất nồi. Có điều Lâm Kinh Vũ lại bật cười, nụ cười đó rất ôn hòa, thế nhưng trong ánh mắt lại thoáng lộ vẻ kiêu ngạo, không hề có nửa phần khiêm tốn tránh né nào, có thể đó là một sự tự tin mạnh mẽ đủ để ngạo thị thế gian, nói ra một câu: "Không sai, cậu nói rất đúng."

Nhưng Lâm Kinh Vũ rốt cục cũng không giống như những cao nhân trong những câu chuyện xưa kể lại, lập tức thu nhận Vương Tông Cảnh thành tâm cầu đạo này làm đệ tử, mà chỉ thần nhiên nói: "Tính ta lười nhác, không có dự định thu đồ đệ, cậu không cần nói nữa."

Vương Tông Cảnh trong lòng thất vọng, lộ hẳn ra cả ngoài mặt. Trong Vương gia nó tuy có khá nhiều họ hàng, nhưng gia tộc quá lớn, năm xưa sau khi cha mẹ mất sớm, ngoại trừ tỷ ty Vương Tế Vũ ra, những người khác cũng không tính là thân thiết lắm, bây giờ lại xa cách ba năm mới trở về, càng cảm thấy xa lạ như có bức tường chắn. Nó cũng từng nhờ Minh Dương đạo nhân vốn ngụ trong Vương gia báo gửi lời nhắn tới Vương Tế Vũ đang tu đạo tận Thanh Vân Sơn, Minh Dương đạo nhân đáp ứng ngay, bất quá y cũng nói thẳng với nó, thứ nhất là Thanh Vân Sơn cách Long Hồ U Châu quá xa, tin tức có tới cũng phải mất một thời gian, thứ hai là môn quy của Thanh Vân Môn rất khắt khe, Vương Tế Vũ tu hành chưa thành cũng không thể tùy ý hạ sơn.

Bởi vậy Vương Tông Cảnh ngoại trừ việc hâm mộ đạo pháp Thanh Vân ra, kỳ thực trong ý muốn bái làm đệ tử Thanh Vân Môn, cũng có mấy phần hy

vọng có thể rời Vương gia đi Thanh Vân Môn để gặp người tỷ tỷ thân nhất trên đời của mình.

Có điều nghe thấy lời của Lâm Kinh Vũ có ý từ chối khéo, Vương Tông Cảnh lặng lẽ đứng dậy, chẳng nói lời nào. Lâm Kinh Vũ thấy sắc mặt của nó, nhưng hấn vẫn thản nhiên, cũng chẳng nói gì luôn. Đứng tại chỗ một lúc, Vương Tông Cảnh tự đấu tranh trong lòng, nhưng sau cùng cũng không làm được những hành động kiểu níu kéo mè nheo, chỉ lẳng lặng hướng về phía Lâm Kinh Vũ làm một lễ, rồi xoay người bước đi.

Đi được chừng năm sáu chục bước, chợt nghe thấy giọng người đàn ông đó từ sau lưng vọng tới: *"Ta tuy không thu đồ đệ, nhưng nếu cậu nhất định muốn bái nhập làm đệ tử Thanh Vân Môn, cũng không phải là đã hết cách."*

Vương Tông Cảnh chân động cả người, vụt xoay người, mặt lộ rõ nét vui mừng nhìn Lâm Kinh Vũ hỏi: *"Tiền bối, thật sao?"*

Lâm Kinh Vũ mỉm cười, đáp: *"Đại chương giáo của bản môn là Tiêu Dật Tài Tiêu chân nhân, từ khi ông ta chấp chương Thanh Vân, đã thay đổi rất nhiều quy chế tổ truyền, có thể coi là một nhân vật cực kỳ quyết đoán. Trong những hạng mục thay đổi đó, có một mục là cứ năm năm Thanh Vân Môn lại mở rộng cửa thu nhận một đám thiếu niên anh tài, chọn lựa những kẻ ưu tú để huấn luyện, có điều..."* Nói tới đây, Lâm Kinh Vũ cau mày một cách hiểm hoi, dừng một lát, rồi tiếp: *"Có điều quy định trong đó rất nghiêm khắc, cạnh tranh cũng cực kỳ thâm liệt, cậu có..."*

"Con sẵn lòng." Không đợi hấn nói hết, Vương Tông Cảnh đã đáp lớn.

Lâm Kinh Vũ mỉm cười lắc đầu, nói: *"Chuyện chi tiết, cậu về tìm Minh Dương mà hỏi cho cẩn thận."*

Vương Tông Cảnh gật đầu lia lịa, liền nói lời cảm ơn rồi cáo từ đi luôn. Nhìn bóng dáng tên thiếu niên đằng xa, Nét cười trên mặt Lâm Kinh Vũ dần biến mất, ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy vầng trăng lạnh lẽo kia vẫn treo lơ lửng giữa trời đêm, tỏa ra làn ánh sáng trong vắt.

Bộ dạng vừa rồi của tên thiếu niên, không hiểu vì sao lại cảm thấy như từng quen thuộc, hấn chăm chú nhìn ánh trăng, thầm khẽ thở dài. Chẳng biết năm xưa khi mình mới lên Thanh Vân, cảm giác của Thương Tùng lúc nhìn mình liệu có giống như cảm giác của mình hôm nay chăng?

※※※

Lúc trở về thì đêm đã khuya lắm, nhưng trên đường thì lại rất bình yên, không gặp một con yêu thú nào, có điều tới dưới chân Long Hồ Thành thì công thành đương nhiên là đã đóng từ lâu rồi.

Giờ có gọi thì cũng chẳng dễ mà mở được cổng ra, Vương Tông Cảnh nghĩ ngợi một lát rồi quyết định không gọi cổng nữa mà tìm một cây cổ thụ cao to ở ngay ngoài công thành, thoăn thoắt trèo lên trên, sau đó dựa vào chạc cây tính ngủ cho hết đêm. Cái kiểu ngủ này cũng là chuyện thường ở trong rừng rậm ngày trước, nó đã quen từ lâu rồi.

Màn đêm qua đi, những tia sáng đầu tiên của buổi sớm le lói chiếu đầu thành Long Hồ, người vệ sĩ canh gác vừa mở cổng ra liền nhìn thấy một bóng người cao lớn chạy lại, tức thì giật mình kinh hãi. Bất quá khi nhìn rõ diện mạo người chạy tới thì hấn cũng chẳng ngăn trở. Sau khi vào thành, Vương Tông Cảnh cũng chẳng đi đâu, về thẳng Vương gia báo.

Lúc này trời vẫn còn sớm, đại đa số mọi người vẫn còn đang trong giấc mộng lành, bất quá đám hạ nhân canh cửa đi chợ đương nhiên là đã rời khỏi giường. Vương Tông Cảnh từ cửa lớn đi thẳng vào, gia đình canh cửa không ngăn cản nó, nhưng nó thấy ánh mắt bọn chúng so với lúc nó đi ra thì đã khác hoàn toàn, chắc là chuyện ngày hôm qua hiện tại đã truyền khắp Vương gia báo rồi.

Có điều Vương Tông Cảnh cũng chẳng quan tâm đến chuyện đó, cũng không làm ra bộ dạng đột nhiên tỉnh ngộ chạy tới trước cửa nhà Vương Thụy Vũ quỳ gối xin tha tội, mà chạy một mạch về căn trạch viện nho nhỏ mà mình ở. Vừa đi qua cái cổng có mái che, Vương Tông Cảnh lại ngăn người ra, chỉ thấy dưới gốc cây ngô đồng giữa viện, tên béo Nam Sơn ngồi trên thảm cỏ lưng dựa vào gốc cây, đầu gục xuống ngực, hơi thở đều đều, lại ngồi ở đó mà ngủ.

Vương Tông Cảnh chậm chậm lại gần, sắc mặt hơi phức tạp nhìn Nam Sơn. Vừa định đưa tay khều hấn dậy thì lại chợt dừng động tác, ngắm nhìn khuôn mặt béo trắng đó một lát rồi thầm thở dài, xoay người đi vào trong nhà tới bên giường ôm lấy cả đồng chăn, định đem ra đắp lên người Nam Sơn.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy ngoài cổng viện vọng tới một tràng những tiếng bước chân, sau đó nghe thấy tiếng Nam Thạch hầu hơi nhỏ cất lên ngay dưới gốc ngô đồng, ông ta hạ giọng gọi hai lần: *"Tiểu Sơn, Tiểu Sơn?"*

Đang trong giấc ngủ, Nam Sơn giật mình tỉnh dậy, bộ dạng tựa hồ vẫn còn mơ màng, qua một lúc sau mới tỉnh hẳn, ngạc nhiên hỏi: *"Cha, sao cha lại tới?"*

Vương Tông Cảnh đứng ở trong nhà, xoay đầu vừa vặn nhìn đúng qua khe cửa thấy hai cha con nhà họ Nam đều đang ở dưới gốc ngô đồng. Nam Thạch Hầu quan sát Nam Sơn từ trên xuống dưới một lượt, thở dài nói: *"Con ở chỗ này đợi Cảnh thiếu gia, đợi nguyên cả đêm à?"*

Nam Sơn đưa mắt nhìn bầu trời phía xa đã sáng lên, gật đầu.

Vương Tông Cảnh ở trong nhà lại khẽ lắc đầu, trong lòng cảm động, đang định đi ra nói chuyện với cha con bọn họ, chưa nói tới tình nghĩa của Nam Sơn đối với nó, chỉ riêng việc trong đại đường hôm qua Nam Thạch Hầu cũng có nhiều chỗ bảo vệ cho nó, món ân tình này nó sẽ ghi nhớ. Có điều vừa mới giờ chân thì Vương Tông Cảnh lại phát hiện ra tay mình vẫn còn ôm đồng chăn, bây giờ hiển nhiên là không cần dùng tới nữa rồi, liền lắc đầu cười cười, xoay lại đi tới bên giường thả xuống, sau đó mới đi ra khỏi phòng.

"Hôm nay gia chủ sẽ gọi con qua hỏi, chính là vì chuyện Cảnh thiếu gia đánh lộn với Đức thiếu gia hôm qua, con biết chưa?"

Thình lình có tiếng Nam Thạch Hầu từ giữa đình viện vọng tới, Vương Tông Cảnh chậm bước một chút dừng người lại.

Nam Sơn gật đầu đáp: "*Hài nhi biết rồi.*"

Nam Thạch hầu nhìn nó, mặt không tỏ vẻ gì, nhàn nhạt nói: "*Phải nói như thế nào, con có tính chưa?*"

Nam Sơn lại gật đầu đáp: "*Biết ạ, hài nhi nhất định sẽ nói rõ sự tình với gia chủ, hôm qua đích xác là Đức thiếu gia đánh hài nhi, Cảnh thiếu gia nhìn không chịu được mới xuất thủ cứu, sau đó bọn họ hai người đánh nhau, nhưng vẫn là Đức thiếu gia động thủ trước, cuối cùng còn rút ra Liệt hỏa phù nên Cảnh thiếu gia mới ra tay hơi nặng.*"

Vương Tông Cảnh mấp máy môi, mặt lộ ra nét cười, cho dù người khác thế nào, tên béo này thủy chung vẫn là bạn mình.

Trong viện, Nam Thạch Hầu trầm mặc đứng yên tại chỗ không nói, sắc mặt cũng không có biểu tình gì, chỉ hờ hững nhìn Nam Sơn. Dần dần, khuôn mặt béo nộn của Nam Sơn lại phát sinh biến hóa, ban đầu là từ kiên định chuyển thành lạ lẫm, rồi tới nghi hoặc cuối cùng là ngạc nhiên. Vương Tông Cảnh nhìn hết toàn bộ thay đổi trên mặt nó, trong lòng thoáng cảm giác thấy có chút chẳng lành.

"*Cha, sao ạ?*" Tên béo bật cười, tiếng cười nghe ra có hơi ngắc ngứ, nhỏ giọng hỏi.

Nam Thạch Hầu vẫn lẳng lặng như cũ, qua một lúc sau, ông ta mới nói khẽ: "*Đêm qua, trừ con ra những người khác đều đã bị gia chủ gọi tới hỏi han, bọn chúng nói ngược hẳn với những lời con vừa kể.*"

Ở trong phòng, con người của Vương Tông Cảnh thu nhỏ lại, chầm chậm nắm chặt quyền, còn dưới gốc ngô đồng bên ngoài, lớp thịt trên mặt Nam Sơn cũng giật giật, sắc mặt nhanh chóng biến thành trắng bệch, nhưng không hiểu sao nó lại nhìn ngược lại cha mình, nhìn Nam Thạch Hầu chằm chằm. Nó mở miệng mấy lần mới nghẹn giọng hỏi một cách vô cùng khó khăn: "*Cha, cha nói với hài nhi điều đó, là ý gì?*"

Nam Thạch Hầu thâm thúy nhìn đứa con trước mặt, đứa con duy nhất của đời ông, trong mắt lộ ra mấy phần thương yêu được giấu kỹ, một lúc lâu sau, ông hít vào một hơi rồi đột nhiên nói một câu tựa hồ chẳng liên quan: "*Tiểu Sơn, kỳ thực con trước nay đều rất thông minh.*"

Nam Sơn im lặng không nói, chỉ sững sờ nhìn cha mình.

"*Từ lúc nhỏ trở đi, đặc biệt trong ba năm Cảnh thiếu gia thất tung vừa qua, con phải trải qua những ngày trong Vương gia không được ổn, thường bị người ta bắt nạt, nhưng con đó giờ đều tự mình chịu, không lần nào nói với cha.*" Nam Thạch Hầu nhìn nó, giọng nói vẫn trầm ổn như cũ, nhưng trong ngữ điệu đã lẫn một chút thương cảm, nói tiếp: "*Cha biết, con sợ cha khó xử, cha cũng thấu rằng con hiểu được hoàn cảnh của hai cha con chúng ta, cho nên cái gì cũng chịu nhịn.*"

Nam Sơn hiển nhiên không ngờ tới cha mình đột nhiên lại nói tới chuyện này, nhất thời ngơ ngác lúng túng, định nói lại thôi, mãi sau cùng mới kêu lên một tiếng: "*Cha.*"

"*Khi cha lớn bằng con, tuyệt đối không có được công phu nhẫn nại như con.*" Nam Thạch Hầu nhạt giọng, "*Cũng có lúc cha nghĩ, cứ để một đứa bé như con nhịn nhục như vậy, rồi cục đối với con sẽ là tốt hay không tốt? Cha làm một người cha mà để con mình phải chịu khổ như thế, làm cha có đáng gì?*"

"*Cha, đừng nói nữa, là hài nhi vô dụng.*" Không biết vì sao, giọng nói của tên béo Nam Sơn đột nhiên uất nghẹn, khẽ nấc lên một tiếng.

Nam Thạch Hầu nhè nhẹ thở dài, nhắm mắt lắc đầu, dường như cũng cảm thấy rất mệt mỏi. Nhưng chỉ giây lát sau khi thở ra hơi dài đó, lại mở bừng mắt, ánh mắt biến thành sắc bén: "*Tiểu Sơn, hôm nay khi đi gặp gia chủ, con hãy nói khác đi.*"

Thân hình Vương Tông Cảnh đột nhiên cứng ngắc, Nam Sơn bên ngoài cũng run bắn người, vẻ mặt tỏ ra buồn bã, chầm chậm cúi đầu đáp: "*Nhưng mà, Cảnh thiếu gia cậu ấy, là vì cứu hài nhi mới xuất thủ...*"

"*Cha biết, cha cũng chẳng dễ chịu gì, bởi vậy hôm qua con có thấy cha trong đại đường cũng một lòng bảo vệ Cảnh thiếu gia? Nhưng mà hôm nay tình thế đã thay đổi rồi, Thập lục gia đã coi chuyện này là một nỗi sỉ nhục lớn, y cũng cho rằng gia chủ mượn chuyện này để cố ý chính y, áp chế thế lực của chi thứ tư. Hôm qua y đã thu hợp chi thứ hai và chi thứ ba vào thành một bên, định hôm nay lúc bàn chuyện sẽ làm thật khó, nhất định phải trừng trị Cảnh thiếu gia.*"

Nam Sơn ngạc nhiên ngược đầu, nhất thời không nói lên lời.

Nam Thạch Hầu khẽ thở dài, tiếp: "*Trước mắt chuyện này đã liên quan tới việc tranh quyền đoạt lợi của nội bộ Vương gia, gia chủ tuy uy sâu thế dày nhưng mấy năm nay áp chế các chi thứ, kẻ dưới sớm đã bất mãn, chi thứ ba và thứ tư không kể, ngay cả chi thứ hai cũng bị chết mất một số người trong hai năm vừa rồi, thế lực giảm mạnh, đã có kẻ nói bóng nói gió rằng vì ban đầu chi thứ hai thực lực quá mạnh uy hiếp tới chi trưởng nên gia chủ mới mượn tay người ngoài làm suy yếu đi mối đe dọa.*" Về mặt ông ta vẫn thản nhiên, tựa hồ đã quen với những chuyện đầu đầu nội bộ kịch liệt này, chỉ nhìn con trai mình, nói: "*Tranh chấp nội bộ của Vương gia ngày càng căng thẳng, gia chủ đã lớn tuổi, nhìn khắp cũng chưa thấy có người nào kế thừa, người trẻ tuổi mà có hùng tài duy nhất chỉ có một mình Vương Thụy Chính. Tỷ tỷ của Cảnh thiếu gia Vương Tề Vũ tuy thiên phú hơn người nhưng do quá ít tuổi, hơn nữa muốn ngồi lên cái ghế gia chủ cũng không thể chỉ dựa vào tư chất tu đạo, quyền mưu tâm thuật thiếu một thứ cũng không xong.*"

Ông ta hít vào một hơi, chăm chú nhìn con trai, nói tiếp: "*Cứ như cha thấy, tuy địa vị của gia chủ trước mắt vẫn còn vững chắc, nhưng nhìn xa ra, vị trí gia chủ của Vương gia cuối cùng cũng sẽ rơi vào tay của Thập lục gia.*" Ông lắc đầu, trầm giọng, nhìn Nam Sơn: "*Con không được gây họa*

vào người."

Sắc mặt Nam Sơn trắng nhợt, trong nét kích động có ẩn chứa sự thê lương, cặp mắt không biết có phải là do đêm qua thiếu ngủ hay không mà vẫn lên những tia máu, cắn chặt răng đến run cả người, miệng há ra lại thôi, bất kể thế nào cũng không nói ra được lời đáp ứng.

Nam Thạch Hầu hơi lo lắng nhìn con trai, ánh mắt vô tình liếc qua về phía căn nhà, trầm mặc giây lát rồi khẽ nói: "*Tiểu Sơn, cha biết Cảnh thiếu gia là bạn tốt nhất của con từ bé tới lớn, ba năm trước cậu ta mất tích, trừ tỷ tỷ của cậu ấy thì cả Vương gia cũng chỉ có một mình con lên khóc vì nó.*"

Ở phía sau rèm cửa, thân hình Vương Tông Cảnh khẽ run lên.

"Nhưng mà ngoài Cảnh thiếu gia ra, con còn có cha, còn có mẹ, còn có nhà họ Nam chúng ta. Cảnh thiếu gia bất kể thế nào cũng là họ Vương, bọn họ cho dù trách phạt cậu ấy chắc cũng sẽ không thể quá đáng, nhưng cha con nhà họ Nam ta, nếu chọc vào vị gia chủ tương lai của Vương gia, thì sẽ ra sao?"

"Con từ nhỏ đã biết nhẫn nhịn chịu sự bất nạt, là vì cái gì? Chẳng phải là vì để cho cả nhà chúng ta để sống hơn trong Vương gia bảo này hay sao?"

"Phải, cha cũng từng nghĩ, nếu những ngày để con cái phải chịu uất ức đó mà không làm nổi, thì chúng ta ắt phải rời Vương gia ra ngoài tự lập môn hộ. Nhưng thiên hạ rộng lớn mà thói đời thì gian hiểm, năm xưa khi chưa được gia chủ đề bạt, cha và mẹ con đã phải trải qua những ngày tháng lưu lạc khổ không sao chịu nổi, sự khổ sở ấy khiến cho người ta không dám nghĩ tới, cha làm sao có thể tùy tiện đập cửa đi ra, để mẹ con lại phải chịu khổ lần nữa..."

"Cha..."

"Cha!" Thành linh tiếng hét kèm theo tiếng khóc ngắt ngang lời Nam Thạch Hầu, Nam Sơn đầy mặt nước mắt, bờ môi run rẩy nhưng vẫn nghiêng răng cố không để phát ra tiếng nấc, sau đó nó nắm chặt quyền cùi găm mặt, từng chữ từng chữ chậm rãi nói: "*Hài nhi hiểu rồi!*"

Nhìn những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt béo nộn, nhìn khuôn mặt trắng nhợt đó của con trai, trong mắt Nam Thạch Hầu thoáng lộ ra vẻ buồn bã, đưa tay vỗ nhẹ lên vai Nam Sơn, sau đó đi khỏi trang viện.

Gió nhẹ khe khẽ thổi, lá cây ngô đồng xào động phát ra những tiếng xào xạc, khuấy động không gian tịch mịch trong viện.

Tên béo đứng ỳ ra đó rất lâu mà nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, giống như đã mất hồn lạc phách. Mãi sau mới ngo ngắc xoay người từ từ đi ra, lúc qua cái cổng có mái che thậm chí còn bị vấp bực cổng ngã xoài ra, nhưng nó vẫn ngo ngắc như thể chữ không tỉnh lại, mơ màng bò dậy rồi từng bước rời khỏi.

Gió sớm thổi tới hơi lành lạnh, buổi sáng sớm mùa xuân ấy, trong gió lạnh dường như có lẫn một tiếng thở dài.

Minh Dương đạo nhân cùng mấy vị sư đệ Thanh Vân Môn ngụ trong Vương gia bảo, ngày thường địa vị của họ rất được tôn sùng, Vương gia đặc biệt cấp cho họ một căn trạch viện lớn rất thanh tĩnh để phục vụ việc ăn ở tu hành. Mấy năm nay, Thanh Vân Môn giúp rất nhiều cho Long Hồ Vương gia, bởi vậy Vương gia ngoài việc cung phụng hàng năm cho Thanh Vân Sơn, đối với những người Thanh Vân như đám Minh Dương cũng cực kỳ tôn trọng.

Trạch viện mà người Thanh Vân ngụ nằm hẳn ở một phía khác trong Vương gia bảo, cũng cách đường lớn ngoài phố khá xa, vì người tu đạo ưa thanh tĩnh chứ không ưa ồn ào. Thường ngày đám Minh Dương đạo nhân không đòi hỏi gì về chuyện ăn mặc, ngay cả mấy hạ nhân Vương gia phải tới hầu hạ cũng khéo léo từ chối. Bởi vậy khi Vương Tông Cảnh thừa lúc còn sớm đi tới nơi này đều không gặp một hạ nhân nào. Quang cảnh tĩnh mịch, cửa viện mở rộng, trong sân tràn满 những trúc mảnh cỏ xanh, sạch sẽ trang nhã, một người mặc đạo bào đang đứng nhắm mắt và hít thở sâu dưới khóm trúc trong viện, chính là Minh Dương đạo nhân đang luyện tập thổ nạp.

Vương Tông Cảnh đứng ngoài cổng, nhất thời hơi do dự và hơi lo lắng, không biết có nên đi vào không. Minh Dương đạo nhân ở bên kia cũng đã phát hiện ra, ngoái đầu nhìn lại, vẻ mặt thoáng mỉm cười, nói: "*Thì ra là Cảnh thiếu gia, xin mời vào đi.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu đi tới, trạch viện ở đây so với chỗ nó ở thì lớn gấp mấy lần, ngay chỉ cái sân thôi cũng thấy phải tốn rất nhiều công phu, có thể thấy Long Hồ Vương gia đối với những người của Thanh Vân Môn đích xác mười phần coi trọng. Bất quá Minh Dương đạo nhân cũng không quan cách, sắc mặt ôn hòa, nhìn thấy Vương tông cảnh tới liền chào đón sau đó hỏi xem nó tới đây có việc gì.

Vương Tông Cảnh cũng không chần chờ gì cả, liền đem chuyện mình lên Ô Thạch Sơn bẩm kiến Lâm Kinh Vũ nói hết một lèo, sau cùng nói Lâm Kinh Vũ bảo nó về hỏi Minh Dương phương pháp bái nhập vào làm đệ tử Thanh Vân ra sao. Minh Dương đạo nhân nghe nói liền ngắc ra, quan sát Vương Tông Cảnh suốt một lượt, trầm ngâm giây lát rồi lại mỉm cười nói: "*Thì ra cậu muốn hỏi chuyện này, vậy cũng không có gì, cậu hãy nghe ta nói kỹ cho cậu một lần.*"

Vương Tông Cảnh vội vã cảm ơn, rồi đứng yên lắng nghe cẩn thận những lời Minh Dương đạo nhân nói.

Thanh Vân Môn chính là một đại phái ngàn năm, là đỉnh cao trong đám môn phiệt tu chân chính đạo tại Trung thổ Cửu châu, danh tiếng đương nhiên là thiên hạ đều hay. Trong việc thu đồ đệ trước đây đều là những tiền bối sư trưởng của bảy chi phái trên Thanh Vân trong lúc hành tẩu thiên hạ nếu phát hiện kẻ lương tài mỹ chất thì liền đem về dạy dỗ thu làm đồ đệ. Có điều đương kim chủ nhân Tiêu Dật Tài Tiêu chân nhân sau khi tiếp chương Thanh Vân lại đứng vào thời điểm mấy phen liên tiếp đại kiếp Ma giáo và yêu thú năm xưa, thiên hạ đại loạn, Thanh Vân Môn tuy vào thời điểm cuối cùng ra sức cứu vãn được đại cục nhưng cũng bị nguyên khí đại thương, tinh anh bị thương và chết rất thảm liệt, tựa hồ sẽ phải trầm luân như mấy đại phái khác.

Nhưng vị Tiêu Dật Tài Tiêu chân nhân đích xác là nhân kiệt một thời, bụng chứa hùng tài, ngực ôm võ lược, sau khi rút kinh nghiệm xương máu liền kiên quyết thay đổi các quy chế tổ truyền của Thanh Vân Môn. Mấy chục năm nay không ngừng cải đổi mạnh mẽ trên nhiều phương diện, tựa như khiến Thanh Vân Môn phát sinh biến hóa tới nghiêng trời lệch đất. Chuyện khác không nói, quan trọng nhất chính là việc Tiêu Dật Tài ra sức bài bỏ dư luận, đem bảy mạch tổ truyền từ xưa tới nay của Thanh Vân hợp lại thành một. Riêng chỉ chuyện này, năm xưa tại Thanh Vân Môn cũng đã dấy lên bao sóng gió, trong đó còn có vô số phân tranh chia cắt nội bộ, điều này cũng chẳng cần phải kể nhiều, bất quá tới sau cùng, vẫn được thay đổi chiếu theo ý Tiêu chân nhân. Thanh Vân Môn bây giờ, từ một đạo phái vốn khá phân tán đã trở thành môn phái trên dưới thống nhất mạnh mẽ còn hơn cả ngày xưa.

Nói tới chuyện đó, kỳ thực kiệt tác này của Tiêu chân nhân cũng có mấy phần là do mấy trường đại kiếp nạn kia ban cho. Một lượng lớn nguyên lão trưởng bối cao thủ của Thanh Vân Môn gần như đều qua đời hết trong mấy trường đại chiến loạn. Sau khi kiếp loạn đã qua, thế hệ trẻ tuổi của Thanh Vân lớp lớp nổi lên, Tiêu Dật Tài mới có thể liên ngang kết dọc, thuyết phục hết nước hết cái, quyền mưu tâm thuật liên tiếp mấy trận, giảng rõ lợi hại, hứa hẹn lợi ích mới lấy được sự đồng ý của thủ tọa mấy phân mạch thực lực mạnh mẽ, sau cùng áp chế toàn bộ những tiếng phản đối trong môn phái, làm ra cuộc cải biến lớn lao. Từ đó trở đi, tình hình Thanh Vân Môn được đổi mới hoàn toàn, Tiêu chân nhân lại có đại tài, thêm vào trong các thế hệ truyền nhân của Thanh Vân thực sự cũng có một số lớp anh tài kiệt xuất, thiên phú siêu tuyệt, cứ như vậy sau mấy chục năm, Thanh Vân Môn như được đực hóa trùng sinh(*), thế lực một lần nữa lớn mạnh, tuy không dám nói một mình ngạo thị thiên hạ, nhưng so với rất nhiều hào môn đại phái mới quét khỏi cũng không hề kém cạnh.

Bất quá một số chuyện ẩn bí trong môn phái, Minh Dương đạo nhân đương nhiên sẽ chẳng nói kỹ cho một thiếu niên như Vương Tông Cảnh nghe, chỉ đơn giản nói qua một số quy củ trong phái, chủ yếu nhất vẫn là nói tới "*Hội Thi Thanh Vân*". Cái gọi là Hội Thi Thanh Vân cũng là một hạng mục được sinh ra trong quá trình cải cách Thanh Vân năm xưa, tức là cứ mỗi năm năm Thanh Vân Môn sẽ mở rộng cửa thu nhận các thiếu niên anh tài, chỉ cần người có tư chất thiên phú cùng lai lịch rõ ràng là đều có thể tới, sau khi sư trưởng của Thanh Vân Môn kiểm tra qua sẽ tạm thu vào chân núi, dạy trước một số pháp thuật cơ sở. Cứ như vậy một năm sau sẽ tiến hành một trường thi tuyển nghiêm khắc, cũng chính là Hội Thi Thanh Vân nổi tiếng thiên hạ, từ đó chọn ra một số ít đệ tử ưu tú chính thức thu làm đệ tử Thanh Vân Môn.

Vương Tông Cảnh nghe tới say mê lạc phách, không kìm được hỏi: "*Xin hỏi đạo trưởng, tới khi Hội Thi Thanh Vân kết thúc thì có thể thu nhận mấy người đệ tử?*"

Minh Dương đạo nhân mỉm cười, nhìn nó đầy thâm ý, đáp: "*Hội thi năm năm trước, áng chừng có khoảng năm trăm người bài nhập, một năm sau tại Hội Thi Thanh Vân, chính thức thu vào làm đệ tử được bốn mươi người.*"

"*Khệt... Vương Tông Cảnh hít vào một hơi khí lạnh, Hội Thi Thanh Vân này lại nghiêm ngặt như vậy, thực còn vượt xa dự tính xấu nhất của hắn, tính lại số người được thu nhận còn chưa tới một phần mười, xem ra bức cổng của Thanh Vân Môn kia quả nhiên là danh môn đạo phái, cao tít, thật là khó như lên trời.*"

Minh Dương đạo nhân nói: "Người đời thường nói thầy tốt khó cầu, nhưng những người tu đạo như ta, thực sự tìm được một tên đệ tử tư chất thiên phú xuất chúng mới gọi là gian nan. Cái biện pháp sư trưởng vân du thiên hạ ngày xưa, thật quá coi trọng vào cơ duyên vận may. Ngược lại như bây giờ sau khi định ra Hội Thi Thanh Vân, trong mấy chục năm đã thu được không ít đệ tử có thiên phú cực cao, khác biệt hoàn toàn. Bởi vậy mới nói, Tiêu chân nhân của bản môn đích thực là hùng tài vĩ lược, hùng tài vĩ lược đó"

Nói tới đây, Minh Dương đạo nhân không kìm được phải gật đầu tán thưởng, mặt lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ, hiển nhiên đối với vị Tiêu chân nhân trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn là kính phục thực lòng.

Vương Tông Cảnh đứng yên ngẫm nghĩ, chợt nhớ ra một chuyện liền ngắt đầu hỏi Minh Dương đạo nhân một câu: "Đạo trưởng, có một chuyện tôi muốn thỉnh giáo. Ba năm trước lúc tôi còn ở Vương gia, nhớ rằng tỷ tỷ tôi Vương Tế Vũ có nói tới Hội Thi Thanh Vân, không biết tỷ ấy về sau..."

Minh Dương đạo nhân mỉm cười đáp: "Tỷ tỷ cậu là được Long Hồ Vương gia tiến cử, ngày đó Thanh Vân và Vương gia kết minh, tỷ tỷ cậu tư chất lại cao, bởi vậy lúc ấy chương giáo chân nhân đặc biệt hạ pháp chỉ miễn thi, trực tiếp nhập môn."

Vương Tông Cảnh ngẩn người, nói: "Thì ra là vậy."

Minh Dương đạo nhân nói tiếp: "Không sai, kỳ thực cũng không phải chỉ có Long Hồ Vương gia các cậu, hiện tại những thế gia đại tộc có giao hảo với Thanh Vân Môn rải khắp Cửu châu, trong đó sẽ có một số chuyện gần giống như vậy, đương nhiên một số con cháu thế gia đệ tử đó sẽ dễ dàng ra nhập Thanh Vân Môn hơn người khác, nhưng số đó cũng chẳng nhiều đâu. Trừ số đó ra, cũng không ít con cháu khác của thế gia tu chân cũng hy vọng có thể bài nhập làm đệ tử Thanh Vân Môn, bởi vậy trong mỗi đợt năm năm mở cửa thu đệ tử, vì đề tranh thủ một chút về số người tại thời điểm cuối cùng đủ tư cách làm đệ tử Thanh Vân, con cháu của các thế gia kéo đến càng ngày càng đông. Cậu nếu muốn đi theo con đường này thì phải suy nghĩ cho kỹ, thiên hạ anh tài vô số, nhưng cũng không phải tất cả mọi người nhất định đều công bằng. Có người trời sinh có số mạng tốt, xuất thân đại gia, con đường của họ sẽ dễ hơn cậu nhiều đấy." Ông ta cười nhìn Vương Tông Cảnh, đều đều thốt: "Nếu như ta đoán không sai, phen này nếu cậu đi theo còn đường tiền đồ khó dò đó, e rằng Long Hồ Vương gia sẽ không ủng hộ chút nào đâu, vậy thì cũng giống như rất nhiều kẻ xuất thân phàm tục, không tiền, không quyền, không có chỗ dựa, y như những thiếu niên nghèo khổ vậy."

Mọi Vương Tông Cảnh khẽ chớp mắt nhìn Minh Dương đạo nhân, xem ra một tràng gậy họa hôm qua đã truyền đi xôn xao khắp chốn, ngay cả đám người Thanh Vân Môn cũng đều biết cả rồi. Có điều nó bây giờ tình hình kiên cường, cũng chẳng tỏ ra buồn rầu chán nản gì, chỉ hít vào một hơi đáp: "Cảm ơn đạo trưởng đã nói cho tôi biết."

Minh Dương đạo nhân mỉm cười: "Cũng không có gì."

Vương Tông Cảnh còn muốn thỉnh giáo thêm vài chuyện, đang định mở miệng thì chợt nghe cổng đình viện đột nhiên truyền tới một tiếng gọi:

"Cảnh thiếu gia."

Hai người xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nam Thạch hầu đứng ở ngoài cổng, sắc mặt phức tạp nhìn vào trong, trầm mặc một lát rồi nói: "Cảnh thiếu gia, gia chủ cùng chư vị trưởng bối trong tộc đều đang ở đại đường, hiện tại mời Cảnh thiếu gia qua đó, bàn bạc một số thứ liên quan tới việc xử lý chuyện hôm qua."

Sắc mặt Vương Tông Cảnh trở nên lạnh lùng, nhưng không tỏ ra giận dữ, chỉ có vẻ chán nản, nhạt nhẽo đáp: "Biết rồi." Nói đoạn nó xoay đầu làm lễ với Minh Dương đạo nhân, nói: "Cảm ơn đạo trưởng chỉ dạy, Tông Cảnh hôm khác lại tới thăm."

Minh Dương đạo nhân gật đầu đáp: "Cậu đi đi."

Vương Tông Cảnh theo Nam Thạch Hầu rời khỏi, nhìn bóng lưng của hai người dần khuất, Minh Dương đạo nhân tiếp tục đứng ở trong sân một lúc nữa, sau đó mới trở về một căn phòng phía tây, đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng bày biện đơn giản, sát tường đặt ba tấm bồ đoàn, lúc này Lâm Kinh Vũ lưng đeo trường kiếm lại đang ngồi xếp bằng trên tấm bồ đoàn chính giữa, nhắm mắt không nói.

Minh Dương đạo nhân tiến tới ngồi bên cạnh hắn, nói: "Cậu ta đi rồi."

Lâm Kinh Vũ gạt đầu, chậm chậm mở mắt.

Minh Dương đạo nhân trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Chuyện hôm qua e rằng có chút phiền phức, nghe nói chi thứ tư của Vương gia có người không chịu dàn xếp ổn thỏa, ý đồ mượn cơ sinh sự."

Lâm Kinh Vũ nhú mày, xoay đầu lại nhìn Minh Dương. Minh Dương đạo nhân cười khỏ: "Đây là chuyện của Vương gia, chúng ta cũng không tiện nói."

Lâm Kinh Vũ vẫn lặng yên không nói, một lúc sau chợt lấy từ trong lòng ra một cái bình nhỏ bằng ngọc đen đưa cho Minh Dương đạo nhân, nhàn nhạt nói: "Đây là Huyết ngọc cao, đệ cầm qua đó giúp thằng bé này một chút."

Ánh mắt Minh Dương đạo nhân lướt qua rồi dừng lại trên chiếc bình ngọc đen nhỏ, mặt thoáng lộ nét cười đáp: "Được thôi."

Ghi chú: (*) Dục hòa trùng sinh là nói về tích hòa phượng hoàng tái sinh sau khi toàn thân bốc cháy. Ý nói coi như sống lại từ sau trận họa kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngâm giúp

Sơ với ngày hôm qua, đại đường của Vương gia bảo ít người hơn rất nhiều, nhìn chỉ khoảng bảy tám vị mà thôi. Ngoại trừ Vương Thụy Chính trẻ nhất ra, số còn lại đều là những vị tiền bối của Vương gia năm sáu chục tuổi đầu đức cao vọng trọng. Ngược lại ở tại sân bên ngoài đại đường người đứng không ít, có đủ cả người của cả bốn chi trưởng thứ, những kẻ không liên quan thì đều đứng ở góc xa ngó vào, còn những người có dính líu thì được an bài đứng đội ngay ngoài cửa.

Đám thiếu niên đánh lộn ngày hôm qua đều có bộ dạng đem thân tội đứng ngay ngoài cửa đại đường, có điều chia cách rõ ràng giữa hai bên, Vương Tông Cảnh đứng một mình ở bên trái, đám còn lại đứng hết ở bên phải. Cách một lúc Nam Thạch Hầu lại từ đại đường đi ra gọi một đứa vào trong, trả lời các câu hỏi trước mặt các vị tiền bối Vương gia, một lúc sau thì lại đổi đứa khác, cứ luân phiên như vậy.

Vương Tông Cảnh đứng một mình ở bên cửa, mặt mũi dửng dưng, ở trong đại đường vọng ra những tiếng hỏi đáp nho nhỏ mơ hồ, đám thiếu niên đứng bên đôi diện sắc mặt đầy vẻ cung kính nhưng xem ra trong mắt lộ rõ vẻ đối địch. Cả trong lẫn ngoài đại đường không khí tựa hồ đều rất căng thẳng, ngay cả những kẻ vô can trong Vương gia đứng từ xa dòm lại cũng không dám lớn tiếng nói chuyện.

Lại một tên thiếu niên nữa đi ra, theo ngay sau nó là Nam Thạch Hầu sắc mặt nặng nề, ánh mắt lướt qua mặt Vương Tông Cảnh một chút rồi chuyển qua chỗ khác, trầm giọng kêu: "*Tiểu sơn, người vào đi.*"

Tên béo vẫn đứng ở phía xa luôn cách đám thiếu niên Vương gia một đoạn, nghe thấy phụ thân kêu thì thân hình không hiểu vì sao khẽ run lên, sau đó nhỏ giọng đáp lời, từ từ tiến lại. Vương Tông Cảnh nhìn nó, chỉ thấy khuôn mặt béo nộn giờ trông rất tiêu tụy, ngay cả cặp mắt cũng vẫn đầy những tia máu, không biết có phải tại cả đêm không ngủ hay không.

Lúc đi ngang qua bên Vương Tông Cảnh, Nam Sơn chân chừ giầy lát, cần cổ khẽ động như muốn ngoái đầu nhìn sang, nhưng động tác của nó nhanh chóng cương cứng lại, nghiêng răng đi thẳng vào trong đại đường mà không nhìn Vương Tông Cảnh nữa.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh dõi theo thân hình tên béo chậm chậm đi động, khuôn mặt lạnh nhạt lần đầu tiên xuất hiện biểu tình phức tạp.

Tiếng nói chuyện nho nhỏ mơ hồ lại từ trong đại đường vọng ra lần nữa, đám thiếu niên đứng bên phải lúc này trông khá căng thẳng, lóng lóng dỏng dỏng tai lên nghe, tựa hồ đặc biệt quan tâm tới những câu trả lời của Nam Sơn. Có điều những âm thanh đó vì quá nhỏ, bọn chúng cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được vài từ nói lớn tiếng mà thôi. Còn Vương Tông Cảnh thì vẫn tỏ ra lạnh nhạt đứng yên tại chỗ, cũng không ai biết nó có nghe thấy tiếng hỏi đáp trong đại đường hay không.

Ánh nắng xuân ấm áp chiếu xuống khoảng sân rộng rãi, hoa tươi đua nở, cây cỏ thắm xanh.

Thình lình, trong đại đường một tiếng nói đột nhiên cất cao giọng, giống như đang lớn tiếng quát mắng mấy câu, lại giống như đang trách hỏi nghiêm khắc, điều này làm đám người đứng ngoài xôn xao hẳn lên, ai cũng nhìn về hướng đại đường, bầu không khí tựa như cũng tức thì trở nên căng thẳng. Bất quá âm thanh đó nhanh chóng yên trở lại, trong đại đường lại khôi phục bộ dạng vốn có, có điều rõ ràng lần xét hỏi này thời gian kéo dài hơn rất lâu so với những thiếu niên trước.

Rốt cục, đang lúc cảm giác thời gian trôi quá chậm thì sau hai tiếng nói nhỏ cuối cùng, Nam Sơn cũng từ từ bước ra. Ánh mắt của tất cả mọi người trong sân kể cả Vương Tông Cảnh đều rơi trên người tên béo mặt mũi trắng nhợt trông đầy vẻ tiêu tụy thậm chí là yếu ớt này. Nam Sơn thì cúi gằm mặt chậm chậm đi qua bậc cửa.

Mỗi một bước đi, tựa hồ đều phải tốn sức lực toàn thân, lúc đi ngang qua thân hình cao lớn ở bên cạnh, bước chân Nam Sơn dừng lại, xoay đầu nhìn thấy Vương Tông Cảnh cũng đang nhìn nó, miệng nó mấp máy như có đầy một bụng tâm sự mà tới miệng thì tắc nghẹn rồi bị nuốt trở lại, sắc mặt nó trắng bệch bước qua Vương Tông Cảnh, sau đó lại chậm chậm, chậm chậm đi về phía đám thiếu niên bên kia.

Đám thiếu niên Vương gia đều thờ phào một hơi, mặt mũi lộ ra nét cười, không khí tức thì cũng trở nên hòa hoãn, có đứa còn cười hi hi bước tới vỗ vai vỗ đầu Nam Sơn. Nam Sơn thì giống như một người gỗ, chẳng có bao nhiêu tri giác, cứ kệ bọn chúng vỗ đập cười hỏi, chỉ cúi gằm mặt rồi từ từ rời khỏi.

Đúng lúc này, đột nhiên cả đám nghe thấy kẻ phía đối diện kia kêu lên: "*Tiểu Sơn, cậu qua đây.*"

Đám thiếu niên nhất thời ngạc nhiên, còn thân hình Nam Sơn vụt cứng ngắc, sau đó xoay người nhìn về phía Vương Tông Cảnh.

Sắc mặt Vương Tông Cảnh lạnh nhạt nhìn nó, giãy lắt sau lại nhắc lại một câu: "*Tiểu Sơn, tới đứng bên cạnh tớ đây.*"

Hai cánh tay buông thõng của tên béo nháy mắt nắm chặt, cơ thịt hai bên hàm cũng nổi phồng lên giống như đang nghiền chặt răng, không hiểu tại sao tầm mắt phía trước lại hơi mơ hồ, nhưng nó giống như không tự chủ được liền bước tới, trước sự dõi theo của cả đám, từ từ đi tới bên cạnh người bạn tốt nhất, đầu cúi gằm. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Vương Tông Cảnh không nói thêm gì cả, đối với những ánh mắt đầy địch ý của đám thiếu niên phía đối diện nó như không thấy, chỉ ngẩng đầu nhìn trời. Bên ngoài mái nhà, bầu trời xanh thẳm, trời cao đất rộng, mấy đám mây trắng trôi nhẹ, nó hít sâu đầy một hơi.

"*Xin lỗi...*" một giọng nói nhỏ xíu tựa như không thể nghe thấy phát ra ngay bên cạnh, Nam Sơn cúi đầu nhìn xuống đất, không nhìn nó.

Vương Tông Cảnh cũng không nhìn tên béo, chỉ thản nhiên: "*Dừng nói nữa.*"

Thân hình Nam Sơn lại run lên.

Trong đại đường vừa rồi tựa như có tranh chấp, nhưng lúc này đã yên ắng trở lại, bởi vậy Nam Thạch Hầu lại tiến ra gọi một thiếu niên khác đi vào. Bất quá từ đó trở đi, tốc độ xét hỏi lại nhanh dần, những thiếu niên đó lúc đi vào trong đại đường cũng không còn vẻ sợ sệt nữa, ngược lại còn nhìn thêm Vương Tông Cảnh mấy lần tỏ vẻ lạnh lùng.

Bầu không khí tựa như lại lạnh lẽo trở lại, không có ai mở miệng nói nữa. Nam Sơn hồ hững nhìn từng tên thiếu niên ra ra vào vào, chỉ cảm thấy đầu mình có hơi choáng váng, hình như sắp không chịu nổi nữa, cũng chính lúc đó, nó chợt nghe thấy một giọng nói nhỏ: "*Tiểu Sơn, cậu muốn rời khỏi đây không?*"

Thân hình Nam Sơn chấn động, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Vương Tông Cảnh vẫn nhìn thẳng trời xanh ngắt bên ngoài mái nhà, dùng giọng nói mà chỉ một mình nó nghe thấy, khe khẽ tiếp: "*Chúng ta cùng đi, đi xem thế giới bên ngoài.*"

Dùng một lát, Vương Tông Cảnh miệng khẽ nở nụ cười, ẩn chứa mấy phần kỳ vọng, mấy phần háo hức, xoay đầu nhìn Nam Sơn, ánh mắt ấy tựa như xuyên thẳng vào tận cùng trái tim nó, khẽ nói: "*Chúng ta đi Thanh Vân!*"

"*Thanh Vân...*"

Nam Sơn nói lại một lần mơ màng như mê ngủ, thần tình trên mặt giống như đang được trộn lẫn vô số tư vị khác nhau, áy náy, kinh ngạc, không ngờ, cùng với một vẻ bị thương bất chợt. Nó đột nhiên cảm thấy trong mắt nóng ẩm, sau đó không nó gì nữa, cúi đầu dùng sức dụi mắt.

Tất cả đám thiếu niên đều đã tiến vào và được xét hỏi xong, chỉ còn lại mỗi một mình Vương Tông Cảnh, cho nên đợi tới lúc nó đi vào trong đại đường, thì tất cả mọi người cùng tiến vào theo. Quyết định của trưởng lão tiền bối Vương gia đã tới lúc công bố rồi.

Một cái ghế lớn đặt ngay chính giữa, gia chủ Vương Thụy Vũ sắc mặt âm trầm ngồi bên trên, hai bên là hai hàng ghế được xếp lần lượt, các vị tiền bối Vương gia chia ra ngồi hai phía, Vương Thụy Chính sắc mặt nhợt nhạt ngồi ở đó, lúc ánh mắt y ngẫu nhiên quét qua đều có thể thoáng thấy ẩn chứa một sự hưng phấn.

"Tông Cảnh, người biết sai chưa?"

Mọi người đã tới đủ, Vương Thụy Vũ nói ra câu đầu tiên.

Không có ai cảm thấy bất ngờ, sắc mặt mọi người đều dửng dưng, hoặc mỉm cười xen lẫn mấy phần bất thiện nhìn về phía thiếu niên cô độc đứng phía dưới, có điều đáp lại vẫn chỉ là im lặng.

Trong mắt Vương Thụy Vũ thoáng hiện vẻ giận dữ, hừ một tiếng, khoát tay ra hiệu Nam Thạch Hào nói tiếp. Nam Thạch Hào húng háng mấy tiếng rồi bước lên trước một bước, đồng thời ánh mắt liếc sang bên cạnh, Vương Thụy Chính ngồi một bên mỉm cười nhàn nhạt, khẽ khoanh tay tựa hồ rất hài lòng đối với biểu hiện của Nam quân gia.

"Cảnh thiếu gia, trải qua thương nghị của mọi người trong tộc, đã có nhận định việc cậu đánh Đức thiếu gia thuộc chi thứ tư ngày hôm qua, chuyện này là cậu sai, vì chuyện nhỏ mà sinh oán, không lý tới máu mủ mà hạ thủ ác độc, đã vi phạm gia quy Vương gia. Các vị trưởng lão cũng cho rằng đối với chuyện bất nhân phản nghịch này phải nghiêm khắc trừng phạt. Phạt tội như sau: Thứ nhất, lập tức dùng côn sắt gia quy đánh nghiêm ba mươi côn..."

Lời này vừa nói ra, tức thì bên dưới xôn xao một trận, quy củ của Vương gia nghiêm khắc, thiết côn dùng để xử phạt tội vi phạm gia quy chính được đúc bằng thép ròng, vừa nặng vừa cứng, bình thường không dễ đem ra dùng, thỉnh thoảng dùng cũng chỉ phạt tội đa tới bốn năm côn, người thường căn bản là chịu không nổi hình phạt thâm khốc này, rách thịt tét da đều là chuyện nhỏ, đánh xuống mấy lần là dễ dàng lấy mạng người ta rồi. Nhưng lúc này Nam Thạch Hào lại nói đánh tới ba mươi côn, như vậy chính là trực tiếp muốn lấy mạng Vương Tông Cảnh.

Nam Sơn quỳ ở một bên mặt mũi trắng bệch, thân hình run rẩy, trông như muốn nhảy dựng lên nói điều gì đó, nhưng đằng sau đột nhiên có một cánh tay đưa ra đề nó xuống. Nó quay đầu lại nhìn thì ra là Vương Tông Cảnh về mặt vô cảm, khe khẽ vỗ lên vai nó hai lần. Nam Sơn miệng nấp mấp, liều mạng nghiêng răng nhưng rốt cục vẫn không kiềm chế được, rớt nước mắt.

Giọng nói của Nam Thạch Hào vẫn tiếp tục: *"Thứ hai, phạt cắt chi tiêu một năm; Thứ ba, phạt phải đi từ đường..."*

Giọng nói của ông trầm thấp hơi nghèn nghẹn, bất quá tất cả mọi người đều chẳng lòng dạ nào mà nghe nữa, nguyên đoạn tràng giang đại hải phía sau chả có tác dụng gì, sau ba chục thiết côn kia, người ta chết ngắc rồi. Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Vương Tông Cảnh, nhưng chỉ thấy nó sắc mặt vẫn vô cảm như cũ, giống như những lời xử phạt mà Nam Thạch Hào nói vốn không phải dành cho nó vậy.

Sau cùng, Nam Thạch Hào đã nói hết, trong đại đường im phăng phắc. Vương Thụy Chính trầm mặc một lát rồi đứng dậy cười lạnh, nói: *"Nếu đã như vậy, thì bắt đầu thực hiện hình phạt thôi."*

Lời chưa dứt, đột nhiên thấy bên dưới một tên béo nhảy dựng lên, mặt đầm nước mắt, gào lớn: *"Các người, các người như thế... không sợ sau này Tể Vũ tử biết sao?"*

Lời này vừa nói ra, cả đại đường tức thì lại lặng ngắt, có mấy vị lão nhân cau mày. Vị tỷ tử Vương Tể Vũ kia của Vương Tông Cảnh rời Vương gia đã ba năm, nhưng người ta đã báii làm đệ tử Thanh Vân Môn, mấy năm qua nghe nói rất được Thanh Vân Môn coi trọng, đạo hạnh tinh tiến. Mà năm xưa Vương Tể Vũ yêu thương đệ đệ duy nhất này thế nào, trên dưới Vương gia đều biết cả, nếu làm loạn ra cũng là một chuyện phiền phức.

Nam Thạch Hào thoáng biến sắc mặt, trừng mắt nhìn con trai quát: *"Im miệng, ở đây đâu có chỗ cho người nói, quỳ xuống!"*

Vương Thụy Chính ở bên cạnh bật cười lạnh, nhìn xung quanh nói: *"Vương Tể Vũ cũng là con gái của Vương gia chúng ta, đương nhiên cũng phải giữ gia quy của Vương gia, huống hồ nó hiện tại đã báii làm đệ tử Thanh Vân Môn, một đứa vãn bối cho dù là đệ tử Thanh Vân cũng chẳng quản được chuyện Vương gia ta, nếu không thì Thanh Vân Môn cũng không khỏi quá hống hách rồi."*

"Úy, sao lại thế?" Đột nhiên, từ bên ngoài cửa đại đường vọng tới một giọng nói kinh ngạc, mọi người đưa mắt nhìn ra thì thấy Minh Dương đạo nhân mặc đạo bào, mặt mỉm cười nhàn nhạt bước tới, trong nụ cười có mấy phần ngạo khí, thản nhiên thốt: *"Sao ta vừa tới chỗ này, liền nghe thấy có người nói Thanh Vân Môn bọn ta quá hống hách rồi nhỉ?"*

Một nút, khẽ dốc chiếc bình nhỏ làm bằng ngọc đen, giây lát sau một giọt cao màu đỏ tươi từ từ chảy ra, mùi thơm xực mũi, tức thì hương thơm lan tỏa khắp căn phòng ngủ.

Minh Dương đạo nhân dùng tay đón lấy giọt cao màu đỏ, ngồi xuống bên giường. Nằm trên giường chính là kẻ bị đánh cho thê thảm Vương Tông Đức, lúc này quần áo nó đã được cởi ra, đang rên hừ hừ từng chập. Minh Dương đạo nhân quan sát kỹ thương thế trên mặt và trên người nó, sau đó cẩn thận dùng Huyết ngọc cao bôi lên miệng vết thương, đồng thời miệng nói: *"Huyết ngọc cao này chính là linh dược của Thanh Vân, là do người thiện nghệ nhất về chế dược của bản phái Tăng Thư Tăng trưởng lão dày công luyện chế ra, bao gồm nhiều loại tiên sơn linh dược, đối với những vết nội ngoại thương trên da thịt cực kỳ hữu hiệu."*

Ở phía sau hần, trong căn phòng còn có ba người đứng, hai nam một nữ. Nữ chính là Tôn Ngọc Phượng mẹ của Vương Tông Đức, nam thì là Vương Thụy Vũ và Vương Thụy Chính. Tôn Ngọc Phượng lúc này tâm tư đều đặt hết trên người con trai, không ngừng gặt đầu, thi thoảng lại lấy khăn tay lau nước mắt, nhưng sự cao hứng vẫn lộ ra ngoài mặt. Còn hai người đàn ông Vương gia sắc mặt đều có chút vi diệu, cứ đứng đằng sau không nói tiếng nào, lẳng lặng nhìn Minh Dương đạo nhân chữa trị cho Vương Tông Đức.

Một bình Huyết ngọc cao không có bao nhiêu, nhưng dưới sự khéo léo của Minh Dương đạo nhân hầu hết các miếng vết thương trên người Vương Tông Đức đều được bôi cao, theo mùi thuốc càng lúc càng nồng, tiếng rên rỉ của Vương Tông Đức cũng nhỏ dần, không bao lâu sau thì đã nhắm mắt ngủ vùi.

Minh Dương đạo nhân mỉm cười đứng dậy, Tôn Ngọc Phượng ở bên cạnh mừng quá phát khóc, cảm ơn Minh Dương đạo nhân: "Đa tạ đạo trưởng, đa tạ đạo trưởng, thằng bé này cả đêm qua đau tới mức không ngủ nổi."

Minh Dương đạo nhân cười đáp: "Huyết ngọc cao ngoại trừ công dụng làm thuyên giảm thương thế và khôi phục huyết khí ra, đối với giảm đau cũng có mấy phần công hiệu. Ta vừa rồi đã xem qua cơ thể Đức thiếu gia, chỗ bị thương tuy nhiều nhưng đa số là vết thương ngoài da, bôi Huyết ngọc cao xong ắt không còn đáng ngại, phu nhân cứ yên tâm."

Tôn Ngọc Phượng liền tiếp gật đầu, Minh Dương đạo nhân quay đầu nhìn hai người đàn ông còn lại trong phòng, nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện, đừng quấy rầy Đức thiếu gia nghỉ ngơi."

Vương Thụy Vũ cùng Vương Thụy Chính đều gật đầu, ba người cùng đi ra ngoài. Đi tới giữa sân thì dừng lại, hai người đối mắt với nhau một cái rồi Vương Thụy Vũ húng hắng, nói: "Đạo trưởng, vừa rồi nói có lời muốn bàn với hai chúng tôi, không biết là chuyện gì?"

Ánh mắt Minh Dương đạo nhân lướt qua khuôn mặt của cả hai, đáp: "Kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì to tát, bản đạo bất quá là ra mặt thay cho Lâm sư huynh, cầu tình với hai vị cho Cảnh thiếu gia mà thôi."

Sắc mặt Vương Thụy Chính chợt sa sầm, con mắt Vương Thụy Vũ cũng rút nhỏ lại. Trầm mặc một lát, Vương Thụy Vũ hít một hơi sâu, nói: "Lâm tiên bối cũng có hứng thú với Tông Cảnh ư?"

Minh Dương đạo nhân mỉm cười nói: "Gia chủ nói đùa rồi, Lâm sư huynh tuyệt không có ý khác. Có điều Cảnh thiếu gia mất tích suốt ba năm, mấy hôm trước mới được Lâm sư huynh đích thân đem từ rừng sâu núi thẳm về, cũng có thể coi là có chút tình nghĩa duyên phận. Bất quá Lâm sư huynh cũng hiểu chuyện này vốn là chuyện nhà của Vương gia nên không muốn nói nhiều, mới lệnh cho bản đạo tới đây xem có chỗ nào giúp được thì giúp, mặt khác cũng là thuận tiện cầu tình, xin Vương gia chủ gởi cao đánh khề với Cảnh thiếu gia, dù sao cậu ta cũng còn nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, tương lai về sau còn dài, phiền hai vị hãy cho cậu ta một cơ hội."

Vương Thụy Vũ trầm mặc không nói, cũng không lập tức đáp ứng mà mấp máy môi vài lần sau đó quay đầu nhìn Vương Thụy Chính. Vương Thụy Chính thấy ánh mắt ông ta đang nhìn mình một cách đặc biệt, trong lòng cảm giác rất căm, thế nhưng y vốn cũng chẳng còn ở cái tuổi thiếu niên xúc động nữa, đối với nội tình công việc trong tộc cũng rất rõ ràng, biết sự quan trọng của Thanh Vân Môn đối với Vương gia, không dễ đắc tội. Hơn nữa trong lòng y còn những tính toán lâu dài hơn nữa, tương lai cái ghế gia chủ Vương gia kia cũng nằm trong kế hoạch của y, dưới tình hình thế này, càng không thể cứng cựa mà đối kháng với Thanh Vân Môn được.

Trong đầu nghĩ vậy, sắc mặt Vương Thụy Chính liền hòa hoãn trở lại, cũng không nhìn Vương Thụy Vũ mà gật đầu Minh Dương đạo nhân đáp: "Đạo trưởng từ bi, Thụy Chính bội phục, lúc trước tuy có lời cầu giận nhưng cũng là do đau lòng bởi cháu Tông Đức bị thương nặng, tuyệt không có ý gì khác. Chuyện này kỳ thực là do gia chủ triệu tập các vị trưởng lão trong tộc cùng bàn bạc quyết định, Thụy Chính nhất nhất đều sẽ nghe theo gia chủ."

Vương Thụy Vũ cau mày, thấy Minh Dương đạo nhân quay lại nhìn mình, lòng thầm cười lạnh, đều đều nói: "Nếu Lâm tiên bối của Thanh Vân đã có lời cầu tình, lại nhờ đạo trưởng ra tay chữa trị cho Tông Đức, chuyện này đương nhiên có thể bàn bạc."

Minh Dương đạo nhân tức thì rạng rỡ, vỗ tay cười nói: "Như vậy rất tốt, đi đi đi, mời hai vị, nếu không xiêm trà chỗ bản đạo thô nhạt, chúng ta tới đó uống trà, thế nào?"

Hai người đàn ông Vương gia đều gật đầu, sắc mặt vì diệu phức tạp. Cũng không biết trong lòng bọn họ đang nghĩ gì, cuối cùng vẫn đi theo Minh Dương đạo nhân.

※※※

Ngày hôm đó cảm giác trôi đi rất chậm, nhưng cuối cùng cũng qua. Vương Tông Cảnh đứng tại khoảng sân nhỏ nhìn tứ phía, bên ngoài bức tường bầu trời đang tối dần, hoàng hôn vừa đi bóng tối liền phủ xuống.

Tâm tình của nó có hơi ức chế, trầm mặc rất lâu mới thu lại ánh mắt, nhìn tên béo đang đứng cạnh mình, nói giọng bất nhẫn pha chút thất vọng: "Cậu thực sự không muốn đi cùng với tớ à?"

Nam Sơn thần thờ lắc đầu, đáp: "Tớ không đi, Cảnh thiếu gia, cha mẹ tớ đều ở đây, tớ không muốn rời xa họ."

Vương Tông Cảnh gật đầu, nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải, ngược lại Nam Sơn chỉ im lặng một lát liền nói: "Cảnh thiếu gia, gia chủ và Thập lục gia đã vì nể mặt Minh Dương đạo nhân của Thanh Vân Môn mà không truy cứu chuyện cũ, cậu coi như cũng thoát được một kiếp, hay là..."

Vương Tông Cảnh ngắt lời: "Tớ muốn đi."

Nam Sơn sững người, nhìn vẻ mặt kiên quyết của Vương Tông Cảnh, lời ra tới miệng lại nuốt xuống, một lúc sau mới hỏi: "... vậy cậu định bao giờ đi?"

Vương Tông Cảnh cười cười đáp: *"Nếu nhanh thì ngày mai."*

Nam Sơn giật nảy mình, ngừng đầu nhạc nhiên: *"Gấp vậy sao? Chỉ có thời gian một đêm, sao có thể chuẩn bị cẩn thận được, còn phải thu dọn hành lý gì đó nữa chứ?"*

Vương Tông Cảnh nhìn nó, lại nhìn lại cơ thể mình, miệng nhếch cười về trào phúng: *"Không việc gì, hành lý của tớ rất đơn giản."*

Nam Sơn nghiêng chặt quai hàm giấy lát, định nói lại thôi, hai cánh tay buông thõng bên người nắm chặt. Vương Tông Cảnh nhìn nó rồi tiến lại vỗ vỗ vai, lộ ra nét cười: *"Không sao, đợi tớ tương lai có bản sự, nhất định sẽ quay về thăm cậu."*

Nam Sơn mím môi, tựa như đang cười nhạo nhỏ, nhưng vẫn liên tiếp gật đầu.

Vương Tông Cảnh thở dài nói: *"Được rồi, cũng không còn sớm nữa, cậu về thôi. Bây giờ trong Vương gia bảo đang loạn cào cào, ở lâu tại chỗ tớ với cậu cũng không phải là việc tốt, hôm sau khi tớ đi, cũng sẽ không tới chào cậu đâu."*

Nam Sơn lại im lặng, rồi khẽ gật đầu, trên mặt thoáng vẻ do dự, sau cùng như hạ quyết tâm, hít vào một hơi rồi chột thò tay vào trong lòng lấy ra một cuốn sách nhỏ mỏng giấy vàng khè đưa cho Vương Tông Cảnh: *"Tặng cậu này."*

Vương Tông Cảnh thấy hơi lạ, liền nhận lấy thuận tay giờ mấy trang, ánh mắt tức thì đông cứng, mặt đầy vẻ ngạc nhiên ngừng nhìn Nam Sơn, nhưng giọng nói lại giảm xuống: *"Chuyện gì vậy, đây chẳng phải là Phù lục thuật của Vương gia chúng ta sao?"*

"Cha tớ theo gia chủ Vương Thụy Vũ nhiều năm, rất được gia chủ tín nhiệm, bởi vậy thuật phù lục tổ truyền của Vương gia cũng được dạy một ít. Bất quá đây cũng chẳng phải là vật quan trọng lắm, trong sáu cấp phù lục thì trong sách này ghi lại bất quá cũng chỉ là cấp căn bản thô thiển nhất, những phù lục cao cấp này không chừng hồi nhỏ cậu đều đã học qua rồi. Phù lục thực sự hữu dụng ghi bên trong chỉ có ba cái, cũng chỉ là loại phù cấp một uy lực kém nhất." Giọng nói của Nam Sơn nghe có vẻ ghen ghét, thần sắc khuôn mặt cũng rất phức tạp, tựa như còn lẫn mấy phần do dự, *"Với lại tớ nghĩ bây giờ trong Vương gia sẽ không còn ai dạy dỗ cậu nữa, cho nên tớ mới trộm từ chỗ cha tớ một bản đem đến."*

Vương Tông Cảnh nhìn nó chăm chú, nhưng lại đẩy quyển sách nhỏ về tay Nam Sơn, nói: *"Ý tốt của cậu tớ nhận rồi, bất quá tớ không cần thứ này."*

Nam Sơn ngẩn người, chỉ thấy Vương Tông Cảnh hờ hững tiếp: *"Cậu về sau phải cẩn thận, đừng làm chuyện gì để người ta kiếm cớ. Nếu tớ muốn học thuật phù lục, lần này đi Thanh Vân vẫn còn có Tế Vũ tỷ tỷ ở đấy, lúc đó tớ chỉ cần xin tỷ ấy là kiểu gì tỷ ấy cũng dạy tớ mà."*

Nam Sơn thờ dài gật đầu, sau đó lí nhí: *"Vậy tớ đi đây."*

Nói xong liền quay người đi luôn. Nhìn dáng lưng nó, Vương Tông Cảnh trầm mặc một chút rồi đột nhiên cất tiếng: *"Tiểu Sơn, thực ra cậu cũng biết sử dụng thuật pháp phù lục phải không?"*

Thân hình Nam Sơn chột cứng, nhưng không quay đầu lại. Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn lưng nó từ từ nói tiếp: *"Cậu từ nhỏ tính đã cẩn thận chăm chỉ, cha cậu lại yêu thương cậu như vậy, không thể nào không dạy thuật phù lục cho cậu. Với tính cách của cậu, hôm đó nếu động thủ thực sự, cái tên nhãi già áo túi com, chiều quá hóa hư Vương Tông Đức kia e rằng so trình độ phù lục chưa chắc đã là đối thủ của cậu, phải không?"*

Nam Sơn đứng yên tại chỗ, không nói cũng không quay đầu lại, sau cùng chẳng nói chẳng rằng bỏ đi. Vương Tông Cảnh lặng lẽ nhìn người bạn thân đi khỏi, trong mắt thoáng hiện vẻ ngán ngạo, tựa như cái bóng đáng ấy cuối cùng vẫn có mấy phần lạ lẫm.

Trời rớt cục đá tối hắc.

Cũng trong tối đó, ở một chỗ khác trong Vương gia bảo, tại căn trạch viện mà đám Thanh Vân Môn cư ngụ, Lâm Kinh Vũ đang ngồi đối diện với Minh Dương đạo nhân trên tấm bồ đoàn, nghe Minh Dương kể hết một lượt sự tình trong ngày, Lâm Kinh Vũ liền gật đầu nói: *"Như vậy rất tốt."*

Minh Dương đạo nhân mỉm cười: *"Tiểu tử Vương gia kia quả là may, tự nhiên lại được Lâm sư huynh ngăm chiều cõ, đáng tiếc cậu ta tới giờ vẫn chưa biết, nếu không thì hẳn đã tới bái tạ sư huynh rồi."*

Lâm Kinh Vũ dừng dừng nói: *"Chuyện này không nói tới nữa, kệ nó thôi. Ta với nó cũng coi như có duyên phận, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể giúp tới mức này. Chuyện về sau thì phải xem cơ duyên của nó."* Ngừng lại một lát, ánh mắt hắn chuyển nhìn Minh Dương đạo nhân, sắc mặt trở nên nghiêm trang, tiếp: *"Ngược lại, cũng đã tới lúc đệ nên về núi một chuyến rồi."*

Sắc mặt Minh Dương đạo nhân cũng thêm mấy phần nghiêm túc, hỏi: *"Sư huynh, ý huynh thế nào?"*

Lâm Kinh Vũ nhíu mày đáp: *"Mấy ngày qua, ta đã tìm kiếm kỹ Long hồ ở ngoài thành mấy lần, vẫn không tìm thấy tung tích quả Thanh Long Đản(*) đó trong truyền thuyết, xem ra là tin tức mà chương giáo sư huynh nhận được có chỗ sai lệch, hoặc đã bị người ta đi trước một bước. Đệ về núi chuyện này, đem tình hình nơi đây bẩm báo với chương giáo chân, xin ông ta quyết định."*

Minh Dương đạo nhân gật đầu đáp ứng, nhưng Lâm Kinh Vũ rõ ràng còn chưa nói hết, hắn trầm mặc một lát rồi lại lấy ra một vật đưa cho Minh Dương, dặn: *"Còn có một chuyện quan trọng hơn, đệ cất vật này đi, về núi rồi lựa lúc không có ai, tận tay giao cho chương giáo chân nhân."*

Minh Dương đạo nhân thấy Lâm Kinh Vũ nói rất trịnh trọng, không dám sơ suất, cẩn thận đón lấy quan sát kỹ, nhưng chỉ là một tấm gỗ vuông cũ kỹ, bên

cạnh đã bị mòn vẹt từ lâu, trên mặt nhiều chỗ lồi lõm, nhưng có thể thấy được trên mặt gỗ đó vẽ một vài đồ án kỳ dị, nét bút đơn giản nhưng cứng cáp hẳn rồi, trông hình tựa như thú mà không phải thú, vô cùng cổ kính, rõ ràng là một vật đã trải qua rất nhiều năm tháng.

Minh Dương đạo nhân chau mày, ngược mắt nhìn Lâm Kinh Vũ: "Đây là..."

"Đây là vật mà hôm đó ta tìm được ở trong một tế đàn của Vu tộc cổ nằm tại đám rừng nguyên thủy tận rừng sâu nơi Thập Vạn Đại Sơn," giọng nói Lâm Kinh Vũ nghe rất bình tĩnh, nhưng không hiểu sao lại cảm thấy như đang kìm chế điều gì, chỉ thấy hắn yên lặng giây lát rồi lại nói tiếp, "Có điều hình vẽ trên tấm gỗ nếu như ta không nhìn lầm, e rằng không tránh khỏi có liên hệ với vật thờ của Ma giáo năm xưa."

"Ma giáo!" Minh Dương đạo nhân tức thì hít vào một hơi khí lạnh.

Lâm Kinh Vũ đáp: "Vu tộc cổ đã bị mai một từ lâu, theo lý thuyết thì cũng không có chuyện gì lớn, nhưng trong đại kiếp thú thần năm đó, lại có mấy phần bóng dáng của Vu tộc cổ, chuyện này vốn rất bí mật, nhưng mấy vị trưởng lão bản môn đều biết. Thêm nữa lại liên can không nhỏ tới Ma giáo, tuy hiện tại đã suy thoái, nhưng vẫn không thể coi thường, đề cho cẩn thận đề về núi phải cẩn báo rõ ràng với chương giáo chân nhân."

Minh Dương đạo nhân trịnh trọng gật đầu đáp ứng: "Vâng."

Đưa tay đón lấy tấm gỗ cũ kỹ, y không kìm được quan sát hình vẽ trên mặt thêm mấy lần, sau đó giống như chợt nhớ ra điều gì, cũng là để không khí trong phòng bớt nặng nề một chút, mỉm cười nói: "Có chuyện này, đề nhớ năm xưa lúc chương giáo chân nhân còn trẻ tuổi có nói từng giả dạng thân phận ngấm ngầm nhập vào trong Ma giáo, xem ra chuyện liên quan tới Ma giáo, bản môn chắc chắn còn ai có thể quen thuộc hơn chương giáo chân nhân, đem vật này giao cho ông ấy thật là không thể tốt hơn được nữa."

Miệng Lâm Kinh Vũ khẽ nhếch lên, coi như lộ ra nét cười, chậm chậm gật đầu, có điều mắt hắn thoáng lóe lên một tia sáng kỳ lạ, cũng không biết lúc đó hắn đang nghĩ tới điều gì.

Trong Thanh Vân Môn, người quen thuộc nhất đối với Ma giáo đó...

Là ai chứ!

Ghi chú: (*) Thanh Long Đản – Trứng của con rồng xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thành Lư Dương

lều ẩm thấp của buổi đêm, Vương Tông Cảnh từ Vương gia bảo đi ra, nó dừng bước trên bậc thềm của cổng lớn, ngoái nhìn lại tấm biển vàng treo trên đầu, trông ba chữ lớn son son thiếp vàng quen thuộc, nét mặt dừng nhưng nhìn tới xuất thần, một lát sau nó hít sâu vào một hơi rồi đột ngột xoay người cứ thế mà đi thẳng một mạch, không quay đầu lại.

U châu là một trong chín châu của Thần châu trung thổ, nằm ở phía nam, giáp với Thập Vạn Đại Sơn cực kỳ hiểm trở, còn đối với hành trình chuẩn bị thực hiện lần này, trước mắt tương lai khó dò chẳng hay lành dữ, điểm tới của Vương Tông Cảnh chính là Thanh Vân Sơn nổi tiếng thiên hạ nằm ở Trung châu của Trung thổ cửu châu. Nghe đồn nơi này son linh thủy tú cực kỳ màu mỡ, động tiên đất thánh nhiều vô số, phong trào tu chân tìm tiên đạo phát triển khắp thiên hạ, sau mấy phen đại kiếp năm xưa, Trung châu cũng là địa phương đầu tiên khôi phục được nguyên khí.

Thế giới phồn hoa, muôn trượng hồng trần tựa hồ sắp mở ra trước mắt, điều này khiến Vương Tông Cảnh vừa rào bước ra khỏi cổng Long Hồ Thành trong lòng liền nổi lên một cảm giác khác lạ.

Con đường lớn cổ kính bên ngoài thành như đã trải qua vô số năm tháng vẫn yên bình trải dài về phía xa, hai bên đường là những mảng rừng im lìm, rậm rạp xanh ngắt, con gió nhẹ phớt qua mặt đường như lạnh hơn và cũng tự do hơn, Vương Tông Cảnh đứng tại đầu đường chợt dang rộng hai tay như đang vươn vai thư giãn gân cốt, sau đó khẽ miệng lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cất bước lên đường.

Năm ấy, ngày ấy, Vương Tông Cảnh mười bốn tuổi, mang một cơ thể dẻo gân chắc xương, ôm một trái tim hiếu kỳ, mình không của nả, không sợ hãi gì, chỉ cảm thấy thiên hạ rộng lớn bản thân mình không có chỗ nào là không thể tới, hào tình tráng chí tự nhiên nảy sinh, đón gió rào bước mà đi.

Bởi vì đi về hướng bắc nên dọc đường phải đi qua Ô Thạch Sơn và Long hồ ở chân núi, lúc Vương Tông Cảnh đi qua dưới núi có hơi do dự, nhưng sau đó liền bỏ ý định lên núi, lộ trình trước mắt còn dài, nếu sau này có thành tựu, tại Thanh Vân Sơn nhất định sẽ ra mắt vị Lâm Kinh Vũ mà nó rất kính

trọng trong lòng đó lần nữa. Đi qua Ô Thạch Sơn liền có thể nhìn thấy mặt nước Long hồ lấp lánh sóng, Vương Tông Cảnh đột nhiên lại nhớ tới đêm hôm đó, sâu nơi đáy nước, cô gái thần bí có mấy phần quý dị mà đẹp đẽ như yêu mị ấy, không biết hiện tại nàng ta đang ở nơi đâu, hay lẽ nào nàng cũng chỉ là một con mộng si nhất thời của mình?

Nó trầm ngâm đi dọc theo con đường cổ kính, nghĩ ngợi xoay chuyển mấy lần, mà rốt cục vẫn không cách nào xóa được hình ảnh của cô gái thần bí xinh đẹp đó trong đầu. Mãi về sau mới quyết định không thèm nghĩ nữa, cho dù bất kể là người hay yêu, cho dù là son tình quý mị, mình lần này đi Thanh Vân, Thần châu thiên hạ rộng lớn như vậy e rằng cũng không còn cơ hội gặp lại. Đúng lúc này, Vương Tông Cảnh chợt nghe thấy trên đỉnh đầu vọng tới một tiếng rít xé gió, nó ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một đạo hào quang trắng xóa xuyên qua bầu trời với tốc độ cực nhanh phóng thẳng về phương bắc.

Mấy ngày vừa qua nó rốt cục cũng có tiếp xúc với xã hội con người, nên nhanh chóng nhận ra đó chính là một người trong giới tu đạo đang ngự kiếm phi hành, tốc độ đó đương nhiên bay nhanh vô cùng, nghĩ tới ngày trước quãng đường khu rừng rậm nguyên thủy trong Thập Vạn Đại Sơn tới Long Hồ Thành xa xôi diệu vợi như thế mà Lâm Kinh Vũ chỉ tốn có ba ngày liền mang nó trở về tới nơi rồi.

Nhìn đạo hào quang màu trắng nhanh chóng rời xa, trong mắt Vương Tông Cảnh lộ ra vẻ khao khát và hâm mộ, đứng trên con đường cổ kính rất ít bóng người, nơi những mảng rừng cây cối rậm rạp khắp xa gần, hoàn toàn không sợ sẽ có yêu thú hung dữ đột nhiên xuất hiện, mà nó vẫn từ từ xiết chặt nắm đấm.

Đạo hào quang lướt qua trên đầu Vương Tông Cảnh ấy là từ trong Long Hồ Thành bay ra, người ngự kiếm phi hành chính là Thanh Vân Môn Minh Dương đạo nhân. Y vội đi một mạch nên đương nhiên không chú ý tới Vương Tông Cảnh nhỏ như con kiến ở ngay phía dưới, lúc này thứ mà y nghĩ tới đương nhiên chỉ là phải mau mau trở về Thanh Vân Sơn.

Thần châu rộng lớn, lộ trình xa tít mù, cho dù Minh Dương đạo nhân tu đạo có thành tựu, tốc độ ngự kiếm phi hành rất nhanh, nhưng cũng phải bảy ngày sau mới trở về tới Thanh Vân Sơn tại Trung châu.

Bảy đỉnh núi của Thanh Vân vẫn đẹp đẽ cao vợi, đặc biệt đỉnh núi chính Thông Thiên Phong càng cao thấu trời mây. Nghe đồn đứng trên đỉnh núi nhìn ra xa, nhật nguyệt sao sa đều ở dưới chân, sóng mây cuộn cuộn, nghi ngút khí lạnh, chính là nơi thánh địa bậc nhất của nhân gian, cũng là nơi trung tâm của Thanh Vân Môn suốt mấy ngàn năm nay.

Từ xưa tới nay, vô số anh tài tuấn kiệt tại nơi này hô mây gọi gió, không biết đã phát sinh ra bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa xúc động lòng người. Theo thời gian dần trôi những nhân vật xưa dường như đều đã trở thành những truyền thuyết mà trong mỗi một gốc cây, mỗi một chiếc lá rơi, mỗi tác đất trên Thông Thiên Phong vẫn lặng lẽ lưu truyền.

Đi qua Vân Hải, lên Hồng Kiều, Bích Thủy Hàn Đàm, thềm Bạch Ngọc, tới Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong.

Minh Dương đạo nhân sắc mặt thành kính, tay cầm hương đứng trước hương án thờ tượng thánh Tam Thanh, châm hương xong liền vái ba vái cắm vào trong lư, sau đó mới xoay người đi tới một khoảng rộng rãi bên cạnh trong đại điện, sắc mặt tỏ ra cung kính nói với một người mặc đạo bào màu lục, khoanh tay trước ngực đang đưa mắt nhìn lơ lửng ngoài cửa sổ: "*Chưởng giáo sư huynh, đệ đã trở về.*"

Áo đạo bào khẽ động, người ấy xoay người lại, khoảnh khắc đó một luồng gió núi từ bên cạnh chợt thổi xuyên qua cửa sổ "*Vì*" một cái xoay chuyển trong không khí, dường như cả thiên địa núi non thỉnh thoảng chấn động, Vân Hải cuộn sóng mây cao ba thước, khiến tà áo tung bay phấp phật, có cảm giác như xuyên vân xuất trần, khí độ nhìn khắp thiên hạ.

Chỉ thấy y mỉm cười, nói trong tiếng gió bên cửa sổ: "*Vất vả rồi, Minh Dương.*"

※※※

Tại U Châu, Vương Tông Cảnh vẫn tiếp tục hành trình của mình.

Tính ngày tháng thì hiện tại đã qua chín ngày kể từ khi hấn rời khỏi Long Hồ Thành, có điều dựa vào tốc độ của đôi chân đi như thế này đương nhiên chẳng có chỗ nào gọi là nhanh được cả. Bởi vậy cho tới tận bây giờ, nó vẫn còn chưa ra khỏi địa phận U châu. Mấy ngày qua hôm nào nó cũng dãi nắng dầm sương, tuy trên đường cũng có đi qua mấy tòa thành nhỏ nhưng Vương Tông Cảnh đều không có ý vào thành nghỉ chân, khát thì uống nước suối rừng, đói thì săn chim thú cũng rất tiêu điều tự tại, dường như đã khôi phục lại một chút dáng vẻ trong khu rừng rậm nguyên thủy ngày trước.

Đi qua những khu hoang dã ở ngoài thành, trên đường đương nhiên cũng gặp phải yêu thú, bất quá so với yêu thú trong khu rừng rậm nguyên thủy kia thì những yêu thú trốn ra từ dãy Thập Vạn Đại Sơn này tuy có hung hăng dữ tợn cũng hầu hết không thể tính là mạnh mẽ gì, Vương Tông Cảnh đa số đều đối phó dễ dàng. Hơn nữa theo lộ trình hướng về phía bắc, rừng Thập Vạn Đại Sơn thần bí khó dò kia cũng càng lúc càng xa, yêu thú xuất hiện trên đường cũng ít dần, tới hai ngày vừa rồi thì căn bản cũng chẳng còn thấy nữa, đồng thời dưới chân hấn cũng có thể tính là địa giới phía bắc của U châu rồi. Tuy hầu hết mọi người đều vẫn ở bên trong thành trì, nhưng đường xá bên ngoài thành cũng đã xuất hiện thêm không ít người, thậm chí ngẫu nhiên có có thể nhìn thấy một vài thôn xóm lập thành từng khu nhân khẩu đông đúc.

Đứng ngay ngã ba, Vương Tông Cảnh phóng mắt nhìn về phía trước, có thể nhìn thấy được một tòa thành lớn trải dài sừng sững, xem ra quy mô không nhỏ. Nếu so với Long Hồ Thành quê mình thì lớn hơn rất nhiều. Vương Tông Cảnh trong lòng nghĩ lại giấy lát rồi như hiểu ra, vừa vặn phía trước có mấy người nông dân đang gồng gánh sắp rẽ sang từ một đường nhỏ, nó vội chạy theo mấy bước vượt lên trước rồi mỉm cười hỏi một người đàn ông trung niên: "*Đại thúc, xin hỏi tòa thành phía trước tên gọi là gì ạ?*"

Người nông dân trung niên này thân hình cường tráng, mặt trông từng trải, vai gánh hai sọt đồ đầy ắp, xem ra đều là đồ sinh hoạt hàng ngày, không biết có phải định gánh vào thành bán hay không. Tính tình người nông dân này cũng không tệ, nghe Vương Tông Cảnh hỏi liền cười ha ha, vừa đi vừa trả lời: "*Tiểu huynh đệ, lần đầu tiên tới đây phải không, phía trước chính là Lư Dương thành lớn nhất trong khu vực mấy trăm dặm quanh đây đây.*"

"Quả nhiên là chỗ đó." Vương Tông Cảnh trong lòng thầm nghĩ, liền mỉm cười cảm ơn rồi quay đầu nhìn về phía tòa thành nguy nga sừng sững, nhất thời nhìn tới xuất thần.

Thành Lư Dương tuyệt không chỉ là tòa thành lớn nhất trong khu vực mấy trăm dặm như lời nói của người nông dân kia, thực ra nhìn khắp U châu, Lư Dương Thành cũng có thể coi là một trong mấy tòa thành phồn hoa phát triển bậc nhất, bởi vậy Vương Tông Cảnh hồi nhỏ khi sống trong Long Hồ Thành cũng từng nghe nói qua tòa thành này rồi, còn có một thế gia rất mạnh danh tiếng lẫy lừng trong thành là Danh Kiếm lâu nhà họ Tô.

Đối với Long Hồ Vương gia, rất nhiều năm qua nhà họ Tô ở Lư Dương Thành vẫn là thế lực lớn không thể dòm ngó. Thế gia này lịch sử còn lâu đời hơn Long Hồ Vương gia nhiều, trong quá khứ cũng từng xuất hiện anh kiệt nổi danh khắp vùng, hoành tráng một thời, kể cả tới bây giờ Danh Kiếm Lâu Tô gia cũng vẫn hô mưa gọi gió ở U châu, cùng với Liên Lâm Tự trên Bạch Liên Sơn ở phía tây bắc được xưng là hai môn phiệt tu chân lớn mạnh nhất U châu.

Bất quá thế cân bằng này trong mấy năm gần đây đã ngấm ngầm có biến hóa mà biến số chính là một số thế lực nhỏ đột nhiên quật khởi ở U châu, trong đó đáng chú ý nhất chính là Long Hồ Vương gia vốn chẳng có gì đáng kể nằm co cụm ở biên cương phía nam U châu, trong vòng mười năm đột nhiên mạnh hẳn lên hơn nữa nghe đồn đằng sau còn có bóng dáng Thanh Vân Sơn ở Trung châu khiến cho các thế lực ở U châu giật mình kinh ngạc, không thể không đối đãi cho cẩn thận. Cho tới hôm nay, Long Hồ Vương gia tuy tiếng tăm thực lực còn kém xa so với hai thế lực lớn nhưng tiềm lực lại rất mạnh, xem ra đã có dấu hiệu ngấm ngầm đặt chân lên vị trí thế lực tu chân lớn thứ ba tại U châu rồi.

Có điều nghĩ tới chuyện này, Vương Tông Cảnh lại có cảm giác rất xa vời, nó cũng chẳng thêm nghĩ nhiều nữa, rồi Long Hồ Thành bằng đầy ngày, trong lòng tự nhiên đã cảm thấy với gia tộc đó có hơi xa lạ.

Đi một mạch, càng lúc càng tới gần Lư Dương Thành, con đường dưới chân thành cũng càng lúc càng lắm những ngã rẽ ra các đường nhỏ hai bên, tương ứng với điều đó thì người đi đường cũng càng lúc càng nhiều, trong số người qua qua lại lại cũng có không ít nông dân giống như người mà nó vừa hỏi đường, gánh gồng các loại hàng hóa vào trong thành, tiếng cười nói rộn ràng vang lên ngay bên dưới tường thành cao tít, thể hiện một bức tranh đậm nét về cuộc sống của thế tục.

Tường thành rất cao, so với Long Hồ Thành cũng cao hơn nhiều, tương ứng cổng thành Lư Dương cũng khí thế hơn, vòm cổng với cánh cổng cao tới hơn ba trượng, đứng ở dưới chân thành mà cảm thấy trên đầu tối sầm, ấy là vì đã đi vào trong cổng, bước thêm mười mấy bước nữa mới đi qua, liền vào trong Lư Dương Thành.

Một bầu không khí ồn ào náo nhiệt nháy mắt ập vào mặt.

Đường lớn trong thành đông đúc, người đi qua đi lại dày đặc, các đường ngang ngõ dọc, nhà cửa bên đường san sát cao thấp nhấp nhô, hàng quán đầu đầu cũng thấy, có kẻ nói cười, có người rao bán, lại có tên la hét, có vị thì thầm, đủ các loại âm thanh trộn lẫn vào nhau, còn có cả mấy đứa nhỏ tinh nghịch chơi đùa nghịch ngợm, đuổi nhau đánh trận nơi đầu đường, tay cầm "*ngựa*" bằng cành trúc vui vẻ xông ào qua mặt.

Nghen đầu nhìn ra xa, bắt mắt chính là ở phía đông thành Lư Dương có một tòa lầu cao cả trăm trượng hình như thanh kiếm sắc đâm vào bầu trời. Không cần phải nói đó đương nhiên là vị trí của tu chân danh môn số một trong thành, Danh Kiếm Lâu Tô gia. Từ xa nhìn lại, tòa lầu như thanh kiếm nhọn dựng ngược, hướng thẳng lên trời, tuy không phải là làm bằng thép thật, nhưng vẫn tỏa ra khí thế sắc bén. Bao nhiêu năm qua, tòa lầu nổi tiếng có ngoại hình đặc biệt khí phách này chính là vật bắt mắt nhất ở thành Lư Dương, lúc nào cũng cảnh báo cho mọi người về uy danh và thực lực của Danh Kiếm Lâu. Cũng bởi vì tòa lầu này ở U châu quá nổi tiếng, bởi vậy người ở đây gọi thế gia họ Tô trừ cái tên Lư Dương Tô gia thì thoáng vẫn dùng thì phần lớn đều gọi là Danh Kiếm Lâu Tô gia.

Vương Tông Cảnh vốn xuất thân Long Hồ Vương gia, đối với tòa lầu này đương nhiên sẽ chẳng có ý kính ngưỡng hay sùng bái gì, bất quá tòa lầu đó quá thực khí thế rất bắt mắt khiến nó không kiềm được phải nhìn thêm mấy lần, đồng thời ánh mắt Vương Tông Cảnh cũng vô tình nhìn thấy bầu trời bên trên thành Lư Dương, thoáng lại có các đạo hào quang đủ màu lóe mắt vút qua khoảng không, hiển nhiên chính là các cao nhân trong giới tu chân đang đi lại. So với Long Hồ Thành, Lư Dương Thành rõ ràng hưng thịnh hơn nhiều, không khí tu tiên cũng sôi động hơn, cho dù đi trên đường cũng có thể ngẫu nhiên nhìn thấy nhân sĩ tu chân, ngoại trừ đệ tử con cháu của Danh Kiếm Lâu cũng có không ít tu sĩ ở bên ngoài hành tẩu tới đây dạo bước trên phố.

Vương Tông Cảnh thu ánh mắt bước đi, lần này vào thành Lư Dương nó không phải để nghỉ chân, không phải để mua đồ, đương nhiên càng không phải để xem phong cảnh. Mục đích duy nhất nó vào trong thành, chính là vì vị trí xung yếu của tòa thành Lư Dương, muốn tiếp tục đi về phía bắc, đi xuyên qua thành này chính là con đường tiện nhất, nếu không phải xuyên rừng vượt núi vòng một vòng rất xa.

Đi trên con đường huyền ảo, trong lòng Vương Tông Cảnh cảm thấy không thoải mái lắm, bất giác luôn giữ một khoảng cách nhất định đối với đám đông, cũng có thể do ảnh hưởng của ba năm sống trong núi sâu, cho tới nay vẫn còn chưa hết, cứ cảm thấy đám đông ồn ào kia không hợp với mình.

Trong lòng có cảm giác khác lạ khiến nó không khỏi có hơi ngơ ngác, đúng lúc này chợt phía trước con đường vọng lại một tràng những tiếng quát tháo xen lẫn tiếng mắng chửi. Không đợi nó kịp phản ứng thì xung quanh đã có một đám đông xô tới, trong lúc lộn xộn, nó chỉ loáng thoáng nghe thấy có người nói nhỏ: "*Chuyện gì thế, hình như là Ngũ thiếu gia của Tô gia?*"

"Đúng rồi, bên đó chẳng phải có một con nha đầu tứ cổ vô thân đang bán mình ư, Ngũ thiếu gia của Tô gia sao lại tìm nó mà lôi thôi nhì?"

Còn nhiều nhưng chẳng nghe được nữa, chỉ thấy đám đông nhanh chóng xúm tùm lại thành một đám lớn ngay đầu đường, Vương Tông Cảnh cau mày nhìn tầng tầng lớp lớp những người là người dày đến giọt nước không lọt, khe khẽ lắc đầu rồi xoay người tiếp tục đi về phía trước, chẳng tính hóng chuyện ở chỗ này.

Tiếng bàn luận ồn ào trong đám đông nhanh chóng im hết, đại khái những người vây quanh đều là xem náo nhiệt thôi, bởi vậy khi Vương Tông Cảnh đi qua gần đám đông, nó có thể nghe thấy rất rõ từ đám đông vọng ra một giọng đàn ông có vẻ giận dữ, lạnh lùng quát mắng: *"Tiện nhân, mày cố ý bêu xấu giữa đường, rắp tâm làm mất mặt Tô gia chúng ta chăng?"*

Vương Tông Cảnh ngẩn người, ngoái đầu nhìn vào đám đông, có điều bằng vào tai mắt tinh tường của nó vẫn không nghe thấy đối tượng bị mắng chửi kia có lời nào đáp lại, cũng không biết trong đám đông này rốt cục là diễn ra tình cảnh gì. Vương Tông Cảnh do dự giây lát rồi lại nhấc chân đi tiếp, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới mình. Trong khi đó, không biết có phải sự im lặng kỳ dị kia càng chọc giận tới người đàn ông đang chửi hay không, mà tiếng quát mắng càng lúc càng to, nghe ra tựa hồ người đó giận dữ lắm, đồng thời hắn có vẻ cũng cực kỳ căm ghét người đối diện, khá nhiều câu khó nghe cũng từ mồm bay ra rồi.

"Cái mặt tôm nhá mày nhìn tao làm gì, tiểu tiện nhân, có giỏi cắn tao coi?"

"Phì, lão tử nói cho mày biết, con tiện phụ mẹ mày chết đáng lắm!"

"Nó chết thật chính là ông trời có mắt!"

"Chết không chỗ chôn thân thật đáng kiếp, làm sao, tao nói thế đấy, mày làm gì được tao?"

"Mẹ nó chứ, bản thiếu gia phải xem xem con tiện phụ chết rồi trông xấu xí thế nào, mày cút ra... á.."

"Tiểu tiện nhân, mày dám cắn tao! Tao đánh chết mày cho coi..."

Thình lình đám đông chợt náo loạn, có người bắt đầu la lên kinh hãi, bên trong có tiếng gào thét càng thảm thiết hơn. Sau những tiếng lộn xộn loạn cào cào, chợt thấy người đàn ông đột nhiên cao giọng, quát lên một tiếng tựa như đã phát tác vậy, đám đông tức thì đại loạn, chen lấn xô đẩy nhau ào ào loạn xạ lui sang hai bên, một bóng đen từ trong đám đông bay vọt ra, lộn một vòng rồi vừa vịn rơi về phía Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh thân thủ nhanh nhẹn, vật kia tuy bất thình lình nhưng tốc độ cũng không kể là nhanh, bắt giắc nhảy lui lại một bước tránh ra. Chỉ nghe đánh *"bach"* một cái, bóng đen kia đã rơi xuống đất một cách nặng nề, nó cúi đầu nhìn xuống, tức thì sững người, nhất thời không nói được thành tiếng.

Cái vật đen đen vừa bay ra, lúc này nhìn rõ ràng té ra là một xác đàn bà được bọc bởi một cái chiếu rách te tua, mặt mũi trắng nhợt tựa hồ đã chết khá lâu rồi. Gần như cùng lúc, trong đám đông phát ra một tiếng la thảm thiết đầy tuyệt vọng, một bóng người gầy gò lao ra vồ lấy thi thể người đàn bà, thân hình run lên bần bật nhưng cứ ôm chặt lấy thi thể đã chết đó.

Đám đông xung quanh tức thì tránh ra, Vương Tông Cảnh lại không động đậy, hai người phụ nữ một sống một chết ở ngay trước mắt nó, nó có thể nhìn rất rõ đó chỉ là một bé gái chừng hơn mười tuổi, mặt mũi dơ dáy nhìn không rõ được dung mạo, quần áo trên người cũng rách toạc nhiều chỗ, có điều nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra nguyên liệu làm quần áo đều là tơ lụa loại tốt. Lúc này thấy bé gái đó vẫn ôm chặt thi thể người đàn bà, hàm răng nghiến chặt, khóe mắt ngấn lệ, đôi môi cứng đờ thể không ngừng run rẩy xem ra tinh thần đã phải chịu sự kích động cực kỳ, nhưng không biết vì sao cho dù tới mức đó rồi mà vẫn chỉ xiết tay tới trắng bợt cả ngón tay, miệng rỉ máu chứ nó vẫn không chịu nói tiếng nào, ẩn chứa một ý chí kiên cường đến tàn khốc khiến cho Vương Tông Cảnh dù đã quen nhìn những con yêu thú hung dữ trong rừng sâu ngày đó cũng phải giật nảy cả mình, dường như đang thấy một con yêu thú cùng đường đang gầm thét đầy thù hận.

Đứa bé gái này đầu tóc rối bù, trong kẽ tóc cài mấy cọng cỏ xanh, Vương Tông Cảnh chợt động tâm ngoái đầu nhìn vào chỗ đám đông lúc trước, quả nhiên liền thấy trên mặt đất có một tờ giấy nát bị vứt sang một góc, trên giấy viết bốn chữ *"Bản thân chôn mẹ"*.

Một người đàn ông trẻ tuổi từ đám đông bước ra, theo sau hắn còn có bốn năm người nữa, những người đứng xem xung quanh vội lóp lóp tránh đường. Hắn đi thẳng tới bên cạnh đứa bé gái, ánh mắt quét qua mặt đất, trên mặt tỏ ra căm ghét khôn tả, trong đó có nhìn lướt qua thân hình Vương Tông Cảnh đang đứng một bên, cũng chẳng để ý tới những người xem náo nhiệt xung quanh, chỉ hung dữ nhìn đứa bé gái hai lần sau đó đột nhiên nói lớn với đám đông: *"Mọi người nghe đây, con tiểu tiện nhân này chính là nghiệt chủng bị đuổi khỏi Tô gia, người đàn bà đã chết còn làm ra những chuyện dơ bẩn thương phong bại tục hơn nữa, ai muốn giúp nó ắt là đối địch với Tô gia chúng tôi, bản thân hãy tự cân nhắc."*

Nói đoạn liền cười lạnh hai tiếng, sau đó tên Ngũ thiếu gia nhà họ Tô này dương dương bỏ đi, đám đông xung quanh từ xa nhìn vào xì xầm xì xầm, nhưng không ai xấp tới nữa.

Gió hơi lạnh lạnh thổi qua con đường cuốn một góc mảnh chiếu dơ bẩn rách nát lật lên, rung bần bật.

"Hic ing ing.." một chuỗi tiếng nức nở cực kỳ uất ức nhưng nhỏ tới khó mà nghe thấy, từ bờ vai run run truyền ra, nếu không phải Vương Tông Cảnh tai mắt khác hẳn người thường thì cũng khó phát hiện được. Lúc này, nó nhìn xung quanh, chẳng thấy có một ai có ý tiến tới giúp đỡ an ủi, xem ra Tô gia tại thành Lư Dương quả nhiên thế lực rất ghê gớm. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Có điều mấy năm qua nó phải đấu tranh giành sự sống trong khu rừng rậm đáng sợ ấy, vì sự sống còn mà tự tay đã giết chết không biết bao nhiêu yêu thú. Nếu thường ngày luôn phải nhìn cái chết tới thành quen, cho dù là nhìn yêu thú chết trong đau đớn đi nữa thì trái tim cũng bất tri bất giác bị biến thành cứng rắn. Tình cảm nhân gian cũng có thể khiến nó xúc động, nhưng tuyệt không thể khiến Vương Tông Cảnh xuất thủ trượng nghĩa như những hiệp sĩ trong truyện cổ được, nó thậm chí ngay cả mặt cũng không có biểu hiện gì, chỉ lẳng lặng nhìn một màn vừa rồi sau đó giống như hầu hết những người khác, từ từ lui ra.

Lúc đó đứa bé gái dưới đất chậm chậm ngước đầu lên, sắc mặt trắng nhợt, khuôn mặt lấm lem bụi đất trông càng thêm thê thảm, tay nó run rẩy từ từ nhấc mảnh chiếu rách muốn bọc lại thi thể mẫu thân lần nữa. Chỗ này là ở ngay giữa đường lớn, người qua lại rất nhiều, nhưng nhìn thấy cảnh này ai cũng đi vòng sang bên, để trống một khoảng rộng dành cho hai mẹ con âm dương chia cách.

Dùng manh chiếu rách gắng gượng bọc lấy thi thể, đứa bé nhìn xung quanh, hiển nhiên nếu để thi thể ở giữa đường lớn thì không ổn, đưa mắt nhìn sang thấy bên đường có một cái ngõ nhỏ, bên trong có một gốc cây cổ thụ cong queo, ngõ cũng không sâu lắm chỉ hơn một trượng là đã có một bức tường đồ chận ngang, trong ngõ cũng không có vật gì mà chỉ có lá khô rơi đầy theo gió.

Đứa bé gái nghiêng răng ồm thi thể mẹ dịch sang bên đó. Có điều nó chỉ là một đứa bé rất bình thường sức lực đâu được bao lớn, ấy là chưa nói trông nó khốn khổ cùng cực, chẳng biết mấy ngày qua có được ăn com không nữa, bởi vậy rốt cục nó dùng toàn bộ sức lực cũng chỉ mới dịch thi thể mẹ đi được khoảng ba thước, còn cách cái ngõ một đoạn xa nữa.

Đám đông đứng nhìn xung quanh có người thờ dài, có kẻ lác đầu, còn có đứa nói cạnh nói khỏe, cũng có vị cười khò rồi bỏ đi, tất cả chỉ có nhìn, dùng dung mà nhìn đứa bé giữa đường đang bàng hoàng quần trí, không có ai tới giúp cả.

Đứa bé gái trông đã mệt tới tởm cả người, nó quay đầu nhìn đám đông trên đường, cắn răng, mặt mũi nhợt nhạt, đột nhiên quỳ xuống lạy ba lạy trước đám đông sau đó phục xuống đất không chịu ngẩng dậy.

Từ đầu tới cuối, không biết vì sao nó không nói một câu nào, có điều bầu không khí phảng phất một kiểu rất kỳ quái, dường như ai cũng hiểu ý nó hết.

Ai cũng hiểu, nhưng chẳng ai đứng ra cả.

Đám đông dần dần tản đi, tuy mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình nhưng trong tình cảnh này dù mình không muốn giúp thì thôi chứ lại còn đứng đó lạnh lùng nhìn ngó cười nói thì không phải là ai cũng làm được.

Tiếng bước chân lại vang lên, nhưng là bỏ đi xa dần, đứa bé vẫn phục đầu dưới đất, ngơ ngẩn nghe những âm thanh hỗn loạn, cuối cùng dường như đã tuyệt vọng hoàn toàn, từ từ xoay người rồi trở ra nhìn thi thể mẹ mình nằm trên đường, sao đó lại cố thử đi động nó lần nữa.

"Để ta."

Đột nhiên một giọng nói đàn ông nhẽo vang lên bên tai nó, khiến nó giật nảy mình, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một khuôn mặt trông tuổi cũng không lớn lắm, một thiếu niên thân hình khá cường tráng cao lớn không biết đã tới ngay sau lưng nó từ bao giờ, sau khi nhìn nó một lượt cũng chẳng nói thêm gì, liền cúi người cuốn cái chiếu rách lại, hai tay nhắc lên lập tức ôm bồng lấy thi thể người đàn bà đó.

Đứa bé gái tựa như ngớ người ra, nhưng nhanh chóng có phản ứng, vội vàng đứng dậy nhìn Vương Tông Cảnh muốn nói gì đó nhưng nhất thời nói không ra tiếng. Vương Tông Cảnh đương nhiên cũng chẳng đợi nó mở miệng, hơn nữa một màn vừa rồi trước sau hần đều nhìn thấy hết, liền nhanh gọn đi tới cái ngõ nhỏ ở bên đường. Đứa bé gái theo sát phía sau, nhìn thiếu niên cao hơn mình tới cả cái đầu, trong mắt thoáng vẻ cảm kích.

Nhanh chóng đã tới ngay đầu căn ngõ nhỏ, Vương Tông Cảnh chọn một góc tường đặt nhẹ cái thi thể được bọc trong chiếu rách xuống, sau đó quay người lại, vừa vận đối mặt với đứa bé.

Đứa bé gái trông có vẻ căng thẳng, nhưng vẻ mặt đầy cảm kích, hai tay nắm chặt vạt áo, nhỏ giọng thốt: *"Cám ơn, cảm ơn ngài."*

Vương Tông Cảnh lẳng lặng gật đầu, thờ dài rồi xoay người định đi, có điều trong lúc thân hình chuyển động, hần đột nhiên nhìn thấy ở một chỗ không để ý tới trong ngõ, ngay đằng sau gốc cây cổ thụ cong queo đột nhiên có một cái bóng lay động, rồi hiện ra một người.

Người này thân hình cao to, khí độ bất phàm, trông rất có khí thế, có điều khuôn mặt lại phủ một màu đỏ bầm quỷ dị, thần sắc tiêu tụy không có bao nhiêu sinh khí, trông dữ tợn đáng sợ như một con ác quỷ dưới địa ngục. Cái khuôn mặt này vốn Vương Tông Cảnh mười phần quen thuộc, chính là kẻ đã từng thay đổi vận mạng của nó, Thương Tùng đạo nhân.

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, trong sát na liền cảm thấy một luồng khí lạnh từ sau đầu chạy ngược lên, nếu là tu sĩ khác thì cũng thôi, Thương Tùng đạo nhân đối với nó mà nói là một tồn tại như ác mộng, lại thêm từng tận mắt chứng kiến thân thông kinh thiên động địa của vị đạo nhân này so với Lâm Kinh Vũ cũng không hề thua kém, bởi vậy phản ứng đầu tiên của Vương Tông Cảnh chính là xoay người chạy ngay, căn bản không để ý tới thứ gì khác, ngay cả đứa bé gái bên cạnh có vẻ còn muốn nói thêm mấy lời cảm ơn, cũng mặc kệ hết.

Đứa bé gái kia cũng giật nảy người, nhưng mà là bị hành động đột nhiên bỏ chạy của Vương Tông Cảnh dọa sợ. Trông bóng dáng của thiếu niên ân nhân bằng một tốc độ kinh người, như một con báo đang sợ hãi đột nhiên xông ra khỏi căn ngõ, trong nháy mắt đã rào cẳng chạy mất hút ở phía xa con đường, nó nhất thời vẫn chưa hồi lại được tinh thần. Một lúc lâu sau mới đột ngột nghe thấy một tiếng rên nhỏ, nó ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong căn ngõ nhỏ không biết từ bao giờ dưới đất đã có thêm một người đàn ông to lớn, sắc mặt nổi lên một màu đỏ bầm cổ quái, thân hình co quắp bắt đầu co giật một cách bất thường, tựa hồ như đang trong cơn đau đớn tột cùng. Qua thêm một lúc nữa, màu đỏ trên mặt người đó đột nhiên bùng phát, da thịt co thắt nổi cả mạch máu, trông giống như có một luồng máu nóng sắp nổ bung ra. Một lát sau, người đàn ông phát ra một tiếng gầm nhẹ, loáng thoáng nghe giống như hai từ *"tu la"*, trong giây lát, cả thân hình gã liền cương cứng lại rồi *"bịch"* một cái lăn queo trên đất, từ đó không thấy động đậy gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Xem bói

Bóng người chớp động, tiếng la hoảng vang lên không ngừng, Vương Tông Cảnh trong lúc kinh hãi bất thành linh liền dốc toàn lực bỏ chạy, tức thì con đường lớn đầy náo nhiệt trở nên loạn cào cào. Thể chất nó khỏe mạnh hơn xa người thường, có kẻ không kịp tránh liền lãnh kết cục bị tông cho loạng quạng nghiêng ngửa, đây là do nó còn chưa mất đi lý trí nên dù chạy thực mạng vẫn cố gắng né tránh đám đông, bởi vậy cũng chưa tới mức cả đường bị ngã người chết ngựa nhưng bấy nhiêu đó cũng có thể coi giống như là giao long nhập hải, loạn xạ không ít.

Trông đã sắp chạy hết đường lớn, sắp phải rẽ sang một con đường nhỏ thì phía trước đột nhiên xuất hiện hai bóng người đang chậm rãi đi dạo quay lưng về phía Vương Tông Cảnh, hình như vừa đi vừa nói chuyện, nghe thấy tiếng động phía sau, hai người đó liền đồng loạt xoay người lại. Vương Tông Cảnh nhảy mất đã chạy ngay tới trước mặt, nhất thời chân dừng không kịp, thân hình liền xổng thẳng vào. Trong lúc nó hốt hoảng đang định cố gắng né sang bên một chút, thì từ miệng một người đàn ông hơi cao phía trước bật lên tiếng "Úy", nhưng không giống như hầu hết như những người khác cuống cuống né tránh, mà y lại giờ tay phải ra chắn lấy phía trước.

Không hiểu sao trái tim Vương Tông Cảnh lại nhảy lên một cái, có điều trong lúc gấp gáp cũng chẳng kịp nghĩ gì nhiều, thậm chí còn chưa nhìn rõ bộ dạng của hai người thì thân thể đã tông vào rồi.

Không có tiếng va chạm, cũng không thấy trời rung đất chuyển tá hỏa tam tinh, trong mắt người thường có vẻ như thời gian lúc này đã bị ngưng đọng lại trong giây lát, nhưng đối với Vương Tông Cảnh thì nó chỉ cảm thấy bản thân giống như vừa tông phải một bức tường rắn chắc vô cùng, sau khi hùng hổ tông vào lập tức phải chịu một luồng lực phản chấn cực mạnh, thậm chí bản thân nó cảm thấy luồng lực phản chấn còn mạnh hơn cả lực va chạm.

Trong lúc khẩn cấp, người thường ắt phải chịu kết cục gãy xương vỡ huyết nhưng Vương Tông Cảnh trong sát na đó liền xoay mạnh người nửa vòng, ôm đầu co người dùng một bên thân để tiếp lấy luồng lực, sau đó bị bắn văng ra ngoài lăn lông lốc như một quả bóng, bụi đất bay mù mịt nhưng rất cực cũng hóa giải được luồng sức mạnh đó.

Người ở phía trước kia lại "Úy" lên một tiếng nữa, đứng im không động đậy, tựa như có hơi kinh ngạc. Vương Tông Cảnh khẽ nhú mào đứng dậy, kiểm tra cơ thể một lượt thấy không có gì đáng ngại mới thở phào một hơi, tiếp đó nhớ ra hai người phía trước liền phát hoảng, đưa mắt nhìn qua bất giác ngẩn người.

Chỉ thấy người đàn ông phía trước vừa chặn mình lại thân hình cao gầy, còn cao hơn mình cả nửa cái đầu, nhưng khuôn mặt lại xấu xí hung ác, da mặt đen thùi, mắt ti hí, miệng lớn răng nhọn, mũi vừa to vừa thô trông có mấy phần giống như chó, khiến người ta vừa nhìn đã sợ, xem ra ắt không phải là người tốt.

Có điều trước mắt người tốt hay người xấu chưa bàn tới, người đàn ông này chắc chắn là một nhân vật rất rất rất lợi hại, thực lực tuyệt đối vượt xa mình, nhìn lại y thấy trên người mặc một cái đạo bào hơi cũ, phía sau lưng có vác một cái bao lớn căng tròn, cũng không biết chứa gì bên trong, cặp mắt tuy ti hí nhưng lộ ra những tia tinh quang rất sắc bén.

"Xử tiểu tử, ngươi muốn chết à!"

Quả nhiên không phải là loại hiền lành mà, vừa nói là đã rất thô tục rồi, lại thêm bộ mặt hung ác đầy vẻ khó chịu, trăm phần trăm hình tượng một tên ác nhân cũng chỉ đến thế là cùng. Vương Tông Cảnh gượng cười nhưng không dám chần chừ, tuy so ngoại hình với Thương Tùng đạo nhân thì người đàn ông mặt chó này tuyệt đối ghê gớm gấp trăm lần, nhưng mức độ sợ hãi của Vương Tông Cảnh đối với Thương Tùng thì cũng tuyệt đối hơn người đàn ông này gấp trăm lần. Cho nên Vương Tông Cảnh chỉ cúi đầu, hàm hồ nói mấy câu xin lỗi chứ không dám nói nhiều rồi định tiếp tục chạy. Người đàn ông mặt chó thấy thế liền ngoác miệng ra, nhưng cũng không tới mức như tên ác bá xông tới tay nắm chân đá, mà chỉ hàm hực nói: *"Coi như ngươi thức thời, cũng không biết làm cái gì mà không bị ai đuổi cũng chạy nhanh thế, gấp đi đâu thôi à?"*

Vương Tông Cảnh cầm đầu bước đi, không có ý đáp lời, có điều giây lát sau nó lại ngẩn người, lập tức dừng bước ngoái đầu nhìn lại, quả nhiên trên con đường đông đúc, hầu hết người đi đường đã ổn định, lại khôi phục về ồn ào huyên náo như trước, còn vị Thương Tùng đạo nhân mà nó khiếp vía kia chả thấy bóng dáng đâu cả.

Thế mà lại không đuổi theo?

Vương Tông Cảnh ngược lại ngẩn ra một lúc, đứng ở bên đó mà nghi ngờ không hiểu, bất quá rõ ràng đây là chuyện tốt chứ không phải xấu, nó thở phào một hơi, nhưng lại nghĩ chỗ này tuyệt không nên ở lâu, liền xoay người đi luôn.

Đúng lúc đó, đột nhiên từ phía sau lưng vọng tới một giọng nói: *"Vị tiểu ca này, xin dừng bước."*

Vương Tông Cảnh xoay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy khuôn mặt chó của người đàn ông đang bức dọc tròn mắt thì lại thấy phiền, cũng đồng thời có một cánh tay từ sau lưng thò lên đẩy người đàn ông mặt chó sang, lộ ra một người khác đứng phía sau.

Trời thì xanh, đường thì to, người thì đông, một con gió nhẹ khoan khoái thổi qua cuốn theo mấy mảnh lá rơi nho nhỏ nhẹ nhàng bay đi, bóng người lộp lộp, từ nơi hồng trần phồn hoa của thế tục, một ông già cười ha ha bước ra, hạc phát đồng nhan, thanh nhả tiêu sái, mặt mũi hiền từ, râu tóc như tuyết, thật là một bậc thần tiên vượt hẳn chúng sinh, khiến lòng người kính ngưỡng, nhất định là một lão thần tiên tu luyện đắc đạo rồi. Lại thấy ông già này khi độ bất phạm, tiêu điều tự tại, tay phải khẽ cuốn tay áo, tay trái chống một cây trúc xanh năm thước bên trên có treo một tấm vải trắng dài ba thước, ghi bốn chữ lớn khí thế càng trang nghiêm hơn: Tiên Nhân Chi Lộ!

"Hừ?" Vương Tông Cảnh ngẩn người ra một lát, trong lòng sinh ra ba phần kính trọng, không dám thất lễ nói: *"Lão trượng, là người kêu con à?"*

"Đúng thế." Ông lão khí độ như thần tiên đó quan sát Vương Tông Cảnh một lượt, khẽ gật đầu như chỉ liếc mắt đã biết hết mọi thứ, mỉm cười với nó, nói tiếp: "Vị tiểu ca này, ta trông cậu khí vũ hiên ngang, ắt không phải là vật trong ao. Có điều lão phu thấy ẩn đường cầu thoát đen, hẳn có hung tính chiếu mạng, trên mặt ba nét thì loạn mất hai, đầu mày bị hãm chính là số mệnh không ổn, nên sớm hóa giải đi là hơn. Đạo gia có câu: Nếu giữ được tinh thì có thể thăm dò thiên cơ, cậu với ta vốn không quen biết, mà có thể ngẫu nhiên gặp mặt giữa đường ắt cũng có mấy phần duyên phận, bởi vậy mới gọi lại xem có thể nói vài câu được chăng?"

Vương Tông Cảnh nhất thời chưa có phản ứng, thì miệng ông lão đã thao thao bất tuyệt, nghe như muốn nói chuyện dông dài với mình, có điều trước mắt vẫn còn không biết rốt cục đã thoát khỏi Thương Tùng đạo nhân đó hay chưa, nào có thì giờ lãng phí ở đây. Nghĩ vậy nó liền định nói mấy câu qua quýt rồi bôi dầu vào chân mà linh. Nhưng không ngờ người đàn ông mặt chó bên cạnh thấy mặt Vương Tông Cảnh có vẻ nghi ngờ, lại nhìn ông lão thần tiên đi cùng mình, không hiểu sao lại giống như rất bức bối, cười lạnh một tiếng rồi quát lên với Vương Tông Cảnh: "Ê, người nghe không hiểu à?"

Vương Tông Cảnh vẫn chưa hiểu thật, liền lắc đầu.

Đạo nhân mặt chó hừ một tiếng, nhanh chóng giải thích: "Ông ta nói để ông ta xem tướng cho người, một lần bốn lượng bạc."

"Xì!"

Ông lão tức thì sa sầm mặt, trừng mắt nhìn đạo nhân mặt chó quát: "Dã Cầu, đừng có nói năng bậy bạ!"

Người đàn ông bị gọi là Dã Cầu lại tròn mắt lên, ông lão xoay đầu lại về mặt hiền từ nói: "Tiểu ca, xem tướng đi, lão phu có bí thuật gia truyền Thiên cơ thần tướng, hành tẩu giang hồ mấy trăm năm nay chưa từng xem nhầm, bốn chữ Tiên Nhân Chi Lộ này," Ông ta đưa tay chỉ lên tám vài, mỉm cười tiếp. "Chính là do giang hồ bỏ bằng hữu tặng cho lão phu đó."

"Xem tướng một lần, chỉ cần mười lượng bạc thôi." Ông lão cười ha hả nói.

Vương Tông Cảnh lắc đầu đáp: "Con không có tiền."

Về mặt ông lão liền cứng ngắc, còn đang định nói thêm hai ba câu thì Vương Tông Cảnh đã nhanh gọn lộn hết túi quần ra nói: "Không có, một đồng tiền cũng không."

Ông lão lập tức quay đầu bỏ đi, người đàn ông mặt chó đi ngay theo sau nhưng vẫn chau mày nói: "Ê lão già, ông xem tướng không phải chỉ cần bốn lượng bạc à, sao bây giờ lại lên đến mười lượng rồi?"

Ông lão đó bức dọc đáp: "Người thì biết gì, đầu năm nay cái gì cũng tăng giá, giá nhà, giá đất, giá gạo, giá rau, giá gà đều tăng, chỉ có phí xem tướng khi chúng ta lưu lạc giang hồ là không tăng, cứ như vậy nữa thì chúng ta chết đói à, người hiểu chưa?"

Người đàn ông mặt chó hừ một tiếng, cũng không biết có tin hay không, hai người đi xa dần, chỉ nghe loáng thoáng thấy ông lão vẫn còn nói thao thao: "Ài, thiếu niên bây giờ đùa nào đùa đấy khôn như giặc, khó lừa thế chứ. Nhớ năm xưa lão phu lừa tên gốc Thanh Vân đó, chỉ nói một câu vận mạng xui xẻo là dễ dễ dàng dàng..."

Tiếng nói dần dần nhỏ xiu, đoạn sau không nghe thấy nữa, có điều hai chữ Thanh Vân đó lại khiến Vương Tông Cảnh hơi bất ngờ, nó ngạc nhiên một lúc rồi bị sự uy hiếp từ Thương Tùng đạo nhân gạt phăng đi, chần chừ giây lát sau đó vội bước, mau chóng rời khỏi con đường lớn. Đối với kẻ đó, nó thực sự đã sợ tới tận tim phổi.

※※※

Chạy qua mấy con phố, dọc đường không ngừng tra xét cẩn thận xung quanh, sau cùng Vương Tông Cảnh cũng xác định được tên Thương Tùng đạo nhân đột ngột xuất hiện kia không có đuôi theo thật.

Sau khi dần trấn định lại, Vương Tông Cảnh tùy tiện tìm một góc đường hẻo lánh không ai chú ý, gảy một cục đá ra ngòi xuống, cũng chẳng hiềm bàn thiú gì hết, ngưng thần suy nghĩ. Trước đây ở trong Long Hồ Thành, nó biết Lâm Kinh Vũ vẫn không ngừng truy tìm tung tích vị sư phụ có quan hệ không nhỏ này, có điều không ngờ Thương Tùng đạo nhân không chạy vào trong Thập Vạn Đại Sơn mà lại lảng lảng chạy về phía bắc tới Lư Dương Thành, khó trách Lâm Kinh Vũ mãi vẫn không tìm được y.

Nhưng một tràng ngẫu nhiên đụng phải vừa rồi, rốt cục là họa hay phúc, Vương Tông Cảnh vẫn còn thắc thỏm. Tâm nguyện của nó đương nhiên là mong có thể cách xa kẻ này càng xa càng tốt, nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại mấy lần, tuy lúc này từ vị trí của nó đã có thể nhìn thấy công thành phía bắc cao cao, nhưng sau cùng nó vẫn kim nén sự xúc động trong lòng, ngồi co vào trong góc, lặng lẽ nhìn người qua người lại trên đường mà đợi.

Người ở ngoại thành so với nội thành ít hơn rất nhiều, nếu cứ thế này mà ra khỏi thành, vạn nhất Thương Tùng đạo nhân đuổi theo sẽ rất dễ dàng bị y phát hiện, so ra trong thành Lư Dương người đi như kiến, ngược lại càng dễ trốn. Chiếu theo suy nghĩ của Vương Tông Cảnh, ít nhất cũng phải đợi tới trời tối, lúc đó có ra khỏi thành cũng sẽ an toàn hơn nhiều.

Ba năm ở trong rừng rậm nguyên thủy, thứ Vương Tông Cảnh học được ngoài bí quyết cận chiến tàn khốc với yêu thú, còn có sự nhẫn nại kiên cường để dành sự sống. Đọc Truyện Kiếm Hiệp <http://truyenfull.vn>

Nó đợi có lúc là vì sẵn thức ăn, có lúc là vì né cường địch để giữ mạng.

Người đi trên đường qua lại tấp nập hết lượt này đến lượt khác, Vương Tông Cảnh trốn vào trong xó lạng lẽ nhìn ra đường, không biết từ lúc nào, tình

thần của nó đã dần bình phục. Kể từ ngày trở về từ khu rừng rậm đó, đây là lần đầu tiên nó quan sát đám đông đi trên đường một cách cẩn thận như vậy, nhìn từng khuôn mặt lạ lẫm, nhìn cuộc sống muôn vẻ của thế tục.

Mặt trời chậm rãi rơi về phương tây, ngay từ chiều trên bầu trời ùn tới một đám mây đen dày đặc cản hết những tia nắng còn khá rực rỡ của mặt trời, khiến sắc trời dần ảm đạm, trên đường cũng bắt đầu nổi gió lạnh. Theo sự biến đổi của bầu trời, một ngày đầy sóng gió rất cục cựa cũng chuẩn bị hoành hôn.

Một chiếc xe bò cũ nát, một ông lão gầy gò hơn năm mươi tuổi đẩy xe đi trên đường. Người đi đường ào ào tránh ra, thần sắc có vẻ ghê tởm. Ánh mắt Vương Tông Cảnh lướt qua nhưng không chú ý đến chiếc xe bò nát mà chú ý tới ông lão bần thiêu ở phía sau, theo sau ông ta là một đứa bé gái về mặt ngoại hình, hai mắt đỏ sưng.

Vương Tông Cảnh liền giật mình, nhận ngay ra đứa bé gái chính là đứa bé đáng thương bị mất mẹ đồng thời bị đuổi khỏi Tô gia, có điều không biết tại sao nó lại trông có vẻ như đang đi theo ông lão đó. Các suy nghĩ trong đầu Vương Tông Cảnh xoay chuyển mấy lượt, nó lập tức nghĩ tới một chuyện liên quan sát cẩn thận xung quang phía sau đứa bé gái, tất cả mọi thứ đều bình thường, tựa hồ không có gì lạ cả.

Mặc dù như thế, nó vẫn đợi thêm một lúc, cho tới khi ông lão dẫn đứa bé gái đã đi rất xa nó mới xác định Thương Tùng đạo nhân chắc chắn không đi theo sau đứa bé, lúc đó mới chui ra đuổi theo hướng mà đứa bé gái kia đã đi.

Chiếc xe bò kia đi cũng không chậm lắm, nhưng một ông lão với một đứa bé gái dù có nhanh nữa cũng chẳng nhanh được đến đâu, hơn nữa đôi chân của Vương Tông Cảnh rất khỏe nên nhanh chóng đã bắt kịp bọn họ. Nhìn đám đông xung quanh một lượt, Vương Tông Cảnh thần nhiên đi tới phía sau đứa bé vỗ nhẹ lên vai nó.

Đứa bé gái giật nảy mình, ngoái đầu nhìn lại, ban đầu có hơi sững sờ nhưng sau đó nhận ra Vương Tông Cảnh, khuôn mặt liện lộ ra vẻ vui mừng, nói: "*A, là huynh...*"

Vương Tông Cảnh gật đầu, đáp: "*Nhóc muốn đi đâu đây, sao lại đi theo ông lão này?*"

Về mặt đứa bé gái thoáng hiện vẻ đau thương, chỉ chiếc xe bò phía trước, nói nhỏ giọng nghẹn ngào: "*Mẹ em ở trên xe.*"

Vương Tông Cảnh ngẩn người, quay đầu nhìn lên chiếc xe bò, quả nhiên thấy trên chiếc xe cũ nát có một cuộn chiếu, có điều không phải là cuộn chiếu đã bọc mẹ của đứa bé đó. Nó kinh ngạc hỏi thêm mấy câu mới hiểu thì ra ông lão gầy gò dơ dáy kia chính là một người dọn xác trong thành Lư Dương, là người chuyên đi thu nhặt những thi hài không ai nhận trở ra ngoài thành để an táng.

Người làm nghề này đều bị người ta coi là xui xẻo đê tiện, bởi vậy vừa rồi người đi đường nhìn thấy chiếc xe bò liền lóp lóp tránh lui.

Mất đứa bé ngăn lệ, nhưng hàm răng cắn rất chặt, gắng kìm chế không bật tiếng khóc, qua một lúc mới lí nhí nói: "*Em chẳng có tiền chôn cất mẹ, ngay cả mua quan tài cũng không có cách nào cả, người này nói sẽ không đợi em thêm nữa nếu không xác để trong thành mà không chôn sẽ phát thối, e rằng sẽ sinh ra ôn dịch.*"

Vương Tông Cảnh lặng im không nói, trong lòng định an ủi nó mấy câu, nhưng cũng không biết nên nói như nào cho phải, đưa mắt nhìn sang, đứa bé cũng đang nhìn lại, đôi môi rung rẩy cuối cùng hai dòng nước từ khóe mắt chảy xuống vạch trên gò má bần thiêu hai ngăn lệ trắng ngần.

Đúng lúc đó, ông lão gầy gò phía trước quay đầu lại hô: "*Mau lên, mau lên, thời gian không còn sớm nữa, lát nữa cổng thành đóng lại là sẽ không ra được nữa đâu.*"

Vương Tông Cảnh trong lòng phát lạnh, thầm nghĩ đã quên mất thời gian đóng cổng thành, trong lúc nghĩ liền nhanh nhẹn cùng đi theo hai người tiến về cổng thành phía bắc, đồng thời nó cũng cẩn thận nói nhỏ với cô nhóc: "*Ừm, cô nhóc, tôi có một chuyện...*"

Đứa bé gái đưa tay chùi mắt, hít vào một hơi lại lau nước mắt khiến bụi bẩn lại bám đầy mặt, lí nhí nói: "*Em tên là Tô Tiểu Liên.*"

Vương Tông Cảnh ngừng một lát, nói tiếp: "*Tiểu Liên cô nương, có một chuyện tôi muốn hỏi một chút, vừa rồi, ừm, lúc đó trong ngõ không phải đột nhiên xuất hiện một lão đạo sĩ cao lớn hay sao, hẳn đi đâu mất rồi?*"

Tô Tiểu Liên liếc nhìn ông lão phía trước, đáp: "*Người đó à, chết rồi.*"

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, kinh ngạc hỏi: "*Cái gì?*"

Tô Tiểu Liên đáp: "*Huynh đi chẳng bao lâu thì đạo sĩ đó đột nhiên lặn xuống đất, toàn thân run rẩy một chập rồi chẳng động đậy nữa. Về sau thì ông ấy,*" nó chỉ vào người dọn xác, nhỏ giọng tiếp, "*Chính là ông ấy đến dọn đi, vốn ông ta định dọn luôn cả xác mẹ em, có điều em còn chưa chịu thua, cứ cầu xin mãi, ông ấy tận cuối cùng mới đồng ý đợi tới khi mặt trời xuống núi, sau đó thì mang lão đạo sĩ đi trước rồi.*"

Vương Tông Cảnh ngờ ngác một hồi, nhớ lại ngày đó tuy bề ngoài Thương Tùng đạo nhân khiến cho người ta phải sợ hãi nhưng một thân thần thông tuyệt đối là cả đời nó hiếm thấy, cũng chỉ có Lâm Kinh Vũ mới có thể sánh được mà thôi, thế nhưng bất kể như thế nào, chẳng lẽ một nhân vật lợi hại như vậy mà lại chết thế này hay sao?

Trong lòng nó vẫn cảm thấy khó tin, nhưng nhìn bộ tịch và giọng nói của Tô Tiểu Liên không có tí nào giả vờ hay nói dối, chần chừ một lát, nó cố chấp đi tới bên cạnh người dọn xác, nhỏ giọng xin hỏi ông ta mấy câu.

Không biết có phải là do nghề nghiệp vốn hạ tiện hay không mà tính nết người dọn xác rất cổ quái, đối xử với Vương Tông Cảnh rất lạnh lùng thờ ơ. Một

kúc sau, khi đã gần như ra khỏi cổng thành ông ta mới nén phiền trả lời qua quýt mấy câu cho Vương Tông Cảnh, coi như thừa nhận có chuyện đó, trùng hợp chính là chỗ ông ta đem xác Thương Tùng đạo nhân tới ở bên ngoài thành, cũng cùng một chỗ với chuyện đưa mẹ của Tô Tiểu Liên đi lần này. Thực ra thì cũng chỉ có mỗi một chỗ đó ở ngay cạnh thành Lư Dương, ai cũng biết và ai cũng tỏm.

Bãi tha ma.

※※※

Ra khỏi cổng thành, trông mây đen trên trời càng dày, sắc trời cũng thêm u ám, xem ra chút nữa sẽ có mưa, sắc mặt ông lão dọn xác nhìn cũng khó coi hơn trước ba phần, quay đầu quát lên một tiếng, bước chân đẩy xe bò rõ ràng nhanh hơn, đồng thời miệng lầm bầm: "*Chết cha lão tử rồi, phải đi mau lên, không thì kéo dài tới lúc trời tối, cái chỗ quý đó... a phi phi!*"

Liên tiếp "*phi*" mấy tiếng liền, ông lão dọn xác vừa đi vừa không ngừng lầm bầm. Vương Tông Cảnh theo ngay bên cạnh Tô Tiểu Liên, theo lý thì ra khỏi cổng thành nó sẽ tiếp tục đi về phía bắc, không lý tới chuyện không liên quan tới nó nữa, có điều trong lòng nó vẫn nghi ngờ không yên, thực khó mà tin được một nhân vật lợi hại hai như Thương Tùng đạo nhân mà lại chết một cách cổ quái kỳ quặc như vậy.

Hay là đi theo tới đó nhìn kỹ lại xem?

Nếu tương lai gặp lại vị Lâm Kinh Vũ tiền bối vẫn luôn tìm kiếm Thương Tùng gia tại Thanh Vân Sơn, sao có thể dùng mỗi câu "*chết rồi*" mà nói với người ta chứ.

Bởi vì trong lòng nó vẫn hơi nghi ngờ, bước chân bắt giặc vẫn đi theo Tô Tiểu Liên. Tô Tiểu Liên lẳng lặng nhìn nó, ánh mắt thoáng hiện vẻ cảm kích, nhưng cũng không nói thêm gì, cứ im thinh mà đi tới.

Bãi tha ma là một ngọn đồi nhỏ nằm ở phía tây bắc cách Lư Dương Thành khoảng bốn dặm, ông lão dọn xác cứ thất thểu đi thẳng một mạch, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt có hơi căng thẳng. Cứ đi như vậy một hồi, trời càng thêm tối, gió cũng thêm mạnh, thấp thoáng đã thấy ngọn đồi nhỏ đó nằm dựa vào chân một quả núi cao. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy trên đồi đá nhiều cây ít, cỏ bụi rậm rạp, một con đường mòn từ dưới chân đồi ngoằn ngoèo dẫn lên trên, mấy cây cổ thụ trơ cành khô, trong gió thê lương thì thoảng lại truyền lại những tiếng thảm thiết từ những bóng đen chọt hiện lên, chính là những con quạ đen thui đang đậu, cất tiếng kêu "*quaaa quaaa*" khắp không gian vắng vẻ trên đồi.

Tiếng gió vi vu, lãnh lẽo và tĩnh lặng. Thân hình Tô Tiểu Liên run rẩy, sắc mặt cũng trắng bệch. Đi gần tới ngọn đồi, xung quanh ba người từ lâu đã chẳng còn bóng dáng ai hết, Vương Tông Cảnh trong lòng hơi cảm thấy hối hận không nên tới chỗ này, nhìn kỹ cũng chỉ thấy trên dưới quả đồi, giữa những bụi cây là ngổn ngang những bia đá với quan tài, hòa với sắc trời u ám thực có mấy phần ghê rợn.

"*Mau mau mau,*" sắc mặt người dọn xác trông khó coi phi thường, cũng không biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì, chỉ thấy liên tiếp giục giã, "*Chôn cho sớm rồi về sớm, lão tử hôm nay thật hồ đồ, sao lại đáp ứng tiểu nha đầu người vậy chứ!*"

Nói đoạn ông ta liền rào bước đi tới bên chiếc xe bò, từ trên xe rút ra một cái thuổng sắt, một cái búa ngắn, xem ra đó chính là những công cụ của ông. Tô Tiểu Liên ở phía sau nhìn thấy, sắc mặt vốn trắng bệch lại ít thêm một chút huyết sắc nữa, ngay cả thân hình cũng lao đảo mấy lần, nghiêng rằng lầm bầm.

Tiếng lầm bầm ấy trầm thấp đầy đau khổ, cũng may tai Vương Tông Cảnh cực thính, nghe được mấy câu, thì ra là Tô Tiểu Liên đang nói với mẹ mình, nói đi nói lại cũng là nữ nhi bất hiếu, ngay cả quan tài cũng không chuẩn bị được cho mẹ đại loại như vậy, khiến người nghe cũng đau xót tới đứt ruột.

Vương Tông Cảnh cau mày, đang định an ủi nó mấy câu, chợt cảm thấy có gì đó, đột ngột quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cạnh một gốc cây bên dưới cách ngọn đồi không xa có xuất hiện hai người, đồng thời họ phát ra một tiếng "*Úy*" hơi kinh ngạc.

"*Té ra là cậu!*"

Hai người bên đó chính là ông lão và đạo nhân mặt chó muốn coi bói cho nó ở trong Lư Dương Thành. Trong tay ông lão vẫn cầm cây cờ vãi Tiên Nhân Chi Lộ, khí độ tiêu sái trông rất dễ nhận ra. Ông ta cũng nhìn thấy Vương Tông Cảnh đang đứng bên đấy, không khỏi lấy làm lạ, hỏi: "*Sao lại là cậu, cậu tới bãi tha ma này làm gì?*"

Vương Tông Cảnh nhất thời không nói được, nghĩ lại bản thân mình tới chỗ này thực có chút hồ đồ khó tả, bất quá còn không đợi nó mở miệng trả lời, ông lão bên đó lại cười một tiếng, tiếp: "*Tiểu ca, xem ra cậu với lão cũng có duyên, lão phu khuyên cậu đừng có đi lên trên. Nơi này âm khí rất nặng, địa thế lại ở cuối núi phía bắc, là chỗ tam âm tụ hợp, hợp với quẻ tượng âm sát, rất dễ sinh ra âm linh yêu mị, lão trông cậu cũng không phải là người trong giới tu đạo, không đi lên thì thôi, chứ đi lên mà vạn nhất vận khí không tốt, ắt mất toi mạng sống đó.*"

Nói xong, ông lão liền đi về phía xa, để lại ba người bọn Vương Tông Cảnh ngơ ngác nhìn nhau. Còn đạo nhân mặt chó ở bên cạnh không hiểu sao lại gấp gấp đuổi theo ông lão nắm chặt lấy tay áo ông ta nói: "*Cái gì, thì ra là chỗ hiểm địa như vậy, sao lão còn để cô ta tự mình đi lên?*"

Ông lão tròn mắt, bực dọc đáp: "*Bớt nói lằng nhằng, nếu có thể cản nó lại, ta lại không cản à.*" Nói đoạn lắc đầu liên tiếp, xem bộ tịch có vẻ đau lòng, thở dài: "*Người nói xem, đường đường là phận gái, thiên hạ vô số quang minh đại đạo nó không học, lại khờ khạo nghe lời người ta dụ dỗ đi tu huyện thứ quý đạo cổ quái loạn xà ngầu, suốt ngày chỉ thích chui vào mấy chỗ âm hồn quỷ địa, thật là... sau này làm sao được đây!*"

Nói xong liền thở dài liên tục, bộ dạng không cam lòng, bất quá đạo nhân mặt chó ở bên cạnh đối với sự tào lao của ông lão chẳng hề để ý, quay khuôn mặt xấu xí như hung thần ác sát nhìn về phía ngọn đồi đang dần tối om đằng xa, không khỏi lộ ra nét lo lắng.

"Nếu Kim Bình Nhi ở đây thì tốt, cô ta cứ..." đạo nhân mặt chó nhỏ giọng lầm bầm một câu, có điều âm thanh đến đoạn sau thì hơi hàm hồ, nghe chẳng rõ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Mất tích

Người dọn xác đứng trên đường, nghe thấy những lời của ông lão thì sắc mặt càng lúc càng khó coi, cảm thương cảm búa rồi đưa tay lật thi thể trên xe bò vác lên vai, tiếp đó rảo bước tiến về phía bãi tha ma trên ngọn đồi.

Tô Tiểu Liên đi ngay phía sau ông ta, ngoái đầu nhìn Vương Tông Cảnh nói nhỏ: *"Trên đồi không sạch sẽ, huynh đừng lên nữa."*

Vương Tông Cảnh ngẩn ra một lúc, nhưng thấy Tô Tiểu Liên vừa nói xong đã đi theo con đường mòn dẫn lên đồi, nó ngạc nhiên giây lát thì biết rằng cô bé đã hiểu lầm. Nó cũng đi theo nãy giờ, không hẳn vì cô bé Tô Tiểu Liên này mà thực ra là vì Thương Tùng đạo nhân đối với nó cũng có chút liên quan. Có điều xem ra Tô Tiểu Liên đã cho rằng nó là một người tốt hiếm có khó tìm nên cứ cảm kích trong lòng mất rồi.

Vương Tông Cảnh thấy hơi xấu hổ, nhưng miệng cũng chẳng nói nhiều làm gì, chẳng lẽ bây giờ lại nói tướng lên rằng tiểu cô nương đừng có tự đa tình, ta thực ra là vì đến xem một người chết khác...

Cứ ngỡ ngẩn một lúc như thế, Tô Tiểu Liên đã theo người dọn xác đi lên đồi, bãi tha ma thê lương hoang vu, chẳng có bao nhiêu cây to, nhưng hai bên đường mọc đầy các bụi cây rậm, thêm vào con đường mòn ngoằn ngoèo mà trời đã dần tối, hai người đó đi một hồi liền biến mất khỏi tầm mắt, cũng không biết đi tới đâu rồi nữa.

Vương Tông Cảnh đứng dưới chân đồi, ngược mắt nhìn lên trên đỉnh một lúc, không hiểu sao lại cảm thấy thời gian trôi quá chậm, mà trên đồi mãi cũng không có động tĩnh gì. Sắc trời đã gần tối hẳn, trong bóng tối, trên đồi như đang dần nổi lên từng trận âm phong, quạ kêu thê thảm, cảnh khô rung rung, tiếng "ù ừ" vọng tới cũng lớn dần.

Làn sương nhàn nhạt khi có khi không như mây khói, từ tận trên đồi lặng lẽ tỏa ra.

"Úy?"

Một tiếng kêu hơi kinh ngạc từ sau lưng nó phát ra, Vương Tông Cảnh ngoái đầu lại nhìn, thì ra chính là ông lão và đạo nhân mặt chó không biết từ bao giờ đã đứng ngay đó nhìn lên trên đồi. Đạo nhân mặt chó trông có vẻ lo lắng, còn ông lão sắc mặt có khá hơn, nhưng cũng rất ngưng trọng.

"Ở đây sao lại có quý vị, không thể nào." Ông lão tiên phong đạo cốt đó lầm bầm, mặt tỏ ra hơi nghi hoặc, tiếp: *"Nơi này tuy có quẻ tượng âm sát, nhưng xem phong thủy cũng không phải là chỗ chí âm, cho dù có quý vật cũng bất quá là tiểu yêu âm linh, sao lại xuất hiện quý vị nhỉ?"*

Vương Tông Cảnh chợt thấy căng thẳng, một cảm giác chẳng lành dấy lên trong lòng, không nhịn được hỏi: *"Lão trượng, quý vị đó lợi hại lắm sao?"*

Ông lão gật đầu đáp: *"Chỉ có những quý quái tu luyện lâu năm, đạo hạnh đã thành mới có thể tạo ra loại quý vị này, thường không dễ đối phó đâu. Hừ, mấy tên phế vật trong thành Lư Dương đó không biết xấu hổ tự khoa trương cái gì tu chân danh môn, ngay gần thế này có quý vật thành tinh mà mấy tên oắt đó cũng chẳng biết, ngu có khác gì lũ lợn đâu."*

Vương Tông Cảnh đắn đo một lúc, không ngờ ông lão bói toán lừa người này khẩu khí lại lớn đến thế, chỉ trích cả hai đại danh môn tu chân trong thành Lư Dương một cách rõ ràng rành. Bất quá trước mắt nó cũng không có lòng dạ nào nghĩ tới chuyện đó, mà bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng. Bãi tha ma này đã bắt ngờ xuất hiện quý vật khá lợi hại, vậy Tô Tiểu Liên theo người dọn xác đi lên đồi chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Trong lúc nó đang nghĩ ngợi không biết có nên đi kêu Tô Tiểu Liên trở về không, thì đúng lúc đó nghe thấy đằng xa vọng lại một tiếng thét the thé, ba người dưới chân đồi đồng thời biến sắc. Chẳng bao lâu sau liền nghe thấy trên đồi có tiếng bước chân vội vã, bóng người loạng choạng trong bụi cỏ dại, thì ra có người đang hoảng hốt vừa chạy vừa bò tới, chính là người dọn xác kia.

Vương Tông Cảnh phản ứng nhanh nhất, bước lên phía trước tóm lấy vạt áo của người dọn xác, chỉ thấy khuôn mặt gầy gò của ông ta trắng nhợt, đôi môi run rẩy, hai mắt tròn trũng về hoảng hốt, dường như đã nhìn thấy một chuyện cực kỳ đáng sợ, miệng không ngừng nói: "Quý, quý, trên đồi có quý..."

Vương Tông Cảnh giật mình hoảng sợ, nhất thời chỉ cảm thấy tóc tai dựng ngược cả lên, nếu như trên quả đồi này có yêu thú cực kỳ ghê gớm có khi còn thấy dễ, có điều đám quý hồn âm linh trong mắt người thể tục trước giờ vẫn thần bí đáng sợ, mà nó cũng chưa từng nghiêm chỉnh tu luyện đạo thuật, đối với những thứ mà người đời ghê tởm cũng vẫn mù mờ và sợ sệt.

Người dọn xác xem ra đã bị dọa sợ hết hồn, không muốn ở lại nơi này thêm chút nào nữa liền giằng lấy xe bò định chạy đi. Vương Tông Cảnh tuy trong lòng thắc thỏm nhưng trải qua ba năm tranh đấu giành sự sống, tinh thần cũng cứng cựa hơn người thường nhiều, chỉ giây lát sau đã hồi phục trở lại, vội vàng tóm lấy ông ta hỏi lớn: "Tiểu cô nương kia đâu, cô ta sao rồi?"

Người dọn xác giã dựa mấy lần, không ngờ sức trên tay Vương Tông Cảnh lớn một cách kỳ lạ, cứ như kim sắt kẹp chặt lấy ông ta, giã mãi chẳng ra nổi, đánh hết toán lên: "Ta đào cái lỗ chôn mẹ nó xuống, nó nói muốn ở bên mẹ thêm một lúc để nói thêm mấy câu cuối cùng, ta mới tự mình đi xuống."

Vương Tông Cảnh nổi giận quát: "Cái gì, ông để một đứa bé như nó ở lại trên đồi?"

Sắc mặt người dọn xác đỏ bừng lên, tay chân vẫn giã dựa nói: "Liên quan gì tới ta, là do con bé đó tự đòi chứ."

Vương Tông Cảnh hừ một tiếng, thả tay người dọn xác ra, ông ta liền tay bấn chân loạn kéo chiếc xe bò bỏ chạy thục mạng, nháy mắt đã đi rất xa. Vương Tông Cảnh từ chân đồi nhìn lên trên, chỉ thấy làn sương như mây khói vẫn bay phiêu đảng trên đó, đồng thời tận trên đỉnh đồi vốn tối mờ dần dần nhen lên những tia sáng yếu ớt như có như không, nháy nhá nhấp nháy như cặp mắt đang âm thầm tìm kiếm thứ gì đó.

Từng trận âm phong từ đỉnh đồi thổi tới, dường như còn mang theo tiếng cười thảm liệt đến dữ tợn.

Cành gãy lá khô cũng như run lên bần bật trong gió.

Trong lúc Vương Tông Cảnh còn đang do dự không quyết xem có nên đi lên đồi tìm Tô Tiểu Liên hay không, thì chỉ giây lát sau trên đồi lại có biến hóa khác thường. Đỉnh đồi vốn tối om nhưng vì có những tia sáng yếu nên cũng có thể nhìn thấy được chút ít, lúc này dưới ánh sáng ấy, từ chân đồi ba người đồng thời nhìn thấy một thân hình yếu đuối đột nhiên xuất hiện ở chỗ có âm phong mạnh nhất.

Vương Tông Cảnh giật mình kinh hãi, suýt nữa hét âm lên, cùng lúc trên đỉnh đồi có một vật không nhìn rõ tựa hồ vừa phải chịu kích thích, đột nhiên nổi giận, âm phong càng mạnh, tiếng quỷ khóc nháy mắt tỏa ra che trời lấp đất, làn sương vốn đang phiêu đảng chậm chậm chợt xoay chuyển quay trở lại như có những xúc tu dài bỏ tới thân hình trông như một nữ tử từ đó.

Là Tô Tiểu Liên sao? Đó là phản ứng đầu tiên của Vương Tông Cảnh, thế nhưng cho dù tai mắt nó linh mẫn lúc này vẫn bị đám quỷ vụ che phủ nhất thời khó mà phân biệt được rõ ràng. Chỉ thấy trên đỉnh đồi âm phong gào hú quỷ vụ quay cuồng, thấp thoáng thấy thân hình nữ tử từ đó tựa như không hề tỏ ra bộ dạng sợ hãi, hai tay nhắm vào âm phong khu vực mấy lượt trông như đang kết một cái thủ ấn kỳ quái, tức thì tiếng âm phong liền nhỏ đi khá nhiều. Tiếp đó cánh tay phải của nữ tử rung mạnh một cái, có đạo hồng quang khê lóe lên, một tòa tháp nhỏ bảy tầng cao ba thước đã được tế xuất lơ lửng ngay trên đỉnh đầu nàng, chỉ trong khoảnh khắc, trong cái tháp nhỏ đó hình như chứa lửa, những vàng liệt hỏa đột nhiên bùng phát kèm theo tiếng nổ lớn thậm chí ở tận chân đồi cũng cảm nhận được uy lực của nó, hơi nóng hừng hực tỏa ra tứ phía, nháy mắt đã cuộn kín cả đỉnh đồi.

Đỉnh ngọn đồi nhỏ đó vốn đang dày đặc quỷ khí, tức thì bị rơi vào trong biển lửa, đám quỷ khí đó nháy mắt bị quét sạch không. Kỳ quái chính là ngọn lửa trông nóng bỏng đáng sợ vô cùng đó lại không hề đốt cháy một cọng cây ngọn cỏ nào trên đồi, nhưng trong ánh lửa rõ ràng đang vọng ra những tiếng quỷ vật gào khóc, trong những âm thanh đó có một tiếng hét lớn nhất xen lẫn mấy phần kinh hoàng run rẩy: "A... tha mạng, thượng tiên tha mạng!"

Vương Tông Cảnh ở dưới chân đồi nhìn tới dựng tóc gáy, pháp bảo này, đạo thuật này thanh thế quả thực không phải tầm thường, lại liên tưởng tới một trường đại chiến đấu phép kinh thiên động địa của Lâm Kinh Vũ với Thương Tùng đạo nhân giữa khu rừng rậm, trong lòng nó luôn kỳ vọng, đối với đạo môn trong truyền thuyết của Thanh Vân không khỏi lại có thêm mấy phần khao khát.

Ngọn lửa trùm kín cả quả đồi như một biển lửa, đỏ rực cả một góc trời. Ở chính giữa biển lửa, tòa tháp nhỏ bảy tầng đó như trung tâm của một dòng xoáy khổng lồ, cực kỳ chói mắt. Trong ánh lửa thỉnh thoảng lại có những ác linh mặt mũi dữ tợn hiện ra, nhưng nhanh chóng đều gào thét đau đớn rồi tiêu tan trong ngọn lửa nóng bỏng, hóa thành những làn âm khí màu trắng bị một luồng sức mạnh vô hình cuốn về phía tòa tháp nhỏ, sau đó bị hút vào tầng thấp nhất của tòa tháp. Qua một lúc sau, trong ánh lửa rừng rực xuất hiện một cái bóng quỷ lớn nhất, trông mạnh mẽ hơn những âm hồn quỷ vật khác rất nhiều, thân hình cao tới năm trượng, mặt xanh nanh nhọn, trông mắt như nắm tay cực kỳ đáng sợ. Nhưng lúc này mặt quỷ vật đó đang dẫy về khiếp hãi, đau đớn quằn quại trong biển lửa, sau khi thân hình khổng lồ giã dựa mấy lần nhưng không có cách nào thoát khỏi ngọn lửa, con ác quỷ đó đột nhiên quỷ mị xuống trước thân hình yếu đuối bé nhỏ bên dưới tòa tháp, không ngừng đập đầu.

"Hừ." Trong làn gió nóng hừng hực thoáng truyền tới một tiếng hừ lạnh, "Coi như ngươi biết điều."

Tòa tháp nhỏ đó rực giữa biển lửa đột nhiên chấn động, như nhận được mệnh lệnh vô hình, tức thì ánh lửa ộp trời liền thu lại như con cá kình hút nước. Tiếng gào thét tuyệt vọng nháy mắt tràn ra bóng đêm, thân hình khổng lồ của con ác quỷ mặt mũi cũng tỏ ra đau đớn, nhưng tinh thần có vẻ đã buông lỏng. Giây lát sau, con ác quỷ bị một quả lửa hừng hực bao gọn kéo lên lơ lửng giữa trời, đồng thời thân hình nhanh chóng rút nhỏ lại một cách quỷ dị, sau cùng hóa thành một cái bóng người nhỏ bé mờ mịt rồi bị hút thẳng vào tầng thứ năm của tòa tháp nhỏ.

Đến hiện giờ, trên bãi tha ma mây tan khói tạnh, quỷ khí âm u đã bị quét sạch, ngoại trừ trông vẫn hoang vu thì màn đêm cảm giác như được mở rộng ra. Có điều Vương Tông Cảnh bất giác nhìn lên trời, thì vẫn thấy mây đen nặng nề tối tăm mù mịt, chẳng có thay đổi gì cả.

"Bản sự bất quỷ của tiểu nha đầu nà càng lúc càng lợi hại," Ông lão đứng bên cạnh nó trông có vẻ như vừa thở phào một hơi, miệng cười khảnh khách hai tiếng, tiếp: "Không ngờ hiện tại ngay cả quỷ vật cỡ Thanh Diện Quỷ(*) cũng bị nó bắt dễ dàng như vậy."

"Đương nhiên, đương nhiên." Kẻ nói theo chính là đạo nhân mặt chó ở bên cạnh. Lúc này trông vị đạo nhân được gọi là Dã Cầu này vẻ mặt tươi cười, ngay cả vẻ xấu xí hung ác trên mặt dường như cũng hiền lành đi khá nhiều, nhìn bộ dạng hẳn ngó lên đỉnh đồi, có nói là ôn hòa vui sướng cũng không quá, thật là một chuyện cực kỳ hiếm có.

Vương Tông Cảnh nhìn lên đỉnh đồi trên đó giãy lất, trong lòng nó vẫn còn lo lắng cho an nguy của Tô Tiểu Liên, chần chừ giây lát rồi định chạy thẳng lên đỉnh đồi. Thân hình nó vừa sắp chuyển động thì đã bị ông lão bên cạnh nhìn thấy, nói: "Cậu đừng có chạy loạn, trên bãi tha ma này quỷ vật rất nhiều, tuy đã bị cháu gái ta quét sạch nhưng vạn nhất có con cá nào lọt lưới, cậu lại không biết đạo thuật, chẳng phải là đi chịu chết à?"

Vương Tông Cảnh giật mình dừng lại, đang định nói điều gì đó thì chợt từ con đường mòn sau lưng nó đột nhiên có một giọng nói trong trẻo vang lên: "Nói xằng! Dưới Diệt Linh Tháp của con, nghiệp hóa như biển, chính là khắc tinh của tất cả yêu linh ác hồn, lại thêm Nhiếp hồn trận con đã bố trí vây kín cả quả đồi, ngay cả chạy cũng không có con nào thoát, đâu có chuyện cá lọt lưới gì đó được."

Một nữ tử yếu điệu áo xanh từ trong bóng tối uyển chuyển bước ra, mày liễu mắt sáng, tướng mạo xinh đẹp, gió đêm phàn phật thổi tà áo nàng bay bay, khoảnh khắc đó rõ ràng không có ánh trăng sao nào, nhưng Vương Tông Cảnh chợt cảm thấy xung quanh hình như sáng lên khá nhiều, giống kiểu một nữ nhân xinh đẹp bẩm sinh bản thân đã có ánh sáng lay động lòng người, có thể chiếu sáng xung quanh vậy.

Nó nhất thời quên mất cả lời định nói, chỉ thấy tay phải của nữ tử đang giữ một tòa tháp bằng ngọc đen, bên ngoài đen sì như mực, nhưng bên trong tháp lại thoáng thấy có ánh lửa lập lòe, một khối áp lực kỳ dị tỏa ra cho dù cách xa cũng cảm thấy được. Xem ra đây chính là pháp bảo Diệt Linh Tháp vừa rồi mới đại triển thần thông, Vương Tông Cảnh không nhịn được phải chăm chú nhìn tòa tháp mấy lần. Còn ông lão bên cạnh nghe thấy lời cháu gái nói, khuôn mặt già nua như sượng hắc, cay cú thốt lên: "Người nói cái gì thế!"

Ánh mắt nữ tử áo xanh dừng trên người Vương Tông Cảnh đứng bên một lát, không đáp lời ông lão mà lại bật cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Ông tưởng cháu là ông ư?"

Ông lão nổi giận, vừa định nói thì chợt nghe tiếng của Dã Cầu đạo nhân ở bên cạnh: "Không sai, không sai!"

Lời nói chưa dứt, thân hình Dã Cầu chớp lên như điện, nháy mắt đã tới cạnh nữ tử cười toe toét, hỏi han cực kỳ ân cần, thật là chu đáo, thái độ khác hẳn thái độ đối với ông lão hạc cốt tiên phong kia một trời một vực. Còn nữ tử xinh đẹp cười tươi như hoa, đối với Dã Cầu đạo nhân cũng rất ôn hòa, mỉm cười đáp lời, bỏ mặc ông lão tức nghẹn ở bên cạnh trợn mắt thờ phỉ phỉ cả nửa ngày không nói nên lời.

Vương Tông Cảnh trấn tĩnh tinh thần, bước lên trước hai bước hướng về phía nữ tử áo xanh cất tiếng hỏi: "Vị cô nương này... không, tiền bối, xin hỏi người vừa rồi trên đồi có nhìn thấy một tiểu cô nương khoảng mười tuổi không, nó mới mất mẹ, vừa rồi mới lên trên đồi đó."

Nữ tử áo xanh ngẩn người, cau mày nghĩ ngợi giây lát rồi lắc đầu đáp: "Không thấy, vừa rồi trong bãi tha ma trên đồi, không có một người sống nào ở đó."

Vương Tông Cảnh giật nảy mình la lên thất thanh: "Cái gì?"

※※※

Đêm đã về khuya, mây đen kịt như mực, tường thành Lư Dương cao lớn phía xa hiện tại chỉ còn là một cái bóng mờ, vẫn sừng sững trong bóng tối.

Dưới chân ngọn đồi vô danh, ông lão và Dã Cầu đạo nhân cùng nữ tử áo xanh xuất hiện sau đều đứng dưới chân đồi như đợi điều gì đó. Trong ba người xem ra cũng chỉ có Dã Cầu đạo nhân tính tình có vẻ nóng nảy hơn một chút, thì thoáng lại ngoái đầu nhìn lên trên đỉnh đồi, còn ông lão cùng nữ tử áo xanh đều rất kiên nhẫn, vẫn nhỏ giọng nói chuyện sắc mặt như thường, bình thản chờ đợi.

Lại qua thêm một lúc, trên ngọn đồi nhỏ lại có bóng người, Vương Tông Cảnh mặt mang vẻ thất vọng và nghi hoặc từ từ trở lại.

Ông lão mỉm cười hỏi: "Sao rồi, tìm thấy không?"

Vương Tông Cảnh im lặng lắc đầu, chần chờ một chút rồi nói: "Người thì không thấy, nhưng nếu nói đã bị âm linh hại thì văn bối đã tìm khắp cả quả đồi cũng không thấy xác của nó, thế này là sao, tại sao lại không thấy nhỉ?"

Nữ tử kia đối mắt với ông lão, ông ta lắc đầu. Nữ tử áo xanh cau đôi mày thanh tú, tựa hồ như hơi miễn cưỡng, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì. Lúc này Dã Cầu đạo nhân vốn từ đầu chẳng nói câu nào đột nhiên cất tiếng hỏi: "Tiểu tử, người và tiểu cô nương đó quan hệ thế nào, ta trông người không giống như họ hàng của nó."

Vương Tông Cảnh há miệng định nói gì đó, nhưng lại ngập lại, phát hiện bản thân với Tô Tiểu Liên thực không có quan hệ gì đáng kể, không bạn không bè, không thân không họ, ngoại trừ biết được mỗi tên cô ta thì nó chẳng biết gì về cô bé số mạng khổ sở đó cả. Nó vừa ngạc nhiên vừa ngơ ngác, cười khổ đáp: "Bèo nước gặp nhau thôi."

"Hừ?" Nữ tử áo xanh nhìn lại nó một lượt, gật đầu nói: "Không ngờ tiểu ca này lại là người tốt."

Vương Tông Cảnh cười mĩa mai, anh mắt không hẹn lại nhìn về phía Diệt Linh Tháp, hiện tại pháp bảo này đã nằm một cách trân trọng trên tay của Dã Cầu đạo nhân đứng bên cạnh, hiển nhiên là y chu đáo cống hiến đã giành lấy việc mang vác này. Trong lòng thoáng động dường như chợt nhớ ra một chuyện, Vương Tông Cảnh sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi, do dự giây lát rồi nói với nữ tử áo xanh: "Tiền bối..."

Nữ tử áo xanh xua tay, nói giọng bức bối: "Đừng kêu ta là tiền bối, ta đã già đâu. Tên ta là Tiểu Hoàn, vị đạo trưởng này tên là Dã Cầu, ông đây là gia gia ta tên gọi Chu Nhất Tiên, cậu cứ gọi thẳng tên chúng ta là được."

"Ồ... Tiểu Hoàn tiền bối, à không, Tiểu Hoàn cô nương, xin hỏi cô nương một chuyện, vừa rồi cô nương dùng Diệt Linh Tháp thu phục Thanh diện quỷ ở trên đồi, còn diệt sát không ít yêu linh quý hồn, văn bối nghe nói người chết sẽ biến thành quỷ(*), quý vẫn có một chút linh trí, không biết..."

"Cậu nhầm rồi." Tiểu Hoàn lắc đầu ngắt lời, nói: "Đó là do người đời không biết, không hiểu được sự thật của quỷ đạo. Linh hồn người chết có thể thành quỷ, thế nhưng hầu hết chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn ban đầu là còn giữ được một chút ký ức và linh trí, về sau liền rơi vào hỗn độn, mù mịt

chẳng biết gì nữa. Trên đời này, quý vật mà có linh trí không ngoài ba trường hợp: Thứ nhất là người vừa chết hóa thành quỷ mới thì trong mấy ngày ngắn ngủi vẫn còn linh trí; thứ hai là lúc chết mang chấp niệm cực nặng rồi nhờ cơ duyên xảo hợp trở thành quỷ hùng một phương có thể có được linh trí, thế nhưng loại quỷ vật này cực ít, hơn nữa trong một phạm vi địa phận nhất định chỉ được có một con quỷ hùng. Như bãi tha ma này cũng chỉ có một con Thanh diện quỷ, các âm linh quỷ vật còn lại đều phải chịu sự khống chế của nó đi làm chuyện ác, trở thành những con rối không có linh trí mà thôi."

Vương Tông Cảnh nghe chuyện này đúng là kỳ lạ chưa thấy bao giờ, coi như đại khai nhãn giới, không nhịn được hỏi luôn: "Vậy còn loại thứ ba?"

Tiểu Hoàn mỉm cười đáp: "Loại thứ ba à, vậy còn hiếm hơn nữa, tức là trong thiên địa có mấy loại pháp bảo thần vật cực kỳ hãn hữu, có thể nhiếp hồn định phách, đem hồn phách của người đã chết tụ tập lại mà không tan, như vậy cũng có mấy phần hy vọng. Có điều chuyện kỳ lạ kiểu như vậy quá huyền ảo phiêu diêu, cho dù ngẫu nhiên hình thành cũng phạm vào thiên đạo, làm người sống cũng được, chết rồi thì thôi chứ thành ra như vậy cũng chưa chắc đã là chuyện tốt..."

Nói tới đoạn sau, sắc mặt Tiểu Hoàn dần dần ngưng trọng, ánh mắt phiêu đảng không biết đang nghĩ tới chuyện gì, giọng nói nhỏ dần, trên mặt mang đầy vẻ hoài niệm ngơ ngẩn.

Ở bên cạnh, Chu Nhất Tiên với Dã Cầu đạo nhân đồng thời nhú mày.

Vương Tông Cảnh nghe vẫn không hiểu lắm, bắt quả chuyện đó cũng không phải là điểm cốt yếu mà nó muốn hỏi, liền húng háng một tiếng rồi nói: "Vậy vừa rồi...", lúc cô nương thi pháp có phát hiện trên đời một hai con quỷ mới nào..."

Tiểu Hoàn ngán người, sau đó liền hiểu ra không nhịn được phải bật cười, lắc đầu đáp: "Không có, cậu yên tâm. Kỳ thực cứ như ta thấy cái vị tiểu cô nương béo nước gặp nhau kia quá nửa là không có ở trên đời, hoặc là được người ta cứu đi rồi cũng không chừng."

Vương Tông Cảnh đứng ngệt ra hồi lâu, cuối cùng cũng đành chấp nhận cái cách giải thích nghe không thuyết phục lắm này. Nó với Tô Tiểu Liên vốn không quen biết, hôm nay thực sự chỉ là ngẫu nhiên béo nước gặp nhau, đương nhiên không thể sinh ra những cảm giác mặc danh kỳ diệu gì đó được. Dù sao cũng đã vậy, coi như trong lòng cũng có một đáp án là được. Nó liền thở phào một hơi rồi cảm tạ đám Tiểu Hoàn, chuẩn bị từ biệt tiếp tục đi về phía bắc.

Bên này đám Chu Nhất Tiên với Tiểu Hoàn ngược lại có ấn tượng không tệ đối với tên thiếu niên có thân hình cường tráng, lần lượt nói chuyện với Vương Tông Cảnh thêm mấy câu. Nhờ đó Vương Tông Cảnh cũng biết được bọn họ có ý định đi xuống phía nam, liền cất tiếng cảnh báo: "Nếu mọi người đi về phía nam, phải cẩn thận đấy, ở đó ngay gần Thập Vạn Đại Sơn, mấy năm qua thường có yêu thú hung ác từ trong núi xông ra đá thương người đấy."

Tiểu Hoàn mỉm cười đáp: "Không việc gì, bọn ta có một bảo tiêu rất lợi hại mà." Nói đoạn quay sang cười với Dã Cầu. Dã Cầu đạo nhân hừ một tiếng ưỡn ngực hóp bụng, trông rất uy mãnh hùng hăng.

Chu Nhất Tiên trợn mắt với Dã Cầu đạo nhân, thuận miệng hỏi: "Vậy cậu muốn đi về đâu?"

"Thanh Vân Sơn."

"Hừ?" Ba người bên này đột nhiên đồng thời mở miệng, giọng có mấy phần kinh ngạc.

Giây lát sau, khuôn mặt bọn họ đều tỏ ra kỳ lạ khôn tả, Chu Nhất tiên với Dã Cầu không nói tới, riêng mặt cô nương Tiểu Hoàn lộ ra vẻ ngơ ngẩn không sao diễn tả nổi, một lúc sau nàng mới thở dài một tiếng, nói nhẹ: "Cậu, cũng đi tham gia Hội Thi Thanh Vân đấy à?"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "Vâng."

Tiểu Hoàn im lặng một lát, cặp má đẹp đẽ đột nhiên nổi lên màu đỏ hồng, nói nhỏ: "Nếu như cậu tương lai may mắn thực có thể vào Thanh Vân Môn, xin hãy giúp ta để ý tìm một người, nói với y rằng: Tiểu Hoàn vẫn còn nhớ tới y. Người đó họ Trương, tên là..."

"E hèm!" Bên cạnh đột nhiên phát ra một tiếng húng háng ngắt lời Tiểu Hoàn. Vương Tông Cảnh nhìn sang thấy Chu Nhất Tiên mặt mũi khó đăm đăm đang đứng đó, còn bên kia Dã Cầu đạo nhân không biết vì sao sắc mặt càng đen như đất chảo.

Tiểu Hoàn lại im lặng, giây lát sau nàng thở dài lắc đầu, giống như đang cười khổ, nửa như tự giễu, nửa như hui quạnh, cuối cùng xoay đầu đi luôn: "Bỏ đi, bỏ đi, bắt quả là ta tự đa tình..."

Nàng buồn bã bước đi, gió đêm mát lạnh phớt qua tà áo khẽ bay.

Chu Nhất Tiên trừng mắt với Vương Tông Cảnh, rồi cũng không nói gì quay đầu đi theo. Vương Tông Cảnh còn đang hồ đồ thì trước mắt tối sầm, thì ra là Dã Cầu đạo nhân đã vươn người tới, mặt giận dữ hung ác trợn mắt nhìn nó, cũng không biết là căm ghét Vương Tông Cảnh hay là căm ghét người khác, từ trong kẽ răng nhả ra mấy lời: "Xú tiểu tử, đừng có nhiều chuyện, nếu không lão tử xông lên Thanh Vân Sơn chặt người ra làm tám mảnh!"

Vương Tông Cảnh nhất thời ngạc nhiên, còn chưa kịp phản ứng thì Dã Cầu đạo nhân đã quay người đi luôn. Phía trước chỉ nghe thấy Chu Nhất Tiên cau mày vừa đi vừa trêu chọc Dã Cầu đạo nhân: "Anh hùng rom, bắt quả cũng chỉ là hoành tráng sau lưng, nếu thực gặp phải thằng kia, đứng trước mặt nó, chả mấy là dẹo ngay."

"Phi!" Thì ra là Dã Cầu đạo nhân bực dọc với Chu Nhất Tiên, cười lạnh đáp: "Ông cũng chỉ giỏi nói cạnh khóe mà không nghĩ tên đó là ai à, ông

thứ nói rõ cho tôi xem năm xưa khi tên họ Trương đó cầm Tru Tiên Kiếm, thiên hạ có mấy người đứng trước mặt nó mà không dợ?"

Chu Nhất Tiên nghệt ra một lúc, đưa tay gỡ mái tóc trắng trên đầu, hồi lâu sau mới cười khở: "Người nói chuyện này, hình như đúng thế thật..."

"Hừ!" *Dã Cầu đạo nhân* hừ lạnh, sau đó không hề vì đấu khẩu thắng được một lần mà vui, thậm chí còn ngược lại, tựa hồ vì chuyện này mà tâm tình càng thêm nát bét, bước đi một mạch như bay đuổi theo hướng của *Tiểu Hoàn*.

Chỉ còn *Vương Tông Cảnh* đứng yên tại chỗ ngẩn người hoang mang, lẩm bẩm nói: "Trên Thanh Vân Sơn, một người đàn ông họ Trương..."

"Đó là ai nhỉ?"

Ghi chú (*): Trong tiếng Hoa, nếu nói "quý" sẽ tương đương với nói tới "ma" trong tiếng Việt, nhưng đọc kiếm/tiên hiệp các bạn cũng biết nếu nói "ma" lại chỉ một khái niệm khác như ma đầu, ma đạo, ma nhân, ma hóa tức vẫn là người nhưng đã thay đổi tính cách thành xấu, hoặc hành xử đường lối khác với người thường. Do vậy trong bản dịch tôi vẫn để là "quý" chứ không dịch là "ma", chỉ cần mọi người đọc đến những đoạn nói "quý" thì cứ cho rằng đang nói ma là được (dù sao người ta nói nhất quý nhì ma, nên quý phải được ưu tiên hơn ự)

Ghi chú: (*) Thanh Diện Quý: Con quý mặt xanh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Rừng tùng

Lại thêm một làn gió mát lạnh thổi tới mang theo hơi ẩm ướt của ban mai.

Vàng thái dương ở chân trời xa dần dần lộ đầu, ánh hào quang vạn trượng chiếu khắp bầu trời mặt đất, bừng sáng cả thế gian. Cuộc sống của thế tục vẫn bình thường, mọi người dậy theo tiếng gà gáy sáng, khói bếp bốc lên vẩn vút, còn trong khu rừng sau một đêm yên tĩnh, tiếng chim hót lạnh lốt lịch rích bắt đầu vang lên chào đón một ngày mới.

Trên đỉnh ngọn cây, dựa vào thân cây nhìn ra, xa xa là thành Lư Dương đang được tắm trong ánh mặt trời mới mọc, trông như được mặc một lớp áo vàng óng ánh, cứ yên bình và tĩnh lặng sừng sững nằm đó, có ai biết được ngày hôm qua ở bên ngoài bức tường thành kia đã từng phát sinh ra chuyện gì?

Danh Kiếm Lâu cao vút nguy nga, cho dù ở tận xa ngoại thành Vương Tông Cảnh vẫn còn nhìn thấy rất rõ, nó chăm chú nhìn tòa lầu cao uy vũ bá khí ấy, lặng lẽ nhìn một lúc rồi dừng dừng nhảy xuống khỏi cành cây mà nó đã ngủ qua đêm, thuận tay phui bụi trên người cùng vài giọt sương sớm từ trên kẽ lá nhỏ xuống, vỗ mông bạch bạch hai cái xoay người đi luôn.

Dưới trời xanh thẳm, người đi một mình.

Đường đi vượt núi băng rừng, đường đi dầm mưa dãi gió, ngắm hết non xanh nước biếc, qua hết phồn hoa hồng trần.

Tháng sáu năm đó, trải qua một chặng đường dài đằng đẵng, Vương Tông Cảnh sương gió bơ phờ, rốt cục cũng nhìn thấy dãy núi trải dài vạn dặm, nguy nga sừng sững giữa đất trời, hai ngàn năm nay nổi danh thiên hạ lưu truyền vô số truyền thuyết, Thanh Vân Sơn.

Nhìn thấy núi rồi còn phải chạy chết ngựa mới tới. Từ lúc nhìn thấy dãy núi nguy nga đó lần đầu tiên cho tới khi đi tới gần Thanh Vân Sơn, Vương Tông Cảnh phải đi mất mười ngày, có điều mỗi ngày đi đường, nhìn ngọn núi mình khao khát càng lúc càng lớn, càng lúc càng gần, tự nhiên trong lòng nảy sinh một niềm vui khiến Vương Tông Cảnh quên hết cả mệt mỏi.

Tới được Thanh Vân Sơn đây là đã tới khu vực phồn hoa của Trung thổ thần châu, hơn xa nơi biên thùy U châu, người đi trên đường đông đúc, thành trì lớn nhỏ lù lù lọt lọt, bên ngoài thành trì các thôn trang tiểu trấn chỉ chít khắp nơi, đường đi to rộng dẫn tới muôn phương ngang dọc khắp nơi. Nếu không phải dãy núi Thanh Vân quá to lớn bắt mắt, không sợ nguy cơ lạc mất phương hướng thì kẻ lần đầu tiên tới Trung châu như Vương Tông Cảnh cứ thuận đường mà đi chắc cú là sẽ tới một chỗ ngay cả tên gọi là gì cũng chẳng biết.

Bất quá đi trong khu vực phồn hoa náo nhiệt thế này cũng có cái hay của nó, chính là việc nghe ngóng tin tức trở nên cực kỳ dễ dàng. Không cần nói nhiều, dân chúng cả một khu vực rộng lớn bao xung quanh dãy Thanh Vân Sơn tựa hồ đều tôn sùng Thanh Vân, tín ngưỡng đạo giáo, đạo quán đâu đâu cũng thấy, hương hỏa thờ phụng tượng thánh Tam Thanh rất vượng. Đồng nghĩa với việc đó chính là Thanh Vân Môn trong phạm vi thế lực của mình tuyệt đối như cây cỏ thụ cảm rễ sâu, không có một ai là không biết tới Thanh Vân Môn cả.

Bởi vậy dọc đường đi, Vương Tông Cảnh hỏi thăm đường tới Thanh Vân Sơn rất dễ dàng. Cứ đi vậy một mạch, tới ngày mười ba tháng sáu thì tới được tòa thành gần Thanh Vân Sơn nhất là thành Hà Dương, rồi thành này đi thêm nửa ngày nữa, nó đã đứng trước trên con đường cổ kính ngay dưới chân núi, thấp thoáng có thể nhìn thấy phía trước một tòa sơn môn uy phong lẫm liệt, khí phái hoành tráng.

※※※

Tháng sáu ở Thanh Vân Sơn đã coi như vào mùa hạ, mặt trời trên cao lúc giữa trưa chiếu xuống những tia nắng nóng rẫy chói mắt, khiến đường đi nóng nực khó chịu. Lúc này gần như chẳng có ai đi trên đường cả, Vương Tông Cảnh nhìn trước ngó sau, ngoại trừ đằng xa thấp thoáng vài người nông dân bắt cháp cái nắng gay gắt vẫn làm việc ngoài ruộng thì chẳng thấy bóng dáng người nào khác nữa.

Cơ thể nó cường tráng hơn xa người thường, cho dù trải qua một chặng đường rất dài bất quá trên mặt cũng chỉ trông phong sương chút thôi, một tí nóng nực này đối với nó thì chẳng là gì cả. Có điều lúc này hai bên đường mọc khá nhiều cây tùng cao lớn liền kết thành một mảng, tán cây rất dày người, nó do dự giây lát liền đi về phía rừng cây tĩnh ngai một lúc.

Những ngày trước, khi đi đường nó đã hỏi thăm, Hội Thi Thanh Vân trọng đại năm năm một lần kia phải tháng bảy mới bắt đầu. Bất quá nếu đến Thanh Vân sớm một ngày, ít ra cũng có thể gặp được tỷ tỷ xa cách lâu ngày của nó sớm một ngày, trông lộ trình thì cho dù có nghỉ ngơi một lúc, đến chỗ sơn môn trước khi trời tối cũng không có vấn đề gì.

Mảng rừng tùng này nhìn là thấy đã mọc lâu năm, các gốc tùng trong rừng đều cao to tươi tốt, cành tùng xanh thẫm vẫn vút vào nhau như rồng cuốn vô cùng rậm rạp, che rợp bóng mặt trời trên đỉnh đầu. Vương Tông Cảnh đi vào trong rừng tức thì cảm thấy không khí mát rượi phả vào mặt, bao nhiêu nóng bức lúc trước nháy mắt đã biến mất không còn tung tích, luồng gió mát trong rừng thổi qua tựa hồ như mỗi lỗ chân lông trên người cũng đều thở phào một hơi khiến người ta không kìm được phải vươn vai sảng khoái, tinh thần cũng dần khôi phục lại.

Nó hít vào một hơi gạt đầu thỏa mãn, đưa mắt nhìn quanh đang định tìm một chỗ thoải mái để ngồi xuống nghỉ ngơi, chợt từ sâu trong mảng rừng tùng yên tĩnh vọng tới nước chảy róc rách, lẫn vào tiếng lá tùng bị gió lay xào xạc gần như không nghe ra được, may mà thính lực của nó được rèn luyện trong rừng sâu của Thập Vạn Đại Sơn linh mãnh cực kỳ nên mới miễn cưỡng tóm được tiếng nước chảy bé tí teo này.

Giữa trưa nắng hè ngột ngạt, nếu có một vốc nước mát lạnh vãi lên mặt, tẩy rửa bụi đất và mồ hôi thì mới sung sướng thoải mái làm sao. Vương Tông Cảnh chẳng cần chờ gì lập tức hướng về phía đó đi thẳng vào sâu trong rừng tùng.

Bóng cây thăm thẳm, chim hót véo von, thỉnh thoảng lại có một con sóc từ trên cành nhảy qua vạt một quả tùng rồi ẩn mình trong lá. Tiếng nước chảy từ nhỏ bé khó nghe đã lớn dần, có vẻ như một dòng suối nhỏ. Tiếng nước róc ra róc rách du dương tỏa khắp khu rừng yên tĩnh. Dẫm trên lớp lá rụng khô dày, Vương Tông Cảnh men theo tiếng nước, khi dừng mấy tảng đá chắn trước mắt, trong không khí đã mang mấy phần ẩm ướt của hơi nước, tiếng suối chảy cũng tức thì lớn hẳn lên, tựa như ở ngay phía sau mấy tảng đá lớn này.

Vương Tông Cảnh mỉm cười, rào bước tiến tới, đi vòng qua tảng đá liền cảm thấy trước mắt sáng bừng. Trên một khoảng đất trống giữa rừng, một nguồn suối đang tuôn chảy tụ thành một cái đầm nước nhỏ khoảng nửa mẫu, sóng nước đập dòn cuộn lên những vòng nước lăn tăn, nhẹ tỏa ra xung quanh. Nước trong đầm trong và nông, ngay cả những viên đá cuội đủ kích cỡ dưới đáy cũng có thể nhìn rõ, bên đầm là một bãi cỏ trũng xanh và rậm, màu cỏ xanh biếc mon môn rất ngon mắt, phía trước phía sau, bên trái bên phải đều là những cây tùng đại thụ cao to, cành lá vươn dài che chắn hết những ánh nắng mặt trời chiếu xuống nơi đây, chỉ lưu lại mấy bóng cây mát rượi và mờ tối.

Bất quá giờ này phút này đập vào mắt Vương Tông Cảnh không phải chỉ có cảnh sắc tuyệt đẹp đó. Ngay ở trên một bãi cỏ xanh cạnh tảng đá lớn lại có một người một khi một chỗ đang nằm ườn ra đó, khiến nó giật nảy mình.

Trong cả ba, kẻ bắt mắt nhất chính là con chó, thân thể cực lớn, mới nhìn trông không kém con bê bao nhiêu, thực là một con chó lớn nhất mà Vương Tông Cảnh nhìn thấy trong đời. Ngoài ra, sắc lông con chó này tươi sáng nhẹ nhàng, toàn thân thuần một màu vàng, bên trên mắt có hai đốm đen, có thể coi là chỗ khác màu duy nhất khiến người ta vừa nhìn liền nảy sinh cảm giác con chó này nhất định không phải giống chó thường.

Hiện tại, con chó lông vàng đang nằm ườn lên bãi cỏ, cổ tình vui người trong bụi cỏ xanh mướt, nhắm mắt ngủ vui. Tại chân sau của con chó vàng có một con khi lông xám cũng đang nằm ngủ, trông thân hình có vẻ to hơn khi thường một chút, bên trên trán còn có một vạch xám, ngoài ra cũng không còn chỗ nào kỳ lạ cả.

Cũng là nằm ngủ, nhưng con khi lông xám rõ ràng không hiền lành như con chó lớn lông vàng, đầu vui vào trong cỏ mà hai tay lại tóm lấy cái đuôi con chó thỉnh thoảng lại vẫy vẹo, có lúc lại đưa tay gãi gãi lên người chỗ này một cái, chỗ kia một cái, một lát sau lại xoa xoa đầu, có điều trông về mặt nó thì hình như rất khoan khoái.

Còn lại sau cùng là một người.

Đó lại là một cậu bé rất ngây thơ, bộ dạng ước chừng khoảng ba bốn tuổi, trông rất kháu khỉnh mũm mĩm, tóc chỉ để ngắn khoảng một tấc, mặt tròn tay tròn chân tròn cả bụng cũng tròn tròn, nửa trên người để trần chỉ mặc mỗi một cái quần, thân hình tròn lẳn mũm mĩm nằm cạnh cơ thể khổng lồ của con chó lông vàng trông càng thêm bé nhỏ. Có điều nó tuổi nhỏ nhưng tư thế ngủ lại đầy bá khí lẫm liệt, nó trực tiếp lấy phần bụng mềm mại của con chó có thể hình to như yêu thú đó làm gối, đồng thời tay chân dang hết ra đại khai đại hợp chiếm diện tích lớn hơn ai hết, cái chân trái mũm mĩm tròn trịa co lên gác xuống đầu con khi lông xám, những ngón chân bé tí ngắn tũn khe khẽ co duỗi không biết có phải là vì bị lông con khi làm cho ngứa ngáy hay không.

Vương Tông Cảnh ngẩn người một lúc, không ngờ ở chỗ rừng sâu yên tĩnh này lại gặp phải đứa bé con cùng khi và chó, cũng không biết là đứa bé ở nhà nào quanh đây lại dám chạy tới chỗ heo hút này để chơi. Bất quá cái đầm nước giữa rừng quả thực là chỗ tuyệt hảo để tránh nắng hè, không chừng cũng là do đứa bé này vô ý phát hiện ra. Nó tránh sang hai bước rồi vòng tới chỗ nguồn nước của cái đầm, cúi người nhúng tay xuống nước rửa ráy một chút, sau đó hai tay bưng nước vãi lên mấy vốc lên mặt, tức thì cảm thấy sự mát mẻ từ trên mặt ngấm vào qua da như thấm vào tủy tận xương, đem toàn bộ sự

nóng nực còn sót lại rửa sạch hoàn toàn, không kim được phát ra một hơi thở dài khoan khoái, hận không thể lập tức nhảy ào xuống thỏa sức tắm tấp.

Ý nghĩ vừa nảy trong đầu, nó liền nhin không được luôn, dù sao ở đây cũng vắng vẻ, nó ngày trước ở trong rừng sâu nguyên thủy cũng tùy tiện thành quen, liền định nhảy xuống nước tắm một phát. Bất quá đúng lúc này động tĩnh từ chỗ nó đã đánh động sang bên kia. Con khi lông xám là tỉnh ngủ nhất, gần như lúc Vương Tông Cảnh tới gần đầm nước là nó đã phát hiện ra sự khác lạ, ngẩng đầu mở mắt. Tiếp đó con chó lớn lông vàng cũng vênh hai tai, từ miệng phát ra mấy tiếng xịch xịch, quay đầu nhìn lại.

Trong ba đứa, chỉ có cậu bé ngây thơ kia là vẫn say sưa, cứ thế ngủ khò khò, đầu gối lên bụng con chó, chân gác đầu con khi, trông nét ngủ đầy vẻ khoa trương rất buồn cười và đáng yêu. Con khi lông xám cảm lấy chân cậu bé nhẹ nhàng dịch ra một chút, đặt chân nó xuống chỗ cỏ bên cạnh, sau đó ngồi dậy nhìn về phía Vương Tông Cảnh, có vẻ như hơi hiếu kỳ chứ không hề có chút hoảng sợ nào.

Vương Tông Cảnh chân chừ giầy lất, cuối cùng cũng nhin được không nhảy xuống nước, bất quá vẫn nhanh gọn cởi áo lộ ra cơ thể cuộn cuộn bắp thịt, chỉ là trước ngực sau lưng hơi nhiều vết thương kéo chạy khắp người, có vài cái còn nằm ở chỗ trí mạng khiến người ta nhìn thấy phải kinh hãi. Nhưng áo xuống nước, dìm hẳn xuống rồi nhấc lên lau mình, từng giọt nước văng ra xung quanh tí tách, vô cùng mát mẻ.

Tiếng động ở bên này vọng sang, rốt cục cũng đánh thức cậu bé, cái đầu tròn tròn lắc lắc, cái miệng chóp chép chộp chép không biết là khát nước hay là trong mơ thấy được ăn thứ gì đó rất ngon. Nó ngoác miệng ngáp một cái thật dài rồi từ từ mở mắt ra.

Có vẻ như còn chưa tỉnh ngủ, ánh mắt cậu bé trông có vẻ ngơ ngẩn, bất quá rất nhanh sau đó liền khôi phục sự linh hoạt, nhìn trái nhìn phải rồi ngó Vương Tông Cảnh một lát, nhưng vẫn không nói gì, chỉ là trong mắt đã lộ ra vẻ hiếu kỳ, đặc biệt là khi nó nhìn thấy cả người đầy sẹo của Vương Tông Cảnh, cặp mắt như cũng mở to hơn một chút.

Lười biếng ngồi dậy, cậu bé thần thờ một lúc lâu. Con chó lớn lông vàng phía sau lưng cậu ta cũng bò dậy, dùng đầu cọ cọ vào lưng cậu mấy lần trông vẻ rất thân thiện. Cậu bé nhoeo cười đưa cánh tay mập mập tóm lấy cái cổ chó còn to hơn đầu mình nhiều cù loạn một trận, sau đó bật dậy chạy bon bon một mạch đến bên bờ đầm nhìn Vương Tông Cảnh, rồi rập người xuống trực tiếp uống nước từ đầu nguồn con suối.

Vương Tông Cảnh lập tức dùng tay nhìn cậu bé đó, nhất thời có hơi bất ngờ, cũng không muốn tiếp tục dùng nước này để rửa ráy nữa, may là cũng gần như rửa xong rồi. Nghĩ lại mình ở phía dưới dòng chảy chắc cũng không có vấn đề gì lớn. Nó vắt khô áo rồi đứng dậy, quay đầu nhìn xung quanh, sau cùng đi tới chỗ tảng đá lớn trải áo lên trên, để gió rừng thổi một lát, chắc chẳng bao lâu sẽ khô hết thôi.

Con chó lớn lông vàng bò dậy, con khi bên cạnh tay chân nhanh nhẹn, nhảy một cái lên lưng con chó, ngồi vững như Thái sơn, thỉnh thoảng lại gãi đầu gãi tai hoặc cắm cúi bới bới đám lông vàng ruộm của con chó. Con chó lớn lông vàng quay đầu nhìn từ phía rồi đứng hẳn dậy, càng tỏ rõ thân thể to lớn, chiều cao tới gần nửa người, thực là ghê gớm. Bất quá trông con chó này cũng không tính là hung dữ, giầy lất sau liền tiến lại chỗ cậu bé vẫn còn ở bên bờ đầm, trước ánh mắt hiếu kỳ của Vương Tông Cảnh, nó một lần nữa đưa đầu ra cọ nhẹ vào chân của cậu bé.

"Chi chi chi chi..." Con khi lông xám ngồi trên lưng chó chọt kêu lên mấy tiếng.

Cậu bé ngoái đầu lại đẩy cái đầu của con chó ra, nhưng con chó lớn lông vàng có vẻ như vẫn còn thèm, không chịu lại cọ tiếp, trông bộ dạng như kiêu có tính, rất kỳ quái. Cậu bé đẩy ra ba bốn bận, con chó đều kiên nhẫn thậm chí mặt dày mày dạn tiếp tục cọ cọ, đồng thời còn lè lưỡi vẫy đuôi không ngừng, như muốn lấy lòng vậy.

Vương Tông Cảnh thấy vừa kỳ quái, lại vừa buồn cười, cùng lúc cũng chú ý tới trên người cậu bé còn có đeo một cái túi nhỏ, dây buộc màu đỏ choàng qua người. Chiếc túi đó trông cũ kỹ, chất liệu làm bằng vải bố nổi màu lam nhưng thấp thoáng có kim quang nhàn nhạt tỏa ra, nếu không nhìn kỹ thì cũng không khác gì những chiếc túi vải bình thường. Vốn vừa nảy nghĩ thì cậu bé nằm đè lên túi, bởi vậy lúc đó không nhìn thấy được. Cứ như Vương Tông Cảnh thấy thì cái túi hơi phồng, chắc bên trong có chứa thứ gì đó, mà ánh mắt của con chó lớn lông vàng kia thỉnh thoảng lại liếc vào cái túi, có vẻ như hứng thú một cách phi thường.

"Uầu Uầu" Con chó lớn lông vàng sủa lên hai tiếng.

Cậu bé có vẻ bức dọc quay hẳn người lại, miệng lầu bầu mấy câu, cũng không biết đang nói gì, sau đó tóm lấy cái túi nhỏ đeo phía sau lưng dùng cánh tay nhỏ tròn trịa mập mập thò vào trong túi lục một hồi, giầy lất sau lôi ra trên tay đã có thêm một dẻ sừn nóng hổi thơm phưng phức.

Con chó lớn lông vàng nháy mắt trở nên kích động, cái đuôi càng vẫy tít. Cậu bé nhìn dẻ sừn trong tay, vẫn chưa cho nó, mà đưa lên miệng ngọam trước một miếng lớn. Con chó ngẩn ra rồi kêu lên "ư ư" hai tiếng đầy ai oán, đi vòng quanh cậu bé, cái đầu không ngừng cọ cọ mà mắt thì vẫn không rời dẻ sừn.

Vương Tông Cảnh nhìn thấy màn này liền mỉm cười lắc đầu, thế nhưng chỉ giầy lất sau, nụ cười trên mặt nó chột cứng lại, trong mắt tỏ ra hơi kinh ngạc và nghi hoặc. Cái túi đeo trên người cậu bé kia chỉ to cỡ bàn tay, theo lý mà nói thì không thể đựng được dẻ sừn to như vậy, hơn nữa cái đạo lý vật để trong túi lâu như thế mà lúc lôi ra vẫn nóng hổi, là chuyện gì đây?

Phía trước, cậu bé cắn hai miếng thịt lớn rồi mới giờ tay đưa dẻ sừn cho con chó trước mặt, miệng còn nhồm nhoàm nói: "Đại Hoàng, chỉ được cắn một miếng thôi đấy."

Hai mắt Đại Hoàng sáng trưng, tức thì há cái miệng to dùng đồ lỏm "ngoào" một cái ngọam tới, suýt nữa thì nuốt cả tay cậu bé vào mồm. Cậu bé vẫn cầm chặt dẻ sừn, trợn mắt giờ tay trái gõ vào đầu con chó, giận dữ quát: "Một miếng, một miếng thôi!"

Đại Hoàng ngọam ra được một miếng lớn, rồi mới hậm hực rồi miệng đặt xuống đất, bắt đầu gặm gặm. Cậu bé cũng ngồi ngay bên cạnh dựa lưng vào nó, nắm dẻ sừn cắn một miếng, sau khi cắn mấy miếng lại đưa ra chỗ miệng chó để nó cắn một miếng, cứ như vậy tới một miếng, anh một miếng, sau

mấy hiệp thì dẻ sườn to đùng đã chẳng còn lại tí thịt nào. (*)

Cậu bé nhìn khúc xương trong tay, sau đó vung tay ném ra. Thân hình Đại Hoàn như điện chớp, vù một tiếng lao ra rồi nhảy vọt lên đã ngoạm được ngay khúc xương ở giữa chừng không, khiến cho con khi lông xám ngồi trên lưng suýt nữa thì ngã lộn tùng phèo, sau đó từ từ chạy trở về nằm trở lại bên cạnh cậu bé bộ dạng quỵên luyến không rời, đặt khúc xương ngay trước mặt, dùng ánh mắt dịu dàng nhìn nó rồi lè lưỡi liếm liếm.

Cậu bé đi tới bên đầm rửa sạch tay, thuận tiện lau lau mặt. Lúc quay người lại thì khuôn mặt vốn bóng mờ đã trở thành trắng bóc như được tạc bằng bạch ngọc rất đáng yêu, hai cái má tròn trĩnh thật khiến người ta nhìn thấy muốn đưa tay bẹo mấy cái.

Vương Tông Cảnh đứng bên tảng đá, mắt nhìn cái túi vải trông rất bình thường kia một lúc, lại nhìn hai con vật chó và khi mà đảm bảo không giống như những con khác này, chân chừ giầy lất, đang nghĩ không biết có nên cất tiếng hỏi hay không thì chợt nghe tiếng cậu bé sau khi nhìn nó một lượt lại hỏi trước: "Ủy, anh là ai?" Nói xong liền dừng một chút, cặp mắt chớp chớp rồi hỏi tiếp luôn: "Anh có phải muốn đi Thanh Vân Sơn không?"

Vương Tông Cảnh gật đầu, thầm nghĩ xem ra cậu bé này chắc là con nhà nào sống gần đây, trông nó ít tuổi đáng yêu như vậy, trong lòng cũng có mấy phần yêu quý, liền mỉm cười nói: "Chỗ này vắng vẻ thế, nói không chừng có dã thú gì đó xuất hiện, bé tí như cậu sau này còn một mình chạy tới đây nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì bất ngờ thì biết làm sao?"

Cậu bé kia quệt mép nói: "Em không sợ đâu."

Vương Tông Cảnh tịt cười, lắc đầu không nói, tùy ý ngồi xuống tảng đá. Cậu bé cũng đi tới quan sát trên dưới nó một lượt tựa như có vẻ rất hứng thú với cơ thể đầy sẹo, nói: "Người anh sao lại có nhiều vết thương thế?"

Vương Tông Cảnh cúi đầu nhìn lên người, đáp: "Bị yêu thú cào đây."

"A, yêu thú!" Không nói ra còn tốt, vừa nghe thấy hai từ "yêu thú" hai mắt cậu bé này liền sáng bừng lên, mặt đầy vẻ hiếu kỳ hỏi: "Anh gặp yêu thú rồi à?"

"Gặp rồi." Vương Tông Cảnh nhún vai, thầm nhớ tới ba năm trước, mình đã cùng vô số yêu thú chung sống trong cả khu rừng rậm.

"Yêu thú hình dạng thế nào, anh nói cho em được không?" Cậu bé càng thêm hưng phấn, cứ nắm lấy tay nó toét cười nói tiếp: "Em từ nhỏ đã bị nhốt ở nhà, chưa từng thấy qua yêu thú."

Vương Tông Cảnh ngẩn người ra, lắc lắc đầu, đứa bé sinh ra ở Trung châu yên bình sung sướng này, chưa từng thấy cái nạn yêu thú. Đối lại ở vùng biên thủy U châu, yêu thú là thứ đáng sợ có thể dọa nín trẻ em khóc đêm. Nạn yêu thú, nếu người sinh ra ở U châu hoặc là người đã từng đi qua U châu đều biết là cái nạn nguy hiểm tới không thể tưởng tượng, khiến tất cả mọi người đều bị khốn trong thành trì.

Bất quá đối với ánh mắt ngây thơ hiếu kỳ thế này, Vương Tông Cảnh cũng không muốn kể những chuyện mất hứng, bởi vì trong lòng nó rất thích cậu bé trông hoạt bát phóng khoáng này. Nó ngẫm nghĩ một lát, chọn trong ký ức mấy loại yêu thú sống trong khu rừng rậm nguyên thủy đó để kể cho cậu bé nghe.

Trong khi nói chuyện, nó cũng thuận tiện hỏi về lai lịch cậu bé, biết được cậu ta tên là Tiểu Đình, con chó với con khi này đều được nuôi trong nhà cậu. Hỏi nhà cậu ta ở chỗ nào thì Tiểu Đình thuận tay chỉ về hướng Thanh Vân Sơn, xem ra quả là con nhà sống gần đây rồi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Nghe một hồi, Tiểu Đình hiển nhiên biết thêm rất nhiều, đối với những con yêu thú hung dữ đáng sợ trong lời của Vương Tông Cảnh không những không hề sợ sệt mà còn càng nghe càng say sưa, không ngừng khoa tay múa chân hỏi han kỹ lưỡng, thậm chí còn hỏi tường tận giống yêu thú này cao bao nhiêu, to thế nào, giống yêu thú kia có mấy móng vuốt, móng vuốt dài ra bao nhiêu hoặc là loài yêu thú đầy tiếng gầm nghe như thế nào... khiến cho Vương Tông Cảnh cũng đau hết cả đầu.

Cuối cùng, Tiểu Đình đặt mộng ngồi phịch xuống đám cỏ cạnh Vương Tông Cảnh, về mặt tỏ ra mơ màng nói: "Thì ra ở trong Thập Vạn Đại Sơn nơi phương nam lại có nhiều yêu thú lợi hại như thế." Nói tới đó, nó đột nhiên cau mày dường như nhớ ra điều gì, liền quay đầu nói với con chó lớn lông vàng cùng con khi lông xám ở đằng sau: "Đại Hoàng, Tiểu Hôi, Linh Tôn trên núi của chúng ta có thể coi là yêu thú không nhỉ? Ta xem bộ dạng nó cực kỳ cổ quái và hung hăng, rất nhiều người đều sợ nó, chắc là yêu thú rồi phải không?"

Con chó Đại Hoàng không phản ứng, toàn bộ tập trung tinh thần vào cục xương, nhưng con khi lông xám được gọi là Tiểu Hôi thì gãi đầu gãi tai, xem ra đang động não suy nghĩ, sau đó kêu lên chi chi liền một tràng dài, đầu gật lia lịa.

Tiểu Đình lập tức trở nên đắc ý, nói: "Ta đã nói mà, Linh Tôn chắc chắn là không tốt, mẹ cũng thật là, lần nào đi ngang qua bên Bích thủy đầm đều bắt ta phải thi lễ với nó làm gì chứ. Lần sau chúng ta sẽ lên lên đi thu phục nó."

Cánh tay Tiểu Hôi đang bới bới lông Đại Hoàng đột nhiên đông cứng, sau đó từ từ ngược đầu lên nhìn Tiểu Đình, về mặt tỏ ra vô cùng kỳ quái.

Ghi chú (*): Không có gì, đoạn này tôi chỉ muốn phát biểu một ý kiến nho nhỏ là: QE...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đêm

Vương Tông Cảnh cũng không rõ lắm, trong lòng còn đang nghĩ xem Linh Tôn mà Tiểu Đình nói là thứ gì, có khi là một con thú nuôi khác trong nhà bọn họ cũng nên, nghe ra thì con này cũng không nhỏ, nó nhìn Đại Hoàng đang nằm trên đất, lại nghĩ to hơn cả con chó này chả nhẽ lại là một con lợn hay sao...

Nếu con đó cổ quái như thế, chắc cũng phải rất hung dữ.

Tiểu Đình thì hoàn toàn chẳng để ý gì tới biểu hiện của con khi lông xám, quay đầu nhìn sang Vương Tông Cảnh cười hi hi nói: *"Anh kể thêm chút nữa đi, kể thêm cho em mấy con yêu thú nữa được không, à, mà anh tên là gì, em quên chưa hỏi anh?"*

Vương Tông Cảnh cười cười, nhìn cậu bé mũm mĩm tròn trĩnh ngồi cạnh mình, nửa trên còn ở trần nữa, lại nghĩ tới trong rừng lạnh lẽo liền hơi lo lắng, cười đáp: *"Anh tên là Vương Tông Cảnh, cậu gọi là Vương đại ca là được, Ở đây lạnh đấy, cậu không mang theo áo mặc sao? Cần thận nhiễm lạnh đấy."*

Tiểu Đình lắc đầu tỏ vẻ không quan tâm, nói: *"Không sao, em không sợ lạnh."* Nói xong lại xích gần vào Vương Tông Cảnh, mặt đầy vẻ trông chờ nói: *"Kể đi, kể đi mà."*

Nói đoạn mắt nó lại nhìn những vết sẹo chằng chịt trên người Vương Tông Cảnh, chợt nghĩ ra điều gì liền nói: *"A, đại ca nói những vết sẹo này đều là bị yêu thú cào, vậy có phải đại ca từng đánh lợn với yêu thú không?"*

"Đánh lợn?" Cho dù biết chỉ là lời nói trẻ con vô tri, nhưng Vương Tông Cảnh cũng bị á khẩu mất một lúc, trong đầu liền hiện ra những trải nghiệm trong suốt ba năm đầu tranh sống còn giữa rừng sâu nguyên thủy trong Thập Vạn Đại Sơn, không hiểu vì sao, cho dù những trải nghiệm của bản thân đó đã là quá khứ nhưng mỗi lần nhớ lại những bức tranh kinh tâm động phách sinh tử quan đầu ấy vẫn khiến nó hít vào một hơi lạnh, ngay cả khóe mắt cũng hơi giật giật.

Với những chuyện đó thì *"đánh lợn"* đâu đủ để hình dung, đó rõ ràng chính là những màn cận chiến cận xé đã man nhất, nguyên thủy nhất để giành sự sống, tất cả những thủ đoạn ác độc nhất, hung tàn nhất có thể tưởng tượng ra được, mỗi một con yêu thú và nó đều không khách khí sử dụng bằng hết.

Trầm mặc một lúc, nó quay đầu nhìn khuôn mặt ngây thơ đáng yêu của Tiểu Đình, bặm môi rồi lại mỉm cười, thần tình trên mặt cũng dần trở nên dịu dàng, cười nói: *"Phải rồi, là đại ca đánh lợn với yêu thú bị thương đấy."*

"Lợi hại!" Tiểu Đình vỗ tay khen ngợi, vẻ mặt tỏ ra rất khâm phục, xem ra cực kỳ kính ngưỡng đối với những trải nghiệm của Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh mỉm cười lắc đầu, lại ngẩng đầu nhìn trời, lần này nói huyền thuyên lâu phết, nó đứng dậy cầm áo phơi trên tảng đá lên, quả nhiên đã khô hầu hết, chỉ còn lại vài chỗ vẫn còn hơi ẩm nhưng nó cũng chẳng để ý, cứ thế mặc vào người, sau đó nói với Tiểu Đình: *"Được rồi, đại ca phải tiếp tục lên đường thôi, cậu cũng nhớ nên về nhà sớm đấy."*

Tiểu Đình ngẩn ra một lát, sau đó cười đáp: *"Không sao, em đi cùng đại ca là được, vừa thuận đường."*

Nói đoạn quay đầu về phía sau hô lớn: *"Đại Hoàng, Tiểu Hôi, đi nào, chúng ta về nhà thôi."*

Một khi một chỗ đồng thời ngẩng đầu, giãy lát sau con chó Đại Hoàng vênh vang đứng dậy, Tiểu Hôi vẫn ngồi trên lưng chó, theo bóng Tiểu Đình đi một mạch rời khỏi đầm nước.

Trong lúc đi từ trong rừng từng trở lại đường lớn, Tiểu Đình lại quán lấy Vương Tông Cảnh đòi kể thêm mấy loài yêu thú, nó nghe tới hai mắt phát sáng, khiến Vương Tông Cảnh cũng bó tay, sao lại có thằng bé đi thích yêu thú cơ chứ?

Tiểu Đình nghe đến đoạn sau, đặc biệt đối với một giống yêu thú được Vương Tông Cảnh đặt tên bậy là Bạo Long Thú thì cảm thấy cực kỳ hứng thú, không ngừng hỏi han, thậm chí còn hỏi Vương Tông Cảnh có cùng với giống yêu thú người như quả núi, tính tình tàn bạo đáng tôn là Vua của khu rừng rậm đó *"đánh lợn"* chưa?

Vương Tông Cảnh đứng trên đường, lắc đầu, trầm nghĩ mình tuy có thể sinh tồn trong khu rừng rậm đó, cũng có thể chống chọi với một vài yêu thú hung mãnh, nhưng Bạo long thú tuyệt đối là một tạo vật đáng sợ hơn nhiều so với yêu thú phổ thông, cho dù bản thân đã được tôi luyện qua máu của Kim Hoa Cổ Mãng trở thành cường tráng, cũng chưa chắc chịu nổi sức một cú ngoạm của con yêu thú kinh khủng ấy. Thật ra trong khu rừng rậm đó, còn có tồn tại vài con yêu thú cực kỳ đáng sợ, Vương Tông Cảnh đều phải rất cẩn thận né tránh bọn chúng, nếu không cũng chưa chắc sống sót được tới ngày hôm nay.

Cũng có thể chỉ có những tiền bối tu đạo cỡ Lâm Kinh Vũ, sau khi có được đại thần thông kinh thiên động địa mới có khả năng hàng phục được tầm yêu thú ghê gớm đó mà thôi.

Nó ngược đầu nhìn ra xa, dãy núi xanh thẳm hùng vĩ đó ở ngay trước mặt, cao vút xuyên mây như một cái cột chống trời khổng lồ, ngạo nghễ nhìn nhân gian.

Mặt trời nghiêng về phương tây, ánh nắng cũng dịu đi khá nhiều, không còn nóng nực như lúc trước nữa. Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình men theo con đường cổ kính đi về phía Thanh Vân Sơn, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, đồng thời hầu hết sự chú ý đều tập trung vào rừng núi hùng vĩ này.

Hai người dần dần tới gần Thanh Vân Sơn, người trên đường theo đó cũng dần nhiều lên. Vương Tông Cảnh phóng mắt quan sát, thấy trong đó có không ít những người đi xa sương gió bơ phờ, mặt vẫn mang vẻ vui mừng, ánh mắt chăm chú ngó Thanh Vân Sơn cao vút, có người miệng còn lẩm bẩm tự nói, vừa rảo bước vừa như đọc thần chú.

Bầu trời cao vợi, da trời xanh thắm màu lam ngọc không tỳ vết khiến có cảm giác như trong suốt, núi non mọc lên nguy nga trùng trùng điệp điệp, thấp thoáng có thể thấy trên núi cây mọc phủ kín thành rừng xanh biếc. Mây trắng như dải lụa, mềm mại như tơ vây quanh lưng chừng núi, che lấp phần lớn những chỗ núi cao, chỉ mờ mờ lộ ra đỉnh núi to lớn chọc trời.

Tiếng hạc gáy lạnh lạnh, khí lạnh nghi ngút, vô số cung điện trang nghiêm, đình đài lầu các thấp thoáng ẩn hiện trong ráng mây giữa lưng núi, đúng là cảnh sắc tiên gia, thánh địa tu chân.

Đi được một lúc, Vương Tông Cảnh phát hiện Tiểu Đình dẫn theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi vẫn đi cạnh mình, không hề có ý hay dấu hiệu rời đi, bất giác cảm thấy kỳ lạ hỏi: "*Cậu không phải ở gần đây à, sao còn không về nhà đi, đây sắp tới sơn môn của Thanh Vân Sơn rồi đấy?*"

Tiểu Đình xua tay chỉ lên Thanh Vân Sơn đáp: "*Nhà em ở trên núi mà.*"

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, không nhận được phải quan sát tên tiểu quỷ này lại một lần, ngạc nhiên hỏi: "*Cậu là người của Thanh Vân Môn à?*"

Tiểu Đình ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời: "*Đúng mà.*" Dừng một chút, nó nhìn Vương Tông Cảnh rồi mỉm cười ra vẻ biết hết, hỏi: "*Vương đại ca, đại ca không phải định tham gia Hội Thi Thanh Vân đấy chứ?*"

Vương Tông Cảnh đối với cậu bé này đương nhiên chẳng có gì mà không dám nhận, liền sáng khoái gật đầu rồi thuận miệng hỏi nó: "*Sao cậu biết?*"

Tiểu Đình tỏ vẻ đắc ý, cười nói: "*Em đương nhiên là biết rồi, mấy ngày gần đây có rất nhiều người tới, đều muốn tham gia Hội Thi Thanh Vân cả.*"

Trái tim Vương Tông Cảnh nhảy tung lên, không nhận được hỏi ngay: "*Người tới tham gia Hội Thi Thanh Vân đông lắm ư, đại khái đến khoảng bao nhiêu?*"

Tiểu Đình ngẩn ra, miệng bật lên một tiếng "*Ồ*", nghĩ ngợi một hồi rồi đưa tay phải ra xòe năm đầu ngón tay nhỏ nhỏ trắng trẻo mồm mỉm, ánh mắt dừng lại giây lát tựa hồ còn chưa xong. Nó nhú mồm miệng phát ra mấy tiếng lẩm bẩm không rõ, đem cả hai tay ra đảo qua đảo lại, có vẻ mười ngón tay vẫn chưa đủ dùng, liền ngẩng đầu gọi sang bên cạnh: "*Tiểu Hôi, giơ tay ra đây.*"

Con khi lông xám tròn mắt gãi đầu, bắt qua sau khi vẫy đuôi mấy lần thì vẫn nghe lời giơ hai tay lên cao quá đầu trông như hai cây trúc. Tiểu Đình ngó bàn tay con khi, lại nhìn bàn tay mình, đôi mày vẫn nhăn tít, lại há miệng hô lên: "*Tiểu Hôi, giơ cả chân lên đi.*"

Còn khi lông xám tức thì lòi mắt ra, kêu lên chi chi mấy tiếng liền, lại nghĩ ngợi một lúc rồi đặt móng thật vững lên lưng con chó, hai chân run run cũng giơ được lên, trông cực kỳ buồn cười.

Vương Tông Cảnh ở bên cạnh nhìn suốt phì cười, đang định nói thì thấy mặt Tiểu Đình chợt trở nên gấp gáp, xem ra vẫn chưa đếm ra được kết quả, một ngón tay chỉ con chó lớn lông vàng nói: "*Đại Hoàng, giơ chân lên coi.*"

"*Uầu Uầu, Uầu Uầu!*"

Đại Hoàng rất nghe lời, thấy ông chủ nhỏ ra lệnh một tiếng, liền không do dự "*hừ*" phát đứng thẳng lên bằng hai chân sau, hai chân trước đưa ra như tay người vậy. Cả thân hình không lồ đó đột nhiên dựng đứng lên, thậm chí còn cao hơn Vương Tông Cảnh không ít, nào có còn giống con chó nữa mà trông chẳng khác gì con gấu cả.

"*Bịch!*" Tựa hồ cùng lúc, cả bọn liền nghe thấy bên cạnh có một tiếng rơi nặng nề phát ra, sau đó là tiếng "*chi chi chi chi*" loạn xạ. Thì ra Đại Hoàng đứng thẳng dậy, Tiểu Hôi vốn đang giữ nguyên cái tư thế kỳ quái giơ cả hai tay hai chân lên làm gì còn chỗ nào để giữ thăng bằng, tức thì từ trên lưng chó lộn tưng phèo, lăn bịch xuống đất.

Tiểu Đình gãi gãi cái đầu tròn xoe, cũng chẳng quan tới con khi ở bên đang hậm hà hậm hực, chỉ đắm đắm ngó bàn tay mình, sau đó đếm hết mười đầu ngón tay, lật lại rồi lại đếm một lượt, rồi lại lật lại đếm lại, cứ lật một lần lại đếm một lần rồi lại lật...

Đếm đếm lật lật, lật lật đếm đếm, một lượt rồi hai lượt, ba bốn lượt, năm sáu lượt, bảy tám lượt, lật mãi, đếm mãi...

Vương Tông Cảnh thiếu chút nữa bị mấy ngón tay nhỏ đó lật đến hoa hết mắt mũi, đầu tóa mồ hôi, không nhận được phải tiến tới nắm lấy cánh tay nhỏ, cười nói: "*Vậy tóm lại là bao nhiêu người?*"

"*Nhiều lắm, nhiều lắm á.*" Tiểu Đình trông có vẻ ảm ức.

Vương Tông Cảnh gật đầu, vẻ mặt đau khổ nói: "*Được rồi, được rồi, đại ca hiểu rồi, cậu không cần lật, à không phải, cậu không cần phải đếm nữa...*"

Đang nói thì phía trên đỉnh đầu hai đứa vọng xuống một tràng những tiếng rít "vù vù", Vương Tông Cảnh ngược đầu nhìn lên chỉ thấy có mấy lần sáng đen bay tới, sau khi vượt qua đầu mình thì nhanh chóng giảm tốc độ, hào quang chao đảo rồi tan đi, rơi xuống phía trước mình và Tiểu Đình chừng hai trượng liền hiện ra năm sáu người.

Trong mấy người đó có cả già lẫn trẻ, trông bộ dạng như dẫn đầu là hai ông lão và một người đàn ông trung niên, ngoài ra trong đó còn có một nam một nữ trẻ tuổi, nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, nhìn khuôn mặt thì có mấy phần giống nhau, chắc là huynh muội.

Vương Tông Cảnh nhìn thần sắc bọn họ có vẻ mệt mỏi, hình như cũng đã trải qua một hành trình không ngắn, trong lòng thoáng động, thầm nghĩ không phải cũng tới tham gia Hội Thi Thanh Vân đó chứ? Bản thân nó nhớ rất rõ hôm đó Minh Dương đạo nhân từng giảng sơ qua về tình huống Hội Thi Thanh Vân, biết được danh tiếng của Hội Thi Thanh Vân càng ngày càng lớn, trong thiên hạ không ít danh môn thế gia đều có ý đưa con cháu nhà mình vào trong Thanh Vân, một là con cháu cũng có tương lai, hai là gia tộc cũng có quan hệ qua lại với Thanh Vân, vạn nhất xảy ra chuyện cũng có chỗ dựa.

Mấy người này có thể ngự kiếm phi hành, kể cả không phải do hai nam nữ trẻ tuổi kia thực hiện thì nhất định họ cũng là xuất thân từ tu chân thế gia nào đó. Vương Tông Cảnh nhìn thấy trong lòng chợt cảm thấy thiếu tự tin, đồng thời không hiểu sao ánh mắt nó lúc lướt qua đám người lại cảm thấy trong đó có kẻ hơi quen mắt.

Là nam tử trẻ tuổi, nó nhanh chóng đóng cứng tầm nhìn vào khuôn mặt của hắn, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp kẻ này ở đâu, không chừng mình nhận lầm cũng nên.

Trong lòng Vương Tông Cảnh nghi hoặc gần tới xuất thần. Tiểu Đình ở bên cạnh nó xem ra lại trông nhiều hiểu rộng, đối với màn ngự kiếm phi hành hạ xuống ngay trước mắt mà người phạm nơi thế tục vốn coi như thần tiên thì nó lại vẫn đứng đưng, chỉ nhìn mấy lượt rồi kéo áo Vương Tông Cảnh tiếp tục đi về phía trước.

Cùng lúc đó, trong đám người, vị thiếu nữ kia ngẩng đầu nhìn ngọn núi xanh xanh phía trước nói nhỏ: "Đây chính là Thanh Vân Sơn à."

Bên cạnh nàng, nam tử trẻ tuổi tức thì nhú mày, quay sáng nói với một ông lão: "Tam thúc, chỗ này rõ ràng còn cách Thanh Vân Sơn một đoạn, sao không bay qua luôn?"

Ông lão được y gọi là Tam thúc lắc đầu, sắc mặt hòa ái nói: "Văn Khang, nơi đây không như ở nhà đâu, Thanh Vân Môn nổi tiếng thiên hạ, chính là đại cự kình trong giới tu chân của Thần châu hạ thổ, chúng ta nếu bay thẳng qua sơn môn, không khỏi có hơi bất kính."

Nam tử trẻ tuổi tên Văn Khang đó tỏ ra ngạc nhiên, trên mặt còn có vẻ không phục, nói: "Cho dù thanh danh của Danh Kiếm Lâu Tô gia chúng ta không bằng được Thanh Vân, nhưng cũng không cần phải kính sợ Thanh Vân Môn tới mức đó chứ?"

Danh Kiếm Lâu Tô gia!

Vương Tông Cảnh đi ở bên kia đường đầu lóe tinh quang, giống như có một góc ký ức chợt sáng lên trong nháy mắt, ngoài đầu ngó sang, quả nhiên sau khi nhìn kỹ liền nhận ra nam tử trẻ tuổi này chính là vị Ngũ thiếu gia của Tô gia mà mình đã gặp tại thành Lư Dương, kèm theo đó bóng dáng mờ côi bơ vơ của cô bé bị mất tích một cách thần bí Tô Tiểu Liên cũng thoáng hiện trong đầu nó.

Nó cau mày hít vào một hơi, quay đầu lại tiếp tục đi con đường của mình, nhưng mấy người Tô gia bên kia cũng đã bắt đầu đi về phía sơn môn của Thanh Vân, đồng thời tiếng nói chuyện của Tam thúc nhà họ Tô cũng vọng tới: "Văn Khang, con phải nhớ Lư Dương Tô gia là ở U châu, ở đó đương nhiên là có danh tiếng không cần phải nể mặt ai, nhưng ở Thanh Vân Sơn này thì chẳng là gì cả đâu. Bằng không gia chủ việc gì phải đưa con với Lục tiểu thư cùng nhau tới tham gia Hội Thi Thanh Vân?"

Giọng nói bên kia không tính là lớn, nhưng Vương Tông Cảnh tai mắt khác người nên vẫn nghe hết một cách rõ ràng, lúc này lòng nó thoáng động, chính là nghĩ tới một chuyện, ở bên U châu Thanh Vân Môn rõ ràng ngầm trợ Long Hồ Vương gia, nhưng lần này thế lực già đời Lư Dương Tô gia đột nhiên thừa dịp Hội Thi Thanh Vân năm năm một lần đưa con cháu vào trong Thanh Vân Sơn, không chừng ngoại trừ tranh thủ bái làm đệ tử Thanh Vân ra, còn có thâm ý khác nữa.

Tô Văn Khang lúc này trông không còn khí thế hung hăng như đã thấy ở Lư Dương Thành hôm trước nữa, được trưởng bối giáo huấn xong liền gật đầu đáp ứng, sau đó cũng thành thật cất bước lên đường. Ngược lại vị Tô gia Lục tiểu thư kia ở bên cạnh sau khi nhìn dãy Thanh Vân Sơn hùng vĩ, ngó về phía trước tức thì sáng bừng mắt, vội tiến lên phía trước cười nói: "A, mọi người nhìn xem, con chó này lớn thật đấy."

Tô Văn Khang liền theo tới nhìn xong cũng cười: "Đúng thế thật, con chó vàng lớn thế thật là hiếm thấy, Thanh muội, muội có muốn không, nếu muốn để huynh đến chỗ bọn họ mua cho muội nhé?"

Vương Tông Cảnh nghiêng đầu nhìn Tiểu Đình, chỉ thấy cậu bé này hừ một tiếng, hiển nhiên chẳng vui về gì, bất quá cũng không có hứng phát tác.

Vị Lục tiểu thư nhà họ Tô kia chần chờ một lát rồi lắc đầu, cười nói: "Bỏ đi, trước mắt chuyện chính còn chưa làm, hơn nữa nếu vạn nhất có thể bái nhập làm đệ tử Thanh Vân Môn thì tu luyện đạo pháp còn chẳng kịp, bên người cả ngày cứ mang theo một con chó vàng bụi thế này trông cũng kỳ cục nhỉ."

Một ông lão của Tô gia đứng bên cạnh liền gật gù, nói: "Lời Lục tiểu thư rất phải."

Tiểu Đình ở phía trước trẻ môi, lại hừ lạnh một tiếng, thuận miệng kêu: "Đại Hoàng, lại đây."

Con chó Đại Hoàng sủa "Uầu Uầu" hai tiếng chạy tới bên cạnh cậu bé, dùng đầu cọ cọ vào thân hình nho nhỏ mấy cái. Tiểu Đình tóm lấy cổ con chó

lật người một cái người đã treo lên lưng, ngồi vững liền kêu lên một tiếng: "*Mau đi nào, chán chết được.*"

Đại Hoàng sửa thêm một tiếng rồi rảo chân chạy về phía trước, Tiểu Hôi ngồi ngay sau lưng Tiểu Đình không ngừng nhìn ngang ngó dọc.

Vương Tông Cảnh lắc đầu cười gượng, tên tiểu tử này thật chẳng biết che dấu thái độ của mình chút nào, nghĩ thế nhưng cũng không gọi nó, cứ như vậy mà đi. Nơi này cách sơn môn của Thanh Vân Sơn không xa lắm, áng chừng khoảng sau nửa canh giờ Vương Tông Cảnh cùng đám người Danh Kiếm Lâu Tô gia đi theo đằng sau nó không xa đã đi tới dưới sơn môn của Thanh Vân rồi.

Danh môn ngàn năm, đang ở ngay trước mặt.

Trong suy nghĩ của Vương Tông Cảnh vốn cũng từng tưởng tượng xem sơn môn của Thanh Vân sẽ ra sao, chắc là cực kỳ xa hoa, cũng có thể là khí thế phi phàm, hoặc là cung điện lầu hiên hay là cổng lớn tường cao. Thế nhưng khi tới trước mặt, nó mới phát hiện những suy đoán của mình hoàn toàn sai hết.

Sơn môn của Thanh vân, hình dạng khác xa so với nó dự đoán, không xa hoa, cũng không lầu hiên cửa vòm, dưới tòa núi sừng sững nguy nga chỉ có dựng một khối đá khổng lồ cao tới hơn năm mươi trượng, một mặt khối đá được gọt phẳng như dao chém, cắt thành một mặt đá phẳng lý bóng loáng như gương, trên mặt có khắc hai chữ, cũng không biết dùng loại vũ khí sắc bén nào khắc ra như rồng bay phượng múa: Thanh Vân!

Hai chữ này rắn rỏi có lực, nét bút như long xà như trực phá vách đá bay đi, lại như cự thú thiên long tự có khí thế kiệt ngạo bất tuân ngạo nghễ nhìn nhân gian, khiến cho khí thế ngàn năm của Thanh Vân được tôn lên tới cùng cực, mà lại khiến cho người ta tới nơi này cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Tầng đá khổng lồ sừng sững ngay trước núi, hai bên đều có đường mòn, lúc này trước sơn môn tụ tập khá nhiều người, trong đó cũng có không ít đệ tử Thanh Vân Môn người mặc đạo bào Thanh Vân canh giữ sơn môn, bận rộn tới tới cả mặt.

Vương Tông Cảnh khi vừa tới nơi đây, nhất thời cũng hơi ngỡ ngàng, ngay trước Lâm Kinh Vũ với Minh Dương đạo nhân cũng chỉ bảo nó tới đây thử vận khí, chứ không nói rõ bây giờ phải làm như nào, có khi mình nên nghĩ cách tìm tỷ tỷ trước thì hơn nhỉ? Khi nó đang nghĩ ngợi chợt nghe thấy phía trước có tiếng gọi, chính là giọng của Tiểu Đình: "*Vương đại ca, lại đây, lại đây nào.*"

Vương Tông Cảnh ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy Tiểu Đình vẫn đang cười trên lưng Đại Hoàng, đứng ngay dưới chân khối đá khổng lồ vẫy tay với mình.

Ở một nơi xa lạ lại thấy được người quen có mấy phần thân thiết với mình, Vương Tông Cảnh hớn hờ bước tới nói: "*Cậu sao vẫn còn ở đây thế?*"

Tiểu Đình trề môi cười, đáp: "*Em nghĩ đại ca đi một mình, e rằng có việc không được rõ, nên đợi đại ca thôi. Đại ca muốn tham gia Hội Thi Thanh Vân thì đi sang bên này này.*" Nói đoạn đưa tay chỉ sang, Vương Tông Cảnh theo đó thấy ngay trước sơn môn có một chỗ người ta tụ tập đông nhất, trông cũng phải tới mấy chục người đang vây thành một vòng, bất quá không hề ồn ào mà bộ dạng lại rất trật tự.

Bên đó là chỗ chuyên thu nhận đệ tử tham dự Hội Thi Thanh vân, trước tiên phải có người kiểm tra qua tư chất căn cốt của đại ca, và phải làm rõ cả thân thế của đại ca nữa, à phải rồi, đại ca có quen người nào trong Thanh Vân Môn không?"

Vương Tông Cảnh ngẩn người hỏi: "*Sao thế?*"

Tiểu Đình cười hi hi đáp: "*Nếu như có người quen giúp đại ca bảo đảm, đại ca sẽ không cần phải mất thời gian đợi ở bên kia nữa, chỉ cần có một chút thiên tư căn cốt cơ bản là có thể vào thẳng vòng kiểm tra thứ hai rồi.*"

Vương Tông Cảnh như có mây hỏi: "*Có nhiều vòng kiểm tra thế sao?*"

Tiểu Đình nhún vai đáp: "*Chẳng còn cách nào, người nhiều quá mà, em nghe có vị sư huynh nói là thiết lập thêm mấy trạm kiểm soát, chuyên kiểm tra một số người.*"

Vương Tông Cảnh trợn mắt, trong lòng thở dài, ngẫm nghĩ đáp: "*Đại ca có một vị tỷ tỷ đang ở trong Thanh Vân Môn, tên là Vương Tế Vũ, Tiểu Đình, cậu có quen không?*"

Tiểu Đình nghiêng đầu nghĩ một lúc, sau cùng lắc đầu nói: "*Chưa hề nghe qua.*"

Vương Tông Cảnh gãi gãi đầu trầm nghĩ phen này khó rồi đây, trong khi còn chưa nghĩ ra cách nào khác, chợt thấy Tiểu Đình từ lưng Đại Hoàng nhảy xuống đất chạy bon bon tới một chỗ xa xa dưới chân khối đá, ở đó có mấy vị đệ tử của Thanh Vân Môn đang canh giữ một con đường dẫn lên núi. Những đệ tử này nhìn thấy Tiểu Đình chạy tới thì ai cũng bật cười, nói: "*Tiểu Đình, đệ lại chạy ra ngoài chơi hả?*"

Tiểu Đình cũng chẳng khách khí với bọn họ, trực tiếp hỏi: "*Ừm, các huynh có biết một vị sư tỷ trên núi tên là Vương Tế Vũ không?*"

Mấy vị đệ tử Thanh Vân Môn đó đều ngẩn người, trong đó có một người đáp bằng giọng kỳ quái: "*Biết chứ, Vương sư muội thiên tư thông tuệ, rất được các trưởng lão ưu ái đấy.*"

Tiểu Đình mừng rỡ quay đầu gọi Vương Tông Cảnh tới, rồi nói: "*Vương đại ca đây chính là đệ đệ của Vương sư tỷ, nói tới tìm tỷ ấy, các huynh giúp thông báo chút đi.*"

Mấy vị đệ tử Thanh Vân Môn đều tỏ ra kinh ngạc, Vương Tông Cảnh cũng đã tới nơi, tinh thần có hơi kích động, những lời vừa rồi nó đều nghe thấy hết, tựa hồ mấy năm qua vị tỷ tỷ này của mình ở trong Thanh Vân Môn cũng không tệ, ít nhất thì danh tiếng cũng không nhỏ.

Quan sát Vương Tông Cảnh một lượt, một vị đệ tử Thanh Vân trong số đó bước ra, vẻ mặt tươi cười nói: "Đệ chính là đệ đệ của Vương sư muội sao?"

Vương Tông Cảnh không dám chậm trễ, trả lời: "Vâng, đệ với tỷ tỷ xa cách đã ba năm, nhờ đạo trưởng giúp chuyển lời tới tỷ ấy, xin tỷ tỷ hạ sơn gặp mặt."

Vị đệ tử Thanh Vân đó gật đầu nói: "Cái đó đương nhiên, đệ cứ ở đây, huynh lên núi tìm Vương sư muội."

Tiểu Đình đứng bên cạnh cười hi hi nói: "Lần này thuận cho đại ca rồi."

Vương Tông Cảnh thực lòng cảm kích cậu bé, gật đầu cười: "Cảm ơn cậu nha."

Tiểu Đình vẫy vẫy tay, gọi Đại Hoàng chạy lại, lật người một cái lại ngồi lên lưng, sau đó quay đầu lại cười: "Vương đại ca, vậy đại ca cứ từ từ chờ nhé, em về nhà trước đây."

Vương Tông Cảnh cười gật đầu, sau đó nhìn Tiểu Đình cười Đại Hoàng mang theo Tiểu Hôi, xuyên qua bên cạnh đám đệ tử Thanh Vân chạy vào đường mòn, thung thăng đi lên Thanh Vân Sơn, chẳng bao lâu đã khuất sau những cây rừng tại một khúc đường quanh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chị em

Tiểu Đình rời đi rồi. Bên khối đá khổng lồ dưới chân núi, vị đệ tử Thanh Vân vừa mới nói liền quay đầu lại mỉm cười với Vương Tông Cảnh: "*Còn chưa thỉnh giáo đại danh?"*

Vương Tông Cảnh đọc tên ra rồi nói: "*Làm phiền đạo trưởng.*"

Vị đệ tử Thanh Vân đó trông khoảng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, lưng đeo trường kiếm, người mặc đạo bào Thanh Vân, xem ra được trui rèn khí chất rất tốt, nghe xong liền cười: "*Không phiền gì đâu, tính ra thì Tế Vũ sư muội với ta đều bái làm đệ tử cùng một sư tôn, ta họ Âu Dương tên là Kiếm Thu, bình thường cùng với Tế Vũ sư muội cũng coi như có mấy phần giao tình. Đệ ở đây chờ, ta sẽ lên núi tìm cô ấy."*

Vương Tông Cảnh gật gù đầu đáp: "*Cảm ơn.*"

Âu Dương Kiếm Thu lại nhìn về phía xa, cười nói: "*Đệ nếu không có việc gì thì đi qua bên đó xem cũng được, ở đó đều là người hi vọng tham gia Hội Thi Thanh Vân từ khắp nơi của Thần châu.*" Nói xong quay về phía mấy vị sư huynh sư đệ bên cạnh chào mấy câu rồi bắt kiếm quyết, chỉ nghe thấy một tiếng kiếm ngân trong trẻo phát ra từ thanh tiên kiếm trong vỏ đeo sau lưng, một đạo hào quang nhấp nháy từ từ bay ra như có người nhắc lên giữa chừng không, lưỡi kiếm rời vỏ hoành ngang trước ngực Âu Dương Kiếm Thu.

Chuyện xảy ra vừa rồi cũng đã làm kinh động tới không ít người gần đó, tất cả đưa mắt ngó về phía này, cũng không ít thiếu niên đến đây bái sư nhìn thấy đều tỏ ra hâm mộ và khát vọng. Âu Dương Kiếm Thu mỉm cười với Vương Tông Cảnh sau đó nhảy lên thanh bảo kiếm đang lơ lửng trước mặt, khẽ phát tay áo trông càng thêm tiêu sái, trong ánh mắt nóng bỏng của bao người, chỉ thấy "*xoẹt*" một cái bay thẳng về hướng ngọn núi to lớn đó, trong giây lát đã hóa thành một đạo hào quang tan biến giữa mây trắng mịt mù.

Mọi người xung quanh liền bật lên những tiếng hô khen ngợi, mấy vị đệ tử Thanh Vân canh con đường dẫn lên núi mặt mũi cũng tỏ ra đắc ý cùng mấy phần tự hào. Vương Tông Cảnh đứng ngay gần, nghe thấy trong đó có người cười nói: "*Xem ra đạo hạnh của Âu Dương sư huynh lại có tinh tiến, chiêu Ngự kiếm thuật này so với tháng trước thì không chê tự nhiên, tiêu sái hơn nhiều rồi.*"

Một vị đệ tử Thanh Vân ở bên cạnh thân hình cao gầy bật lại: "Người thì biết gì, Âu Dương sư huynh siêng năng như vậy cũng là bất đắc dĩ thôi."

Mấy người bên cạnh đều kinh ngạc, túm lại hỏi ào ào: "Chẳng lẽ lại có chuyện gì bí ẩn, mau kể, mau kể đi."

Vị đệ tử Thanh Vân gầy nhom kia vừa định mở miệng, đột nhiên như nhớ ra chuyện gì, nhỏ giọng húng hắng mấy cái liếc nhìn xung quanh, không nói tiếng nào. Mấy người còn lại ngẩn ra một chút rồi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xung quanh còn mấy người đứng đây mà gần nhất chính là Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh nhất thời cũng hơi xấu hổ, đương nhiên sẽ không đàn mặt ra ở đấy nữa, liền thi lễ qua loa rồi lui lại phía sau mấy bước, sau đó xoay người lại nhìn ngó lung tung, chậm chậm bước về phía đám đông đang xa. Ở phía sau mấy vị đệ tử thấy xung quanh không còn ai liền có người giục ngay: "*Tre miếu, còn không nói mau?"*

Người bị gọi là Tre miếu đương nhiên chính là vị đệ tử Thanh Vân người gầy nhom kia, dù đã đi ra một đoạn nhưng tai mắt của Vương Tông Cảnh linh mẫn hơn người nên vẫn nghe thấy câu này, ngẫm nghĩ một lát thì quả nhiên người đó gầy nhom cao kều, so với cây tre vẫn thấy ngày thường thì cũng có mấy phần giống giống, nhất thời nổi tính hiếu kỳ, bước chân cũng chậm lại một chút ngẫm đồng tai lên nghe đám đệ tử Thanh Vân nói chuyện đằng sau.

Chỉ nghe thấy vị Tre miếu kia "Phi" một tiếng, xem ra khá bất mãn đối với tên ôn vừa gọi "ngoại hiệu" của mình kia, bất quá cũng chỉ tỏ ra như vậy thôi, sau đó lại cười nói: "Chẳng lẽ mọi người không biết, Âu Dương sư huynh cực kỳ quý mến đối với Vương Tế Vũ sư muội à?"

"Úy?" Mấy tên đệ tử Thanh Vân bên cạnh liền bật lên tiếng kêu kinh ngạc: "Lại có chuyện đó à?"

"Lại chả không." Tre miếu cười đáp, "Chuyện này tuy chưa truyền ra ngoài, nhưng cũng có người phát hiện rồi, Âu Dương sư huynh thường mượn cơ đi tìm Vương sư muội, nói huyền thiên rằng cần việc gì đó, cứ hai ba hôm lại chạy tới chỗ Vương sư muội rồi. Nói ra, Vương Tế Vũ sư muội tuy nhập môn chậm hơn chúng ta, nhưng thiên tư thông tuệ, luôn được Tăng trưởng lão đích thân khen ngợi, đặc biệt trong hai năm rồi đạo hạnh của Vương sư muội đột phi mãnh tiến, trong các đệ tử của Tăng trưởng lão có thể coi như đứng đầu, Âu Dương sư huynh tuy đạo pháp cao cường nhưng chắc hẳn cũng là vì lo bị Vương sư muội đi sau mà tới trước thôi."

"Thì ra như thế." Đám đệ tử Thanh Vân đều bật cười, còn Vương Tông Cảnh ở phía xa cũng bị á khẩu, bất quá trong lòng lại có chút vui vẻ, thầm nghĩ bà chị ruột của mình quả nhiên vẫn y như trước, cho dù ở chỗ nào cũng đều tỏ ra xuất sắc, bất giác nổi nhớ trong lòng lại tăng thêm một ít, hận không thể ngay lập tức đi gặp Vương Tế Vũ.

Có điều ngẩng đầu nhìn núi, ngọn chủ phong của dãy Thanh Vân Sơn lớn tới kinh người, cực kỳ hùng vĩ, người ở dưới chân núi thậm chí còn không nhìn thấy phân đỉnh, chỉ tới lưng chừng là đã bị những màn mây trắng dày đặc che phủ, còn ở phía bên trên của mây chỉ lơ mơ thấy được ngọn núi cao chót vót cực kỳ nguy nga hiểm trở. Cho dù bằng vào tốc độ ngự kiếm vừa rồi của Âu Dương Kiếm Thu e rằng cũng không thể trong chớp lát mà trở lại được.

Cũng chẳng biết làm sao, Vương Tông Cảnh đành kim nổi nhớ trong lòng, trầm ngâm giây lát rồi bước tiếp về phía đám đông tham gia Hội Thi Thanh Vân, lòng cũng có hơi hiếu kỳ, cái Hội Thi Thanh Vân đại danh鼎鼎 này rốt cục phải làm sao mới có thể tham gia nhỉ?

Đưa mắt ngo qua, đám đông bên đó tụ tập ở một khoảng trống ánh chừng cách sơn môn khoảng năm chục trượng, trông cũng phải tới mấy chục người tùm tùm lại thành một vòng, có vẻ hơi ồn ào náo động, xung quanh còn có mấy người đứng rải rác, có kẻ dựa vào gốc cây, có tên thì ngồi ngay ngắn dưới đất, nhưng sắc mặt đều không dễ coi chút nào, thường là đau khổ thất vọng, thậm chí còn có đứa bật khóc mất trào lệ nóng.

Vương Tông Cảnh còn đang cảm thấy kỳ quái, định xáp lại gần vệt người ra ngó, thì trước mắt chợt hoa lên, trong đám đông dường như có một bóng lưng trông hơi quen mắt lướt qua. Vương Tông Cảnh nhất thời ngạc nhiên, lập tức quan sát tử tế, nhưng chỉ thấy trong đám đông toàn những khuôn mặt lạ hoắc, nào có người ai mà nó quen đâu?

Chẳng lẽ là hoa mắt? Vương Tông Cảnh nhủ mảy lác đầu, trong đầu nghĩ lại cẩn thận, cũng cảm giác không có khả năng lắm, vừa rồi cái bóng lưng khiến nó có ấn tượng đó gây nhỏ yếu diệu, có mấy phần giống Tô Tiểu Liên mà nó gặp được ở thành Lư Dương, có điều tiểu cô nương đó mắt tích một cách quý dị ở tại bãi tha ma, sao lại có thể đột nhiên xuất hiện nơi Thanh Vân Sơn cách đó cả ngàn dặm được?

Vương Tông Cảnh lắc lắc đầu hất văng mấy suy nghĩ không đâu vào đâu ấy ra khỏi não, rào bước về phía trước. Lúc tới ngay bên ngoài đám đông thì nghe thấy trong đám người tầng tầng lớp lớp đó có một giọng nói già nua khe khẽ vọng ra: "Kinh lạc quá hẹp, gân cốt không mạnh, không hợp tu đạo... người tiếp theo nào."

Tiếng nói chưa dứt lại nghe trong đám người có một tiếng kêu đầy vẻ thất vọng, sau đó có mấy người cất tiếng cầu xin, thế nhưng mặc cho giọng cầu có khẩn thiết thế nào đi nữa, giọng nói già nua vẫn chắc như đinh đóng cột: "Không hợp tu đạo, người tiếp theo nào."

Đám đông im lặng tránh ra một lối nhỏ, hai vợ chồng ăn mặc trông có vẻ giàu sang đi ra, sau lưng bọn họ dẫn theo một thiếu niên đang cúi đầu buồn bã, về mặt ba người đều tỏ ra thất vọng, có điều rốt cục cũng chẳng có cách nào đành mang nỗi mất mát vô hạn đó rời khỏi sơn môn Thanh Vân Sơn.

Nhìn tới đây, Vương Tông Cảnh đã hiểu ra mảy phần, nơi này chính là một cửa ải tra xét đối với người ngoài muốn tham dự Hội Thi Thanh Vân, xem ra mình ắt cũng phải qua ải này rồi. Nghĩ như vậy, lòng Vương Tông Cảnh cảm thấy hơi căng thẳng, nó xuất thân từ Long Hồ Vương gia ở U châu, cũng coi như từ bé đã được tiếp xúc với đạo tu chân, có điều năm xưa lúc mình xảy ra chuyện thì tuổi còn chưa lớn, hơn nữa vẫn là tuổi ham chơi nên cũng chẳng cố gắng tu hành đạo thuật gia truyền, đương nhiên cũng chưa có ai nhận xét xem nó có thích hợp với tu đạo không. Ngay cả trước khi khởi hành, hai vị tiên bối Thanh Vân Môn là Lâm Kinh Vũ và Minh Dương đạo trưởng kia cũng không để ý, chưa hề bình luận tí gì về tư chất của nó, bây giờ vận mạng trước mắt xem ra lại nằm trong miệng một vị tiên bối Thanh Vân ở giữa đám đông này rồi.

Nó lúc này nhất thời cảm thấy thất thối bất an, đang nghĩ ngợi chợt cảm thấy trái tim trong ngực đột nhiên nhảy lên, tựa hồ như đánh trống trận khiến nó cảm thấy hụt hơi, giống như bị đánh một cú vào ngay ức, cả người giật nảy lên. Sau đó Vương Tông Cảnh ngạc nhiên tới phì cười, thầm chửi mình mấy câu, lại nghĩ ở đâu lại có cái đạo lý căng thẳng tới mức quên cả thở vậy chứ?

Ai ngờ đúng lúc này, trái tim trong ngực cứ như thù hằn gì với nó vậy, lại nhảy tung tung lên "phịch phịch phịch" chấn động liên tiếp ba cái liền, Vương Tông Cảnh sắc mặt sa sầm, phát giác có điểm lạ, lập tức dừng chân điều hòa hơi thở tại chỗ một lúc, chợt đưa tay mò vào trong lòng, giây lát sau lôi ra một cái ngọc quyết hình rồng màu đỏ bầm, chính là vật cổ quái mà ngày trước nó vô tình nhặt được ở cái tế đàn cũ kỹ giữa khu rừng rậm nguyên thủy trong Thập Vạn Đại Sơn.

Từ khi nhặt được miếng ngọc quyết hình rồng, vật này chẳng có biểu hiện gì khác lạ, luôn là một vật cứng ngắt màu đỏ bầm, nếu không phải Vương Tông Cảnh cảm thấy hình dáng miếng ngọc quyết coi như cũng được, lại không nặng lắm thì e rằng đã vứt đi lâu rồi. Những ngày qua nó luôn để vật này trong túi ngực, gần như đã quên bẵng đi, không ngờ vào đúng lúc này lại phát ra hiện tượng lạ.

Miếng ngọc quyết bị nó nắm trong tay, giống như đột nhiên phải chịu thứ gì đó kích thích vậy, thân hình con rồng vốn màu đỏ bầm như sáng lên một chút, màu ngọc cũng biến dần thành trong suốt, cảm trong tay quan sát tựa hồ như có một dòng huyết dịch màu đỏ đang chảy róc rách bên trong miếng ngọc quyết, trông khá là quý dị.

Vương Tông Cảnh còn đang ngạc nhiên, chợt nghe thấy giọng nói già nua đó từ giữa đám đông vọng ra nhàn nhạt: "Tu chất không tệ, cầm tấm lệnh bài này đi vào trong đi."

Đám đông xung quanh bật lên tiếng hô, hiển nhiên có một kẻ may mắn đã qua ải, tựa hồ đồng thời, màu sắc trên miếng ngọc quyết trong tay Vương Tông Cảnh đột nhiên tối đi, yên tĩnh trở lại, ánh sáng nhạt lúc này cũng tàn hết lại khôi phục trở lại về im lìm vốn có.

Vương Tông Cảnh cau mày, đưa miếng ngọc quyết lên quan sát kỹ càng, sau khi chẳng phát hiện được gì thì đưa lên quá đầu nheo mắt tra xét một lượt nữa, vẫn chẳng có tí thu hoạch nào, miếng ngọc quyết này vẫn tro tro giống như từ trước tới nay chưa hề có thay đổi gì vậy.

Vương Tông Cảnh từ từ thu miếng ngọc quyết lại, trong lòng nghi hoặc mãi không hiểu vì sao lại phát sinh chuyện kỳ lạ như vậy, trong lúc nó đang vất óc suy nghĩ thì chợt cảm thấy vai bị người ta vỗ một cái, sau đó một giọng nói mang ba phần hưng phấn, ba phần mong mỏi, còn có một chút ghen ngào từ sau lưng nó phát ra: "Là cậu đấy ư, thật là cậu sao, tiểu đệ?"

Vương Tông Cảnh chấn động toàn thân, ngoài đầu nhìn lại, những tạp âm huyền ảo của đám đông tức thì trôi xa, chỉ thấy cách sau lưng ba thước, có một nữ tử đứng đó, mày thanh mắt sáng ngậm lệ như muốn khóc đang gắng bặm môi kiềm chế, vẻ mặt kích động, khuôn mặt quen thuộc dù đã thành thục và xinh đẹp hơn, không phải Vương Tế Vũ thì là ai?

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu như nổ đánh "đùng" một cái, *nháy mắt trở thành đông cứng, trong đầu xoay chuyển hàng vạn ý nghĩ, mấy năm qua bao nhiêu đêm nhớ ngày mong, đến giờ này phút này mới gặp được một lần, thiên ngôn vạn ngữ rốt cục sau cùng chỉ hóa thành một tiếng hô: "Tỷ..."*

Khóe mắt Vương Tế Vũ rung rung, lệ ngọc cuối cùng cũng không kìm được lặng lẽ rơi xuống. Nàng tiến lên phía trước hai tay run run đưa tới, dường như không nhận ra đứa em này vậy. Nàng vuốt từ trên đầu nó xuống khuôn mặt từ lâu đã không còn vẻ non nớt mà đã biến thành da thịt thô cứng của đàn ông, cái cảm giác lạ lẫm ấy từ tay truyền về dường như càng khiến cho nước mắt nàng chảy nhanh hơn.

Dùng sức kéo khẽ, ôm Vương Tông Cảnh vào lòng, Vương Tế Vũ ghen ngào nức nở, làm rầm thốt: "Đệ trở về rồi, đệ cuối cùng đã trở về rồi..."

"Tỷ..." Vương Tông Cảnh trong lòng xao động, tựa hồ đã quên hết những từ ngữ khác.

Qua một lúc, Vương Tế Vũ mới như bừng tỉnh, lau nước mắt nhìn sang hai bên, thấy trong đám đông có mấy người nhìn về hiếu kỳ, liền kéo Vương Tông Cảnh rời khỏi đó đi tới một bên ngay cạnh sơn môn, nhưng tay nàng vẫn nắm chặt lấy tay Vương Tông Cảnh không rời, cảm giác như sợ nó lại chạy biến đi mất vậy.

Mấy vị đệ tử Thanh Vân đứng bên khối đá khổng lồ cũng đi tới, bao gồm cả Âu Dương Kiếm Thu cũng đã trở lại, lúc này thấy hân đi vượt lên trước mỉm cười: "Chúc mừng Vương sư muội, hai người tỷ đệ lâu ngày gặp lại, thật là đáng vui đáng mừng."

Hai mắt Vương Tế Vũ vẫn còn hơi đỏ, tâm tình cũng chưa hoàn toàn ổn định lại, đưa tay lau khẽ lau mặt rồi mới tỏ ra cảm kích nói với Âu Dương Kiếm Thu: "Cảm ơn Âu Dương sư huynh."

Âu Dương Kiếm Thu mỉm cười đáp: "Sư muội, Vương huynh đệ đã vượt đường xa tới đây, không nên cứ đứng trơ ở chỗ này, chi bằng lên núi trước đi. Có chuyện gì về rồi hãy nói thì hơn."

Vương Tế Vũ gật đầu nói: "Phải lắm." Đoạn quay sang cảm ơn mấy vị đệ tử Thanh Vân ở xung quanh, sau đó kéo Vương Tông Cảnh định đi. Không ngờ Vương Tông Cảnh dần khỏi tay nàng, thỉnh thoảng nói: "Tỷ tỷ, đợi một chút, đệ còn muốn sang bên kia." Nói xong nó đưa tay chỉ vào đám đông đang kỷ tham gia Hội Thi Thanh Vân.

Vương Tế Vũ ngăn người, sau đó hiểu ra, đưa tay vỗ lên trán mỉm cười thốt: "Thật đúng là, đệ coi tỷ thế mà cũng quên." Nói xong liền kéo tay Vương Tông Cảnh đi về hướng đó, đồng thời miệng nói tiếp: "Mấy ngày trước Minh Dương sư thúc có nói với tỷ tin tức đệ sẽ tới Thanh Vân Sơn tham gia Hội Thi Thanh Vân, tỷ vẫn còn nhớ."

Trong đầu Vương Tông Cảnh thoáng hiện khuôn mặt của Minh Dương đạo nhân, đồng thời cũng nhớ tới vị tiền bối Lâm Kinh Vũ, miệng nói: "Thì ra ông ta đã nói hết với tỷ?"

Vương Tế Vũ gật đầu đáp: "Không sai, Thực ra hôm đó khi tin tức từ Long Hồ Vương gia truyền tới, nói đệ được Lâm Sư Thúc cứu về từ Thập Vạn Đại Sơn, tỷ định bỏ hết tất cả lập tức quay về gặp đệ, nhưng không bao lâu sau Minh Dương sư thúc cũng về núi, tìm tỷ kể hết những chuyện đó, còn nói rõ ràng cậu đã bắt đầu đi tới Thanh Vân Sơn, nếu tỷ tự trở về U châu, e rằng ngược lại sẽ bỏ lỡ mất đệ. Ài, Minh Dương sư thúc cũng thật là, hôm đó nếu sư thúc trực tiếp đem đệ về Thanh Vân Sơn thì tốt biết mấy, cũng đỡ làm tỷ ruột nóng như lửa đốt suốt bao ngày qua."

Vương Tông Cảnh thì lại chẳng để ý, cười nói: "Đâu có thể phiền Minh Dương đạo trưởng nữa, với lại đệ một mình cũng đi được, không sao."

Vương Tế Vũ quay đầu nhìn em, chỉ thấy lúc mắt tích năm xưa mới bắt quá là một thằng nhóc nghịch ngợm, bây giờ thằng nhóc đó đã cao hơn cả mình rồi, cơ thể cường tráng, ngay da thịt cũng từ thiếu niên trắng trẻo ngày xưa biến thành màu sẫm như đồng, rõ ràng đã trải qua vô số mưa gió.

Mấy năm qua, ở trong vùng núi thẳm...

Vương Tế Vũ lắc đầu đem mấy suy nghĩ hỗn loạn gạt sang một bên, bây giờ không phải là lúc thương nhớ nữa, nàng nhìn mặt Vương Tông Cảnh mỉm cười, mắt lại không kìm được một chút ngân nước trong veo.

Vương Tông Cảnh vốn tính đi thẳng về hướng đám đông bên đó, không ngờ chỉ đi được nửa đường thì lại bị Vương Tế Vũ kéo vòng sang cạnh, tránh qua đám đông đi vào một con đường mòn khác ở phía đông bắc. Vương Tông Cảnh hơi kinh ngạc, trông con đường khá rộng rãi, phải tới hơn hai trượng, có điều hướng không phải đi lên núi mà là theo thệ núi bằng bằng thông sang một nơi khác phía xa, đi một đoạn đã xuyên vào trong một khu rừng tươi tốt rậm rạp.

"Tỷ, Hội Thi Thanh Vân còn phải kiểm tra tư chất căn cốt của đệ cơ mà?" *Vương Tông Cảnh ngoái đầu lại hỏi, "Đệ thấy mọi người đều ở đó mà?"*

Vương Tế Vũ khẽ cười, mép nhếch lên đầy vẻ ranh ma, nói: "Đệ đệ ngố, lẽ nào tỷ tỷ hại cậu hay sao, nói gì thì tỷ cũng đã ở tại Thanh Vân Môn suốt ba năm, nghe tỷ đi."

Vương Tông Cảnh đương nhiên không nghi ngờ người chị có thể coi là thân cận nhất với nó trên đời này, liền đi theo Vương Tế Vũ. Dọc đường, Vương Tế Vũ cũng không dấu gì nó, kể lại đơn giản một lượt.

Mấy năm qua Hội Thi Thanh Vân danh tiếng càng lúc càng lớn, đặc biệt là lần năm nay, những người trẻ tuổi muốn bá nhập vào sơn môn của Thanh Vân cực kỳ nhiều. Cho tới bây giờ đã vượt qua con số một ngàn năm trăm người rồi, mà trong khi đó còn cách thời điểm chính thức bắt đầu Hội Thi Thanh Vân hơn nửa tháng nữa. Thanh Vân Môn đối với chuyện này cũng trở tay không kịp, chỉ đành tăng thêm nhân lực, một là coi sóc sơn môn, hai là cũng có thêm nhân lực kiểm tra.

"Hơn một ngàn năm trăm người?" *Vương Tông Cảnh hít vào một hơi lạnh, mặt lộ ra mấy phần cay đắng, thầm nghĩ hôm trước ở Long Hồ Thành nghe Minh Dương đạo nhân nói số người đã cảm thấy nhiều, không ngờ lần này còn ghê gớm hơn.*

Vương Tế Vũ vỗ vỗ vào vai nó nói: "Người thì nhiều hơn ngày trước nhiều, bắt quá đệ cũng không cần quá lo lắng, trong số đó sẽ loại ra khá nhiều tại các cửa ải kiểm tra."

Đường núi khá bằng, hai chị em kẻ vai đi xuyên vào trong rừng, chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu hơi tối, không khí mát mẻ phả vào mặt, xung quanh cũng yên tĩnh hơn khá nhiều, bắt quả vẫn còn không ít người qua lại trên đường, trừ một bộ phận đệ tử thân mặc đạo bào Thanh Vân Môn, thì rõ ràng cũng có không ít người ngoài tới tham gia Hội Thi Thanh Vân đang hứng trí bưng bưng đi về phía trước. Vương Tông Cảnh rất nhanh đã để ý thấy trên tay bọn họ đều cầm một tấm lệnh bài bằng gỗ, bên trên có vẽ như có hình vẽ, có điều diện tích không lớn, mà cũng chẳng nhìn rõ là vẽ cái gì.

Liên tưởng tới câu nói nghe được vừa lúc nãy ở chỗ đám đông, Vương Tông Cảnh trong lòng thoáng động, quay đầu hỏi Vương Tế Vũ: "Mấy người này chẳng lẽ đều vừa qua được ải đầu tiên?"

Vương Tế Vũ gật đầu đáp: "Phải, Bắt quá đó mới chỉ là ải đầu tiên, đằng sau còn hai cửa ải nữa cơ."

Vương Tông Cảnh hơi căng thẳng, hỏi: "Là gì thế?"

"Ở bên ngoài sơn môn, đại khái chỉ là kiểm tra sơ sơ một lượt, xem đệ có thiên tư căn cốt cơ bản hay không, nếu thiên phú cơ bản mà không đến nỗi kém lắm thì sẽ cho vào trong, còn nếu không được thì sẽ bị trả về." *Vương Tế Vũ nhìn về phía trước, nhỏ giọng nói tiếp: "Còn có hai cửa ải nữa, một trong số đó là kiểm tra ở mức cao hơn, do trưởng lão bản môn trực tiếp kiểm tra thể mạch kinh lạc của người tham gia Hội Thi Thanh Vân, đồng thời cũng sẽ kiểm tra kỹ xem bọn họ đã từng tu luyện qua đạo pháp dị thuật hay không. Người chưa từng tu qua đạo pháp hoặc tu đạo pháp nhưng xuất thân từ danh môn thế gia của chính đạo, vậy thì không sao, chỉ cần không xung đột với đạo pháp Thanh Vân là được. Còn ngược lại, cho dù tư chất có tốt nữa, gân cốt có mạnh nữa cũng sẽ không cho bọn họ bá nhập vào sơn môn để tham gia Hội Thi Thanh Vân."*

Vương Tông Cảnh lặng im giây lát, tựa như đang nghĩ ngợi gì đó, một lúc sau mới nói nhỏ: "Đó là vì sợ gian tế tà đạo à?"

Vương Tế Vũ gật đầu, đáp: "Ngoài cửa ải đó ra, còn có một cửa ải yêu cầu gia thế phải trong sạch, cửa ải này cũng cực kỳ nghiêm khắc, trừ một số xuất thân thế gia, cho dù là bách tính bình dân cũng phải hỏi kỹ lưỡng rồi ngầm phái người đi tra xét rõ ràng. Bắt quá đệ không cần sợ, trước khi đệ tới đây, tỷ đã đến gặp một vị sư bá kiểm tra ở đó, bây giờ sẽ dẫn đệ tới tìm ông ta. Long Hồ Vương gia chúng ta với Thanh Vân Môn cũng coi như có chút giao tình, mà tỷ thì đã tu đạo trong môn phái ba năm, cho nên chỉ cần đệ qua được cửa kiểm tra thiên phú kia, là coi như được tham gia Hội Thi Thanh Vân rồi."

Vương Tông Cảnh thở phào một hơi, trong lòng cũng thả lỏng không ít. Quả nhiên có một vị tỷ tỷ giỏi cũng đỡ được bao nhiêu việc nhiều khê, đối với Vương Tế Vũ càng thêm tình thâm thiết. Tâm tình của nó liền theo nét mặt lộ ra ngay, Vương Tế Vũ tình tế, nhìn về mặt Vương Tông Cảnh liền bật cười: "Như thằng ngố, đi mau lên nào."

Vương Tông Cảnh nhún vai, không hiểu sao trải qua mấy năm, cho dù là lúc được cứu khỏi khu rừng rậm ấy để trở về Long Hồ Vương gia, nó vẫn luôn cảm thấy không sao hòa nhập được với xung quanh, cho tới tận lúc này, đứng trước vị tỷ tỷ thoát giận thoát cười này, nó mới coi mở được tâm tình, bật lên tiếng cười xuất phát từ tận đáy lòng. Đi nhanh mấy bước, nó đã đuổi kịp bước chân của Vương Tế Vũ, lí nhí nói: "Cảm ơn tỷ."

Vương Tế Vũ ngoái đầu nhìn nó, răng khẽ cắn vào bờ môi đỏ, giây lát sau liền thờ dài kéo tay nó mà không nói, nhưng bàn tay nắm chặt hơn một chút.

Con đường mòn này thoải mái trải dài về phía trước, quãng đường cũng không quá gần, bắt quả dọc đường quang cảnh đẹp đẽ và yên tĩnh, gió mát thổi vi vu, tiếng chim hót lanh lốt khiến người cảm thấy thoải mái dễ chịu. Đi trong khoảng thời gian uống cạn nửa chén trà, Vương Tông Cảnh theo Vương Tế Vũ vòng qua một khúc quanh, chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên rộng mở, đã đi sâu vào một cái eo núi rất lớn ngay dưới chân của dãy Thanh Vân Sơn, dãy núi hai bên từ từ hợp lại, một bên toàn là cây mọc thành rừng, bên kia thì một nửa là rừng, một nửa lại là bãi cỏ, trong đó có khá nhiều những tảng đá lớn nhỏ khác nhau nằm rải khắp sườn núi cao cao hút gió.

Dưới eo núi, có một khu trạch viện chiếm diện tích rất lớn, tường cao ngói xanh, từ xa nhìn lại thấy bên trong tụ tập hơn trăm người đồng nghị, so với bên

ngoài sơn môn còn náo nhiệt hơn nhiều.

"Có trông thấy Thanh Vân Biệt Viện đằng kia không?" *Vương Tế Vũ chỉ trạch viện đó, nói: "Nơi đó là trạch viện được xây dành riêng cho đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân ở đệ tu đạo, có thể vượt qua ba cửa ải kiểm tra là có thể vào, nếu không thì chỉ có thể trở về thôi."*

Vương Tông Cảnh tập trung quan sát, quả nhiên thấy cửa khu trạch viện mở to, khí thế bất phàm, trên xà cửa có treo một tấm biển to đề bốn chữ rất lớn: Thanh Vân Biệt Viện.

"Đi thôi, chúng ta đi tìm Bành Xương sư bá." Lúc này vẻ mặt Vương Tế Vũ cũng tỏ ra hơi căng thẳng, kéo Vương Tông Cảnh đi nhanh qua, rẽ mấy chỗ trong đám đông, Vương Tông Cảnh cười ngửa xem hoa nhìn nhìn ngó ngó, quả nhiên thấy mấy vị tiền bối Thanh Vân khí độ bất phàm ở đó, đang quay mặt về đám thiếu niên thiếu nữ xếp thành hàng tra xét hỏi han một cách cẩn thận.

Đi một lúc, mắt Vương Tế Vũ chợt sáng bừng, thấy đằng trước có một ông lão khoanh tay đứng cách đám đông không xa, sắc mặt dửng dưng, liền vội vàng dẫn Vương Tông Cảnh bước nhanh tới hành lễ với ông ta rồi cười nói: "Bành sư bá, xin chào sư bá ạ."

Ông lão đó quay đầu nhìn nàng, vẻ mặt cũng hơi có nét cười, nói: "Là tiểu nha đầu người đây à, sao hôm nay lại chạy tới đây, sư phụ người có khỏe không?"

Vương Tế Vũ kéo Vương Tông Cảnh tới bên cạnh, mỉm cười đáp: "Người là sư huynh của ông ấy, còn không biết ông ấy bây giờ đang làm gì?" Nói xong quay đầu lại với Vương Tông Cảnh, "Vị này là Bành Xương Bành sư bá, là một trưởng lão đức cao vọng trọng trong Thanh Vân Môn, mau tới làm lễ đi."

Ông lão đó cười kha kha, thần sắc có vẻ sáng khoái, lắc đầu cười thốt: "Thằng ôn đó quá nửa lại đang đi làm ra mấy thứ cở quái loạn xà ngầu. Bỏ đi, mặc kệ nó, thiếu niên này... Ồ, chắc là đệ đệ của người ở Long Hồ Vương gia mà người nói với ta mấy hôm trước rồi."

Vương Tế Vũ gật đầu, vẻ mặt cung kính đáp: "Vâng ạ, Bành sư bá, nó chính là đệ đệ ruột duy nhất của con, tên là Vương Tông Cảnh, tình hình đại khái con đã nói hết với người mấy hôm trước rồi, mấy năm nay nó phải chịu không ít khổ cực, nếu may mắn vào được sơn môn của Thanh Vân thì về sau con cũng có thể chăm nom cho nó, không bị chia cắt hai nơi nữa. Xin sư bá thành toàn cho."

Bành Xương gật đầu, quan sát Vương Tông Cảnh một lượt rồi nói: "Ồ, bất quá còn phải xem thiên tư thế nào, nếu là tư chất căn cốt không ổn thì cũng không nên miễn cưỡng."

Vương Tế Vũ vội vàng nói: "Cái đó đương nhiên, xin sư bá kiểm tra cho đệ ấy một phen."

Bành Xương đi tới trước người Vương Tông Cảnh, nhìn nó nói: "Tiểu huynh đệ, đưa tay ra nào."

Vương Tông Cảnh trong lòng khản trương, hít vào một hơi rồi đưa bàn tay ra, ông lão đưa một tay ra đặt lên tay nó rồi khẽ nắm lại. Vương Tông Cảnh liền cảm thấy có một tia khí lạnh nhỏ bé đột nhiên từ lòng bàn tay chạy tới, nhanh chóng xuyên qua kinh mạch ở cánh tay tỏa đi khắp người.

"Ừm?"

Đột nhiên vị Bành trưởng lão đó nhú mày, trong mắt lấp lánh tinh quang, ánh mắt thâm sâu chăm chú nhìn vào mặt Vương Tông Cảnh, vẻ mặt lộ ra nét kinh ngạc. Biểu hiện kỳ lạ đó tức thì khiến Vương Tế Vũ với Vương Tông Cảnh đều cảm thấy căng thẳng, Vương Tế Vũ lại càng hỏi hộp hơn, không nhịn được cất tiếng hỏi: "Bành sư bá, sao rồi ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Biệt viện

Bành Xương cau mày trầm ngâm giây lát, trước ánh mắt khản trương của hai chị em Vương Tông Cảnh và Vương Tế Vũ, ông ta chăm chú quan sát Vương Tông Cảnh rồi trầm giọng thốt: "*Kinh mạch gân cốt trong cơ thể nó có hơi khác mọi người."*

Vương Tế Vũ giật nảy mình, vội vàng hỏi: "Có vấn đề gì hay sao, sư bá, liệu có ảnh hưởng tới tu đạo không?"

Bành Xương thả bàn tay Vương Tông Cảnh ra, tập trung suy nghĩ một lát, lắc đầu đáp: "Vị đệ đệ của người kinh mạch gân cốt trong cơ thể rất khác với người thường, quả khỏe mạnh, hơn nữa toàn thân khí huyết cực vượng có vẻ như đã ăn phải vật đại bổ gì đó vậy. Đối với tu hành đạo thuật thì không có gì đáng ngại, thân cường khí thịnh ngược lại còn có lợi nữa. Nhưng mà người thường sẽ không có hiện tượng lạ lùng này, thân thể cường tráng như vậy lão phu trước đây cũng chỉ mới thấy ở những thân thể yếu thú hung mãnh mà thôi."

Nói xong ông nhìn Vương Tông Cảnh, tiếp: "*Tiểu huynh đệ, cậu chẳng lẽ đã gặp kỳ ngộ gì đặc biệt hay sao?*"

Vương Tông Cảnh chần chờ một lát, thấy tỷ tỷ Vương Tế Vũ cũng đưa mắt nhìn qua, liền cười khỏ rồi đem những tao ngộ trong suốt ba năm của bản thân nói qua một lượt. Bành Xương nghe tới đoạn kể áo đen thần bí kia chính là Thương Tùng, mặt cũng biến sắc nhưng rất nhanh đã kìm chế được, sau khi nghe hết toàn bộ những tao ngộ của Vương Tông Cảnh, ông ta suy nghĩ hồi lâu rồi cuối cùng gật đầu nói: "*Lão phu năm xưa cũng từng đọc qua một bản tàn lưu của Thần Ma Chí Di, nhớ trong đó có viết về Kim Hoa Cổ Mãng, loài dị thú này bản tính hung tàn hiếu sát, máu thịt toàn thân lại là vật đại bổ, có thể cường huyết, tráng khí, xem ra quả nhiên là đúng.*" Nói đoạn ông ta quay sang nhìn Vương Tế Vũ, miệng hơi lộ nét cười, nói: "*Nếu đúng như vậy, tương lai con đường tu đạo vị đệ đệ này của ngươi không chừng còn có mấy phần cơ duyên, sẽ dễ dàng thuận lợi hơn đấy.*"

Vương Tế Vũ tức thì hớn hở, mặt không giấu nổi nụ cười, trong lòng vẫn còn một chút lo lắng liền tiến tới một bước nắm lấy tay áo của Bành Xương kinh hi thốt: "*Vậy... sư bá, người nói đệ đệ của con coi như đã vượt qua màn kiểm tra của người rồi phải không?*"

Bành Xương mỉm cười, đáp: "*Chính xác.*" Nói xong đưa tay lấy ra từ trong lòng một tấm lệnh bài bằng đồng, tiếp: "*Dem tấm đồng bài này đi ra, tới chỗ cửa vào của Biệt Viện tự nhiên sẽ có người dẫn cậu ta đi thu xếp ổn thỏa, sau đó thì đợi tới ngày mừng một tháng sau, Hội Thi Thanh Vân chính thức bắt đầu là được.*"

Tinh thần Vương Tông Cảnh hơi thả lỏng ra, mặt cung kính hành lễ đáp: "*Cảm ơn tiền bối.*" Vương Tế Vũ ở bên cạnh mặt mũi cũng tươi cười liên tiếp cảm tạ.

Bành Xương xua tay, xoay người định đi, nhưng lại nghĩ ra gì đó quay nhìn lại Vương Tông Cảnh, sắc mặt khá nghiêm túc, nói: "Tuy lão phu vừa rồi có nói căn cốt của cậu tốt hơn một chút so với người thường, nhưng cậu đừng có tự kiêu. Phải biết trong thế gian này trước giờ có không ít anh kiệt, kỳ nhân dị sĩ nhiều vô kể. Đặc biệt như hiện tại danh tiếng Hội Thi Thanh Môn đã vang khắp nơi, mỗi lần đều tụ tập không ít kỳ tài, chưa chắc đã kém hơn cậu. Đặc biệt những con cháu danh môn thế gia kia, tư chất thiên phú đều cực kỳ xuất chúng, lại thêm có trợ giúp từ gia tộc nên còn hơn cậu nhiều. Sau này khi Hội Thi Thanh Vân kết thúc, có thể giữ lại bao nhiêu người, cậu có thể ghi danh trong đó hay không hiện tại vẫn còn chưa biết được, cậu rõ chưa?"

Trái tim Vương Tông Cảnh thoáng lạnh. Vương Tế Vũ ở bên cạnh kéo tay áo nó, nhỏ giọng: "*Còn không mau tạ ơn Bành sư bá đã dạy.*"

Vương Tông Cảnh thấy sắc mặt Bành Xương dửng dưng, tựa như có một khí thế không giận mà uy, liền không dám chậm trễ vội vàng nói nhẹ: "*Cảm ơn tiền bối đã dạy dỗ, Tông Cảnh hiểu rồi, nhất định không dám trễ nải việc tu đạo.*"

Bành Xương khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì, xoay người đi luôn.

Hai người đưa mắt nhìn theo bóng vị trưởng bối, sau đó lại nhìn nhau. Vương Tế Vũ sắc mặt lộ vẻ kích động, sự vui mừng không sao che giấu được, tiến tới kéo tay Vương Tông Cảnh hồi lâu mà không nói nên lời, cứ như thế rất lâu mới nói giọng nghẹn ngào: "*Tốt quá rồi, Tông Cảnh, chúng ta lại được ở cùng nhau rồi.*"

Trái tim Vương Tông Cảnh xao động, liền tiếp gật đầu, đồng thời trong lòng cảm thấy mừng vui khôn xiết, đạo môn Thanh Vân mà mình biết bao khao khát hiện tại như đã hé mở cánh cửa rực rỡ ngay trước mặt mình, việc còn lại đại khái chỉ xem bản thân mình có thể vượt lên được hay không thôi. Giờ phút này, trong lòng tên thiếu niên mười bốn tuổi Vương Tông Cảnh tràn ngập vô số ý nghĩ, đều là đang hưng phấn tự lập vô số lời thề với chính bản thân, nhất định phải chịu khó tu đạo, nhất định phải bái nhập vào sơn môn của Thanh Vân.

Vương Tế Vũ lau khóe mắt, lại nở nụ cười kéo Vương Tông Cảnh trở lại con đường lúc trước, nói: "*Đi, tỷ tỷ dẫn đệ lên núi, đi xem tiên cảnh nổi danh thiên hạ của Thanh Vân.*"

Vương Tông Cảnh ngo ngắc, hỏi: "*Chúng ta chẳng phải nên đi Thanh Vân Biệt Viện thu xếp trước sao?*"

Vương Tế Vũ chợt dừng bước, lấy tay vỗ lên trán: "*Đấy... tỷ thực là cao hứng quá phát hồ đồ rồi, ngay cả chuyện này cũng không nhớ, hi hi, đi, tỷ dẫn đệ tới đó.*"

Nói xong liền dẫn Vương Tông Cảnh vòng sang môn bên đám đông đi thẳng về phía chỗ cổng lớn của tòa Thanh Vân Biệt Viện đó. Chẳng bao lâu đã tới ngay cổng, chỉ thấy dưới tấm biển đề bốn chữ lớn Thanh Vân Biệt Viện, bên trong bên ngoài cổng đứng bảy tám vị đệ tử Thanh Vân, có cả nam lẫn nữ, trông bộ dạng hầu hết đều khoảng hơn hai mươi tuổi, thần sắc ung dung vừa nhìn đám đông vừa nói chuyện phiếm với nhau, có một nữ đệ tử còn bật cười như nắc nẻ.

Đồng thời trong Thanh Vân Biệt Viện cũng thỉnh thoảng cũng có mấy người trẻ tuổi không mặc đạo bào Thanh Vân đi ra, xuyên qua cổng lớn ra ngoài hoặc nhìn đông ngó tây, hoặc đi dạo lung tung, mấy vị đệ tử Thanh Vân cũng không có ý ngăn cản, xem ra mấy người từ trong Thanh Vân Biệt Viện đi ra đó chắc là đã thông qua kiểm tra từ trước, chuẩn bị sẽ tham gia Hội Thi Thanh Vân.

Thấy Vương Tế Vũ dẫn Vương Tông Cảnh đi tới, mấy vị đệ tử Thanh Vân đứng ở ngoài cổng đều quay đầu nhìn lại, trong đó có hai vị tươi cười chào hỏi trông có vẻ khá quen biết với Vương Tế Vũ, một trong hai vị là nữ, tướng mạo khá xinh cười nói: "*Vương sư muội, hôm nay chưa tới phiên trực, sao lại chạy tới đây thế?*"

Vương Tế Vũ cũng có vẻ quen với bọn họ, nghe thấy liền nói đùa: "*Liễu Vân sư tỷ, lâu rồi không gặp, chẳng phải muội nhớ tỷ sao?*"

Vị sư tỷ đó cười hi hi, ánh mắt nhìn vào người Vương Tông Cảnh đằng sau Vương Tế Vũ, quan sát một lượt rồi hỏi: "*Úy, vị này là ai?*"

Vương Tế Vũ mỉm cười: "Nó là đệ đệ của muội, tên là Vương Tông Cảnh, lần này cũng coi như có mấy phần may mắn qua được cửa ải kiểm tra, sau này sẽ ở tại Thanh Vân Biệt Viện tu hành. Về sau chư vị sư huynh sư tỷ nể mặt muội xin hãy chiếu cố thêm cho nó một chút."

"Ồ..." Lời vừa nói ra tức thì ánh mắt vài đệ tử Thanh Vân lập tức chiếu qua, Liễu Vân cười đáp: "Chúc mừng, chúc mừng, Vương tiểu đệ thật là đẹp trai thanh lịch, không biết năm nay bao tuổi rồi?"

Vương Tông Cảnh trước sự chú ý của mọi người không hề lúng túng, cười đáp: "Mười bốn."

"Ủy?" Mấy vị đệ tử Thanh Vân đều ngẩn người, Liễu Vân cũng nhìn lại nó mấy lần đầy vẻ kinh ngạc, sau đó cười nói với Vương Tế Vũ: "Vương sư muội, đệ đệ của muội thân hình thật cao lớn, tỷ còn cho rằng ít ra cũng phải mười bảy mười tám rồi cơ đấy."

Vương Tế Vũ cười cười không đáp, đúng lúc ấy từ một con đường nhỏ trong Thanh Vân Biệt Viện xuất hiện một người đàn ông, thân mặc đạo bào Thanh Vân, dáng vẻ cao lớn còn hơn Vương Tông Cảnh nửa cái đầu, mặt vuông mày rậm, sắc mặt có hơi nghiêm nghị, đi tới chỗ cổng lớn của biệt viện.

Cả đám đệ tử Thanh Vân nhìn thấy người này lập tức tránh ra nhường đường, xem ra thân phận của người này trong đám đệ tử Thanh Vân cũng không thấp, nhưng mọi người cũng không vì thấy sắc mặt của y nghiêm nghị mà sợ hãi, ngược lại có mấy vị hiểu kỳ còn mỉm cười chào hỏi với y: "Mục sư huynh, huynh tới rồi à."

Vị Mục sư huynh này gật đầu, ánh mắt quét qua đám người, sau cùng nhìn tới Vương Tế Vũ và Vương Tông Cảnh phía sau nàng ta. Vương Tế Vũ bước lên một bước cười chào: "Mục sư huynh." Sau đó quay đầu nói với Vương Tông Cảnh: "Đệ đệ, mau ra chào Mục Hoài Chính Mục sư huynh đi."

Vương Tông Cảnh từ phản ứng của mọi người cũng nhận ra địa vị của Mục sư huynh này không thấp, liền tiến tới cúi đầu hành lễ: "Xin chào Mục sư huynh."

Mục Hoài Chính gật đầu, ánh mắt có vẻ dò hỏi nhìn về phía Vương Tế Vũ, nói: "Đệ đệ của muội à?"

Vương Tế Vũ cười tit đem chuyện kể sơ qua một lượt, Mục Hoài Chính gật gật đầu rồi nói: "Đưa đồng bài cho ta xem nào."

Vương Tông Cảnh vội đưa tám đồng bài nhận được từ Bành Xương ở trong tay ra, Mục Hoài Chính tiếp lấy nhìn qua vài lượt, nói: "Không sai, đệ có thể vào." Nói xong dừng một chút rồi tiếp: "Hội Thi Thanh Vân còn chưa bắt đầu nên mấy ngày này còn thoải mái một chút, nếu đệ muốn xem phong cảnh xung quanh thì cứ bảo tỷ tỷ dẫn đi. Nhưng sau khi Hội Thi Thanh Vân bắt đầu thì phải nghiêm túc theo quy định, không được lơ là, rõ chưa?"

Vương Tông Cảnh đáp ứng một tiếng, Mục Hoài Chính thuận tay trả nó tám đồng bài, lại nhìn Vương Tế Vũ nói: "Vương sư muội, bình thường muội cũng có trực ở đây, vậy muội dẫn cậu ta đi đi."

Vương Tế Vũ gật đầu đáp: "Cũng được."

Mục Hoài Chính khoanh tay, bước tới đứng ngay ở cổng một lát, quan sát đám đông bên ngoài sau đó bỏ đi. Y vừa đi khỏi, không khí ở cổng liền hoạt bát hẳn lên, Vương Tế Vũ nói cười mấy câu với đám Liễu Vân rồi gọi Vương Tông Cảnh đi vào bên trong.

Từ bên ngoài nhìn vào thấy Thanh Vân Biệt Viện diện tích rất lớn, đích thân đi vào bên trong, Vương Tông Cảnh liền cảm thấy chỗ này so với sự tưởng tượng của mình còn lớn hơn rất nhiều. Từ ngoài cổng lớn đi vào, đập ngay vào mắt chính là một bức tranh tường vẽ cảnh Hạc gáy linh sơn, trong rừng núi liên miên mây bay thác đổ, từng già suối biếc, một vầng thái dương vừa nhô lên khỏi chân trời chiếu rọi hào quang vạn trượng, mấy con tiên hạc ngược đầu bay lên trời, thân sắc sống động như thật, tựa hồ như có thể nghe được tiếng hạc gáy lạnh lốt.

Vòng qua bức tranh, chợt cảm thấy trước mắt rộng toang, bảy con đường lớn trải dài theo bảy hướng khác nhau, mỗi con đường ở hai bên đều có những khoảng sân có tường bao hình vuông, thỉnh thoảng lại có người ra ra vào vào. Vương Tế Vũ lấy tám đồng bài lật lại nhìn, thấy bên trên khắc mấy chữ "Át, hai mươi ba, hòa" nhỏ nhỏ, liền dẫn Vương Tông Cảnh theo con đường thứ hai kể từ bên trái, đồng thời miệng nói: "Tiểu đệ, đệ nhớ này, từ hôm nay trở đi tám đồng bài này chính là thẻ chứng minh của đệ ở trong Thanh Vân Biệt Viện, ở đây có bảy con đường lớn, tính từ phía tay trái qua lần lượt ký hiệu là giáp, át, binh, đinh, mậu, kỷ, canh. Trên tám đồng bài có viết số hai mươi ba chính là số sân mà đệ sẽ ở, chính là cái sân thứ hai mươi ba nằm trên con đường này. Mỗi một sân có năm căn phòng, chia theo ngũ hành là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Phòng của đệ chính là phòng có treo biển hiệu Hòa. Nhớ rõ chưa?"

Vương Tông Cảnh nhắm trong đầu một lượt, sau đó gật đầu đáp: "Nhớ rồi ạ."

Dọc đường đi theo Vương Tế Vũ, thấy cổng sân ở hai bên đường cái đóng cái mở, từ mấy chỗ sân mở cổng nhìn vào thì thấy trong sân trồng nhiều tùng và liễu, thảm cỏ xanh non, loáng thoáng còn thấy cả những hành lang có tay vịn bao xung quanh, mái cong yên ả, trông khá là u nhã. Điện hiên lầu các trên Thanh Vân Sơn thế nào thì không biết, nhưng chỉ nói riêng khí thế của Thanh Vân Biệt Viện này đã hơn xa Vương gia bảo ở quê nhà nơi thành Long Hồ rồi.

Vương Tông Cảnh lại đi thêm một đoạn, không nhịn được hỏi Vương Tế Vũ: "Tỷ, nơi này bất quá chỉ là một biệt viện mà sao Thanh Vân Môn xây dựng xa hoa tốn kém thế?"

Vương Tế Vũ mỉm cười đáp: "Đệ ngộ, đệ còn chưa thấy chỗ thực sự khinh khí phi phạm đâu, đợi lát nữa dẫn đệ lên Thông Thiên Phong mà xem là đệ liền hiểu ngay." Dừng một chút, nàng nhìn xung quanh, mặt tỏ vẻ tự hào nói: "Đệ nên biết Thanh Vân Môn ở đất này đã hơn hai ngàn năm, xa thì không dám nói chứ trong phạm vi ngàn dặm quanh đây Thanh Vân Sơn này không nơi nào không có tín đồ của đạo gia, tiền tài mà thân sĩ phú hào thành tâm quyên hiến mấy năm nay đã tích cao như núi từ lâu rồi, xây một khu biệt viện này thì có là gì đâu."

Vương Tông Cảnh kinh hãi, lòng sùng kính đối với Thanh Vân Môn lại sâu thêm một chút.

Lại đi qua mấy cái sân nữa, Vương Tông Cảnh cùng Vương Tế Vũ gần như đồng thời cùng dừng bước, trên cửa của một cái sân nằm ở một bên đường phía trước có số hai mươi ba ngay ngắn rõ ràng, cánh cửa khép hờ, cũng không biết bên trong có người hay không. Vương Tế Vũ quay đầu lại cười với Vương Tông Cảnh: *"Chính là chỗ này đây."* Lời còn chưa dứt đã thấy Vương Tông Cảnh vượt lên trước đi thẳng tới cái sân đó, nàng liền bật cười đi theo sau.

Đẩy cánh cửa khép hờ, Vương Tông Cảnh bước vào sân. Cái sân này khá lớn, riêng bãi cỏ ở giữa sân đã rộng tới mấy trượng, bên phải và bên trái mỗi bên trồng một cây liễu cành buông lá lướt, lá liễu xanh non khe khẽ lay động theo gió khiến người ta yêu thích. Dưới gốc cây đặt một cái bàn tròn, bên cạnh còn có bốn cái đôn bằng đá, dưới ánh mặt trời ngày hè, ở đó khá là râm mát. Hai bên sân là hành lang có tay vịn bao quanh cả sân thành một vòng mái lợp ngói xanh, cột tròn sơn đỏ trông hơi cổ kính. Ánh mặt trời nghiêng về phương tây, ánh nắng quái chiếu lên con đường lát đá chẳng chịt lưu lại những cái bóng nhạt đầy vắng vẻ và im ắng.

Nắm cánh cửa chiếu theo phương vị của ngũ hành nằm rải rác trong sân, bên trên đề rõ mấy chữ kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Vương Tông Cảnh chú ý quan sát, chỉ thấy căn phòng đề chữ Hỏa nằm ở đằng trước bên trái, liền hít vào một hơi đi thẳng tới đó. Lúc nó đẩy cửa bước vào bên trong, không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy kích động rất mạnh.

Cái cảm giác này hơi cổ quái mà lại rất khó tả, nhưng rõ ràng là rất lạ, cho dù ngày trước lúc nó trở về Vương gia bảo ở thành Long Hồ và bước vào căn nhà mới, nó cũng không có cảm giác này.

Vương Tế Vũ đứng ở dưới gốc liễu trong sân chứ không đi theo, nàng nhìn bóng dáng đệ đệ đã biến thành cao lớn ấy, trong mắt đầy sự yêu thương và vui sướng. Chẳng bao lâu sau, Vương Tông Cảnh đi ra, xoay người nhìn lại vị trí căn phòng một cách cẩn thận. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Vương Tế Vũ mỉm cười, nói: *"Sao rồi?"*

Mặt Vương Tông Cảnh lộ nét cười, gật gật đầu nói: *"Đồ đạc không nhiều, nhưng cũng đủ hết, đệ rất thích."*

Vương Tế Vũ chăm chú nhìn nó, hồi lâu sau đưa tay kéo cánh tay Vương Tông Cảnh nói nhỏ: *"Tiểu đệ, chuyện ở nhà Minh Dương sư thúc lúc trở về đã nói cho tỷ biết rồi. Trong lòng tỷ cũng rất bức bối bất mãn, nhưng về sau tỷ cũng nghĩ thông, trên đời này chỉ có hai chị em chúng ta mới là cốt nhục thân thiết nhất. Những người khác ở Vương gia kia nếu đã không coi chúng ta là người một nhà thì cũng kệ bọn họ, lẽ nào chúng ta phải cầu xin bọn họ hay sao?"*

Vương Tông Cảnh nặng nề gật đầu: *"Không sai."*

Vương Tế Vũ ngẩng đầu, tuy qua mấy năm, tính tuổi nàng cũng vẫn chưa tới hai mươi, thế nhưng lúc này trông khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong thời kỳ đẹp nhất của con gái, trong vẻ đẹp dịu dàng ấy vẫn mang mấy phần khí khái. Nàng nói giọng nhân hậu: *"Từ nay về sau, hai chị em chúng ta nương tựa vào nhau mà sống là được. Trời đất rộng lớn, chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình, chăm chỉ tu luyện đạo pháp, sống một cuộc sống thật tốt, thì còn có gì đáng sợ nữa?"*

Trong lòng Vương Tông Cảnh xúc động mạnh, nhất thời nói không nên lời, chỉ bắt giác nắm chặt bàn tay Vương Tế Vũ.

Bàn tay trắng mềm mại, dường như từ những ngón tay trắng trẻo nhỏ nhắn ấy, cũng truyền ra một chút cảm giác ấm áp dịu dàng.

Vương Tế Vũ nhìn nó, thu hết vẻ mặt của Vương Tông Cảnh vào tận trong đáy mắt, bờ mi tựa hồ hơi uрон ướt, nhưng sau đó liền khẽ lau đi, lộ ra nét cười, nói: *"Được rồi, không nói chuyện này nữa."* Nàng ngược nhìn sắc trời, tiếp: *"Tỷ vốn định dẫn đệ lên Thông Thiên Phong ngắm cảnh, đệ biết không, Thanh Vân Sơn đây chính là linh sơn phúc địa nổi tiếng thiên hạ, phong cảnh tuyệt đẹp, trong đó nổi danh nhất chính là Thanh Vân Lục Cảnh. Bất quá bây giờ thời gian đã muộn, hôm nay đệ cũng mới đi đường xa tới, nên đi nghỉ trước đi. Ngày mai tỷ sẽ lại tới thăm, dẫn đệ lên núi xem động thiên của tiên gia một lần cho biết, được không?"*

Vương Tông Cảnh đương nhiên không có gì là không đồng ý, sau khi gật đầu đáp ứng thì Vương Tế Vũ liền để nó quay vào nghỉ ngơi. Bất quá Vương Tông Cảnh vẫn dùng cách hỏi nhỏ cười hi hi mấy tiếng rồi kiên trì đòi tiền Vương Tế Vũ ra tận cổng. Vương Tế Vũ khuyên nó chẳng được, hơn nữa đường cũng chẳng dài nên hai chị em cùng đi ra ngoài.

Dọc đường Vương Tế Vũ lại đem một số điểm lưu ý thường ngày của biệt viện giảng giải cẩn thận một lượt cho Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh cũng nhất nhất ghi nhớ, bọn họ nhanh chóng đi tới cổng lớn của Thanh Vân Biệt Viện, đám Liễu Văn cùng các đệ tử Thanh Vân vẫn còn đang đứng trực ở đó, Vương Tế Vũ cười chào hỏi bọn họ mấy câu rồi chuyển người chuẩn bị tạm biệt Vương Tông Cảnh.

Ai ngờ đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài cổng của Thanh Vân Biệt Viện vọng tới một tiếng quát lớn, nghe trong âm thanh đó có vẻ kinh ngạc, lại có vẻ như cảm hận kịch liệt, từ xa vọng lại: *"Tiểu tiện nhân, sao mày cũng tới chỗ này!"*

Thanh Vân Biệt Viện này tuy mấy ngày gần đây số người tới bái sơn rất nhiều nên có hơi huyền ảo, nhưng danh tiếng Thanh Vân Môn ở đây, tất cả mọi người đều rất cung kính cẩn thận, chưa từng có chuyện cố tình gây rối, trong nhất thời ngay cả đám Liễu Văn đệ tử Thanh Vân đều ngăn người. Giây lát sau, cả đám ào ào chảy ra khỏi cổng hướng về chỗ phát ra tiếng quát mắng. Vương Tế Vũ cũng cau mày đi về phía đó, ở đằng sau nàng, sắc mặt Vương Tông Cảnh sau khi tỏ ra ngạc nhiên thì lại sa sầm. Giọng nói đó nghe tuy khá xa, nhưng rõ ràng có sức, khác với những người xung quanh, nó nghe giọng nói đó còn có hơi quen thuộc, nếu như nó nhớ không lầm thì tiếng quát đó e rằng chính là giọng của vị Ngũ công tử Tô Văn Khang được Tô gia tại thành Lư Dương sai tới chuẩn bị bái nhập vào sơn môn Thanh Vân.

Còn kẻ bị Tô Văn Khang liên tiếp mắng chửi như điều tha quạ mổ đó là ai chứ?

Lẽ nào chính là Tô Tiểu Liên bị mất tích kia hay sao? Lẽ nào lúc trước cái đáng quen thuộc mà mình thoáng thấy trước son môn của Thanh Vân Sơn thực sự không phải nhìn nhầm sao?

Vương Tông Cảnh nghĩ nhanh trong đầu, chân bắt giắc cũng bước nhanh lên mấy bước đi thẳng về phía trước.

Lúc này người tụ tập ở cổng Thanh Vân Biệt Viện ít hơn so với ở bên ngoài khá nhiều, bất quá vì xảy ra chuyện âm ỉ này nên phía trước liền xuất hiện một đám người nhỏ, nhưng Lúc đám Liễu Vân cùng các đệ tử Thanh Vân tới nơi thì đám người đã vây kín lại, không trông rõ tình huống bên trong được nữa, chỉ nghe thấy bên trong vọng ra những tiếng chửi rủa thậm chí còn có tiếng đánh đá. Vương Tông Cảnh trong lòng chợt sinh lửa giận, rảo bước lên trước vệt ra, miệng nói lớn: "*Tránh nào, tránh nào.*"

Thân thể nó cường tráng, sức lực cực lớn, chẳng tốn bao nhiêu công đã vệt được một đường đi, Vương Tế Vũ và đám Liễu Vân đệ tử Thanh Vân cũng theo sát phía sau. Đi tới giữa đám đông, Vương Tông Cảnh nhìn kỹ quả nhiên thấy vị Ngũ công tử nhà họ Tô trán nổi gân xanh, đang đánh chửi một vị tiểu cô nương sống soái trên đất. Đứng bên cạnh hắn là vị Tô gia Lục cô nương Tô Văn Thanh đang cau mày, không ngừng khuyên nhủ vị ca ca đang nổi điên, muốn kéo hắn lại. Còn những người khác của Tô gia kể cả hai ông lão và người đàn ông trung niên đó đều thần nhiên nhìn một màn này diễn ra, không hề có ý ngăn cản.

Thân hình đứa bé gái chừng hơn mười tuổi đó trông khá quen, lúc ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ bị phần quạt cường mà vẫn nghiêng răng chịu đựng đó, hiện tại không có bùn đất che lấp, trông rất trắng trẻo xinh đẹp, tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có thể nhìn ra được bóng dáng của một mỹ nhân trong tương lai, lại chính là người đã mất tích một cách thần bí tại bãi tha ma bên ngoài thành Lư Dương hôm đó, Tô Tiểu Liên.

Vương Tông Cảnh nhìn thấy cảnh này, lại thấy Tô Văn Khang chửi rủa mấy câu rồi đưa tay định đánh tiếp, trong lòng tức thì nổi giận, không nhịn được định tiến lên. Nhưng chợt nghe thấy trong đám đông có tiếng quát lớn: "*Dừng tay!*"

Một bóng người cao lớn nháng qua trước mắt mọi người, nháy mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Tô Văn Khang, tùy tiện đưa cánh tay phải ra chặn một cái, tức thì chỉ thấy mặt Tô Văn Khang biến sắc, cánh tay đánh xuống như bị lửa thiêu rồi lập tức bị đẩy bắn ra phải ôm tay nhảy ra sau một bước.

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên ngẩng đầu, còn chưa kịp phản ứng đã nghe thấy Vương Tế Vũ, Liễu Vân cùng đám đệ tử Thanh Vân đứng xung quanh nhao nhao cất tiếng: "*Mục sư huynh.*"

Người vừa tới chính là vị thân thể khô ngô, mặt vuông mày rậm Mục Hoài Chính. Lúc này khuôn mặt vuông vức của y tỏ ra khá giận dữ, liếc nhìn Tô Tiểu Liên đang nằm rạp dưới đất một lần rồi lại quay sang nhìn Tô Văn Khang, lạnh lùng nói: "*Người là kẻ nào, dám cả gan tại Thanh Vân Sơn cậy mạnh hiếp yếu?*"

Vương Tông Cảnh bước nhanh lên trước, đỡ Tô Tiểu Liên dậy. Tô Tiểu Liên đang định cảm ơn, chợt nhìn rõ khuôn mặt của Vương Tông Cảnh thì giật nảy mình, mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất thời nói không ra tiếng, một lúc sau mới lí nhí: "*Là huynh?*"

Vương Tông Cảnh trong lòng vốn có rất nhiều lời muốn hỏi cô bé, nhưng hiện tại cũng chẳng có cách nào hỏi được, chỉ đành cười khổ kéo hắn người cô bé dậy nói nhỏ: "*Dừng sợ.*" Sau đó như vô ý dùng thân che lấy nửa bên người Tô Tiểu Liên, đẩy nó ra phía sau mình.

Tô Tiểu Liên từ sau lưng nhìn Vương Tông Cảnh, trong mắt thoáng tỏ ra cảm kích lẫn vẻ phức tạp ngờ ngạc rất khó tả, nhưng rốt cục cũng không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Khoảng sân

Tô Văn Khang đau đớn loạng choạng thối lui, Tô Văn Thanh ở bên cạnh nhất thời ngạc nhiên mà ba người Tô gia vừa rồi còn đứng thần nhiên ở một bên mặt mũi đều biến sắc, vội bước tới đỡ lấy Tô Văn Khang trước, trong đó có một người đang định phát tác, chợt ngược đầu lên nhìn thấy Mục Hoài Chính thân mặc đạo bào đệ tử Thanh Vân, lập tức đổi sắc mặt, mấy lời định nói cũng nuốt cả vào bụng.

Có điều ông ta thì nhịn được, chứ Tô ngũ công tử Tô Văn Khang thì tuổi trẻ khí thịnh, trông cũng thuộc dạng nóng tính, lần này đột nhiên bị ăn quả đắng sau khi lùi lại hai bước tức thì nổi giận đùng đùng gầm lên: "*Mày là ai, dám tới quấy chuyện của tao?*"

Mục Hoài Chính cau mày, khuôn mặt tựa hồ như đen đi mấy phần, nghiêm nghị nói: "*Người ở ngay ngoài Thanh Vân Biệt Viện ngang nhiên làm nhục kẻ yếu, khinh Thanh Vân Môn ta không có người chẳng?*"

Tô Văn Khang ngoác miệng đỉnh chửi lại, nhưng trước mắt có bóng người nháng lên, chính là muội muội Tô Văn Thanh cản ngay trước mặt, cô nương này dung mạo xinh đẹp, da dẻ mịn màng, má như cùi vãi, mũi tựa mỏ đông(*), khuôn mặt dịu dàng dễ gần khiến người ta vừa nhìn đã thấy có mấy phần

hào cảm. Hiện tại nàng chặn lời của Tô Văn Khang, đồ mặt nói với Mục Hoài Chính: *"Vị sư huynh này, thật xin lỗi, là do ca ca của muội tính tình nóng nảy, lại nhìn thấy người mà ca ca hận nhất trong đời mới nhất thời đầu óc mù mẫm, tuyệt không có ý làm loạn sơn môn, càng không có ý miệt thị Thanh Vân Môn chút nào, xin sư huynh rộng lượng."*

Lời vừa nói ra, cùng với vẻ mặt thành khẩn, bản thân lại xinh đẹp của Tô Văn Thanh khiến vẻ mặt đang đen sầm của Mục Hoài Chính cũng hòa hoãn lại một chút, y hừ một tiếng không nhìn Tô Văn Khang nữa mà nhìn lại Tô Văn Thanh thêm một lần. Tô Văn Thanh gật gật đầu nói: *"Huynh muội đều là con cháu của Tô gia tại Lư Dương, lần này tới cũng là vì tham gia Hội Thi Thanh Vân, nếu không có lòng kính trọng với Thanh Vân Môn thì sao lại tới đây chứ? Xin sư huynh minh giám."*

Mục Hoài Chính khẽ gật đầu, thần sắc có vẻ hơi buồn lúng, sau đó quay đầu nhìn về phía sau một lượt.

Thấy ánh mắt Mục Hoài Chính quét tới, Vương Tông Cảnh chần chờ một chút rồi tránh người để lộ ra thân hình Tô Tiểu Liên. Mục Hoài Chính quan sát cô bé một hồi rồi cau mày hỏi: *"Tiểu cô nương, cô là người ở đâu, vì sao lại tới đây?"*

Tô Tiểu Liên im lặng giây lát, ngược đầu lên nhìn thân hình cao lớn của Mục Hoài Chính, hít vào một hơi, đáp: *"Em cũng tới tham gia Hội Thi Thanh Vân, muốn bài nhập Thanh Vân Môn..."*

"Phi!" Bên cạnh vọng tới một tiếng phi nhỏ, chính là Tô Văn Khang mặt mũi hầm hầm đứng đó cấm hận vô cùng.

Thần sắc Mục Hoài Chính chợt lạnh băng, trừng mắt nhìn sang bên đó, Tô Văn Thanh vội vàng can vị ca ca nóng nảy của mình lại, mặt cười vẻ áy náy như đang cầu xin Mục Hoài Chính. Mục Hoài Chính quay đầu lại nói: *"Tiểu cô nương, cô tên là gì, xuất thân ở đâu?"*

Tô Tiểu Liên hơi do dự, ánh mắt liếc về bên phía Tô Văn Khang. Tô Văn Khang mặt mũi vẫn hầm hầm còn Tô Văn Thanh thì sắc mặt dừng dừng, nhìn lại nó một cách thờ ơ. Tô Tiểu Liên bậm môi sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn Mục Hoài Chính, vẻ mặt nghiêm nghị nói lớn: *"Em họ Tô, tên là Tô Tiểu Liên, xuất thân từ Danh Kiếm Lâu Tô gia ở thành Lư Dương, U châu."*

Lời này vừa nói ra tức thì khiến đám đông xôn xao, ngoài trừ Vương Tông Cảnh đã biết trước, ai ai cũng tỏ vẻ kinh ngạc mà đầu bên kia sắc mặt Tô Văn Thanh cũng biến đổi, nhưng không nói gì. Còn Tô Văn Khang lập tức nổi trận lôi đình, gạt Tô Văn Thanh đang chắn trước mặt ra, mắng Tô Tiểu Liên: *"Tiện nhân, mày đừng có nói xằng! Mày với con mụ không biết xấu hổ mẹ mày đã bị đuổi ra khỏi Tô gia chúng ta từ lâu, giờ này còn dám làm nhục thanh danh của Tô gia à?"*

Tô Tiểu Liên nghiêng răng, sắc mặt trắng bệch. Vương Tông Cảnh ở cạnh nhìn thấy thân hình gầy gò của cô bé hình như đang run rẩy, không biết là vì quá thương tâm hay quá tức giận. Có điều nói xong câu vừa rồi thì Tô Tiểu Liên im lặng không nói nữa, mặc cho Tô Văn Khang ở bên kia nhảy tung tung nói toàn những lời nhơ bẩn, vẫn nhịn nhục mà không đáp trả.

Mục Hoài Chính sau khi nghe Tô Tiểu Liên nói lại lịch cũng ngăn người ra, trong lúc còn đang kinh ngạc chợt nghe thấy Tô Văn Khang ở bên kia dậm chân chửi bới bằng những lời rất khó lọt tai, lửa giận trong lòng tức thì lại bùng lên, quay về hướng Tô Văn Khang quát: *"Câm miệng, người cũng là người muốn bài nhập vào sơn môn Thanh Vân, nói những lời nhơ bẩn như vậy còn ra thể thống gì!"*

Tô Văn Khang bị y mắng, lại thêm Tô Văn Thanh cứ kéo tay hắn nên mới hậm hực im tiếng, mặt mũi vẫn hầm hầm xem ra vẫn còn chưa hết cơn. Ánh mắt Mục Hoài Chính chuyển động, thỉnh thoảng nhìn thấy trong tay Tô Tiểu Liên cầm một cái lệnh bài bằng gỗ trông khá quen thuộc, y trầm mặc giây lát rồi lại quay đầu nhìn huynh muội họ Tô, nặng giọng nói: *"Các người vừa rồi nói tiểu cô nương này bị Tô gia các người đuổi đi?"*

Tô Văn Khang cười lạnh đáp: *"Chính xác."*

Mục Hoài Chính nói: *"Vậy trước đây, cô ta đích thực sinh ra ở Tô gia và lớn lên từ nhỏ với các người phải không?"*

Tô Văn Khang nghẹn lời một lúc, da thịt trên mặt giật giật, hậm hực ngoảnh mặt đi không thèm trả lời, còn Tô Văn Thanh thờ dãi đáp: *"Đúng thế."*

Mục Hoài Chính nhướng mày, nói lớn: *"Nếu đúng như vậy, tiểu cô nương này coi như có lai lịch rõ ràng, chỉ cần cô ta quả thực có thiên tư căn cốt thích hợp với tu đạo, liền có thể tham gia Hội Thi Thanh Vân."*

Lời vừa nói ra, thân hình Tô Tiểu Liên liền chấn động, Vương Tông Cảnh cũng mừng rỡ. Còn bên phía Tô gia, Tô Văn Thanh tức thì nhú mày, Tô Văn Khang lại như ăn phải thuốc pháo, lập tức nhảy cao tới ba trượng, kêu ầm lên: *"Cái gì, tiểu tiện nhân như nó sao có thể tham gia Hội Thi Thanh Vân được, nó căn bản không đủ tư cách!"*

Mục Hoài Chính cười lạnh, nói: *"Hội Thi Thanh Vân của bản phái hiện tại được nổi danh thiên hạ, điểm căn bản nhất chính là nhờ vào hai chữ 'công chính'. Có ta đã có lai lịch xuất thân rõ ràng minh bạch là đã phù hợp với quy định của Thanh Vân Môn chúng ta, cũng không cần phải nhìn mặt Tô gia các người để quyết định có thu nhận ai hay không."*

Nói xong, cũng chẳng thèm quan tới phản ứng của Tô Văn Khang bên đó, Mục Hoài Chính liền xoay người nhìn Tô Tiểu Liên, nghiêm túc nói với cô bé: *"Tiểu cô nương, lời vừa rồi của ta cô nghe rõ chưa?"*

Tô Tiểu Liên tỏ vẻ kích động, gật đầu.

Có điều sắc mặt Mục Hoài Chính sau đó càng nghiêm trang hơn, trầm giọng nói tiếp: *"Bất quá, tiểu cô nương, ta cũng phải cảnh cáo với cô trước, thân thế của cô coi như là đã rõ ràng nhưng quan trọng nhất vẫn phải xem tư chất của bản thân cô có thích hợp với tu đạo hay không, nếu không có căn cốt tư chất thì Thanh Vân Môn ta cũng sẽ không thu nhận cô, cô đã rõ chưa?"*

Tô Tiểu Liên hít sâu một hơi, mặt tò vè dứt khoát, liền tiếp gật đầu.

Mục Hoài Chính tiến lên mấy bước, tới trước mặt nó, nói: *"Đưa tay ra đây."*

Mắt Tô Tiểu Liên giật giật một chút, tựa hồ có hơi chần chừ, thậm chí trong ánh mắt còn vô tình thoáng qua một tia kinh hãi, nhưng chỉ trong giây lát, nó vẫn cắn răng từ từ đưa tay ra.

Ở đằng xa, huynh muội Tô gia đứng sóng vai, Tô Văn Khang vốn vẫn đang hậm hực lúc này đột nhiên *"phi"* một tiếng, sau đó lại bật cười hai tiếng hắc hắc, giọng nói đầy vẻ châm chọc: *"Cũng được, để tao xem mày rốt cục có tư chất thiên phú gì, tao nhớ rất rõ ngày trước Tô gia cũng từng có người kiểm tra qua căn cốt của mày, mấy câu kinh mạch âm huyệt(**) không thể tu hành đạo thuật đó, tao còn nhớ rõ rành rành. Để xem mày hôm nay ra sao?"*

Tô Văn Thanh đứng bên cạnh lại kéo hần, nhỏ giọng nói: *"Ca ca, nói ít đi một chút."*

Tô Văn Khang xem ra có vẻ rất coi trọng vị muội muội này, nghe lời chỉ cười lạnh mấy tiếng, cuối cùng cũng im thinh.

Ánh mắt mọi người tại hiện trường theo đó đều tập trung vào vẻ mặt của Mục Hoài Chính đang đặt bàn tay lên tay của Tô Tiểu Liên, chỉ thấy hai mắt y khẽ nhắm, thần sắc trên khuôn mặt cùng động tác cơ thể đều giống hệt như bộ dạng của Bành Xương lúc kiểm tra căn cốt Vương Tông Cảnh. Tô Tiểu Liên mặt mũi trắng nhợt, cặp mắt chăm chăm nhìn Mục Hoài Chính. Vương Tông Cảnh đứng bên cũng cảm thấy căng thẳng một cách khó tả, đáng vẻ nó lọt vào mắt của Vương Tế Vũ đứng ngay gần khiến nàng nhũn mày, quay đầu quan sát lại Tô Tiểu Liên.

Thần sắc Mục Hoài Chính ngưng trọng, tay đè chặt lên cánh tay nhỏ trắng bóc của Tô Tiểu Liên, một lúc lâu sau vẫn không nói gì. Vương Tông Cảnh đang cảm thấy nóng ruột, chợt cảm thấy đầu vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu nhìn lại thì ra là tỷ tỷ Vương Tế Vũ, chỉ thấy nàng ta hạ giọng kêu: *"Qua đây."*

Nói xong liền kéo Vương Tông Cảnh đứng xa ra một chút, Vương Tế Vũ nhìn xung quanh, nói nhỏ: *"Đệ quen tiểu cô nương này à?"*

Vương Tông Cảnh ngẩn người ra, ngó khuôn mặt của Vương Tế Vũ, chần chừ giây lát nghĩ cũng chẳng có gì phải giấu, liền hạ giọng đem việc gặp Tô Tiểu Liên tại thành Lư Dương nói sơ qua một lượt, sau đó nói tiếp: *"Đệ cũng vì thấy nó đáng thương, định thuận tay giúp một chút, ai ngờ về sau nó lại đột nhiên biến mất, ặc..."*

Nói được có một nửa, Vương Tông Cảnh đột nhiên bẽn lẽn sắc mặt, không tự chủ được phải đưa tay ôm lấy ngực. Vương Tế Vũ giật mình kinh hãi, vội vàng kéo người nó, ngạc nhiên hỏi: *"Tiểu đệ, đệ sao thế?"*

Vương Tông Cảnh lại cảm thấy trái tim trong lồng ngực đột nhiên nhảy tung tung, giống y như tình trạng cổ quái diễn ra lúc trước ở chỗ sơn môn Thanh Vân, có điều lần này triệu chứng lạ diễn ra càng mãnh liệt hơn, trái tim cứ nhảy tung lên mà không có một dấu hiệu nào báo trước, tựa hồ khiến cho nó bật la lên thành tiếng.

Bất quá nói cũng kỳ quái, triệu chứng kỳ lạ lần này đột ngột đến rất mãnh liệt, rồi cũng đột ngột đi một cách kỳ quái, kéo dài chỉ trong có mấy giây thì chứng lạ đó thành linh biến mất, nhịp tim trong ngực nó cũng tức thì khôi phục lại như thường.

Biến hóa trong mấy giây đó nhanh tới mức nháy mắt đã hết, nếu không phải cái cảm giác đau đớn do tim đập mạnh kia vẫn còn lưu lại trên cơ thể, thì ngay cả bản thân Vương Tông Cảnh cũng suýt cho rằng đó là ảo giác. Sờ vào chỗ ngực nơi trái tim đã đập bình thường, mặt nó lại biến sắc, trong lòng như mê muội, nghi ngờ không hiểu, nhưng đối với vẻ lo lắng của Vương Tế Vũ, nó chần chừ một chút rồi vẫn lắc đầu đầu đáp: *"Đệ không sao."*

Vương Tế Vũ vẫn còn lo lắng, lại hỏi thêm mấy câu nữa, thấy Vương Tông Cảnh quả thực không có vấn đề gì lớn thì mới dần yên tâm.

Đúng lúc này, chỉ thấy ở giữa hiện trường, Mục Hoài Chính thờ vè nặng nhọc thả bàn tay của Tô Tiểu Liên ra, ngưng thần nghĩ ngợi giây lát sau đó gật đầu nói lớn: *"Tô cô nương, trong cơ thể của cô đích xác có biểu hiện âm huyệt, nhưng vẫn có thể hành khí tẩu mạch, hấp nạp thiên địa linh khí vào người, căn cốt cũng có thể coi là không tệ, cho nên chấp nhận cô đã thông qua kiểm tra, được tham gia Hội Thi Thanh Vân."*

"Cái gì!" Đằng xa, Tô Văn Khang trợn mắt há hốc miệng, ngay cả lời chửi cũng nhất thời không nói ra được, Tô Văn Thanh ở cạnh hần thì vẫn không chế được tinh thần của mình, chỉ chăm chú nhìn Tô Tiểu Liên.

Đám đông vây xung quanh hóng chuyện đều phát ra tiếng kinh ngạc, trong đó còn có cả sự hậm hực, còn Vương Tông Cảnh thì lập tức chạy qua, cười nói với Tô Tiểu Liên: *"Chúc mừng muội."*

Tô Tiểu Liên cắn môi, một lúc lâu sau mới tin khoảnh khắc này tuyệt đối không phải ảo giác, hai tay ôm lấy ngực thờ phào một hơi, sau đó cung tay vái Mục Hoài Chính, nói giọng hơi nghẹn ngào: *"Cảm ơn, cảm ơn sư huynh."*

Nói xong ngược đầu lên, lại nhìn thấy Vương Tông Cảnh ở bên cạnh mặt mũi tươi cười, Tô Tiểu Liên liền ngẩn ra, mặt thoáng hiện vẻ phức tạp, nhưng sau cùng vẫn bị lòng biết ơn lấn át, nhỏ giọng nói: *"Cũng cảm ơn huynh nữa."*

Vương Tông Cảnh cười kha kha, xua tay không đáp.

Bên này, Mục Hoài Chính quay đầu qua nhìn huynh muội Tô gia, nhàn nhạt nói: *"Hai vị, bản nhân tên Mục Hoài Chính, là đệ tử của trưởng lão Thanh Vân Môn Tổng Đại Nhân, Tổng sư tôn. Nếu hai vị đối với hành vi của bản nhân hôm nay có chỗ nào không phục, cứ việc báo cáo lại"*

với các vị nguyên lão trưởng bối của bản môn, tại hạ không thẹn với lòng, tuyệt sẽ không ngăn cản."

Nét giận trên mặt Tô Văn Khang càng đậm, ngoác miệng định nói, nhưng lập tức bị Tô Văn Thanh kéo lại phía sau lưng mắt lờm cho một cái, sau đó mới quay đầu lại nhìn Mục Hoài Chính nói giọng từ tốn: "*Mục sư huynh nói gì vậy, chuyện hôm nay bọn muội đương nhiên tin vào nhận định của Mục sư huynh, chắc là người nào đó trong tộc lúc bối rối đã có phán đoán sai lầm. Những lời thừa bọn muội cũng không nói nữa, về sau lúc tham gia Hội Thi Thanh Vân, hai huynh muội nhất định sẽ tuân thủ nghiêm môn quy của Thanh Vân Môn, tuyệt không gây chuyện.*"

Ánh mắt Mục Hoài Chính thoáng động lại trên khuôn mặt xinh đẹp đỏ gầy lát, sau đó khẽ gật đầu, nói:

"Như vậy tốt lắm."

※※※

Đám đông dần tản ra, Mục Hoài Chính quay đầu gọi Liễu Vân nhỏ giọng nói mấy câu, Liễu Vân gật gật đầu sau đó đi qua kéo Tô Tiểu Liên dẫn về phía Thanh Vân Biệt Viện. Huynh muội nhà họ Tô ở bên kia thần sắc cũng chẳng để coi gì, Tô Văn Thanh còn không bàn, chứ Tô Văn Khang thì mặt mũi xanh lè, chăm chăm nhìn theo bóng lưng của Tô Tiểu Liên, miệng lầm bầm chửi rủa gì đó.

Vương Tế Vũ kéo Vương Tông Cảnh rời khỏi đây, đi tới một bên, liếc nhìn về chỗ huynh muội họ Tô rồi quay lại nói với Vương Tông Cảnh: "*Tiểu đệ, lúc trước đệ có lục đục gì với Danh Kiếm Lâu Tô gia ở thành Lư Dương không?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu đáp: "*Không có, đệ hôm đó thực sự chỉ đi ngang qua thôi.*"

Vương Tế Vũ nhìn nó, nói: "*Như vậy thì tốt, đó là chuyện riêng nhà người ta, đệ đừng có tùy tiện ra mặt, rõ chưa?*"

Vương Tông Cảnh im lặng gầy lát rồi gật đầu.

Vương Tế Vũ thở phào một hơi, đưa tay vỗ vai đệ đệ, nói tiếp: "*Trời không còn sớm nữa, đệ cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về nghỉ sớm đi. Sáng mai tỷ sẽ tới tìm đệ, sau đó dẫn đệ lên núi đi xem tiên cảnh nhân gian, Thanh Vân tuyệt cảnh sẽ khiến đệ mở mang kiến thức, nói không chừng còn có thể củng cố lòng hướng đạo của đệ nữa đó.*"

Vương Tông Cảnh trề môi cười: "*Tỷ, tỷ cứ yên tâm, lòng hướng đạo của đệ đương nhiên vững chắc vô cùng.*"

Vương Tế Vũ cũng bật cười, tựa như từ trong vẻ mặt của Vương Tông Cảnh hiện tại lại nhìn thấy bóng dáng cậu bé vẫn theo sát bên mình ngày nào, trong lòng cũng cảm thấy êm ái, gật đầu rồi nhẹ giọng dặn dò nó thêm mấy câu mới quay người bước đi.

Vương Tông Cảnh quay lại đi về hướng Thanh Vân Biệt Viện. Chỉ nán lại có một lúc đó mà Liễu Vân đã dẫn Tô Tiểu Liên đi mất hút từ lâu, cũng không biết đưa tiểu cô nương đó đi tới biệt viện nào rồi nữa. Lúc này tại cổng lớn của Thanh Vân Biệt Viện, huynh muội Tô gia đang đứng ở đó nói chuyện với ba người họ Tô còn lại, xem ra là đang từ biệt. Vương Tông Cảnh từ chỗ tỷ tỷ cũng nghe được một vài quy định, trừ những đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân thì tất cả những người không phải đệ tử của Thanh Vân Môn đều không cho phép bước vào Thanh Vân Biệt Viện.

Lúc đi ngang qua chỗ huynh muội họ Tô, quả nhiên nghe thấy hai ông lão Tô gia đang nhỏ giọng dặn dò hai kẻ trẻ tuổi vài điều thường ngày, Hai huynh muội Tô Văn Khang và Tô Văn Thanh đều khẽ gật đầu, lí nhí đáp ứng. Vương Tông Cảnh cũng chẳng ngờ bọn họ thêm vì vốn cũng chẳng có giao tình gì, liền đi thẳng vào trong Thanh Vân Biệt Viện.

Đường Ất, sân hai mươi ba.

Vừa bước vào trong sân, đập ngay vào mắt vẫn là hai cây liễu xanh biếc mơn mớn, cành buông lá lướt, vừa vắn có con gió mát thổi qua, vô số làn xanh dịu dàng phiêu động, khiến lòng người trong nháy mắt cảm thấy trong sáng, phảng phất ngay cả không khí hít thở cũng trong lành hơn một chút.

Đi tới giữa sân, đứng dưới gốc cây, Vương Tông Cảnh nhìn khắp xung quanh một lượt, chỉ thấy bốn căn phòng còn lại vẫn im ắng, tựa hồ còn chưa đợi được chủ nhân của nó, cũng không biết tương lai sẽ là những người thế nào đến ở chung cái sân nhỏ này đây?

Vương Tông Cảnh quay người bước đi, dẫm chân lên cỏ xanh, trở về căn phòng chữ Hòa của mình, đưa tay đẩy cửa phòng ra.

Khi một lần nữa trở lại căn phòng này, bên trong tất cả vẫn y như lúc trước nó mới vào, đồ gia dụng đều được chế tạo từ gỗ tùng hoặc tre trúc, mộc mạc giản dị nhưng lại rất tự nhiên và thân thiết. Ngửi mùi gỗ nhàn nhạt trong không khí, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong lòng không cần gì hơn nữa, chỉ mong sớm được bắt đầu tu hành đạo thuật, bắt đầu đi về hướng mà trái tim mình khao khát.

Đi tới trước cái tủ áo bằng gỗ tùng cao cỡ nửa người đặt tại góc tường, mở cánh cửa tủ còn hiện rõ những vân mắt gỗ, Vương Tông Cảnh đem những đồ tùy thân cùng túi quần áo nhỏ vẫn mang theo đặt vào trong đó. Bên trong cũng không có vật gì quý giá, trừ mấy bộ quần áo để thay đổi còn có một cái răng nanh màu trắng hơi cong cong dài bằng non nửa cánh tay, ngoài sắc trắng và bóng loáng tới hơi lạnh lẽo ấy còn có thể thấy ẩn hiện một màu lam nhạt.

Đó chính là một chiếc răng nanh mà con Kim Hoa Cổ Mãng lưu lại sau khi chết, trên răng còn dính nọc cực độc, cũng có thể vì Vương Tông Cảnh từng được ngâm tẩm trong máu rắn cho nên độc tố trên chiếc răng nanh này không hề có tác dụng đối với nó, ngược lại trong ba năm, nó nhờ cái nanh độc đó cận chiến với đám yêu thú trong rừng sâu nguyên thủy đã độc sát một vài yêu thú rất mạnh. Có điều sau một thời gian dài, độc tố trên chiếc nanh dần dần giảm bớt, không còn công hiệu kỳ diệu thấy máu là tắt thở như trước, ngay cả trên bản thân chiếc nanh đã xuất hiện khá nhiều vết nứt nhỏ. Bất quá vật này cũng có thể coi đã bầu bạn với Vương Tông Cảnh trong suốt ba năm, hơn nữa ngoại trừ cái răng nanh này thì Vương Tông Cảnh cũng chẳng đem

thứ gì từ rừng sâu trở về. Giấy phút này, vuốt ve chiếc khăn mây lần, ánh mắt Vương Tông Cảnh hơi phiêu hốt, từng chút ký ức ngày trước tựa hồ đang dần hiện trong lòng.

Đang lúc xuất thần, đột nhiên bên ngoài cửa phòng nơi cổng vào khoảng sân vọng tới một tiếng đẩy cửa nhẹ nhàng, sau đó là những tràng tiếng bước chân nhỏ. Vương Tông Cảnh động lòng, dịch người tới trước cửa sổ đẩy cánh cửa nhìn ra ngoài. Chỉ thấy khoảng sân vốn trống không hiện tại đã có thêm một bóng nữ nhân.

Dương liễu xanh xanh đong đưa theo gió, nàng ta đang đứng quay lưng lại ngay dưới gốc cây, tà áo phất phơ, ngón tay trắng trẻo đang vắn một cành liễu nhỏ, lẳng lặng nhìn xung quanh phảng phất như đang đánh giá cái thế giới nhỏ nhỏ này. Chợt nghe thấy tiếng cửa sổ mở khẽ, tựa như bóng hình dịu dàng ấy đã bị kinh động, nàng xoay người nhìn lại. Trong khoảnh khắc ấy, gió chợt thổi, liễu bay múa, tựa hồ thiên thượng nhân gian đều là ý xuân dạt dào, biếc xanh một màu chiếu vào tận sâu trong đáy mắt.

Bức tranh đó thực quá đẹp, dung nhan của nữ tử đó cũng đẹp tới rung động lòng người, trong cặp mắt sáng là ánh mắt sâu thẳm dịu dàng đang nhìn Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh hoảng hốt tới ngơ ngác mất một lúc. Nữ tử xinh đẹp dưới gốc liễu trong sân lại chính là Tô Văn Thanh.

Tô Văn Thanh nhìn Vương Tông Cảnh một lượt, trong mắt lộ ra vẻ hơi ngạc nhiên, một tràng giằng co ngay trước cổng Thanh Vân Biệt Viện vừa mới phát sinh không lâu, mà Vương Tông Cảnh khi đỡ Tô Tiểu Liên dậy còn thoáng lộ ra nét giận dữ, Tô Văn Thanh ở một bên đều nhìn thấy rõ ràng. Lúc này gặp lại, thật đúng là chuyện quá bất ngờ. Bất quá trong ánh mắt của nàng không hề có chút địch ý nào, sau khi chăm chú nhìn Vương Tông Cảnh thì nàng mỉm cười khẽ gật đầu, dưới bóng liễu xanh ngắt bay múa đầy trời, dịu dàng cất lời chào hỏi.

Vương Tông Cảnh ngăn người, bất giác cũng gật đầu.

Tô Văn Thanh cũng chẳng nói thêm gì, chuyển người một chút rồi đi về dãy phòng đối diện với phòng chữ Hòa, đẩy cửa phòng chữ Thủy rồi đi vào, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong sân liễu vẫn là lướt, cỏ vẫn xanh màu, tất cả tựa hồ lại khôi phục lại vẻ tĩnh lặng vốn có.

Ghi chú:

(*) Đoạn này dịch nguyên theo đúng tác giả để mọi người hình dung được người Hoa người ta tả mỹ nhân là như thế nào

(**) Âm hốt: tối tăm, nông cạn

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Núi cao

Một ngày lộn xộn lặng lẽ trôi qua, bất quá cho tận tới khi bóng tối ập tới trăng treo cành liễu, trong sân cũng không có ai tới thêm nữa. Tô Văn Thanh sau khi đi vào căn phòng mang chữ Thủy thì không còn động tĩnh gì hết, khoảng sân lách rách, tối nay ngoài tiếng côn trùng khe khẽ trên bãi cỏ xanh phất ra ấy thì chỉ còn lại sự tĩnh lặng.

Đêm đó, Vương Tông Cảnh ngủ rất ngon, rất sâu, không hề có triệu chứng giường mới khó ngủ. Chiếc giường gỗ cứng chắc tỏa mùi thơm gỗ tùng chính là thứ mà hắn rất thích. Khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, cả căn phòng tựa hồ cũng sáng bừng lên, dù bầu không khí vẫn còn mang chút hơi hướm của sự lười biếng. Vương Tông Cảnh mở mắt ngồi dậy vươn vai trên giường, nó mặc một chiếc áo mỏng rồi đi tới bên cửa sổ, dùng sức đẩy ra, cánh cửa lập tức bật tung ra ngoài. Một luồng không khí trong lành và hơi ẩm ướt nháy mắt phả vào mặt nó, khiến nó tự nhiên cảm thấy toàn thân cực kỳ thoải mái.

Liễu rủ biếc xanh đứng bình yên trong sân, đưa mắt nhìn qua, cửa ba căn phòng Kim, Mộc, Thổ vẫn đóng chặt, dường như chưa có người mới đến ở. Ánh mắt Vương Tông Cảnh chuyển động, sau cùng nhìn về phía căn phòng chữ Thủy, cửa phòng vẫn đóng nhưng cửa sổ quay ra sân thì đã mở ra, thấp thoáng còn nhìn thấy một bóng dáng yếu ớt di động trong phòng.

Vương Tông Cảnh nhìn về bên đó một chút rồi thu ánh mắt lùi lại, gờ tay vắn lưng hoạt động một chút trong phòng mình, sau đó ngồi xuống cạnh cái bàn tròn giữa phòng, mắt nhìn một cái hồ lô miệng tròn to bằng nửa bàn tay đặt trên bàn, mở cái nút gỗ, một mùi thuốc thơm nhát vẩn vút bay ra. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Trong hồ lô đó có hai mươi viên thuốc, tên gọi là Tích cốc đan, chính là Vương Tế Vũ cho nó lúc chia tay hôm qua. Theo như lời Vương Tế Vũ nói, loại

thuốc này chính là do phòng thuốc của Thanh Vân Môn chế ra, người thường ăn một viên thì có thể không thấy đói một ngày, hơn nữa dùng lâu ngày đối với cơ thể chỉ có lợi chứ không có hại, duyên niên ích thọ là việc chẳng phải bàn. Về sau lúc Hội Thi Thanh Vân chính thức bắt đầu vào tháng bảy, mỗi một đệ tử tham gia Hội Thi đều được Thanh Vân Môn phát Tích cốc đan hàng tháng, đối với việc tu đạo tuy không nói có ích lợi nhiều lắm, nhưng so với ăn ngũ cốc tạp lương thì vẫn tốt hơn nhiều.

Vương Tông Cảnh dốc nghiêng hồ lô, một viên thuốc nhỏ màu trắng sữa nhanh chóng lăn ra, trông kích thước cũng không lớn hơn đầu ngón tay, mùi thuốc thơm bốc lên xức mũi. Vương Tông Cảnh quan sát giây lát liền bỏ vào miệng nuốt xuống, sau đó cảm giác một cách cẩn thận tình trạng bụng dạ, có điều hồi lâu sau vẫn không thấy có gì lạ phát sinh, cơ thể vẫn y như trước, không có cảm giác khó chịu của con đói, cũng không xuất hiện cảm giác cổ quái kiểu bay bổng thần tiên khi uống tiên đan như trong truyền thuyết.

Bất quá có một điểm là thật, bụng không cảm thấy đói nữa.

Như vậy không chừng chính là hơi có tác dụng rồi, Vương Tông Cảnh nghĩ thầm như vậy. Nó đứng lên quan sát xung quanh, vốn định mở cửa đi ra ngoài, nhưng chần chờ một lát lại bỏ ý nghĩ đó, cứ thành thực ngồi lý trong phòng. Hôm qua Vương Tế Vũ nói rất rõ ràng, hôm nay sẽ tới dẫn Vương Tông Cảnh lên Thanh Vân Sơn đi giải ngộ, cho biết thế nào là phúc địa nhân gian, thắng cảnh của tiên gia. Thành thực mà nói, Vương Tông Cảnh cũng khá thích thú, bởi vậy trước mắt cứ về nằm lại giường, đợi Vương Tế Vũ tới thôi.

Hôm qua Vương Tế Vũ đã nói rõ là sẽ tới sớm, có điều Vương Tông Cảnh nằm trên giường đợi mãi đợi mãi, đợi tới khi mặt trời cao dần, đợi tới khi tiếng người ở các sân khác dần vang, đợi tới khi mặt thấy mặt trời đã lên cao hơn con sào mà Vương Tế Vũ vẫn chưa tới.

Vương Tông Cảnh trong lòng thấy hơi lo lo, cũng không hẳn là vì nóng ruột do phải chờ đợi, trải qua ba năm đấu tranh tìm sự sống giữa rừng rậm nguyên thủy nguy cơ tứ bề, ngoài việc đã bỏ hết sự ngây thơ của trẻ con lúc xưa để rèn luyện thành người kiên định cứng cáp ra còn rèn luyện cho nó đầy đủ sự kiên nhẫn. Trong khu rừng đó, vì đợi cho được một cơ hội đủ tốt để giết chết một con yêu thú to khỏe, nó có thể đợi tới mấy ngày liền, bởi trong rất nhiều thời điểm giữa trận đánh giết sinh tử, một lần tính sai liền có thể mất toi mạng sống.

Tình hình hiện tại đương nhiên còn lâu mới sánh được với chuyện đánh giết tanh máu đó, xem ra quá nửa là Vương Tế Vũ có việc phải lo, bất quá chờ đợi vốn không phải là một chuyện khiến người ta thích thú, Vương Tông Cảnh đi đi lại lại mấy vòng trong phòng, sau đó đi về phía cửa dùng sức kéo cánh cửa rồi bước ra ngoài.

Trong sân lúc này đã rớt đầy những tia nắng rực rỡ, từ hành lang kéo ra tới cổng, loáng thoáng có thể nghe thấy ngoài đường có tiếng người đi lại. Vương Tông Cảnh dỏng tai nghe, không biết hôm nay sẽ lại có bao nhiêu người tới nơi này, cùng nhau nỗ lực vì một chút hy vọng nhỏ nhoi và niềm khao khát có thể bá nhập vào sơn môn của Thanh Vân.

Đạo bước đi ra giữa sân, trên bãi cỏ xanh, dương liễu thả xuống ngàn vạn sợi tơ, Vương Tông Cảnh đưa tay sờ vào gốc cây chắc chắn, từ lòng bàn tay truyền lại một cảm giác thô ráp nhưng lại khiến trong lòng nó tự nhiên sinh ra tình cảm thân thuộc, hai tay hai chân hình như cũng đang phát ngứa, không nhịn được định trèo tốt lên cây.

Đúng lúc đó, chợt nghe thấy có một tiếng động nhỏ ngay phía sau, lại chính là tiếng động vọng tới từ chỗ cổng sân, Vương Tông Cảnh trong lòng mừng rỡ ngoái đầu lại nhìn, miệng còn đang định gọi hai từ "tỷ tỷ" thì chỉ giây lát sau liền sững sờ. Chỉ thấy cánh cửa của cổng lớn của khoảng sân bị đẩy ra, người xuất hiện lại không phải là Vương Tế Vũ mà lại là một người đàn ông đỉnh đạc, mày kiếm mắt sáng, tướng mạo anh tuấn, có điều về mặt dùng dụng, đầu mày hơi nhíu tựa hồ đang có tâm sự chôn dấu trong lòng nên không thể tỏ ra vui vẻ.

Người đàn ông đó đưa mắt nhìn Vương Tông Cảnh, nhưng phản ứng của y còn lâu mới lễ mạo nhã nhận được như Tô Văn Thanh hôm qua, chỉ lạnh lùng nhìn Vương Tông Cảnh một lần liền rời mắt đi chỗ khác rồi bước vào. Vương Tông Cảnh khẽ cau mày, cảm giác người đàn ông trẻ tuổi này có vẻ không phải là kẻ dễ tiếp xúc, nên cũng chẳng tiến tới chào hỏi, chỉ nhìn người đàn ông trẻ tuổi đó quan sát khoảng sân một lượt, sau đó dường như đã phát hiện ra gì đó, rảo bước đi thẳng tới cửa căn phòng khác chữ Kim, đẩy cửa đi vào trong.

Một tiếng "Băng" trầm đục vang lên, cửa phòng đóng sập lại sau lưng y.

Vương Tông Cảnh nhìn về phía cửa sổ căn phòng đó giây lát rồi quay đầu lại, chợt giật mình, chỉ thấy bên trong cửa sổ căn phòng chữ Thủy, thân hình Tô Văn Thanh không biết đã đứng đó từ bao giờ, ánh mắt nhàn nhạt đang nhìn về phía phòng chữ Kim, vẻ mặt như có tâm sự. Giây lát sau, nàng ta dường như cảm thấy được ánh mắt của Vương Tông Cảnh liền quay đầu nhìn lại. Vương Tông Cảnh hơi chần chờ một chút, sau đó gạt đầu với nàng.

Gió khẽ thổi, cành liễu bên người nhẹ nhẹ đong đưa khiến cái bóng trên mặt đất cũng chao đảo tịch tịch.

Tô Văn Thanh mỉm cười, cất tiếng trước: "Xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?"

Vương Tông Cảnh nhướng mày đáp: "Không dám, tại hạ họ Vương, tên Tông Cảnh."

Tô Văn Thanh "Ừm" một tiếng, đưa tay trái vịn nhẹ vào bậc cửa sổ, mỉm cười nói: "Tuy không biết tương lai thế nào, nhưng trong vòng một năm này ắt sẽ làm hàng xóm ở đây, sau này xin Vương công tử chỉ bảo thêm cho."

Vương Tông Cảnh lắc đầu nói: "Không giấu cô nương, tại hạ hiện tại bất quá chỉ là một kẻ thô lỗ, đối với tu đạo chỉ có lòng chứ thực tế chưa biết tí gì, không so được với cô nương gia tộc học hành uyên bác, tương lai e rằng tại hạ phải thỉnh giáo cô nương mới phải."

Tô Văn Thanh nhìn nó, những ngón tay trắng bóc vịn trên bậc cửa khẽ nắm lại, sau đó khe khẽ nhấc lên, uyển chuyển gõ lên bậc cửa linh động như con chim sẻ, nét cười trên mặt vẫn không giảm, trông có nét dịu dàng rất riêng kiểu "mỹ nhân tựa cửa", nàng cười nhẹ rồi thốt: "Vương công tử, công tử sao biết được gia tộc tôi học vấn uyên bác vậy?"

Vương Tông Cảnh nhìn thẳng vào ánh mắt của nàng ta, không hề có ý e ngại, cười cười đáp: *"Hôm qua ở bên ngoài Thanh Vân Biệt Viện, tại hạ có nhìn thấy quý huynh muội rồi."*

Tô Văn Thanh khẽ gật đầu, tựa hồ không có gì bất ngờ cả, chuyện ngày hôm qua đối với nàng ta mà nói thì cũng chưa có gì phải ảnh hưởng tới thần sắc, ngược lại cặp mắt sáng của nàng nhìn sâu vào Vương Tông Cảnh rồi đột nhiên nói: *"Xin hỏi, công tử cũng là người U châu hay sao?"*

Vương Tông Cảnh hơi chột dạ, hỏi lại: *"Ô cô nương sao lại hỏi vậy?"*

Tô Văn Thanh mỉm cười đáp: *"Lư Dương Tô gia tuy có chút danh tiếng, cũng chỉ là ở trong khu vực U châu mà thôi, phóng mắt khắp thiên hạ, Lư Dương Tô gia tại vùng biên thùy U châu có đáng gì đâu, nhưng nghe lời công tử nói thì như có hiểu biết về Tô gia, nghĩ ắt là xuất thân từ U châu nhỉ?"*

Vương Tông Cảnh không nhận được phải nhìn nữ tử này lại một lần, Tô Văn Thanh thông minh cơ trí, chỉ trong vài lời mà đã thấy lộ vẻ bất phàm, quả nhiên trong Hội Thi Thanh Vân anh tài như mây, không thể xem thường.

Ở bên kia, Tô Văn Thanh chỉ cười mà không nói, nhìn Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh cũng không ngại ngừng, bật cười kha kha rồi thản nhiên nói: *"Ô cô nương quả thực lợi hại, không giấu cô nương, tại hạ xuất thân chính từ U châu, là con cháu của Long Hồ Vương gia."*

"Ừm, Long Hồ Vương gia?" Tô Văn Thanh lần này khẽ nhủ mảy may giây lát, sau đó khẽ gật đầu, nhưng lại lần nữa mỉm cười nói: *"Không ngờ lại khéo như vậy, trong cái khoảng sân con con này mà cũng gặp được một đồng hương, thật khiến người ta cao hứng."*

"Phải nhỉ, thật quá khéo."

Về mặt Tô Văn Thanh hơi tỏ ra áy náy, thốt: *"Có thể quen biết với công tử, Văn Thanh thật cảm thấy rất vui sướng, bất quá hôm nay còn có mấy bức thư nhà cần phải viết, thứ cho Văn Thanh cáo lui trước."*

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: *"Xin cô nương cứ tự nhiên."*

Tô Văn Thanh mỉm cười, rời khỏi cửa sổ, thuận tay khép một bên cửa lại, chỉ để lộ qua cửa sổ một mảng tường trắng trong khuê phòng. Vương Tông Cảnh chớp chớp mắt, thu ánh mắt, đi vòng quanh gốc liễu hai vòng rồi quay trở lại phòng.

※※※

Lần này đợi một mạch tới tận giữa trưa mà Vương Tế Vũ vẫn chưa tới, Vương Tông Cảnh trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng, có điều vừa mới chân ướt chân ráo tới đây, nó cũng không muốn chạy loạn đi tìm mấy đệ tử Thanh Vân Môn hỏi bậy hỏi bạ. Do dự một hồi, sau đó vẫn quyết định cứ tiếp tục đợi lý trong phòng.

Trong lúc đợi thời gian tựa như trôi đặc biệt chậm, mặt trời bên ngoài căn phòng đã nghiêng nghiêng, Vương Tông Cảnh nhàm chán đi qua chỗ này, ngồi xuống chỗ kia, rồi lại bò ra cửa sổ nhìn bóng cây lắc lư trong sân.

Cứ đợi một lèo như vậy ánh chùng tới tận giờ thân hai khắc, Vương Tông Cảnh đã liu liu buồn ngủ đột nhiên lại nghe thấy ngoài cổng sân vọng tới những tiếng bước chân, tinh thần nó lập tức khôi phục, bất quá lại cũng e là lại có người mới tham gia Hội Thi Thanh Vân vào sân nhận phòng, nên không dám kêu, chỉ vội vàng chạy tới cửa sổ nhìn ra ngoài. Chợt thấy ngay bên dưới hành lang có một thân hình yếu đuối mặt tươi cười, dung nhan xinh đẹp như gió xuân, vừa dịu dàng vừa thân thiết, không phải Vương Tế Vũ thì là ai?

Cuối cùng cũng tới rồi!

Vương Tông Cảnh cười kha kha, chạy tới mở cửa phòng. Vương Tế Vũ nhìn thấy nó liền cười: *"Chờ nóng ruột rồi hả?"*

Vương Tông Cảnh gật đầu cười: *"Không sao, không vội, không vội."*

Vương Tế Vũ bật cười hi hi, đưa tay nắm lấy tay nó kéo ra ngoài, nói: *"Đi, tỷ dẫn đệ lên núi xem."*

Vương Tông Cảnh đáp ứng một tiếng, sau đó đóng cửa cẩn thận rồi mới theo tỷ tỷ rời khỏi, đồng thời cất tiếng hỏi: *"Tỷ, hôm nay có việc gì bận à?"*

Vương Tế Vũ gật đầu đáp: *"Đúng thế, vốn tỷ định tới kiếm đệ tử sớm, ai ngờ sư phụ đột nhiên muốn mở lò luyện đan, lại còn luyện một loại đan dược cực kỳ khó tên là Tam thanh đan nữa, nên gọi khá nhiều đệ tử tới trông lò tiếp thuốc, tỷ cũng không thoát thân nổi, bởi vậy mới trễ đến tận giờ."*

Vương Tông Cảnh theo nàng đi ra khỏi cổng sân, bước xuống bậc tam cấp đi ra ngoài đường rồi đi thẳng một mạch tới chỗ cổng lớn của Thanh Vân Biệt Viện, đồng thời cười nói: *"Nghe hình như loại đan dược này có vẻ rất lợi hại?"*

Vương Tế Vũ đáp: *"Cái đó đương nhiên, Tam thanh đan chính là một trong những cực phẩm linh đan được lão tổ tông của Thanh Vân Môn chúng ta truyền lại, chưa nói trong đó phải dùng tới ba mươi loại linh dược, ngay cả lúc luyện đan thì nhiệt độ lò cũng phải tùy sự biến động của các vị thuốc mà thay đổi theo, luyện khó lắm. Nghe nói cho dù ở trong Thanh Vân Môn chúng ta, hiện tại cũng chỉ có năm viên Tam thanh đan mà thôi."*

Vương Tông Cảnh hít vào một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: *"Hiếm vậy sao, vậy vị sư phụ kia của tỷ tỷ nhất định cũng là luyện đan đại sư phải"*

không?"

Vương Tế Vũ gật đầu cười: "Không sai, Trong Thanh Vân Môn tàng long ngọa hổ, sư tôn Tăng Thụ Thụ của tỷ tuy công phu đạo pháp cao thâm nhưng cũng không thể chiếm ngôi đầu. Bất quá ông ta học thức uyên bác, rất thích các loại tạp học, đặc biệt trong nghề luyện đan là có năng khiếu nhất, hiện tại được công nhận là người luyện đan giỏi nhất trong Thanh Vân Môn đấy."

Vương Tông Cảnh trong lòng hâm mộ, nói về say mê: "Vây chắc là một nhân vật như thần tiên rồi..."

Mặt Vương Tế Vũ đột nhiên nhăn nhó, tựa hồ bị câu nói của đệ đệ chặn nghẹn cổ, muốn cười mà không sao cười nổi thành tiếng, đành phải cố nhịn. Chỉ thấy Vương Tông Cảnh sau khi cảm thán một câu liền hỏi tiếp: "Tỷ, Tam thanh đan mà sư phụ luyện sớm nay ấy, sau khi mở lò thì luyện được ra mấy viên?"

Bờ mi xinh đẹp của Vương Tế Vũ chớp chớp, phì cười, nhìn trái nhìn phải rồi ghé sát Vương Tông Cảnh nói nhỏ: "Không, luyện đan bị thất bại rồi, mở lò ra được toàn cận thuốc, một viên cũng không có."

"Cái gì?" Vương Tông Cảnh nhảy dựng lên, há mồm tròn mắt, nhất thời không nói nên lời.

Vương Tế Vũ bực gỡ vào đầu nó, nói: "Đi nào, đệ làm ra cái dạng gì vậy." Nói xong thì vừa đi về phía trước vừa tiếp: "Đệ cho rằng Tam thanh đan mà tỷ nói là cái loại thuốc tăng lực mà bọn giang hồ vẫn lừa bán hay sao, nếu dễ luyện như thế thì sao qua hai ngàn năm Thanh Vân Môn lại chỉ có năm viên?"

Vương Tông Cảnh vẫn còn hơi kinh ngạc nói: "Tỷ vừa rồi không phải nói Tăng trưởng lão sư phụ của tỷ hiện tại đang là luyện đan đại sư giỏi nhất Thanh Vân Môn hay sao?"

Vương Tế Vũ nhún vai đáp: "Phải, nhưng tỷ đâu có nói bản lĩnh của ông ta giống được với bản lĩnh của luyện đan đại sư ngày trước tại Thanh Vân Môn đâu."

Vương Tông Cảnh: "..."

"À, phải rồi, sau này chẳng may có cơ hội gặp được vị sư tôn đó của tỷ, nhất định không được nhắc tới chuyện luyện đan này nhé, biết chưa?" Vương Tế Vũ đang đi đột nhiên nhớ ra điều gì, liền quay đầu dặn dò Vương Tông Cảnh, "Vị sư phụ đó của ta cái gì cũng tốt cả, tính cũng hiền hòa nhưng mà rất sĩ diện, mấy năm nay đều mong muốn luyện được Tam thanh đan để bản thân có thể sánh ngang với mấy vị luyện đan đại sư được ghi trong sử sách của Thanh Vân Môn, bất quá... hắc hắc, đệ không nhìn thấy đâu, hôm nay lúc mở lò luyện đan thất bại, cái bộ dạng sư phụ tỷ dậm chân, cái gât gào thét trong phòng thuốc, chỉ thiếu mỗi nước chửi trời mắng đất nữa thôi."

Vương Tông Cảnh im lặng không nói, thầm nghĩ vị Tăng trưởng lão kia xem ra cũng là một người có biểu hiện tình cảm phong phú.

Bất giác đã đi tới cổng Thanh Vân Biệt Viện, hôm nay vẫn có không ít đệ tử Thanh Vân đứng ở đây, bất quá không giống với ngày hôm qua, xem ra đã đổi người trực, có điều lúc Vương Tế Vũ đi ngang qua vẫn quen biết chào hỏi ba người trong số đó, bên kia cũng nhao nhao chào lại, trông có vẻ thân thiết. Trông là thấy Vương Tế Vũ ở Thanh Vân Môn giao lưu khá rộng.

Đi khỏi cổng lớn của biệt viện, bên ngoài cũng tụ tập không ít người trẻ tuổi tới tham gia Hội Thi Thanh Vân, bất quá số người cảm giác ít hơn so với hôm qua một chút. Vương Tế Vũ ngo trái ngo phải rồi dẫn Vương Tông Cảnh đi tới một chỗ vắng, mỉm cười nói: "Tiểu đệ, chuẩn bị nhé, chúng ta sắp lên núi đây."

Vương Tông Cảnh gật đầu, đang định nói gì đó thì đột nhiên giật mình, lập tức có phản ứng với câu nói của Vương Tế Vũ, không khỏi kinh ngạc vui mừng, tiến lên một bước nhìn khuôn mặt xinh đẹp của tỷ tỷ, cười thốt: "Tỷ, lẽ nào, lẽ nào tỷ đã có thể..."

Vương Tế Vũ cười khúc khích nhưng trong vẻ mặt tựa như có một chút kiêu ngạo, tay phải bắt kiếm quyết, miệng lầm rầm niệm mấy câu, giây lát sau chỉ thấy một đạo hào quang từ trong tay nàng đột nhiên sáng bừng lên, càng lúc càng lớn, dần dần rõ ràng rồi sau cùng hóa thành một thanh trường kiếm dài ba thước lấp lánh hào quang, bày ngang trước ngực.

"Hai tỷ đệ chúng ta, chỉ cần có lòng hướng đạo kiên định, tu luyện khắc khổ," Vương Tế Vũ nhìn Vương Tông Cảnh, nói rõ từng chữ, "nhất định sẽ không thua kẻ khác!"

Vương Tông Cảnh trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trong tim có một luồng máu nóng xông lên, lại nhìn ánh mắt kỳ vọng của Vương Tế Vũ, liền tiếp gật đầu.

Vương Tế Vũ khẽ cười như hoa nở sau mưa, xinh đẹp vô cùng, dịu dàng nói: "Chúng ta đi thôi."

Nói đoạn thân hình thoáng động, đã lướt lên trên tiên kiếm. Thanh tiên kiếm lóe hào quang lơ lửng giữa không trung, trông tựa như yếu ớt không thể đỡ được vật gì, nhưng khi Vương Tế Vũ đứng bên trên rồi, thân kiếm cũng chỉ hơi trầm xuống một chút, sau đó lại khôi phục như trước.

Nàng trụ vững thân hình, quay người mỉm cười rạng rỡ, đưa tay cho Vương Tông Cảnh, nói: "Lên đi, tiểu đệ."

Chỗ này tuy là chỗ vắng bên ngoài biệt viện, nhưng trên đường vẫn còn không ít người, Vương Tế Vũ vừa thi pháp gọi pháp bảo ra thì đã có khá nhiều người chú ý lóp lóp ngó lại, đợi tới khi nàng lướt người lên tiên kiếm lập tức ồn ào hẳn lên, mấy người đó đều từ từ tiến lại gần, trong mắt lộ rõ vẻ hâm mộ cháy bỏng.

Vương Tông Cảnh cũng đã để ý một chút tình hình xung quanh, nên không dám trễ nải, hơn nữa nó cũng đã từng trải qua việc tương tự khi Lâm Kinh Vũ đưa nó ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn ngày trước, bởi vậy trong lòng cũng không có quá nhiều sợ hãi, liền nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương của Vương Tế Vũ, tung người nhảy lên trên.

Nếu nói riêng về cân nặng, hiện tại nó so với thân hình yếu đuối của Vương Tế Vũ thì nặng hơn rất nhiều, thế nhưng tiên gia pháp bảo vốn không như vật phàm, tuy mang hai người cũng bất quá chao động mạnh hơn lúc đầu chút xíu, rồi nhanh chóng lại khôi phục được thăng bằng.

Vương Tế Vũ cười nói: *"Bám tỷ cho chặt, chuẩn bị đi nào."*

Vương Tông Cảnh gật đầu cất tiếng đáp ứng, cánh tay vừa động thì lại do dự một chút, Vương Tế Vũ cũng cảm giác được ngoại đầu trừng mắt nhìn nó, sau đó cười: *"Thăng ngo, đệ là đệ đệ của tỷ, còn kiêng dè cái gì?"*

Vương Tông Cảnh cười bên lên, cũng cảm thấy mình có hơi ngớ thật, liền xích người về phía trước đưa hai tay ôm lấy cái eo nhỏ của Vương Tế Vũ. Vương Tế Vũ quát khẽ, kiểm quyết chỉ ra, tức thì chỉ thấy hào quang của thanh tiên kiếm bùng lên, rực rỡ chói mắt, đầu mũi kiếm hơi chếch lên tựa hồ như đang lấy thế trong giây lát, sau đó rít lên một tiếng sắc bén đánh *"Vũ"*, phá không bay thẳng lên trời.

Bên ngoài biệt viện, tiếng kinh hô bật lên nhao nhao vọng ra tận xa, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy cuồng phong ào ào đập vào mặt, mọi vật xung quanh nhanh chóng chìm xuống dưới, không ngừng biến thành nhỏ bé nhưng tòa núi xanh khổng lồ trước mắt vẫn sừng sững. Tà áo bay phấp phật, tiên kiếm dưới chân lao đi vùn vụt, tuy không phải là lần đầu tiên cười lên phi kiếm, nhưng Vương Tông Cảnh vẫn cảm thấy hơi chột dạ, cứ cảm thấy dưới chân hụt hẫng, bất giác dựa hẳn thân về phía trước.

Dường như cảm thấy đệ đệ đằng sau có hơi khản trương, Vương Tế Vũ khẽ vỗ vào cánh tay Vương Tông Cảnh đang bám ở eo, giống y như hồi nhỏ nàng vẫn từng yêu thương an ủi đệ đệ bé bỏng.

Cuồng phong tạt vào mặt, trái tim loạn xạ của Vương Tông Cảnh dần dần bình phục, từ từ bắt đầu thích ứng. Có điều không biết vì sao, giữa những trận gió điên cuồng hung hăng trước mặt, nó tựa hồ chợt cảm thấy có một mùi u hương nhàn nhạt, ấy là từ thân thể tỷ tỷ dịu dàng mà nó đang ôm trong tay truyền tới, giữa những ngón tay, cách lớp y phục, dường như vẫn cảm thấy được cơ thể mềm mại thân thiết và quen thuộc ấy.

Giống như hồi nhỏ, sau khi cha mẹ qua đời, đó là thứ ấm áp duy nhất mà nó cảm thấy được trong suốt đêm dài.

"Tỷ" Vương Tông Cảnh đột nhiên cúi đầu, gọi khẽ vào tai Vương Tế Vũ.

"Ừm?" Vương Tế Vũ vừa cẩn thận điều khiển phi kiếm bay lên phía trên, vừa tự cảm thấy bên tai nhột nhột, bật cười nói: *"Sao nào?"*

"Mấy năm qua, đệ nhớ tỷ lắm."

Vương Tế Vũ trầm mặc giây lát rồi khẽ thở dài, đưa tay vỗ lên cánh tay đệ đệ, sau đó đưa mắt nhìn về phía trước nơi có một đám mây trắng càng lúc càng gần. Đã bay lên tận trời xanh rồi, khuôn mặt nàng dần nở một nụ cười.

Một mảng trắng xóa dường như có hơi trong suốt chiếu vào trong mắt, theo sự khuấy động của gió, Vương Tông Cảnh giữa làn gió phật phật chợt nổi hứng, không nhịn được hét lớn *"AAAA"* khiến Vương Tế Vũ giật nảy mình trách mắng hần một hồi, sau đó bật cười chấn động cánh tay, tốc độ tiên kiếm linh tăng nhanh, bay đi như ánh chớp phát ra tiếng rít phá không, *"rẹt"* một cái xông thẳng vào giữa biển mây.

Trong nháy mắt, hai người đã bị mây mù mênh mông trắng toát bao vây, tầm nhìn không vượt quá ba trượng xung quanh, nhưng Vương Tế Vũ hiển nhiên khá có kinh nghiệm, mang Vương Tông Cảnh bay đi vùn vụt, nhẹ nhàng xuyên vào biển mây một cách thành thục. Vương Tông Cảnh cố gắng mở to mắt nhìn khắp xung quanh, chỗ nào cũng là mây mù, thỉnh thoảng có thể thấy một góc tòa núi khổng lồ màu xanh, hoặc ghềnh đá chênh vênh, hoặc là vách đá phẳng như gương, lại có khi là những góc cổ tùng vạn loại như những người khổng lồ đang gơ tay. Thoáng chốc, những cảnh vật đó như kính hồng, biến mất trong sóng mây mù mịt, không thấy đâu nữa.

Ở chỗ này trong biển mây, mây mù càng thêm dày đặc khác thường, Vương Tông Cảnh theo Vương Tế Vũ bay đi hồi lâu, chỉ cảm thấy phi kiếm luôn bay rất nhanh, nhưng tới tận bây giờ vẫn chưa thoát ra khỏi tầng mây, còn hơn xa tầng mây mà ngày trước Lâm Kinh Vũ từng đưa nó bay ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn, ngoại trừ việc đó, ngọn núi nguy nga sừng sững ẩn giấu trong mây mù cũng tới tận giờ vẫn dường như chưa thấy đỉnh, vẫn cao cao mãi lên phía trên, tựa hồ thực sự có thể thông lên tới cửu thiên nơi thần tiên cư ngụ vậy.

Trong lúc tinh thần nó đang bay bổng, chợt nghe thấy Vương Tế Vũ quát mau một tiếng, đồng thời nhắc: *"Tiểu đệ, lưu ý nhé."*

Lời còn chưa dứt, Vương Tông Cảnh liền cảm thấy trước mắt sáng bừng, thanh phi kiếm đã xông ra khỏi biển mây. Trong khoảnh khắc, chỉ còn thấy có bầu trời bao la, trợn vẹn hiện ra trước mắt. Bầu trời xanh thăm sạch tinh, một ngọn núi nguy nga hùng vĩ sừng sững giữa đất trời, xuyên thủng tầng mây lên tận trời cao như một thanh kiếm sắc vĩnh hằng ngạo thị thiên địa, bề ngê thế gian. Dường như khí thế kiệt ngạo ấy từ khi sinh ra tới giờ, trải qua ngàn vạn năm chưa từng giảm sút nửa phần.

Thanh Vân Sơn!

Thông Thiên Phong!

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Sáng tối

Tiên kiếm từ từ giảm tốc độ giữa lưng chừng không, tiến tới gần tòa núi to lớn sừng sững giữa biển mây, tiếng chuông du dương từ trên đỉnh núi xa xa truyền lại, vang vọng giữa thiên địa; có linh thú tiên hạc đùa giỡn bay lượn, cổ thụ to lớn um tùm dây leo chằng chịt, đưa mắt nhìn về nơi xa lại thấy có một cái cầu vòng bắc ngang trời đất, lấp lánh hào quang bảy sắc trắng lệ tuyệt vời. Cảnh này sắc này chẳng thấy có nửa điểm bụi trần, chỉ có thể gọi là cảnh thần tiên trong nhân gian.

Hai người từ từ hạ xuống theo tiên kiếm, Vương Tông Cảnh nhìn thấy bên dưới hiện ra một cái sân bằng phẳng cực lớn, thấp thoáng có thể thấy được mặt sân được lát hoàn toàn bằng ngọc thạch màu trắng, dưới ánh mặt trời phản xạ ra những tia sáng ôn hòa, bên cạnh sân là những hàng lan can bằng bạch ngọc nằm lặng lẽ, giữa sân còn có chín cái đỉnh lớn được sắp xếp theo phương vị cửu cung, từng làn khói nhẹ vẩn vút bốc lên ngưng đọng trong không trung mà không tan, từ tận đằng xa đã ngửi thấy mùi hương thơm ngát.

Xa hơn nữa là mây mù mênh mông, vừa vặn che lấy một mặt sân, gió núi khuấy đảo khiến cho những làn mây trắng cực kỳ tinh khiết bay tới bao phủ khắp cả sân, người đi bên trên, mây trắng bám sát mắt cá như đi trong mây, tựa là thần tiên vậy. Gió núi hùng tráng, trời đất nguy nga, biển mây mênh mông cuộn gió khiến mây mù dập dờn như sóng cuộn, từng lớp từng lớp vô cùng vô tận.

Vương Tông Cảnh nhìn tới hoa mắt say sưa, vẻ đẹp đất trời cỡ này, thắng cảnh tiên gia cỡ này trong thế tục nào thấy được mấy lần? Giờ này phút này, chỉ hận hai mắt quá ít, tầm nhìn quá hẹp không thể đem toàn bộ cảnh đẹp thanh tú của thiên địa tạo hóa thu hết vào trong tâm. Vương Tế Vũ ngự tiên kiếm từ trên không hạ xuống, sau một lần hào quang chao động, tiên kiếm biến mất vào trong cổ tay nàng, hai người đã đứng trên khoảng sân rộng lớn đó.

Mây mù mênh mông phớt qua dưới chân, dường như từ mắt cá chân truyền lên cảm giác nhẹ nhàng và lạnh lẽo. Nếu mặt sân dưới chân không có cảm nhận chắc chắn cứng rắn, thật khiến người ta tưởng tượng đó là hư không vậy. Vương Tế Vũ mỉm cười nhìn xung quanh, sau đó nói với Vương Tông Cảnh: "*Tiểu đệ, chỗ này chính là một nơi rất nổi tiếng trong Thanh Vân Lục Cảnh, tên gọi là Vân Hải.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu lia lịa, phóng mắt nhìn thấy bên trên Vân Hải tiên khí nghi ngút, khí thế phi phàm, thỉnh thoảng lại có từng nhóm hai ba người đệ tử Thanh Vân Môn đi qua đi lại giữa mây mù, trông người cứ y như thần tiên vậy. Chín cái đỉnh lớn phía trước, cái nào cũng cao bằng mấy người thường, sừng sững uy nghiêm, càng khiến cho nơi tiên cảnh này thêm mấy phần trang trọng.

Vương Tế Vũ dẫn nó chậm chậm dạo bước giữa Vân Hải, trông Vương Tông Cảnh như một cậu bé dáo dác nhìn xung quanh, vẻ mặt đầy sự ngạc nhiên tán thưởng, trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, lại nhớ tới năm xưa khi mình mới tới đây cũng không phải vì những kỳ cảnh thần tiên trong thế giới này mà kinh thần hãi hay sao. Lần này nhìn đệ đệ, nàng cũng gần như nhìn thấy chính mình ngày trước. Nàng mỉm cười chỉ ngón núi hùng vĩ nói: "Ngọn núi mà chúng ta đang đứng đây tên là Thông Thiên Phong, là ngọn núi cao nhất trong dãy Thanh Vân Sơn, đồng thời cũng là nơi trung tâm của Thanh Vân Môn, những vị trí trọng yếu trong môn phái đều ở đây cả. Trong dãy Thanh Vân Sơn nổi tiếng thiên hạ tổng cộng có bảy tòa sơn phong hùng vĩ, trừ Thông Thiên Phong là cao to nhất ra, sáu tòa còn lại lần lượt là Long Thủ, Phong Hồi, Đại Trúc, Tiểu Trúc, Triều Dương và Lạc Hà, đệ nhìn bên này này." Nói đoạn ngón tay Vương Tế Vũ chỉ về phía xa ngoài Vân Hải, Vương Tông Cảnh nhìn theo hướng tay nàng chỉ, thấy biển mây mênh mông, xa tít tắp quả nhiên còn có năm tòa sơn phong cực lớn có phương vị và độ cao thấp khác nhau, sừng sững nguy nga xuyên thủng tầng mây.

"Năm tòa sơn phong này chính là Long Thủ, Phong Hồi, Đại Trúc, Tiểu Trúc và Triều Dương trong bảy tòa sơn phong của Thanh Vân Sơn. Còn tòa Lạc Hà Phong thì lại nằm ở phía tây," Vương Tế Vũ xoay người chỉ vào thân núi cao vút của Thông Thiên Phong, cười nói tiếp: "*Bị Thông Thiên Phong chắn mất rồi, chúng ta ở đây không nhìn thấy được.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu, đưa mắt nhìn ra, thấy cảnh đẹp nơi Vân Hải này thì lòng lại hưng phấn không kìm chế được. Đúng lúc đó chợt thấy trong Vân Hải ở phía trước có một người đi tới, mỉm cười ôn hòa nói: "*Cậu quả nhiên đã tới rồi.*"

Chị em nhà họ Vương nhìn lại thì ra người tới là một người quen, chính là Minh Dương đạo nhân ngày trước từng tới Long Hồ Vương gia, hai người đều ngẩn ra sau đó vội vàng làm lễ. Vương Tế Vũ bật cười một tiếng, gọi: "*Sư thúc.*"

Minh Dương đạo nhân cười đáp lời, đưa mắt nhìn Vương Tông Cảnh nói: "*Nghe nói cậu cũng đã thông qua kiểm tra, chuẩn bị tham gia Hội Thi Thanh Vân rồi?*"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "*Vâng.*"

Minh Dương đạo nhân mỉm cười: "*Vậy coi như đã qua được một cửa, nhưng trong Hội Thi Thanh Vân anh tài vô số, ắt một năm ở lại đây sẽ không dễ dàng như vậy đâu, sẽ phải trải qua một phen rèn luyện, cậu phải tự lo lấy. Ngày đó Lâm sư huynh khá coi trọng cậu, cậu đừng để cho huynh ấy phải thất vọng.*"

Trong lòng Vương Tông Cảnh thoáng động, hỏi: "*Lâm tiên bối người đã về rồi ư?*"

Minh Dương đạo nhân lắc đầu, đáp: "*Lâm sư huynh còn chưa về núi, bất quá theo ta tính toán thì cũng là chuyện trong mấy ngày tới thôi.*"

Vương Tông Cảnh "Ồ" lên một tiếng, còn chưa kịp mở miệng thì chợt nghe thấy Vương Tế Vũ ở bên cạnh hỏi chen một câu: "*Mình Dương sư thúc, người nói vị Lâm sư huynh đó, chẳng lẽ lại là Lâm Kinh Vũ Lâm sư thúc sao?*"

Minh Dương đạo nhân khẽ cười, nói: "*Chính xác.*" Nói xong lại quay sang chào Vương Tông Cảnh: "*Ta còn có mấy chuyện phải đi gặp Chương giáo chân nhân, mấy người cứ từ từ chơi nha.*" Nói xong liền tiếp tục đi về phía trước, có điều mới đi được mấy bước lại ngoái đầu nhìn Vương Tế Vũ nói: "*Tế Vũ, con dẫn đệ đệ đi xem thoải mái, bất quá quy định của bản môn con không được quên đấy.*"

Vương Tế Vũ cười hi hi đáp: "*Con nhớ rồi, sư thúc, người cứ yên tâm.*"

Minh Dương đạo nhân cười về nhắc nhở rồi xoay người rời khỏi. Vương Tông Cảnh ở bên cạnh hơi hiểu kỳ hỏi: "*Tỷ, quy định gì vậy?*"

Vương Tế Vũ kéo nó đi về phía trước, cười đáp: "*Còn có thể có quy định gì đây, chính là có một số chỗ đến chơi thoải mái, một số chỗ không thể dẫn đệ tới xem được, ít nhất trước khi đệ nhập môn sẽ không thể đến.*"

Vương Tông Cảnh hiểu ra, đang định nói gì đó thì lại thấy Vương Tế Vũ đưa tay chỉ về phía trước, mỉm cười thốt: "*Tiểu đệ, đệ xem, chỗ đó cảnh vật như một cây cầu vồng ngang trời, chính là Hồng Kiều nổi danh trong Thanh Vân Môn chúng ta đó, cũng được xếp vào một trong Thanh Vân Lục Cảnh.*"

Vương Tông Cảnh ngược đầu đưa mắt nhìn sang, quả nhiên thấy mình trong lúc bất tri bất giác đã đi được một đoạn trong Vân Hải, phía trước đã tới một chỗ rìa sân, ở đó có một cây cầu đá thể như chim bay ngang trời, một đầu đặt bên rìa của Vân Hải, đầu kia vượt ngang hư không hướng về một phía xa xa. Gió núi thổi tới, mây mù nghi ngút, cây cầu đá đó trông không có thứ gì chống đỡ mà đứng vững như con rồng xuyên mây như chực phá không bay đi, trên cầu còn có hai dòng nước trong vắt từ hai bên cầu đổ xuống như suối, dưới ánh mặt trời khúc xạ chiếu thành cầu vồng bảy sắc xoay xung quanh thân cầu, thoáng nhìn thì cây cầu đá này như một cái cầu vồng không lồ vạch ngang thiên địa, mỹ lệ vô cùng.

Trong đất trời lại có thắng cảnh được tạo ra một cách tài tình đến bậc này.

Vương Tông Cảnh nhất thời nói không lên tiếng, chỉ ngơ ngẩn ngắm nhìn, sóng lòng xao động. Vương Tế Vũ cũng nhìn về phía Hồng Kiều mấy lượt, hít sâu một hơi rồi sau đó mỉm cười thốt: "*Trên Hồng Kiều, chính là Ngọc Thanh Điện của Chương giáo chân nhân và các vị trưởng lão bản môn, chỗ đó không phải chỗ đệ hiện tại có thể tới, để sau này tính tiếp.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu, mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng. Vương Tế Vũ nhìn thấy cười mắng: "*Tiểu tử tham lam, đừng nói là lên Hồng Kiều, đệ phải biết ngay cả Vân Hải đây cũng không phải là chỗ dám tham gia Hội Thi Thanh Vân dưới núi kia có thể tùy tiện lên xem đâu. Cũng là do tỷ tỷ của đệ đã ở trên Thanh Vân ba năm, lại phải qua chào hỏi trước mấy chỗ mới có thể đưa đệ lên đây ngắm cảnh đấy.*"

Vương Tông Cảnh chợt hiểu ra, cười đáp: "*Cám ơn tỷ tỷ, xem ra đệ được nhờ bóng của tỷ rồi.*"

Vương Tế Vũ cười "hắc" một tiếng, nói: "*Đi thôi, tỷ dẫn đệ đi ngắm mấy cảnh đẹp nữa.*"

Hai chị em cứ như vậy dạo chơi trên đỉnh Thanh Vân Sơn, Vương Tế Vũ tâm tình rất vui, dọc đường cười nói chỉ trò cảnh vật, giảng giải một số điển cố giai thoại trong Thanh Vân Môn, cũng khiến Vương Tông Cảnh nghe thấy vô cùng mới mẻ. Trong lúc nói cười, thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, bất tri bất giác trời đã gần hoàng hôn.

Từ một con đường núi đi xuống, đã thấy Vân Hải ở phía trước không xa, Vương Tế Vũ tu đạo đã có thành tựu, Vương Tông Cảnh thì cơ thể khỏe mạnh, hai người tinh thần vẫn còn phơi phới không hề có chút mệt mỏi nào. Đồng thời Vương Tông Cảnh vẫn nghe tỷ tỷ không biết đã dẫn câu chuyện đi tận đâu đâu, đang kể với nó một số tình huống hiện tại trong Thanh Vân Môn: "...tiểu đệ, đoạn trước tỷ đã nói cho đệ rồi đấy, năm xưa sau trận hạo kiếp thủ thân, thế hệ cao thủ lớn tuổi của Thanh Vân Môn người chết người bị thương, cho tới hiện nay gần như chẳng còn lại mấy vị nữa. Những vị sư tổ còn sống hiện tại cũng không còn quan tâm tới những chuyện lớn trong môn phái nữa. Còn chương giáo Tiêu chân nhân năm đó ra sức gạt dư luận, thực hiện đại sự bảy mạch hợp nhất xong liền thành lập Trưởng lão hội trong Thanh Vân Môn, bây giờ các chuyện lớn của môn phái đều do Trưởng lão hội bàn bạc quyết định hết."

Nói tới đây, Vương Tế Vũ hạ giọng tiếp: "*Nghe nói người được xếp vào Trưởng lão hội đều là những nhân vật lợi hại đảm nhiệm vị trí thủ tọa các mạch năm xưa, Tiêu chân nhân năm đó vì thực hiện đại sự, không thể không nhượng bộ chuyện đó một chút.*"

Vương Tông Cảnh trong lòng chấn động, vốn cho rằng Chương giáo chân nhân của Thanh Vân Môn phải là nhân vật thiên hạ vô song, không ngờ trong đồng môn cũng có những nhân vật thực lực ghê gớm, khiến Chương giáo chân nhân cũng không thể không kiêng dè. Vương Tế Vũ đưa bàn tay ra, từng ngón tay lần lượt gấp lại: "*Trong các vị trưởng lão, xếp hạng nhất đương nhiên là Chương giáo Tiêu chân nhân, vị thứ hai là Tề Hạo trưởng lão trước xuất thân từ chi mạch Long Thủ Phong, vị thứ ba là Lục Tuyết Kỳ trưởng lão xuất thân Tiểu Trúc Phong, vị thứ tư là Tăng Thư Thư trưởng lão xuất thân Phong Hồi Phong, à, cũng là sư phụ của tỷ đấy.*"

Vương Tông Cảnh kinh ngạc, hỏi ngay: "*Tỷ tỷ, không ngờ sư phụ của tỷ lại có ảnh hưởng lớn đến vậy.*"

Vương Tế Vũ hơi đắc ý nói: "*Cũng tương đối, đáng tiếc mấy ngày nay sư phụ của tỷ luyện đan thất bại, tâm tình đang lúc nóng nảy, cơ hội không tốt lắm. Sau này có điều kiện, tỷ sẽ dẫn đệ tới gặp ông ấy, nếu hợp mắt lão nhân gia, nói không chừng có thể sẽ cho đệ một đoạn cơ duyên cũng nên.*"

Vương Tông Cảnh liền tiếp gấp đầu, trong lòng tưởng tượng ra vị Tăng Thư Thư trưởng lão đó ắt có bộ dạng nổi bật, hào quang chính nghĩa凛凛 liệt, tiên phong đạo cốt như thần tiên. Sau đó lại hỏi tiếp: "*À, tỷ tỷ, vậy trong Trưởng lão hội còn có ba vị trưởng lão nữa, là những người nào?*"

Vương Tế Vũ nhìn nó khinh khinh, nói: "Ai bảo với đệ còn ba người nữa thế?"

Vương Tông Cảnh ngẩn ra, hỏi về kỳ lạ: "Thì nghe tỷ vừa nói xong, lẽ nào không phải sau khi bảy mạch hợp nhất thì mỗi một mạch đều chiếm một vị trí trong Trường lão hội hay sao?"

Vương Tế Vũ trầm mặc giây lát rồi đáp: "Đâu có, trừ bốn vị trường lão mà tỷ vừa kể, hiện tại trong Trường lão hội chỉ còn lại một vị nữa thôi, là vị xuất thân từ Đại Trúc Phong, trường lão Tổng Đại Nhân." Nói tới đây, nàng dừng một chút tựa hồ đang thờ dài, rồi tiếp: "Kỳ thực tỷ cũng từng nghe một vị sư huynh nói qua chuyện ngày trước, lúc Trường lão hội mới thành lập thì đích xác giống như đệ vừa nói, tổng cộng có bảy vị trường lão, mỗi một mạch chiếm một vị trí, có điều những năm sau nhân lực suy tàn, trong số đệ tử truyền lại của hai chi mạch Triều Dương và Lạc Hà không có nhân tài nào đặc biệt xuất chúng, nên trường lão ngày đó sau khi tạ thế thì không lấy bổ sung vào nữa."

Vương Tông Cảnh lặng im không nói, ánh mắt chăm chú nhìn Vân Hải ở phía trước đang càng lúc càng gần, trong ánh nắng quái hoàng hôn, lớp mây mù trắng tinh tựa hồ cũng bị nhuộm màu vàng kim nhàn nhạt của nắng, khe khẽ dập dềnh. Chuyện bỏ hay lập những trường lão đó, chắc phải là chuyện bí mật trong quá khứ của nội bộ Thanh Vân Môn, bây giờ thì thấy cũng bình thường, nhưng nếu nghĩ về chuyện năm đó, người ta không khỏi thầm suy đoán ẩn dưới sự bình thường của ngày hôm nay không chừng là cả một sự biến động kinh người.

Vương Tế Vũ lắc đầu thờ dài: "Hiện tại đối với đệ thì nói tới mấy chuyện này còn quá sớm, sau này đệ tu hành ở dưới núi, chỉ cần dốc lòng tu luyện là được rồi, những chuyện khác thì đừng quan tâm nhiều làm gì, hiểu chưa?"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "Biết rồi ạ."

Vương Tế Vũ vỗ tay, giống như muốn xua hết bầu không khí nặng nề mà mình vừa vô tình đề cập tới, sau đó mỉm cười nhìn trời, thốt: "Đi mau đi mau, trời sắp tối rồi, tỷ dẫn đệ đi xem chỗ cuối cùng được xếp vào Thanh Vân Lục Cảnh tại Thông Thiên Phong."

Vương Tông Cảnh đi theo nàng ta, không nhịn được hỏi: "Tỷ tỷ, Thanh Vân Lục Cảnh đó ngoài Vân Hải, Hồng Kiều mà đệ vừa thấy, rốt cục còn những gì nữa?"

Vương Tế Vũ bước mau, vẻ mặt nở ra nét cười: "Còn có Thủy Bình, Trúc Đào, Nguyệt Đài và Phi Hà. Trúc Đào thì nằm trên Đại Trúc Phong, Nguyệt Đài là cảnh vật của Tiểu Trúc Phong, Phi Hà đương nhiên ở Lạc Hà Phong, bây giờ chúng ta sắp đi chính là chỗ cảnh vật cuối cùng trên Thông Thiên Phong: Thủy Bình."

※※※

Dưới chân Thanh Vân Sơn, trong Thanh Vân Biệt Viện, theo sắc trời đang tối dần, đám đông tụ tập ở cổng lúc ban ngày hầu hết đã giải tán. Một ngày này có không ít người trẻ tuổi mặt đầy sung sướng đi vào trong Thanh Vân Biệt Viện, nhưng số người ôm hận rời khỏi lại càng nhiều hơn, bất quá cũng sẽ không còn ai nhớ tới bọn họ nữa. Cổng vào biệt viện ồn ào suốt cả ngày hiện tại đã yên tĩnh trở lại, mấy đệ tử Thanh Vân vẫn đang giữ cổng đã thả lỏng, nhỏ giọng nói chuyện phiếm. Từ trong biệt viện thỉnh thoảng lại có một vài thiếu niên nam nữ về mặt hiếu kỳ bước ra, đi qua cổng một cách do dự, bắt đầu dạo chơi xung quanh.

Đối với những người đó, đệ tử Thanh Vân không hề có ý ngăn cản, nhiều lắm cũng là quan sát thêm mấy lần rồi lại quay đầu nói chuyện tiếp. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Theo quy định của Hội Thi Thanh Vân, đệ tử tham gia kiểm tra tối đa không được vượt quá mười bảy tuổi, bằng không nếu tuổi quá lớn thì cũng chẳng còn chỗ nào để cải tạo được nữa, bởi vậy trong những đệ tử bước được vào Thanh Vân Biệt Viện, thiếu niên thiếu nữ nhỏ tuổi chiếm tuyệt đại đa số. Bất quá cho dù như vậy, hiện tại cũng chỉ có mỗi Tô Tiểu Liên mới mười một tuổi, qua hơn một tháng nữa sẽ là mười hai, rõ ràng là quá non nớt yếu đuối.

Lúc này nó đang cúi đầu đi theo sau mấy thiếu niên đang nói huyên thuyên với nhau, có vẻ như vừa mới quen, cả đám từ từ đi về phía cổng lớn. Đệ tử Thanh Vân ở tại cổng không có ý ngăn cản bọn nó, dễ dàng để bọn nó đi ra ngoài. Vốn dĩ Hội Thi Thanh Vân còn chưa bắt đầu, mà đám này bắt quá cũng chỉ là những đứa bé mười mấy tuổi, quản chặt vậy để làm gì?

Đi ra khỏi biệt viện, Tô Tiểu Liên nhanh chóng tách rời đám đông, thần sắc trên khuôn mặt có hơi âm trầm vô cảm, so với những đứa trẻ đang hưng phấn vì đã thông qua được kỳ kiểm tra thì rõ ràng khác hẳn. Một mình bước đi chậm rãi, thỉnh thoảng lại ngược đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh, từ từ đi tới con đường bị mảng rừng bao phủ lúc trước.

Trên con đường rừng um tùm, ánh nắng cả ngày bị che chắn hết chỉ còn lưu lại sự mát mẻ, tới lúc màn đêm buông xuống nơi đây so với đoạn đường bên ngoài cũng tối tăm hơn, bởi vậy rất ít người đi qua đây vào lúc này, chẳng mấy chốc trên con đường tăm tối đó chỉ còn lại một mình bóng dáng của Tô Tiểu Liên, lặng lẽ đi dưới những bóng cây u ám.

Trong im lặng, bước chân thiếu nữ chợt trở thành những tiếng vang, tuy Tô Tiểu Liên không hề bước mạnh hơn nhưng từng tiếng bước chân vốn nhỏ bé đó lúc này lại từ từ vang vọng khắp trong rừng, tiếng "Xoẹt, xoẹt, xoẹt" hồi đi hồi lại, tỏa ra khắp nơi.

Một tia sáng yếu ớt đột nhiên lóe lên trong rừng sâu, tựa hồ cùng lúc, Tô Tiểu Liên liềm cảm thấy có thứ gì đó, lập tức dừng chân, quay đầu nhìn lại.

Ánh u quang lặng lẽ đó ngưng đọng mà không tan, như cặp mắt của một con yêu thú từ trong bóng tối đang lạnh lùng nhìn lại nơi này, đợi một lát rồi sau đó nhẹ nhàng lướt lại. Tô Tiểu Liên đứng trong bóng đêm, chăm chú nhìn ánh u quang, cơ thể hơi run rẩy, sắc mặt hình như đã bắt đầu trở nên trắng nhợt, nhưng không hiểu sao vẫn kiên cường đứng tại chỗ, không hề động đậy.

Ánh u quang từ từ xấp lại gần, dừng lại cách Tô Tiểu Liên khoảng mấy thước rồi thỉnh thoảng tắt ngóm. Giấy lát sau cành cây xung quanh khẽ rung, từ trong bóng đêm bước ra một bóng đàn ông cao lớn, trông phải cao tới gấp đôi Tô Tiểu Liên, từ từ đi tới ngay trước mặt nó.

Một bầu không khí quỷ dị mang mùi hôi thối của tử vong truyền tới, thân hình Tô Tiểu Liên tựa hồ càng run kinh hơn, dưới tia sáng yếu ớt, thoáng có thể thấy hai bàn tay nó căng thẳng nắm lại thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào cả thịt.

"Người vẫn ổn chứ?"

Trong bóng tối âm u, bóng đen đó chậm rãi cất tiếng, nhưng giọng nói nghe có vẻ quan tâm, có điều trong bầu không khí xung quanh đầy quỷ dị này, người ta không thể cảm thấy ấm áp nổi một chút nào hết.

Lòng ngực Tô Tiểu Liên đập phồng, hơi thở hỗn hển, qua một lúc mới nhỏ giọng đáp: "Tôi rất ổn, đã thông qua kiểm tra."

"Ừ," người trong bóng tối tựa hồ không hề vui vẻ hay nghi ngờ gì câu trả lời này, chỉ tùy tiện phát ra một tiếng, qua một lúc sau lại nghe thấy y mở miệng nói: "Cho ta xem cái hình đó."

Thân hình Tô Tiểu Liên lập tức run rẩy mãnh liệt, hàm răng bắt gặp cắn chặt bờ môi, khuôn mặt nhỏ bé tuy non nớt nhưng đã có nét sương gió thoáng hiện vẻ sợ hãi, có điều nó vẫn chầm chậm quay người lại, trong bóng tối đen kịt từ từ đưa tay ra trước ngực sờ mò một hồi, đột nhiên tụt hẳn lưng áo xuống quá nửa, lộ ra mảng lưng trắng nõn.

Làn u quang trong bóng đêm tựa hồ lại đột nhiên lập lờ, giây lát sau, một luồng không khí kỳ dị cổ quái không biết ở đâu ra nhẹ nhàng xông tới, mảng lưng da thịt vốn cực kỳ mịn màng của thiếu nữ thỉnh thoảng lóe lên ánh đỏ bầm đầy yêu điểm, từng chút từng chút lộ ra trên da thịt sau lưng, dường như là từ chỗ sâu thẳm trong máu thịt của cơ thể đang từ từ tỏa ra ánh sáng.

Những điểm sáng màu đỏ càng nhiều hơn, từ ban đầu chỉ là những điểm rời rạc dần tụ lại thành đường, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sáng, tựa như có một cây bút quý vô hình đang vẽ một bức hình quý dị ngay trên da thịt của thiếu nữ, nét bút từ từ ngưng tụ lại, sau cùng hình thành một hình vẽ quý quái dữ tợn kinh khủng, u ám đáng sợ.

Người trong bóng tối chăm chú nhìn bức hình quý, trầm mặc một lúc rồi nói: "Bức Tu la phê quý đồ này đã hòa nhập vào trong máu thịt, sẽ không bóc ra được nữa."

Tô Tiểu Liên lẳng lặng mặc áo, không nói lời nào quay người trở lại, sắc mặt vẫn trắng nhợt như cũ trông rất khủng khiếp.

Khu rừng tĩnh lặng, không gió, không tiếng động. Giọng nói của người trong bóng tối nghe cũng tựa như phiêu hốt mệnh mang, không chút sinh khí: "Người bẩm sinh mang thể chất Âm hối, linh khí không thể quán nhập bằng cách nào tu đạo được, khắp thiên hạ chỉ có duy nhất bí thuật xuất từ Cổ vu tộc ở Nam cương mới có thể ép mở kinh lạc trong cơ thể người để tụ tập linh khí, có điều cái giá phải trả thế nào, ta hôm đó đã nói rất rõ ràng với người rồi, người còn nhớ chứ?"

Tô Tiểu Liên nhắm mắt, một lúc lâu sau mới nói lí nhí đầy vẻ cay đắng: "Có." Sau đó nó đột nhiên ngẩng đầu nhìn bóng đen kia nói lớn: "Nhưng hôm đó ông cũng nói chỉ cần tôi đồng ý giúp ông làm một chuyện, ông có thể sẽ có cách cứu tôi!"

"Không sai, ta có nói như vậy, chuyện đến nước này cũng chẳng cần phải giấu người," người trong bóng tối đó cười lạnh, nói tiếp, "Trong Thanh Vân Môn, có một một bảo vật từ xưa tới nay quý thần khó dò tên là Tru Tiên Cổ Kiếm. Theo như ta biết, thanh kiếm này chính là vật duy nhất trên thế gian có thể khắc chế sức mạnh Tu la. Người nếu muốn sớm thoát khỏi cái khổ bị Tu la âm quỷ cắn xé tâm can hàng đêm đó, thì phải vùi đầu khổ tu, nếu ông trời có mắt, cho người gặp được cơ duyên tạo hóa trong một vạn không được tới một đó, có thể vượt hẳn mọi người trong Thanh Vân Môn, tới lúc đó không những đại cừu của người có thể báo, chỉ cần đem Tru Tiên Kiếm kia cho ta, ta sẽ tự có biện pháp diệt trừ cái khổ bị Tu la phê thân cho người."

Thân hình Tô Tiểu Liên lao đảo một chút, dường như nhất thời đã đứng đờ ra đó.

Người trong bóng tối lại cười lạnh: "Người trong lòng mang oán sâu, muốn phục cừu cho mẹ nên mới đi con đường hôm nay, về sau thế nào sẽ chẳng ai biết được. Bất quá điều kiện mà người đã đáp ứng với ta lúc đầu, nhất định không được quên." Thân hình của y dường như chuyển động một chút, từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt ẩn giấu trong bóng tối đó đang xuyên qua không biết bao nhiêu tầng cây nhìn về phía ngọn núi to lớn hùng vĩ chắn ngang thiên địa, nhàn nhạt nói tiếp: "Bái nhập vào Thanh Vân, giúp ta thừa cơ tìm một người, cho dù ai nói y đã chết người cũng không được tin, ta biết y nhất định vẫn còn sống."

"Người đó tên là Vạn Kiếm Nhất."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cha mẹ

Mặt trời hạ xuống phương tây, những tia nắng tàn lư sau cùng quuyền luyến ở nơi rắng chiều cuối trời, sau khi dằng dai giây lát cuối cùng cũng tiêu tan hết để trở về với bóng tối. Màn đêm bao trùm thiên địa, một vầng trăng sáng lặng lẽ nhỏ lên, đầy một trời sao cũng dần dần hiện ra tỏa sáng lấp lánh. Đứng trên Thông Thiên Phong lúc này có cảm giác dường như những vì sao kia chỉ cách có mấy thước, đưa tay ra không chừng có thể hái xuống, nhưng lại say sưa trong cảnh đẹp tuyệt trần chưa từng thấy nơi thế tục mà không nở rời.

Xuyên qua Vân Hải, đi một mạch về phía tây, màn đêm như dải lụa mỏng, ánh trăng như nước đuối trước theo sau, thế núi quanh co, đường mòn nhỏ bé, chỉ thấy hai bên đường cỏ thụ chót vót, từng bách tốt tươi, ánh sao lốm đốm từ kẽ lá rọi xuống ngưng tụ thành những điểm sáng lặng lẽ tuyệt đẹp như mộng ảo, lung linh nhảy nhót khắp rừng. Mới đi được xa hơn một trượng, xung quanh đột nhiên yên tĩnh hẳn, Vân Hải mặt mờ đã biến mất phía sau lưng, thay vào đó là cảm giác u tĩnh của những cây cỏ thụ um tùm. Lại đi thêm một đoạn ngắn nữa, rừng cây càng thêm rậm rạp, từ những bụi cây u ám vọng ra tiếng côn trùng gáy rả rích, trên đỉnh đầu nơi những cành cây thô to dày lá, thỉnh thoảng lại có vài con sóc nhỏ tay cầm quả từng, nghiêng nghiêng cái đầu bé xiu đầy vẻ hiếu kỳ quan sát những người đang đi dưới gốc cây.

Con đường nhỏ dưới chân rải đầy những viên đá tròn, trong đó còn lẫn những mảnh ngọc trắng nát vụn, trông rất giống với nguyên liệu ngọc thạch lát sân ở Vân Hải, không biết có phải là ngọc thạch của năm xưa khi các tiên bối Thanh Vân xây dựng linh sơn tiên cảnh này còn thừa đem rải lên con đường này hay không. Hai chị em theo con đường đó đi về phía trước một khoảng thời gian bằng uống nửa chung trà, chợt thấy con đường vốn nhỏ hẹp giữa rừng phía trước đột nhiên mở rộng, cây cối hai bên thưa dần, mặt đường cũng biến thành rộng rãi. Giây lát sau, bọn họ đã đi tới tận cùng của con đường đó, Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn qua, nhất thời như ngưng thở. Xuất hiện trước mắt nó là thế núi cực kỳ rộng lớn, triền núi thoải thoải trải xuống dưới, từ chỗ bọn họ đứng trở đi, cỏ mọc xanh rờn như ngọc bích kéo dài vô cùng vô tận về phương xa, màu xanh tựa như có dòng nước chảy vậy. Mắt nhìn khắp cả triền núi đều xanh biếc một màu tựa một khối ngọc phi thủy trong suốt mỹ lệ, khiến trái tim người ta trong lồng ngực khe khẽ rung động.

Gió từ đằng xa thổi lại triền núi, cỏ trên khối ngọc phi thủy không ngừng dập dờn như sóng, ngay cả trong hơi gió lướt qua người cũng có mùi thơm của cỏ xanh, cảm giác hơi chất mà ngọt ngào như bàn tay dịu dàng khẽ ve vuốt những người tới đây. Ở chỗ xa nhất của thâm cốc, mây mù ngưng kết giữa chừng núi trắng toát tinh khiết, nhẹ nhàng phiêu đảng khiến núi xa cùng thâm cốc càng thêm vẻ mờ mịt hư ảo. Dưới màn đêm, trong ánh trăng sao, cả thảm ngọc phi thủy trông thật yên tĩnh mỹ lệ khiến người ta không còn lại chút tạp niệm thế tục nào, hoàn toàn quên đi bản thân, chỉ còn say sưa trong cảnh sắc tuyệt đẹp vượt ra ngoài sức tưởng tượng.

"*Thủy Bình, Thủy Bình, thật là giống một khối ngọc phi thủy.*" Vương Tông Cảnh không nhịn được nói giọng cảm thán, ánh mắt tham lam nhìn toàn bộ cảnh đẹp mỹ lệ và tĩnh lặng ấy, dường như có nhìn mãi mãi cũng chưa đủ vậy.

Miệng Vương Tế Vũ lộ ra nét cười, kéo nó đi xuống bên dưới, khi hai chân dẫm vào biển cỏ như thảm ngọc, một cảm giác êm ái từ bàn chân truyền lên, dường như vừa được sục chân vào làn nước trong suốt dịu dàng.

Trắng sáng lên cao treo lơ lửng trên bầu trời, từ nơi này nhìn lên cảm thấy vầng trăng đó tròn một cách đặc biệt, sáng một cách đặc biệt, lại thêm đầy trời sao lung linh lúc này đang tinh nghịch không ngừng nháy mắt khiến mỗi vì sao trông như những viên đá quý lấp lấp lánh giữa trời đêm mỹ lệ.

Không biết ở một chỗ xa xôi nào đó, tựa như đằng sau làn sương mỏng như lụa, lại vọng tới mấy tiếng chó sủa rất đặc biệt, khiến cảnh đêm tuyệt đẹp trước mắt càng tăng thêm vẻ xuất thế. Vương Tông Cảnh cùng Vương Tế Vũ đi tới bên Thủy Bình, chọn một chỗ bằng phẳng, Vương Tế Vũ ngồi xuống còn Vương Tông Cảnh thì nằm dạng tay dạng chân ngay xuống thảm ngọc. Khi thân thể chìm vào trong biển cỏ giống như chìm vào trong nước, xung quanh toàn là mùi cỏ xanh thơm ngát, mấy sợi cỏ nhỏ phớt qua trên má cảm giác ngứa ngáy nhột nhột.

"*Thật là dễ chịu.*" Vương Tông Cảnh nhắm mắt, thở ra một hơi, mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Vương Tế Vũ nhìn nó, trong mắt tràn sự yêu thương, sau đó ôm gối ngồi cạnh người nó, dựa đầu vào cạnh chân nhìn ánh trăng mỹ lệ trên bầu trời đêm, cũng không nói gì cả, cặp mắt dần mê li không biết đang nghĩ tới điều gì.

Đúng lúc hai chị em đang hưởng thụ khoảng thời gian nhàn nhã yên tĩnh dị thường đó, đột nhiên ở phía dưới thâm cốc, tận đằng xa của Thủy Bình vọng tới những tiếng chó sủa rất rõ rệt, xen lẫn những tiếng kêu "*chì chì chì chì*" the thé, sau đó là giọng non nớt của một đứa bé la lớn: "*Mau chạy, mau chạy!*"

"*Ủy?*" Mặt Vương Tế Vũ lộ ra vẻ kinh ngạc, ngược đầu nhìn ra, Thủy Bình này được xếp vào trong Thanh Vân Lục Cảnh, chính là phong cảnh rất nổi tiếng của Thanh Vân Môn, ngày thường cũng có không ít đệ tử Thanh Vân tới đây nên cũng không tính là chỗ vắng vẻ, nhưng lúc này trời đã tối mờ, người đã vắng đi rất nhiều, vừa rồi dọc đường tới đây cũng không gặp người nào khác. Không ngờ ở tận sâu trong Thủy Bình lại vẫn còn có người, hơn nữa nghe giọng nói còn là một đứa bé nữa.

Vương Tông Cảnh vốn đang nằm cạnh Vương Tế Vũ lúc này cũng ngồi hẳn dậy, có điều mặt nó có vẻ hơi ngạc nhiên, cái giọng nói từ xa vọng lại đó không hiểu vì sao nó nghe thấy rất quen tai, đặc biệt mấy tiếng chó sủa khi kêu càng khiến trong lòng nó nổi lên một cảm giác quái dị.

Tiếng vù "*vù vù*" nhanh chóng truyền tới rất gần, sương mù tản mát, một bóng hình nhỏ xiu đang bon bon chạy tới, theo phía sau là một con chó lớn lông vàng, trên lưng còn có một con khỉ lông xám đang ngồi tựa hồ đang ngoác miệng ra kêu. Vương Tông Cảnh chú ý quan sát, đứa bé kia đầu tròn xoe, mặt thanh mát sáng, béo nùm nùm, đang cười hi hi cực kỳ đáng yêu, trên người đeo một chiếc túi cũ bằng vải bố tùy ý lác lác sau lưng, chẳng phải Tiểu Đình hôm trước mình mới gặp trong khu rừng tùng dưới núi hay sao?

Lúc này thấy Tiểu Đình đang bon bon chạy tới nhanh như khói, nhưng mặt lại không khẩn trương lắm, ngược lại còn có mấy phần tinh nghịch, hai người Vương Tông Cảnh và Vương Tế Vũ còn đang kinh ngạc thì thỉnh thoảng thấy một cái bóng nhỏ chạy phía sau Tiểu Đình, té ra lại là một bé gái, trông còn bé hơn Tiểu Đình một chút, tóc đen kết thành bím nhỏ, mặt mũi xinh xắn trắng trẻo như tạc bằng ngọc, tuy tuổi còn nhỏ nhưng vẻ xinh đẹp khiến ai nhìn cũng cảm thấy từ trong lòng sinh ra vị ngọt ngào như vừa được ăn một cục đường.

Lúc này, chợt thấy mặt cô bé có vẻ căng thẳng gấp gáp, dùng toàn lực thất thủ chạy theo, vừa đuổi Tiểu Đình vừa la lớn:

"*Tiểu Đình ca ca, Tiểu Đình ca ca, đợi em với.*"

Tiểu Đình không dừng chân, quay đầu lại làm một cái mặt quỷ hù dọa rồi cười lớn: "*Ái chà chà, mau chạy mau chạy, đằng sau có con ma đuổi tới nơi rồi! Nhìn kia, nó còn mặc áo trắng, bay...*"

"*A!*" Cô bé tức thì phát ra một tiếng thét, sắc mặt trắng bệch, ngay cả cái gan quay đầu lại nhìn một chút cũng không có, chỉ cố dùng hết sức liều mạng chạy về phía Tiểu Đình, đồng thời giọng nói đã như muốn khóc: "*Tiểu Đình ca ca, đợi em, đợi em...*"

Lần này chạy một lát đã thu ngắn lại khoảng cách giữa hai đứa, Tiểu Đình vừa nhảy nhót gọi con chó lớn lông vàng đang vừa chạy vừa le lưỡi một cách nhẹ nhàng bên cạnh: "*Đại Hoàng, dọa nó, dọa nó đi!*"

Con chó Đại Hoàng vẫy đuôi mấy cái, nhưng không phản ứng gì, Tiểu Đình nổi giận chạy qua, dùng cánh tay nhỏ mũm mĩm gõ "*bup*" một nhát vào đầu mềm mại của con chó, bực bội nói: "*Chó ngu, mau dọa nó một tí đi.*"

Thân hình Đại Hoàng phần chần hần lên, dường như đã có phản ứng, tức thì há mồm nhe răng, thân hình khổng lồ của nó xoay qua trọn mắt giận dữ với cô bé, cái miệng chó ngoác ra những răng nhọn hoắt, cổ họng còn phát ra những tiếng gầm "*Hừ hừ hừ*" rất đáng sợ, cái vẻ hung thần ác sát đó phối hợp với thân hình to lớn trông thật khiến người ta dựng tóc gáy, kể cả con khi lông xám đang ngồi đằng sau lưng chó cũng trở Trục ngược(*) làm một cái mặt quỷ hung ác, giờ tay làm bộ tấn công về phía cô bé đang đuổi ngay phía sau.

Ai ngờ bé gái tuy nhất gan sợ ma, nhưng đối với Đại Hoàng thì ngược lại chẳng sợ tí nào cả, cứ chạy một mạch theo sau, đồng thời chớp chớp mắt lườm Đại Hoàng với Tiểu Hôi, rồi "*xoẹt*" một cái đã nhẹ nhàng chạy qua mặt Đại Hoàng khiến cho con chó và con khi đang làm bộ hung thần ác sát uy phong凛冽 trong khoảnh khắc như bị hóa đá, cứ đứng ngệt tại chỗ, giữ nguyên bộ dạng cổ quái đó hồi lâu mà vẫn chưa động đậy được.

"*Chó ngu, mày còn dám ăn hại ở đây nữa à.*"

Đại Hoàng giật mình nhảy dựng lên, sau đó hướng về cô bé phía trước sủa loạn "*Uầu uầu uầu uầu uầu*", xem ra cũng muốn chinh đồn lại cò trống, tìm lại tôn nghiêm của "*Thanh Vân Sơn đệ nhất chó già đắc đạo*". Chẳng dè mới sủa được mấy tiếng thì bé gái phía trước chợt xoay người lại đưa tay chỉ Đại Hoàng mắng lớn:

"*Đại Hoàng, ngươi còn dám dữ với ta, ngày mai ta sẽ mách mẹ tới dùng Hồ Phách Chu Lăng treo ngươi lên Hồng Kiều hút gió!*"

"*Uà...*"

Tiếng mắng đó trong như ngọc rung, nháy mắt đem uy phong凛冽 của Đại Hoàng đánh tan tác, nó lập tức ngậm mồm kêu lên mấy tiếng ai oán rồi cúi đầu phục người xuống, cái đuôi vẫy liên tục rón rén tới bên cô bé dùng đầu không ngừng cọ cọ làm bộ dạng vô cùng thân thiết, thậm chí là cần thân thiết tới cỡ nào cũng chiều, cứ như là cô bé mới chính là chủ nhân của nó vậy.

Trên triền núi, Vương Tông Cảnh nhìn tới trọn mắt há mồm, thầm nghĩ vị tiểu bằng hữu này ở đâu ra, mà lợi hại quá nhỉ.

Bên dưới bãi cỏ, Tiểu Đình hiển nhiên không ngờ tới con chó Đại Hoàng lại thiếu cốt khí đến vậy, suýt nữa tức tới lệch cả mũi, mắt thấy cô bé tỏ vẻ đắc ý xoay người tiếp tục đuổi theo mình, thì quyết định không chạy nữa, chống nạnh nói: "*Tê Tiểu Huyền, cô cứ đuổi theo tôi làm gì đây!*"

Cô bé bị nó gọi là Tê Tiểu Huyền lúc này mới chạy tới bên cạnh Tiểu Đình, vẻ mặt vẫn còn tỏ ra hơi sợ hãi, kéo một tay áo Tiểu Đình lên lên liếc nhìn ra phía sau một cái rồi mới nói: "*Tiểu Đình ca ca, em, em sợ ma...*"

Tiểu Đình phì cười, xua xua tay nói: "*Không sao không sao, ca ca dọa em thôi. Thanh Vân Môn chúng ta lấy đầu ra ma, cho dù có thì cũng bị mấy vị thúc thúc bá bá rồi hơi cả ngày kia giải quyết hết từ lâu rồi.*"

Có điều Tiểu Huyền trông vẫn còn rất căng thẳng, đứng dựa sát vào Tiểu Đình trên bãi cỏ, không ngừng dáo dác nhìn xung quanh, đồng thời nói nhỏ: "*Tiểu Đình ca ca, chúng ta đi thôi, ra ngoài chơi lâu rồi, mẹ em không chừng sẽ lo lắng đấy.*"

Tiểu Đình khinh khinh, bực dọc đáp: "*Sợ thì bảo là sợ, còn nói mẹ em lo lắng cái gì chứ?*"

Tiểu Huyền bị nó nói một câu như vậy, không biết có phải là do trong lòng ám ức hay không mà trên khuôn mặt trắng nõn xinh xắn, cái miệng đã méo xẹo tựa như sắp khóc đến nơi.

Tiểu Đình trông bộ dạng của cô bé, tựa hồ cũng đau đầu, sốt ruột nói: "*Được rồi, được rồi, chúng ta về thôi, em đừng khóc nữa.*" Nói đoạn lóng ngóng đưa một bàn tay ra không biết là xoa hay là nắn lên khuôn mặt nho nhỏ trắng nõn xinh đẹp đó mấy cái, dường như muốn lau nước mắt cho cô bé vậy. Tiểu Huyền tức thì nhảy về sau một bước, phui phui mắt nhướng mày nói: "*Tay của ca ca bẩn chết được, không cho sờ vào mặt em.*"

"*Không sờ thì không sờ, em cho rằng ca ca thích sờ mặt em chắc!*" Tiểu Đình hừ một tiếng, lắc đầu đi qua kéo tay Tiểu Huyền, sau đó đi ngược lên Thuyết Bình, xem ra muốn rời khỏi chỗ này.

Dưới ánh trăng, một cặp bé con ngây thơ đáng yêu như tạc bằng ngọc nắm tay sánh vai bước đi, biển cỏ tĩnh lặng, gió thổi phớt qua lay động vạt áo hai đứa khẽ bay bay, chó vàng khi xám nhàn nhả đi theo phía sau hai đứa nó không xa, từng lớp cỏ như hóa thành sóng nước dập dờn trong làn gió buổi tối

vô cùng mỹ lệ, ánh sao lấp lánh như họa như thơ.

Tiểu Đình bước đi mấy bước, đột nhiên nhìn thấy tại thâm cốc nơi trườn núi phía trước có hai người đang đứng, nhìn kỹ liền "Úy" lên một tiếng, bon bon chạy lại cười hi hi nói: "Vương đại ca, đại ca sao lại chạy tới chỗ này thế?"

Vương Tông Cảnh nhìn bộ dạng đáng yêu của Tiểu Đình, trong lòng cũng cảm thấy quý mến, không nhịn được giơ tay xoa xoa cái đầu tròn xoe của nó, cười đáp: "Đại ca theo tỷ tỷ của đại ca lên đây, thuận tiện đi ngắm cảnh sắc Thanh Vân Sơn."

Tiểu Đình quay đầu nhìn sang, "ồ" lên một tiếng, nói: "Thì ra đây là tỷ tỷ của đại ca, em nói rồi mà, trước đây hình như có gặp qua, bắt quá chưa nói chuyện nên chưa quen thôi, nếu không hôm đó em đã thông báo trực tiếp hộ đại ca rồi."

Vương Tông Cảnh cười nói: "Không sao, không phải đã tìm được rồi đấy thôi."

Vương Tế Vũ đứng sau lưng Vương Tông Cảnh cũng bước tới, nhìn Tiểu Đình sau đó hỏi Vương Tông Cảnh giọng kinh ngạc: "Tiểu đệ, sao đệ lại quen Tiểu Đình?"

"Quen ở dưới chân núi à." Vương Tông Cảnh đem đầu đuôi kể đơn giản một lượt. Lúc này Tiểu Huyền ở bên cạnh cũng đi tới, khác với Tiểu Đình, nó lại quen với Vương Tế Vũ, cười hi hi đi đến bên Vương Tế Vũ gọi: "Tế Vũ tỷ tỷ."

"A, Tiểu Huyền thật ngoan." Mặt Vương Tế Vũ tức thì nở nụ cười rạng rỡ, xem ra không những quen biết Tiểu Huyền mà còn thực sự rất yêu thích cô bé này. Nâng cúi người xuống hỏi Tiểu Huyền: "Tiểu Huyền, muộn thế này rồi em sao vẫn còn chơi ở đây?"

Tiểu Huyền chỉ ngay vào Tiểu Đình đứng cạnh Vương Tông Cảnh đáp: "Là Tiểu Đình ca ca nói dẫn em đến Thúy Bình chơi, nhưng mà về sau ca ca lại nói, lại đột nhiên nói có ma, em, em, em mới..." Nói tới đó, cô bé vốn không sao chợt như lại bị đau lòng, ầm ức xệch miệng ra sắp khóc đến nơi.

Vương Tế Vũ vội vàng kéo Tiểu Huyền lại, nhẹ nhàng ôm nó vào lòng dịu dàng an ủi: "Tiểu Huyền ngoan, không sao đâu, không sao đâu, đó là Tiểu Đình gạt em thôi, trên Thanh Vân Sơn trước giờ không có ma đâu."

Mắt của Tiểu Huyền đã ngân ngấn nước, thút thút nói: "Thật, thật sao?"

Vương Tế Vũ liền tiếp gạt đầu, mỉm cười thốt: "Đương nhiên là thật rồi. Thôi mà, Tiểu Huyền đừng khóc nữa."

Tiểu Đình ở bên lại bật cười, la lớn: "Á, con ma khóc nhè."

Tiểu Huyền không lí gì tới nó, đưa tay lau nước mắt. Vương Tế Vũ đứng dậy nói với Tiểu Đình giọng vừa giận vừa buồn cười: "Tiểu Đình, đệ sao lại trêu chọc Tiểu Huyền như thế, em ấy bé hơn đệ cơ mà?"

Tiểu Đình lau bầu mấy câu rồi đi tới đứng cạnh Tiểu Huyền, chăm chú nhìn nó nhưng không nói gì.

Tiểu Huyền cúi đầu, ai ngờ đợi mãi cũng chẳng thấy Tiểu Đình ca ca nói, nó ngẩng đầu lên hỏi về kỳ lạ: "Tiểu Đình ca ca, ca ca cứ nhìn em làm gì thế?"

Con mắt Tiểu Đình đảo hai vòng, dường như nghĩ ra điều gì, đáp: "Tiểu Huyền, hay là thế này, sáng mai ca ca lại dẫn em đi chỗ khác chơi, ở đó chơi vui lắm, có..." Nói được nửa chừng, nó đột nhiên hạ giọng, ma lanh nhìn Vương Tông Cảnh và Vương Tế Vũ bên cạnh một cái rồi đưa đầu ghé sát tai Tiểu Huyền khẽ nói mấy câu, cực kỳ thần bí.

Tiểu Huyền nghe xong, trông bộ dạng lúc đầu thì ngần ra, sau đó thì sợ tới nhảy cẫng lên, khuôn mặt hoa nhò nhò thất sắc, lắc đầu liên tiếp, lắp bắp nói: "Không được, không được, chỗ đó..."

"Không được nói!" Tiểu Đình la lớn ngắt lời nó. Tiểu Huyền lập tức bịt miệng, nhưng hai mắt vẫn nhìn Tiểu Đình vẻ vô tội đáng thương. Tiểu Đình gãi gãi đầu nói: "Được rồi, ngày mai tính tiếp, ài, em gái chính là phiền phức mà."

Nói xong, nó quay đầu hô lên: "Vương đại ca, đại ca hiện tại ở chỗ nào, rảnh rồi em sẽ tới chỗ đại ca chơi."

Vương Tông Cảnh nhìn hai đứa bé đầy thú vị đó, trong lòng cũng rất yêu quý chúng, nghe thấy liền đáp: "Đại ca ở trong Thanh Vân Biệt Viện dưới núi, ở đường Ất, phòng chữ Hóa sơn hai mươi ba."

Tiểu Đình "ồ" lên một tiếng, sau đó hiểu ra cười: "Á, đại ca thông qua kiểm tra, có thể tham gia Hội Thi Thanh Vân rồi?"

Vương Tông Cảnh gạt đầu mỉm cười đáp: "Không sai."

Tiểu Đình nghĩ một lát rồi nói: "Em cũng muốn đi." Sau đó nhướn cặp mày bé xíu chợt quay sang hỏi Tiểu Huyền: "Tiểu Huyền, hay là chúng ta cũng cùng đi tham gia Hội Thi Thanh Vân nhỉ?"

Vương Tông Cảnh với Vương Tế Vũ cùng ngần ra, Tiểu Huyền còn chưa kịp phản ứng, một lúc sau cô bé mới hiểu ra lập tức đầu lắc như rung trống đáp: "Không ổn, không ổn, bên đó nhiều người lắm, với lại Tiểu Đình ca ca ời, chúng ta còn bé quá mà."

Tiểu Đình khinh khỉnh bực dọc nói: "Cái gì mà bé quá? Trong phái các sư thúc sư bá kia mỗi lần thấy ca ca, đều hớn hờ nói ca ca chính là tuyệt thế kỳ tài, thiên phú dị bẩm đầy. Không được, ca ca phải đi thi thử xem."

Nói xong liền dặm chân, xem ra đã quyết tâm rồi, lúc này Vương Tế Vũ đứng bên cạnh Vương Tông Cảnh không hiểu vì sao lại bật cười, nhưng bịt mồm không nói. Vương Tông Cảnh đứng bên tỷ tỷ, là kẻ đầu tiên phát hiện ra tình trạng khác thường này, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?"

Wương Tế Vũ định nói lại thôi, vừa vặn Tiểu Đình phía trước cất tiếng nói lại: "Vương đại ca, bọn em đi trước đây. Quay về em sẽ xin mẹ để mẹ đồng ý cho em đi tham gia Hội Thi Thanh Vân nhé?"

Wương Tông Cảnh đàn ra một lúc, cười khổ mà chẳng biết nói thế nào cho phải, đành vẫy tay về phía Tiểu Đình, thuận miệng đáp: "Được rồi, đại ca đợi em tới."

Tiểu Đình cười kha kha, kéo tay Tiểu Huyền đi lên phía trên của Thúy Bình. Tiểu Huyền nhìn nó rồi cười hi hi nói: "Tiểu Đình ca ca, em cảm thấy mẹ của ca ca nhất định sẽ không cho ca ca đi đâu."

Tiểu Đình loạng choạng cả người, nhưng không cất tiếng phản bác, chỉ mặt mày nhăn nhó đưa tay gãi gãi đầu theo thói quen, một lúc sau chợt nói: "Không sao, ngày mai ca ca đi xin cha vậy."

Tiểu Huyền trề môi nói: "Giê, vậy thì tác dụng gì, em nghe mẹ em nói cha của ca ca rất vô dụng, suốt ngày chuyện gì cũng nghe theo mẹ ca ca hết. Mẹ em bảo trông chờ ra sao cả."

Tiểu Đình bật cười, trông bộ dạng như muốn nói em quá là thiếu hiểu biết, rồi cười hề hề về thần bí: "Em thì biết gì? Ca ca còn không rõ sao, mẹ của ca ca ngày thường tuy không thích nói chuyện, nhưng trong lòng rất tôn trọng cha đấy, ca ca cảm thấy mẹ thích cha còn hơn thích ca ca nữa... Ặc, nói sao nhỉ, ca ca cũng chẳng biết nữa, cũng là ý như vậy thôi. Thực sự chỉ cần cha lên tiếng là mẹ nhất định sẽ nghe theo, ô, ca ca phải đi xin cha mới được!"

Tiểu Huyền: "... nếu vậy thì, vậy để em về nhà hỏi lại mẹ em."

Tiểu Đình: "Em hỏi mẹ em chuyện gì?"

Tiểu Huyền: "Em hỏi mẹ rốt cục là thích cha em hay thích em nhiều hơn."

Tiểu Đình: "..."

Hai cánh tay bé xúu dất nhau, vừa nói vừa đi xa dần. Đứng trên thềm cỏ của Thúy Bình, Vương Tế Vũ thu hồi ánh mắt nhìn lại Vương Tông Cảnh, mỉm cười thốt: "Đệ vẫn không biết lai lịch hai đứa nó phải không?"

Lòng hiếu kỳ của Vương Tông Cảnh nổi lên, lắc đầu hỏi: "Đệ quả thực vẫn chưa biết, cha mẹ hai đứa nó cũng là người trong Thanh Vân Môn sao?"

Wương Tế Vũ gật đầu, đáp: "Phải, cô bé tên Tề Tiểu Huyền kia, cha nó chính là người quyền lực thứ hai trong Thanh Vân Môn mà tỷ vừa kể với đệ, Tề Hạo trưởng lão. Tên của mẹ Tiểu Huyền là Điền Linh Nhi, nghe nói năm xưa cũng là xuất thân từ chi mạch Đại Trúc Phong của bản môn, là con gái duy nhất của thủ tọa tiền nhiệm Đại Trúc Phong, Điền Bất Dịch tổ sư, một thân đạo hạnh cũng cực cao, trong môn phái khá có danh tiếng."

Wương Tông Cảnh "xì" một tiếng, nhin không được lại nhìn cô bé xinh xắn kia thêm một lần, rồi quay đầu lại hỏi Vương Tế Vũ: "Vậy còn Tiểu Đình, cha mẹ nó là người thế nào?"

Mặt Vương Tế Vũ hiện lên vẻ kính ngưỡng sùng bái, hạ giọng đáp: "Lai lịch của Tiểu Đình cũng không nhỏ đâu, mẹ nó chính là Lục Tuyệt Kỳ trưởng lão xuất thân từ Tiểu Trúc Phong của Thanh Vân Môn mà tỷ đã kể cho đệ nghe đấy. Lục sư thúc thanh danh hiển hách, không những đạo hạnh tinh thâm, danh vọng còn có thể sánh ngang với Tề Hạo trưởng lão, hơn nữa dung mạo như hoa, mấy chục năm nay đều được trên dưới trong phái công nhận là Thanh Vân đệ nhất mỹ nhân."

Wương Tông Cảnh kinh hãi trong lòng, không ngờ gia thế của hai tiểu bằng hữu này lại lớn đến thế, có điều không hiểu vì sao, khi nghe Vương Tế Vũ nói về những đại nhân vật danh tiếng lẫy lừng trong Trường lão hội của Thanh Vân, trong đầu nó lại thoáng có một ý niệm cổ quái khôn tả, trong khoảnh khắc đó, nó đột nhiên nhớ tới Lâm Kinh Vũ. Vì sao, vì sao vị Lâm tiên bối đạo hạnh thần thông tuyệt đối siêu phàm thoát tục đó lại không được xếp vào trong Trường lão hội nhỉ?

Wương Tông Cảnh lắc lắc đầu, đem ý nghĩ khó tả đó hất văng ra khỏi não, cho dù nguyên nhân sự tình rốt cục ra sao, thì cũng không phải là chuyện một tiểu nhân vật như nó phải suy nghĩ, nhưng giây lát sau, lòng nó vẫn có mấy phần hiếu kỳ, nhin không được hỏi tiếp:

"À, vậy cha của Tiểu Đình, chẳng lẽ cũng là một đại nhân vật trong Thanh Vân Môn ư?"

Khuôn mặt luôn mỉm cười của Vương Tế Vũ lần đầu tiên lộ ra vẻ bồn chồn và nghi hoặc. Trầm mặc một lúc, nàng cười nói có vẻ hơi miễn cưỡng: "Chuyện này tỷ cũng chỉ nghe nói thôi, kỳ quái lắm, Lục sư thúc là kỳ nữ xuất chúng nổi danh thiên hạ, nhưng cha của Tiểu Đình danh tiếng lại không nổi chút nào, thậm chí còn rất ít người nhìn thấy ông ta."

Wương Tông Cảnh cảm thấy kỳ lạ, ngạc nhiên hỏi: "Như vậy nghĩa là sao?"

Wương Tế Vũ chần chừ một chút, tựa như đang đắn đo câu cú, một lúc sau mới nói nhỏ: "Nghe nói cha của Tiểu Đình, hình như là một đầu búp"

Ghi chú: (*) Trợ Trụ vì ngược chắc ai cũng biết cả, nhưng thôi cứ chú thích cho chắc, tức là giúp vua Trụ làm bậy (trong tích Phong Thần), chỉ người hòa theo kẻ xấu làm việc càn quấy.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Láng giềng mới

Tháng sáu bên dưới Thanh Vân Sơn, hầu hết cả ngày đều đắm chìm trong ánh nắng càng lúc càng gay gắt, vô số người đi người đến từ khắp các nơi trên Thần Châu Hạo Thổ, những thiếu niên nam nữ hoài bão mộng tu tiên đều tụ tại nơi này. Có người đến rồi thất vọng mà đi, nhưng cũng có người hào hứng phấn khởi ở lại, bước vào tòa nhà như là một nơi ủy thác giấc mơ, Thanh Vân Biệt Viện.

Ngày hè nóng nực, đã vào tháng bảy rồi.

Hội Thi Thanh Vân nổi tiếng thiên hạ cuối cùng đã chính thức mở màn.

Sơn môn vốn rộng rãi thậm chí còn khá vắng của Thanh Vân Môn, trong ngày mùng một tháng bảy đột nhiên đã thay đổi hoàn toàn. Những khuôn mặt hay tươi cười tùy ý của các đệ tử Thanh Vân ai ai cũng trở nên cung kính, số lượng cũng nhiều gấp mấy lần. Dù toàn bộ những người không liên quan đều đã bị mời hết ra khỏi chân núi nhưng số lượng người tham gia Hội Thi Thanh Vân còn nhiều hơn nữa, tất cả được tụ tập riêng biệt ở trong Thanh Vân Biệt Viện.

Một bầu không khí trang nghiêm tựa như đang từ từ tỏa ra khắp không gian nóng bức.

Quy định, từng điều từng điều được đọc ra rành mạch. Tình hình, từng mục từng mục được trình bày rõ ràng, không có gì giấu diếm. Ở những chỗ khác nhau trong Thanh Vân Biệt Viện, trước nhiều ánh mắt và khuôn mặt trẻ tuổi được triệu tập, tất cả mọi thứ liên quan tới Hội Thi Thanh Vân đều được triển khai minh bạch, dễ hiểu không chút sai sót.

Không có bất kỳ một trưởng lão Thanh Vân nào tới giảng dạy, động viên, cổ vũ. Không có một cảnh tráng lệ, khí phái, kích động lòng người nào được thực hiện. Trong Thanh Vân Môn bây giờ, những chuyện đó dường như đều đã tiêu tan vào trong dĩ vãng. Vương Tông Cảnh biết được tất cả những gì bản thân cần biết đúng như vậy đấy.

Năm nay, số thiếu niên đạt được tư cách tham gia Hội Thi Thanh Vân tổng cộng chín trăm mười ba người;

Năm nay, sau khi Hội Thi Thanh Vân kết thúc, Thanh Vân Môn sẽ thu bốn mươi người làm đệ tử chính thức;

Năm nay, sẽ không có một vị sư trưởng nào truyền thụ đạo pháp tu hành, chỉ ban cho một quyển pháp quyết cơ sở tự mình tu luyện lấy;

Năm nay, tất cả đệ tử chỉ có thể đi lại trong phạm vi nhất định xung quanh Thanh Vân Biệt Viện, không được rời xa;

Năm nay...

Vương Tông Cảnh đi giữa dòng người, xung quanh toàn là những tiếng hưng phấn đầy nhiệt huyết của những thiếu niên, trong tay mỗi người kẻ cả nó đều nắm chặt một quyển sách bọc trong bì màu vàng, trên bì ghi ba chữ: "*Thanh phong quyết*". Nếu theo những thông báo mà vị sư huynh Thanh Vân Môn đó nói, pho công pháp này chính là cơ sở đạo pháp của một vị tổ sư Thanh Vân Môn truyền lại, thích hợp nhất cho những thiếu niên nhỏ tuổi tu luyện, có thể cường kiện thân thể, củng cố bản nguyên, sau khi tu luyện có thành tựu mới tu luyện pho đại pháp căn bản trong truyền thuyết Thái Cực Huyền Thanh Đạo của Thanh Vân Môn thì sẽ vô cùng thuận lợi.

Nếu so với đám thiếu niên đầy hoan hỉ kích động nhảy nhót xung quanh kia, Vương Tông Cảnh có vẻ bình tĩnh hơn một chút, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn quyển Thanh phong quyết trong tay, mặt nó cũng lộ ra nét cười bày tỏ sự vui sướng trong lòng. Dọc đường, đã có không ít kẻ vội vàng mở sách ra xem, số người gấp gấp chạy rầm rập về chỗ mình ở còn nhiều hơn nữa, xem bộ dạng đúng là muốn nghiền cứu tập luyện pho Thanh phong quyết này càng sớm càng tốt.

Thời gian một năm, có đôi lúc thấy thật quá ngắn ngủi, tuy Thanh Vân Môn đã nói rõ từ sớm, sau khi Hội Thi Thanh Vân hết thời hạn, trừ việc sẽ kiểm tra lại xem các đệ tử luyện tập Thanh phong quyết có thành quả cao thấp thế nào ra, còn có một cửa ải đặc thù cuối cùng sẽ khảo nghiệm tất cả các đệ tử. Bất quá cho dù kết quả thế nào, có thể tu hành Thanh phong quyết tới mức tốt nhất, chắc chắn không thể nào mà kém được.

Nghĩ tới đó, tinh thần của Vương Tông Cảnh cũng chẳng khác những người khác bao nhiêu, bước chân không khỏi bước nhanh hơn một chút. Thanh

Vân Biệt Viện chiếm diện tích cực lớn, hết cả một eo núi khổng lồ, bức tường cao ở hai bên được xây hẳn lên trên triền núi, bảy con đường lớn ngay công trải dài vào tận bên trong. Trong biệt viện, những khoảng sân hai bên đường của cả bảy con đường lớn tầng tầng lớp lớp, được xếp theo thứ tự, chiếm tới ba phần tư diện tích cả tòa biệt viện. Chỉ có phần gần ngay với hậu sơn của Thanh Vân Biệt Viện là lưu lại một bãi đất trống, từ khu rừng rậm rạp sau núi chảy ra một con suối nhỏ trong vắt, uốn lượn xuyên qua bức tường cao bên dưới chảy vào trong viện rồi sau đó biến mất vô thanh vô tức, không biết chảy đi tới chỗ nào.

Khoảng đất không ở sau núi chủ yếu là trồng trúc mảnh, tùng bách, có cả kỳ hoa dị thảo đón gió nở bung, thanh nhã mỹ lệ so với hoa viên của các hào môn đại tộc nơi thế tục chỉ có hơn chứ không kém, là một chỗ rất tốt để giải tỏa căng thẳng khi tu luyện. Đi tiếp về phía sau nữa, thế núi đột nhiên biến thành vách núi hiểm trở, vách đá cao mấy trượng, trừ vài cây bụi thì toàn là đá trơn nhẵn khó mà đặt chân lên được. Bên trên vách đá lại là một triền núi tương đối thoải, ở đó cỏ thụ um tùm, cây lớn đan xen, chính là một khu rừng cực kỳ rậm rạp tươi tốt.

Vương Tông Cảnh đi mau mấy bước, rẽ vào đường Ất, nơi nó ở là sân hai mươi ba nằm ngay giữa đoạn đường, từ hoa viên ở hậu viện còn phải đi thêm một đoạn nữa. Đúng lúc nó từ giữa dòng người chuẩn bị trở về, đột nhiên nghe thấy phía sau không xa có một tiếng gọi khẽ:

"Huỳnh, huỳnh đợi chút..."

Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cách đằng sau không xa có một tiểu cô nương thân hình nhỏ bé đang đứng, lại chính là Tô Tiểu Liên nhiều ngày không thấy. Nói tới chuyện này, từ hôm đến Thanh Vân Biệt Viện đó, trong một màn có thể tính là tranh đấu nội bộ của Tô gia gặp được Tô Tiểu Liên, Vương Tông Cảnh không hẳn là không có ý đi tìm cô bé, có điều hôm đó sau khi Tô Tiểu Liên được dẫn đi, trong mười mấy ngày không hề thấy xuất hiện qua. Vương Tông Cảnh cũng không biết rốt cục cô bé ở chỗ nào trong Thanh Vân Biệt Viện, bởi vậy thời gian sau cái ý đó cũng dần nhạt mất. Ai ngờ hôm nay, ngay lúc này lại là Tô Tiểu Liên nhìn thấy nó trước, trong lòng Vương Tông Cảnh cũng thấy hơi cao hứng, liền bước tới cười nói:

"Là cô à, Tô cô nương."

Tô Tiểu Liên ngược đầu nhìn Vương Tông Cảnh, nhướn cười một chút, thần sắc cũng tỏ ra vui vẻ. Có điều Vương Tông Cảnh nhìn thấy khí sắc trên mặt của cô ta tựa như không tốt lắm, vừa nhìn là đã phát hiện mặt mũi trắng nhợt, trong đầu mảy cuối mắt đều mang vẻ ủ dột, so với lần mới gặp ngày trước thì sự ủ dột còn nặng hơn mấy phần, hơn nữa nơi khóe mắt còn thoáng hiện vẻ mệt mỏi có vẻ như bị mất ngủ vậy.

Vương Tông Cảnh nhíu mày, vừa định cất tiếng hỏi thì Tô Tiểu Liên đã khẽ lắc đầu, sau đó nhỏ giọng: "Tiểu muội còn chưa biết tên của công tử nữa?"

Vương Tông Cảnh sững người, nghĩ kỹ lại thì quả đúng thế thật, mấy lần gặp đều vội vàng, chưa hề nói cho cô ta biết tên mình, liền cười đáp: "Tại hạ họ Vương, tên là Tông cảnh."

Tô Tiểu Liên nhỏ giọng lẩm bẩm một lượt, sau đó ngược đầu nhìn nó, miệng lộ ra nét cười, khẽ nói: "Vương đại ca, huynh mấy lần đều giúp muội, cảm ơn huynh."

Vương Tông Cảnh xua tay cười, nhìn xung quanh toàn người là người, liền ra hiệu cho Tô Tiểu Liên, hai người cùng đi tới một chỗ yên tĩnh bên đường, sau đó mới cười nói: "Chuyện nhỏ thôi mà, không đáng nhắc tới. Phải rồi, Tô cô nương, ngày đó bên ngoài thành Lư Dương, cô làm sao đột nhiên lại..."

"Vương đại ca," Tô Tiểu Liên chợt lớn tiếng, ngắt ngang câu hỏi của Vương Tông Cảnh, vẻ mặt thoáng hiện vẻ đắn đo, sau đó lí nhí đáp: "Chuyện đó có nhiều chỗ lằng nhằng, hai ba lời nói không rõ được, đợi sau này có cơ hội muội sẽ nói hết cho huynh nghe, có được không?"

Vương Tông Cảnh hơi ngạc nhiên, nhưng thấy sắc mặt của Tô Tiểu Liên thì cuối cùng cũng gật đầu, nói: "Tùy cô, nhưng mà Tô cô nương, sắc mặt cô sao trông kém lắm, có phải ốm rồi không?"

Tô Tiểu Liên tựa hồ giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn Vương Tông Cảnh một cái rồi đưa tay sờ lên mặt mình, giây lát sau cười vẻ hơi cay đắng, nói: "Muội, muội gần đây ngủ không được, bởi vậy sắc mặt hơi khó coi thôi."

"Kha kha". Vương Tông Cảnh lại không nghĩ ngờ gì cả, chỉ lắc đầu bật cười nói: "Cô chẳng lẽ vẫn chưa quen chỗ này hay sao, vậy cũng chẳng có cách nào, tại hạ cũng chẳng giúp được cô rồi. Với lại đám con gái các cô cũng mong manh hơn, chứ cô nương trông tại hạ da thô thịt dày tới chỗ nào cũng đặt đầu là ngủ, từ trước tới giờ chưa bao giờ mất ngủ cả."

Tô Tiểu Liên không nhịn nổi, bị mấy lời tự trào của Vương Tông Cảnh làm "phi" một tiếng, bịt miệng cười, từ sắc mặt vui vẻ của nàng, theo nụ cười đó tỏa ra những nét rất dễ thương. Tô Tiểu Liên vốn là một cái nham mỹ nhân dung mạo xinh đẹp, có điều tuổi tác còn nhỏ nên chưa phát triển, như hoa còn đang ngâm nụ sắp nở, một nụ cười đó đã thấp thoáng mang vẻ khuynh thành, khiến Vương Tông Cảnh nhìn thấy liền hóa thành ngơ ngẩn.

Cười xong một trận, trông tâm tình Tô Tiểu Liên tựa hồ đã tốt lên một chút, mày mắt dần ra khá nhiều, vẻ ủ dột đã biến mất, nó nhìn Vương Tông Cảnh thốt: "Vương đại ca, thực ra mấy ngày qua muội luôn đi tìm huynh, mà không biết huynh ở chỗ nào nữa?"

Vương Tông Cảnh cười đáp: "Ồ, tại hạ cũng đang tìm cô đấy."

Tô Tiểu Liên nhìn nó, khẽ cắn bờ môi, sau đó mỉm cười: "Vậy sao?"

Vương Tông Cảnh gật đầu: "Thanh Vân Biệt Viện này lớn thật đấy, hiện tại đang là lúc đông người nhất, khó trách chúng ta không đụng nhau. Tại hạ ở tại đường Ất này đây, sân số hai mươi ba, phòng chữ Hỏa. Còn cô?"

Tô Tiểu Liên "Ồ" một tiếng, đáp: "Khó trách không gặp được huynh, muội ở đường Tân phía sau, sân số mười bảy, cũng phòng chữ Hòa đấy." Nói xong miệng khẽ mỉm nụ cười mãi không tắt, tựa hồ một chút trùng hợp nho nhỏ ấy cũng khiến cô bé rất cao hứng.

Vương Tông Cảnh gật đầu, tâm tình cũng không tệ, cười nói: "Vậy cô nương sau này hãy thường xuyên tới tìm tại hạ chơi, lúc nào cũng được hết, ặc..." Nói được một nửa, nó đột nhiên nghẹn luôn, dường như nghĩ ra điều gì đó, thần sắc lộ ra vẻ hồ thẹn, liếc nhìn Tô Tiểu Liên.

Tô Tiểu Liên cũng là một cô gái tí mĩ mẩn cảm, liền nhận ra ngay thần sắc của nó không bình thường, hỏi: "Sao thế, Vương đại ca?"

Vương Tông Cảnh chân chữ giầy lát rồi cười khổ đáp: "Ở sân của tại hạ, còn có một người của Tô gia thành Lư Dương ở đấy, là cô nương Tô Văn Thanh."

Sắc mặt Tô Tiểu Liên tức thì cứng đờ, tựa hồ hoàn toàn không ngờ tới lại có chuyện trùng hợp đến vậy, nhưng chỉ giây lát sau nó hít vào một hơi sâu, lắc đầu nói: "Vương đại ca, chuyện đó chẳng liên quan gì tới muội, huynh không cần để tâm. Sau này tiểu muội nếu có rảnh sẽ tới tận nơi thăm huynh, huynh không ghét bỏ là tốt rồi. Bất quá nếu Vương đại ca muốn dốc lòng tu luyện không thích người khác quấy nhiễu, tiểu muội cũng có thể thông cảm..."

Vương Tông Cảnh xua tay, nói: "Đâu lý nào luyện tập suốt mười hai canh giờ mỗi ngày được chứ, không sao, không sao, cô nương muốn thì cứ tới chơi thôi."

Tô Tiểu Liên chăm chú nhìn nó, gật đầu nói: "Được, vậy sau này có cơ hội muội sẽ tới gặp Vương đại ca, hiện tại không làm phiền huynh nữa, tiểu muội xin cáo từ."

Nhìn Tô Tiểu Liên đi xa dần, trông bóng dáng sau lưng cô bé tựa hồ có vẻ yếu ớt, không hiểu sao trước mắt Vương Tông Cảnh lại cứ hiện lên hình ảnh cái vè ù dột trên mặt mày cô bé, cái vè ấy không nên có ở tuổi của cô, cái khuôn mặt dễ thương ngay ở lần gặp đầu tiên đó phải chăng vẫn ẩn chứa một sự thương tâm khó lòng xua tan được?

Vương Tông Cảnh lắc đầu, không nghĩ tới chuyện này nữa, xoay người rào bước theo con đường lớn trở về khoảng sân số hai mươi ba. Cổng sân mở một cánh, nó nhảy hai bước lên bậc tam cấp đi vào bên trong. Ấn tượng đầu tiên lọt vào mắt vẫn là hai cây liễu xanh um ở giữa sân, lúc này vẫn đang lay động những nhánh liễu xanh nõn theo gió thổi. Trong sân không ồn ào như ngoài đường mà rất yên tĩnh. Cửa sổ mấy phòng còn lại vẫn đóng kín, chỉ riêng hai cánh cửa sổ phòng chữ Thủy là mở rộng. Tô Văn Thanh không biết đã về phòng trước từ bao giờ, hiện tại đang ngồi ngay trước cửa sổ, lặng lẽ đọc quyển sách trong tay.

Ánh sắc bên của Vương Tông Cảnh vừa nhìn là thấy ngay quyển sách đó giấy mỏng bìa vàng, thăm nghĩ chắc chính là quyển Thanh phong quyết vừa được phát rồi.

Nghe tiếng bước chân trong sân, Tô Văn Thanh quay đầu nhìn sang, thấy Vương Tông Cảnh đứng giữa sân thì mỉm cười khe khẽ gật đầu với nó. Nụ cười đó dịu dàng hòa nhã, y như tên gọi quyển sách nàng đang cầm, giống thanh phong gió mát nhẹ nhàng thổi khiến tâm cảnh người ta thoáng bình hòa trở lại.

Vương Tông Cảnh cười đáp lại, sau đó quay đầu đi về phía căn phòng của mình. Trong thời gian vừa rồi, sân số hai mươi ba trừ nó với Tô Văn Thanh ra còn có hai người nữa tới. Người thứ nhất chính là kẻ hôm đó nó đã gặp qua, một thiếu niên trầm mặc tính tình hơi đơn độc, rất ít khi lộ mặt, qua gần nửa tháng dù Vương Tông Cảnh với y ở cùng một sân mà chỉ chạm mặt có bốn năm lần, thôi thì coi như đã biết mặt và biết được tên của y là Cừu Điều Tứ. Còn có một vị thiếu niên mấy ngày sau mới tới Thanh Vân Biệt Viện, ở trong phòng chữ Thổ, lại là một tên béo lớn hơn Vương Tông Cảnh một tuổi, người lùn hơn nó nửa cái đầu nhưng thân hình rất đặc biệt, bụng to tới gấp ba lần bụng Vương Tông Cảnh, tên hán là Ba Hùng.

Nếu so sánh với Cừu Điều Tứ, tính tình Ba Hùng khá hơn rất nhiều, nhiệt tình hòa nhã, vừa mới tới sân hai mươi ba còn chưa kịp đặt hành lý xuống thì đã cười ha hả gõ cửa từng phòng chào hỏi mấy vị láng giềng, thuận tiện còn tặng mấy thứ nghe nói là đặc sản quê của hắn ở Lương Châu phương bắc. Trừ Cừu Điều Tứ tính tình cô quái chỉ nói mấy câu đối phó cho xong, còn hai người Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đều nhanh chóng quen thân với Ba Hùng, thi thoảng qua lại nói chuyện phiếm với nhau. Tô Văn Thanh tình tình hòa đồng, nhưng vì là thân con gái nên còn có khoảng cách, cho nên trong sân chỉ có Vương Tông Cảnh với Ba Hùng là hai người có quan hệ tốt nhất, cứ chạm mặt là phải nói chuyện mấy câu mới xong.

Bất quá lúc này, cửa sổ phòng chữ Kim của Cừu Điều Tứ và phòng chữ Thổ của Ba Hùng đều đóng kín, cũng không biết hai người đã về chưa. Vương Tông Cảnh nhìn lướt về phía phòng của bọn họ rồi định trở về phòng mình. Nó vừa đi được mấy bước thì đột nhiên từ một chỗ bên ngoài sân vọng tới mấy tiếng chó sủa.

Vương Tông Cảnh dừng chân, hơi kinh ngạc đồng tai lên nghe, lát sau vẫn không thấy động tĩnh gì, chẳng nhẽ là mình nghe nhầm sao? Phải biết là sau khi Hội Thi Thanh Vân bắt đầu, quy định trong Thanh Vân Biệt Viện lập tức trở nên nghiêm khắc, bình thường không thấy có ai nuôi chim thú gì cả. Bất quá lúc này trong đầu nó thoáng vụt một ý nghĩ, hôm đó trên Thông Thiên Phong, Tiểu Đình từng nói muốn tham gia Hội Thi Thanh Vân, tuy đó chỉ là lời của trẻ con, nhưng liên tưởng tới gia thế của Tiểu Đình, thì cũng chưa chắc đã không có khả năng.

Nhưng cuối cùng chắc cũng sẽ không để thẳng nhóc đó nghịch ngợm như vậy đâu, trong lòng Vương Tông Cảnh thăm nghĩ thế, lắc đầu cười khổ rồi quay về phòng chữ Hòa của mình. Đang định đẩy cửa thì ai ngờ đúng lúc đó chợt nghe thấy cổng sân có tiếng ồn ào vọng tới:

"Uầu Uầu Uầu Uầu Uầu Uầu Uầu Uầu..."

"Chi chi chi chi chi..."

Vương Tông Cảnh cứng cả người, cánh tay đưa ra cũng dừng ngay lưng chừng, giây lát sau quay người lại, mặt cười ve nhăn nhó, chú ý nhìn thì quả

nhìn thấy ngay chỗ cổng sân số hai mươi ba, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đang kêu ầm ỉ xông vào, sau đó thì là Tiểu Đình đầu tròn xoe xoe lưng đeo túi vài cười hi hi bước tới, vừa nhìn liền thấy ngay Vương Tông Cảnh đang đứng đó, tức thì mừng rỡ vỗ tay:

"Vương đại ca, Vương đại ca."

Ảnh Vương Tông Cảnh có hơi ngạc nhiên, nó bước tới nhìn Tiểu Đình từ trên xuống dưới, chần chừ một chút rồi hỏi giọng không tin: "Tiểu Đình, cậu sao lại tới đây, chẳng lẽ, chẳng lẽ thật sự cậu muốn..."

"Em cũng muốn tham gia Hội Thi Thanh Vân nữa." Tiểu Đình rất đắc ý, rất khoa trương, và nói rất to đáp lời nó.

Úy?" Bên kia sân, Tô Văn Thanh ngồi trước cửa sổ đang chú ý sang bên này, nghe thấy lời của Tiểu Đình thì cũng nhìn về hơi ngạc nhiên và lạ lẫm, cặp mắt sáng quan sát thẳng bé nhiều nhất cũng chỉ khoảng bốn tuổi này. Tựa hồ cùng một lúc cửa sổ phòng chữ Kim cũng chợt mở, cái khuôn mặt của kẻ tính tình cô độc luôn và im lặng Cửu Điều Tử cũng thò ra, cau mày nhìn về phía này, trông giống như tất cả mọi người ở đây đang nợ y một món tiền lớn vậy, sau đó ánh mắt y dừng lại trên người Tiểu Đình, khóe mắt hơi giật giật một chút rồi phát ra tiếng hừ lạnh, "Bằng" một cái đóng luôn cửa sổ lại.

Đó đương nhiên là biểu hiện chẳng nhiệt tình hiếu khách gì, nhất thời trong sân cũng trở thành yên tĩnh, giấy lát sau Tô Văn Thanh khẽ ho một tiếng, cười với Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình rồi đứng dậy rời khỏi cửa sổ. Vương Tông Cảnh nhủ mày nhìn về phía phòng chữ Kim một lần, trong lòng cảm thấy không thoải mái, vì nói sao thì nói, nó rất có hảo cảm với thằng bé Tiểu Đình này. Hơn nữa với tính của nó, chưa nói tới lúc nhỏ rất ương bướng, chỉ riêng ba năm bị bắt vào trong Thập Vạn Đại Sơn đấu tranh dành sự sống, suốt ngày chỉ có đánh giết với yêu thú hung ác dữ tợn, làm gì có chuyện giữ ôn hòa với lại nhu nhược chứ?

Bất quá trước mắt cũng chưa tới mức phải trở mặt, huống hồ quy định của Thanh Vân Biệt Viện cũng nói rõ rành rành là cấm đánh lẫn nhau, nên Vương Tông Cảnh cũng chỉ nhàn nhạt nhìn bên đó một lần rồi nén sự bức dọc trong người xuống, lúc nó quay lại ngó Tiểu Đình thì mặt đã có nét cười rồi.

Tiểu Đình là thằng bé thông minh, lúc này nhìn Vương Tông Cảnh có vẻ ngạc nhiên, nói: "Vương đại ca, người đó không thích em ư?"

Vương Tông Cảnh cười nhạt, cúi xuống nói: "Không sao, cậu với hắn không quen biết, không cần quan tâm tới hắn. Mà cậu định tới tham gia Hội Thi Thanh Vân thật hay sao?" Trong lòng nó vẫn thấy rất khó tin, liền cười hỏi tiếp: "Mẹ cậu thật sự đồng ý cho cậu nghịch ngợm vậy à?"

Tiểu Đình phì cười, mặt tỏ vẻ đắc ý đáp: "Ai nói em nghịch ngợm, em rất nghiêm túc đây. Sau hôm đó, em về nhà nói lại chuyện này, mẹ em quả nhiên không chịu, còn dạy dỗ em mấy câu nữa." Nói tới đây, Tiểu Đình bất giác rụt đầu vào, xem ra tên tiểu tử không sợ trời, không sợ đất này, bình sinh lại sợ nhất vị mẫu thân nghe nói tính tình lạnh lùng đó.

"Nhưng mà, tiểu nhân ắt có mưu hay..." Tiểu Đình nhơn nhơn đắc ý, đang định nói tiếp thì Vương Tông Cảnh nghe được giật mình, hỏi về kỳ lạ:

"Tiểu nhân ắt có mưu hay cái gì? À... có phải cậu định nói Sơn nhân(*) tự hữu diệu kế không?"

Tiểu Đình nghẹn giọng, trông có vẻ xấu hổ, đưa tay xoa xoa cái đầu tròn cười kha kha nói: "Ô ô, chắc vậy rồi, nhưng là em có diệu kế, em đi tìm cha em. Cha em lúc đầu cũng nói em nghịch ngợm, bất quá em xin cha em mấy lần thì ông ấy liền mềm lòng, vốn ở đây không phải là địa phận của Thân Vân Môn ư, ở đó toàn đệ tử Thanh Vân, còn sợ em xảy ra chuyện gì hay sao? Bởi vậy sau cùng ông ấy cũng đồng ý."

Vương Tông Cảnh im lặng giây lát, nhìn Tiểu Đình lòng thầm nhớ lại lời của tỷ tỷ xem vị Lục Tuyết Kỳ sư thúc kia là nhân vật cỡ nào, không nhịn nói lại hỏi: "Vậy còn mẹ cậu thì sao, bà ta không phải không đồng ý hay sao?"

Tiểu Đình xua tay, đáp có vẻ không quan trọng: "Không sao, cha em đồng ý là được. Em biết thừa, chỉ cần cha em nắm tay mẹ em... ừy, Đại Hoàng, mày làm gì thế?"

Nó chợt nhìn về phía trước gọi một câu, Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thân hình to oạch rục rờ đầy những lông của Đại Hoàng đã chạy một vòng quanh sân, lúc này đang tới dưới một gốc cây người đồng hất tấy, sau đó giơ một chân sau lên định tè bậy vào đấy.

Tiểu Đình chạy tới, gõ một cái vào đầu Đại Hoàng, trách mắng: "Đại Hoàng, sau này tao sẽ ở đây đấy, mày không được tè bậy ở đây, nếu không khai chết đi được."

Đại Hoàng dặt mông ngồi xuống đất, miêng kêu "Ư ư" hai tiếng, nhưng lại liếc mắt ngó Tiểu Đình một cái. Tiểu Đình có vẻ hiểu rõ ý nó, xoa đầu nghĩ một lát sau đó lắc đầu nói: "Không được, vẫn không được tè ở đây, sau này lúc mày muốn đi tè thì phải chạy sang sân nhà khác, tè xong mới được về, rõ chưa?"

Đại Hoàng cứ ngồi ở bên cạnh, miêng kêu lên "ư ư", lúc này con khỉ Tiểu Hôi đang vạch lông chó cũng đồng thời dừng lại nhìn về phía Tiểu Đình. Một lúc sau, miêng Đại Hoàng rên lên mấy tiếng rồi cúi cái đầu chó xuống, xem ra đã bị Tiểu Đình đánh bại rồi.

Tiểu Đình cười hi hi quay đầu nhìn Vương Tông Cảnh nói: "Vương đại ca, ngày trước em đã nói với Mục sư huynh nhờ huynh ấy cho em ở một phòng tại sân của anh, hiện tại còn không nhĩ?"

Vương Tông Cảnh lúc này mới hiểu ra vì sao sân mình từ đầu tới giờ căn phòng chữ Mộc vẫn không có ai tới ở, thì ra là Tiểu Đình đã đi ngoại giao với người ta trước, chắc Mục sư huynh mà nó nói chính là người vẫn đi quanh trong Thanh Vân Biệt Viện, thân phận không nhỏ Mục Hoài Chính, Mục sư huynh rồi. Thằng nhóc này thật là có đại thần thông, ai cũng phải nể mặt nó. Vương Tông Cảnh cười khổ chỉ về phía căn phòng chữ Mộc, nói: "Còn một căn phòng trống đấy, là phòng chữ Mộc kia."

Tiểu Đình hoan hô một tiếng rồi chạy bon bon như làn khói qua đó, Đại Hoàng, Tiểu Hôi cũng theo phía sau. Vương Tông Cảnh lắc đầu nhìn bóng dáng đáng yêu của Tiểu Đình, trong lòng cũng vui vẻ, đối với thằng bé này nó cảm thấy càng lúc càng yêu quý, chỉ nhìn thấy cái đáng vui tươi của nó thì đã cảm thấy sáng lòng rồi. Nó liền mỉm cười đi theo.

Tiểu Đình đẩy cửa phòng đang khép ra, chạy vào trong, đồng thời nhìn khắp xung quanh, sờ chỗ này một tí, cầm cái kia một tí. Tuy trong phòng đồ vật sắp xếp không khác gì với phòng của Vương Tông Cảnh, cũng mộc mạc đơn giản như thế, nhưng Tiểu Đình trông khá hưng phấn, thậm chí còn hết sức sung sướng bò ra giường lăn mấy vòng liền.

Vương Tông Cảnh nhìn bộ dạng trẻ con của nó có chỗ nào là nghiêm túc tu hành đâu, thậm chí đầu nhưng nghĩ lại thì cũng thấy bình thường, Tiểu Đình bất quá mới có bốn tuổi, cha mẹ nó ắt là chiều chuộng nó để nó tùy ý chơi đùa, đâu có thực sự bắt nó phải một lòng một dạ tu hành đạo thuật gì đâu chứ?

Nghĩ tới đó, nó không nhịn được cười với Tiểu Đình: "Tiểu Đình, cậu tham gia Hội Thi Thanh Vân lần này, thật đã chuẩn bị ở đây nguyên cả năm sao?"

Tiểu Đình nhảy xuống giường cười hi hi đáp: "Vâng ạ."

Vương Tông Cảnh phì cười, nói: "Vậy tốt rồi, một năm này đại ca cũng có bạn. Phải rồi, lúc sớm mấy vị sư huynh phát cho Thanh phong quyết của Thanh Vân Môn, cậu đã lấy chưa, đó chính là đạo thuật mà chúng ta phải tu hành trong Hội Thi Thanh Vân mà?"

Tiểu Đình cười kha kha, đáp: "Em lấy từ lâu rồi, đại ca xem này." Nói đoạn đưa tay vào cái túi nhỏ đeo ở hông mò loạn, lát sau quả nhiên lôi ra một quyển sách bìa vàng, trên bìa đúng là ghi ba chữ Thanh phong quyết.

Vương Tông Cảnh cười gật đầu, đang định nói thì lại nghe Tiểu Đình bên đó bật cười: "Em còn có sớm hơn cả đại ca, tối qua đã lấy được rồi, à đúng, đại ca muốn xem quyển của em không?"

Vương Tông Cảnh gượng cười lắc đầu: "Sách của mọi người đều giống nhau cả, đại ca cũng có một quyển."

Tiểu Đình nhún vai, thuận tay đặt quyển Thanh phong quyết lên bàn, ở bên cạnh một cái bóng xám thình lình nhảy lên mặt bàn, thì ra là Tiểu Hôi hiếu kỳ chạy tới, cầm quyển sách giở giở ra, lát sau thì hết hứng thú buông tay thả xuống.

Tiểu Đình cũng mặc kệ nó, chạy tới bên cửa sổ mở cánh cửa ra, thuận miệng nói: "Ừm, chắc là cũng không khác lắm, bất quá tối qua lúc em đem sách cho cha em đang thôi com xem, ông ấy nhìn một lúc rồi nói trong sách có mấy chỗ không đáng tin, sau đó giúp em sửa mấy chữ trong đó, nói là phải như thế mới đúng."

Vương Tông Cảnh trong lòng chấn động, ngẩng đầu ngạc nhiên, chỉ thấy Tiểu Đình nhìn ra ngoài cửa sổ về chẳng quan tâm, trên cái bàn trong phòng quyển sách bìa vàng đó vẫn nằm yên trên mặt, một con gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào khiến những trang giấy khẽ lật lên một chút, rồi lại từ từ hạ xuống.

—

Ghi chú: (*) Sơn nhân: Ân sĩ. Câu Sơn nhân tự hữu diệu kế tức là Kẻ ân sĩ ắt có mưu hay.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Thuật lạ

Không hiểu sao, Vương Tông Cảnh cảm thấy miệng lưỡi mình bỗng nhiên khô rát, phụ thân của Tiểu Đình phải là nhân vật cỡ nào mới dám tùy tay sửa đổi pho Thanh phong quyết truyền đời của Thanh Vân Môn. Rõ ràng Tiểu Đình chính là con ruột của ông ta, những sửa đổi trên quyển sách này đương nhiên sẽ không thể có thứ gì gây hại cho người luyện được.

Lẽ nào... lẽ nào phụ thân của Tiểu Đình lại chính là một tuyệt thế kỳ nhân mai danh ẩn tính tại các danh môn đại phái giống như trong truyền thuyết sao?

Ngay sau đó Vương Tông Cảnh trầm lắc đầu, không khỏi tự trào bản thân, nghĩ trên đời này lấy đâu ra nhiều tuyệt thế kỳ nhân đến thế, nếu thật như vậy thì hôm đó ông lão giang hồ lừa gạt mà nó gặp ở thành Lư Dương trông còn giống hơn.

Có điều trong lúc suy nghĩ, nó vẫn không kiềm chế được trái tim đập thình thịch. Mẹ của Tiểu Đình là nhân vật cỡ nào, nửa tháng trước khi vừa mới nghe tỷ tỷ kể thì nó chỉ kinh ngạc thán phục một chút thôi, nhưng tới hiện tại đã ở trong Thanh Vân Môn một khoảng thời gian, nó cũng hiểu được chi tiết một số tình huống trong Thanh Vân Môn, việc không một ai trong khắp Thanh Vân Môn mà không kính sợ vị Lục Tuyệt Kỳ sư thúc này, nghe nói ngay cả Chương giáo chủ nhân với Tề Hạo trưởng lão cũng phải nhường bà ta mấy phần, nó đã nghe như sấm động bên tai rồi.

Một tuyệt thế kỳ nữ như thế, chẳng lẽ lại chịu gả cho một người đàn ông bình thường?

Quyển sách màu vàng vẫn nằm lẳng lẳng trên mặt bàn, trong mắt Vương Tông Cảnh lại thấy nó tỏa ra một sự hấp dẫn quý dị, tựa hồ đang nhỏ giọng mời gọi mình: *"Tôi đây xem đi, tôi xem đi..."*

Vương Tông Cảnh nghiêng răng, thỉnh linh bước tới cầm quyển sách bìa vàng lên, hít vào một hơi thật sâu rồi mở sách ra.

Thanh phong quyết chính là một môn công pháp cơ sở mà Thanh Vân Môn phát cho, trừ việc khảo nghiệm căn cốt thiên tư tu đạo của các đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân, thì việc quan trọng nhất chính là để cho bọn chúng có một căn bản thật tốt cho việc tu đạo. Bởi vậy pháp môn ghi trong quyển sách này chính là phương pháp tu luyện từ nông tới sâu một cách tuần tự chậm rãi, đặc biệt là mấy chương đầu sách viết toàn là về các bài tập cơ sở của đạo gia như đã tọa, thở nạp, hấp khí, minh tâm... thông thường, thậm chí ngay cả một số tư thế ngồi đã tọa như Ngũ tâm hướng thiên, Tam thanh kết ấn cũng được thuyết minh một cách chi tiết. Đó hiển nhiên là để cho đám đệ tử dựa vào đó tu luyện trong một năm này, nên những kiến thức cơ sở mới được nói một cách cực kỳ rõ ràng và tường tận.

Tương ứng với việc đó, đọc mấy chương đầu này, chỗ mà Tiểu Đình nói phụ thân của nó sửa chữa đều không thấy xuất hiện, xem ra những thứ thuộc về cơ sở đều là những pháp môn đã trải qua trui rèn hàng ngàn năm, tuyệt không có điểm nào phải tranh luận.

Thanh phong quyết theo như trong sách này viết thì tổng cộng có chia làm năm tầng cảnh giới, từ thấp lên cao tu luyện sâu dần, bất quá thấy lời trong sách thì cũng chẳng có chỗ nào lợi hại cả, ít nhất cho dù có tu luyện thành công tới cảnh giới tầng thứ năm của Thanh phong quyết cũng cùng lắm là đặt bước chân đầu tiên vào con đường tu luyện đạo pháp, giúp thân thể khỏe mạnh, nguyên khí vững vàng, có cảm với ứng linh khí trong thiên địa mà thôi. Lợi hại nhất cũng chỉ là có thể hấp nạp một chút linh khí vào trong cơ thể, tức là ở cảnh giới có thể thở nạp linh khí, tiếp đó là có khả năng trực tiếp tu hành pho đại công pháp nổi danh thiên hạ của riêng Thanh Vân Môn là Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Cũng dần theo mạch đọc các pháp môn viết trong quyển sách, Vương Tông Cảnh nhanh chóng nhìn thấy một số chỗ gạch xóa và sửa chữa cùng các chữ ghi chú bên cạnh trong quyển sách của Tiểu Đình. Những chữ đó nét chữ cũng không tính là xuất sắc, càng không đạt tới cảnh giới thư pháp cực cao kiểu rồng bay phượng múa gì, nhiều lắm cũng là kiểu rất phổ thông. Thế nhưng chính những chữ trông rất phổ thông đó lại thần nhiên sửa chữa Thanh phong quyết mà tổ sư của Thanh Vân Môn truyền lại, không có điểm nào do dự hay đứt đoạn, mỗi một chỗ hoặc xóa hoặc sửa chữa ghi chú đều nhìn như nước chảy mây trôi, trong từng câu chữ đều ẩn chứa nét kiêu ngạo không thể diễn tả bằng lời, tựa như trong lòng người viết tuyệt không có một chút nghi ngờ nào đối với cách suy nghĩ của bản thân, lại càng không vì Thanh phong quyết là do tổ sư tiên bối Thanh Vân Môn truyền lại cho đời sau mà kiêng kỵ. Hoặc cũng có thể ông ta cho rằng những chữ trong quyển sách này sẽ chỉ có một mình Tiểu Đình đọc được mà thôi.

Sắc mặt Vương Tông Cảnh bắt đầu căng thẳng, khoảnh khắc này nó hoàn toàn quên hết mọi việc xung quanh, cả hai mắt đều chăm chăm vào pho Thanh phong quyết đã được sửa đổi trong sách. Những chỗ sửa đổi cũng không tính là quá nhiều, nhưng mỗi chỗ đều nằm ở đoạn quan trọng nhất của phương pháp thở nạp khí, lại viết ra những kiến giải khác hẳn với tiền nhân. Như nguyên văn mà Thanh phong quyết nói thì kẻ tu hành sau khi cơ sở đã có thành tựu, lúc tiến vào tu luyện sâu hơn bắt đầu thở nạp cảm ngộ linh khí thì chỗ mà cơ thể linh mẫn nhất ắt linh khí sẽ dễ nhập vào chỗ đó dễ dàng nhất, chính là hấp nạp linh khí từ Bách hội trên đỉnh đầu, linh khí từ đỉnh đầu đi vào rồi chạy khắp kinh mạch toàn thân thì coi như một vòng chu thiên của công pháp được hoàn thành.

Vương Tông Cảnh xuất thân từ Long Hồ Vương gia, trước đây tuy nhỏ nhưng cũng từng tiếp xúc một chút về đạo pháp, biết phương pháp này chính là phương pháp mà hầu hết người tu đạo trên khắp thiên hạ đều sử dụng, cái gọi là cơ sở này cũng có thể nói chính là cơ sở của tất cả các loại công pháp đạo thuật vậy. Thế nhưng lúc này đọc những chữ chú thích bên cạnh pho công pháp cơ sở đó, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy khóe mắt mình như muốn giật toét cả ra. Những chữ đó viết rõ ràng rành rành, tựa như dùng một giọng điệu không thể giản đơn hơn được nữa để viết ra, khi mới tu luyện được một chút căn bản thì hãy mở bụng toàn bộ khí mạch kinh lạc toàn thân, ba trăm sáu mươi khiếu huyết trên người đều đồng thời hấp nạp linh khí vào trong cơ thể, như vạn dòng suối đổ về biển lớn, mênh mênh mang mang, khí thế đạt dào.

Nhưng đệ tử mới bước chân vào con đường tu đạo, làm sao có thể làm được chuyện này, huống hồ khắp cả thiên hạ, ai mà chẳng biết cái đạo lý *"có quá sẽ thành quá cố"*, bằng vào pháp môn nguyên văn của Thanh phong quyết tu luyện đã phải cực kỳ cẩn thận, nếu cứ theo pháp môn kỳ quái mà vị phụ thân thần bí của Tiểu Đình này viết ra, tất cả khiếu huyết toàn thân đồng loạt hấp nạp linh khí vào trong cơ thể, coi như không tính đến độ khó của phương pháp này có làm được hay không, cho dù có làm được thì đám linh khí nhập vào trong cơ thể đương nhiên sẽ lớn gấp trăm gấp ngàn lần công phu hấp nạp vốn có của Thanh phong quyết, như vậy chẳng phải là ép biển lớn vào trong suối nhỏ, làm sao không xảy ra chuyện được chứ?

Từng trang từng trang lật qua, những câu chú thích đó từng chữ từng chữ như ập vào mặt, rõ ràng chỉ là những chữ rất phổ thông nhưng Vương Tông Cảnh đọc tới mồ hôi mồ kê túa ra đầm dề, đây chính xác là đem những chỗ quan trọng nhất của Thanh phong quyết sửa đổi hoàn toàn, cho dù chưa phải là đã thành một công pháp khác, nhưng bộ mặt của nó đã khác hẳn. Cho tới khi giờ hết trang cuối cùng, gấp sách lại, Vương Tông Cảnh bắt giắc lau trán, đây một bản tay dính nhớp toàn mồ hôi lạnh ngắt.

Vị phụ thân này của Tiểu Đình, rốt cục là một người như thế nào?

Trong lúc này, trong lòng Vương Tông Cảnh quả thực nghi vấn trùng trùng xen lẫn sự hiếu kỳ vô hạn, hận không thể lập tức gặp ngay người này. Nó không nhìn được quay đầu lại hỏi Tiểu Đình không biết từ khi nào đã lăn ra giường, đang cười hi hi học theo kiểu Tiểu Hôi vạch lông hết chó rồi đến khi: *"Tiểu Đình, cha cậu trong Thanh Vân Môn là nhân vật thế nào?"*

Tiểu Đình ngẫm nghĩ một lát đáp: *"Ồ, em cũng không biết, bất quá bọn họ và kể cả cha em cũng nói rằng, ông ấy là một đầu bếp sống trên Đại Trúc Phong."*

Một đầu bếp... Vương Tông Cảnh nhìn quyển Thanh phong quyết đã sửa đổi trên tay, chỉ cảm thấy thực sự không biết nói gì. Một đầu bếp kiểu gì đây, mà dám tùy tiện sửa đổi Thanh phong quyết như thế này?

Điểm quan trọng nhất chính là quyền pháp quyết này rõ ràng là dành cho Tiểu Đình, nếu để một đứa bé bốn tuổi tu luyện, sự nguy hiểm trong đó lẽ nào thân làm cha ông ta lại không biết? Vương Tông Cảnh nghĩ đi nghĩ lại vẫn không hiểu được đạo lý này, tới sau cùng, nó chỉ đành có thể quy hết vào việc bản thân Tiểu Đình từng nói một câu, rằng những trưởng bối trong Thanh Vân Môn lần nào gặp nó cũng đều nói nó chính là tuyệt thế kỳ tài?

Chẳng lẽ công pháp này quả nhiên được tạo ra là chính là để dành riêng cho một tuyệt thế kỳ tài?

Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn qua, quan sát Tiểu Đình suốt từ đầu tới chân rồi lại từ chân tới đầu, sau cùng thăm thò dài một hơi, từ bỏ mọi cố gắng một cách bất lực, đứng dậy nói với Tiểu Đình: "*Tiểu Đình, đại ca về đây, cậu nên nghỉ ngơi đi, ngày mai đại ca sẽ lại tới tìm cậu.*"

Tiểu Đình cũng chẳng ngẩng đầu lên, cười ha ha xua tay thay cho lời chào.

※※※

Trở về căn phòng của mình, đóng cửa phòng lại, từ từ bước tới ngồi cạnh bàn, sau đó ánh mắt Vương Tông Cảnh rơi vào quyển Thanh phong quyết trên tay mình.

Nó nhìn quyển sách trầm mặc không nói. Trong phòng rất yên tĩnh, không có một âm thanh nào, khác hẳn với căn phòng của Tiểu Đình lúc nào cũng ồn ào, thỉnh thoảng còn có cả tiếng chó sủa khi kêu nữa. Cũng có thể vì lúc này, trong tất cả những đệ tử tại Thanh Vân Biệt Viện, chỉ có duy nhất một mình Vương Tông Cảnh là không nghiên cứu tập luyện công pháp mà lại ngồi thừ ra đến ngơ ngẩn.

Cũng không biết cứ như thế đã bao lâu, Vương Tông Cảnh cuối cùng cũng gơ tay ra, từ từ mở sách, những dòng chữ ngay ngắn nhanh chóng lọt vào mắt nó, nói một cách đơn giản và chuẩn xác là nó đã bắt đầu triển khai bước vào con đường lớn huy hoàng tu luyện đạo thuật. Các trang sách chậm rãi lật qua, từng trang một, mỗi một trang đều là những dòng chữ sạch sẽ ngay ngắn, gây cho người đọc một lòng tin vững chắc và mãnh liệt, khiến người ta tin tưởng một cách hoàn toàn rằng đây chính là một viên gạch đặt chân vô cùng chắc chắn mà danh môn ngàn năm Thanh Vân đã chuẩn bị cho nó bước vào tu tiên đại đạo.

Thế nhưng, lúc này trong đầu Vương Tông Cảnh bất kể thế nào cũng không sao quên được những dòng chữ mà nó đã đọc qua, những dòng ghi chú viết thật thân nhiên, những dòng nguyên văn bị gạch toẹt, còn có cái khí vị kiệt ngạo ở trong đó tuy nhẹ nhàng nhưng như đâm thẳng vào tâm khảm người ta, từng chữ, từng nét đều đã khắc thật sâu vào trong lòng nó, xua không đi, quên không nổi.

Nó nghĩ tới đau hết cả đầu rồi dùng tay vỗ bồm bộp lên trán, thở dài một hơi, trong lòng thật hận vì nếu không xem quyển sách của Tiểu Đình, ắt sẽ không bị rắc rối lằng nhằng như giờ. Trong lúc tâm phiền ý loạn, nó cũng chẳng còn lòng dạ nào mà đi tu luyện, liền quyết định nhảy tót lên giường, vùi đầu ngủ luôn một mạch.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bóng cây trong sân từ dài biến thành ngắn rồi lại từ ngắn hóa ra dài, khi mặt trời xuống núi, màn đêm buông xuống, ánh nến trong từng căn phòng lần lượt sáng lên, một ánh lưu tinh xẹt ngang trời ngay lúc nửa đêm, lóe lên rồi vụt tắt trở về với bóng tối.

Trong Thanh Vân Biệt Viện rộng lớn, cả ngày hầu hết thời gian đều tỏ ra rất yên tĩnh, tựa hồ tất cả mọi người đều ở trong phòng xem quyển Thanh phong quyết vừa mới lấy được. Trong bóng tối, từ dãy Thanh Vân Sơn nguy nga sừng sững thổi xuống những cơn gió lạnh lẽo, lướt qua khu đình viện đầy tĩnh lặng.

Chỉ có một xó tối tăm, một căn phòng heo lánh đóng chặt cửa, dường như phần sâu thẳm nhất của bóng tối đang trốn tại nơi này đem cả căn phòng nhỏ cách tuyệt với thế giới bên ngoài. Có tiếng thở nặng nề được kim nén tới cùng cực từ một xó tối vọng ra, tiếng thở đó đầy vẻ đau đớn tựa như đang phải chịu một sự khổ sở không sao hình dung nổi, kèm theo đó là những tiếng rên rỉ, thậm chí loáng thoáng có thể nghe thấy kẻ này vì cố gắng dùng sức nghiền răng chịu đựng nên phát ra những tiếng kèn kẹt dụng tóc gáy.

Trong bóng đen sâu thẳm, một bóng người mỏng manh đang nằm co quắp trên sàn nhà, trông không rõ diện mạo và cũng không rõ động tác, chỉ thấy thân hình thỉnh thoảng lại co rúm lại trong những tiếng thở nặng nề đau đớn. Cứ kéo dài như vậy một lúc, về sau trong tiếng rên rỉ còn xen lẫn tiếng khóc nghẹn ngào hơi man dại.

Tại không gian tối tăm, nghe như tiếng ma mới khóc than, tuyệt vọng và bất lực, từng chút từng chút tan lẫn vào màn đêm.

※※※

Một ngày tâm tình rối ren hồ đồ cuối cùng cũng qua, khi tỉnh dậy vào sáng sớm hôm sau, Vương Tông Cảnh liền hạ quyết tâm không nghỉ ngơi nhiều nữa. Những chữ trong quyển sách của Tiểu Đình kia rốt cục thế nào, bản thân mình cũng không thể biết được, phụ thân nó là đầu bếp cũng được, là tuyệt thế cao nhân cũng xong, dù sao hiện tại với mình cũng chẳng quan trọng. Hội Thi Thanh Vân còn chưa qua, Thanh Vân Môn còn chưa vào được, nghĩ nhiều thế thì có tác dụng gì? Việc chính là phải đem pho Thanh phong quyết trước mặt đây tu luyện thật tốt mới là chuẩn.

Lòng đã quyết, nó liền lập tức cảm thấy người ngòm nhẹ hẳn đi, tựa như vừa thoát được một tầng trời buộc, cho dù có mở lại quyển Thanh phong quyết, cũng không còn những tâm tư rối loạn như hôm qua nữa. Cứ thế nghiền cứu, Vương Tông Cảnh liền bắt đầu tu luyện Thanh phong quyết đầy quyết tâm.

Phải nói pho Thanh phong quyết này chính xác là công pháp cực kỳ căn bản, nhưng thứ mà danh môn đại phái cỡ Thanh Vân Môn lưu truyền lại ắt cũng có một số chỗ khác thường, ít nhất về mặt công hiệu, đặc biệt là cường thân kiện thể và củng cố nguyên khí thì quả thực có tác dụng cực kỳ. Thời gian trôi vèo đã qua một tháng. Trong một tháng này, Vương Tông Cảnh đã tu luyện được tầng thứ nhất của Thanh phong quyết một cách tương đối cơ bản, bất quá đó cũng chỉ là một số động tác đơn giản nhất như đá tọa, thổ nạp, hô hấp, tĩnh tâm, minh tâm... mà thôi. Dù vậy, nó đã cảm thấy cơ thể mình có vẻ khỏe mạnh thêm, không nói ra được chính xác chỗ nào khỏe lên, nhưng quả thật là cảm giác thân thể như nhẹ hơn một chút, tinh lực thì càng thêm

sung mãn.

Cũng trong một tháng này, theo sự tiếp xúc lâu ngày, mấy người trong sơn hai mươi ba cũng dần dần quen thân. Tên béo Ba Hùng thì không cần kể, với ai cũng cười ha ha, quan hệ rất tốt. Ngay cả Cừu Điều Tử tính cách luôn luôn cô độc cũng thỉnh thoảng chào hỏi mọi người một cách gượng gạo, điều đó cũng khiến cho ấn tượng vốn không tốt lắm về hắn của Vương Tông Cảnh dần dần khá hơn. Còn Tô Văn Thanh là nữ nhân duy nhất trong sơn, vừa xinh đẹp phi thường lại vừa dịu dàng hòa ái, thêm vào lịch sự nhã nhặn, quan hệ với những người còn lại đều rất tốt.

Đặc biệt là kể đến sau cùng đây bất ngờ là Tiểu Đình cũng đã hòa nhập với nơi này. Nó suốt ngày cười ha ha thực khiến cho người khác vui vẻ, ai cũng yêu thích, kể cả Cừu Điều Tử hôm trước khá lạnh lùng, về sau lâu dần cũng khách khí hơn nhiều với Tiểu Đình. Bởi vậy những ngày qua những người tại sơn hai mươi ba sống rất yên bình vui vẻ. Điểm duy nhất không được đẹp lắm đại khái là thường xuyên có người chúi mẳng ở ngoài đường, nói ở đâu ra con chó hoang chạy sang tè bậy lung tung cả...

Vào một buổi sáng, Vương Tông Cảnh tỉnh dậy rất sớm, mở cửa sổ nhìn ra chỉ thấy sắc trời mới hơi hửng, hiện tại đã là tháng tám giữa hè, buổi trưa cực kỳ nóng nực, hầu hết mọi người đều ở lý trong phòng không muốn ra ngoài. Vương Tông Cảnh cũng vậy, nhưng nó là kẻ trước nay đã quen hoang dã, mấy ngày nay đóng cửa trong phòng tu hành đạo thuật đã cảm thấy toàn thân trên dưới không được thoải mái, xương cốt sắp ngứa hết cả lên rồi. Lại thêm công hiệu của Thanh phong quyết dần dần thể hiện ra, tính lực của nó càng lúc càng vượng, ngay cả thời gian ngủ có ít đi một chút cũng hoàn toàn không thấy mỏi mệt, hôm nay nhìn sắc trời lòng nó lại thoáng động, liền đi ra ngoài.

Gốc liễu trong sơn vẫn là lứt, cửa sổ các phòng khác vẫn đóng, chỉ có phòng chữ Mộc mà Tiểu Đình ở là mở bung, chắc là tối qua nóng quá, thẳng nhóc lại chẳng có gì phải cố kỵ nên mở cửa hết cỡ cho mát. Vương Tông Cảnh nhẹ bước đi tới, nhìn qua cửa sổ vào trong phòng, miệng khe khẽ mỉm cười. Chỉ thấy trên cái giường gỗ từng, bộ dạng gần như y hệt lần đầu tiên gặp Tiểu Đình, thẳng bé này vẫn đang ngủ phe phe, tay chân dạng ngang, có khác là lần này chỉ chân gác lên bụng Đại Hoàng còn tay thì đặt lên cạnh lưng Tiểu Hôi. Thân thể của Đại Hoàng to oạch coi như chiếm hết nửa cái giường, hiện cũng đang ngủ. Tiểu Hôi thì cuộn đuôi lại nằm cạnh Tiểu Đình, lúc này hình như nó có cảm giác chột mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau khi thấy Vương Tông Cảnh thì lại quệt mép ra về còn chưa ngủ dậy giấc, tiếp đó kéo cái tay béo mũm của Tiểu Đình xuống làm gối đầu, gối vào cánh tay đó mà ngủ một cách thoải mái.

Vương Tông Cảnh mỉm cười lắc đầu xoay người đi ra, ra hẳn khỏi sơn, trong ánh sáng buổi sớm chưa có hơi nóng, gió mát khẽ thổi qua mặt mang lại một chút mát mẻ. Phóng mắt trên đường chưa thấy có ai, lặng ngắt như tờ, Vương Tông Cảnh dạo bước đi về phía hậu sơn của Thanh Vân Biệt Viện, các công sân bên đường cái đóng cái mở, dọc đường cũng chẳng gặp một bóng người nào.

Rất nhanh, nó đã đi tới chỗ hoa viên ở đằng sau biệt viện, tiếng nước chảy róc rách từ trong hoa viên vọng ra giữa hoa lá tốt tươi khiến bầu không khí càng thêm tịch mịch. Núi xanh cao vút, rừng rậm um tùm nằm ngay gần trước mắt. Trong không khí trong lành thoang thoảng mùi thơm cây cỏ, khiến Vương Tông Cảnh tức thì cảm thấy khá khoan khoái, không nhịn được liền ưỡn ngực giờ tay, vừa đi vừa bẻ cỏ vắn eo hoạt động toàn thân, nhiều ngày không vận động, cơ thể thực là khó chịu. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Tùy ý đi hai vòng quanh hoa viên, Vương Tông Cảnh cảm thấy vẫn còn chưa đã, đang cảm thấy không cam tâm thì lại chợt nghĩ ra điều gì, nó ngược đầu nhìn lên vách đá ở hậu sơn, cả mảng rừng cây lá rậm rạp um tùm bên trên vách đá đó và biết bao nhiêu cây cỏ thủ to lớn cao vút sừng sững trên triền núi.

Vừa mới nhìn lên thì ánh mắt tựa như đã bị hút dính vào đó, Vương Tông Cảnh không chân chừ rào bước về chỗ vách đá có mấy cây tùng thấp mọc cách mặt đất khoảng hơn hai trượng.

Vương Tông Cảnh lim dim mắt quan sát cây tùng thấp tít đó mấy lần, lại đưa mắt nhìn mấy cây khác mọc ở những kẽ đá cao hơn trên vách, trong lòng tính toán giãy lắt, miệng lộ ra nét cười, sau đó lùi lại phía sau mấy bước, hít vào một hơi thật sâu rồi thỉnh linh quát lên một tiếng, chân dậm mạnh, thân hình mạnh mẽ như con báo sẵn mồi chạy vù vào tới thẳng vách đá.

Nhảy mất đã sắp tông vào vách đá rắn chắc tới nơi, Vương Tông Cảnh chạy thêm hai bước lớn rồi chân đột nhiên phát lực ngay dưới vách đá, tức thì cả người liền nhảy vọt lên, lao tới giữa chừng không thì nó đang tay chụp lấy một cây tùng thấp tè mọc gần nhất trên vách đá.

Người thường quyết không thể nhảy tới chỗ đó, lần này nó sau khi phát lực nhảy lên trong nháy mắt tóm được cây tùng khiến nó rung bần bật, loại tùng này dù thấp nhưng đã mọc trên vách đá thì rễ của nó thường đâm vào rất sâu, hiện tại có chịu thêm sức nặng của cả người Vương Tông Cảnh đương nhiên cũng không phải là khó khăn gì.

Thân hình Vương Tông Cảnh cũng không dừng lại ở đó, vừa mới nhảy tới một cây tùng thì đã dựa vào vách đá, sau đó dậm mạnh chân vào vách mượn lực nhảy nữa lên tới ngay một gốc tùng thấp thứ hai mọc bên trên, cứ lặp đi lặp lại như vậy chỉ một lúc sau Vương Tông Cảnh đã từ bên dưới trèo lên tận đỉnh vách đá, tới rìa khu rừng rậm trên triền núi.

Một luồng không khí trong lành đặc biệt chỉ có ở những khu rừng tùng phả ngay vào mặt, nháy mắt bao vây lấy toàn bộ cơ thể của Vương Tông Cảnh. Xung quanh nó là từng gốc từng gốc từng mọc dày đặc, cành lá xum xuê, từ sâu trong màu xanh biếc loáng thoáng vọng ra tiếng chim hót sớm trong veo. Trong rừng dường như còn có những lần khí trắng, đó là sương mù buổi sáng phiêu đảng giữa những gốc cây bụi cỏ, tất cả những thứ đó thậm chí lại mang vẻ rất quen thuộc, tựa như chỉ có ở những nơi thế này nó mới rộng mở được cõi lòng.

Nó giang hai cánh hít thở sâu bầu không khí của khu rừng một cách tham lam, sau đó mỉm cười nhìn một gốc cỏ thụ ngay phía trước, vò cây thô ráp và nứt nẻ thẳng vút lên cao như một người khổng lồ đội trời đạp đất. Vương Tông Cảnh khẽ cười một tiếng, rào bước chạy tới, đến gần liền nhảy lên lẳng không tóm lấy gốc cây xù xì rồi nhanh như một con khỉ trèo vù vù lên trên.

"Xào xạc xào xạc..."

Từ phía trên của khu rừng, vô số lá cây xanh biếc um tùm bị gió núi thổi phát thành tiếng động, nghe như tiếng khu rừng đang thì thầm. Xa xa, sắc trời

dần dần sáng hẳn, một vầng nắng vàng mỏng manh từ từ nổi khỏi biển mây, đó là dấu hiệu mặt trời sắp mọc. Trèo tít lên ngọn cây đại thụ, Vương Tông Cảnh dùng lực vỗ vào thân cây, cảm nhận sự cứng chắc truyền lại từ lòng bàn tay, một cảm giác thỏa mãn trào dâng trong lòng.

Nó thậm chí còn có ý tưởng rất kích động, giống như được trở về trong khu rừng sâu nguyên thủy kia, không có gì phải kiêng dè ràng buộc, cởi sạch quần áo rồi gào tướng lên, đem toàn bộ mọi thứ trong nội tâm phát tiết hết ra ngoài.

Bất quá, tới cuối cùng nó cũng không làm như vậy, trong lòng do dự mấy bận rồi cũng nhịn được, bật cười tự trào đối với bản thân, sau đó ngồi dựa vào thân cây và nhắm mắt lại.

Xung quanh dường như yên lặng trong giây lát, sau đó âm thanh chậm chậm nhiều dần lên. Tiếng gió, tiếng lá, tiếng chim hót, tiếng côn trùng gáy, tiếng thú gầm chạy, tiếng đất trời hít thở, từng đợt từng làn, lúc gần lúc xa, khi lớn khi nhỏ, dường như cả khu rừng rậm đang từ từ mở rộng lòng ra với nó, còn Vương Tông Cảnh thì vẫn nhắm mắt lặng nghe, lặng nghe...

Khi ánh mặt trời mới mọc chiếu xuống phía trên khu rừng, Vương Tông Cảnh mới chậm rãi mở mắt ra, nhìn xung quanh có vẻ quyền uy không rời, thậm chí quyết định sau này sẽ trở lại nơi đây xong mới liệng người trèo xuống, rời khỏi khu rừng đây về thỏa mãn.

Trở về bên bức vách đá, độ cao này đối với nó mà nói thì chẳng có trở ngại gì, nó rất nhẹ nhàng tóm lấy một cây tùng thấp một lần nữa nhảy xuống, cứ như thế mà trở lại Thanh Vân Biệt Viện. Khi nó đang phui tay chuẩn bị rời khỏi đây, vừa bước được mấy bước đột nhiên nhú mây, thì ra nghe thấy ở một chỗ vốn yên lặng không người, phía sau một khóm hoa cỏ vọng tới những tiếng khóc ngen ngào nhỏ nhỏ, ẩn chứa mấy phần uất ức.

Vương Tông Cảnh ngẩn ra một lát, mảy mẩn tít lại, chần chừ đôi chút rồi tiến tới, vòng qua khóm hoa hồng đang nở rộ chăm chú quan sát, tức thì giật nảy mình, ngạc nhiên thốt:

"Tiểu Liên, sao lại là cô? Cô nương sao lại trốn ở chỗ này mà khóc?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sinh nhật

Một tháng nay, Tô Tiểu Liên có tới tìm Vương Tông Cảnh mấy lần, quả đích xác như lời cô ta nói, tuyệt không ngại việc sân nhà Vương Tông Cảnh còn có một người nhà họ Tô ở đó. Còn Tô Văn Thanh vốn ở cùng khu nhà mà bản thân lại thích tựa cửa sổ đọc sách, đương nhiên không thể không phát hiện việc có Tô Tiểu Liên đến. Bất quá trừ lần kinh ngạc nhất ban đầu, những lần sau thái độ của Tô Văn Thanh rất lạnh nhạt, tựa hồ hoàn toàn không để ý tới người như Tô Tiểu Liên.

Lần nào đến Tô Tiểu Liên cũng như không nhìn thấy Tô Văn Thanh vậy, cứ bình tĩnh đi tới cửa phòng của Vương Tông Cảnh, bình tĩnh gõ cửa, bình tĩnh ngồi xuống, bình tĩnh nói chuyện phiếm với Vương Tông Cảnh một hồi, thỉnh thoảng còn bị nó thuận thế nói đùa che miệng cười khúc khích. Những lúc ấy, những nhánh liễu bên ngoài cửa sổ theo gió lay động khắp cả sân, làn gió mát thổi phớt qua má Tô Tiểu Liên khiến cô bé trở nên sinh động hơn, giảm đi mấy phần ủ dột, thêm vào chút ít linh động và mỹ lệ mà thiếu nữ thanh xuân nên có.

Vương Tông Cảnh cũng tới chỗ Tô Tiểu Liên ở hai lần, bất quá nó phát hiện tại sân nhà cô bé, Tô Tiểu Liên cực kỳ cô độc, những người sống cùng không một ai nói chuyện với cô, thậm chí có người ngay cả ánh mắt nhìn Tô Tiểu Liên cũng hơi kỳ quái, lâu dần Vương Tông Cảnh liền nhận ra mình có vẻ như là kẻ duy nhất trong Thanh Vân Biệt Viện chịu nói chuyện với Tô Tiểu Liên.

Phát hiện này khiến tâm lý của Vương Tông Cảnh có cảm giác hơi cổ quái, bất quá theo thời gian trôi đi, nó cũng dần không để bụng. Theo sự qua lại của hai người dần thành thân quen thì xưng hô cũng thay đổi, Vương Tông Cảnh lớn tuổi hơn liền tùy tiện gọi cô ta là Tiểu Liên, còn Tô Tiểu Liên thì chỉ mỉm cười gọi nó là Tông Cảnh ca ca. Giao tình của hai đứa đúng là vô tư trong sáng như nước(*). Thời gian lần trước Tô Tiểu Liên tới ngồi chơi ở phòng Vương Tông Cảnh cũng đã cách đây mười ngày, sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì mà Vương Tông Cảnh không thấy cô bé nữa.

Hiện tại, Vương Tông Cảnh từ trong rừng đi ra chợt bất ngờ phát hiện Tô Tiểu Liên trốn ở một góc lặng lẽ không người khóc nức nở một mình, nhất thời không khỏi ngạc nhiên, vội vàng tiến tới nâng cô bé dậy hỏi: *"Tiểu Liên, muội sao thế?"*

Thân hình Tô Tiểu Liên khẽ giật mình, tựa hồ như muốn lập tức nhảy lên bỏ chạy, giống cảm giác hoảng loạn do bị người ta bắt ngờ phát hiện, thế nhưng giây lát sau nhìn rõ là Vương Tông Cảnh đang kinh ngạc và quan tâm đứng ngay trước mặt mình, nó liền cứng cả người, sau đó mới từ từ bình tĩnh lại.

Dấu lệ vẫn còn lưu trên bầu má trắng trẻo, ngay cả trên bờ mi cong dài cũng còn dính mấy hạt lệ châu nhỏ nhỏ trong veo như ngọc trai, sắc mặt của cô bé rất nhợt nhạt, vẻ ủ dột trên mặt mảy mẩn tới mức như không thể hóa giải, ngay cả bên dưới cặp mắt xinh đẹp của cô cũng đã có thêm hai vệt thâm đen, nhìn là thấy được vẻ mệt mỏi ẩn sâu trong người, như sắp không còn chịu đựng nổi nữa.

"Tông Cảnh... ca ca..."

Cô bé cứ nghiền răng như vậy, bờ môi giật giật, giọng nói run rẩy nghẹn ngào nước mắt, lí nhí gọi được một tiếng, cả người liền run bần bật rồi cứ thế yếu ớt oặt sang một bên.

Vương Tông Cảnh giật mình kinh hãi, lật tay chộp lấy người cô bé, nửa kéo nửa ôm nhấc cô ta lên, chỗ tay chạm vào chỉ cảm thấy thân thể Tô Tiểu Liên nhẹ bồng, mềm oặt không xương. Đang lúc gấp gáp lúng ta lúng túng thì dường như sự kìm nén của Tô Tiểu Liên chợt vỡ vụn, cô nhảy vào lòng Vương Tông Cảnh, đưa tay ôm chặt lấy cổ nó khóc toát lên:

"Tông Cảnh ca ca, muối, muối chịu không nổi nữa, hãy để muối chết đi, để muối chết đi..."

Vương Tông Cảnh trợn mắt há miệng, cả người trong nháy mắt cứng đờ như đá, hai tay hai chân đều không dám cựa cựa tí nào, cứ đứng đần mặt ra đấy mặc cho Tô Tiểu Liên ôm lấy mình khóc vùi.

"Muối đâu biết, muối đâu biết sẽ như thế này, sẽ khó chịu thế này chứ. Mỗi đêm muối đều không ngủ nổi, mỗi ngày đều sợ hãi, Tông Cảnh ca ca, muối sợ, muối sợ lắm, muối sợ trời tối... trời vừa tối là muối liền... liền..."

Cô khóc thút thít, giọng nói lúc cao lúc thấp, hai tay ôm chặt cổ Vương Tông Cảnh như sợ nó chạy mất không bằng, cũng có thể tâm tình cô bé hiện đang như sắp chết đuối vớ được cọc, dùng toàn bộ sức lực, đem toàn bộ oán hận ảm ức trong lòng khóc hết ra, không ngừng trào lệ, không ngừng nức nở, không ngừng kể lể.

Vương Tông Cảnh nghe không hiểu nhiều lắm, thực sự thì Tô Tiểu Liên rõ ràng đang quá kích động, cả người dường như hơi cuồng dại, lời nói cũng lộn xộn, bất quá nó cảm thấy rất rõ ràng một điều là Tô Tiểu Liên đang rất đau lòng, cũng rất sợ hãi, thế còn sợ hãi cái gì thì nó nghe cả nửa ngày vẫn không hiểu.

Một gã trai như nó, có thể vùng chân vùng tay gác sinh tử sang một bên để đánh giết với một con yêu thú, cho dù máu chảy đầm dề đầy người thương tích cũng chẳng sợ. Nhưng vào lúc này, Vương Tông Cảnh lại cảm thấy lồng nga lỏng ngổng, bờ vai bé nhỏ run rẩy cùng thân hình yếu đuối của Tô Tiểu Liên đang nằm phục trong lòng mình nức nở khiến nó không biết phải thế nào mới ổn. Bởi vậy cuối cùng nó đành vùng về dùng tay vỗ nhẹ lên lưng Tô Tiểu Liên một cách khá cẩn thận, nhỏ giọng nói đi nói lại một câu cực kỳ đơn giản:

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa..."

"Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa..."

"..."

Tiếng khóc thương kéo dài một lúc lâu rồi mới nhỏ dần, Tô Tiểu Liên vẫn trốn cả thân hình vào trong lòng nó, nhưng đã từ từ bình tĩnh lại. Lòng Vương Tông Cảnh coi như cũng thò phào một hơi, đang nghĩ xem làm sao để nói mấy câu an ủi khác đi thì Tô Tiểu Liên đã chậm rãi ngẩng đầu lên, cặp mắt vẫn đỏ sọng, thần tình tiêu tụy, sắc mặt nhợt nhạt một nỗi trông rất đáng thương, dường như cô bé lúc nào cũng có thể bị một cơn gió thổi ngã, vô cùng yêu đuối.

Lời của Vương Tông Cảnh ra tới miệng lại nuốt vào bụng, nhất thời trong đầu có tới cả trăm chữ bấn khoản, không nhận được liền hỏi: *"Muội sao thế, Tiểu Liên?"*

Tô Tiểu Liên ánh mắt sụp xuống, ngần ngừ giây lát, thần sắc cũng dần bình phục, đáp khẽ: *"Muội chỉ mệt quá thôi, Tông Cảnh ca ca."*

Vương Tông Cảnh ngần ra, nhìn lại khuôn mặt nhợt nhạt tới dọa người của Tô Tiểu Liên, lại thêm vòng thâm đen quanh mắt rõ ràng được tạo ra bởi sự mệt mỏi cực độ và thiếu ngủ, ngạc nhiên hỏi: *"Lẽ nào bấy lâu nay, ban đêm muối đều không ngủ được?"*

Thân hình Tô Tiểu Liên khẽ động dậy, tựa như cảm giác được điều gì nhưng cô không có thêm động tác nào khác, chỉ khẽ cười cay đắng, đáp: *"Cũng gần như thế. Tối đến muối ngủ không ngon, buổi sớm tỉnh dậy trong lòng buồn bực định ra ngoài dạo một lát, nhưng vừa đi tới đây thì không hiểu sao lại, lại, lại không kim được..."*

Vương Tông Cảnh hiểu ra, thầm nghĩ khó trách tiểu cô nương hôm nay lại kỳ quái đến vậy, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt đầy vẻ mệt mỏi của cô bé, e rằng quả thực đã lâu chưa từng được một giấc ngủ ngon nào, liền nhíu mày lấp bắp nói: *"Cái bệnh lạ giường của muối cũng quá lợi hại đi, cả tháng rồi mà vẫn không ngủ được..."*

"Phi!"

Về mặt của Tô Tiểu Liên vẫn còn nẩy phần buồn thảm, sau khi ngần ra một chút nhìn Vương Tông Cảnh thì chợt phì cười thành tiếng.

Vương Tông Cảnh nhất thời không kịp phản ứng, chỉ nhìn Tô Tiểu Liên về lạ lắm, ngạc nhiên hỏi: *"Sao nào?"*

Tô Tiểu Liên càng cười càng ngặt nghèo, *"khách khách khách"* liên hồi, tiếng cười từ nhỏ biến thành lớn, cười đến mặt hoa run rẩy, cười tới đỏ vừng cả má, cười tới một tay ôm ngực tay kia bám chặt vào vai Vương Tông Cảnh cả nửa ngày không buông ra được. Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy thiếu nữ này thật quá kỳ quặc, lúc thì khóc lúc lại cười, tâm tình biến hóa tới nghiêng trời lệch đất, thật khiến người ta không biết đâu mà mò(**), đành trợn mắt không biết nên nói gì.

Qua một lúc sau, Tô Tiểu Liên mới từ từ dừng được tiếng cười, một trận cười thật sảng khoái này đã xua đi không ít nét ủ dột, nhưng sắc mặt trông lại càng kém hơn, bất quá thần tình cũng hứng khởi lên khá nhiều. Chậm rãi thò ra một hơi dài như để tự trấn định lại tinh thần nhưng bờ môi vẫn còn có nét

cười, giây lát sau Tô Tiểu Liên đột nhiên cất tiếng gọi:

"Tông Cảnh ca ca."

Vương Tông Cảnh đang lo cô bé không đáp lời chuyện khóc cười lộn xộn cổ quái vừa rồi, nghe thấy giọng nói của cô ta có vẻ nghiêm túc tức thì cao hứng, hỏi ngay: *"Ừ, sao rồi nào?"*

Tô Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn nó, môi cong lên nhưng trong mắt vẫn còn vẻ hải hước, vẻ mặt tựa như cười như không, ngừng lại giây lát sau đó mới nói nhẹ: *"Ca ca vẫn còn ôm muội này."*

Vương Tông Cảnh thộn mặt, bất giác cúi đầu nhìn xuống, quả nhiên thấy tay mình vẫn còn ôm nguyên thiếu nữ mềm oặt như không xương này trong lòng, tức thì liền giật nảy mình, hô thẹn tới tê cả người, nhảy *"vù"* một cái ra ngoài, miệng lắp bắp: *"A, a, a, huynh, huynh... xin lỗi."*

Tô Tiểu Liên bị cú nhảy đột ngột của nó khiến thân hình suýt nữa ngã văng xuống đất, bất quá vừa may Vương Tông Cảnh ở bên đó vẫn kịp phản ứng, thò tay ra kéo tay của cô bé nên mới không ngã vật ra, loạng choạng mấy cái cuối cùng cũng đứng vững được.

Thần tình của Vương Tông Cảnh khá thê thảm, chỉ cảm thấy trong lòng xấu hổ không biết nên nói gì, một lúc sau lại nghe thấy tiếng Tô Tiểu Liên nói phía trước: *"Tông Cảnh ca ca, ca ca có biết hôm nay là ngày gì không?"*

Vương Tông Cảnh bị cô bé đột ngột hỏi một câu, nhất thời ngơ ngác, trong đầu nghĩ đi nghĩ lại một lúc vẫn không biết, đành thật thà đáp: *"Huynh chỉ biết hôm nay là ngày mồng hai tháng tám, chuyện khác thì không biết được."*

Tô Tiểu Liên nói nhẹ: *"Hôm nay chính là ngày sinh nhật của muội."*

Vương Tông Cảnh *"A"* lên một tiếng lù lù, Tô Tiểu Liên nhìn nó, mỉm cười nói tiếp: *"Muội mười hai tuổi rồi, Tông Cảnh ca ca."*

Vương Tông Cảnh gãi gãi đầu, một lúc sau mới thả ra một câu: *"Chúc mừng muội..."*

Tô Tiểu Liên hít vào một hơi thật sâu, xem ra tinh thần đã hoàn toàn khôi phục lại như thường, cúi đầu đáp: *"Cảm ơn, Tông Cảnh ca ca, chắc là ngày hôm nay sẽ chỉ có duy nhất một mình huynh nói với muội câu đó thôi."*

Vương Tông Cảnh nhất thời không biết đỡ lời thế nào, thấy vẻ mặt Tô Tiểu Liên thoáng vẻ buồn bã, sắc mặt vốn đã nhợt nhạt tiêu tụy, nét ủ dột tựa lại sâu thêm mấy phần, cô bé đi hai bước bên đó, lặng lẽ giây lát rồi buồn bã nói: *"Tính ra hôm nay cũng là ngày mẹ muội qua đời vừa đúng ba tháng, huynh có biết chăng, Tông cảnh ca ca, muội nhớ mẹ muội lắm."*

Ánh mắt cô bé chậm rãi rơi xuống những đóa hoa hồng nở rộ ở bên cạnh, trong mắt như mơ hồ, nói về tịch mịch: *"Mẹ muội đi rồi, chỉ còn lại một mình muội thôi, có nhiều lúc muội còn không có cả người nói chuyện, mỗi khi trời tối... trời tối..."*

Giọng nói của cô bé đột nhiên bắt đầu run rẩy, tựa hồ nghĩ tới một ký ức đau khổ nào đó, ngay cả nét mặt cũng tỏ ra đau đớn. Vương Tông Cảnh ở bên cạnh nhìn thấy, chợt lạnh lòng, liền rảo bước tới gần dùng sức nắm lấy bàn tay Tô Tiểu Liên. Thân hình Tô Tiểu Liên run bắn, sắc mặt tinh tảo lại một chút, quay đầu lại nhìn nó, thốt: *"Sao thế, Tông Cảnh ca ca?"*

Vương Tông Cảnh lại *"A"* lên một tiếng, định nói rồi lại thôi, ý nghĩ trong đầu xoay chuyển mấy lần như điện xẹt, chợt ánh mắt sáng lên, quay lại cười nói với Tô Tiểu Liên: *"Hôm nay là ngày vui của muội, đừng có buồn rầu như thế, đi, đi, đi, xem huynh sẽ cho muội một ngày sinh nhật khác hẳn trước đây."*

Nói đoạn, cũng không đợi Tô Tiểu Liên đáp lời, nó kéo tay cô bé bước đi. Tô Tiểu Liên ngạc nhiên và hơi thẹn thùng, nhìn bàn tay Vương Tông Cảnh đang nắm chặt tay mình, hai má thoáng đỏ, có điều không hiểu sao cuối cùng lại không nói câu nào, giống như không điều khiển được bản thân, bước đi theo nó.

Ghi chú:

(*) nguyên văn chỗ này là *"清淡如水"* (thanh đạm như thủy), vốn lấy ý từ câu *"Quân tử chi giao đạm như thủy, tiểu nhân chi giao cam như di"*. Tức là kẻ quân tử đối đãi với nhau như nước trắng, không mặn không ngọt. Không vì yêu mà nói thành tốt, không vì ghét mà nói thành xấu. Không nói những lời dối phung thích nghe mà phải nói những lời dối phung cần nghe. Không như tiểu nhân đối xử với nhau lúc nào cũng ngọt ngào như rượu nồng. Nước tuy nhạt nhưng cần thiết để sống, còn rượu uống sẽ say, sẽ làm đường lạc lối dẫn tới tuyệt giao, tai họa... Cũng có chỗ giải thích là người quân tử giao tình với nhau cốt ở trong lòng, gặp nhau thậm chí không nói gì cũng đã thỏa mà không cần phô trương, người ngoài nhìn vào chỉ thấy nhạt nhẽo như nước. Không như tiểu nhân tình cảm treo ở đầu môi chót lưỡi. Ở trong văn cảnh này, chỉ tạm dịch là *"vô tư trong sáng như nước"*.

Vòng qua mấy bụi hoa, băng qua ngã rẽ, hai người liền trở lại ngay chỗ trước vách núi. Ánh mắt Tô Tiểu Liên hướng lên, nhìn từ vách đá bóng loáng đến tận khu rừng um tùm xanh tốt bên trên rồi lại quan sát cảnh vật xung quanh, nhất thời không hiểu, quay sang hỏi Vương Tông Cảnh vẻ kinh ngạc: *"Tông Cảnh ca ca, huynh dẫn muội tới đây làm gì?"*

Vương Tông Cảnh hơi lim dim mắt nhìn lên phía trên vách đá, sau đó ngoái lại, miệng mỉm cười đáp:

"Tiểu Liên, muội có tin huynh không?"

Tô Tiểu Liên tức thì ngẩn người, giây phút đó không biết vì sao trong lòng chợt ngơ ngác. Từ khi mẹ qua đời, cô đã từng tin ai chưa? Nỗi đau đớn phải chịu hàng ngày hàng đêm, tựa như những con ác mộng không bao giờ chấm dứt, còn có ai để mà tâm sự, còn có ai có thể tin tưởng?"

Có điều lúc này, chàng trai trước mắt đây đang mỉm cười hỏi cô đúng y câu đó:

Muội có tin huynh không?

Muội có tin huynh không...

Từng từ từng chữ tựa như những ngọn lửa chợt bùng lên giữa bóng tối khiến cô bỗng gầy, như đốt cháy nơi sâu nhất trong trái tim khiến cô rung động giữa con đau, khiến cho những ý cuồng loạn, những sự đau thương, những con tuyệt vọng từ trong lòng lại trào lên. Bàn tay cô nắm chặt, nhưng khuôn mặt cô hạnh phúc, mỉm cười rồi bật thành tiếng kêu lớn:

"Muội tin!"

Vương Tông Cảnh gật gật đầu rồi rùn người xuống đưa lưng mình cho cô bé, sau đó nói: "Muội lên đi, huynh cũng muội."

Sắc mặt Tô Tiểu Liên ửng hồng, nhưng nhìn khoảng lưng rộng đó, cô vẫn nghiến răng bước tới phục lên lưng của Vương Tông Cảnh, đưa hai tay ra ôm chặt lấy cổ nó. Vương Tông Cảnh "hừ" một tiếng đứng dậy, hơi cúi đầu đưa tay giữ chặt lấy chân của Tô Tiểu Liên rồi xốc lên, thuận miệng cười nói:

"Muội nhẹ quá đấy, sau này phải ăn khỏe vào."

Tô Tiểu Liên đỏ mặt, giấu vùi đầu đi.

Vương Tông Cảnh xoay người về hướng vách đá, nói khẽ: "Muội nếu đã tin huynh thì chỉ cần bám chặt người huynh, không được buông ra đấy, sau đó thì cứ mở to mắt ra là được, rõ chưa nào?"

Tô Tiểu Liên cũng lờ mờ đoán ra, nhưng vẫn không dám tin vào điều mình đoán, chần chừ giây lát rồi mới nhỏ giọng đáp ứng một câu: "Được."

"Bám chặt nhé!"

Vương Tông Cảnh tuyệt không cho Tô Tiểu Liên có quá nhiều thời gian để nghĩ lung tung, gần như đúng lúc cô bé vừa đáp ứng, nó liền hời hợt bật thành tiếng, thân hình rùn xuống. Tô Tiểu Liên nằm phục trên lưng nó tựa hồ cùng lúc cảm thấy cơ thể dưới lớp quần áo ấy nổi lên từng khối cơ bắp như đã thú mạng theo sự man dại bất kham khác hẳn với người thường trong thế tục, giây lát sau chợt "Vù" một tiếng, phóng thẳng lên trên.

Gió đột nhiên biến thành rất mạnh quạt thẳng vào mặt, Tô Tiểu Liên bất giác ôm chặt lấy thân hình của Vương Tông Cảnh, tìm đập thỉnh thịch, chỉ thấy vách đá khổng lồ phía trước như một con quái thú đang bỏ nhào lại, trong nháy mắt đã che hết toàn bộ tầm nhìn. Cô thiếu chút nữa là cất tiếng la lên, nhưng sau đó liền cảm thấy cơ thể mình bỗng nhiên nhẹ bẫng, đã bay hẳn lên rồi.

Vương Tông Cảnh mang theo cô bé xông thẳng lên vách đá giống như lần trước, dùng sức lực cực mạnh cố gắng nhảy lên cây tùng lùn mọc ở chỗ thấp nhất. Lưng có thêm vật nặng nên ít nhiều cũng có ảnh hưởng, khiến Vương Tông Cảnh xem ra không thể nhẹ nhàng thông dong được như trước, nhưng nó vẫn đủ sức nhảy tới gốc tùng, bàn tay tóm lấy cành tùng thô cứng trong nháy mắt. Vương Tông Cảnh khẽ quát lên một tiếng, đồng thời chân đạp lên vách đá mượn lực nhảy lên không một lần nữa.

Vách đá cứng rắn chớp qua ngay trước mắt, Tô Tiểu Liên há miệng vừa mới định la lên thì đã tắc tịt, ngoảnh vật xung quanh theo từng bước nhảy thì mình cũng càng lúc càng cách xa mặt đất, càng lúc càng nguy hiểm, trái tim cô bé đập điên cuồng tựa như chỉ lát nữa thôi là cô sẽ tuột tay từ trên lưng Vương Tông Cảnh rồi tòm xuống mặt đất chết ngóm.

Cô cảm thấy toàn thân mình đang run rẩy, cảm thấy mình không còn sức lực nào để tiếp tục, thậm chí cô còn cảm thấy mặc dù vẫn mở mắt nhưng bản thân đã sợ hãi tới cực độ rồi. Thế nhưng sau từng bước bay nhảy như khi vượn, mạnh mẽ thoát khỏi mặt đất xông lên leo trèo trên vách đá, cho tận tới khi đứng hẳn trên vách đá đó rồi, Tô Tiểu Liên mới phát hiện mình vẫn còn đang ôm chặt lấy Vương Tông Cảnh mà không bị tuột tay, cũng không bị rơi xuống dưới, thậm chí ngay cả mắt cô cũng không nhắm lại lần nào, cứ sợ hãi tới tròn cả mắt ra chứng kiến tất cả mọi việc phát sinh xung quanh.

Sau đó, cô đã ở trên đỉnh.

Hoa viên bên dưới vách đá lúc này trông bé nhỏ hơn nhiều, Tô Tiểu Liên hoàn toàn nằm phục trên tấm lưng rộng của Vương Tông Cảnh, không kìm được hơi thở hân hân, cho tới tận lúc này, cô thậm chí còn thấy phục lẫn chính mình, vừa thờ vừa không nhìn được cười: "Thật, thật lợi hại, đây là điều huynh nói đấy sao? Cao thế này mà huynh cũng lên được."

Vương Tông Cảnh cũng không tha cô bé xuống, vẫn cõng Tô Tiểu Liên đứng bên bìa rừng, bên cạnh bọn nó là vô cùng vô tận những gốc cổ thụ to lớn, từng gốc từng gốc cao vút thẳng tắp, dây leo to xanh chằng chịt rủ xuống khắp rừng tạo thành một quang cảnh rất tự nhiên.

"Bám chặt chưa?"

Nó mỉm cười có vẻ trong lòng cũng rất sung sướng, hơi ngoái lại hỏi Tô Tiểu Liên.

Tô Tiểu Liên xiết chặt tay, cười đáp: "Bám chặt rồi, bắt quá huynh còn định... sao aaa!"

Lời nói chưa kịp dứt thì thân hình cô đã chấn động suýt nữa rơi xuống đất, chàng trai đang cồng cô đây lại xông lên một lần nữa, như một con dã thú được trở về rừng thả sức chạy rong. Tô Tiểu Liên kinh hãi, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ của Vương Tông Cảnh, đồng thời ghé đầu sát bên tai nó, đón lấy những cơn gió càng lúc càng mạnh, la toáng lên:

"Huynh muốn đi đâu?"

Vương Tông Cảnh cười lên kha kha, trong tiếng cười xen lẫn sự hoang dại không kiêng dè bất cứ thứ gì, tựa hồ cùng lúc đó, nó đã cồng Tô Tiểu Liên chạy tới bên một gốc đại thụ ở trong rừng, tiếp theo lại nhảy mạnh một cú, cả người một lần nữa bay lên không y một con vượn, tứ chi như móng vuốt tiếp tục trèo lên trên như bay.

Đây tuyệt đối là chuyện mà Tô Tiểu Liên chưa từng trải qua, cho dù cô có nằm mơ cũng chưa từng mơ thấy luôn, khu rừng xung quanh dường như thoáng chốc biến thành to lớn vô cùng, còn cô chỉ giống như một con kiến nhỏ trốn sau lưng kẻ khác đang không ngừng leo lên trên. Vô số cành lá phát ra tiếng kêu loẹt xoẹt lướt qua bên thân, quét qua quần áo người ngắm, cái cây thẳng tắp mà ngày trước cô sẽ thấy là cao tới mức không thể tưởng, hiện tại lại biến thành một chiếc cầu thang lên thẳng trời.

Cô rất sợ hãi, so với lúc trèo lên vách đá còn sợ hơn nhiều, nhưng không hiểu sao cô vẫn lựa chọn việc bám chặt lấy người Vương Tông Cảnh, mở to mắt nhìn, tuy trái tim đập nhanh như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, tuy tay chân hầu như đều run lên bần bật, nhưng cô vẫn không chịu nhắm mắt.

Ánh nắng mặt trời mới mọc từ trên những kẽ lá um tùm trên đầu rơi xuống, như những đốm sáng vui vẻ nhảy múa trên thân cây không lồ rồi lướt qua người bọn họ. Vương Tông Cảnh cồng Tô Tiểu Liên càng leo càng cao, cao mãi, cho tới tận chỗ cao nhất của cây cổ thụ, sau đó mới chỉ về phía xa nói lớn:

"Muội xem kia!"

Tô Tiểu Liên mở tròn đôi mắt, ôm chặt lấy Vương Tông Cảnh phóng tầm nhìn xuống cả khu rừng rậm cùng dãy núi cao tít trời dài vô tận. Gió rất lớn, biến cây mệnh mang, sóng lá dăng trào tạo ra những tiếng vang ầm ầm, như rừng núi đang gào thét, như tiếng cả khu rừng đang hít thở vang vọng bên tai, như cùng thiên địa hòa thành một thể, như bầu trời cao thăm cắt tiếng ca.

Mênh mông vô tận, thiên địa vô cực, Tô Tiểu Liên chỉ cảm thấy giữa quang cảnh bao la rộng lớn này, lồng ngực mình cũng đột nhiên mở bung, không còn những uất ức dồn nén và đau đớn, một sự xúc động từ sâu trong tim trào dâng không sao kìm chế được. Cô bật cười rồi hướng về phía rừng sâu núi thẳm cất tiếng la vang lừng ngay bên tai Vương Tông Cảnh:

"Đẹp quá!"

Vương Tông Cảnh ngoái đầu lại, thái dương khẽ chạm vào má Tô Tiểu Liên, từ trên da truyền tới một cảm giác dịu dàng nhẹ nhàng. Tô Tiểu Liên tựa hồ cũng sống người, nụ cười trên môi còn chưa tắt, nhìn nó.

Vương Tông Cảnh nhếch môi gật đầu với Tô Tiểu Liên, sau đó dùng một nụ cười mà Tô Tiểu Liên nhìn phát quen, nói thật chậm rãi:

"Mới, bắt, đầu, thôi..."

Tô Tiểu Liên tròn mắt nhìn Vương Tông Cảnh, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành, nhưng không hiểu sao rõ ràng cảm thấy rất sợ hãi, mà cô vẫn không kìm được nụ cười, cười lớn tiếng và hơi run run, lắc đầu nói to:

Huynh, huynh muốn làm gì đây, a, sao lại ngã xuống, ngã rồi, ả cha, không xong, không xong rồi...."

Trong tiếng cười trong trẻo như chuông gió, ánh mắt cùng nụ cười không thể kiềm chế xen lẫn một chút kinh hãi ấy, vẻ xinh đẹp vô tình nở bung trong gió ấy, như một đóa hoa mỹ lệ nhất nở ra giữa rừng hè, tỏa ánh sáng đẹp đẽ và rung động lòng người nhất trên thế gian.

Vương Tông Cảnh cười cười nhìn cô, thả cánh tay đang bám vào thân cây, sau đó thân hình từ từ rơi xuống dưới. Tô Tiểu Liên ôm chặt lấy người nó, dù la hoảng những vẫn không nén được nụ cười, cho dù trái tim run rẩy cũng đã không còn cách nào khống chế được sự vui sướng của bản thân, cô cất tiếng la lớn nhưng thủy chung vẫn không chịu nhắm mắt.

Giữa tiếng la hoảng, giữa luồng gió đột nhiên trở thành mãnh liệt, bọn họ rơi xuống.

"A!....."

Tô Tiểu Liên không thể kìm được hét toáng lên, dùng toàn bộ sức lực ôm chặt lấy người Vương Tông Cảnh. Trong giây phút ấy, mọi sợ hãi trong lòng cô đột nhiên tan biến, dù cho cuồng phong quật vào mặt như dao cắt, dù cho từ trên cây rơi xuống như một hòn đá tuyệt vọng, cô vẫn chỉ cười, cười, và ôm chặt lấy thân hình của nó.

"*Xoẹt!*" Một tiếng động vang lên trong lúc Vương Tông Cảnh rơi từ tầng cây rơi xuống, đúng vào giây phút tưởng như tuyệt vọng đó, đột nhiên nó giơ tay vừa vặn tóm ngay lấy một sợi dây leo to bằng bắp tay rủ xuống bên cây đại thụ. Cái dây leo vốn thả xuống từ cây cổ thụ trong nháy mắt bị kéo căng ra, sau đó mang hai người về một đường cong tuyệt đẹp giữa chừng không, như con chim bay lượn trong không khí lao về phương xa.

Từ một tình thế tuyệt vọng đột nhiên bay lên, Tô Tiểu Liên đang ôm chặt Vương Tông Cảnh được trải qua một sự kích thích mà trong đời chưa từng có, trong vòng xoay chuyển tựa như vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt, cô luôn la toáng lên, nhưng nụ cười trên mặt từ đầu tới cuối vẫn không chịu tắt. Cứ ôm chặt như thế, cùng với chàng trai kỳ quái này tựa hồ đã biến thành một bộ phận của khu rừng rậm rạp cổ kính, nhìn hần giống con vượn một cách không sao tưởng tượng nổi, hai tay thay phiên nhau tóm lấy những sợi dây leo to tướng trong rừng, cực kỳ nhanh nhẹn đu từ cây này sang cây khác rồi lại bay vù sang một cây khác nữa. Vô số cây cổ thụ trong rừng tựa hồ biến thành chỗ vui chơi của bọn chúng, khắp nơi vang lên những tiếng la hét kỳ quặc làm náo loạn cả bầy chim, dọa kinh những động vật, làm toàn bộ bọn nó trở mắt ra nhìn loài người hình như đang bay.

Dường như, thời gian đã dừng lại vĩnh viễn.

Dường như, niềm vui sướng là vô cùng vô tận.

Dường như, cả đời này sẽ cứ như vậy, hòa nhập vào rừng sâu núi thẳm...

Ánh nắng sớm dịu dàng trải trên tán cây kèm những tiếng gió rít từ xa tới gần, Vương Tông Cảnh công Tô Tiểu Liên đu dây leo, bay băng băng từ trong rừng sâu ra, khi thân hình lao tới đỉnh cao nhất thì nó thả tay để mặc cơ thể bay về phía trước như con chim xuyên rừng, lướt qua cành lá rồi cuối cùng rớt xuống đỉnh ngọn cây cao nhất, người dựa vào thân cây, chân dẫm lên một cành cây mọc ngang to hơn bắp đùi, quay mặt về hướng đông.

Gió núi thổi qua, ngọn cây đầu cành chao đảo, ngay cả thân cây cũng khe khẽ lắc lư.

"Nghỉ một chút chứ?" Vương Tông Cảnh ngoái đầu lại cười nói. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Ừ!" Tô Tiểu Liên khẽ đáp ứng, nhưng vẫn không động đậy. Vương Tông Cảnh đợi một lát rồi nhìn cô bé về kỳ lạ, nhưng chỉ thấy Tô Tiểu Liên đỏ mặt thẹn thùng, nói lí nhí:

"Muội, lúc này ôm chặt quá, hiện tại không còn một tí sức lực nào, cả chân lẫn tay đều không động đậy nổi..."

Vương Tông Cảnh lắc đầu cười gượng, đưa tay gỡ cánh tay Tô Tiểu Liên đang ôm cổ mình ra, có điều vừa chạm tay vào liền phát hiện các ngón tay của cô bé này phát trắng bạch, cũng không biết là loại sức lực gì mà cánh tay sau khi bị cứng lại cứ ôm chặt lấy người nó cực kỳ chắc khiến nó phải tốn khá công mới tháo được tay của Tô Tiểu Liên ra, giải thoát được khỏi cái tình thế hơi cổ quái này.

Cứ ở tít trên cao như thế, Vương Tông Cảnh đỡ Tô Tiểu Liên từ từ ngồi xuống cành cây, lưng dựa vào thân cây để nó nắn bóp cánh tay của cô bé cho lưu thông máu, một lúc sau Tô Tiểu Liên mới chậm chậm hồi phục trở lại.

Nhìn Vương Tông Cảnh cúi đầu xoa bóp cánh tay mình một cách cẩn thận, Tô Tiểu Liên cũng không nói thêm gì, chỉ lẳng lặng nhìn nó.

Cho tới khi Vương Tông Cảnh xoa bóp được một lúc lâu, trán đã lấm tấm mồ hôi, cảm giác chắc cũng tương đối ổn rồi, vừa ngẩng đầu lên định nói đùa với Tô Tiểu Liên thì chợt sững người, miệng đã há ra lại ngậm lại. Chỉ thấy ánh nắng dịu dàng xuyên qua kẽ lá trên đỉnh đầu rọi xuống người cô bé, cô dựa lưng vào thân cây nhắm mắt một cách yên bình, bờ môi còn vương nụ cười yên tâm và sung sướng, lẳng lẽ ngủ thiếp đi.

Hơi thở của cô dài mà bình thản, cho dù lúc này chỗ của cô đang là đỉnh ngọn cây cao ngất, nếu người thường mà đứng đó sẽ sờn hết cả da gà tim run mặt tái, cho dù lúc này cây cổ thụ vẫn không ngừng lắc lư trong gió núi, cho dù bên dưới thân người bất quá chỉ là một cái cành cây to cỡ bắp đùi, thiếu cẩn thận một chút là sẽ lăn ngay xuống đất thành thịt vụn, nhưng khuôn mặt của cô không hề có một chút sợ hãi nào, dường như hiện tại chỗ cô ở chính là một chiếc giường thoải mái nhất và một giấc mơ ngọt ngào nhất trên đời. Cứ yên tâm mở rộng lòng, hoàn toàn tin tưởng tất cả mọi thứ xung quanh mà không hề e ngại.

Ngủ một cách yên lành...

Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn khuôn mặt cô bé, nhìn vẻ đẹp dễ mà cô vô ý lộ ra trong con mộng lành, nghe tiếng thở đều bình thản dường như đang vang ngay bên tai, giây lát sau, nó mỉm cười khẽ lắc đầu nhìn xung quanh, tiếp đó bé một cành cây trên đầu che đi một tia nắng đang rọi lên gò má trắng trẻo, để thân hình đang chìm trong giấc ngủ yên tĩnh ấy của cô được giấu vào trong bóng cây.

Khu rừng sâu dường như trong giây phút đó, cũng trở nên tĩnh lặng.

※※※

Trên Thông Thiên Phong của Thanh Vân Sơn.

Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi khắp từ máng rừng dưới chân núi lên tới tận đỉnh núi nguy nga sừng sững, vạn vật thế gian đều được chìm đắm trong ánh hào quang không hề có sự phân biệt. Nơi cao nhất của đỉnh Thông Thiên Phong chính là Ngọc Thanh Điện đồ sộ, là biểu tượng của cả Thanh Vân Môn, cũng là nơi cao nhất của cả dãy Thanh Vân Sơn kéo dài vạn dặm. Đứng ở nơi này ngay cả những đám mây trên trời mà người phàm tục ngưỡng vọng cũng bị đạp xuống dưới chân, có thể ngạo nghễ nhìn khắp Thần Châu.

Là tâm huyết của vô số các đời tiền bối Thanh Vân Môn, hao phí biết bao sức người sức của, Ngọc Thanh Điện đồ sộ như thiên cung trong truyền thuyết, cả tòa điện uy nghiêm và trang trọng, lộng lẫy thanh tú. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy ráng mây ngũ sắc bao phủ, tiên khí nghi ngút, thềm bạch ngọc thấu trời, vô số đỉnh đài, lầu các, cung điện liên tiếp nối nhau sừng sững trên đỉnh núi, trầm mặc mà vẫn mang ý khí kiêu ngạo nhìn xuống nhân thế, dường như đang thể hiện nét kiêu ngạo của Thanh Vân Môn suốt mấy ngàn năm.

Sâu trong Ngọc Thanh Thánh Điện, ở một chỗ không rõ tên, Chương giáo Thanh Vân đương nhiệm Tiêu Dật Tài chân nhân, thân mặc đạo bào xanh

thăm đang đứng một mình trong căn mật thất. Nơi này bốn phía đều không có cửa sổ, chỉ có một cái cửa đá đóng kín mít. Ngoài y ra thì không còn ai khác. Ở một bên căn phòng có đặt một cái bàn vuông bằng gỗ tùng thông thường, trên mặt bàn tựa hồ có đặt một vật. Còn ở phía trước trên nền đá xanh cứng rắn có một đào một lỗ vuông nhỏ khoảng ba thước, bên trong chứa đầy chất dịch đen sì đặc quánh rất đặc biệt, hơn nữa thỉnh thoảng từ trong lòng chất dịch nổi lên trên mặt cuộn cuộn những chuỗi bóng khí, ục ục giấy lát rồi vỡ tan ra hóa thành vô hình.

Trong không khí tựa như thoảng có một mùi vị rất cổ quái, hơi giống như cái mùi kỳ dị của lá cây mục rữa trong rừng sâu bị vùi trong đất khiến người người phải cảm thấy rất khó chịu. Bất quá lúc này Tiêu Dật Tài rõ ràng là không để ý tới cái mùi đó. Cặp mắt của y đang nhìn một loại thực vật rất quái dị mọc lên từ trong bồn dịch thể đen ngòm ấy, một cách rất cẩn thận và tỉ mỉ.

Một cái cây màu đen, đen từ ngọn tới gốc, từ thân đến lá, toàn bộ đều là màu đen thuần túy trông như một gốc cổ thụ đen thui quỷ dị. Cây mọc ra sáu cành, mỗi bên ba cái. Tận đầu ngọn mỗi cành lại có một đốm lửa màu xanh lét đang bốc cháy không một tiếng động.

Tiêu Dật Tài lẳng lặng nhìn cái cây kì dị đó, những đốm lửa xanh lét luôn cháy rất ổn định, trừ ngọn thấp nhất ở bên phải có một đốm lửa trông hơi mập phù, tuy trong mật thất không có gió, nhưng nó vẫn leo lét như một ngọn nến sắp tàn, run rẩy chao đảo không ngừng. Sắc mặt Tiêu Dật Tài dần dần biến thành rất ngưng trọng, ánh mắt vẫn luôn dõi theo ngọn lửa đang run rẩy, cứ thế một lúc lâu mà ngọn lửa đó tựa hồ vẫn không khỏi sắc, mà ngược lại càng thêm yếu ớt.

Khỏe mắt Tiêu Dật Tài như khẽ giật một chút, sau đó y rời ánh mắt không nhìn ngọn lửa xanh lét run run đó nữa, chỉ khoanh tay đứng cạnh cái bồn nhỏ nhắm mắt trầm tư. Giấy lát sau y xoay người đi tới cái bàn vuông bằng gỗ tùng, đưa tay cầm vật ở trên mặt bàn lên. Đó là một miếng gỗ hình vuông cũ kỹ, bên cạnh đã mòn vẹt, trên mặt gỗ lồi lõm lồi lõm chữ không phẳng, nhưng sờ sờ có thể thấy có vẽ một hình thù kỳ dị và những chữ ngoằn ngoèo không biết tên, nét bút rắn rỏi hữu lực, dường như ẩn chứa một bí mật cổ xưa bị vùi lấp bởi thời gian.

Mặt y dừng dừng nhìn một lúc, sau đó cất miếng gỗ vào trong tay áo, xoay người đi tới bên cửa, đẩy cánh cửa đá đi ra ngoài. Cách bên ngoài cửa chừng một trượng, có một người đang đứng đợi im lìm ở đó, chính là Minh Dương đạo nhân.

Lúc này hắn nghe thấy tiếng động liền ngừng đầu trông lại, thấy vị Chương giáo sư huynh đã ra khỏi mật thất liền vội vàng đi tới. Không đợi hắn cất tiếng hỏi, Tiêu Dật Tài đã nói giọng nhàn nhạt:

"Đệ hãy đi tìm Lục Tuyết Kỳ trưởng lão."

Minh Dương đạo nhân ngẩn người, gật gật đầu, nhưng vẫn không nhin được, hỏi: *"Sư huynh, trong các trưởng lão, Lục sư tỷ luôn không quản bất cứ chuyện gì, huynh muốn đệ tìm sư tỷ, nhưng nếu có chuyện gì gấp sao..."*

Nói được một nửa, Minh Dương đạo nhân đã thấy Tiêu Dật Tài chậm chậm lắc đầu, vẻ mặt thoáng hiện vẻ kỳ quái và phức tạp, sau khi trầm mặc một lát, y mới cất tiếng: *"Bảo đệ đi tìm Lục sư muội, là để chuyển một lời."*

Minh Dương đạo nhân ồ lên một tiếng, ngược đầu nhìn vị sư huynh chương giáo quyền trùm Thanh Vân, đợi y dặn dò.

Tiêu Dật Tài lại trầm mặc thêm một lúc nữa mới từ từ mở miệng: *"Đệ chuyển lời tới Lục sư muội, nói theo như ước hẹn trước đây mà huynh đã nói với cô ta, hiện tại đích xác có một chuyện rất quan trọng và khẩn cấp, huynh muốn trong ngày gần nhất tới Đại Trúc Phong một chuyến, bãi phỏng phu quân của cô ta."*

Thân hình Minh Dương đạo nhân thoáng động, vẻ mặt tỏ ra kinh ngạc tới ngẩn ngơ.

※※※

Dưới Thông Thiên Phong, trong khu rừng rậm cổ kính.

Cũng có thể vì thực sự quá mệt mỏi, Tô Tiểu Liên cứ ngủ mãi không dậy, qua mấy canh giờ, mặt trời đã lên giữa bầu trời mà vẫn không có động tĩnh. Vương Tông Cảnh ít nhiều cũng hiểu thiếu nữ này quả là quá mệt, nên không nữa gọi cô ta dậy, quyết định cứ đợi ở bên cạnh cô. Hơn nữa ở trên cây đại thụ trong khu rừng rậm này nó cũng cảm thấy rất thoải mái, ngoại trừ việc luôn phải chú ý tới Tô Tiểu Liên đang ngủ ngon lành vô lo vô nghĩ đem mọi áp lực đẩy hết cho người khác, thì nó cũng chẳng còn việc gì để làm.

Có điều đúng trong lúc ngồi trên cành cây cũng hơi nhàm chán, thì Vương Tông Cảnh chợt biến sắc mặt, chỉ cảm thấy trong lòng ngực trái tim đột nhiên nhảy tung lên như bị giáng một chùy thật nặng khiến cho nó không khỏi run rẩy, suýt nữa thì lộn từ trên cây xuống đất. May mà nó phản ứng kịp thời, đưa tay bám vào cành cây ổn định lại thân hình, nhưng trái tim nó vẫn nhảy phình phịch. Hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt Vương Tông Cảnh tỏ ra kinh nghi bất định, chần chờ giây lát rồi nhanh chóng thò tay vào trong lòng sờ mò lòi một vật ra trước mắt, chính là miếng ngọc quyết hình rồng mà nó mang về từ Thập Vạn Đại Sơn.

Lúc này miếng ngọc quyết hình rồng đó quả nhiên lại có biến hóa, không nói tới việc màu sắc trên thân lại hóa thành màu đỏ, dịch thể kỳ quái như máu bên trong ngọc quyết dường như cũng lại tuôn chảy lần nữa. Trừ chuyện đó ra, tựa như lần này ngọc quyết phải chịu sự kích thích còn mạnh hơn mấy lần trước, ngay cả hai con mắt trống rỗng trên đầu rồng của ngọc quyết lúc này cũng dần dần lóe lên hai đốm sáng màu đỏ nhạt, thoáng nhìn thì có vẻ như con rồng trên miếng ngọc quyết này đang sắp sống lại vậy.

Mặt Vương Tông Cảnh đầy vẻ ngạc nhiên, quan sát sự biến đổi kỳ dị của miếng ngọc quyết trong tay, gần như cùng lúc đó, tai nó đột nhiên nghe thấy sau lưng vọng tới một âm thanh trầm đục rất quái lạ, tựa như là tiếng rên xiết đau đớn do Tô Tiểu Liên phát ra.

Một luồng khí lạnh mang theo mùi máu tanh quỷ dị thỉnh thoảng từ phía sau tỏa ra mờ mịt.

—

(**) Nguyên văn chỗ này là: 丈二和尚摸不着头脑, (trượng nhị hòa thượng mạc bất trứ đầu não) lấy từ truyện cổ của Tàu. Thời cổ con người cao tám thước, tính cả giò tay lên thì khoảng một trượng. Có ông hòa thượng đầu trọc cao tới một trượng hai thước, khiến người ta không sao sờ vào đầu ông ta được. Ấn dụ nói tới một vấn đề mà mình không nắm bắt được, không tính toán được, không với tới được

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Hứa hẹn

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tô Tiểu Liên vẫn đang nhắm mắt ngủ chưa tỉnh, nhưng khuôn mặt vốn yên bình lúc này đã thoáng hiện vẻ đau đớn, đồng thời cơ thể, chân tay bắt đầu hơi run rẩy, mà cái không khí cổ quái kia lại chính từ trên người Tô Tiểu Liên phát ra.

Vương Tông Cảnh giật mình kinh hãi, vội vàng xích lại Tô Tiểu Liên muốn tìm nguyên nhân, có điều thân hình nó vừa động đây liền cảm thấy bàn tay nóng bừng, thì ra là từ miếng ngọc quyết hình rồng kia truyền ra. Gần như đồng thời, Tô Tiểu Liên đột nhiên co giật giống như có một con run rẩy vô hình vừa lướt qua thân, giây lát sau từ chân tới đầu đều rung lên bần bật, mùi máu tanh trong không khí cũng thành linh đậm đặc lên nhiều.

Khuôn mặt thiếu nữ không lâu trước đây còn đẹp đẽ an lành, hiện tại trông đã méo xeo. Vương Tông Cảnh trong lòng vừa kinh hãi vừa gấp gáp, nhưng lại không biết làm thế nào mới được. Nó nhào tới bên cạnh người Tô Tiểu Liên giữ chặt cô lại, tránh việc cô ta phải chịu đau đớn co giật ngay trong lúc ngủ không cẩn thận sẽ bị rơi xuống dưới gốc cây. Có điều khi bàn tay nó vừa nắm lấy cánh tay của Tô Tiểu Liên, còn cách qua lớp tay áo mà đã cảm thấy từ cơ thể Tô Tiểu Liên đột nhiên truyền tới một luồng khí lạnh lẽo như băng đầy hung hãn, suýt nữa cũng rét run cả người.

Vương Tông Cảnh lúc này lòng càng thêm kinh hãi, thầm nghĩ mình bất quá mới chỉ chạm tới da thịt cô bé qua lớp áo mà đã cảm thấy như vậy, thì cơ thể Tô Tiểu Liên còn khổ sở tới mức nào, khí lạnh trong người cô bé hoành hành ngang ngược thì còn đau đớn đáng sợ tới mức nào, chỉ nghĩ thế thôi đã khiến cả người lạnh run rồi. Trong lúc cấp bách, lại thấy vẻ đau đớn trên mặt Tô Tiểu Liên càng lúc càng đậm, thân hình càng run mạnh hơn, dường như trong giấc ngủ đang phải trải qua một cơn ác mộng ghê gớm. Vương Tông Cảnh cuống cả lên, liền dùng tay lay cô bé, thầm nghĩ vô luận thế nào cũng phải gọi Tô Tiểu Liên dậy trước rồi tính.

Một tay nó giữ lấy cánh tay Tô Tiểu Liên vì sợ thân thể cô trong lúc run rẩy co giật sẽ bị rơi xuống, tay còn lại thì lắc vai cô bé, gấp quá nó cũng quên thu lại miếng ngọc quyết hình rồng. Trong giây lát bàn tay cầm ngọc quyết của nó đã chạm vào vai của Tô Tiểu Liên, dùng lực đẩy một cái, đồng thời miệng kêu lên gấp gáp: "*Tiểu Liên, tỉnh dậy, mau tỉnh dậy đi.*"

Thân hình Tô Tiểu Liên động đây một chút, nhưng vẫn chưa tỉnh, có điều không hiểu vì sao cơ thể đột nhiên chấn động, giống như phải chịu một sự kích thích cực mạnh, đồng thời Vương Tông Cảnh cảm thấy lòng bàn tay lại nóng bừng lên, miếng ngọc quyết thành linh phát sáng, ánh đỏ bừng bừng, đặc biệt là chỗ hai con mắt của hình rồng trên miếng ngọc quyết lóe ra ánh sáng kỳ dị chưa từng thấy. Tương ứng với việc đó, thân hình Tô Tiểu Liên dường như sau khi co giật kịch liệt mấy lần thì vẻ đau đớn trên mặt ngược lại đã lui dần.

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên thu tay lại, khi đưa miếng ngọc quyết rời khỏi người Tô Tiểu Liên, tức thì ánh sáng lập tức mờ hẳn, độ nóng lúc trước cũng từ từ giảm đi. Nhưng thân thể Tô Tiểu Liên vừa mới yên được một chút lập tức lại bắt đầu run rẩy, vẻ đau đớn lại hiện lên trên mặt, đồng thời miệng phát ra những tiếng rên xiết tựa như đau khổ không chịu nổi.

Vương Tông Cảnh nhìn miếng ngọc quyết hình rồng trong tay mình một cách khó tin, giây lát sau nó lại nhìn khuôn mặt đầy đau đớn của Tô Tiểu Liên, nghiêng răng một lần nữa đưa miếng ngọc quyết áp lên vai cô bé.

Giữa khu rừng yên tĩnh, trên đỉnh ngọn cây, dường như có một tiếng gầm thét vô hình âm âm phát ra, cho dù cách một lớp áo Vương Tông Cảnh vẫn có thể cảm thấy một luồng sức mạnh thần bí chưa từng thấy từ thân thể Tô Tiểu Liên gầm gào xông ra, bằng vào tinh thần cho dù có đối mặt với yêu thú vẫn giữ được sự bình tĩnh của nó cũng phải cảm thấy rợn gáy.

Miếng ngọc quyết một lần nữa sáng lên, nguồn sức mạnh thần bí đó bị hút vào trong miếng ngọc, phảng phất như không bao giờ dừng lại. Đồng thời với việc đó, sắc mặt Tô Tiểu Liên nhanh chóng trở nên khá hơn, nét đau đớn nháy mắt biến mất, tựa hồ những luồng khí quý dị hoành hành trong người cô lúc này đều bị miếng ngọc quyết hình rồng đó hút hết ra ngoài. Còn Vương Tông Cảnh thì chỉ cảm thấy miếng ngọc trong tay mình càng lúc càng nóng, ánh sáng trên ngọc quyết cũng càng lúc càng mạnh, hào quang chỗ hai mắt rồng lại càng chói hơn.

Cứ kéo dài như một lúc lâu, Vương Tông Cảnh chợt cảm thấy miếng ngọc quyết trong tay hình như khẽ động đây, sau đó cũng không biết là do đã bị hút hết hay là đã mất liên hệ với miếng ngọc mà nó không còn cảm thấy được luồng khí quý dị kia nữa. Nhiệt độ trên miếng ngọc quyết chậm chậm giảm xuống, dần khôi phục lại bộ dạng cổ kính vốn có.

Có điều màu đỏ bầm của miếng ngọc quyết tựa hồ đã đậm thêm một chút.

Vương Tông Cảnh nhíu mày lẳng lẳng rút tay về, ánh mắt dừng trên miếng ngọc quyết giấy lát rồi ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Liên. Lúc này mặt mũi cô bé đã xuất hiện nụ cười yên lành trở lại, tựa hồ những đau đớn lúc trước vốn chưa từng phát sinh. Cặp mắt nhắm, môi hơi mím, phảng phất như trong giấc ngủ đang mơ được một chuyện vô cùng cao hứng mà đã lâu không thấy.

"Hi hi." Cô chợt bật cười trong con mông mị. Nụ cười ngây thơ ấy Vương Tông Cảnh trước giờ chưa từng thấy qua trên mặt cô. Vương Tông Cảnh ngẩn ra một lúc, nhưng không đợi nó nghĩ lung tung, miếng Tô Tiểu Liên đã phát ra một tiếng nhỏ rồi sau đó thân hình khẽ động dậy, từ từ mở mắt ra.

Lọt vào mắt cô là khuôn mặt đầy vẻ phức tạp của Vương Tông Cảnh, Tô Tiểu Liên nhìn nó hơi lạ lẫm rồi từ từ ngồi thẳng dậy, sau đó như nhớ ra chuyện gì, chợt ngẩng đầu nhìn trời, hỏi vẻ ngạc nhiên: "A, muội ngủ lâu thế cơ à?"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "Phải, ngủ rất lâu." Nó ngược đầu nhìn trời, ngẫm nghĩ giây lát rồi nói tiếp: "Huynh cảm giác chắc cũng ngủ được bốn năm giờ đấy."

Tô Tiểu Liên kêu "ừ" một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc, tựa hồ không ngờ tới mình lại có thể ngủ được dài đến thế. Bất quá giấc ngủ vừa rồi đối với cô mà nói rõ ràng là một chuyện rất có ích, lúc này Tô Tiểu Liên không những tinh thần thoải mái, sắc mặt cũng khá hơn rất nhiều, đồng thời nét ủ dột vẫn ẩn chứa trên mặt mày có thể thấy dễ dàng là đã giảm đi không ít, nhìn cả người cũng thấy là đã vui tươi lên nhiều rồi.

Vương Tông Cảnh chần chờ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Tiểu Liên, có một chuyện, huynh phải nói với muội."

Tô Tiểu Liên ngẩng đầu nhìn nó, hỏi: "Sao thế, Tông Cảnh ca ca?"

Vương Tông Cảnh thăm lựa lời một lúc, sau đó mới từ từ đem một màn mà nó chứng kiến vừa rồi nói lại cho Tô Tiểu Liên. Tô Tiểu Liên lắng nghe, thần sắc đang tươi cười dần dần nhạt mất, bất quá cô không cất tiếng ngắt lời Vương Tông Cảnh, mà chỉ trầm mặc lắng nghe.

Khi nghe thấy Vương Tông Cảnh kể mặt cô đột nhiên tỏ ra vẻ đau đớn, thân hình Tô Tiểu Liên rõ ràng run rẩy, không biết có phải nhớ lại chuyện gì đó không mà khi Vương Tông Cảnh sau cùng kể đến đoạn quái dị lúc miếng ngọc quyết hình rồng chạm vào cơ thể cô, đột nhiên phát sinh biến hóa khác thường có thể khiến cô bình yên trở lại, Tô Tiểu Liên càng mím chặt môi, ánh mắt lướt qua miếng ngọc quyết vẫn đang nằm trên tay Vương Tông Cảnh, chăm chú nhìn một chút sau đó từ từ cúi đầu.

Vương Tông Cảnh đợi một lát, thấy Tô Tiểu Liên vẫn có vẻ ngờ ngác tới xuất thần thì không nhịn được cất tiếng hỏi: "Tiểu Liên, vừa rồi muội ngủ rất cực là bị sao thế? Hay là muội mắc phải bệnh lạ nào đó?"

Tô Tiểu Liên lắc đầu, sắc mặt tỏ ra cay đắng, đáp khê: "Không phải đâu, Tông Cảnh ca ca, huynh đừng hỏi nữa." Dừng lại một chút, cô ngẩng đầu nhìn nó, nói tiếp: "Miếng ngọc quyết đó, huynh nói là lấy được từ trong Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương phải không?"

Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn cô bé giấy lát, chỉ cảm thấy cô bé này tuổi tuy nhỏ nhưng trên người quả thực có quá nhiều bí mật, khiến người ta nhìn không ra, hiểu không nổi. Bất quá mặc kệ thế nào, ít nhất hiện tại nó có thể cảm thấy được Tô Tiểu Liên đối với mình tuyệt không có ác ý, bởi vậy tới sau cùng, nó cũng đành thở dài một hơi, đáp: "Phải, chỗ đó là khu di tích nằm giữa một mảng rừng rậm ở sâu trong dãy Thập Vạn Đại Sơn, cũng không biết đã tồn tại từ bao giờ, huynh tình cờ nhặt được ở đó."

Tô Tiểu Liên im lặng gật đầu, một lúc sau cô nói giọng yếu ớt: "Tông Cảnh ca ca, chúng ta về thôi."

Vương Tông Cảnh nhíu mày, trong lòng cảm thấy như thế này có vẻ không ổn lắm, nhưng không biết nói thế nào cho phải, hồi lâu sau mới gật đầu đáp: "Được rồi."

Nói đoạn nó xoay người đưa lưng cho Tô Tiểu Liên: "Lên đi, huynh công muội xuống."

Cánh tay trắng trẻo mềm mại từ phía sau đưa ra, một lần nữa ôm chặt lấy nó, Tô Tiểu Liên sớm đã coi như người thân không có gì phải ngăn cách, cứ tự nhiên áp mặt vào lưng Vương Tông Cảnh, mũi trên áo hơi thở hân nồng ôn hòa và chắc chắn khiến cô từ từ nhắm mắt lại, lát sau mới lí nhí nói: "Đợi tương lai có cơ hội, huynh kể cho muội nghe về quãng thời gian trong khu rừng sâu đó, được không?"

"Được."

Vương Tông Cảnh dùng cả chân lẫn tay bám vào thân cây, bắt đầu tụt xuống, đồng thời miệng cười nói: "Nếu tương lai có cơ hội, không chừng huynh còn có thể dẫn muội tới khu hoang phế đó một chuyến chơi."

"Thật chứ?"

"Huynh gạt muội làm chi? Bất quá nhất định phải đợi chúng ta tu luyện có thành tựu, ít nhất cũng giống như các tiên bối có thể ngự kiếm phi hành lên trời xuống đất mới được cơ."

"Ồ..."

"Có điều trong khu rừng rậm đó, chỗ nào cũng có yêu thú, nguy hiểm cực."

"Vậy chờ khi nào chúng ta không sợ yêu thú nữa hãy đi."

"Kha kha, được."

Cứ nói chuyện qua lại như vậy, Vương Tông Cảnh mang Tô Tiểu Liên từ trên cây cỏ thụ tụt xuống đất một cách yên ổn. Lần này trông nó cẩn thận hơn nhiều, không còn bất cứ động tác nguy hiểm và kích thích nào nữa, chỉ thành thực thuận theo thân cây thẳng xuống mà thôi, còn Tô Tiểu Liên cũng rất ngoan ngoãn nằm phục trên lưng nó.

Khi hai người xuống tới mặt đất, Tô Tiểu Liên buông tay đứng thẳng trở lại. Lúc này đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ cảm thấy khu rừng đã khác hẳn so với lúc sáng sớm, những làn sương trắng nhàn nhạt đã tan đi hết. Ánh mặt trời tuy sáng nhưng đại bộ phận đều bị các tán cây um tùm cao vút như những chiếc tán che hết, đứng dưới gốc cây, con người cảm thấy đặc biệt nhỏ bé, cả khu rừng cũng hiện ra sâu thẳm thăm thẳm, chỗ nào cũng là cây cối tới vô cùng vô tận, cao chót vót, yên tĩnh và trầm mặc.

Vương Tông Cảnh nhìn lướt qua xung quanh một lượt, sau đó vẫy Tô Tiểu Liên rồi cất bước đi về một hướng. Tô Tiểu Liên hơi ngần ra nhưng cũng đi theo, đồng thời không nhịn được hỏi: "*Tông Cảnh ca ca, huynh biết đường?*"

Vương Tông Cảnh đáp lời về không để ý lắm: "*Đúng.*"

Tô Tiểu Liên đưa mắt nhìn quanh, chỉ cảm thấy trong khu rừng rậm này tựa hồ chỗ nào cũng giống nhau, toàn cây là cây, nào thấy đường đâu. Cũng không biết tại sao Vương Tông Cảnh lại chắc chắn như thế, bất quá cô cũng không vì nghi ngờ mà chần chừ, ngược lại còn bước đi nhanh hơn theo sát phía sau Vương Tông Cảnh.

Quả nhiên hai người đi trong rừng có một lúc thì Vương Tông Cảnh đã dẫn Tô Tiểu Liên đi ra tới bìa rừng, tìm được vách đá đã treo lên lúc trước.

Những cây tùng lùn mọc thành từng bụi, rễ đâm sâu vào trong kẽ đá, Tô Tiểu Liên lại nằm lên lưng Vương Tông Cảnh lần nữa, sau mấy lần nhảy nhót thì đã nhẹ nhàng trở về bên trong Thanh Vân Biệt Viện. Lúc này vốn chẳng còn là sáng sớm nữa, trong Thanh Vân Biệt Viện đã ồn ào huyền ảo và nhiều người đi lại, bất quá chỗ vách đá quả thực vẫn là một chỗ vắng vẻ. Khi hai người hạ xuống, xung quanh vẫn không có ai, vậy coi như chuyển trốn đi chơi này không bị tóm, trở về mà thần không biết quỷ không hay.

Đứng dưới vách đá, Tô Tiểu Liên nhìn quanh, sau đó gật đầu với Vương Tông Cảnh, nói: "*Tông Cảnh ca ca, muội về đây.*"

Vương Tông Cảnh ồ lên một tiếng, nhìn cô xoay người bước đi. Có điều vừa đi được mấy bước, Tô Tiểu Liên lại dừng chân, có vẻ hơi chần chừ rồi từ từ quay lại nhìn nó, một lát sau mới nói lí nhí: "*Tông Cảnh ca ca, cảm ơn huynh.*"

Cô dường như hơi e thẹn, khuôn mặt cũng thoáng ửng hồng, vô tình để lộ nét ngây thơ như lúc mới gặp, sau đó ngẩng đầu nhìn vào mắt cậu trai đó nói: "*Hôm nay, muội rất vui.*"

Vương Tông Cảnh bị cô ta nói làm cho hơi xấu hổ, chỉ xua tay cười ha ha.

Tô Tiểu Liên xoay người bước đi, lần này bước chân nhanh và nhẹ, tựa hồ cả người đã được thả lỏng, không còn vẻ đau khổ trầm uất nữa, cô vòng qua bụi hoa đi về hoa viên phía trước, bờ môi còn đọng một nụ cười.

Đúng lúc này, đột nhiên cô nghe thấy phía sau có tiếng gọi lớn: "*Tiểu Liên*" sau đó vọng lại một tràng tiếng bước chân, là Vương Tông Cảnh đang đuổi theo rất mau. Tô Tiểu Liên xoay người nhìn lại vẻ kinh ngạc, nói: "*Sao thế, Tông Cảnh ca ca, còn chuyện gì sao?*"

Trên mặt Vương Tông Cảnh có vẻ còn hơi do dự, bất quá giây lát sau vẫn cau mày nói: "*Lúc tối muội ngủ... ý huynh là muội bị mắc căn bệnh quái lạ này bao lâu rồi? Có phải đêm nào cũng bị phát tác không?*"

Sắc mặt Tô Tiểu Liên khẽ biến đổi, nhìn Vương Tông Cảnh im lặng rất lâu, sau đó mới lí nhí đáp: "*Vâng.*"

Vương Tông Cảnh lặng người một chút, đột nhiên giờ tay ra phía trước nói: "*Tặng, tặng cho muội cái này.*"

Ánh mắt Tô Tiểu Liên thoáng ngưng đọng, chỉ thấy trên bàn tay Vương Tông Cảnh giờ ra chính là miếng ngọc quyết hình rồng màu đỏ. Trong lúc đó, con mắt của cô tựa hồ cũng đang thu nhỏ lại, nhưng lại không đưa tay ra đón lấy, mặt thoáng hiện vẻ phức tạp, nói nhỏ: "*Tông Cảnh ca ca, ý tốt của huynh muội xin ghi nhận, nhưng mà miếng ngọc quyết này quá nửa là một bảo vật, muội...*"

"*Huynh giữ cũng vô dụng,*" Vương Tông Cảnh ngắt lời, đưa tay nắm lấy bàn tay cô, ấn miếng ngọc quyết vào trong lòng bàn tay, nói: "*Miếng ngọc quyết này rốt cục là vật gì, có phải bảo bối hay không huynh cũng chẳng biết, nhưng trước mắt nó không chừng có mấy phần công hiệu an thần định tâm. Lúc muội ngủ cứ đặt miếng ngọc quyết ở bên người, ắt sẽ được ngủ yên ổn, không chừng sẽ không phải chịu sự đau đớn kia nữa.*"

Thân hình Tô Tiểu Liên khẽ run, ngón tay trắng trẻo từ từ nắm chặt miếng ngọc quyết trong lòng bàn tay, nhưng dùng sức mạnh quá khiến ngay cả mấy khớp xương cũng trở nên trắng nhợt. Sau đó cô ngược đầu nhìn Vương Tông Cảnh, mở miệng định nói gì đó mà không nói ra được từ nào.

Vương Tông Cảnh nhìn bộ dạng của cô bé, mỉm cười lắc đầu: "*Được rồi, bất quá là một miếng ngọc quyết cũ rích thôi, không cần phải vậy. Ồ, hôm nay vừa đẹp là sinh nhật muội, vậy coi như là lễ vật chúc thọ của huynh đi.*"

Tô Tiểu Liên từ từ cúi đầu, nhìn miếng ngọc quyết trong tay, khóe mắt hơi đỏ lên, có điều lúc này cô vẫn kiềm chế được. Một lúc sau, cô tựa như hít thở thật sâu sau đó ngẩng đầu lên cười nhẹ, nói: "*Được, vậy muội cảm ơn huynh.*"

Dừng một chút, cô lại cất tiếng: "*Tông Cảnh ca ca, vậy sinh nhật của huynh là ngày nào, có thể nói cho muội biết không?*"

Vương Tông Cảnh ngẩn ra một chút, rồi cười đáp: *"Không cần đâu, sinh nhật của huynh đã qua rồi."*

"Rất cục là ngày nào?" Tô Tiểu Liên trông bộ dạng có vẻ rất nghiêm túc.

Vương Tông Cảnh gãi gãi đầu, chẳng còn biện pháp nào đối với cô bé quật cường này, đành cười đáp: *"Sinh nhật huynh là ngày mồng bảy tháng hai, quả thực đã qua lâu rồi mà."*

Tô Tiểu Liên im lặng gật đầu, thần tình trên mặt biến đổi liên tục, không biết trong lòng đang nghĩ tới điều gì, có điều nhìn sắc mặt cô dần trở nên kiên định, sau cùng dường như đã hạ quyết tâm, khẽ cắn môi ngược đầu nhìn Vương Tông Cảnh thốt: *"Tông Cảnh ca ca, muội hứa với huynh, sau này muội nhất định sẽ tặng huynh một lễ vật trân quý nhất."*

Nhìn vẻ mặt trịnh trọng của cô bé, Vương Tông Cảnh không hiểu sao lại cảm thấy rất buồn cười, không nhịn được lắc đầu cười toáng lên kha kha.

Mặt của Tô Tiểu Liên vẫn trịnh trọng như cũ, không hề vì phản ứng của Vương Tông Cảnh mà giận, cô chỉ lặng lẽ nhìn nó, nắm chặt miếng ngọc quyết trong tay. Khoảnh khắc ấy trong mắt cô, thiên địa thế gian đều biến thành xa xôi và hư ảo, duy nhất chỉ có cảm giác từ lòng bàn tay truyền ra là còn chân thật, hoặc cũng có thể là một chút hơi ấm của chàng trai đang cười sáng khoải trước mặt kia còn lưu lại trên miếng ngọc quyết ấy.

Cô nắm chặt bàn tay, như muốn đem miếng ngọc quyết đó hòa thành một bộ phận trên cơ thể.

"Cho dù tương lai ra sao..." Cô mỉm cười, chăm chú nhìn nó bằng vẻ ngây thơ cuối cùng của tuổi thiếu nữ, sự cuồng nhiệt trong thoáng chốc bùng cháy như ngọn lửa, vẻ nóng bỏng nhấp nháy ẩn trong cặp mắt bình tĩnh, thiêu đốt trong sâu thẳm của bản thân không để cho người khác biết được, là cảm giác bất chấp tất cả mà chỉ có riêng mình mới cảm nhận được, cô nghiêng răng thâm lặng nói với bản thân, nói với lòng mình, nói với chàng trai ấy:

"Muội hứa với huynh, nhất định sẽ làm một chuyện vì huynh, bất kể gian nan hiểm trở, cho dù phải đi ngược lại với thế nhân, cho dù thời gian đằng đẳng, cho dù thương hải tang điền, muội, nhất định sẽ nhớ!"

Muội,

Nhất định sẽ nhớ!

Vương Tông Cảnh cười quay đầu lại, nhìn cặp mắt của cô bé, có vẻ cũng không cảm nhận được gì, chỉ cười nói:

"Được rồi."

Tô Tiểu Liên lặng lẽ gật đầu, không nói thêm gì, chỉ nhìn nó sâu thẳm, sau đó xoay người bước đi, không quay đầu lại nữa.

Vạn vật trong đất trời, dường như cũng đang ngừng thở trong khoảnh khắc, dõi theo bóng dáng cô đi về phía xa.

※※※

Dưới thành Hà Dương, hai bên đường người đi qua lại có khá nhiều hàng quán nhỏ, tiếng rao hàng vang lên liên miên, chính là một cảnh tượng đầy ồn ào của thế tục. Phía xa là ngọn núi xanh nguy nga, sừng sững ngạo nghễ chọc thẳng vào trời mây, phảng phất như đang thể hiện sự uy nghiêm của tiên gia.

Trăm ngàn năm nay, thành Hà Dương chính là một thành trì bao quanh chân Thanh vân Môn, nơi này bách tính tôn sùng đạo giáo, ngưỡng mộ Thanh Vân. Thường thường nếu trong nhà có một người con cháu may mắn được vào làm đệ tử Thanh Vân Môn thì đã là một chuyện vui lớn làm rạng rỡ tổ tông rồi. Đặc biệt mấy năm nay Thanh Vân Môn mở ra Hội Thi Thanh Vân, xung quanh thành Hà Dương cũng có phong trào đưa con cháu tới, có điều quy củ của Thanh Vân Môn rất nghiêm khắc, cho tới nay cũng chưa từng nghe có mấy người vào được, nhưng sự kiện này vẫn là đại sự khiến tất cả hương thân phụ lão trong thành Hà Dương say sưa bàn tán.

Hôm đó, bên ngoài thành Hà Dương vẫn nhiệt náo như thường ngày, chỗ nào cũng thấy người đi đường qua lại, dưới một gốc cây hòe râm mát bên đường có không ít người ngồi đó hóng mát. Trong đám người có hai kẻ ngồi cạnh nhau, sắc mặt tướng mạo đều rất phổ thông, quần áo phục trang trên người cũng giống như những thương nhân vẫn thấy, đang tùy tiện ngồi trên một tảng đá xanh dài phe phẩy quạt như những người bình thường. Mặt bọn họ hướng về phía Thanh Vân, nhìn lên rặng núi phía xa, chỉ có ánh mắt thỉnh thoảng vô tình lộ ra tinh quang quan sát xung quanh đây về cảnh giác là điểm khiến hai người này trở thành hơi khác thường.

Qua một lúc sau, người trẻ tuổi hơn thấy hai bên không có người liền lầm bầm như đang tự nói với mình một cách điềm nhiên, đầu cũng không quay sang ngoắt đồng bạn: *"Sư huynh, nơi này vẫn chưa phải là Thanh Vân Sơn, chúng ta việc gì phải cẩn thận như thế?"*

Kẻ nhiều tuổi hơn cau mày, nhưng sắc mặt vẫn tỏ ra như thường, nói giọng nhàn nhạt: *"Chuyện quan trọng, chú ý nhỏ sẽ không sai lớn. Huống hồ nơi này cũng có thể coi là ngay dưới chân Thanh Vân rồi, vạn nhất lộ ra tin tức bị đám Thanh Vân kia phát giác ra, thì thành chúng ta đi may áo cưới cho kẻ khác hay sao?"*(*)

Tên sư đệ trẻ tuổi gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn một ngọn núi nguy nga sừng sững của rặng Thanh Vân Sơn, trong khoảnh khắc chợt như cảm khái, thờ dãi nói nhỏ về thềm thường: *"Thanh Vân Sơn này quả nhiên khi thể hùng mạnh, danh bất hư truyền, khó trách luôn được xưng là long mạch của Thần châu. Nhớ năm xưa các vị tiên bối của Thánh giáo chúng ta thực hiện chí lớn mấy lần vây công, đáng tiếc đều xôi hồng bóng không, thật là đáng tiếc đáng hận."*

Nói đoạn y quay đầu lại nhìn sư huynh, tiếp: "Sư huynh, huynh nói lần này chúng ta lên tiếm nhập bao nhiêu người vào đây, liệu có thể tìm được tòa Vân Điện kia không?"

Vị sư huynh lớn tuổi hơn chán chừ một lát, nhưng lại khẽ lắc đầu, hạ giọng đáp: "Cũng không chắc."

Tên sư đệ bắt đầu hơi căng thẳng, lại nhìn trái nhìn phải, xích lại gần sư huynh một chút, nói: "Sao thế sư huynh, chẳng lẽ bên trên có biến động gì hay sao?"

Kẻ sư huynh trầm mặc phút chốc, xem ra rất tín nhiệm vị sư đệ này nên cũng không có ý giấu hấn, hạ giọng: "Nghe nói tòa Vân Điện này chính là nơi ở của tiên nhân thời thượng cổ, theo truyền thuyết thì trong đó trân bảo vô số, có điều truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết thôi. Nếu thật là nơi ở của tiên nhân thời thượng cổ, cho tới giờ cũng phải trải qua mấy vạn năm rồi, đâu còn có thể lưu lại được thứ gì chứ? Thanh Vân Môn ở nơi này chỉ ít phải qua hơn hai ngàn năm mà trước giờ cũng không nghe nói có phát hiện gì cơ mà."

Tên sư đệ kia tỏ rõ sự thất vọng, quệt mép nói: "Vậy chúng ta mạo hiểm tiếm nhập vào, vạn nhất bị Thanh Vân Môn phát hiện ra chẳng phải là gặp xui xẻo à?"

Kẻ sư huynh bật cười đáp: "Đệ cũng đừng gấp, huynh nghe nói tin tức về Vân Điện là Môn chủ gặp cơ duyên xảo hợp trong Vạn Hoang Thánh Điện may mắn có được, có điều những lời lưu lại cũng không rõ nên khó mà tìm hiểu được vị trí cụ thể. Môn chủ cũng trắc trở mãi mấy lần mới đại khái xác định là nằm ở gần dãy Thanh Vân Sơn."

Tên sư đệ ngẫm nghĩ rồi đột nhiên như nhớ ra điều gì, ánh mắt chợt trở nên nóng bỏng: "Sư huynh, Môn chủ là nhân vật ghê gớm cỡ nào, mà sao lại để ý tới một tòa Vân Điện mơ hồ như thế, chẳng lẽ trong Vân Điện thực sự có kỳ trân dị bảo kinh thiên động địa gì đó hay sao?"

Kẻ sư huynh hít vào một hơi dài, lắc đầu đáp: "Chuyện này ta cũng không hiểu được, nghĩ đi nghĩ lại, chúng ta lên tiếm nhập nhiều người như thế nhưng không ai mà không nhận được mệnh lệnh nếu phát hiện tung tích của Vân Điện phải lập tức hồi báo, bí mật bên trong e rằng chỉ có Môn chủ mới biết thôi."

Tên sư đệ im lặng không nói, hồi lâu sau mới cười khò khò: "Nói thì dễ, dãy Thanh Vân Sơn này kéo dài cả vạn dặm, chẳng có chút đầu mối nào trong tay, làm sao mà tìm đây?" Y ngẩng đầu nhìn ngọn núi cao sừng sững như thanh kiếm, quệt mép nói tiếp: "Đừng nói tìm lâu hay chóng, kết quả tòa Vân Điện kia lại nằm ngay dưới chân Thanh Vân Môn thì chúng ta có mà lòi mắt!"

"Bỏ đi, bỏ đi" Kẻ sư huynh kia nạt y mấy tiếng, ánh mắt không hèn mà cũng nhìn về Thanh Vân Môn phía xa, miệng nở một nụ cười lạnh nói: "Thánh giáo chúng ta với Thanh Vân Môn có thể nói là huyết hải thâm thù, chưa chết chưa thôi. Năm đó Môn chủ đã phát lời thề độc Minh huyết trước tượng Thiên Sát Minh Vương trong Vạn Hoang Thánh Điện, đời này kiếp này nhất định phải tiêu diệt Thanh Vân Môn, hoàn thành đại nghiệp vinh quang của Thánh giáo ta."

Tên sư đệ vừa nghe thấy bốn chữ Thiên Sát Minh Vương tức thì sắc mặt trịnh trọng hẳn lên, nghe xong thần tình cũng lộ ra vẻ kích động khao khát, hạ giọng nói: "Thì ra môn chủ từng nói như thế à."

Kẻ sư huynh kia hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Thanh Vân Sơn đáp: "Năm xưa bản môn bất ngờ bị tiêu diệt, tuy là do yêu thú Nam Cương gây ra, nhưng Thanh Vân Môn trước đó cũng có đồ dầu vào lửa, Môn chủ luôn nhớ rõ trong tâm." Nói tới đây, y dừng lại một chút, rồi tiếp: "Được rồi, chúng ta tiến hành thôi. Trên Thanh Vân Sơn cấm vệ nghiêm ngặt, chúng ta hãy tìm một vòng bên ngoài trước một thời gian cái đã. Nếu ông trời rủ lòng thương nhìn trúng Thánh giáo ta, ắt sẽ có ngày kha kha kha kha..."

Trong tiếng cười lạnh trầm đục, hai người lại biến thành hai kẻ thương nhân qua đường không có gì bắt mắt, lẫn vào trong đám người phạm tục như nước chảy vào sông, lặng lẽ đi chuyển trong thành Hà Dương.

Ghi chú: (*) May áo cưới cho kẻ khác, ý nói việc mình làm vất vả lại để cho người khác hưởng. Cốc mò cò xoi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Linh Nhi

Sau một tháng, tình hình trong Thanh Vân Biệt Viện dần phát sinh biến hóa, ban đầu ai cũng tập trung tĩnh lặng tu hành, nhưng tới hiện tại thì đã có sinh khí hơn rồi, sớm tối đều có không ít người đi ra đi vào, suy cho cùng con đường tu đạo vốn không phải là chuyện một sớm một chiều. Cũng vì lúc đầu khi vừa lấy được Thanh phong quyết, đương nhiên ai cũng phải tĩnh tâm nghiên cứu, chứ bây giờ đại đa số đã đi vào quỹ đạo, mà tu luyện thì không thể quá sức, tuyệt đối không phải cứ tu luyện suốt mười hai canh giờ mỗi ngày đã là tốt mà ngược lại còn có hại cho cơ thể, cổ quá sẽ thành quá cổ, câu cảnh cáo này bất kể là môn nào phái nào cũng đều nhắc nhở rõ ràng.

Giao tiếp qua lại lâu ngày, hầu hết các đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân trong khoảng thời gian này đã dần quen nhau, gặp nhau nói cười liên thiên cũng nhiều hơn, cũng có thể coi là một cách giải trí trong những lúc không tu luyện. Hơn nữa trong Thanh Vân Biệt Viện, con cháu thế gia ở khắp chín châu trong thiên hạ rất đông, anh em họ hàng với nhau cũng là chuyện thường, đối đầu thù địch cũng có luôn, tuy không ai dám đánh đấm náo loạn trong này, nhưng tình thế so với lúc Hội Thi Thanh Vân mới bắt đầu thì đã náo nhiệt hơn nhiều rồi.

Nếu xét một cách cận kề, Vương Tông Cảnh ở Long Hồ Vương gia với Tô Văn Thanh của Lư Dương Danh Kiếm Lâu Tô gia ở phòng đối diện với nó, chính là một địch thủ minh tranh ám đấu. Nhiều năm qua ở U châu, Lư Dương Tô gia luôn áp đảo thế lực của Long Hồ Vương gia, có điều mấy năm gần đây Long Hồ Vương gia được Thanh Vân Môn ngầm trợ, thế lực tăng mạnh, tuy còn chưa sánh ngang được với Lư Dương Tô gia, nhưng đã theo sát và có đà thế chống đối, bởi vậy hai nhà chắc chắn là chẳng thể giao hảo được.

Lần này Lư Dương Tô gia rõ ràng nghi ngờ Thanh Vân Môn ngầm trợ giúp cho Long Hồ Vương gia, nhưng vẫn thừa dịp năm nay có Hội Thi Thanh Vân để đem hai con cháu xuất sắc trong nhà là Tô Văn Khang và Tô Văn Thanh tới Thanh Vân Sơn. Hành động này thể hiện ý đồ rất sâu xa, và dài hơi. Bất quá những chuyện minh tranh ám đấu tựa hồ chẳng ảnh hưởng gì tới hai người Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh. Tại sân số hai mươi ba đường Ất, sau một tháng, giao tình của hai người có thể coi như yên ổn, so với lúc mới gặp ngày trước thì quen thân hơn nhiều, hiện tại gặp nhau trong sân, hai người đều chào hỏi và nói mấy câu cười đùa. Trong lòng Vương Tông Cảnh cũng không có gì vướng mắc, mà xem ra Tô Văn Thanh có vẻ cũng chẳng nghĩ tới chuyện phân tranh của gia tộc.

Nhưng giao tình của hai người bọn họ đại khái cũng nhàn nhạt vậy thôi.

Ngày mồng năm tháng tám, trời tạnh ráo.

Hôm nay dậy rất sớm, Vương Tông Cảnh mở cửa phòng đi ra sân, vận động cơ thể một chút ở chỗ hai gốc liễu. Cũng vì mấy năm qua vốn tự do, nên Vương Tông Cảnh cảm thấy không quen với việc ở lâu trong phòng, tuy lúc tu hành nó có thể rất tĩnh tâm nhưng thời gian rảnh nó vẫn thích ra ngoài đi lại, hoạt động cơ thể, so ra thì đa số mọi người đều chịu khó ở trong phòng hơn nó nhiều.

Ở đâu không tính chứ ở trong sân hai mươi ba, Tô Văn Thanh tình tình xem ra cũng rất điềm đạm yên tĩnh, hầu hết thời gian đều ở trong phòng và rất thích tựa cửa sổ đọc sách. Mà Cừu Điều Tử ở trong phòng còn yên tĩnh hơn Tô Văn Thanh gấp bội, suốt thời gian dài như thế mà chẳng thấy hần ra khỏi cửa được mấy lần, cửa sổ cũng gần như bị đóng vĩnh viễn, cách tuyệt với thế giới bên ngoài, và cũng chỉ có kẻ ngây thơ đáng yêu, lại thích thăm hỏi không có kỳ điều gì như Tiểu Đình, thỉnh thoảng chạy qua quấy quả hần mới khiến mặt mày cái tên đầu gỗ này có thêm một chút sinh khí, bất quá cũng chỉ bỏ lờ ba la qua quýt mấy câu, xem ra có vẻ giống như hần không thể dành hết toàn bộ thời gian vào việc tu hành mới được vậy.

Trong những người còn lại, chỉ có tên béo Ba Hùng là nhiệt tình và quan hệ tốt, vậy mà tính kiên trì còn hơn cả Vương Tông Cảnh. Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Tông Cảnh cũng đành thâm cười khổ, có vẻ mình với Tiểu Đình cũng chẳng khác gì nhau, ngày nào cũng thích ra ngoài chạy nhảy.

Bé cổ, vurun vai rồi nhảy nhót mấy cái, cơ thể từ từ vận động, Vương Tông Cảnh cũng thấy thoải mái hơn nhiều, đồng thời mắt nó nhìn quanh sân, trừ căn phòng chữ Mộc mà Tiểu Đình ở vẫn mở toang cửa sổ như mọi ngày, cửa sổ ba căn phòng còn lại đều đóng chặt. Khi ánh mắt của nó lướt qua phòng chữ Thủy, bất giác thoáng động lòng, trong đầu liên liên tưởng tới Tô Tiểu Liên đang ở một chỗ khác trong Thanh Vân Biệt Viện.

Từ buổi chia tay ba hôm trước, mấy ngày liền Tô Tiểu Liên vẫn không tới tìm nó, cũng không rõ miếng ngọc quyết hình rồng liệu có áp chế được quái bệnh của cô ta thật hay không. Nhớ tới khuôn mặt trắng nhợt của Tô Tiểu Liên hôm ấy, lòng Vương Tông Cảnh không khỏi lo lắng và hơi do dự, không biết có nên kiếm lúc nào qua thăm cô bé hay không.

Đang lúc nó nghĩ tới xuất thần thì có người chọt từ bên ngoài đi vào sân hai mươi ba. Vương Tông Cảnh ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng thấy hơi kỳ quái, lúc này còn sớm mà đã có ai tới đây nhỉ? Có điều vừa nhìn thấy thì nó đã ngăn người ra, có tới hai người đứng ở ngoài cổng, một lớn một nhỏ. Một vị thiếu phụ phong tư dung mạo cực kỳ đẹp, người mặc một bộ quần áo lụa màu hồng, thắt lưng bằng dây lụa đỏ màu hổ phách, tóc búi cao, mặt tựa hoa đào, miệng cười nhẹ, ánh mắt như nước khiến trái tim người ta phải đập mạnh.

Tay phải cô ta có dắt một bé gái trông khuôn mặt xinh xắn như tạc bằng bạch ngọc và hơi giống cô, tuổi tuy còn rất nhỏ nhưng có thể dễ dàng nhận thấy đây chính là một mầm mống nhân rồi. Hiện tại, nó đang hiếu kỳ nhìn đồng nhìn tây khắp sân như đang tìm kiếm gì đó.

Lúc Vương Tông Cảnh nhìn thấy đứa bé, tức thì nhận ngay ra đó chính là con bé Tề Tiểu Huyền mà lần trước khi Vương Tế Vũ dẫn mình lên Thúy Bình tại Thông Thiên Phong chơi có gặp nó chơi đùa cùng Tiểu Đình. Nghe tỷ tỷ khi ấy giới thiệu thì cô bé này thân thể không nhỏ, phụ thân nó chính là nhân vật số hai của Thanh Vân Môn hiện tại, Tề Hạo trưởng lão, còn mẫu thân tên gọi là Điều Linh Nhi, cũng là một cao thủ nổi danh trong Thanh Vân.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh lại nhìn về phía vị thiếu phụ mỹ lệ bên cạnh Tề Tiểu Huyền, thấy ánh mắt cô ta cũng đang nhìn mình, giây lát sau thì gật đầu mỉm cười hỏi nó: "*Tiểu huynh đệ, chúng tôi tới tìm người, xin hỏi ở đây có đứa bé nào tên là Trương Tiểu Đình không?*"

Tề Tiểu Huyền ở bên cạnh liền xoay đầu nhìn qua, thấy Vương Tông Cảnh thì "úy" lên một tiếng, đôi mày thanh bé xíu trên khuôn mặt nhỏ xinh xắn hơi nhíu lại, hình như cảm thấy vị đại ca này như gặp ở đâu rồi. Vương Tông Cảnh chân chữ một chút rồi chỉ căn phòng chữ Mộc đáp: "*Nó ở bên đó.*"

Tề Tiểu Huyền hoan hô một tiếng, thoát khỏi tay thiếu phụ rồi thuận theo hành lang bên cạnh chạy tới chỗ phòng chữ Mộc. Thiếu phụ đó cũng đành bật cười đi theo sau, thốt: "*Chạy chậm thôi, Tiểu Huyền, đừng có gấp.*"

Tề Tiểu Huyền chạy một mạch tới chỗ phòng chữ Mộc rồi đẩy cửa, cửa phòng được đóng bằng then cài bên trong, không đẩy ra được, gõ cửa hai tiếng bên trong cũng không có động tĩnh gì, Tề Tiểu Huyền bắt đầu gõ, xoay đầu nhìn thấy cửa sổ bên cạnh đang mở liền chạy tới tính nhìn vào trong phòng. Có điều vì nó còn quá nhỏ, người còn chưa cao tới bậc cửa sổ, cho dù kiễ đầu ngón chân lên cũng chỉ nhìn thấy có tí xíu. Cô bé gấp quá quay người vẩy tay với thiếu phụ đang đi theo:

"Mẹ, mẹ, mau qua đây bế con."

Vương Tông Cảnh cũng đi từ sân tới, nghe cô bé gọi thì biết được vị thiếu vụ xinh đẹp này chắc là Điền Linh Nhi mà tỷ tỷ kể đây. Người ta đều nói trong tu đạo có thuật giữ nhan sắc, người có đạo hạnh cao thâm thường đều có khả năng giữ vẻ đẹp thanh xuân cả trăm mấy chục năm. Trông ngoại hình của Điền Linh Nhi đẹp đẽ như vậy, so với thể tục, bằng mắt thường mà nhìn bắt quá chỉ như con gái hai mươi mấy tuổi là cùng. Quả nhiên đạo thuật của tiên gia ảo diệu vô cùng.

Bên kia Điền Linh Nhi cười nhẹ bước tới, trước tiên từ cửa sổ nhìn vào bên trong một lượt, lắc đầu sau đó cúi người bế Tiểu Huyền lên. Đầu Tê Tiểu Huyền vừa vượt qua bậc cửa sổ, nhìn rõ tình hình bên trong căn phòng tức thì bật cười hi hi:

"*Tiểu Đình ca ca, Tiểu Đình ca ca...*"

Vương Tông Cảnh đứng một bên cũng nhìn vào, chỉ thấy trong phòng có hơi lộn xộn, bàn ghế đều đổ ngang đổ ngửa, Tiểu Đình với Đại Hoàng cùng nằm trên giường gỗ, vẫn đang ngủ khì khì, thỉnh thoảng còn chớp chớp miêng không biết là trong mơ ăn được thứ gì ngon, ngoài ra thì không thấy con khi lông xám đâu hết. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Vương Tông Cảnh trong lòng cảm thấy kỳ quái, con khi Tiểu Hôi này trước giờ vẫn theo sát Tiểu Đình với Đại Hoàng rất ít khi tách lẻ ra, sao lúc này lại không thấy nhỉ? Ánh mắt nó quét qua các chỗ khác trong phòng, nhưng chỉ thấy trống rỗng, tuyệt không thấy bóng dáng con khi xám đó đâu.

Đúng lúc ấy, bên dưới thân hình to vạm của Đại Hoàng bên cạnh Tiểu Đình đang nằm ngủ về đầy khoa trương, da thịt đột nhiên động đậy, một cái đầu nhỏ từ dưới bụng chồm ra, chính là Tiểu Hôi. Ba người đứng ngoài cửa sổ đều ngẩn ra. Chỉ thấy Tiểu Hôi không biết tại sao lại bị Đại Hoàng đè lên trên, thân hình ngọc ngà khó khăn lắm mới chui ra được, ngồi trên giường liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ có hơi nghi hoặc về việc tại sao hôm nay lại đột nhiên có nhiều người đến chỗ cửa sổ nhìn ngó đến thế, sau đó gãi gãi đầu, rồi xích lại gần bụng Đại Hoàng ngoác miệng ngáp một cú rõ dài.

Tê Tiểu Huyền ở trên bậc cửa sổ liên tiếp gọi: "*Tiểu Hôi, Tiểu Hôi, ngoan, mau giúp ta gọi Tiểu Đình ca ca đi.*"

Con khi lông xám lại nhìn về phía cửa sổ thêm lần nữa, nhưng ngoẹo đầu chẳng lý gì tới cô bé cả.

Tê Tiểu Huyền nổi giận, khuôn mặt nhỏ đỏ lựng lên, giọng nạt nạt nói: "*Con khi chết tiệt, sau này không cho mày đồ ăn nữa!*"

Ở bên ngoài cửa sổ, Điền Linh Nhi mỉm cười lắc đầu, nhanh nhẹn đưa hai tay vào trong, nhét Tê Tiểu Huyền qua cửa sổ vào thẳng trong phòng. Tê Tiểu Huyền hoan hô một tiếng, vừa đứng vững là chạy ngay tới chỗ cửa phòng mở toang cửa ra, sau đó lại chạy tới bên giường trừng mắt nhìn Tiểu Hôi đang ngơ ngẩn ngẩn, nói giận:

"*Tránh ra.*"

"*Chi chi chi chi...*" Tiểu Hôi kêu lên mấy tiếng nhỏ, xem ra có vẻ không phục, bất quá cô bé này rất lợi hại, nhanh nhẹn dứt khoát đẩy luôn con khi lông xám sang một bên, sau đó nắm lấy cánh tay Tiểu Đình vẫn đang ngủ khò, dùng sức lắc lắc, cười nói: "*Tiểu Đình ca ca, mau dậy thôi, em tới chơi với ca ca này.*"

Cái đầu của Tiểu Đình ật qua ật lại, còn chưa có bao nhiêu phản ứng thì Đại Hoàng ở bên cạnh đã giật mình dậy, ngược đầu chó to tướng lên nhìn lại, rồi lập tức cao hứng sủa "*Uâu Uâu Uâu*" mấy tiếng liên, tiếp đó nhảy khỏi giường chạy vụt tới bên cửa, đưa đầu cọ cọ vào chân Điền Linh Nhi vừa mới bước vào về rất thân thiết.

Điền Linh Nhi mỉm cười cúi xuống vỗ vỗ vào đầu Đại Hoàng, bàn tay trắng nõn dịu dàng xoa bóp lông trên đầu con chó mấy lần, nói nhẹ: "*Đại Hoàng, lâu rồi không gặp nhỉ.*"

"*Ưư...*" Miệng Đại Hoàng phát ra những tiếng nho nhỏ, cái đuôi vẫy liên hồi.

Trên giường, dưới sự lay gọi của Tê Tiểu Huyền, Tiểu Đình rốt cục cũng tỉnh, ngồi dậy mắt mũi tèm lem, trước tiên há miệng ngáp một cú giống y như Tiểu Hôi, sau đó mới ngẩn ra nói: "*Tiểu Huyền, em sao lại tới đây?*"

Tê Tiểu Huyền sung sướng đáp: "*Em đến chơi với ca ca, Tiểu Đình ca ca. Thời gian vừa rồi ca ca chạy xuống chân núi, chẳng ai chơi với em cả, hay là ca ca về trên núi ở đi, không thì em chẳng gặp ca ca được.*"

Tiểu Đình xua tay, khuôn mặt mồm mỉm làm ra cái bộ dạng giàu sang cũng chẳng lay được lòng son, nói lớn: "*Không được, ca ca đã hứa với mẹ rồi, nhất định phải ở đây nguyên một năm mới xong.*"

"*Xì*". Một tiếng bật cười từ phía Điền Linh Nhi phát ra ở bên cửa, Tiểu Đình ngó qua bên đó, hình như lúc này mới phát hiện Điền Linh Nhi cũng ở đây, trông nó có vẻ hơi xấu hổ, đưa tay xoa xoa cái đầu tròn của mình cười hi hi: "*Di Linh, sao đi cũng tới thế?*"

Điền Linh Nhi trừng mắt với nó, nhưng trong mắt vẫn đầy vẻ yêu thương, đi tới đưa tay ra nhéo tai Tiểu Đình, cười mắng: "*Còn không phải tại Tiểu Huyền ngày nào cũng muốn tới chỗ con chơi hay sao, con cho rằng ta tới thăm thằng nhóc hư đốn như con à?*"

Tiểu Đình rụt đầu lại, cười xòa nói: "*Con biết rồi, di Linh tốt với con nhất mà...*"

"*Phi*" Điền Linh Nhi nạt nó, quay đầu nhìn căn phòng, tuy chưa tới mức mọi chỗ đều ngập rác, nhưng cũng loạn xà ngầu cả, không khỏi lắc đầu, nói:

"Không hiểu mẹ con nghĩ gì, mà lại để một đứa nhóc như con một mình xuống chân núi ở nữa."

Tiểu Đình trông có vẻ rất có nghĩa khí, đứng dậy nói giọng đặc ý: "Chuyện này không trách mẹ con được, là con đi xin cha con, nói nịnh cả nửa ngày cha con mới đành phải đồng ý, sau đó thì cha lại đi nói với mẹ. Chính vì thế mẹ con mới lập ước định với con, nếu đã đi thì nhất định phải ở đây học nguyên một năm."

Điền Linh Nhi bĩu môi, nói vẻ không vui: "Cha của con, nó là vô dụng nhất đấy."

Tiểu Đình không tán thành, nhìn Điền Linh Nhi vẻ khinh khỉnh nói: "Dì Linh, sao đi lại nói cha con thế?"

Điền Linh Nhi giơ tay ra gõ vào đầu Tiểu Đình, cười mắng: "Thằng quỷ con, làm cái bộ dạng gì thế. Nói cho con hay, lúc nhỏ cha của con nghe lời đi nhất đấy có biết không, đi bắt nó làm cái gì là nó đều làm ngay, trước giờ không cần hai lời."

Tiểu Đình mặt đầy hoài nghi, nhìn Điền Linh Nhi hỏi: "Thật chứ?"

Điền Linh Nhi trừng mắt với nó, đáp: "Tiểu tử thôi, lời của ta mà cũng không tin ư?"

Tiểu Đình ngoảnh sang bên nhìn trời, lâu bà lâu bầu: "Dì nói cha nghe lời mẹ đương nhiên con tin ngay, chứ nói cha con nghe lời đi ấy à, hừ hừ hừ..."

"Tiểu tử thôi!" Điền Linh Nhi nhắc bóng Tiểu Đình đặt lên đùi mình, sau đó dùng sức tét hai tét vào cái mông mồm mồm của nó, "ngươi muốn tạo phản hả!"

"Ái cha! Ái cha!"

"Hi hi hi hi..."

Hai tiếng kêu la xen lẫn với tiếng Tiểu Huyền cười trên đầu khổ kẻ khác phát ra, Tiểu Đình mặt mày nhăn nhó, tránh né nhảy ra ngoài ôm mông kêu: "Con sai rồi, dì Linh, cha con nghe lời đi nhất đấy."

Điền Linh Nhi ngăn ra một chút, sau đó gượng cười, lắc đầu nói: "Xú tiểu tử, ngươi, ngươi cũng gió chiều nào che chiều đấy quá đi. Thật là chẳng giống cha ngươi gì hết, từ nhỏ tính tình đã ngậy ngô cổ chấp, sao lại sinh ra một tên tiểu quỷ tinh nghịch như ngươi chứ."

Tiểu Đình cười hi hi đáp: "Dì Linh, đi khen con thông minh đó ư, cái đó đương nhiên rồi, cha mẹ con đều nói con thông minh từ nhỏ mà, cha còn nói trí thông minh này nhất định là từ mẹ con đấy."

"Thôi thôi thôi, mấy lời này thì nói ít thôi," Điền Linh Nhi bực bội nói gằn, "Ai mà chẳng biết cha ngươi thương nhất là đứa con trai, yêu nhất là bà mẹ xinh đẹp cực kỳ kia của ngươi chứ."

Nói đoạn cô ta đứng dậy, quay đầu nói với Tề Tiểu Huyền: "Tiểu Huyền, con ở đây chơi với Tiểu Đình ca ca, muộn thì ra cổng tìm Vân tỷ tỷ, nhờ tỷ ấy đưa về nhà, biết chưa nào?"

Tề Tiểu Huyền cười hi hi gật đầu, trông vô cùng đáng yêu, so với đứa bé trong tranh vẽ còn đẹp hơn mấy phần, đáp: "Biết rồi ạ, thưa mẹ."

Điền Linh Nhi lại dặn dò Tiểu Đình: "Tiểu Đình, trông em cẩn thận, không được bắt nạt em."

Tiểu Đình "A" lên một tiếng, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Dì Linh cứ yên tâm, con đó giờ đều không có bắt nạt Tiểu Huyền mà."

Điền Linh Nhi hài lòng gật đầu, xoay người đi một mạch ra bên ngoài, nghe tiếng bước chân trên đường thì đã ra khỏi sân rồi.

Thấy Điền Linh Nhi đã đi xa, Vương Tông Cảnh đứng mãi bên ngoài lúc này mới đi vào phòng, trong năm người tại sân này, thời gian qua thì Vương Tông Cảnh với Tiểu Đình là có giao tình tốt nhất, tuy tuổi tác chênh lệch nhưng Tiểu Đình tinh nghịch cổ quái, hoạt bát hiếu động lại chính hợp với tính Vương Tông Cảnh, hai đứa khá là hợp cạ, ngoài những lúc tu luyện thì thường hay tiếp Tiểu Đình đùa nghịch một phen.

Thấy Vương Tông Cảnh đi vào, Tiểu Đình liền bật cười nói: "Vương đại ca, đại ca tới rồi."

Vương Tông Cảnh gật đầu, đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười nói: "Tiểu Đình, lúc nào cậu cũng phải dọn phòng đi chứ, trông chỗ cậu loạn quá."

Tiểu Đình gật gật, nói vẻ không quan tâm: "Được rồi, em đợi lúc nữa rồi dọn." Nói xong thì đi tới bên giường, đến chỗ cái gối lật qua lật lại mấy lần, lôi ra một cái bình ngọc, mở nút bình dốc xuống tay, từ trong bình lăn ra một viên thuốc màu vàng óng, nó quăng ngay vào miệng nhả nhả mấy cái rồi nuốt luôn. Đồng thời quay người nói với Vương Tông Cảnh: "Vương đại ca, đại ca muốn ăn một viên không?"

"A, Đại hoàng đan."

Một tiếng kêu vang lên, thì ra là Tề Tiểu Huyền từ bên kia chạy lại giơ tay ra: "Em muốn ăn một viên."

Tiểu Đình lại rút tay, giấu cái bình ngọc về lắc đầu đáp: "Không được, không thể cho em ăn được, với lại loại thuốc này ở chỗ mẹ em còn nhiều hơn, sao không đi xin mẹ em ấy?"

Tề Tiểu Huyền trẻ môi, nói: "Mẹ em nói rằng tuổi em còn nhỏ gì gì đó, rồi là sức thuốc của Đại hoàng đan quá mạnh, đại loại thế, không cho em ăn."

Tiểu Đình khinh khinh nói: "Vậy càng không được, mẹ em cũng nói như vậy, ca ca mà cho em ăn không chừng bị mẹ em biết, cái mông ca ca lại phải chịu khổ."

Tề Tiểu Huyền không nghe, cứ bám riết đòi, Tiểu Đình vẫn không cho, tới sau cùng Tiểu Huyền giận trẻ môi hừ một tiếng, chạy sang bên tự kỷ đồ một mình. Tiểu Đình cũng chẳng quan tới cô bé, chỉ cười hi hi quay sang nói với Vương Tông Cảnh: "Vương đại ca, đại ca có muốn ăn một viên không?"

Vương Tông Cảnh đoán viên Đại hoàng đan này chắc quá nửa là linh đan do cha mẹ hai đứa bé này luyện chế ra, liền lắc đầu, ngẫm nghĩ lại một chút rồi nói: "Phải rồi, Tiểu Đình, nói tới chuyện này, bình thường đại ca đâu thấy cậu ăn Tích cốc đan nhỉ? Đợt trước không phải mỗi người đều được phát một hồ lô hay sao?"

Tiểu Đình nghĩ một chút rồi trả lời: "Em không cần mà."

Vương Tông Cảnh hỏi về kỳ lạ: "Vi sao? Loại thuốc đó rất tốt đấy, ăn một viên không những cả ngày không thấy đói bụng, mà đối với tu hành cũng có ích lợi nữa."

Tiểu Đình thành thực đáp: "Lúc em xuống núi, mẹ em có nói với em, đám Tích cốc đan này đều là hàng loại hai do Tăng sư thúc xuất ra, công hiệu tầm tầm thôi, chỉ tốt hơn chút xíu với các loại thuốc thông thường, nếu có thể không ăn thì đừng."

Vương Tông Cảnh đang cầm lại một cái ghế chuẩn bị ngồi xuống, nghe thấy vậy suýt đánh rơi cái ghế xuống đất, hồi lâu sau mới nhìn Tiểu Đình đang cười ha ha mà mặt buồn tười. Tiểu Đình chạy tới chớp chớp mắt, giờ cái bình ngọc ra cười: "Vương đại ca, không ăn à?"

Vương Tông Cảnh nói về coi thường: "Thì làm một viên!"

Tiểu Đình cười kha kha, từ trong bình ngọc dốc ra một viên Đại hoàng đan đưa cho Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh đưa tay đón lấy, giờ lên trước mắt quan sát, chỉ thấy cả viên Đại hoàng đan này có màu vàng cam, so với Tích cốc đan cũng không khác mấy, để xa đã ngửi thấy một mùi thơm nhẹ nhẹ, hít vào mũi liền cảm thấy đầu óc chấn động, tinh thần có vẻ khá lên một chút, quả nhiên là linh đan diệu dược khác hẳn bình thường.

Vương Tông Cảnh vừa định nuốt vào, thì chợt nhớ ra lúc sớm mình đã ăn một viên Tích cốc đan rồi, chán chừ giây lát rồi đem viên Đại hoàng đan cất vào trong ngực, thầm nghĩ chẳng dễ gì có được một viên linh đan, không nên lãng phí mới phải.

Cất xong quay đầu lại, nó vừa định cảm ơn Tiểu Đình thì thấy Tiểu Đình đã chạy tới đầu bên kia của căn phòng, đứng ở chỗ Tiểu Huyền đang đổi. Tề Tiểu Huyền quay lưng lại, quay mặt vào bức tường trẻ môi nắm tay, xem ra quả là giận thật rồi. Bất quá Tiểu Đình đã chạy qua, cười hi hi bên tai cô bé nói mấy câu, ban đầu Tiểu Huyền còn không thèm đáp lời, nhưng nói một lúc thì Tiểu Huyền chịu quay lại, nói thêm mấy câu nữa thì cô bé phì cười. Hai đứa nhóc lại đùa nghịch, chuyện không vui vừa rồi đã quẳng lên tít chín tầng mây luôn, cứ đuổi nhau loạn xạ ở trong phòng. Đằng sau và bên cạnh chúng nó còn có Đại Hoàng với Tiểu Hôi thỉnh thoảng cũng xen vào đùa nghịch, nhất thời trong phòng vô cùng náo nhiệt.

Vương Tông Cảnh nhìn chúng cũng chẳng biết làm thế nào, nhưng cũng rất yêu thích hai đứa nhỏ ngây thơ hoạt bát này, nó lắc đầu, vừa vận nhìn thấy trên bàn bên cạnh bày đủ thứ linh tinh liền thuận tay sắp xếp lại. Có điều không đợi nó thu dọn được đằng hoàng thì Tề Tiểu Huyền đã đuổi theo Tiểu Đình chạy qua bên cạnh nó, Tiểu Đình vung tay nhảy nhót đầy về khoa trương, hét lên be be, thuận tay gạt luôn mấy bộ quần áo trên bàn xuống đất.

Vương Tông Cảnh lộn mắt đứng thẳng người dậy, cũng lười thu dọn thêm lần nữa, ở bên cạnh, con khi Tiểu Hôi đột nhiên từ một chỗ khác nhảy vù lên mặt bàn, quay đầu lại ngó Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh cũng đưa mắt ngó lại, chỉ thấy trong ánh mắt con khi này có vẻ khôi hài mà lại khá thâm thúy, cũng không biết trong đầu con khi này đang nghĩ gì, hơn nữa con khi cũng chỉ nhìn vậy một lần rồi lại nhảy đi. Vương Tông Cảnh cau mày nhìn đám Tiểu Đình đùa nghịch một hồi mà vẫn không có dấu hiệu dừng lại nghỉ, liền nghĩ thôi ra ngoài trước cho xong. Khi nó vừa đứng dậy định chào qua Tiểu Đình một câu rồi về thị ánh mắt vô tình chợt dừng lại ngay trên mặt bàn.

Vừa rồi sau khi mấy bộ quần áo bị gạt xuống, trên bàn liền lộ ra một góc bìa quyền sách màu vàng nhạt, trông có hơi bị quăn nhàu. Trái tim Vương Tông Cảnh chợt đập mạnh, khoảnh khắc đó trong lòng nó thậm chí ngay bản thân mình cũng không hiểu đang nghĩ tới điều gì, bất giác cứ thế ngồi xuống, ánh mắt chăm chăm nhìn vào góc quyền sách này. Giây lát sau, nó hít vào một hơi, đưa tay lôi quyền sách đó ra.

Thanh phong quyết.

Trên tấm bìa màu vàng của quyền sách viết ngay ngắn ba chữ mà nó cực kỳ quen mắt, ba chữ đó suốt thời gian qua nó đã nhìn vô số lần, thế nhưng lúc này, ánh mắt nó lại có vẻ mù mịt, nhìn góc giấy bị quăn không nói không rằng, ngờ ngẩn tới xuất thần...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kỳ tài

Những âm thanh vui vẻ của hai đứa trẻ đang chơi đùa vẫn thỉnh thoảng từ phía xa vọng lại đầy ngây thơ và hạnh phúc, khiến tâm tình người nghe tựa hồ cũng tốt lên nhiều. Trở về trong phòng mình, Vương Tông Cảnh ngồi xuống trước bàn, trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn quyển sách được xếp ngay ngắn, đó là quyển Thanh phong quyết của nó.

Mở sách ra, lẳng lặng đọc từng trang từng trang, cũng giống như vừa mới rời tại phòng của Tiểu Đình nó đã không nhìn được giờ quyển sách của thằng nhóc ra, lẳng lặng đọc từng dòng chữ ghi chú gạch xóa ở bên cạnh, lúc này trong đầu nó đang hình thành một sự đối chiếu tương ứng rành mạch với quyển sách trước mắt mình đây.

Giờ tới trang cuối cùng, gấp sách lại, đầu mày Vương Tông Cảnh nhăn tít, sắc mặt cũng có mấy phần do dự. Qua một lúc lâu, nó rút cục cũng thờ phào một hơi, lắc đầu như cố hất văng những ý nghĩ xưa mãi không tan đó ở trong đầu, sau đó quay trở lại cái giường gỗ từng ở trong phòng, chiếu theo nguyên văn của pho công pháp Thanh phong quyết bắt đầu tu luyện.

Thanh phong quyết chính là một pháp quyết tu hành tuân tự chú trọng việc củng cố căn bản, bất kể là lời lẽ hay là cách thức tu luyện đều rất đơn giản, dễ hiểu và rõ ràng. Đặc biệt là tầng đầu tiên giới thiệu những căn bản tu luyện một cách chính xác như thở nạp, hô hấp, tư thế, vận khí, chu thiên... cho dù là người rất bình thường cũng có thể trong một thời gian là học xong và nắm vững. Vương Tông Cảnh vốn không phải là kẻ ngu ngốc, ngược lại đầu óc có thể coi là sáng lạng, một tháng qua, nó đã luyện xong tầng thứ nhất từ lâu, bắt đầu tu luyện tới tầng thứ hai của Thanh phong quyết.

Kỳ thực, đối với đại đa số người, tầng thứ hai của Thanh phong quyết mới đích xác là bước chân đầu tiên đi vào con đường tu đạo, từ đây trở đi, kẻ tu hành bắt đầu sẽ hấp nạp thiên địa linh khí vào trong cơ thể, vận hành đi qua tất cả các kinh lạc khí mạch toàn thân, rèn luyện mình để tăng tiến tu hành, cứ như vậy người sẽ có đạo hạnh sâu dần để tu luyện những loại công pháp đạo thuật cao thâm hơn, từ đó dần dần tham ngộ đạo pháp thiên cơ, tìm lấy đạo trường sinh.

Bất quá trước mắt, Vương Tông Cảnh đương nhiên vẫn là một kẻ mới, trình độ thấp tới mức không thể thấp hơn được nữa, nó ngồi xếp bằng trên chiếc giường gỗ từng, sau vài lần hít thở sâu thì bắt đầu theo phương pháp trầm tâm, tĩnh khí, ngưng thần nhanh chóng tiến vào trạng thái chuyên tâm tĩnh trí như nhập định vậy, đồng thời bằng vào phương pháp ghi trong Thanh phong quyết, dùng huyết bách hội trên đỉnh đầu từ từ bắt đầu hấp nạp một chút thiên địa linh khí.

Người mới tu đạo, ban đầu chỗ khó nhất hầu hết đều là việc cảm nhận cái thiên địa linh khí mà bình thường nhìn không thấy, sờ không ra đó. Cái gọi là *"trùng triệt vô hình, vô sở bất tại, mục bất khả thị, duy tâm năng xúc"* (trong suốt vô hình, không đâu không có, mắt không nhìn thấy, chỉ lòng cảm được) chính là chỉ tới thiên địa linh khí mà những người tu đạo cực kỳ coi trọng. Vương Tông Cảnh vừa mới tu luyện trong thời gian ngắn, phải ngưng thần tĩnh khí cảm nhận một hồi mới dần dần nắm được một chút xiu linh lực, sau đó chậm rãi vận hành công pháp, đem linh khí đưa vào người, qua huyết bách hội vào trong cơ thể hóa thành một tia khí mát lạnh như tơ, bắt đầu từ từ di chuyển theo kinh lạc khí mạch.

Tia linh khí này thực sự rất yếu, cho dù có đi vào kinh lạc trong cơ thể thì cũng vẫn như vậy. Phải biết người phạm có rất nhiều các cảm giác khác nhau, nhìn bằng đạo lý phạt môn thì đó chính là ma chướng bên ngoài ngăn cản lực thức, cách nhìn của đạo gia thì ôn hòa hơn một chút, nhưng việc giảng giải những chỗ tu luyện lại hết sức tập trung, bởi vậy sẽ dễ cảm ứng thiên địa, dễ hấp nạp linh khí hơn. Các loại cảm giác của cơ thể con người như đau đớn, ngứa ngáy, chua xót, buồn bã... đều ảnh hưởng tới việc cảm nhận tới tia linh khí yếu ớt này, chỉ hơi phân tâm một chút là sẽ dễ dàng mất đi sự không chể tía linh khí đó, mọi nỗ lực lúc trước đều thành mây khói.

Cho nên thường người tu đạo vốn ưa yên lặng ghét ồn ào, đạo lý chính là ở đó. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Vương Tông Cảnh lúc này đang ngưng thần tĩnh khí, tập trung tinh thần vào tia linh khí kia ở trong cơ thể, không chể nó một cách cực kỳ cẩn thận, dựa vào công pháp ghi trong Thanh phong quyết chậm chậm đưa qua các khí mạch kinh lạc, đi hết toàn thân một lượt là hoàn thành một vòng chu thiên theo lời của đạo gia.

Cứ tu luyện như vậy chừng một canh giờ, Vương Tông Cảnh mới thả lỏng người thở phào một hơi, chậm rãi mở mắt ra. Tia linh khí yếu ớt đó dưới sự điều khiển của nó đã đi hết một vòng chu thiên trong người, hoàn thành một lượt tu luyện. Hiện tại nó chỉ cảm thấy thân thể so với ban đầu chẳng có gì khác biệt, nhưng tinh thần thì mệt mỏi vô cùng. Cũng khó trách, bộ não luôn phải căng thẳng ngưng thần tĩnh khí một cách cẩn thận, tập trung không chể linh khí trong người, lý nào lại không mệt.

Bất quá trong Thanh phong quyết cũng đã nói rõ, người mới tu luyện thường thường đều như vậy, đó gọi là vạn sự khởi đầu nan. Còn về tư chất tu đạo cao hay thấp, quả nữa là có thể thấy ngay ở lúc bắt đầu này, nếu người bẩm sinh đã không thể cảm nhận được linh khí, đương nhiên không cần nói tới, cho dù có thể cảm nhận một chút thiên địa linh khí, nhưng nếu kẻ nào không chịu được kiêu ngạo lâu một chỗ, hoặc là kẻ vì tinh thần mệt mỏi dẫn tới ý chí không vững thì thường cũng khó mà tiến bộ trên con đường tu đạo.

Vương Tông Cảnh đứng dậy vươn vai hoạt động cơ thể, liền cảm thấy khá hơn một chút. Có điều bắt đầu tu luyện tới nay mới được hơn một tháng, ảnh hưởng đối với thân thể của Thanh phong quyết vẫn chưa thấy có điểm nào tốt rõ rệt, ngược lại còn khiến nó cảm thấy hơi mất mát. Con đường tu đạo dài đằng đẵng, ngàn dặm hiện tại mới chỉ đi được bước đầu tiên mà thôi, đạo lý này tuy trong lòng Vương Tông Cảnh hiểu rất rõ, nhưng mà nó khao khát đại đạo lâu rồi, lại thấy qua mấy tràng đầu pháp kinh thiên động địa, thực lòng càng khao khát hơn.

Trong lúc vô tình, đầu nó lại hiện lên pho Thanh phong quyết đã sửa đổi của Tiểu Đình, những chữ chú giải bên cạnh bám riết lấy tâm trí hần cực kỳ ngoan cố, xưa mãi không tan được. Vương Tông Cảnh khẽ nhủ mầy, trầm mặc suy nghĩ, kỳ thực những ngày qua nó từng nhiều lần suy xét vấn đề này, theo lý thuyết mà nói thì pho công pháp đó là do phụ thân của Tiểu Đình sửa cho chính con trai mình, đương nhiên sẽ không thể có vấn đề gì, lẽ nào hồ

dữ lại ăn thịt con? Mà cái điểm khác biệt lớn nhất giữa pho Thanh phong quyết sửa đổi với công pháp nó đang tu luyện lại chính là ở phương pháp hấp nạp thiên địa linh khí.

Thanh phong quyết chính thống phải theo tuần tự từng bước mà tiến dần, chỉ dùng một chỗ huyết bách hội để hấp nạp linh khí, người mới tu đạo thu linh khí vào trong cơ thể cực ít cho nên công hiệu ắt cũng rất tầm thường. Đương nhiên cũng còn tùy người, nếu là người bình thường sau khi tu luyện Thanh phong quyết một tháng thì cũng có cảm giác hơi hơi có ích lợi, cơ thể nhẹ nhõm, nhưng thân thể Vương Tông Cảnh đã khỏe mạnh hơn người, lại trải qua ngâm tẩm bằng máu của Kim Hoa Cổ Mãng, kích lạc khí mạch trong cơ thể cũng đã được cường hóa, thành ra ngược lại thấy những ích lợi thu được với mình chẳng được bao nhiêu hiệu quả.

Đạo lý trong đó Vương Tông Cảnh hiện tại ắt không hiểu được, cũng chính vì vậy mà trong lòng nó không khỏi có hơi nóng ruột. Phải biết Hội Thi Thanh Vân chỉ có thời gian một năm thôi, mà số lượng người tham gia đông đến thế, trong đó cũng có không ít kỳ tài tuấn kiệt, nghe nói còn có cả đồng con cháu thế gia được trợ giúp ác liệt, như nó mà muốn sau một năm có thể bộc lộ tài năng thuận lợi bái nhập vào Thanh Vân Môn, quả thực khá là khó khăn.

Nhưng trước mắt nó lúc này lại đột nhiên xuất hiện một lựa chọn khác không ngờ tới. Pho thanh phong quyết đã được vị phụ thân thần bí của Tiểu Đình kia sửa đổi, lý lẽ trong đó rất ghê gớm, trực tiếp đem phương pháp hít thở thổ nạp căn bản nhất sửa đi, biến cách thức hấp linh khí tuần tự chậm rãi thành việc vừa mới tu hành đã mở hết khiếu huyết toàn thân, chỉ cần cảm ứng được thiên địa linh khí là hút hết sạch vào trong cơ thể, tổng vào kinh lạc khí mạch, sau đó cứ thế mà tuần hoàn theo vòng chu thiên.

Sự khác biệt trong đó đương nhiên là cực kỳ lớn, chuyện khác không nói, riêng linh khí hút vào trong cơ thể sợ rằng đã gấp mười lần theo cách chính thống rồi, loại đạo pháp tu hành nhanh chóng như thế liệu có vấn đề gì không? Điểm vướng mắc trong lòng Vương Tông Cảnh cũng chỉ có chỗ này thôi.

Có điều... mặt Vương Tông Cảnh như giãn ra, bất giác nhìn về hướng bên kia bức tường, nó ở đây do dự không quyết chứ Tiểu Đình ở bên kia thì tuyệt đối không có băn khoăn nhiều thế, nhất định chiếu theo pháp môn mà cha nó đã đưa đề tu luyện, cho tới hôm nay tựa hồ cũng chẳng thấy có điểm gì khác lạ, vẫn nhảy nhót tung tăng cả ngày, cười hi hi ha ha cực kỳ vui vẻ.

Linh khí vào trong cơ thể càng nhiều, nếu có thể vận công đi hết vòng chu thiên thì đương nhiên hiệu quả sẽ càng lớn, đạo lý này không có gì là khó hiểu. Hiện tại Vương Tông Cảnh đang đấu tranh dữ dội trong lòng, cảm giác như bên tai có một giọng nói luôn dụ dỗ nó, lại nghĩ tới số lượng tuyển chọn khắc nghiệt vào sang năm khi Hội Thi Thanh Vân kết thúc, hơn chín trăm người lấy có bốn mươi, áp lực đó quả thực chẳng phải nhỏ.

Có nên thử một chút theo cách mới không?

Nếu chẳng may thành công thì sao?

Nếu thành công, ắt đạo hạnh bản thân sẽ tiến nhanh hơn kẻ khác rất nhiều, khả năng có thể lưu lại bái nhập vào Thanh Vân Môn sau một năm đương nhiên cũng lớn hơn. Ngày đó lúc rời Long Hồ Thành ở U châu, bản thân mình có khác gì đã bị đuổi khỏi Long Hồ Vương gia đâu, ngoại trừ bái nhập vào Thanh Vân Môn, thực sự cũng chẳng thấy còn con đường tu đạo nào tốt hơn nữa.

Hay là đánh cược một lần?

Nhưng nếu thua cược thì sao, liệu có phát sinh chuyện gì bất ngờ?

Nó tuy đã trải qua rất nhiều chuyện, thậm chí tuổi còn nhỏ đã phải vượt qua vô số thời khắc sinh tử, nên tính tình cũng kiên định hơn những đứa trẻ khác rất nhiều, nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là một thiếu niên mười bốn tuổi, hiện tại trong lòng do dự không quyết, nghĩ mãi tới đau hết cả đầu.

※※※

Cứ như vậy trải qua không biết bao lâu, Vương Tông Cảnh cảm thấy ở lý trong phòng thật là bức bối, liền đi tới bên cửa sổ dùng sức đẩy một cái, cánh cửa mở ra đánh "bình", một luồng không khí trong lành ủa tới, khiến tinh thần nó thoáng phấn chấn.

Ánh nắng giữa mùa hè chiếu chói chang cả khoảng sân, không khí mang hơi nóng nực, bất quá Thanh Vân Biệt Viện dựa lưng vào núi, lại nằm ngay bên cạnh khu rừng rậm nên ở bên trong cũng không khó chịu lắm, đặc biệt là hai góc liễu trong sân cảnh lá um tùm lay động theo gió, màu liễu xanh non cũng có mấy phần mát mẻ. Lúc này đã tới giữa trưa, bên kia phòng chữ Mộc vốn ồn ào cũng đã yên tĩnh, hai đứa nhóc chắc nó đùa mệt quá phải nghỉ rồi. Ngoài ra thì cả tòa viện cũng rất yên tĩnh, có điều khi ánh mắt Vương Tông Cảnh lướt qua thì chợt ngẩn người. Chỉ thấy ở một góc hành lang gần đó có một người đang đứng, lại là tên Cừ Điều Tử bình thường không thấy lộ mặt.

Nghe thấy tiếng cửa sổ bên này mở, Cừ Điều Tử cũng đang quay đầu nhìn lại, mắt đối mắt với Vương Tông Cảnh, trông y có vẻ hơi ngơ ngác. Bất quá thời gian qua, hai người cũng có thể coi là đã có quen biết, Vương Tông Cảnh mỉm cười trước, gật đầu chào y.

Cừ Điều Tử chân chừ một chút, cố gắng rặn ra một nụ cười đầy vẻ gượng gạo, cũng gật đầu với Vương Tông Cảnh bên này.

Vương Tông Cảnh cười cười, biết tính người này cô độc và hơi cổ quái, bình thường cũng không thích nói chuyện nên không có ý nói nhiều. Ai ngờ hôm nay Cừ Điều Tử này trông lại có vẻ không giống trước đây, thần tình trên mặt hơi do dự nhưng vẫn tiến lại tới trước cửa sổ phòng Vương Tông Cảnh gọi một tiếng: "Vương huynh."

Hai người nhìn nhau qua cửa sổ, Vương Tông Cảnh bất giác có hơi lạ lẫm, thật không ngờ tới Cừ Điều Tử lại chủ động sang nói chuyện, nó gật đầu đáp: "Cừ huynh, có chuyện à?"

Cừu Điều Tứ trầm ngâm một lát, vẻ mặt khá trịnh trọng, cất tiếng nói: *"Tại hạ mạo muội, có một chuyện về việc tu luyện muốn thỉnh giáo, xin Vương huynh vui lòng chỉ cho."*

Vương Tông Cảnh ngẩn cả người, thốt: *"Tại hạ cũng vừa mới bắt đầu, đâu biết gì đâu, Cừu huynh xin cứ nói, nhưng e rằng tại hạ không giúp được huynh thôi."*

Cừu Điều Tứ lặng lẽ gật đầu, lông mày nhíu chặt tựa hồ trong lòng đang có một vấn đề dồn nén đã lâu, nói: *"Xin hỏi Vương huynh, huynh hàng ngày tu luyện công pháp Thanh phong quyết, tổng cộng có thể luyện được mấy vòng chu thiên?"*

Vương Tông Cảnh nhíu mày nhìn Cừu Điều Tứ, chỉ thấy khuôn mặt thường ngày khó đăm đăm như gỗ của y lúc này lộ ra vẻ do dự hiếm thấy, tựa hồ vấn đề đó phen này đã khiến y rất phiền lòng. Cái gọi là mỗi một ngày tu luyện được mấy chu thiên, chính là hỏi nó một ngày có thể tu luyện được mấy lần, bởi ngay cả cây cỏ cũng còn có lúc phải mỏi, đặc biệt là sau khi tu luyện đạo pháp được một vòng chu thiên, vì phải ngưng thần quá lâu, rất hao tổn tâm lực tinh thần khiến người ta cảm thấy vô cùng mệt, với trạng thái như thế gần như không thể nào tiếp tục luyện lần thứ hai. Nếu gắng gượng khổ tu, thường thì khi không chế linh khí đi chuyển trong cơ thể sẽ lực bất tòng tâm, nửa đường hỏng hết công phu còn chưa tính, không chừng còn vì hao tổn tâm lực tinh thần quá lớn làm hại tới cơ thể, nhẹ thì đổ bệnh, nặng thì phát điên mà chết.

Việc kiêng kỵ này trong quyển Thanh phong quyết cũng viết rất rõ ràng, đồng thời trong quyển sách đó cũng ghi rõ, khi mới bắt đầu tu luyện, mỗi ngày tốt nhất không nên tu luyện quá hai vòng chu thiên, hơn nữa mỗi lần tu luyện tốt nhất cũng nên cách nhau hai canh giờ trở lên để tâm lực tinh thần có thể hồi phục, đem lại kết quả tốt hơn. Chờ tới sau này tu hành sâu dần, công pháp đã có tiểu thành mới có thể căn cứ vào tình trạng bản thân mà tiến hành điều chỉnh.

Vương Tông Cảnh tu luyện trong thời gian qua, đích xác mỗi ngày đều tu luyện hai vòng chu thiên, bất quá bản thân nó cảm thấy có hơi bất mãn, thân thể nó khỏe mạnh hơn người thường nhiều, một chút mệt mỏi sau khi tu luyện với nó mà nói, hồi phục lại là việc quá nhẹ nhàng, bởi vậy nó cũng từng suy xét xem có nên tăng thêm một chu thiên nữa không. Bất quá lúc này Cừu Điều Tứ đột nhiên hỏi tới, Vương Tông Cảnh thoáng động lòng nghĩ lại chuyện đó, nhưng miệng vẫn đáp:

"Tại hạ cứ theo như lời trong sách, mỗi ngày tu luyện hai lần, sao thế, Cừu huynh chẳng lẽ có kiến giải gì à?"

Cừu Điều Tứ ngẩng đầu nhìn nó, định nói lại thôi, thần tình trên mặt có hơi cứng ngắc. Vương Tông Cảnh thầm thấy kỳ lạ, không biết tên quái nhân này rốt cục định nói gì đây, tự nhiên đi hỏi một câu không đầu không đuôi thế. Nó đang định hỏi xem thì chợt nghe thấy ở cổng sân vọng tới một tiếng gọi:

"Kha kha, trùng hợp vậy, hai người lại cùng ở đây cả."

Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở cổng có một tên béo người mặc áo đơn, trông mờ mờ hồ hồ kê đây đó, đang không ngừng đưa tay quạt trán, miệng cười ha ha tiến lại, chính là Ba Hùng ở phòng chữ Thô.

"Nóng chết được, nóng chết đi được, cái thời tiết ma quỷ này..." Mặt Ba Hùng trông đỏ au, cả khuôn mặt béo đầy những mồ hôi, miệng thì liên tục thoáng không ngừng: *"Thanh Vân Sơn đây sao nóng thế chứ, so với ở bên Lương châu chỗ tại hạ thì nóng hơn quá nhiều."*

Vừa nói vừa đi lại gần, Ba Hùng lại lau mồ hôi, tiếp: *"Mấy người đang nói chuyện gì thế?"*

Tên béo xuất thân từ Lương châu này tuy tướng mạo rất bình thường nhưng tính cách lại rất tốt, đối xử giao hữu với người có thể gọi là cao thủ bẩm sinh. Trong hơn một tháng qua, Vương Tông Cảnh thỉnh thoảng đi cùng với hắn ra ngoài thấy dọc đường tên béo không ngừng chào hỏi, cũng không biết đã quen được bao nhiêu người rồi nữa, quan hệ rộng tới mức khiến người ta á khẩu, ngay cả người tính tình cô độc như Cừu Điều Tứ cũng lộ mặt cười với Ba Hùng, nói:

"Tại hạ đang thỉnh giáo Vương huynh một nghi hoặc trong việc tu luyện, muốn hỏi huynh ấy rốt cục một ngày có thể tu luyện mấy lần?"

Vương Tông Cảnh cười qua cửa sổ: *"Không sai, bất quá tại hạ cũng chỉ tu luyện theo như sách, một ngày hai lần, huynh béo thì sao?"*

Ba Hùng tốt tính, đối với việc Vương Tông Cảnh gọi nó là huynh béo cũng không hề phật ý, ngoác mồm ra cười nói: *"Tại hạ mà chẳng thế, bất quá Điều Tứ, huynh hỏi chuyện này làm gì?"*

Về mặt Cừu Điều Tứ thoáng hiện nét do dự, nhưng giây lát sau vẫn cất tiếng đáp: *"Tại hạ cảm thấy mỗi ngày tinh lực vẫn còn có thể luyện thêm một chu thiên nữa, có điều như vậy thì không hợp với những gì ghi trong quyển Thanh phong quyết, với lại vốn chẳng có sư trưởng để thắc mắc, vừa vặn thấy Vương huynh ở đây mới qua hỏi huynh ấy xem."*

Vương Tông Cảnh động lòng, bắt gặp nhìn y thêm một lần nữa, nhưng thấy Cừu Điều Tứ dạng người tầm tầm, tướng mạo bình thường, y phục mặc trên người cũng rất mộc mạc, đặt vào trong đám đông thì tuyệt đối là kẻ không có gì bắt mắt, nhưng không ngờ y lại có suy nghĩ giống như mình, có điều không biết rốt cục là kẻ này tinh lực hơn người hay là tính háo thắng ẩn chứa trong tâm đặc biệt mạnh.

Ba Hùng ở bên cạnh nghe thấy vậy liền ngẩn ra, chăm chú nhìn Cừu Điều Tứ một lúc, nói giọng hơi ngạc nhiên: *"Điều Tứ, chẳng lẽ người cả ngày rúc trong phòng như huynh mà cũng nghe được phong thanh gì rồi sao?"*

Lời này vừa nói ra, Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ đều đồng thời ngược đầu nhìn tên béo, hai mồm một lời: *"Sao thế?"*

Ba Hùng ngó trái ngó phải, thấy trong sân không còn người nào khác mới hạ giọng đáp: *"Hôm nay tại hạ mới biết được tin tức, trong Thanh Vân Biệt Viện chúng ta, đã có người tu luyện thành công tầng hai của Thanh phong quyết rồi."*

"Cái gì!"

Trong ngoài cửa sổ, Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ đều chấn động cả người, mặt đồng thời tỏ ra không sao tin nổi, ngạc nhiên nói: "Nhanh thế cơ à?"

Ba Hùng quẹt mép, nói: "Sợ chưa? Lúc tại hạ nghe được tin này ở ngoài đường, cũng giống như mấy người vậy. Chúng ta ai mà chẳng vừa luyện xong tầng một Thanh phong quyết, mới tu luyện công pháp tầng thứ hai thôi. Bằng vào tốc độ như thế này, sau một năm chúng ta làm sao là đối thủ của bọn họ được."

Cừu Điều Tứ lặng yên không nói, khuôn mặt luôn ngơ ngơ của y lúc này thần tình đang biến đổi liên tục vô cùng phức tạp, cả nửa ngày sau mới hỏi: "Huynh béo, huynh có biết vị kỳ tài kia không?"

Ba Hùng cười khỏ, lắc đầu thờ dãi: "Vấn đề chính là ở đấy, tại hạ vừa rồi đâu có nói là chỉ một người đâu."

"Cái gìiiii..."

Lần này ngay cả Vương Tông Cảnh cũng dựng tóc gáy, ngơ ra một lúc mới cười khỏ nói: "Chẳng lẽ, chẳng lẽ còn có mấy tên thiên tài nữa xuất hiện hay sao?"

Ba Hùng nhìn nó đáp: "Cứ theo như tin tức mà tại hạ nghe được, tuy Thanh Vân Môn không có phái sư trưởng tới giảng trong Thanh Vân Biệt Viện, nhưng thỉnh thoảng cũng có tiền bối trưởng lão qua lại kiểm tra, trong đó có một vị trưởng lão sau khi rà soát một vòng nói về vui mừng rằng: Từ khi Hội Thi Thanh Vân bắt đầu tới giờ, chưa lần nào có nhiều anh tài tụ tập như lần này, cứ theo ông ta thấy thì ít nhất đã có bảy người tu luyện thành công tầng hai của Thanh phong quyết rồi."

"Bảy người!" Vương Tông Cảnh hít vào một hơi lạnh, Cừu Điều Tứ ở bên cạnh cũng giật mình, sắc mặt trắng hăn ra.

Ba Hùng nhún vai, mặt cũng tỏ vẻ cay đắng, nói: "Đúng thế, sao lại có nhiều thiên tài đột nhiên xuất hiện thế chứ, hơn nữa trừ bảy người này ra, trong chín trăm người còn lại e rằng còn không ít nhân vận chỉ kém hơn bọn họ có tí xíu, chắc cũng sắp luyện thành tầng hai Thanh phong quyết rồi. Giờ, giờ làm thế nào được nhỉ?"

Ba người nhất thời tựa hồ đều không có hứng nói tiếp, bên trong bên ngoài cửa sổ, tự nhiên lặng ngắt, không khí cũng trở thành nặng nề. Một lúc sau, chợt Cừu Điều Tứ lạnh lùng thốt: "Trong bảy người đó, cũng chưa chắc đã đều là kỳ tài bẩm sinh đâu."

Vương Tông Cảnh với Ba Hùng đều nhìn về phía y. Ba Hùng cau mày nói: "Bọn họ nhanh hơn so với chúng ta, sao lại không thể tính là kỳ tài?"

Cừu Điều Tứ lặng yên một lát, mặt thoáng hiện vẻ căm hờn, nói: "Trong Thanh Vân Biệt Viện này có rất nhiều con cháu của tu chân thế gia, đặc biệt là những kẻ xuất thân danh môn đại tộc, bọn họ trước khi tới đây đã được trong tộc ban cho đủ các loại linh đan diệu dược, hỗ trợ cho việc tu hành. Trong đó có một số loại kỳ dược có công hiệu thần kỳ nhanh chóng phục hồi tinh thần tâm lực, cứ như vậy chẳng phải sẽ có số lần tu luyện nhiều hơn chúng ta? Đặc biệt còn có những loại linh đan diệu dược khác có thể khiến đạo hạnh tinh tiến nữa, tại hạ cũng không rõ lắm, nhưng chắc chắn là có đấy."

Nói tới đây, nét căm hờn trên mặt Cừu Điều Tứ càng thêm đậm, ngay cả Vương Tông Cảnh và Ba Hùng ở bên cạnh đều nhận ra. Hai người đối mắt nhìn nhau một cái, Vương Tông Cảnh không nói, Ba Hùng thì im lặng giây lát rồi gật đầu: "Huynh nói cũng có lý, những loại linh đan diệu dược đó tại hạ cũng có nghe nói, một số loại linh đan còn được chế bằng những thiên tài địa bảo, đích xác công hiệu rất lớn, trong những người đó, không chừng có người được dùng thật, nhưng mà..."

Hắn thờ dãi một hơi, không nói tiếp. Vương Tông Cảnh ở bên nhân nhật nói nốt đoạn sau cho hắn: "Đáng tiếc Thanh Vân Môn không có quy định nào nói không được dùng những loại đan dược ấy."

Khóe mắt Cừu Điều Tứ co giật mấy cái, chậm chậm cúi đầu, sắc mặt dần hồi phục về ngơ ngơ như trước. Vương Tông Cảnh nhìn bộ dạng của y, chợt cảm thấy tên thiếu niên tính tình cô độc này cũng tuyệt không phải là một quái vật, không kìm được thờ tay qua cửa sổ vỗ vỗ vào vai y, nói nhẹ: "Hiện tại mới được một tháng, thời gian còn dài, đừng có nản lòng."

Cừu Điều Tứ ngẩng đầu nhìn nó, giây lát sau miệng lại cổ rặn ra một nụ cười gượng gạo giống y lúc nãy, đáp: "Không sai, huynh nói rất phải."

Ba Hùng cũng tiến tới, vừa lau mồ hôi vừa nói: "Cuộc đời này thật là bất công, nhưng cũng chẳng có cách nào, ai bảo chúng ta xuất thân không ra gì, bất quá cũng như thế mới phải gắng sức phấn đấu vươn lên hàng đầu."

Vương Tông Cảnh mỉm cười, gật đầu không nói. Cừu Điều Tứ trầm mặc một lát rồi nói: "Hai vị từ từ nói chuyện, tại hạ xin về trước."

Vương Tông Cảnh nhìn y, đáp: "Cừu huynh đi thông thả."

Cừu Điều Tứ lại không lập tức di chuyển, có vẻ chần chừ một chút sau đó nói với Vương Tông Cảnh: "Vương huynh, nếu không chê sau này có thể gọi tên của tại hạ."

Vương Tông Cảnh ngẩn người, không ngờ tới Cừu Điều Tứ lại nói ra câu này, bất quá cuộc nói chuyện chưa từng có hôm nay đã khiến nó có thêm khá nhiều hảo cảm đối với tên thiếu niên cô độc, liền mỉm cười đáp: "Huynh đã nói thế, vậy về sau tại hạ sẽ giống như huynh béo, gọi huynh là Điều Tứ nhé, huynh cũng có thể gọi tại hạ là Tông Cảnh."

Cừu Điều Tử gật đầu, nhìn dáng vẻ ung ung của Vương Tông Cảnh đứng sau cửa sổ, y tựa như cũng cảm thấy bản thân mình có hơi căng thẳng, có điều ngày thường đã quen cái bộ dạng ngơ ngơ như gỗ rồi, không thuận giao tiếp với người lắm, bởi vậy liền tỏ ra hơi hồ thẹn, cũng may lúc này tên béo Ba Hùng đã nhìn thấy bộ dạng này của y, bật cười kha kha đánh lạc hướng câu chuyện, đồng thời nói giọng vẻ thần bí: *"Phải rồi, còn một chuyện nữa, mấy người nhất định là không ngờ đâu."*

"Gì nữa?"

Ba Hùng ho hắng một tiếng, trên mặt tỏ ra rất kỳ quái, hạ thật nhỏ giọng nói: *"Trong bảy người kia, có một người ở chính trong sân nhà chúng ta."*

Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tử đều kinh ngạc, chăm chăm ngó Ba Hùng. Chỉ thấy hắn không nói gì đây về thâm sâu, giây lát sau cả ba tựa hồ đồng thời ngoái đầu, ánh mắt cùng nhìn về một chỗ, chính là căn phòng chữ Thủy ở phía bên kia sân.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bước đầu

Dưới ánh nắng, sân hai mươi ba lạng ngắt như tờ, thỉnh thoảng có một cơn gió thổi tới đẩy nhánh liễu xanh khe khẽ đong đưa. Nhìn qua mànhiều, thấy rõ cửa sổ phòng chữ Thủy đóng chặt, người con gái thường ngày mỹ lệ dịu dàng ấy lúc này không biết đang ngủ trong phòng hay là đang tranh thủ lúc không ai quấy nhiễu tĩnh tâm tu luyện.

Cừu Điều Tử thỉnh linh xoay người không nói không rằng rảo bước trở về phòng chữ Kim của mình, đóng cửa đánh *"bình"* một cái, từ đó không còn động tĩnh gì nữa. Ba Hùng với Vương Tông Cảnh lẳng lặng nhìn bóng dáng y biến mất sau cửa. Giống như đột nhiên mất hết hứng thú nói chuyện, Ba Hùng quẹt mép mấy cái rồi gượng cười với Vương Tông Cảnh, sau đó cũng trở về phòng mình.

Vương Tông Cảnh đứng bên cửa sổ thêm một lúc, ánh mắt sâu thẳm chăm chú nhìn về phía phòng chữ Thủy hồi lâu rồi mới đóng cửa sổ lại.

Cửa sổ đã đóng, trong phòng tức thì trở nên yên tĩnh, giống như đã cách tuyệt những ồn ào nóng nực ở bên ngoài. Vương Tông Cảnh chậm chậm trở lại ngồi bên bàn, mắt vẫn nhìn quyển sách bìa vàng đặt trên mặt bàn.

Ba chữ Thanh phong quyết vẫn ngay ngắn gọn gàng và trang trọng nằm đó.

Trong phòng rất tĩnh lặng.

Rất tĩnh lặng.

Tĩnh lặng tới mức khiến người ta hoảng hốt, tĩnh lặng khiến người ta nghẹt thở. Đột nhiên, cơ mặt Vương Tông Cảnh giật giật, gờ tay gạt quyển sách ra xa. Mắt của cửa nó hơi đỏ lên, ngay cả hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Cứ như thế không biết trải qua bao lâu, nó rốt cục cũng thở ra một hơi dài, thỉnh linh đứng dậy trở về bên cái giường gỗ từng, sau đó ngồi xếp bằng ngay ngắn giống như lúc trước, xếp đúng tư thế, cuối cùng từ từ nhắm hai mắt lại.

Trước mắt liền là một mảng đen ngòm kéo dài mấy giây, sau đó tựa hồ có một tia ánh sáng từ xa rọi tới, những nét chữ thần bí kiết ngạo ấy lần lượt xuất hiện trong đầu nó, từng chữ từng chữ, không hề có chút sai lệch nào, giống như đã được khắc sâu vào trong tâm nó từ lâu rồi.

Nó nhú mày, hít thở sâu, xen lẫn sự căng thẳng trước giờ chưa từng thấy, nhưng sự quả quyết như một con dã thú cứng đầu còn nhiều hơn, nó nghiêng răng hai tay chập lại, bắt đầu màn đánh cuộc.

Trong thiên địa, linh khí tự nhiên là thứ không nhìn thấy, không sờ được, chỉ có kẻ tu hành mới có thể cảm ứng và hấp nạp. Có điều bình thường việc cảm ứng này của Vương Tông Cảnh đều khá thuận lợi, nhưng hôm nay có vẻ lại khác, một hồi lâu sau vẫn không cảm thấy được những linh khí thần bí kia. Vương Tông Cảnh hơi mất kiên nhẫn, nhưng sau đó nhận thấy mình hơi nóng nảy, đạo gia tu hành coi trọng nhất không ngoài chữ *"Tĩnh"*, tâm trạng không yên thì lấy đâu ra mà tu hành nữa.

Nó liền vội thu nhiếp tâm thần, gắng trầm tĩnh trở lại, sau mấy lần hít thở, nhắm mắt đem toàn bộ ưu tư trong lòng thả hết ra, cứ thử như thế mấy lần thì cả người mới thực sự trở nên an định, không lâu sau đó liền cảm ứng được từng tia thiên địa linh khí bên ngoài cơ thể một cách kỳ diệu.

Phảng phất như rất xa, lại dường như bao quanh xung quanh cơ thể, trong ảm áp lại có một chút mát mẻ, Vương Tông Cảnh nhắm mắt từ từ thở ra một hơi. Tiếp sau đây mới là bước quan trọng nhất.

Theo công pháp ghi trong Thanh phong quyết, vào khoảnh khắc này sẽ dùng bí pháp mở huyết bách hội trên đỉnh đầu, hít lấy một tia linh khí vào trong

cơ thể, di chuyển một vòng chu thiên để rèn luyện thân thể khí mạch. Còn những chữ ghi trong quyển sách của Tiểu Đình thì trái hẳn với đạo lý thông thường, lúc này lại một lần nữa hiện ra trước mắt Vương Tông Cảnh, từng chữ một cực kỳ rõ ràng.

Nó nghiêng rặng, không nghĩ nhiều nữa, từ trong cơ thể vốn không cách nào cảm nhận được, trong khoảnh khắc đã bị nó mở bung ra một con đường.

Từ huyết bách hội trên đỉnh đầu trở xuống, mở liền một mạch. Tất cả đều phát sinh một cách lặng lẽ, nhưng trong cảm giác như đang nhập định của Vương Tông Cảnh thì rõ ràng như đang thấy một bức tranh kinh tâm động phách nhất thế gian. Thân thể của mình giống như một tòa thành trì được bảo vệ nghiêm ngặt, hiện tại dưới sự điều khiển của bản thân liền mở ra chỉ chút các công thành, hơn nữa số lượng công thành vẫn không ngừng tăng lên, không ngừng hiện ra.

Thiên địa linh khí xung quanh tựa hồ bị một sức hút khá yếu lôi kéo, từ từ xấp lại gần bao bọc lấy nó. Khoảnh khắc ấy, Vương Tông Cảnh có một loại ảo giác như được ngâm trong một biển nước, sau đó từng "tia nước" liền chậm chậm ngấm vào trong cơ thể nó.

Mở hết ba trăm sáu mươi khiếu huyết, dẫn một lượng lớn linh khí vào trong cơ thể, tới khi không thể chứa được nữa thì vận công bít các khiếu huyết lại, dẫn khí đi theo chu thiên.

Đó là nguyên văn lời những chữ thần bí đen sì đó, Vương Tông Cảnh trong lòng lẳng lặng tụng niệm mấy câu ấy kèm theo sự căng thẳng khó mà giải tỏa, cố gắng đè nén sự hoảng hốt trong tâm, giống như những lời kia nói, đem toàn bộ khiếu huyết trên người mở hết ra, bắt đầu đồng loạt hấp nạp thiên địa linh khí.

Ban đầu, đám thiên địa linh khí kia tựa như vô cùng cẩn thận, men theo khiếu huyết đã mở ra từ từ chui vào. Khiếu huyết toàn thân mở hết ra, cảm giác từng tia từng tia mát lạnh ngấm vào người có vẻ rất quái dị. Có điều thuận theo thời gian, dưới sự ra sức hấp nạp của Vương Tông Cảnh, tốc độ linh khí vào trong cơ thể bắt đầu nhanh dần, số lượng ngấm vào cơ thể cũng càng lúc càng nhiều. Tới về sau Vương Tông Cảnh đột nhiên phát hiện có chút bất ổn, tốc độ mà linh khí đang xông vào thật quá nhanh và mãnh liệt, giống như sóng nước sông ngòi ồ ạt đổ vào. Cùng lúc đó, Vương Tông Cảnh nhanh chóng cảm thấy đau đớn, đó là do các khí mạch trong cơ thể vốn trống không chợt bị ép phình to gây ra, hơn nữa theo sự tiếp tục của thổ nạp, nỗi đau đớn này nhanh chóng tăng mạnh, tới sau cùng toàn bộ kinh lạc khí mạch của Vương Tông Cảnh không ngừng bị thiên địa linh khí nhét đầy căng, tất cả mọi chỗ trên người đều phát ra những tiếng rên xiết đau đớn từ sâu trong máu thịt, tựa như có vô số lưỡi dao nhỏ đột nhiên xuất hiện trong cơ thể bắt đầu hung hăng cắt cứa.

Giống như đang phải chịu tội lăng trì một cách vô hình, nó trong thoáng chốc tựa như quay về quãng thời gian kinh khủng tại mấy năm trước khi còn nhỏ, vì sinh tồn trong khu rừng sâu không thể không dùng máu quý quái của Kim Hoa Cổ Mãng ngâm tẩm cơ thể.

Mồ hôi lạnh trên trán của nó tuôn ra đầm dề, thiếu chút nữa đã không nhịn được nhảy tung lên, nhưng tới sau cùng vẫn dựa vào sự cố chấp mà nhịn được, nghiêng chặt rặng, từ từ bắt đầu đóng các khiếu huyết trên người lại. Lần này hao phí khí lực tinh thần phải gấp mười so với lúc trước khi mở các khiếu huyết ra, mỗi một khiếu huyết khi đóng lại liền cảm thấy chỗ đó trên cơ thể bị giầy vò đau đớn đến đáng sợ khiến người ta ghê rợn, chỉ trong thời gian mấy phút mà mồ hôi mồ kê nó đã đầy đầu, mặt mũi trắng nhợt.

Nếu đổi là người thường, hiện tại đã chịu không nổi nữa rồi. Có điều Vương Tông Cảnh trong lúc cực kỳ đau đớn vẫn có thể giữ được mấy phần tỉnh táo một cách tàn nhẫn, giống y như tên thiếu niên bơ vơ năm xưa. Lúc này toàn thân đau như bị dao cứa, nỗi đau đó từ trong máu thịt đau ra, bóp không được, cào không xong khiến người ta như phát điên. Không biết trên thế gian này vì sao lại có công pháp tu hành điên cuồng một cách cố quái như thế, trong giây phút ấy, trong đầu Vương Tông Cảnh thậm chí còn thoáng qua một suy nghĩ: thẳng thóc Tiểu Đình kia bất quá chỉ là một đứa bé bốn tuổi, tu luyện công pháp này chẳng lẽ nó chịu đau đớn còn giỏi hơn cả mình?

Rốt cục là không đứng ở chỗ nào!

Nó nghiêng rặng chịu đựng, thế nhưng lúc này đã không còn đường lui nữa rồi, linh khí hung hăng ào ạt đã đầy ngập tất cả các kinh lạc khí mạch trong cơ thể nó, trừ phi vận hành hết một chu thiên xong thì sẽ không thể biến mất được, bằng không mà cứ đợi chúng xông bậy xông loạn thế này ắt rơi vào kết cục thể thối, kinh lạc vỡ nát, cho dù không chết thì từ đây cũng phải dùng hẳn giấc mơ tu hành.

Nghĩ tới đó, Vương Tông Cảnh nổi tính ngang ngạnh, như con thú cùng đường tuyệt vọng gào thét, trong cơn đau đớn như lăng trì vẫn hung hăng dùng toàn bộ sức lực, cố gắng khống chế đám linh khí ào ạt trong người, bắt bọn chúng phải từ từ đi theo kinh lạc khí mạch.

Một lần, không được. Hai lần, không được. Ba lần, vẫn thất bại.

Sự đau đớn sau mỗi lần thất bại đều ghê gớm hơn lần trước khiến người ta hóa điên, mồ hôi túa ra như tắm, từ trên trán chảy theo tóc mai xuống má, ngay cả trước ngực và lưng áo nó cũng ướt đầm hết.

Nhưng nó vẫn không chịu thua, không bỏ cuộc, cứ nghiêng rặng giãy giụa tranh đấu trong tuyệt cảnh, cho dù cơn đau ập đến, cho dù thân hình không tự chủ được run lên từng chập, nó vẫn dùng một sự quyết liệt tới tàn nhẫn, tiếp tục phát động hết lần này tới lần khác nỗ lực điều khiển đáng sợ ấy đối với cơ thể trong từng hơi thở hỗn hển nặng nề.

Thời gian lẳng lặng đã quá trưa, trong căn phòng tiếng thở hỗn hển càng lúc càng nặng, càng lúc càng gấp...

Mỗi một lần thất bại, đều dẫn tới cơn đau thấu xương, thế nhưng đám linh khí nằm ỳ trong khí mạch thật quá căng, bất kể nó thôi thúc thế nào vẫn không chịu động đậy, không có cách nào di chuyển. Phải biết lúc trước thứ Vương Tông Cảnh luyện là Thanh phong quyết, mỗi lần chỉ phải đối phó với một tia linh khí bé xíu, còn hiện tại linh khí trong cơ thể nó đâu chỉ có gấp trăm gấp ngàn lần mà thôi?

Mất thấy sắp tuyệt vọng, mất thấy rốt cục vẫn là đường cùng, Vương Tông Cảnh dưới sự giầy vò của không biết bao nhiêu cơn đau đáng sợ, toàn thân

mồ hôi đầm đề, cơ thể tựa hồ đã không chịu sự điều khiển bắt đầu co giật một cách kỳ dị, thậm chí ngay cả việc há miệng kêu lên nó cũng không còn đủ sức nữa.

Nó bất lực từ tư thế xếp bằng đồ nghiêng sang bên, cứ thế lăn huych xuống mặt giường gỗ chắc chắn, hình dáng tư thế đã thay đổi chẳng còn *"đà tọa ngũ tâm hướng thiên"* chết tiệt gì nữa, Vương Tông Cảnh không nói nổi, chỉ há miệng thờ phỉ phò, con đầu tầng tầng lớp lớp như sóng dữ trong nháy mắt sắp nuốt chửng nó.

Thình lình, đúng vào lúc nó ngã nghiêng, trong cơn đau đớn đến tuyệt vọng, Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm giác bên trong cơ thể, từ sâu trong máu thịt nơi kinh lạc khí mạch đang căng cứng chợt động dậy. Khối linh khí khổng lồ vốn chây ỳ bất động chợt ngo ngoay một chút. Khoảnh khắc đó, như người sắp chết đuối vô được cọc, như kẻ tu tiên nhìn thấy trời xanh, một luồng sức mạnh không biết ở đâu ra đột nhiên trở về trong cơ thể nó, cho dù biến hóa ấy chỉ nhỏ xíu, cho dù lý trí điên cuồng đã sắp bùng nổ.

Nó phát ra một tiếng gầm nhẹ, không giống tiếng người mà giống tiếng yêu thú, nhắm mắt, nghiêng răng, mặc kệ bên mép chảy ra từng giọt máu tươi, vẫn bất chấp tất cả điên cuồng truy tìm tung tích cái khoảnh khắc động dậy đó.

Linh khí, lại một lần nữa ngo ngoay yếu ớt.

Một lần, lại một lần, tuy rất yếu nhưng trong cảm giác thì vô cùng rõ ràng, Vương Tông Cảnh trong nháy mắt phấn chấn tinh thần, mặc kệ thân thể nằm trên giường không có cách nào ngồi dậy, giữa buổi trưa yên ắng, nó vẫn kiên trì quyết một trận tử chiến với chính cơ thể của mình.

Linh khí, trong cơn đau đớn như sóng cồn, giống như kẻ bị thương toàn thân đầm đìa máu me vẫn giữ lấy một chấp niệm đáng sợ, từ từ di chuyển. Mỗi một bước đi đều mang tới một cơn đau kinh khủng cho kinh lạc mà nó đi qua, thế nhưng giờ này phút này, toàn thân Vương Tông Cảnh đều đã rơi vào tình thế gần như điên cuồng, thậm chí ngay cả những cơn đau đớn này đối với nó đều đã trở ra, trong tâm nó dường như chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ: Điều khiển linh khí, đi tới, đi tới...

Đoạn đường này dài lắm, dài lắm, dài tới mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, thế nhưng kẻ tâm trí kiên định cho dù là trong cơn điên cuồng vẫn muốn đuổi theo một ánh hào quang, đi tới, đi tới!

Đau đớn, không biết từ lúc nào đã bắt đầu giảm bớt, dường như sau lúc khởi động khó khăn nhất ấy, sự chuyển động của linh khí dần dần tạo thành quán tính, từng chút từng chút tăng tốc, vô số linh lực ngấm vào trong huyết mạch, kinh lạc căng phồng bắt đầu được giải trừ, ngay cả sự co giật của cơ thể cũng từ từ ngừng hẳn.

Đi tới, đi tới!

Trong phòng đã biến thành tối om tự bao giờ, Vương Tông Cảnh nằm nghiêng trên giường không hề động dậy, giống như đã mất sạch toàn bộ sức lực. Tiếng thờ hồn hên sớm đã bình hòa trở lại, nó thậm chí ngay cả sức động dậy một ngón tay cũng không muốn bỏ ra, cứ nằm trơ ra như thế, mở mắt nhìn vào trong bóng tối mênh mang.

Sau đó, nó nằm trong bóng tối, lặng lẽ nhếch mép, lộ ra một nét cười thoảng không ai hay.

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Trong màn đêm, Hồng Kiều dần ẩn đi phong thái rực rỡ bắt mắt của ban ngày, hóa thành một cái bóng dài lẫn vào trong bóng tối vách ngang đỉnh núi cao lạnh lùng. Ở một đầu của Hồng Kiều, mặt nước lạnh lẽo của Bích Thủy Hân Đàm phẳng lặng như gương, trông thâm sâu khó dò. Ngọc Thanh Điện vốn nguy nga sừng sững nằm trên đỉnh thềm bạch ngọc thường ngày lúc này cũng đem hình bóng hùng vĩ của mình xuyên vào trong bóng tối, chỉ thỉnh thoảng nổi lên một đốm sáng nhấp nháy trong màn đêm sâu thẳm.

Trên thềm bạch ngọc, trời lúc này cũng lạnh hơn nhiều, khó mà thấy được một bóng đệ tử Thanh Vân nào, chắc hẳn đều đã đi nghỉ cả. Có điều tại một chỗ trên thềm đá gần Bích Thủy Hân Đàm không ngờ vẫn còn có một bóng người đang đứng, khí vũ bất phàm, thần thái tự nhiên, thân mặc áo đạo bào màu xanh thẫm, chính là đương kim Chương giáo của Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài chân nhân.

Chỉ thấy trong ánh mắt của y tựa như có tâm sự, không nói không rằng chỉ đứng nhìn không gian yên tĩnh phía trước, cũng không biết trong lòng đang nghĩ điều gì? Đúng lúc này, đột nhiên từ phía xa vang lên những tiếng bước chân, từ trên Hồng Kiều có một người rảo bước chạy xuống, tới gần mới nhìn rõ mặt thì ra là Minh Dương đạo nhân. Hắn bước nhanh tới phía sau Tiêu Dật Tài, nhỏ giọng gọi một câu:

"Sư huynh."

Tiêu Dật Tài không xoay người lại, nói giọng nhàn nhạt: *"Sao rồi?"*

Minh Dương đạo nhân do dự một chút, đáp: *"Lục sư tỷ nói: nhân quả ngày trước đều đã xóa hết, Tiêu sư huynh hùng tài đại lược, thiên hạ không có việc gì là không làm nổi, chuyện bài phóng đừng nhắc tới nữa."*

Tiêu Dật Tài im lặng không nói, chỉ đứng khoanh tay. Minh Dương đạo nhân không hiểu sao trong lòng lại thấy hơi căng thẳng, len lén liếc mắt nhìn, chỉ thấy tà áo đạo bào màu xanh thẫm thoảng động, khe khẽ tung bay.

Xa xa, từ sâu dưới mặt nước vốn phẳng lặng đột nhiên vọng ra một tiếng gầm, *"Áo"* một cái, tựa như có một chiếc đuôi lớn tới kinh khủng đột ngột từ dưới nước quất lên, cuốn theo vô số thủy hoa, sau đó lại chìm xuống không thấy xuất hiện nữa, chỉ để lại từng cuộn sóng tầng tầng lớp lớp tỏa ra khiến đầy một trời sao in trên mặt nước bị quấy cho tan nát mờ mịt, chao đảo theo sóng mãi không thôi.

Bầu trời trong đêm tựa như càng thêm bao la vô tận, sâu thẳm và tịch mịch.

※※※

Sáng sớm, ánh mặt trời còn chưa biến thành nóng bỏng chiếu xiên xiên xuống khoảng sân. Đại Hoàng vênh vang nằm ngay cửa phòng chữ Mộc, đầu gối lên hai chân trước, mắt lim dim nửa nhắm nửa mở. Ở bên cạnh nó, con khi Tiểu Hôi đang ngồi có vẻ rất hứng thú với hai tai của Đại Hoàng, cứ nhìn chăm chăm rồi đưa một tay ra lật lật bóp bóp vành tai chó. Đại Hoàng liền sủa khê "*Uâu Uâu*" hai tiếng, lắc đầu hất cánh tay nhỏ của Tiểu Hôi ra. Tiểu Hôi lập tức rút tay lại, Đại Hoàng nhìn nó rồi lại phục đầu xuống.

Có điều chỉ giây lát sau, Tiểu Hôi tựa hồ không nén được lòng hiếu kỳ, lại len lén thò tay ra sờ sờ tai chó. Đại Hoàng lại phản ứng giống lúc trước, con khi liền bật cười "*chì chì chì chì*", sau đó lại lặp lại trò nghịch đơn giản đó, mãi không biết chán.

Một tràng tiếng bước chân từ đầu bên kia hành lang vọng tới, Tiểu Hôi xoay đầu nhìn qua, chỉ thấy Vương Tông Cảnh đang đi tới, qua chỗ của phòng chữ Mộc thì cô ý dừng lại, nhưng mà con chó lông vàng cùng con khi lông xám đều rất ngênh ngang, không hề có ý nhường đường.

Vương Tông Cảnh hơi mất kiên nhẫn, đành giơ chân cẩn thận bước qua Đại Hoàng đi vào trong phòng. Chỉ thấy Tiểu Đình đang bận rộn bên giường, lấy cái áo bên đông, nhặt cái quần bên tây, thuận tay vo thành một đám. Nghe thấy tiếng động phía sau, Tiểu Đình quay đầu lại nhìn rồi cười nói: "*Vương đại ca, đại ca tới rồi... ừ, đại ca sao thế, Vương đại ca?*"

Vương Tông Cảnh sờ lên mặt vẻ tự trào, rồi tùy ý ngồi xuống cạnh giường. Cũng không cần đợi tới Tiểu Đình hỏi nó thì nó cũng biết cái bộ dạng của mình bây giờ, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, trong khí sắc còn có vẻ suy bại, tất cả đều là do thể lực bị hao tổn quá mà ra. Bất quá nguyên nhân thì nó lại không nói rõ ra được, chỉ cố cười nói: "*Đại ca không sao.*"

"Ồ." Tiểu Đình không hổ là một thằng nhóc tâm tư đơn giản, nghe nó nói mỗi câu như vậy là đồng ý ngay, quay lại tíu tít bận bịu như cũ.

Từ đằng sau nhìn thân hình tròn trịa mũm mĩm của Tiểu Đình, Vương Tông Cảnh trong lòng không khỏi nhớ tới pháp môn tu hành quả thực quá đáng sợ đó, không kim được khoe mắt giật giật, một sự kích động dâng lên không sao nén lại được, nó hỏi: "*Tiểu Đình, thời gian qua cậu tu luyện ổn chứ?*"

Tiểu Đình xoay đầu nhìn Vương Tông Cảnh, gật đầu đáp: "*Vẫn ổn ạ.*"

Vương Tông Cảnh vẫn chưa chịu thua, lại hỏi thêm một câu: "*Cậu có bị... ừm, lúc tu luyện, có cảm thấy có chỗ nào khó chịu không?*"

Tiểu Đình xoa xoa cái đầu tròn tóc ngắn tũn của mình, ngoẹo cổ nghĩ ngợi một lúc rồi lắc đầu đáp: "*Không có, rất dễ dàng. Vương đại ca, lúc đại ca tu luyện khó chịu lắm à?*"

Vương Tông Cảnh nghẹn lời, giây lát sau bật cười nói: "*Cũng ổn, cũng ổn.*"

Tiểu Đình cười kha kha, chỉ Vương Tông Cảnh thốt: "*Em biết rồi, Vương đại ca thiên tư không tốt.*"

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, suýt nữa nhảy dựng lên, ngạc nhiên hỏi: "*Tiểu Đình, cậu nói gì?*"

Tiểu Đình nói đầy vẻ đắc ý, chỉ một ngón tay vào ngực mình: "*Cha em từng nói với em, thiên tư tu luyện của em coi như là tốt, đại ca nếu không giống em, vậy chắc chắn là kém rồi.*"

Vương Tông Cảnh tròn mắt, cố gắng trấn tĩnh trái tim suýt bị thằng nhóc dọa chết, nhìn lên cái giường sau lưng Tiểu Đình thuận miệng hỏi: "*Cậu thu dọn nhiều quần áo thế, lại định lên núi đấy à?*"

Tiểu Đình gật đầu: "*Vâng ạ.*"

Vương Tông Cảnh "ồ" một tiếng, nhưng cũng không lấy làm lạ. Kỳ thực từ khi Tiểu Đình tới Thanh Vân Biệt Viện, thường cứ từ năm tới bảy ngày đều phải lên núi một lần. Nghĩ lại cũng đúng, nó mới chỉ là đứa bé bốn tuổi, cha mẹ nó đâu có thể thực sự yên tâm được, cho dù trong Thanh Vân Biệt Viện đệ tử rất nhiều, nhưng rốt cục cũng bắt thằng nhóc cứ một quãng thời gian phải lên núi gặp một lần thì mới đúng lẽ.

Bất quá Vương Tông Cảnh tới chỗ Tiểu Đình lần này không phải là vì quan tâm đến sinh hoạt ăn nghỉ của thằng bé, hiện tại trong lòng nó thực sự đang có rất nhiều nghi vấn, đặc biệt là đêm qua khi liều mạng tu luyện công pháp do phụ thân của Tiểu Đình đích thân sửa đổi, bất ngờ gặp phải triệu chứng nguy hiểm, nói là cứu tử nhất sinh cũng không quá. Tuy tới sau cùng trời cũng không phụ lòng người miễn cưỡng coi như may mắn thành công, nhưng sau đó nó nghĩ lại, cảm thấy công pháp này tuyệt đối không phải là chính đạo, cũng không phải người thường có thể học được. Cho dù bản thân nó có thể sống sót trong lúc tu luyện pháp môn như điên cuồng đó, e rằng là nhờ bản thân đã từng được ngâm trong máu rắn Kim Hoa Cổ mắng trong rừng sâu Thập Vạn Đại Sơn lúc trước, khiến cơ thể mạnh mẽ hơn xa người thường mới được.

Mặc dù vậy, bản thân vẫn là từ chỗ chết trở về, nhưng nó lúc này nhìn đi nhìn lại Tiểu Đình, cũng không thấy thằng nhóc này rốt cục có điểm nào hơn mình, mình tu luyện công pháp tới thổ huyết đau đớn tới chết đi sống lại, thế mà Tiểu Đình lại rất nhẹ nhàng, lẽ nào, thực là do vấn đề về thiên tư sao...

Vương Tông Cảnh đang ngờ ngẩn xuất thần lòng dạ rối bời, nhất thời không biết nên hỏi Tiểu Đình thế nào. Tiểu Đình ở bên kia quả thực đang bận bịu thu dọn quần áo, gói thành một bọc căng phồng sau đó trước ánh mắt quan sát của Vương Tông Cảnh, tóm lấy cái túi vải miệng bé tí sau lưng mình tùy tiện nhét vào. Đọc Truyện Kiếm Hiệp <http://truyenfull.vn>

Vương Tông Cảnh tức thời trợn tròn mắt, giật mình ngó chiếc túi cũ kỹ bên trên tựa hồ lấp lánh những tia sáng màu vàng, cái bọc chứa không ít quần áo còn to hơn đầu của Tiểu Đình, trong nháy mắt biến mất vào trong miệng túi.

Tiểu Đình vỗ vỗ vào cái túi nhỏ, trông có vẻ hài lòng, cười hi hi rồi xoay người định đi. Vương Tông Cảnh không kìm được gọi nó lại, nhìn chiếc túi hỏi: "*Tiểu Đình, cái túi này của cậu ở đâu ra thế?*"

Tiểu Đình nhìn nó về kỳ quái, bất quá cũng không giấu diếm, cười đáp: "*Là cha em làm cho em đấy, bảo là như vậy sẽ tiện hơn.*"

"*Cha cậu... làm... cho cậu...*" Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy hình như tâm suy nghĩ trong đầu mình không đủ dùng, khoảnh khắc đó trong lòng nó ngổn ngang trăm mối, cuối cùng cũng không nhìn được lời Tiểu Đình lại, đưa tay xoa xoa cái đầu nó cười mắng: "*Xú tiểu quỷ!*"

Tiểu Đình ngoác miệng cười, chợt lấy cái túi giơ lên, cười nói: "*Vương đại ca, đại ca muốn không, hay là em tặng cho đại ca nhé?*"

Vương Tông Cảnh chớp mắt, lúc đó thật suýt nữa bật chữ "*muốn*" ra khỏi miệng, may mà đầu óc nó vẫn còn giữ lại một chút tỉnh táo, vội vàng cắn răng nhắm mắt thờ ra một hơi, xua tay cười khò, đáp: "*Không cần đâu, đây cũng là một bảo vật, trở về cha cậu mà không thấy sẽ trách mắng đấy.*"

Tiểu Đình ngần ra, thả chiếc túi xuống, nói: "*Ồ, đúng thật, bất quá cha em sẽ không mắng em đâu, nhưng mẹ em mà biết thì kiểu gì cũng tóm em ra dạy dỗ một phen đấy.*" Nó lắc đầu nói tiếp: "*Cái túi này không thể tặng cho người ta, mẹ em lúc trước cũng có dặn.*"

Vương Tông Cảnh gật đầu nói: "*Chính vì vậy, sau này cậu cũng đừng nói tới tặng người khác nhé.*"

Tiểu Đình cười hi hi, nói: "*Biết rồi ạ.*" Nói xong thì cất bước đi ra ngoài, đi được một đoạn lại như nghĩ ra điều gì, chợt quay lại cười nói: "*Vương đại ca, đại ca có muốn lên nhà em chơi không?*"

Trái tim Vương Tông Cảnh vụt căng ra, hỏi: "*Nhà cậu ở đâu?*"

Tiểu Đình cười đáp: "*Trên Đại Trúc Phong ạ, mẹ em thỉnh thoảng cũng dẫn em đi mấy ngọn núi khác, bất quá mẹ với cha em luôn ở trên Đại Trúc Phong. Đúng rồi, đại ca có muốn gặp cha mẹ em không?*"

Vương Tông Cảnh trong lòng kích động chưa từng thấy, lần này bất kể thế nào cũng không kìm lại được, buột miệng nói ngay:

"*Muốn!*"

Tiểu Đình cười hi hi gật đầu, nhưng giây lát sau lại ngắc, xoa xoa đầu le lưỡi nói: "*Ái chà không được, em nhớ ra rồi, mẹ em bảo không được dẫn người ngoài tới gặp cha em đâu, thôi bỏ đi.*" Nói xong đi thẳng ra ngoài phòng, vừa đi vừa vẫy tay với Vương Tông Cảnh: "*Vương đại ca, khi nào về em sẽ dẫn đại ca lên núi chơi những chỗ còn vui hơn nhé.*"

Vương Tông Cảnh: "..."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Linh đan

Cho tới khi Vương Tông Cảnh đi ra cửa thì Tiểu Đình đã dẫn Đại Hoàng Tiểu Hôi nhảy nhót tung tăng ra khỏi sân. Vương Tông Cảnh nhìn cái bóng đáng nhỏ xíu đó xa dần, lầm bầm về cay cú: "*Xú tiểu quỷ!*" Tiếp đó trầm ngâm một lát rồi đi về phòng mình. Môn tu luyện đêm qua hầu như đã rút cạn tinh lực của nó, đó cũng là do cả người nó khí huyết tráng kiện khác hẳn người thường mới có thể gắng gượng ngồi dậy đi lại được, đôi là người khác e rằng đã nằm liệt giường liệt chiếu luôn rồi.

Bất quá tuy tu luyện có tác dụng phụ với cơ thể lớn như vậy, nhưng Vương Tông Cảnh sớm nay dậy liền cảm thấy ngay được sự bù đắp của việc từ cõi chết trở về, linh lực tại kinh lạc khí mạch trong cơ thể rõ ràng dồi dào hơn rất nhiều, so với quá khứ tu luyện Thanh phong quyết tuần tự dần dần dùng một tia linh khí đi chuyển hết chu thiên thì hiệu quả ít nhất cũng tăng gấp mấy lần.

Có điều lúc nó đi ngang qua góc liễu trong sân, trong lòng nghĩ lại chuyện đó thì vẫn còn hai nghi vấn, thủy chung bám riết trong đầu không xua đi được. Thứ nhất, pháp môn tu luyện kiểu này rõ ràng không hợp với quy củ của đạo gia, dùng bốn chữ "*tăng tiếng minh liệt*" mà hình dung thì e rằng vẫn chưa đủ, chính xác phải là "*hết sức điên rồ, bất chấp tất cả*" công pháp quỷ dị khiến người ta dựng hết tóc gáy. Nếu biết trước loại pháp môn này sẽ dẫn tới tình cảnh như vậy, Vương Tông Cảnh thực không rõ là mình sẽ có đủ dũng khí mà tu luyện hay không.

Thứ hai, vấn đề cổ quái cũng luôn quấy nhiễu mãi Vương Tông Cảnh chính là nằm trên cơ thể của Tiểu Đình. Thăng nhóc này rõ ràng cũng tu luyện cùng một công pháp, sao bản thân mình phải dựa vào thân thể cường tráng bao gồm cả kinh lạc khí mạch đã được máu rắn cường hóa mới gắng gượng chịu nổi sự cản trở của công pháp cổ quái ấy, vậy mà Tiểu Đình mới tí tuổi đầu cơ sao lại giống như chẳng có vấn đề gì?

Lẽ nào kinh lạc trong thân thể thăng bé còn mạnh mẽ hơn cả Vương Tông Cảnh?

Vương Tông Cảnh bắt tri bắt giác dừng bước giữa sân, đứng dưới gốc cây cau mảy trăm tư khá lâu, vẫn không có đáp án, cuối cùng lắc đầu cười khổ, cũng đành quy hết nguyên nhân vào việc kiến thức của mình quá hạn hẹp mà thôi. Thanh Vân Môn là danh môn ngàn năm, trong môn phái tàng long ngọa hổ, cha mẹ Tiểu Đình chính là cao nhân lợi hại gì gì đó cũng không chừng.

Có điều công pháp quý dị này bản thân mình có nên tiếp tục tu luyện nữa không? Trong đầu Vương Tông Cảnh xuất hiện ý nghĩ đó, lại nhớ tới "*thâm trạng*" lúc tu luyện hôm qua, nó không nhịn nổi rung mình, nổi khổ sở như bị lãng tri ấy tựa hồ là thứ người thường tuyệt không chịu nổi. Nếu không phải nó bao năm qua được rèn luyện thành tính tình cường liệt, lại thêm năm xưa khi ngâm trong máu rắn cũng từng chịu cảm giác đau đớn tương tự, coi như đã có kinh nghiệm nên mới cố chịu đựng nổi, cuối cùng cũng kiên trì tu luyện được công pháp quý dị đó hết một vòng chu thiên.

Thế nhưng pháp môn tu luyện này tạo ra tác dụng phụ cho cơ thể lớn đến thế, cho dù có thể vì được bài nhập vào Thanh Vân Môn mà cố chịu đau đớn kiên trì tu luyện, nhưng một hai lần còn chịu được, chứ phải kiên trì đằng đẳng theo tháng năm thì kể cả nó cũng phải lo thân thể mình có khi chịu không nổi.

Cứ nghĩ đi nghĩ lại như vậy, hàng loạt các ý nghĩ không ngừng quay cuồng trong đầu khiến Vương Tông Cảnh lòng rối như tơ vò. Sau cùng thì lắc đầu cười khổ, quay về phòng nằm vật ra giường, vùi đầu ngủ mất.

Sáng hôm sau, sau khi nó thực dậy cảm nhận bản thân, quả nhiên sức hồi phục của thân thể nó cực mạnh y như yêu thú, hôm qua còn mệt rã ra như vậy, mà tới hôm nay đã khôi phục được quá nửa. Do dự trong phòng rất lâu, tới cuối nó vẫn không dám tùy tiện thử tu luyện lại cái pháp môn quý dị đó, liền dùng công pháp Thanh phong quyết nguyên bản tu luyện một lần.

Lần tu luyện này rất thuận lợi, thậm chí bản thân nó còn cảm thấy thuận lợi tới mức không ngờ, so với bình thường thì cảm ứng thiên địa linh khí nhanh hơn hẳn, hấp nạp vào trong cơ thể cũng rất nhanh chóng, không hề tia linh lực di chuyển trong người càng dễ dàng hơn thường ngày rất nhiều. Cái cảm giác đó rất cổ quái, tựa như sau khi trải qua màn chết đi sống lại khắc cốt ghi tâm, hiện tại pháp môn tu luyện phổ thông này đối với bản thân Vương Tông Cảnh hết thảy trở thành đặc biệt đơn giản.

Có điều cảm thấy đơn giản thì đơn giản, chứ hiệu quả của Thanh phong quyết vẫn y như cũ, tia linh khí yếu ớt vận hành trong cơ thể hết một vòng chu thiên xong, công hiệu cũng mỏng manh yếu ớt chẳng khác gì, so với pháp môn tu luyện cổ quái kia thật là cách biệt quá lớn.

Thả lỏng thân, Vương Tông Cảnh tùy ý nằm dài ra giường gỗ tùng, nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng suy nghĩ vẫn vận động không ngừng, đồng thời trong lòng cũng rối tinh beng, hai pháp môn tu luyện đó thủy chung vẫn không sao chọn được một. Cứ như vậy một hồi, đột nhiên bên ngoài có tiếng gõ cửa, cùng lúc một giọng nói vọng vào:

"*Tiểu đệ, đệ có trong đó không?*"

Vương Tông Cảnh bật dậy, rào bước tới mở cửa phòng, chỉ thấy bên ngoài quả nhiên là Vương Tế Vũ đang đứng tươi cười, nó không khỏi cười theo nói: "*Tỷ, tỷ tới rồi.*"

Vương Tế Vũ gật đầu mỉm cười, đi tới nhìn vào trong phòng, sau đó nói giọng trách móc: "*Trời nóng thế này, đệ lại không có đạo hạnh trên thân, cho dù không mở cửa chính thì cũng phải mở cửa sổ cho thoáng chứ, chẳng lẽ không thấy bị bách sao?*"

Nói đoạn Vương Tế Vũ đi tới bên cửa sổ đẩy tung hai cánh cửa ra, tức thì một cơn gió nhẹ thổi vào trong phòng, đồng thời căn phòng vốn hơi u ám cũng sáng hẳn lên.

Vương Tông Cảnh đi theo phía sau nàng, cười nói: "*Tỷ, hôm nay tới phiên tỷ được nghỉ không phải trực à?*"

Vương Tế Vũ gật đầu, đáp: "*Phải.*" Từ khi Vương Tông Cảnh vào Thanh Vân Biệt Viện bắt đầu tham gia Hội Thi Thanh Vân, Vương Tế Vũ cứ lúc nào rỗi rãi đều tới thăm, đối với đứa em ruột duy nhất này, nàng quả thực thương yêu vô cùng. Thật ra quy định của Thanh Vân Môn hầu hết những đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân sau khi vào Thanh Vân Biệt Viện, đặc biệt là sau khi Hội Thi Thanh Vân bắt đầu thì không cho phép người ngoài tùy ý vào thăm nữa, đây là do Vương Tế Vũ vốn là đệ tử Thanh Vân, sư tôn lại là vị trưởng lão quyền cao chức trọng, nên phạm là người biết nàng đều không khỏi phải nể mặt một chút, bởi vậy mới có thể thường xuyên tới thăm đệ đệ.

Hiện tại Vương Tế Vũ quay lại nhìn Vương Tông Cảnh, vốn khi bước vào còn chưa phát hiện ra, lúc này liền cau mày giống như cảm thấy gì đó, lại chăm chú quan sát Vương Tông Cảnh mấy lượt mới "*úy*" lên một tiếng, thốt: "*Tiểu đệ, sắc mặt đệ sao trông khó coi thế?*"

Vương Tông Cảnh hơi xấu hổ, không ngờ qua hai ngày rồi mà tỷ tỷ vẫn còn nhìn ra chút manh mối, vốn định nói thật hết ra, nhưng lời tới miệng, nhìn vẻ mặt quan tâm của Vương Tế Vũ, nó không khỏi dừng lại, bất giác đổi lời, nói: "*Tỷ, đệ không sao, cũng là bởi hai ngày nay ngủ không ngon thôi.*"

Vương Tế Vũ cau đôi mày thanh tú, quan sát nó từ trên xuống dưới một lượt, sau đó mới khẽ thở phào một hơi, kéo đệ đệ tới ngồi bên bàn, nói: "*Tiểu đệ, tỷ biết tính đệ từ nhỏ đã háo thắng, cũng hiểu đệ thực sự muốn trở hết tài năng trong Hội Thi Thanh Vân để bài nhập vào Thanh Vân Môn, bất quá có một số chuyện muốn gấp cũng không được, trong việc tu luyện kỳ nhất là nóng lòng muốn nhanh, nếu không sẽ đi vào tà đạo, biết chưa?*"

Vương Tông Cảnh trong lòng chợt phát rét, mặt mũi biến sắc, có điều nhìn vẻ mặt quan tâm của Vương Tế Vũ đang ân cần dặn dò trông không giống như đã phát hiện ra bí mật gì đó, nên nó chần chừ giây lát rồi gật đầu đáp: "*Đệ hiểu rồi, tỷ cứ yên tâm.*"

Vương Tế Vũ mỉm cười nói: "Đệ hiểu được là tốt nhất rồi, bất quá coi như đệ số may, hôm nay lúc tỷ hạ sơn vừa vặn gặp ngay sư phụ, lão nhân gia người tâm tình đang tốt, tỷ lại nịnh thêm ông ấy mấy câu mới kiếm được một thứ rất hay, đem xuống núi cho đệ."

Nói đoạn hé môi cười, từ trong lòng lấy ra một vật. Vương Tông Cảnh vừa nhìn thấy thì đã ngẩn người, chỉ thấy vật mà Vương Tế Vũ đích tay lấy ra đặt lên bàn lại chính là một cái hồ lô màu vàng, bề ngoài so với hồ lô Tích cốc đan mà mình vẫn dùng hàng ngày thì giống y hệt thì không khỏi ngạc nhiên, hỏi: "Tỷ, không cần cho đệ thêm Tích cốc đan đâu, ở đây đệ mỗi tháng đều được nhận theo kỳ..."

Lời chưa dứt thì đã thấy Vương Tế Vũ tỏ vẻ khinh khinh, Vương Tông Cảnh liền cảm thấy có lẽ mình đã hiểu sai, ngẫm nghĩ một chút liền bật cười, hỏi: "Tỷ, chẳng lẽ trong đây lại chứa thứ gì hay ho à?"

Vương Tế Vũ đẩy hồ lô về chỗ nó, nói giỡn: "Thằng ngố, tự xem đi."

Vương Tông Cảnh đón lấy hồ lô, trước tiên dùng tay vuốt ve quan sát giấy lát, phát hiện riêng hồ lô thì đích xác giống hệt hồ lô đựng Tích cốc đan của mình, sau đó đưa tay bật nút hồ lô ra, chưa để gần đã ngửi thấy một mùi thuốc đậm đặc bốc lên, so với mùi thanh đạm của Tích cốc đan quả nhiên là khác hẳn.

"Đây là..." Vương Tông Cảnh giữ chiếc hồ lô, ngược đầu nhìn Vương Tế Vũ, trong mắt có ý hỏi.

Vương Tế Vũ thoáng tỏ ra đắc ý, cười cười nói: "Thứ đựng trong hồ lô này chính là một loại đan dược do sư phụ tỷ luyện thành, tên gọi là Dưỡng nguyên đan, bao gồm chín loại linh dược, dùng bí pháp của Thanh Vân Môn luyện chế ra, về mặt dưỡng khí cũng cố bản nguyên công hiệu hơn xa Tích cốc đan, đệ cất cho cẩn thận." Ngừng một chút, nàng lại nói tiếp: "Loại đan dược này không thể so như Tích cốc đan, độ linh nghiệm của thuốc có thể coi là linh đan của tiên gia, không nên để cho người ngoài nhìn thấy, cho nên tỷ mới lấy cái hồ lô màu vàng này đựng đem cho đệ. Đệ không được khoe khoang, nếu người ngoài biết được là sinh linh chuyện đấy."

Vương Tông Cảnh trong lòng cảm thấy ấm áp, ánh mắt nhìn Vương Tế Vũ đầy vẻ cảm kích. Vương Tế Vũ mỉm cười, nhưng lại mắng: "Đệ nhìn tỷ thế làm gì đây?"

Vương Tông Cảnh không nói gì, chỉ cười với nàng, rồi lại cúi đầu quan sát chiếc hồ lô trong tay, lấy nút bịt lại, trầm ngâm giấy lát rồi cười nói: "Tỷ, tỷ yên tâm, đệ sẽ không để người ngoài biết đâu. Cũng may có tỷ ở đây, đệ coi như cũng được thơm lây."

Vương Tế Vũ mỉm cười: "Tỷ làm những việc này đã tính là gì đâu, hiện tại trong Thanh Vân Biệt Viện kẻ thực sự có gia thế trợ giúp không biết bao nhiêu mà kể, đệ cho rằng bọn họ ngày nào cũng ăn Tích cốc đan ư?"

Vương Tông Cảnh ngẩn ra, nhất thời im lặng.

Vương Tế Vũ nhìn nó, hỏi: "Sao thế, tiểu đệ, thấy không vui à?"

Vương Tông Cảnh lại im lặng thêm một lúc, sau đó ngẩng đầu cười, nói nhẹ: "Có gì đâu mà không vui."

Vương Tế Vũ nhìn nó một hồi, rồi mới gật đầu nói tiếp: "Bình thường Dưỡng nguyên đan này đệ mỗi ngày uống một viên, tốt nhất là dùng trước khi tu luyện, công hiệu sẽ cao nhất, đồng thời có thể giảm mệt mỏi sau khi tu luyện rất tốt, bổ sung nguyên khí tinh thần." Nói tới đây, nàng dùng một chút lại hỏi: "Hiện tại công pháp Thanh phong quyết kia, mỗi ngày đệ có thể tu luyện mấy lần?"

Vương Tông Cảnh chần chờ một chút, đáp: "Hai lần, trong quyển sách đó nói, tốt nhất là mỗi ngày luyện hai vòng chu thiên mà."

Vương Tế Vũ trầm ngâm giấy lát, gật đầu nói: "Sau khi đệ bắt đầu dùng Dưỡng nguyên đan, số lần tu luyện mỗi ngày tăng thành ba lần đi."

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy vẻ mặt của tỷ tỷ thoáng có nét cười nhưng trông thần sắc rõ ràng đầy sự tin tưởng không hề có chút nghi ngờ nào, Vương Tông Cảnh đương nhiên không hoài nghi tỷ tỷ có lòng hại mình, có điều lúc này nó đột nhiên nhớ tới lời của Ba Hùng hôm trước nói tới mấy thiên tài có cảnh giới tu hành cực nhanh, lại nhìn hồ lô Dưỡng nguyên đan trước mắt, nhất thời cảm giác trong lòng đủ loại cảm xúc, miệng cũng thấy đắng dần.

"Đệ hiểu rồi, tỷ, tỷ cứ yên tâm." Nó hít vào một hơi thật sâu, ngược đầu lên nở một nụ cười, gật đầu với Vương Tế Vũ.

Trong mắt Vương Tế Vũ thoáng hiện vẻ yêu thương, sau đó đứng dậy nói: "Được rồi, cũng không còn sớm nữa, tỷ cũng sắp tới lúc phải trở lên núi rồi. Mấy hôm nữa, sẽ có Hạo Thiên Kiếm Phái ở bến Thượng Hải địa phận Vân châu tới Thanh Vân Sơn bài phỏng bản môn, cho nên thời gian này cần phải chuẩn bị, sau này khả năng sẽ không tới được."

Vương Tông Cảnh cười đáp: "Không sao, đệ cũng lớn bằng này rồi, tỷ tỷ còn có gì không yên tâm chứ?"

Vương Tế Vũ lườm nó một cái, trong ánh mắt đầy cưng chiều, nghĩ một chút rồi lại nói: "Trong hồ lô này tổng cộng có sáu mươi viên Dưỡng nguyên đan, đủ cho đệ tu luyện hai tháng. Tới lúc đó, tỷ ắt sẽ có cách giúp đệ lấy đan dược mới, đệ cứ yên tâm tu luyện là được."

Vương Tông Cảnh gật đầu: "Đệ biết rồi."

Hai chị em đi ra khỏi phòng, lại xuyên qua hành lang đi tới cổng sân, Vương Tế Vũ đứng trên bậc thềm chặn Vương Tông Cảnh lại nói: "Đệ đừng tiến nữa, tỷ tự đi là được. Phải rồi, nếu ở trong biệt viện mà buồn quá, mấy hôm nữa là mười lăm tháng tám, trong thành Hà Dương cách đây không xa có lễ tế thần sông mỗi năm một lần rất náo nhiệt, đệ cũng có thể tới đó xem."

Vương Tông Cảnh cười: "Hay lắm, bắt quá theo quy định của Hội Thi Thanh Vân, những đệ tử như bọn đệ không được phép rời Thanh Vân Biệt Viện quá xa đâu."

Vương Tế Vũ bật cười, nói: "Nói rất đúng, bắt quá lễ tế thần sông này đích xác phi thường náo nhiệt, hơn nữa vì thành Hà Dương ở ngay gần Thanh Vân Sơn, hàng năm vẫn thờ đạo giáo Tam Thanh, những phụ lão trong thành thường sẽ mời trưởng lão trong môn phái ta tới chủ trì lễ tế. Bởi vậy trong Thanh Vân Môn, mỗi năm tới ngày này thường có rất nhiều đệ tử vào trong thành Hà Dương xem lễ, cứ theo quy định của mọi năm thì ngay cả đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân cũng được phép tới đó cùng xem náo nhiệt."

Vương Tông Cảnh "ồ" lên một tiếng, thốt: "Thì ra là thế."

Vương Tế Vũ mỉm cười: "Được rồi, không nói nhiều nữa, tỳ đi trước đây." Nói xong xoay người bước xuống thêm, đi thẳng về phía cổng lớn của Thanh Vân Biệt Viện.

Vương Tông Cảnh nhìn dáng lưng của nàng, trong lòng chợt thoáng động lại nhớ tới một chuyện, không kìm được vội bước theo mấy bước gọi Vương Tế Vũ, cười nói: "Tỳ, đệ có một việc mãi không rõ, hôm nay nhân tiện hỏi tỳ luôn."

Vương Tế Vũ nhìn nó về kỳ quái, hỏi: "Sao nào?"

Vương Tông Cảnh nghiêm túc nói: "Tỳ, tỳ rõ ràng có thể ngự kiếm phi hành trở về núi, cho dù có đi tới cổng Thanh Vân Biệt Viện cũng vẫn phải ngự kiếm mới về được, vì sao lại cứ phải đi tận ra ngoài biệt viện mới vận công làm phép ngự kiếm? Cứ ở đây trực tiếp ngự kiếm không được à?"

Vương Tế Vũ tròn mắt nhìn nó, nói giọng hơi bức: "Là chuyện này à, thăng ngổ, bản môn từ lâu đã có quy định, không cho đệ tử trong môn phái ngự kiếm phi hành phía bên trên Thanh Vân Biệt Viện trong phạm vi hai mươi trượng. Thực ra chỗ cấm phi hành cũng không chỉ có ở đây, đa số những vị trí quan trọng hiện tại đều có thêm quy định không cho đệ tử tùy ý ngự kiếm tới gần, bình thường đều phải đi bộ tới. Chỗ khác không nói, hôm trước đệ có thấy Hồng Kiều bên cạnh Vân Hải chứ?"

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: "Có nhớ, Hồng Kiều đó là một trong Thanh Vân Lục Cảnh, thật là tráng lệ hùng vĩ."

Vương Tế Vũ nói: "Đầu bên kia Hồng Kiều, chính là Bích Thủy Hàn Đàm, nơi linh thú trấn sơn của bản môn Thủy Kỳ Lân cư ngụ, quan trọng nhất còn có Ngọc Thanh Điện cũng ở bên đó, cả đầu núi phía ấy đều không cho phép bất kỳ ai ngự kiếm tới gần." Nói tới đây, nàng nhìn trái nhìn phải, ghé sát Vương Tông Cảnh hạ giọng nói: "Đệ đừng cho rằng đấy chỉ là những quy định sáo rỗng, nếu có người vi phạm xông qua đó, chỉ e lập tức nguy hiểm tính mạng ngay."

Vương Tông Cảnh kinh hãi, bất giác ngược đầu nhìn lên, trên đỉnh đầu bầu trời quang đãng, da trời xanh mây trời trắng, gió mát vi vu, ngoài ra không phát hiện thêm điều gì. Vương Tế Vũ ở bên cạnh chợt gõ vào trán nó, nạt: "Được rồi, đừng ngó nữa, Thanh Vân Môn vang danh thiên hạ mấy ngàn năm truyền lại cho tới giờ, có những nhân vật hay pháp bảo lợi hại hoặc đạo thuật cấm chế gì gì đó cũng có gì là lạ. Đệ chỉ cần nhớ rõ quy định, không được phép tùy tiện mạo hiểm, càng không thể vi phạm môn quy, biết chưa?"

Vương Tông Cảnh lại ngó lên trời thêm một lần, thờ dài một hơi gật đầu đáp: "Đệ biết rồi."

Vương Tế Vũ mỉm cười, lúc đó xoay người rời khỏi.

※※※

Nhìn bóng dáng Vương Tế Vũ xa dần rồi mất hẳn, Vương Tông Cảnh mới quay về trong sân, lúc trở lại phòng mình, ánh mắt vô tình lướt qua, chợt phát hiện cánh cửa sổ phòng chữ Thủy không biết đã mở từ bao giờ, người con gái dịu dàng mỹ lệ vẫn như ngày thường, tựa cửa đọc sách, điềm đạm mà thanh tịnh. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Nghe thấy bước chân Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh ngẩng đầu nhìn ra, sau đó nở một nụ cười gật đầu với nó, coi như chào hỏi. Vương Tông Cảnh dừng bước, nhìn nàng ta chăm chú, vốn chỉ cảm thấy người con gái mỹ lệ này mặt mũi thanh tú, tính tình ôn hòa, lúc này nhìn kỹ lại phảng phất như có nét thần bí không nói lên lời. Vương Tông Cảnh trầm nghĩ trong đầu, miệng thì cười hỏi: "Tô cô nương, hay thấy cô ở đó đọc sách, chẳng lẽ đều là đọc Thanh phong quyết à?"

Tô Văn Thanh rời mắt khỏi quyển sách ngẩng đầu nhìn Vương Tông Cảnh, trong mắt lấp lánh ánh sáng, nhưng lại mỉm cười đáp: "Vương công tử nói đùa rồi, tiểu nữ đọc không hẳn là Thanh phong quyết, bắt quá tiểu nữ vốn thích đọc sách, bởi vậy tùy tiện đem theo mấy quyển tạp lục của tiền nhân xem chơi thôi."

Vương Tông Cảnh "ồ" lên một tiếng, chợt hỏi tiếp: "Không rõ Tô cô nương gần đây tu luyện có thuận lợi không?"

Tô Văn Thanh nhìn nó, ánh mắt loang loáng trong như nước, nhưng lại mơ hồ có vẻ cân nhắc khá kỳ quái, mỉm cười đáp: "Cũng được, còn Vương công tử?"

Vương Tông Cảnh nhường mảy nói: "Ồ, tại hạ cũng coi như qua loa."

Tô Văn Thanh khẽ cười, không nói gì. Vương Tông Cảnh cũng chẳng có ý tiếp tục gọi chuyện, nói: "Vậy tại hạ về phòng."

Tô Văn Thanh hơi cúi người, đáp: "Công tử thông thả."

Vương Tông Cảnh gật đầu, xoay người trở về phòng chữ Hỏa của mình. Tô Văn Thanh từ đằng sau nhìn theo dáng nó, trong mắt lấp lánh ánh sáng, cũng không biết đang nghĩ gì, giấy lật sau nâng cười nhạt thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn xuống quyển sách trong tay, lặng lẽ đọc sách.

Cùng lúc ấy, ở một chỗ khác trong Thanh Vân Biệt Viện, tại một khoảng sân vắng vẻ và bình thường, trong căn phòng chữ Hỏa đóng kín cửa, không gian vẫn u ám như thường, cho dù giữa ban ngày, ánh sáng tựa hồ cũng không thể chiếu tới nơi đây.

Sâu trong phòng, trên giường gỗ tùng, một thân hình nhỏ bé nằm co quắp, mặt mũi hơi mờ mịt, chỉ thoáng thấy cô ta nhắm mắt, hơi thở đều và dài, thì ra đang trong giấc mộng.

Nơi u ám mơ hồ sâu thẳm, một luồng ánh sáng đỏ nhạt nhấp nháy trên lưng của thiếu nữ đang ngủ, mặc dù còn cách lớp áo vẫn tựa hồ có thể thấy lờ mờ ánh đỏ trên lưng cô ta đang chuyển động. Về mặt thiếu nữ tựa như thoáng hiện về đau đớn, bất quá gần như đồng thời, một đạo hào quang lặng lẽ từ ngực thiếu nữ từ từ tỏa ra, chính là từ miếng ngọc quyết hình rồng đang dán chặt vào da thịt cô, nó giống như đột nhiên có sinh mệnh, ánh đỏ lập lòe, cặp mắt rỗng lóe sáng, hút hết ánh đỏ kia vào trong miếng ngọc quyết không một tiếng động. Còn thần tình của thiếu nữ cũng dần dần bình tĩnh trở lại, sắc mặt tỏ ra yên bình, đồng thời toàn thân giống như nhận được gì đó rất dễ chịu, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng tan đi rất nhanh sau đó, không thấy lại nữa.

Ánh đỏ kỳ dị ẩn nấp sau lưng thiếu nữ, cứ một lúc lại thức dậy một lần, bất quá mỗi lần đều bị miếng ngọc quyết hình rồng kia tiêu trừ hết. Trong lúc đó, thiếu nữ vẫn ngủ một cách yên lành, có điều thỉnh thoảng trong giấc mộng, cô dường như đang bậm môi rồi phát ra những tiếng mê sảng rất khẽ không sao nghe rõ được, nhưng tiếng ấy như giọt sương sớm lặng lẽ rơi xuống bóng tối miên man, rốt cục cũng không để bất kỳ ai nghe thấy.

Giấc mộng ấy, vẫn nằm sâu trong bóng tối, lặng lẽ tiếp tục chưa từng tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Thành Hà Dương

Nháy mắt đã tới ngày mười lăm tháng tám.

Trong thế giới phạm tục, hôm nay chính là tết Trung thu, là ngày tết sum họp cả gia đình, cũng là ngày tết quan trọng nhất trong năm của Thần châu hạ thổ. Tuy nói kẻ tu đạo đã vượt ra ngoài tam giới, rất ít người quan tâm tới phong tục của phạm trần, bất quá đại bộ phận thiếu niên ở trong Thanh Vân Biệt Viện đều còn ít tuổi, lòng phạm chưa dứt, cho nên ngày hôm nay vẫn náo nhiệt hơn ngày thường nhiều.

Mặc dù trước đó đã có không ít tin đồn, kể cả Vương Tế Vũ cũng từng nói rồi nhưng những vị trưởng bối sư huynh quản lý biệt viện của Thanh Vân Môn đều không có bất kỳ dấu hiệu nào, nên Vương Tông Cảnh cũng không chắc lắm. Cho tới tận sáng sớm ngày mười lăm tháng tám, kẻ ngao du quen biết rộng nhất sống cùng sân Ba Hùng xung phong đi nghe ngóng một hồi, sau đó phấn khởi bùng bùng chạy về báo với mọi người, quả nhiên vì có lễ tế thần sông trong thành Hà Dương mà hôm nay Thanh Vân Môn cho phép đệ tử trong biệt viện được đi Hà Dương chơi một ngày, bất quá muộn nhất là tới lúc hoàng hôn phải lập tức trở về.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Thanh Vân Biệt Viện, lập tức khiến đám thiếu niên thiếu nữ đã chán ý trong biệt viện suốt một tháng rưỡi qua đều trở nên háng hái, ai ai cũng gọi bạn kêu bè, hoặc tùm năm tùm ba, hoặc chửi mắng cười đùa lóp lóp đi ra khỏi Thanh Vân Biệt Viện. Trong sân hai mươi ba đường Ất, khi Ba Hùng cười ha ha bước vào sân thông báo kết quả, Vương Tông Cảnh cũng rất cao hứng, tính nó vốn thích động không thích yên, có cơ hội thế này lập tức định xông ngay ra ngoài.

Bất quá kẻ cao hứng nhất lại không phải nó, mà là Tiểu Đình. Biết có thể đi thành Hà Dương chơi, Tiểu Đình tức thì sướng nhảy tung tung, luôn mồm gọi mọi người đi mau đi mau. Vương Tông Cảnh thấy thẳng nhóc hứng chí phi thường như thế, hỏi ra mới biết cha mẹ thẳng tiểu quỷ này đều thích yên tĩnh, lúc rồi rã cũng không chịu ra ngoài, bởi vậy Tiểu Đình lớn bằng này rồi mà vẫn chưa từng tới thành Hà Dương, ngược lại Tề Tiểu Huyền còn bé hơn nó một tuổi lại được theo Diên Linh Nhi đi mấy lần rồi, mỗi lần về đều mang cho Tiểu Đình đồ chơi hoặc là mấy món ngon, kể những trò chơi mới mẻ trong thành khiến Tiểu Đình hâm mộ chết đi được.

Hiện tại khó khăn lắm mới có một cơ hội thế này, Tiểu Đình đương nhiên reo hò tung tăng.

Ba Hùng ở bên cạnh thấy bộ dạng của Tiểu Đình thì xích cái bụng béo xệ tới sát Vương Tông Cảnh nói nhỏ: "*Tông Cảnh, chúng ta dẫn nó đi không ổn lắm đâu, Tiểu Đình mới bốn tuổi thôi, bé thể nào xảy ra chuyện gì bất ngờ như lạc đâu mất thì làm thế nào?*"

Vương Tông Cảnh ngẫm nghĩ rồi lại nhìn Đại Hoàng Tiểu Hôi đang dương dương bên cạnh Tiểu Đình, lắc đầu đáp lời Ba Hùng: "*Bỏ đi, phụ huynh của nó còn yên tâm để nó ở một mình tại đây, chúng ta cũng chẳng quản được nó mà.*" Nói xong liền dừng một chút, nhìn về phía phòng chữ Kim bên kia, tiếp: "*Tại hạ thấy chúng ta nên gọi Điều Tử thử xem.*"

Ba Hùng gật đầu, đi qua bãi cỏ giữa sân gỗ cửa phòng chữ Kim mấy cái, sau đó gọi lớn: *"Điều Tứ, hôm nay có cơ hội ra ngoài hiếm có, theo bọn ta cùng đi thành Hà Dương đi."*

Trong phòng nhanh chóng có phản ứng, giây lát sau *"kẹt"* một tiếng, cánh cửa gỗ mở bung, Cừu Điều Tứ bước ra hơi cau mày ngó Ba Hùng, sau đó ánh mắt nhìn về phía Vương Tông Cảnh với Tiểu Đình đứng ở chỗ gốc liễu, nói: *"Tại hạ không đi đâu."*

Vương Tông Cảnh cũng bước tới nhìn Cừu Điều Tứ bên đó, chỉ thấy y sắc mặt hơi nhợt nhạt đầy vẻ mệt mỏi, liền kinh ngạc hỏi: *"Điều Tứ, huynh ngủ không ngon à?"*

Sau cuộc nói chuyện giữa trưa hôm ấy, Cừu Điều Tứ tính tình vốn cô độc đã có vẻ dễ gần hơn nhiều với hai người Vương Tông Cảnh và Ba Hùng, cũng có thể vì trước đây không quen giao tiếp nên mới tạo thành khoảng cách. Lúc này nghe Vương Tông Cảnh hỏi giọng quan tâm, Cừu Điều Tứ rõ ràng chân chừ một chút rồi lắc đầu đáp: *"Tại hạ không sao."*

Ba Hùng cũng nhận ra điều gì, liền nói lái: *"Tại hạ trông huynh đó giờ quá ít ra ngoài, chắc là bị ốm nặng rồi. Thôi được, đừng nói linh tinh nữa, thừa dịp này chúng ta ra ngoài chơi thôi."*

"Phải đấy, đi nào đi nào, không thì muộn mất!" Câu này là lời giục dã của Tiểu Đình đang dậm chân ở bên cạnh, mặt mũi không dấu được vẻ hưng phấn.

Mặt của Cừu Điều Tứ có vẻ không thích lắm, có lẽ ở tít trong phòng cả ngày mới là sự thoải mái nhất của y, bất quá lúc này bị tên béo Ba Hùng cười ha hả kéo đi, luôn miệng: *"Đi nào, đi nào, huynh xem Tiểu Đình cũng sốt ruột rồi này. Tại hạ biết huynh định dành tu luyện, nhưng cũng chỉ cỡ nửa ngày thôi mà, để tối tu luyện cũng được, hơn nữa đệ tử tập sự như chúng ta mỗi ngày tu luyện nhiều nhất cũng có hai lần, làm bù cũng dễ thôi."*

Cừu Điều Tứ trông cũng có vẻ mất hết kiên nhẫn, nhưng lúc này cũng không có ý trốn tránh nữa, đành cười khổ đáp: *"Được rồi được rồi, tại hạ đi cũng được."*

Tiểu Đình hoan hô xoay đầu chạy trước nhất ra ngoài, phía sau Đại Hoàng sủa gâu gâu mấy tiếng rồi cũng Tiểu Hôi đuổi theo. Vừa chạy tới cổng chợt bên ngoài có bóng người. Một người đàn ông đi tới khiến Tiểu Đình suýt nữa dừng không kịp tông thẳng vào, loạng choạng mấy lần mới khỏi bị ngã, lúc đó mới gắng gượng đứng lại ngẩng đầu nhìn, tức thì vẻ mặt liền không có chỗ nào gọi là dễ coi cả.

Kẻ đi vào chính là Ngũ công tử Tô Văn Khang của Lư Dương Tô gia, xem ra cũng bị giật nảy mình, tới khi nhìn thấy chỉ là một đứa bé nhỏ tuổi liền miệng méo xẹo, cũng không phát tác mà chỉ nhìn Tiểu Đình một lần rồi đi về phòng chữ Thủy trong sân, chẳng thèm nhìn ba người bọn Vương Tông Cảnh nhất nào.

"Thanh muội, Thanh muội." Hần gợn tay gõ cửa, đồng thời cất tiếng gọi. Không bao lâu sau Tô Văn Thanh mở cửa phòng đón hẳn. Thấy muội muội đi ra, Tô Văn Khang liền nở nụ cười, nói: *"Thanh muội, hôm nay được ra ngoài giải trí thật là hiếm có, chúng ta cùng đi vào thành Hà Dương đi."*

Tô Văn Thanh cũng không dọ dự, mỉm cười gật đầu đáp ứng, sau đó thuận tay đóng cửa phòng lại rồi đi cùng Tô Văn Khang. Lúc đi qua sân, Tô Văn Thanh tỏ ra dễ thương hơn vị ca ca này nhiều, chào hỏi lễ số chu đáo với bọn Vương Tông Cảnh khiến người ta như gặp gió xuân, xua tan hết mọi địch ý.

Bất quá cũng có ngoại lệ, Tiểu Đình đứng ở ngoài cổng vẫn nhìn Tô Văn Khang với vẻ mặt không thích, Vương Tông Cảnh đi tới phía sau thấy bộ dạng giận xoe xoe của nó rất đáng yêu, suýt nữa thì bật cười, thầm nghĩ thằng nhóc này chắc vẫn còn cảm chuyện Tô Văn Khang ngày trước đòi mua Đại Hoàng của nó.

Đội hai anh em nhà họ Tô đi xa rồi, ba người bọn Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình mới lên đường, chỉ thấy con đường bên ngoài khoảng sân có rất nhiều đệ tử, đa số đều đi về phía cổng lớn của Thanh Vân Biệt Viện, cả bọn cùng nhau tươi cười bước xuống bậc thềm hòa vào đám đông.

Quả nhiên dọc đường những đệ tử Thanh Vân ngày thường canh giữ nghiêm ngặt hôm nay đều không có ý ngăn cản, đội Vương Tông Cảnh thuận lợi men theo con đường đi ra tận tới bên khối đá không lồ khác hai chữ Thanh Vân, đi tiếp là sẽ ra con đại lộ dẫn thẳng tới thành Hà Dương. Không ít thiếu niên tham gia Hội Thi Thanh Vân đều đi về phía đó, đám người Vương Tông Cảnh cũng chẳng chần chừ, cùng nhau đi ra đại lộ.

Tiểu Đình càng lúc càng hứng trí, nhìn đông ngó tây nhảy tung tung trên đường, thật là một đứa tinh lực dồi dào. Cả đội Vương Tông Cảnh cũng đi theo đằng sau nó nhỏ to bàn tán. Dưới ánh mặt trời gió nhẹ thổi hiu hiu, trong thời tiết đẹp như thế này ngay cả Cừu Điều Tứ vốn tính kiêu kỳ, nét cười trên mặt cũng bắt đầu nhiều hơn, lúc tán chuyện với Vương Tông Cảnh và Ba Hùng cũng ba hoa chảnh ít.

Bất quá bốn người vừa mới đi được chừng một dặm, tên béo Ba Hùng đột nhiên biến sắc, mặt mũi nhăn nhó, kêu lên hai tiếng *"Ai du, ai cha"* đầy vẻ đau đớn. Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ đều giật mình kinh hãi, quay lại đỡ lấy hắn hỏi dồn: *"Sao thế?"*

"Không xong rồi, bụng tại hạ đột nhiên đau quá đi mất, ngay cả đi cũng không nổi." Ba Hùng vừa rên rỉ vừa nhăn mặt nhăn mày đáp.

"Hà?" Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ quay sang nhìn nhau, nhất thời á khẩu, hầu hết thiếu niên tham gia Hội Thi Thanh Vân đều ăn Tích cốc đan, đứa nào không ăn ắt là được xài loại thuốc còn tốt hơn nữa, bởi vậy chưa từng nghe nói chuyện có người mót tiêu mót đại gì bao giờ.

Ba Hùng ngẩng đầu nhìn thấy thần sắc bọn họ đều cổ quái, tựa hồ cũng đoán ra suy nghĩ của mấy đứa, cười khổ nói: *"Mấy người đừng có đoán mò, tại hạ đau bụng là do lúc sớm tu luyện vội quá, không cẩn thận ăn luôn hai viên Tích cốc đan, xem ra chắc bây giờ bị phát tác rồi."*

Vương Tông Cảnh ngẩn người ra một lúc, cũng không biết nên nói thế nào cho phải, chẳng lẽ tên siêu béo này ngay cả thuốc cũng ăn tham? Cừu Điều Tứ ở bên cạnh vừa lắc đầu vừa đỡ thăng béo, nói: *"Hay là huynh quay về nghỉ ngơi đi, tại hạ trông bộ dạng thể này chắc là không đi xa được đâu."*

Ba Hùng nhăn mặt gật đầu, sau đó uể oải xoa xoa tay, nói: *"Tại hạ không sao, mấy người đi đi, không cần lo cho tại hạ đâu."*

Vương Tông Cảnh nhìn cái mặt béo của hắn lúc này mồ hôi mồ kê đầm dề, không đành lòng nói: *"Huynh béo, huynh thật không sao chứ?"*

Ba Hùng xoa tay, vừa quay đầu đi về phía Thanh Vân Biệt Viện, vừa nói: *"Không sao, không sao, mấy người không cần lo cho tại hạ, dịp hôm nay hiếm có, nên đi mau tới thành Hà Dương đi."*

Vương Tông Cảnh ngoái đầu nhìn Cừu Điều Tứ, thấy hắn nhún vai nói: *"Huynh béo đã nói như vậy, chắc là cũng không có gì đáng ngại, chúng ta đừng nào cũng đi rồi, tiếp tục tới Hà Dương cho xong."*

Vương Tông Cảnh gật đầu đáp: *"Cũng được."*

Nói xong hai người bọn họ cùng nhìn bóng dáng của tên béo một lượt rồi tiếp tục đi về phía trước. Còn Ba Hùng quay trở về, bước chân ban đầu còn chậm, nhưng bắt đầu nhanh dần, cũng không biết có phải vì bụng đau không chịu nổi hay là hắn ta đang sốt ruột.

Thành Hà Dương là tòa thành gần Thanh Vân Sơn nhất, đường đi giữa hai nơi cũng không tính là quá xa, nhưng người thường không có đạo thuật ít nhất cũng phải đi mất nửa ngày, bởi vì Thanh Vân Môn chính là nơi tu đạo nằm ngoài thế tục, đương nhiên sẽ không thể quá gần chốn ồn ào. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Có điều suốt dọc đường, Vương Tông Cảnh đầu tiên còn không để ý, nhưng dần dần liền phát hiện có chút khác thường, ba người đồng hành thoạt nhìn thì không thấy gì, nhưng tốc độ đi thì trong lúc bất tri bất giác đã nhanh hơn ngày trước rất nhiều, mà bất kể là ai, thậm chí cả Tiểu Đình mặt mũi đều không tỏ ra chút xú một mồi nào. Khi bức tường cao vợi của thành Hà Dương xuất hiện trước mắt bọn họ, Vương Tông Cảnh nhìn trời thăm tính toán một hồi, tính đi tính lại thì từ Thanh Vân Sơn đi tới nơi này tới đa cũng chỉ mất xấp xỉ nửa canh giờ là cùng.

Trong thời gian qua, đặc biệt sau khi Vương Tế Vũ lên cho nó một hồ lô Dưỡng nguyên đan, mặc dù đối với sự đau đớn như lăng trì kia vẫn còn hơi sợ, nhưng đề tương lai có thể thuận lợi bái nhập vào Thanh Vân Môn, Vương Tông Cảnh vẫn nghiêng rằng tu luyện pháp môn cổ quái mà phụ thân của Tiểu Đình đã sửa đổi.

Vẫn đau đến chết đi sống lại, vẫn phải chịu cảm giác ngàn dao cứa thân như lăng trì, sống không bằng chết, nhưng sau những cơn đau mà người thường không sao chịu nổi ấy, Dưỡng nguyên đan quả nhiên phát huy diệu dụng của linh đan tiên gia, bổ thần vững khí, dưỡng nguyên điều tức khiến nó nhanh chóng từ cơn mệt mỏi do tu luyện hồi phục trở lại. Đồng thời pháp môn tu luyện cổ quái đối với việc tinh tiến đạo hạnh của Vương Tông Cảnh cực kỳ rõ ràng. Tuy không khoa trương tới mức vừa luyện là tu thành ngay tầng thứ hai Thanh phong quyết, nhưng cảm giác được linh lực rèn luyện khiến Vương Tông Cảnh tựa hồ có thể cảm nhận được tốc độ tích lũy cực nhanh của thân thể.

Ít nhất trong hai ngày nay, mỗi lần nó ra hậu sơn trèo lên cây cổ thụ trong rừng, liền cảm thấy bản thân cho dù là khí lực hay độ tinh nhạy cho tới dẻo dai đều tăng không ít, cứ thế này thì ắt cánh cửa của đạo môn tiên gia sớm muộn cũng sẽ mở ra trước mắt nó.

Bất quá bằng vào thân thể tráng kiện của nó hiện giờ, sau khi đi đoạn đường dài như thế tới thành Hà Dương, nhưng bất kể là Tiểu Đình hay Cừu Điều Tứ đều vẫn không bị rút lại phía sau. Nói thực, đối với thăng nhóc mang màu sắc thần bí như Tiểu Đình, Vương Tông Cảnh vốn chẳng có gì phải kinh ngạc, nhưng với Cừu Điều Tứ, lúc này Vương Tông Cảnh dù đang đứng ngay trước cổng thành Hà Dương cũng phải thay đổi cách nhìn về y. Cũng không biết là do tên thiếu niên tính tình cô độc này trước khi tham gia Hội Thi Thanh Vân đã có mấy phần căn bản hay là bẩm sinh đã là thiên tài có căn cốt cực tốt, tiến bộ trong tu đạo cực nhanh.

Ngày trước hình như cũng chưa nghe đám thiên tài đang dần nổi danh trong Thanh Vân Biệt Viện kia mà Ba Hùng kể, có tên của y trong đó không?

Vào trong thành Hà Dương, từ xa đã nghe thấy tiếng ồn ào, chỉ thấy đường lớn hẻm nhỏ đều chẳng đèn kết hoa, người đi trên đường chen vai nhau đông như kiến, thực là náo nhiệt phi phàm. Lúc này Tiểu Đình nhìn đến mặt nhân toàn là thứ mới mẻ, tính tình thăng nhóc tức thì biểu lộ ra hết, sung sướng chạy loạn lung tung cả, xem cái này ngó cái kia, cực kỳ hứng trí.

Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ nhìn nhau, cả hai đành cười, bất quá Tiểu Đình ngày thường tính tình vốn đã tinh nghịch ham chơi nên hai người cũng không lấy làm lạ, ngược lại cứ đi theo nó mà ngắm toàn thành náo động, thế tục phồn hoa cũng có một tư vị rất khác.

Đi như vậy một hồi liền nghe thấy đằng trước đột nhiên vọng tới một tràng tiếng chiêng trống ầm ĩ, tiếp đó là tiếng pháo *"đi đình"* chói tai vang lên khiến cả đám đông xung quanh giật nảy mình, ngay cả Đại Hoàng Tiểu Hôi luôn ở phía sau Tiểu Đình cũng nhảy dựng lên. Tiểu Đình chạy tới bon bon như khói, nghênh đầu nhón chân nhìn vào, khổ nỗi thăng béo còn nhỏ quá, không làm sao nhìn được náo nhiệt phía trước, trong lúc gấp gáp nó kéo Vương Tông Cảnh kêu: *"Vương đại ca, bé em, bé em."*

Vương Tông Cảnh cười kha kha, cúi người khẽ dùng sức, chỉ cảm thấy tay hơi trầm xuống, thăng nhóc nặng ra phết. Tiếp đó nó phát lực đưa Tiểu Đình lên cao quá đầu rồi để thăng nhóc ngồi ngay ngắn lên cổ mình, cười nói: *"Giờ nhìn thấy chưa?"*

Tiểu Đình vỗ tay cười lớn, chỉ về phía trước kêu: *"Đó, đó, mọi người xem, đó chính là đoàn đi đón thần kìa."* Tiểu Hôi ngồi trên lưng Đại Hoàng ở bên cạnh trông cũng kích động hẳn lên, tính con khi hiếu động còn hơn cả người, lúc này nhìn quanh kêu mấy tiếng *"chi chi chi chi"* rồi thỉnh thoảng nhảy vọt lên, tùy tiện tóm lấy quần áo Vương Tông Cảnh khệch khệch mấy cái treo lên. Vương Tông Cảnh còn chưa kịp phản ứng thì Tiểu Hôi đã dễ dàng treo ngay tới vai, sau đó *"hừ"* một tiếng bắt chước tóm lấy Tiểu Đình treo ngồi luôn lên cổ nó, đưa tay che phía trên mắt như người nhìn xa, trông cực kỳ

hoạt kê.

"Bịch!" Tiểu Đình lại không thích, đưa tay đẩy con khi lông xám xuống, hậm hực nói: "*Tiểu Hôi, mày nặng quá, sau này đừng có bắt chước Đại Hoàng, suốt ngày chỉ biết ăn.*"

Tiểu Hôi suýt nữa từ trên người Vương Tông Cảnh lăn xuống đất, may mà tay chân nhanh nhẹn tóm được một góc áo rồi trèo trở lại, lần này thì thành thực ngồi lên vai Vương Tông Cảnh ngay cạnh người Tiểu Đình, mặt rõ là không vui, quay xuống đất kêu "*chi chi chi chi*" mấy tiếng liền, giây lát sau Đại Hoàng thỉnh thoảng hai tiếng "*Uáu Uáu*" nhìn Tiểu Đình với Tiểu Hôi vẻ cay cú.

Đoàn đón thần từ đằng xa khua chiêng đánh trống đi tới, người trên đường lớp lớp dạt sang hai bên nhường đường. Bọn Vương Tông Cảnh đứng giữa đám đông, nghe tiếng dân chúng bàn tán với nhau đầy hứng khởi cũng biết được đại khái đây là lễ tế thần sông mỗi năm một lần, bách tính khu vực xung quanh thành Hà Dương đều tụ tập về đây xem lễ. Đoàn người dài dằng dặc vừa đi qua đây chính là đem cống phẩm tới bên bờ con sông lớn ở ngoài thành, cầu đảo thần sông cho mưa thuận gió hòa, ngũ cốc bội thu.

Những người xung quanh hầu hết đều tới xem náo nhiệt, Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ cũng xem đến say mê, lại thêm tiếng cười nói vui vẻ của bách tính, thật không uống chuyến đi lần này. Có điều đúng lúc này Tiểu Đình vốn đang hứng trí bùng bùng trên cổ Vương Tông Cảnh chợt ngậy ra, sau đó ngoài đầu về phía đám đông cách đó mấy trượng hét toáng lên:

"Lâm thúc, Lâm thúc..."

Vương Tông Cảnh bị nó dọa cho giật nảy mình, thuận theo hướng nó gọi mà nhìn chợt sững người, thì ra giữa biển người mênh mông, giữa những tiếng nói cười ồn ào của đám đông, có một người đàn ông khí vũ bất phàm, mặt mũi anh tuấn, sau lưng đeo một thanh trường kiếm màu xanh lục, đang khoanh tay đứng nhìn đoàn đón thần. Sắc mặt y vô ý tỏ ra hơi mù mịt, thì ra đang ngần ngại tới xuất thần. Vô số người vây quanh y nhưng tựa như không sao che đi được ánh sáng từ người y tỏa ra, thứ ánh sáng vượt hẳn người thường giống như ánh kiếm đeo sau lưng y.

Không phải Lâm Kinh Vũ thì là ai?

Vương Tông Cảnh trong nháy mắt vừa vui sướng vừa kinh ngạc, ở bên kia Lâm Kinh Vũ cũng cảm nhận được, xoay đầu nhìn lại, trước tiên nhìn Tiểu Đình sau đó nhìn tới Vương Tông Cảnh, trong mắt thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, đi về phía bọn nó.

Cừu Điều Tứ đứng bên cạnh cũng phát hiện Lâm Kinh Vũ đang bước lại, người này vừa nhìn là biết ngay không phải kẻ phàm tục, trong lòng cũng kinh ngạc hỏi Vương Tông Cảnh: "*Người này là ai?*"

Vương Tông Cảnh nhất thời cũng không cách nào kể với y, đành nói: "*Cũng là một vị tiên bói của Thanh Vân, trước đây ở U châu có cứu tại hạ một mạng.*"

Cừu Điều Tứ ồ lên một tiếng, không nói thêm gì nữa, chỉ đứng yên một bên quan sát Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ đi tới trước nhìn Tiểu Đình, mặt thoáng hiện vẻ phức tạp, nhưng giây lát sau vẫn tỏ ra yêu thương nói: "*Tiểu Đình, con sao lại tự chạy tới thành Hà Dương thế?*"

Tiểu Đình gãi gãi đầu, bật cười "*hắc hắc*" đáp: "*Lâm thúc, thúc đừng có nói với mẹ con nha.*"

Lâm Kinh Vũ nhíu mày, không lý gì tới tên tiểu quỷ mà quay sang nhìn Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh mừng rỡ tiến thêm một bước nói: "*Tiền bói, con..."*

Lâm Kinh Vũ nhìn nó nở nụ cười, nói: "*Xem ra cậu đã thông qua kiểm tra, tham gia vào Hội Thi Thanh Vân rồi?*"

Vương Tông Cảnh liền tiếp gật đầu, đáp: "*Vâng, đều nhờ ơn tiền bói ngày trước chỉ điểm.*"

Lâm Kinh Vũ lắc đầu, nói: "*Không việc gì phải ơn, sau này còn phải dựa vào chính bản thân cậu, nếu sau một năm cậu có thể lọt vào trong bốn mươi người, tới lúc đó cứ tìm ta là được.*"

Vương Tông Cảnh nhất thời tựa hồ không dám tin vào tai mình, ngay cả Cừu Điều Tứ đứng bên cạnh cũng chấn động, mặt đầy vẻ quái dị. Giây lát sau Vương Tông Cảnh mặc kệ Tiểu Đình phản đối, nhắc thẳng nhóc đặt xuống đất, sau đó hơi lấp bắp nói với Lâm Kinh Vũ: "*Lâm, Lâm tiền bói, người vừa rồi nói thật chứ?*"

Lâm Kinh Vũ nhìn nó đầy thâm ý, mỉm cười không đáp.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy một niềm vui sướng dâng lên trong lòng, nháy mắt tỏa ra khắp toàn thân khiến cả người dường như nhẹ bồng, trong con cuống hỉ nó chẳng nói được gì, trong bụng ngàn lời mà cuối cùng nắm tay nghiêng rằng tới đó cả mặt cũng chỉ hóa được thành một câu nói: "*Tiền bói yên lòng, con nhất định sẽ không để người thất vọng.*"

Lâm Kinh Vũ cười đưa tay vỗ vào vai Vương Tông Cảnh.

Tiểu Đình ở bên cạnh đối với cuộc nói chuyện này chẳng có hứng thú, mà nó cũng chẳng xem xét được gì nữa. Có điều Vương Tông Cảnh trong lúc kích động, mắt chỉ còn mỗi một mình Lâm Kinh Vũ mà thôi, nào có lý gì tới nó, kệ cho nó gọi mấy lần cũng chẳng phản ứng. Tiểu Đình đành quay sang bám lấy Cừu Điều Tứ, nhờ y cố gắng mình lên.

Lâm Kinh Vũ nói với Vương Tông Cảnh mấy câu, ánh mắt lại hướng về phía đoàn người đón thần. Vương Tông Cảnh vui sướng đầy bụng, đang không

biết nói gì mới phải thì chợt nghe thấy Cừu Điều Tứ ở bên cạnh bước tới, nhưng lại hỏi Lâm Kinh Vũ: "*Tiền bối, văn bối có chuyện chưa rõ, xin thỉnh giáo.*"

Lâm Kinh Vũ quay lại nhìn y, rồi lại nhìn Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh vội vàng nói: "*Huynh ấy là Cừu Điều Tứ, cũng là đệ tử tham gia Hội Thi Thanh Vân, cùng con ở chung một sân.*"

Lâm Kinh Vũ lúc này mới gật đầu, Cừu Điều Tứ ở bên cạnh thấy y không có ý từ chối, trong lòng cũng hơi kích động, liền bước tới trước một bước trầm giọng hỏi: "*Tiền bối, thành Hà Dương này cách Thanh Vân Môn không xa, theo như văn bối được biết thì xung quanh địa phận dãy Thanh Vân Sơn đều tin thờ đạo gia Tam Thanh, vì sao trong thành Hà Dương lại có phong tục tế thần sông, loại tiểu thần này không hợp với giáo lý của đạo gia, Thanh Vân Môn sao lại không cấm cản?*"

Lâm Kinh Vũ cau mày, nhìn Cừu Điều Tứ một lượt, cái nhìn này cũng không có gì đặc biệt nhưng lại khiến cho trái tim Cừu Điều Tứ này tung tung, suýt nữa hất ngã cả Tiểu Đình. Lâm Kinh Vũ trầm mặc giây lát rồi nói giọng nhàn nhạt: "*Thần sông ở đây đích xác không hợp với giáo lý của Thanh Vân, nhưng lễ tế thần sông này đã có từ rất lâu đời, e rằng không dưới ngàn năm, cũng có thể coi là một dạng gửi gắm của hương thân phụ lão trong và ngoài thành, không phải là chuyện sai lầm thương thiên hại lý gì, cũng không phải bằng môn tà đạo, cùng lắm là cầu đảo cho điềm lành mưa thuận gió hòa. Ngược lại các hương thân phụ lão trong thành Hà Dương rất tin trọng Thanh Vân Môn chúng ta, năm nào cũng mời trưởng lão trong môn phái tới chủ trì lễ tế, bởi vậy lễ tế thần sông này chẳng có điểm nào xung đột đối với Thanh Vân Môn cả.*"

Y xoay người nhìn về phía xa, thấy những cảnh tượng náo nhiệt, chính là thời gian ẩm cúng nhất của thể tục, về mặt bình tĩnh không biết vì sao dường như vừa thoáng hiện qua một tia đau thương và hơi buồn bã, lặng lẽ nói: "*Đoàn đón thần này năm nào các hương thân phụ lão gần thành Hà Dương cũng đều tới xem, cho dù là người già, thanh niên, phụ nữ hoặc là... trẻ con...*"

Giọng nói của y nhỏ dần, thần tình cũng trở nên lãnh đạm, chỉ có cặp mắt vẫn yên lặng nhìn đoàn người đón thần từ từ đi xa, nghe tiếng nói cười chiêng trống xa dần, giống như một đoạn ký ức đã từng bị chôn vùi theo năm tháng bỗng nhiên trở về xong lại đi mất không một tiếng động, cho tới cuối cùng hóa thành khói bụi rồi lặng lẽ tiêu tan không để lại chút dấu tích nào.

Thời gian như nước, cuối cùng cũng xóa trần những chuyện xưa trong quá khứ, không có cách nào trở lại được.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Xung đột

Trong đám đông vui vẻ ồn ào, đoàn người đón thần như tượng trưng cho sự phồn hoa của thể tục, chậm chậm bước đi trong tiếng reo hò của vô số người. Lâm Kinh Vũ quay đầu lại, về mặt dừng đứng, có điều cả người trông vẫn thấy có nét đui hui, ngay cả giọng nói nghe cũng hơi phiêu hốt: "*Theo phong tục ở Hà Dương, đoàn đón thần này trước tiên sẽ đi tới bờ sông ở ngoại thành để tế lễ, sau khi lễ tế và dâng cúng vật cho thần xong thì xin nước sông đem vẩy hết khắp nơi trong thành, lúc đó mới kết thúc. Mấy người cứ ở đây xem, ta đi trước.*"

Nói xong cũng không đợi bọn Vương Tông Cảnh có phản ứng gì, chỉ vẫy tay một cái rồi xoay người đi luôn. Vương tông Cảnh chưa kịp nín kéo thì đã thấy y rẽ ngang rẽ dọc trong đám đông, nháy mắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Nhìn về hướng mà Lâm Kinh Vũ bỏ đi, Vương Tông Cảnh lắc đầu tiếc nuối, không ngờ Lâm Kinh Vũ nói đi là đi liền, nó vốn còn muốn nói thêm mấy câu với vị tiền bối Thanh Vân mà nó rất kính trọng này.

Bất quá nghĩ lại, Vương Tông Cảnh vẫn không nén được tiếng cười, lần này đúng là chuyện vui từ trên trời rơi xuống, ý trong lòng của Lâm Kinh Vũ không thể rõ ràng hơn được nữa, nếu mình quả nhiên có thể xuất sắc trở tài trong Hội Thi Thanh Vân thì ông ta sẽ thu mình vào làm đệ tử. Nghĩ tới đó, nó thậm chí còn kích động tới mức không kìm được phải vung tay thở hắt ra, nét cười trên mặt quả thực có giấu cũng chẳng nổi.

Đứng ở bên cạnh nó, Cừu Điều Tứ vẫn cố Tiểu Đình. Đối với chuyện vừa rồi, Tiểu Đình chẳng có cảm giác gì, chỉ liếc mạng nhện cổ nhìn đoàn đón thần ở bên kia đang đi xa dần, đám người ở đó mới thực sự là điểm hấp dẫn lớn nhất với nó. Còn Cừu Điều Tứ thì đã im thít tự bao giờ, lẳng lặng đứng giữa đám đông, về kích động trên nét mặt vừa xuất hiện không bao lâu trước kia hiện tại đã tan biến. Y đứng ở một bên góc Vương Tông Cảnh mặt mày hớn hờ, cặp môi mấp má một chút dường như đang nói gì đó, nhưng lại không có tiếng nào phát ra. Một lát sau, y quay đầu vui ánh mắt của mình vào trong đám đông.

Nháy mắt đã sắp không nhìn thấy đoàn đón thần ồn ào kia đâu nữa, kẻ ưa náo nhiệt như Tiểu Đình cảm thấy luyến tiếc, liền giục Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ tiếp tục đi theo xem, bất quá hai người bọn họ đều là người mới tới thành lần đầu, sau khi bàn bạc đơn giản mấy câu liền quyết định đi dạo trong thành. Tiểu Đình lúc đầu còn không bằng lòng, nhưng trong thành Hà Dương hôm nay cũng náo nhiệt phi thường, hàng quán tràn ngập, các trò chơi vừa vui vừa mới lạ nhiều không kể xiết khiến Tiểu Đình lập tức quên ngay, cười đùa chạy nhảy say sưa trên những con đường sầm uất.

Ba người đi dạo lung tung trong thành Hà Dương, cảnh tượng náo nhiệt trong thành cũng tuyệt không phải chỉ có mỗi ở chỗ đoàn người đón thần mà thôi, dường như để chúc mừng ngày tết mỗi năm chỉ có một này, không đường lớn hẻm nhỏ nào không chẳng đèn kết hoa, trên đường cũng có rất nhiều gánh tạp kỷ mãi nghệ, vô số bách tính vây xem dày đặc, tiếng cười nói reo hò liên miên. Tiểu Đình mừng cơn chạy trên đường, Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ đi theo phía sau nó. Đi lại trong thành lâu dần, bọn nó có vẻ như cũng bị nhiễm cái bầu không khí vui tươi này, mặt mày hớn hờ, cho dù là kẻ

thường ngày luôn u ám như Cừu Điều Tứ cũng không ngoại lệ.

Đang lúc đi ngang một đoạn đường rộng, nhìn qua thấy đèn đỏ treo cao, lầu cao kết hoa, tiếng oanh ca yến vũ cười cợt vọng ra liên miên, Tiểu Đinh tức thì hiếu kỳ chạy về phía đó mấy bước ngo xem. Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ theo tới vừa nhìn đã thấy các cô nương má hồng cười toe toét, tiếng tơ tiếng trúc(*) miên man là loi, mùi son hương phấn đường như cũng đang lan tỏa nhàn nhạt trong không khí.

Vương Tông Cảnh còn chưa kịp phản ứng thì Cừu Điều Tứ đã biến sắc, nhất thời mặt lạnh như sương, hừ một tiếng bước tới trước giờ tay kéo Tiểu Đinh lại, nói: "*Chỗ này không phải chỗ chơi của trẻ con, chúng ta đi mau thôi.*"

Tiểu Đinh ngơ ngác và có vẻ không phục, hậm hực nói: "*Cái gì chứ, chỗ đó là chỗ nào, dựa vào có gì mà em không thể tới, em muốn xem, xem muốn xem cơ...*"

Lúc này Vương Tông Cảnh đã ngo ngoé thêm mấy lần tình cảnh trong lầu ở đường đó, nhanh chóng cũng đã nhận ra, lại nghe Tiểu Đinh đòi vào đó chơi suốt nửa toát hết mồ hôi lạnh, thầm nghĩ nếu để tên tiểu tử tông nhà người đi vào, lúc về mà lộ ra cho Thanh Vân Sơn biết thì ắt ăn phải quả đắng ngay. Nghĩ đoạn vội vàng chạy qua cùng tóm lấy Tiểu Đinh, vừa dụ vừa kéo nó đi. Tiểu Đinh hãy còn ầm ức, thỉnh thoảng ngoái đầu lại nhìn, kêu: "*Làm gì mà không cho em đi xem, trong đó là chỗ nào hai ca ca nói em nghe, nói cho em đi mà?*"

Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ nào dám giải thích cho nó, trong lúc khẩn cấp liền bịa ngay ra một lý do, nói bậy rằng những người con gái gì gì đó ở trong đều là do hồ biến thành vân vân, chỉ mong lời được tên tiểu quỷ này đi ngay. Ai ngờ Tiểu Đinh lại là một đứa bé rất khác thường, những đứa khác nghe tới hồ thì đã hết hồn, nhưng nó thì ngược lại rất hưng phấn, gọi lên mấy tiếng hô hô liền có Đại Hoàng Tiểu Hôi lập tức nhảy tới bên cạnh ưỡn ngực hóp bụng dương oai. Tiểu Đinh nói về đặc ý: "*Đã thấy chưa, nhà em nuôi hai đứa này còn sợ hồ báo gì chứ, mấy đám đấy trên Thanh Vân Sơn chỉ hơi lớn một chút là đều bị hai đứa nó tóm lại đánh cho một trận.*"

"*Uâu Uâu Uâu Uâu !*" Đại Hoàng xoay đầu nhìn quanh cất tiếng sủa, cái mặt chó đầy vẻ trang nghiêm làm bộ uy phong khí thế của đệ nhất chó già, thu hút không ít ánh mắt của mọi người xung quanh.

Vương Tông Cảnh cuống lên, bắt kẻ Tiểu Đinh nì nèo thế nào cũng kéo nó đi, cũng may Đại Hoàng với Tiểu Hôi bình thường thấy hấn với Tiểu Đinh như vậy đã quen nên không có phản ứng gì, nếu không đã xông lên nhe nanh múa vuốt cắn cho mấy cái. Sau cùng cũng rời được khu vực phấn son đó khá xa, sự chú ý của Tiểu Đinh cũng đã chuyển sang những chỗ khác vui hơn thì mới coi như kết thúc. Vương Tông Cảnh lắc đầu cười khổ, nói với Cừu Điều Tứ: "*Cũng may huynh phát hiện sớm, không thì suốt nửa đã để Tiểu Đinh lọt vào chỗ đó mất.*"

Cừu Điều Tứ đứng bên cạnh nó, sắc mặt ngơ ngẩn, khuôn mặt vốn cứng quèo dường như lại âm trầm thêm một chút, bất quá y cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Ba người đi một hồi trong thành, dọc đường ngoại trừ bách tính của thành Hà Dương, bọn nó cũng thỉnh thoảng gặp được mấy khuôn mặt quen thuộc, hầu hết là thiếu niên nam nữ cùng ở trong Thanh Vân Biệt Viện, đang thừa dịp đi giải trí giống như bọn nó. Cứ đi chơi như vậy chẳng bao lâu, đột nhiên từ phía trước có mùi nhang bay tới, Tiểu Đinh "*ity*" lên một tiếng chạy về phía đó, Vương Tông Cảnh ngược đầu lên nhìn, chỉ thấy một đám đông đang vây thành vòng ở bãi đất rộng, ở giữa tạo thành một khoảng trống, trong khoảng trống chỉ có một chiếc giếng rất cũ, dọc bên bờ giếng là một hàng tràn đầy những hoa quả cúng tế, không ít người già đang quỳ ở đó, miệng lầm rầm như đang nói gì đó.

"*Kia là gì thế?*" Tiểu Đinh hiếu kỳ chạy tới trước tiên, Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ theo sau nhìn cũng ngơ ngác, đồng tai nghe những người vây quanh bàn tán một hồi mới hiểu được. Thì ra trong lễ tế thần sông mỗi năm một lần, lễ này có thể lưu truyền cả ngàn năm không ngưng cũng là có chỗ thần quái của nó. Mỗi năm vào ngày mười lăm tháng tám, trong thành Hà Dương có một cái giếng cạn nhiều năm cứ hôm đấy lại đầy nước trong, kéo dài một ngày một đêm nước mới rút hết không còn dấu vết. Chẳng ai biết được nước này rốt cục là từ đâu ra, cũng có kẻ to gan chui xuống dưới chiếc giếng cạn để tìm hiểu nhưng luôn không có kết quả gì. Mấy chục năm trước nghe đồn còn có người chết ở dưới giếng, từ đó về sau không ai dám xuống dưới đó nữa.

Tóm lại, hiện tượng lạ của cái giếng mỗi năm một lần này chưa từng ngắt quãng, bất quá cũng chỉ đến thế mà thôi. Đối với bách tính trong thành Hà Dương thì hiện tượng lạ này từ xưa tới nay cũng chưa tạo ra phiền phức gì, cho nên lâu ngày đã trở thành một phần của câu chuyện thần thoại thần sông hiển linh. Chỗ trước mặt chính là chỗ chiếc giếng cạn đó, các bộ lão trong thành hàng năm đều thờ cúng tại nơi di tích thần sông hiển linh này giống như bây giờ đây.

Vương Tông Cảnh nghe xong liền nhìn về phía xa, chỉ thấy bên bờ giếng có con đường nhỏ được lát bằng đá xanh, cũng có thể vì khô cạn nhiều năm nên bờ giếng cũng không ẩm thấp rêu phong như những chiếc giếng thường thấy, ngay cả cây cỏ cũng không mọc, có thể coi là chuyện lạ. Còn trong giếng thì bởi cách quá xa nhìn chẳng rõ được nên Tiểu Đinh nóng ruột, lắng nghe chuyện của một người dân đang xem ở bên cạnh. Đó là một ông lão, thấy Tiểu Đinh hoạt bát đáng yêu nên cũng yêu thích, liền kể cho nó nghe. Thì ra hiện tượng giếng cạn tái sinh năm nay vẫn còn chưa bắt đầu, nghe nói năm nào cũng tới đêm khuya giờ Hợi thì mới xuất hiện, nước trong thành linh từ tứ phương tám hướng tràn vào trong giếng kèm theo những tiếng ầm ầm, có lần còn có hiện tượng nước phun lên thành cột rất thần kỳ.

Theo phong tục của thành Hà Dương truyền lại, nước giếng chảy vào chiếc giếng cạn tái sinh vừa trong vừa ngọt, uống vào còn có công dụng kỳ diệu lùi bệnh trừ tà, thân thể cường tráng vân vân. Vương Tông Cảnh ở bên nghe tới á khẩu, nhìn Cừu Điều Tứ chợt phát hiện vẻ mặt của y cũng tỏ ra nhợt nhạt không quan tâm, rõ ràng là không tin những lời đồn đại này. Trong ba người chỉ có Tiểu Đinh là nghe tới tin sái cổ, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ nghiêm túc, không ngừng gật cái đầu tròn xoe, thỉnh thoảng lại bật ra tiếng "*ồ, ồ*", trông thần sắc có vẻ khá thích thú.

Qua một lúc, Tiểu Đinh chợt quay đầu lại nói với hai người Vương Tông Cảnh và Cừu Điều Tứ: "*Vương đại ca, Cừu đại ca, chúng ta chờ ở đây tới tối nhé, xem xem cái giếng này khi nào có nước, được không?*"

Vương Tông Cảnh lập tức lắc đầu nói: "*Không được, Tiểu Đinh, khi chúng ta ra ngoài đã rõ quy định rồi mà, trước hoàng hôn phải quay về*

Thanh Vân Biệt Viện. Cái giếng cạn này mà có nước thì phải giờ Hợi mới phát sinh, tới lúc đó thì trời tối om từ lâu rồi, không được, không được."

Tiểu Đình tức thì trề môi, ngoái lại nhìn Cừu Điều Tứ đang định nói, thì Cừu Điều Tứ lại lắc đầu tiếp, thần sắc rất kiên quyết, nói luôn: *"Tiểu Đình, chuyện này không được."*

Tiểu Đình tỏ ra không vui, hậm hực xoay người bước đi, vừa đi vừa nỉ nèo: *"Cái gì chứ, xem cái giếng mà cũng không được, còn nói cho người ta ra ngoài chơi, xem có cái giếng cũng không cho, nói mà chẳng tính toán..."*

Vương Tông Cảnh khẽ lắc đầu đi theo, Cừu Điều Tứ cũng theo ngay bên cạnh, mặt cười khỏ nói nhỏ: *"Lai lịch của Tiểu Đình thế nào, sao lại ương bướng như vậy?"*

Vương Tông Cảnh vừa định nói, lời ra tới miệng thì chợt thấy Tiểu Đình đã đi khá xa, liền ra hiệu cho Cừu Điều Tứ đi theo, vừa đi vừa gọi: *"Tiểu Đình chậm thôi, đợi bọn ta với."* Gọi xong quay lại nói với Cừu Điều Tứ, *"Kỳ thực Tiểu Đình cũng không tính là ương bướng, chỉ là tính trẻ con thôi mà, trước giờ lại chưa từng xuống núi cho nên thấy cái gì cũng mới mẻ."*

Ánh mắt Cừu Điều Tứ hơi háp háy, nói: *"Nghe đồn cha mẹ Tiểu Đình đều ở trong Thanh Vân Môn, huynh có biết bọn họ là ai không?"*

Vương Tông Cảnh do dự một chút, nhìn Cừu Điều Tứ rồi đáp: *"Tại hạ cũng không rõ lắm."*

Cừu Điều Tứ "ồ" lên một tiếng, cũng không quá để tâm, có điều ánh mắt y tùy ý nhìn về phía trước, chợt sững người, sau đó tròn mắt la lên thất thanh: *"Tiểu Đình đâu rồi?"*

Vương Tông Cảnh giật nảy mình, vội vàng quay lại nhìn, tức thì cảm thấy trái tim nhảy lên một cái như bị người ta bóp lại, phía trước biển người mênh mông, bọn Tiểu Đình cùng Đại Hoàng Tiểu Hối vốn đang đợi nó ở cách đây không xa lắm, chỉ trong lúc nói mấy câu đã không còn thấy đâu nữa.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, Vương Tông Cảnh cảm thấy toàn thân bỗng nhiên lạnh toát.

Không cần bàn mà Vương Tông Cảnh với Cừu Điều Tứ cùng phản ứng giống nhau, rảo bước chạy tới, ngoái đầu nhìn khắp nơi nhưng nào thấy bóng dáng Tiểu Đình đâu, ngay cả con chó Đại Hoàng trước giờ đều rất bắt mắt cũng biến mất một cách thần kỳ, thật không biết vì sao lại trốn biệt nữa.

Nhìn dòng người người qua người lại trên đường, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy như lời cả mắt ra, vừa lo lắng vừa bức tức, nhìn Cừu Điều Tứ thấy thần tình của nó cũng rất cổ quái và sốt ruột. Hai người tìm xung quanh một vòng vẫn không thấy, kể cả về sau bất chấp cứ gào tướng lên gọi tên Tiểu Đình thì cũng nhiều nhất cũng chỉ là thu hút một số ánh mắt hiếu kỳ của bách tính, ngoài ra chẳng thu được gì, Tiểu Đình đã hoàn toàn biến mất.

"Thằng quý này..." Vương Tông Cảnh cảm thấy khóe mắt mình không tự chủ được giật giật, quay ra nhìn nhau với Cừu Điều Tứ. Hồi lâu sau, Cừu Điều Tứ cười khỏ nói:

"Phen này mười phần hết tám là nó định trốn đợi tới tối xem cảnh nước chảy vào giếng cạn rồi."

Vương Tông Cảnh thảm thán, cho dù có không thừa nhận thì cũng đành phải cho đại khái là vậy, đành trầm ngâm một lát rồi nói với Cừu Điều Tứ: *"Điều Tứ, quy định của Thanh Vân nghiêm ngặt, đã nói trước hoàn hôn trở về là trước hoàn hôn phải về, nếu như vi phạm e rằng sẽ bị phạt đấy. Chúng ta chia nhau ra tìm, cố gắng tìm cho được Tiểu Đình đưa nó về núi, một thằng bé như nó ở chỗ đông người thế này tại hạ sợ sẽ xảy ra chuyện."*

Cừu Điều Tứ gật đầu đáp: *"Không sai."*

Kế hoạch đã định, hai người chỉ bàn sơ qua, ước hẹn trước hoàn hôn bất kể có tìm thấy Tiểu Đình hay không đều sẽ gặp lại ở chỗ cái giếng cạn này, sau đó chia nhau ra tìm.

Vương Tông Cảnh men theo con đường phía đông, trợn mắt lên tìm thật cẩn thận, có điều e rằng lúc này chính là lúc thành Hà Dương đông nhất trong năm, người đi dày đặc như kiến, muốn tìm một thằng nhóc quả thật là quá khó, kể cả nó đang dẫn theo một con chó vàng lớn khác thường. Tìm một hồi vẫn không thu được gì, Vương Tông Cảnh không nhìn được bắt đầu sốt ruột, không còn cách nào đành lại gào toáng lên mấy câu: *"Tiểu Đình",* nhưng vẫn không có phản ứng gì. Bỗng lát sau ở một đầu đường vọng tới một giọng nói rất dễ nghe đầy vẻ kinh ngạc: *"Úy... Vương công tử, công tử làm gì ở đây thế?"*

Vương Tông Cảnh ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy bên cạnh đám đông, hai anh em Tô Văn Khang, Tô Văn Thanh đang đứng nhìn qua. Người nói chính là Tô Văn Thanh, còn Tô Văn Khang đứng bên cạnh trông thấy Vương Tông Cảnh tức thì cau mày, mặt tỏ vẻ không vui, bất quá ngoài việc đó ra cũng không có biểu hiện gì khác.

Tô Văn Thanh tiến lại, thấy mặt Vương Tông Cảnh có vẻ sốt ruột, thì lấy làm lạ hỏi: *"Vương công tử, Tiểu Đình sao thế?"*

Ngày thường ở sân hai mươi ba, Tiểu Đình hoạt bát đáng yêu khiến người ta vui vẻ, bởi vậy quan hệ của nó với mọi người đều không tệ. Tô Văn Thanh cũng rất yêu thích thằng bé này, cho nên nghe thấy gọi tên nó mới hỏi thử xem. Vương Tông Cảnh chần chờ một chút rồi cũng chẳng giấu giếm, cười khỏ đem sự tình từ đầu tới đuôi kể hết một lượt. Tô Văn Thanh nghe xong cũng lắc đầu á khẩu, trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu nhìn trời, nói với Tô Văn Khang:

"Ngũ ca, ca ca về trước đi, muội ở lại giúp tìm Tiểu Đình, thằng bé đó dù sao cũng ở cùng chỗ bọn muội, không may đi lạc thì hỏng bét."

Tô Văn Khang ngần ra một chút cau mày đáp: "*Muội lo chuyện bao đồng làm gì?*"

Tô Văn Thanh mỉm cười, đẩy hẳn đi, thốt: "*Được rồi được rồi, ca ca tự về là được, muội quay lại tìm được Tiểu Đình thì cũng sẽ tự về Thanh Vân Biệt Viện.*"

Tô Văn Khanh nhìn muội muội, tựa hồ biết mình cũng chẳng lay chuyển được cô ta, đành lắc đầu hừ một tiếng rồi xoay người bước đi. Tô Văn Thanh quay lại mỉm cười với Vương Tông Cảnh nói: "*Muội cùng với công tử đi tìm nhé?*"

Vương Tông Cảnh chỉ thấy khuôn mặt của nàng ta tươi cười dịu dàng, trong veo trong sáng ẩn chứa những nét dễ thương, bất giác nhất thời ngây người, nhưng nhanh chóng tỉnh lại, đáp ứng: "*Được.*"

Nói xong hai người liền bắt đầu tiến về phía trước con đường, tiếp tục tìm kiếm Tiểu Đình. Có điều thẳng thóc Tiểu Đình cũng thật là xuất quỷ nhập thần, hai người tìm cả nửa ngày trong thành mà vẫn không thu được kết quả. Mất thấy đoàn đón thần đã từ ngoài thành khua chiêng gióng trống trở về, trong thành lại tung bừng náo nhiệt, đứng ở một góc đường, Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy vẻ bó tay trong mắt đối phương.

"*Không biết rốt cục là trốn đi đâu nữa!"* Vương Tông Cảnh hậm hực thốt.

Tô Văn Thanh theo Vương Tông Cảnh tìm cả nửa ngày, nhưng cũng không thấy nàng ta tỏ vẻ mệt mỏi, sắc mặt luôn tỏ ra dịu dàng mà điềm đạm, có điều nàng ngược đầu nhìn vàng dương từ từ ngả về tây, trong mắt cũng thấy mấy phần sốt ruột, trầm mặc một lát rồi nói: "*Hay là chúng ta quay lại chỗ giếng cạn xem, không chừng Cừu công tử may mắn hơn, đã tìm được Tiểu Đình rồi thì sao?*"

Vương Tông Cảnh gật đầu, đáp: "*Cũng đành vậy thôi.*"

Hai người quay lại thuận theo con đường sánh vai đi, đám đông bao bọc xung quanh, Vương Tông Cảnh trong lúc vô ý nhìn sang bên cạnh, thấy Tô Văn Thanh thân hình yếu đuối, da thịt mịn màng như tuyết thoáng hiện sắc hồng, dường như chỉ búng một cái là sẽ rách. Lúc này trên đường người đi rất đông, trong lúc đi thỉnh thoảng lại có người va đập khiến Tô Văn Thanh cau mày về khó chịu. Bước chân Vương Tông Cảnh hơi chậm lại một chút sau đó lại chột bước nhanh hơn mấy phần, từ đi sánh vai chuyển thành nó đi trước, vừa đi vừa rẽ dòng người trước mặt sang hai bên, tức thì khiến Tô Văn Thanh đi phía sau nhẹ nhàng hơn rất nhiều, không phải lo có người擋 trước va vào mình nữa.

Tô Văn Thanh ngẩng đầu nhìn khoảng lưng rộng của chàng trai trước mắt, ánh mắt lấp lánh nhưng không nói gì.

Dọc đường mặc dù hai người vẫn không ngừng tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiểu Đình đâu, sau cùng đành tay không trở về chỗ chiếc giếng cạn. Trải qua phen tìm kiếm tốn cả nửa ngày, một ngày náo nhiệt của thành Hà Dương cũng dần yên tĩnh đi nhiều, tuy trên đường vẫn còn nhiều người, nhưng so với lúc sớm thì đã ít hơn khá, thế nhưng xung quanh chiếc giếng người vẫn còn vây quanh không ít, không biết có phải là vì đề cụng bái cái vị gọi là thần sông kia hay không.

Vương Tông Cảnh quét mắt qua khu vực gần đó một lượt liền thấy ngay Cừu Điều Tứ, nhất thời hứng chí nói: "*Ồ, Điều Tứ kia kia, chúng ta qua đó đi.*"

Ai ngờ nó vừa cất bước Tô Văn Thanh đã chột kéo tay áo nó từ phía sau cản lại, Vương Tông Cảnh ngạc nhiên ngoái nhìn, chỉ thấy Tô Văn Thanh ngó về phía Cừu Điều Tứ, cau mày thốt: "*Cừu công tử hình như đang gây gổ với người ta, công tử xem kia.*"

Vương Tông Cảnh "*ừ"* lên một tiếng, ngược đầu nhìn lại, giấy lát sau cũng nhú mày, quả nhiên đúng như Tô Văn Thanh nói, vừa rồi nó hấp tấp nên không nhìn rõ, bên cạnh Cừu Điều Tứ quả thực còn có mấy người sắc mặt cau có, đang định nói gì với Cừu Điều Tứ, còn nhìn sắc mặt lạnh lùng của Cừu Điều Tứ là thấy rõ lời của hai bên nhất định là không có chỗ nào vui rồi.

Vương Tông Cảnh rào bước lại gần, đứng bên cạnh Cừu Điều Tứ, còn Tô Văn Thanh đi theo sau lưng nó. Cừu Điều Tứ ngoái đầu nhìn lại trong mắt thoáng hiện vẻ vui mừng, sau đó lại ngó Tô Văn Thanh thì hơi ngần ra một chút rồi gật đầu với nàng. Tô Văn Thanh cũng khẽ cúi đầu thay cho chào hỏi.

Phía đối diện trông ra có năm người đang đứng, đều là thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, bọn họ đều mặc áo dài màu vàng nhạt khác hẳn với bách tính, ngoại trừ một người thì bốn kẻ kia lưng đeo trường kiếm, nhìn là biết là những tu sĩ cùng xuất thân từ một môn phái. Lúc này đang nói với Cừu Điều Tứ là một trong số bốn người đeo kiếm, khí thế rất hung hăng, lời lẽ khá vô lễ. Còn Cừu Điều Tứ thì vốn chỉ cau mày giải thích mấy câu, nhưng thấy người kia kiêu căng ngang ngược nên cũng dần sinh ra giận dữ, sắc mặt sa sầm lại.

Vương Tông Cảnh với Tô Văn Thanh đứng bên nghe đại khái cũng hiểu được câu chuyện, cũng không ngoài việc Cừu Điều Tứ trong lúc tìm Tiểu Đình không ra, trong lòng không khỏi nóng nảy nhất thời vô ý tông vào người này. Vốn chỉ là một chuyện vặt nhỏ tới mức không thể nhỏ hơn được nữa, nói mấy câu là xong. Ai ngờ lúc đó Cừu Điều Tứ đột nhiên có cái bóng rất giống Tiểu Đình vụt qua phía trước, gấp quá chưa kịp nói xin lỗi người ta thì đã đuổi theo rồi. Có điều chuyện này người kia cũng không hài lòng, kẻ đâm vào mình lại chẳng nói chẳng rằng bỏ đi nên lập tức tóm Cừu Điều Tứ lại nói cho rõ ràng. Kết quả nán lại tí xíu Cừu Điều Tứ đã không thấy Tiểu Đình đâu nữa, tâm tình bức bối nào còn đâu lời hay ý đẹp gì, thành ra mớ mồm là nói ngang luôn.

Trông tình hình người đang đối mặt với Cừu Điều Tứ mặt mũi giận dữ, lời lẽ lạnh lùng, Vương Tông Cảnh nhú mày nhìn phía trước, chỉ thấy bên đó bốn người còn lại sắc mặt tuy không dễ coi gì nhưng cũng không có xông lên lấy đông hiếp ít thì cũng yên lòng được một nửa. Nhưng Cừu Điều Tứ với đối phương nói càng lúc càng ngang, hai bên đều lửa giận bốc lên, tính tình Cừu Điều Tứ ngày thường đã không dễ chịu, lúc này mặt mũi đỏ bừng, tuy biết lúc đầu là mình sai nhưng hiện tại bất kể ra sao cũng không chịu nhận, lại bị tên thanh niên trẻ tuổi kia quát mắng mấy lượt, thẹn quá hóa giận, hét lên một tiếng vùng quỳ đánh luôn.

Sau khi bước vào Hội Thi Thanh Vân, tuy tới nay Thanh Vân Môn chưa có phát cho đệ tử đạo pháp nào của Thanh Vân, nhưng công hiệu bồi bổ cơ thể của Thanh phong quyết thì vẫn có, những đệ tử tham gia hầu hết là khỏe mạnh hơn người thường khá nhiều, động tác cũng nhanh nhẹn hơn không ít, bởi vậy một quyền này của Cửu Điều Tứ đánh tới cũng rít gió veo veo khiến người không dám coi thường.

Có điều Vương Tông Cảnh luôn quan sát về mặt mấy người bên kia, sau khi nhìn thấy một quyền đó thì họ đều tỏ ra vẻ coi thường, thậm chí còn có nét cười đầy vẻ trào phúng, trong lòng nó lập tức trầm xuống, thậm chí không xong. Có điều lúc này muốn cản thì đã không còn kịp nữa, mắt thấy một quyền của Cửu Điều Tứ sắp đánh lên người của thanh niên kia, ai ngờ y cười lạnh một tiếng, thân hình loáng cái đã nhẹ nhàng né được rồi vòng ngay ra sau lưng Cửu Điều Tứ, sau đó thuận thế đá ra một cước vào ngay hông của hắn.

Cửu Điều Tứ vốn đánh một cú toàn lực, nên ăn phải một cước này tức thì cả người không đứng vững, bị người ta đá lăn xuống đất luôn, lại còn theo bộ dạng cực kỳ mất mặt, ngã sõng soài ra.

Vương Tông Cảnh lạnh mặt, bất luận thế nào Cửu Điều Tứ đều có thể coi là lảng giềng cùng một sân với nó, quan hệ tới hôm nay cũng không đến nỗi tệ, đang định xông lên lý luận hoặc đánh giúp thì bên cạnh chợt có một cánh tay đưa ra kéo nó lại, tiếp đó Tô Văn Thanh bước lên một bước cản ngay trước mặt, chăm chú nhìn trang phục cả năm người phía trước, hít vào một hơi, nói:

"Xin hỏi chư vị có phải là đệ tử của Hạo Thiên Kiếm Phái tại Vân Châu không? Ba chúng tôi đều là đệ tử Thanh Vân Môn tham gia Hội Thi Thanh Vân, nếu như có chỗ nào mạo phạm xin thứ tội."

Nói xong, nàng hơi cúi người, trông vẻ dịu dàng dường như còn có nét đoan trang đẹp để khiến mấy người bên kia ngán ra. Trong đó thanh niên luôn đứng sau cùng, kẻ duy nhất không đeo trường kiếm cũng xoay đầu nhìn lại, trông đầy vẻ chín chắn uy nghiêm, tướng mạo anh tuấn, tựa hồ có cảm giác là thủ lĩnh của mấy người này. Lúc này tên vừa đánh xong dường như còn chưa muốn dừng lại, ngoác miệng chửi mấy câu định xông tới tiếp, thanh niên không đeo kiếm thỉnh linh quát một câu:

"La Uy, lui lại."

Lời này vừa nói ra, tên thanh niên bị nạt kia quả nhiên lập tức lùi lại ngay, xem ra rất kính sợ đối với người thanh niên tuổi tác không khác mấy này. Trước ánh mắt của mọi người, thanh niên không đeo kiếm bước lên phía trước mấy bước, đưa mắt nhìn Vương Tông Cảnh rồi lại nhìn Tô Văn Thanh, ánh mắt lấp lánh như đang đánh giá, sau đó ôm quyền nói:

"Tại hạ Tổng Dục của Hạo Thiên Kiếm Phái, vừa rồi La sư đệ tuổi trẻ nóng nảy, xuất thủ không có chừng mực mạo phạm tới các vị, vậy xin lỗi."

Ghi chú (*) Tơ trúc: ý nói tới hai loại nhạc cụ phổ biến đàn (có dây) và tiêu, sáo (làm từ trúc).

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Giếng Khô

Lúc bấy giờ Cửu Điều Tứ đang bò dậy, cũng không bị thương chỗ nào, nhưng gương mặt hắn lúc này phồng lên như gan heo, xem ra như sắp bùng nổ vậy.

Chỉ là cho dù hắn có ảo não, nhưng cũng biết những tên trước mặt này không giống mình, họ đều là những đạo sĩ đã từng tu luyện qua đạo pháp chân chính, quả thực khác xa một trời một vực so với một người vừa mới bước vào ngưỡng cửa tu đạo như mình, chỉ sợ họ chỉ cần dùng một đầu ngón tay thôi cũng có thể giết chết hắn.

Những tên Mạo thiên kiếm phái không hề để ý đến hắn, lúc này cả năm tên mà đứng đầu là Tổng Dục đều đang nhìn Tô Văn Thanh, Tổng Dục cười với vẻ khá thú vị và nói:

"Không biết cô nương làm sao nhận ra môn phái của chúng tôi vậy?"

Vương Tông Cảnh đứng sau lưng Tô Văn Thanh lúc này cũng nhớ ra mấy ngày trước Vương Tế Vũ ti ti đã từng nhắc đến với hắn là sẽ tiếp đón một tổp khách đến từ Đông hải Tân Vân châu, hình như tên môn phái ấy gọi là Mạo Thiên kiếm phái, mấy năm nay hắn bị nhốt trong núi sâu rừng già, từ nhỏ đến lớn cũng chỉ ở tại vùng đất biên thùy của Ưu châu, nên cũng không hiểu rõ các danh môn đại phái trong thiên hạ, thế mà sắc mặt của Tô Văn Thanh khá là trịnh trọng, chắc hẳn môn phái tu chân này địa vị cũng chẳng thấp.

Tô Văn Thanh mỉm cười và nói:

"Tiểu nữ kiến thức nông cạn, nhưng cũng đã từng được nghe nói về thanh danh của Mạo thiên kiếm phái, nghe nói đệ tử quý phái đây yêu kiếm như mạng của mình, ngay đến cả quần áo cũng đều có thêu hình kiếm, cho nên chẳng qua đoán mò mà thôi."

Tổng Dục nhìn xuống tay áo của mình, tỏ ra vẻ ngạc nhiên, cười và nói:

"Cô nương quả nhiên tinh tế, quả không hổ danh là đệ tử môn hạ của Thanh Vân môn, dám hỏi tôn tánh đại danh?"

Tô Thanh Vân nhè nhẹ khom người và nói:

"Thật không dám, tiểu nữ từ là Tô Văn Thanh, vẫn chưa phải là đệ tử chính thức của Thanh Vân môn, hiện giờ vẫn đang trong quá trình tham gia hội thi Thanh Vân."

Tổng Dục gật đầu, khẽ chớp mắt và nói:

"Tô cô nương xinh đẹp thông minh, ánh mắt lại rất tinh tế, tương lai tiền đồ có thể nói là vô cùng sáng lạn."

Nói đoạn hắn lại quay người sang, đưa mắt nhìn Cửu Điều Tứ với vẻ mặt lạnh nhạt tỏ vẻ lớt phớt hời hợt, rồi sau đó thu ánh nhìn lại, thần thái phong độ phát tay áo bào và nói:

"Nếu như là hiểu lầm, sự việc này coi như chấm dứt tại đây, hôm khác chúng tôi còn phải đến Thanh Vân sơn bái kiến Tiêu chân nhân và các vị cao nhân tiên bối, đến lúc đó nếu như có cơ duyên, thì lại được gặp các vị."

Nói xong, nhẹ nhàng gật đầu với Tô Văn Thanh, sau đó quay người bỏ đi, bốn người ở bên cạnh cũng đi theo phía sau, chỉ có La Uy xem về còn trẻ lại hiểu thấu, lúc đi khỏi còn trừng mắt nhìn Cửu Điều Tứ, tỏ ra ý đầy thách thức.

Gần xanh tại góc trán của Cửu Điều Tứ cứ giật lên vài hồi, Vương Tông Cảnh xem về không xong, bèn vội chạy lên ngăn lấy hắn, Cửu Điều Tứ quay đầu nhìn sang hắn, Vương Tông Cảnh thở nhẹ một tiếng, cũng chẳng nói gì, chỉ biết nhìn Cửu Điều Tứ nhè nhẹ lắc đầu. Trên mặt Cửu Điều Tứ co giật vài cái, nhưng sau một lúc cắn răng, cuối cùng cũng không bỏ tay Vương Tông Cảnh ra, mà chỉ là từ từ cúi đầu xuống.

Lúc này Tô Văn Thanh cũng bước sang, đứng bên cạnh hai cậu thiếu niên này, nhìn thần sắc của Cửu Điều Tứ, nhè nhẹ chau mày, nhất thời cũng chẳng nói gì, cả ba cứ như vậy đứng đấy, bầu không khí bỗng trở nên trầm lắng và có chút ngưng đọng. Sau một lúc, cuối cùng vẫn là Vương Tông Cảnh lên tiếng phá vỡ sự trầm lắng ấy, không nhắc chuyện ban nãy nữa, mà chuyển sang đề tài khác và nói:

"Điều tứ, lúc này huynh trông thấy Tiểu Đình sao?"

Cửu Điều Tứ trầm mặc một lúc và nói:

"Người quá đông, tôi cũng nhìn không rõ lắm."

Vương Tông Cảnh chau mày ngược đầu dậy, chỉ thấy sắc trời đã âm ảm, ánh chiều tà ở phía chân trời cũng đã ló dạng, đây là dấu hiệu cho thấy hoàng hôn sắp đến. Trong lòng hắn cân nhắc một lúc và nói:

"Hay là hai người cứ quay về trước, tôi sẽ ở đây đợi Tiểu Đình, nếu nó đã thích nhìn cảnh giếng khô dâng nước, nên đến buổi tối nhất định là sẽ ra mà thôi."

Cửu Điều Tứ và Tô Văn Thanh cùng nhìn sang hắn, Cửu Điều Tứ nói:

"Tôi sẽ đợi cùng huynh."

Tô Văn Thanh có chút do dự một lúc, thế nhưng vẫn gật đầu và nói:

"Thôi kệ, tôi cũng rất yêu quý Tiểu Đình, dù sao cũng đã chờ lâu như vậy rồi, thôi thì cùng nhau đợi nó vậy."

Vương Tông Cảnh có hơi ngạc nhiên, không ngờ hai người cũng đồng ý ở lại chờ đợi, nhưng mà dù thế nào đi nữa trong lòng cũng cảm thấy có chút vui mừng, khóe miệng nở ra một nụ cười và nói:

"Được."

* * *

Thanh Vân thất đỉnh, từ xưa đến nay Thông Thiên đỉnh được xem là độc nhất vô nhị, có rất nhiều phong cảnh, còn trong sáu đỉnh còn lại, Long Thủ đỉnh bất luận là từ phương diện nào, thì cũng giữ một vai trò rất độc đáo, chỉ tiếc là mấy ngàn năm nay luôn bị che phủ dưới cái bóng của Thông Thiên đỉnh.

Nếu xét về độ cao, Long Thủ đỉnh chỉ đứng sau Thông Thiên đỉnh, còn luận về độ hiểm trở, Long Thủ đỉnh cũng không kém cảnh quan; còn luận về nhân tài, năm xưa cả dãy Long Thủ đỉnh phồn vinh hưng thịnh, chỉ đứng sau trường môn trong Thanh Vân môn từ trước đến nay; thậm chí nếu luận về địa vị nhân vật, thủ tọa của Long Thủ đỉnh năm trước là Tề Hạo, đến nay cũng là nhân vật số hai trong Thanh vân môn, chỉ sau trưởng giáo Tiêu Dật Tài chân nhân.

Đức cao vọng trọng?

Chức cao quyền trọng?

Từ Thanh Vân môn cho đến cả giới tu chân trong khắp thiên hạ, những người biết đến Tề Hạo không phải là ít, chỉ là nhiều năm nay, Tề Hạo lại cứ luôn tương đối lặng lẽ, trong Thanh Vân môn cũng chưa từng có biểu hiện xuất đầu lộ diện, cũng chỉ yên phận ở cái địa vị bảo tọa của ông, tuy rằng như vậy, nhưng trên dưới Thanh Vân môn không hề có một người dám coi thường ông, vì mọi người ngày thường đều biết rằng, cho dù là trưởng giáo Tiểu chân nhân, đối đãi với vị Tề Hạo Tề trưởng lão này, cũng phải nhường ông đến ba phần.

Đứng trên Long Thủ đỉnh, trông về hướng tây, có thể nhìn thấy hai đỉnh núi, một ngọn là đỉnh Phong Hồi, còn một ngọn càng cao càng xa hơn chọc lên đến tận trời, đó chính là Thông Thiên đỉnh.

Lâm Kinh Vũ lưng đeo Trảm long trường kiếm, đang ngẩn ngơ xuất thần, không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

Nơi hắn đang đứng chính là một bình đài trên Long Thủ đỉnh, xung quanh là rừng tùng bách, mỗi một cây đều là những cây cổ thụ xa xưa, môi trường thanh vắng tĩnh lặng, cách nơi ông đứng không xa có một ngôi đình nhỏ, bên trong đình đặt một chiếc bàn đá và bốn cái ghế đầu, dưới mái hiên bên ngoài đình, có treo một tấm biển có vẽ cũ kĩ lâu năm và trên đấy viết hai chữ to:

"Thông đình."

Đi về phía sau bình đài, là một gian tịnh đường không lớn lắm, nhìn vào là một căn viện khoảng hai ba tiến, lúc này có hai người một nam một nữ kẻ vai bước ra.

Người nam phong độ vững vàng với một hàm râu ngắn, dáng vẻ gương mặt đều dường như đã trải qua sự thăng trầm của năm tháng, tuy rằng có vẻ trưởng thành già dặn nhưng vẫn toát ra cái phong thái anh tuấn và hào phóng của tuổi trẻ.

Còn người phụ nữ kia chính là Điền Linh nhi, lúc này trông cô vẫn xinh đẹp và quyến rũ, trong tay bưng một khay trà, bước về phía Thông đình, cười và gọi Lâm Kinh Vũ:

"Lâm sư đệ, đừng đứng đấy hóng gió nữa, qua đây uống tách trà nào."

Vật áo của Lâm Kinh Vũ bay phấp phới, quay người lại, nhìn hai người, gương mặt nở một ánh cười, bước vội sang, đầu tiên gật đầu với Điền Linh nhi, sau đó nhìn sang người đàn ông, ánh mắt lóe lên cái nhìn đầy kính trọng và nói:

"Tề sư huynh, đệ quay về rồi."

Người đàn ông này đương nhiên chính là Tề Hạo, giờ đây là một nhân vật danh chấn một phương, có điều lúc này nhìn thấy Lâm Kinh Vũ, nét mặt vẫn rạng rỡ nụ cười, bước lên hai bước, mỉm cười nói:

"Quay về thì tốt, nào, ngồi xuống đi."

Cả hai ngồi xuống bên chiếc bàn đá, Điền Linh Nhi rót trà cho hai người, vừa định ngồi xuống, bên nghe thấy bên trong tịnh đường vọng ra tiếng kêu la của một bé gái, Tề Hạo nhìn vào bên trong cười và nói:

"Tiểu Huyền sao vậy?"

Điền Linh Nhi nói với giọng không vui:

"Chẳng phải là lại muốn xuống núi tìm tiểu Đình ca ca của nó chơi đấy sao?"

"Mới tí tuổi đầu, lại là con gái, thế mà lại không hề có nữ tính gì cả, suốt ngày chỉ muốn chạy đông chạy tây."

Tề Hạo xem ra khá là thương yêu cô con gái này, bèn cười và nói:

"Cũng chẳng có chuyện gì to tát cả, để nó đi tìm Tiểu Đình chơi đi."

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh chen miệng vào:

"Hôm nay trong thành Hà Dương, đệ có trông thấy Tiểu Đình đấy."

Tề Hạo và Điền Linh Nhi đều ngơ ngác, Tề Hạo im lặng một lát, rồi lập tức gật đầu và nói:

"Đúng rồi, hôm nay là rằm tháng tám, là ngày tế thần sông trong thành Hà Dương, nếu không thì những đệ tử trong Thanh Vân biệt viện sẽ không được đến đó đâu."

Điền Linh Nhi hứ một tiếng và nói:

"Cho dù là vậy, Tiểu Đình chỉ mới là một đứa trẻ bốn tuổi, làm sao có thể để một mình thằng bé chạy đi chơi chứ? Muội nói mà, thằng bé này từ nhỏ đã bị nuông chiều hư rồi, không sợ trời không sợ đất, chuyện gì cũng dám làm."

Tề Hạo chợt cười, lắc đầu nói:

"Muội đừng có nói vậy, Lục sư muội tính tình ra sao muội cũng không phải không biết, muội ấy quản giáo rất nghiêm."

Điền Linh Nhi chép miệng và nói:

"Muội không phải nói Lục sư tỉ, muội muốn nói cha của Tiểu Đình ấy, cái người này thật chẳng ra làm sao cả, từ sau khi có đứa con trai, thì cứ như biến thành một người khác, vô cùng cưng chiều, nếu không phải Lục sư tỉ quản thúc hai người họ, thì tiểu Đình đã sớm lật cả trời rồi."

Chính vào lúc này, tiếng kêu la của cô bé ở bên trong tịnh đường chợt càng gào to hơn, xem vẻ rất là vội.

Điền Linh Nhi bất lực bèn đứng dậy và nói:

"Muội đi dỗ Tiểu Huyền, sư huynh đệ hai người cứ từ từ mà trò chuyện."

Tề Hạo mỉm cười gật đầu, Lâm Kinh Vũ thì khom người. Mất nhìn dáng người thon thả uyển chuyển của Điền Linh Nhi đi xa dần, lúc này Tề Hạo mới thu ánh nhìn về, ông vẫn dịu dàng như ngày trước khi nhìn người vợ này của mình bao nhiêu năm qua.

Quay đầu sang, ông cầm lấy ấm trà, rót đầy tách cho Lâm Kinh Vũ và nói:

"Suốt đường đi đệ cực khổ rồi, nghe nói đệ bị thương lúc ở Nam Cương đúng không?"

Lâm Kinh Vũ trầm lặng một lúc, sau đó từ từ ngẩng đầu lên nhìn Tề Hạo, trông thấy nụ cười trên mặt Tề Hạo đã dần dần biến mất từ khi nào, mà đang nhìn hẩn chăm chăm.

Hai sư huynh đệ nhìn nhau một lúc sau, Tề Hạo chợt trầm giọng hỏi:

"Là hẩn sao?"

Lâm Kinh Vũ cầm lấy tách trà trước mặt, nhìn màu nước trà trong vắt vàng nhạt với một mùi hương thoang thoang bên trong tách, lại trầm mặc một lúc, sau đó mới lặng lẽ nói:

"Là hẩn."

Với công phu hàm dưỡng hiện giờ của Tề Hạo, đuôi mắt vẫn nhẹ nhàng co giật vài hồi, rồi sau đó cũng ngỡ ngàng xuất thần một lúc lâu, rồi mới đưa tay ra cầm tách trà trước mặt mình lên, rồi từ từ đưa lên miệng uống một ngụm, vài phút sau mới nói:

"Thật không ngờ, thật không ngờ.....hẩn vẫn còn sống."

Lâm Kinh Vũ gật đầu và nói:

"Đúng vậy, đệ cũng không ngờ đến."

Ánh mắt Tề Hạo vẫn nhìn xuống tách trà trong tay mình, giống như đang nhìn chăm chú gì đấy, cái tách bằng sứ trắng toát ấy như có chút trong suốt, lấp lánh ánh sáng nhạt nhòa.

Vài phút sau, ông bỏ tách trà xuống, thở dài một hơi và nói:

"Hẩn có nói gì với đệ không?"

Lâm Kinh Vũ lặng lẽ lắc đầu, uống ngụm trà, sau đó dường như nở một nụ cười khổ và nói:

"Hẩn...có nói một câu, nói rằng đệ quả nhiên không khiến hẩn thất vọng."

Tề Hạo ngẩng đầu nhìn hẩn, cũng trông thấy Lâm Kinh Vũ đang nhìn ông, sau một lúc, cả hai đồng thời nở ra một nụ cười chua xót.

Lâm Kinh Vũ khẽ giọng đáp:

"Hẩn...hẩn vẫn còn nhớ chúng ta đấy..."

Tề Hạo âm thầm cảm ấm trà lên rót đầy trà vào trong tách cho cả hai, giọng có vài phần bất lực và buồn bã:

"Đúng vậy, thế nhưng như vậy thì sao, không quay đầu lại được rồi."

Cả người Lâm Kinh Vũ có chút run lên, không nói thêm gì nữa, dường như đang nhai nghiền những con chữ đã không lấy trở lại được.

Tề Hạo đứng dậy, đi lại vài bước trong đình, rồi đột nhiên nói:

"Sự đệ, đệ còn chưa biết, cái căn thông đình này kì thực là do năm xưa sư phụ xây dựng nên đấy."

Lâm Kinh Vũ có chút bất ngờ, đưa mắt nhìn đi, chỉ trông thấy Tề Hạo điềm đạm nói:

"Đó là chuyện cách đây đã rất lâu, kể từ khi đệ còn chưa nhập môn, còn về tám biển bên ngoài đình, là do ta thay lên, trước đây không phải là tám biển này."

Lâm Kinh Vũ "ì" một tiếng, đứng dậy bước ra ngoài nhìn lên, Tề Hạo đi đến bên cạnh hắn, nhắm nhẹ mắt nhìn tám biển ấy, nhìn chăm chăm một lúc sau, mới lặng lẽ nói:

"Trên tám biển vốn không phải viết hai chữ này, mà là ba chữ do chính tay sư phụ viết khá là có khí thế, tên gọi là "Nhất kiếm đình."

Hoàng hôn buông, đêm xuống là lúc đèn hoa được thắp lên, thành Hà Dương vẫn rất náo nhiệt, thời gian cứ thế mà dần trôi, cuối cùng rồi cũng trở nên tĩnh lặng. Giữa khoảng không gian tĩnh lặng ấy, thời gian cứ đi qua, dường như mấy trăm ngàn năm nay trải qua những thăng trầm, đều qua đi như thế.

Bên cạnh giếng khô, ba người trẻ tuổi vẫn cứ đứng đấy chờ đợi. họ tuổi còn quá trẻ, vẫn chưa hiểu được sự thăng trầm trong thế gian này, có điều khi nhìn thấy cảnh náo nhiệt phồn hoa dần dần biến mất, những ngọn đèn bên trong mọi nhà sáng lên rồi sau đó lại tắt lịm đi, trong lòng vẫn có chút cảm khái, nhưng lại không biết phải bày tỏ như thế nào.

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu lên nhìn trời, lúc này trên trời đầy những ngôi sao, một vầng trăng sáng lung linh đang treo lơ lửng trên bầu trời, chiếu rọi ánh sáng trong như nước xuống tòa thành nhỏ này, phản chiếu hình bóng thon nhỏ của mỗi người ngay phía sau lưng họ.

Gió đêm ulla đến, bên cạnh giếng khô vẫn là đủ loại cống phẩm được đựng bên trong những chiếc bát sứ to nhỏ khác nhau, vây chặt kín bên thành giếng, còn xung quanh là một màn đêm tĩnh lặng, không còn một bóng người. Do ban ngày phồn hoa huyên náo như vậy, cho nên sự tĩnh lặng của lúc này, càng có phần thê lương hơn.

Vương Tông Cảnh nhìn sang bên cạnh, Cữu Điều Tứ vẫn lặng lẽ đứng đấy, ngoác người trông có vẻ xuất thần, không biết là đang nghĩ gì, còn Tô Văn Thanh thì lại tìm một tảng đá ngồi xuống, có lẽ là đã mệt mỏi, và cứ thế mà ngồi đấy, thần sắc trên mặt vẫn rất bình thản, không hề có vẻ gì là sốt ruột cả. Nhưng mà trong lòng Vương Tông Cảnh ít nhiều vẫn cảm thấy có chút áy náy, do chuyện này lúc đầu không có liên quan gì đến Tô Văn Thanh cả, trước mắt lúc này ở lại trong thành Hà Dương thế như vậy, chỉ sợ rằng ngày mai sẽ liên lụy cô ấy phải chịu phạt chung với mình.

Nghĩ đến đây, Vương Tông Cảnh cảm thấy ảo não vô cùng, hậm hực nói:

"Cái tên tiểu quỷ này, quả thật rất biết trốn, đến bây giờ vẫn chưa chịu ra."

Cữu Điều Tứ đứng bên cạnh quay đầu sang nhìn hắn, không nói gì, trái lại Tô Văn Thanh thì mỉm cười và hỏi:

"Sao vậy, sốt ruột rồi sao?"

Vương Tông Cảnh thở dài và nói:

"Tô cô nương, chuyện này vốn không liên quan đến cô nương, mà bây giờ lại khiến cô nương phải chịu liên lụy rồi."

Tô Văn Thanh mỉm cười một cái, dưới ánh trăng, cô phui nhẹ quần áo và đứng dậy, mỉm cười nói:

"Không sao cả. Nhưng mà trước mắt đã sắp đến giờ hội ba khắc rồi, sao tiểu Đình còn chịu ra vậy, không lẽ cậu nhóc này đã tự mình chạy về Thanh Vân biệt viện rồi sao?"

"Í" không nói còn tốt, vừa nghe Tô Văn Thanh nói xong, Vương Tông Cảnh và Cữu Điều Tứ cũng lộ ra vẻ hồ nghi, ngay cả bản thân Tô Văn Thanh cũng ngờ ngời ra, ba người lúc đầu đều cho rằng tiểu Đình nhất định là muốn đợi tại đây để ngắm giếng khô, chứ dường như chưa từng nghĩ đến những khả năng khác. Nếu như quả thật là cái thằng nhóc đó tự mình lặng lẽ quay trở về, vậy thì cả ba người Vương Tông Cảnh cứ đứng đợi mãi ở đây, chẳng phải sẽ trở nên buồn cười hài hước lắm hay sao.

"Không phải chứ..." Người mở miệng chính là Cữu Điều Tứ, giọng nói ấy mang một chút thấp thòm lo lắng, ai cũng có thể nghe ra được. Vương Tông Cảnh đi lại hai bước, quả quyết và nói:

"Cái tên tiểu quỷ này quả thực là luôn khiến người khác phải lo lắng, hay như vậy đi, chúng ta đợi thêm một chút nữa, đến khi qua giờ tí mà tiểu Đình vẫn chưa chịu xuất hiện, thì chúng ta đành quay về, cũng không đợi nữa, có được không?"

Tô Văn Thanh gật đầu, Cữu Điều Tứ có chút do dự, nhưng rồi cũng đồng ý với cách nói này. Vương Tông Cảnh cười khan, lòng thầm nghĩ không chừng tối hôm nay đã bị tên tiểu quỷ này cho leo cây rồi, quả thực là hiểu động, nhưng mà ý nghĩ này thì không thể nói rõ ra được, nên bèn chọn lại một đề tài và nói với hai người họ:

"Hai người trước đây đã từng nghe qua truyền thuyết về cái giếng cạn dâng nước này chưa?"

Cửu Điều Tử lắc đầu, Tô Văn Thanh thì suy nghĩ một lúc rồi nói:

"Chuyện này chưa chắc là không có thật, tôi đã từng xem qua vài quyển cổ thư tạp kí, đôi khi ngẫu nhiên cũng thấy có ghi chép về việc này."

Vương Tông Cảnh cũng không ngờ Tô Văn Thanh lại cũng biết về những việc này, nên bèn cảm thấy có chút hiếu kì, vội hỏi:

"Nếu như cũng có chuyện như vậy, Tô cô nương, giờ cũng rảnh rồi, cô kể cho chúng tôi nghe thử đi."

Tô Văn Thanh gật đầu và nói:

"Kì thực những hiện tượng kì lạ tương tự như giếng khô này có thể phục sinh thì cũng có không ít, tôi đọc được những ghi chép trên sử sách, thường là luôn ở những nơi có sông nước, hoặc như là thanh Hà Dương này, cách chỗ này không xa cũng có một con sông chảy qua, là một nơi có nguồn nước rất phong phú. Người xưa thường cho những chuyện này rất thần kì, nhưng mà cũng có những người xưa viết rằng, đây có thể là những dòng chảy ngầm ở phía dưới đất sâu, khi nó chảy qua, đôi khi cơ duyên trùng hợp đổ vào cái giếng khô này, tự nó hình thành, nên cũng chẳng có gì là kì lạ cả."

Cửu Điều Tử đưa mắt nhìn lên, ngạc nhiên hỏi:

"Chẳng lẽ nói, tại một nơi nào đó ở dưới chân chúng ta, lại có một con sông lớn hay sao?"

Tô Văn Thanh che miệng cười nhẹ, rồi sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu và nói:

"Việc này thì tôi không biết được rồi, cách nói trên các quyển sách ấy lại không giống nhau, ai mà biết được đâu là thật, đâu là giả chứ?"

Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn sang bên cái giếng khô, dưới ánh trăng, giếng khô sâu thẳm không thấy đáy, xung quanh cống phẩm chất như mùi, sau đó hần lắc đầu và nói:

"Tôi thì tin chắc rằng ở dưới giếng chắc có dòng chảy ngầm nào đó, nhưng mà những cống phẩm này sao đem cho thần sông đây, cứ để mãi ở đây hay là ngày mai sẽ thả hết xuống giếng?"

Cửu Điều Tử đứng bên cạnh chợt nói:

"Hình như không phải như vậy, hồi sớm lúc tôi đi tìm tiểu Đình, có nghe bá tánh trong thành nói rằng, lúc giếng khô này dâng nước cũng chính là lúc thần sông hiển linh, thần linh hiện thân, thì sẽ tự khắc mang tất cả cống phẩm đi thôi. Nhưng mà phong tục trong thành từ trước giờ là không được làm phiền thần linh, cho nên cứ đến buổi tối là xung quanh giếng khô này sẽ chẳng còn ai cả."

"Hà?" Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đều ngạc nhiên, rồi lại nhìn về phía cái giếng khô, ánh mắt bèn có chút khác thường. Lúc này trên con phố dài vắng vẻ, quả nhiên ngoài ba người bọn họ ra, một tòa thành lớn như vậy lại không thấy có một ai khác xuất hiện, gió đêm vi vu, không biết từ nơi nào đó thổi đó, khiến cho cả người cảm thấy lạnh lạnh.

Sắc mặt Tô Văn Thanh có chút biến trắng, nhưng vẫn giữ được sự bình tĩnh, có điều chỉ cười to một tiếng và nói:

"Không có chuyện đó đâu nhỉ?"

Vương Tông Cảnh cũng chau mày, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an, nhưng khi trông thấy dáng vẻ Tô Văn Thanh có vài phần khẩn trương, trái lại trở nên có chút hào khí, bèn cười và nói với cô :

"Không có chuyện gì đâu."

Nói đoạn, hần ngẩng đầu lên nhìn sắc trời và nói:

"Sắp đến giờ tí rồi, nếu thằng bé còn không đến thì chúng ta nên về thôi..."

Nói chưa dứt lời, đột nhiên hần chau mày lại, giống như đột nhiên bị á hòng vậy, bắt đầu chăm chú lắng nghe. Tô Văn Thanh và Cửu Điều Tử nhìn bộ dạng của hần, đều ngạc nhiên, đồng thanh hỏi:

"Sao vậy?"

Vương Tông Cảnh "suyt" một tiếng, như có ý bảo họ im lặng, và vẫn giữ trạng thái vĩnh tai lắng nghe, đồng thời thời gian cứ trôi qua, biểu hiện trên mặt hần bắt đầu càng trở nên khó coi. Tô Văn Thanh và Cửu Điều Tử mới đầu còn không hiểu gì, nhưng rồi sau đó rất nhanh, hai người họ cũng nghe thấy một âm thanh trầm thấp, âm thầm, thoát ả thoát hiện. Âm thanh tuy không lớn, nhưng khí thế ả chứa bên trong đó lại mạnh như ánh chớp, nhất loạt vang lên từ khắp tứ phương tám hướng, dường như khiến người ta có cảm giác như đang đứng giữa sóng biển mênh mông, ngay cả nền đất dưới chân, tựa hồ cũng đang lắc lư nhẹ nhẹ.

Nơi phát ra âm thanh ấy, lại là từ phía dưới nền đất sâu thẳm ở dưới chân phát ra.

Thời khắc ấy, cả ba người đều biến sắc, đồng thời cùng quay người nhìn sang hướng cái giếng khô, và chính và lúc này, đột nhiên Tô Văn Thanh kinh ngạc kêu lên, lấy tay chỉ về phía trước mặt và nói:

"Nhìn xem, đó chẳng phải là Tiểu Đình sao?"

Vương Tông Cảnh và Cửu Điều Tứ cùng lúc quay đầu nhìn đi, quả nhiên trông thấy Tiểu Đình đang nhoèn miệng cười ha ha, cái đầu tròn tròn dưới ánh trăng cứ sáng loáng lên, đang chạy ra từ một góc tối nào đó cùng với đại vàng và tiểu hôi, vun vút một cái chạy về phía cái giếng khô. Mà mặt đất lúc này đã bắt đầu rung động, và từ cái giếng khô ấy tựa như có vài luồng ánh sáng trắng nhẹ nhàng phát ra, trông vô cùng là kì lạ.

Vương Tông Cảnh hoảng hốt, không suy nghĩ nhiều bèn xông về phía tiểu Đình, miệng hét lớn:

"Tiểu Đình, đừng có chạy qua đây, cẩn thận....."

Cửu Điều Tứ và Tô Văn Thanh trông thấy hấn xông qua, nhất thời không suy nghĩ nhiều, bèn vội chạy theo, nhưng Tiểu Đình tuy rằng tuổi nhỏ chân ngắn, nhưng tốc độ cũng chẳng thua kém họ bao nhiêu, chỉ với vài bước là đã chạy đến bên thành giếng, trên đường đã đạp tung vô số các chiếc bát bằng sứ đựng cống phẩm, tựa vào thành giếng nhìn xuống bên dưới:

"Đâu rồi, đâu rồi, thần sông đâu rồi, trông như thế nào nhỉ?"

Mọi người chỉ nghe thấy tiếng la hét của thằng bé, và tất cả đều im lặng, cái cậu nhóc này quả là cũng lớn gan thật. Chính vào lúc này, mặt đất dưới chân đột nhiên run động dữ dội, kèm theo đó là tiếng ầm ầm như sấm giập khe khẽ, "Rạt" tiếng như sóng cuộn trào, trong giếng khô đột nhiên có một luồng hơi nước phụt lên, vài phút sau tiếng nước như sấm, một cột nước trông như vòi rồng từ bên trong giếng khô phun ra bắn thẳng lên trời, trong chốc lát đã khiến cho tiểu Đình, Đại Hoàng cùng Tiểu Hôi ướt đầm cả người. Đọc Truyện Kiếm Hiệp <http://truyenfull.vn>

Cùng ngay lúc này, cột nước lớn với đường kính gần năm thước này, vẫn không ngừng cuộn tròn bắn lên trời, kèm theo đó là xung quanh miệng giếng đột nhiên vang lên âm thanh leng keng leng keng, Vương Tông Cảnh ngơ ngác, đưa mắt nhìn xuống, trông thấy những cái bát sứ không biết bắt đầu run động từ khi nào, chúng cứ va đập vào nhau, đồng thời từ từ di động đến bên miệng giếng.

Thoáng chốc trong đầu hấn chợt lóe lên một ý nghĩ đáng sợ, nhất thời gai ốc nổi cả lên, vội vã hét vang lên:

"Tiểu Đình, chạy đi, mau rời khỏi miệng giếng!"

Tiểu Đình đang có chút bức tức phui phui bộ quần áo ướt đầm trên người, bên cạnh Đại Hoàng và Tiểu Hôi cứ luôn rùng mình bắn ra những hạt nước, cả ba đều y chang nhau. Nghe thấy giọng của Vương Tông Cảnh, Tiểu Đình còn chưa kịp phản ứng, thì chợt ngẩng đầu lên, không đợi cậu bé lên tiếng, rồi đột nhiên cả ba trông thấy nét mặt của Tiểu Đình chợt biến sắc, cả người đột nhiên nghiêng xuống, ngã về phía miệng giếng.

Vương Tông Cảnh vô cùng hốt hoảng, không kịp suy nghĩ nhiều, bèn bỏ nhào về phía Tiểu Đình, có điều tất cả những việc này đều xảy ra trong tích tắc, chỉ nghe thấy tiếng hét thất thanh của Tiểu Đình, không ngờ cậu bé lại bị một sức hút vô hình nào đó hút vào bên trong giếng khô, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đứng bên cạnh cũng ngơ ngác một lúc, rồi sau đó cả hai liền nhảy vào bên trong giếng.

Vương Tông Cảnh chạy đến bên thành giếng nhưng đã chậm một bước, chỉ đành trơ mắt nhìn Tiểu Đình ngã vào trong bên trong giếng, sắc mặt nhất thời trắng bệch, Cửu Điều Tứ và Tô Văn Thanh từ đằng sau chạy đến, trông thấy cảnh tượng kì lạ của giếng khô, cũng nhất thời biến sắc, phản ứng của Tô Văn Thanh là nhanh nhất, như chợt nghĩ ra điều gì đó, bèn nắm lấy Vương Tông Cảnh và gọi:

"Đi nào, chúng ta không thể đứng ở ...."

Chỉ "đây" vẫn chưa nói dứt, chỉ nghe thấy bên trong cái giếng khô tựa như có tiếng gào thét của một con thú khổng lồ, một luồng sức mạnh không đỡ nổi dường như đã bị đè ép nẩy ngàn vạn năm nay, đột nhiên phun mạnh từ bên trong giếng ra, rồi trong nháy mắt hình thành nên một xoáy nước quay với tốc độ cao, thoáng chốc đã hút toàn bộ số cống phẩm ở bên miệng giếng vào bên trong giếng khô, mà cái sức hút mạnh mẽ ấy không phải sức người có thể chống đỡ được, ba người Vương Tông Cảnh loạng choạng loay hoay vài hồi, nhưng rồi cũng bị cái sức mạnh ghê gớm ấy hút vào bên trong cái giếng khô sâu thẳm không nhìn thấy đáy ấy.

Cột nước bay thẳng lên trời, duy trì được một lúc, sức mạnh dần dần giảm đi, tiếng nước cũng dần dần khẽ đi, và cuối cùng là tuột trở xuống và nhanh chóng thu trở về bên trong cái giếng khô, mọi thứ xung quanh, lại trở về với vẻ yên tĩnh.

Con phố dài vẫn tĩnh mịch, ánh trăng vẫn trong sáng, xung quanh giếng khô đều rất yên tĩnh, tất cả những cống phẩm và bóng người, đều biến mất hoàn toàn, chỉ có những nơi bên rìa miệng giếng là bị ướt, nó cho thấy là nơi đây đã từng xảy ra điều gì đó kì lạ. Màn đêm sâu thẳm ấy, dường như đã nuốt chửng hết tất cả.

Giếng khô vẫn âm u, ẩn hiện vọng đến tiếng nước ầm ầm, và nhẹ nhàng vang vọng trong màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đồng Hành

Vừa mới tỉnh lại, một cảm giác quay cuồng ập đến, lực hút khổng lồ xung quanh chẳng biết lúc nào đã trở nên vồn vã như sóng dữ, kịch liệt như nước chảy, làm cho trong đầu người ta là một mảng trống rỗng, ngoại trừ vô ý thức làm ra động tác ổn định thân thể, những chuyện khác hầu như không hề nhớ được. Trước mắt chỉ thấy một mảng bọt nước trắng xóa kịch liệt, quanh quẩn bên tai chỉ toàn là tiếng nước chảy rền rĩ như sấm.

Vương Tông Cảnh giờ khắc này, bản thân đang rơi vào một trạng thái hỗn loạn, hẳn không tự chủ được bị dòng nước chảy mạnh mẽ hút vào dòng suối, không ngừng bị cuốn vòng quanh, một cỗ lực lượng cường đại khiến hần cơ hồ cảm thấy thân thể như bị xé nát ra.

Hắn mấy lần muốn cố gắng ổn định thân thể nhưng đều phí sức mà không được, sau mấy lần lung tung quờ quạng cánh tay trong dòng nước xiết, cố gắng nắm lấy vách tường nhưng thất bại, vô tình hắn bắt được một cánh tay mềm mại, theo bản năng phản ứng, Vương Tông Cảnh liền nắm chặt không buông, ra sức kéo lại trước người một phát.

" Ừm!"

Một tiếng nổ vang, trong không gian trắng xóa tràn ngập bọt nước, một thân ảnh nho nhỏ mãnh liệt xuyên qua màn nước tiến đến gần, là Tô Văn Thanh, tóc tai xiêm y ướt đầm, xuất hiện trước mặt Vương Tông Cảnh, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, thân thể vô lực nương theo dòng nước tựa như cánh bèo trôi phiêu đảng, dường như tại thời điểm rơi xuống miệng giếng, đụng phải cái gì đó mà hôn mê bất tỉnh. Tại thời khắc sinh tử chưa rõ này, Vương Tông Cảnh có thể nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp quen thuộc, tự nhiên sợ hãi trong lòng cũng bớt đi không ít, thay vào đó là một chút ấm áp.

Chỉ là nguy hiểm xung quanh vẫn chưa hết, hấp lực của cửa dòng nước chảy vẫn đang không ngừng tăng lên, thân thể hắn và Tô Văn Thanh bị lực đạo to lớn kéo đi, tốc độ cực nhanh, lúc vòng qua hai cái khúc cua suýt chút nữa đem thân thể Tô Văn Thanh lần nữa cuốn đi ra ngoài.

Vương Tông Cảnh gầm nhẹ một tiếng, tại lúc sóng lớn mãnh liệt, liền kéo mạnh, đem cả thân thể Tô Văn Thanh ôm vào trong ngực, lập tức một cảm giác ôn nhu lạnh lẽo truyền vào trong trái tim, trong không gian bọt nước tràn đầy óng ánh, hắn nhìn nàng, một đám tóc đen khề rừ xuống khuôn mặt xinh đẹp, dán chặt lên vầng trán trắng nõn, đuôi lông mày thướt tha, một khắc này mặc dù trông nàng tái nhợt, đầy nhu nhược nhưng phảng phất toát ra một vẻ quyến rũ đầy yêu dị. (Biên : ngon quá =P~)

Đột nhiên, một tiếng thét từ dưới sâu vọng lại, Vương Tông Cảnh trong lòng chấn động, lơ mơ nhận ra thanh âm của Tiểu Đình, khi âm thanh vang đến giống như là cách đó không xa, không đợi hắn cúi đầu xem xét, đột nhiên trước mắt tối sầm, vốn là có một chút ánh sáng từ ánh trăng phía trên miệng giếng chiếu xuống cũng đột nhiên biến mất.

Hết thảy mọi thứ đều trầm luân trong bóng đêm, không còn một tia sáng, chỉ có tiếng nước chảy mãnh liệt, đáng sợ, đang không ngừng lôi kéo hắn xuống phía dưới, "*thân bất do kỷ*" tùy theo dòng chảy giống như một viên đá yếu ớt, thậm chí có thời khắc hắn cảm thấy ngay cả hít thở cũng khó khăn, cả thân thể đều không ngừng run rẩy.

Sau đó, hắn thấy tại một chỗ sâu nhất trong bóng tối, nơi dòng suối chảy dữ dội, sóng nước cuộn trào như sấm rền, thân thể Tiểu Đình quả nhiên phiêu du tại chỗ ấy, Đại Hoàng ngay tại bên cạnh ôm lấy thân thể của nó, đầu hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó "*gâu gâu!*" sủa lên.

Một cỗ hàn ý bỗng nhiên ập đến, tại đây, nơi hung hiểm khó lường nhất, sâu trong bóng tối, đột nhiên xuất hiện một đôi tròng mắt, màu đỏ thẫm như chuông đồng, phảng phất như viên cổ yêu thú vừa mới tỉnh lại từ trong mộng, ngửa mặt lên trời gào thét, dưới ánh mắt mọi người lộ ra diện mục đáng sợ. Trong chốc lát, gợn nước xung quanh đột nhiên run rẩy, vô số cột nước bắn lên cao, một cỗ lực lượng tràn trề bạo phát ra, tại trước lúc Vương Tông Cảnh bị cỗ lực lượng này chấn ngất đi một khắc, hắn rõ ràng thấy được giữa hai con mắt đáng sợ kia thỉnh linh chậm rãi mở ra thêm một con mắt lớn thứ ba màu vàng, chói mắt.

Oanh !

Vô số gợn sóng lớn, hoá thành thủy triều phô thiên cái địa, đem ý thức Vương Tông Cảnh bao phủ hoàn toàn, giờ phút này, hắn chỉ vô ý thức ôm chặt nữ tử trong ngực, sau đó liền triệt để mất đi cảm giác, chỉ thấy toàn bộ thế giới là một mảnh hắc ám lưu lạc, thân thể theo sóng mà đi, phiêu bạt vô hướng

***

Không biết qua bao lâu, Vương Tông Cảnh mới từ trong hôn mê tỉnh lại, cảm giác đầu tiên, chính là cảm thấy toàn thân đau nhức kịch liệt như muốn nứt ra, đau đến nỗi hắn không nhận được phải hít vào một hơi. Lúc trước, khi bị nước cuốn đi cũng không biết đã bị biết bao nhiêu vật cứng rắn đánh trúng, cũng may thân thể hắn kiên cường dẻo dai, không có gãy xương, nhưng da thịt toàn thân bong tróc, vết thương vô số là không tránh được.

Vương Tông Cảnh cắn răng, trợn mắt cố gắng bò lên, hướng người ra phía trước nhìn một chút, xác định không có gì lo ngại mới thở dài một hơi, mặc dù toàn thân bị vô số vết thương, nhưng là một chút đau đớn ngoài da ấy đối với việc đã trải qua đau đớn khi rèn luyện, cùng khi luyện tập công pháp cổ quái của Tiểu Đình thì không tính là gì.

Cho tới lúc này, hắn mới ngẩng đầu quan sát nơi mình đang nằm nhất thời cả kinh, chỉ thấy mình tựa hồ như đang ở trong một cái huyệt động thật lớn, phía trên đỉnh đầu hơn 10 trượng là quái thạch cao chót vót treo lủng lẳng rất nhiều thạch nhũ, nam châm. Ở trong một ít thạch nhũ, sinh ra ra một ít quang thạch long lanh trong suốt như thủy tinh, hình dáng hiếm hoi tán ra một tia quang mang mờ hoặc, trong bóng tối mang đến một chút ánh sáng làm cho hắn có thể quan sát phụ cận.

Cách địa phương Vương Tông Cảnh đang ở không xa, là một dòng sông chậm rãi chảy, lặng yên không một tiếng động, trên mặt nước không có một gợn sóng, cũng như không thấy có bất cứ loài cá nào du động, Vương Tông Cảnh vô ý thức xem xét bản thân, một ít quần áo vẫn đang ẩm ướt, lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn dòng nước chảy, khoẻ mắt co lại.

Đứng lên đi đi lại lại một khoảng cách, hướng về nơi xa nhìn ngắm một cái, Vương Tông Cảnh phát hiện mình đang ở tại một đoạn bãi sông phía trên, dưới mặt đất là những hạt cát mịn màng, có lẽ tại lúc mình hôn mê bị hấp lực của dòng chảy cuốn vào đưa đến địa phương cổ quái này a. Lúc này, Vương Tông Cảnh trái xem, phải xem, cũng không thấy đường ra, bãi sông này cũng không tính là lớn, hướng lên trên một đoạn là vách đá cứng rắn không có lối đi, chỉ có hướng theo dòng nước xa xa kéo dài mãi trong bong tối mịt mờ.

"Ồ! Người đã tỉnh?"

Ngay tại lúc hắn đang do dự không quyết, đột nhiên một âm thanh mang theo vài phần vui mừng, lẫn sợ hãi cách đó không xa vang lên, nơi đó vốn âm u, lại bị nham thạch từ phía trên rơi xuống che chắn, Vương Tông Cảnh lúc đầu quả thật không có chú ý, lúc này quay người nhìn lại, chỉ thấy Tô Văn Thanh từ phía sau nham thạch đi ra, mang theo vài phần ý cười, sắc mặt mặc dù tái nhợt nhưng không che dấu được sự vui mừng.

Vừa nhìn thấy nàng, Vương Tông Cảnh nhớ tới chuyện lúc trước, trong lòng thở dài một hơi, mặc kệ là như thế nào, có thể nhìn thấy được một người quen ở cái địa phương cổ quái này, trong tâm lý thật là có nhiều an ủi.

Tô Văn Thanh đi đến bên cạnh hắn, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vương Tông Cảnh một chút, nét mặt lộ ra một tia quan tâm hỏi: "Huynh không sao chứ, tôi xem trên người của huynh bị rất nhiều vết thương?"

Vương Tông Cảnh giật mình lắc đầu nói: "không có gì đáng ngại, đều là vết thương ngoài da, cô thì sao?"

Tô Văn Thanh nhìn ánh mắt của hắn, trong lòng chợt nhảy một cái, tuy trên mặt tỏ ra trấn định nhưng chẳng biết tại sao hai má đỏ ửng, nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng không có việc gì, đúng rồi, mới vừa rồi trong lúc bị nước cuốn.....đã tạ huynh"

Vương Tông Cảnh bắt chợt ngỡ ngàng, liền hiểu rõ ý tứ của nàng, lắc đầu cười khổ: "Tôi cũng không làm cái gì, chỉ là kéo cô lại, cô xem lúc đó tôi chẳng phải cũng ngất đi sao? Bất quá nghĩ không ra cô tỉnh lại còn sớm hơn tôi, đây là nơi nào, cô có biết chăng?"

Tô Văn Thanh nhíu mày, nhìn xung quanh một lượt, trầm ngâm một chút nói: "Tôi cũng không biết đây là cái địa phương nào, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, truyền thuyết kia là thật, dưới thành Hà Dương đích thật có một mạch nước ngầm, lần này chúng ta có lẽ lạc tới nơi này cũng nên..."

Vương Tông Cảnh yên lặng gật đầu, kỳ thật trong lòng hắn đã có suy đoán, cùng Tô Văn Thanh không mưu mà hợp, chỉ là mạch nước ngầm từ trước tới nay được che giấu, cho dù là ai cũng sẽ không nghĩ tới mạch nước ngầm này lại có liên quan cùng toà giếng cạn nơi thành Hà Dương, giờ phút này hai người cũng không biết đang ở địa phương nào, có khi đã bị cuốn rồi đi thật là xa Hà Dương thành, quả là một việc phiền phức.

Nghĩ một lát cũng không ra đầu mối, Vương Tông Cảnh lắc đầu, trong lòng thở dài một hơi, sau đó nhìn Tô Văn Thanh nói: "đúng rồi cô có thấy đứa trẻ nào không? Còn có Tiêu Đình?"

Tô Văn Thanh đáp: "Không có, từ lúc tỉnh lại, trên bãi sông này chỉ có hai người chúng ta"

Vương Tông Cảnh nghĩ thầm, lẽ ra mình chỉ muốn xem chút nào nhiệt để đỡ buồn, kết quả thành bộ dáng như bây giờ thật làm cho người ta phiền muộn, bất quá bây giờ cũng không phải lúc nghĩ ngợi, hắn cất hai bước về phía bờ sông, nhìn quanh bốn phía, đánh giá một mảnh u ám cau mày nói: "không biết làm sao đi ra bây giờ, bằng không tìm cách thông báo về Thanh Vân môn, các tiền bối thần thông quảng đại nói không chừng có biện pháp"

Tô Văn Thanh gật đầu nói: "lúc huynh bất tỉnh, tôi cũng thử tìm qua, chỉ là đi ngược lên thượng du cũng không có đường đi, đằng trước tôi đen như mực, một mình tôi cũng không dám mạo hiểm liền đi trở về, phần hạ du cũng chưa kịp xem, Vương công tử tỉnh làm sao...."

Vương Tông Cảnh chần chờ một chút nói: "chúng ta hay là do thám thêm một chút, dù sao tìm ra đường đi vẫn tốt, nếu rơi vào trong nước vạn nhất gặp dòng chảy xiết sẽ không tốt."

Tô Văn Thanh liền gật đầu đáp ứng

Hai người không tri hoãn, mượn ánh sáng nhàn nhạt phát ra từ quang nhũ hướng hạ du chậm rãi đi tới. Dọc đường rất nhiều chỗ có dấu hiệu bị nước ăn mòn, đi thêm vài chục trượng bãi sông dần thu nhỏ lại, Vương Tông Cảnh phát hiện đằng trước không xa có chỗ nước cạn, liền quay đầu cùng Tô Văn Thanh thương lượng một chút, tiếp tục đi tới phía trước.

Hai chân vừa mới chạm nước, lập tức một tia lạnh buốt theo mắt cá chân truyền ra. Vương Tông Cảnh nhíu mày hướng chỗ hắn ám chỉ bắt đầu bơi, hai chân tạo nên âm thanh ào ào vang vọng trong huyết động sâu kín.

Đi vài bước, Vương Tông Cảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tô Văn Thanh đang ở phía sau, hai tay mang theo mép váy, lộ ra một bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn mượt mà xinh đẹp, cẩn thận từng ly từng tý đi tới, chần chờ một chút hắn bèn hướng nàng vươn một bàn tay.

Tô Văn Thanh thấy hắn im lặng vươn một bàn tay đến, trong mắt hắn nhàn nhạt ý quan tâm, Tô Văn Thanh cũng không nói gì, chỉ là nhìn hắn, trong nháy mắt tiếng nước xung quanh tựa hồ như đứng lại, sau đó nàng nhẹ nhàng cười đem bàn tay trái của mình đặt vào lòng bàn tay kiên cố kia, một cảm giác nhàn nhạt ôn hoà cùng tho rập truyền đến.

Vương Tông Cảnh nhẹ gật đầu, quay người đi tới, lúc này đây hắn đi rất chậm, sau lưng nắm bàn tay Tô Văn Thanh, vượt qua một đám ao nước lớn nhỏ, bước lên bãi bùn, hiện ra trước mắt bọn họ lại là một mảnh nước cạn, phía trước mờ hồ hiện lên một bãi sông nhỏ.

***

Một mảng quang cảnh thần bí mà u ám, hai bóng người cứ như thể lặng yên dắt tay nhau mà đi, lần lượt vượt qua bãi sông, không biết vì cái gì, họ không mở miệng nói chuyện, có lẽ là do con đường phía trước nguy hiểm khó lường, có lẽ là do bóng tối hắc ám làm người ta trầm mặc, rất sợ khi mở miệng sẽ làm kinh động những sinh vật ẩn thân trong bóng tối

Không ngừng đi tới, trầm mặc mà đi... chỉ có hai bàn tay gắn kết, cho nhau dũng khí, chỉ là bóng tối phía trước dường như không có điểm dừng, cả hai người cũng không biết mình đã đi bao xa, ngay tại lúc cảm giác tuyệt vọng đang dần dần ủa tới, đột nhiên nghe một tiếng chó sủa:

"Gâu...gâu...!"

"*Tìm được rồi sao, Tìm được rồi sao? Ồ, đây là cái gì?*" một thanh âm trẻ con truyền tới mang vài phần hương vị ngạc nhiên, Vương Tông Cảnh nghe quen tai, nhất thời mừng rỡ, đây không phải thanh âm của Tiểu Đình thì còn ai? Lập tức hướng về phía trước kêu lên:

"*Tiểu Đình, Tiểu Đình, là người sao?*"

Phía trước bóng tối chợt im lặng... một lát sau Tiểu Đình hô lớn lên, thanh âm mang theo vài phần kinh ngạc, vui mừng lẫn sợ hãi: "*là Vương đại ca sao? ta ở chỗ này, ta ở chỗ này!*"

Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh liếc nhìn nhau, sắc mặt vui mừng, mặc kệ như thế nào, tại địa phương hắc ám này mà có thể tìm được Tiểu Đình, thật là niềm vui ngoài ý muốn. Hai người vội vàng đi thẳng về phía trước, trong bóng tối, trên bãi sông vụt sáng vài cái, trong cái ánh sáng nhàn nhạt, một tiểu thân ảnh tinh thần sáng láng, vui vẻ, đầu tròn, mặt tròn, cái bụng cũng tròn, chạy vù vù ra, đúng là Tiểu Đình đã mất tích.

Tiểu Đình nhìn thấy Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh hai người, cũng là cao hứng không thôi, không ngừng cười lớn kêu mọi người mau đi tới, phía sau vang lên tiếng chó sủa, Đại Hoàng đang chạy theo, trên lưng công theo Tiểu Hôi, con khi này đang làm ra dáng vẻ nhăm chán hướng Vương Tông Cảnh liếc một cái, sau đó thờ ơ lật tới lật lui bộ lông của Đại Hoàng.

.

Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh nhìn thấy cặp hầu tử cùng đại cầu kia, đều ngạc nhiên một chút, không hẹn mà cùng liếc mắt nhìn nhau, mơ hồ có thể cảm nhận một tia kinh ngạc trong mắt đối phương, cho dù là thân thể Vương Tông Cảnh mạnh mẽ hơn xa người thường nhưng khi bị hút vào cái giếng cạn này, cũng ăn thật nhiều đau khổ, có thể nhìn được Tiểu Đình toàn thân bình yên vô sự cũng thôi đi, một khi một cầu lúc này lại hướng hần dương dương tự đắc, hơn nữa không ngờ trong lúc nguy biến lại không có thất lạc nhau, chuyện này thật có điều cổ quái.

Chẳng lẽ, con khi lông xám cùng con chó vàng này, bởi vì có xuất thân từ Thanh Vân môn mà có được thần thông thập phần lợi hại sao.....?

Vương Tông Cảnh lần này trong nội tâm đối với Thanh Vân môn kính sợ lại tăng sâu thêm một phần.

Hai người đi tới, cùng Tiểu Đình hội hợp, Tiểu Đình thoát nhìn có chút hưng phấn, cười ha hả, đang định nói gì, Tô Văn Thanh lại bỗng nhiên trầm mặt, nghiêm mặt đối với Tiểu Đình nói: "*Tiểu Đình, lần này là đệ không đúng, chỉ vì muốn nhìn hà bá hiển linh, đệ xem, hiện tại khiến cho mọi người gặp tình cảnh rất là nguy hiểm?*"

Tiểu Đình khẽ giật mình, quay đầu nhìn về phía Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh thật ra không nghĩ tới Tô Văn Thanh sau khi gặp mặt lại trách cứ Tiểu Đình, bất quá ngẫm lại cũng đúng là như thế, Tiểu Đình xác thực là đầu sỏ gây nên cục diện này, lập tức gật đầu nói: "*Tiểu Đình, lần này nàng nói không sai ah, lần này là đệ không đúng.*"

Tiểu Đình hai mắt to chớp chớp, nhìn xem Vương Tông Cảnh lại nhìn xem Tô Văn Thanh, một lát sau đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn xệ xuống, hữu khí vô lực nói: "*đệ biết rồi, đệ sai rồi.*"

.

Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh đều là bị hần làm tắc nghẽn một chút, nguyên gốc một đồng lớn lời nói giáo huấn bị nghẹn tới bên miệng nói không nên lời, lẽ ra, người muốn giáo huấn người ta chính là hần phạm sai lầm, tiểu hầu tử đều đã nhận lỗi người còn có thể đuổi theo không tha sao? Tiểu nam hài giờ phút này nhìn lại sắc mặt sứt sứt, lắc lư vài cái, nhìn Tô Văn Thanh nói: "*Tô tỷ tỷ, đệ sai rồi.*"

"Ack....." dùng chỉ số thông minh Tô Văn Thanh, cũng là nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải.

Tiểu Đình con mắt mở to, rung rung, đi đến trước mặt của nàng nhìn nàng, nói: "*Tô tỷ tỷ, tỷ còn muốn mắng đệ sao?*"

Tô Văn Thanh bị cặp ánh mắt sáng ngời của tiểu quý này nhìn chăm chăm, lại nhìn một chút Tiểu Đình đầu tròn mập mạp, khuôn mặt nhỏ nhắn, đột nhiên cảm giác trên thân tuôn ra một cỗ cảm giác vô lực, đưa tay tới sờ lên đầu, nhẹ nhàng cười khổ một tiếng, nói: "*không, không, không mắng đệ.*"

"a!" Tiểu Đình một tiếng hoan hô, nhảy dựng lên, vẻ mặt uể oải quét sạch, sau đó không ngừng đối với Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh ngoắc nói: "*Vương đại ca, Tô tỷ tỷ, mau tới mau tới, chúng ta nhanh đi tìm cửa ra a, nơi này một chút cũng không dễ chơi.*"

Đại Hoàng kêu hai tiếng, chạy theo đi lên, Tô Văn Thanh hướng Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua, lộ ra một tia bất đắc dĩ biểu lộ, Vương Tông Cảnh cười khan một tiếng, đành phải nói: "*hắn còn là một tiểu hầu tử, không có biện pháp so đo nhiều như vậy.*"

Tô Văn Thanh nhún vai, mặc dù bất đắc dĩ nhưng xem ra cũng đã nhận mệnh, Vương tông cảnh mỉm cười, nói: " đi đi."

Ba người một lần nữa hội hợp, tăng thêm Đại Hoàng cùng Tiểu Hôi, lại bắt đầu dưới bãi bùn nơi lòng sông tiếp tục đi về phía trước, có lẽ nguyên nhân là có nhiều người, có lẽ nguyên nhân là có Tiểu Đình không biết trời cao đất rộng, mà lúc này hào khí giữa bọn họ đột nhiên sống động rất nhiều, vang lên không ít tiếng cười, đem một phiến thế giới hắc ám mù mịt xua tán đi không ít.

Cứ như vậy đi một hồi, vượt qua mấy cái sông nhỏ, ghềnh nhỏ, nhưng phía trước vẫn là một mảnh hắc ám vô cùng vô tận, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh trong tâm đều tràn ngập một tia bất an, chỉ có Tiểu Đình,

Ack...!, có lẽ lại còn kể cả Đại Hoàng Tiểu Hôi, vẫn luôn thần nhiên mà đi, không có vẻ lo lắng chút nào, nhiều nhất bất quá là đi đường lúc bừa bãi trách móc hai câu, bên cạnh cũng sẽ đuổi kịp một hồi tiếng kêu:

Gâu gâu gâu gâu!

Chi chi chi chi!

Chỉ là khi bọn hắn lại một lần nữa vượt qua một chỗ nước cạn, sắp sửa bước trên một chỗ khác của bờ sông, tại lúc Tiểu Hôi trên lưng Đại Hoàng đầu khi vừa chuyển, đột nhiên thân thủ nhẹ nhàng vỗ đầu Đại Hoàng, Đại Hoàng lập tức dừng bước, cơ hồ là cùng lúc đó, ba người đều chứng kiến ở trong mảnh hắc ám phía trước, đột nhiên sáng lên một đạo quang mang, một ngọn lửa thiêu đốt, tựa hồ như một cái bó đuốc, u ám lơ mờ, thế giới dưới lòng đất, có vẻ như chường mắt.

Mà một hồi thanh âm đàm thoại trầm thấp hàm hồ, cũng từ địa phương kia như ẩn như hiện truyền tới.

Tiểu Đình ngơ ngác một chút, quay đầu hướng Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh xem, Vương Tông Cảnh nhìn chăm chăm vào phiến ánh sáng, còn chưa lên tiếng, liền nghe được Tô Văn Thanh giảm thấp xuống thanh âm, nói khẽ: " bất kể là ai, chúng ta đừng nóng vội đi qua, nhìn kỹ hẳn nói."

Vương Tông Cảnh suy nghĩ một chút, gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, lập tức ý bảo Tiểu Đình ở phía sau, đưa mắt nhìn bốn phía, vừa vặn đằng trước nham bích có một nơi đột ngột vuron ra, hình thành một nơi âm u hẻo lánh, liền đối với Tô Văn Thanh cùng Tiểu Đình đánh mắt, phóng nhẹ tiếng bước chân, lặng lẽ hướng bên kia nham bích đi đến. Tô Văn Thanh cùng Tiểu Đình cũng theo bộ dáng của hắn, nhẹ nhàng đuổi kịp.

Vương Tông Cảnh lặng yên không tiếng động, thân mình dán lên nham bích, nhìn lại, nhìn Tô Văn Thanh cùng Tiểu Đình cũng theo tới, ẩn thân tại trong bóng đêm, rồi mới hướng bọn hắn nhẹ gạt đầu, sau đó ba người cùng nhau chậm rãi thò đầu ra, nhìn về phía trước.

Kia quả nhiên là một bó đuốc đang thiêu đốt, tại nơi trống trải âm u này, phát ra ánh sáng chói mắt, đồng thời nương theo phía dưới bó đuốc, ước chừng là 10 trượng ở ngoài xa xa, sáu bảy hắc y nhân đang đứng, một thân quần áo màu đen, trên người có nhiều binh khí vũ khí, từ xa nhìn lại tựa hồ làm thành một vòng, đứng ở trong vòng chính giữa là một vị lão đầu mặc hắc y, cầm trong tay một khối vòng tròn, cũng không biết là vật gì, ở bên kia không rõ ràng.

Còn vài hắc y nhân bên cạnh tựa hồ chú ý đều để ở trên người lão, thỉnh thoảng thấp giọng nói vài lời lờ lờ, giống như là thúc giục điều giống nhau, lão nhân kia ngẫu nhiên cũng tức giận mắng trở lại bọn hắn, nhưng chủ yếu tinh lực hay là đang tập trung tại vòng tròn trong tay, ngẩng đầu nhìn cảnh vật chung quanh địa thế, nét mặt ngưng trọng suy tư, dẫn theo một tia nghi hoặc khó hiểu.

Vương Tông Cảnh nhìn một hồi, liền xác định những người này tuyệt đối không phải người Thanh vân môn, nhưng chỉ sợ đều là người tu đạo, không phải dễ chọc. lập tức lặng lẽ quay đầu, đang muốn cùng Tô Văn Thanh thương nghị thử xem, ai ngờ Tô Văn Thanh ở phía sau đúng lúc đang dựa vào người mình, tập trung nhìn chăm chăm những người kia, thân thể hai người liền nhẹ nhàng đụng một cái.

Trong bóng đêm, Vương Tông Cảnh thân thể cứng ngắc lại một lát, Tô Văn Thanh tựa hồ cũng lắp bắp kinh hãi, chỉ là cũng không có thêm thừa thái lời nói hoặc động tác, đúng lúc này, đột nhiên chỉ nghe phía trước thần bí nhân trong hắc y nhân, lão nhân kia đột nhiên phát ra một tiếng tràn đầy vui mừng hoan hô nói:

" đúng rồi, chính là nơi này!"

Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy lão nhân kia tại lúc bó đuốc chiếu rọi xuống, chạy đến một chỗ bên cạnh nham bích, dùng một loại cổ quái thủ thế đo đạc vài cái, sau đó tìm một cái chuông, lui ra phía sau hai bước, hắn trầm ngâm một lát, lại đi ra ba thước, tại lúc một chỗ khác nham bích vẽ lên thêm một cái chuông.

"hai chỗ này!"

Nói xong, hắn chính là hướng lui về phía sau mà đi, mà những kia hắc y nhân thì là ào ào đi lên phía trước, nhìn tựa hồ rất là thuần thực lấy ra nhiều vật lẫn lộn, cứ dựa theo lão giả kia xác định, hướng hai cái cái vòng nhỏ hẹp, trên nham bích gõ mấy cái, đồng đồng đồng đồng, đinh đinh đinh đinh, âm thanh quanh quẩn tại lòng sông, trong bóng tối Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh hai mặt nhìn nhau, mà Tiểu Đình thì là thấy có chút hiếu kỳ, rung đùi đắc ý thấp giọng bừa bãi la hét:

" đây là đang làm gì đó ?"

Cũng không lâu lắm, mấy người áo đen kia tại trên nham bích đào ra mấy cái lỗ nhỏ, sau đó cũng không biết nhét vật gì đi vào, liền đều tự rời đi khỏi nham bích rất xa, trong đó có một người hướng lui về phía sau phương hướng, vừa vặn chính là hướng phía Vương Tông Cảnh đám người ẩn thân nơi

hẻo lánh, khiến mọi người lại càng hoảng sợ, cuống quýt đem đầu thu lại, bình tức tĩnh khí, không lộ âm thanh.

Một mảnh lặng im, phía trước đột nhiên truyền đến liên tục vài tiếng vang lớn, đỉnh tai nhức óc, một cỗ lực mạnh mẽ đánh vào nham bích, theo mặt đất truyền lay động lại đây, ngay cả Vương Tông Cảnh cùng mọi người cũng đều cảm thấy thạch bích rung động lắc lư, nương theo thanh âm hòn đá vỡ toang, đằng trước truyền đến một tiếng hoan hô, lão nhân kia cao hứng kêu lên, toàn bộ Hắc y nhân ào ào lại xúm lại đi tới.

Vương Tông Cảnh đám người vội vàng lần nữa lộ đầu ra, hướng bên kia nhìn lại, lập tức giật mình. Chỉ thấy một khối thạch bích cứng rắn, không biết bị những hắc y nhân kia dùng cái biện pháp gì, không ngờ mạnh mẽ tạc ra một cái động lớn, mà ở bên trong phiến u ám lờ mờ, một đạo nhu hòa quang mang theo sau vách đá soi tới.

" mở ra, mở ra! ha ha ha ha....." lão nhân kia cao hứng vạn phần, thân thủ nhảy đến bên cạnh thủ hạ, sau khi người thứ nhất chui vào thạch bích, còn dư lại Hắc y nhân cũng là lộ vẻ vui mừng, liên tục không ngừng cấp bách đi theo, không đây một lát, tất cả Hắc y nhân liên đều chui vào huyết động trên thạch bích, biến mất không thấy gì nữa, chỉ chừa lại một ít tia sáng kỳ dị, lặng yên không tiếng động theo thạch bích bắn ra, chiếu sáng cửa động một chút.

Đợi một hồi lâu, xác định những hắc y nhân kia hoàn toàn chính xác đã đi xa, Vương Tông Cảnh bọn người mới từ trong góc đi ra, chậm rãi tiếp cận phiến thạch bích bị đánh nát, theo quang mang bên trong thạch bích hiện ra trước mắt bọn hắn, rõ ràng là một đầu hành lang dài, ngoại trừ một tí đá vụn bừa bộn tán loạn bị phá vỡ chỗ động khẩu, các nơi khác đều là chỉnh tề đá xanh. Hành lang hai bên đi xa, không rõ điểm cuối cùng, đủ thấy là thật dài, mà cách mỗi khoảng cách mấy trượng, trên tường đều khảm một khối lớn huỳnh thạch trong suốt, tản mát ra ánh sáng nhu hòa, chiếu sáng hành lang.

Không gian ngoài thạch bích đột nhiên lâm vào tình trạng trầm mặc không tiếng động, vài người quay nhìn nhau, ngoại trừ Đại Hoàng Tiểu Hôi có chút tò mò tại cửa động nhìn quanh, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh đều không hiểu được nên nói cái gì cho phải, cũng chính là ở phía sau, Tiểu Đinh gãi gãi đầu, xem hai người bọn họ liếc mắt một cái, trên mặt hiện lên một tia ý tò mò, nhỏ giọng nói:

" nếu không, chúng ta cũng vào xem?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Kỳ Quang

Hướng đông nam khoảng bảy dặm bên ngoài thành Hoài Dương, có một ngọn đồi nhỏ không cao lắm, thường ngày trông không có gì là nổi bật, trên núi ngoại trừ vài cây cỏ thụ thưa thớt, còn lại khắp nơi đều là đất đá nham thạch, đồng thời cũng cách con đường lớn đi lại rất xa, cho nên ngày thường gần như không có một bóng người, ngay đến cả những người tiểu phu hoặc là dân làng ở các thôn trang làng mạc lân cận khi ra ngoài đốn củi, cũng không bao giờ đi đến nơi này.

Chỉ có điều buổi tối hôm nay, lại là ngày trăng tròn, cả bầu trời đêm một vầng trăng soi sáng trên cao, ánh trăng lạnh lẽo soi rọi khắp mặt đất, sáng đến mức dường như có hơi chói mắt, thậm chí còn làm lu mờ các ánh sao khắp bầu trời, trông xa xăm nhưng lại pha chút gì đó xơ xác tiêu điều.

Cũng tại nơi đồng hoang đêm khuya thanh vắng này, cái ngọn đồi nhỏ này đột nhiên ánh lên hơn chục luồng sáng, quần áo phục sức trông khác lạ, đưa mắt nhìn đi cũng không nhận ra là môn phái nào cả. Trong màn đêm, những người này đứng trên ngọn đồi nhỏ, thoang thoảng tạo thành một vòng vây, những người đứng bên ngoài vòng vây sắc mặt đều nặng nề, cẩn thận khẩn trương quan sát tình hình xung quanh, dường như đang sợ hãi có kẻ địch đột nhiên xuất hiện. Còn bên trong cái vòng vô hình này, có hơn mười mấy người đang tụ tập lại, còn bên một tảng đá to có năm sáu người đang cố gắng đào bới, lúc này đã đào ra một cái hang to sâu khoảng hơn một trượng.

Bên ngoài hang, còn trông thấy vài người đạo hạnh có vẻ rất khá, lúc này sắc mặt tỏ ra vẻ khẩn trương, thậm chí trong đó có hai người lo lắng đến mức cầm sẵn pháp bảo của mình trên tay, đang bình tâm tĩnh khí nhìn xuống bên dưới hang. Còn cách đám người đó không xa, còn có một thân hình thon thả, đó là một cô gái trên người mặc một chiếc áo choàng, thân hình mềm mại uyển chuyển, tóc đẹp như mây, có điều trên mặt lại mang một tấm khăn, che đi phần lớn gương mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt, khiến cho người khác không thấy được dung nhan của cô.

Nhưng mà tuy có khăn che mặt lại, nhưng vẫn không che giấu được nỗi kinh sợ thấp thòm trong ánh mắt đầy quyền rũ ấy, mí mắt mềm dịu như nước, toát ra một vẻ đẹp lạnh lẽ. Tựa như lời nói khê, tựa như đang kẻ lỏng, tuy không lời, nhưng lại du dương, vẻ đẹp sâu lắng ấy, luôn âm thầm vây lấy lòng người, khiến cho người bất giác như muốn đắm chìm vào đây. Chỉ từ đôi mắt cũng đoán được nàng có một dung mạo khuynh quốc khuynh thành.

Có điều tất cả những người đàn ông xung quanh, không hiểu vì sao lại đứng lui cả ra, không ai dám đứng bên cạnh cô gái ấy cả, dưới ánh trăng lạnh lẽo, cô gái có dáng người xinh đẹp quyền rũ này lại lạnh lẽo ngược đầu nhìn chằm chằm vầng trăng sáng này, ánh mắt trong vắt mang vẻ mong lung, cũng chẳng biết trong lòng đang nghĩ điều gì.

Chính vào lúc này, đột nhiên dưới hang vọng lên một âm thanh rõ ràng và sắc bén, trông như dụng cụ bằng sắt vừa va vào một vật cứng gì đấy, vài giây sau một tiếng hô khê vang lên, mang một vẻ kinh ngạc và vui mừng, động tác phía dưới mặt đất nhất thời tăng nhanh. "vù vù vù vù" một loạt tiếng đào đất, rồi chợt có một người hét lên:

"Tìm thấy rồi, chính là ở đây."

Đám người xung quanh cái hầm to chợt ồn ào, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ vui mừng, trong đó có một người vội quay đầu lại, chạy về phía cô gái đang đứng một mình ngẩng đầu ngắm trăng, nhưng cũng chẳng dám nhìn trực tiếp vào cô ta, chỉ dám cúi đầu đứng cách chỗ cô gái không xa, giọng mang vẻ vui mừng và nói:

"Bẩm cáo phó môn chủ, đã tìm thấy cửa vào của địa cung rồi."

Cô gái mặc chiếc áo choàng bèn thu lại ánh mắt đang ngắm nhìn vầng trăng trên trời, tựa như ánh trăng chói mắt ấy vốn không hề ảnh hưởng đến đôi mắt của cô ta, có điều phản ứng của cô ấy không giống với những người xung quanh, sau khi lạnh nhạt đáp ứng một tiếng, bèn quay người sang chỗ cái hầm lớn, niềm vui trong ánh mắt cũng chẳng có là bao nhiêu.

Người đàn ông đứng sau lưng cô như lập tức cảm giác được, bèn cẩn thận nhìn lên người phụ nữ ấy, rồi sau đó liền vội đưa mắt nhìn sang hướng khác, khẽ nói:

"Phó môn chủ, có chuyện gì không thỏa đáng sao?"

Cô gái ấy không lập tức trả lời hẳn, mà chỉ đi về hướng cái hầm lớn, người đàn ông bèn đi theo sau lưng cô ta, những người đứng phía trước hướng cô gái đang đi tới cũng nhanh chóng cung kính lui ra tạo thành một con đường. Đi đến phía bên trên cái hầm lớn, nhìn xuống bên dưới, mượn ánh trăng trong sáng trên trời, có thể trông thấy rõ ràng quả nhiên đã đào được một cánh cổng đá bị chôn vùi sâu bên trong đất cát nhám thạch, xem ra mới chỉ lộ ra có một nửa, nhưng từ đó cũng thấp thoáng có thể thấy được những hình ảnh chim muông đã thú được điêu khắc trên cánh cổng đá ấy, tuy đơn giản mộc mạc, nhưng dưới ánh trăng nó vẫn toát lên một khí thế bất phàm.

"Quá dễ dàng rồi." Cô gái ấy im lặng một lúc, tựa như đang tự lẩm bẫm:

"Vân điện chính là trọng địa của tiên gia trong truyền thuyết, làm sao có thể được tìm thấy dễ dàng như vậy chứ?" Ánh mắt cô nhìn chăm chú một nửa của cánh cổng đá vừa được đào ra, sau đó nhìn kỹ những hình vẽ chim muông cầm thú trên cánh cửa đá ấy một lúc, rồi đột nhiên như chợt nhớ ra điều gì đó, ánh mắt khẽ nhíu lại, nhưng sau đó lại chần chừ một lúc, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói:

"Tuy rằng có chút không đúng, nhưng ta cũng không thể khẳng định đây nhất định không phải là vân điện, các người vẫn cứ tiếp tục đào cánh cửa đá này ra đi."

Những người bên cạnh tựa như cùng lúc đáp ứng, lập tức phía dưới hầm lại bắt đầu một trận đào bới đầy nhiệt huyết, thậm chí ngay cả những người vốn đứng bên ngoài hầm, cũng có hai kẻ không chờ đợi được, cũng dứt khoát nhảy xuống bên dưới sẵn tay áo lên giúp đỡ. Những người này không phải là những phạm nhân bình thường, họ đều là những người có đạo hạnh, những việc đối với người bình thường là nặng nhọc mệt mỏi, nhưng đối với họ thì không hề có gì đáng ngại, nhanh chóng, dưới sự nỗ lực của mọi người, bên dưới hầm lại đào ra thêm một khoảng không lớn, cánh cửa đá ấy cuối cùng cũng lộ ra hoàn toàn.

Đó là một cánh cửa đá có một độ nghiêng nhất định so với mặt đất, rộng bảy thước, cao hơn một trượng, và cũng không biết đã bị chôn vùi trong đất cát bao nhiêu lâu năm tháng rồi, cho dù bề mặt của cánh cửa đá kiên cố này, cũng đã xuất hiện những vết hằn lõm chõm. Cô gái đứng bên cạnh hầm chợt ngẩng đầu lên nhìn vầng trăng tròn trên trời, trông thấy ánh trăng tựa như càng sáng rực hơn, chiếu rọi đến mức khiến cho cả ngọn đồi nhỏ này sáng tựa ban ngày, tuy rằng như vậy, đằng sau cánh cửa đá dày và nặng này là cái gì, thì lại không hề có ai biết cả, trong phút chốc, xung quanh cái hầm này bỗng trở nên im lặng.

Vẫn là người đàn ông ban nãy, lặng lẽ đi đến bên cạnh cô gái, nhẹ nhàng bẩm:

"Phó môn chủ, người xem bây giờ là..."

"mở ra."

Giọng nói của cô gái ấy, không biết tại sao lại trở nên lạnh lùng.

Người đàn ông gật đầu, vâng một tiếng, rồi sau đó đi đến bên cái hầm, vẫy tay xuống phía dưới đất ra hiệu, lập tức toàn bộ người đều nhảy lên khỏi hầm, rồi khỏi cánh cửa đá ấy, chỉ có duy nhất một mình người đàn ông này nhảy xuống bên dưới, bước đến phía trên cánh cửa đá, trước tiên hẩn quan sát một lượt cánh cửa đá, từ trên xuống dưới từ li ti tới một, chính giữa hẩn vẫn nhảy lên cánh cổng đá, dùng tay sờ thật kỹ vào vài chỗ. Một lúc sau, hẩn như có được kết luận gì đấy, âm thầm gật đầu, sau đó từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ màu đen.

Dưới ánh trăng, bên ngoài cái bình là một màu đen, không hề có chút ánh sáng, nhưng người đàn ông cầm món đồ này khá là thận trọng, cũng không mở nắp bình ra, và cứ như vậy đặc xuống nơi mà bản thân hẩn trước đó đã nhắm lựa kỹ, tại nơi trên dưới cánh cửa khoảng sáu phân, sau đó sắc mặt chợt có chút khấn trương, hít thở sâu một hơi, rồi sau đó nhanh như chớp mở nắp cái bình màu đen ra.

"Xì....."

Một âm thanh trầm khế nhỏ bé, mang một mùi vị khiến cho người ta có chút lo sợ hoảng hốt, đột nhiên từ trong chiếc bình nhỏ này lan tỏa ra, một làn khói đen nhẹ nhẹ mỏng như sương khói, rồi từ từ nổi lên, tiếp đó là một hạt nước đặc dính màu đen, từ trong miệng bình từ từ nhỏ giọt ra, rơi xuống bên trên cánh cổng đá kiên cố này.

Một giọt rồi lại một giọt, trước sau tổng cộng có năm hạt nước màu đen nhỏ ra từng bên trong cái bình nhỏ màu đen ấy.

Trên cánh cổng đá kiên cố bị mài mòn bởi sương gió nắng mưa theo năm tháng, những hạt nước màu đen lác lác nhẹ. Vài phút sau, chợt nghe bên dưới giọt nước đột nhiên vọng lên một tiếng nổ đánh gọn, giống như một thứ gì đó bị nứt đôi ra, một làn khói mù mịt mang theo đá bụi, bốc lên trong nháy mắt.

Người đàn ông tay cầm chiếc bình đen ấy đã sớm nhảy người lui ra, nhảy lên phía trên căn hầm lớn này. Tất cả ánh mắt bao gồm cả người phụ nữ thần bí ấy, đều nhìn chăm chú vào cánh cửa đá và những giọt nước màu đen kì lạ trên cánh cửa ấy.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, trong làn sương khói quây quần như nước sôi ngùn ngụt bốc lên đầy kì lạ, cánh cửa đá kiên cố trải qua biết bao nhiêu năm tháng đột nhiên như bị trở thành đất cát rồi rạc ra, họ trông thấy những giọt nước màu đen ấy đang xâm thực từng lớp từng lớp đá một cách dễ dàng, đất vụn đá nứt, mang theo một mùi vị hôi thối bốc lên, và để lộ ra một cái lỗ to, và cứ thế mà không ngừng bị đục khoét sâu vào.

Tốc độ nhanh chóng như vậy, chỉ trong tiếng vang "sựt sựt sựt sựt" khe khẽ khiến cho người ta phải buốt răng ấy, thoáng chốc, trên cánh cửa đá vốn vô cùng kiên cố ấy chợt xuất hiện một lỗ hồng vô cùng lớn, tại nơi sâu thẳm mà ánh trăng không thể chiếu rọi đến, bóng tối đang tuôn chảy bên trong

Bên trên hầm, tất cả mọi người đều thở phào, có người thậm chí còn vỗ tay chúc mừng, ai nấy cũng đều cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ có cô gái ấy vẫn nhìn trừng trừng vào cái lỗ hồng lớn ấy, và cả những giọt nước màu đen còn đọng lại bên cạnh lỗ hồng, ánh mắt chợt lóe sáng lên, nhưng cũng không có vẻ là vui mừng cho lắm, mà trái lại quay người nhìn sang người đàn ông đang đứng bên cạnh, một lúc sau lặng lẽ nói:

"Hắc thực thủy quả thực vô cùng lợi hại, quả nhiên danh bất hư truyền. Thật không ngờ kì độc thất truyền ngàn năm này, các người lại vẫn có thể tìm ra được."

Người đàn ông vẻ mặt vốn đang nở nụ cười với vài phần phấn khởi ấy nụ cười nhất thời căng ra, xem vẻ có vài phần gượng gạo, cười khan một tiếng và nói:

"Phó môn chủ, cái này, cái này đều là bảo vật do môn chủ ban cho, chúng tôi...."

Cô gái ấy nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không có hứng thú nói tiếp về đề tài này, mà chỉ lạnh nhạt nói: *"Được rồi, không cần nói nữa. Mở cửa thôi."*

Người đàn ông ấy như được miễn xá, âm thầm thở một hơi, sau đó vội gọi những người đứng xung quanh, lập tức có mười mấy người cùng nhảy xuống bên dưới. Một cánh cửa đá vốn dày đặc cứng chắc giờ đây lại bị đục ra một cái lỗ hồng lớn, đương nhiên là giờ đây dễ xử lí hơn trước nhiều, trước mắt một đám người hoặc là khiêng hoặc là nhấc hay là khều, tất cả đều bận rộn, và chỉ nghe một tiếng hét to, rồi sau đó ầm ầm một tiếng, cánh cổng đá kiên cố đã đóng kín suốt bao nhiêu năm tháng này, cuối cùng cũng đã bị mở ra.

Thế nhưng, chính vào lúc cánh cổng đá này mở toang, dưới mi mắt của tất cả mọi người, cái dần dần lộ ra bên trong cái lỗ hồng tối đen này, chợt có một cái gì đó sáng rực lên bên trong bóng đêm sâu thẳm, rồi sau đó với thế sấm vang chớp giật không kịp bật tai lại, đột nhiên ánh sáng chói rực lên, xõng ra bên ngoài.

Xung quanh mọi người nhất thời đều chưa kịp phản ứng, chỉ có cô gái đứng bên trên hầm là run người một cái, giống như cảm giác được điều gì đó, khẽ quát lên:

"thôi rồi!"

Tiếp đó vẫn không kịp nhắc nhở những người khác, bên phi người xuống dưới, dùng tay che lại, một luồng sáng rực rực màu tím đột ngột bay ra, vụt lên không trung, giây phút ấy, dường như ngay cả ánh sáng của vầng trăng cũng dần dần kém sáng đi vài phần, bên trong ngoài hầm, tựa như nhất thời được khoác lên một chiếc áo ngoài với ánh sáng tím nhạt.

Thế nhưng, ánh sáng lạ bên dưới cánh cửa đá có tốc độ nhanh đến kinh ngạc, trong nháy mắt đã bay vút ra, lướt qua bên cạnh tất cả mọi người, vào cái thời khắc mà luồng ánh sáng tím ấy xõng ra đến cửa hang và sắp bị che khuất, thì đột nhiên nó bỗng xõng ra bên ngoài, bay vút vào trong màn đêm.

Đó là ba luồng sáng kì lạ xanh đỏ và vàng, và chúng vây quần lấy nhau tạo thành một cột sáng lớn, xõng thẳng lên tận trời, trông như một cột sáng chống trời vậy, phá vỡ các màn đêm. Trong đêm trăng tròn này, trông nó vô cùng sáng tỏ, và cứ duy trì mãi như vậy rất lâu trong đêm đen, sau đó ánh sáng mới dần dần nhạt đi, và rồi từ từ biến mất.

Xung quanh cái hầm lớn, tất cả mọi người đều há hốc miệng ngơ ngác, cô gái mặc áo vàng ấy là người duy nhất kịp thời phản ứng nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, thu ánh mắt đang nhìn cột ánh sáng trong màn đêm về, mọi người bên cạnh chỉ đợi đến lúc này mới hoàn hồn lại, người đàn ông trước đó vội vàng chạy tới, vẻ mặt u sầu vội nói:

"Phó môn chủ, phải làm sao?"

Ánh mắt của cô gái ấy chợt lóe sáng lên, trong lòng cô cũng đang dấy lên biết bao ý niệm, vài phút sau, cô ta bèn đưa ra quyết đoán và nói:

"Luồng sáng ba màu xõng thẳng lên trời này, tuy không tổn thương người nhưng lại có nguy hại, quả là một hiện tượng vô cùng quý báu. Bất kể địa cung nơi này có phải là văn điện hay không, bên trong nhất định cũng sẽ có những bảo vật kì lạ. Người lập tức dẫn theo tất cả mọi người xuống địa cung ở phía bên dưới, tìm kiếm bảo vật, nhưng phải nhớ là nhanh chóng, chậm nhất là không được kéo qua đêm nay, một khi tìm thấy phải đi ngay lập tức, hiểu cả rồi chứ?"

Người đàn ông ấy ngơ ngác một lúc và nói:

"Thuộc hạ hiểu rõ, nhưng không biết phó môn chủ người...."

Giống như những gì trong lòng hân thầm nghĩ, người phụ nữ ấy lạnh lùng cười một tiếng và nói:

"Người đừng quên nơi đây là đâu, Thanh Vân môn ở bên cạnh đấy, chẳng lẽ người đều cho rằng những người trong Thanh vân môn đều là đồ bỏ đi sao? Ta ở lại bên ngoài, nếu như có ai chạy đến thăm dò, ta sẽ cản giùm cho các người, để có thể giành lấy thời gian đủ là một giờ nửa khác, hiểu rồi chứ?"

Người đàn ông ấy chột ngớ ra, vội vàng gật đầu và nói:

"Vâng, vâng, tôi hiểu rồi, đa tạ phó môn chủ chỉ điểm." Nên lập tức không dám chậm trễ, vội vàng hô gọi những người xung quanh, gần vài chục người, dưới mệnh lệnh chỉ huy của hắn, từng người từng người một lần lượt chui vào bên trong cái động đá vừa được mở ra ấy, cuối cùng chỉ còn lại cô gái mặc áo vàng che mặt thần bí kia, một mình cô ta đứng bên ngoài hầm, ngẩng đầu nhìn ánh trăng lạnh lẽo giữa bầu trời, sau đó lại nhẹ nhàng quay người lại, đưa mắt nhìn đi, trong màn đêm sâu thẳm, ở nơi xa tận cùng tối đen ấy, có một ngọn núi nguy nga cao vút đứng sừng sững, trông như một tên khổng lồ của bóng đêm, đang nhìn bao quát thế gian đầy trăng trắng này.

Từng cơn gió, vi vu thổi qua .

Cô đứng trong gió, vạt áo nhẹ bay, đôi mắt trong nhìn chăm chú vào những dãy núi, dường như đang nhìn thẳng năm dài đằng đẵng đã qua, giây lát sau, chỉ nghe thấy phía dưới tầm mắt che mặt ấy, giống như vang lên một giọng khe khẽ:

"Thanh Vân, Thanh Vân, Thanh Vân....."

Thanh Vân sơn, đỉnh Long Thủ.

Đêm đã về khuya, Điền Linh Nhi đã dẫn Tiểu Huyền đi nghỉ từ sớm, chỉ còn Tề Hạo và Lâm Kinh Vũ vẫn còn ngồi cùng nhau trong Thông đình. (TH và LKV thông đình=]])

Ánh trăng chiếu rọi ngôi đình cô độc này, gió núi lạnh như nước, huynh đệ hai người vẫn không có ý muốn rời đi, còn rất nhiều chuyện chưa được nói ra, cả hai đã nói với nhau biết bao nhiêu chuyện, từ quá khứ nói đến hiện tại, từ lúc còn bé nói đến lúc trưởng thành, có lúc thì vui cười, có lúc thì im lặng. Trà nguội nước cạn, đêm khuya thanh vắng.

Chính vào lúc này, cả hai đồng thời như cùng cảm nhận được một cái gì đó, cùng nhau quay đầu nhìn, chỉ thấy tại nơi xa bên phía thành Hà Dương, đột nhiên có một cột sáng ba màu bắn lên tận trời, mạnh mẽ như rồng bay thẳng lên trời cao. Tề Hạo "ì" một tiếng, đứng dậy đi đến bên vách núi, chăm chú nhìn, qua một lúc sau, cột sáng ấy dần phai nhạt, và từ từ biến mất trong màn đêm.

Sau lưng vọng đến tiếng bước chân, Lâm Kinh Vũ bước đến bên cạnh, khẽ chau mày và nói:

"Có vẻ đây là hiện tượng như có bảo vật xuất thế, chỉ là nơi mà ánh bảo quang ấy bay lên cách Thanh Vân sơn gần như vậy, làm sao còn có bảo vật quan trọng nào được cất giấu chứ?"

Nét mặt của Tề Hạo tỏ vẻ khá nghi hoặc, xem ra cũng có vài phần không giải thích được, Lâm Kinh Vũ trầm ngâm vài phút và nói:

"Sư huynh, hay là để đệ qua đó xem thử."

Nói đoạn thân hình vừa định bước ra, nhưng Tề Hạo lại đưa một cánh tay ra và ngăn hắn lại, rồi nói:

"Kinh Vũ, đệ đừng có sang đấy."

Lâm Kinh Vũ có hơi ngạc nhiên, quay đầu sang nhìn Tề Hạo và hỏi:

"Sao vậy?"

Tề Hạo chấp tay đứng đấy, nhìn chăm chăm vào màn đêm nơi phương xa, chậm rãi nói:

"Nơi đây quá gần Thanh Vân Sơn, bảo quang lại hiển hách như vậy, thì không thể nào không kinh động đến đỉnh Thông Thiên. Bảy ngọn hợp nhất như hiện tại, lệnh xuất nhất môn, tuy rằng quả thật muốn sang đấy cũng chẳng sao, nhưng chúng ta cũng chẳng cần phải nhiều chuyện, Tiểu sư huynh tự sẽ biết xử trí."

Lâm Kinh Vũ nhìn Tề Hạo một lúc, thấy Tề Hạo thần sắc bình thản, nét mặt không hề có biểu hiện bất kỳ một vẻ khác lạ gì, chỉ nhìn về nơi xa ấy một hồi, sau đó liền quay trở về bên trong Thông đình. Lâm Kinh Vũ chậm rãi bước theo, lúc đi qua Thông đình, đột nhiên hắn ngược đầu nhìn tầm mắt ấy, ánh mắt lóe lên một cái nhìn đầy phức tạp, sau đó từ từ đi vào bên trong đình, ngồi xuống bên cạnh bàn, trầm mặc một lúc rồi nói:

"Sư huynh, năm xưa khi trưởng giáo sư huynh đưa ra việc bảy dãy núi hợp nhất, sao huynh lại tán đồng và ủng hộ?"

Tề Hạo nhún mày, nhìn sang Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ không hề né tránh ánh mắt của hắn, chỉ lãnh đạm nhìn ông. Hai người nhìn nhau một lúc sau, Tề

Hạo chợt mỉm cười và nói:

"Chuyện cũ trước đây, sao tự nhiên đệ nhắc đến chi vậy?"

Lâm Kinh Vũ không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Tề Hạo, vài phút sau, bèn đưa mắt về.

Tề Hạo nhìn chăm chú vào tách trà, sau một lúc bèn nói:

"Chuyện bảy dãy núi hợp nhất, trái với qui chế của Thanh Vân tổ. Năm ấy khi Tiêu Chân nhân vừa đưa ra kiến nghị này, trên dưới sư môn đều bàn tán xôn xao, bàn chuyện gì cũng có, nhưng mà đệ thử nhìn xem cho đến ngày hôm nay, còn có ai nhắc đến chuyện này không? Mà bất luận ra sao, cục diện hôm nay những người tinh mắt đều có thể nhìn ra, Thanh Vân môn đang có một cục diện ngày càng liên tục lên cao, điều đó cho thấy bảy dãy núi hợp nhất là đúng. Tiêu chân nhân hùng tài thao lược, đến nay đã được trên dưới sư môn tận tâm ủng hộ, không có ai là không phục."

Đuôi mắt của Lâm Kinh Vũ chợt giật nhẹ, qua một hồi, bèn chậm chậm gật đầu.

Tề Hạo vẫn tiếp tục nói:

"Năm xưa trong số bảy dãy núi, tuy rằng lúc mới đầu có vô số người cổ xúy làm loạn, thế nhưng từ sau khi Tiêu sư huynh liên tục hoạch định ngang dọc với những thủ tọa trường lão, mãi đến cuối cùng khi định đoạt, từ đầu đến cuối đều rõ ràng là phản đối, chỉ còn lại mỗi Tiểu Trúc Phong mà thôi. Đại cuộc đã định, nói nhiều vô ích, vì huynh thân gánh trọng trách của Long Thủ đỉnh, nhiều đêm khó ngủ vì mãi suy nghĩ không dám làm chuyện có lỗi với môn đạo truyền thống do tổ sư các đời truyền lại, cho nên lúc ấy cũng cẩn thận quyết đoán, đến giờ nghĩ lại, không hề cảm thấy hối hận."

Lâm Kinh Vũ chợt ngẩng đầu lên, chau mày lại và vội hỏi:

"Sư huynh, đệ không có ý muốn trách huynh, chỉ là ngẫu nhiên nhớ lại chuyện năm xưa, cho nên mới hỏi đến chuyện này."

Tề Hạo chỉ cười, đưa tay ngăn hấn không nên nói tiếp:

"Huynh hiểu cả, đệ không cần giải thích."

Một lát sau, trên mặt ông lần đầu tiên hiện lên một vẻ mơ màng, ánh mắt nhìn về nơi xa, nhẹ nhàng nói:

"Kì thực có lúc huynh cũng có nghĩ đến, lúc đó quyết định mà huynh đưa ra rốt cuộc có đúng hay không? Hoặc nếu như năm đó sư phụ còn sống, thì ông sẽ làm thế nào?"

Lâm Kinh Vũ vội đứng dậy, nhìn về ánh mắt của Tề Hạo mang vài vẻ kinh ngạc hiếm thấy, nên nói:

"Sư huynh, huynh đừng nói bậy nữa!"

Tề Hạo chậm chậm ngẩng đầu lên, nhìn sắc mặt hoài nghi bất định có pha chút quan tâm của Lâm Kinh Vũ, sau đó mỉm cười, đứng dậy, nhẹ nhàng vỗ lên vai hấn và nói:

"Huynh cũng chỉ là nói một chút chuyện tào lao trước mặt đệ, đệ không cần lo lắng."

Sắc mặt của Lâm Kinh vũ cũng dần dần bình tĩnh trở lại, khẽ giọng vang một tiếng. Tề Hạo trầm mặc một lúc, đổi sang đề tài khác và nói:

"Theo huynh thấy, luồng bảo quang lóe lên tối hôm nay, sự việc tuy có kì lạ, nhưng cũng không đáng để bốn môn dốc sức truy cứu, cùng lắm thì phái một vị trưởng lão đến đây điều tra là được. năm xưa khi bảy dãy hợp nhất, trong số các dãy, Phong Hồi đỉnh đặc biệt vô cùng ủng hộ trường môn, Tăng sư thúc thậm chí còn chủ động nhường vị để thị chúng, để bày tỏ lòng của thúc ấy. Cũng như hiện nay người mà trưởng giáo chân nhân tin tưởng nhất, đại khái chính là Tăng Thư Tăng sư đệ rồi. Nếu như không có gì thay đổi, chắc hẳn Tiêu chân nhân sẽ nhờ đệ ấy xuất sơn đi điều tra. Cho nên, sự đệ cũng không cần thiết phải đi một chuyến làm gì."

Lâm Kinh vũ lặng lẽ gật đầu và nói:

"Sư huynh quả cao kiến."

Tề Hạo nhếch miệng một cái, dường như đối với hai chữ *"cao kiến"* ôm chút cười khở, sau đó chấp tay quay người lại, rồi từ từ bỏ đi, ánh trăng như nước, chiếu rọi hình bóng của ông trên cái đình vắng vẻ này, như thấm đẫm chút gì đó cô độc. Sau vài phút, đột nhiên nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng bay bóng của ông vọng đến:

"Đúng rồi, còn có một việc chỉ sợ là đệ không biết. Mấy ngày trước, Tiêu chân nhân đã từng âm thầm phái người hẹn gặp Lục Tuyết Kỳ Lục sư muội, muốn đến thăm Đại Trúc Phong một chút, kết quả là bị Lục sư muội quả quyết từ chối. Huynh chỉ là không hiểu, đã có một cục diện tốt như mọi thứ bây giờ, thế thì vị Tiêu sư huynh ấy của chúng ta rốt cuộc là vì chuyện gì, sao lại còn muốn lên Đại Trúc Phong chứ?"

"Sao?" Lâm Kinh vũ tỏ ra giật mình, chợt ngẩng đầu lên, nhìn Tề Hạo đang chấp tay dần đi về phía xa, về kinh ngạc và nghi ngờ trong ánh mắt một lần nữa lại hiện lên, chỉ là không biết rốt cuộc là vì hành động ngoài ý muốn của Tiêu chân nhân hay là do Tề Hạo lại có thể biết được chuyện bí mật như vậy của trưởng giáo chân nhân.

Dưới ánh trăng, Tề Hạo ngẩng đầu bước đi, bóng hình trở nên xa dần, và cuối cùng dần dần biến mất dưới ánh trăng hoa lệ.

* * *

Dưới thành Hà Dương, ngay dưới lòng sông bên dưới mặt đất.

Câu nói ấy của Tiểu Đình vừa mới buộc miệng nói ra, Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đều ngỡ người ra. Phản ứng của Tô Văn Thanh rất nhanh, lập tức lắc đầu phản đối rồi nói:

"Không được, đám người này hành tung bí ẩn, tuyệt đối không phải là người tốt, mà chúng ta cũng chưa từng nghe nói ở gần Thanh Vân môn có một nơi kì lạ bị chôn vùi dưới đất như vậy, bên trong đó cũng không biết là có nguy hiểm như thế nào, nên không được tùy tiện đi vào."

Tiểu Đình mặt mày hớn hờ có vẻ như muốn thử xem sao, cậu nhóc nhìn dãy hàng lang thần bí đằng sau vách đá mà đầy vẻ hiếu kì, không nhận được bèn quay đầu hỏi Vương Tông Cảnh:

"Vương đại ca, huynh thì sao?"

Vương Tông Cảnh thấy Tiểu Đình và Tô Văn Thanh đều đồng thời nhìn về phía mình, nên nhất thời cũng có chút do dự, có điều sau một hồi cân nhắc, hẳn dù sao không phải là trẻ con giống như Tiểu Đình, nên suy nghĩ được nhiều chuyện hơn, vì thế vẫn lắc đầu nói:

"Tiểu Đình, chúng ta tốt nhất đừng nên vào trong đó."

Tiểu Đình lập tức tỏ ra vẻ thất vọng, Vương Tông Cảnh bước đến xoa xoa đầu của cậu nhóc và nói:

"Tiểu Đình, chúng ta hiện giờ còn không biết mình đang ở nơi nào, nên không được tùy tiện bước vào những nơi nguy hiểm mà không thể đoán trước được. Hơn nữa, chúng ta suốt quãng đường bị dòng nước cuốn đến chỗ này, ngoài ba người chúng ta ra, còn một người nữa mà đến giờ vẫn không tìm thấy."

Tiểu Đình run người, bèn kêu lên, đồng thời nét mặt cũng tỏ ra có chút nghịch ngợm:

"Áy da, sao để lại quên mất Cửu đại ca rồi! Vậy thì biết phải làm sao, chúng ta đến bây giờ còn chưa tìm được huynh ấy?"

Vương Tông Cảnh trầm ngâm một lúc và nói:

"Phía thượng lưu là nơi mà chúng ta vừa thuận theo đó mà đi xuống đây, nếu như vẫn không phát hiện ra tung tích của Cửu Điều Tứ, thì nói không chừng huynh ấy đã bị nước cuốn xuống hạ lưu rồi, chúng ta vẫn cứ tiếp tục đi xuống phía dưới xem sao, tìm kĩ một chút nói không chừng có thể tìm thấy huynh ấy, và nói không chừng cũng có thể tìm thấy đường ra. Ban nãy bọn người đó đột nhiên xuất hiện ở đây, có lẽ là từ một nơi nào đó xuống đến phía dưới lòng sông này, nói không chừng là đang ở nơi nào đó phía dưới hạ lưu."

Tô Văn Thanh gật gật đầu và nói:

"Vương huynh nói chẳng sai."

Tiểu Đình bèn nhảy lên, vẫy tay gọi Đại Hoàng và Tiểu Hôi, nhất thời đổi ý, xem bộ dạng của cậu nhóc có vẻ còn nôn nóng hơn cả Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh, bèn vội nói:

"Đi mau, đi mau, chúng ta phải đi nhanh thôi."

Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đưa mắt nhìn nhau, và đều cười khỏ, thế là ba người, một chó, một khi, rời khỏi cái hang động lấp lánh ánh sáng thần bí này, tiếp tục tìm kiếm xuống phía dưới hạ lưu.

Có điều chuyện trên thế gian này dường như muốn chống đối với mấy người bọn họ, sau khi đi được một đoạn đường xuống phía dưới hạ lưu, nước sông chợt dâng trào lên, bít hết mọi nẻo đường, chỉ còn sót lại bãi sông ở phía dưới chân, mà phía trước địa hình nhấp nhô, giờ đã bị nước nhấn chìm hoàn toàn.

Phía trước không có đường đi, cả ba người chỉ đành im lặng, một lúc sau Tô Văn Thanh chau mày lại và nói:

"Sao lại hết đường rồi, vậy những người lúc nãy làm sao mà vào đây được, chẳng lẽ là bơi sang đây sao?"

Vương Tông Cảnh chần chờ vài phút và nói:

"Có lẽ đạo hạnh của họ rất cao, có thể ngự kiếm bay qua đây."

Tô Văn Thanh chau mày, nét mặt có chút ưu tư, Vương Tông Cảnh đều trông thấy cả, và hẳn biết cô ấy đang lo lắng điều gì, trên thực tế nếu như đám hắc y nhân lúc nãy đạo hạnh cao thâm, thì đối với ba người họ tuyệt đối không phải là chuyện tốt gì. Có điều trước mặt không còn đường đi, nếu như muốn xuống nước thì cả ba cũng chẳng dám, vốn là bị dòng nước cuốn đến cái nơi quái quỷ này, lỡ như nước sông này bề mặt thì tĩnh lặng, còn phía dưới mặt nước lại có những dòng chảy ngầm khác thì sao, như thế chẳng lẽ lại phải rơi vào hiểm địa nữa hay sao?

Dưới tình trạng bất lực, cả ba chỉ đành quay đầu trở về, trước mắt cái hang động ấy dần dần lại xuất hiện trong tầm mắt, đây hành lang thần bí thoát ẩn thoát hiện sau vách đá. Chính vào lúc này, Tô Văn Thanh đang dần tiến đến gần cửa hang chợt phát ra một giọng có vẻ kinh ngạc, giống như vừa trông thấy gì đấy, bèn bước vội về phía cửa động, sau khi quan sát kỹ, đột nhiên quay đầu sang vẫy tay gọi Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình:

"Hai người mau qua đây mà xem?"

"Sao vậy?" Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình vội chạy qua, nhìn theo hướng mà ngón tay Tô Văn Thanh chỉ đến, chỉ trông thấy ở xung quanh cửa hang nơi mà vách đá vừa bị phá vỡ, có một nơi hình như có vết tích của vài giọt nước, hạt nước nhỏ giọt, và từ từ cuộn thành một màu đen thâm phía trên mảnh gạch xám

Vương Tông Cảnh chân chừ một lúc bèn nói:

"Có phải là do bọn hắc y nhân ấy để lại không?"

Tô Văn Thanh lại quả quyết lắc đầu và nói:

"Lúc này tôi trông thấy rất rõ, quần áo trên người của bọn chúng đều khô ráo, tuyệt đối không có khả năng bị thấm nước ẩm ướt đâu."

Tiểu Đình đứng bên cạnh hét lên và nói:

"không phải là họ, thì là ai đây?"

Vương Tông Cảnh lại liếc nhìn sang Tô Văn Thanh, cả hai đều không nói gì. Vài phút sau, Vương Tông Cảnh khẽ giọng đáp:

"Cô cho rằng là huynh ấy đã vào đây sao?"

Tô Văn Thanh chần chừ một lát và nói:

"Tôi không dám khẳng định, nhưng ngoài huynh ấy ra tôi không thể nghĩ đến ai khác."

Vương Tông Cảnh sờ sờ vào trán, dường như có chuyện gì đó nghĩ không thông, bèn cười khò và nói:

"Vậy sao huynh ấy không gọi chúng ta?"

Tô Văn Thanh chậm rãi đáp:

"Có lẽ huynh ấy không trông thấy chúng ta, hoặc có lẽ trùng hợp vừa bị dòng nước cuốn đến đây rồi vừa mới tỉnh lại, trông thấy cái cửa hang này, nên bèn bước vào bên trong."

Tiểu Đình đứng bên cạnh có chút không chịu được, bèn lẩm bẩm nói:

"Hai người nói gì vậy, nói cả nửa ngày trời rồi cuộc phải làm sao đây, theo đệ thấy hay là chúng ta cứ vào trong đó xem thử."

Vương Tông Cảnh nhú mày lại, nhìn sang Tô Văn Thanh, Tô Văn Thanh cười khò một cái, rồi lại nhìn ra con đường sông tắm tối phía bên ngoài, nhẹ giọng nói:

"Đành như vậy thôi, nếu không chúng ta sẽ bị nhốt dưới lòng đất này, và sẽ không tìm thấy đường ra mắt."

Vương Tông Cảnh hít thở một hơi sâu, gạt đầu và nói:

"Được, vào thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Khô Lâu

Vào trong hang, dọc theo vách đá Vương Tông Cảnh mới cảm giác được chỗ này so bên ngoài càng cao rộng hơn, huỳnh quang lỏng lánh tỏa sáng như lửa thiêu đốt chiếu sáng cái nơi không biết đã ngủ say bao nhiêu lâu này.

Cửa hang mở ra chính giữa, vách hang chia làm hai hướng, hang đá thần bí kia có quy mô thật lớn, Tiểu Đình ngoảnh đầu nhìn xung quanh một chút, quay đầu lại hỏi: *"Vương Đại ca, chúng ta đi bên nào?"*

Vương Tông Cảnh nhíu mày, hẳn hoàn toàn không biết gì về cái nơi này cả, thoạt nhìn hành lang hai bên giống nhau như đúc, Tô Văn Thanh đang đứng bên cạnh hắn, trầm mặc, lúc này bỗng nhiên mở miệng nói: *"Hay là chúng ta đi bên này."*

Tô Văn Thanh chỉ hướng bên trái, sau đó Vương Tông Cảnh nhìn xuống mặt đất theo hướng nàng chỉ, ánh mắt ngưng lại, chỉ thấy trên mặt đất hành lang bên trái, cách đó không xa lắm có một vũng nước đọng nho nhỏ.

Im lặng một lát, hắn lại nhìn Tô Văn Thanh rồi gật đầu nói: *"Được, chúng ta đi bên trái."*

Tiểu Đình "A" một tiếng liền đi lên phía trước, ai ngờ lại bị Vương Tông Cảnh kéo lại, nói: *"Tiểu Đình, người đi chậm lại, đi cùng với Tô tỷ tỷ kia."*

Nói đoạn kéo nó lại phía sau mình, sau đó liếc mắt với Tô Văn Thanh, Tô Văn Thanh nhẹ gật đầu, vươn tay dắt Tiểu Đình đi. Vương Tông Cảnh xoay người, nhìn hành lang tĩnh lặng đằng trước hít sâu một hơi, đi thẳng về phía trước.

Tiếng bước chân trầm thấp mà rõ ràng vang lên trong hành lang, ba người chậm rãi đi tới, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh sắc mặt có chút căng thẳng, Tiểu Đình thì ngược lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò đánh giá chung quanh, còn Đại Hoàng và Tiểu Hôi sau lưng thì lại mang bộ dáng chẳng hề lo lắng gì mà thành thoi đi theo, Tiểu Hôi cười trên lưng Đại Hoàng đang lật tới lật lui lông trên lưng Đại Hoàng, Đại Hoàng thì thỉnh thoảng lại dùng mũi ngửi ngửi trên đất, phát hiện thấy mình đi chậm liền chạy nhanh theo sát bên người Tiểu Đình.

Cứ đi như vậy được khoảng hai mươi trượng, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh gần như đồng thời phát hiện vũng nước đọng trên mặt đất kia đang dần dần tan biến, tới cuối cùng thì không thấy đâu nữa. Vương Tông Cảnh trầm mặc rồi ánh mắt ra khỏi mặt đất, do dự một lát lại tiếp tục đi thẳng về phía trước. Lại đi thêm được một đoạn cũng tới gần cuối hành lang, ánh mắt dừng lại tại một góc hành lang, nơi đó có một ngã rẽ.

Vương Tông Cảnh quay đầu lại nhẹ giọng nói một tiếng với Tô Văn Thanh, để cho bọn họ chờ ở đây còn chính mình nhẹ tiến tới phía trước. Bên trong hành lang cho tới lúc này vẫn hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh của ba người bên ngoài thì không còn âm thanh gì khác nữa.

Ở một nơi quá mức tĩnh lặng cũng có thể làm cho người ta dễ dàng căng thẳng, ít nhất Vương Tông Cảnh lúc này trong lòng cũng có chút lo lắng bất an, bất quá tâm tính hắn vốn cứng cỏi, năm đó hắn ở nơi rừng rậm đã trải qua nhiều sinh tử huống chi lúc này, cũng không làm hắn sợ hãi chút nào. Chậm rãi đi tới phía trước, cơ bắp trên thân căng dần ra, cẩn thận một lúc mới tiến tới gần ngã rẽ, vừa ngó đầu nhìn vào lập tức trên mặt hắn lộ ra nét kinh ngạc lại ngờ ngẩn một lúc.

Tô Văn Thanh ở phía sau đang giữ chặt Tiểu Đình với lòng hiếu kỳ của nó, không để nó đi qua, đồng thời cũng chú ý mỗi động tác của Vương Tông Cảnh bên kia, tự nhiên cũng đã nhìn thấy phản ứng của Vương Tông Cảnh, nhin không được hỏi: *"Sao vậy, bên trong là cái gì?"*

Vương Tông Cảnh không nói gì mà vẫy vẫy tay với bọn họ, ý bảo bọn họ đi qua, Tiểu Đình hoan hô một tiếng, giắt tay Tô Văn Thanh chạy tới, mà Tô Văn Thanh cũng vội vàng tiến lên phía trước xem xét, lập tức cũng giật mình. Bên trong cũng không có vật gì cổ quái, cũng không có bất kỳ yêu ma quỷ quái gì, chỉ là phía trước đồng thời xuất hiện bốn cái ngã rẽ, mỗi một cái ngã rẽ lại đều giống nhau như đúc ngoại trừ ở bốn hướng khác nhau.

Ngoài ra, vẫn là sự tĩnh lặng.

Tô Văn Thanh cảm thấy thật đau đầu với việc này, nhìn bốn cái ngã rẽ cười khổ một tiếng, nói: *"Không phải là một cái mê cung chứ?"*

Vương Tông Cảnh đi ra phía trước nhìn chăm chú vào bốn ngã rẽ, chỉ thấy mỗi một cái ngã rẽ đều giống hệt với ngã rẽ vừa đi vào, đáng trước cũng kéo dài một đoạn không rõ là dẫn tới đâu như vậy. Hắn nhất thời cũng cảm thấy khó xoay sở, thế nhưng cứ như vậy quay về cũng không phải là thượng sách, trầm ngâm một lát hắn quay đầu về phía Tô Văn Thanh cùng Tiểu Đình, nói: *"Chúng ta hay là cứ chọn một đường để đi xem sao, cẩn thận một chút là được."*

Tô Văn Thanh hơi chần chờ rồi cũng gật đầu, Tiểu Đình thì lại cao hứng, sau đó mắt đảo qua lại giữa bốn cái ngã rẽ, cũng không biết nó nghĩ cái gì mà thoắt một cái rất tự tin chỉ vào một ngã rẽ, kêu lên: *"Đây, chúng ta đi đường này."*

Nói đoạn nó liền hào hứng chạy tới ngã rẽ đó, Vương Tông Cảnh ngờ ngác rồi lại cười cười, hay là đi theo, đối với hắn thì dù sao đường nào cũng như nhau cả. Ngược lại Tô Văn Thanh lại lui về sau mấy bước, bỗng nhiên gọi mấy người lại sau đó quay người đi đến ngã rẽ, nhìn chung quanh rồi xé ra một mảnh vải trên ống tay áo đặt ở trên ngã rẽ ở vị trí gây chú ý nhất, mỉm cười nói:

"Làm ký hiệu, dùng phòng ngừa vạn nhất."

Vương Tông Cảnh nhẹ gật đầu, nói: *"Tô muội thật cẩn thận."*

Tô Văn Thanh nhìn hắn một cái, khóe miệng mỉm cười, nói khẽ: *"Đi thôi."*

Vương Tông Cảnh "Ừ" một tiếng, quay người đi đằng trước, Tô Văn Thanh thì dắt Tiểu Đình đi sau hắn. Đường rẽ mới này thì có vẻ nhỏ hẹp hơn hành lang ngoài kia, còn lại thì giống y đúc. Mấy người cứ đi, Vương Tông Cảnh đi trước một đoạn bỗng nhiên thấy chung quanh tối hơn lúc trước, ngẩng đầu nhìn kỹ mới phát hiện vốn là huỳnh thạch được khảm nạm trên tường để chiếu sáng ít đi một chút, mà một số chỗ vốn là khảm nạm huỳnh thạch thì lại là những lỗ nhỏ, nhìn giống như huỳnh thạch bị bóc ra vậy.

Ai đã mang huỳnh thạch đi, huỳnh thạch này thì có ích lợi gì?

Vương Tông Cảnh nhất thời không nghĩ thông được, Tô Văn Thanh ở phía sau lúc này đã đi tới, nhìn hắn đứng lại, nhẹ giọng hỏi: "*Làm sao vậy?*"

Vương Tông Cảnh nhìn lên trên tường, nói: "*Muội hãy nhìn, huỳnh thạch ở mấy chỗ kia đã bị bóc ra.*"

Tô Văn Thanh nhìn lên tường một lúc, mày hơi nhíu lại trầm ngâm nói: "*Thật là như vậy, thế nhưng lấy huỳnh thạch này để làm gì?*"

Vương Tông Cảnh chậm rãi lắc đầu một cách nghi hoặc, bỗng nhiên trong không gian cực kỳ yên tĩnh của nơi này vang lên một tiếng bước chân trầm thấp, nhưng trong hoàn cảnh này nó lại rất chói tai.

Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cùng biến sắc, tập trung nghe kỹ nhưng chỉ có một tiếng như vậy, rất lâu sau cũng không có âm thanh gì khác. Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, tay đề ra sau lưng làm dấu, sau đó lần theo vách tường chậm rãi đi thẳng về phía trước, Tô Văn Thanh có chút chần chờ nhưng rất nhanh đã quyết định đi theo, về phần Tiểu Đình thì lúc này cũng đã có chút căng thẳng, mắt tròn thật lớn, nhưng trong ánh mắt cũng không có nhiều nét sợ hãi, ngược lại nét hưng phấn còn nhiều hơn, cũng nhẹ nhàng theo sát phía sau mọi người.

Đi được khoảng bốn năm trượng vẫn không thấy có âm thanh lạ truyền đến, làm cho Vương Tông Cảnh đã muốn nghĩ rằng vừa rồi là do mình nghe nhầm, thì đúng lúc đó đằng trước lại một lần nữa truyền đến một tiếng bước chân, nghe thì quả nhiên thấy gần hơn một chút, nhưng tựa hồ cũng không phải hướng tới chỗ bọn hắn.

Vương Tông Cảnh nhìn ra xa đằng trước chỉ thấy ánh sáng trong đường rẽ lại tối thêm một ít, không thể nhìn ra được cảnh tượng phía trước nên vẫn cứ chậm rãi đi về phía trước, ba người cứ cẩn thận như vậy mà đi, từ từ đi qua ngã rẽ, từ ánh sáng của huỳnh thạch mà rất nhanh bọn hắn phát hiện nơi cuối ngã rẽ xuất hiện một cái cửa gỗ đã mục nát, lỗ mờ ở phía sau cửa là một cái thạch thất không lớn, mà lúc này đã có thể nghe rõ được tiếng bước chân kỳ quái kia chính là từ trong thạch thất truyền ra.

"*Đồng, đồng, đồng...*" Tiếng bước chân nghe có chút chậm chạp nặng nề, mà thanh âm truyền đến lúc xa lúc gần không giống như có người đang đi lại trong thạch thất. Vương Tông Cảnh quay đầu lại cùng Tô Văn Thanh nhìn nhau, Tô Văn Thanh sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng coi như bình tĩnh, ánh mắt nhìn thật sâu vào thạch thất kia, chậm rãi gật đầu.

Vương Tông Cảnh vừa định quay người, bỗng nhiên khoe mắt liếc qua một nơi trên người Tô Văn Thanh, chỉ thấy bàn tay nàng hai ngón thẳng ra, ba ngón còn lại cong lên, chẳng biết từ lúc nào đã kết ra một pháp quyết chính tông. Đồng tử trong mắt Vương Tông Cảnh hơi co rụt lại, cũng không nói thêm gì, chẳng qua là hơi chút chần chờ sau đó cất bước đi tới cửa thạch thất.

Cửa gỗ mục nát sớm đã rời ra cả lề cửa, nghiêng hẳn xuống đất, Vương Tông Cảnh cẩn thận từng li từng tí mà tới gần cánh cửa, nghe thấy tiếng bước chân liên tục vang lên chỉ cách có một bức tường, cố nén lại sự căng thẳng trong lòng, len lén thò đầu nhìn vào trong thạch thất, sau một lát, khuôn mặt hắn lộ ra một nét khiếp sợ không tưởng tượng được.

Thạch thất cũng không lớn, đối diện còn có một cánh cửa, phía sau cửa hình như là thông tới một nơi khác. Mà trong phòng bài trí cũng đơn giản, chỉ có một cái giá đỡ nghiêng nghiêng cạnh tường, phía trên còn lưu lại mấy món vũ khí thừa thớt, đương nhiên, phần lớn cũng đã sắp hỏng hết, chỉ có đao kiếm bằng sắt thì trông còn gần nguyên vẹn, nhưng mà cũng rỉ sét loang lổ. Nhìn thoáng qua nơi này giống như là phòng mà chủ nhân nơi đây chứa vũ khí, mà giờ khắc này trong phòng, lại có một cái thân ảnh cao lớn, đang đi lại trong phòng một cách cứng ngắt.

Tô Văn Thanh lúc này cũng đã đến bên cạnh Vương Tông Cảnh, thấy Vương Tông Cảnh giật mình kinh sợ như vậy thì trên mặt nàng cũng lộ ra nét khó tin, nhất thời ngạc nhiên không nhìn được mà nhìn vào trong thạch thất một cái, nàng vừa nhìn tình cảnh bên trong thạch thất cũng đồng thời giật mình.

Trong thạch thất cũng không có những vật khác che mắt, cho nên bóng người kia hiển hiện rõ nét trước ánh mắt của đám người, chỉ liếc qua cũng thấy được người đằng kia là một bộ xương khô mặc một chiếc áo giáp rách rưới, chỉ là chẳng biết tại sao trong hốc mắt có hai luồng lửa xanh biếc giống như chính nó đã giúp bộ xương khô vốn đã chết lại có thể cử động được.

Vô luận là Vương Tông Cảnh hay là Tô Văn Thanh, giờ phút này sắc mặt đều hơi tái nhợt, cho dù là Vương Tông Cảnh đã từng đánh nhau sống chết với yêu thú thì đối với loại tử vật này vẫn có một nét sợ hãi chán ghét. Nhưng mà cuối cùng hắn cũng coi như cứng cỏi, rất nhanh liền bình tĩnh lại giục mấy người bên cạnh lui về sau, mặc kệ tử vật kia là vật gì, nhưng hiển nhiên nơi này cũng không phải là vùng đất lành, rồi đi là đúng nhất.

Chỉ là đúng lúc hắn giục mấy người rời đi thì bộ xương khô kia bỗng nhiên dừng lại, cái đầu hơi nhúc nhích trong không trung, tựa hồ như đang làm động tác ngửi, lập tức hai ngọn lửa trong hốc mắt sáng lên, lập tức xoay người nhìn ra ngoài cửa.

Trong lòng Vương Tông Cảnh trầm xuống, không biết làm sao mà mấy người bọn hắn bị phát hiện ra tung tích, mắt thấy bộ xương khô kia há mồm gào rú, lộ ra vẻ dữ tợn vô cùng muốn vọt tới chỗ này, phảng phất có một luồng khí tức tử vong ập tới. Tại thời khắc mấu chốt này, sinh tử bỗng nhiên bị ném ra ngoài, trong đầu hắn lại một lần nữa bình tĩnh đi thường, giống như năm đó ở trong rừng rậm, vô số lần liều chết chém giết đã mài luyện ra hắn như ngày hôm nay, quên hết sợ hãi, chỉ còn sự liều mạng giành giật lấy sự sống.

Bộ xương khô lao tới với khí thế hung ác, nhưng tốc độ không quá nhanh, động tác cứng ngắt. Vương Tông Cảnh thoáng nhìn không lâu, lập tức phản ứng theo bản năng, ánh mắt quét qua thạch thất, lập tức lao ra, hắn không lùi mà tiến.

P phía sau hắn, Tô Văn Thanh ngạc nhiên vô cùng, vừa muốn nói thì thấy Vương Tông Cảnh身形 linh vọt tới bên cạnh bộ xương khô. Bộ xương phảng phất ngờ ngạc một chút, rất nhanh liền đánh ra một trào, Vương Tông Cảnh vội vàng né qua, cốt trào cứng rắn xoáy trên mặt đá tạo thành những tia lửa nhỏ đồng tử Vương Tông Cảnh co rụt lại, có thể thấy được một trào kia cứng rắn nhường nào, tuyệt đối không phải là tử vật bình thường.

Vương Tông Cảnh dẫn sự chú ý của bộ xương vào mình, Tô Văn Thanh cũng không muốn trốn ở đằng sau, sai bước tiến vào thạch thất nhìn thấy tử vật

đáng sợ kia, thân thể của nàng hơi run rẩy, nhưng lại cắn chặt răng, tay trái nắm lấy tay phải, tay phải lập tức bắt quyết một cách chậm rãi trong không trung.

Một luồng linh lực nhàn nhạt gọn sóng theo bàn tay nàng múa lên như chuồn chuồn lướt sóng chậm rãi tỏa ra.

Bộ xương mang lực lượng lớn vô cùng, mỗi lần tấn công Vương Tông Cảnh đều phát ra tiếng vang lớn hùng hổ, nhưng Vương Tông Cảnh nhiều năm ma luyện với yêu thú nên thân thủ nhanh nhẹn vô cùng, lần lượt tránh được hết công kích của bộ xương, rồi vọt đến sau lưng bộ xương khô há miệng hết lớn hung hăng đập một cước vào lưng bộ xương.

Một cước xoay tròn mang theo lực đạo cực lớn, chỉ nghe "*bành*" một tiếng, bộ xương rung lên một cái lao đảo lao về phía trước một bước, nhưng không biết là do bộ xương cứng rắn hay chiếc áo giáp dày che chắn mà một cước này đối với bộ xương không làm tổn hại nhiều lắm, ngược lại nó càng trở nên cuồng dã đáng sợ hơn, lại một trào Chop tới, thiếu chút nữa bắt được chân Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh vội vàng lăn trên mặt đất né tránh, mồ hôi lạnh tứa ra, nguy nan né được một kích. Hắn lăn một vòng lại vừa vặn tới giá để vũ khí, hai mắt tỏa sáng thoắt tay bắt lấy một thanh đại kiếm. Ai ngờ vừa cầm lên thì chuôi kiếm mục nát đã đứt gãy, đại kiếm "*ba*" một tiếng rơi trên mặt đất, hắn lại vội vàng vọt lên bắt lấy một thanh mã tấu, vừa ngẩng đầu nhìn lên chợt nghe đằng trước chỗ Tô Văn Thanh đứng truyền đến tiếng thét:

"Mau!"

Một cỗ khí tức mang theo hơi nước lạnh lẽo của bỗng nhiên xuất hiện trong thạch thất làm mọi người cảm thấy lạnh hắt đi, đồng thời ngón tay trắng nõn trên bàn tay của Tô Văn Thanh xuất hiện một tia sáng lấp lánh, từ đó ngưng tụ ra một thanh thủy kiếm trong suốt, hơi dừng lại một chút liền bắn nhanh tới bộ xương. Sau lưng Tô Văn Thanh, Tiểu Đình mang theo Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng lên tiến đến, nhìn thấy cái bộ xương kia cũng khẽ giật mình, sau đó lại thấy Tô Văn Thanh thi triển ra đạo thuật thủy kiếm, nhất thời hai mắt sáng lên, vỗ tay cười nói: "*Hay, thật là lợi hại.*"

Sau lưng Tiểu Đình, Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng nhìn thấy bộ xương, Đại Hoàng lắc lắc đầu kêu "*gâu*" "*gâu*" hai tiếng, cũng không sợ hãi chút nào, ngược lại Tiểu Hôi gãi gãi đầu nhìn quanh thạch thất một lượt, sau đó nhảy đi tung tung trên mặt đất, nhảy xuyên qua thạch thất vượt qua cả bộ xương, Tiểu Hôi chạy tới chỗ Vương Tông Cảnh đang đứng cạnh giá vũ khí, Vương Tông Cảnh nhìn Tô Văn Thanh đột nhiên thi triển đạo pháp ở bên kia, trong lòng cảm thấy khiếp sợ, nhưng vẫn nhìn không được nhìn Tiểu Hôi, chỉ thấy Tiểu Hôi nhìn lướt qua cả giá vũ khí, kêu lên hai tiếng "*chi...chi*" sau đó nhảy qua nhảy lại ngắm nghía những vũ khí vốn đã bị mục nát chỉ còn sót lại những thanh bằng sắt là còn nguyên vẹn, sau đó bắt lấy một kiện Đại Thiết Chùy màu ngăm đen, một tay cầm lấy chuôi chùy quay thân kéo chiếc chùy đi, đầu thiết chùy rơi bịch xuống đất xem ra khá nặng, con khi này cũng không tự lượng sức của mình, sao có thể kéo được vũ khí nặng như vậy chứ.

Thạch thất nháy mắt sáng lên, Tô Văn Thanh đột nhiên thi triển đạo pháp Thủy Kiếm lấp lánh đẹp mắt lại thêm vài phần sắc bén bắn tới bộ xương. Bộ xương kia vừa rồi đối với quyền cước của Vương Tông Cảnh tựa hồ không xem ra gì, nhưng giờ phút này đối mặt với Thủy Kiếm lại có vài phần kiêng kị, thân hình di chuyển sang một bên muốn tránh đi. Nhưng Thủy Kiếm tốc độ cực nhanh, mà động tác của bộ xương vốn là so với thường nhân còn chậm hơn một chút, chỉ mới xoay người thì Thủy Kiếm đã bắn tới, "*Phập*" một tiếng giữa ngực bộ xương, một thân mang khối giáp dày đao thương bất nhập vậy mà bị Thủy Kiếm nhìn như yếu ớt kia như lưỡi dao sắc bén đâm vào, sau một lát, nơi ngực bộ xương phát ra một tiếng "*ầm*" trầm thấp giống như có vật gì bị nổ tung ra.

Bộ xương lắc lư mấy cái thậm chí còn lung lay như sắp đổ, Vương Tông Cảnh nhìn không được nhìn lại Tô Văn Thanh bên kia, không thể tưởng được cô gái này ngày thường nhả nhện dịu dàng, vậy mà đạo pháp lại cao như vậy giống như trong truyền thuyết vậy, đây là một thiên tài tu đạo sao?

Chỉ là Thủy Kiếm của Tô Văn Thanh bắn trúng bộ xương, sắc mặt nàng hơi giãn ra một chút nhưng lập tức lại hiện lên nét ngạc nhiên, sau đó thốt thành nói: "*Cái gì?*"

Vương Tông Cảnh cũng khẽ giật mình, ánh mắt nhìn chăm chú, nguyên là bộ xương đã bị một đòn nặng nề bỗng nhiên lại giống như không việc gì cả, chậm rãi đứng thẳng dậy, sau đó ngẩng đầu, trong hốc mắt ngọn lửa lại lần nữa bốc cháy lên, lúc này hoàn toàn buông tha cho Vương Tông Cảnh, mà nhìn chăm chăm vào Tô Văn Thanh, chậm chậm bước tới.

Tô Văn Thanh sắc mặt trắng nhợt lại một lần nữa ngưng khí bắt quyết để thi pháp, nhưng lần này bước chân nặng nề của bộ xương làm tốc độ thi pháp của nàng so với trước chậm hơn rất nhiều, Vương Tông Cảnh không dám đứng nhìn lập tức xông lên, dùng đại đao trong tay lao tới bộ xương, chẳng qua là bộ xương dường như còn sót lại vài phần lý trí, cũng hoàn toàn không để ý tới Vương Tông Cảnh mà cứ đi thẳng tới trước, mặc cho Vương Tông Cảnh chặt chém sau lưng nó cũng không quay đầu lại, ý vào khối giáp kiên cố bảo vệ, Vương Tông Cảnh cũng không cách nào làm tổn thương tới bộ xương, bất chợt một trào đánh tới hắn, Vương Tông Cảnh lúc này cuống quýt tránh né, trong lúc nhất thời gần không nổi bước chân bộ xương.

Sắc mặt Tô Văn Thanh trắng bệch đi, mồ hôi cũng bắt đầu dòn dập, tay bắt quyết đã gặp lỗi khá nhiều, linh khí nhàn nhạt trước kia thì bây giờ cũng không hề rõ ràng, trở nên mờ ảo, hiển nhiên nàng có thể thi triển Thủy Kiếm nhưng kinh nghiệm đối địch lại quá thiếu bị bộ xương ép tới rồi hết cả, cả người căng thẳng vô cùng làm quá trình thi pháp đã sai sót quá nhiều, Thủy Kiếm có lẽ không thể thi triển ra được nữa rồi.

Đúng lúc này, ngay cả Tiểu Đình bên cạnh Tô Văn Thanh bên người Tiểu Đình cũng thấy không ổn rồi, mở to hai mắt lớn tiếng kêu lên: "*Tô tỷ tỷ, tỷ cố gắng..., Tỷ thả kiếm ra bắn nó đi!*"

Cậu bé càng giục càng làm Tô Văn Thanh rối hơn, hai tay nàng như hơi run rẩy, Vương Tông Cảnh thấy lo lắng vô cùng, nhưng dùng hết toàn lực cũng chỉ hơi trì hoãn bước tiến của bộ xương mà thôi, căn bản ngăn không được từ vật chết tiệt này, mắt thấy Khô Lâu càng ngày càng gần Tô Văn Thanh rồi, trong lòng Vương Tông Cảnh quỳnh lên, há miệng muốn gọi Tô Văn Thanh đừng quan nhiều nữa mau chạy nhanh đi, nhưng ngay đó mọi người lại thấy tiếng cho sủa "*gâu...gâu...*" vang tới.

Đại Hoàng không biết từ nơi nào chui ra, thoáng cái nhảy tới chân bộ xương, sau đó mở miệng rống kêu "*NGAO...OOO*" cắn mạnh vào chân bộ xương.

Bộ xương toàn thân mặc khôi giáp nhưng chân lại không được che phủ, chỉ có hai cái xương đùi trụ lúi, nhất thời bị Đại Hoàng Cấn, bộ xương còn chưa kịp phản ứng đã bị Đại Hoàng dùng miệng lồi cái chân, thân hình bộ xương lui về phía sau một bước, nhưng lại bị sức kéo giật ngã xuống đất, bộ xương khô hung mãnh đổ rầm trên mặt đất.

Sau đó sau lưng Đại Hoàng vang lên hai tiếng "*bịch bịch*", Tiểu Hôi kéo Đại Thiết Chùy chạy ra, nhìn khuôn mặt giấy dựa muốn đứng lên của bộ xương, "*chi chi*" kêu hai tiếng, sau đó hai tay nắm chặt chuôi chùy, chỉ nghe "*vút*" một tiếng, Đại Thiết Chùy vạch lên không một đường sáng đen mờ hồ như mang theo một tiếng sấm nổ, "*oanh*" một tiếng vang thật lớn, thiết chùy ngăm đen hung hăng nện xuống, trực tiếp đập lên đầu bộ xương, đầu chùy lao xuống với một lực lượng không tưởng tượng nổi đập cho đầu bộ xương lún vào trong đất.

"*Uỳnh!*"

Cả thạch thất trong một khắc này rung lên kịch liệt, bụi bặm trên trần nhà rơi xuống như mưa.

Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh tròn mắt há mồm nhìn chăm chú, Tiểu Hôi nhắc thiết chùy lên nhìn thoáng qua, tựa hồ muốn xem xét gì đó, sau đó miệng chẹp chẹp, đầu khi lắc lắc giống như đang rất đáng tiếc chuyện gì đó, rồi kéo hắc thiết chùy lên để lại trên mặt đất một cái hố to, còn đáy hố la liệt mảnh đầu vỡ của bộ xương. Bộ xương lúc trước còn kiêu ngạo hung mãnh, lần này đã hoàn toàn bất động không còn chút sinh cơ nào nữa rồi.

Đại Hoàng ngẩng đầu lên, trong miệng còn cắn xương đùi trắng phau của bộ xương, vừa rồi lực đạo quá lớn đã bứt hẳn cả xương đùi ra khỏi thân. Nó ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi đi tới chỗ Tiểu Đình.

Tô Văn Thanh chậm rãi đi tới, Vương Tông Cảnh nhìn nàng, hai người đều từ trong mắt đối phương thấy được sự sợ hãi vô cùng, trầm mặc một lát, Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua cái hố to trên mặt đất, thấp giọng nói: "*Bộ xương này cũng có tử huyết giống như thường nhân vậy, đánh vào ngực không có tác dụng gì, chỉ có đầu mới là nhược điểm của nó.*"

Tô Văn Thanh yên lặng gật đầu, sau đó thở dài, tựa hồ đến bây giờ nàng mới có thể thả lỏng người một chút.

Nhưng đúng lúc này, hai người chợt nghe Tiểu Đình ở bên kia kêu lên, mang theo vài phần chán nản quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Đình chạy đến bên cạnh Đại Hoàng, vươn tay dùng sức vỗ lên đầu Đại Hoàng, kêu lên: "*Đại Hoàng, nhỏ ra, nhanh nhỏ ra, xương này không ăn được, nó là của người chết..., người sao lại tham ăn như vậy chứ...!*"

Đại Hoàng giống như bị giật mình, thân mình cứng ngắc lại lộ ra sự chán nản, cái xương đùi trong miệng lập tức rơi xuống đất, vang lên một tiếng giòn tan.

Tiểu Đình nhìn Đại Hoàng, dáng vẻ như tiếc rằng rèn sắt không thành thép, vừa vuốt đầu Đại Hoàng, vừa nói với nó: "*Đại Hoàng, ta biết ngươi thích ăn xương, nhưng tuyệt đối không thể ăn bậy. Khi nào về nhà bảo cha ta cho ngươi ăn nhiều thêm một chút là được, nhưng xương này không thể ăn, buồn nôn mà chết đấy ! Biết không?*"

Đại Hoàng ngậy ra như phồng, qua một lúc mà không phản ứng được gì, sau đó thể hiện thái độ tức giận, lớn tiếng sủa với Tiểu Đình:

"*Gâu gâu gâu gâu...*"

Nhất thời cả thạch thất đều tràn ngập tiếng chó sủa tức giận, làm cho Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh thiếu chút nữa là lấy tay bịt tai lại, chỉ có Tiểu Đình mặt không đổi sắc, mặc cho Đại Hoàng gào thét tức giận kêu la, chỉ hơi nghiêng đầu rồi tức giận nói: "*Tốt rồi, tốt rồi, ngươi không phải muốn ăn hay sao, sao phải nói lớn như vậy, thiệt là...*"

Sau đó thò tay vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, đem túi tiền trên lưng hất lên đi tới bên kia thạch thất.

Đại Hoàng giống như bị ghen, nhìn đứa bé kia mà kêu "*Ô ô*" hai tiếng, mũi thở ra phì phì, quay đầu lại nhìn Tiểu Hôi bên cạnh, nhất thời lại kêu lên hai tiếng trầm thấp nghe thật ai oán. Tiểu Hôi kéo Đại Thiết Chùy bịch bịch đi tới, nhìn Đại Hoàng kêu hai tiếng "*chi...chi...*", chẳng hiểu sao lại giống như tiếng cười trộm, sau đó duỗi hai tay an ủi Đại Hoàng như người bình thường vậy, vuốt ve đầu Đại Hoàng hai cái rồi lại chạy theo Tiểu Đình.

Đuôi Đại Hoàng vẫy hai cái, trong miệng phát ra hai tiếng "*Ư...ử*", xem ra là lực bắt tòng tâm, đặt móng ngồi dưới đất, đuối chân trước rồi cong người một cái. Lúc này, Tiểu Đình đi đằng trước quay đầu lại kêu một tiếng, nói: "*Đại Hoàng, ngươi như thế nào còn không qua đây?*"

"*Gâu Gâu!*" Đại Hoàng kêu hai tiếng, thẳng người lên đi tới chỗ Tiểu Đình.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hỗn loạn

Đêm hôm nay dường như đã được sắp đặt sẵn là phải làm rối loạn tâm tư của rất nhiều người, cho dù là ở thành Hà Dương lúc này đã là đêm khuya thanh vắng, nhưng vẫn có người còn thức, đang đi đi lại lại bên trong viện của một nhà trọ tại một nơi nào đó. Hai bóng người, một người đang chấp tay sau lưng chậm chậm đi lại, còn một người khác thì đang đứng cúi đầu xuôi tay, đưa mắt trông đi. Đó chính là những người của Hạo Thiên kiếm phái mà trước đó không lâu đã xảy ra xung đột với Cửu Điều Tử ở bên giếng khô. Người có sắc mặt lạnh lùng đang đi đi lại lại ấy chính là Tống Dục, còn người cúi đầu im lặng ấy lại chính là người đã động thủ với Cửu Điều Tử tên là La Uy.

Bầu không khí giữa hai người có chút trầm mặc, và cứ mãi như thế sau một hồi, La Uy ngẩng đầu nhìn Tống Dục, khẽ giọng nói:

"Sư huynh, chẳng qua chỉ là một việc nhỏ nhất, người đó thậm chí còn không phải là đệ tử của Thanh Vân môn, chỉ là con cháu của những nhà dân bình thường đến đây tham gia hội thi Thanh Vân, huynh hà tất phải để lòng làm gì chứ?"

Tống Dục dừng bước, quay lại liếc nhìn La Uy, sắc mặt lạnh băng có pha chút uy nghiêm. La Uy có vẻ rất sợ vị sư huynh không đeo kiếm này, bị hắt liếc nhìn một cái, lập tức cảm thấy có vẻ chột dạ, rồi lại cúi đầu xuống.

Tống Dục hừ một tiếng và nói:

"Huynh đã nói với đệ bao nhiêu lần rồi, cái tính nóng như lửa của đệ nếu sau này không sửa, thì sớm muộn gì cũng phải chịu thiệt thòi lớn cho xem."

Nét mặt La Uy tỏ ra vẻ không phục, nhưng cũng đành miễn cưỡng gật đầu, vâng một tiếng rồi nói:

"Vâng, đệ hiểu rồi, sư huynh."

Tống Dục nhìn thần sắc trên mặt hấn, trong lòng lại cảm thấy tức giận, nhưng sau đó nghĩ lại, người sư đệ này do hấn một tay dạy dỗ, thường ngày y cũng coi mình như huynh, cung kính thân mật, nên lòng cũng mềm đi, trầm mặc một lúc và nói:

"Tiểu Uy, chuyện này không hề đơn giản như đệ nghĩ đâu."

La Uy giật mình, ngẩng đầu nhìn Tống Dục. Tống Dục chần chờ một lúc, nhìn xung quanh mọi thứ đều vắng vẻ, không có ai khác, lúc này mới mở miệng và nói:

"Chúng ta lần này đến thăm Thanh Vân sơn ở Trung châu, đệ cho rằng là vì cái gì?"

La Uy ngẩn người một lúc rồi chậm chạp nói:

"Không phải chỉ đến thăm thôi sao? Năm người chúng ta đến trước, và tính ngày tháng thì khoảng mấy hôm sau Cơ sư thúc cũng sẽ đến, chúng ta sau đó sẽ tập hợp lại và lên Thanh Vân môn bái kiến trưởng giáo Thanh Vân Tiêu chân nhân, lúc đầu chẳng phải nói như vậy sao?"

Tống Dục lắc đầu và nói:

"Nếu không phải sợ tính cách này của đệ làm không xong sẽ hỏng việc gây họa, thì có một số chuyện huynh vốn không định nói với đệ đấy. Đệ nhớ kĩ lời huynh dặn, đừng có tùy tiện nói với những sư huynh đệ khác, chúng ta đây đến Thanh Vân môn, "

Hắn tiến sát đến gần La Uy, khẽ giọng và nói:

"Kì thực là đến xin cứu viện đấy."

La Uy rung mình một cái, chột cười:

"Sư huynh, chuyện này là sao?"

Nét mặt của Tống Dục có chút khổ sở, hít thở sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, trầm mặc một lúc rồi nói:

"Thiên hạ Cửu Châu, ngoại trừ Trung Châu ra, thì Vân châu của chúng ta cũng có thể coi là một châu có trào lưu tu tiên phồn thịnh nhất, môn phái rất nhiều. Nhưng sự đệ không cảm thấy trong mấy năm nay, một vài thế gia ở phía đông Vân châu đột nhiên trở nên hồng hách hay sao?"

La Uy chột chau mày lại, sau đó lập tức cười khàn và nói:

"Sư huynh, đệ, đệ quả thực là cũng không có để ý, lúc còn ở trong sư môn suốt ngày chỉ bận lo luyện công thôi."

"Hừ!" Tống Dục quả thực bị người sư đệ thật thà này làm cho suýt nghẹn, nhìn hấn với vẻ không vui và nói:

"Sau này phải để tâm hơn nữa, đừng có suốt ngày từ sáng đến tối cứ như tên ngốc vậy, huynh nói cho đệ biết, đó là do bọn chúng có "bồng lai tiên tông" âm thầm chống lưng cho bọn chúng ở đằng sau đấy."

Sắc mặt của La Uy chột biến đổi, há hốc miệng mà nhất thời không nói được lời nào.

Tổng Dục lạnh lùng cười và nói:

"Đệ cảm thấy kinh ngạc đúng không? Ngày trước khi bọn huynh phát hiện ra người của Bồng Lai tiên tông nhúng tay vào Vân Châu, trong lòng cũng vô cùng kinh sợ. Mấy năm nay, uy danh của Bồng Lai tiên tông ngày một cao, những anh kiệt kì sĩ trong môn cũng ngày càng nhiều, và đang thấp thoáng có một xu thế trở thành thiên hạ đệ nhất môn phái. Có điều môn phái này nằm ở một đảo lớn trên biển rộng, không gần với trung thổ, cộng thêm một dãy của đảo Diêm La thần bí kì lạ cũng luôn nằm sát bên đảo Bồng Lai, và cứ luôn kiểm chế họ, cho nên nhiều năm nay họ luôn không có cách nào mở rộng thế lực đến Trung thổ thần châu được. Có điều hành động lần này, chỉ sợ là dụng tâm của họ không nhỏ."

Trong lòng của La Uy nhất thời cảm thấy thấp thỏm, hẳn đương nhiên biết rằng môn phái của hắn tại Vân Châu có thể được coi là môn phái tu chân nhất đẳng, nhưng so với cả Thần châu trong thiên hạ mà nói, thì thực lực tuyệt đối không lớn mạnh bằng Bồng Lai tiên tông, Thiên Long điện hoặc như là Thanh Vân môn. Sau vài phút trầm mặc, hắn khẽ giọng hỏi:

"Sư huynh, Thanh Vân môn có chịu giúp đỡ chúng ta không?"

Tổng Dục chậm chậm bước đi hai bước, giữa đôi mày có chút suy tư và nói:

"Sau đại kiếp ma giáo năm xưa, ba thế lực tu chân lớn lúc ấy, Thiên Âm tự bế tự tu hành, không màng đến thế sự, còn Phần Hương cốc thì bất ngờ suy yếu, nghe nói là có nội chiến thảm khốc, người ngoài không thể biết được. Chỉ còn Thanh Vân môn vẫn đứng vững chân trong số ba thế lực ấy, năm xưa tuy nguyên khí bị tổn thương nặng nề, nhưng những năm gần đây nghe nói nguyên khí đã khôi phục lại phần lớn. Trường giáo Tiêu chân nhân hiện nay ngoài đạo hành cao thâm ra, nghe nói còn là một kì nhân đa mưu túc trí lòng đầy thao lược, nếu như huynh đoán không lầm, thì chỉ sợ là từ lâu ông ta đã có ý mở rộng thế lực sang Vân châu, và Hạo Thiên Kiếm Phái của chúng ta là cái đinh tốt nhất."

Nói xong, Tổng Dục chau mày lại, trong lòng cảm thấy bản thân hình như đã nói hơi nhiều, kết quả là quay đầu nhìn lại, trông thấy sắc mặt của La Uy đầy nghi hoặc, dường như có vẻ chưa hoàn toàn hiểu rõ vấn đề. Tổng Dục bất chợt cười khò một tiếng, đi đến vỗ vào vai hắn vài cái và nói:

"Tiểu Uy, huynh nói những lời này với đệ, chính là muốn đệ biết rằng, chúng ta đến Thanh Vân sơn lần này ít nhiều là đến cầu cạnh người ta, cho nên trên địa bàn của người ta thì đừng có sinh sự, cho dù đó chỉ là những đệ tử đến tham gia hội thi Thanh Vân cũng vậy."

La Uy có chút mơ hồ gật gật đầu rồi chợt hỏi:

"Nhưng nếu người khác đến gây sự với đệ thì sao?"

Tổng Dục nói với vẻ không vui:

"Đệ đừng đi gây sự với người ta, người ta cũng không quen biết đệ, thì làm sao có thể vô cớ đến gây sự với đệ chứ?"

La Uy nhếch miệng và nói:

"Được rồi, đệ hiểu rồi."

Tổng Dục lúc này mới thở phào một hơi, mỉm cười và nói:

"Chẳng qua chỉ là chú ý những việc trong mấy hôm nay thôi, đợi đến khi Cơ sư thúc đến rồi, chúng ta cùng lên núi bái kiến Tiêu chân nhân, những chuyện còn lại sẽ do sư thúc xử trí. Chúng ta chỉ cần yên tâm đợi thêm hai ngày, thì có thể về Vân Châu rồi, đệ phải kiên nhẫn hơn."

La Uy gật đầu và nói:

"Ừm, đệ hiểu....ì, đó là gì vậy?"

Giọng nói của hắn chợt có chút kinh ngạc, rồi ngẩng đầu chỉ về hướng đông nam. Tổng Dục quay đầu nhìn đi, trông thấy đằng xa đột nhiên có một cột sáng ba màu lấp lánh khí lành, đang bắn lên trời. Vô cùng bất mắt trong màn đêm, lấp lánh một lúc sau, mới từ từ biến mất.

Tổng Dục lập tức chau mày lại, chần chờ một lúc, dường như không dám khẳng định ngay, chỉ nhẹ nhàng nói:

"Cái này....dường như có chút giống như bảo quang khí lành của một bảo vật vừa ra đời, chẳng lẽ ở gần thành Hà Dương này có bảo vật quan trọng gì đó xuất thế hay sao?"

Vừa nghe đến có bảo vật, La Uy lập tức lấy lại tinh thần, vui mừng lẫn kinh ngạc và nói:

"Sư huynh, quả thực có bảo vật sao, hay là chúng ta qua đó xem sao?"

Tổng Dục chần chờ vài phút, dường như trong lòng đang cân nhắc, nhưng rồi cuối cùng vẫn gật gật đầu và nói:

"Bảo vật ấy có lẽ là vật vô chủ, chúng ta cũng qua đó xem sao. Nhưng mà nơi này quả thực cách Thanh Vân môn quá gần, nên có lẽ cũng sẽ có cao thủ của Thanh Vân môn xuống núi xem xét, chúng ta nên cẩn thận, đừng để xảy ra tranh chấp với họ, tránh phá hỏng đại sự của bốn môn."

La Uy ha ha cười lên, bèn quay người rút thanh kiếm dài ra, bắt đầu thi triển đạo pháp. Dưới ánh trăng, hai huynh đệ đến từ Vân châu này cười kiêu

bay lên, bay về phía nơi mà lúc này ánh sáng ấy bay lên.

* * *

Trong hầm đá bí mật phía dưới lòng đất, ba người Vương Tông Cảnh sau khi tụ họp lại với nhau thương nghị một hồi, tuy rằng có chút thấp thòm bất an, nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi về phía trước một đoạn, để tìm hiểu xem phía trước rốt cuộc có cái gì. Trước khi bắt đầu, Vương Tông Cảnh liếc nhìn sang cái chùy sắt lớn trong tay của Tiểu Hôi, suy nghĩ một lúc, rồi quăng thanh hậu bối đao vốn không có tác dụng với xương cốt trong tay xuống đất, sau đó đến bên giá vũ khí lật tìm ra một cây kích bằng sắt dài hơn, rồi quay đầu nói với Tô Văn Thanh:

"Tô cô nương, lát nữa nếu như có gặp phải quái vật, ta sẽ dùng cây kích sắt này chặn đầu con quái vật ấy, cô đứng sau lưng dùng thủy kiếm bắn vào đầu nó, được không?"

Tô Văn Thanh gật gật đầu và nói:

"Được."

Lúc này sắc mặt nàng cũng đã bình tĩnh trở lại, không còn vẻ trắng bệch nữa, trái lại do lúc đầu đã trải qua giây phút sinh tử, mà giờ có chút đồ ùng, thêm vài vẻ xinh đẹp. Vương Tông Cảnh nhìn cô một lát, sau đó bèn liếc mắt sang hướng khác, đi về cánh cửa ở phía bên kia của hầm đá. Tiểu Đình cùng với Đại Hoàng và Tiểu Hôi vẫn ung dung đi theo phía sau, đồng thời cái chùy sắt lớn trong tay của Tiểu Hôi kéo lê dưới đất phát ra tiếng leng keng leng keng, nghe vô cùng chói tai trong đường hầm đầy vắng vẻ.

Nhưng lúc này, bất luận là Vương Tông Cảnh hay Tô Văn Thanh đều không còn ý trách nó nữa.

Phía sau cửa là một con đường trông khá giống với con đường trước đây, nhưng mà có vẻ ngắn hơn nhiều, ba người đứng trước cửa hang nhìn qua một lúc, có thể trông thấy hơn mười mấy trượng phía trước, có một cánh cổng dẫn đến một hầm đá khác hiện ra trong tầm mắt. Vương Tông Cảnh quay đầu sang gật gật đầu với họ, đi về phía trước. Không lâu sau, một hương gió thoang thoang bay tới, không biết từ khi nào Tô Văn Thanh đi đến bên cạnh hắn, sát cánh kề vai cùng đi với hắn.

Vương Tông Cảnh liếc nhìn nàng, Tô Văn Thanh chỉ mỉm cười nhẹ. Trải qua giây phút của trận đấu sinh tử ban nãy, giữa hai người trở nên có chút thân mật hơn, Vương Tông Cảnh trầm ngâm một lúc, khẽ giọng nói:

"Tô cô nương, đạo thuật lúc này của cô nương..."

Tô Văn Thanh "ừm" một tiếng, cũng không có ý muốn giấu hắn, bèn nói:

"Đó là một tiểu đạo thuật có tên là "Thủy Kiếm thuật", trước khi đến Thanh Vân, đã được trong nhà truyền thụ, không ngờ lại lại có vài phần công hiệu."

Vương Tông Cảnh trầm mặc một lúc và nói:

"Tô cô nương tài nghệ thiên phú, sau này nhất định tiền đồ rất sáng lạng."

Trong ngữ khí ấy, có vài phần cảm khái. Tô Văn Thanh lại không vì thế mà cảm thấy kiêu ngạo, nhẹ nhàng lắc đầu hỏi ngược lại Vương Tông Cảnh:

"Đúng rồi, Vương công tử, theo tôi được biết, Long Hồ vương gia có một loại kì thuật bùa chú, khá là có tiếng, sao ban nãy không thấy huynh thi triển vậy?"

Vương Tông Cảnh cười nhạt:

"Tôi không biết."

Tô Văn Thanh ngơ ngác, nhìn Vương Tông Cảnh bằng ánh mắt ngạc nhiên và có vẻ như muốn hỏi tại sao. Nhưng Vương Tông Cảnh thì không muốn nói nhiều về đề tài này, vừa đúng lúc trong khi nói chuyện đã tiến gần đến cổng vào của hầm đá thứ hai. Mọi người đều im lặng, vài phút sau, bên trong hầm đá quả nhiên vọng đến tiếng bước chân rầm rập như lúc ban nãy.

Ba người nhìn nhau, sau đó đứng ngay cửa đưa đầu nhìn vào bên trong, Vương Tông Cảnh lập tức chau mày lại. Bên trong cái căn hầm đá này, quả nhiên cũng có khô cốt như lúc này, nhưng không chỉ có một bộ, mà có đến hai bộ với đôi mắt rực lửa xanh đang đi tới đi lui.

Để tránh bị chúng phát hiện ra hơi người, cả ba đều nhìn một lượt rồi sau đó lui về sau gần vài bước. Vương Tông Cảnh suy nghĩ một lúc, khẽ giọng nói:

"Tô cô nương, chúng ta hai người đối phó một con, còn Tiểu Đình và Đại Hoàng, Tiểu Hôi đối phó với con còn lại, có được không?" Nói những lời này, ánh mắt của hắn lại nhìn sang người của đại vàng và tiểu hoi, chứ không hề nhìn Tiểu Đình.

Tiểu Đình lại liên tục gật đầu, xem ra có vẻ kích động và nói:

"Được, được."

Vương Tông Cảnh lại nhìn sang Tô Văn Thanh, Tô Văn Thanh hít thở một hơi sâu, sau đó gật đầu với hắn.

Vương Tông Cảnh quay đầu lại, nhìn chăm chăm cổng vào yên lặng ấy, và cả tiếng bước chân lục cục đang không ngừng vọng đến ấy, cắn chặt răng, cơ thịt trên người từ từ căng chặt lại, cơ thể có hơi khom nhẹ. Tô Văn Thanh đứng sau lưng hắn, nhìn thấy trong lòng chợt run lên, dường như từ trên cơ thể của người thiếu niên này đột nhiên phát ra khí tức giống như của một con dã thú vậy.

Ngay lúc Vương Tông Cảnh khí thế dâng trào, đang định xông vào bên trong căn hầm đá ấy, thì đột nhiên từ bên tai vọng đến một tiếng hét trong trẻo:

"Giết nào....."

Tiểu Đinh nắm chặt lấy hai nắm đấm nhỏ, mặt đầy vẻ nghiêm túc, anh dũng và không chút sợ hãi xông lên từ bên cạnh Vương Tông Cảnh. Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng giật mình, vội vã chạy theo. Vương Tông Cảnh loạng choạng một cái, suýt chút nữa không kịp đứng vững người lại, bèn vội ngẩng đầu lên, gương mặt dờ khóc dờ cười và có chút lo lắng, nên không dám chân chừ, cũng vội vã chạy theo vào.

Trong căn hầm đá, hai khô cốt đồng thời quay người nhìn lại, hai ngọn lửa nhỏ màu xanh bên trong khoang mắt cũng sáng rực lên, cả hai cùng phát ra tiếng gào đầy đáng sợ, và đang xông về phía này.

Vương Tông Cảnh múa kích sắt một vòng, nhắm thẳng vào một trong hai bộ khô cốt đậm tối, sau đó liếc mắt nhìn về phía sau, Tô Văn Thanh đang đứng sau lưng hắn, sắc mặt nặng nề nhưng tư thế tay thì nhanh nhẹn vận hành pháp quyết, bắt đầu thi triển Thủy kiếm thuật. Khô cốt ở đây hoàn toàn giống với đám mà họ gặp ban nãy, tuy cao lớn hung hãn nhưng động tác thì có hơi chậm. Tiểu Đinh đứng bên cạnh la hét nhảy nhót, nhanh chóng dụ được con còn lại quay về bên ấy, còn con đang đứng đối diện với Vương Tông Cảnh thì lại bắt đầu giơ vuốt xương lên giáng xuống.

Lần này Vương Tông Cảnh không tránh né, trong tay cầm cây trường kích, gào khẽ một tiếng rồi cứ thế mà đâm tới, khô cốt kia cũng không có ý né tránh, tựa như không hề để mắt tới nhất đám này. Trong nháy mắt, kích sắt đã đâm mạnh vào cái vỏ giáp trước ngực của nó, chỉ nghe thấy một tiếng rền vang khe khẽ khiến cho người nghe phải nhíu mày. Vương Tông Cảnh run người, cảm thấy như có một luồng sức mạnh từ phía trước dội ngược lại, ngay cả cánh tay cũng muốn rời ra, không chịu đựng được bèn lùi ra sau một bước. Khô cốt ấy cũng lập tức dừng lại một lát, nhưng vật chết thì vốn không để tâm đến những tổn thương ngoại lực ấy, hoặc là do mảnh giáp trước ngực đã chống đỡ được thương tích như lúc này, một lần nữa nó lại tiến đến gần.

Chính ngay lúc này, ở bên kia của Thạch thất, đột nhiên vang lên một tiếng nổ như sấm vang chớp rền, "*Ầm*" một tiếng, khiến cho lỗ tai ai nấy cũng như ồ ồ. Lát sau phía trên đầu cát bụi một lần nữa rột rạt rơi xuống, ngay đến cả mặt đất cũng rung chuyển vài cái. Tất cả mọi người, thậm chí là ngay cả khô cốt kia cũng không chịu được phải quay đầu nhìn lại, trông thấy bên kia của thạch thất, khô cốt còn lại không biết đã ngã xuống từ lúc nào, bên cạnh nó là Đại Hoàng. Lần này Đại Hoàng không dùng miệng cắn xương chân của khô cốt nữa, mà chỉ giơ một chân ra ngáng. Xem ra Đại Hoàng đã nhận được bài học nên không dùng miệng cắn mà chỉ dùng chân làm khô cốt vấp ngã mà thôi.

Ở đằng trước nơi bộ khô cốt ngã xuống, Tiểu Hôi ngồi trên đất cười sảng sặc, cây chùy sắt đặt ở trước người. Nó đập mạnh cây chùy khiến cho đầu của khô cốt vùi hẳn vào trong đất, tạo thành một cái hố sâu hoắm.

Mặc dù ban đầu đã được nhìn thấy một lần rồi, nhưng đuôi mắt của Vương Tông Cảnh vẫn co rút lại, trong lòng thầm tự hỏi con khi này từ đâu đến mà lại bạo lực như thế. Chính lúc này, đột nhiên từ phía sau vọng đến tiếng hét có chút vội vã của Tô Văn Thanh:

"Tránh ra mau!"

Trước ngực Vương Tông Cảnh đập lên một cái, nghiêng người sang một bên theo bản năng, rồi lẩn qua bên cạnh, quay đầu lại quả nhiên trông thấy một sóng nước trong suốt thủy tinh đang tạo thành kiếm, phóng đến với tốc độ rất nhanh, thừa cơ kho cốt còn lại đang quay người phân tâm, trực tiếp bắn ngay phần đầu của nó. Rồi chỉ nghe thấy tiếng "*xì xì*" vang lên trong cái đầu lâu màu trắng, thanh thủy kiếm nhìn tưởng mềm yếu này lại vô cùng sắc bén, xuyên qua xương trắng đánh thẳng vào bên trong đầu lâu. Lát sau, chỉ nghe thấy khô cốt ấy chợt gào khẽ lên đầy quái dị, cả người nó run lên bần bật, đồng thời ánh lửa trong khoang mắt nhanh chóng lụi tàn, giống như vừa gặp phải một cú đánh chí mạng vậy, vù một cái ngã mạnh ra đất, rồi lập tức dậy lên một trận cát bụi.

Trong làn cát bụi, cái bộ xương cốt ấy run mình hai cái, sau đó bất động hoàn toàn.

Vương Tông Cảnh đứng bên cạnh vẫn cẩn thận cảnh giác, đợi một hồi sau, mới từ từ tiến lại gần dùng kích sắt đưa sang đâm vài nhát vào người của khô cốt ấy, sau đó lại chọc chọc vào đầu của nó. Khô cốt vẫn không có một tí phản ứng, xem vẻ chắc đã chết rồi. Vương Tông Cảnh lúc này mới thở phào, quay người sang gật gật đầu với Tô Văn Thanh. Tô Văn Thanh buông hai cánh tay đang căng cứng xuống, nhìn sắc mặt nàng có chút trắng bệch, dường như với đạo hạnh bây giờ của nàng mà sử dụng loại thủy kiếm thuật này, có lẽ vẫn còn khá vất vả.

Quái vật đã bị tiêu diệt, Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn khắp xung quanh căn thạch thất, trông thấy căn thạch thất thứ hai này có cùng một kích cỡ với căn thạch thất trước, có điều là bên trong căn hầm này không có bày biện vũ khí mà lại để một dãy kệ trông như là giá thuốc, trên đấy để đầy những chiếc lọ và bình nghiêng ngã khắp nơi. Vương Tông Cảnh đi sang đấy, tiện tay cầm lên một bình xem thử, lúc vừa chạm tay vào thấy bám đầy bụi, sau đó mở vài bình rồi đổ ra xem, trông thấy những hoàn dược linh đan đều đã ẩm mốc tan rã cả, cho thấy những cái này đã ở đây biết bao nhiêu năm tháng rồi, từ lâu đã bị hư hỏng và mất hiệu lực, bất cứ thứ gì cũng không chống lại được sức mạnh của thời gian cả. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Bên cạnh vọng đến tiếng bước chân, Tô Văn Thanh cũng bước đến, nhìn qua một lượt những cái giá nhếch nhác này, sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc và nói:

"Căn đầu tiên thì đặt vũ khí, còn nơi này thì đặt đủ loại đan dược, sao mà trông nó có vẻ như là nơi dành cho con người ở vậy."

Trong lòng Vương Tông Cảnh cũng đang suy nghĩ vấn đề này, vừa nghe Tô Văn Thanh nói vậy, trong lòng cũng cảm thấy nghi hoặc không lý giải được, trầm ngâm một lúc và nói:

"Hay là chúng ta đi lên trước một đoạn nữa xem sao, dù sao hiện giờ xem ra chúng ta vẫn có thể đối phó với bọn khô cốt này."

Nói xong hần liếc nhìn sang Tô Văn Thanh, chau mày lại và khẽ giọng hỏi:

"Tô cô nương, cô nương dùng loại thủy kiếm thuật ấy, có khi nào bị...."

Tô Văn Thanh mỉm cười và nói:

"Tôi vẫn không sao, dĩ thôi, nếu như cần nghỉ ngơi, tôi sẽ nói mà."

Lúc này bên cạnh Tiểu Đình chợt kêu lên một tiếng:

"Í, đây là gì vậy, hình như còn biết phát sáng nữa?"

Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh quay người nhìn lại, trông thấy Tiểu Đình không biết từ khi nào đã chạy đến bên cạnh hai khô lâu đã bị bọn họ đánh bại, nhìn vào bên trong cái đầu lâu đã bị thủy kiếm thuật của đánh thủng một lỗ, và cậu bé đang chỉ vào bên trong lỗ và nói:

"Vương đại ca, Tô tỉ tỉ, hai người mau đến đây xem, ở đây có một thứ gì đó rất kì lạ."

Vương Tông Cảnh đi qua đấy, nhìn theo hướng mà Tiểu Đình chỉ vào, và cũng "ì" một tiếng, đưa tay ra chợt cảm thấy có gì đó không ổn, sau một lúc chần chừ bèn dùng kích sắt sục xạo bên trong cái đầu lâu ấy vài cái, một lát sau chỉ nghe thấy có một tiếng vang nhẹ, một viên thủy tinh phát ra ánh sáng màu xanh biếc đang nhấp nháy chợt rơi ra.

Đó chỉ là một mảnh tinh thể kì lạ lớn cỡ đầu ngón tay, cả viên tinh thể phát ra một ánh sáng xanh lục kì lạ, có bốn góc bất qui tắc, màu sắc ở khía cạnh thì có hơi nhạt, còn ngay giữa trung tâm thì màu sắc có đậm hơn và xanh hơn, bên trong viên lục tinh thể này vẫn còn một khe nhỏ đồng cứng, trông đi như mắt của một con rắn.

Mắt rắn màu xanh lục!

Một vệt ánh sáng xanh bao trùm lấy cả viên tinh thể này, nhẹ nhẹ chuyển động. Vương Tông Cảnh nhất thời nhớ đến hai đốm lửa màu xanh nằm bên trong khoang mắt của đám khô cốt này, đang lúc suy nghĩ xem cái này có thể dùng làm gì hay không, nhưng Tiểu Đình lại trông có vẻ thích viên thủy tinh màu xanh lục này, đặc biệt là màu sắc lấp lánh trong suốt ấy, trông tuyệt đẹp, thế là cậu bé không kiềm được bèn lấy tay đi cầm lên và nói:

"Trông đẹp quá, chút về đệ sẽ đem cái này tặng cho Tiểu Huyền, muội ấy nhất định sẽ rất thích cho xem."

Tô Văn Thanh đứng bên cạnh trông thấy Tiểu Đình đột nhiên nhặt viên thủy tinh này lên, sắc mặt chợt biến đổi, đang định mở miệng nhắc nhở những món đồ này không nên đụng bậy vào, thì chỉ trông thấy viên thủy tinh màu xanh ấy đang phát sáng trên ngón tay của Tiểu Đình, rồi đột nhiên như bị cái gì đấy kích thích, đột nhiên ánh sáng xanh rực sáng lên. Mắt rắn màu xanh chốc lát chợt như sống lại, nhìn thẳng vào Tiểu Đình, đồng thời một luồng ánh sáng u uất kì lạ từ nơi sâu bên trong mắt rắn chiếu ra, bắn thẳng vào đôi mắt của cậu bé.

Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đứng bên cạnh đều vô cùng sợ hãi, nhưng sự việc xảy ra quá bất ngờ, nên đều không kịp trở tay, kể cả Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng đang đứng bên cạnh. Trong tích tắc, luồng sáng xanh lục ấy đang sắp tìm thấy đôi mắt của Tiểu Đình, thì đột nhiên một luồng sáng xanh lam nhạt, lại từ bên trong chiếc túi vải nhỏ mà Tiểu Đình luôn đeo bên mình bốc lên, ngay lúc gần như kịp thời, che chắn trước người của Tiểu Đình, và ngăn luồng sáng màu lục ấy lại.

Luồng sáng xanh lục bắt chợt run lên, không ngừng quẩn quại giữa không trung, thế như luồng sáng lam tuy rằng trông có vẻ yếu ớt, nhưng lại phát ra một luồng chính khí lạnh mạnh, uy nghiêm lâm liệt. Ánh sáng màu xanh lục ấy bất luận ra sao cũng không xuyên qua được bức màn ánh sáng màu lam ấy. Một lát sau, cuối cùng cũng biến mất tiêu tan, và cái viên thủy tinh màu xanh lục ấy cũng phát ra một tiếng nứt nê, "lụp bụp" một tiếng rơi xuống đất, vỡ ra thành hai mảnh.

Vương Tông Cảnh chạy đến ôm lấy Tiểu Đình, và bồng cậu bé ra xa cái khô cốt kia, và cứ thế mà lui đến gần cổng ra của thạch thất, lúc này mới khom người hỏi gấp:

"Tiểu Đình, đệ không sao chứ?"

Tiểu Đình xem ra cũng bị giật mình, thần sắc có chút khấn trương, nhưng mà không có gì đáng ngại, chần chừ một hồi và nói:

"Đệ không sao, Vương đại ca."

Vương Tông Cảnh lúc này mới thở phào một hơi, không kiềm được vỗ nhẹ lên cái đầu tròn vo của cậu bé và nói:

"Nơi này có những chỗ kì lạ, một đứa trẻ như đệ thì phải theo sau bọn huynh, đừng có làm bậy."

Cái miệng nhỏ của Tiểu Đình chu lên, có vẻ như không phục, nhưng sau đó bèn gật đầu, hạ giọng nói:

"Ồ, đệ biết rồi."

* * *

Thanh Vân Sơn, trên đỉnh Đại Trúc.

Ánh trăng lạnh lẽo soi sáng khắp khu rừng núi trúc này, màn đêm lạnh lẽo, từng trận gió núi cứ vi vu thổi. Từ đằng xa từng đợt sóng trúc xào xạt vẫn cứ vọng đến, nghe cứ như tiếng sóng biển dập dềnh, không lúc nào ngừng nghỉ.

Trong một căn nhà nhỏ, cửa sổ đóng chặt, bên trong nhà tối om. Giờ đã là lúc đêm khuya thanh vắng, mọi người đều đã đi nghỉ cả rồi, bóng người thưa thớt, mông lung mờ ảo khó thấy rõ người, có điều trên chiếc bàn bên cạnh giường, có một thanh bảo kiếm của tiên gia đang phát ra ánh sáng xanh lam nhạt, hào quang cứ lưu chuyển, chiếu sáng cả một vùng nhỏ, dường như vẫn đang trung thành bảo vệ chủ nhân của mình trong đêm sâu tĩnh mịch này.

Chính vào lúc này, trong căn nhà tối tăm vốn yên ắng ấy, đột nhiên thanh tiên kiếm lam nhạt chợt phát ra tiếng kêu thanh thoát, tiếp đó bỗng tự mình nó bay ra khỏi vỏ, một luồng sáng mạnh chói mắt phát ra từ nơi thân kiếm tuyệt thế này, rồi sau đó lập tức lại tự thu về. Có tiếng kiếm vang nhẹ, càng giống như thanh tiên kiếm vô địch này, mạnh mẽ vang vọng ra, và lan truyền ra trong đêm tối.

Trong bóng đêm, một bóng người mặc áo màu trắng chợt ngồi dậy.

Bóng tối bao trùm suốt căn phòng, dường như trong giây phút đó, cũng nhẹ nhẹ run lên.

Ưu mỹ mà tĩnh mịch, như bách hợp của ban đêm, không âm thanh không mùi vị, âm thầm bay đến. Một bàn tay thò đến bên cạnh bàn nắm chặt lấy thanh tiên kiếm màu lam nhạt đang định đứng dậy thì, lại như có một cảm giác gì đó nên dừng lại.

Đó là do có một bàn tay khác, ấm áp, chắc chắn, và có vài phần thô ráp do trải qua những năm tháng đầy thăng trầm, từ trong bóng tối đưa ra, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng.

Nàng từ từ quay đầu lại, bàn tay nhỏ nhắn từ từ nắm chặt lấy tay hắn, cảm thấy từ làn da ấy có một cảm giác ấm áp lan đến, và nhẹ nhàng nói:

"Muội đi xem qua một lát, huynh cứ ngủ đi."

Người kia không có nói gì, dường như chỉ nhìn nàng với một ánh mắt ấm áp trong bóng tối, rồi nắm lấy bàn tay nàng, siết nhẹ một cái, sau đó buông ra.

Nàng nhìn chăm chăm hình bóng ấy trong bóng tối, ánh mắt trong sáng mang một vẻ dịu dàng, sau đó quay người đi ra.

Bóng đêm trong căn phòng dường như đang dần dần lui đi, cánh cửa phía trước vốn đang đóng kín, đột nhiên như bị một sức mạnh gì đó đẩy bật ra, theo đó ánh trăng bên ngoài, cũng theo đó tràn vào làm sáng hẳn căn phòng.

Hình bóng màu trắng ấy, từ trong bóng tối sâu thẳm bước ra khỏi phòng. Gió đêm mát lạnh hòa lẫn với làn sóng trúc nơi xa, dường như ngưng đọng trong thoáng chốc, thiên địa đất trời, tháng năm dài đằng, tựa như sau rất nhiều năm, mới lại được gặp dung mạo của nàng.

Gió thổi áo trắng bay lật phất, Thiên Gia như tuyết.

Khuôn mặt lạnh lùng của nàng nhìn về phương xa, tiếp đó Thiên Gia đột nhiên sáng rực, chỗ nàng bay cùng với gió giữa màn đêm, chốc lát đã bay về phía thành Hà Dương dưới chân núi Thanh Vân.

Ngay sau khi nàng rời khỏi, bên trong căn viện lại trở nên tĩnh lặng. Bên cạnh cánh cửa đột nhiên có một bóng người, dáng vẻ khá mơ hồ đứng đó nhìn theo ánh sáng lam nhạt đang bay đi ấy, lặng lẽ nhìn chăm chăm một lúc giống như đang ưu tư điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thần Quy

Bên trong thạch thất dưới lòng đất, sau khi xác định Tiểu Đỉnh không sao, Vương Tông Cảnh suy nghĩ một lúc, bèn đi đến bên cạnh hồ lâu còn lại đã bị con khí bạo lực đánh nát đầu, hắn chau mày nhìn vào cái hồ sâu đầy đáng sợ trên mặt đất sau đó dùng cây kích sắt trong tay sục sạo bên trong cái hồ. Tô Văn Thanh cũng bước đến, ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, mắt nhìn xuống cái hồ sâu phía dưới đất, hạ giọng nói:

"Huynh đang tìm gì vậy?"

Wương Tông Cảnh dùng tay, có vẻ như phát hiện ra gì đó, rồi lại lật tìm kỹ càng vài mảnh cốt vỡ, sau đó trầm giọng nói:

"Cô xem."

Tô Văn Thanh nhìn xuống đất, chỉ trông thấy chính giữa những mảnh sọ vỡ lúc này lộ ra một vài mảnh vỡ thủy tinh xanh, rõ ràng dưới một chùy sắt vô cùng mạnh của Tiểu Hôi, không chỉ có cái đầu của khô lâu mà ngay cả viên thủy tinh màu xanh lục cũng bị đánh vỡ nát."

Tô Văn Thanh tư chất thông minh, chỉ một lúc sau đã vỡ lẽ ra, nhìn Vương Tông Cảnh và nói:

"Mỗi một khô lâu đều có một viên thủy tinh màu xanh lục này, mà nếu như vậy, chỉ sợ có người âm thầm thao túng sau lưng."

Vương Tông Cảnh âm thầm gật đầu, đứng dậy, đôi mày chau lại, lòng thầm nghĩ sự việc này càng ngày càng trở nên kì lạ. Cả ba người ngồi nghỉ một lát trong thạch thất này, rồi sau đó lại tiếp tục đi về phía trước. Và cứ như trước, phía sau thạch thất lại là một con đường tương đối, sau đó đi được một đoạn lại trông thấy thêm một gian thạch thất nữa, và ở đây cũng có những khô lâu. Có kinh nghiệm từ hai lần trước, cả ba người cùng với Đại Hoàng và Tiểu Hôi cùng nhau xông lên, và lần này lại tương đối thuận lợi đánh bại những khô lâu trong thạch thất này. Sau đó họ phát hiện ra trong gian thạch thất thứ ba này có bày biện một số ngọc khí châu báu, nhưng mà cũng đã sớm hư hỏng mục nát cả rồi, không còn màu sắc như xưa nữa.

Và cứ như thế, cả ba người đều ôm vài phần hiếu kì và một chút khẩn trương cẩn thận đi tiếp về phía trước. Họ đi sâu vào bên trong, dần dần cảm thấy số lượng khô lâu xuất hiện ngày càng nhiều, thậm chí đôi khi trên đường đi cũng ngẫu nhiên xuất hiện một vài bộ. Nhưng cũng may là mọi người đối với loại hải cốt nhìn có vẻ hung bạo dữ dằn, nhưng trên thực tế lại đối phó không quá khó khăn này dần dần trở nên có chút kinh nghiệm, suốt đường đi chỉ có kinh sợ chứ không gặp nguy hiểm gì. Đương nhiên Đại Hoàng và Tiểu Hôi có thể coi là những công thần, mỗi lần gặp phải quái vật, cả hai con này đều dùng cùng một chiêu thức, con chó vàng thì ngáng chân, còn Tiểu Hôi thì đập đầu, những chiêu thức có vẻ đơn giản như vậy nhưng lần nào cũng thành công. Suốt chặng đường giết vô số địch thủ, vừa nhanh vừa gọn, quả thật là sát thủ giết quái vật, còn hơn hẳn cả Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh hợp lực lại nhưng chốc chốc lại phải nghỉ ngơi một lúc vì quá mệt mỏi.

Cả chặng đường này, cả bọn đã giết rất nhiều khô cốt, và mọi người cũng dần dần phát hiện ra nơi mà họ đang đứng lúc này trông giống như là một căn viện của một phú ông, hoặc nếu nói chính xác thì rất giống một tòa cung điện. Trong những thạch thất mà cứ cách mỗi một đoạn đường lại xuất hiện ấy đều trưng bày những vật quý báu hiếm lạ, có điều là đa số đều bị hư hỏng cả rồi. Ngoại trừ những thứ đấy ra, Vương Tông Cảnh còn trông thấy bên trong vài căn thạch thất còn chứa đầy sách cổ xưa, còn có cả những loại chuông treo và nhạc cụ, bao gồm cả những vật văn nhả như đàn, bàn cờ và những bức tranh, mặc dù cũng được cất giữ bên trong một số thạch thất chuyên môn, nhưng chỉ tiếc là đa số đã hư hỏng theo thời gian rồi.

Tiểu Đình dẫn theo Đại Hoàng và Tiểu Hôi suốt đoạn đường xem náo nhiệt và nhìn mọi thứ với vẻ hiếu kì, có vẻ như rất thông thả, nhưng Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh thì lại ngẫm lo sợ. Một tầng thất có quy mô rộng lớn như vậy, không phải là người bình thường có thể có được, chủ nhân của nơi này chỉ sợ rằng lai lịch không nhỏ. Nhưng mà nhìn cảnh tượng những bảo vật tại nơi đây bị hư hỏng, cho thấy người chủ ấy có lẽ đã mất từ lâu. Điều mà hai người lo lắng trước mắt là tại sao nơi này lại đột nhiên xuất hiện những khô cốt hung bạo như thế này?

Tô Văn Thanh đi bên cạnh Vương Tông Cảnh, trầm mặc một lúc, rồi sau đó chợt mở miệng nói:

"Vương công tử, huynh nói xem nơi này có thể là một ngôi mộ lớn hay không?"

Vương Tông Cảnh ngăn người nhìn Tô Văn Thanh, Tô Văn Thanh thì chau mày lại, dường như trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó, rồi từ từ nói:

"Từ lúc ban nãy tôi đã nghĩ đến, rốt cuộc nơi đây là một nơi nào? Nghĩ tới nghĩ lui, luôn cảm thấy có lẽ là một ngôi mộ lớn mà người xưa để lại nhiều năm trước đây thì mới có lý. Những thạch thất chứa đồ bên trong này, đều là những món đồ mà người chủ còn sống rất là yêu quý, nên sau khi chết đều được trưng bày tại đây, để làm bạn với người quá cố. Còn về những khô lâu kia, có thể chính là do năm xưa chủ nhân của ngôi mộ này là một người chức cao quyền trọng, có rất nhiều vệ sĩ binh lính đều bị tuần táng theo tại đây, và kết quả là không hiểu vì sao lại lần lượt hóa thành những khô lâu hung dữ này, nổi sóng gây gió."

Trong lòng Vương Tông Cảnh lóe lên những ý nghĩ, sau một hồi ngẫm nghĩ cũng phải thừa nhận những gì mà Tô Văn Thanh nói đều có lý. Có điều chuyện mà hấn quan tâm nhất và lo lắng nhất lúc này chính là bên trong đầu của những khô cốt này tại sao lại có một viên thủy tinh màu xanh kì lạ như vậy. Đang lúc định bàn bạc với Tô Văn Thanh, đột nhiên cả người hấn run lên một cái, có vẻ như nghe thấy phía trước có tiếng nói khe khẽ đang vọng đến.

Vương Tông Cảnh nhất thời giật mình, bèn nắm ngay Tô Văn Thanh lại, không để nàng đi tiếp về phía trước nữa. Tô Văn Thanh đang vừa đi vừa nhíu mày suy tư, không hề hay biết, đột nhiên chỉ cảm thấy bàn tay mình bị Vương Tông Cảnh nắm chặt lại, nhất thời kinh sợ suýt nữa kêu lên. Nhưng ngay sau đó trông thấy sắc mặt nặng nề của Vương Tông Cảnh và hấn còn đang đưa tay lên bên miệng ra hiệu im lặng, đồng thời cũng quay đầu bảo Tiểu Đình đứng yên.

Cả ba người cứ như vậy mà đứng yên trên thông đạo, nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện ở phía trước không xa tuy cũng có một công đá tương tự như cái ban đầu. Nhưng từ đây trông tới, đằng sau cánh công đá ấy lại không phải là thạch thất nữa, mà là một căn sảnh rất lớn, có một tòa đài lớn bằng đá trông như một tể đàn ba tầng nằm bên trong sảnh đá ấy. Ngoài ra, trong cái không gian tĩnh lặng này, phía trước chợt vang đến tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ và khe khẽ, mà không chỉ có một giọng nói, mà hình như còn có người đang tranh cãi với nhau, âm thanh có hơi lớn hơn, cho nên mới vọng đến phía xa này.

Tiểu Đình ngẩng đầu nhìn Vương Tông Cảnh, gương mặt đầy vẻ khâm phục, khẽ giọng nói:

"Vương đại ca, lỗi tai của huynh thật." "

Vương Tông Cảnh trông cậu bé với thân hình nhỏ nhắn đang ngồi xổm bên cạnh mình, không kiềm được bèn cười, đưa tay xoa xoa cái đầu tròn tròn của nó, rồi sau đó nhìn sang Tô Văn Thanh. Tô Văn Thanh do dự một lúc, cố hạ giọng, và nói với một âm lượng mà chỉ vừa đủ cho cả ba người nghe, nhẹ giọng nói:

"Chúng ta đều đã đi đến đây rồi, cũng nên từ từ đi qua đó xem sao, đừng kinh động đến họ, nếu như tình hình không ổn, chúng ta có thể âm thầm rút lui."

Vương Tông Cảnh gật gù, khẽ giọng đáp:

"Mọi người đi theo sau lưng ta."

Tiếp đó, hắn dựa sát người vào vách tường, hít thở sâu một hơi, đi nhẹ nhẹ, chậm chậm tiến lên phía trước. Tô Văn Thanh và Tiểu Đình đi theo phía sau hắn, cả ba người từ từ tiếp cận cánh cửa đó, đồng thời những câu tranh chấp bên trong sảnh đá vọng ra cũng dần dần nghe rõ hơn.

Một giọng đàn ông nói với vẻ sốt ruột, giận dữ nói:

"Đây chẳng qua chỉ là một tòa phong thủy trận, các người sợ hãi như vậy để làm gì?"

Một người khác đứng bên cạnh cười giễu nói:

"Thôi đi, tể đài này nhất định là có vấn đề, chẳng lẽ huynh đã trông thấy phong thủy trận là dùng huyết thủy để trải trận hay sao?"

Một người đàn ông khác cũng tiếp lời:

"Không sai, nhị sư huynh nói chí phải, *"Thần Quy Môn"* của chúng ta chuyên tính phong thủy khan dư đạo mộ chi thuật, bao nhiêu năm nay, có phong thủy trận nào mà chưa từng gặp qua, chỉ là chưa từng thấy qua phong thủy trận được tạo ra từ rãnh máu tươi như vậy."

"Đó nếu không phải là phong thủy trận, hai huynh thử nói xem đó là gì?" Lời này lại là do giọng của một người khác đang nói với vẻ bất bình.

Lời này vừa nói ra, xung quanh chợt trầm lặng một lát, rõ ràng những người ở đó đều như rơi vào thế cương, đôi bên tranh cãi không ai chịu phục. Vương Tông Cảnh lúc này đã mò đến lối ra bên cổng đá, do suốt đường đi vô cùng cẩn thận, còn những người phía đó dường như chỉ bận tranh cãi mà không chú ý đến những nơi khác, cho nên không phát hiện ra điều gì bất thường cả. Vương Tông Cảnh núp sau cánh cổng, từ từ thở phào một hơi, sau đó cẩn thận ló đầu ra ngoài một chút, và nhìn trộm vào bên trong sảnh đá.

Đập vào mắt hắn, lại là một căn sảnh đá với qui mô vô cùng lớn, chính thể có dạng như một hình thoi, vách đá xung quanh đều là những mảng đá trơn bóng được cắt gọt bằng phẳng, điêu khắc đủ loại hình thù, ngoài những hình vẽ kì cầm dị thú ra, còn có rất nhiều những bức họa chiến tranh với cảnh những đội binh sĩ uy phong lẫm liệt đang đánh giết lẫn nhau, toát lên một khí khái hùng tráng cương liệt. Còn ở bên dưới sảnh đá, ba hướng trái giữa và phải tổng cộng có ba tầng, mỗi một tầng đều có những bậc thang bằng đá được điêu khắc thông xuống bên dưới mặt đất, có gần mười mấy cánh cổng đá thông đạo trông tương tự như nơi mà Vương Tông Cảnh lúc này đang đứng, và nó thông với các bậc thang, lúc này cánh cổng đá mà bọn người Vương Tông Cảnh đang đứng, chính là ở một nơi của gian chính giữa tầng thứ hai bên trái. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Gần bên trong của trung tâm của sảnh đá, chính là cái đài đá to mà khi nãy đã thấp thoáng nhìn thấy, cũng có ba tầng, quy mô rất lớn, gần như chiếm mất gần một nửa không gian của sảnh đá. Tầng dưới nhất của đài đá, được xếp đầy những bức tượng binh sĩ đang đứng, rất giống những tượng đá được điêu khắc, nhưng công phu điêu khắc vô cùng tinh vi, mặt mũi nhìn sống động như thật, người nào người nấy đầu đội mũ sắt thân mặc giáp, tay cầm trường thương đao kiếm, trông như những đội vệ sĩ trung thành nhất, đang đứng bảo vệ tòa thạch đài này.

Lên phía trên một tầng cũng có tượng binh sĩ đang đứng, nhưng tổng cộng chỉ có bốn bức tượng, có điều tượng binh sĩ ở tầng thứ hai này lại cao lớn hơn nhiều so với tầng phía dưới, diện mạo trông uy dũng hơn, trông giống như là tướng quân của một đội quân. Còn ngoài ra, ánh mắt của bốn bức tượng binh sĩ cao to này, lại dường như được đặc biệt bôi lên một màu máu đỏ, trông đi càng mang đậm vẻ hung tợn.

Tầng binh đài thứ ba là tầng cao nhất đồng thời cũng là tầng nhỏ nhất, đặt một chiếc quan tài bằng đá khổng lồ. Từ chỗ của Vương Tông Cảnh nhìn đi, cả cỗ quan tài màu đen thuần, cũng không biết được làm từ loại đá cổ quái gì, mang đến cho người ta một cảm giác như xung quanh cỗ quan tài này được bao trùm bởi một màn bóng tối, sâu thẳm khôn lường. Phía trên quan tài, không hiểu vì sao nắp quan tài to lớn ấy lại không đặt kín thân quan tài phía dưới, mà có hơi lệch sang một bên, một luồng ánh sáng lạ màu xanh đậm như phỉ thúy phát ra từ bên trong cỗ quan tài này.

Nhưng điểm lạ nhất không phải ở chỗ cỗ quan tài màu đen, mà là trên những phiến đá bề mặt quan tài, không biết vì sao lại điêu khắc một bức tranh trông rất là kì lạ, chẳng phải yêu cũng chẳng phải thú, mà ẩn hiện như hóa thành một thế trận, các đường hoa văn đục rỗng, xuyên lại với nhau, tạo thành những lỗ hổng thưa như gắn chặt trên thân của quan tài, một luồng máu đỏ tươi trong suốt không biết từ đâu chảy đến, và đang chậm chậm tuôn chảy trong những lỗ hổng ấy, chảy qua toàn thân của quan tài màu đen, mang đến cho màu đen sâu thẳm ấy một màu đỏ tươi đầy chói mắt. Sau đó dòng chảy này chảy xuống phía bên dưới quan tài, nhỏ giọt xuống những khe rãnh thưa, tiếp đó lại chảy ra khắp tứ phương tám hướng, uốn khúc chảy đi, phát ra tiếng tí tách, bên trong cái sảnh lớn tĩnh lặng này phát ra từng âm thanh rất kì lạ, chậm chậm mà vang vọng, dần dần khuếch tán ra.

Máu tươi lưu chảy, chảy qua ba tầng binh đài, nhìn những rãnh máu ấy giống như là những thực vật có sự sống vậy, hấp thụ chặt vào bên trên đài đá to lớn, thậm chí còn giống như đang không ngừng hít thở và chuyển động, sau đó tụ tập lại phía trên cùng nhất của binh đài, chảy qua chân của những tượng binh lính dày đặc, tụ hội thành một dòng sông máu nhỏ nhỏ khoảng ba tấc rộng, ngăn cách binh đài và phía trước với nhau.

Ngay phía trước con sông máu ba tấc lúc này đang có năm hắc y nhân đứng đấy, đang tranh cãi với nhau không ngừng, mà cũng không ngừng quay đầu nhìn về phía tòa binh đài kia.

Vương Tông Cảnh tinh mắt, nhanh chóng nhìn thấy trong đám hắc y nhân ấy có một lão đầu đang im lặng nhìn chăm chăm vào binh đài, chau mày suy tư, và hắn nhận ra ngay người này chính là người mà lúc nãy mò vách đá ở phía bên ngoài lòng sông dưới mặt đất. Vậy cái đám hắc y nhân tự xưng là *"Thần Quy Môn"* này có lẽ chính là đám người ban nãy, có điều nhìn số người, lại ít hơn ban nãy nhiều, không biết có phải là từ bên ngoài vào đây đã

xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó.

Lúc này tiếng của bọn hắc y nhân cãi nhau ấy lại to lên, xem ra là mỗi người một ý, không ai thuyết phục được ai. Lão đầu này giờ im lặng ấy có vẻ không chịu đựng được nữa, chợt mở miệng quát:

"Câm miệng!"

Lời vừa nói ra, bọn hắc y nhân xung quanh đều lập tức yên lặng, có vẻ mọi người đều có vẻ kính sợ lão đầu này. lát sau, một tên hắc y nhân hơi mập đứng bên cạnh chau mày lại và mở miệng nói:

"Sư thúc, lão nhân gia người là bậc tiền bối còn lại của hạch quả Thần Quy môn chúng ta, phương vị của đại cung này cũng chính do người tìm thấy, suốt dọc đường đến đây, chỉ còn lại bước cuối cùng này, chẳng lẽ chúng ta đành phải về tay không hay sao?"

Nghe hàm ý trong lời nói của người này, rõ ràng là thuộc phái động thủ, đồng thời ánh mắt của hắn không ngừng liếc nhìn sang cổ quan tài nằm trên tầng cao nhất của bình đài, đặc biệt là nhìn chăm chăm vào luồng sáng xanh lục ẩn hiện rọi ra ấy, trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ thèm thuồng không sao kiềm chế được.

Có điều lão đầu ấy trầm ngâm một lúc lâu, vẫn cứ chau mày lại, vẻ nặng nề trên gương mặt vẫn không thuyên giảm chút nào, chậm chậm mở miệng nói:

"Không được, nơi này vô cùng quái dị, ta còn phải điều tra thật kĩ đã."

Sắc mặt tên mập ấy lập tức trở nên bức rức, miệng lẩm bẩm nói:

"Không phải chỉ là một tòa phong thủy trận có chút không bình thường thôi sao, chứ có gì kì lạ đâu cơ chứ."

Tên lão đầu lạnh lùng hít một tiếng, cười và nói:

"Nếu nhà ngươi không tin lời của lão phu, thì cứ tự mình lên đây xem thử."

Tên mập dừng một lúc, tuy rằng mặt có vẻ không can tâm, nhưng rõ ràng là tên lão đầu ấy uy nghiêm lừng lẫy, cho nên hắn cũng không dám cãi lời, cuối cùng đành phải thật thà lùi sang một bên. Lão đầu ấy từ từ bước lên, rồi dừng lại tại nơi cách con sông máu khoảng ba tấc, nhìn chăm chú máu tươi trong con sông ấy một lúc, rồi sau đó thuận theo con sông máu đi đi lại lại, ánh mắt nhìn theo những rãnh máu hoa văn cổ quái xung quanh bình đài, dần dần sắc mặt trở nên khó coi, chậm rãi nói:

"Huyết sát, phá cung, thiên khốc, địa kiếp....dấu hiệu không lành, không xong rồi, đây là dấu hiệu của đại hung đấy."

Lão đầu nghiêng mạnh rằng, rồi lại ngẩng đầu nhìn cổ quan tài màu đen phía trên bình đài, sắc mặt để lộ ra vẻ xót xa đau đớn của xác thịt, thế nhưng cũng có lẽ do tuổi càng cao gan cũng nhỏ đi, lão vẫn không có dừng khí tiến gần đến bình đài, mà sau một hồi do dự, cuối cùng cũng đành dứt khoát quay đầu lại, thờ dài một tiếng và nói:

"Nơi này là đại hung, là những gì mà binh sinh ta chỉ thấy, hoặc có lẽ vượt xa những điều kì lạ mà binh sinh lão phu từng biết cũng chưa chắc. Thôi, chúng ta đành quay về thôi."

Lời này vừa nói ra, đám người hắc y nhân lập tức như nôi đất bị đập vỡ, sắc mặt ai nấy đều tỏ vẻ nghi ngờ, có người giống như tên mập ấy càng lập tức mở lời kịch liệt phản đối. Vương Tông Cảnh đứng một bên nghe thấy rất rõ, chỉ nghe thấy cái tên đó có vẻ như giận dữ quát lên:

"Sư thúc, thúc nói vậy nghĩa là sao, đến lúc này rồi mà người lại bảo chúng con rời khỏi? Vậy lão ngũ lão lục hai người lúc này, chẳng phải là chết oan mạng hay sao?"

Những người bên cạnh cũng đồng loạt hùa theo, trong đó thậm chí bao gồm cả hai tên áo đen vừa rồi còn theo phe "cẩn thận", bọn họ tuy ủng hộ là phải cẩn thận nhưng bảo bọn họ vào tới bao sơn đây rồi về tay không thì chẳng ai chấp nhận được. Hiện tại tất cả muôn miệng một lời đều phản đối, sắc mặt ông lão phát xanh lè, nhưng đồng thời cũng quay đầu lại nhìn cái quan tài lớn màu đen trên đài đá, cả những tia sáng màu xanh biếc kỳ dị nữa, trong mắt ông ta lại tỏ ra đắn đo. Một lúc sau thỉnh linh đậm chân nói lớn có vẻ quyết tâm: "Được rồi, được rồi, lão phu bỏ cả cái mạng già này cùng đám oắt không biết trời cao đất dày các ngươi đánh cược một phen."

Cả đám áo đen tức thì mừng rỡ, lập tức vây lại, ông lão nghiêng rằng trầm giọng thốt: "Mời Thần Quy ra đây."

"Cái gì?" Đám áo đen xung quanh tức thì sững sờ, trong đó tên béo hơi chần chừ một chút, nhưng thấy vẻ mặt quyết tâm của ông lão, liền gạt đầu nói: "Được, chúng ta nghe theo lời sư thúc hết."

Nói xong trước ánh mắt của đám áo đen, hắn tiến tới chỗ gần đó có đặt mấy cái bao không bắt mắt lắm, rút ra một cái bọc vải lớn, dùng sức ôm trở lại, sau khi đặt xuống đất thì mở bọc lộ ra một cái sọt tre hình vuông, nắp sọt đan bằng tre ở bên trên rộng khoảng hai thước cũng được lật lên. Lúc này ông lão dẫn đầu, tất cả đám áo đen mặt mũi đều tỏ ra cung kính hướng về phía sọt tre quý nửa gói xuống, chỉ nghe thấy ông lão lẩm bẩm với cái sọt mấy câu, tiếp theo nhẹ nhàng áp tay lại. Cái sọt đó động dấy một chút, một lúc sau chợt thấy có một cái chân màu xám từ từ thò ra, kế đó lại thêm một chân nữa, rồi tới một cái đầu rùa đen, chậm rãi bò hẳn ra ngoài, té ra lại là một con rùa lớn kích thước cỡ cái chậu rửa mặt.

Đằng xa, ba người Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cùng Tiểu Đình đều nhìn tới kỳ quái cả mặt mày, vốn thấy mấy cử chỉ quỷ dị của đám áo đen này, té ra bọn họ lại đang quý lạy một con rùa đen to bự, liền tưởng tới vừa rồi mấy người đó tự xưng là Thần Quy Môn, Vương Tông Cảnh không kìm

được phải nhìn về phía con rùa lớn kia thêm mấy lần. Chỉ thấy con rùa đen to oạch so với những con rùa đen thông thường vẫn thấy hoàn toàn in hệt, trừ cái đầu to gấp mấy lần ra thì ở chính giữa cái mai rùa dày cộm có một khoảng mai hơi bị lõm vào, hoa văn ở chỗ đó so với các chỗ bên cạnh thì khác hẳn, tạo thành một bức hình rất kỳ quái, nhất thời không sao nhận ra rốt cục là hình gì. Ngoài tất cả những thứ đó ra, Vương Tông Cảnh cũng không tìm được chỗ nào đặc biệt nữa, thầm nghĩ đây chẳng lẽ lại là Thần Quy mà bọn họ nhắc tới hay sao, đường đường là một môn phái mà lấy tên Thần Quy ắt con rùa đen này phải có chỗ hơn người, có điều ngó đi ngó lại, thủy chung Vương Tông Cảnh cũng chỉ nhận ra đó là một con rùa đen to bự động tác rù rì rù rì tới cùng cực chứ không nhìn ra bất cứ thứ gì khác.

Trong lòng nó cảm thấy rất kỳ quái, đám người áo đen thần bí Thần Quy Môn bên kia không ai là không tỏ ra cung kính, quỳ nửa gối trên mặt đất, còn ông lão thì xích lại gần sát bên cạnh cái đầu con rùa, nhỏ giọng nói mấy câu gì đó, con rùa lớn quả nhiên có chỗ đặc biệt, lại có vẻ như thông linh yên lặng lắng nghe, đợi ông lão nói xong, con rùa dừng tại chỗ một lúc, sau đó bò chậm rãi về phía dòng sông máu ngay trước thềm đá.

Đám người áo đen xung quanh tức thì lộ ra vẻ căng thẳng, từng cặp mắt chăm chú nhìn con Thần Quy không rời, trông con rùa lớn từng bước chậm chạp tiến tới gần dòng sông máu, nét cuồng nhiệt trong mắt bọn chúng cũng càng lúc càng đậm, ngay cả đám Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh đang trốn phía xa cũng nổi lòng hiếu kỳ, bất giác nhích người ra ngoài thêm mấy phần, chăm chú nhìn con rùa đen to bự đang bò về phía trước.

Thế nhưng đúng lúc đó, dị biến đột nhiên phát sinh, nhưng không phải từ tòa đài bằng đá ở phía trước, mà lại ở ngay phía bên trên cánh cửa đá chỗ bọn Vương Tông Cảnh, từ khung cửa đá thông ra con đường lớn nhất nằm ở giữa thềm đá tầng ba đột nhiên vọng tới một tiếng quát giận dữ, kéo theo đó là tiếng va đập ầm ầm rất lớn truyền lại, tốc độ cực nhanh, tựa hồ còn không ai kịp phản ứng thì trong cánh cửa đá đã nổi lên những tiếng rú quái dị liên tiếp, nháy mắt bay ra sáu bảy xác xương khô, tiếp theo đó số bộ xương bị đánh bay ra càng nhiều hơn, vượt xa số lượng bộ xương mà bọn Vương Tông Cảnh dọc đường gặp phải khiến cả đám Vương Tông Cảnh lẫn Tô Văn Thanh nhất thời biến sắc. Vương Tông Cảnh phản ứng nhanh hơn cả, lập tức lôi Tô Văn Thanh và Tiểu Đình về phía sau, nấp ngay sau cánh cửa đá.

Từ góc nhìn của bọn chúng, vẫn còn thấy được hết nửa sảnh, có điều không nhìn được cái đài đá nữa, nhưng thấy phía sau cánh cửa đá phát sinh dị biến, số lượng bộ xương khô tuy nhiều mà có vẻ vẫn không phải đối thủ của người ta, toàn bộ thảm bại hết, cuối cùng rơi bộp bộp xuống dưới. Một lát sau, lại có chừng hai mươi mấy người mặc đủ kiểu quần áo khác nhau, tay cầm đủ các loại pháp bảo xông vào trong sảnh.

Đám người áo đen Thần Quy Môn đang ở ngay trước tòa đài bằng đá, nhất thời đều trợn hết mắt mũi, mà những người thần bí đột ngột xuất hiện bên kia tuy y phục khác nhau nhưng lại rất có phép tắc, sau khi xông vào tuyệt không có lập tức đánh đấm loạn xạ ngẫu mà mỗi người đều có nhiệm vụ rõ ràng nhanh chóng chiếm lĩnh các vị trí trên thềm đá, ngấm ngầm kết thành một trận thế hình tròn, đồng thời từ trong cánh cửa đá đi ra một người đàn ông mặc áo dài thân hình cao lớn, mũi khoằm môi mỏng, ánh mắt lạnh lẽo, tay cầm một cây búa ngắn khoảng ba thước lập lòe kim quang, khí độ phi phàm, hiển nhiên là một pháp bảo cực lợi hại, xem ra chính là thủ lĩnh của đám người này rồi.

Người đàn ông cầm pháp bảo lạnh lùng nhìn khắp sảnh, khi ánh mắt quét tới chỗ đám người của Thần Quy Môn, tức thì trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, hiển nhiên hoàn toàn không liệu tới tận sâu trong tòa mộ lớn này lại có người còn tới sớm hơn hẳn, đồng thời mặt cũng lộ ra vẻ nóng ruột, tựa hồ hơi lo lắng. Bất quá thuận theo ánh mắt của hắn lướt lên tòa đài không lồ, đặc biệt khi nhìn thấy ánh sáng xanh biếc lơ lửng lơ ra từ chiếc quan tài to đen, thần tình trên mặt liền bình tĩnh trở lại, giống như vừa thở phào một hơi, sau đó không chần chừ vung cây búa ngắn, lạnh lùng thốt:

"Giết hết!"

Đám người Thần Quy môn bên đó đều giật nảy mình, nhưng những vị khách mới tới đây rõ ràng là những người thường xuyên chém giết tanh máu, người đàn ông lạnh lùng vừa ra lệnh một tiếng, tức thì mười mấy người đã cùng xông lên, nháy mắt pháp bảo đồng loạt bay ra, kinh khí từ pháp bảo tuôn ào ạt, sát khí đằng đằng.

Cả đám Thần Quy Môn cả kinh thất sắc, nhưng chuyện đã tới nước này cũng chẳng thể nhắm mắt chờ chết, dưới tình thế cấp bách liền lũ lượt trả đòn chống lại. Có điều lần động thủ này lập tức thể hiện khoảng cách giữa hai bên quá lớn, những tên áo đen của Thần Quy Môn có thể chỉ chuyên về thuật phong thủy trộm mộ chứ về mặt đạo hạnh đánh giết thì còn xa mới bằng được đám người thần bí không rõ lai lịch, càng không nói tới nhân số của đối phương gấp hơn bốn lần bọn họ, một khi xông lên là chẳng có giằng giải đơn đả độc đâu gì, trận động thủ này bất quá chỉ mấy hiệp là lập tức đã đánh ngã bốn người Thần Quy Môn, chỉ còn lại duy nhất một người chính là ông lão lớn tuổi nhất xem ra đạo hạnh còn khá thâm hậu, gắng gượng chống đỡ nhưng rõ ràng cũng chỉ là giây chết mà thôi. Cho tới khi đông môn xung quanh lớp lớp ngã xuống, tất cả kẻ địch cùng xông tới thì ông ta lý nào lại không hiểu hiện tại chính là đại nạn lâm đầu.

Đúng lúc đó, chợt nghe ông lão đó giống như thử một canh bạc, thỉnh linh hét toáng lên: "Tha mạng cho ta, tha mạng cho ta, ta có thể giúp các người lấy được bảo vật!"

Những người thần bí kia về mặt dừng dừng, tựa hồ đối với những tiếng la hét trước khi chết hoàn toàn không quan tâm, nháy mắt bảy tám loại pháp bảo đã phóng tới chuẩn bị đánh xuống. Ông lão không khỏi tuyệt vọng nhắm cả hai mắt lại.

Khoảnh khắc ông lão sắp bị người nát xương tan hóa thành thịt vụn, chợt phía sau đám người vọng lại một tiếng quát lạnh: "Chậm đã."

Những pháp bảo lăm le đập xuống, thỉnh linh dừng ngay lại giữa chừng không, giây lát sau được thu hồi trở về mang theo những tiếng rít gió vù vù, quét qua má ông lão khiến những cơ thịt già nua trên mặt căng nhần nheo, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc toàn thân mồ hôi túa ra đầm đề, thực đúng là được trở về từ quỷ môn quan.

Có điều không đợi ông ta thở được mấy hơi, phía sau đột nhiên có một cước đá ra, lập tức đập ông ngã đập xuống đất, bên cạnh có người quát: "Quy xuống!"

Ông lão đó không tự chủ được, loạng choạng mấy bước quỳ mọp dưới đất, lúc này mới ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy những người này lớp lớp tránh sang để người đàn ông tay cầm búa vàng âm trầm bước tới, lạnh lùng nhìn ông ta một lượt, sau đó ánh mắt chuyển sang những rãnh máu quý dị trên đài đá.

Quan sát một lúc, cặp mày cũng bắt đầu cau lại, trông mặt thu nhỏ, có vẻ đã phát hiện ra gì đó, cuối cùng chăm chú nhìn ông lão, lạnh giọng thốt:

"Người tốt nhất là nói cho thành thật."

"Vâng, vâng, vâng." *Sống chết nằm trong tay người ta, ông lão nào dám phản kháng, liền liên tiếp đáp lời, "Đại nhân tha mạng, tiểu lão chính là Lưu Thừa Linh của Thần Quy Môn. Bản môn tuy đạo pháp không mạnh, nhưng trước nay tinh thông thuật phong thủy trộm mộ, tiểu lão nhất định có thể giúp đại nhân đắc thủ, chỉ xin tha cho lão một mạng thôi."*

"Thần Quy Môn?" *Gã đàn ông âm trầm sáng bừng mắt, hiển nhiên cũng từng nghe nói qua môn phái này, vẻ mặt tức thì cũng hòa hoãn lại không ít. Hắn trầm ngâm giây lát rồi nói: "Được, hôm nay nếu quả người giúp ta lấy được bảo vật, ta sẽ đứng ra tha cho người một mạng."*

Lưu Thừa Linh lau mồ hôi lạnh, gật đầu lia lịa, cuối cùng cũng thấy được một tia sáng sót, run lập cập đứng dậy nói nhỏ: "Không biết chư vị là môn phiệt tiên gia nào, xưng hô ra sao?"

Ánh mắt của gã đàn ông âm trầm chợt lạnh, phía bên có người quát lên: "Liên quan gì tới chuyện của người, muốn sống thì đừng làm phiền!"

Trái tim Lưu Thừa Linh vừa được thả lỏng lại nhảy lên tung tung, sắc mặt trắng bệch, vội vàng cúi gầm nói: "Vâng, vâng, tiểu lão đáng chết, đáng chết." Rồi không dám chậm trễ, xoay người chỉ về phía đài đá, nói tiếp: "Chỗ này chắc là trung tâm tòa mộ của địa cung bên dưới thành Hà Dương, được lưu lại từ không biết bao nhiêu năm trước, chủ mộ là ai không tìm hiểu được, có điều tòa Huyết sát trận này là một trận pháp phong thủy hung sát nhất mà cả đời tiểu lão ít thấy, bên trong ắt sẽ có vật rất dữ. Muốn phá nó, chỉ có thể dựa vào thần vật Thần Quy do Thần Quy Môn chúng tôi ngàn năm cung phụng mà thôi."

Nói xong ông ta xoay người nhìn lại, chợt sững người, tất cả xung quanh kể cả gã đàn ông âm trầm cũng ngó khắp xung quanh, ánh mắt hai mươi mấy người quét qua cả sảnh đột nhiên sinh ra một bầu không khí im phắc. Trong sảnh, xác vụn xương khô đầy đất, đám Thần Quy Môn đã chết cũng gồm đủ bốn tên, nhưng không thấy con rùa đen bự chẳng, chẳng biết đã bỏ đâu mất tiêu rồi.

Ở khung cửa đá bên trái, đám người Vương Tông Cảnh đã rụt đầu lại từ lâu, không dám cả thở mạnh, những người này rõ ràng còn lợi hại hơn cả đám Thần Quy Môn, lại càng thêm hung hăng hiếu sát, một khi bị phát hiện chỉ e đại sự bất diệu. Vương Tông Cảnh đang định quay lại ra hiệu cho Tô Văn Thanh và Tiểu Đình lên rút lui, chợt thấy dưới chân động đậy, giống như vừa bị cái gì húc vào khiến nó giật nảy mình, vội vàng cúi xuống xem thì thấy té ra có một cái mai rùa to uyech đang từ từ bò ngay cạnh chân mình.

Lần này Vương Tông Cảnh kinh hãi phi thường, đưa mắt nhìn thấy mặt mũi Tô Văn Thanh và Tiểu Đình cũng đều tỏ ra kinh ngạc không sao tưởng tượng nổi, khó tin ngó chăm chăm vào con rùa đen trông chẳng có gì khác thường này. Vừa rồi lúc con rùa lớn xuất hiện, động tác rõ ràng cực kỳ chậm chạp, với tốc độ đó Vương Tông Cảnh thậm chí còn nghi ngờ con rùa đen này bỏ hết ba ngày cũng không thể bò từ thềm đá lên tới chỗ khung cửa này được, thế mà kết quả chỉ trong nháy mắt, con rùa to bự quý quái này lại không nói không rằng xuất hiện ngay dưới chân bọn họ một cách kỳ diệu khôn tả.

Ba người trợn mắt há miệng ngó con rùa đen, trông nó nhàn nhã dạo từng bước siêu chậm, chút một, chút một lết qua chân chúng, rồi chậm rãi hướng về con đường tí đàng sau cửa đá mà bò.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Tử chiến

Bên ngoài thành Hà Dương, hai người Tống Dục và La Uy của Hạo Thiên Kiếm Phái đang ngự kiếm bay thẳng về hướng nơi cột sáng kỳ dị phát ra, có điều cột sáng ba màu tuy rực rỡ ngay trước mắt, nhưng thứ nhất là vẫn cách thành Hà Dương một đoạn, thứ hai thời gian tồn tại cũng chẳng dài gì, bởi vậy khi bọn họ bay được nửa đường thì cột sáng phía trước đã biến mất tiêu, không có cách nào lập tức tìm ra địa chỉ cụ thể nơi phát ra cột sáng được. Bất quá vẫn còn may là lúc trước hai người đều nhớ được vị trí đại khái, chỉ cần bay tới tìm kỹ một lượt chắc chẳng bao lâu sau sẽ tìm được nguồn gốc của hào quang thôi.

Để tránh dọc đường phạm phải sai sót, Tống Dục còn kêu La Uy cùng hạ độ cao, bay sát mặt đất, tuy như vậy tốc độ sẽ chậm hơn nhưng đêm khuya người vắng, lại ngoài vùng hoang dã nên cũng không sợ kinh động tới bách tính phạm tục.

Nháy mắt hai người lại bay thêm được một quãng, đã gần tiếp cận ngọn đồi nhỏ. Đúng lúc này, Tống Dục vốn đang quan sát cẩn thận tứ phía bên dưới đột nhiên giật mình, gơ tay tóm lấy La Uy ở gần rồi lao thẳng xuống mặt đất. La Uy nhất thời không kịp phản ứng, suýt nữa ngã lộn từ trên phi kiếm xuống, kinh hãi không ít. Xoay đầu nhìn qua chỉ thấy sắc mặt Tống Dục thình lình biến thành vô cùng nặng nề, lời hắn đến một mảng rừng nhỏ dưới mặt đất, cũng mặc kệ cây lá rậm rạp và các bụi gai, nhanh chóng ẩn mình vào chỗ tối tăm, sau đó ngược đầu nhìn lên bầu trời đêm.

La Uy trong lòng cảm thấy rất kinh ngạc, cũng ngược đầu nhìn lên, bất quá chỉ giây lát sau, chợt thấy từ màn đêm phía Thanh Vân Sơn xa xa đột nhiên xuất hiện một đạo hào quang kiếm khí màu lam, mờ mờ xen lẫn một tia màu trắng tinh thuần như một ngôi sao xẹt ngang bầu trời, phá không bay tới. Dọc đường, những chỗ bay qua tuyệt không có cuồng phong gào thét nhưng lại có kiếm ý với khí thế không thể chống cự, tuy ở tận trên trời cao nhưng cả

rừng cây dưới mặt đất đều như thoáng run rẩy, đồng loạt nghiêng rạp về phía kiếm quang bay qua, một lát sau mới dần dần hồi phục.

Màn hào quang ấy dường như trong khoảnh khắc che lấp toàn bộ ánh trăng sao trên trời.

Khi ánh hào quang màu lam bay qua mảng rừng mà Tổng Dục và La Uy ẩn nấp, giây phút ấy La Uy chợt cảm thấy cổ họng nghẹn cứng, một luồng áp lực vô hình bức tới khiến hắn nhất thời không thể thở nổi. Trong lòng hắn cực kỳ kinh hãi, suýt nữa thì đã cho rằng có kẻ đại địch vừa phát hiện ra mình và đang chuẩn bị động thủ, liền há miệng định hét lên, may mà Tổng Dục ở bên cạnh hắn cực kỳ cảnh giác đưa tay kéo lấy đồng thời bịt miệng hắn lại, thì thầm bằng giọng vừa gấp gáp vừa lo sợ: "*Im lặng!*"

Miệng La Uy bị bịt chặt, cặp mắt liền chuyển động, trong mắt tỏ rõ sự sợ hãi và ngạc nhiên, bất quá vẫn may là chỉ trong giây lát, uy thế vô địch của kiếm quang màu lam đã bay qua đỉnh đầu, có vẻ không hề phát hiện ra tung tích của bọn họ. Theo lần kiếm quang bay đi, luồng áp lực đột nhiên xuất hiện ấy cũng nhanh chóng biến mất tăm tích.

Tổng Dục từ từ thả bàn tay bịt miệng La Uy ra, cả người như thở phào một hơi, nhưng cặp mắt vẫn chăm chú nhìn tia sáng màu lam đang dần rời khỏi, về mặt vẫn còn kinh hoàng, nói lầm nhảm: "*Kiểm ý quá lợi hại, đạo hạnh quá cao, đó là ai mà mạnh đến vậy!*"

Trái tim La Uy đập thình thịch, nhìn Tổng Dục hỏi nhỏ: "*Sư huynh, lẽ nào là cao thủ của Thanh Vân tới?*"

Tổng Dục trầm ngâm giây lát, khẽ gật đầu đáp: "*E rằng đến tám chín phần mười đúng là như thế, người này đạo hạnh cực cao, đệ và ta quyết không địch nổi, bảo vật đêm nay xem ra chẳng có hy vọng gì đâu.*" Dừng lại một chút, về mặt y dần lộ ra vẻ trầm tư, tiếp tục nhỏ giọng: "*Trước khi tới Trung châu, ta từng nghe các vị sư bá trong môn phái kể chuyện xưa, cảm giác Thanh Vân Môn đã bị tôn thương nghiêm trọng trong đại kiếp năm đó, e rằng hiện tại chỉ còn hư danh chưa hẳn đã đáng ngại. Có điều bây giờ nhìn thấy, chỉ sợ...*"

Y đưa mắt nhìn lên trời, về mặt càng lúc càng khó coi.

La Uy đứng cạnh y, thấy sắc mặt Tổng Dục khó khăn, cũng không dám nói nhiều, hắn biết vị Tổng sư huynh này đạo hạnh vượt xa đồng lứa, có địa vị rất cao trong mắt các vị trưởng bối của môn phái, nếu không có gì bất ngờ, e rằng chừng môn đời sau ít không ngoài tay y, bởi vậy ngày thường tất cả các sư huynh đệ đều rất cung kính lễ phép với Tổng Dục. Có điều đợi thêm một lúc, Tổng Dục có vẻ đã rơi vào dòng suy nghĩ về một vấn đề nào đó nên mãi vẫn không có ý rời khỏi, La Uy đương nhiên cũng không dám quấy phá y, chỉ cảm thấy có hơi nhàm chán đưa mắt nhìn tứ phía. Chợt hắn nhíu mày vì nhìn thấy phía Thanh Vân Sơn thình lình lại có một quãng hào quang chói mắt màu vàng đang bay tới.

La Uy nhất thời chỉ cảm thấy lông tóc dựng ngược, chăm chú nhìn quãng sáng vàng, thấy luồng hào quang đó tựa hồ như đang tìm kiếm gì đó nên độ cao đang dần hạ thấp, hình như đang từ từ tiến lại gần chỗ ẩn nấp của hai người. La Uy thót tim, bất giác nuốt nước bọt, nào dám chân chừ vội vàng hích Tổng Dục bên cạnh một cú, thì thào: "*Sư huynh, sư huynh, huynh nhìn kia, hình như lại có người tới nữa.*"

Tổng Dục vốn đang vui đầu suy nghĩ, nghe thấy giật nảy mình, ngược đầu nhìn lên, tập trung quan sát giây lát, sắc mặt lại khẽ biến. Có điều lúc này quãng sáng vàng đã bay tới khá gần, hiện tại có đi cũng sẽ bị người ta phát hiện, đêm hôm khuya khoắt mai phục trong rừng rậm hoang vu, cái ý vị trong đó đương nhiên không dễ nhá, Tổng Dục nghiêng rằng, thoáng hối hận vì đã đi chuyển này. Bất quá chuyện đã thế, ý nghĩ trong đầu y xoay chuyển liền kéo La Uy rạp sát thân xuống, thì thầm:

"Cứ quan sát rồi tính, không được lên tiếng."

Đạo hào quang màu vàng đó nhanh chóng bay tới gần, lại dừng ngay bên ngoài mảng rừng một lát, sau đó hào quang dần tan đi cố định tại không trung cách mặt đất mấy thước, lộ ra một người đàn ông tầm thước, tướng mạo anh tuấn xem ra được chăm sóc rất tốt, bộ dạng như chưa tới ba mươi tuổi, nhưng ánh mắt sắc bén, pháp bảo dưới chân hào quang lấp lóe, không ai không rõ đạo hạnh của người này cực kỳ cao.

Hai người Tổng Dục và La Uy không dám thở mạnh, nằm phục trong bóng tối giữa rừng không động đậy. Bên ngoài mảng rừng, người đàn ông đó về mặt không hiểu sao lại tỏ ra nghi ngờ, nhìn quanh tứ phía, nói lầm bầm: "*Quái lạ, chẳng phải là gần khu này sao, mà tìm mãi vẫn không thấy nhỉ?*"

Nói xong lại tìm kiếm một hồi, nhưng có vẻ chẳng thu hoạch được gì, người đàn ông đó mới từ từ bay cao, thanh tiên kiếm màu vàng được ngự dưới chân bay tới cách mặt đất hơn một trượng, phóng mắt nhìn quanh giây lát rồi ánh mắt chợt sáng bừng nhìn lên một chỗ ẩn bí tối tăm trên ngọn đồi nhỏ đằng xa. Tựa hồ như đã phát hiện ra gì đó, tức thì miệng y khẽ nở nụ cười, thân hình thoáng động, hào quang màu vàng trên thanh tiên kiếm lập tức lóe ra, định bay thẳng về phía ngọn đồi đó.

Thấy người này sắp rời khỏi, Tổng Dục và La Uy ẩn nấp trong rừng đều thầm kêu may quá, ai ngờ đúng lúc đó, giữa màn đêm vốn cực kỳ yên tĩnh, lại chính ngay tại trong rừng cách chỗ bọn họ không xa chợt có một màn hào quang màu tím nhạt bùng lên giữa bóng tối, hóa thành một lưỡi dao ánh sáng dài ba thước, mỏng và sắc bén, thình lình từ bên dưới chém ngược lên chỗ người đàn ông kia.

Tình thế đột nhiên biến thành căng thẳng, lưỡi dao ánh sáng màu tím có tốc độ cực nhanh, lại hầu như không có tiếng động, nháy mắt đã lướt tới dưới chỗ thanh tiên kiếm màu vàng dưới chân người đàn ông. Trái tim của Tổng Dục và La Uy tức thì như thọt tụt lên cổ, chỉ nghe thấy trong sát na đó, người đàn ông kia phát ra một tiếng kêu quái dị đầy vẻ kinh ngạc cùng tức giận, cả người đảo sang bên một cách hiểm hóc, loạng choạng nhảy khỏi thanh tiên kiếm màu vàng, đồng thời né được lưỡi dao ánh sáng tím kia.

Từ sâu trong rừng vọng ra một tiếng kêu nhỏ về ngạc nhiên, nghe giống như "*úy*" một cái, nhưng lưỡi dao ánh sáng màu tím đó lại không hề có ý dừng lại hay lưu tình, ngược lại chỉ hơi chùng giữa chừng không chút xú, luồng sáng tím khẽ rung động, trong nháy mắt lại bùng phát, từ ba thước vọt dài ra hơn một trượng, trong thoáng chốc gần như chiếu sáng cả nửa khu rừng, che lấp cả ánh trăng lạnh lẽo, khắp trong ngoài khu rừng đều biến thành một mảng tím ngắt.

Thân hình người đàn ông kia đang rơi xuống, từ giữa chừng không ngoài đầu nhìn lại, sắc mặt lại chợt biến đổi, hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy y có động tác gì mà thanh tiên kiếm màu vàng thỉnh thoảng phát ra một tiếng ngân như rỗng ngăm, bay ngược lại rơi vào tay y như ánh chớp. Người đàn ông cảm được kiếm, càng không chậm trễ bất quyết về ngay ra trước mặt một đồ án thái cực, hào quang tức thì bùng lên rực rỡ.

Phía trước, ánh sáng tím lấp lóe lúc này đã trở thành chói mắt, cột sáng dài cả trượng đột nhiên phát ra tiếng gió rít âm âm như mặt đất gần đó vừa sinh ra một tia sét, trong nháy mắt vỡ bung ra, cột sáng hóa thành vô số mũi dùi màu tím lấp lánh sắc bén vô cùng, dường như được giữ yên trong không trung giây lát rồi chợt xông thẳng về phía người đàn ông với khí thế như cuồng phong bạo vũ, nghiêng trời lệch đất.

Trong nhất thời, tiếng rít gió phá không vang lên khắp không gian, vô số mũi dùi ánh sáng tím đồ ập tới. Từ chỗ ẩn thân Tống Dục và La Uy nhìn ra thấy người đàn ông ở giữa chừng không có vẻ đã bị ánh tím như sóng còn nuốt chửng, những mũi dùi ánh sáng tím bao vây cả khoảng không chật như nêm, gần như tạo thành một quả cầu ánh sáng tím ngất, trông vừa quỷ dị vừa khôi hài. Nhưng hai người bọn họ còn tâm tình nào mà cười cho nổi, mỗi mũi dùi lấp lánh ánh tím kia phá không bay đi đều rít lên những tiếng như sét giạt, mũi nào cũng có thể giết chết người ta, đó thực sự là một chiêu hạ thủ không hề kiêng kị, càng không cần nói tới kẻ có thể điều khiển sử dụng đạo thuật siêu việt ngoài sức tượng tượng này đương nhiên đạo hạnh tuyệt đối cực kỳ cao thâm.

Hiện tại người đàn ông vừa mới thoát được một chiêu hiểm, nháy mắt lại rơi vào thế nguy, có điều trong lúc khẩn cấp, quả nhiên thấy được y cũng không phải là kẻ phàm, hình vẽ thái cực kia trong khoảnh khắc bị vô số mũi dùi ánh sáng màu tím đâm tới, đột nhiên hào quang phình lớn, hình thành một bức tường ánh sáng ngay trước mặt người đàn ông, cho dù những mũi dùi trông sắc bén phi thường vẫn bị hình vẽ thái cực chặn hết lại. Cùng lúc đó, kiếm quang màu vàng bùng sáng, như mảnh hồ gầm thét, như cuồng long cuộn bay, bằng tốc độ nhanh kinh khủng chớp lên khắp đằng trước đằng sau y. Tuy chỉ có một thanh kiếm, lại như tường đồng vách sắt cản được hết sự công kích của vô số mũi dùi ánh sáng màu tím.

Có điều những mũi dùi tím đó quả thực vô cùng vô tận, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa uy lực không phải tầm thường, người đàn ông kia trong sát na khẩn cấp ngang nhiên vực được cục diện, nhưng vẫn chẳng thay đổi được thế bị động, ngược lại giằng co một hồi, dưới sức tấn công của đầy một trời ánh sáng tím đáng sợ, bất kể là hào quang của hình thái cực hay là thanh tiên kiếm màu vàng đều đã lộ ra vẻ chống cự một cách khốn đốn.

Người đàn ông kia cũng nhận ra tình cảnh nguy hiểm, vẻ mặt tỏ ra phần nộ, lần đầu pháp này quá bất thành, kẻ địch ẩn thân trong bóng tối giành được tiên cơ tấn công trước, bản thân chậm một bước liền từng chút từng chút bị ép vào thế bị động, thực là buồn bực vô cùng. Trước mắt tình thế càng lúc càng hiểm ác, sắc mặt người đàn ông chợt lạnh, thỉnh thoảng quát khẽ một tiếng, hào quang của hình thái cực vẫn bất động sừng sững, nhưng thanh tiên kiếm màu vàng phía sau đột nhiên dừng lại, giây lát sau dưới sự thúc đẩy của pháp lực hào quang đại thịnh bùng phát thành một lưới kiếm không lồ vừa to vừa rộng, dưới sự công kích của những mũi dùi ánh sáng tím đầy trời kia đột ngột chém ra một cú, vượt thẳng xuống tận một chỗ trong khu rừng bên dưới.

Có điều động tác này tuy uy thế cực lớn, nhưng lập tức mang lại kết quả nguy hiểm. Thanh tiên kiếm màu vàng phát động một đòn tấn công uy lực cực đại, vẻ mặt phòng thủ lập tức lộ ra sơ hở, những mũi dùi ánh sáng màu tím dày đặc tức thì phá không bỏ tới ngay, tuy người đàn ông đó ra sức chống đỡ nhưng vẫn không cách nào cản được toàn bộ. Chỉ nghe thấy mấy tiếng trầm đục phát ra, người đàn ông kêu lên đau đớn, vai và đùi đã liên tiếp trúng hai đòn nặng khiến cho toàn thân chấn động, suýt nữa từ không trung rớt thẳng xuống đất, bất quá cuối cùng vẫn gượng lại được.

Còn ở khu rừng phía dưới, một cú chém của lưới kiếm không lồ do thanh tiên kiếm màu vàng ảo hóa ra uy lực phi thường, khí thế chém xuống như bài sơn đảo hải, chưa tới chỗ khu rừng thì cả một dãy cây đã bị cuồng phong vận gẩy lộ cả mặt đất đang không ngừng nứt toác, uy lực như khai thiên liệt địa khiến người ta vừa nhìn đã khiếp đảm. Dưới đạo thuật liều mạng ấy, người trong rừng kia cuối cùng cũng không cách nào tiếp tục ẩn nấp, chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh nhưng thanh âm rất trong trẻo, tiếp đó một bóng người màu vàng từ trong rừng tung người vọt lên tránh khỏi nhát chém, đồng thời vung tay, ánh tím đầy trời đang dần suy kiệt tức thì bay ngược trở lại ngưng tụ hóa thành một lưới đao ngắn lấp lóe sắc tím rơi vào trong tay của nữ tử áo vàng, hào quang không ngừng trời sục như một con rắn nhỏ kịch độc.

Ở bên kia, người đàn ông đấu pháp với nàng ta tuy đã thụ thương, nhưng xem ra vẫn còn gượng được, đã thu lại thanh tiên kiếm màu vàng nhìn lại nơi này, tựa hồ hơi ngăn ra một chút sau đó nổi giận đùng đùng, tay cầm tiên kiếm chỉ về phía nữ tử bịt mắt, quát lớn: "*Thì ra là yêu nữ người âm toán ta!*"

"*Ha ha ha...*" Yêu nữ mà y tưởng chừng hiển nhiên chẳng hề giận tí nào, trong cặp mắt hút hồn như ẩn chứa hào quang, vừa nhìn người đàn ông vừa lắc đầu, cất giọng có vẻ đầy tiếc nuối: "*Ta cũng không ngờ được, bấy nhiêu năm qua Tăng Thư Thư người sao vẫn vô dụng đến thế?*"

"*Ái chà chà!*" Tăng Thư Thư vốn đang nổi giận cành hông, bị nữ tử này châm chọc một câu khiến cho công phu tu tâm dưỡng tính thường ngày tức thì biến mất tăm, hơi giận bốc lên liền bất chấp vết thương trên người, đằng không bay tới, ánh kiếm vàng chóa bùng phát dữ dội, quát lớn:

"*Yêu nữ, xoi một kiếm Hiên Viên của ta đây!*"

Hai người bọn họ đấu pháp bên trên tới kinh thiên động địa, bên dưới Tống Dục và La Uy suýt nữa đã bị một kiếm kia cuốn vào trong, coi như mạng lớn vì vẫn còn cách đó mấy trượng, nên không dám cả thở mạnh. Đồng thời Tống Dục nghe thấy tiếng bọn họ nói chuyện, trong lòng càng thêm kinh hãi, hẳn trước khi tới đây đối với Thanh Vân Môn cũng có hiểu biết đôi chút, vị Tăng Thư Thư đây chính là một trong ngũ đại trưởng lão của Thanh Vân, hôm nay gặp được quả nhiên đạo hạnh tinh thâm vô cùng, có điều không biết nữ tử kia lại là thân thánh phượng nào, ngang nhiên có thể ám toán được Tăng Thư Thư.

Hai bên một trên trời một dưới đất tình cảnh khác hẳn nhau, lúc thấy trước mắt một tràng đấu pháp kịch liệt mới lại chuẩn bị nổ ra, không có ai để ý tới có bóng hình một người đàn ông khác đã lặng lẽ tiến tới gần, đứng sau bóng của một cây cổ thụ, ánh mắt lấp lóe nhìn hai người đang bay trên trời, sau đó giống như đã phát hiện ra điều gì liền chăm chú nhìn nữ tử mặc áo vàng mê người ấy, lông mày chậm rãi nhíu lại.

Trong đại sảnh bằng đá tại lăng mộ bên dưới thành Hà Dương.

Bên dưới tòa đài đá vô danh đầy quý dị, ông lão rường cột của Thần Quy Môn Lưu Thừa Lĩnh chỉ trong khoảnh khắc trán đổ mồ hôi lạnh.

"*Thần Quy đâu, Thần Quy đâu...*" Ông ta giống như không thể tin vào mắt mình, thực mạng tìm kiếm khắp cả sảnh, kể cả những kẻ lai lịch thần bí đang vây xung quanh cũng ào ào xoay ra tìm, có điều tất cả mọi người lục hết từng tác trong sảnh mấy lượt vẫn không thấy một cái lông rùa nào chứ đừng nói tới một con rùa đen bự chẳng cỡ đó.

Từng ánh mắt quét qua quét lại, cuối cùng đều rơi lên người Lưu Thừa Linh, cứ thêm một người nhìn, Lưu Thừa Linh lại cảm thấy áp lực trên người nặng thêm một tầng, đặc biệt trong đó có không ít người mắt đã lộ hung quang, mấy kiện hung khí pháp bảo đã thấy tỏa hào quang lấp lờ như chọc động dậy khiến Lưu Thừa Linh càng muốn khóc mà không có nước mắt. Tới lúc cuối cùng, sắc mặt của gã đàn ông âm trầm đã chuyển thành bất thiện quay lại nhìn ông ta, Lưu Thừa Linh suýt nữa đã đổ oặt xuống đất, thế nhưng đúng lúc đó, trong đầu ông ta đột nhiên lóe lên tia sáng, như người sắp chết đuối vớ được cái cọc cứu mạng, hết toáng lên:

"*Thần Quy, Thần Quy nhất định đã chạy đi rồi, vừa này loạn xạ thế, không chừng ngài đã chạy tới mấy cái cửa gần đó chẳng?"*

Mọi người xung quanh đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau, một người trong số đó không nhịn được quát: "*Một con rùa đen mà có thể bò nhanh vậy sao?"*

Có người khác nhú mày như đang nghĩ ngợi trong giây lát, rồi nói về không chắc chắn: "*Cũng có thể... con rùa đen đó không giống rùa đen thông thường, nếu không sao được gọi là Thần Quy?"*

Gã đàn ông âm trầm đứng giữa đám người, sắc mặt thoáng biến đổi, nhưng rõ ràng kẻ này là một nhân vật cực kỳ quyết đoán, dứt khoát ra lệnh: "*Chia nhau ra tìm, tất cả các cửa đều phải tìm, nhưng không được đi xa, nếu thấy có mấy loại xương khô kia thì không cần đánh, lập tức trở về. Như vậy mà vẫn không tìm thấy con Thần Quy gì đó,"* gã lạnh lùng nhìn Lưu Thừa Linh, cười nói: "*Ta tưởng người tới chỗ cái quan tài đen sì kia xem rốt cục sẽ phát sinh chuyện gì?"*

Vương Tông Cảnh đứng chỗ hành lang vốn đã ra hiệu cho mọi người lảng lạng rút lui, ai ngờ chưa đi được mấy bước thì tiếng gã đàn ông âm trầm ra lệnh chia nhau tìm kiếm đã vọng tới, trái tim Vương Tông Cảnh như chìm xuống, vội vàng giục Tô Văn Thanh và Tiểu Đình đi mau. Chẳng dè càng vội càng dở, con rùa đen to đang chậm chậm bò trên mặt đất, cả đám trong lúc hốt hoảng bước loạn xạ, Tô Văn Thanh không để ý dẫm luôn vào mai rùa bị trượt chân, vô tình bật lên tiếng kêu khê.

Một tiếng kêu khê này vừa phát, Tô Văn Thanh liền biết ngay là hỏng bét, vội vàng đưa hai tay lên bịt miệng, thế nhưng âm thanh đã phát ra, bên kia lập tức có người phát hiện. Chỉ thấy sau một tiếng quát, có người tức khắc đằng không đuổi tới ngay. Vương Tông Cảnh kinh hãi đẩy Tiểu Đình về phía trước, nói gấp: "*Đi mau, đi mau.*" Tiểu Đình lại rất ngoan, liền chạy thẳng một mạch không cả ngoái đầu lại, Đại Hoàng và Tiểu Hôi vẫn luôn ở sát bên nó không rời một tấc.

Đang định quay lại xem Tô Văn Thanh, Vương Tông Cảnh mới ngoái đầu đã phát hiện ở cửa đá cách sau lưng không xa thình lình xuất hiện một bóng người, lại chính là thủ lĩnh ngầm của cả đám người thần bí, gã đàn ông âm trầm. Ánh mắt cú điều của gã đang nhìn lại, đương nhiên là nhìn bọn Vương Tông Cảnh, thần sắc thoáng tỏ vẻ kinh ngạc, nhú mày rồi lại nhìn con rùa đen to tướng đang bò chậm chậm trên mặt đất, trong mắt lộ vẻ mừng rỡ. Liền quát nhẹ một tiếng rồi nhẹ nhàng dẫn tới.

Tô Văn Thanh đang chặn ở phía sau, sắc mặt trắng nhợt, nhưng lúc này không thể đứng trơ ra như vậy được, cho dù biết quá nửa là không phải đối thủ nhưng vẫn nghiêng rằng bất quyết định thì triển Thủy kiếm thuật. Thân hình gã đàn ông âm trầm lướt tới cực nhanh, liếc mắt ngó Tô Văn Thanh, trên mặt nở nụ cười lạnh, pháp bảo cây búa ngắn trên tay tùy ý khua lên, một đạo kim quang liền bắn ra lao thẳng vào giữa trán Tô Văn Thanh.

Lúc này Tô Văn Thanh cũng đã thi pháp xong, một cuộn sóng trong suốt lấp lánh đã hình thành ngay trước mặt, lúc sắp ngưng tụ thành thủy kiếm thì đạo kim quang đã bay tới rồi. Chỉ nghe đánh "*bách*" một tiếng, nước bắn tung tóe, Thủy kiếm thuật nháy mắt bị đạo kim quang đánh tan hóa thành một màn mưa nhỏ lác đác rơi xuống mặt đất. Tô Văn Thanh la lên thất thanh, thế nhưng có muốn tránh cũng chẳng còn kịp nữa, mắt thấy kim quang sắp xuyên qua trán, một thiếu nữ yêu kiều thủy mị như hoa coi như đi tong tỉnh mạng từ đây.

Đúng vào lúc nguy cấp, đột nhiên một bóng người từ bên cạnh lao bỏ tới, chính là Vương Tông Cảnh. Nó hiện tại tu luyện đạo hạnh tuy không bằng Tô Văn Thanh, nhưng mấy năm qua đã trải nghiệm vô số lần đánh giết sinh tử tanh máu trong rừng sâu nguyên thủy, đối với kinh nghiệm đối địch và cảm giác nguy hiểm tuyệt đối vượt xa kiểu nữ nhà thế gia Tô Văn Thanh vô số lần. Màn chiến đấu này vừa mới bắt đầu, nó đã lập tức nhận định Tô Văn Thanh chắc chắn thất bại, gần như cùng lúc với việc Tô Văn Thanh động thủ thì nó đã phóng tới, cuối cùng kịp thời tới trước đạo kim quang kia trong giây phút, ôm lấy Tô Văn Thanh lăn sang một bên tránh thoát đòn công kích trí mạng đó một cách hiểm hóc.

Gã đàn ông âm trầm kia khẽ nhướng mày, miệng bật ra tiếng "*úy*" tựa hồ đối với phản ứng của Vương Tông Cảnh có mấy phần kinh ngạc, bất quá mục tiêu của gã hiện tại không phải là hai người bọn chúng, đối phó với Tô Văn Thanh cùng lắm là thuận tay mà thôi, một đòn không trúng cũng chẳng truy sát, thân hình gã lạng một cái đã lướt dọc theo hành lang, kể cả với Tiểu Đình đang chạy đằng trước cũng chỉ hơi ngược đầu liếc một cái, hạ xuống ngay cạnh con rùa đen dùng một tay nhắc bổng lên, sau đó tùy tiện điểm mũi bàn chân xuống đất, cả người lại bay ngược trở về phía khung cửa đá.

Nhờ bị Vương Tông Cảnh vật ngã mà tránh khỏi một kiếp, mặt mũi Tô Văn Thanh trắng bệch cả ra, loại tình huống đánh đám sống chết trong từng hơi thở này nàng nào có trải qua bao giờ, ngay cả vừa rồi đánh với đám xương khô dọc đường cũng không gặp qua kinh hiểm như hiện tại, điều đó khiến cơ thể của vị thiếu nữ nhà thế gia không khỏi mềm oặt ra làm Vương Tông Cảnh phải vội đỡ lấy.

Có điều hiện tại trong lòng Vương Tông Cảnh lại thầm kêu khổ, tuy may mắn cứu được Tô Văn Thanh, nhưng vừa rồi bất quá chỉ là một đòn rất tùy tiện, đạo hạnh của nó dù có thấp hơn nữa cũng nhận ra đối phương là một nhân vật cực kỳ lợi hại, hai bên mà đối đầu, bên mình tuyệt không có chút may mắn nào. Nhưng mắt thấy gã đàn ông âm trầm lại không truy sát mà chỉ nhắc con rùa đen lên rồi bay ngược lại, Vương Tông Cảnh nào dám chậm trễ, lập tức kéo Tô Văn Thanh bỏ chạy, mặc kệ hai chân Tô Văn Thanh lúc này vẫn còn mềm nhũn, Vương Tông Cảnh trong lúc gấp gáp cũng chẳng quản được nhiều thế, trực tiếp nửa kéo nửa ôm chạy thẳng một mạch vào sâu trong hành lang.

Gã đàn ông âm trầm vừa tới cửa đá, liền dừng bước quay người lại quát: *"Thần Quy đây rồi, các người nhanh chóng để lão già đó thi pháp, chỗ này còn có mấy con trùng hôi, ta tự đi giết nốt, sẽ trở lại mau thôi."* Nói xong tay trái khẽ vung, con rùa đen to uyech liền bị gã ném thẳng về phía sảnh dưới, ở đó đã có người nhảy lên đón, cả đám ào ào đáp ứng, mấy người ở những cửa khác cũng đồng loạt trở về.

Gã nam tử âm trầm vung cây búa vàng trong tay một chút ra hiệu mọi người mau lên, sau đó xoay người một lần nữa bay vào trong khung cửa đá.

Sự dây dưa này thời gian không tính là dài, hai người Vương Tông Cảnh với Tô Văn Thanh đạo hạnh lại không cao, cũng không biết đạo thuật ngự kiếm phi hành gì cả, tuy có chạy thực mạng thì chẳng mấy cũng đã nghe thấy phía sau có tiếng gió rít phần phật, hiển nhiên là kẻ địch đã đuổi tới nơi rồi.

Vương Tông Cảnh thỉnh linh ngoài lại, quả nhiên thấy một đạo kim quang bay tới, tốc độ nhanh hơn mình gấp mấy lần, nó bất giác lại vất chân lên chạy, bằng vào thể chất của nó thực sự có thể chạy nhanh hơn tốc độ hiện tại khá nhiều, nhưng ôm theo Tô Văn Thanh quả là đã làm bước chân chậm lại không ít. Mà lúc này Tô Văn Thanh tựa như cũng cảm thấy gì đó, giống như đã tuyệt vọng, nói lí nhí: *"Vương công tử, công tử tự chạy đi, đừng quản tôi nữa."*

Vương Tông Cảnh chấn động trong lòng, cúi đầu nhìn thì thấy khuôn mặt trong sáng như hoa sớm ngậm sương của Tô Văn Thanh thoáng hiện vẻ đau khổ và thất vọng, tựa như định bỏ cuộc. Lòng nó rối bời, cánh tay liền lỏng ra. Tô Văn Thanh lặng lẽ cúi đầu, hai chân loạng choạng, đang lúc định đứng thẳng người lên thì chợt cảm thấy chàng trai bên cạnh đẩy mình một cú thật mạnh về phía trước, giọng nói bên tai vừa gấp vừa nóng ấm lại như tiếng quát nhẹ: *"Đi mau."*

Tiếng nói chưa dứt, Tô Văn Thanh liền thấy cả người Vương Tông Cảnh đột nhiên xoay lại nhảy bỏ về phía sau. Trong nháy mắt hoa dung thất sắc, nàng chỉ cảm thấy lúc này trong lòng trống rỗng, ngo ngẩn nhìn bóng lưng ấy, ngay cả thân mình cũng bắt đầu run rẩy.

Gã đàn ông âm trầm thấy Vương Tông Cảnh phía trước đột nhiên xoay người nhảy lại, cũng ngẩn ra một chút, có điều đạo hạnh của gã khá cao, trong giây lát liền nhận ra tên thiếu niên này tuy thân thủ nhanh nhẹn nhưng đạo pháp tu hành lại chẳng có gì đặc biệt. Gã bật cười lạnh, thân hình nói dừng là dừng ngay, cây búa vàng trong tay lập tức bỏ ra.

Với cú bỏ này, uy lực của pháp bảo tức thì lộ ra rõ ràng, cả hành lang khá rộng lập tức đầy những tiếng gió rít, một luồng sức mạnh cực lớn phả ngay tới mặt.

Vương Tông Cảnh sao không biết bản thân mình như bọ ngựa chống xe chứ, thế nhưng khoảnh khắc ấy thấy dung nhan của Tô Văn Thanh, nó không có cách nào chạy đi một mình được, trong lúc sinh tử lâm đầu, trước luồng sức mạnh ghê gớm, toàn bộ cơ bắp trên khắp thân thể nó dường như trong nháy mắt đều phình to, y như bộ dạng trong vô số trận đánh giết tanh máu trước đây, đứng vào khoảnh khắc cây búa vàng kia bỏ tới thỉnh linh tránh sang một bên. Có điều tuy tránh được một kiếp, nhưng lực đạo bỏ tới của cây búa vẫn cuộn tung cả thân hình nó hất văng ra ngoài.

Gã đàn ông âm trầm kia lại sững sờ, thân thủ nhanh nhạy của tên thiếu niên này coi như một lần nữa khiến gã kinh ngạc, không kịp được phải nhìn lại nó thêm mấy lượt. Có điều tính tình gã trước giờ đều lạnh lùng ác nghiệt, tuyệt không có bao nhiêu dao động của tình cảm, nên cũng chỉ nhìn thêm mấy lượt mà thôi, trong nháy mắt sắc mặt đã trở lại như sắt thép, tiếp tục nâng cây búa vàng lên.

Đúng lúc ấy, chợt nghe thấy thiếu nữ phía trước la lớn về tuyệt vọng: *"Chúng tôi đều là đệ tử Thanh Vân, người là ai?"*

Hai chữ Thanh Vân này vừa phát ra, gã đàn ông âm trầm tức thì kinh hãi, không nhìn được phải ngoài đầu lại nhìn. Chỉ thấy Tô Văn Thanh lại không chịu rời khỏi một mình, vẫn đứng nguyên chỗ cũ mất ngủ lệ, ở chỗ xa hơn, Tiểu Đình vốn đã chạy mất không ngờ lại quay lại, vừa vung nắm đấm vừa quát tháo xông tới. Trông nó tuổi còn nhỏ tí mà nghĩa khí phi thường, mặc cho con chó Đại Hoàng ở bên cạnh sủa *"Uâu Uâu"* cũng không thêm nghe.

Có điều sự chần chừ của gã đàn ông bất quá cũng chỉ trong khoảnh khắc, mắt gã thoáng tỏ vẻ phức tạp rồi lại liếc nhìn về phía tòa sảnh sau cánh cửa đá, thoáng chốc liền hạ quyết định không thêm quan tâm tới bất kỳ thứ gì khác, ánh mắt chợt chiếu về phía Vương Tông Cảnh, cây búa vàng trong tay một lần nữa giờ lên.

Vương Tông Cảnh vốn giống như chó chạy hoang không có lực trả đòn, đột nhiên thân hình bạo phát, lần một cái đã tới ngay dưới chân gã đàn ông âm trầm, với tốc độ cực nhanh gần như là cực hạn đối với thể lực của người thường, nháy mắt đã áp sát tới thân hình của gã đàn ông đó.

Sắc mặt gã đàn ông âm trầm khẽ biến, tuy không coi tên thiếu niên đạo hạnh thô thiển này ra gì, thế nhưng gã cũng là kẻ trải qua nhiều lần huyết chiến, trong lòng vẫn rất cẩn thận, bất giác lui lại một bước. Trong lúc điện quang hỏa thạch, Vương Tông Cảnh đã nhào tới, nhưng động tác của gã đàn ông cũng không chậm, né ra một quãng, không bị nó tóm được. Đúng lúc lần người, Vương Tông Cảnh lại vung tay, thỉnh linh có một đốm sáng màu lam quý dị xuất hiện trong bàn tay nó, một đoạn răng nanh gãy đột nhiên lộ ra, được nó cầm với tư thế liều mạng đâm thẳng về phía gã đàn ông.

Gã đàn ông âm trầm chợt biến sắc, ánh mắt liếc qua đốm sáng màu lam trên mũi răng nanh liền lập tức cất bồng người lên lui lại phía sau, đồng thời tròn mắt thu nhỏ, cây búa vàng ra sức vung lên dùng lực như bài sơn đảo hải bỏ xuống.

Một búa này, tuy không toàn lực nhưng ít nhất cũng huy động bảy thành đạo hạnh của gã, vừa xuất thủ, gã đàn ông âm trầm đã thoáng động lòng như có mấy phần hối hận, có điều cơ đạo hạnh của gã mà huy động pháp bảo thì tuyệt đối có thể đem tên thiếu niên như Vương Tông Cảnh nghiền thành thịt vụn, lực đạo kinh khủng ấy người thường tuyệt không chịu nổi.

Tình thế biến thành khẩn trương, gã đàn ông âm trầm vì không để cái răng nanh quý giá kia dính vào người, một búa đánh ra chủ yếu cũng là để ép Vương Tông Cảnh đã tới sát bên phải lùi lại, lực đạo tuy lớn nhưng cũng không tính là khó tránh. Ai ngờ Vương Tông Cảnh dưới luồng sức mạnh cực lớn ầm ầm đánh tới, trong khoảnh khắc đột nhiên từ mắt lộ ra những vằn máu điên cuồng, gầm lên một tiếng, như một con yêu thú cùng đường liều mạng, chỉ hơi lách người sang một bên rồi vẫn ngang nhiên xông tới, nhào thẳng vào gã đàn ông.

Lần này nửa người của nó vẫn nằm trong phạm vi lực đạo của cây búa, một khi va chạm quả thực dữ nhiều lành ít, không chết cũng phải trọng thương thành tàn phế. Nhưng chỉ cần một sát na cũng đủ để nó tiếp tục tiến tới, gã đàn ông âm trầm tuy có thể đánh một đòn đắc thủ, nhưng bản thân cũng có mấy phần khả năng không né kịp, sẽ bị tên thiếu niên liều mạng, cực kỳ hung hăng này áp sát đâm cái nanh cổ quái kia vào người.

Giây phút ấy, vẻ coi thường vốn có trên mặt của gã đàn ông âm trầm đã bị quét sạch, thay vào đó là sự trịnh trọng nghiêm túc, nháy mắt đã coi tên thiếu niên đạo hạnh cực kỳ thô thiển này như đại địch sinh tử. Trước mắt cây búa vàng đang bổ xuống, nhưng tên thiếu niên ấy vẫn không hề có ý dừng lại, một lòng liều mạng nhào tới, sự quyết liệt dũng mãnh ấy khiến người ta phải kinh hoàng thất sắc. Hai mắt gã đàn ông âm trầm tròn tròn, chợt phát ra một tiếng gầm giận dữ, cây búa thỉnh thoảng dừng lại ngay giữa chừng không, trong nháy mắt bay ngược trở lại, luồng sức mạnh đánh ngược trở về khiến gã phải trào một ngụm máu tươi, sau đó cố gắng dịch thân hình về phía sau thêm ba thước tránh khỏi cú đâm bất chấp tất cả, dừng mãnh vô địch đó của Vương Tông Cảnh.

Lướt giao thủ này như điện chớp, khiến người ta hoa hết mắt mũi toàn thân lạnh toát, sinh tử chỉ trong đường tơ kẽ tóc, Tô Văn Thanh ở gần đó chỉ kịp nhìn tới kinh tâm động phách, sắc mặt trắng nhợt cả ra. Chẳng ai ngờ được hai người thực lực cách nhau một trời một vực, vậy mà cuối cùng kẻ bị thương lại là gã đàn ông âm trầm, nhất thời tất cả mọi người đều sửng sốt. Chỉ có gã đàn ông âm trầm mặt mũi xanh lè, tuy miệng trào máu, sắc mặt nhợt nhạt nhưng thân hình hơi lui lại phía sau một chút liền lập tức dừng lại, kể đó giờ cây búa vàng chặn phía trước, tiếp tục dẫn người tới, trong mắt không còn ai khác, chỉ còn một mình hình ảnh của Vương Tông Cảnh.

Lần này bất quá chỉ trong thoáng chốc, tiếng gió rít âm âm như sấm sét, bốn phương tám hướng toàn là hào quang của pháp bảo, kim quang lấp lóe, cây búa vàng hóa thành vô số đạo hào quang nóng bỏng như sóng cồn núi lửa, âm âm xông tới. Gã đàn ông âm trầm đã dùng toàn lực đối phó với một tên thiếu niên tầm thường.

Động tĩnh quá lớn khiến ngay cả vách đá hay mặt đất đều không khỏi chấn động, trong đại sảnh ở đằng xa, nhất thời không ít người tỏ ra ngạc nhiên, lớp lớp quay đầu nhìn về khung cửa đá nơi đang lọt ra những tia kim quang rực rỡ, thậm chí rốt cục đã phát sinh chuyện gì mà khiến cho gã đàn ông âm trầm đó phải thi pháp kịch liệt đến vậy.

Dưới thế công kinh khủng ấy, tình cảnh mà Vương Tông Cảnh cố gắng vẫn hồi được, trong nháy mắt tan tành mây khói. Đối mặt với thực lực đạo hạnh tuyệt đối, nó chỉ như một con kiến dưới gót đại thụ, hoàn toàn không có lực trả đòn, gắng gượng dựa vào thân thủ nhanh nhẹn và cơ thể mạnh mẽ để né tránh đôi chút rồi bị chấn bay đi, tông thẳng vào vách đá cứng rắn sau đó nặng nề rớt xuống.

Không đợi nó có phản ứng, giây phút ấy kim tinh lấp lóe, trời xoay đất chuyển, bóng người lại lao lên một lần nữa, đằng xa vọng lại tiếng thét hãi hùng của Tô Văn Thanh hoảng sợ và ghen ghét, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy cổ họng thoáng ngọt, khoe miệng đã trào máu tươi, đồng thời bàn tay phải đang nắm cái nanh đột nhiên bị người ta đập chân lên, một cây búa vàng rực rỡ mang sát khí đằng đằng nháy mắt bổ tới trước mặt.

Sinh tử, dường như lúc đó đã bị chèn ép.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: U Tuyệt

Trong hành lang lạnh ngắt như tờ, Tô Văn Thanh bật miệng rung rung, Tiểu Đình đứng sững kinh ngạc, Tiểu Hôi ở bên cạnh liếc mắt nhìn gã đàn ông âm trầm sau đó lặng lẽ bước lên trước một bước, Đại Hoàng nghênh đầu chắn trước người Tiểu Đình.

Ánh kim quang gần ngay trước mặt khiến Vương Tông Cảnh không sao mở mắt nổi, hơi băng lạnh của pháp bảo từ cây búa vàng truyền tới sát sạt làm da thịt tựa như bị vô số cây kim nhọn hoắt đâm vào đầu nhói. Khoảnh khắc ấy, Vương Tông Cảnh thực sự cảm thấy toàn thân huyết dịch của mình đều bị đông cứng như một bức tượng băng.

Có điều lúc cây búa vàng hạ xuống, tuy mang đầy sát ý hung hăng nhưng khi bổ tới ngay trán của nó thì kim quang chợt rung động, thỉnh thoảng dừng lại cách đầu của nó có mấy tấc. Gã đàn ông âm trầm mặt vẫn cứng ngắc dừng dừng như cũ, nhưng gã nhìn tính mạng tên thiếu niên đang treo trên tay mình đây, trong mắt không biết vì sao lại thoáng hiện những tia sáng phức tạp rất đặc biệt.

Mồ hôi lạnh trên trán Vương Tông Cảnh rịn ra từng giọt, cho dù gã đàn ông âm trầm kia bất ngờ lại không lập tức hạ sát thủ, nhưng cây búa vẫn không rời khỏi, đặt sát ngay trên đầu, bất cứ lúc nào cũng có thể tùy tiện lấy đi tính mạng của mình. Còn Tô Văn Thanh và Tiểu Đình đứng ở phía xa sau khi trải qua sự kinh ngạc tột độ ban đầu, thì hiện tại ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ sợ nhờ gây ra thứ gì đó kích động gã đàn ông âm trầm khiến gã lập tức xuất thủ.

Trong bầu không gian im ắng đầy quỷ dị, gã đàn ông âm trầm luôn tỏ ra cực kỳ quyết đoán lần đầu tiên hơi do dự, ánh mắt của gã tuyệt không nhìn ai khác mà chỉ trừng trừng ngó Vương Tông Cảnh, ngó tới Vương Tông Cảnh trong lòng cũng nổi da gà. Chẳng ai biết được vì sao gã đàn ông âm trầm này lại có phản ứng kỳ quái kiểu như thế, nhưng về phức tạp trong mắt gã thì không hề giảm đi chút nào.

Cứ giằng co một cách kỳ quặc như vậy, trong hành lang, gã đàn ông âm trầm đó rơi vào một tình thế vô cùng quỷ quái, cũng không biết kéo dài bao lâu,

thình lình trong đại sảnh vọng ra một tràng những tiếng xôn xao xen lẫn tiếng cười nói mừng rỡ, tiếp đó có kẻ hô lớn:

"Mở ra rồi, mở ra rồi."

Gã đàn ông âm trầm sắc mặt khê biến đổi, sau đó hừ lạnh một tiếng, lừ mắt nhìn Vương Tông Cảnh đang nằm xoài dưới vách đá, thình lình gã đứng dậy thu cây búa lại, không nói không rằng tung mình lên, nhưng lại bay về phía tòa đài đá trong sảnh phía sau khung cửa đá.

Khỏe mắt Vương Tông Cảnh giật giật, chậm rãi bám vách đá đứng lên, nhưng lại loạng choạng suýt ngã, lúc này mới phát hiện bản thân vì tình thế sinh từ lâm đầu vừa rồi mà quá khẩn trương, cả người căng cứng, hiện tại cảm giác như bị hư thoát. Còn Tô Văn Thanh và Tiểu Đình sau con kinh ngạc quá độ, lúc này cũng mừng rỡ chạy lại vội vàng đỡ lấy Vương Tông Cảnh.

Tô Văn Thanh cảm thấy mừng tới phát khóc, đỡ cánh tay Vương Tông Cảnh mà không biết nói gì cho phải, ngược lại Vương Tông Cảnh sau khi đứng vững lại có phản ứng nhanh nhất, kéo cả Tiểu Đình lẫn Tô Văn Thanh quát khê: *"Đừng nhiều chuyện nữa, đi mau, đi mau thôi."*

Tô Văn Thanh lập tức gật đầu, chẳng ai dám chậm trễ, tất cả đều vất chân theo đường cũ chạy thẳng vào trong hành lang.

Trong đại sảnh, trên đài đá, khi gã đàn ông âm trầm bay trở lại thì thấy mọi người đang vây thành vòng tròn ngay trước đài, vị rường cột Thần Quy Môn Lưu Thừa Linh đứng trước nhất, còn con rùa đen lớn được xưng tụng là Thần Quy thì không biết từ lúc nào đã bò tới sát tòa đài, dưới sự thúc dục không ngừng của Lưu Thừa Linh, đang chậm rãi bò về phía trước.

Nói cũng lạ, khi con Thần Quy này tới gần dòng sông máu ngay trước tòa đài, bức vẽ khó hiểu trên mai nó hình như rõ ràng hẳn ra, trong không gian tĩnh lặng và dưới vô số ánh mắt chú ý, những hình vẽ đó lơ mờ biến thành hình một cái chuông lục lạc, đồng thời trong đại sảnh đột nhiên từ đâu đó vọng lại từng tràng những tiếng chuông ngân nga trong trẻo, vang vọng bên tai mọi người, có điều nếu chú ý lắng nghe thì lại phát hiện căn bản chẳng có một âm thanh nào khác lạ.

Xen lẫn trong tiếng chuông lãnh lót như có như không, máu trong dòng sông tựa như bị thứ gì đó kích thích, đột nhiên bắt đầu gợn lăn tăn, từ phẳng lặng ban đầu đã xuất hiện sóng, các lần sóng từ nhỏ hóa thành lớn, nhanh chóng biến thành cuộn cuộn, theo bước Thần Quy tiếp tục tiến tới, chậm rãi bò vào trong dòng sông máu, máu trong sông thình lình xao động rồi nhanh chóng dạt sang hai bên lộ ra một con đường dẫn thẳng lên trên đài.

Đồng thời mùi máu tanh bao trùm cả tòa đài tức thì giảm xuống không ít.

Lưu Thừa Linh rõ ràng thờ phào ra một hơi, chậm rãi đứng thẳng dậy, đám người xung quanh cũng tỏ ra mừng rỡ, lúc này gã đàn ông âm trầm đã trở lại đứng giữa đám người, mấy kẻ bên cạnh đều cúi đầu hành lễ, trong đó có người đã đem tình huống vừa rồi kể sơ lại một lượt, sau cùng liếc mắt về phía khung cửa đá mà bọn Vương Tông Cảnh trốn lúc nãy, hỏi:

"Tôn giả, vừa rồi ngài qua đó..."

Gã đàn ông âm trầm mặt dửng dưng, mắt chỉ nhìn tòa đài đá phía trước nói giọng nhạt nhẽo: *"Giải quyết xong rồi."*

Kẻ bên cạnh hiển nhiên ngày thường rất kính sợ người đàn ông mà hắn gọi là tôn giả này, liền không hỏi thêm nữa chỉ dịch tránh sang một bên để gã tiến lên trước. Gã đàn ông âm trầm đi tới trước đám người, đứng ngay cạnh Lưu Thừa Linh liếc mắt nhìn lên đài đá. Chỉ thấy lúc này máu trong sông tựa hồ bị một nguồn sức mạnh kỳ dị ép cho không ngừng rút lui, sau cùng chạy ngược lên trên, men theo các rãnh máu trên thềm đá chảy về và hội tụ dần tại chỗ cái áo quan màu đen trên thềm cao nhất của đài đá. Mùi máu tanh vẫn vút trong không khí đã giảm đi rất nhiều, mọi người trông thấy cảnh tượng kỳ dị như vậy, sắc mặt ai cũng tỏ ra cô quái, trong đám người cũng có nhiều kẻ trông nhiều hiểu rộng, nhưng tình cảnh như thế này vẫn là lần đầu tiên được chứng kiến.

Mất thấy tất cả máu tươi đều đã bị ép tới chỗ quan tài màu đen khiến cho bên ngoài cái quan tài vốn màu đen kịt đột nhiên hiện ra một mảng lớn đỏ rực, đứng bên cạnh Lưu Thừa Linh, gã đàn ông âm trầm khê gật đầu, trong mắt lộ vẻ hài lòng, đồng thời ánh mắt nhìn vào những tượng binh lính đứng mảnh trên thềm đá tầng một và tầng hai.

Ông lão Lưu Thừa Linh bước tới một bước, khê vỗ vào mai Thần Quy, con rùa đen tức thì dừng bước không bò tới trước nữa mà rừ rừ rừ xoay người lại. Lưu Thừa Linh lấy từ cái bọc bên hông ra một cây dược thảo đưa tới miệng của Thần Quy. Con rùa đen ngoạm lấy rồi cuốn hết vào trong miệng bắt đầu gặm nhấm một cách chậm rãi. Cây dược thảo này vừa lấy ra đã tỏa mùi thuốc thơm, xem ra tuyệt không phải là cây cỏ bình thường mà một loại linh thảo nào đó có thể dùng để luyện đan.

Có thể do vừa rồi phá huyết trận lập được công lao mà ánh mắt nhìn Lưu Thừa Linh của gã đàn ông âm trầm đã dịu đi khá nhiều, gã không lập tức truy vấn ông lão mà để ông ta cho con rùa ăn xong, mới nói với Lưu Thừa Linh: *"Những tượng binh lính này có vấn đề gì không?"*

Lưu Thừa Linh ngoái lại quan sát cẩn thận một hồi, chần chừ giây lát rồi cười khê: *"Đó không tính vào trận thế phong thủy, tiểu lão thật không biết nữa."*

Gã đàn ông âm trầm chuyển hướng nhìn tới con rùa đen to lớn, chăm chú với hình vẽ trên mai con rùa một hồi, hỏi: *"Hình vẽ trên lưng con rùa đen này có vẻ khá thần diệu, có lai lịch gì không thể?"*

Trái tim Lưu Thừa Linh đập mạnh, cúi gầm mặt, giả bộ nhìn lên mai rùa, mặt thoáng tỏ ra khác lạ nhưng sau đó nhanh chóng khôi phục lại như thường, đáp: *"Đây là Thần Quy, chính là linh vật tổ truyền của bản môn, sinh ra đã như vậy rồi."*

Gã đàn ông âm trầm im lặng giây lát, khê gật đầu nói: *"Được, ta nói là giữ lời, người có thể lui ra sau."*

Lưu Thừa Linh mừng rỡ rồi rít gập đầu, vừa gập vừa khom người lùi lại phía sau. Trong đám người có kẻ tỏ ra khinh bỉ, nhưng không ai ngăn cản, con Thần Quy nằm trên mặt đất thấy Lưu Thừa Linh đi ra, bốn chân cũng hươ lên bò theo ông lão.

Trên thềm đá, dòng sông máu đã rút hết, lộ ra một con đường thông thẳng lên trên tòa đài, tới tận chỗ cái quan tài màu đen ở trên cao, hai bên thềm đá đều là những tượng binh lính cao lớn. Gã đàn ông âm trầm tuy nhìn những tượng binh lính này về ngàn ngừ nhưng hình như có mệnh lệnh nào đó so với những nguy hiểm ẩn chứa ở đây còn cấp bách hơn nhiều, cho nên cũng chẳng quan được lắm thứ, lập tức khoát tay, dưới sự chỉ huy của gã khá nhiều người bắt đầu đi lên trên thềm đá.

Đúng lúc bọn họ đi lên tầng thềm đá thứ nhất, đột nhiên tất cả mọi người đều nghe thấy ở đâu đó chọt vang lên một âm thanh không lớn lắm nhưng rất rõ rệt:

"Cạch!"

Thân hình gã đàn ông âm trầm dừng lại, nhanh chóng xoay người quan sát, chỉ thấy các thuộc hạ bên cạnh cũng có phản ứng y như vậy, mặt ai cũng tỏ ra hoài nghi, còn bên dưới thềm đá chỉ có duy nhất một mình Lưu Thừa Linh là không bước lên thềm, đang nửa đứng nửa cúi lấy ra một cây thảo dược nữa cho con rùa đen to lớn kia ăn, lúc này cũng đang nhìn lại về ù ụ cạc cạc.

Tựa hồ không hề có gì khác lạ, gã đàn ông âm trầm im lặng giây lát rồi lại xoay người bước tiếp, lần này mọi người xung quanh bất giác đều như nín thở, ngoài trừ những tiếng bước chân khe khẽ thì không có âm thanh nào khác phát ra. Lúc đi qua những tượng binh lính trầm lặng hai bên thềm đá, nhìn rõ những bộ mặt như hung thần ác sát cùng cặp mắt tròn tròn giận dữ của những bức tượng, tựa hồ đang tỏa ra một luồng sát khí làm liệt khiến trong lòng người ta cảm thấy không thoải mái lắm.

Lại đi thêm mấy bước nữa, gã đàn ông âm trầm đi đầu đã bước lên tới tầng thềm đá thứ hai, đồng thời cũng đã thấy bốn bức tượng tướng quân. Cũng chính lúc ấy, đột nhiên lại có tiếng *"cạch cạch"* vang lên, lần này nghe không phiêu diêu như lần trước mà là được truyền tới từ thềm đá phía trên xuống một cách cực kỳ rõ ràng. Gã đàn ông âm trầm thỉnh thoảng nhìn lên, chỉ thấy cái quan tài đá màu đen trên tầng cao nhất giống như được thứ gì đó kích thích, đột nhiên bốc lên một luồng khói đen nhàn nhạt, đồng thời nắp quan tài vốn che đây cẩn thận lại đang bắt đầu rung động, cái tiếng *"cạch cạch"* kia chính là từ nắp áo quan phát ra.

Một bầu không khí cực kỳ hung ác bạo ngược thỉnh thoảng từ trong quan tài trên đó tỏa ra, gã đàn ông âm trầm sắc mặt đại biến, quát lớn về phía sau:

"Mau lui lại!"

"Ừnh!"

Cùng lúc với tiếng quát của gã, chiếc quan tài tại tầng thềm đá bên trên đột ngột phát ra tiếng nổ lớn, nắp áo quan không lồ đen kịt thỉnh thoảng bị chấn bay ra ngoài, khói đen cuộn cuộn từ quan tài bốc lên mãnh liệt, nháy mắt đã bao phủ hoàn toàn tầng cao nhất của tòa đài, tiếp đó một cặp mắt đỏ khé như máu to lớn đầy hung hăng xuất hiện trong làn khói đen. Kèm theo sự xuất hiện của cặp mắt hung dữ, là một tiếng gầm thét chói tai ồ ồ.

Tiếng gầm sắc nhọn chói tai, như sóng cồn cuộn tới, gã đàn ông âm trầm cảm giác hai tai đau buốt, trong lòng còn đang kinh hãi không biết rốt cuộc là dạng yêu vật gì, thì bên cạnh đột nhiên có người la toáng lên: *"Binh lính, tượng binh lính sống lại rồi!"*

Trái tim gã như chìm ngấm, xoay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy dày đặc các tượng binh lính vốn trong trạng thái cứng ngắc đột nhiên ào ào cục cựa, như được âm linh nhập xác, từng tên từng tên mở bừng cặp mắt sát khí đằng đằng, giây lát sau gần như tất cả tượng binh lính đều phát ra những tiếng gào quái dị như yêu thú, sau đó lóp lóp vung vũ khí gươm đao xông tới. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Tình thế lập tức rơi vào cảnh vô cùng hỗn loạn, trong nhất thời tiếng quát tháo la hét không ngừng vang lên, nháy mắt đã có mấy người uống mạng, nhưng toán người của gã đàn ông âm trầm tuyệt không hèn, đều là những kẻ tâm trí đạo hạnh rất khá, sau khi tổn thất mấy người liền thoát khỏi trạng thái kinh hãi ban đầu, tất cả tề xuất pháp bảo chống lại đám tượng binh lính, tranh đấu kịch liệt trên thềm đá, miễn cưỡng có thể ổn định được thế trận.

Trong đó đặc biệt là gã đàn ông âm trầm có đạo hạnh cao nhất, đứng trước hấn mọi người tung hoành cây búa ngắn, ánh vàng rực rỡ bay múa, những tượng binh lính tuy không sợ chết nhưng không có tên nào áp sát được tới gần gã, chỉ cần vừa xấp lại quảng hào quang màu vàng liền bị cây búa bổ toác ra ngay, hóa thành một đồng đồng nát đất vụn đỏ vật xuống thềm. Dưới sự chỉ huy của gã đàn ông âm trầm, cả toán người bắt đầu vẫn hồi lại được thế kém lúc trước.

Bên trên đài đá, cặp mắt đỏ khé to bự đó nhanh chóng nhìn trừng trừng vào gã đàn ông âm trầm đang đứng trước nhất, dường như nó gầm lên một tiếng, từ trong khói đen cuộn cuộn đột nhiên chấn động kịch liệt, một vuốt xương to lớn bằng nửa người thường và trắng nõn phá không chụp thẳng tới gã.

Gã đàn ông âm trầm tuy đại triển thần uy, nhưng ít nhất cũng phải dành tới năm phần chú ý tới chỗ quan tài đen kịt bên trên, mắt thấy cái vuốt xương không lồ đột nhiên xuất hiện uy lực kinh người, liền không dám chọi cứng, tung người tránh qua. Nhưng thế tới của vuốt xương không hề dừng lại, trực tiếp vỗ thẳng về phía sau của gã đàn ông âm trầm, có một người không kịp phòng, bị vuốt xương to lớn tóm gọn tại trận. Cái vuốt xương to đùng trắng nõn đó lập tức lôi người đó trở về kèm theo tiếng la thảm thiết, chỉ giây lát sau đã nghe thấy trong quảng khói đen vọng ra những tiếng gầm gào thể thảm, máu tươi văng tung tóe.

Gã đàn ông âm trầm vừa kinh hãi vừa giận dữ, chợt thấy khói đen cuộn cuộn, trong nháy mắt cái vuốt xương trắng nõn lại hiện ra, gã tròn tròn hai mắt thỉnh thoảng gầm lên một tiếng: *"Chạy!"*

Nói đoạn tung người lên, lần này dùng toàn lực tề xuất cây búa pháp bảo, cứng cỏi đập thẳng vào vuốt xương đó. Những người phía sau nghe thấy tiếng

gã quát liền lóp lóp lui xuống thêm dưới, có điều tượng binh lính quá nhiều, cứ bám lấy đánh riết khiến cho lần lui gấp này nháy mắt lại chết mất mấy người. Còn ở giữa chừng không, cây búa vàng cùng vuốt xương khổng lồ đã va chạm đánh đùng một tiếng, gã đàn ông âm trầm chỉ cảm thấy cả người chấn động mãnh liệt, từ trên không rớt thẳng xuống đất, cây búa vàng bắn ngược trở lại. Sau khi gắng gượng giữ vững thân hình gã liền cảm thấy vết thương bất ngờ trong trận đánh với Vương Tông Cảnh ngoài hành lang lại bị luồng sức mạnh ghê gớm này chấn động, lồng ngực tức nghẹn.

Bất quá cái vuốt xương ở bên trên sau trận va chạm kịch liệt, cũng bị đánh văng trở về, có thể thấy đạo hạnh của gã đàn ông âm trầm quả thực rất lợi hại, tuyệt không giống như hạng tầm thường. Có điều lần này yêu vật trong quan tài đen có vẻ càng lúc càng giận dữ, cặp mắt to đùng đỏ khé càng thêm hung tợn, giây lát sau trong làn khói đen đột nhiên phát ra một tiếng rống thê lương, tiếng rống vang dội kéo dài từ đại sảnh mãnh liệt tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, chẳng bao lâu sau đám người đang lui dần đột nhiên nghe thấy những tiếng bước chân âm âm kinh người, từ tất cả các con đường sau các khung cửa đá xung quanh sảnh đồng loạt vọng ra.

Như thiên binh vạn mã đột nhiên xuất hiện, như nước lũ sóng triều cuộn cuộn dâng lên, tiếng gào rú kinh khủng vang vọng như từ nơi sâu thẳm của địa ngục, dường như khắp trời khắp đất đều là những ác ma âm linh, nhất thời tất cả mọi người mặt mũi đều trắng bệch cả ra, không ai ngờ được âm linh quý quái ở nơi này lại lợi hại đến thế.

Đang lúc kinh hoàng, những tượng binh lính ở bên trên thêm đá phía trước lại đánh tới, lần này gã đàn ông âm trầm còn phát hiện bốn tên tướng xung phong phía trước càng mạnh mẽ hơn, chính là bốn bức tượng tướng quân ở thêm đá tầng hai. Vừa giao thủ, gã đàn ông âm trầm lập tức cảm nhận được sự ghê gớm của bốn tên tướng này, so với đám binh lính hung hãn không sợ chết kia phải hơn gấp mấy lần. Dưới sức vây công của bốn tên tướng, gã liền bị áp đảo, còn những người khác cũng bị đoàn quân bao vây, trong khi từ tiếng gào rú kinh khiếp cùng những tiếng bước chân binh bạch dần dập từ bốn phương tám hướng vọng lại càng lúc càng gần.

Đúng lúc đó, từ một khung cửa đá chợt xuất hiện bóng người, từ đó nhảy vù ra ba tên hai lớn một nhỏ, theo ngay phía sau bọn chúng còn có một con chó vàng to đùng và một con khỉ lông xám, chính là bọn Vương Tông Cảnh. Chỉ thấy bọn nó lúc này mặt mũi kinh khiếp, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại con đường phía sau khung cửa đá như có thứ gì đó đang đuổi theo bọn nó vậy. Cho tới khi nhảy vào trong đại sảnh, thấy tình huống trong này cũng cực kỳ nguy hiểm, Vương Tông Cảnh không khỏi từng người đẩy về nẻo khác.

Ngược lại Tiểu Đình đầu óc đơn giản, nhanh chóng dẫn Đại Hoàng Tiểu Hôi chạy thẳng vào trong sảnh, vừa chạy vừa hô hoán: "*Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, mau chạy đi, đằng sau có rất nhiều xương khô đang đuổi tới kìa!*"

Thấy bọn Vương Tông Cảnh đã đi còn quay lại, trông mặt gã đàn ông âm trầm tức thì như thu nhỏ lại, tới khi nghe thấy tiếng hô hoán của Tiểu Đình, gã liền nghĩ ngay tới một việc, nháy mắt mặt mũi trắng bệch, từ mắt thoáng lộ vẻ tuyệt vọng.

Giống như chiều theo sự tuyệt vọng của gã, sau khi đám Tiểu Đình vội vàng rời khỏi khung cửa đá bất chấp tình thế đánh giết ác liệt trong sảnh, tiếng gào rú trong các ngã đường vọng lại trong nháy mắt bùng lên phô thiên cái địa, tiếp đó dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, từ tất cả các con đường phía sau các khung cửa đá tuôn ra những bộ xương gớm ghiếc ồ ạt như nước lũ, con nào con nấy nhe nanh múa vuốt tạo thành một con sóng triều chết chóc cuốn tới.

Bên trên tòa đài, khói đen cuộn cuộn, lúc này khí thế đã bao trùm tất cả bên trên, che lấp cả trần sảnh, ở tại nơi tối tăm nhất, tiếng gào rú như ác quỷ tru trảng vô cùng vô tận, lại thêm những bộ xương cùng với những tượng binh lính tạo thành cảnh tượng như ngày tận thế, khiến người ta cực kỳ tuyệt vọng.

Đám Vương Tông Cảnh chạy tới giữa sảnh thì chẳng còn chỗ nào để đi nữa, đành dừng hết lại. Tô Văn Thanh mặt mũi nhợt nhạt, bất giác không khỏi nép sát vào Vương Tông Cảnh, thấy mặt nó cũng tỏ ra cay đắng, nhìn vô số xương khô mà thốt: "*Tô cô nương, không ngờ chúng ta lại chết ở đây.*"

Thân hình Tô Văn Thanh run rẩy, lặng lẽ không đáp, xem ra cũng đã chấp nhận số mạng. Vương Tông Cảnh trong lòng thê thảm, nhưng lúc này cũng chẳng biết nên nói gì cho phải, có điều trong lúc ngoái đầu, nó chợt sững sờ. Chỉ thấy Tiểu Đình trông mặt mũi cũng đang kinh hoàng, tựa như tình thế trước mắt đã dọa khiếp thẳng thóc, có điều nó không ngất lẩn ra hoặc hò hét phát điên cũng có thể coi là thiên phú dị bẩm khác hẳn người thường rồi. Ngoài ra, Vương Tông Cảnh thấy Đại Hoàng Tiểu Hôi luôn ở sát bên Tiểu Đình lại có vẻ khác lạ. Hai con thú nuôi của Tiểu Đình biết rõ mình trong tuyệt cảnh mà đều không hề tỏ ra căng thẳng chút nào. Đại Hoàng ghé sát thân tới cạnh Tiểu Đình, cọ cọ mấy lượt ra hiệu cho Tiểu Đình cười lên lưng nó, còn con khỉ xám Tiểu Hôi lại ngồi ngay cạnh Đại Hoàng, nhìn từng lớp xương khô đang gào rú đánh giết xông tới, đưa tay ra gãi gãi đầu rồi nhếch miệng kêu chẹp chẹp mấy lần.

Tiếng kêu vừa giống như thăm thì, vừa như than phiền, con khỉ lông xám nhìn cục diện đầy vẻ khinh thường. Tiếp đó, đúng vào lúc ấy, Vương Tông Cảnh chợt cảm thấy mắt mình như hoa lên, hình như vừa nhìn thấy trên mặt của Tiểu Hôi lóe lên một tia sáng màu vàng sẫm như điện chớp, mà tia sáng ấy thỉnh thoảng lại được tỏa ra từ một vết rất nhỏ trên trán của Tiểu Hôi.

Có điều khi ấy, Tiểu Hôi đột nhiên như cảm giác được điều gì, cái đầu chợt xoay sang một bên, nhìn về phía khung cửa đá lớn nhất ngay chính giữa sảnh, về mặt thoáng tỏ ra mừng rỡ, tiếp đó đạo hào quang màu vàng sẫm đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Xương khô gào rú, quỷ thét điên cuồng, cảnh tượng như địa ngục đáng sợ và ghê tởm. Đứng vào khoảnh khắc tất cả mọi người đều đã chìm trong tuyệt vọng, thỉnh thoảng lại phát sinh dị biến. Từ sâu trong con đường dẫn tới khung cửa đá lớn nhất ấy, đột nhiên vang lên một tiếng ngân trong trẻo.

Như tiếng nhạc từ trong bóng đêm chợt phát ra, tựa như tia nắng chiếu vào nơi tối tăm nhất.

Từng người một, trong giây phút ấy, đều không khỏi ngoái đầu nhìn lại.

Tiếng ngân vẫn vút như bay lượn, từ một nơi xa xôi phá không mà tới, mặc dù còn chưa phát xuất hết khí thế nhưng đã như sấm rền sét giật, kiếm ý bùng bùng, mãnh mẽ không gì chống nổi. Chỉ trong khoảnh khắc, tiếng ngân đã như bão táp lấp đầy hết tai của tất cả mọi người, ở khung cửa đá lớn nhất, vách đá cứng rắn đồng thời bắt đầu xuất hiện vô số vết nứt, tựa hồ như kiếm ý cường liệt vô địch đã bắt đầu tàn phá.

Một tia hào quang màu lam trong trẻo từ sâu thẳm trong bóng tối thỉnh linh bùng lên, nhanh chóng hóa lớn, kèm theo tiếng gió rít điên cuồng mãnh liệt, nháy mắt đã hóa thành một luồng sáng khổng lồ màu lam từ sau khung cửa đá lớn nhất ấy bắn ra, xông thẳng về phía trước khí thế không sao cản nổi, tất cả những xương khô cản đường nháy mắt đều hóa thành tro bụi, vô số tiếng gào rú đều bị nuốt chửng, như thiên thần giáng trần, như sóng cồn cuộn phá, ầm ầm xông tới quét sạch tất cả.

Trên đài đá, sâu trong làn khói đen, quý vật thần bí kia phát ra một tiếng gầm cuồng nộ, tựa hồ đang nổi trận lôi đình đối với sự khiêu khích xuất hiện bất ngờ này. Thế nhưng ánh hào quang màu lam bùng bùng xông tới vẫn không hề kiêng dè gì hết, ngạo mạn quét sạch tất cả, tạo ra trong sảnh một con đường ngập đầy những xương cốt bị phá nát khiến người nhìn kinh hồn táng đảm. Từ con đường sau cửa đá, hào quang càng vượng, tới mức xanh ngắt tựa như nước, đồng thời kiếm ý ừn ừ tựa núi khiến cả tòa sảnh đều dường như run rẩy khiến người ta đầu vầng mắt hoa.

Từ sâu trong hào quang, ánh kiếm chớp động, đột nhiên lại tách ra nguyên vẹn bảy đạo kiếm quang màu lam, bắn đi bảy hướng khác nhau, giống y như luồng hào quang lúc trước, vô số xương khô vừa rồi còn ngênh ngang hung tợn lúc này liền biến thành yếu ớt như sâu kiến, kiếm khí màu lam quét tới đâu, tất cả xương cốt cùng cả những tượng binh tướng hung hãn đều tan nát bằng hết tới đó, chỉ trong nháy, đại sảnh vốn đầy khói đen cuộn cuộn nháy mắt đã bị phá thành bảy đường thẳng ngập xương trắng, vô số quý vật âm linh tan thành tro bụi. Chỉ trong khoảng thời gian chớp mắt ấy, đám quý quái xương khô trong đại sảnh bị tiêu diệt hết hơn bảy tám phần, khiến người nhìn run sợ.

Trên đài đá, sâu trong làn khói đen, cặp mắt lớn đỏ khé thỉnh linh trợn trừng, khí bạo ngược tuôn ra ào ạt, tiếp đó một tiếng quý tru vô cùng thê thảm và kinh tởm vang lên, giống như đã bị chọc giận hoàn toàn. Tất cả khói đen đều như sóng triều điên cuồng xông lại luồng hào quang màu lam, nháy mắt không gian xung quanh khung cửa đá đã tối đen như mực.

Tiếng quý gào nghiêng trời lệch đất xông tới, bên trong khói đen, cái vuốt xương to dùng trắng nhon thoáng ần thoáng hiện, bay tới mang theo sát khí vô cùng.

Đúng lúc ấy, từ sâu trong hào quang màu lam trong trẻo như nước ấy, một tia kiếm quang màu lam nhạt chớp động, một bóng người chậm rãi bước ra.

Áo trắng như tuyết, dung nhan lạnh lùng, trong vô số ánh hào quang màu lam, một nữ tử cực kỳ xinh đẹp tay cầm thần kiếm Thiên Gia, chậm chậm bước ra từ phía bóng tối u ám.

Khoảnh khắc ấy, dường như tất cả mọi người đều nín thở.

Khoảnh khắc ấy, dường như tất cả hào quang trên thế gian đều ngưng đọng lại trên người nàng.

Giống như bông u tuyết đẹp nhất trong đêm, giống như đoá bách hợp nở tràn bóng tối, nàng tới một mình, tà áo khẽ bay, vượt hết thăng trầm thế gian, không lời nào tả xiết.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Thần kiếm

Trong đại sảnh, tựa hồ tất cả mọi người đều sửng sờ khi nữ tử áo trắng xuất hiện, chỉ có Tiểu Đình ở cạnh Vương Tông Cảnh đang cười trên lưng Đại Hoàng lại đột nhiên hứng chí nhảy tung lên, mặt mũi tươi cười, ngọc miệng định hô hoán gì đó. Có điều đúng lúc ấy, yêu vật bên trong quảng khói đen trên đài đá đột nhiên rống lên một tiếng chói tai, khói đen cuộn cuộn, một cái vuốt xương trắng nhon rạch không gian chụp về phía nữ tử, ngang nhiên lấn áp tất cả mọi âm thanh.

Có điều nữ tử áo trắng vẫn cảm giác được, cặp mắt trong trẻo chuyển động như có thần giao cách cảm liếc mắt nhìn về phía Tiểu Đình. Thấy Tiểu Đình đang hoa tay múa chân nhảy nhót hô hoán, vẻ mặt lạnh lùng của nữ tử áo trắng tức thì hòa hoãn đi khá nhiều, trong mắt thoáng hiện vẻ dịu dàng, mỉm cười với nó.

Sau đó nàng thu lại nụ cười, chớp mắt nhìn qua luồng khói đen che trời lấp đất ào ào cuộn lại, sắc mặt vụt lạnh. Mắt thấy cái vuốt xương to lớn ần nấp trong quảng khói đen đã phá không bay tới trước mắt mang theo sát khí vô cùng, nữ tử áo trắng không hề sợ hãi và cũng không có ý lui lại, chỉ lạnh lùng đứng yên một chỗ, thanh tiên kiếm màu lam nhạt tái hiện bóng kiếm quang vốn vẫn còn chưa dứt, một tiếng ngân vang lên, nhắm thẳng vào cái vuốt xương khổng lồ chém xuống một nhát.

Khói đen cuộn cuộn như một con hắc long nhe nanh múa vuốt hung tợn vô cùng, thế nhưng khi áp sát tới người nữ tử, tức thì như bị một bức tường kinh khí vô hình cách tuyệt tại khoảng cách mấy thước trước mặt, không cách nào tiến thêm được. Đồng thời, theo nhát chém uy lực cực lớn của thanh tiên kiếm trong tay nữ tử, tiếng cuồng phong gầm rít lại nổi lên, hào quang bạo phát sán thẳng tới, những chỗ đi qua khói đen lập tức bị tiêu biến, nhanh chóng lộ ra một cái vuốt xương cực lớn. Cũng trong lúc đó, thanh tiên kiếm màu lam nhạt đã lướt tới như gió, chém thẳng vào.

Khí thế của cái vuốt xương trắng nhon rất ghê gớm, nhưng chuyển động lại không nhanh mấy, dù cho nó biến ảo ra rất nhiều động tác giữa không trung

nhưng tốc độ của thanh tiên kiếm màu lam nhạt thì lại nhanh không thể tưởng tượng nổi, thế như sét giạt nhảy mắt đã tới nơi, chém thẳng vào vuốt xương trước ánh mắt dõi theo của tất cả mọi người. Chỉ nghe một tiếng nổ vang, thanh tiên kiếm màu lam không biết được làm bằng chất liệu gì mà sắc bén kinh khủng, trực tiếp phá nát lớp xương cứng rắn, chém ngập vào trong.

Yêu vật trên đài đá tức thì phát ra tiếng rống thảm thiết, cả tòa sảnh tựa hồ đều rung chuyển. Thế nhưng dù như vậy cũng không cách nào ngăn được một kiếm ghê gớm đó chặt mất một phần ba đoạn xương của cái vuốt, "*bách*" một tiếng rớt ngay xuống đất tan nát thành bột.

Vương Tông Cảnh nhìn tới đầu vàng mắt hoa, chợt nghe thấy Tô Văn Thanh bên cạnh "*chà*" một tiếng đầy vẻ kinh ngạc, tựa hồ như hưng phấn quá bật kêu thành tiếng: "*Đúng rồi, đúng rồi, tiên kiếm màu lam, áo trắng như tuyết, vị tiên bối này nhất định chính là Lục Tuyết Kỳ trưởng lão trong truyền thuyết của Thanh Vân rồi.*"

Vương Tông Cảnh nghe thấy sững sờ, thầm nghĩ khó trách nữ tử áo trắng này đạo pháp vừa cao mà dung nhan lại tuyệt thế như vậy, chính là mẹ của Tiểu Đình còn gì nữa? Lại ngoái đầu nhìn Tiểu Đình bên đó, quả nhiên thấy nó đột nhiên cười toét, không ngừng vẫy tay với nữ tử áo trắng, xem ra cực kỳ thân thiết. Có điều hiện tại tình thế hiện trường biến đổi trong nháy mắt, đang vào lúc đấu pháp kịch liệt nhất, tạm thời nó cũng chẳng lòng dạ nào để hỏi Tiểu Đình.

Chỉ thấy sau khi Lục Tuyết Kỳ một kiếm đánh trọng thương vuốt xương, càng không chậm trễ nhìn về phía yêu vật trên đài đá, trong mắt lộ ra vẻ ghê tởm, tiếp đó bay người lên không, áo trắng phấp phới như Cửu Thiên Tiên Tử bay qua. Dọc đường bay, khối đen không thể không dạt sang hai bên, kiếm ý càng vượng, ánh hào quang màu lam ập ập như núi, thuận theo thanh tiên kiếm trong tay nàng tỏa rộng ra, dưới ánh sáng đủ mọi sắc thái, chém thẳng một kiếm về phía đài đá.

Đài đá còn cách chỗ Lục Tuyết Kỳ đứng một đoạn, nhưng lúc này dường như chỉ chớp mắt đã tới ngay trước mặt, trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, kể từ lúc Lục Tuyết Kỳ xuất hiện, con yêu vốn thao túng tất cả chiếm hết thượng phong thoáng chốc phải ăn quả đắng khiến nó cực kỳ giận dữ. Mắt thấy một kiếm này chém xuống, nó không khỏi ngơ ngác đầu hủ dài, cặp mắt lớn đỏ khé tròn tròn như muốn nhỏ máu, một luồng sức mạnh cực lớn nhảy mắt ngưng tụ, tất cả khối đen đều cuộn ngược trở lại kết thành một cái đầu lâu đen sì cực lớn ngay trước thềm đá, trong hốc mắt của đầu lâu lại chính là cặp mắt đỏ khé ấy, vừa ngưng thành đã không hề có ý chần chừ, trực tiếp xông lên đón lấy kiếm quang màu lam nhạt đang chém tới.

Hai luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ ấy, trước ánh mắt của tất cả mọi người, một lần nữa cứng chạm cứng không hề hoa mỹ, vào đúng khoảnh khắc đó, ở chính giữa trung tâm của khối đen và ánh sáng sắc lam đột nhiên nứt ra một vạch hào quang màu trắng chói chang, tất cả chỉ cảm thấy mắt đau nhức không sao nhìn thẳng vào đạo hào quang ấy được, sau đó chỉ nghe thấy vô số những tiếng nứt vỡ, tiếng gào thét, tiếng rít sắc nhọn tất cả trộn lẫn vào với nhau như có một cơn mưa cuồng loạn cực lớn ầm ầm đổ xuống.

Thân hình Lục Tuyết Kỳ chấn động, áo trắng tung bay, thân kiếm Thiên Gia chém về phía trước còn người bay ngược lại sau hơn một trượng, đồng thời cặp mày chau lại tựa như cảm thấy hơi kinh ngạc về yêu vật phía sau quảng khối đen. Còn ở bên dưới, tình cảnh chỗ tòa đài lại thêm thảm hơn nhiều. Tuy ngang nhiên chống lại được khí thế vô địch của thân kiếm Thiên Gia, ép Lục Tuyết Kỳ phải lùi lại phía sau, nhưng không chỉ cái đầu lâu được khối đen ngưng tụ lại của yêu vật trên đài đã bị kiếm khí hủy diệt trong nháy mắt, mà uy lực còn dư của kiếm ý vẫn quét tới tận chỗ cao nhất của đài đá xóa sạch toàn bộ khối đen còn sót lại, cả mặt thềm đá cũng bị nứt toác khắp nơi, có thể thấy uy thế của một kiếm này quả thực kinh khủng.

Khối đen đã tan hết, yêu vật từ đầu tới giờ luôn ẩn mình trong khối đen rốt cục cũng lộ mặt thật ra trước mắt mọi người. Chỉ thấy bên trên cái quan tài đen sì khổng lồ có một con quỷ xương trắng hầu nằm bên trên, cái đầu lâu xương khô nứt rạn trông giống như đầu rắn chiếm hết cả nửa người, phần thân còn lại mọc ra bốn cái chân và một cái đuôi xương khá dài như ngọn roi ở phía sau, bộ dạng cổ quái hãi hùng, vô cùng hung tợn, cặp mắt đỏ lòe như máu tươi đang nhìn trừng trừng nữ tử áo trắng ngự không lơ lửng phía trước, miệng phát ra những tiếng gầm thét chói rầy.

Có điều thần tình của Lục Tuyết Kỳ lúc này thoáng tỏ ra khác lạ, chăm chú nhìn bộ dạng của con quái vật như nhớ ra điều gì, bật la lên thất thanh vẻ khó tin: "*Bạch cốt yêu xà? Thú Thần...*" Nhưng chỉ giây lát, sau khi chăm chú quan sát yêu vật một hồi, nàng lại lắc đầu thờ phào một hơi, sắc mặt vụt trở lại lạnh lùng, vẻ kinh tởm đối với yêu vật càng thêm cường liệt.

Thần kiếm Thiên Gia lại một lần nữa bay lên tỏa lam quang vạn trượng như chiếu hết toàn bộ các góc ngách của tòa sảnh khiến người ta đầu vàng mắt hoa, không khỏi ngơ ngác đầu nhìn lên.

Bên trên đài đá, Bạch cốt xà yêu tựa như cảm giác được nguy hiểm, ngẩng đầu nhìn lên trời gào thét điên cuồng, chợt vặn ngược cái đầu rắn to lớn lại, chui ngay vào trong quan tài màu đen, giây lát sau lại chui ra, mọi người liền thấy trước mắt sáng lòa, đạo hào quang màu lục biếc từ trong áo quan bốc lên, thì ra lại đang phát ra từ cái miệng lớn của con Bạch cốt xà yêu.

Nhìn kỹ lại, thì miệng con Bạch cốt xà yêu đang ngoạm một khối kỳ thạch màu lục biếc, kích thước to như cái thớt, có nhiều góc cạnh, từ trong ra ngoài đều phát ra hào quang màu lục lấp lánh, trông là biết đó là một kiện kỳ bảo khác hẳn vật phàm. Khi khối kỳ thạch màu lục bị xà yêu tha ra khỏi áo quan, lập tức sinh ra dị biến, cặp mắt to lớn của con Bạch cốt xà yêu vốn đỏ khé, ánh đỏ đột nhiên tắt ngấm, sau khi lập lòe mấy lượt thì trong hốc mắt bùng lên hai ngọn lửa màu lục trông đầy quỷ dị và đáng sợ. Còn đám xương khô vốn đã bị thần uy của Thiên Gia đánh cho thương vong nặng nề, khi Bạch cốt xà yêu với Lục Tuyết Kỳ phát sinh chiến đấu kịch liệt thì vẫn đứng trơ ra tại chỗ, lúc này thỉnh thoảng đồng loạt cử động, trong hốc mắt cũng bùng lên hai ngọn lửa màu lục giống y hệt, miệng phát ra những tiếng tru gào hãi hùng, một lần nữa ào ào xông lên, chỉ cần thấy xung quanh kẻ nào còn thân thể máu thịt là bắt chập tất cả nhào tới đánh giết.

Chỉ trong thoáng chốc, tất cả mọi người trong sảnh một lần nữa lại rơi vào vòng vây của vô số quỷ vật chết chóc, tiếng la thảm liên tiếp phát ra, thủ hạ của gã đàn ông âm trầm lại mất thêm mấy người. Liên tiếp đánh giết mấy lần, nguyên cả đám người cùng gã đi vào hiện tại gần như chẳng còn lại mấy, khiến cho gã đàn ông âm trầm cũng không khống chế nổi bản thân, mặt mũi biến sắc. Còn ở một bên, đám Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh và Tiểu Đình hiện tại cũng bị đám xương khô vây kín.

Ở lưng chừng không, Lục Tuyết Kỳ nhìn xuống dưới sảnh một lượt, sắc mặt khẽ biến, lại thấy con Bạch cốt xà yêu từ khi ngậm khối kỳ thạch đó thì yêu

lực toàn thân cực thịnh, so với lúc trước thì chỉ có hơn chứ không kém, hiện tại đang cực kỳ hưng hăng hướng lên không trung gào thét giận dữ, đồng thời ngoài ngọn lửa màu lục trong hốc mắt ra, toàn thân xả yêu đều bắt đầu tỏa ra màu lục nhạt, giống như được một loại sức mạnh kỳ dị nào đó đổ đầy vào trong xương.

Sắc mặt của Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo, mắt nhìn yêu vật, nàng chợt cười lạnh, thần kiếm Thiên Gia thỉnh linh dừng ngay giữa không gian tỏa ánh lam quang lấp lánh rồi bay ngược về trong bàn tay nỏ nà của nàng.

Tiếp đó, nàng tựa như hít sâu vào một hơi, tất cả những ồn ào tạp nham trong sảnh đột nhiên trong khoảnh khắc ấy đều câm bặt, một sự run rẩy vô hình chợt lướt qua trái tim của tất cả mọi người, ngay cả những quý vật xương khô đầy điên cuồng cũng như bị đông cứng trong giây lát.

Toàn bộ hào quang màu lam đột nhiên biến mất hết, như một con rồng khổng lồ hút nước, tụ lại toàn bộ vào trên lưỡi kiếm Thiên Gia.

Nữ tử áo trắng tuyết mỹ ấy, vẻ mặt như sương, tà áo phấp phới, thỉnh linh quát lên một tiếng trong trẻo, kiếm quang đại thịnh. Chợt thấy tay nàng bắt kiếm quyết, chân đột nhiên đạp thất tinh, liên tục bảy bước ngay giữa chũng không, Thiên Gia khí thế ngạo nghễ thỉnh linh trở lên trời, khoảnh khắc ấy, trên thế gian không còn bất kỳ một âm thanh nào khác, dường như chỉ còn lại những tiếng niệm chú cổ xưa như của thần phật thời viễn cổ:

Cửu thiên huyền sát, hóa vi thần lôi.

Hoàng hoàng thiên uy, dĩ kiếm dẫn chi!

Vương Tông Cảnh đứng dưới sảnh, không biết vì sao trái tim trong lồng ngực đột nhiên đập nhanh khôn tả, đồng thời nó chợt cảm thấy cánh tay bên này bị nắm chặt, thì ra Tô Văn Thanh ở bên cạnh trong lúc vô ý đã nắm lấy tay nó, la lên thất thanh: *"Đó là... đó chính là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết! A... không đúng,"* giống như vừa nhớ ra điều gì, Tô Văn Thanh biến hẳn sắc mặt, giọng nói đầy vẻ khó tin: *"Không đúng, ở đây rõ ràng là sâu trong lòng đất, không thấy trời cao, làm sao, làm sao dẫn được sấm sét từ cửu thiên, làm sao thì triển được chân pháp vô thượng này..."*

Ở giữa chũng không, Lục Tuyết Kỳ nâng kiếm trở lên trời, sắc mặt lạnh lùng, một luồng hào quang màu lam nhạt ẩn trên lưỡi thanh thần kiếm Thiên Gia, tuy chưa phát mà ai cũng cảm thấy trong khoảnh khắc bất thỉnh linh đó đã ngầm chứa đựng một nguồn sức mạnh kinh tâm động phách. Lúc ấy, cả đại sảnh lặng ngắt như tờ, tựa hồ như chưa từng phát sinh bất cứ thứ gì, thế nhưng, cái cảm giác run rẩy trước loại sức mạnh ghê gớm ấy thì càng lúc càng mãnh liệt.

Đột nhiên, tất cả mọi người cảm thấy thân thể mình bị lay động, trong giây lát, trên đỉnh đầu của mọi người, những vụn đá nhỏ bắt đầu rơi xuống là tả, một khe nứt nhỏ đột nhiên xuất hiện ngay trên trần đá vốn dày cứng vô cùng ấy. Xa xôi như từ trong cõi u minh, xa xôi như từ chín tầng mây, thỉnh linh nổi lên một tiếng sấm động, tiếng sấm xa xôi ấy lại như xuất hiện trong lòng tất cả mọi người, khiến hết thảy đều không tự chủ được run lên bần bật.

Một âm thanh cực lớn, hùng tráng, mãnh liệt, ào ạt từ đỉnh đầu mọi người vọng xuống ầm ầm, toàn bộ tòa sảnh bao gồm cả nền đất và vách đá xung quanh đột nhiên chấn động kịch liệt như đất lở núi tan, các khe nứt nhanh chóng toác lớn lộ ra khoảng không đen ngòm, đồng thời lơ mơ có thể thấy được những tia điện màu lam xẹt khắp nơi phát ra những tiếng rẹt rẹt rợn người.

Giây lát sau, vô số những tia điện sáng lòa từ các kẽ nứt tỏa ra hào quang chói lọi khiến người ta không thể nhìn thẳng, một nguồn sức mạnh khổng lồ hùng dũng kinh người thỉnh linh từ trên trời truyền xuống, là một cột sáng cực lớn được hình thành từ các tia sấm sét, phá hủy tất cả thứ gì nó gặp trên đường, đem toàn bộ phần trần đá bên trên của tòa đại sảnh vốn vùi sâu trong lòng đất đó hủy diệt sạch không.

Tất cả mọi người nhìn cảnh ấy đều không thờ nổi, thấy ánh trắng trong trẻo và lạnh lùng rọi tới nơi mà suốt vô số năm tháng chưa từng được rọi tới, thấy trên bầu trời đêm có một xoáy lốc khổng lồ đang chuyển động, chớp giạt ầm ầm, cuồng phong lâm liệt, gió quện mây tàn, tất cả hào quang điên cuồng mà run rẩy ấy dưới sức dẫn của chân pháp vô thượng, cuối cùng tập trung vào cơ thể của nữ tử áo trắng đang lơ lửng giữa trời.

Cửu thiên lôi đình, hoàng hoàng thiên uy, thần lực khai thiên lập địa phá thủng cả tầng đất đá, tụ tập ngưng đọng lại trên lưỡi kiếm Thiên Gia.

Khoảnh khắc ấy, Thiên Gia rực rỡ vô cùng, chói lọi như mặt trời cao vọi, xua tan tất cả những u tối của thế gian, trước dung nhan lạnh lẽo như sương của nữ tử áo trắng, trước cặp mắt trong trẻo mà lấp lánh hào quang của nàng, thỉnh linh chuyển động hóa thành một đạo kiếm quang sáng chói mang sức mạnh vô đối vô địch chém tan hết thảy, bổ thẳng về phía Bạch cốt xà yêu trên đài đá.

Ngoài thành Hà Dương, bên cạnh rừng cây.

Tăng Thụ Thụ cùng với người con gái áo vàng lại một lần nữa triển khai đấu phép vô cùng kịch liệt. Chỉ nghe tiếng gầm giận dữ của Tăng Thụ Thụ phát ra liên tiếp, mưa thanh tiên kiếm Hiên Viên tung hoành đại khai đại hợp, một khi đánh nhau trực diện, đạo hạnh tu hành bấy nhiêu năm của y liền được thi triển ra, tuy lúc đầu chịu không ít thiệt thòi nhưng hiện tại xem ra vẫn còn khí thế ngăm ngăm áp đảo người con gái thần bí kia.

Có điều Từ Mang Nhận trong tay người con gái áo vàng bị mất tỏa hào quang lấp lóe, tuy trông có vẻ như rơi vào hạ phong nhưng vẫn đỡ được tất cả thế công của Tăng Thụ Thụ, mà mỗi lần thừa cơ phản kích đều khiến Tăng Thụ Thụ phải khẩn cấp thu kiếm lại phòng ngự. Đồng thời miệng nàng bật cười liên tục, tiếng cười trong trẻo rất lọt tai, vẻ đẹp mê người từ cặp mắt trong sáng của nàng dường như càng ngày càng rõ, càng ngày càng đẹp, chăm nhìn vào mắt Tăng Thụ Thụ.

Trong lúc bất tri bất giác, động tác của Tăng Thụ Thụ có hơi chậm lại, ánh mắt của y từ lâu đã không rời khỏi cặp mắt của người con gái ấy mà chính y cũng không nhận ra. Có điều đạo hạnh của y quả thực rất cao, tuy bị quấy nhiễu một cách thần bí nhưng pháp độ vẫn rất nghiêm cẩn. Còn Tống Dục và La Uy nấp ở trong rừng quan sát thì đã nhanh chóng đã phát hiện ra sự khác lạ.

"Mắt của nữ nhân này, hình như có yêu pháp cổ quái gì đó?"

Tổng Dục đột nhiên hạ thật nhỏ giọng, nói lầm bầm.

Đúng lúc ấy, hai người đang đánh ác liệt trên không, thành linh sau một cú chạm đòn thật mạnh, ánh tím liền lóe lên bay ra từ trong tay của người con gái che mặt, cũng vào lúc quyết định ấy, cặp mắt của cô ta chợt tỏa ra nhu quang, nhìn Tăng Thụ Thụ cực kỳ dịu dàng. Tăng Thụ Thụ vốn đã phản ứng, đưa Hiên Viên Kiếm cản trước người, có điều trong giây phút ấy, thân hình y đột nhiên run lên một cái, mặt lộ ra vẻ cổ quái, thấy người con gái thần bí đó đang nửa như cười nửa như không, cặp mày khẽ nhú, bộ dạng toàn thân chợt biến thành là loi, tức thì tiên kiếm trong tay cũng chậm hẳn lại, một sơ hở chết người gồm toàn bộ phía trước ngực liền lộ ra ngay dưới ánh Tử Mang Nhận.

Người con gái áo vàng bật cười tươi tắn, giọng cười xen lẫn vẻ tự đắc, nhưng ra tay lại tuyệt không dung tình, lập tức hạ sát thủ chém vào cổ Tăng Thụ Thụ. Mắt thấy một vị được liệt danh trong Ngũ đại trưởng lão của Thanh Vân như Tăng Thụ Thụ sắp đầu một nơi người một nẻo ở chỗ hoang vu, thì y đột nhiên chấn động thân hình, giật mình tỉnh lại từ trong cơn mê, nhưng lúc này Tử Mang Nhận đã tới sát ngay người, có tránh cũng chẳng kịp, y la lớn một tiếng cả người vụt lui lại sau tránh được chỗ hiểm, nhưng không có cách nào né được toàn bộ uy lực của Tử Mang Nhận, cánh tay trái xem ra ắt sẽ bị ánh sáng tím chém rụng xuống rồi. Sắc mặt Tăng Thụ Thụ lạnh ngắt, trợn trừng nhìn luồng sáng màu tím, trên trán gân xanh nổi rần rật như muốn động đậy.

Thế nhưng đúng lúc ấy, một bóng người đột ngột xuất hiện ngay cạnh Tăng Thụ Thụ không một tiếng động, nhanh hơn cả ánh mắt của tất cả mọi người, trong tay không hề có pháp bảo, cứ như vậy tóm lấy Tăng Thụ Thụ kéo lại phía sau, tay còn lại thành linh đưa ra phía trước, trấn trụ đòn lấy Tử Mang Nhận cực kỳ sắc bén và lạnh lẽo, xuyên thẳng vào trong làn hào quang tím ngắt đó co ngón tay búng ra một cái.

"Tinh!"

Một tiếng vang nhẹ phát ra, Tử Mang Nhận tức thì bị chấn động, vụt rời khỏi quỹ đạo bắn tung lên trời. Khi người con gái áo vàng thấy có kẻ thần bí đột nhiên xuất hiện cũng giật mình, lúc này lại thấy Tử Mang Nhận bị người đó dùng tay không đánh văng đi thì càng kinh hãi hơn. Nàng vội vàng vẫy tay, Tử Mang Nhận bị văng đi một quãng liền nhanh chóng bay trở lại trong tay.

Lúc này người đàn ông thần bí kia mới thuận tay vung ra, Tăng Thụ Thụ liền bị hất ném ngược ra phía sau đứng xuống mặt đất. Ban đầu còn kinh hãi, sau đó liền chuyển thành ung dung, nhưng bị cú ném ra đằng sau khiến Tăng Thụ Thụ lập tức thẹn quá hóa giận, ngược mặt lên trời hét toáng lên: *"Ê, người cho ta là cái bao tải hay sao mà muốn ném thì ném..."*

Màn đầu pháp trên không còn chưa dứt, nhưng người đàn ông cứu Tăng Thụ Thụ xong lại quay đầu cười với y, xem ra rất ung dung nhàn nhã. Đưa mắt nhìn qua, dưới ánh trăng, chỉ thấy người đàn ông này tướng mạo rất bình thường, ăn mặc cũng bình thường, thần sắc trên mặt tỏ vẻ ôn hòa cùng nụ cười hiền hậu, có điều hai bên tóc mai thoang thoảng có đốm trắng làm tăng thêm mấy phần tang thương. Cặp mắt của hắn sâu thẳm chan chứa nhân tình như từng vượt qua bao năm tháng thăng trầm, trải hết đủ loại tư vị của đời người, cho tới lúc này hắn đứng ở đây, mới nhìn tuy không có gì nổi bật, nhưng nếu nhìn kỹ lại thấy vô cùng thuần hậu.

Tới khi Tử Mang Nhận bay trở lại, người con gái áo vàng mới nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông thần bí đó dưới ánh trăng, thân hình chấn động mãnh liệt, bật la lên thất thanh: *"Trương Tiểu Phàm, là người!"*

Người đàn ông mỉm cười quay lại, nhìn người con gái đẹp mê hồn mà đạo pháp cao cường này, chăm chú một lát rồi cười đáp: *"Lâu lắm không gặp, chúc mừng Mỹ tâm thuật của cô đã đại thành."*

Dưới đất, Tăng Thụ Thụ liền phản ứng ngay, dậm chân quát lên giận dữ: *"Kim Bình Nhi, yêu nữ người dám ám toán ta, tới đây tới đây, chúng ta đánh thêm ba trăm hiệp nữa!"*

Kim Bình Nhi nhìn lướt qua Tăng Thụ Thụ dưới đất một lượt, bật cười nói: *"Kêu là cái gì, người cũng hay thật đấy, không có vị Phó tông chủ đại nhân này của bọn ta cứu cho, người hiện tại còn dám ngênh ngang chăng?"*

Tăng Thụ Thụ tức đến thất khiếu bốc khói, tiên kiếm Hiên Viên chấn động định xông lên trước, đúng lúc đó ba người tại hiện trường đồng thời cùng cảm giác được, xoay người nhìn lên bầu trời đêm. Chỉ thấy trên cao vờn vờn, trời đêm vốn hoàn toàn tĩnh lặng đột nhiên xuất hiện những tia sấm sét ầm ầm, sau đó mấy đen cuộn cuộn, cuồng phong vụt nổi ầm ầm nhanh chóng tạo thành một xoáy lốc khổng lồ đen kịt sâu thẳm, dựng đứng giữa trời. Lại thấy tiếng sấm sét đùng đoàng, chớp giạt sáng lòa, một nguồn sức mạnh ghê gớm không gì chống lại nổi từ chín tầng mây thành linh lao xuống, hút lấy toàn bộ sấm chớp rồi ngưng tụ thành một cột sáng khổng lồ tỏa hào quang vạn trượng, từ trên trời giáng thẳng xuống mặt đất.

Khánh khắc ấy, cho dù nơi bọn họ đứng là giữa không trung thì vẫn cảm nhận được nguồn sức mạnh đáng sợ đó từ dưới đất truyền lại, cả mặt đất đều như run rẩy, xa xa, ở chỗ ánh sét giáng xuống cát bay đá chạy, đất lở núi tan, vô số tảng đá bị phá nát bùng lên một cuộn bụi cao ngất như con hồng thủy, sau đó ầm ầm lao vào sâu trong lòng đất, ở đó vọng ra một tiếng gầm giận dữ ngao nghê không gì sánh nổi.

Tại hiện trường, Trương Tiểu Phàm nhíu mày không nói, chỉ chăm chú nhìn tia sét. Tăng Thụ Thụ thì mặt mũi kinh ngạc, bật kêu thành tiếng *"úy"*. Chỉ có sắc mặt Kim Bình Nhi đột nhiên biến thành cực kỳ khó coi, nhìn cột hào quang sấm sét mạnh mẽ vô địch ấy, hừ lạnh một tiếng nói nhỏ: *"Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, chà, Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết lại có thể luyện được tới cảnh giới thế này..."*

Nói đoạn, nàng hít sâu vào một hơi, thân hình chợt lạng đi, không nói không rằng bay khỏi. Tới khi Trương Tiểu Phàm và Tăng Thụ Thụ chú ý tới, tuy chỉ giây lát nhưng Kim Bình Nhi đã đi xa lắm rồi. Trương Tiểu Phàm nhìn về phía nàng mà không có phản ứng gì, chỉ chậm chậm hạ xuống mặt đất, Tăng Thụ Thụ cũng đã bước lại bên cạnh, nhìn bóng dáng Kim Bình Nhi nói: *"Sao người không ngăn cô ta lại?"*

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn y, đáp: *"Người mới là trưởng lão của Thanh Vân, sao người không ngăn đi?"*

Tăng Thư Thư tỏ ra khinh khỉnh, hừ một tiếng đáp: "Yêu nữ này vô cùng xảo quyệt, tuy ta không sợ ả, nhưng... thú cùng đường chờ đuổi!"

Trương Tiểu Phàm nhìn y một cái rồi xoay người bước đi, hướng đi lại là hướng chỗ vừa hình thành luồng sét. Tăng Thư Thư vội vàng bước theo mấy bước sánh vai cùng hắn, cười thốt: "Bất quá lần này cũng may có người xuất hiện cứu ta, quả nhiên không hổ là hảo huynh đệ, cũng không uống năm xưa ta đem quyền bí tịch ấy cho người xem."

Trương Tiểu Phàm ngó ra một chút, sau đó "phi" một tiếng, đáp: "Nói lảng nhảng gì thế, quyền đó trả lại cho người từ lâu rồi còn gì."

Tăng Thư Thư liếc mắt nhìn hắn, vẻ mặt đột nhiên từ tiêu sái liền hiện lên những nét bi ối khôn tả, hạ giọng cười nói: "Đừng lừa người, quyền đó chắc chắn là người có xem rồi chứ?"

Trương Tiểu Phàm cũng chẳng thèm quay lại, vừa đi vừa nói: "Chưa từng xem."

Tăng Thư Thư đi tới vịn vai Trương Tiểu Phàm, cười: "Đừng chối, ở đây có hai chúng ta thôi, mau nói thật đi, quyền đó người chắc chắn là xem rồi phải không?"

Trương Tiểu Phàm phui tay hất bàn tay Tăng Thư Thư xuống, nụ cười trên mặt đầy vẻ ôn hòa, nhưng vẫn lắc đầu: "Chưa từng xem."

Mặt Tăng Thư Thư liền tỏ ra bất nhẫn, trợn mắt ngó Trương Tiểu Phàm đầy vẻ cay cú, sau đó vẫn đi theo sát bên cạnh, nói lung tung sang chuyện khác:

"Ê, người chẳng phải suốt ngày trốn trên Đại Trúc Phong nấu cơm nhặt rau hay sao, tự nhiên sao lại chạy xuống núi thế?"

"Ta buồn quá, xuống chơi."

"Ồ... buồn thế tốt lắm... phải rồi, người có biết không, gần đây ta kiếm được không ít đồ chơi hiếm có, người muốn xem không?"

"Không muốn."

"Ê, cái giọng của người kiểu gì vậy, hay là quay về theo tới chỗ ta tùy tiện xem chơi đi."

"Không đi."

"Ta tìm được một con Băng Tinh Bạch Hài phi thường hiếm có đấy, toàn thân nó trắng tinh gần như trong suốt, mà lại là khi cái nữa!"

"..."

"Ta bảo này, đem Tiểu Hôi của người tới ở nhà ta hai ba hôm đi."

"Làm gì?" Trương Tiểu Phàm lần này hơi ngần ra.

Tăng Thư Thư cười hi hi, mặt lộ rõ vẻ đắc ý, đáp: "Băng Tinh Bạch Hài cũng là một loại linh hài dị chủng cực kỳ hiếm thấy, có thể kết hợp với Tiểu Hôi thành một cặp đấy."

"Linh tinh!"

"Ê, ề, người đi chậm chút. Người như người thật chả ra sao, mình thì có vợ rồi, lại sinh cả con cái nữa, vậy mà chẳng thèm quan tâm tới con khi đã theo người bao năm à?"

"... Vừa rồi sao ta không để người chết quách trong tay Kim Bình Nhi cho rồi."

"Sặc, ả muốn giết ta đâu có dễ thế. Tiểu Phàm, ta nói thật đấy, đem Tiểu Hôi cho ta mượn mấy ngày đi, để nó thân cận với Băng Tinh Bạch Hài một tí, sinh ra một Tam Nhân Linh Hài con được không?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mai phục (1+2)

Cột hào quang sấm sét mang thần uy vô địch của đất trời như khai thiên lập địa ập tới, với khí thế không thể chống cự giáng thẳng lên đài đá, bao bọc hoàn toàn Bạch cốt xà yêu vào bên trong cùng tiếng thét gào thê thảm. Cát chạy đá bay, xương cốt vỡ vụn, con Bạch cốt xà yêu vốn hung hăng ngút trời không gì sánh bằng, giờ gãy dựa gào thét trong luồng hào quang nhưng vẫn không có cách nào ngăn chặn được sức mạnh kinh hồn từ đạo pháp vô

thượng ngàn năm của Thanh Vân Môn, xương cốt toàn thân bắt đầu vỡ vụn từng mảng, cho dù nó dùng toàn lực kích phát khí kỳ thạch màu lục biếc chống lại, nhưng rốt cục vẫn bất lực, ở chính giữa cột hào quang rực rỡ chói mắt ẩn chứa áp lực khủng khiếp, Bạch cốt xà yêu chỉ chịu đựng được giây lát liền đổ vật ra một cách thê thảm.

Trong tòa sảnh, không còn bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có tiếng sấm động ầm ầm vẫn còn vang vọng, tựa hồ như đang ngao nhể nhìn những con sâu kiến của nhân gian, ánh hào quang rực rỡ từ từ mờ nhạt, tiếng sấm cũng dừng hẳn, cột hào quang biến mất, chỉ còn lại ánh sáng chói mắt của thần kiếm Thiên Gia vẫn chiếu rọi từ phía, vạch một vòng trong không trung rồi bay trở về trong vô không một tiếng động. Những người còn lại trong đại sảnh đều không nhìn được phải ngó về phía tòa đài đá, chỉ thấy nguyên tòa đài ba tầng khổng lồ, dưới một kiếm tuyệt thế đó ngang nhiên bị phá hủy mất một nửa dọc từ trên xuống dưới, con Bạch cốt xà yêu hung hăng dữ tợn hiện tại đã hóa thành vô số mảnh xương trắng hếu vương vãi khắp nơi.

Trong đồng đá vụn, khối kỳ thạch lấp lánh ánh lục bị văng sang một bên, xem ra không bị tổn hại gì lớn, nhưng khiến mọi người bất ngờ nhất lại chính là cái quan tài nằm trên đài đá, hiện tại đã bị đánh nghiêng hẳn một bên trông rất tàn tạ, nhưng kỳ dị là cái quan tài này lại không hề bị hư hỏng mặc dù nắp áo quan không biết đã bị đánh văng tới chỗ nào rồi.

Lục Tuyết Kỳ chậm rãi từ trên không hạ xuống, Vương Tông Cảnh liền nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng hoan hô, chính Tiểu Đình là kẻ đầu tiên nhảy nhót chạy qua, mặt mũi tươi rói, vừa ôm lấy nữ tử lạnh lùng mỹ lệ ấy vừa cười hi hi gọi: "Mẹ!"

Lục Tuyết Kỳ cúi xuống nhìn Tiểu Đình, bị cặp mắt trong suốt đó nhìn cứng, Tiểu Đình lập tức rút đầu rút cổ lên lén le lưỡi, nhưng tay ôm nữ tử thì không buông, mặt cười hề hề, còn dùng cái đầu tròn dụi dụi vào người nàng ta mấy cái, mắt chớp chớp, gọi thêm lần nữa: "Mẹ..."

Sắc mặt của Lục Tuyết Kỳ vẫn còn nghiêm nghị, nhưng ánh mắt đã dịu dàng hơn khá nhiều, đưa tay ra xoa xoa cái đầu của thằng nhóc rồi ngừng đầu nhìn khắp địa cung nguy hiểm này một lượt, cuối cùng như thở phào một hơi, thả lỏng người, hừ lạnh một tiếng mắng: "Ti tuổi đầu đã đi gây họa."

Tiểu Đình cười kha kha, không để ý tới lời trách mắng của mẫu thân, cũng không biết có phải đã quen thói mặt dày từ bé hay không nữa, tiếp đó nó xoay đầu nhìn khắp xung quanh, miệng lầu bầu: "Cha đầu, cha đầu, cha ở đâu rồi?"

Đúng lúc đó, chợt ở một bên sảnh phát ra tiếng gió rít, chính là do gã đàn ông âm trầm phi thân bay lên, trực tiếp hướng về phía cái lỗ khổng lồ trên trần do Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết phá thủng lao vụt đi. Bạch cốt xà yêu đã chết, tất cả những xương khô cùng tượng binh lính đều như mất hết sức sống, toàn bộ đổ sụp xuống đất, không còn tí sinh khí nào. Bất quá qua chuyện này, bên đám gã đàn ông âm trầm trừ gã ra cũng chỉ còn sống sót vẹn vẹn có ba người mà thôi, hiện tại cũng đã ào ào té xuất pháp bảo bay theo gã.

Cục diện lúc này đã rõ ràng, người có đạo hạnh cao cỡ mỹ nữ áo trắng này một khi đã xuất hiện, ngay cả Bạch cốt xà yêu cũng bị nàng ta đánh một cú toi mạng, trong địa cung đây đâu có thêm bảo vật gì thì đi nữa bọn họ cũng không có năng lực chiếm hữu. Bởi vậy đương nhiên chuẩn trước là hơn.

Nhìn bốn bóng người bay đi, Lục Tuyết Kỳ chỉ hơi cau mày, tựa hồ chần chờ một chút nhưng cuối cùng vẫn không nhận rõ được thân phận của mấy người đó, cho nên cũng không ra tay ngăn cản. Ngược lại, Vương Tông Cảnh đứng bên kia, lúc gã đàn ông âm trầm bay đi thì nó chợt phát hiện gã liếc mắt nhìn về phía nó, ánh mắt lấp lánh như có ẩn ý khiến trong lòng nó cảm thấy kỳ lạ, đó là một loại cảm giác rất cổ quái mà không sao nói rõ ra được.

Ánh trắng như nước, từ bầu trời đêm lạnh lùng rơi xuống, Vương Tông Cảnh ngược đầu nhìn lên mới rõ bên trên trần bị phá thủng một lỗ lớn đường kính lên tới hơn hai mươi trượng, độ dày từ mặt đất xuống tới trần đá của địa cung trông ít ra cũng phải hơn mấy chục trượng nữa, nhờ ánh trắng chiếu sáng, có thể thấy đất đá xung quanh hầu hết đã bị cháy đen, nghĩ ắt là lúc này khi thần lôi giáng xuống, chớp mắt nhiệt độ tăng cao khiến đất đá liền bị nung chảy và cháy đen thui.

Chân pháp vô thượng ngàn năm này của Thanh Vân Môn, uy lực quả thực đáng kính đáng sợ khiến người ta khó mà tưởng tượng.

Ở bên kia, Tiểu Đình vẫn còn nhìn đông ngó tây kêu la lung tung, chợt nghe tiếng "vù vù" nổi lên, từ lỗ thủng trên trần vụt hạ xuống bảy tám bóng người, đều mặc đạo bào đệ tử của Thanh Vân Môn. Dẫn đầu là một người mà Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đều nhận ra, chính là vị Mục Hoài Chính vẫn thường qua lại trong Thanh Vân Biệt Viện, có cả đám Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu lẫn trong đó. Mấy người này vừa vào địa cung, trước tiên đều quan sát cảnh tượng loạn xạ xung quanh một lượt, sau đó lộp lộp tiến tới làm lễ ra mắt với Lục Tuyết Kỳ. Mục Hoài Chính dẫn đầu, vẻ mặt kính cẩn thốt:

"Lục sư thúc, người sao cũng tới đây?"

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ nhạt nhẽo, không nói thêm gì mà chỉ khẽ gật đầu. Bọn Mục Hoài Chính có vẻ đều hiểu rõ tình hình của Lục Tuyết Kỳ, chỉ làm lễ ra mắt, sau đó nói tiếp: "Lục sư thúc, chúng con nhận được thủ lệnh của Tằng sư thúc mới chạy tới đây, nghe nói nơi này có bảo vật xuất thế, có điều từ lúc tới đến nay vẫn chưa thấy Tằng sư thúc đâu, không biết..."

"Ta ở đây." Chợt một giọng nói trong trẻo từ bên trên vọng xuống, mọi người ngược đầu nhìn lên, chỉ thấy một người đàn ông đang hạ xuống đây về tiêu sai, chính là Tằng Thụ Thụ. Cả đám đệ tử Thanh Vân vội vàng tới ra mắt. Tằng Thụ Thụ tùy tiện xua tay nói: "Miễn, miễn, mấy người các người mau xem xét xung quanh thật cẩn thận, không được để sót bất cứ yêu nghiệt nào, tránh sau này tiếp tục gây họa hại."

Cả đám Mục Hoài Chính dạ ran, rồi lập tức chia nhau ra kiểm tra khắp tòa sảnh, có người còn tới cả những khung cửa đá ở đằng xa, chỉ có Mục Hoài Chính nhìn về phía Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh và tiến lại gần.

Tằng Thụ Thụ đi tới cạnh Lục Tuyết Kỳ và Tiểu Đình, mặt mũi tươi cười, vừa há miệng định nói thì bị Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng lườm một cái, lập tức á khẩu. Bất quá còn may y vốn nhanh trí, liền bật cười kha kha đưa tay bế Tiểu Đình lên, thốt: "Tiểu Đình, tên nhóc này sao lại nghịch ngợm thế, cả chỗ nguy hiểm cỡ này mà cũng tới, không sợ cha mẹ con lo lắng hay sao?"

Tiểu Đình xem ra rất thân quen với Tằng Thụ Thụ, cười hi hi nói: "Thúc thúc, gần đây người có thứ gì chơi vui không, cho con đi."

Tăng Thư Thư cười lớn, đáp: "*Được thôi, đợi hôm nào con tới chỗ ta, ta sẽ cho.*" Nói xong cười cười thả Tiểu Đình xuống, tiếp đó xoay lại đối mặt với Lục Tuyết Kỳ, hạ giọng nói nhỏ:

"Chàng đang ở bên ngoài kia."

"Chà!" Tiểu Đình tỉnh mắt, chỉ một thoáng là thấy ngay người đàn ông đứng trong bóng tối đó, tức thì bật cười kha kha, giang hai tay nhào tới. Người đàn ông từ trong bóng tối bước ra, chính là Trương Tiểu Phàm, mặt cười đầy vẻ hiền từ, cúi người xuống bế Tiểu Đình lên cười sáng khoái, hai tay khẽ dùng sức ném nó lên cao.

Tiểu Đình bị ném lên không nhưng chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn hoa tay múa chân cười như nắc nẻ. Trong tiếng cười giòn tan, thân hình nó nhanh chóng rơi xuống rồi được Trương Tiểu Phàm đón lấy một cách vững chãi, sau đó lại nhấc bổng lên, Tiểu Đình lập tức được ngồi trên cổ của Trương Tiểu Phàm trông uy phong lẫm liệt.

Ở bên cạnh, Đại Hoàng sửa cả trăng "*Uâu Uâu Uâu Uâu*", Tiểu Hôi thì ngồi ngay trên lưng Đại Hoàng, nhéo nhéo cái tai chó ngoác mồm ra cười liên thanh. Trương Tiểu Phàm kiêu Tiểu Đình đi tới, nữ tử áo trắng vẫn đứng yên tại chỗ, dịu dàng nhìn hai cha con, bờ môi thoáng lộ nụ cười nhẹ, trong sáng như đóa hoa tuyết giữa màn đêm.

Đi tới bên cạnh Lục Tuyết Kỳ, Trương Tiểu Phàm dừng lại một chút, sau đó nhìn nàng mỉm cười thốt: "*Về nhà thôi!"*

Lục Tuyết Kỳ khẽ "*ừm*" một tiếng, nói: "*Được.*"

Trương Tiểu Phàm xoay người bước đi, Lục Tuyết Kỳ theo ngay bên cạnh, Tiểu Đình ngồi trên cổ phụ thân không ngừng cười khanh khách. Phía sau bọn họ, Đại Hoàng cũng Tiểu Hôi đi nghênh ngang. Ánh trăng lấp lóa tựa như cũng dõi theo bóng hình bọn họ, trong lúc ngẩn ngơ, người đàn ông hiền lành chợt đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Lục Tuyết Kỳ. Lục Tuyết Kỳ hơi cúi đầu tựa như mỉm cười, tựa như ôn nhu, không nói không rằng chỉ nắm chặt lấy bàn tay ấm áp của y.

Trong ánh trăng, bọn họ dần rời xa, đi về hướng Thanh Vân Sơn nguy nga sừng sững.

Khi Mục Hoài Chính bước tới trước Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh, sắc mặt y cũng chẳng dễ coi gì. Vương Tông Cảnh với Tô Văn Thanh nhìn nhau, cùng thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương, hai người liền thành thực đứng yên tại chỗ. Bất quá không ngờ Mục Hoài Chính lại không làm mặt hắc để giáo huấn bọn chúng mà chỉ cau mày hỏi han toàn bộ nguyên do sự tình một lượt.

Khi nghe thấy chuyện đêm nay có nguyên nhân rất lớn là do Tiểu Đình vì ham chơi gây ra, cho dù vị Mục sư huynh trước nay đều nghiêm trang cũng không nhịn được tròn mắt, miệng lầm bầm rủa một câu: "*Thằng quỷ con này...*" Nhưng chỉ nói tới đó thì Mục Hoài Chính không nói tiếp nữa.

Kiểm tra thấy hai người bọn chúng cũng không bị thương gì nghiêm trọng, Mục Hoài Chính lên để bọn chúng ở đó đợi một lúc, khi nào tất cả tra xét xong toàn bộ địa cung thì sẽ cùng trở về Thanh Vân Biệt Viện. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh đương nhiên không có dị nghị gì, sau khi thấy Mục Hoài Chính đi khỏi, Tô Văn Thanh đưa mắt nhìn khắp tòa sảnh bừa bãi một lượt, chợt như nhớ ra điều gì, khẽ kêu lên một tiếng "*Ủy?*"

Vương Tông Cảnh đứng cùng chỗ với nàng ta, đương nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của nàng, hỏi lại với vẻ kỳ lạ: "*Sao thế?*"

Tô Văn Thanh nhìn lại, chần chừ một chút rồi đáp: "*Hình như ông lão Thần Quy Môn biến mất rồi.*"

Vương Tông Cảnh lập tức có phản ứng, đưa mắt quét một vòng, quả nhiên là thế. Những kẻ thuộc phe gã đàn ông âm trầm còn đi được thì đều đã đi cả, những người của Thanh Vân vẫn ở đây hết, chỉ có ông lão rường cột của Thần Quy Môn kia, à, cả con Thần Quy trên lưng mang hình vẽ kỳ quái cũng chẳng biết từ bao giờ đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người một cách thần bí.

"Ông lão ấy, chuẩn nhanh thật." Vương Tông Cảnh than thầm trong lòng, đang nghĩ ngợi thì chợt nghe thấy bên phía đài đá vọng lại một tiếng động, nó xoay đầu nhìn lại, tức thì kinh hãi, nháy mắt đã đem những ý nghĩ vừa rồi quẳng lên chín tầng mây.

Chỉ thấy trên đài đá vốn đã bị phá hủy hơn nửa, đá vụn sụp lờ, khắp đất toàn mảnh xương nát. Những đệ tử Thanh Vân còn lại đều tra xét ở các chỗ khác, chỉ có một mình Tăng Thư Thư tiến tới chỗ đó, bắt đầu quan sát cẩn thận. Hắn trước tiên chăm chú nhìn khối kỳ thạch màu xanh lục, lật qua lật lại mấy lần tựa như trong lòng cũng có thu hoạch, khẽ gạt đầu lờ ra một cái hộp lớn, bỏ khối kỳ thạch vào trong. Sau đó hắn ngoái đầu lại, ánh mắt rơi xuống cổ quan tài đen sì bị đánh nghiêng mà không hỏng đó, từ từ tiến lại gần.

Cổ quan tài đen đỏ xoài trong đồng đá vụn, nhưng phần thân ẩn hiện màu đỏ vẫn có nét hung sát khiến người ta không dám tới gần, bất quá cao nhân tu luyện cỡ như Tăng Thư Thư đương nhiên sẽ không ngại chút hung sát ấy, điềm nhiên coi như không, vẫn đi thẳng tới chỗ đó. Có điều khi hắn tới gần chiếc áo quan khoảng ngoài ba thước, sắp nhìn thấy bên trong của cỗ áo quan thì thỉnh thoảng cả cái quan tài đột nhiên chấn động, từ trong đó phát ra một âm thanh.

Lúc đó, tất cả mọi người trong tòa sảnh cùng ngoái lại nhìn, kể cả Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cũng đều ngơ ngác. Ngay chính Tăng Thư Thư mặt cũng tỏ vẻ kỳ lạ, dừng bước. Giây lát sau, chợt nghe thấy một tiếng rên rĩ, cái quan tài đen lắc lư một chút rồi thấy có một bóng người chậm rãi bò ra, nhưng trông thần sắc thì mệt mỏi tiêu tụy như sắp chết tới nơi, thân hình loạng quạng mấy lượt rồi đổ kềnh ra, từ trong quan tài lăn ục ịch xuống giữa đồng đá, có vẻ đã hôn mê luôn rồi.

Bên dưới đài đá, Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cùng trợn tròn cả hai mắt. Vương Tông Cảnh la lên thất thanh: "*Điều Tứ!*"

Đồng thời không kìm được chạy nháo nhào về phía trước, nhưng chưa chạy được bao xa thì chợt có một cánh tay từ bên cạnh đưa ra giữ nó lại. Chỉ thấy Mục Hoài Chính đứng cản phía trước, trầm giọng thốt: "*Bên trên khá cổ quái, cậu không nên xông tới đó.*"

Wương Tông Cảnh sửng người, gật đầu đáp ứng, nhưng sự kinh ngạc trong lòng thì không sao giảm nổi, chẳng thể nào ngờ được Cừ Điều Tứ mà cả bọn luôn tìm kiếm, lại xuất hiện ở bên trong chiếc quan tài đen sì.

Mục Hoài Chính cản Vương Tông Cảnh xong, tự mình bước lên thêm đá, tới gần cạnh Tăng Thư Thư. Tăng Thư Thư liếc mắt nhìn xuống đám Vương Tông Cảnh bên dưới, ánh mắt lại chuyển về chỗ Cừ Điều Tứ đang hôn mê bất tỉnh, cau mày nói với Mục Hoài Chính: "*Tên này là ai?*"

Mục Hoài Chính quan sát Cừ Điều Tứ một lượt, đáp nhỏ:

"Tăng sư thúc, người này là một người mới tham dự Hội Thi Thanh Vân năm nay, họ Cừ tên là Điều Tứ, hẳn cùng với Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh ở dưới kia và cả... Tiểu Đình nữa, đều ở cùng sân số hai mươi ba đường Ất, chắc là biết nhau, cũng có thể giống như bọn chúng, vừa rồi chạy đi tìm Tiểu Đình.

Tăng Thư Thư chậm rãi gật đầu, bước tới giơ tay kiểm tra hơi thở của Cừ Điều Tứ, lại xem xét kinh lạc trong người hắn một chút, giây lát sau mới đứng dậy nói: "Nó không có gì đáng ngại, người cho người khênh xuống đi!"

Mục Hoài Chính vâng lời, tự mình tới ôm Cừ Điều Tứ lên một cách nhanh gọn. Tăng Thư Thư hấp háy mắt như đang suy tư, ánh mắt dừng lại trên người Cừ Điều Tứ vốn đang hôn mê một lát, lại chậm rãi quét xuống cổ áo quan im lìm nhếch nhác bên dưới, lẳng lặng không nói tựa như chìm vào dòng suy nghĩ.

Một đêm ồn ào náo loạn rốt cục đã trôi qua yên ả, vầng trăng đã chìm xuống phía tây, các vì sao đã lặn hết, màn đêm đang bị những tia sáng đầu tiên của buổi sớm đẩy lui, một ngày mới lại bắt đầu. Những người có liên quan dính dáng tới chuyện này, cũng lóp lóp trở về với nhịp sống hàng ngày của họ. Có người chìm vào giấc ngủ dịu dàng và yên lành; Có kẻ trở về khách sạn cả đêm không sao ngủ nổi, cứ đi qua đi lại nơi khoảng sân nhỏ mặt mày nhẵn nhụi; Cũng có tên ôm nỗi ưu tư lại xen lẫn mấy phần khao khát hưng phấn, ngồi thẩn ra cho tới sáng; Nhưng nhiều hơn cả vẫn là những người bị chuyện đêm nay giầy vò, như bị một cục đá ném ầm vào trong bể mộng, từ từ tạo ra những đợt sóng trải rộng ra xung quanh.

Cách xa thành Hà Dương hơn trăm dặm, ở một chỗ chân núi hẻo lánh, nơi ven đường có bốn năm gốc tùng cổ thụ mọc gần nhau kết thành một tán lá xanh rì, đứng ở chỗ này mà nhìn về phương bắc, có thể thấy mờ mờ dãy núi Thanh Vân nguy nga hùng vĩ. Một gã đàn ông cầm cây búa vàng mặt mũi âm trầm đang đứng lặng im dưới gốc tùng, tay dùng miếng giẻ chậm rãi chùi những vết máu vẫn còn sót lại trên lưỡi búa, sau đó vung tay ném luôn miếng giẻ vào trong bụi cây rậm rạp.

Gã từ từ nâng cây búa vàng trong tay, trên pháp bảo kim quang chớp chớp, chiếu vào mặt tựa hồ như hai quả lửa màu vàng khiến cặp mắt gã càng thêm sâu thẳm. Đúng lúc ấy, thỉnh thoảng từ đằng xa vọng lại tiếng xé gió, gã đàn ông âm trầm khẽ giật mình xoay đầu nhìn ra, tiếp đó tựa như chỉ trong chớp mắt, thần thái khí sắc trên mặt hắn đột nhiên biến đổi kịch liệt, khác xa cái khí chất âm trầm lúc trước. Gã hướng về phía trước hành lễ với một người con gái mặc áo vàng che mặt vừa bay tới: "Phó môn chủ, người tới rồi."

Người con gái này chính là Kim Bình Nhi đêm qua vừa mới đánh một trận ác liệt với Tăng Thư Thư, lúc này chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt chợt tỏ ra khác lạ nhìn xung quanh một lượt, thốt: "Hạ Hầu Qua, sao chỉ có một mình người trở về?"

Mặt người đàn ông được gọi là Hạ Hầu Qua liên hiện ra vẻ đau khổ, nghiêng rằng đáp: "Thuộc hạ vô dụng, trong địa cung đó có yêu vật cực kỳ lợi hại, hơn nữa về sau Thanh Vân cũng có cao thủ tới, thuộc hạ cố gắng từ chiến mới giữ được một mạng, còn những người khác thì..."

Sắc mặt Kim Bình Nhi khẽ biến, nhưng lập tức dường như nghĩ tới điều gì, chỉ lẳng lặng giây lát rồi khẽ thở dài, nói: "Được rồi, lúc trước ta cũng không ngờ hiện tại thực lực của Thanh Vân Môn vẫn còn mạnh như vậy, không trách người được." Nói đoạn, nàng xoay người phóng mắt nhìn về dãy núi chập chùng, trông mắt như thu nhỏ lại phát ra những tia sáng lấp lánh, loáng thoáng nghe thấy dưới lớp lụa che mặt phát ra những tiếng lẩm rầm, như đang tự nói điều gì: "Thanh Vân, Thanh Vân..."

Hạ Hầu Qua ở phía sau, lúc này đã từ từ đứng thẳng lưng lên, nhìn dáng hình của Kim Bình Nhi, nét mặt thoáng hiện vẻ vừa kiêu dè vừa phức tạp, giây lát sau tâm tư gã tựa hồ có hơi xúc động, giống y như Kim Bình Nhi, cũng đưa mắt nhìn dãy núi hùng vĩ ngơ ngẩn tới xuất thần, khóe môi mấp máy, nhưng rốt cục vẫn không nói bất cứ tiếng nào.

Tia nắng đầu tiên của buổi sớm từ trên trời cao nhẹ nhàng chiếu xuống ngọn núi cao vút xuyên mây như tiên cảnh nhân gian của Thông Thiên Phong. Gió núi từ khu đền đài lâu các thổi tới từng trận tựa như vẫn còn mang hơi sương lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thế sự (1+2)

Tiêu Dật Tài một thân đạo bào màu xanh sẫm giống như mọi ngày từ trong tỉnh thất đi ra. Dọc đường đi chúng đệ tử đều cung kính cúi người hành lễ. Thân sắc hần hiền hoà, không hề có ý kiêu ngạo, chỉ một mạch đi tới. Ánh mặt trời xuyên qua từng ô cửa sổ chiếu vào hành lang, hần bình thân đi ngang qua những đạo quang ảnh lúc sáng lúc tối, dáng vẻ tiêu sái hơn người. Chỉ là hành lang quá vắng vẻ, trong khung cảnh tĩnh lặng đó, một mình hần độc hành, thấp thoáng có một tia cô tịch không nói nên lời.

Đã qua hành lang, bước xuống bậc thềm, đi qua một khu vườn nhỏ đầy kỳ hoa dị thảo tỏa hương thơm ngát, phía trước cách đó không xa chính là hậu đường Ngọc Thanh đại điện. Ở phía dưới mái hiên, Minh Dương đạo nhân đang đứng đó, thấy Tiêu Dật Tài đi tới, vội vàng chạy ra chào đón, mỉm cười nói: "*Chưởng môn sư huynh, mời đi lên.*"

Tiêu Dật Tài mỉm cười, dừng bước nói: "*Người không phải đến sớm hơn so với ta sao? Đêm qua sự tình như thế nào?*"

Minh Dương đạo nhân hướng Ngọc Thanh đại điện bên kia nhìn thoáng qua, nói: "*Đại khái đều đã được giải quyết rõ ràng, Tăng sư huynh đang ở trên Ngọc Thanh điện, chờ sư huynh đi đến gặp mặt.*"

Tiêu Dật Tài thoáng trầm mặc một chút, nói: "*Nghe nói đêm qua ngoại trừ Tăng trưởng lão, còn có người xuống núi?*"

Minh Dương đạo nhân trong lòng hơi hốt hoảng, tim thoáng đập mạnh, nhưng thân sắc trên mặt vẫn không thay đổi, vẫn một bộ dạng kính cẩn, nói: "*Vâng, Lục Tuyết Kỳ sư tỷ cũng tới. Nhưng mà nghe nói là Tiểu Đình tình nghịch, không biết tại sao cũng chạy tới cung điện dưới mặt đất ở thành Hà Dương kia, cho nên nàng ấy mới tới đó.*"

Tiêu Dật Tài im lặng một lát, chậm rãi gật đầu, sắc mặt không có chút khác thường, chậm rãi hướng Ngọc Thanh điện rồi đi hai bước, bỗng nhiên dừng chân, xoay người lại, nhìn về phía Minh Dương đạo nhân nhưng lại không nói gì. Minh Dương đạo nhân có chút khó hiểu, bước đến hai bước, thấp giọng nói: "*Sư huynh, còn có chuyện gì?*"

Tiêu Dật Tài ánh mắt thâm trầm, tựa hồ trong nội tâm đang suy nghĩ một vấn đề nào đó, sau một lát, chỉ nghe thấy hần bỗng nhiên mấp máy miệng nói nhỏ, như muốn hỏi thăm một việc nhỏ nhặt không đáng kể, nhìn Minh Dương đạo nhân nói: "*Sư đệ, năm nay ở trong Thanh Vân môn chúng ta, có phải có một người mới gia nhập, tên là Vương Tông Cảnh phải không?*"

Minh Dương đạo nhân nhất thời khê giật mình, ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm về phía Tiêu Dật Tài.

Minh Dương đạo nhân run sợ một hồi, trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nói: "*Chưởng môn sư huynh, huynh làm sao lại biết người này?*"

Tiêu Dật Tài im lặng, thân nhiên nhìn hần, Minh Dương đạo nhân lập tức phản ứng lại, chỉ cảm thấy trên gương mặt đột nhiên nóng lên, vô ý thức mà cúi đầu xuống, nói: "*Sư huynh thứ tội, là tại ta lăm miệng...*".

Dừng lại một chút, hần thấy Tiêu Dật Tài vẫn không có ý mở miệng, trầm ngâm một lát, sau đó tiếp tục nói: "*Bẩm báo sư huynh, quả thật có một thiếu niên như vậy, sinh ra ở U Châu Long Hồ Vương gia, có thể coi là thế gia đệ tử. Chỉ có điều những việc mà hần đã trải qua rất kỳ lạ, là như vậy. . ."*

Ngay sau đó, Minh Dương đạo nhân đem lại lịch, thân thể của Vương Tông Cảnh, kể cả quãng thời gian ba năm sống ở trong Thập Vạn Đại Sơn, nhất nhất đều thuật lại sơ lược một lần với Tiêu Dật Tài. Tiêu Dật Tài lặng yên lắng nghe, sau khi nghe xong tựa hồ cũng có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi một câu: "*Người của Long Hồ Vương gia năm đó bị bắt đi chính là hần sao? "*

Minh Dương đạo nhân khê gật đầu, nói: "*Vâng, cũng là bởi vì việc này, Lâm Kinh Vũ sư huynh mới đến U Châu. Sau đó, cũng chính Lâm sư huynh tự mình xuất thủ cứu Vương Tông Cảnh từ trong Thập Vạn Đại Sơn ra. Ngày đó thiếu niên này cùng gia trưởng Long Hồ Vương gia cãi nhau mà trở mặt, Lâm sư huynh đã âm thầm giúp đỡ hần một chút, xem ra đối với thiếu niên này cũng có chút coi trọng.*"

Tiêu Dật Tài khe khẽ gật đầu, trong mắt những tia tinh quang nhàn nhạt chớp động, nhưng cũng không nói thêm gì về sự việc này, mà quay người hướng Ngọc Thanh điện đi đến, đồng thời nói: "*Đi thôi, Tăng trưởng lão nói không chừng cũng đã chờ sốt ruột từ nãy đến giờ rồi.*"

Minh Dương đạo nhân vội vàng đuổi theo, từ phía sau vụng trộm ngẩng đầu nhìn thân ảnh vị chưởng môn sư huynh này, chỉ thấy cái dáng người cao ngất chậm rãi mà đi kia, một chút cũng không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hần.

Đi qua dãy nhà yên tĩnh, lại qua một chiếc ao nhỏ, giữa ao là rất nhiều những đóa sen xanh ngát, chính là cánh cổng của Ngọc Thanh đại điện hậu đường. Vừa bước tới bên ngoài cửa, hai người đã ngửi thấy một hương thơm đặc biệt thoang thoảng trên đại điện. Từ nhiều năm trước đến nay, mỗi khi thờ cúng tượng Tam Thanh trên Ngọc Thanh điện đều dùng loại linh hương này.

Giờ phút này, khí thế hùng vĩ bao trùm lên Ngọc Thanh điện. Trên chiếc ghế dựa lớn được đặt ở phía bên kia đã có một người ngồi, chính là Tăng Thư Thư. Nhìn dáng vẻ của y tựa hồ không có chút thân sắc lo lắng, sốt ruột. Mắt nhắm hờ, lưng tựa vào thành ghế, trong lòng bàn tay có một cái hộp lớn, tư thế giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Bất quá khi tiếng bước chân trong Ngọc Thanh hậu viện vang lên, Tăng Thư Thư mở mắt, đứng lên, quay đầu nhìn lại, thấy Tiêu Dật Tài cùng Minh Dương đạo nhân một trước một sau đi đến, trên mặt liền tỏ ra vui vẻ, kêu một tiếng: "*Tiêu sư huynh.*" Nói xong quay đầu nhìn về phía Minh Dương đạo nhân, cũng gật đầu cười, xem như chào hỏi. Minh Dương đạo nhân tự nhiên không dám tỏ ra lãnh đạm, sau lưng Tiêu Dật Tài thấp thoáng lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật đầu đáp lễ.

Tiêu Dật Tài vừa nhìn thấy Tăng Thư Thư, trên mặt liền lộ ra nét tươi cười, mỉm cười nói: "*Tăng Sư đệ, người đã đến rồi.*" Thoáng dừng lại một chút, lại nói: "*Người ngồi đợi một lát, ta đi dâng hương.*"

Tăng Thư Thư cười nói: *"Sư huynh xin cứ tự nhiên."*

Nói xong liền đứng sang một bên, nhìn Tiêu Dật Tài xoay người, một mạch đi về phía bức tượng Tam Thanh cao lớn được dựng ở trung tâm Ngọc Thanh điện, hành lễ dâng hương, sau khi mượn ánh nến thấp nhang, cung kính vái ba lần, lại cắm vào đồng thau hương trong lò. Bộ dáng lễ phép chân thành, có thể nói là đoan trang nghiêm cẩn, trong lòng tràn đầy thành kính, khiến cho những người đứng bên cạnh chứng kiến trong lòng tự nhiên sinh ra ý niệm kính trọng.

Sau một hồi dâng hương, Tiêu Dật Tài xoay người đi tới, cùng Tăng Thư Thư đàm tiếu hai câu, quay trở lại an tọa trên chiếc ghế bên cạnh, phân làm chủ yếu và thứ yếu. Minh Dương đạo nhân tức thì đứng ở sau lưng Tiêu Dật Tài, đã sớm mời một đệ tử chờ ở ngoài điện tiến đến dâng trà xanh. Cảm lấy chén trà nhấp một ngụm, Tiêu Dật Tài nhìn về phía Tăng Thư Thư, mỉm cười nói: *"Đêm qua đệ khổ cực lắm phải không? Đến muộn như vậy, để cho đệ phải chạy một chuyến, vì huynh cũng có chút xấu hổ."*

Tăng Thư Thư cười hai tiếng, nói: *"Tiêu sư huynh, huynh quá khách khí rồi, chỉ là chút việc nhỏ, không đáng phải nhắc đến. Đêm qua sự tình đại khái là như vậy. . . ."*

Sau đó, Tăng Thư Thư liền đem sự tình tối hôm qua bản thân xuống núi, đi đến cung điện dưới mặt đất Hà Dương, những chuyện gặp phải, đều thuật lại một lần cho Tiêu Dật Tài, trong đó có chút phức tạp, khiến cho Tiêu Dật Tài cùng Minh Dương đạo nhân trên khuôn mặt có chút cảm khái. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Sau khi nói xong, Tăng Thư Thư đưa tay nhẹ nhàng đẩy chiếc hộp lớn bên cạnh về phía trước, nói: *"Tiêu sư huynh, thứ bên trong hộp gỗ này chính là vật được tìm thấy ở bên trong cung điện dưới mặt đất Hà Dương đêm qua – "Minh Hà thủy tinh" (viên ngọc xanh trong suốt). Vật ấy chỉ âm chỉ hàn, cũng là một trong những thân vật của trời đất, có lẽ đêm hôm đó bảo quang ngút trời, chính là vật này xuất thế. Cũng bởi vì kỳ thạch này là vật chỉ âm, âm khí tràn ngập, mới khiến cho những quý vật trong cung điện dưới lòng đất kia được tắm bổ, sinh ra vô số yêu vật hoành hành."*

Minh Dương đạo nhân đi đến tiếp nhận hộp gỗ, đến bên cạnh Tiêu Dật Tài, cẩn thận mở ra, quả nhiên chỉ thấy bên trong một đạo hào quang xanh biếc lạnh lẽo yếu ớt rơi ra, quang mang chói lọi, khiến người ta cảm thấy trước mắt sáng ngời. Tiêu Dật Tài nhìn chăm chú viên Minh Hà thủy tinh trong hộp gỗ kia trong chốc lát, nói: *"Tăng sư đệ, căn cứ vào lời nói của người, những quý vật yêu tà còn lại đều không đáng ngại lắm, bất quá là tà vật tầm thường mà thôi, chỉ có viên Minh Hà thủy tinh bị Bạch Cốt xà yêu chiếm giữ để cùng trong quan tài đen này là bất thường, có khả năng cùng thú yêu bị cướp trong Thủ Thần tọa kỳ năm đó có chỗ liên quan sao?"*

Nói đến việc này, Tăng Thư Thư sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, chậm rãi gật đầu, nói: *"Quả thực là như thế. Ta đêm qua đã cẩn thận quan sát, phát hiện ra bộ hài cốt của Bạch Cốt xà yêu kia thoạt nhìn cơ hồ cùng Thủ Thần tọa kỳ ngày xưa có chút giống nhau, chỉ là bất luận về hình thể hay năng lực, đạo hạnh, đều so với con quái vật kinh khủng năm đó nhỏ yếu hơn vô số lần, vì vậy lúc đó mới có thể bị Lục sư muội một kiếm tiêu diệt."*

Nói đến đây, Tăng Thư Thư sắc mặt âm trầm, trầm giọng nói:

"Theo tiểu đệ phỏng đoán, yêu quái này trong trận đại chiến năm đó bị Đạo Huyền sư bá sử dụng Tru Tiên kiếm trận tiêu diệt hết bản thể. Nhưng yêu vật ma quỷ này cũng không biết có dị năng gì, có thể lưu lại một chút mảnh vỡ hài cốt, âm thầm chui xuống âm thân dưới đất. Vừa đúng lúc, chúng ta phát hiện dưới thành Hà Dương còn có một tòa cung điện trong lòng đất không ai biết đến như vậy, trong đó còn có kỳ thạch Minh Hà thủy tinh chỉ âm mức này, để cho hài cốt của Bạch Cốt xà yêu có thể hưởng âm khí thoải mái, dần dần khôi phục đạo hạnh. Nếu không có lần phát hiện ngoài ý muốn này, chỉ sợ nhiều năm sau yêu quái này đạo hạnh khôi phục, há chẳng phải là họa lớn sao?"

Tiêu Dật mới chậm rãi nói: *"Nếu quả là như thế, trái lại đây cũng là một chuyện may mắn, chỉ là không ngờ đến Bạch Cốt xà yêu kia quả thật khó chơi, ngay cả Tru Tiên kiếm trận cũng không cách nào tiêu diệt hoàn toàn được."*

Tăng Thư Thư cười nói: *"Sư huynh không cần lo ngại, Bạch Cốt xà yêu là thú yêu năm xưa bị cướp đi, là tà vật uy phong hiển hách bậc nào. Ngày nay, trải qua nhiều năm như vậy, lại chỉ có thể ẩn thân dưới mặt đất như cũ, không dám có chút lộ liễu, mà đạo hạnh xem ra rất nhỏ yếu. Bởi vậy có thể thấy được, ngày đó Tru Tiên kiếm trận sức mạnh to lớn nhường nào, hàng yêu phục ma không hề nói chơi."*

Tiêu Dật Tài yên lặng gật đầu, thần sắc bỗng có chút phức tạp, trên khuôn mặt giống như có thêm vài phần ý tứ hoài niệm, nói khẽ: *"Ân sư đã mất nhiều năm, Dật Tài vô năng kế thừa chức vị chương môn, có nhiều chỗ bất tài, cũng không biết ngày sau đi gặp sư tôn liệu có chút nào thẹn với lương tâm hay không."*

Lời Tiêu Dật Tài vừa nói ra, Tăng Thư Thư bèn đứng dậy, đồng thời nhìn về phía Minh Dương đạo nhân ở sau lưng Tiêu Dật Tài, thấy Minh Dương đạo nhân thần sắc cung kính mang thêm vài phần kinh ngạc, về mặt quan tâm, tiến đến bên người Tiêu Dật Tài thấp giọng nói mấy câu. Dật Tài thân thể hơi chấn động, như vừa thoát ra khỏi dòng suy nghĩ miên man, nhìn Tăng Thư Thư đứng ở bên kia, không khỏi bật cười, vội vàng khoát khoát tay ý bảo hân ngồi xuống, đồng thời tự giễu nói: *"Sư đệ mau ngồi xuống! Ai, người xem, ta cũng không biết như thế nào lại nhớ đến ân sư rồi! Lão nhân gia người đã tạ thế nhiều năm, vì huynh thỉnh thoảng lại nhớ đến giọng nói và dáng điệu dạy bảo của người, vừa rồi thất thần một lúc, khiến sư đệ phải chê cười rồi!"*

Tăng Thư Thư lắc đầu cười nói: *"Sư huynh hà cớ gì phải tự trách mình? Đạo Huyền sư bá chính là một trong những cao nhân chính đạo vĩ đại nhất, được thiên hạ thừa nhận, đã bại Ma giáo, ngăn cản yêu thú, mấy lần xoay chuyển tình thế tưởng như tuyệt vọng, thiên hạ dân chúng đã sớm đều thành tâm kính ngưỡng, giới đồng đạo tu chân đều sùng kính người."*

Tiêu Dật Tài nghe vậy cười cười, trên mặt thoáng lướt qua một tia mỉa mai nhàn nhạt, nói: *"Dân chúng kính ngưỡng quả thực là có, nhưng nếu nói"*

rằng khắp giới đồng đạo tu chân trong thiên hạ đối với Thanh Vân môn chúng ta tỏ ra sùng kính, vậy thì không thể tin được rồi!"

"Ách. . ." Tăng Thụ Thụ cứng họng một lúc, miệng không nói nên lời, ánh mắt hơi đổi, cùng với Minh Dương đạo nhân đứng sau lưng Tiêu Dật Tài liếc mắt nhìn nhau, thấy Minh Dương đạo nhân cũng khẽ cười khò, lắc đầu không nói.

Tăng Thụ Thụ trong lòng than nhẹ một tiếng, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Năm đó sau một hồi cùng Ma giáo đại chiến quyết liệt, Thanh Vân Môn tuy cuối cùng đã đánh bại Tứ Linh Huyết Trận của Quỷ Vương Tông, một lần nữa cứu vãn hàng vạn chúng sinh thiên hạ, nhưng môn phái mình nguyên khí tổn thương lớn, về sau thắng nhưng là thắng thảm, những tinh anh cao thủ còn lại của bản phái, trong chận huyết chiến đó cũng bị giết sạch, trẻ tuổi không nói đến, những vị trưởng lão thế hệ trước dù thân thủ cao cường cũng gần như bị chết sạch sẽ, năm đó bảy đại thủ tọa trong phái thì chỉ còn một vị thân chịu trọng thương – thủ tọa Phong Hồi Phong - Tăng Thúc Thường còn may mắn sống sót nhưng tình hình cũng không tốt hơn là bao, trên cơ bản không còn đủ khả năng để xử lý chính sự, không lâu sau đó liền đem ngôi vị thủ tọa truyền lại cho Tăng Thụ Thụ.

Cũng chính là trong tình cảnh quần bách như vậy, tuy quét sạch các môn phái Ma giáo ở Trung Thổ, nhưng ngược lại mở ra một thời đại cực kì phồn thịnh, phát triển rầm rộ. Phần đông các môn phái Thế gia đều cao hứng, kỳ tài dị sĩ xuất hiện vô số, trái lại đối với Thanh Vân Môn đã tạo thành xu thế áp bức, trong đó có một số môn phái mới trỗi dậy, thực lực mạnh mẽ, đối với Thanh Vân Môn liền không quá kính trọng, khiến cho các môn hạ đệ tử của Thanh Vân môn có cảm giác bị người đời âm thầm chế cười, cũng không biết sự đời biến chuyển luân hồi thế nào, chung quy cũng không thể thoát khỏi cái vòng tuần hoàn này, chỉ có thực lực trong tay mình mới có thể quyết định hết thảy mà thôi.

May là từ trước đến nay, Tiêu Dật Tài cũng được coi là một vị hùng tài chi sĩ, luôn dốc lòng chăm lo công việc, thậm chí bất chấp tổ chế của Thanh Vân môn, cố gắng cải cách, nhờ vậy mới dần dần đem Thanh Vân môn – vốn là một môn phái ngày càng xuống dốc, kiên cường kéo lên từ dưới vực sâu thẳm, khôi phục lại sức sống tràn trề. Đào tạo được thêm nhiều đại cao thủ mới có tư chất trời phú, đạo hạnh tinh tiến, hôm nay cuối cùng cũng tìm lại được những vinh quang ngày xưa, trước giới đồng đạo tu chân khắp thiên hạ lại có tư cách để tự ngạo.

Nhưng mà nhớ tới những năm trước kia, mỗi khi nghĩ đến lại có chút kinh sợ chuyện cũ, hiển nhiên vị cường môn này thực trong lòng vẫn còn tồn tại một chút phần nộ, về việc này Tăng Thụ Thụ và Minh Dương đạo nhân tự nhiên là không phản bác được, chỉ đành im lặng không nói.

Chỉ là Tiêu Dật Tài dù sao cũng không phải người tầm thường, cười nhạt một tiếng, sau đó hình như cũng phát hiện chính mình có điều thất thố, bật cười lớn, khẽ lắc đầu nói: "Ai, vẫn là tu dưỡng chưa đủ a..., lại có thể vì việc nhỏ nhặt ấy mà không nguôi lòng được."

Tăng Thụ Thụ ngồi ở dưới tay của hắn, mỉm cười nói: "Những gì sư huynh làm được đối với Thanh Vân môn chúng ta, Đạo Huyền sư bá trên trời có linh đã chứng kiến tất cả, nhất định cũng vô cùng vui mừng đấy. Sư huynh không cần phải tự trách bản thân mình a..!"

Tiêu Dật Tài mỉm cười, chuyển đề tài nói: "Không nói đến những việc này nữa, Tăng sư đệ, tôi hôm qua ngoại trừ những thứ yêu tà quỷ vật này, nghe nói còn có một số người lai lịch không rõ ràng cũng tiến nhập cung điện dưới mặt đất ở thành Hà Dương, có manh mối điều tra gì về lai lịch những người này không?"

Tăng Thụ Thụ gật đầu nói: "Vâng, có không ít tu chân giả không rõ lai lịch tới hôm qua đột nhiên xuất hiện, tiến vào cung điện dưới mặt đất, nhưng từ thương vô cùng nghiêm trọng. Đệ đã tra xét qua các thi thể, ngoại trừ bốn người có thể chứng minh chắc chắn là xuất thân từ Thần Quy Môn – một môn phái nhỏ bên ngoài, 20 người còn lại không rõ lai lịch, bất luận là y phục trên người hay pháp bảo cũng không thể truy ra được dấu vết gì.

Tiêu Dật Tài nhíu mày nói: "Thần Quy Môn này là môn phái gì vậy?"

Tăng Thụ Thụ giải thích nói: "Đây là một môn phái nhỏ, người trong môn đạo hạnh hầu hết không cao, nhưng sở trường là những mảnh khóa đào tọt mộ phong thủy, thanh danh tốt chút nào."

Tiêu Dật Tài "Ah" một tiếng, ánh mắt liếc nhìn chiếc hộp gỗ cạnh tay, trầm ngâm nói: "Chẳng lẽ bọn họ đi đến cung điện dưới mặt đất để đào tọt bảo vật trong mộ?"

"Chắc là như thế." Tăng Thụ Thụ gật đầu nói, "Nhưng mà những người khác thì khó mà đoán nổi, cứ nhìn lai lịch thật sự thần bí của họ thì biết, hơn nữa. . ."

Tăng Thụ Thụ do dự một chút, liếc nhìn Tiêu Dật Tài, Dật Tài có chút kinh ngạc, nói: "Sư đệ, có điều gì không tiện nói sao?"

Tăng Thụ Thụ lắc đầu nói: "Không phải, chỉ là đêm qua lúc ta đang trên đường đi đến cung điện dưới mặt đất, đột nhiên đụng phải một cô gái che mặt, sau đó nghĩ lại, đó hẳn là Diệu Công Tử của ma giáo năm đó - Kim Bình Nhi."

"Hả?" Dù là Tiêu Dật Tài tu vi định lực cao thâm đến bậc này, khi nghe đến danh tính Ma giáo Kim Bình Nhi, cũng lập tức động dung, nhìn Tăng Thụ Thụ trầm giọng nói: "Sư đệ, việc này có chính xác không?"

Tăng Thụ Thụ suy nghĩ một chút, gật đầu liên tục nói: "Tám chín phần mười là ả, chỉ là năm đó sau cuộc đại chiến ma giáo, ả ma nữ này không biết đã đi đâu, tôi hôm qua đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ bọn dư nghiệt ma giáo lại rục rịch trở lại hay sao?"

Tiêu Dật Tài im lặng trầm tư thật lâu, mới chậm rãi gật đầu nói: "Mặc kệ sự tình như thế nào, dù sao cũng liên quan đến ma giáo, các người không thể chủ quan. Việc này ta sẽ cử người âm thầm điều tra nghe ngóng tin tức, sư đệ cũng không cần phải lo lắng quá. Đêm qua đã vất vả cả một đêm rồi, người cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Tăng Thụ Thụ gật đầu, đứng dậy nói: "Đã như vậy, hết thảy làm phiền sư huynh rồi, tiểu đệ cáo từ." Dứt lời, chấp tay hành lễ với Tiêu Dật Tài, sau đó xoay người rời đi.

Minh Dương dạo nhân đứng ở sau lưng Tiêu Dật Tài, đưa mắt nhìn Tăng Thư Thư đã đi ra khỏi Ngọc Thanh đại điện, quay đầu lại đang muốn nói chuyện, lại chợt thấy Tiêu Dật Tài đang cầm chiếc hộp gỗ có chứa Minh Hà thủy tinh ở bên cạnh, nhẹ nhàng chậm rãi gỗ lên, khẽ cau mày trầm ngâm không nói. Hắn đi theo Tiêu Dật Tài đã khá lâu, tất nhiên biết rõ đây là trạng thái tập trung tư tưởng suy nghĩ của chương môn sư huynh, liền không dám quấy rầy, lẳng lặng đứng ở phía sau chờ đợi.

Một lát sau, Tiêu Dật mới chậm rãi ngẩng đầu, đứng lên, ánh mắt hướng về khoảng trời cao rộng xa xa ở phía ngoài Ngọc Thanh điện, đưa mắt nhìn, một lát sau bỗng nhiên gọi: "Minh Dương."

Minh Dương dạo nhân cung kính đáp lại: "Chương môn sư huynh, có chuyện gì không?"

Tiêu Dật Tài chấp tay cất bước, đi thẳng về phía trước, đồng thời cất tiếng khe khẽ nói: "Người lại đi một chuyến nữa, mời Lâm Kinh Vũ sư đệ tới đây gặp ta."

Dưới chân núi Thanh Vân, trong biệt viện.

Trong nội viện, ngày hôm nay bầu không khí có chút bất thường, tất cả các cửa sổ đều được mở ra, gió nhẹ khẽ thổi qua những nhánh cây trong nội viện, bóng cây lắc nhẹ, mang theo vài phần tĩnh lặng. Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh, Ba Hùng ba người, giờ phút này đều tụ tập tại chỗ ở của Cửu Điều Tứ, ánh mắt đều vô tình tập trung trên một cơ thể ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, đến nay vẫn còn đang hôn mê, tất cả mọi người đều im lặng.

Vương Tông Cảnh ngồi ở cạnh giường, cảm thấy trong phòng rất oi bức, đi đến đẩy cửa sổ ra, một cơn gió thanh khiết từ ngoài cửa sổ thổi vào trong phòng, mang theo vài phần mát mẻ, khiến hắn cảm thấy đầu óc thư thái hơn hẳn. Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi xoay người, nhìn về phía Cửu Điều Tứ vẫn đang nằm ở trên giường, trong mắt thoáng lướt qua một tia phức tạp. Ngay tại lúc đó, hắn cảm giác được bên cạnh cũng có một ánh mắt như thể đang nhìn hắn. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Tô Văn Thanh khí sắc thản nhiên mà nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau giữa không trung, không cần nói một lời cũng có thể nhìn ra ẩn sâu trong đáy mắt đối phương thoáng hiện những tia nghi hoặc. Đêm qua, sau một hồi đại chiến kinh tâm động phách, Tiểu Đình theo cha mẹ về Thanh Vân Sơn trước, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh còn ở lại cung điện dưới mặt đất. Cũng bởi vì vậy, hai người bọn hắn tận mắt thấy Cửu Điều Tứ từ trong quan tài bò ra, sau đó lập tức hôn mê không rõ sống chết.

Phải biết rằng, chiếc quan tài đen kia là vật chiếm giữ của Bạch Cốt yêu xà, yêu vật kia đêm qua giết chóc một hồi, từ đầu tới đuôi không có nửa lòng thương hại. Một cỗ thân thể huyết nhục tươi sống như vậy, Bạch Cốt xà yêu sao lại để cho hắn sống ở trong hòm quan tài? Cái tên Cửu Điều Tứ này, trong vòng một đêm rốt cuộc đã gặp phải những chuyện quỷ dị gì?

Vương Tông Cảnh vô luận thế nào cũng không nghĩ ra được, nhìn về phía Tô Văn Thanh, trên gương mặt thanh lệ của nàng cũng có ý nghi hoặc, hiển nhiên là tâm tình lúc này cũng không khác mình là bao. Cô gái này từ trước đến nay luôn luôn thận trọng, suy nghĩ cẩn thận, xem ra từ tối hôm qua trở về từ cung điện dưới mặt đất đã có sự nghi ngờ. Chẳng qua là đêm qua Thanh Vân Môn Tăng Thư Thư Tăng trưởng lão chủ trì đại cục, lục soát lại một lần cung điện dưới mặt đất, đồng thời khám xét thân thể Bạch Cốt xà yêu cùng Cửu Điều Tứ, cũng không phát hiện ra điểm khác thường nào, trực tiếp để cho đám người Mục Hoài Chính đưa bọn chúng trở về.

Mục Hoài Chính về sau nhìn hai người bọn họ với ánh mắt bất thiện, Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh cũng có chút chột dạ. Nói gì thì nói, chính mình cũng đã vi phạm quy củ Thanh Vân môn, ngay sau đó liền phải ngoan ngoãn theo đại đội nhân mã trở về. Nhưng Mục Hoài Chính tựa hồ cũng có những chuyện khác phải làm, không có ý gây phiền toái cho hai người bọn họ, chỉ nói đưa Cửu Điều Tứ vào phòng nghỉ ngơi, phân phó mọi người chăm sóc nhiều hơn một chút, sau đó đi thẳng, đến giờ vẫn chưa thấy trở về.

Vương Tông Cảnh trong nội tâm có chút bất an, cũng không biết mình có bị phạt hay không, nhưng mà mặc kệ! Dù sao thì những chuyện kia đều đã trải qua rồi, trước mắt còn phải chăm sóc Cửu Điều Tứ. Cái tên Ba Hùng kia hôm qua đau bụng mà sớm trở về, nghe nói những việc này, vội vàng đi đến. Thân thể mập mạp giờ phút này đang ngồi trên một cái ghế, nhìn Cửu Điều Tứ nhắm mắt ngủ say, mập mạp từ nãy đến giờ không ngừng thò tay xem xét đến đỏ mồ hôi, đồng thời lẩm bẩm không ngừng "Việc lạ, việc lạ. . . Như thế nào biệt viện hơn chín trăm người, chỉ có mỗi chúng ta trong tiểu viện là gặp phải quái sự này?"

Vương Tông Cảnh ở bên cạnh liếc nhìn Ba Hùng, thấy hắn trên trán không ngừng đổ mồ hôi. Mặc dù cảm thấy có chút oi bức, nhưng Vương Tông Cảnh cũng không thấy nóng đến như vậy, nhin không được nói với Ba Hùng: "Mập mạp, người thật sự cảm thấy nóng như vậy sao?"

Ba Hùng ngơ ngác một chút, lập tức nhìn Vương Tông Cảnh một cái, nói: "Cái này còn có thể giả bộ sao? Người xem ta đầu đầy mồ hôi đây này!"

Vương Tông Cảnh lắc đầu, không nói gì nữa, Tô Văn Thanh đứng ở một bên, bỗng nhiên mở miệng nói: "Cửu công tử bắt đầu từ đêm qua đến giờ một mực hôn mê bất tỉnh, thế nhưng Mục Sư huynh bọn hắn đều bảo rằng không đáng lo, để sau xem xét, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? Thật sự là kỳ quái."

Vương Tông Cảnh ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt tái nhợt của Cửu Điều Tứ một hồi, trong nội tâm mơ hồ có chút bất an, rồi lại có cảm giác nói không nên lời. Chung quy cảm thấy có một cây kim nhỏ vô cùng không cẩn thận đâm thẳng vào trong nội tâm mình, chính mình tìm bao lâu cũng không thấy. Lúc này, Ba Hùng đưa tay lên lau lau mồ hôi, đứng dậy nói: "Ta nghĩ thế này, hai người các ngươi cũng mệt mỏi cả buổi tối rồi, nếu không thì về nghỉ trước đi, ta ở chỗ này trông nom Cửu Điều Tứ là được rồi. Khi hắn tỉnh lại, ta sẽ gọi các ngươi tới."

Vương Tông Cảnh "Ừ" một tiếng, liền quay đầu nói với Ba Hùng: "Vậy làm phiền người rồi, mập mạp."

Ngay sau đó Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh liền đứng dậy đi ra ngoài, Ba Hùng đưa tiễn bọn chúng tới cửa, đưa mắt nhìn bọn hắn sau khi rời đi, rồi trở lại đóng cửa phòng. Đúng lúc này, chợt nghe sau lưng phát ra một tiếng động trên giường, Ba Hùng cả kinh, vội vàng quay đầu nhìn lại, tưởng rằng Cửu Điều Tứ đã tỉnh. Ai ngờ Cửu Điều Tứ trên giường chỉ vô ý thức trở mình một cái, thân thể lật nghiêng vào phía trong, nghiêng hai bên hông, mặt hướng vào vách tường. Trừ lần đó ra, tình hình cũng chẳng khác gì lúc trước, không có chút dấu hiệu tỉnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Tín nhiệm

Ba Hùng lặng yên lắc đầu, đi đến kéo chiếc chăn mỏng nhẹ nhàng đắp lên bụng Cửu Điều Tứ, sau đó xoay người ngồi một bên. Mới hoạt động một chút mà cảm thấy mồ hôi cuộn cuộn chảy ra, làm hắn không ngừng thò tay ra lau, trong miệng lầm bầm rồi đứng lên, không biết đang oán trách điều gì.

Trên giường yên tĩnh, Cửu Điều Tứ vốn đang bất tỉnh ngủ say, khuôn mặt tái nhợt bỗng nhăn một cái rồi vô thanh vô tức mở mắt. Trừ lần đó ra, thân thể của hắn không động chút nào, Ba Hùng cũng không có một chút cảm giác khác thường. Xẹt qua góc giường, một đôi mắt lạnh lẽo mở ra, bỗng nhiên dần dần hiện ra lục sắc quang mang yếu ớt, lóe lên sâu sắc trong đôi mắt, tạo thành một khe hở mảnh khác thường, lộ ra một tia khí tức quý dị.

Bên trên Thông Thiên Phong, trong mật thất Ngọc Thanh Điện, Tiêu Dật Tài đang đứng một mình, thực ra trong Thanh Vân Môn, nơi này cũng chỉ có mình hắn có thể tiến vào. Cũng như trước đây, mật thất yên tĩnh nhưng lạnh lẽo, duy nhất có một chút khí tức khiến cho người ta cảm thấy khó chịu. Có lẽ chính là do gốc thực vật màu đen quý dị. Còn có một bộ phận thực vật im ắng trôi nổi với các bọt nước màu đen bóng, hắc thủy đặc sệt.

Tiêu Dật Tài lặng yên nhìn gốc thực vật màu đen, bên trên có sáu đóa hoa diễm đang cháy. Tiêu Dật Tài cứ nhìn vào đó, ánh mắt sâu xa mà thâm kín. Một lát sau, ánh mắt chuyển qua một đóa hoa bồ màu xanh biếc phía dưới bên phải. Lúc này đây, nhìn qua ngọn lửa có mảnh liệt hơn chút ít, mặc dù có chút lắc lư bất định. Nhưng nhìn rõ thì có thể thấy không giống lúc trước, bộ dáng không giống sắp bị tàn lụi.

Tiêu Dật Tài đưa mắt nhìn hồi lâu, trên mặt chợt xuất hiện một tia vui mừng, chậm rãi gật đầu, sau đó đi sang một mật thất khác, đến bên cạnh cái bàn làm bằng gỗ thông. Trên bàn đặt một cái hộp gỗ lớn, Tiêu Dật Tài nhẹ nhàng mở ra, quang mang màu xanh biếc chiếu rọi ra ngoài. Chính là Minh Hà Thủy Tinh. Tiêu Dật Tài nhìn khối kỳ thạch quý hiếm, do dự một chút, nhưng ánh mắt hắn trở lên lãnh đạm, xen lẫn kiên định, đưa tay lấy khối Minh Hà Thủy Tinh ra ngoài. Quay người trở về phía gốc thực vật kì dị màu đen kia.

Cái ao nhỏ ở phía dưới nước đen kịt như dầu, từ từ sôi trào lên. Tiêu Dật Tài ngồi xổm người xuống, chậm rãi, đem khối Minh Hà Thủy Tinh trong tay cẩn thận đặt vào trong làn nước đen kịt kia. Lục sắc quang mang của Minh Hà Thủy Tinh lóe lên khi được tiếp xúc với mặt hắc thủy. Giống như bị kích động, hắc thủy trong ao đột nhiên run lên. Bóng bóng nước sôi trào, bay lên ngày càng nhiều, tiếp theo một bọt nước màu đen, tốc độ rất nhanh bay lên.

Trong mật thất, hơi thở ngày càng nhanh, Tiêu Dật Tài ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy gốc thực vật màu đen bên trên ngọn lửa xanh biếc cũng lóe sáng lên.

"*Khò khè, khò khè..*". Một hồi âm thanh quý dị trầm thấp đột nhiên vang lên trong mật thất. Thử nước màu đen sau một hồi gợn sóng, đột nhiên một vật kỳ dị có hình dáng như cái móc có gai sắc nhọn, giống như một nhánh của rễ cây, chậm rãi bay lên từ trong làn nước màu đen. Toàn bộ vật kỳ dị ấy hướng Minh Hà Thủy Tinh bên trên quần lay, hấp thụ khối kỳ thạch.

Tiêu Dật Tài buông lỏng tay ra, đứng lên lui về phía sau một bước. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào ao nước đen kịt, chỉ thấy những cái rễ cây cuộn lấy Minh Hà Thủy Tinh chậm rãi chìm xuống. Đồng thời khối Thạch Đầu kì dị cũng chậm rãi bị kéo xuống nước. Nước đen đặc quánh, bong bóng cuộn lên với tốc độ ngày càng nhanh.

Một lát sau, Minh Hà Thủy Tinh đã hoàn toàn chìm xuống, ao nước đen theo đó cũng từ từ bình tĩnh trở lại. Dần dần khôi phục bộ dáng ban đầu. Tiêu Dật Tài thu hồi ánh mắt, nhìn xuống gốc thực vật màu đen kia, chỉ thấy giờ phút này đã bình tĩnh trở lại, trở lên giống như lúc trước. Nhưng mơ hồ, nhìn kỹ một chút ở bên trong lộ ra một tia xanh biếc nhàn nhạt.

"*Đinh*", âm thanh của tiếng chuông thanh thủy vang lên trong mật thất hẻo lánh. Tiêu Dật Tài trầm mặc đứng đó lúc lâu, rồi lập tức xoay người đi ra khỏi mật thất.

Khi cánh cửa đá ở phía sau chậm rãi khép lại, khí tức cổ quái cũng bị ngăn chặn ở trong mật thất. Tiêu Dật Tài sắc mặt không đổi, đứng lại thờ dài một hơi khi thấy Minh Dương đạo nhân thần sắc kính cẩn, đứng ở đằng xa.

Hắn nhẹ gật đầu, hướng bên kia đi tới. Vị Minh Dương đạo nhân này từ trước tới nay vui buồn, mừng giận đều không thể hiện, đợi Tiêu Dật Tài tới, bước lên một bước, nói: "*Chường môn sư huynh, Lâm sư đệ đã tới Ngọc Thanh Điện.*"

Tiêu Dật Tài im lặng, chỉ gật đầu, liền đi nhanh về phía trước.

Trên Ngọc Thanh điện, Lâm Kinh Vũ lưng đeo Trảm Long Kiếm, không ngồi mà đứng chấp tay ở đại điện nhìn Tam Thanh Thánh tượng, ánh mắt lóe

lên, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Lúc này, bỗng nhiên có tiếng bước chân rất to vang lên từ sau điện, một lát sau Tiêu Dật Tài đi đến. Thấy Lâm Kinh Vũ, trên mặt vui vẻ, mỉm cười nói: "*Lâm sư đệ, người đã đến rồi.*"

Lâm Kinh Vũ đi tới thì lễ một cái, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói: "*Vâng, không biết chương môn sư huynh triệu kiến có chuyện gì không?*"

Tiêu Dật Tài cười nói: "*Đúng là có hai chuyện muốn cùng sư đệ nói một chút. Chúng ta ngồi xuống nói chuyện.*"

Lâm Kinh Vũ bèn đi qua một bên và ngồi xuống. Bên cạnh, đạo đồng tới dâng trà. Tiêu Dật Tài khẽ vuốt cằm, đạo đồng đang đứng yên liền rút đi xuống. Rất nhanh trên đại điện chỉ còn hai người.

Lâm Kinh Vũ nhìn xung quanh một chút, liền thu lại nụ cười. Nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh. Hướng Tiêu Dật Tài nói: "*Chương môn sư huynh, có việc gì cứ nói đừng ngại*"

Tiêu Dật Tài mỉm cười nói: "*Lâm sư đệ mới từ Nam Cương trở về mà vì huynh có chút chuyện, cũng mới chỉ hỏi thăm được một hai câu, chưa nói được nhiều, nên nhân dịp hôm nay có chút ích kỉ mời Lâm sư đệ tới đây hàn huyên một chút.*"

Vừa nói, hần vừa lấy chén trà trong tay nhấp một ngụm, sau đó thuận tiện hỏi: "*Lâm sư đệ người thấy Long Hồ Vương gia tình hình bây giờ có tốt không?*"

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm, căn cơ đã có, mặc dù chưa bằng mười mấy môn phái ở phía bắc U Châu, nhưng tự bảo vệ mình ở nơi hoang sơn hẻo lánh chắc cũng không có vấn đề gì.

Tiêu Dật Tài thỏa mãn gật đầu. Trầm tư một lát rồi buông chén trà, đưa tay lấy ra một tấm ván gỗ đặt trên bàn. Lâm Kinh Vũ ánh mắt ngưng tụ, đảo mắt qua tấm gỗ, đã nhận ra chính là bản gỗ cũ kĩ mà chính mình ngày xưa ở Thập Vạn Đại Sơn, sâu trong rừng rậm nguyên thủy mang ra. Nhất thời không khỏi kinh ngạc nhìn Tiêu Dật Tài.

Tiêu Dật Tài dường như hiểu hần đang nghĩ cái gì, cũng không đợi hần mở miệng liền không khỏi cười khổ nói:

"Tấm ván gỗ này vì huynh đã mất rất nhiều thời gian để nghiên cứu. Nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể phát hiện ra một bức đồ án trong đó có liên quan tới một vị thánh mà ma giáo tôn kính, về phần những thứ khác bao gồm những văn tự cổ quái kia đến bây giờ cũng không rõ là gì."

Lâm Kinh Vũ lặng yên, gật đầu. Trầm mặc chốc lát, nói: "Ta vốn nghĩ Chương môn sư huynh năm đó lên vào ma giáo một thời gian, có lẽ sẽ phát hiện ra điều gì, đáng tiếc..."

Tiêu Dật Tài bỗng nhiên mở miệng nhàn nhạt nói: "Quả thật cũng không phải là không có hy vọng."

Lâm Kinh Vũ "A" lên một tiếng, ánh mắt nhú lại, ngẩng đầu lên nhìn hần.

Tiêu Dật Tài đi xuống đáp: "Luận về về ma giáo, trên núi Thanh Vân còn có một người hiểu biết hơn ta rất nhiều."

Lâm Kinh Vũ nhú mày. Chầm rãi ngẩng đầu lên. Sắc mặt có chút lạnh. Nhưng Tiêu Dật Tài dường như không để ý, thản nhiên nói: "Lâm sư đệ, chuyện năm xưa đệ còn vẫn chưa quên sao? Phải biết rằng, năm đó mọi người trên Ngọc Thanh Điện này đem tất cả mọi việc nói ra làm sáng tỏ mọi chuyện, đệ chẳng lẽ tự mình không hiểu?"

Lâm Kinh Vũ im lặng không lên tiếng, chỉ thấy lúc sau trên Trảm Long Kiếm lưu quang chuyển động nhẹ nhàng nhưng lại lóe lên quang mang u ám. Ánh mắt Tiêu Dật Tài dừng lại một chút ở cái chuôi màu xanh biếc của tiên kiếm. Dường như trong mắt một chút cảm xúc hồi ức hiện về, dần bình tĩnh lại nói "Lâm sư đệ..."

Lâm Kinh Vũ từ từ đứng lên. "Chương môn sư huynh yên tâm. Chuyện xưa như gió thoảng mây bay. Sư đệ đã nghĩ thông suốt. Tất cả cũng là vì Thanh Vân mà thôi."

Tiêu Dật Tài hài lòng gật đầu. Đưa tay sang bên cạnh, đẩy tấm ván gỗ về phía trước rồi nói: "Vậy làm phiền sư đệ, lên Đại Trúc Phong một chuyện."

Lâm Kinh Vũ đột nhiên ngẩng đầu, dường như kinh hãi.

Tiêu Dật Tài cười khổ một tiếng, thở dài: "Lâm sư đệ, không nên hiểu lầm, ta không phải không hiểu ý tứ của đệ, nhưng thật ra ta đã phái người đến nói chuyện với Lục Tuyệt Kỳ sư muội. Vốn nghĩ sẽ tự mình đến Đại Trúc Phong một chút, ai ngờ sư muội cự tuyệt, quyết không cho ta gặp hần."

Lâm Kinh Vũ nhượng mày. Nhưng thần sắc cũng đã trầm tĩnh trở lại, tựa như nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra một tia bất đắc dĩ.

Tiêu Dật Tài im lặng một lát lại nói: "Lâm sư đệ, nhiều năm như vậy đã trôi qua, đệ cũng biết ta không phải là loại người không thấu tình đạt lý. Việc này tuy có liên quan tới ma giáo, nhưng không phải sự tình có biến, ta cũng không gấp gáp như vậy."

Nói đến đây hần dừng lại một lát, liếc nhìn Lâm Kinh Vũ mới tiếp tục: "Đêm qua, dưới núi bên ngoài Hà Dương Thành phát hiện ra một cung điện trong lòng đất do yêu ma quỷ vật chiếm giữ. Tăng sư đệ dẫn người xuống kiểm tra, nhưng vượt qua dự đoán chính là trên đường hần gặp một người nằm đó xuất thân ma giáo, một trong "Tam công tử" Diệu công tử – Kim Bình Nhi. Nữ tử này chắc hẳn Lâm sư đệ còn nhớ."

Chương 45: Đúng Sai

Trong rừng rậm đột nhiên xuất hiện bốn con yêu thú hình thể như sư, thân thể khổng lồ, cơ hồ cao bằng một người, mắt máu miệng lớn tỏa ra từng trận mùi hôi thối đem bao vây Vương Tông Cảnh vào giữa. Sắc mặt Vương Tông Cảnh lạnh lùng, khỏe mắt có chút co giật nhưng trên mặt lại không có vẻ gì là hoảng loạn. Những năm gần đây này trải qua vật lộn để cầu sinh sót đã để cho hắn hiểu được, vào thời điểm hoang mang thì kêu to cũng không giúp được gì ngược lại sẽ bị rất nhiều yêu thú nhìn thấu hư thực của mình, dẫn đến chúng sẽ nhanh hơn tấn công về phía con mồi.

Hắn chậm rãi cúi thấp người, cả người liền như một cây cung đang dần dần kéo căng, dưới lớp quần áo, cơ bắp sớm đã nổi lên từng khối tràn đầy lực lượng mang tính chất bùng nổ. Đồng thời tay phải hắn khẽ đảo, răng nanh của Kim Hoa Cổ Mãng liền hiện ra trong tay, nhàn nhạt ánh sáng u lam im lặng lập lòe.

"Rống!" Trong miệng cự sư yêu thú phát ra một tiếng gào rú theo bốn phương tám hướng chậm rãi tới gần. Khi xác định được con mồi nhỏ yếu này không còn đường để trốn thì bốn con yêu thú đồng thời vung móng vuốt sắc bén lên, rống lên những tiếng rung trời khiến cho chim chóc ở trên cây cũng bị hù dọa bay đi. Lập tức, trong rừng rậm trở thành màn ác liệt, bốn con yêu thú đồng thời cùng đánh tới.

Con mắt của Vương Tông Cảnh cũng đột nhiên trợn lên, cả thân hình bỗng nhiên như mũi tên rời cung. Tại một khắc này lực lượng trong cơ thể hắn hoàn toàn bạo xuất ra, tốc độ kia thậm chí còn nhanh hơn yêu thú có thân hình mạnh mẽ kia. Trước khi yêu thú bỏ nhào vào thì hắn vốn đang ở vị trí cũ thỉnh linh trực tiếp xông về phía trước mặt con yêu thú kia.

Con cự sư yêu thú này rõ ràng có một chút kinh hãi, nhưng tốc độ của Vương Tông Cảnh quá nhanh, trong nháy mắt đã đến. Yêu thú cúi đầu gào rú một tiếng miệng máu mờ lớn ra rồi cắn đến, hơi thở tanh hôi xộc tới, thân thể Vương Tông Cảnh nghiêng đi, nhanh như chớp tránh né hàm răng hung ác kia, rồi hắn lặn xuống dưới thân thể con yêu thú.

Con yêu thú gầm lên giận dữ, xem ra cũng có chút hoảng sợ, trực giác nói rằng nó đang gặp nguy hiểm, nhưng nó cũng không có nhiều thời gian để phản ứng. Thân thể to lớn khiến cho động tác của nó vẫn hơi chậm. Trong khoảnh khắc này, thân thể con yêu thú bỗng nhiên cứng đờ.

Cuộn người lại, Vương Tông Cảnh từ phía dưới bụng con yêu thú kia lật ra ngoài, nhấc tay lên thì thấy nửa cánh tay bị máu tươi nhuộm đỏ, vẻ mặt lạnh lùng cắn răng, trong bàn tay dính máu kia nắm chặt lấy chiếc răng nanh. Con yêu thú kia có chút không dám tin cúi đầu liếc nhìn xuống dưới bụng sau đó phát ra một tiếng rống thê lương, dường như còn đang muốn tiếp tục đánh giết, nhưng rất nhanh thân thể của nó lay động và chậm rãi ngã xuống trên mặt đất, bốn chân bắt đầu co giật run rẩy.

Làn da cứng cỏi phía dưới bụng con yêu thú giờ phút này có thể thấy rõ một miệng vết thương lớn chừng một nắm đấm, đồng thời máu thịt ở vùng biên của miệng vết thương bắt đầu chậm rãi biến thành màu đen.

Vương Tông Cảnh hướng về phía con yêu thú đang hấp hối kia liếc một cái rồi thu hồi ánh mắt. Tuy rằng sự việc vừa rồi diễn ra rất nhanh, nhìn có vẻ nhẹ nhàng nhưng mà sắc mặt của hắn đã mờ hồ có chút đỏ lên, thái dương toát ra mồ hôi, động tác tưởng chừng đơn giản nhưng thực tế là hắn đã phải toàn lực ứng phó, ngưng tụ lực lượng của toàn thân rồi lập tức bạo phát ra, bằng tốc độ nhanh nhất giết chết một con yêu thú. Đương nhiên cũng phải nhờ vào công hiệu của kịch độc trên răng nanh nữa. Đáng tiếc chính là độc tính của răng nanh đã giảm sút đi rất nhiều, nếu đổi lại là ba năm trước thì chỉ cần đâm rách da thịt là con yêu thú kia đã lập tức bị độc chết chứ đâu còn chuyện có thể vùng vẫy?

Chỉ là giờ phút này cũng không phải là lúc để cho Vương Tông Cảnh có thể cảm thán, bởi vì ba con yêu thú khác vô hột chi bị chậm chễ trong chốc lát lúc này lại lần nữa đánh tới. Đối với việc đồng bọn vừa chết thì ba con yêu thú này cũng không hề để ý tới, có lẽ tại trong nội tâm chúng còn đang cảm thấy may mắn vì bớt đi được một kẻ tranh giành thức ăn với bọn chúng.

Vương Tông Cảnh quay người bỏ chạy, tuyệt không có chút nào ý tứ liều mạng đánh một trận tử chiến. Tại thời khắc này, hắn như trở về mảnh nguyên thủy rừng rậm tràn đầy nguy cơ và sát ý kia, cho nên hắn chỉ có một mục đích duy nhất - sống sót!

Hắn hồn hển chạy trốn, tất cả lực lượng trong thân thể tại thời khắc này vốn vẫn yên lặng trong huyết nhục bỗng nhiên thức tỉnh, tại trong phiên rừng rậm này biến thành dã thú tràn đầy dã tính vật lộn cầu sinh, bất chấp tất cả mà chạy như điên. Tiếng rống giận dữ đáng sợ cuộn cuộn từ phía sau mà đến, những bước chân ầm ầm của yêu thú đuổi sát không buông, khiến cho hắn có cảm giác mỗi khắc chúng đều có thể dùng móng vuốt sắc bén đem thân thể của hắn dễ dàng xé thành hai mảnh, trong lòng không kim được mà cảm thấy run rẩy.

Vương Tông Cảnh không có chút nào ý tứ quay đầu lại, hắn chỉ toàn lực chạy như điên cho dù bụi gai cùng cây cối trong rừng rậm không ngừng đâm toạc vào da thịt, hắn cũng không dừng lại. Máu tươi nhỏ xuống, như bông hoa nhỏ màu máu trong những ngày hè, chậm rãi tại trong cánh rừng rậm này một đường tách ra mà đi.

Thời gian dần dần trôi qua, Vương Tông Cảnh đem khoảng cách giữa hắn và ba con yêu thú cứng rắn kéo xa một chút. Đi vào trong cánh rừng cây cối rậm rạp không thích hợp cho những yêu thú có thân hình to lớn này truy đuổi, thể lực Vương Tông Cảnh rất cường hãn, có thể kiên trì kéo dài như vậy

cũng đủ để khiến cho người ta lú lờ.

Nhưng mà ba con yêu thú này cũng không có ý buông tha, vẫn ở sau lưng hấn đuổi theo không dứt, ánh mắt khát máu nhìn chăm chăm vào con mồi đang chạy trốn. Chính vào thời điểm này Vương Tông Cảnh bỗng nhiên mạnh mẽ cuộn cuộn hướng về phía một chỗ sâu trong rừng nhào tới rơi vào trong một bụi cây cực kỳ rậm rạp.

Ba con Cự Sư yêu thú đồng thời hướng về phía hấn gào thét đuổi tới, nhưng khi chúng đuổi tới chỗ bụi cây lại chỉ thấy được nhánh cây trong bụi đang lay động có lưu lại một chút vết máu rất rõ ràng nhưng Vương Tông Cảnh đã biến mất không thấy đâu nữa.

Yêu thú gào to lập tức trở lại yên tĩnh, ba con yêu thú dừng bước trước bụi cây sau đó hướng về phía trong rừng rậm lạnh lùng nhìn.

Rừng rậm đột nhiên như bị đóng băng, tại thời khắc này tất cả âm thanh đều yên lặng, nơi đây như bị cổ yên tĩnh đáng sợ đột nhiên từ bốn phương tám hướng bao phủ.

Mùi máu tanh nhàn nhạt nhẹ nhàng tản ra trong không khí, ba con yêu thú vẫn chưa tìm được thân ảnh của con mồi nhưng dựa theo cảm giác nhạy bén của yêu thú thì chúng biết rõ con mồi này vẫn đang ở rất gần.

Tiếng gào thét trầm thấp từ trong miệng yêu thú phát ra, ba con yêu thú chậm rãi tách ra theo các hướng khác nhau tìm kiếm ở phía sau bụi cây.

Nhánh cây vẫn còn lắc lư.

Bụi gai cũng vẫn còn đang lắc lư.

Trong rừng rậm không khí dường như đang chậm rãi ngưng kết, như có như không tiếng hô hấp đang cố gắng áp chế xuống. Thú trào giẫm lên cành lá khô trong rừng phát ra từng tiếng sột soạt, điểm điểm ánh sáng mặt trời soi xuống, phía dưới khu rừng rậm giờ phút này lộ ra vẻ đặc biệt u ám.

Đúng lúc này, bên trong cánh rừng vốn đang rất yên tĩnh bỗng nhiên như kinh lôi nổ vang, một bóng người đột nhiên bay lên, rừng rậm từ chỗ đang yên tĩnh chuyển thành tiếng động rầm rĩ vang lên. Theo bóng người kia, vô số lá rụng cành khô đột nhiên bay tán loạn, một ánh mắt hung lệ ác liệt từ trong đám lá khô lao thẳng đến, trong nháy mắt nhảy đến bên người một con yêu thú, dùng thế đập nôi chìm thuyền vọt chặt lấy đầu của yêu thú, tay phải vừa lật, răng nanh sắc bén liền đâm vào cổ của nó.

Máu tươi bắn ra tung tóe như suối, con yêu thú này điên cuồng hét lên một tiếng há mồm hướng về phía Vương Tông Cảnh cắn tới. Vương Tông Cảnh nhanh chóng bứt ra, thối lui nhưng vẫn không hoàn toàn tránh thoát được hàm răng hung ác đang cắn tới kia, lập tức cánh tay trái bị rách ra một vết thương rất lớn dài hơn một thước.

Dù có tâm tình kiên cường cùng thân thể tráng kiện nhưng giờ phút này hấn cũng không thể nhịn được đau nhức mà kêu lên một tiếng. Quay đầu lại, chỉ thấy yêu thú sau khi gãy chết cắn một cái thì thân thể của nó bắt đầu co giật. Hiên nhiên độc tính lưu lại trên răng nanh vẫn còn đủ để giết chết nó, chỉ là con yêu thú này thời gian kiên trì lại lâu hơn con trước kia, có thể thấy được kịch độc trên răng nanh đã càng ngày càng yếu.

Lần đánh lên tràn đầy máu tươi này chỉ là sự tình phát sinh trong chớp lát, hai con yêu thú còn lại đồng thời cùng phát hiện tình huống bên này, song song rống giận đánh tới. Nhưng sau khi chúng xuyên qua đám lá khô đang rơi xuống che đầy tầm nhìn thì thân ảnh Vương Tông Cảnh lại lần nữa biến mất bên trong phiến rừng rậm này, lưu lại trên mặt đất con yêu thú đang co giật và máu tươi nhuộm đỏ cả một mảnh đất lớn.

Mùi máu tanh làm sốc mũi bên trong cánh rừng rậm dường như đậm đặc hơn vô số lần, thân cây, lá cây, nền đất khắp nơi đều là vết máu đỏ tươi. Hai con yêu thú còn lại giống như bị kích thích, chẳng những không sợ hãi mà còn càng thêm tàn bạo hung lệ hơn, liên tục gầm rú hai mắt mở to nhìn nhau tràn đầy sát ý tìm kiếm tên địch nhân chạy trốn giảo hoạt kia.

Chỉ là mảnh quỹ dị yên tĩnh lại một lần nữa buông xuống, lưu lại một vùng máu đỏ tươi, yêu thú chậm rãi hướng về phía trước mà đi, móng vuốt sắc bén chậm rãi giương ra.

Đi tới, đi tới, đi tới...

Bỗng nhiên một con yêu thú đi đến phía dưới một cây đại thụ thì cảm giác được cái gì, sau đó cảm thấy đỉnh đầu nó hơi nóng, một giọt nước nhỏ từ trên đỉnh đầu của nó chậm rãi chảy xuống nhưng lại có màu đỏ tươi.

Một giọt, lại một giọt đỏ tươi chậm rãi theo trên ngọn cây rơi xuống.

Yêu thú đột nhiên ngừng đầu phát ra tiếng gầm giận dữ, nhưng trong nháy mắt, một bóng người đã từ nhánh cây trên đỉnh đầu của nó nhào xuống. Răng nanh nhuộm đầy máu lại một lần nữa lóe ra hàn quang lạnh như băng.

"Tê..." thanh âm gần như vô thanh vô tức mang một tia dứt khoát hung lệ không chết không thôi. Răng nanh của Kim Hoa Cổ蟒 mang theo một khí thế làm cho người ta da đầu tê dại, cứng rắn đâm vào trong mắt trái của con yêu thú này.

Trong chớp mắt, con yêu thú phát ra một tiếng gào rú kinh thiên động địa, móng vuốt sắc bén vung lên, hung hăng đánh tới, nặng nề đánh vào trước ngực của Vương Tông Cảnh. Chỉ nghe tiếng vãi bị xé rách chói tai truyền đến, kèm theo thanh âm nghiền nát trầm thấp. Răng nanh cắm ở trong hốc mắt yêu thú vốn còn nguyên vẹn, nhưng bị một kích của yêu thú trước khi chết đánh lên, "cạch" một tiếng sau đó vỡ thành ba bốn mảnh rơi xuống, chỉ còn đoạn mũi nhọn vẫn còn cắm ở trong hốc mắt của nó.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy ngực đau xót, một khắc này toàn thân hắn chấn động, khí huyết cuộn cuộn, chỉ sợ là xương sườn trước ngực đã gãy mấy chiếc. Cũng không biết móng vuốt của yêu thú sắc bén thế nào mà dưới một trào này, toàn bộ quần áo trên thân hắn lập tức vỡ tan, ở trước ngực, máu thịt lẫn lộn cơ hồ có thể thấy được cả xương trắng.

Bên trong đau nhức làm hắn suýt nữa ngã đi, nhưng về lạnh lùng thanh tĩnh lưu lại trong đầu nói cho hắn biết còn có một con yêu thú khác đang ở bên cạnh. Hắn lao đảo lui về phía sau, muốn một lần nữa chạy trốn vào bên trong phiến rừng rậm này. Nhưng mà chạy không được hai bước thì một hồi đau đớn từ trước ngực truyền đến, thiếu chút nữa khiến hắn té ngã xuống mặt đất. Hắn hốt hoảng, chỉ kịp đưa tay bám lên thân cây đại thụ mới miễn cưỡng đứng vững được thân thể.

Vương Tông Cảnh thở hổn hển, nhìn xuống cơ thể, chỉ thấy hơn nửa người đã hoàn toàn nhuộm máu đỏ tươi, trong này có máu của yêu thú, nhưng còn nhiều hơn hết là máu của chính hắn. Sức lực lưu lại trong thân thể như theo máu tươi chảy xuống mà biến mất. Trước mắt hắn biến thành một mảng tối sẫm.

"Rống!" Tiếng gào to từ sau truyền tới, con yêu thú cuối cùng hung ác, khát máu đang chậm rãi đi tới, dồn ép Vương Tông Cảnh thân đang chịu trọng thương tựa lưng vào đại thụ. Cho tới giờ khắc này nó rốt cục cũng có chỗ kính sợ tên địch nhân này, không lập tức nhào lên, nhưng đôi mắt đỏ như máu vẫn tràn đầy gắt gao nhìn thẳng vào hắn.

Vương Tông Cảnh mệt mỏi liếc nhìn con yêu thú kia, trong nội tâm nổi lên một tia tuyệt vọng. Loại yêu thú này trước đây hắn chưa bao giờ thấy qua, kể cả ở trong phiến rừng rậm nguyên thủy kia cũng không tồn tại. Nhưng từ cuộc chiến đấu này hắn có thể kết luận, cho dù là thả vào trong cánh rừng kia thì loại yêu thú này cũng tương đối cường hãn, chỉ là không biết vì sao lại xuất hiện ở Thanh Vân Sơn, một nơi tiền cảnh như vậy.

Hắn dù thế nào cũng nghĩ không thông được điểm này, nhưng giờ phút này không phải là lúc để hắn suy nghĩ.

Máu tươi chảy ra không ngừng kích thích con yêu thú kia, nó rốt cục cũng không thể chịu nổi nữa, cho dù nó biết tên địch nhân đã bị dẫn đến bước đường cùng kia có thể làm cho nó bị thương. Con yêu thú gầm lên một tiếng mạnh mẽ, miệng như chậu máu mở lớn ra, hướng về phía Vương Tông Cảnh, nhằm vào yết hầu của hắn mà cắn.

Thân thể Vương Tông Cảnh khẽ động, nỗ lực hướng về phía cây bên cạnh chạy qua, cho đến bây giờ trong đầu hắn chưa hề có ý nghĩ là khoan tay chịu chết. Chỉ là răng nanh đã vỡ, thân chịu trọng thương chính hắn cũng hiểu được hắn đang trong tình trạng lãnh ít dữ nhiều.

Một cái né tránh kia vô cùng miễn cưỡng, nhưng bởi vì hắn chú ý đến động tác của yêu thú dựa theo vô số lần trong chém giết mài luyện mà phán đoán được, khi thân hình yêu thú khẽ nhúc nhích thì hắn cũng bắt đầu né tránh, khó khăn lắm mới tránh được một kích trí mạng như vậy. Sau đó thì hắn lao đảo một cái rồi té trên mặt đất, trong lúc hoảng loạn hắn cắn chặt hàm răng, vớ lấy một cành cây khô cũng xem như cứng chắc, nắm chặt trong tay, hướng về phía yêu thú quyết chết vật lộn.

Trốn thì trốn không thoát nhưng cho dù không có nhiều hy vọng sống sót hắn cũng muốn liều mạng đánh cược một lần. Cái này chính là ý nghĩ duy nhất mà ba năm qua hắn luôn lưu lại trong đầu.

Yêu thú chụp một cái vào khoảng không nên càng như lửa cháy bị đổ thêm dầu, hung tính đại phát. Nó gầm lên một tiếng, lại quay đầu cắn tới, đồng thời móng vuốt sắc bén vung lên trực tiếp hướng vào đầu Vương Tông Cảnh đánh xuống.

Sắc mặt Vương Tông Cảnh trắng bệch, tránh cũng không thể tránh, mắt thấy sẽ bị móng vuốt kia đánh trúng thì bỗng nhiên thấy thân thể con yêu thú kia đột nhiên kéo về phía sau, móng vuốt của nó dừng lại ở trước người Vương Tông Cảnh cách khoảng một tấc, hiểm độc vô cùng. Một bóng người xuất hiện ở sau lưng yêu thú. Đó là một nam tử thân mặc áo dài, phong thái phi phàm. Sắc mặt của hắn lạnh nhạt, chỉ duỗi ra một tay đã bắt được cái đuôi của yêu thú, động tác nhìn như câu thả này lại có thể đem thân hình khổng lồ của yêu thú lôi về phía sau, sau đó cánh tay vung lên, nhàn nhạt thanh quang theo từ trong tay hắn trào ra lên, trước ánh mắt ngạc nhiên của Vương Tông Cảnh, nhẹ nhàng vỗ vào đầu của yêu thú.

"Ba!" Mang theo một tia mùi vị đùa giỡn không nghiêm túc, thanh âm kia vừa phát ra thì sức mạnh toàn thân của yêu thú như bị tháo nước vậy, đến cả động tác co rút run rẩy cũng không có liền trực tiếp ngã trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, chết ngay tức thì.

Sau đó, nam tử kia chậm rãi đi đến trước người Vương Tông Cảnh rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, trong mắt xuất hiện một vẻ hứng thú đánh giá Vương Tông Cảnh với nửa người là máu. Vương Tông Cảnh miễn cưỡng giật giật thân thể, trong lúc thờ đốc có mang theo vẻ mặt cảnh giác, lạnh lùng nhìn nam tử thân bí đột nhiên xuất hiện này, cũng không lập tức mở miệng nói cảm ơn người này đã cứu mạng.

"Vương Tông Cảnh?" Nam nhân nhìn hắn một lát rồi mỉm cười hỏi hắn một câu như vậy.

Vương Tông Cảnh liền khẽ giật mình, nhận không được đem trí nhớ trong đầu mình nhanh chóng đảo qua một lần, nhưng vô luận như thế nào cũng không nhớ nổi đã từng thấy qua người này, lập tức đành phải gật gật đầu đồng ý, thời cũng mơ hồ cảm thấy nam tử này dường như hoàn toàn không có ý gây bất lợi cho mình, liền cố gắng đối với hắn nhẹ nhàng gật đầu nói: "Đa tạ!" sau đó thoáng dừng một chút lại không nhận được hỏi: "Người là ai, làm sao nhận ra ta?"

Nam tử kia mỉm cười đến: "Ta họ Tiêu tên là Tiêu Dật Tài"

Vương Tông Cảnh cau mày chần chờ chốc lát, nghĩ mình quả nhiên không biết người nào như vậy, nhưng cái tên này nghe lại có mấy phần quen tai, dường như đã từng ở nơi nào nghe qua. Hắn nhìn chăm chú vào mặt nam tử này đột nhiên thân thể hắn chấn động, giống như nhớ ra cái gì, đôi mắt mạnh mẽ tròn to, bởi vì quá mức kinh hãi dẫn đến có phần khó mà không chế được cả lời nói: "Người... người chẳng lẽ là... là Thanh Vân Môn..."

Chân mày Tiêu Dật Tài nhu lại nói: "Đúng vậy, cậu đoán không sai ta hiện tại chính là trưởng giáo Thanh Vân Môn."

Vương Tông Cảnh há to miệng ra nhất thời không biết nên nói cái gì, thậm chí bởi vì quá mức kinh ngạc mà tạm thời quên đi đau đớn trên người. Tiêu Dật Tài không thèm để ý đến nét mặt của hắn mà cũng không có ý tức giận, ánh mắt hướng xung quanh, nhìn thoáng qua mấy cái xác yêu thú, sau đó chuyển về nhìn vào Vương Tông Cảnh, sắc mặt tươi cười chậm rãi thu hồi, cả người khí chất bỗng nhiên từ chỗ ôn hòa lúc ban đầu biến thành sắc bén nghiêm túc lên, mà ngay cả ánh mắt tựa hồ cũng khiến cho tim Vương Tông Cảnh một khắc này muốn bắn ra ngoài.

"Người giết qua không ít yêu thú à?"

Vương Tông Cảnh ngờ ngạc một chút rồi vô ý thức gật gật đầu nói: "Vâng."

Ánh mắt Tiêu Dật Tài trầm lắng mà dừng ở trên người hắn, tuy là đang ngồi xổm trước mặt hắn nhưng không hiểu tại sao thân ảnh kia phảng phất đột nhiên lớn lên che hết tầm mắt của Vương Tông Cảnh. Một lúc lâu sau mới mở miệng hỏi câu thứ hai:

"Đã từng giết người chưa?"

Thân thể Vương Tông Cảnh chấn động, cơ bắp trên mặt thoáng vặn vẹo một chút. Nhưng mà tại ánh mắt thâm thúy kia của Tiêu Dật Tài thì hắn có một loại cảm giác không thể nào che dấu, ẩn trốn được tâm trạng quẫn bách, hắn chần chờ một chút rồi lắc đầu thấp giọng nói: "Không có."

Tiêu Dật Tài chậm rãi gật đầu nhưng ánh mắt thì lập tức trở nên sắc bén lên nhìn chăm chăm vào mắt của Vương Tông Cảnh thân nhiên nói: "Dám giết người không?"

Lúc bấy giờ Vương Tông Cảnh bỗng nhiên ngẩng đầu, gặp được sắc mặt nghiêm nghị tinh táo của Tiêu Dật Tài lại như có nửa phần ý đùa giỡn.

"Từng có giết qua người chưa?"

"Không có."

"Dám giết người không?"

"..."

Mấy câu hỏi ngắn gọn nhưng lại có hàm ý làm cho người ta run rẩy và chấn động trong lòng, rất lâu sau trong đầu Vương Tông Cảnh vẫn đang quanh quẩn mấy câu hỏi tuy vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cho tâm thần hắn đại loạn, không cách nào tỉnh táo này. Lúc này hắn không còn ở trong rừng rậm phía sau Thanh Vân biệt viện nữa mà được Tiêu Dật Tài mang lên một thanh kiếm bay đi, phút chốc bay qua núi non nhấp nhô, đến bên ngoài tại một thôn nhỏ vắng vẻ cách Thanh Vân Sơn hơn trăm dặm, lúc này mới hạ xuống.

Thương thế trên người Vương Tông Cảnh đã được Tiêu Dật Tài ra tay cứu chữa bằng cách cho ăn một quả đan dược mà hắn không biết, cảm máu, băng bỏ vết thương cho hắn. Tuy rằng bây giờ nhìn qua vẫn đang đầy người vết máu nhưng viên thuốc đó được hiệu kinh người, ngoại thương thì còn cần thời gian mới có thể khôi phục, nhưng nội thương chính là tai họa ngấm lại hầu như đỡ hẳn.

Đứng ở sau lưng Tiêu Dật Tài đang ngắm nhìn thôn nhỏ vắng vẻ, giờ phút này trong nội tâm Vương Tông Cảnh tràn đầy nghi hoặc đồng thời cũng mang theo thấp thòm bất an, hắn không biết tại sao mà chừng giáo chân nhân cao cao tại thượng Thanh Vân Môn đột nhiên xuất hiện ở trước mắt mình, lại có một hành động cổ quái là đưa mình mang đến nơi đây? Còn trên núi trên núi Thanh Vân tại sao lại có yêu thú mạnh mẽ như vậy xuất hiện? Lúc trước không thấy ai kể cả tỷ tỷ Vương Tề Vũ đều không nói tới việc này, hiển nhiên là ai cũng không biết. Ngoại trừ những việc này thì việc lúc trước Tiêu Dật Tài hỏi hắn những câu đơn giản kia cũng làm cho tâm thần Vương Tông Cảnh không yên. Cho đến giờ phút này, từ lúc ban đầu kinh ngạc qua đi hắn cũng không có một câu trả lời khẳng định cho Tiêu Dật Tài, đến cùng thì mình có dám giết người hay không, mà Tiêu Dật Tài dường như cũng không có ý bức hắn.

Chỉ là từ sau khi Tiêu Dật Tài dẫn hắn đi tới nơi này liền trầm mặc không nói mà đứng ở đằng kia ngắm nhìn thôn quê, hơi nhíu mày, dường như đang lâm vào trầm tư, rất lâu cũng không mở miệng nói chuyện. Vương Tông Cảnh đứng ở phía sau hắn chứng kiến Tiêu Dật Tài hình như không có ý mở miệng liền nhận được được mà: "Tiêu chân nhân, người dẫn con tới nơi này là có chuyện gì sao?" Khóe mắt Vương Tông Cảnh mạnh mẽ co quắp một phát.

Sắc mặt Tiêu Dật Tài hững hờ giống như đang nói ra một sự tình hết sức bình thường nói: "Ta muốn người đi vào trong thôn này thay ta giết một người."

Thân thể Vương Tông Cảnh chấn động, há miệng muốn nói nhưng chứng kiến được ánh mắt hững hờ giống như coi sinh tử là chuyện bình thường kia của Tiêu Dật Tài thì nhất thời hắn không nói ra lời được.

"Người xem, trong thôn kia có một căn nhà chiếm diện tích lớn nhất, chính là địa chủ lớn nhất trong thôn này, cũng là thôn trưởng của thôn này, tên là Tôn Tích Thiện." Tiêu Dật Tài giống như không chút nào để ý đến thần sắc của Vương Tông Cảnh tiếp tục nhân nhợt nói: "Tôn Tích Thiện trên có mẹ già tám mươi, dưới có ba hài nhi, hắn ngày thường rất có hiếu với mẹ mà đối với mấy hài tử cũng rất yêu thương, cũng coi là một người cha hiền lành."

Ánh mắt của hắn chậm rãi theo nhà kia ở trong thôn đảo qua. Quay đầu lại nhìn về phía Vương Tông Cảnh cũng không đi quản sắc mặt càng ngày càng khó coi của thiếu niên này lặng lẽ nói: "Nếu như người nguyện ý thì thay ta đi giết hắn."

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu "Ồ...ồ...ồ...n...g" một tiếng không kim được mà bước lên một bước hai mắt mở to nhìn nói: "Nếu như... nếu"

như hắn là người tốt như vậy tại sao người muốn con đi giết hắn? Thanh Vân Môn chẳng lẽ không phải đứng đầu thiên hạ chính đạo, làm nơi vạn dân kính ngưỡng đây sao?"

Tiêu Dật Tài cũng không vì thiếu niên này mãnh liệt phần nộ chất vấn hắn mà có chỗ tức giận, sắc mặt của hắn luôn luôn rất bình tĩnh, thậm chí bình tĩnh đến nỗi làm cho trái tim của Vương Tông Cảnh có chút băng giá.

Hắn chỉ là dùng ánh mắt rất bình thường nhìn Vương Tông Cảnh sau đó đột nhiên nói đến vấn đề dường như không liên quan đến chuyện lúc này: *"Nhân tính hay là trắng đen, mọi sự có đúng sai. Thần Châu Hạo Thổ bá tánh có hàng tỉ, không có chuyện hai người giống nhau như đũa. Nhân tính cũng như thế thiên biến vạn hóa, một người cực kỳ ác độc có lẽ cũng có thiện tâm từ bi, một người được mọi người kính ngưỡng sao biết được không có tư tâm?"*

"Sự tình trên đời này nhao nhao nhón nháo như vạn hoa mê hoặc, ánh mắt khó phân biệt thật giả, chỉ là luôn luôn có một số việc, đúng chính là đúng, sai chính là sai."

"Mặc cho người ta viện ra nhiều cớ che giấu, nhưng lòng người trong nội tâm sao có thể không phân biệt được thật giả đúng sai?"

Hắn quay người đi đến quần áo phe phẩy thanh âm ung dung mà truyền đến, đột nhiên giống như có mang thêm vài phần vắng lặng, chỉ là thanh âm bên trong lời nói kia dù có ý cô độc nhưng cũng có vài phần hững hờ thong dong: *"Cho người ba ngày ở đây, giết hoặc không giết do chính người bình tâm quyết định."*

--oOo--

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cổ Văn

Từ xưa tới nay, ngọn núi này được xem là một trong bảy ngọn cao nhất trên dãy Thanh Vân, vẫn một vẻ êm ả thanh tịnh, bên trên chẳng có bao nhiêu bóng dáng lầu đài, cứ vậy mà nó đã cùng bảy ngọn núi khác trên dãy Thanh Vân này trải qua vô số năm tháng hưng suy. Số lượng đệ tử truyền nhân trên Đại Trúc phong cũng rất thưa thớt, tính từ đời Điện Bất Dịch làm chủ tọa, ngay khi sinh thời, ngoại trừ gia đình, hắn chỉ thu nhận vẹn vẹn có bảy người làm đồ đệ. Cho đến mãi tận hôm nay sau khi Thanh Vân Môn đã trải qua cơn kinh biến, ngọn Đại Trúc phong tuy không có ai làm chủ tọa nhưng vẫn giữ nguyên dáng vẻ thanh tịnh trước kia. Trong những người đệ tử ở đây năm đó, ngoại trừ vị Tổng đại sư huynh thu thêm một đệ tử tên là Mục Hoài Chính ra, còn những người sư đệ khác chỉ thường xuyên đóng cửa tu luyện, cuộc sống cứ thế ngày ngày trôi qua an nhàn.

Khắp nơi trên đỉnh núi này khác rất nhiều so với những đỉnh còn lại, chắc bởi vì trên núi có trúc xanh mọc bạt ngàn vô tận! Nhưng ngoài ra, mọi người đều biết Đại Trúc Phong là nơi nhiều sống gió nhất trong sáu ngọn tiểu phong trên dãy Thanh Vân.

Bên ngoài Thủ Tĩnh Đường, mặt trời vẫn rải ánh nắng nhu hòa lên khu đất đã trải qua vô số sương gió của thời gian. Cho dù là các hành lang gấp khúc xa xa trước khu nhà của các đệ tử, hay như gian bếp phía trước kia, thì tất cả vẫn giữ nguyên vẹn vẻ im ắng vốn có của nó. Cho dù bao nhiêu năm qua đi, nhưng vẫn có một điều khiến người ta chú ý ở nơi này là Đại Hoàng, mấy hôm nay cứ theo Tiểu Đình chạy rong chơi trên đỉnh núi, tiếng chó sủa vang trên Đại Trúc Phong mang lại chút ồn ào bấy lâu hiếm thấy ở đây. Làn khói bay lượn lơ lửng rải tỏa ra từ ống trên nóc gian bếp, từng mùi hương thêm mê hoặc lòng người đang nhẹ nhàng tỏa ra theo cánh cửa đang hé mở, đồng thời từng âm thanh chẽ củi cũng từ trong bếp truyền ra.

Một đạo kiếm quang màu xanh bồng bềnh hiện ra trên nền trời Đại Trúc Phong, sau khi xoay trong một vòng, nó mới chậm rãi hạ xuống. Trước cửa Thủ Tĩnh Đường, hào quang tán đi để lộ ra thân hình của Lâm Kinh Vũ đang mặc chiếc áo dài màu xanh nhạt. Hắn xoay người, sắc mặt lạnh nhạt đánh giá khung cảnh nơi này. Nhiều năm về trước, khi còn là thiếu niên, hắn có tới Đại Trúc Phong một lần, nhưng từ sau đó hắn chưa hề quay lại đây nào. Tưởng rằng những kí ức đó đã vô cùng mờ nhạt theo thời gian, nhưng mãi hôm nay khi hắn một lần nữa đặt chân đến nơi này, chúng lại ở nơi tận sâu trong đáy nào ào ạt ập về, gọi lại trong tâm trí hắn những cảnh năm xưa.

Dường như không có ai biết hắn đến, tất cả cửa giả phòng ốc đều đóng kín, một bóng người cũng không có, nơi này vẫn một mực duy trì nét thanh tịnh không khác đi một chút nào. Nhưng đối với tất cả những điều này Lâm Kinh Vũ đều không để ý đến, ánh mắt của hắn nhanh chóng nhìn tới gian nhà bên bằng gỗ dân dị phía trước, nơi đó còn nghe được từng tiếng dao chẽ củi phành phạch.

Hắn trầm lặng nghe âm thanh này một lúc rồi sải bước đi đến đó, tuy nhịp chân không mấy nhanh nhưng khoảng cách từ chỗ của hắn tới nơi cũng không xa là mấy.

Không lâu sau hắn đã đến bên ngoài cánh cửa, nhìn xuyên qua khe cửa hắn thấy được hết thảy cảnh tượng bên trong.

Bên cạnh bếp lò là một cái kệ để chén bát, phía bên kia là một đồng trục cao đã được chẻ vụn, xa xa hơn một chút có chiếc bàn ăn thật dài, xung quanh còn kê thêm vài cái ghế dựa. Nhìn qua thì mọi thứ trong gian bếp đều rất cũ kỹ, cũng chẳng thể đếm được chúng đã tồn tại qua bao nhiêu năm tháng nữa, nhưng cho dù có như vậy thì gian bếp này vẫn vững chãi an nhiên ở đây.

Cửa sổ hé mở, chiếc bàn sạch bóng, cho dù cái bếp lò đang cháy nhưng nó không hề vương lấy dù chỉ chút tro bụi, không hề giống như những gian bếp thế tục mà người ta vẫn thường thấy cảm giác khói lửa bám đen, bụi bẩn khắp nơi. Cùng lúc đó, qua khe cửa có thể thấy được một thanh niên đang ngồi trên ghế trúc cạnh bếp, bên cạnh hắn là mấy cây Hắc Tiết Trúc chỉ có ở sau núi, trong tay hắn cầm một chiếc dao chẻ củi, hắn im lặng vung từng nhát, từng nhát vung dao chẻ xuống.

Lâm Kinh Vũ trầm mặc nhìn nam tử kia, nhìn từng nhát chẻ biến hóa của con dao. Những thanh Hắc Tiết Trúc lúc thường vốn rất cứng cỏi, nhưng bây giờ lại mềm như đậu hũ. Cứ mỗi dao chẻ xuống, cây trúc lại nhanh chóng bị tách ra, rồi biến thành những miếng củi nhỏ giống hệt nhau, sau đó bị hắn tùy tiện quăng đi, chất thành một đồng trục thật cao.

Một lúc sau, nam nhân kia như cảm giác được điều gì bèn quay đầu nhìn lại. Khi thấy Lâm Kinh Vũ đứng ngoài cửa hắn dường như hơi giật mình, rồi đứng lên.

Khỏe mắt Lâm Kinh Vũ cũng run rẩy giật mình, khuôn mặt đang nhìn hắn từ bên trong thấy kia rất đỗi quen thuộc. Cho dù khuôn mặt đã nhiều nét tang thương, hai mai tóc ngã bạc, những chuyện cũ trước kia lại ào ạt tuôn về, hình ảnh những năm tháng tuổi thơ cũng chậm chậm hiện lên trong đầu hắn. Một người đứng trong phòng, một người đứng ngoài cửa sổ, chăm chú nhìn nhau.

Cả hai cứ thế nhìn không nói năng gì, sương gió biết bao nhiêu năm tháng đã qua, cứ thế hiện về trong ánh mắt rồi trôi đi.

Biết bao nhiêu năm rồi, dù kết quả có như thế nào, dù thù oán trong lòng đã xóa bỏ nhưng hắn vẫn một mực không hề đi đến nơi này. Mà sau khi mai danh ẩn tích, hình như ngay cả Trương Tiểu Phàm cũng chưa hề rời khỏi Đại Trúc Phong.

Đối với người tu đạo thì dù có xa ngàn dặm cũng chỉ như gần trong gang tấc, huống hồ chỉ cách nhau giữ hai ngọn núi.

Nhưng hôm nay, hắn lại đứng trầm lặng nơi này.

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, bỗng nhiên Trương Tiểu Phàm đứng trong gian bếp nở một nụ cười ôn hòa kèm theo chút ảm áp nói: *"Đi vào ngồi đi!"*

Lâm Kinh Vũ dường như có chút ngần ra nhưng cũng chậm chậm gạt đầu rồi bước vào. Trương Tiểu Phàm đi đến bên cạnh cái bàn tiện tay lấy một chiếc ghế đã cũ kỹ nhưng vẫn còn vững chắc đưa cho hắn nói: *"Ngồi đi."*

Đúng lúc này, chiếc nồi sắt trên bếp trào ra từng tiếng nước sôi ồ ọc. Trương Tiểu Phàm nhìn hắn cười rồi xoay người đi đến mở vung nồi lấy thìa khuấy đều. Phía sau bỗng nhiên vang lên từng tiếng trúc vỡ thanh thoát. Trương Tiểu Phàm xoay người lại nhìn, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ đã không biết tự bao giờ đang ngồi trên chiếc ghế trúc nhỏ, tay cầm dao, nhặt lên một cây trúc rồi cầm dao chẻ xuống.

Một dao, lại một dao...cứ thế căn bếp vang lên những âm thanh có tiết tấu kỳ lạ. Hắc Tiết Trúc dưới lưỡi dao vô cùng mềm yếu, cứ mỗi thanh nhỏ rơi xuống lại làm nhiều thêm những thanh củi kích cỡ y hệt nhau. Sau đó Lâm Kinh Vũ cầm chúng ném thẳng đến vách tường chất lên một đồng trục ở đó. Trương Tiểu Phàm không nói gì, hắn chỉ lặng im nhìn người bạn cùng nhau lớn lên với mình, nhiều năm trôi qua, bỗng đứng trước mặt mình lại làm như vậy...

Hắn đi đến bên sườn bếp nhặt lấy một thanh trúc được chẻ sẵn nhét vào bếp lò, tiếp đó lấy cây khơi lò màu đen khơi hai cái rồi đứng lên.

Thanh Hắc Tiết Trúc cuối cùng được trẻ xuống đã được Lâm Kinh Vũ quăng vào vách tường. Hắn bỏ con dao xuống, nhìn qua phía vách tường rồi ánh mắt dừng lại trên Thiêu Hỏa Cồn một lát, sau đó thần nhiên nói: *"Đây là lần đầu tiên trong đời ta biết chẻ củi."*

Trương Tiểu Phàm bật cười khanh khách, hắn kéo cái ghế dựa bên cạnh ngồi xuống rồi tìm tìm: *"Trước đây gia cảnh nhà người so với nhà ta tốt hơn rất nhiều, trong thôn cũng là thứ nhất thứ nhì nên cũng không cần phải đốn củi, còn ta thì năm đó đã phải phụ giúp cha mẹ không ít."*

Lâm Kinh Vũ khẽ gạt đầu rồi bỗng nhiên hơi trầm mặc, dường như hắn nhớ lại một vài chuyện cũ rồi trên mặt lộ ra một chút ôn hòa. Sau đó hai mắt hắn khẽ khép lại, chậm rãi thờ dài một hơi rồi quay qua Trương Tiểu Phàm hỏi: *"Lúc hắn chết có đau khổ gì không?"*

Về tươi cười trên mặt Trương Tiểu Phàm biến mất, nét mặt cũng dần trở nên nghiêm nghị. Tuy Lâm Kinh Vũ hỏi không đầu không đuôi như vậy nhưng hắn hoàn toàn hiểu hết những ý tứ trong đó, rồi nghiêm trang trả lời: *"Vạn sự bá ra đi rất thanh thản."*

Lâm Kinh Vũ nhẹ nhàng gạt đầu, khỏe miệng khẽ nhếch, lại giống như đang tự giễu cợt chính mình, hắn thần nhiên cười một chút.

Trương Tiểu Phàm không nói gì, hắn ngồi đối diện im lặng nhìn Lâm Kinh Vũ. Hơi trầm ngâm một lát, Lâm Kinh Vũ lấy từ trong áo ra một tấm vải gổ bộ dáng cũ kỹ, bề ngoài đã bị mài mòn khá nhiều đưa cho Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm đưa tay tiếp nhận lấy rồi nhìn Lâm Kinh Vũ có chút khó hiểu. Lâm Kinh Vũ im lặng một lát rồi nói: *"Ta phát hiện ra nó tại một phế tích sâu trong Thập Đại Vạn Sơn ở Nam Cương, nơi đó chắc là phế tích một tế đàn của Vu Tộc, nhưng không hiểu tại sao tế đàn này lại thờ phụng rất nhiều pho tượng Tà Thần của Ma giáo nữa... mà ngoài ra Thượng Tùng đã tới đó."*

Trương Tiểu Phàm hơi nhíu mày, Lâm Kinh Vũ dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Trước đây chúng ta chưa bao giờ phát hiện manh mối nào cho thấy Ma giáo có quan hệ cùng Vu tộc đã bị tuyệt diệt tại Nam Cương. Khi ta đem vật này về trình lên trưởng môn sư huynh, nhưng hắn cũng không phát hiện ra được điều gì. Tuy nhiên Tiêu sư huynh có nói, những năm gần đây tuy chính đạo hưng thịnh nhưng cũng có dấu hiệu như những mạch nước ngầm đang dần rục rịch. Hắn cũng không dám khẳng định thêm, nhưng tấm gỗ này có liên quan đến những việc của Ma giáo, hắn muốn ta mang đến cho người xem một chút."

Trương Tiểu Phàm nhíu mày: "Sao hắn không đích thân tìm ta mà lại cho người đến?"

Lâm Kinh Vũ thần nhiên trả lời: "Có người không muốn cho hắn tới gặp người."

Trương Tiểu Phàm gật đầu, vẻ mặt cũng hơi dịu lại nhẹ nhàng cười một chút rồi không nói gì nữa mà quay qua nhìn xuống tấm ván gỗ. Lâm Kinh Vũ ngồi phía đối diện cũng không nói thêm, chỉ im lặng chờ đợi.

Trên mặt tấm ván cũ hơi đỏ sẫm, ngoại trừ các cạnh hơi mòn đi thì trung tâm nó còn khá nguyên vẹn, hơn nữa trên bề mặt có thể thấy rõ ràng một số đồ hình cùng những văn tự kỳ quái, méo mó. Ánh mắt Trương Tiểu Phàm dừng trên những văn tự, ngón tay chậm rãi sờ lên bề mặt văn tự, nét mặt cũng dần trở lên ngưng trọng.

Không biết trải qua bao lâu, đến khi ngón tay đã lướt qua chữ viết kỳ lạ cuối cùng trên tấm ván, lúc này Trương Tiểu Phàm nhắm hai mắt lại như đi vào trầm tư. Lâm Kinh Vũ vẫn một mực chờ đợi, một lúc sau Trương Tiểu Phàm mở mắt nói: "*Cái này không phải là hình vẽ, mà là một cái cổ đồ đồ đằng* của Vu Tộc.*"

Nói xong hắn chỉ lên vài cái đồ án trên bề mặt tấm gỗ sau đó từ từ lướt xuống theo những nét ngoằn ngoèo của những chữ cổ, bỗng nhiên âm thanh của hắn trở lên lạ lùng, vô cảm: "*Còn những chữ này là loại chữ được dùng vào thời kỳ bắt đầu của Ma giáo được gọi là Cổ Thánh Văn.*" Hắn thần nhiên cười rồi nói tiếp: "*Cho đến ngày nay cho dù trong Ma giáo thì Cổ Thánh Văn cũng gần như bị thất truyền, rất ít người có thể nhận ra được nó chứ đừng nói đến việc tinh thông. Cũng chính vì vậy mà chỉ có một vài người đáng được xưng là thiên tư trí tuệ, tuyệt đại kỳ nhân mới có thể hiểu biết được một ít.*"

Lâm Kinh Vũ nhướng mày đang muốn hỏi điều gì đó, nhưng lại thấy Trương Tiểu Phàm cảm lấy khối gỗ ném ra giữa hai người sau đó nhìn chằm chằm thẳng vào những văn tự vận vẹo kỳ dị trên đó rồi nói:

"*Đoạn phía trước này hắn là một phần bài tế văn, ghi là: Vì tôn thờ cổ thần mà hi sinh... sống tế, ăn no uống máu tươi phù hộ cho ngô tộc trường thịnh không suy.*" Nói đến đây hắn trầm mặc một chút rồi nhìn Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ sắc mặt khẽ biến rồi cũng nhìn qua hắn, sau đó anh mắt hai người cùng lúc nhìn lên bề mặt tấm ván gỗ màu đỏ sẫm. Tại chỗ thật sâu sau những chữ viết còn phảng phất như có như không tỏa ra mùi máu tươi.

"*Ngoại trừ đoạn tế văn này, những chữ còn lại không khác nhau lắm, tuy nhiên có một đoạn viết.*" Ngón tay chậm chậm lướt xuống dưới trượt qua đoạn tế văn kia rồi đi xuống hàng chữ cổ đại ghi bằng Cổ Thánh Văn. Trương Tiểu Phàm trầm mặc chăm chú nhìn, sau đó chậm chậm đọc ra từng chữ:

"*Thiên, địa, bất, nhân, dĩ, vạn, vật, vi, sở, cầu...*"**

*Đồ đằng: Biểu tượng, vật tượng trưng.

** : Đây là fan của TT thì câu này có lẽ không cần giải thích thêm.

"*Hồ...*" Theo tiếng xé gió bên nhọn rít lên, lưỡi dao mang theo một đạo lực mạnh mẽ bổ xuống tạo lên một vết chém to như miếng cái bát ăn cơm trên gốc cây sam, những mảnh gỗ vụn văng tung tóe khắp nơi, cả thân cây to lớn rung lên bần bật. Vương Tông Cảnh lau mồ hôi trên trán rồi cứ từng nhát từng nhát bổ xuống, nhanh chóng đem cây sam mọc ven rừng chặt ngã xuống.

Vương Tông Cảnh vươn thẳng người thờ phào một cái, giờ phút này dáng vẻ của hắn so với lúc bị yêu thú vây công đã khác hoàn toàn, quần áo bị rách nát đã được thay mới bằng một bộ đồ bằng vải thô, trên lưng có vài miếng vá qua loa nhìn rất khó coi, nhưng Vương Tông Cảnh cũng không để ý lắm.

Ngoại trừ cái cây mới bị chặt xuống, trên mặt đất còn có thêm hai thân cây sam nằm dài, tất nhiên là đều do hắn đốn xuống. Hắn nhìn lại một chút, cảm thấy như vậy cũng khá đủ rồi nên không chặt thêm nữa mà cúi người như những tiểu phu đem ba cây gỗ đốn ra thành từng khúc nhỏ. Những khúc gỗ được chặt đều như nhau rồi vứt thành một đống, sau đó hắn nhặt sợi dây thừng dài gần đó đem chúng bó lại thành hai bó củi lớn.

Làm xong hết thấy, hắn lui về phía sau vài bước rồi ngấm nhìn hai bó củi gỗ gập gập cái đầu to về vừa lòng. Khẽ vươn vai vận lưng, nhưng đột nhiên cơ mặt méo xệch, tay hắn sờ lên ngực, khẽ nhíu mày rồi cúi xuống nhìn lên ngực mình. Chỉ thấy vết thương kinh khủng nơi ngực mình đã lành lại hơn nửa, cho dù một phần nhờ vào linh dược trị ngoại thương của Thanh Vân Môn mà Tiêu Dật Tài cho ngày trước, nhưng miếng vết thương liền lại nhanh như vậy thì thật khiến cho người khác không dám tưởng tượng.

Đúng lúc này đằng xa truyền lại vài tiếng bước chân khiến Vương Tông Cảnh ngoảnh đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng người nhỏ nhắn gầy gò nhưng khí chất rất khỏe mạnh, dáng đi nhanh thoăn thoắt một mạch đang bước lại. Khi tới gần lão nhìn đến chỗ của Vương Tông Cảnh rồi cười nói: "*Vương huynh đệ, a...*" Khi ánh mắt nhìn đến hai bó củi lớn bên cạnh Vương Tông Cảnh, lão già hơi giật mình: "*Việc này...*"

Vương Tông Cảnh cười nói: "*Ông Tôn, đã nhiều ngày nay ông chiếu cố cho cháu, cho cháu thức ăn, lại thêm quần áo để mặc thì cháu làm việc này cũng là phải đạo thôi. Cháu không có gì để báo đáp ông nên đành thay ông đi chặt ít củi, để cho ông có thể nghỉ ngơi thêm vài ngày.*"

Ông lão dậm chân cười ha ha, trên mặt lộ ra vài phần đôn hậu kèm ngượng ngùng, lắc đầu cười nói: "*Ấy cha, cậu nói, cậu... vết thương còn chưa lành hẳn, đi làm cái việc nặng nhọc này làm gì?*"

Vương Tông Cảnh phẩy tay cười xuề xòa: "*Cũng khá tốt hơn rồi, không còn đáng ngại nữa.*" Lão Tôn đầy rộng lượng nhìn xuống đầu hắn rồi vội vàng cời túi nước buộc sau lưng đưa cho hắn: "*Nhìn mồ hôi của cậu này, lại đây uống chút nước đi, nếu biết cậu bảo ta để dao và dây thừng lại để người đi đón củi thì ta đã không cho rồi.*"

Vương Tông Cảnh cười cười không nói rồi gừa cổ ừng ực một hơi hết gần nửa túi nước, một cảm giác mát lạnh chạy dọc cơ thể hắn, quả là rất thoải mái. Ba ngày trước thực ngoài ý muốn, hắn bị Tiêu Dật Tài bỏ lại nơi này, không lâu sau đó lại được gặp gỡ một lão tiêu phu tới đón củi, chính là lão Tôn đang đứng trước mặt. Lão Tôn tính tình thiện lương, thấy thảm trạng của Vương Tông Cảnh liền động lòng ra tay cứu hắn, cấp cho hắn thức ăn, quần áo mặc, tất nhiên tất cả những thứ này đều rất bình đạm. Nhưng Vương Tông Cảnh năm đó từng vật lộn trong rừng già nguyên sinh, ngay cả máu thịt tanh tưởi của yêu thú cũng từng phải cần răng mà ăn thì sao hắn để ý đến những điều này? Nhưng lòng chân thành của lão Tôn khiến hắn có chút cảm động và nhớ nhung, nghĩ đến thời gian ba ngày sắp qua, hắn sắp phải quay lại núi Thanh Vân nên sinh ra một chút thành ý báo đáp.

Bây giờ một trẻ một già như bèo nước gặp nhau, tuổi tác chênh lệch cũng rất lớn, nhưng trải qua mấy ngày sống chung bên khu rừng ven núi này, tự nhiên hai người cũng có chút hợp ý. Thấy đồng củi đã nhiều nên hai người tùy ý cùng nhau tán ngẫu, được biết Vương Tông Cảnh sau này sẽ trở thành đệ tử của Thanh Vân Môn, lão Tôn thực sự rầy rạc nhiên khen ngợi hắn. Ở xung quanh núi Thanh Vân có rất nhiều thôn dân thuần phất hiền lương, có thể được lên núi trở thành đệ tử như hắn thì đề phải là những người tài giỏi như thần tiên.

Cũng nhờ lão Tôn kể nên Vương Tông Cảnh hiểu thêm một việc, dưới ngọn núi hẻo lánh này có một thôn nhỏ gọi là Tôn Gia Trang, tại thôn này có đến tám chín phần mọi người đều mang họ Tôn. Tôn Tích Thiện mà Tiêu Dật Tài nói đến đúng là có một người, ở trong thôn hắn chính là thôn trưởng, lại là người giàu có nhất. Ngoài chuyện này ra, lão Tôn cũng là người lớn lên ở cái thôn này, nhà lão đời đời cắm gốc rễ ở đây. Hơn nữa theo như lời lão kể, dùng tuổi già đơn độc một thân một mình, thật ra lão cũng còn một người con.

Đứa con lão gọi là Tiểu Tôn, vì tuổi trẻ mà lại không cam chịu cuộc sống nghèo khó nơi này nên hắn đã thoát ly đến một ngôi thành lớn nhất trong khu vực vài trăm dặm xung quanh, đúng là tòa Hà Dương thành dới chân núi Thanh Vân. Nghe nói hắn ở Hà Dương thành rất chăm chỉ làm lụng, bây giờ đã cưới được một người vợ, cuộc sống rất tốt. Kể đến đây lão Tôn tỏ ra rất phấn khởi, mới cách đây mấy hôm hắn nhờ người mang tin về báo cho lão Tôn, đợi mấy ngày nữa hắn cũng trở về rồi đưa lão tới Hà Dương thành cùng ở với hắn, nghĩ đến ngày sau được sống ở đó thật là quá tốt đẹp.

Lúc kể, những nếp nhăn trên khuôn mặt của lão Tôn cũng giãn ra cười, niềm vui sướng giấu trong cõi lòng cũng được mở rộ ra. Vương Tông Cảnh cũng bị nỗi mừng của lão làm mình vui lây, hắn liền liên tục chúc mừng. Nghĩ đến nều tương lai có cơ hội, nhất định phải đến nhà Tiểu Tôn ở Hà Dương thành thăm lão Tôn. Đến lúc đó, biết đâu tâm tình hứng khởi, không chừng lại có thể cùng nhau ném vị rượu ngon lâu năm của thành Hà Dương.

Cười đùa một lúc, sắc trời cũng đang chuyển tối dần, hoàng hôn đang chậm chậm buông xuống, lão Tôn cũng trở mình đứng dậy chuẩn bị đi về nhà. Lão mời Vương Tông Cảnh về phòng nghỉ ngơi thêm một đêm nhưng Vương Tông Cảnh chỉ cười xin miễn, lão cũng không nài ép thêm nữa, cười cùng hắn một cái rồi xoay người nhắc bóng hai bó củi lớn nặng trĩu lên vai. "*Hây, hây*" lão quát nhẹ hai tiếng, tám thân già đã nhỏ, nay bị củi nặng đè lên càng trong gầy gò nhiều hơn. Vương Tông Cảnh muốn bước lại đỡ nhưng bị lão ngăn lại: "*Chỉ là hơi nặng một chút, chỉ như vậy mà không làm được sao?*"

Nói xong lão vẫy tay từ biệt, rồi bước từng bước thong thả đi về cái thôn nhỏ hẻo lánh kia.

Vương Tông Cảnh nhìn theo cho đến khi cái dáng người gầy gò khuất hẳn trong thôn nhỏ kia mới quay lại, trong lòng hắn thầm nghĩ mình phải đợi ở đây ba ngày, cuối cùng cũng đã được trở về rồi. Nhưng khi hắn mới quay lại thì bỗng nhiên ngăn ra, sau lưng hắn có một bóng người không biết đã xuất hiện ở đó từ bao giờ. Nam tử này người hơi cao, sắc mặt lạnh lùng, khuôn mặt không giãn mà uy nghiêm vô cùng phong độ xuất thần, người này đúng là Tiêu Dật Tài.

Vương Tông Cảnh bị giật mình, hắn nhất thời lúng túng, ngay đến cả lời chào cũng quên không nói ra được. Tiêu Dật Tài cũng không hề để ý đến nghi thức xã giao, hắn bước lại gần đánh giá trên người Vương Tông Cảnh một lúc, sau đó lại hướng xuống thôn nhỏ phía dưới nhìn thoáng qua, rồi nói: "*Người ở đây đã ba ngày, đã nhận thấy những điều gì, có muốn nói với ta cái gì không?*"

Vương Tông Cảnh trầm ngâm một lúc lâu rồi chậm rãi nói: "*Người nói đúng, gã Tôn Tích Thiện này quả là đáng chết.*"

Tiêu Dật Tài dường như có chút hứng thú, hắn nhíu mày "*A?*" một tiếng. Vương Tông Cảnh quay lại nhìn về thôn nhỏ nói: "Tôn Tích Thiện ở trong nhà là người con rất mực hiếu kính với cha mẹ, nhưng khi ra khỏi cửa, hắn liền trở thành ác bá của thôn này. Hắn thường khi nhục mọi người, thôn dân ai nấy đều ghét sợ. Ta âm thầm theo dõi hắn trong ba ngày vừa rồi, liền thấy hắn cướp của hai nhà, đánh đập ba người, lại chiếm đoạt của người ta một mảnh ruộng tốt nhất mà chỉ trả lại có hai phần bạc so với thị trường."

Tiêu Dật Tài im lặng lắng nghe, dường như tất cả những điều mà Vương Tông Cảnh kể ra không làm hắn rung động chút nào. Chỉ khác là, thứ duy nhất mà hắn cảm thấy chính là thiếu niên cường tráng đang đứng phía trước. Hắn gật đầu khẽ hỏi: "*Nếu đúng là như vậy, người đã giết tên ác bá này sao?*"

Vương Tông Cảnh xoay người đối diện với Tiêu Dật Tài trầm mặc một hồi: "*Không.*"

Tiêu Dật Tài hơi nheo mắt lại, âm thanh cũng lạnh lẽo thêm vài phần: "*Vì sao?*"

Vương Tông Cảnh bỗng ngừng mặt lên nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật Tài. Sau một lúc, trong sâu thẳm đôi mắt hắn sự điên cuồng bộc lộ ra, dường như hắn không thèm để ý đến người đứng trước mặt có đạo hạnh cao hơn hắn biết vô số lần. Người này ở Thanh Vân Môn là nhân vật tuyệt đỉnh, địa vị cao trên vạn người, ai ai trước mặt cũng phải tỏ ra cung kính. Vậy mà hắn lại tràn đầy vẻ lạnh lùng ngạo mạn hỏi: "*Đưa vào cái gì? Ta thậm chí còn chưa*

biết người có thực sự là chương môn Tiêu chân nhân không nữa, ta chưa hề gặp qua người!"

Tiêu Dật Tài giật mình, dường như phản ứng của Vương Tông Cảnh thực sự ngoài dự đoán của hắn, hắn khẽ lắc đầu rồi bật cười giống như bình thường. Nhưng thật ra nét uy nghiêm trên khuôn mặt hắn đã hơi hòa hoãn lại, hắn cũng không trả lời câu hỏi của Vương Tông Cảnh mà chỉ bảo thiếu niên này quay lại nhìn phía sau một chút. Vương Tông Cảnh chần chờ một chút rồi chậm rãi ngoảnh lại, tức thì trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, chỉ thấy xa xa phía sau gốc cây đại thụ bước ra một bóng người, dung mạo rất quen thuộc. Người này đúng là Minh Dương Đạo Nhân, người có ân huệ với hắn.

Vương Tông Cảnh chậm chậm xoay người lại nhìn Tiêu Dật Tài một lần nữa. Tiêu Dật Tài cười cười không nói gì, chỉ là hàm nghĩa cũng đủ để hiểu rồi.

Lúc này Vương Tông Cảnh trầm mặc một hồi rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, giọng nói cũng trở nên trầm trọng hơn nhiều. Nhưng lạ lùng hơn là đôi mắt hắn lại phảng phất thêm vài phần quật cường cùng kiêu ngạo: *"Ta... ta không giết."*

"Vì sao?"

"Ngày trước người đã nói với ta, nhân tính có tốt xấu, mọi chuyện có đúng sai. Nhân tính tốt xấu thế nào ta đã hiểu, nhưng đúng sai chắc gì đã như lời người nói, người dựa vào cái gì mà phán quyết việc sống chết của người khác? Người dựa vào quyền cao chức trọng? Người dựa vào đạo hạnh cao thâm? Chỉ vì người so với bọn hắn mạnh hơn nên coi họ như con kiến?"

Sắc mặt Vương Tông Cảnh ửng đỏ lên, hắn biết những lời vừa nói ra vừa rồi vô cùng bất kính với Tiêu Dật Tài. Nhưng không biết vì sao, trong người hắn như sôi trào lên một cỗ nhiệt huyết khiến hắn liều lĩnh sờ ra thất cả.

"Người muốn ta đi giết hắn, ta thực nghĩ không ra, ta cùng với hắn trước nay không thù không oán, thậm chí trước đây còn chưa hề gặp qua hắn, cuối cùng tại sao ta phải giết một người không có quan hệ gì với mình?"

Nét cười cợt trên khuôn mặt Tiêu Dật Tài biến mất, khí thế trên người hắn lần nữa lại tỏ ra vô cùng uy nghiêm, như một bóng ma vô hình bao phủ lên gây cho Vương Tông Cảnh cảm giác vô cùng áp lực: *"Như vậy người muốn lý do gì để giết người này?"*

Vương Tông Cảnh cảm thấy như sắp nghẹt thở, nhưng sâu trong đáy lòng hắn một cỗ nhiệt huyết đang sôi trào, hắn ngạnh cổ lớn tiếng:

"Ta không biết!"

Ánh mắt Tiêu Dật Tài dần trở nên lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Vương Tông Cảnh, dường như hắn muốn nhìn xuyên qua cả da thịt để thấy rõ nội tâm bên trong của người này. Sau đó hắn chậm rãi nói: *"Cũng được, vậy chờ khi người hiểu rõ u mê trong lòng, khi nào thông suốt thì lại đến gặp ta!"*

Dứt lời hắn đột nhiên xoay người bước tới, tiên khí dưới chân hắn hiện ra, hắn dậm lên Thất Tinh Kiếm bay vút vào không trung, đồng thời âm thanh cũng từ từ truyền lại:

"Minh Dương, đưa hắn trở về! Đối với người ngoài thì cứ nói hắn vi phạm môn quy nên bị giam cầm ba ngày, đến hôm nay mới được thả ra."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cái tát

Vào lúc ban đêm, Vương Tông Cảnh trở lại Thanh Vân biệt viện. Chính vì Tiêu Dật Tài đã dẫn dò nên Minh Dương đạo nhân đã đứng ra giải thích sơ qua một chút với mấy đệ tử trông coi biệt viện. Vừa đúng lúc, trong số những đệ tử Thanh Vân môn đang trực không có người quen nào, những người từng có vài lần gặp mặt như Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu, Mục Hoài Chính đều không có ở đây nên cũng đỡ xấu hổ vài phần. Những đệ tử Thanh Vân môn kia khi nhìn Vương Tông Cảnh, nhãn tình đều lộ ra chút tò mò, cô quái. Chắc hẳn trong nội tâm họ đều cảm thấy kinh ngạc, người này mỗi khi gặp rắc rối đều xông ra khỏi Thanh Vân sơn như chết đói, thật đúng là không giống người thường.

Sau khi cáo biệt Minh Dương đạo nhân, Vương Tông Cảnh lập tức trở về nội viện. Lúc này trời đã tối mịt, trong viện những người khác đã đóng cửa đi nghỉ. Vương Tông Cảnh thì không vui vẻ được như thế, đi về tới Hóa Tự Phòng của mình, đóng cửa phòng, lúc này mới bình tâm thở phào một hơi dài, toàn thân từ từ trầm tĩnh lại.

Hồi tưởng lại ba ngày vừa qua, giờ phút này bất chợt có cảm giác hư hư ảo ảo không thực. Trong căn phòng yên tĩnh, Vương Tông Cảnh trầm mặc đứng rất lâu, sau đó dần dần cảm giác được một cỗ ý niệm mệt mỏi, nặng nề thoáng hiện lên trong tâm trí, thực chẳng muốn suy nghĩ nhiều, trực tiếp nhảy lên giường, nhắm hai mắt lại. Lúc trước cơ thể vốn đã bị thương, giờ lại càng mệt mỏi, không lâu sau đó liền chìm vào giấc ngủ say nồng.

Bên ngoài đình viện, khi gió đêm khẽ thổi qua, những rặng liễu là lướt đung đưa nhẹ, một bóng đen giấu mặt đứng ở ngay trước cánh cửa, nhẹ nhàng mở ra một cái khe nhỏ, ánh mắt không chút biểu cảm, trong bóng đêm dừng lại ở trước cửa Hóa Tự Phòng một lúc lâu, nhãn tình xẹt qua một tia quang

mang kỳ dị.

Hôm sau, Vương Tông Cảnh lần đầu tiên ngủ một giấc dài như vậy để lấy lại sức, đến tận giờ Tý canh ba mới tỉnh lại. Nhưng khoảng thời gian một đêm này hiển nhiên vẫn có chỗ tốt, ít nhất thể lực của hắn đã hoàn toàn hồi phục. Duỗi lưng một cái xuống giường, rồi ngay sau đó khẽ nhúc nhích thân thể, Vương Tông Cảnh cảm thấy vết thương đã khôi phục quá nửa, trong nội tâm đối với linh dược mà Tiêu Dật Tài đưa cho lại thêm vài phần ngạc nhiên. Chỉ là hắn tự nhiên lại nghĩ tới những tao ngộ trong ba ngày vừa qua, mặc dù ngoài miệng nói rằng ngoại trừ việc cùng yêu thú đánh một trận ra thì cũng không có quá nhiều khó khăn trắc trở gì, nhưng không biết tại sao, hắn đối với khung cảnh hoang tàn của Tôn gia trang kia, trong tiềm thức luôn có một sự mâu thuẫn hiển hiện, không muốn suy nghĩ nữa.

Vương Tông Cảnh chậm rãi lắc đầu, đem hết thấy những phiền muộn này ném lại phía sau, hắn mở cửa phòng đi ra ngoài, những tia ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu rọi toàn thân, trong một khắc này, một cỗ ý niệm kỳ dị lập tức lại dấy lên trong lòng hắn lần nữa, tâm tình cũng lập tức tốt hơn nhiều.

"Ồ, muội đã trở về?" Vương Tông Cảnh hơi kinh ngạc, đi đến hỏi.

Cũng một thời gian không gặp thiếu nữ này rồi, hôm nay gặp lại, Tô Tiểu Liên sắc mặt ửng hồng rạng rỡ, rõ ràng xinh đẹp hơn trước rất nhiều. Trên người thiếu nữ tựa hồ phảng phất một loại khí chất không giống với trước kia đang dần dần xuất hiện, nhưng khi đối diện với Vương Tông Cảnh, nàng hiển nhiên vẫn là một thiếu nữ xinh đẹp ôn hòa như xưa, hơn nữa trên mặt mang theo vài phần quan tâm, bước đến bên người Vương Tông Cảnh, nói:

"Tông Cảnh ca ca, mấy ngày nay muội tới tìm huynh nhiều lần, đều không thấy huynh ở trong phòng, đến hỏi những đệ tử Thanh Vân môn kia, kết quả bọn họ cũng không biết huynh đi đâu. Về sau thậm chí có người nói với muội, huynh phạm phải sai lầm gì đó, bị sư trưởng trong môn phái hạ lệnh giam lại rồi. Bây giờ gặp lại được huynh thì tốt rồi. Huynh không có việc gì chứ?"

Vương Tông Cảnh nhìn Tô Tiểu Liên, nhận ra trên mặt nàng tràn đầy vẻ lo lắng, hiển nhiên là rất quan tâm đến mình, nhất thời cũng có vài phần cảm động. Nhưng tình hình cụ thể trong ba ngày này hắn sớm đã quyết tâm không hé lộ điều gì với người khác, nên ngay sau đó chỉ cười gượng gạo, lắc đầu nói:

"Không có việc gì không có việc gì, muội chớ lo lắng nhiều, mọi chuyện đều tốt cả mà! Muội xem, ta bây giờ chẳng phải đang đứng lì ở đây, một chút cũng không xảy ra việc gì sao?"

Tô Tiểu Liên cẩn thận đánh giá hắn một phen. Vương Tông Cảnh mỉm cười đứng đấy, sáng hôm nay đương nhiên đã thay y phục, hơn nữa thương tích cũng đã hồi phục quá nửa, Tô Tiểu Liên ngắm nghía mãi cũng không nhìn ra điều gì bất thường, trên mặt mới bớt đi vẻ lo lắng, hé miệng cười nói:

"Huynh không có việc gì thì tốt rồi."

Xa xa, Ba Hùng cùng Tô Văn Thanh đang đứng ở hành lang gấp khúc, hơi nghiêng mình nhìn về phía này. Vốn hai người bọn họ cũng có chút bận tâm về chuyện của Vương Tông Cảnh, nhưng Tông Cảnh sau khi đi đến, vừa đúng lúc gặp Tô Tiểu Liên nên liền bước đến chào hỏi, hai người đành đứng đấy quan sát. Ba Hùng vẫn một bộ dáng khoáng chí cười ha hả, Tô Văn Thanh đứng bên cạnh khuôn mặt mang theo vài nét tiêu ý, khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt mấy lần quyền luyến đặt trên người Tô Tiểu Liên, nhãn tình lại tăng thêm vài phần hàm ý sâu xa.

Bên kia Vương Tông Cảnh vẫn đang cùng Tô Tiểu Liên nói chuyện, Tiểu Liên vốn lo lắng cho hắn nên mới vội vã chạy sang đây xem thế nào, bây giờ thấy hắn không có chuyện gì, chỉ dặn dò hắn vài câu, sau đó liền chuẩn bị trở về, đồng thời ngoái đầu lại, hướng Vương Tông Cảnh nói: "*Tông Cảnh ca ca, nếu rảnh rồi thì huynh đến đó chơi với muội một chút nhé!*"

Vương Tông Cảnh cười nói: "*Được!*", nói xong tiễn Tô Tiểu Liên ra đến cửa viện. Nhìn Tô Tiểu Liên đang bước từng bước xuống bậc thềm, Vương Tông Cảnh chuẩn bị quay người lại, liền nghe thấy phía sau lưng Tô Văn Thanh bỗng nhiên cười khẽ một tiếng, nói: "*Tông Cảnh, tới đây, mấy ngày nay người một tiếng cũng không nói mà biệt tăm biệt tích, đang trốn tránh ai vậy? Nhanh thành thật khai báo một chút đi!*"

Vương Tông Cảnh xoay người lại, cười sang sảng, nghĩ thầm phải làm thế nào để che đậy sự tình mấy ngày qua, nhất thời không để ý thấy rằng khi Tô Văn Thanh gọi hắn, giọng điệu bỗng thân mật hơn chút ít, từ trước đó vài ngày vẫn "*Vương công tử, Vương công tử...*", giờ đã âm thầm đổi thành "*Tông Cảnh...*". Nhưng lúc ở trong cung điện dưới mặt đất ở thành Hà Dương, hai người đã đồng cam cộng khổ, kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau, tình cảm chiến hữu so với trước kia đã sâu sắc hơn nhiều, vì vậy, cách xưng hô này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Chỉ là lúc Vương Tông Cảnh quay người chuẩn bị rời đi, vốn là Tô Tiểu Liên vốn đã bước xuống một bậc thang liền dừng bước, xoay đầu lại, ánh mắt thoáng đặt trên người Tô Văn Thanh, nhưng chứng kiến nữ tử xinh đẹp đứng ở hành lang gấp khúc kia đang dịu dàng mỉm cười, chậm rãi đón Vương Tông Cảnh đi tới, ánh mắt phảng phất trong lúc lơ đãng hướng Tô Tiểu Liên nhìn thoáng qua, cái nhìn bao hàm ý tứ sâu xa, phức tạp một cách khó hiểu. Thế nhưng Tô Tiểu Liên sắc mặt trong nháy mắt lại trầm xuống, phảng phất như hiểu như không hàm ý trong cái nhìn đó. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Bất quá trừ lần đó ra, Tô Tiểu Liên cũng không có bất kỳ động tác gì, nàng chỉ lạnh lùng liếc nhìn Tô Văn Thanh, sau đó hít sâu một hơi, sắc mặt bình tĩnh trở lại, sau đó bỗng nhiên quay người rời khỏi biệt viện.

Tô Văn Thanh nhãn tình trong veo, lấp lánh, nhìn theo bóng lưng Tô Tiểu Liên rời đi, ánh mắt chớp động trong chốc lát, lập tức quay lại, nhìn về phía Vương Tông Cảnh, mỉm cười ôn nhu.

Trên lối vào Thanh Vân biệt viện, dưới ánh mặt trời rực rỡ, Mục Hoài Chính dẫn hai người Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu cùng một nhóm sáu bảy người chậm rãi tiến vào biệt viện. Nếu như đám người Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ nhận ra những khách nhân này chính là người của Hạo Thiên kiếm phái, cầm đầu là Tổng Dục cùng La Uy.

Trên đường đi, Mục Hoài Chính luôn cố gắng thực hiện chức trách của mình, nhiệt tình hướng về phía đoàn khách nhân Hạo Thiên kiếm phái giới thiệu

sơ qua một chút về cảnh quan ở Thanh Vân biệt viện. Trong đám người, Tống Dục cùng La Uy bước đi chậm rãi, rút lại phía sau mấy người, đi cuối cùng, một mặt thích thú ngắm nhìn cảnh vật xung quanh, một khác trò chuyện to nhỏ với nhau.

La Uy nói: "*Sư huynh, Phó sư bá cùng Cơ sư thúc vì sao lại để cho chúng ta đến Thanh Vân biệt viện này?*"

Tống Dục đưa mắt nhìn lướt qua khoảng sân chung quanh, thấy phía trước Mục Hoài Chính đã dẫn mọi người đi đến một đại đạo, đang ở phía trước nói về sự tình Thanh Vân môn, liền nói khẽ với La Uy:

"Thanh Vân môn này ngày nay ở trong giới Tu Chân khắp thiên hạ danh khí càng lúc càng thịnh, trong môn phái chúng ta có mấy vị sư trưởng đối với chính đạo phái này trong tâm ngưỡng mộ, sai chúng ta sang đây diện kiến, coi như là mở mang tầm mắt."

La Uy khẽ gật đầu, ánh mắt hướng bên cạnh nhìn một chút, nói: "*Sư huynh, vốn chẳng phải đã nói là chỉ có Cơ sư thúc đến thôi sao? Như thế nào lần này lại để cho chúng ta đợi hai ngày trời, kết quả Danh Liệt Phó Môn Chủ Phó sư bá cũng đã dẫn người tới vậy?!"*

Tống Dục nhún mày, xem ra trên mặt cũng có vài phần nghi hoặc, nói: "*Việc này thật có chút cổ quái, không hiểu sao mấy vị sư trưởng lại an bài khác hẳn với kế hoạch lúc đầu a...! Hơn nữa ..."*, hần bỗng nhiên dừng lại một chút, ánh mắt lướt qua bốn phía, sau đó giảm thấp giọng, nói: "*Sư đệ, người có phát hiện ra không, Phó sư bá lần này mang theo nữ tử kia bên người, nhưng chúng ta cho tới bây giờ cũng chưa được diện kiến qua một lần..."*

La Uy thần sắc cũng thoáng trở nên quái dị, nói: "*Đúng vậy, ta cũng đang thấy kỳ quái đây, phó sư bá chỉ nói là người hôm nay vừa mới thu nhận vào phái một nữ đệ tử, những việc khác cũng không nhắc đến nhiều. Nhưng nữ tử kia thật quá đẹp xinh đẹp, người xem, mới có một hai ngày, đã có bao nhiêu người đi đến lôi kéo làm quen rồi."*

Tống Dục quay đầu liếc nhìn La Uy, La Uy lập tức cười khan nói: "*Sư huynh, người còn không biết ta sao? Ta mặc dù đúng là đi theo để tham gia cho thêm phần náo nhiệt, nhưng dứt khoát sẽ không dám trễ nải việc tu hành đâu."*

Tống Dục "*Hừ"* một tiếng, tức giận nói: "*Người biết vậy là tốt rồi. Hôm nay hai vị trưởng bối đang ở trên Thông Thiên Phong cùng Thanh Vân Môn Tiêu Chân Nhân hội đàm, nhưng từ việc Tiêu Chân Nhân cho người dẫn chúng ta đến Thanh Vân biệt viện này tham quan du lãm, có thể nhận thấy Thanh Vân Môn đối với chúng ta vẫn có chút coi trọng, chỉ cần công việc lần này hoàn thành thuận lợi, như vậy chúng ta có thể sớm ngày trở về Vân Châu rồi."*

Đang nói, chỉ nghe thấy La Uy "*Ồ"* một tiếng, cười cười chỉ phía trước, nói: "*Sư huynh, người xem cái khoảng sân nhỏ đằng trước kia, một con chó vàng thật lớn."*

Tống Dục quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy phía trước cách đó không xa, bên ngoài đại môn của một đình viện, trên thềm đá, một thân hình vô cùng to lớn đang ù rũ nằm sấp ở đó, chính là Đại Hoàng, bên cạnh còn có một tiểu nam hài mập mạp, khoảng bốn tuổi, đang ngồi ôm đầu Đại Hoàng vui đùa, thích thú cười khanh khách. Ngoài ra, bên cạnh một người một cậu còn có một con khỉ lông xám, thoạt nhìn cũng hoạt bát hiếu động không kém, tại ven bãi cỏ vườn hoa đang đuổi bắt bướm, giẫm lên vài khối đá lớn.

Tiểu nam hài này đương nhiên chính là Tiểu Đình, không bao lâu sau nghe thấy tiếng bước chân, nhìn thấy phía trước có không ít người đang tiến lại gần, nhưng đều là những đệ tử Thanh Vân môn quen thuộc. Đám người Mục Hoài Chính, Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu, cũng bước tới mỉm cười, trò chuyện hỏi han nó. Tiểu Đình cũng cười ha ha vui sướng, đắc ý rung đùi, hai tiếng "*Ca Ca*", "*Tỷ Tỷ*" cứ kêu loạn cả lên, sau đó lại ôm đầu Đại Hoàng lắc qua lắc lại chơi đùa.

Trong đình viện, có mấy người đồng thời đi ra, Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cũng ở trong số đó, đang nói chuyện gì đó rất vui vẻ.

"Nghe ta là rất đúng..." Ba Hùng béo mập ở một bên cười nói: "*Người bị thương nặng vừa mới khỏi, cả ngày trốn trong phòng không ra ngoài là không tốt cho thân thể chút nào. Nên ra ngoài phơi nắng, đi dạo một chút trong hậu hoa viên, đảm bảo tâm tình sẽ sáng sủa lên, tinh thần cũng vô cùng sáng khoái."*

Tiếp đó hần lại quay đầu lại nói: "*Tông Cảnh, nghe nói người cũng bị thương, cũng nên đi một chút chứ?"*

Vương Tông Cảnh tâm tình lúc này đang rất tốt, lập tức cười nói: "*Được"*. Rồi hần không quên khích lệ Cửu Điều Tứ: "*Điều Tứ, cùng đi một chút đi. Tu luyện cả ngày trong phòng không tốt chút nào đâu."*

Thấy mọi người đều nói vậy, Cửu Điều Tứ cũng miễn cưỡng gật nhẹ đầu. Tô Văn Thanh đi bên cạnh cũng nói: "*Tốt rồi, đi thôi. Hôm nay ta cũng có chút buồn bực, đi ra hậu hoa viên dạo chơi một chút."*

Ba Hùng cao hứng kéo Cửu Điều Tứ đi xuống mấy bậc thang, không ngờ lúc này lại gặp nhóm người Mục Hoài Chính. Trong Thanh Vân biệt viện, hầu như ai cũng vô cùng kính sợ Mục Hoài Chính nên lập tức mọi người nhao nhao chào. Mục Hoài Chính nhẹ gật đầu, cũng không nói nhiều, vẫn như cũ đưa đoàn người của Hạo Thiên kiếm phái đi thẳng về phía trước. Trong đám người đó đương nhiên có Tống Dục, La Uy, hai người vừa đi qua, nhìn thấy đám người Vương Tông Cảnh thì hai bên nhất thời đều thay đổi nét mặt.

La Uy hừ lạnh một tiếng định nói gì đó, nhưng Tống Dục ở bên cạnh hần ho khan một tiếng, liếc nhìn hần một cái. La Uy bĩu môi, hậm hực quay đầu đi. Bốn người Vương Tông Cảnh đứng tại lối vào sân nhỏ thì cứ đứng đực ra, nhưng rõ ràng đều thấy sự khinh miệt trên mặt La Uy, nhất thời sắc mặt tất cả đều có chút lúng túng. Cửu Điều Tứ thần sắc khó coi nhất, hình như nhớ tới chuyện hôm qua phải chịu nhục, hai mắt hần chăm chăm nhìn vào La Uy rồi thấp giọng mắng:

"Khốn kiếp. Đồ vô giáo dục."

Thanh âm này tuy nhỏ nhưng đám người Vương Tông Cảnh đứng ở bên hoàn toàn nghe rõ. Chuyện vốn cũng không có gì, nhưng Tống Dục, La Uy là người tu đạo đã có chút đạo hạnh, tất nhiên nghe được câu mắng này. Tống Dục lờ đi, không có phản ứng gì, nhưng La Uy tính tình nóng nảy, lập tức xoay người, giận dữ chỉ vào Cửu Điều Tử:

"Người mắng ai?"

Cửu Điều Tử cười lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm vào La Uy, ý tứ rất rõ ràng: *"Ta mắng ai còn phải nói ra sao?"*

Bị ánh mắt tràn đầy khiêu khích của đối phương trên người, La Uy lửa nóng dâng trào, cũng không biết tại sao chỉ cảm thấy ánh mắt của Cửu Điều Tử nhìn mình giống như hai luồng âm hỏa khiến cho nội tâm hắn thập phần khó chịu, nhất thời quên đi sư huynh bên cạnh, nhiệt huyết xông lên, tức thì vung một cái tát vung tới Cửu Điều Tử, trong miệng gầm lên: *"Câm miệng cho lão tử."*

Tống Dục đứng bên cạnh lấp bắp kinh hãi, hoàn toàn không dám nghĩ La Uy lại thất thố như thế, thất thanh kêu lên: *"La Uy, dừng tay!"* Cùng lúc ấy, đám người Mục Hoài Chính, Liễu Vân, kể cả những người khác của Hạo Thiên kiếm phái nghe được âm thanh lạ đều quay đầu nhìn lại.

Mà Vương Tông Cảnh đứng ở bên này cũng không ngờ rằng La Uy lại đột nhiên ra tay dù biết đây là bên trong Thanh Vân biệt viện nên nhất thời cũng chỉ ngây ra mà nhìn, không ai kịp phản ứng gì. Cửu Điều Tử thấy vậy thì nhanh chóng nhảy về phía sau một bước. Nhưng đạo hạnh của hắn làm sao có thể so được với La Uy, bàn tay của La Uy đang giơ lên cao trong nháy mắt lại đuổi tới, xem ra còn nhanh hơn vài phần, mang theo ý phần nộ, xem ra nhất định không đánh Cửu Điều Tử một bạt tai thì sẽ không ngừng lại.

Cửu Điều Tử biến sắc, vội vàng cúi xuống, động tác so với ngày đó ở trong Hà Dương thành có vẻ nhanh hơn chút ít, nhưng cũng khó khăn lắm mới tránh được một chương này. Gặp tên bại tướng mà khi trước trong Hà Dương thành mình chỉ cần nhắc tay đã đánh bại hết lần này tới lần khác tránh được đòn, La Uy càng sôi máu, tâm hỏa bùng nổ, lý trí hoàn toàn bị lửa giận thiêu ra tro, hắn phần nộ quát một tiếng, trở mình đánh ra thêm một chương nữa. Tiếng xé gió vang lên, cái tát như gió bay diện chớp hướng xuống Cửu Điều Tử.

Cửu Điều Tử đang nằm phục phía dưới, đôi mắt lúc này đột nhiên xẹt qua một tia lục quang khó phát giác, sau đó cả thân thể cuộn lại một cái rồi lộn ra ngoài, một lần nữa tránh được chương đánh kinh người kia.

Ban đầu, vốn Cửu Điều Tử đứng trên thềm đá, nhưng sau khi hắn nhảy tránh một hồi làm cho La Uy cảm thấy hoa mắt, dưới lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một bóng người nho nhỏ đang kinh ngạc ngẩng đầu lên, đứng là Tiểu Đình vốn đang ngồi đó chơi đùa.

"Bốp."

Một âm thanh thanh thúy vang lên trước mảnh đình viện đông người. Một chương này của La Uy đánh lên Tiểu Đình khiến mọi người đều kinh ngạc, ngẩn ra mà nhìn.

Một dòng máu đỏ tươi từ khóe miệng Tiểu Đình chảy xuống, chảy trên da thịt trắng nõn của nó, từng giọt từng giọt nhỏ xuống cầm. Gương mặt béo ụ đáng yêu hiện rõ một cái chương ấn, năm đầu ngón tay hắn lên nguyên vẹn khiến người khác nhìn cũng phải giật mình. Cả bàn tay in trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn vô cùng chương mất và có vài phần khó tin.

Vương Tông Cảnh ngây dại. Tô Văn Thanh ngây dại. Mục Hoài Chính ở đằng xa ngây dại. Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu cũng ngây dại. Tất cả đám môn hạ Thanh Vân môn ở xung quanh nhìn thấy một màn này cũng hóa đá, sau nửa ngày không thốt ra được một lời nào.

Trong đám người, chỉ có Tống Dục tâm tư nhạy bén là có phản ứng đầu tiên. Mặc dù hắn không hiểu tại sao La Uy lại đột nhiên táo tợn như thế, nhưng hắn cũng lập tức phát hiện ra đám đệ tử Thanh Vân môn xung quanh đang phản ứng vô cùng cổ quái, mang ánh mắt giống như là không thể tin được thì trong nội tâm trầm xuống. Đang định gào thét mắng La Uy và hướng về phía chú bé kia xin lỗi để vãn hồi vài phần thì nghe được một âm thanh giận dữ gầm lên. Một hoàng ảnh như chớp xẹt qua trước mắt, một thân ảnh không lồ lao lên trời.

Đại Hoàng vốn dịu dàng ngoan ngoãn và lười biếng nằm trên thềm đá lập tức toàn thân lông dựng đứng, răng nanh sắc nhọn nhe ra, nó rống giận chồm tới. Mặc dù La Uy cũng có chút đạo hạnh trong người nhưng giờ phút này bị cơn chó chồm tới đây cho ngã nhào. Đám người Vương Tông Cảnh cả kinh, muốn làm gì đó thì lại nghe thấy bên cạnh có âm thanh kì quái truyền tới. Quay đầu nhìn lại, hầu tử Tiểu Hôi cũng đang mắt trợn trừng trừng, trong tay nhắc một khối đá lớn đang hướng La Uy vọt tới.

Một màn này người khác nhìn tới thì chẳng để vào mắt, nhưng Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh thiếu chút nữa hồn phách lên mây, cả hai cùng xông tới phía trước, liều chết liều sống ngăn Tiểu Hôi lại, không dám để con khi lại gần La Uy nữa bước, nếu không e rằng cái tên gia hỏa ngu ngốc kia sẽ bị nện vỡ toác đầu.

Trong cảnh hỗn loạn đó, đám người của Hạo Thiên kiếm phái nhìn La Uy bị Đại Hoàng hung hăng bỏ nhào vào thì lập tức nhao nhao xông tới, mà đám đệ tử Thanh Vân mặt cũng không khỏi biến sắc lao tới. Bên kia, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh toàn lực giữ lấy Tiểu Hôi, kết quả không ngờ vẫn bị hầu tử này từng bước từng bước kéo dịch về phía La Uy.

Thế cục ngày càng đại loạn, dường như khó có thể cứu vãn được, đột nhiên truyền đến một tiếng hét lớn phía sau:

"Dừng tay!"

Tiếng quát âm trầm vang lên, nhất thời mọi người chỉ cảm thấy trong đầu một trận ông ông, không tự chủ được phải lùi về sau hai bước. Sau đó hai thân ảnh nhanh chóng bước tới, đi đầu là một nam tử mặt đẹp như ngọc, phong tuấn tiêu sái, chính là Tăng Thư Thư, mà theo sau hắn chính là Vương Tế Vũ.

Thấy một màn như vậy hai người khẽ giật mình, sau đó ánh mắt vẫn có chút kinh ngạc liếc tới trên người Tiểu Đình đang bị thương, sắc mặt trở nên đại biến.

Tăng Thư Thư gương mặt vốn điềm tĩnh, lúc này cũng hiện lên một tia tức giận, trên mặt như được bao phủ thêm một tầng sương lạnh. Nhưng dù sao thân phận của hắn cũng có chút bất đồng nên đành phải nén lại lửa giận, đang muốn tìm người hỏi thăm nguyên nhân thì bỗng nghe ở bên kia bậc thang truyền tới một tiếng kêu hô. Hóa ra là Tiểu Đình vốn vô duyên vô cớ bị ăn một cái tát, lúc này đã có phản ứng.

"Oa nha nha nha..."

Tiểu tử này lập tức cả khuôn mặt giận tới đỏ bừng, đồng thời cũng không biết có phải do đôi má đau đớn quá hay do khóe miệng đỏ máu làm nó đau mà đôi mắt lúc này có thêm một tầng nước, nhìn qua vô cùng đáng thương. Nhưng mà nó cũng không có khóc ra thành tiếng, đồng thời vẻ mặt vô cùng phần nộ, đẩy Ba Hùng đang chắn trước người ra, phóng về phía La Uy không ngừng la hét, giống như muốn liều mạng cùng hắn vậy.

Trong đình viện lại được một phen gà bay chó chạy, kẻ kéo người ôm, chặt vật ngăn đón, khuyên nhủ nó, cuối cùng Tăng Thư Thư nhảy tới, một tay ôm lấy Tiểu Đình vào trong lòng ngực, cười khổ nói:

"Tiểu Tử Tông, được rồi, được rồi, đừng làm ồn..."

"Oa nha nha..."

"Ai nha, đừng có đánh. Đừng có kéo đầu ta..."

"Oa nha nha..."

"A... đau, đừng làm rối tóc thúc thúc..."

"Oa nha nha nha..."

"Hì-z-khà-zz... Tốt rồi, tốt rồi! Chúng ta lên núi, mọi chuyện lên núi rồi nói. Ai nha, đau...!"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Cáo trạng

Đại bộ phận mọi người ở Thanh Vân môn đều giương mắt nhìn về đám người của Hạo Thiên Kiếm phái bằng ánh mắt không mấy thiện chí. Vương Tông Cảnh thì căn bản không hề để ý đến bọn họ. Ngày thường hắn cùng Tiểu Đình có quan hệ rất tốt, thậm chí ngày đó trong Hà Dương Địa Cung còn cùng nhau trải qua hoạn nạn, hắn thật sự rất yêu mến thằng nhóc này. Hôm nay Tiểu Đình vô duyên vô cớ bị người của Hạo Thiên kiếm phái khi dễ nên trong lòng hắn cũng vô cùng tức giận, đồng thời càng thêm lo lắng cho Tiểu Đình, thỉnh thoảng vẫn lộ đầu nhìn vào trong đại điện, chẳng qua là đại điện quá rộng lớn nên hắn không nhìn thấy rõ được tình huống của năm vị trưởng lão và Tiểu Đình lúc này ra sao.

Trong lúc hắn đang vô cùng sốt ruột thì đột nhiên Ba Hùng ở bên cạnh giật giật tay áo của hắn, Vương Tông Cảnh quay lại thì thấy trên mặt Ba Hùng có vẻ tươi cười còn thêm vài phần bí hiểm hướng về phía đám người của Hạo Thiên kiếm phái khẽ nói: "*Người xem, nữ đệ tử kia của Hạo Thiên kiếm phái thật là xinh đẹp.*"

Vương Tông Cảnh nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn với tên mập này. Giờ này là giờ phút nào mà hắn còn nhớ tới sắc đẹp, nhưng cuối cùng vẫn đánh mắt qua phía đám người của Hạo Thiên kiếm phái nhìn. Ai ngờ vừa đưa mắt nhìn tới thì thân thể của hắn đột nhiên cứng đờ, hai mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, thiếu chút nữa đã nghẹn ngào kêu lên thành tiếng.

Trong nháy mắt, dường như cả tòa Thông Thiên Phong đột nhiên tĩnh lặng trở xuống, thời gian như dừng lại, trời đất lặng lẽ, sâu thẳm bên trong đầu hắn đang hồi tưởng lại thứ âm thanh kỳ lạ và sâu sắc nào đó, một loại âm thanh của u tĩnh, rồi xa thê tục, đó là thứ ẩn sâu trong nội tâm mà chưa bao giờ hắn nói cho ai biết; đó là cảnh tượng dưới một đáy nước sâu, trong nháy mắt mặt đối mặt, cảm giác đó như trong mộng cảnh, một đoạn kí ức chưa bao giờ phai mờ trong trái tim hắn.

Giống như là tiếng nước lưu động nhẹ nhàng dưới tầng đáy nào đó đang yếu ớt vọng lại.

Trong đám người đó có một thanh y nữ tử đứng yên lặng, mái tóc, áo choàng, đôi mắt trong suốt hoàn toàn khác biệt với các đệ tử của Hạo Thiên kiếm phái ở xung quanh. Nàng dường như không quan tâm đến những người xung quanh, như thể họ không liên quan tới mình, thậm chí đôi mắt trong trẻo và sâu sắc kia còn mang theo vài phần khinh thường. Nàng đứng dựa vào lan can bằng bạch ngọc ngắm nhìn mảnh trời xanh bao la bát ngát bên trên, gió thổi thanh y phấp phới giống như tiên tử hạ phàm, thanh lệ vô ngần. Chỉ một thân ảnh thôi mà làm cho bao nhiêu người xung quanh say mê không rời mắt, cho dù là đám đệ tử đang vây quanh xem La Uy bị răn dạy nhưng cũng có không ít người thỉnh thoảng len lút quay lại nhìn trộm nàng.

Khuôn mặt đẹp như một bức tranh ấy vốn đã khắc sâu vào trong tâm hồn của Vương Tông Cảnh. Đúng là cô gái ngày xưa hắn đã bắt ngờ gặp gỡ trong đáy nước Long Hồ, không thể tưởng tượng được hiện tại hắn lại có thể nhìn thấy nàng một lần nữa.

Trong Ngọc Thanh Điện, Lục Tuyết Kỳ cúi đầu không nói gì, ánh mắt nhìn qua đầu tay trên mặt cùng vết thương ở khoe miệng của Tiểu Đình, còn có vết máu trên vạt áo trước ngực, ánh mắt nàng hơi run nhẹ, sau đó nhẹ nhàng đưa tay ngọc lên vuốt ve khoe miệng Tiểu Đình, thấp giọng hỏi: "*Đau không?*"

Tiểu Đình "*hít*" một cái giống như đang hít một hơi khí lạnh, sau đó nó nhìn trái, nhìn phải từ Tiêu Dật Tài đến Tề Hạo, lại nhìn qua Tăng Thư Thư, Tổng Đại Nhân, thấy sắc mặt nghiêm túc của mọi người, nó suy nghĩ cái gì đó sau đó cổ lấy dũng khí nói lớn với Lục Tuyết Kỳ: "*Mẹ, con không đau!*"

Thân thể Lục Tuyết Kỳ chấn động nhìn về mặt quật cường đầy non nớt của con trai, cùng với vết thương vẫn hằn rõ khiến cho băng sương trong mắt nàng hoàn toàn biến mất, thay vào đó là vẻ xót xa, nàng ôn nhu ôm Tiểu Đình vào trong ngực, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, chỉ nhẹ nhàng đưa tay vuốt ve mặt cùng cái đầu tròn của nó.

Bên cạnh, bốn nam nhân trong Ngũ Đại trưởng lão Thanh Vân Môn đưa mắt nhìn nhau nhất thời không biết phải nói cái gì cho phải. Qua một lúc lâu, cuối cùng Tiêu Dật Tài ho khan một tiếng, khẽ nói:

"Lục sư muội, Tiểu Đình hôm nay quả thực chịu oan ức, làm đại bá như ta trong nội tâm cũng không hề thoải mái chút nào. Nhưng vừa rồi muội cũng thấy đó, trước mặt chúng ta, Phó Phi Ngư đã đánh cho La Uy hai cái tát, sau đó còn trịnh trọng xin lỗi, cái này... nói thế nào thì bọn hắn cũng đã chân thành nhận sai rồi."

Nói đến đây, Tiêu Dật Tài thoáng dừng lại một chút rồi cười khổ mà tiếp: "*Lục sư muội, hay là cứ như vậy bỏ qua đi?*"

Lục Tuyết Kỳ chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt lại lạnh lùng trở lại, cũng không có trả lời ngay, nhìn sắc mặt của nàng hiển nhiên là vẫn còn chưa nguôi tức giận.

Tiêu Dật Tài nhui mày nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Tề Hạo khẽ lắc đầu cười khổ đáp lại mình, xem ra người đa mưu trí như Tề Hạo cũng không thể đối phó với mỹ nữ đang tốt đỉnh tức giận này. Tiêu Dật Tài trầm mặc chốc lát, sắc mặt từ từ trở nên nghiêm nghị, chậm rãi nói:

"Lục sư muội, năm người chúng ta đều là bạn cũ nhiều năm nay nên ít nhiều cũng đã hiểu nhau. Muội biết ta từ trước đến nay luôn đặt Thanh Vân làm đầu, Hạo Thiên kiếm phái lần này tới đây là muốn liên hợp cùng Thanh Vân môn, đối với chúng ta xác thực có không ít giúp đỡ về lâu về dài, đặc biệt là theo dõi hướng đi của Bồng Lai Tiên Tông. Hơn nữa, lúc trước người ta cũng đã thành thật xin lỗi và tiến hành trừng phạt rồi, ý của ta là cũng nên có chừng mực, không nên truy cứu tiếp nữa."

Sắc mặt Lục Tuyết Kỳ biến hóa nhìn về phía Tiêu Dật Tài, mà Tiểu Đình trong lòng nàng hai chân mày cũng nhíu lại, có cảm giác hai tay của mẫu thân đang ôm mình bỗng chặt hơn rất nhiều.

"Kính xin Lục sư muội hãy lấy Thanh Vân làm trọng." Tiêu Dật Tài chậm rãi đứng lên, sắc mặt lạnh nhạt nhìn thẳng vào Lục Tuyết Kỳ, nghiêm mật nói: "Từ nhiều năm trước, ta biết Lục sư muội luôn có trái tim công chính, tuy là không nói nhiều nhưng ở Thanh Vân môn luôn là một người không thể thiếu. Điểm này, Thanh Vân môn từ trước tới nay cũng luôn kính trọng muội, bản thân Tiêu Dật Tài ta đối với muội cũng đầy lòng kính nể. Tâm ý đau lòng cùng phần uất của sư muội hôm nay ta rất hiểu, nhưng vẫn là xin sư muội rộng lòng tha thứ một chút."

Nói xong, ánh mắt hắn đảo qua ba người, khẽ gật đầu rồi xoay người, cứ thế đi về phía sau Ngọc Thanh Điện, biến mất tại hậu đường.

Ngọc Thanh điện lại lâm vào một mảnh trầm mặc. Lục Tuyết Kỳ nhàn nhạt nhìn qua, Tề Hạo cười cười không nói gì; nhìn về phía Tăng Thư Thư và Tổng Đại Nhân thì hai người này cũng một mực im lặng, gượng cười, cuối cùng không hện mà cả hai cùng cầm chén trà lên, nhấp nhấp.

Lục Tuyết Kỳ hít sâu một hơi, cô đề xuống một tia tức giận, sau đó cúi xuống nhìn Tiểu Đình bằng ánh mắt ôn nhu và nói: "*Tiểu Đình?*"

"Dạ?"

Lục Tuyết Kỳ nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Tiểu Đình, khẽ nói: "*Xin lỗi, lần này mẫu thân không thể giúp con rồi."*

Tiểu Đình xem ra vẫn có chút mơ hồ không hiểu ý nhưng tay vẫn sờ lên cái đầu tròn vo của mình, nói: "*A, con biết rồi mẫu thân."*

Lục Tuyết Kỳ nhìn con trai mình sau đó khuôn mặt xinh đẹp chậm rãi ghé sát vào tai Tiểu Đình, nói: "*Tiểu Đình, bây giờ con về nhà đi. Sau khi về, đi tìm gặp cha, cho hắn xem mặt con và nói cho hắn biết là người ta đã hung hăng tát con một cái như thế nào."*

"Phụt.....!!!"

Bỗng nhiên bên cạnh truyền đến hai thanh âm quái dị, chính là Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân đang ngồi uống trà bỗng nhiên phun nước trà ra tung tóe, sau đó ho sặc sụa không thôi, làm nước trà bắn đầy trên vạt áo.

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện.

Bên trong đại điện lúc này hoàn toàn yên tĩnh, bầu không khí vui vẻ lúc này đã nhường chỗ cho sự nặng nề khó xử. Phía dưới Tam Thanh Thánh tượng có hai hàng ghế dựa, ngồi chủ tọa chính giữa là trưởng giáo Tiêu Dật Tài của Thanh Vân môn, một dãy bên trái là Ngũ đại trưởng lão của Thanh Vân Môn vốn rất ít khi xuất hiện, ngồi lần lượt theo thứ tự là Tề Hạo, Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư, Tổng Đại Nhân. Mà ở dãy bên tay phải là hai vị trưởng

bối của Hạo Thiên kiếm phái Phó môn chủ Phó Phi Ngự và sư đệ của lão là Cơ Thủy Nguyên, ngoài ra phía sau lưng họ chính là đám đệ tử của phái, lúc này sắc mặt của mỗi người cũng đều rất khó xử. Mà đứng ở giữa chính là Tổng Dục, lúc này vẻ mặt vô cùng phần nộ, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía La Uy đang đứng trước mặt hai vị sư trưởng với vẻ mặt ủ rũ. Lúc này trên mặt La Uy cũng có hai cái dấu tay lớn, có vẻ như vừa mới bị dầy dổ một chút.

Ánh mắt của mấy vị trưởng lão Thanh Vân môn ít nhiều đều đảo qua người La Uy nhưng không chú ý lắm tới hắn, mà chủ yếu đều đặt lên người Tiểu Đình đang rúc trong lòng Lục Tuyết Kỳ. Đôi má của Tiểu Đình đỏ bừng, dấu tay in trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn và béo múp kia vẫn vô cùng rõ ràng, nhìn vô cùng chướng mắt mà ngay cả chuông giáo Tiêu Dật Tài giờ phút này cũng phải nhíu mày, thỉnh thoảng cùng các vị trưởng lão đưa mắt nhìn thái độ của Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ không nói gì, nàng chỉ ngồi trên ghế nhàn nhạt nhìn xuống nhi tử đang trong lòng mình, nhìn dấu tay in trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia. Một dấu tay đỏ tươi như thế, thử hỏi phải dùng tới sức mạnh thể nào mới có thể làm ra được? Huống chi khỏe miệng của Tiểu Đình lúc này vẫn còn có một chỗ bị nứt ra, mà theo như Tăng Thư Thư miêu tả thì trước đó nó đã bị chảy không ít máu.

Thậm chí máu còn chảy ra thấm lên cả áo của Tiểu Đình nữa. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Sắc mặt của Lục Tuyết Kỳ trong treo và lạnh lùng, tựa hồ so với trước càng có thêm một tầng băng sương khiến cho người ta có cảm giác ở trong Ngọc Thanh điện mà lạnh tận xương tủy.

Ánh sáng trong veo của Thiên Gia thần kiếm bên tay nàng yếu ớt lay động, kiếm phảng phát như có như không âm thanh rít gào. Thanh âm trầm thấp này chậm rãi tản ra làm cho mấy vị trưởng lão Thanh Vân môn biến sắc. Tiêu Dật Tài chau mày nhìn về Tổng Đại Nhân ra hiệu một cái.

Tổng Đại Nhân mặt vuông mày rậm, thân hình cao lớn trông rất có khí thế, chỉ là bị chuông giáo chân nhân đùn cho cái trách nhiệm khó khăn này thì trong lòng cũng thâm oán thán, nghĩ: "*Có giao tình tốt với Lục Tuyết Kỳ là vợ của ta chứ không phải là ta.*" Nhưng giờ phút này không thể mở miệng phản đối nên đành cười khan một tiếng rồi nói với Lục Tuyết Kỳ:

"Ách... Lục sư muội, tâm trạng của muội ta có thể hiểu rõ. Tiểu Đình cũng là ta ngày thường nhìn nó lớn lên, nhưng mà chuyện hôm nay chỉ là một sự hiểu lầm, nếu không chúng ta hay là..."

Lời còn chưa nói xong thì hắn đã bị Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng liếc một cái nên hắn vội vàng nuốt những lời còn lại trở vào. Chỉ thấy Lục Tuyết Kỳ lẳng lặng nhìn hắn nói rành rọt từng chữ một: "*Đó chỉ là một hiểu lầm thôi sao?*"

Tổng Đại Nhân liếc nhìn Thiên Gia thần kiếm đang lóe lên hào quang, bất giác nuốt nước bọt "*ực*" một cái rồi đem mọi suy nghĩ khuyên giải quẳng qua một bên, thâm nghĩ đại mỹ nhân này đang lên cơn thịnh nộ, nếu phải ăn một nhát chém của Thiên Gia thì chẳng phải là quá xui xẻo hay sao?

Chứng kiến Tổng Đại Nhân rút lui thì Tiêu Dật Tài cảm thấy có chút nhừ đầu, trầm ngâm chốc lát rồi liếc nhìn Lục Tuyết Kỳ và quay đầu đối với Phó Phi Ngự và Cơ Thủy Nguyên của Hạo Thiên Kiếm phái nói:

"Hai vị sư huynh, việc ngày hôm nay chắc hẳn có chút hiểu lầm, nếu như hai vị tin ta thì hiện tại mời hai vị tới Thiên Điện nghỉ ngơi một chút, ta cùng đồng môn thương nghị một chút rồi sẽ có lời mời hai vị, được chứ?"

Phó Phi Ngự cùng Cơ Thủy Nguyên sắc mặt đang rất khó coi, lại có vài phần xấu hổ, nghe Tiêu Dật Tài nói vậy thì liên tục gật đầu nói: "*Tiêu Chân nhân quá khách khí rồi, hết thấy sẽ cho ngài làm chủ.*" Nói xong Cơ Thủy Nguyên xoay người lại gọi các đệ tử, cũng không đi tới Thiên Điện mà trực tiếp đi ra bên ngoài cửa đại điện chờ đợi.

Phó Phi Ngự đi được hai bước thì quay đầu nhìn Lục Tuyết Kỳ lúc này vẫn trước sau lạnh lùng như sương đang ngồi ở một chỗ, thỉnh thoảng lại cúi xuống nhìn Tiểu Đình, hiển nhiên trong nội tâm vừa đau xót lại vừa phần nộ vì con trai vô tội phải chịu nhục. Phó Phi Ngự là người sành sỏi, lúc này trong lòng đã sớm đem La Uy mắng không bằng một con chó rồi. Nhưng dù sao thì La Uy cũng là đệ tử của Hạo Thiên kiếm phái, không thể buông bỏ được, hơn nữa lại có đệ tử Tổng Dục vốn có địa vị khá cao trong tông môn cầu xin cho nên hắn trong lòng vẫn phải vứt bỏ sĩ diện mà chấp tay hướng Lục Tuyết Kỳ nói:

"Lục trưởng lão, phát sinh sự việc hôm nay thật sự khiến chúng ta rất xấu hổ, đợi sau khi quay về Vân Châu chắc chắn sẽ đem tên nghiệt đồ không có mắt kia ra trừng phạt nghiêm khắc. Chẳng qua lần này Hạo Thiên đến đây kính thăm Thanh Vân tuyệt không phải có ý bất kính, tất cả cũng chỉ vì sự hưng thịnh lâu dài của hai phái. Vì vậy mong Lục trưởng lão rộng lòng tha thứ."

Dứt lời, hắn lắc đầu, cũng không có kỳ vọng Lục Tuyết Kỳ sẽ có thái độ tốt hơn liền đi ra bên ngoài Ngọc Thanh đại điện.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, đám người Thanh Vân Môn bị Tăng Thư Thư mang theo lên Thông Thiên Phong lúc này đang đứng thành thành thật thật ở ngoài cửa điện đợi trong đại điện họp bàn. Ngoại trừ đám người Mục Hoài Chính, Vương Tế Vũ, Liễu Văn cùng Âu Dương Kiếm Thu ra còn có đám người Vương Tông Cảnh, Cửu Điều Tứ cũng bị xem như có liên quan nên cũng bị dẫn đi lên.

Đây có thể coi như lần đầu tiên đám đệ tử trong hội thi Thanh Vân được tới nơi Thánh địa này, kể cả con cháu thế gia như Tô Văn Thanh khi vừa mới đến đây cũng bị choáng ngợp bởi vẻ hùng vĩ, cảnh sắc tráng lệ của Ngọc Thanh Điện. Người bình thường nếu đứng trước một kiến trúc vĩ đại và hùng hồn như thế này chắc chắn sẽ có cảm tưởng bản thân như con sâu cái kiến, sự kính sợ này sinh từ tận trong tâm.

Giờ phút này, do khoảng cách quá xa nên bọn hắn không thể nghe được trong đại điện nói gì, lại thấy sắc mặt của đám người Mục Hoài Chính, Vương Tế Vũ hết sức ngưng trọng và nghiêm nghị, hiển nhiên quy củ nơi này rất nghiêm ngặt, khiến cho đám người Vương Tông Cảnh dù thờ mạnh cũng không dám, lặng lẽ xếp thành một hàng đứng sau lưng bọn Mục Hoài Chính, thỉnh thoảng nghe được tiếng chuông truyền đến từ trên đỉnh núi hùng vĩ kia, trong

tâm lại có thêm mấy phần thấp thỏm, mấy phần hưng phấn và mấy phần phức tạp.

Đúng lúc này, trong đại điện truyền ra một hồi tiếng bước chân, chính là đám người Hạo Thiên Kiếm phái đi ra, sắc mặt ai nấy đều cau lại, không ngờ gặp đám đệ tử Thanh Vân môn đứng nơi này, bọn hắn cũng không có chào hỏi mà nhao nhao đi ra một chỗ xa xa, tụ họp cạnh Bạch Ngọc lan can và vây quanh La Uy mặt mày đang ủ rũ cùng hai vị trưởng bối thấp giọng nói chuyện. Nhìn sắc mặt của hai vị trưởng bối này thì hẳn là đang răn dạy La Uy.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Che mặt

Tiểu Đình nhảy dựng lên, quay người bỏ ra phía bên ngoài Ngọc Thanh đại điện. Nhìn theo thân ảnh nho nhỏ mang theo một tia hưng phấn đang chạy ra phía ngoài, Tăng Thụ Thụ một tay nâng trà quay đầu lại cười khổ nói: "*Lục sư muội, người đây là đang muốn làm gì?*"

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt nhàn nhạt đứng lên cũng không nhìn hắn chỉ là hững hờ nói: "*Ta đây là mẫu thân, trong lòng có lo lắng mà không giúp đỡ được gì cho con của mình, vậy thì cái gì cũng không làm được rồi. Nhưng mà may mắn là ngoại trừ ta ra, Tiểu Đình còn có một người cha rất thương yêu hắn.*"

Tăng Thụ Thụ đảo mắt thành khinh khinh nói: "*Hiểu hiểu, mấy người chúng ta ai mà không hiểu được Tiểu Đình là điểm chí mạng trong lòng hắn, thường ngày được hắn coi trọng nhất trên đời, chẳng qua là ...*" Hắn lắc đầu cười khổ nói: "*Loại chuyện nhỏ nhặt này cũng đừng có kinh động hắn a, ngộ nhỡ đến lúc đó phát sinh sự cố gì thì chẳng lẽ không phải là phiền toái?*"

"*Chuyện nhỏ?*" Sắc mặt lạnh lạnh của Lục Tuyết Kỳ bỗng nhiên càng trở nên lạnh lùng hơn nói: "*Chuyện vừa rồi xảy ra chúng ta đều nghe được rành mạch, từ đầu tới đuôi Tiểu Đình đều ngoan ngoãn ngồi ở trên thềm đá, không ầm ĩ cũng không có trêu chọc người ta, vậy thì dựa vào cái gì mà bị người ta vô duyên vô cớ xông lại đánh cho hắn một bạt tai? Còn có....*"

Nói được một nửa thì thanh âm của Lục Tuyết Kỳ bỗng nhiên thoáng dừng lại một chút liếc nhìn Tề Hạo ngồi ở bên cạnh đang khẽ nhíu mày nói: "Tề sư huynh có lẽ không biết rõ lắm, nhưng hai người biết rõ ràng nhất, Tiểu Đình từ nhỏ đi theo bên người cha hắn, từ lúc sinh ra đến ba tuổi mỗi ngày đều được dùng chân pháp nhập vào trong cơ thể rèn luyện kinh mạch cùng khí mạch, xương cốt thân thể hắn cũng hơn xa so với những đứa trẻ bình thường, nhưng mà với chỉ một chưởng đã không những làm khoe miệng của Tiểu Đình đỏ máu mà trên mặt còn hiện lên dấu vết, các người cho rằng chỉ là cái gì?"

Lời nói vừa ra lập tức đôi lông mày của Tề Hạo nhíu lại, sắc mặt hai người Tăng Thụ Thụ cùng Tống Đại Nhân ở bên cạnh cũng thoáng biến hóa rồi bỗng nhiên chìm xuống. Một lúc lâu sau Tống Đại Nhân hít một hơi thật sâu thoáng giảm thấp thanh âm xuống mang theo vài phần bất mãn nói: "*Tên kia ra tay rất nặng, nếu như là một đứa trẻ bốn tuổi bình thường mà trúng một chưởng như vậy thì sợ là đã xảy ra đại sự, làm không tốt liền có thể....*"

Nói đến đó thì Tống Đại Nhân rất nhanh liền ngậm miệng lại không tiếp tục nói hết, thế nhưng trong nội tâm tất cả những người ở đây đều rõ ràng ý tứ ở trong đó. Cho đến ngày hôm nay, người có thể ngồi được ở chỗ này thì đã sớm trở thành nhất đẳng nhân vật trong thiên hạ Tu Chân giới rồi, đâu còn có chuyện cần người nói thấu triệt. Lục Tuyết Kỳ thanh lệ sắc mặt lạnh lùng cười cười xoay người đi ra ngoài để lại ba nam nhân bên trong đại điện nhìn theo. Được một lúc sau Tề Hạo thở dài một hơi đứng dậy nói: "*Tăng sư đệ, người hay là đi tìm trưởng giáo sư huynh đem việc này nói cho hắn để hắn tự quyết định a.*"

Tăng Thụ Thụ ngồi ở trên ghế im lặng một hồi lâu rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Bên ngoài Ngọc Thanh Điện, đám người đệ tử Thanh Vân Môn vẫn đang đứng chờ, trong đó Vương Tông Cảnh tâm trạng đang kích động, ở một khắc này hắn hầu như không dám tin vào hai mắt mình, ánh mắt cứ hướng về phía nữ tử vẻ mặt xinh đẹp kia không rời, kết quả làm cho người bên cạnh chú ý tới hắn khiến hắn rất nhanh được ăn đau khổ.

"*BA~!*"

Một tiếng vang nhỏ nghe có chút nặng nề, sau đó là một cái chân dẫm lên bàn chân của Vương Tông Cảnh khiến cho hắn đau đớn giật mình một cái, quay đầu nhìn lại thì thấy tỷ tỷ Vương Tề Vũ đang đứng bên cạnh hắn, sắc mặt hơi chìm xuống hung hăng trừng mắt khẽ giận giữ nói với hắn: "*Nhóc con người bị ma quỷ ám ảnh sao? Từ lúc này đến giờ cứ nhìn chăm chăm vào con người ta, trông mắt cũng không đảo một cái.*"

Nói xong Vương Tề Vũ có ý dẫm mạnh lên bàn chân của Vương Tông Cảnh rồi ngoáy một cái khiến cho Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi vội vàng cười nói: "*Ta đã biết, ahhh, tỷ tỷ được rồi ta hiểu được, không nhìn nữa.*"

Vương Tề Vũ hừ một tiếng đem chân rút trở về thầm nghĩ tên đệ đệ này ngày thường không hề như vậy làm sao hôm nay lại bị sắc đẹp cô gái áo xanh kia mê hoặc. Giữa lúc Vương Tề Vũ đang kỳ quái thì bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân từ trong Ngọc Thanh Điện truyền ra, đúng là Tiểu Đình đang nhanh như chớp chạy ra, nhìn thấy ngoài cửa đứng nhiều người quen như vậy cũng không dừng bước, chỉ là tùy ý vẩy vẩy tay chào sau đó liền về hướng thềm đá cao cao trước Ngọc Thanh đại điện chạy đi, đồng thời nhìn trái nhìn phải huýt gió một tiếng, lập tức nghe thấy tiếng chó sủa cùng khi kêu

từ phía sau lưng vang lên, đúng là Đại Hoàng lưng đang còng Tiểu Hôi từ trong góc một đường lắt đầu vẩy đuôi đuổi theo Tiểu Đình.

Lại một lúc sau Lục Tuyết Kỳ cũng đi ra về mặt lạnh nhạt, cũng không nhìn mọi người xung quanh mà trực tiếp ly khai, tiếp sau đó thì Tề Hạo cùng Tổng Đại Nhân sánh bước đi ra liếc nhau một cái, Tề Hạo quay người lộ ra khuôn mặt tươi cười hướng về phía đám người Hạo Thiên Kiếm Phái đi đến còn Tổng Đại Nhân thì lại hướng về phía đám người Mục Hoài Chính bên này.

Mọi người đứng ở đây rất lâu giờ phút này đều phấn chấn lên nhất là Mục Hoài Chính đứng ở phía trước, hẳn lúc này về mặt vô cùng cung kính bước lên một bước thành thành thật thật nói: "*Sư phụ.*"

Tổng Đại Nhân "*Ừ*" Một tiếng nhẹ nhàng gật đầu ánh mắt hường nhóm người xét qua rồi cân nhắc một lát mới nói: "*Chuyện ngày hôm nay các người không cần quan, trường bối trong môn tự có chủ trương các người hãy về trước đi.*"

Mục Hoài Chính không nghĩ mọi người tới đây lại nhận được câu trả lời như thế, nhưng mà hẳn ngày thường đối với sư phụ rất kính trọng, giờ phút này cũng như vậy, nhẹ nhàng gật đầu liền quay lại dặn dò mọi người ly khai.

Lúc Vương Tông Cảnh đi đến dưới bậc thang phía trước thì nhìn không được quay đầu lại hướng về phía Hạo Thiên Kiếm Phái nhìn một cái, chỉ thấy Tề Hạo cùng Phó Phi Ngự, Cơ Thủy Nguyên hai vị trưởng bối của Hạo Thiên Kiếm Phái đang đứng nói gì đó mặt mỉm cười, mà những đệ tử đứng chung quanh thì lùi ra một chút. Về phần nữ tử áo xanh thì vẫn một mực yên lặng không nói gì đứng ở chỗ xa nhất, vẫn là một bộ dạng thờ ơ đối với mọi việc, chỉ ngắm nhìn cảnh sắc tráng lệ thiên địa này không chút nào chú ý tới ánh mắt của mọi người xung quanh.

Phía sau Ngọc Thanh Điện, bên bờ ao nhỏ Thanh Liên.

Tiêu Dật Tài chăm chú nhìn vào Thanh Liên ở bên trong ao, bông hoa xanh đậm vô cùng trong gió nhẹ nhàng đưa khiến cho nó có thêm mấy phần yếu điệu. Không lâu sau, tại sau lưng hắn truyền đến tiếng bước chân, đúng là Tăng Thư Thư đã đi tới đứng ở phía sau nhẹ nhàng nói: "*Chưởng giáo sư huynh.*"

Tiêu Dật Tài nhẹ nhàng thờ ra một cái nói: "*Thế nào?*"

Tăng Thư Thư do dự một chút vẫn là đem sự tình vừa rồi ở trên đại điện kể một lần sau đó nhũn nhũn nói: "*Đệ tử kia của Hạo Thiên Kiếm Phái gọi là La Uy, như thế nào lại không biết nặng nhẹ cũng khó trách trong lòng Lục sư tỷ phần nào.*"

Tiêu Dật Tài chấp hai tay sau lưng cũng không nói gì chỉ như là đang có điều cần suy nghĩ mà nhìn Thanh Liên một lát sau hắn bỗng nhiên lắt đầu nói: "*Việc này có chút không đúng.*"

Tăng Thư Thư khẽ giật mình nói: "*Làm sao vậy?*"

Tiêu Dật Tài xoay người lại suy tính một chút nói: "*Người xem lần này Hạo Thiên Kiếm Phái đến đây một mực bày ra tư thái cực thấp, cho dù là Phó Phi Ngự cùng Cơ Thủy Nguyên tại Vân Châu cũng coi như là người khá nổi danh nhưng cũng rất khiêm nhường, như vậy thì tại sao đệ tử mà bọn hắn mang theo lại có thể ngay tại địa bàn của Thanh Vân Môn chúng ta gây sự hơn nữa lại đối với một cái đứa trẻ bốn tuổi hạ thủ nặng như vậy?*"

Tăng Thư Thư nhẩn nhai lại nói: "*Như vậy mà nói cũng có vài phần kỳ lạ.*"

Tiêu Dật Tài lắt đầu nói: "*Ta chung quy vẫn cảm thấy vấn đề này có chút kỳ lạ nhưng mà nhất thời nghĩ mãi cũng không rõ, nhưng mà may mắn sự việc giữa chúng ta và Hạo Thiên Kiếm Phái đều đã đàm phán xong, bọn hắn vốn đang định rời đi. Đệ qua đó đưa tiễn bọn hắn, cũng không nên giữ lại làm gì để tránh phát sinh thêm sự cố.*"

Tăng Thư Thư gật đầu một cái nói: "*Tề Hạo sư huynh đã qua đưa tiễn bọn hắn rồi, nhưng mà....*" Hắn thoáng dừng lại một chút thanh âm hơi nhẹ xuống nói: "*Tiểu Đình bên kia... Còn có cha của hắn thì làm sao bây giờ?*"

Tiêu Dật Tài lắt đầu nói: "*Không có sự tình gì lớn xảy ra đâu, không cần lo lắng, Lục sư muội từ trước đến nay luôn coi trọng Thanh Vân, lời nói vừa rồi chắc chỉ là nhất thời nói nhảm mà thôi, còn như Trương... Sư đệ cũng là con người đôn hậu, hiểu được việc phải đạo lý làm trọng, sẽ không hành động theo tình cảm đâu.*"

"*Ah!*" Tăng Thư Thư ở phía sau hắn đáp ứng một tiếng nhưng mà không biết tại sao khóe miệng lại nhếch lên một chút lộ ra mấy phần về mặt không cho là đúng.

Mặt trời ngả dần về phía tây, màn đêm chậm chậm buông xuống.

Biệt viện của Thanh Vân môn đã ồn ào suốt một ngày trời cuối cùng cũng được yên tĩnh lại, bầu trời ngập tràn các vì sao sáng, cái sân phía trước im ắng không một tiếng động. Khắp nơi trong viện đều là một vùng yên tĩnh, các cánh cửa sổ đã đóng chặt, ngoại trừ hôm nay Tiểu Đình vì gặp truyện không may mà không trở về thì ai nấy cũng đã về phòng của mình nghỉ ngơi.

Trong căn phòng im ắng của mình, Vương Tông Cảnh nằm dài trên giường cho đến tận khuya mà vẫn trần trọc. Đêm đã khuya nhưng hắn không tài nào ngủ được, trong đầu hắn luôn hiện lên khuôn mặt của thiếu nữ áo xanh mà hắn gặp được ngày hôm nay, làm hắn không tự chủ được mà luôn nhớ đến những điều mê hoặc quý dị ngày đó hắn gặp ở Long Hồ.

Nó giống như một bó lửa to thiêu đốt liên tục trong tâm trí của hắn. Vương Tông Cảnh lại mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào nóc nhà tối om, cũng không biết đã trải qua bao lâu, gương mặt hắn hiện lên một vẻ kiên quyết, hắn xoay người trở dậy rồi bước ra ngoài cửa. Đầu tiên nghe ngóng động tĩnh,

sau khi thực sự xác định là không có ai bên ngoài hẳn mới khẽ khàng mở cửa phòng rồi đi ra.

Đêm nay, trời đầy sao nhưng không có ánh trăng, trong ngôi biệt viện hơi lờ mờ tối, dãy hành lang xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch không có lấy một bóng người, thỉnh thoảng có làn gió thổi tới hương thơm mát rượi của cỏ cây. Vương Tông Cảnh nhìn xung quanh một lúc, hẳn nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại rồi bước nhanh ra sân, hơi chút trầm ngâm, hẳn liền sai bước đi thẳng về phía hoa viên đằng xa.

Trên đường đi không một bóng người, cũng không cần chần chừ nhiều lắm, hẳn liền leo lên lối đi nhỏ sát với bức tường đá bên ngoài hoa viên. Nhưng tại khoảnh khắc này, không hiểu sao trong lòng hẳn xẹt lên một suy nghĩ, sắp tới bên gốc cây đại thụ này sẽ xuất hiện ra bốn con yêu thú.

Nhìn vào màn đêm sâu thẳm trong khu rừng Vương Tông Cảnh khẽ nhủ thầm, hẳn không dám mạo hiểm đi vào mà vòng qua những gốc cây đại thụ. Sau đó dưới sự che chở của bóng đêm, bước đi của hẳn linh hoạt như một con vượn, làm thành một vòng lớn qua khu rừng rồi bắt đầu ly khai biệt viện của Thanh Vân Môn. Hẳn tránh qua những vị trí canh phòng bí mật rồi dần dần xuống núi, nhắm thẳng hướng Hà Dương thành mà chạy tới.

Sau khi gặp chuyện không may lúc sáng bị Mục Hoài Chính dắt đến Thông Thiên Phong, trong lúc hẳn nghe mọi người nói chuyện phiếm thì biết đoàn người Hạo Thiên Kiếm Phái đang dừng chân trong một khách sạn ở Hà Dương Thành. Giờ phút này tâm tình của hẳn rất bối rối, không cách nào giải thích được tại sao, nhưng cỗ nhiệt huyết đang sôi trào kích thích tâm tình làm hẳn khó cách nào cưỡng lại được. Nhất định phải nhìn được nàng một lần.

Ai mà biết sau này nàng sẽ đi về chân trời góc bể nào, có lẽ cả cuộc đời này sẽ không còn cơ hội để gặp lại nàng nữa.

Gió đêm thổi từng cơn, trên ngọn Thanh Vân nguy nga có một bóng ma đang chạy đi về một hướng vô định nào đó.

Bóng đêm sâu thẳm, xa xưa mà yên tĩnh.

Một lúc lâu sau hẳn đã đến trong thành Hà Dương. Bây giờ là lúc mọi người đang nghỉ ngơi, khắp nơi phía trước đều im ắng, dân chúng trong thành đã ngủ say, khắp các dãy phố dài vắng vẻ, yên tĩnh không một bóng người. Vương Tông Cảnh đang cố nhớ lại tên cái khách sạn mà ban ngày hẳn trộm nghe được rồi chạy đi các ngã đường tìm kiếm.

Cũng không biết có phải là vận may của hẳn đã đến hay không, vốn tưởng đây là một việc rất khó khăn, thế nhưng mới vừa chạy đến con phố thứ hai hẳn liền trông thấy một cái khách sạn tên là Vân Phúc. Cũng không dám chắc đây có phải là nơi đám người phái Hạo Thiên Kiếm thuê trọ, hay chỉ là trùng tên mà thôi. Giờ này cửa giả của khách sạn đã đóng kín bùng, phía dưới cửa treo hai cái đèn lồng màu đỏ, bên trên có viết chữ "*Vân*" và chữ "*Phúc*" đang nhẹ nhàng đung đưa trong gió.

Đứng ở ngay đầu con đường, Vương Tông Cảnh không kìm nổi vẻ khẩn trương đang dần trở dậy, tuy trên đường mang theo cả một bầu nhiệt huyết, nhưng khi đứng trước cánh cửa, hẳn không che giấu nổi vẻ chần chừ. Đang còn đứng do dự một chỗ, bỗng hẳn nghe được nơi cuối con phố truyền đến một trận âm ỹ, dường như âm thanh càng lúc càng tiến lại gần đây. Hẳn khẽ thu nhỏ thân mình nấp vào vách tường sau đó lén lút nhìn ra bên ngoài, tức thì khuôn mặt ngẩn ra, khóe miệng hơi nhếch, không thốt lên lời.

Dưới ánh sao trải dài trên phố, ở phía ngoài khách sạn, vẻ mặt tức giận của Tiểu Đình thỉnh thoảng hiện ra, đi bên cạnh nó như hình với bóng là Đại Hoàng và Tiểu Hôi, hai con vật đang quay đầu lảo lảo nhìn tiểu chủ nhân.

Bầu trời đêm sáng thêm một chút, Vương Tông Cảnh thấy rõ dấu tay màu đỏ tát lên phía trên khóe miệng khuôn mặt Tiểu Đình, khóe miệng có chút nứt ra nhưng vết thương lúc này đã tốt lên hơn nửa. Màu đỏ ban đầu của dấu tay lúc này đã tiêu biến đi hoàn toàn, hiển nhiên là đã được đắp lên một loại linh dược nào đó hiệu dụng phi thường.

Nghĩ đến đây Vương Tông Cảnh động lòng liền quay đầu nhìn lại, nhưng trước mặt chỉ là dãy phố vắng tanh, ngoại trừ hẳn đang ẩn nấp trong bóng tối và khuôn mặt tức giận của Tiểu Đình đang ngênh ngang đứng bên cổng khách sạn thì hoàn toàn không có người thứ ba. Tiểu Đình vẻ mặt vô cùng tức giận, nó chống nạnh trừng mắt nhìn vào khách sạn rồi nói với Đại Hoàng và Tiểu Hôi: "*Tên đó chắc đang ở đây.*"

"*Gâu gâu.*" Đại hoàng sủa nhỏ hai tiếng, nó ngồi bệt xuống, xem ra có chút lười nhác. Còn Tiểu Hôi thì tinh thần phấn chấn hơn nhiều, nó vịn vào người Tiểu Đình cười hi hi, thỉnh thoảng còn đưa tay lên gãi gãi đầu.

Tiểu Đình vung nắm tay mồm mồm mập mập lên qua đầu: "*Chúng ta đi vào tính sổ với hắn!*"

Nói xong nó liền nhắm thẳng khách sạn chạy tới, Đại Hoàng cùng với Tiểu Hôi cũng bám sát theo. Vương Tông Cảnh nghĩ nếu để cho đứa nhỏ này đi vào thì thật phiền phức cho mình, hẳn vừa định bước ra gọi lại thì ai ngờ Tiểu Đình đã đi trước một bước, chân nó hơi dừng lại lăm lăm nhớ tới điều gì: "*Không ổn, không thể cứ thế này mà xông vào được, nhất định bọn chúng sẽ nhận ra mình.*"

Dứt lời, bàn tay thò vào túi quần, lại sờ soạng khắp thân mình một trận, nó liền móc ra một cái khăn bằng lụa màu nâu, tấm khăn này cũng chả biết để làm gì nhưng nó trước giờ vẫn để trong túi. Nó phát tâm khăn một cái rồi buộc vào trước mặt, chỉ để lộ mỗi hai con mắt, lập tức trong nó giống như một tên tiểu đạo tặc nho nhỏ.

Tiểu đạo tặc sờ sờ lên đầu mình cười hi hi hai tiếng có vẻ rất vừa lòng, nó đang định đi tiếp bỗng nhiên lại nhìn đến Đại Hoàng và Tiểu Hôi, "*A*". Nó lắc đầu rồi lại sờ soạng khắp các túi của mình cuối cùng tìm được một cái khăn cùng gần gần giống như vậy, còn tay kia thì móc ra một cái quần lót của nó, đúng là cái mà Tiểu Đình lúc bình thường vẫn mặc.

Tiểu Đình cũng không nói nhiều lời, đầu tiên nó ôm con khi rồi quần chiếc khăn lên mặt nó một cách rất thành thực, sau đó lại bịt cái quần lót lên đầu con chó, chỉ để lộ mỗi hai con mắt tròn tròn đang xoay tròn không ngừng của nó ra ngoài. Dưới ánh sao, Vương Tông Cảnh đứng một bên trông thấy cảnh này suýt bỏ lăn ra cười, trước mặt hẳn là một người, một khi, một chó, tất cả đều che mặt trở thành đạo tặc, nhìn mãi cũng chẳng giống cái gì, thật sự rất

buồn cười.

"*Như vậy bọn chúng sẽ không nhận ra chúng ta được, đi thôi!*" Tiểu Đình đắc ý nói sau đó phất tay kéo theo hai tên bạn đi tới khách sạn. Nhưng khi đến trước cửa, tự nhiên không thể đạp cửa xông vào, may mắn thay là Tiểu Hôi thông minh, tuy rằng nhìn khuôn mặt chẳng giống ai của nó cực kỳ giống một đứa ngốc nhưng nó rất nhanh nhẩu chỉ tới bên hông khách sạn. Ở đó có một cái bờ tường bị đổ không cao lắm, Tiểu Đình cùng Tiểu Hôi trèo lên lưng của Đại Hoàng, sau đó con chó sủa lên một tiếng rồi lấy đà vài bước nhảy phốc qua vách tường.

Tất cả những động tác này đều rất thuần thục, mấy tên này vọt tường nhanh như vậy...chắc là hàng ngày thường xuyên tôi luyện nhiều lắm a. Vương Tông Cảnh đứng ở bên nhìn đăm đăm mà khoanh khắc quên mất cả việc giữ Tiểu Đình lại, hất liền giật mình nhận ra, sợ Tiểu Đình phải chịu thiệt nên không dám suy nghĩ nhiều thêm nữa mà nhanh chóng chạy tới bên vách tường. Lúc này vì bị Tiểu Đình quấy rối, sự hỗn loạn trong lòng hắn cũng giảm đi, đang dần thanh tỉnh lại.

Vách tường đổ tuy không thấp, nhưng với độ cao này thì hiển nhiên nó không làm khó được Vương Tông Cảnh, hắn dễ dàng bật qua. Lúc rơi xuống đất đã thấy Tiểu Đình đứng nấp sau luống hoa cách đó không xa, Đại Hoàng và Tiểu Hôi cùng nhau quay lại nhìn hắn. Bị hai khuôn mặt quái dị này nhìn chằm chằm thiếu chút nữa làm cho Vương Tông Cảnh tim vắng ra ngoài ngực, không phải vì bị dọa cho sợ hãi mà thì tức người ung ục trong miệng.

Cẩn rặng nhin cười, hắn quờ quạng đi tới. Lúc này Tiểu Đình cũng quay lại, nhìn nhìn thấy Vương Tông Cảnh hắn ngay người ngạc nhiên hỏi: "*Vương đại ca, sao người lại tới đây?*"

Vương Tông Cảnh cười khỏ, hắn thầm nghĩ không thể nói cho đứa nhỏ này rằng mình đi nhìn trộm thiếu nữ vào lúc đêm hôm khuya khoắt thế này. Nghĩ vậy hắn liền trừng mắt liếc nhìn Tiểu Đình một cái rồi nói nhỏ: "*Một đứa nhỏ như người mà đêm hôm lại chạy đến nơi xa xôi như này để làm gì? Thật là càn quấy!*"

Tiểu Đình không phục nói: "*Không phải huynh cũng tới đây đó sao?*"

"*Ách, không đúng, ta so với người lớn hơn đến mấy tuổi! Nơi xa xôi này người không được tới, mau đi về!*" Vương Tông Cảnh hai má đỏ ửng, hơi lớn tiếng quát.

Tiểu Đình hậm hực: "*Không được, hôm nay ta bị tên kia đánh, phải đánh lại nó xong mới đi về.*"

Vương Tông Cảnh đang nóng trong lòng, hắn cố gắng khuyên can vài câu nhưng Tiểu Đình một mực nhất định không chịu, nó thấp giọng phản đối: "*Không được, ta đã lớn rồi, ngoại trừ mẹ ta thường tét mông ta, ngay cả cha ta trước giờ cũng chưa từng đánh ta.*" Nói xong nó sửa lại cái khăn đang bị trên mặt hít sâu một hơi, sau đó kêu "*Hừ!*" một tiếng rồi nhảy dựng lên như muốn xông thẳng vào phòng khách.

Vương Tông Cảnh lắp bắp kinh sợ vội vàng kéo nó lại, ai ngờ đúng lúc này trong không trung phía sau lưng có một thân ảnh nam nhân to lớn vô thanh vô tức xuất hiện. Thân hình nam nhân bất ngờ hiện ra từ trong hư không giống như là ma quỷ vậy, sau đó nam tử này nhẹ nhàng xách bổng Tiểu Đình trở về rồi đặt nó xuống phía sau.

Vương Tông Cảnh giật mình hoảng hốt, hắn nghĩ chắc đây là người của phái Hạo Thiên Kiếm có ý đồ bắt lợi cho Tiểu Đình, thân hình hắn theo bản năng khẽ động muốn đứng ra che chắn cho đứa bé, nhưng kỳ lạ thay, Tiểu Hôi và Đại Hoàng đối với người này không hề có địch ý mà ngược lại còn tiến đến gần vô cùng thân thiết. Tuy nhiên sau đó hắn lại nghe Tiểu Đình kinh ngạc kêu khẽ:

"*Cha*"

Vương Tông Cảnh lập tức dừng lại, tâm niệm khẽ động, không biết tại sao lúc này đầu óc lại nghĩ tới cuốn Thanh Phong Quyết đã bị sửa chữa lần trước của Tiểu Đình.

Hắn quay lại nhìn, chỉ thấy trong bóng tối có một nam tử mặc quần áo nhìn rất bình thường đã đứng đó từ bao giờ. Khóe miệng nam tử hơi lộ ra một nét cười nhìn Tiểu Đình, trong mắt ngập tràn vẻ yêu thương sau đó đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng lên cái đầu tròn tròn của nó. Đại Hoàng ở bên cạnh không ngừng cọ cọ người vào chân hắn, còn Tiểu Hôi thì miệng a a cười, thuần thục leo tót lên vai của nam tử rồi nhìn xung quanh với vẻ vô cùng đắc ý.

Sau đó nam tử này ngẩng đầu lên nhìn Vương Tông Cảnh.

Đó là một đôi mắt sáng ngời và có cái nhìn đầy thâm thúy, dường như là với mọi sự trên thế gian này đều không thể vượt qua được đôi mắt ấy. Đôi mắt vừa liếc một cái làm cho Vương Tông Cảnh dù trước đây đứng trước yêu thú không hề run sợ, vậy mà lúc này không tự chủ được, bất giác lùi lại mấy bước.

"*Cha, đây là Vương đại ca mà con đã kể với người.*" Tiểu Đình chạy lại bên người nam tử nói.

Vương Tông Cảnh thấy nam tử kia cười cười, ánh mắt đầy sâu xa, sau đó cười, gật gật đầu nói:

"*Cậu là Vương Tông Cảnh?*"

Vương Tông Cảnh không biết tại sao trong lòng lại có một trận kích động, hít sâu một hơi rồi đáp:

"*Vâng, tiền bối.*"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Dò hỏi

Hiển nhiên, nam tử này chính là Trương Tiểu Phàm, hấn liếc mắt nhìn Vương Tông Cảnh một cái rồi xoay đầu lại nhìn Tiểu Đình cười nói: "*Không phải đã nói với con là không được phép chạy đến đây bày trò nghịch ngợm sao? Tại sao lại một mình chạy xa như vậy đến đây?*"

Tiểu Đình trề môi ra, giương mặt lên nói: "*Cha, người nhìn xem, nhìn xem này....*"

Trương Tiểu Phàm nhìn thoáng qua, nghiêm mặt nói: "*Ừm, cha thấy mặt con thật đẹp.*"

"*Ôi trời, cha không nhìn thấy gì sao?*" Tiểu Đình sờ lên bầu má béo múp, rồi liền buồn bực, có vẻ hơi hối hận, oán hận nói: "*Nếu biết sớm như thế này đã không bôi thuốc rồi.*"

Trương Tiểu Phàm bật cười, túm lấy chòm tóc của hấn, xoa xoa trên đầu, cười nói: "*Ngoan lắm, lại đây, nghe lời theo cha về nhà thôi.*"

Tiểu Đình vẫn chưa vừa lòng, nắm lấy tay áo của cha quăn quít nói: "*Không được, không được, hấn đánh con đó cha à.*"

Trương Tiểu Phàm bị đứa con trai mè nheo, cảm thấy hơi bất đắc dĩ, về mặt hấn tràn đầy sự yêu thương nhìn Tiểu Đình, không hề thấy chút phiền chán nào, nhưng rồi hấn cũng không để ý đến Tiểu Đình nữa mà ngoảnh đầu hỏi Vương Tông Cảnh: "*Tiểu Vương, người đến đây không phải cũng muốn...?*"

Vương Tông Cảnh liền lúng túng, không biết nên nói cái gì, may là lúc này Tiểu Đình ở bên cạnh lại làm âm ỉ thu hút sự chú ý của Trương Tiểu Phàm, khiến cho hấn khẽ thờ phào. Hấn nghe thấy Trương Tiểu Phàm khuyên vài câu, Tiểu Đình ra sức lắc đầu, xem ra tính tình rất quật cường bướng bỉnh. Sau cùng, Trương Tiểu Phàm đành bất đắc dĩ nói: "*Được rồi, vậy rốt cuộc con muốn thế nào đây?*"

Đôi mắt Tiểu Đình khẽ đảo, chỉ chỉ về phía phòng khách tối đen bên kia rồi nói: "*Cha, người đánh họ giúp con.*"

Trương Tiểu Phàm nghiêm mặt lại và nói: "*Không được.*"

Tiểu Đình liền tủi thân, nói: "*Sao lại không được ạ?*"

Trương Tiểu Phàm ngồi xổm người xuống, nhìn con âu yếm nói: "*Tiểu Đình, chuyện này sau khi trở về núi mẹ con đã kể với ta rồi, cả Tăng thúc thúc của con cũng tự mình đến nói chuyện với ta một lần, nhưng dù thế nào thì kẻ đánh con đã chịu phạt rồi, con không thể làm lung tung, không để ý đến gì cả là không được.*" Khi nói đến đây, về mặt hấn trở nên nghiêm túc, dừng lại một lát, lại nói tiếp: "*Còn nữa, con là con trai cơ mà, nên dù sau này có bị ăn hiếp thì cũng phải tự mình đi giải quyết chứ, đâu thể suốt ngày nhờ vả người khác tới giúp con, biết chưa?*"

Tiểu Đình bị phụ thân nghiêm mặt nói hai câu liền nghiêm chỉnh trở lại, nhưng vẫn còn chút hậm hực, tuy trong miệng đã đáp ứng rồi nhưng sắc mặt vẫn rất không thoải mái. Nhìn sắc mặt của con trai, Trương Tiểu Phàm suy nghĩ đến điều gì đó rồi bỗng nhiên tiến lại gần Tiểu Đình, mỉm cười nói: "*Tiểu Đình, bắt nạt họ thì chúng ta không thể làm rồi, nhưng tên kia đánh con thế cũng không đúng. Hay thế này đi, chúng ta len lén trêu chọc bọn họ thử xem, con thấy được không nào?*"

Vương Tông Cảnh đứng bên cạnh nghe thấy thế rất buồn cười, nhưng Tiểu Đình rốt cục vẫn chỉ là trẻ con, sau đó liền trở nên hưng phấn, về chán nản liền biến đi đâu sạch, như thể đã tìm được đồ chơi thú vị gì đó, gò má cũng hơi đỏ lên, còn bất ngờ hạ giọng, rón rén nín cười, nhìn Trương Tiểu Phàm và ra sức gật đầu, rồi nói khê: "*Được, được, được.*"

Nói xong, đôi mắt cu cậu chớp chớp, ngồi xổm xuống, tiện tay móc lên một khối bùn đen trong vườn hoa bên cạnh và đưa cho Trương Tiểu Phàm, cười ha hả: "*Cha, con nghĩ rồi, cha không cần đi đánh bọn họ đâu, chỉ cần dùng bùn len lén trát cho mặt hấn đen thui đi là được.*"

Trương Tiểu Phàm cũng không ngờ được Tiểu Đình lại nghĩ được ra yêu cầu nhanh như thế nên hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó liền nở nụ cười, cũng chẳng nói thêm gì, chìa tay nhận lấy khối bùn đen kia, rồi đáp: "*Tiểu Đình, con ở chỗ này đợi nhé.*"

Tiểu Đình gật đầu liên tục, có vẻ hưng phấn không kìm được, rồi chui ra sau vườn hoa trốn kỹ, lại còn phát tay áo lên gọi Đại Hoàng và Tiểu Hôi đến. Vương Tông Cảnh đứng ngay bên cạnh chợt cảm thấy hơi ngượng ngùng, vốn định đến tâm tình với Thanh y nữ tử kia, thế mà lại quên khuấy đi mất. Trương Tiểu Phàm nhìn về phía hấn, đột nhiên cười nói: "*Tiểu Vương, lúc sáng ta nghe nói cậu đã ở đó, vậy chắc là cậu nhận ra tên La Uy đã đánh Tiểu Đình chứ?*"

Vương Tông Cảnh khẽ gật đầu, đáp: "*Ta nhận ra, tiền bối.*"

Trương Tiểu Phàm "Ừm" một tiếng và nói: "*Tốt lắm, cậu chỉ hấn cho ta nhé.*" Nói xong cũng không biết hấn làm thế nào mà cả người chợt biến mất rồi lại xuất hiện bên cạnh Vương Tông Cảnh, chìa tay túm một cái, Vương Tông Cảnh chỉ cảm giác có một luồng sức mạnh xuất hiện dưới đáy người mình bay lên giữa trời, bám theo bóng Trương Tiểu Phàm phía trước, nhẹ nhàng im ắng bay đến trước dãy phòng của khách điểm phía trước.

Từng cửa phòng cứ thế vô thanh vô tức mở ra khiến cho Vương Tông Cảnh trong nội tâm cũng nhảy dựng cả lên. Phải biết là những người của Hạo Thiên kiếm phái đều là người tu đạo, vậy mà người ta tới đây kiểm tra dễ dàng như chỗ không người vậy. Hắn trong lòng vô cùng khản trương, thậm chí còn nín thở một hồi. Thời khắc này hắn chỉ cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, nhưng Trương Tiểu Phàm ở bên cạnh vẫn thản nhiên, vẻ mặt bình tĩnh, tùy ý mở cửa kiểm tra.

Số phòng của khách điểm cũng không nhiều nên hai người nhanh chóng tìm được mục tiêu, La Uy và ba tên nam đồng môn khác cùng ở chung trong một gian phòng, ánh mắt sắc bén nên Vương Tông Cảnh chỉ liếc một cái đã nhận ra ngay, liền báo cho Trương Tiểu Phàm biết.

Trương Tiểu Phàm thản nhiên liếc mắt về chỗ đó một cái và khẽ gật đầu, sau đó vòng tay lại, Vương Tông Cảnh mơ hồ nghe thấy bên tai vang lên hai chữ: "Đa tạ." Tiếp đó hắn cảm thấy thân thể lại trở nên không thể kiểm soát, hướng về phía sau bay ra ngoài, vững vàng đáp xuống phía sau vườn hoa nơi Tiểu Đình đang núp.

Tiểu Đình đang căng mắt quan sát, thấy Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng đáp xuống đây cũng không phản ứng gì, vẫn nhìn về phía gian phòng bên kia, ánh mắt của nó háo hức tò mò, không hề có chút sợ hãi lo lắng nào, hiển nhiên rất tin tưởng vào người cha mạnh mẽ kia.

Phản ứng đầu tiên của Vương Tông Cảnh khi vừa đáp xuống đất là ngẩng đầu nhìn về phòng khách phía bên kia, chỉ thấy một mảng bóng đêm, tạm thời không thể thấy rõ cái gì, nhưng hai người bọn hắn cũng chỉ phải chờ trong giây lát, rồi sau đó thấy một bóng người khẽ động trong bóng tối, chính là Trương Tiểu Phàm đang nhẹ nhàng đi ra, về mặt hắn dừng dừng, đồng thời hai tay trống trơn, khối bùn đen chẳng thấy đâu nữa.

Tiểu Đình nhảy dựng lên, hai tay chống nạnh muốn ngửa mặt lên trời cười to, may mà Tiểu Hôi bên cạnh vô cùng thông minh, nhảy qua vai hắn rồi lấy tay che miệng Tiểu Đình lại khiến nó chỉ miễn cưỡng phát ra được tiếng cười đùng đục "khục khục", *Trương Tiểu Phàm hơi bất đắc dĩ nhìn nó đầy cung chiêu, sau đó nhìn về phía Vương Tông Cảnh, nó một nụ cười rồi nói:*

"Không ngờ sau khi qua đó thì cậu liền nín thở, mà lại có thể nín thở lâu như thế, xem ra thể trạng khác hẳn người thường."

Vương Tông Cảnh rất kinh sợ, không ngờ được vị tiên bối này chẳng nói chẳng rằng mà có thể nhìn thấu mình, có điều Trương Tiểu Phàm giống như chỉ tùy ý nói một câu rồi thôi, sau đó nhanh chóng quay đầu lại nhìn Tiểu Đình, cười nói: "Được rồi, giờ thì có thể về nhà rồi."

Tiểu Đình gạt cánh tay đầy lông đang che trên miệng mình của Tiểu Hôi ra, cười hì hì nói: "Vâng."

Nói xong cu cậu duỗi hai tay ra nhảy xuống chỗ cha mình đang đứng, Trương Tiểu Phàm khẽ cười một cái, đỡ lấy nó rồi nhẹ nhàng nâng nó lên cao, đặt Tiểu Đình liền ngồi lên trên cổ hắn, sau đó xoay người lại nói với Vương Tông Cảnh: "Tiểu Vương, bọn ta sẽ trở về bây giờ, còn cậu thì sao?"

Vương Tông Cảnh thoáng ngơ ngác, nói một cách vô thức: "Ồ, ta... ta cũng phải về thôi."

Trương Tiểu Phàm nhìn hắn một cái như có thâm ý gì, nhưng cũng không có nói gì thêm nữa mà chỉ mỉm cười rồi xoay người sang chỗ khác, không thấy hắn dùng tí sức nào mà cả người liền bay lên, mang theo Tiểu Đình dễ dàng bay qua tường vây của khách điểm, rồi biến mất ở phía trong nội viện, trong nháy mắt mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, chìm trong bóng tối, chỉ còn một mình Vương Tông Cảnh đứng lẻ loi ở sau vườn hoa nho nhỏ nơi đây.

Lòng hắn rối bời nhìn thoáng qua dãy phòng trọ tối om ẩn mình trong bóng đêm kia, có lẽ Thanh y nữ tử đang ở một trong những căn phòng đó. Nhưng vào lúc này đây, nhiệt huyết không tên vốn sôi trào trong lòng Vương Tông Cảnh đã lắng xuống, một chút kích động cũng đã biến mất không thấy gì nữa, trái lại thình thoảng trong đầu lại hiện ra hành động vừa rồi của cha Tiểu Đình. Sau khi đứng ngây người một chốc, hắn đột nhiên khẽ dẫm chân, nhìn thoáng qua khách điểm kia lần cuối, rồi quay người nhảy qua tường, lập tức rời đi.

Bay qua tường vây một lần nữa trở lại con đường bên ngoài khách điểm, đã không thấy bóng người nào nữa, cả Tiểu Đình và cha hắn đều như chưa từng xuất hiện, biến mất không thấy tăm hơi.

Phố dài im lìm, hiu quạnh và mệnh mông.

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi hạ xuống, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, chỉ thấy ánh sao đầy trời, tòa sáng lấp lánh, tựa như vô số con mắt đang đồng loạt nhấp nháy khe khẽ, không hiểu làm sao mà tâm tình của hắn trở nên tốt hơn nhiều, hắn quay đầu đi, khoe miệng mỉm cười, nhắm phương hướng trở về rồi chạy vụt đi.

Gió đêm thổi qua nhẹ nhàng lay động vạt áo hắn, dưới ánh sao, hắn chạy qua đường đi ra khỏi tường thành, băng băng qua vùng đồng quê rộng lớn, vắng lặng và lạnh lùng ở bên ngoài, càng lúc càng đến gần núi Thanh Vân sừng sững ở phía trước như một người khổng lồ đang trầm tư trong đêm, trên mặt Vương Tông Cảnh vẫn giữ vẻ bình thản, khẽ mỉm cười.

Chẳng hiểu tại sao, lúc này đây trong lòng hắn có một cảm giác hưng phấn nói không nên lời, những dòng chữ đã được chỉnh sửa kia lại một lần nữa nổi lên trong đầu, giờ phút này trong lòng hắn cũng không còn chút ngờ vực nào nữa, một lòng một dạ chìm đắm vào trong đó, thậm chí suy nghĩ về cô gái áo xanh chợt gặp hôm nay cũng đã trở nên phai nhạt rất nhiều.

Tựa như là một người đang bế tắc lại đột nhiên nhìn thấy ở phía trước có một cánh cửa đang từ từ mở, để lộ ra những tia sáng rực rỡ qua khe cửa.

Trời đã sáng, một ngày mới đã bắt đầu, bên trong Hà Dương thành dần trở nên náo nhiệt ồn ào hơn. Trong khách điểm Vân Phúc, sau một đêm nghỉ ngơi, người của Hạo Thiên Kiếm phái cũng đều đã rời khỏi giường, sắp xếp lại hành lý chuẩn bị lên đường. Ngay lúc đó, một tiếng kêu to từ gian phòng khách nào đó truyền ra, kèm theo trong đó là cả sự bất ngờ lẫn sợ hãi, sau đó một tràng cười ha ha kỳ quái như thể không nín được bật lên từ trong phát

ra.

Một lát sau, một nam tử có mặt đen nhánh gào thét vọt ra, vừa hồn hển vừa đứng ở cửa chửi ầm lên, khi mọi người xung quanh nhìn thấy rõ sự việc đều rất buồn cười.

Cô gái áo xanh đứng trong đám người khề cau mày, liếc nhìn qua nam tử đang hoa tay múa chân một cái, sắc mặt thản nhiên giống như chẳng quan tâm, rồi nhanh chóng xoay người nhìn về phía tòa núi xanh ngụy nga ở phía xa xa, trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Tiểu Đinh trở lại Thanh Vân biệt viện vào sáng ngày hôm sau, tất nhiên là sau khi trở về liền nhận được sự chào đón của mọi người. Mặc kệ thế nào đi nữa, mọi người vẫn rất yêu mến chú bé dễ thương này, cho nên dù là người gần đây vẫn luôn vui đùa tu luyện trong phòng và dường như so với khi ở địa cung Hà Dương càng thêm trầm mặc ít nói là Cửu Điều Tử cũng cố gắng đến một lần, hỏi thăm tiểu quý chủ chuyện vô cớ bị oan ức ngày hôm qua.

Nhưng biểu hiện của Tiểu Đinh lại vượt ngoài dự đoán của địa đa số người, cứ nhìn vẻ mặt tươi cười phấn khởi, hứng chí bùng bùng vô cùng vui vẻ, đầu còn thấy bộ dáng bị ăn hiếp ngày hôm qua chứ, điều đó khiến cho bọn Tô Văn Thanh và Ba Hùng bất ngờ và khó hiểu. Trong số mọi người, chỉ có Vương Tông Cảnh là biết rõ nội tình bên trong, nhưng tất nhiên là hắn không nói ra, chỉ đứng ở một bên mỉm cười nhìn.

Cứ như vậy, Thanh Vân biệt viện đã liên tiếp xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn cuối cùng cũng khôi phục về thanh bình ngày xưa, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm phòng năm người lại trở về nhịp sống cũ, người tu luyện thì tu luyện, kẻ nô nghịch thì nô nghịch. Bất tri bất giác, Vương Tông Cảnh đã ở Thanh Vân biệt viện thêm một tháng.

Trong một tháng này, kể từ sau đêm chạy trốn về từ Hà Dương thành, hắn không còn chút ý nghĩ ngờ vực nào trong đầu, bắt đầu toàn tâm toàn ý tu luyện Thanh Phong quyết đã được cha của Tiểu Đinh chỉnh sửa, mặc dù mỗi lần tu luyện đều vô cùng đau đớn, kinh mạch trong cơ thể thường xuyên bị linh khí ào ào tiến vào kích thích giống như cảm giác đau đớn khi bị xéo thịt, nhưng hắn dựa vào nghị lực cứng cỏi đã được rèn luyện khi gian nan sinh tồn trong rừng rậm nguyên sinh năm xưa, rốt cục cũng chống trụ được, còn cố nén đau nhức kịch liệt lại để tu luyện ít nhất hơn ba lần mỗi ngày, chẳng khác gì là mỗi ngày trải qua ba lần tra tấn đau đớn vô cùng, nhưng cũng vì vậy mà đạt được thành quả cũng không nhỏ, trên phương diện tu hành đạo pháp hắn tiến bộ cực nhanh, quả thực là chỉ trong một tháng mà đã tăng mạnh đột ngột, phá thẳng tầng hai, cứ thế im hơi lặng tiếng tu luyện một mạch xong cả tầng thứ ba Phong Thanh quyết.

Với tốc độ tiến triển như thế thì dù là chính hắn cũng không thể không hài lòng được, trong lòng không kìm được vui vẻ, mà cùng với sự tăng lên của đạo hạnh Phong Thanh quyết, dù chưa tập luyện các đạo thuật của Thanh Vân Môn nhưng vẫn khá có lợi cho thân thể hắn, đơn giản mà nói chính là sức lực tăng lên, động tác càng thêm nhanh nhẹn, tốc độ tăng cao. Thậm chí bây giờ khi hắn thỉnh thoảng đi ra vách đá sau vườn hoa, đã không còn cần chạm vào cây Tùng nữa, chỉ cần đạp lên mấy khối đá nhám thạch là sau đó liền vọt lên tít trên vách đá rồi.

Trương lai dường như đang dần bắt đầu rõ ràng và sáng sủa hơn.

Điều này khiến cho Vương Tông Cảnh rất cao hứng và vui sướng, vì thế nên mỗi ngày thường mang theo vẻ tươi cười, có khi bị người trong cùng nội viện thấy được, ví như Tô Văn Thanh chẳng hạn, sẽ cười và hỏi hắn làm sao mà tâm tình tốt thế, thì Vương Tông Cảnh cũng chỉ cười ha hả mà chẳng nói gì.

Thế nhưng đến ngày mười hai tháng chín hôm nay, không hiểu tại sao mới sáng ra Vương Tông Cảnh lại nhớ đến ông lão ở Tôn gia trang, cũng không biết ông ấy hiện giờ thế nào, người con ở trong Hà Dương thành của lão đã về đón cha về phụng dưỡng chưa?

Khi ý nghĩ này chợt hiện lên trong đầu, hắn liền có chút không kìm nén được, dù rằng ngày đó chỉ tình cờ gặp nhau, kết bạn trong thời gian ba ngày ngắn ngủi, ông lão già nua, ốm yếu mà hiền lành, tốt bụng ở dưới rừng tùng kia tuy đã già nhưng vẫn luôn tràn đầy hy vọng vào tương lai, quan tâm âm áp mây ngày khiến giờ đây hắn cảm thấy rất thân thiết. Ở trong phòng suy nghĩ một lát, hắn thực sự không đành lòng được, liền bước ra cửa, đi thẳng một mạch đến cửa ra vào của Thanh Vân biệt viện, xin phép đệ tử Thanh Vân đang canh gác, hắn nhanh chóng tìm được Mục Hoài Chính là người đang tuần tra biệt viện.

Mục Hoài Chính là đệ tử duy nhất của trưởng lão Thanh Vân môn Tông Đại Nhân, nhập môn sớm đạo hạnh cao, lại đứng đầu nghiêm túc, rất có danh vọng trong chúng đệ tử Thanh Vân Môn, mấy vị trưởng bối trong môn cũng đánh giá hắn rất cao, vì thế thường thì phần nửa chuyện tình trong Thanh Vân biệt viện hắn có thể làm chủ.

Sau khi tìm được vị sư huynh đứng đầu nghiêm túc này, Vương Tông Cảnh dè dặt thỉnh cầu hắn có thể đi ra ngoài nửa ngày hay không để đi thăm một ông lão, chắc chắn sẽ trở về trước lúc hoàng hôn. Nghe xong, Mục Hoài Chính nhíu mày hỏi hắn vài câu, rốt cục có quan hệ gì với ông lão kia, làm sao mà quen biết. Vương Tông Cảnh lập tức liền hơi khó chịu trả lời, vì trong lòng hắn vẫn luôn bất mãn với những điều mà Tiêu Dật Tài nói ngày đó. Thấy hắn chần chừ, vẻ mặt Mục Hoài Chính liền sầm xuống, cũng không biết có phải trong lòng hắn cho rằng Vương Tông Cảnh muốn chạy ra ngoài rong chơi hay không, nhưng cuối cùng vẫn lạnh lùng cự tuyệt thỉnh cầu của Vương Tông Cảnh, khiến Vương Tông Cảnh rầu rĩ mãi một hồi.

Ủ rũ quay về viện hai mươi ba, trong lòng Vương Tông Cảnh hơi thất vọng, thực sự lúc này hắn rất muốn tới thăm Tôn gia gia xem sao, thật ra chờ trời tối rồi leo cây lên đi ra ngoài thì cũng không phải không được nhưng chuyện đó quá mức nguy hiểm, lỡ đâu bị phát hiện thì kết quả chỉ sợ rất nặng nề. Không hiểu như thế nào mà ngày đó hắn bị nhiệt huyết trong lòng làm cho đồ dẫn lý trí, ngăn ngăn ngó ngó đi ra ngoài, về sau nghĩ lại tránh không được toát mồ hôi lạnh cả người, cho nên chưa có chuyện cấp bách khẩn cấp thì hắn sẽ nhất quyết không chịu làm loại chuyện nguy hiểm như thế nữa, nếu không nhờ bị các thủ vệ xuất quỷ nhập thần của Thanh Vân Môn phát hiện ra thì chịu chút đau khổ là chuyện nhỏ, chẳng may những người thiết diện vô tư kia đến trực xuất khỏi tông môn, thế không phải sẽ khiến Vương Tông Cảnh học máu sao?

Có điều dường như trong quãng thời gian gần đây, đạo vận của Vương Tông Cảnh rất tốt, ngay khi hắn đang rầu rĩ chuẩn bị trở về trong viện thì không ngờ đúng lúc gặp tỷ tỷ Vương Tế Vũ đang sang đây thăm hắn. Sau khi tỷ tỷ tâm sự mấy câu, Vương Tông Cảnh liền nhanh trí nấn nỉ tỷ tỷ sau khi về núi thử tìm Minh Dương đạo nhân xem, rồi mời hắn qua đây một lần. Ngày đó Minh Dương đạo nhân đã từng xuất hiện ở Tôn gia trang, tất nhiên là Tiêu Dật

tài cũng có đi qua nhưng bình thường Minh Dương đạo nhân đối xử với hắn rất tốt, tính tình có vẻ cũng ôn hòa dễ nói chuyện, cầu xin một lần chắc sẽ có tác dụng.

Vương Tế Vũ có phần hơi tò mò, nhưng không thoát được sự cầu xin không ngừng của Vương Tông Cảnh nên cuối cùng cũng nhận lời. Sau khi trở về Thông Thiên Phong, nàng quả nhiên đi tìm Minh Dương đạo nhân, Minh Dương đạo nhân vốn không muốn nhúng tay vào chuyện vặt của một đệ tử Thanh Vân hàng dưới, chẳng qua sau khi nghe nói là Vương Tông Cảnh, sắc mặt hắn biến đổi mạnh, sau khi trầm mặc một lát lại gật đầu đáp ứng.

Ngày hôm sau, cũng tức là ngày mười ba tháng chín, sáng ra sắc trời hơi âm u, mây đen tụ tập trên không, nhìn không thấy ánh mặt trời. Không ngờ rằng Minh Dương đạo nhân đích thân xuống núi, nói với Thanh Vân đệ tử trông coi biệt viện, sau đó đến gặp Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh rất vui mừng, cảm ơn rối rít, Minh Dương đạo nhân nhìn hắn, khuôn mặt mang theo nét mỉm cười, nhưng sau đó lại lắc đầu nói: "Tôn gia trang cách nơi đây trăm dặm, đạo hạnh người chưa đủ để ngư kiểm phi hành, để đi rồi về trong một ngày sẽ phải cật lực chút đấy."

Vương Tông Cảnh cười nói: "Không sao đâu, ta đi nhanh hơn chút là được."

Minh Dương đạo nhân ít nhiều cũng hiểu rõ cơ thể Vương Tông Cảnh cường tráng khác hẳn người thường, nên liền gật đầu đáp ứng, nhưng khi nói lại liếc nhìn Vương Tông Cảnh một cái đầy thâm ý, rồi quay người rời đi.

Minh Dương đạo nhân là bậc sư trưởng nên tất nhiên khi đến viện nhỏ này sẽ thu hút sự chú ý của người khác, vì thế sau khi ông rời khỏi, khi Vương Tông Cảnh sắp xếp qua loa tí rồi đi ra cửa thì thấy ở Thủy Tụ phòng đối diện, Tô Văn Thanh đang tựa cửa sổ ngồi, mỉm cười và lên tiếng chào hắn.

Trong thời gian gần đây, quan hệ giữa Vương Tông Cảnh và Tô Văn Thanh cũng không tệ, nên lập tức mỉm cười nói: "Tô cô nương, người lại đang đọc sách à?"

Tô Văn Thanh cười mà không nói, lại nhìn từ trên xuống dưới đánh giá hắn một phen, mỉm cười nói: "Vương công tử, người đang muốn đi ra ngoài sao?"

Vương Tông Cảnh gật đầu nói: "Ta vất vả lắm mới xin được ra ngoài nửa ngày để đi thăm một vị bằng hữu."

Tô Văn Thanh "Ồ" lên một tiếng, nhìn hơi ngạc nhiên, nhưng dù sao nàng cũng xuất thân từ thế gia, hiểu được lễ nghi nên không hỏi thêm điều gì, sau khi liếc mắt nhìn Vương Tông Cảnh một cái xong nàng nhếch miệng cười, nói: "Vương công tử, người muốn đi thăm bằng hữu nhưng chắc là không định cứ tay không như thế mà đi chứ?"

Vương Tông Cảnh khẽ giật mình, liền kêu "A" một tiếng, lập tức tỉnh ngộ, cười khan một cái rồi nói: "Cô nương nói rất đúng, nếu giờ không có cô nhắc nhở tại hạ thì hẳn là ta vẫn đi tay không rồi, cái này không thể được."

Nói tới đây hắn bỗng nhú mày lại, thảm nhiên: "Nhưng mà tặng đồ gì cho họ đây?"

Tô Văn Thanh ngồi ở bên giường, các ngón tay thon dài trắng nõn cầm lấy quyển sách, sóng mắt như nước, cười rình rích rồi mỉm cười nói: "Vương công tử, phụ cận xung quanh đây cũng không có cửa hàng, cửa hiệu nào đâu, nên nếu công tử không chê, ở đây ta có mấy cuốn sách văn học mới, người có thể cầm lấy mà dùng."

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn về phía nàng đầy mừng rỡ, nhưng sau đó như nghĩ đến chuyện gì liền lắc đầu và nói: "Không ổn, dù ta có đem sách sách qua thì hẳn xem cũng không hiểu gì đâu. À, ta biết nên đưa gì theo rồi, cái gì cũng không thích thì đưa chút đồ ăn vậy, rau củ thịt thà gì gì đấy, chắc hẳn là thứ hắn thích nhất."

"Hả?" Tô Văn Thanh tự nhiên là kinh ngạc lấp bắp, trên nét mặt mang theo vài phần nghi hoặc, thảm nhiên đây là dạng bằng hữu gì đây.

Vương Tông Cảnh đã cao hứng trở lại, cười ha ha: "Xung quanh đây không có hàng bán thịt cũng không sao, tự ta sẽ vào núi chụp đôi ba con thỏ với chim rừng, rồi mang đi luộc cho tươi sống, ha ha, cứ thế đi."

Sau đó hắn liền hướng về Tô Văn Thanh vẫy vẫy tay, cực kỳ phấn khởi đi thẳng một mạch, để lại Tô Văn Thanh đang đứng phía trước cửa sổ, vẫn còn hơi kinh ngạc, cố gắng tập trung suy nghĩ cẩn thận lại chuyện vừa rồi.

Tôn gia trang cách Thanh Vân sơn khoảng hơn trăm dặm, người bình thường không có thuật ngự kiếm phi hành phải đi mất một quãng thời gian dài, nhưng Vương Tông Cảnh vốn có thân thể cường tráng, cộng với việc gần đây tu luyện Thanh Phong quyết đạt được chút thành tựu nên có thể đi rất nhanh, dọc đường hắn còn rẽ vào một cánh rừng rậm rạp, dựa vào thân thủ mạnh mẽ như yêu thú, quả nhiên bắt được một con thỏ rừng và một con gà rừng, xách đi làm quà.

Đến chừng giữa trưa, hắn đã thấy Tôn gia trang ở phía xa xa, có điều dù đang là ban ngày mà sắc trời cũng không tốt, từ sáng sớm bầu trời đã âm u, mây đen mù mịt, ngoảnh nhìn lên thấy tựa như một cái chén đen lớn úp ngược xuống. Sâu bên trong đám mây, âm ỉ truyền đến tiếng sấm nổ mạnh, thì thoảng còn có ánh chớp lập lòe trong tầng mây đen kịt.

Rất nhanh sau đó, từng hạt từng hạt mưa phùn liền rơi xuống, gió cũng nổi lên, cuốn bay mưa bụi phủ đầy trời.

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong lòng có vài phần bất đắc dĩ, không ngờ khó khăn lắm mới đi ra ngoài một chuyến thế mà đụng phải ngày có thời tiết xấu, nhưng mà còn may là cũng gần đến nơi rồi. Hắn nắm chặt hơn đôi thỏ và gà rừng trong tay, sau đó rảo bước chân nhanh hơn đi về phía Tôn gia trang. Ngày đó Tôn gia gia đã nhiều lần mời hắn vào nhà nghỉ chân nhưng đều bị Vương Tông Cảnh từ chối, dù thế thì Tôn gia gia cũng đã

từng chỉ cho hắn xem qua căn nhà nhỏ cũ nát ở ngay thôn bên cạnh của mình, cho nên hắn vẫn nhớ rõ vị trí, vì thế hôm nay liền đi thẳng vào thôn rồi làm một mạch đến trước cửa căn nhà cũ nát.

"Tôn gia gia, cháu là Tiểu Vương, hôm nay đến thăm người đây."

Hắn mang theo vài phần hớn hở, cười lên kêu một tiếng, chẳng thềm để ý mưa bụi lạnh căm đầy trời đang từ từ trở nên nặng hạt hơn, cứ thế dưới trời mưa gió đẩy cửa, mỉm cười bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sát ý

Cánh cửa gỗ cũ nát chậm rãi mở ra kèm theo âm thanh cọt kẹt, Vương Tông Cảnh bước vào. Hắn chỉ thấy một căn nhà có chút bẩn thỉu, lộn xộn, đồ đạc rơi loạn khắp nơi.

Mưa gió vẫn ào ào bên ngoài cái sân đầy bùn lầy. Ở một góc sân có một phiến trát quây tròn thường ngày để nhốt gà, nhưng lúc này cũng trống rỗng hoàn toàn.

Bên cạnh sân có một tường đất, bình thường có màu nâu, nhưng bị mưa xuống làm cho biến thành màu bùn bẩn thỉu, bên vách tường vẫn còn nguyên một đồng cùi, thậm chí còn có cả cái rìu đặt một bên. Ngày thường Tôn lão hán đồn cùi về thường chất đồng ở đó. Vương Tông Cảnh hướng một bên nhìn thoáng qua bỗng nhiên ngẩn ra, chỗ góc tường có hai đồng cùi được chất cao khác hoàn toàn với loại cùi mà Tôn lão hán hay chặt, hình như chính là loại gỗ sam mà một tháng trước hắn đã giúp Tôn lão hán đồn xuống. "*Oanh*", một ánh chớp lóe lên kèm theo tiếng sấm ầm ầm xuất hiện tại chỗ mây đen phía chân trời.

Mưa càng lúc càng dữ dội! Vương Tông Cảnh đứng trong căn nhà nhỏ, toàn thân đã ướt hết, giờ phút này sắc mặt của hắn càng lúc càng lạnh, nhưng trong mắt vẫn có một tia hy vọng. Hắn nhìn xung quanh rồi đi tới một gian phòng nhỏ ở cuối căn nhà.

Cửa phòng khép hờ, bởi vì mái hiên lợp bằng cỏ tranh, vài cái ván cửa bị rơi xuống, mưa đã dột hết một nửa căn phòng bên ngoài. Vương Tông Cảnh đi đến trước cửa, khẽ đẩy ra, "*ba*" một tiếng, cửa gỗ rời khỏi bản lề rơi ra, để lộ ra một căn phòng bụi phủ đầy. Trong phòng cũng không có một ai.

Trong căn phòng nhỏ, cũng giống như phòng ở những gia đình nghèo khác, có chút chật chội và lộn xộn, góc tường có một chỗ treo quần áo, lúc này đã bị bụi phủ đầy, bàn ghế gỗ bị gãy nghiêng ngã trên mặt đất, gần đó có vài cái bát to không biết bị người nào đập vỡ, thậm chí trên các mảnh vỡ còn lưu lại chút máu. Trong góc nhà có vài thanh gỗ còn dính máu, máu đã khô lại thành một màu đen kịt. Hắn nhìn quanh, thấy máu bắn tung tóe khắp căn phòng, nhìn có chút ghê người. Vương Tông Cảnh chậm rãi đi tới, bản thân không tự chủ được trở nên run rẩy. Mái nhà có vài chỗ dột nát, nước mưa rơi cả vào trong phòng, ứ đọng thành từng vũng nhỏ. Ngoài cửa, mưa gió ào ào khiến cho không khí trở nên dịu mát, nhưng không hiểu sao Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy bản thân mình lúc này khí huyết nhộn nhạo, không thể thờ nổi.

Một người liệu có thể có bao nhiêu máu tươi chứ? Vậy mà giờ phút này, trong mắt hắn toàn là màu máu, khắp căn phòng, tường đất, bàn ghế, thậm chí ngay cả những mảnh bát nhỏ cũng đầy vết máu khô.

"*Oanh*", ngoài trời lại vang lên một tiếng sét đĩnh tai như óc khiến cho Vương Tông Cảnh cả thân hình run lên, con gà rùng và thỏ hoang trong tay rơi xuống đất. "*Tôn gia gia...*" Thanh âm của hắn không hiểu tại sao lúc này cất lên lại có chút khàn khàn.

Hắn xoay người ra bên ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn mây đen giăng ngập trời khiến cho màn đêm càng thêm tối tăm mờ mịt.

"*Ồ? Cậu là ai? Tại sao lại ở trong nhà của Tôn lão hán?*" Bỗng nhiên ngoài cửa truyền tới một câu hỏi kinh ngạc. Vương Tông Cảnh cả người chấn động, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một phụ nữ thân hình cao lớn, quần áo cũ rách, khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi, dung mạo tầm thường đang nhìn mình ngạc nhiên. Người này đang cầm cái ô đen trên tay, có vẻ như tình cờ đi qua nơi này, thấy hắn nên mới ghé vào, không nhận được hỏi.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, vội đi nhanh tới, vài bước đã tới ngoài cửa, hắn vội vàng tới nỗi người phụ nữ kia phải hoảng sợ, lập tức lùi lại mấy bước, cả kinh hỏi: "*Cậu muốn làm gì?*"

Vương Tông Cảnh lúc này làm gì có tâm tư nghĩ nhiều như thế, giờ phút này chỉ một mực lo lắng nên sắc mặt vô cùng khó coi, cũng không quan tâm tới việc toàn thân ướt nhẹp vì mưa gió, nước mưa theo khuôn mặt của hắn nhanh chóng chảy xuống dưới. Hắn hít sâu một hơi, nói: "*Dạ nương, cầu xin người nói cho ta biết, nhà Tôn gia gia đã xảy ra chuyện gì?*"

Người phụ nữ thấy hắn có vẻ không có ác ý nên lúc này mới yên lòng, nhưng nghe hắn hỏi sự tình trong nhà Tôn lão hán thì sắc mặt khẽ biến, hỏi lại: "*Cậu là ai? Cậu là người thân của Tôn lão hán sao?*"

Vương Tông Cảnh trong lòng vô cùng sốt ruột, vuốt vuốt nước mưa trên mặt nói: "*Dạ nương, ta là cháu họ xa của Tôn gia gia, hôm nay tới thăm*

ông ấy. Ai ngờ tới đây lại thấy cảnh này, gia gia ta tội cùng là đã gặp chuyện gì vậy?"

Người phụ nữ kia trên mặt có vẻ nghi ngờ, nhìn Vương Tông Cảnh đầy cảnh giác, hiển nhiên cũng không quá tin những gì hắn nói. Nhưng cũng không hiểu vì sao, ánh mắt nàng nhìn về căn nhà nhỏ đằng sau, thần sắc buồn bã rồi sau đó cúi đầu, thờ dài một tiếng nói: "Ông ấy chết rồi."

"Oanh long long..." Tiếng sấm ầm ầm vang lên, mưa vẫn như trút. Mây đen ở phía chân trời vẫn không ngừng dồn lên, mưa rơi tầm tã, cả thiên địa dường như đều bị chìm trong một màn nước mưa mênh mông, ngay cả những ngọn núi xa xa đều thấy không rõ ràng. Chỉ có nước mưa lạnh như băng vô tận đổ xuống.

Sắc mặt Vương Tông Cảnh tái nhợt, một hồi lâu sau mới thấp giọng hỏi: "Chết như thế nào?" Người phụ nữ kia nhìn sắc trời, hình như có chút sợ hãi, nhưng Vương Tông Cảnh cứ đứng như thế trong mưa gió tầm tã, sắc mặt đờ đẫn để mặt mưa xối lên thân thể mình, nhìn vô cùng buồn bã, nàng ta lại có chút không đành lòng. Sau một hồi do dự, cuối cùng quyết định đứng lại trong mưa gió này, nhẹ nhàng kể ra nguyên do, một câu chuyện cũ nghe vô cùng thể lương.

Tôn lão hán là người thật thà, ngày thường làm nghề đón củi sinh nhai, tính tình tốt bụng, sau khi vợ mất, con trai duy nhất lại vào thành Hà Dương làm ăn, nhiều năm nay đã sống một mình trong Tôn gia trang này. Ngày thường ông thường kể về đứa con trai mình, dù không phải thương nhân giàu sang gì nhưng nghe nói trong thành Hà Dương đang làm tiểu nhị cho một cửa hàng. Tiểu Tôn chịu khó lại thông minh nên cũng tích lũy được chút của cải, thậm chí còn cưới được một cô vợ. Lão Tôn mỗi lần nhắc tới chuyện này đều cười toe toét, vô cùng coi mở, ngóng trông từng ngày con trai trở lại đón mình vào thành sống cùng.

Cầu được ước thấy, một ngày, cuối cùng mong mỏi của lão đã thành sự thật. Chẳng một tháng trước đây Tiểu Tôn quay trở lại Tôn gia trang, đem theo cả nàng dâu xinh đẹp quay về, định sẽ ở lại thôn hai ngày, sau khi thu xếp dọn dẹp xong sẽ đón lão vào Hà Dương thành hưởng phúc. Hai ngày này thật sự là ngày hạnh phúc nhất của Tôn lão hán. Cả ngày ông luôn tươi cười, bà con trong thôn cũng vì ông mà vui lây. Ông hết khoe con trai lại tới khoe con dâu, tiếng cười ông sang sảng, cả thôn đều nghe thấy.

Nhưng ngày hôm sau, cả nhà bọn họ chuẩn bị thu dọn đồ đạc để rời đi rồi, có lẽ là trời sinh oan nghiệt, Tiểu Tôn mang theo nương tử đi ở trong thôn, không ngờ gặp phải trưởng thôn Tôn Tích Thiện. Tôn Tích Thiện liếc mắt thấy vợ Tiểu Tôn có vài phần nhan sắc, sắc tâm nổi dậy, sau khi nghe ngóng biết được gia cảnh của Tôn gia thì ngay chiều hôm ấy dẫn theo gia đình, khí thế kiêu ngạo tới Tôn gia, muốn dùng năm mươi lượng bạc để mua con dâu của Tôn lão hán về làm vợ bé thứ sáu của mình.

Tôn lão hán làm sao có thể đồng ý được, kiên quyết từ chối, Tôn Tích Thiện là trưởng thôn ở đây, lại biết nhà lão Tôn không có chỗ dựa dẫm nên ra lệnh cho gia đình bắt người đi. Giữa ban ngày ban mặt, đám gia đình như hổ đói xông tới, cha con Tôn gia liều chết phản kháng, nhưng căn bản không phải đối thủ, mất thấy nương tử sắp bị người ta bắt đi, Tiểu Tôn nổi giận chộp lấy sà đao hướng Tôn Tích Thiện bổ tới, chém vào bả vai tên ác bá, suýt nữa còn cắt lìa của hắn cánh tay trái. Tôn Tích Thiện giận dữ, không cò kị gì, ra lệnh cho gia đình ra sức đánh, trong căn phòng nhỏ kia đã đánh chết cha con Tôn lão hán. Một ngày sau, tiếng kêu khóc thảm thiết vẫn vang vọng khắp Tôn gia trang, mà trong căn phòng nhỏ ấy, nơi nơi tràn ngập máu tươi, nhìn vô cùng thể thảm.

Vết máu loang lổ, dù cho mưa tới đâu cũng không thể nào xóa đi được. Trên mặt Vương Tông Cảnh lúc này đã hoàn toàn trắng bệch, sau khi nghe từng lời kể của người phụ nữ kia về thảm trạng ngày ấy, hắn chậm rãi quay người nhìn về phía căn nhà nhỏ thể lương, tịch liêu kia, những vết máu giờ phút này đã tràn ngập trong mắt hắn. Toàn bộ thân hình của hắn run lên, máu tươi trong người như muốn sôi trào, một cổ giận dữ xông thẳng lên đầu hắn.

"Oanh!" Trong đầu hắn giống như có kinh lôi nổ vang. Người phụ nữ kia kể một hồi lâu, có vẻ cũng mệt mỏi, trên mặt nàng có vài nét phần uất. Sau khi dừng một hồi, nàng nhẹ giọng nói: "Đáng thương nhất vẫn là cô con dâu Tôn gia. Ngày ấy sau khi đánh chết cha con Tôn lão hán, Tôn Tích Thiện bắt nàng về nhà, tìm mọi cách chiếm đoạt và lăng nhục nàng. Tôn tiểu nương tử kia ba ngày sau treo cổ tự sát."

Vương Tông Cảnh toàn thân chấn động, sau đó người phụ nữ kia tiếp tục nói: "Tôn tiểu nương tử chết rồi, Tôn Tích Thiện đem thân thể quăng trên đình núi bên ngoài thôn, còn cố ý để cách nơi chôn cha con Tôn lão hán khá xa, nói là dù chết cũng không cho họ đồng huyệt."

Dân trong thôn thực sự rất phần nộ, lên lút đem thi thể của Tôn tiểu nương tử đem đi chôn cạnh mộ cha con Tôn lão hán. Ai ngờ khi mang xác nàng đi lại phát hiện Tôn tiểu nương tử đã có bầu ba tháng. Ông trời đúng là không có mắt, một thi thể hai mệnh người cứ thế bị cướp đi."

"Phụt!" Một tiếng kêu đau đớn làm cho người phụ nữ hoảng sợ, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy người trẻ tuổi hồn bay phách lạc kia thân mình kịch liệt run rẩy, khí huyết dâng lên, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi rồi nhanh chóng bị mưa trút xuống làm trôi đi, hòa tan vào trong nước, chẳng còn dấu vết gì.

Người phụ nữ lấp bắp kinh hãi, thấy Vương Tông Cảnh sắc mặt dữ tợn, cơ mặt vặn vẹo không giống hình người thì vô cùng sợ hãi, vội vàng bước đi, trong nháy mắt đã rời khỏi chỗ này. Mưa gió rả rích, sấm sét ầm vang, thiên địa nhân gian tại đây chỉ có một mảnh tiêu điều.

Mưa rất như đao trút xuống người Vương Tông Cảnh. Hắn suy sụp, đứng trong căn nhà nhỏ dơ bẩn, thân mình không trụ lại được, chậm rãi quỵ xuống dưới, hai tay úp vào mặt, trong đầu có vô số âm thanh tê rỏng rít gào không ngừng gọi lại cho hắn những hình ảnh thể lương trong căn phòng ngày đó. Hết thấy đều vô cùng rõ ràng, tiếng gió, tiếng mưa rơi, chớp nháy, sấm rền, bỗng nhiên hoàn toàn xa xôi, mưa xối xả trong tầm mắt cũng dường như bị quên lãng, trong đầu hắn lúc này lại chỉ có câu hỏi sáng khoải ngày trước của người nọ:

"Giết qua người chưa?"

"Chưa có."

"Dám giết người không?"

...

"Ta muốn ngươi đi vào trong thôn, thay ta giết một người!"

"Ta không giết!"

"Ngươi vì sao không giết hắn?"

"Ngươi vì sao không giết hắn?"

"Ngươi vì sao không giết hắn?"

Ngươi vì sao, vì sao, vì sao lại không giết hắn?

"Ầm vang!" Một tiếng sét động trời nữa lại đột ngột nổ vang, toàn bộ thiên địa dường như cũng run rẩy trong tiếng nổ vang ấy.

Mưa to gió lớn, cả nhân gian chìm trong một màn nước mưa trắng xóa, nhà nhà đều đóng cửa không ra ngoài, tiếng gió tiếng mưa thê lương trong trời đất càng lúc càng lớn hơn, giống như muốn cọ rửa mọi nhơ bẩn của cuộc đời, tiếng sấm ầm ầm, chớp rạch ngang trời để lộ ra cả một khung trời u ám. Bên trong ánh sáng nhạt nhòa của mưa, dưới bóng đêm, Vương Tông Cảnh cứ chậm rãi bước đi.

Hắn bước từng bước trên con đường lầy lội nước, từng bước từng bước như muốn dẫm nát cả mưa gió. Toàn thân hắn không còn chỗ nào khô cả, mưa như vô vàn lưỡi dao băng băng cào lên người của hắn.

Hai mắt hắn mở trừng trừng, răng cắn chặt vào nhau, mặt tái nhợt không một chút máu, hai bàn tay nắm chặt, từng bước hướng về phía ngôi nhà lớn nhất trong thôn đi tới. Nhân gian giờ khắc này như chỉ còn một mình hắn, cô độc, lòng đầy sát ý và cuồng nộ, lại có cả sự ân hận tuyệt vọng, từng bước từng bước đi tới. Một chút sau đã tới một cánh cổng lớn đang đóng chặt, hai bên có hai con sư tử bằng đá vô cùng uy vũ và kiêu ngạo, cánh cổng chặn mưa gió và cũng chặn cả bước chân của hắn.

Hắn đi đến trước đại môn, hai mắt đầy tơ máu mở lớn, bỗng nhiên chân giơ lên rồi một cước nặng nề đạp thẳng vào cánh cửa.

"Rầm!" *Cánh cửa lớn kịch liệt rung động rồi phát ra tiếng nổ vang. "Lăn ra đây. Ta giết các ngươi. Ta sẽ giết sạch lũ súc sinh các ngươi..."*

Trong tiếng hét giận dữ có vài phần tuyệt vọng, giống như một con yêu thú đang cuồng nộ rít gào lên. Toàn thân Vương Tông Cảnh cơ bắp nổi lên, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa đại môn, phía sau cánh cửa có tiếng xôn xao, sau đó là thanh âm hùng hùng hổ hổ truyền ra, hình như là muốn đánh mà không cần hỏi lý do.

"Mở cửa..." Hắn khàn khàn nói, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng chặt, toàn thân run lên nhẹ nhẹ.

Đột nhiên ở phía sau hắn truyền tới một tiếng thở dài nhẹ nhẹ, sau đó một thân ảnh đột ngột xuất hiện bên cạnh hắn, chính là Minh Dương đạo nhân. Minh Dương đưa cánh tay lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ xuống gáy của Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh đôi mắt đang mở trừng trừng, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, trong lòng chỉ còn lại ngọn lửa phần uất đang điên cuồng thiêu đốt tâm can hắn. Lúc này nếu trước mặt có người, hắn sẽ lập tức giết chết, cho dù người đó có là Minh Dương đạo nhân. Nhưng đột nhiên hắn thấy trước mắt là màn đêm, nháy mắt mất đi ý thức, cả người ngã xuống. Minh Dương đạo nhân ở ngay bên cạnh hắn đã ôm ngay lấy, lặng lẽ lắc đầu sau đó thân nhiên nhìn qua cánh cửa lớn kia, trong ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Đại môn rất nhanh có động tĩnh, vài tên gia đình chỉ vì mưa gió mà phải chạy ra mở cổng nên vô cùng khó chịu, nhưng sau khi mở cửa ra lại chẳng thấy một ai, trong màn mưa tầm tã một người cũng không thấy nên càng giận dữ chửi ầm lên, sau đó phần nộ đem cánh cửa đóng "rầm" lại.

"Oanh!" Tiếng sấm vẫn cuộn cuộn, trận mưa này thật lớn, cả màn trời tối đen giống như không bao giờ ngừng nghỉ khiến cho trời đất mỗi lúc càng thêm thê lương.

Thanh Vân sơn, Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh điện.

Bóng đêm thâm trầm, màn đêm đen bao trùm khắp không gian, trong tòa đại điện trang nghiêm tuy có treo đèn đuốc chiếu sáng nhưng do quá rộng lớn nên nhìn vẫn vô cùng u ám. Ngoài Tam Thanh Thánh tượng ở trên cao có ánh nền thấp sáng, hương cháy không ngừng mới có vẻ sáng sủa hơn một chút.

Vương Tông Cảnh cả người ướt đẫm, sắc mặt tái nhợt như vừa chết qua một lần đang ngồi ở dưới đất, vẻ mặt đầy kinh ngạc. Nước vẫn không ngừng nhỏ xuống từ quần áo hắn làm nền điện ướt sũng. Minh Dương đạo nhân lẳng lặng đứng cách đó không xa, đôi mày cau lại, thỉnh thoảng liếc hắn một cái. Tiếng bước chân vang lên, một thân ảnh từ hậu đường đi ra, một thân đạo bào xanh thẫm, khí độ uy nghiêm, người đó đứng là Tiêu Dật Tài.

Minh Dương đạo nhân đi lên, ghé vào tai hắn nói thì thầm mấy câu, Tiêu Dật Tài nghe với sắc mặt thân nhiên, nghe xong cũng không có phản ứng gì, chỉ gật đầu hướng Minh Dương đạo nhân như khế bảo gì đó. Minh Dương đạo nhân chần chờ một chút, sau đó vẫn thấp giọng đáp ứng rồi lặng lẽ rời khỏi Ngọc Thanh điện. Tiêu Dật Tài chậm rãi đi tới hương án dưới Tam Thanh Thánh Tượng, cũng không nhìn Vương Tông Cảnh đang ngồi ngẩn ngơ ngơ dưới mặt đất, hắn lấy hương, châm lửa từ cây nến sau đó lặng lẽ dâng hương hành lễ.

Động tác của hắn không gây ra chút tiếng động nào, vô cùng thuần thực, tư thế tiêu sái, ôn hòa, một khắc này cả đại điện đều trở nên im phăng phắc. Không có một thanh âm nào vang lên, khiến cho người ta có cảm giác có thể nghe thấy cả nhịp đập của trái tim mình. Trong đại điện trống trải chỉ có hai

người bọn họ. Sau khi đăng hương xong, Tiêu Dật Tài mới xoay người, sau đó nhìn tới Vương Tông Cảnh.

Wương Tông Cảnh vẫn cúi đầu, một lúc lâu sau hắn mới cất giọng khàn khàn hỏi: "Vì sao không cho ta giết người?"

Tiêu Dật Tài đi tới, ngồi xuống một cái ghế cách Vương Tông Cảnh không xa, khẩu khí bình thản hỏi lại một câu: "Người vì sao lại muốn giết người?"

Wương Tông Cảnh cả thân hình chấn động, nhưng sau đó lại ủ rũ trở lại, từng giọt nước vẫn từ trên người chảy tong tong xuống, chưa chút nói: "Bọn chúng gây tội ác, đáng chết."

Tiêu Dật Tài nhìn hắn một cái thật sâu rồi hỏi tiếp: "Người dựa vào cái gì mà định giết người?" Vương Tông Cảnh im lặng. Tiêu Dật Tài vẫn nhìn hắn, chậm rãi đi tới gần Vương Tông Cảnh rồi nói tiếp: "Người muốn đi giết cả nhà họ phải không?" Vẫn không có câu nào đáp lại câu hỏi ấy.

"Người có nghĩ tới không, phần lớn đám người trong nhà đó, cha mẹ cùng con cái hắn, họ có làm gì ác không mà người giết họ?"

Vẫn chỉ có sự trầm mặc đáp lại. "Người muốn giết người, không phải vì chính nghĩa, cũng chẳng có lý do堂堂 hoàng." Tiêu Dật Tài tới gần sát Vương Tông Cảnh và nhìn hắn, đột nhiên giơ tay bắt lấy tay hắn, đưa lên: "Người muốn giết người, nhưng trong lòng lại hối hận, lại là lương tâm không sao thanh thản được, người giết người chỉ là để hả giận mà thôi. Đúng không?"

Wương Tông Cảnh cả người run rẩy, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, thậm chí vốn đã không còn chút máu nào, nhưng hắn không dám nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật Tài, chỉ là liếc mắt nhìn tay. Tiêu Dật Tài nhẹ buông tay, Vương Tông Cảnh ngã ra, một âm thanh trầm muộn theo đó vang lên.

Tiêu Dật Tài đứng ở trước người hắn, từ trên cao bề ngễ nhìn xuống, ánh mắt lạnh lùng, chậm rãi nói: "Người tâm tính, tư chất đều không giống người thường, ta rất coi trọng, cũng định sẽ tài bồi cho người. Nhưng trên đời này nhiều sự việc không được như ý, kiếp số luôn lung tung, luôn luôn thay đổi, không thể nhìn xuyên thấu, nếu tâm trí không vững thì làm sao có thể thành đại sự?"

"Việc hôm nay người hãy trở về nghỉ lại, nghĩ có thấu đáo hay không là tùy ở người. Nếu người có thể hiểu được thông suốt vì sao người muốn giết người thì lại tới tìm ta." *Hắn vung tay áo sau đó xoay người đi, hướng về phía Tam Thanh Thánh tượng, ánh mắt lạnh nhạt, toàn thân đạo bào không gió mà bay.*

"Thiên địa, thế gian có một số việc không thể vì cá nhân mình mà làm được; có những người vì một số chuyện mà nhận hết về mình sự dày vò đau đớn, ta đây cũng vậy. Thanh Vân môn ta, trên Thông Thiên Phong này đã bao nhiêu đời tổ sư anh kiệt tại đây lập ra lời thề, người trước ngã xuống, người sau tiến lên, không bao giờ hối hận cả."

Tiêu Dật Tài mày kiếm, đôi mắt lạnh lẽo, bỗng nhiên xoay người lại đi rất nhanh, trong lòng cũng đang phần uất kích động, bộ pháp lúc này ẩn ẩn mang theo Phong Lôi chi thế, đối với đại điện trống trải, với bóng đêm tối tăm, lớn tiếng nói: "Đường đường một đấng nam nhi, sống trên thế gian này, sao có thể mang tâm tư nữ nhi được. Coi sinh tử là bình thường, chính mình chịu trách nhiệm, chính mình nhìn thấu, chỉ có vậy thôi."

Thanh âm to rõ vang lên trong đại điện trống trải, thân ảnh của hắn dần đi xa rồi cuối cùng không thấy đâu nữa. Vương Tông Cảnh ngã trên đất, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chú vào bóng người ấy, một lúc lâu sau cũng không nói lời nào. Nửa đêm, hắn từ Thông Thiên Phong trở về Thanh Vân biệt viện, ngồi trong phòng cả đêm. Hôm sau, dù cho thân hình của hắn có khỏe mạnh tới đâu thì cũng không thể trốn được một trận sốt cao, toàn thân run lên.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Bí mật

Trận ốm này tới bất ngờ mà mãnh liệt, lấy thân thể khỏe mạnh của Vương Tông Cảnh thì vốn không thể xuất hiện tình huống này.

Đêm đó hắn nằm ngủ trong phòng rồi lên cơn sốt cao, mãi sáng hôm sau, khi những người trong khu viện nghe được những lời mơ hồ vô nghĩa truyền ra từ phòng hắn, đó là khi Vương Tông Cảnh mê sảng vô ý nói ra khiến không ai hiểu được, lúc này họ mới phát hiện ra sự khác thường.

Tô Văn Thanh, Cửu Điều Tử cùng Ba Hùng rất nhanh đã đi tới, chỉ có Tiểu Đình vì hôm nay đã về nhà nên không thấy bóng dáng đâu.

Đứng trong phòng chữ Hòa, thấy Vương Tông Cảnh nằm trên giường, hai má đỏ bừng, nhiệt độ trên trán cao đến dọa người, ba người ngơ ngác nhìn nhau, một lúc sau, Ba Hùng ngạc nhiên thốt: "Ngày hôm qua không phải còn tốt lắm sao, như thế nào hôm nay lại đột nhiên ốm nặng như vậy rồi?"

Cửu Điều Tử không nói gì, chỉ đứng ở một bên thỉnh thoảng nhìn Vương Tông Cảnh. Trong ba người chỉ có Tô Văn Thanh là nữ tử, sau lúc đầu kinh ngạc, liền ra ngoài lấy một chậu nước lạnh, thấm ướt một chiếc khăn vải, đầu tiên lau mặt cho Vương Tông Cảnh, sau đó lại giặt sạch, đặt trên trán của

Vương Tông Cảnh.

Có lẽ là chiếc khăn mát lạnh đã giúp giảm đi một chút nhiệt độ làm cho Vương Tông Cảnh cảm thấy dễ chịu hơn chút, bản thân cũng an tĩnh trở lại, chỉ là nét mặt vẫn mang một chút thống khổ vô thức, hai mắt nhắm chặt, bờ môi thỉnh thoảng mấp máy, như là đang thấp giọng nói cái gì đó.

Lúc Tô Văn Thanh lau mặt cho hắn, động tác nhẹ nhàng, nét mặt đầy vẻ quan tâm, chính nàng cũng không để ý đến, nhưng Cửu Điều Tử cùng Ba Hùng bên cạnh đều trông thấy, ánh mắt nhìn nàng kinh ngạc.

Ba Hùng nhìn thoáng qua một lúc, liền quay mặt đi, chỉ có Cửu Điều Tử sắc mặt âm trầm, đứng ở bên nhìn chăm chú từng động tác của Tô Văn Thanh thật lâu, trong mắt thoáng qua một tia sáng kì dị. Bất quá hai người bọn hắn chưa có lên tiếng, lại có khách không mời mà đến đột nhiên xuất hiện ở sau lưng, ngạc nhiên mở miệng phá vỡ không khí trầm mặc: "*Thanh muội, muội đang làm cái gì đấy?*"

Ba người Tô Văn Thanh quay người nhìn lại, chỉ thấy ca ca của Tô Văn Thanh là Tô Văn Khang, chẳng biết đã tới khu viện thứ 23 này từ lúc nào, chắc tới phòng chữ Thủy không tìm được Tô Văn Thanh, vừa hay nhìn thấy phòng chữ Hỏa này có bóng người, cho nên đã đi tới. Tô Văn Thanh cũng có chút kinh ngạc, đứng dậy nói: "*Ngũ ca, sao huynh lại tới đây?*"

Tô Văn Khang đáp: "*Nhàn rồi không có chuyện gì, ghé thăm muội một chút, vừa vặn trong nhà cũng có tin tức truyền đến, lại đây nói cho muội, nhưng vừa rồi muội đang làm cái gì vậy?*"

Hắn nhìn Vương Tông Cảnh đang nằm trên giường gỗ thông, kéo Tô Văn Thanh lui về phía sau, đến dưới gốc cây liễu trong sân, lúc này mới thấp giọng nói: "*Thanh muội, muội sao vậy, khi còn ở nhà, muội là thiên kim tiểu thư, từ trước tới nay chỉ có người khác hầu hạ muội, có khi nào muội phải chăm nom kẻ khác?*"

Hắn ngừng lại một chút, khuôn mặt anh tuấn thoáng qua vẻ nghi ngờ, nhìn chằm chằm Tô Văn Thanh nói: "*Thanh muội, không phải là muội thích hắn đấy chứ?*"

Tức thì hai má Tô Văn Thanh phớt hồng, "xì" Tô Văn Khang một cái, sắc mặt, sắc giọng: "*Ngũ ca, huynh nói bậy bạ gì đó, Vương công tử là hàng xóm của muội ở đây, ngày thường giao tình cũng không tệ, vài ngày trước đó bên trong địa cung ở Hà Dương, người ta còn cứu muội một lần, hiện tại Vương công tử đột nhiên ốm nặng, muội góp chút sức lực, có cái gì kì quái đâu?*"

Tô Văn Khang "à" một tiếng, không tiếp tục hỏi nhưng nhìn Tô Văn Thanh sắc mặt vẫn có chút cổ quái. Tô Văn Thanh trừng mắt liếc hắn một cái, không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề trên nữa, liền nói tránh đi: "*Mọi người ở Lư Dương vẫn khỏe chứ, chẳng phải huynh mới vừa nói là có tin tức muốn nói với muội hay sao?*"

Từ trước tới nay tính tình Tô Văn Khang tương đối ngay thẳng, không bằng muội muội này tâm trí thông minh nhanh nhẹn, đã dễ dàng bị chuyển đề tài câu chuyện, sắc mặt ngưng trọng, nói "*Ừm, việc này có chút cổ quái, nhưng Tô gia ở thành Lư Dương vẫn tốt, là phía nam, gia chủ của Long Hồ Vương gia Vương Thụy Vũ, nghe nói trước đây không lâu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử rồi.*"

"*Cái gì?*" Tô Văn Thanh lập tức cả kinh, vừa định nói gì lại thôi. Nhìn thoáng qua qua trong phòng một cái, sau đó kéo Tô Văn Khang đi về hướng xa, đi thẳng đến bên ngoài phòng chữ Thủy của mình, xác định người trong phòng chữ Hỏa không nghe được, mới dừng bước lại, sau đó thấp giọng hỏi thăm Tô Văn Khang.

Từ phòng chữ Hỏa nhìn ra, Cửu Điều Tử cùng Ba Hùng chỉ nhìn thấy hai huynh muội họ trước cửa phòng chữ Thủy thấp giọng trò chuyện với nhau, sắc mặt Tô Văn Thanh thay đổi, hình như có vài phần kinh ngạc, nghi hoặc, sau đó lại hỏi thăm Tô Văn Khang vài câu, đôi mi thanh tú hơi nhíu, trầm tư một chút, lại dằn dò Tô Văn Khang vài câu. Tô Văn Khang mặc dù là huynh trưởng của nàng, nhưng đối với cô muội muội này lại hết sức tín nhiệm, ở một bên nghe Tô Văn Thanh nói chậm rãi gặt đầu, tiếp theo đáp lại, rồi quay người rời khu viện.

Sau đó Tô Văn Thanh liền quay trở lại, Cửu Điều Tử lơ đãng nhìn nàng một cái, thuận miệng hỏi: "*Có chuyện gì không?*" Tô Văn Thanh chân mày hơi nhíu lại, nhìn hắn một cái, khỏe miệng lộ ra một chút ý cười dịu dàng, mỉm cười đáp: "*Không có việc gì lớn cả, chỉ là việc vặt trong nhà, ca ca lại đây nói với ta thôi.*"

Cửu Điều Tử ánh mắt lóe lên, không nói gì nữa, quay đầu đi, nét mặt không biểu lộ gì, nhưng hơi cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Tô Văn Thanh đi đến bên giường gỗ thông, nhìn Vương Tông Cảnh còn đang phát sốt, trong mắt thoáng qua một tia lo lắng, tay lấy chiếc khăn đang đắp trên trán hắn xuống, một lần nữa giặt lại bằng nước lạnh, vắt khô rồi cẩn thận đắp lên trán Vương Tông Cảnh, sau đó chăm chú nhìn hắn, ánh mắt trong sáng hiện lên một chút phức tạp, đáng vẻ như đang suy nghĩ điều gì.

Sau khi nhận được tin tức, quá giờ Ngọ, Vương Tế Vũ bộ dáng vội vã từ Thông Thiên phong chạy xuống, hơn nữa ngoài dự đoán của mọi người lại còn kéo theo trưởng lão quyền cao chức trọng của Thanh Vân môn Tăng Thư Thư, khiến cho một đám Thanh Vân đệ tử ở cổng Thanh Vân biệt viện giật mình. Về mặt Tăng Thư Thư trông bất đắc dĩ, tùy ý phát phát tay với đám người Mục Hoài Chính, Liễu Vân, liền bị Vương Tế Vũ lòng đang như lửa đốt một đường lôi kéo hướng khu viện thứ 23 bên kia đi gấp, đồng thời mở miệng nói: "*Nhanh lên, nhanh lên, sư phụ nhanh lên đi ạ.*"

Tăng Thư Thư liếc mắt, nói: "*Gấp cái gì, không phải chỉ là bị sốt ư, đệ đệ của người ta cũng đã gặp qua, thân thể so với trâu còn khỏe mạnh hơn vài phần, không chết được.*"

Vương Tế Vũ "hừ" một tiếng, phồng má xem ra có chút tức giận, nói: "*Người mới là trâu đấy, người mới chịu chết đấy.*"

Tăng Thư Thư giận giữ: "*Nói bậy, người dám rửa thầy!*" Vương Tế Vũ đối với lửa giận của Tăng Thư Thư không có vẻ gì sợ hãi, chỉ là lôi kéo hắn bước nhanh hướng khu viện 23, đồng thời miệng nói: "*Sư phụ đạo hạnh cao như vậy, nếu tùy tiện bị người ta nói như vậy liền bị rửa chết, thế còn*

nói làm gì nữa?"

Tăng Thụ Thụ ngưng một chút, về mặt hăm hực nói: *"Miệng lưỡi lợi hại, miệng lưỡi lại..."*

Trong chốc lát, hai người đã tới khu viện thứ 23, Vương Tế Vũ kéo Tăng Thụ Thụ vào phòng chữ Hòa, nhìn Vương Tông Cảnh cả khuôn mặt đỏ bừng bừng, con mắt liền đỏ hoe, chạy lại gần, lại thấy đệ đệ sốt đến thần trí không còn tỉnh táo rồi, càng nóng lòng hơn nữa, quay đầu lại kêu Tăng Thụ Thụ: *"Sư phụ sư phụ, người mau tới xem hấn thế nào."*

Cửu Điều Tử cùng Tô Thanh Vân lúc này không có trong phòng, chỉ còn Ba Hùng ở lại. Nhưng từ lúc vị trưởng lão Tăng Thụ Thụ này tiến vào, Ba Hùng liền thành thật đứng lui sang một bên phòng, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò mà có vẻ hơi phức tạp nhìn vị trưởng lão này, tựa hồ tỉ mỉ xem xét hấn. Đi đến bên giường gỗ thông, Tăng Thụ Thụ đầu tiên xem xét sắc mặt Vương Tông Cảnh một cách cẩn thận, sau đó lại đưa tay sờ sờ trán hấn, cảm giác nơi tay tuyên đến hơi nóng, nhũn mảy, về mặt ngưng trọng lướt qua một chút khó hiểu, sau đó liền cầm tay trái Vương Tông Cảnh bắt mạch, hai mắt khép hờ, xem trong chốc lát, tiếp theo truyền một tia linh khí vào cơ thể hấn kiểm tra một lần, một lát sau "ồ" một tiếng, tựa hồ cảm thấy kinh ngạc, sau đó chậm rãi đứng lên, nét mặt có vẻ trầm tư.

Vương Tế Vũ ở bên nhìn nóng hết cả ruột, chỉ là ngày bình thường nàng tuy rằng cùng vị sư phụ Tăng Thụ Thụ này không biết lớn nhỏ, nhưng lúc này cũng không dám quấy rầy, thật không dễ dàng mới thấy Tăng Thụ Thụ xoay người lại, liền vội vàng kéo tay Tăng Thụ Thụ nói: *"Sư phụ, đệ đệ của con thế nào?"*

Tăng Thụ Thụ trầm ngâm trong chốc lát nói: *"Ta đã kiểm tra rồi, thân thể không có gì đáng ngại, chỉ là không biết bị cái gì kích động, khí huyết toàn thân hấn như sôi sục, lửa nội công tâm, lại thêm người đã nói hấn ba năm trước một mình ở giữa Thập Vạn Đại Sơn gãy dựa cầu sinh, vốn là ngày thường thì không sao, nhưng nội tâm kì thực ẩn giấu tai họa ngầm, quay năm suốt tháng suy nghĩ căng thẳng, không có một khắc nghỉ ngơi, tựa như dây cung lúc nào cũng kéo căng lên, sợ là ngay cả bản thân hấn cũng không hiểu được, kết quả là hôm nay không biết vì sao cùng nhau bột phát, thế mới bị trận ốm này."*

Vương Tế Vũ nghe xong liền sợ hãi, hai mắt rung rung, vội nắm chặt tay Tăng Thụ Thụ, tiếng nói mang mấy phần đau khổ: *"Sư phụ, con... con chỉ có một đệ đệ ruột thôi, xin người nhất định phải cứu hấn, con về sau nhất định việc gì cũng nghe theo lời người, không bao giờ... gây sự, cãi cò với người nữa."*

Tăng Thụ Thụ dở khóc dở cười, đưa tay vỗ đầu Vương Tế Vũ, cười mắng: *"Nói bậy bạ gì đó, ta đã đến, dĩ nhiên sẽ giúp hấn, người không nên suy nghĩ bậy bạ nữa, hơn nữa bệnh của đệ đệ người trông có vẻ nặng, nhưng cũng không phải là trọng thương hay bệnh nan y, không chết được."*

Vương Tế Vũ giật mình một cái, nhìn sắc mặt Tăng Thụ Thụ không giống nói dối, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, có chút xấu hổ ngưng ngưng buông lỏng tay Tăng Thụ Thụ. Tăng Thụ Thụ quay người lại nhìn Vương Tông Cảnh, trầm tư một chút, sau đó đưa tay vào trong ngực lấy ra một cái bình ngọc màu đỏ thắm, đổ ra một quả đan dược màu đỏ, đưa tay bóp miệng Vương Tông Cảnh, rồi để vào trong miệng hấn, rất nhanh liền tan ra, sau đó phát phát tay, nói:

"Các người đi ra ngoài một chút."

Vương Tế Vũ và Ba Hùng cùng "vâng" một tiếng, mặc dù có chút nghi hoặc nhưng vẫn thành thành thật thật lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng. Sau một lát, liền nghe được phòng chữ Hòa hình như có tiếng gió thổi, trong tiếng gió rít lại nghe lẫn tiếng rên rĩ nhỏ nhỏ, cứ như vậy kéo dài gần nửa nén hương, sau đó nghe thấy "Két..." một tiếng, Tăng Thụ Thụ sắc mặt như thường mở cửa phòng bước ra, đối với Vương Tế Vũ nói: *"Không có chuyện gì lớn, ta giúp hấn khai thông 1 vòng kinh mạch, cộng thêm tác dụng của viên 'Minh Tâm đan' lúc trước, rất nhanh có thể khôi phục lại như thường."*

Vương Tế Vũ mừng rỡ, lập đi lập lại: *"Đa tạ sư phụ, đa tạ sư phụ."* Sau đó liền chạy vào trong phòng xem Vương Tông Cảnh. Tăng Thụ Thụ nhìn theo bóng lưng nàng, lộ ra chút mỉm cười bất đắc dĩ, nhưng lập tức trên mặt hiện ra thần sắc nghi hoặc, nhẹ giọng lầm bầm: *"Kỳ quái, đứa nhỏ này kinh mạch sao lại vững chắc đến thế nhỉ, còn có sự vận chuyển linh khí của 'Thanh Phong quyết', giống như có chút cổ quái?"". Xa xa, Ba Hùng lặng lẽ đứng ở một góc nhỏ của sân, ánh mắt phiêu hốt bất định, tựa hồ đang nhìn cảnh sắc chung quanh, chỉ là nơi khóe mắt thì thoáng lại liếc nhìn về phía thân ảnh Tăng Thụ Thụ.*

Tăng Thụ Thụ rất nhanh trở về, Vương Tế Vũ nán lại Thanh Vân biệt viện cả buổi chiều, quả nhiên thấy tình trạng của Vương Tông Cảnh tốt hơn nhiều. Tăng Thụ Thụ nổi danh trong hàng ngũ Trưởng lão, lại tinh thông đan thuật, thật không phải danh hão, lúc này nàng mới từ từ yên lòng. Bởi vì quy củ trong Thanh Vân môn, nếu không có nhiệm vụ gì thì không thể ở lâu trong Thanh Vân biệt viện, nguyên ý là không nên quấy nhiễu đệ tử tham gia Thanh Vân thí, hiện tại Vương Tế Vũ tuy rằng không muốn cũng không thể không rời đi.

Trước khi rời đi, nàng nhờ 3 người cùng khu viện chiếu cố Vương Tông Cảnh nhiều hơn, mấy người Tô Văn Thanh tất nhiên là hoàn toàn đáp ứng. Mắt thấy bóng đêm phủ xuống, sắc trời dần dần tối, dù sao Tô Văn Thanh vẫn là nữ tử, không thể ở lâu trong phòng cùng với ba nam tử, liền xin lỗi một tiếng rồi trở về phòng trước, chỉ là trước khi đi, nàng còn tỉ mỉ thay chiếc khăn đang đắp trên trán Vương Tông Cảnh, đồng thời nhẹ nhàng dò xét nhiệt độ cơ thể Vương Tông Cảnh, cảm thấy Vương Tông Cảnh tuy vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nhưng nhiệt độ cơ thể quả thật đã hạ xuống không ít, lúc này mới yên tâm rời đi. Trong phòng chữ Hòa, ngoại trừ Vương Tông Cảnh vẫn hôn mê như cũ, chỉ còn lại hai người Ba Hùng và Cửu Điều Tử.

Trên bàn có thấp một cây nến lặng yên cháy, mang ánh sáng mờ mờ u ám cho căn phòng, bóng hai người trên trên tường chớp động. Cửu Điều Tử nhìn thoáng qua Vương Tông Cảnh trên giường, ánh mắt dừng lại một chút tại chiếc khăn ướt trên trán hấn, sau đó giống như lơ đãng nói: *"Tô cô nương hình như đối với Vương Tông Cảnh không tệ a."*

Ba Hùng nấp "ừ" một tiếng, biểu tình trên mặt không thay đổi, hình như đối với lời nói của Cửu Điều Tử không hề để trong lòng. Cửu Điều Tử

trầm mặc một hồi, giống như trong lòng có cảm xúc, nhân nhật nói: "Vương Tông Cảnh có nhân duyên thật sự là rất tốt, tùy tiện bị ôm một lần là mọi người đều đến thăm, hẳn còn có một tỷ tỷ tốt, thậm chí kéo cả Đại Trưởng Lão của Thanh Vân Môn đến đây, nếu đổi lại là ta bị ôm như vậy, chỉ sợ là sẽ không có người đến thăm ta a."

Ba Hùng nhướn mày, nghe ra trong lời nói ẩn ẩn có ý oán giận quái lạ, quay đầu nhìn thoáng qua Cửu Điều Tứ, nói: "Đang tốt lành, tự nhiên lại nói càn. Nếu người bị ôm, những người khác thì ta không dám nói, nhưng Tông Cảnh và ta tự nhiên sẽ tới thăm người."

Cửu Điều Tứ im lặng nhẹ gật đầu, nhưng sắc mặt thật giống như càng khó nhìn hơn một chút, nhân nhật nói: "Đúng vậy, ta tin người cùng Tông Cảnh sẽ sang, chẳng qua chắc hẳn trong lòng người cũng biết rõ Tô cô nương tuyệt đối sẽ không sang thăm ta, nên mới không đề cập tới nàng?"

Ba Hùng ngưng một chút, thần tình trên khuôn mặt béo cũng trầm xuống, nhưng cuối cùng thì tình tình hẳn vẫn hòa hợp nhất, cũng biết ngày thường Cửu Điều Tứ chính là một bộ tâm tư khâu khí nặng nề, tình tình cổ quái, chẳng phải là có ý kiến gì với mình, liền thở dài một hơi, nói: "Điều Tứ, gia thế Tô cô nương tốt, tính tình dịu dàng, là tiểu thư thế gia được chiều chuộng từng li từng tí, người ngày thường lại ít nói, cho nên quan hệ bình thường cũng không kỳ quái."

Ánh mắt Cửu Điều Tứ chợt lóe sáng, mặt không biểu tình quay đầu đi. Ba Hùng thấy bộ dáng này của hắn, chần chờ một chút, đột nhiên nhẹ nhàng ho khan tiếng, nói: "Điều Tứ, chúng ta có xem như là bạn bè không?"

Cửu Điều Tứ nhướn mày, giống như thăm dò, nói: "Làm sao vậy, đột nhiên lại nói như thế?"

Ba Hùng nhìn hắn, bỗng nhiên ánh mắt có chút sáng lên, chăm chú nhìn hắn một lát, mới mở miệng nói: "Người cũng biết, ta vốn dĩ đã béo, lại sinh ra ở Lương châu phương bắc, cho nên đến nơi này vào thời điểm mùa hạ, sợ nhất là nóng."

Cửu Điều Tứ và hắn ở cùng một khu viện, tự nhiên biết rõ mập mạp này không chịu nổi cái nóng tháng bảy tháng tám, bộ dạng cả ngày lau mồ hôi, lập tức khóe miệng cũng mỉm cười, nói: "Đúng vậy a."

Nhưng Ba Hùng không cười, thần nhiên nhìn hắn, dừng lại một lát sau, nói tiếp: "Trước đó vài này thời tiết quá nóng bức, dù là đến buổi tối sau khi ngủ, có khi ta cũng sẽ bừng tỉnh bởi vì đổ mồ hôi quá nhiều, cho nên có mấy hôm, nóng không chịu nổi, ta sẽ đi lại trong tròng , có khi mở cửa sổ để hóng mát một chút."

Cửu Điều Tứ nét mặt tiêu tan đột nhiên cứng đờ, cả khuôn mặt lập tức lạnh xuống, nhìn chằm chằm Ba Hùng, qua một hồi lâu mới nói: "Người hẳn là trong đêm khuya nhìn thấy sự tình kỳ quái sao?"

Ba Hùng cũng không có sợ hãi ánh mắt của hắn, tới đối diện, nói: "Ta cũng không nhìn thấy cái gì, cho dù ngẫu nhiên mở cửa sổ, bởi vì trời tối đen, cũng không thấy rõ lắm." Nói đến đây, hắn trầm mặc một chút, sau đó chậm rãi nói: "Điều Tứ, nghe ta một câu, chớ làm chuyện điên rồ."

Cửu Điều Tứ đột nhiên nhướn mày, bất thành linh đứng lên, một khắc này sắc mặt hắn có thể nói khó coi đến cực điểm, thậm chí ngon nết trên bàn thiếu chút nữa cũng bị hắn làm đổ, may mắn Ba Hùng nhanh tay đỡ cây nến. Cửu Điều Tứ lạnh lùng nhìn Ba Hùng, tựa hồ căn bản không đem lời khuyên của Ba Hùng vào trong lòng, khoảnh khắc này trong mắt hắn lẫn nét mặt đều là nộ ý, lạnh giọng nói: "Người xem tốt chính bản thân mình là được, ít xen vào việc của người khác đi!"

Nói xong giận dữ quay người đi, nhanh chóng đi thẳng ra khỏi phòng chữ Hòa. Sau lưng hắn, Ba Hùng về mặt thần nhiên nhìn thân ảnh Cửu Điều Tứ biến mất trong bóng tối bên ngoài, hồi lâu sau mới chậm rãi lắc đầu.

Một mạch bước đi, chẳng lâu sau đã về tới phòng chữ Kim, Cửu Điều Tứ giống như bình thường đóng cửa lại, trong phòng không có ánh sáng bóng tối nhanh chóng bao phủ, thân ảnh của hắn cũng nhanh chóng bị ngập trong đó, trong mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy nửa cái bóng dựa lưng vào cửa phòng.

Trong phòng cực kỳ yên tĩnh, đồng thời không biết vì lý do gì, tựa hồ cái bóng đen mờ mờ kia có vài phần lạnh giá.

Cửu Điều Tứ lẳng lặng đứng ở cửa ra vào, đứng yên thật lâu, trong bóng tối không thấy rõ thần tình trên mặt biến hóa, chỉ là trong mơ hồ hắn hình như đã cùng mảnh hắc ám hòa làm một thể.

Một lát sau, thân ảnh Cửu Điều Tứ rút cuộc cũng di chuyển, hắn chậm rãi đi đến giữa phòng sát bên giường, lẳng lẽ ngồi xuống, không có ý thấp nển, cũng không có ý định đi ngủ, cứ ngồi kỳ quái như vậy, tựa hồ lâm vào trầm tư, tại một mảnh bóng tối hơi băng hàn, có chút quỷ dị ngồi suy tư.

Sau đó, hắn đột nhiên xoay người một cái, nằm úp sấp bên giường gỗ thông, lẳng yên không một tiếng động đưa tay luôn vào gầm giường trên mặt sàn lát gạch xanh hơi thô ráp, tựa hồ mỗi viên đều giống nhau như đúc, nhưng mà, con mắt Cửu Điều Tứ trong bóng đêm mờ to, tựa như vậy gắt gao nhìn chăm chăm cánh tay của mình đang di động trên nền gạch xanh dưới gầm giường.

Một viên, hai viên, ba viên... Thời điểm di chuyển qua viên thứ tám, cánh tay Cửu Điều Tứ đột nhiên dừng lại, sau đó trong bóng tối hắn hình như hít thở sau một cái, ngón tay dùng chút sức, chỉ nghe thấy một tiếng "Ken két" rất nhỏ, viên gạch xanh bị hắn chậm rãi rút ra, lộ ra phía dưới một cái lỗ nhỏ tối om. Đưa tay vươn vào cái lỗ nhỏ chật hẹp đó lục loại một hồi, Cửu Điều Tứ liền thu cánh tay lại, giờ phút này trên tay hắn có một bọc nhỏ được tấm vải bó quấn quanh. Hắn ngồi trong bóng đêm, hai mắt lạnh lùng nhìn cái bọc nhỏ trên tay có chút đầu tranh, nhưng cũng không lâu lắm, ánh mắt của hắn liền kiên định lại, sau đó vươn tay ra, từng li từng tí mở từng nút thắt, từng lớp từng lớp vải được lột ra.

Trong bóng tối âm u, dường như có bóng quỷ nào đó lướt qua. Khung cảnh yên tĩnh đến mức ngay cả hô hấp của chính mình cũng không nghe được, chỉ có một âm thanh thần bí quỷ dị như nhịp tim đang nhẹ nhàng đập. Ánh sáng mờ nhạt yếu ớt ở phía dưới tấm vải bó chậm rãi thấm thấu ra, theo từng tầng vải bó bị lột ra, ánh sáng lờ mờ kia cũng dần dần mạnh lên, chiếu sáng khuôn mặt Cửu Điều Tứ.

Rốt cục, khi hân mờ ra tầng vài bố cuối cùng, một vòng ánh sáng màu xanh biếc chiếu rọi ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay hân có một viên đá kỳ dị màu xanh biếc, ước chừng bằng ngón tay cái, tia sáng xanh lấp lánh, đồng thời lại mang theo vài phần hàn khí kì dị khiến nhiệt độ cả gian phòng giảm xuống rất nhiều.

Cửu Điều Tứ nhìn chăm chăm viên đá xanh kì dị trong tay, thần tình trên mặt dần dần trở nên cổ quái, đặc biệt là trong cặp mắt của hân, tựa như hai luồng lửa xanh biếc đang bốc cháy, sau đó một lát, ánh sáng xanh biếc trong mắt chậm rãi ngưng lại, hóa thành một điểm nhỏ, nhìn lại, rõ ràng là một đôi xà nhãn xanh biếc. Lạnh như băng, vô tình, mang theo vài phần lãnh khốc.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Người chết

Vô số hình ảnh trong đầu như những mảnh vỡ không ăn khớp với nhau cứ mảnh liệt đến như thủy triều, sau khi chúng xét qua thì lưu lại những dấu vết giống như bị đao cắt dẫn đến một loại đau đớn kịch liệt xen lẫn vài phần mệt mỏi.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu của mình như muốn nổ tung, lấy bản tính nghị lực nhẫn nại của hân cũng nhịn không được mà phải rên lên một tiếng, hân chậm rãi mở to mắt, trong bóng tối thanh tĩnh, dưới ánh đèn mờ mờ, hân nhìn nhìn địa phương xung quanh mình, trong tầm mắt của hân cả gian phòng đều lộ ra vẻ âm u, có chút ánh nến cháy chập chờn làm cho những cái bóng trên vách tường hơi run.

Một khuôn mặt hơi mập mạp mang thêm vài phần quan tâm tiến gần đến khuôn mặt hân rồi dường như có chút kinh hi nói: "*Tông Cảnh người đã tỉnh sao?*"

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu hân từng cơn chóng mặt nhưng mà cũng còn có mấy phần thanh tĩnh, cúi đầu mà kêu lên một tiếng: "*Bàn tử.*"

Ba Hùng liền lập tức cao hứng hân lên thò tay cầm lấy cái khăn ướt trên trán của Vương Tông Cảnh bỏ xuống rồi tùy tiện sờ sờ một chút, liền thỏa mãn gật đầu, tuy rằng vẫn còn sốt nhưng mà so với hai canh giờ trước thì đã khá hơn nhiều rồi.

Hân chần chờ một chút cuối cùng vẫn đem khăn ướt vắn một cái rồi lẩn nữa nhưng ướt đặt lên trên đầu Vương Tông Cảnh sau đó cười nói: "*Người đã tỉnh là tốt rồi, trước đó thân thể người nóng lên như bị thiêu đốt làm cho mọi người đều hoang mang, thật đúng là dọa người.*"

"Ừ..." Vương Tông Cảnh mệt mỏi đáp lời, ánh mắt hân đảo qua phòng mới phát hiện lúc này đêm đã khuya trong phòng cũng chỉ còn lại một mình Ba Hùng trông coi nơi này liền xoay đầu lại có chút khó khăn gật đầu với Ba Hùng rồi nói: "*Đa tạ.*"

Ba Hùng khoát tay áo cũng không kể công mà cười nói: "*Ta cũng không làm gì, thật ra lúc còn sáng tỷ tỷ người cùng với những người khác cũng tới thăm người, đặc biệt là tỷ tỷ người còn kéo Tăng trưởng lão đến đây xem bệnh cho người cho nên người mới có thể khỏe nhanh như vậy, ngay cả hai người Tô cô nương cùng Điều Tứ cũng ở đây chăm sóc người chỉ vừa mới rời khỏi đây không lâu.*"

"Ừ... Thật vất vả mọi người... Ta cũng không biết tại sao lại như vậy," Vương Tông Cảnh nói có chút khó khăn, khóe miệng hiện lên một nụ cười khổ chậm rãi nói: "*Đột nhiên cứ như vậy đổ bệnh.*"

"Tốt rồi, tốt rồi, người không cần phải nói," Ba Hùng nhìn thấy bộ dạng của hân liền vội vàng nói: "*Người cứ nghỉ ngơi cho tốt là được, đến lúc nào khỏi bệnh người muốn nói thế nào cũng được.*"

Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng gật đầu hân cũng cảm thấy bản thân mệt mỏi không chịu nổi giống như sức lực toàn thân thị tháo nước, hân vùng vẫy một lát rồi lại nghiêng đầu một cái, sau cũng thì cũng chìm vào giấc ngủ say, cho dù Ba Hùng ở bên cạnh đây hân hai cái thì Vương Tông Cảnh cũng không hề hay biết gì, một điểm phản ứng cũng không có.

Ba Hùng ngồi thẳng người dậy nhẹ nhàng thò ra một hơi rồi nhìn Vương Tông Cảnh một hồi lâu, sau đó giương mắt lên nhìn những đồ dùng được bài trí đơn giản trong phòng, hết thấy đều rất gọn gàng ngăn nắp. Ba Hùng dường như có một chút buồn chán đứng lên chậm rãi đi lại trong phòng, ánh nến chập chờn chiếu vào khuôn mặt mập mạp của hân giống như đang có điều suy nghĩ.

Một lát sau hân đi tới ngăn tủ được đặt tại một góc tường rồi dừng lại, trên mặt hình như có vẻ suy tư, bàn tay đặt tại ngăn tủ khẽ phất, lập tức ngon tay mập mạp của hân nhẹ nhàng đặt lên ngăn tủ làm bằng gỗ thông, hân quay đầu lại lặng nhìn, trong phòng vẫn vắng vẻ như cũ mà Vương Tông Cảnh cũng vẫn còn đang ngủ mê man.

Sắc mặt Ba Hùng như thường, hân trầm mặc một lát rồi lập tức duỗi tay thò vào phía dưới ngăn tủ kia kéo mở cửa tủ ra.

Một khắc này động tác của hân dường như trở nên vô cùng nhanh nhẹn tại trong ngăn tủ tìm kiếm cái gì, không bao lâu sau thì thần hình mập mạp của hân ngừng lại lập tức đứng lên, lúc này trong tay hân cầm một cái hồ lô màu vàng đúng là cái bình thường ngày được dùng để chứa đan dược.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua thấy Vương Tông Cảnh vẫn như cũ không có một điểm phản ứng nào, ánh mắt của Ba Hùng khép hờ thò tay đẩy nút hồ lô ra rồi đưa đến trước mũi, thoáng ngửi một lát, chân mày của hắn hơi nhíu dường như có phần mê hoặc. Hắn đứng ở đó do dự trong chốc lát rồi quay người bước nhanh đến bên cái bàn tròn kéo cây đèn lại gần sau đó đem hồ lô khẽ đảo, trên mặt bàn lập tức hơn mười hạt đan dược lặn ra nhẹ nhàng rơi trên mặt bàn, hầu như đều là Dưỡng Nguyên Đan.

Ba Hùng nhàn nhạt nhìn vào những hạt đan dược này khoe miệng chậm rãi lộ một tia vui vẻ mang thêm mấy phần khinh thường. Một lát sau ánh mắt của hắn bỗng nhiên ngưng tụ nhìn vào đồng đan dược màu trắng, dưới ánh sáng của ngọn nến kia, hắn thấy bên trong đám Dưỡng Nguyên đan có lẫn vào một viên đan dược màu vàng nhìn rất nổi bật, đồng thời từ trên linh dược truyền đến thoang thoang mùi thơm có chút nồng nặc.

Sắc mặt của Ba Hùng hơi biến, thò tay nhặt viên đan dược màu vàng lên cẩn thận quan sát, nhưng vừa đúng lúc đó trong phòng vốn đang yên tĩnh đột nhiên truyền đến một tiếng vang ting tã và nhẹ nhàng giống như tiếng bước chân đi lại, lại giống như gió thổi qua cành liễu, vốn rất khó nghe nhưng mà tại bên trong màn đêm đặc biệt yên tĩnh này lại truyền đến rất rõ ràng.

Hai hàng lông mày của Ba Hùng lập tức nhăn lại, thần sắc trên mặt nhất thời lạnh xuống, trầm ngâm một lát liền đem những hạt đan dược màu trắng trên bàn thu vào trong hồ lô, nhìn đến hạt đan dược màu vàng thì hắn do dự một chút rồi vòng qua tay trực tiếp bỏ vào trong ngực mình, sau đó hắn bước nhanh đến bên cái tủ đem bỏ bình hồ lô vào chỗ cũ đóng kỹ cửa tủ lại. Trong phòng này hết thấy lập tức đều trở lại như ban đầu giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía ngoài phòng trên mặt lộ ra nhàn nhạt cười lạnh bước chân hướng về phía cửa đi tới, lúc đi ngang qua bàn tròn thì hắn như nhớ ra cái gì liền quay đầu lại nhìn thoáng qua Vương Tông Cảnh sau đó cúi người xuống nhẹ nhàng thổi tắt ánh đèn trên bàn. Lập tức, căn phòng bị một mảnh bóng tối bao phủ, Vương Tông Cảnh đang nằm trên giường cũng trở thành một bóng mờ bên trong mảnh sâu sắc kia.

Ba Hùng đứng thẳng người lên, giờ phút này nhìn qua thân thể mập mạp của hắn trong bóng đêm đã biến thành một cái bóng mờ to lớn, hắn đứng tại đó một lát rồi lặng yên không một tiếng động bước chân đi tới cửa, mở cửa phòng ra, một cỗ gió đêm lạnh lạnh thổi tới phòng, hắn dừng lại một chút rồi mới bước ra khỏi phòng.

Cửa phòng phía sau hắn nhẹ nhàng đóng lại chỉ để lại trong phòng một mảnh tối tăm.

Sáng sớm, mặt trời vừa mới nhô lên đem những tia ánh sáng tới, chậm rãi xua tan đi sự vắng lặng cùng bóng tối của đêm qua, cho dù là bên trong phòng có cửa sổ đang đóng chặt cũng vẫn có thể cảm nhận được thế giới đang dần dần sáng lên.

Vương Tông Cảnh đang nằm ở trên giường bên trong phong có chút lờ mờ chậm rãi mở hai mắt ra.

Bàn tròn chiếc ghế, gỗ thông ngăn tủ, cửa sổ đóng chặt, hết thấy đều giống như lúc ban đầu. Đây là căn phòng quen thuộc của hắn, hắn yên lặng nhìn dường như cảm thấy được một tia lạ lẫm đột nhiên xuất hiện mà trước nay chưa bao giờ có, sau đó hắn chậm rãi lấy tay chống xuống giường đỡ thân thể hắn ngồi dậy.

Trên thân thể của hắn có rất nhiều nơi truyền đến cảm giác đau nhức cùng một cỗ cảm giác mệt mỏi như thể vẫn còn muốn kéo dài. Hắn ngồi trong chốc lát rồi trong đầu lại hiện ra một màn bị kịch xảy ra trong nhà Tôn lão hán, bên trong Tôn gia trang.

Hắn không cuồng nộ, không có tâm tình vô cùng hối hận cũng như căm hận, có lẽ sự điên cuồng cùng với cuồng nhiệt đột nhiên phát ra bên trong cơ thể hắn ngày hôm qua đã đốt cháy nhiệt huyết mà hắn từng có. Hắn cứ ngồi yên lặng một mình như vậy ở trên giường trong ánh sáng lờ mờ.

Cho đến khi bên ngoài cửa đột nhiên truyền đến những tiếng bước chân dồn dập chạy tới cửa phòng của hắn, sau đó mang theo mấy phần vội vàng, cửa phòng bị người đẩy ra, ánh sáng làm cho Vương Tông Cảnh phải hơi híp con mắt lại, một lúc lâu sau mới nhìn đến đạo thân ảnh nho nhỏ từ ngoài cửa vào đứng là Tiểu Đình.

Thần sắc trên khuôn mặt nho nhỏ của Tiểu Đình có phần sốt ruột cùng quan tâm vội vã chạy vào, thấy được khuôn mặt Vương Tông Cảnh có chút tiều tụy ngồi trên giường thì vốn là luôn vui vẻ liền lập tức trở nên lo lắng kêu lên: "*Vương đại ca, huynh không sao chứ? Đệ vừa trở về thì nghe nói ngày hôm qua huynh đột nhiên bị bệnh nặng.*"

Vương Tông Cảnh cười cười chậm rãi lắc đầu có thêm vài phần mệt mỏi khẽ nói: "*Ta không sao đâu, Tiểu Đình.*"

Đúng lúc này ngoài cửa có bóng người xuất hiện, chính là Tô Văn Thanh đã tới, nàng hướng vào trong phòng nhìn thoáng qua thì lập tức trên mặt mang theo mấy phần sợ hãi cùng vui mừng nói: "*Vương công tử, người đã tỉnh lại?*"

Nói xong liền bước nhanh đến bên giường vươn tay ra, chỉ là lúc tay đưa ra được một đoạn thì nàng bỗng nhiên lại do dự động tác cũng chậm lại. Vương Tông Cảnh ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, Tô Văn Thanh do dự trong chốc lát lại thân nhiên thái mái đặt tay lên trán của hắn sờ một chút liền lập tức lộ ra một nụ cười nói: "*Thật tốt quá, huynh đã bớt nóng rồi.*"

Vương Tông Cảnh nở nụ cười, hắn cũng hiểu được so với tối hôm qua thì hôm nay trên người đã khá hơn rất nhiều, đồng thời hắn cũng nhớ tới lời nói của Ba Hùng tối hôm qua khiến cho trong lòng hắn có vài phần cảm kích, ngẩng đầu lên đối với Tô Văn Thanh nói: "*Nghe bà tử nói, ngày hôm qua vào thời điểm ta bị bệnh đã gây cho cô nương không ít phiền toái, thật sự đa tạ.*"

Tô Văn Thanh thân nhiên cười, một khắc này quả nhiên là đẹp theo người, nàng hé miệng mỉm cười nói: "*Chỉ là việc nhỏ thôi huynh không cần để ý. Nhưng mà thân thể này của huynh tốt như vậy, mà vừa nói bệnh thì liền bị bệnh.*"

Vương Tông Cảnh cười khỏ một cái, trong nụ cười mang theo mấy phần đấng chất, chỉ là cúi đầu không đáp. Ánh mắt của Tô Văn Thanh lóe lên cũng không tiếp tục hỏi xuống nữa, nàng rất khéo hiểu lòng người quay đầu nói với Tiểu Đình: "*Tiểu Đình lúc đệ tiến vào không nhìn thấy những người khác sao?*"

Tiểu Đình lắc đầu nói: "*Không có a, nhưng mà thân thể của Vương đại ca tốt hơn là được rồi nếu như không có việc gì thì ta đây liền đi chơi a.*"

Vương Tông Cảnh khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười đưa tay sờ lên cái đầu nhỏ của nó nói: "*Ta không sao, đệ cứ đi chơi đi.*"

Tiểu Đình cười cười ha ha quay người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai người Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh, lúc này Vương Tông Cảnh ngẩng đầu lên nói: "*Ba Hùng cùng Điều Tử đâu sao lại không thấy bọn hần?*"

Tô Văn Thanh nói: "*Ta cũng không thấy bọn hần, chắc là vẫn còn đang ngủ.*" Nàng thoáng dừng lại một chút rồi nói tiếp: "*Tối hôm qua ba người chúng ta đều ở bên người nhưng mà về sau ta đi trước nên cũng không biết được bọn hần có ở bên người tiếp nữa không.*"

Vương Tông Cảnh nói: "*Ah, tối hôm qua ta hình như có tỉnh một lần nhưng mà chỉ thấy được bàn tử, còn Điều Tử chắc hần là về phòng trước.*"

Tô Văn Thanh "Ah" một tiếng rồi thành nhiên nói: "*Xem ra vẫn là bàn tử có lòng.*"

Vương Tông Cảnh cười cười nói: "*Con người bàn tử không tệ.*" nói xong liền nhìn thoáng qua cửa phòng lúc Tiểu Đình đi ra cũng không đóng lại rồi lật cái chăn mỏng đang che thân thể, hần chuẩn bị trở mình xuống giường.

Tô Văn Thanh lập tức cả kinh nói: "*Huynh còn không khỏe lắm, vậy mà đang định làm gì?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu nói: "*Đi ra ngoài một chút, ở mãi trong phòng cũng rất bức mình, hơn nữa ta cảm thấy trên người đã khá hơn rất nhiều, chắc là không có gì đáng ngại.*"

Tô Văn Thanh trầm ngâm một lát liền nhẹ nhàng gật đầu nói: "*Ừ đi ra ngoài chơi một chút cũng tốt*" đang lúc nói thấy động tác của Vương Tông Cảnh dường như có chút không thoải mái liền chần chờ một lát rồi đưa tay ra nói: "*Ta đỡ huynh đi.*"

Vương Tông Cảnh cười cười cũng không có tiếp nhận ý tốt của nàng mà chỉ nói: "*Không có việc gì ta có thể tự mình đi được.*"

Vừa nói xong thì hần đã xuống đất, hoạt động gân cốt một chút rồi cất bước đi ra phía ngoại đình viện. Tô Văn Thanh ban đầu còn có chút lo lắng nên đi theo sau hần, nhưng thấy được những bước đi của Vương Tông Cảnh chẳng những không có thái độ mệt mỏi mà ngược lại tinh thần sung sức hơn chút ít, đến cả nhịp bước cũng nhanh hơn, xem ra thật sự là không có chuyện gì lớn liền cảm thấy yên lòng, lộ ra nhàn nhạt vui vẻ cùng ở phía sau hần đi ra cửa phòng vào bên trong đình viện.

Trong sân, cây liễu xanh mướt, Tiểu Đình đang cùng với Đại Hoàng và Tiểu Hôi chơi đùa trên thảm cỏ trong đình viện, khi thấy được Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh đi ra liền vô cùng cao hứng vẫy vẫy tay với bọn hần. Về phần Đại Hoàng cùng Tiểu Hôi tức thì đều là một bộ dạng lười biếng liếc về bên này một cái rồi đem đầu chuyển sang chỗ khác.

Vương Tông Cảnh chậm rãi đi vào giữa đình viện, gió mát mang theo nhàn nhạt hương cỏ lướt nhẹ qua mặt để cho đầu óc của hần thanh tĩnh hơn, nhện không được hít một hơi thật sâu vào, giờ khắc này hần dường như cảm giác được bệnh lại khỏe hơn hai phần.

Một tiếng kết vang lên phía sau, cửa phòng chữ kim được mở ra, Cửu Điều Tử mang theo thần sắc nhọt nhọt chậm rãi đi ra. Khi hần trông thấy Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh, còn có Tiểu Đình đều ở trong sân liền giật mình một cái sau đó đi tới, ánh mắt của hần thoáng dừng lại trên mặt của Tô Văn Thanh một lát rồi nhìn về phía Vương Tông Cảnh nói: "*Tông Cảnh, người ra đây làm gì, thân thể có khá hơn chút nào không?*"

Vương Tông Cảnh thoáng nở một nụ cười nói: "*Tốt hơn nhiều rồi.*"

Cửu Điều Tử nhẹ nhàng gật đầu nói: "*Vậy là tốt rồi*" Nói xong hần xoay người chuyển ánh mắt nhìn xung quanh rồi nói: "*Bàn tử đâu rồi?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu nói: "*Không biết, từ lúc ta tỉnh dậy đến giờ vẫn không thấy hần.*"

Ở bên cạnh Tiểu Đình đang ngồi dưới đất lay lay cái đầu của Đại Hoàng cũng trách móc một tiếng: "*Ta cũng không thấy hần đâu cả.*"

Vương Tông Cảnh mỉm cười nói: "*Chắc là vẫn còn đang ngủ a. Hình như đêm qua hần ở trong phòng ta đến khuya, tiếc là khi đó ta đang ngủ không biết được cái gì cả.*"

Phía xa xa bên ngoài đình viện dường như truyền đến một hồi âm thanh âm ỉ giống như bầu không khí náo nhiệt của ban ngày đã nổi lên. Cửu Điều Tử hướng ra phía bên ngoài lo lắng nhìn thoáng qua nói: "*Vậy thì hãy để cho hần ngủ thêm một lát. Đứng rồi bệnh của người vừa mới tốt hơn, không nên đi ra bên ngoài nếu không rất dễ trúng gió, nên sớm đi nghỉ ngơi mới đúng.*"

Vương Tông Cảnh không đồng ý cười nói: "*Không có việc gì đâu, ta thích ở bên ngoài đi dạo một chút, ở trong phòng lâu quá nên có chút bức mình, trong người lại càng cảm thấy khó chịu.*"

Cửu Điều Tử thoáng nghĩ một chút cũng không có tiếp tục khuyên bảo, lúc này tiếng âm thanh rầm rĩ bên ngoài đã lớn hơn mấy phần, nhìn xuyên qua

cổng chính có thể thấy được trên đường bên ngoài ắt đạo có mấy người đang vội vàng chạy tới nhìn xem thì có chút cấp bách.

Tô Văn Thanh nhíu lông mày "Ồ" một tiếng rồi hướng về phía bên ngoài cửa đi đến đồng thời mở miệng: "Vừa mới sáng sớm mà đã ồn ào cái gì vậy?"

Cửu Điều Tứ cùng Vương Tông Cảnh cũng theo sau lưng nàng đi tới cửa chính của đình viện, mà ngay cả Tiểu Đình cũng có vài phần hiếu kỳ chạy qua đứng bên cạnh bon hần thò đầu ra bên ngoài reo lên: "Làm sao lại như vậy nha?"

Mấy người đứng ở bên cạnh cửa đình viện thì tâm nhìn rộng rãi hơn lập tức thấy được không ít người theo đình viện của mình nhao nhao đi ra cùng nhau hướng về phía Thanh Vân biệt viện, Hậu Hoa Viên rất nhanh đi đến, đồng thời có những tốp năm tốp ba đệ tử đang thấp giọng nghị luận với nhau.

Cửu Điều Tứ ngạc nhiên quay đầu lại nói: "Chẳng lẽ bên trong Thanh Vân Môn có truyền xuống tin tức gì nên muốn tụ tập mọi người để thông báo chăng?"

"Không có a." sắc mặt Tô Văn Thanh bình tĩnh chỉ là nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Không thấy ai nói qua cho chúng ta a."

Chỉ là dường như trong biệt viên đang có tin tức gì đó càng lúc càng lan truyền khiến cho càng nhiều người hơn nhao nhao xuất hiện cùng hướng về Hậu Hoa Viên đi tới. Mọi người trong viện thứ 23 đều nổi lên sự nghi ngờ, vừa vặn lúc này Tô Văn Thanh thấy được ca ca Tô Văn Khang cùng với hai người bạn ở phía không xa cũng đang nhanh bước đi liền vội vàng gọi lại nói: "Ngũ Ca, vì sao mọi người đều đi về phía Hậu Hoa Viên vậy, có chuyện gì sao?"

Tô Văn Khang đi tới sắc mặt có chút cổ quái, ánh mắt mang theo mấy phần không để ý nhìn qua Vương Tông Cảnh cùng Cửu Điều Tứ đứng bên cạnh Tô Văn Thanh. Vương Tông Cảnh thì không có gì nhưng ánh mắt của Cửu Điều Tứ thì lóe lên sắc mặt lạnh thêm vài phần. Nhưng mà Tô Văn Khang tự nhiên là không để ý đến những thứ ngoại lai này chỉ là đối với Tô Văn Thanh nói: "Thanh muội người không biết gì sao? Sáng sớm này có người chạy đến nói tại bên trong Hậu Hoa Viên phát hiện ra người chết ở đó, hơn nữa người chết lại là Thanh Vân thí luyện đệ tử."

"Cái gì?" Bọn người Tô Văn Thanh cùng Vương Tông Cảnh, Cửu Điều Tứ đều lập bắp kinh hãi, vô cùng ngạc nhiên. Đây là sự việc mà bọn hần không hề nghĩ đến, ai có thể nghĩ đến bên dưới chân núi Thanh Vân lại xảy ra việc như vậy. Sau khi chấn động thì trên mặt Cửu Điều Tứ cũng xẹt qua một tia kinh ngạc, sau một lát tất cả mọi người quyết định cùng nhau đi xem.

Tô Văn Thanh còn có chút bận tâm thân thể của Vương Tông Cảnh, nhưng mà Vương Tông Cảnh lại cảm thấy tinh thần của hần có phần tốt hơn lúc nãy nên vẫn kiên trì muốn đi xem. Tô Văn Thanh còn đang muốn khuyên tiếp thì bỗng nhiên thấy được ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái của Tô Văn Khang nhìn mình, lập tức đôi má của nàng liền đỏ lên cúi đầu xuống lại không nói nữa. Mấy người đi xuống thêm đá, hòa vào dòng người đi về phía trước, Tiểu Đình đi được vài bước chợt nhớ đến bàn tử liền vô cùng ngứa khí vội vàng chạy về đến bên ngoài phòng chữ thò liền tục gõ cửa ý định gọi bàn tử cùng đi xem náo nhiệt. Nhưng mà gõ cả buổi mà cửa phòng vẫn đóng chặt một tí phản ứng cũng không có.

Tiểu Đình đành oán trách hai tiếng liền không để ý tới nữa vội vàng mang theo Đại Hoàng cùng Tiểu Hôi nhanh như chớp chạy ra sân nhỏ rồi đuổi theo đám người Vương Tông Cảnh, cũng đi xem sự việc lần đầu tiên xảy ra trong Thanh Vân biệt viện.

Hậu Hoa Viên vốn an bình thanh tĩnh nhưng mà lúc này có thể thấy được nhân ảnh chớp động hơn nữa vẫn đang còn không ít người tò mò hướng nơi đây chạy đến. Đám người Vương Tông Cảnh theo dòng người đi thẳng về phía trước, đi tới đi tới Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng, cái phương hướng phía trước không phải là hướng có vách núi vắng vẻ mà hần ngày thường hay đến sao?

Tại sao lại có người chết ở địa phương vắng vẻ này, đây sẽ là người nào? Trong nội tâm Vương Tông Cảnh nhất thời có chút ngạc nhiên cùng nghi ngờ, rất nhanh mọi người đi vào chỗ vốn là vắng vẻ kia, nhưng bây giờ có thể thấy được dưới vách núi đầu người di chuyển, quả nhiên chỉ thấy rất nhiều Thanh Vân Môn đệ tử đứng ở bên cạnh tạo thành một vòng tròn ngăn cản tất cả Thanh Vân thí luyện đệ tử ở bên ngoài, trong đó có cả đám người Mục Hoài Chính, Liễu Vân, Âu Dương Kiếm Thu thậm chí cả tỷ tỷ của Vương Tông Cảnh, Vương Tế Vũ, ai nấy sắc mặt đều ngưng trọng.

Bỗng nhiên một tiếng khóc sầm uất mang theo vài phần kinh hoàng truyền ra từ dưới vách núi đá, lập tức làm cho mọi người rối loạn, nhưng mà Vương Tông Cảnh sau khi nghe được thì mãnh liệt gạt mình thiếu chút nữa nghẹn ngào kêu lên. Tuy rằng hần vừa mới bị bệnh nặng nhưng mà thanh âm này nghe rất quen thuộc quyết không thể sai, đúng là tiếng khóc của Tô Tiểu Liên.

Hần rất nóng lòng muốn xem xét cẩn thận, nhưng mà phía trước có không ít người vây quanh, lại thêm cả Thanh Vân Môn đệ tử chặn đường, mà bọn hần lại tới chậm nên bị ngăn ở bên ngoài. Trong lòng Vương Tông Cảnh rất lo lắng nhất thời cũng không nghĩ đến nhiều chuyện như vậy mà trực tiếp dùng sức chen lấn đi vào bên trong, đám người Cửu Điều Tứ, Tô Văn Thanh kể cả Tiểu Đình đều sùng sốt một chút rồi cũng vội vã đi theo.

Người bên cạnh lập tức bắt đầu trách mắng nhưng Vương Tông Cảnh cũng chỉ nói: "Nhường một chút, nhường một chút bên trong là người quen của ta" Lời nói vừa ra thì những người ngăn cản phía trước lập tức yên lặng nhao nhao tránh ra một cái đường nhỏ để cho bọn họ không mất quá nhiều sức lực chen lấn đi vào.

Vào đến bên trong tâm nhìn lập tức rộng rãi hơn, hần thấy được đứng bên trong vòng tròn do Thanh Vân Môn đệ tử làm là hai vị Trưởng Lão Thanh Vân Môn theo thứ tự là Tăng Thư Thư cùng Tống Đại Nhân, giờ phút này ánh mắt của hai người sáng ngời, sắc mặt lộ ra vẻ ngưng trọng thỉnh thoảng nhìn nhau nhẹ giọng nói cái gì đó. Bên cạnh bọn họ cách đó không xa trên mặt đất nằm ngang một người không nhúc nhích trên người được đắp một cái chiếu.

Mà ở bên người tử thi kia còn có một người nữ tử đang ngồi, sắc mặt nàng trắng bệch, thân thể run run, hai tay che mặt, tuy rằng đang kiệt lực áp chế nhưng hình như là nhận lấy cực độ kinh hãi mà không nhịn được khóc ra thành tiếng, hai hàng nước mắt không ngừng chảy xuống đúng là Tô Tiểu Liên.

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên dừng lại bước chân nhất thời không biết nên nói cái gì trong lòng là một mảnh hoang mang, hắn không biết đến cùng nơi đây đã xảy ra chuyện gì mà Tô Tiểu Liên lại ngồi đó run rẩy khóc thút thít, khóe mắt nàng chợt liếc qua bên này trông thấy ánh mắt kinh ngạc mang theo vài phần quan tâm của Vương Tông Cảnh thì thân thể nàng run lên một cái, nước mắt lại như muốn tuôn ra nhiều hơn.

Vương Tông Cảnh nhìn không được bước lên một bước muốn đi qua an ủi nàng nhưng mà lập tức liền bị đệ tử Thanh Vân ngăn lại, trong lòng của Vương Tông Cảnh vô cùng lo lắng đang muốn giải thích với những đệ tử Thanh Vân Môn này thì đúng lúc này Tiểu Đình đang đứng bên người chợt phát ra một tiếng thét lớn: "*A, bàn tử, là bàn tử a.....*"

Vương Tông Cảnh thoáng giật mình một cái liền quay đầu hương về Tiểu Đình nhìn lại chỉ thấy hai mắt Tiểu Đình mở to đuổi một ngón tay ra chỉ về phía cổ thi thể kia.

Cùng một thời gian, Tô Văn Thanh cùng với Cửu Điều Tử đứng ở một bên cũng có chút kinh ngạc nhìn lại, ba người hai mắt nhìn nhau sau đó cơ hồ là đồng thời ba người cùng biến sắc bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía thi hài bị che dấu ở dưới chiếu kia.

Một trận gió lạnh thổi qua làm cho chiếu khẽ nhúc nhích lộ ra thi thể bị che lấp bên trong mơ hồ có vài phần quen thuộc.

Bên trong vòng tròn, Tăng Thụ Thụ cùng Tống Đại Nhân đều là người có đạo hạnh cao thâm nghe được động tĩnh bên này, Tăng Thụ Thụ khẽ nhíu mày hướng về bên này nhìn thoáng qua lập tức bước lên một bước thò tay xuống kéo cái chiếu mỏng kia ra, ánh sáng soi xuống mọi người xung quanh đều im lặng, ánh mắt của mọi người đều rơi vào trên khuôn mặt mập mạp kia. Đúng là Ba Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Gian tế

Gương mặt mập mạp quen thuộc kia hiện ra sắc tím xanh ngắt, có chút vặn vẹo, hai mắt trợn lên, chỉ không biết trước khi chết hắn đã nhìn thấy cái gì. Ở lồng ngực Ba Hùng có một lỗ máu, xem ra đây là chỗ trí mạng rồi.

Vương Cảnh Tông há to miệng, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc, trong đầu hỗn loạn, rõ ràng trong lòng muốn nói cái gì đấy, rồi lại không biết nói gì cho phải. Trong trí nhớ của hắn, không lâu trước đây trong đêm dài vắng, mập mạp tươi cười đứng ở trong hóa tự phòng thăm hỏi bệnh tật lúc chính mình mê man, thời khắc tinh táo, hắn vẫn nhớ như in nụ cười ôn hòa của Ba Hùng.

Thế nhưng, mới chỉ mấy canh giờ, cũng chỉ mấy canh giờ mà thôi, hai người đã âm dương cách biệt.

Là ai giết hắn, tại sao lại đi giết một người mập mạp, bình thường không có chút thu hút ?

Tô Văn Thanh cũng kinh ngạc, nhưng nàng trấn tĩnh lại nhanh hơn nhiều so với Vương Tông Cảnh, đồng thời nàng cũng chú ý tới sắc mặt khó coi của Vương Tông Cảnh, nhìn ra có chút kích động, trên mặt lộ ra vài phần lãnh lẽo, vài phần lo lắng, bước lên một bước, nhích gần Vương Tông Cảnh, thấp giọng nói: "*Vương công tử, huynh bệnh nặng mới khỏi, không nên kích động.*"

Vương Tông Cảnh giật mình, xoay đầu lại, gật đầu nhẹ với Tô Văn Thanh, rồi nói nhỏ: "*Biết rồi*". Nhưng ánh mắt lại rất nhanh nhìn cái thi thể dưới thạch bích.

Tăng thụ thụ nhẹ buông tay, chiếu rơi xuống, phủ lên thân thể và mặt Ba Hùng, xa xa phần đông đệ tử mới vây xem một hồi rối loạn, âm thanh xì xào bàn tán vang lên khắp nơi. Tống Đại Nhân nhíu mày, một mực quan sát hướng Mục Hoài Chính vẫy vẫy tay. Mục Hoài Chính bước nhanh tới. Mọi người chỉ thấy hai vị Thanh Vân trưởng lão thấp giọng nói chuyện với nhau mấy câu, Mục Hoài Chính đang trả lời còn quay đầu thoáng liếc qua Vương Tông Cảnh.

Cuối cùng, Tống Đại Nhân khẽ gật đầu, liếc nhìn Tăng Thụ Thụ một cái rồi nói: "*Cho tất cả mọi người giải tán đi.*"

Mục Hoài Chính đáp ứng một tiếng, rồi xoay người lại, cất cao giọng: "*Chư vị, xin mời trở về, việc nơi đây đã có sư trưởng bốn môn lo, không cần vây xem.*" Nói rồi vung tay lên, mấy đệ tử Thanh Vân nhao nhao đi về, một đám đệ tử mới bị xua đuổi xuống phía dưới, bắt đầu chậm rãi đi ra nhưng không ít người vẫn ngoái đầu lại hiếu kỳ xem cái thi thể kia.

Đám người Vương Cảnh Tông một lần nữa hòa lẫn vào dòng người trở về, sắc mặt Vương Cảnh Tông có chút mờ mịt. Cửu Điều Tử không nói một lời, chỉ có Tô Văn Thanh bị rút lại phía sau cùng của ca Tô Văn Khang thấp giọng trò chuyện. Sắp đến nội viện thứ hai mươi ba, Tô Văn Thanh đột nhiên giữ Tô Văn Khang lại tựa hồ dặn dò điều gì. Tô Văn Khang nhăn mặt, dường như không tình nguyện, nhưng Tô Văn Thanh mặc kệ hắn, chẳng qua là lặp lại một lần. Tô Văn Khang bất đắc dĩ gật đầu đáp ứng rồi trở về.

Đi đến nội viện thứ hai mươi ba, Vương Cảnh Tông vô thức nhìn thoáng qua căn phòng của Ba Hùng, chỉ thấy cái cửa sổ đóng chặt, giờ khắc này hắn mới nhớ tới, thời gian dài như vậy nhưng đều là Ba Hùng tìm hắn, hắn chưa một lần ngồi trong phòng Ba Hùng.

Hình ảnh khuôn mặt hiền lành, mập mạp lại một lần nữa hiện ra trước mặt, Vương Cảnh Tông nhất thời hoảng hốt, chậm rãi trở lại phòng của mình. Đờ đẫn ngồi bên chiếc bàn tròn, khẽ quay đầu, rồi lại nhìn cây nến trên bàn, ngọn lửa thiêu đốt cây nến, giọt nến giờ xuống tạo thành một điểm nhỏ trên thanh sắt.

Tiếng bước chân vang lên ở cửa, Tô Văn Thanh và Cửu Điều Tứ một trước một sau đi vào bên trong. Cửu Điều Tứ sắc mặt âm trầm, không biết đang suy nghĩ điều gì, sau khi đi vào thoáng nhìn qua Vương Tông Cảnh, rồi im lặng đứng ở một bên. Tô Văn Thanh để ý sắc mặt hắn, đến bên ôn nhu nói:

"Làm sao vậy, có phải không cảm thấy thoải mái?"

Vương Tông Cảnh cười khổ một tiếng lắc đầu, nói: *"Không có chuyện gì lớn, chẳng qua ta không nghĩ một người tốt bụng như mập mạp lại bị giết, ta nghĩ không thông, rốt cuộc ai đã giết hắn?"* Nói tới đây, nàng nhìn thấy sắc mặt Vương Tông Cảnh khó coi, nhin không được lại nói:

"Người không nên suy nghĩ nhiều, sức khỏe mới là quan trọng."

Vương Cảnh Tông im lặng gật đầu. Tại một bên khác trong căn phòng, Cửu Điều Tứ thấy cảnh này, khẽ mất tựa hồ khẽ nhai một cái.

Tô Văn Thanh đứng thẳng người, ánh mắt xẹt qua cái bàn tròn, đột nhiên dừng lại tại cây nến trên bàn, thoáng hiện ra một tia suy tư. Một lát sau bỗng nhiên nàng ngừng đầu về phía Cửu Điều Tứ nói:

"Cửu công tử, tôi qua người ly khai hóa tự phòng lúc nào?"

Cửu Điều Tứ ngờ ngác một chút, trên mặt xẹt qua một tia dị sắc lại nói:

"Khoảng giờ Tý, làm sao vậy Tô cô nương?"

Tô Văn Thanh trầm ngâm một lát:

"Các người xem ngọn nến này."

Vương Cảnh Tông và Cửu Điều Tứ có chút khó hiểu, quay đầu lại nhìn về cây nến. Tô Văn Thanh chậm rãi duỗi ngón tay ra, để lên bên trên hư không của cây nến cháy chỉ còn một nửa, nói:

"Tôi hôm qua vào thời điểm ta dời đi, ngọn nến đã cháy hết, nên thuận tiện ta liền đổi cây khác, không sai biệt lắm cao tầm này."

Sau đó, sắc mặt nàng bình tĩnh, trong mắt có thứ ánh sáng nhàn nhạt, ngón tay khẽ thấp xuống một chút:

"Những ngày này ta thường xuyên đốt nến đọc sách, cho nên đại khái biết được thời gian cháy một cây nến ở Thanh Vân biệt viện. Cửu công tử nói giờ Tý rồi đi, lúc đó ngọn nến chắc đã cháy đến đây."

Ngón tay nàng trắng nõn nhẹ nhàng đặt lên trên ngọn nến, sau đó dừng lại ở giữa rồi trượt xuống dưới:

"Còn dư lại đoạn nến này, đại khái là có thể cháy đến hừng đông, nhưng thế nào... lại mới cháy đến chỗ này." Tay nàng dừng lại một chút, nhẹ nhàng chạm vào cây đèn cây còn thừa một nửa ngọn nến, sắc mặt nhàn nhạt, ngừng đầu lên nhìn hai người Vương Tông Cảnh và Cửu Điều Tứ bình tĩnh nói:

"Ngọn nến này cháy được khoảng ước chừng nửa canh giờ."

"Nói cách khác sau khi Cửu công tử đi rồi, trong hóa tự phong chỉ còn Ba Hùng và Vương công tử, nhưng Ba Hùng cũng không ở lại lâu, tôi đã sau nửa canh giờ, hắn liền rời đi." Tô Văn Thanh sắc mặt kỳ quái, nhìn qua vài phần là nghi hoặc mang theo một chút trầm tư, chậm rãi lại nói:

"Hơn nữa vào lúc hắn ra đi, không biết tại sao, còn có ý thổi tắt ngọn nến."

Vương Tông Cảnh và Cửu Điều Tứ nhất thời không lên tiếng, nhìn Tô Văn Thanh. Tuy bây giờ là ban ngày nhưng nghe Tô Văn Thanh là nữ tử dịu dàng mà giờ phút này lại dùng loại khẩu khí nhàn nhạt, chậm rãi nói ra suy đoán tối qua khiến bọn hắn không khỏi có một cảm giác cổ quái. Sau một lát, Cửu Điều Tứ nhin không được nói một câu:

"Rốt cuộc sau khi ra ngoài hắn đi đâu."

Tô Văn Thanh lắc đầu nói:

"Ta cũng không biết. Bất quá sáng nay hắn bị chết ở hậu hoa viên, chắc là ra đình viện này, đi qua đó a."

Vương Tông Cảnh cảm thấy bức bối, đang muốn nói gì, bỗng nhiên từ ngoài cửa, Tô Văn Khang truyền đến một tiếng kêu lớn:

"Thanh muội, người ra đây một lát."

Tô Văn Thanh quay đầu lại nhìn ra ngoài, cười đáp ứng một tiếng, sau đó chào Vương Tông Cảnh và Cửu Điều Tứ một cái, liền quay người ra ngoài.

Tô Văn Khang nhìn nàng đi ra, liền đi tới một chỗ không người, lúc này mới nói:

"Ta vừa đi nghe ngóng, quả thật Tô Tiểu Liên nàng ta sáng sớm đến chỗ thạch bích vắng vẻ nhất trong hậu hoa viên đi dạo, kết quả phát hiện ra người chết."

Tô Văn Thanh nhíu mày hỏi:

"Sáng sớm nàng ta một mình chạy đến đó làm chi?"

Tô Văn Khang bĩu môi một cái, cười lạnh nói:

"Có quý mới biết, nàng ta chứng kiến người chết, sợ hãi la toáng lên, chạy ra bên ngoài, làm kinh động đến đệ tử thụ vệ Thanh Vân Môn, bất quá ở đó lại có mặt các đệ tử mới nên chuyện này khôn dấu điểm được, sau đó rất nhiều người tiến đến xem. Nghe nói nàng ta sợ chết khiếp, người lạnh run, không ngừng khóc lóc, mà ngay cả cả hỏi nàng nàng cũng khờn trả lời." Nói đến đây, thần sắc Tô Văn Khang có chút hả hê, miệng tươi cười đầy trào phúng nói:

"Nàng ta, miệng lưỡi luôn cứng rắn ương ngạnh, thế mà bị cái xác chết hù cho chết khiếp!"

Tô Văn Thanh không để ý đến thất tình lục dục hiện ra trên mặt của ca ca, sắc mặt vẫn luôn nhàn nhạt, chẳng qua khi nghe xong xong lông mày nhíu lại. Nàng trầm mặc một lát, chợt lắc đầu nói:

"Có chút không đúng."

Tô Văn Khang ngờ ngác, ngạc nhiên hỏi:

"Không đúng ở chỗ nào?"

Tô Văn Thanh bước hai bước đến, mặt suy tư, sau đó chậm rãi nói:

"Lá gan nàng quá nhỏ."

Tô Văn Khang nghi hoặc khó hiểu, nói : *"Cái gì, lá gan quá nhỏ ?"*

Tô Văn Thanh nhìn hẩn một cái, rồi nói : *"Hôm nay phát hiện người chết trước mặt mọi người, Tô Tiểu Liên có lá gan quá nhỏ. Huynh thử nhớ lại xem, ngày đó tại Lư Dương thành, trong khi tuổi còn nhỏ mà lẻ loi một mình mang theo thi thể của mẹ nàng đã qua đời mấy ngày, sao lại có chuyện sợ hãi như vậy ?"*

Tô Văn Khang ngưng trọng một lát, lập tức không phục mà nói : *"Cũng rất khó nói, ngày đó người chết có thể là mẹ ruột của nàng ."*

Tô Văn Thanh lạnh lùng nói : *"Về sau nàng còn theo người nhặt xác về bãi tha ma, cũng lên ngọn tiểu sơn mộ phần, huynh cũng nói với ta là nàng nhát gan sao ?"*

Tô Văn Khang không trả lời được, yên lặng hồi lâu, tức giận nói : *"Chẳng lẽ nàng ta từ đầu tới cuối đang diễn trò, ta bị nàng lừa gạt sao ?"*

Tô Văn Thanh tập chung tư tưởng suy nghĩ một lát, sau đó khẽ lắc đầu : *"Những thứ này dù sao cũng chỉ là phán đoán, cũng không có chứng cứ rõ ràng, thuận tiện trong lòng nói ra, không nên tùy ý nói với người ngoài. Ba Hùng đột nhiên bị giết có nhiều chỗ quỷ dị, nhưng dù sao đây cũng là Thanh Vân Môn, hết thảy mọi việc đều có người làm chủ, chúng ta yên lặng theo dõi diễn biến là được."*

Tô Văn Khang "À" lên một tiếng, đáp ứng, nhưng trên mặt còn có chút tức giận bất bình. Tô Văn Thanh cũng không để ý ca ca của mình, mà quay đầu, có ý quay về hòa tạt phòng, sâu xa nhìn thoáng qua.

Cửu Điều Tử ngồi lại chốc lát rồi trở về phòng, bây giờ chỉ còn một mình Vương Tông Cảnh. Hẩn ngồi xơ xác cả nửa ngày, cảm thấy tinh lực cạn kiệt, thân thể cũng có đôi chút mệt mỏi, có lẽ là do căn bệnh bất thành linh xuất hiện hôm qua đến nay cũng chưa có hồi phục hoàn toàn. Hẩn do dự một lát, rồi trong lòng khẽ thở dài một tiếng. Ba Hùng với hẩn tương giao hai tháng có thừa, lại để lại ấn tượng tốt trong lòng hẩn, khiến hẩn nhẹ nhàng bị ai hai câu, rồi miễn cưỡng không suy nghĩ thêm nữa, trực tiếp nên giường nghỉ ngơi.

Nếu so sánh với thảm kịch của Tôn lão hẩn nhà ở Tôn gia trang thì e rằng còn bị thảm hơn gấp mười lần.

Sau một giấc ngủ thật dài, Vương Tông Cảnh cảm thấy mình gặp rất nhiều giấc mộng, trong mộng hẩn thấy không ít chuyện thống khổ bi thảm, muốn tỉnh lại nhưng lại luôn rơi vào trong mơ, cố gắng dựa nhưng không thoát khỏi cảm giác bất lực. Khó khăn lắm mới từ một giấc mộng, chợt bừng tỉnh. Hẩn ngồi dậy, miệng thở dốc hồi lâu, từ trong mơ chậm rãi tỉnh táo lại. Hẩn cũng chẳng biết từ khi nào quần áo của mình đã ướt đầm rồi.

Vương Tông Cảnh chậm rãi bước xuống giường, đi đến chiếc tủ làm bằng gỗ thông ở góc tường, mở tủ lấy ra một bộ quần áo khác thay vào, khoe mắt khẽ liếc qua một cái hồ lô màu vàng nằm trong góc ngăn tủ. Vương Tông Cảnh sắc mặt không đổi nhìn chiếc hồ lô kia, lập tức thuận tay mang ra, *"ba"* một tiếng, cái hồ lô kia một lần nữa bị cất vào nơi tối tăm trong góc.

Mặc dù vẫn còn có chút cảm giác mệt mỏi, nghỉ lại những cảnh mình gặp trong mơ vừa rồi tuy không vui sướng gì, nhưng ngủ được một giấc, hẩn cũng cảm thấy tinh thần của mình tốt hơn chút ít. Hẩn tùy ý đi đến đẩy cửa sổ ra, nhất thời một con gió nhẹ thổi vào. Lúc này hẩn mới bắt giác phát hiện giờ đã là hoàng hôn rồi.

Hẩn đã ngủ suốt một buổi chiều.

Hôm sau, tin tức về người bị giết một cách quỷ dị làm chấn động Thanh Vân biệt viện. Nhưng mọi chuyện nhanh chóng qua đi, trở về bộ dáng an bình lúc đầu. Dù sao cái người chết kia không có liên quan quá lớn đến mọi người, cộng thêm sư trưởng Thanh Vân Môn đã ra mặt làm chủ, cho nên không ai dám đi gây chuyện thị phi. Mọi người vẫn chăm chỉ tu luyện, vì một năm sau, cố gắng tại cuộc tỷ thí ở Thanh Vân mới là điều tốt nhất.

Cho dù trước đây Ba Hùng sống ở căn phòng trong nội viện thứ hai mươi ba, nhưng ngoại trừ Tiểu Đình ngẫu nhiên mang theo Đại Hoàng và Tiểu Hôi đến chơi đùa bên ngoài sân, thì ở ba gian phòng khác mọi người đều đóng cửa không ra ngoài, dường như không ai muốn trông thấy căn phòng trống rỗng kia.

Nội viện thứ hai mươi ba an bình yên ả được nửa ngày, thì lúc gần hoàng hôn, bên ngoài sân bỗng truyền đến những tiếng bước chân ồn ào hỗn loạn, tựa như có rất nhiều bất đồng mà đi đến đình viện. Mà ở ngoài sân, có hai người nhanh chóng đi đến.

Đó là Mục Hoài Chính cùng với Âu Dương Kiếm Thu.

Trong một mảnh sân yên tĩnh, Mục Hoài Chính chau mày lại, ý thúc dục Âu Dương Kiếm Thu một cái. Âu Dương Kiếm Thu khẽ gật đầu, bước lên một bước cao giọng nói : *"Chư vị, xin mời ra đây một lát, chúng ta có chuyện quan trọng cần nói."*

Tiếng nói hạ xuống, không bao lâu sau chỉ nghe thấy tiếng kết. Bọn người Vương Tông Cảnh đi ra, vào trong sân, sóng vai đứng cùng một chỗ. Tiểu Đình có chút mơ hồ, đứng ở đằng trước ba người, mở miệng hỏi : *"Xây ra chuyện gì ?"*

Vương Tông Cảnh ánh mắt lướt qua hai người kia, rồi mơ hồ nhìn thấy trên đường lớn bên ngoài đình viện, có không ít đệ tử Thanh Vân Môn đang ra ra vào vào một cái đình viện khác, tựa hồ như có sự tình quan trọng, trong nhất thời tâm tình của hẩn cũng không khỏi khẩn trương.

Mục Hoài thần nhiên nhìn bọn hẩn liếc mắt một cái, nói : *"Mấy người các vị nghe cho kỹ, mấy ngày gần đây sư phó tới Tây Bắc Lương Châu âm thầm dò hỏi tân nhân thế gia, đệ tử bốn môn truyền về, Ba Hùng tự xưng nguyên quán Lương Châu, hẩn nói là mang họ Ba, nhưng tộc nhân của Ba tộc phủ nhận có người Ba Hùng này, đồng thời căn cứ vào việc kiểm tra di vật trong phòng Ba Hùng, phát hiện ra một pho tượng Ma giáo tà thần "Thiên Sát Minh Vương" tiểu tượng, cùng với mấy phong thư báo tin cho Ma giáo. Có thể kết luận, Ba Hùng chính là ma giáo ngiệp đồ lén vào Thanh Vân Môn làm gian tế."*

"*Cái gì...*" đám người Vương Cảnh Tông nhất thời ngây người, hai chữ "*Ma giáo*" kia giống như sét đánh ngang tai. Vương Cảnh Tông thiếu chút nữa không tin vào lỗ tai của mình, vừa kinh ngạc lại chần chững. Trước mắt không tự chủ được chợt hiện ra nụ cười trên khuôn mặt mập mạp, vô luận ra sao cũng không cách nào nghĩ ra Ba Hùng với Ma giáo yêu nhân có liên hệ.

Đám người Mục Hoai nghiêm nghị, ngữ điệu âm vang, không có nửa phần là nói giỡn, hơn nữa những đệ tử Thanh Vân với bóng dáng bận rộn ngoài kia, thì chuyện này không thể nghi ngờ tuyệt đối là thật.

Mục Hoai nhàn nhạt đảo mắt qua những người đứng trong biệt viện, trên mặt bọn họ hiện ra thần sắc phức tạp, trầm mặt một lát, cũng không nói gì thêm nữa, yên lặng xoay người rời khỏi sân.

Tô Văn Thanh và Cửu Điều Tử sắc mặt kinh ngạc, hiển nhiên nhất thời không thể chấp nhận sự thật này. Vương Cảnh Tông âm trầm, ngơ ngàng nhìn thoảng qua căn phòng trống rỗng ở kia. Trong đầu hần bỗng nhiên vang lên nhưng lời nói ngày đó của Tiêu Dật Tài.

Nhân sinh có thiện tất có ác, mọi sự có đúng tất có sai.

Người vì sao muốn giết người ?

Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, phải tự mình gánh vác, tự mình vượt qua...

Hắn ngơ ngác nhìn gian phòng, người đã đi, phòng vẫn còn đó. Một lát sau, từ ngoại viện truyền đến một âm thanh ồn ào, đi đến cửa, đưa mắt nhìn bên phía, chỉ thấy một đám đệ tử Thanh Vân đang ra vào đình viện. Tin tức kia như một con sóng, từng tầng từng tầng quay cuồng mà đi, đem cái chết của người có tên có tuổi, mà lần lượt xóa rửa, cuốn đến nơi và đen tối nhất.

Trên đường lớn ở ngoại viện, một người lẳng lặng đang đứng, nhú mảy, thần sắc nghiêm nghị nhìn cảnh này, chính là Minh Dương đạo nhân. Vương Tông Cảnh đứng trên bậc thang ở cửa đình viện, không lâu cũng nhìn thấy hắn. Minh Dương đạo nhân có cảm giác, quay đầu lại xem cũng trông thấy Vương Tông Cảnh.

Hai người nhìn nhau, Vương Tông Cảnh ngăn người hỏi lâu, chậm rãi bước xuống bậc thang, đi đến bên người Minh Dương đạo nhân. Hai người gặp nhau, thân thể Vương Tông Cảnh dừng lại một chút, mặt đỏ bừng mà cứng ngắc, thấp giọng nói: "*Ta muốn đi gặp hắn.* ", âm thanh vang lên có vài phần bất đắc dĩ.

Minh Dương đạo nhân khẽ nhăn mặt hơi run rẩy một chút, cũng không có nhìn lại, chậm rãi gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Phát hiện

Đêm trăng mười sáu luôn viên mãn và đẹp hơn đêm rằm! Đêm mười sáu tháng chín ấy, bầu trời không một gợn mây, chỉ có vài ngôi sao đang nhấp nháy. Một vầng trăng tròn sáng tỏ như ngọc bân treo lơ lửng trên bầu trời đêm, tỏa ra ánh sáng lung linh chiếu rọi khắp Thông Thiên Phong nguy nga sừng sững.

Ánh trăng như nước, chiếu rọi mọi nơi trong đêm đen, đem Ngọc Thanh Điện đang chìm trong bóng tối kia sáng bừng lên. Hai hàng lan can bằng bạch ngọc chạy dài theo hai hành lang trước điện, thi thoảng xen kẽ những cây cột lớn chống đỡ mái hiên, nhìn qua có vài phần xinh đẹp nhưng u tối. Minh Dương đạo nhân đứng bên ngoài Ngọc Thanh Điện dựa người vào lan can mà trông về phương xa, nhìn từng đám mây nơi ấy trôi dần rồi lại nhìn trăng sáng trên cao, vẻ mặt như xuất thần không biết đang suy nghĩ về điều gì. Thình thoảng hắn lại quay đầu, nhanh chóng liếc nhìn vào đại điện bên trong Ngọc Thanh Điện rồi lại rời mắt đi.

Bên trong Ngọc Thanh đại điện tuy rằng đốt nến nhưng so sánh với bên ngoài đang sáng trưng như ban ngày thì lại khiến người khác có cảm giác hơi tối tăm. Dưới ánh nến mờ nhạt có hai thân ảnh đang đứng song song trước Tam Thanh Thánh Tượng, một chính là Tiêu Dật Tài và một là Vương Tông Cảnh.

Từ xa nhìn lại, vẻ mặt Tiêu Dật Tài hồ hững, ánh nến trên hương án chiếu xuống phản khuôn mặt thành hai vùng sáng tối. Giữa lúc ấy, có thể thấy hắn như đang nhẹ giọng nói điều gì, còn vẻ mặt Vương Tông Cảnh đứng một bên thì liên tục biến ảo, khi thì kinh, khi thì nghi hoặc, có khi lại ngơ ngàng, song thùy chung lại không hề mở miệng chỉ trầm mặc lắng nghe. Dần dần vẻ mặt Vương Tông Cảnh trở nên chết lặng.

Cứ như vậy, thân ảnh hai người đứng dưới đại điện thần tượng thật lâu, thật lâu.

Minh Dương đạo nhân vẫn đứng bên ngoài điện, kiên nhẫn chờ đợi. Không một ai biết bên trong đại điện Tiêu Dật Tài đang nói chuyện gì với Vương Tông Cảnh, nhưng vẻ mặt Minh Dương đạo nhân đứng bên ngoài lại luôn làm cho người ta cảm thấy có vài phần tiêu điều.

Cứ như vậy không biết đã bao lâu, bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền từ phía sau lưng đến, Minh Dương đạo nhân xoay người nhìn lại, chỉ thấy vẻ mặt Vương Tông Cảnh mỗi mệ, đồng thời mang theo vài phần ngỡ ngàng. Hắn chậm rãi đi ra, đến khi thấy thân ảnh Minh Dương đạo nhân đứng lẳng lẳng bên ngoài điện, Vương Tông Cảnh cũng chỉ im lặng mà gật đầu. Không biết nguyên cớ gì mà giờ phút này nhìn hắn có vẻ uể oải cực độ, giống như ngay cả khí lực để bắt chuyện cũng không có, thần sắc vẫn cứ đờ đẫn như vậy mà đi qua trước mặt Minh Dương đạo nhân, theo thềm đá trước Ngọc Thanh Điện đi từ từ xuống.

Minh Dương đạo nhân ngẩn ra, bước lên một bước như muốn nói gì nhưng lại nghe phía sau truyền đến thanh âm thần nhiên của Tiêu Dật Tài cũng vừa ra khỏi điện: "*Minh Dương, sắc trời đã khuya, người cứ về nghỉ ngơi trước đi.*"

Cước bộ của Minh Dương đạo nhân nhanh chóng thu trở về, nhìn thoáng qua bóng dáng cô độc của thanh niên đang đi xa dần kia, sau đó mới thấp giọng đáp ứng một câu rồi lập tức xoay người ly khai. Tiêu Dật Tài nhìn theo hướng Minh Dương đạo nhân rồi đi một lúc rồi tiến bước đến bên trên lan can nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy Vương Tông Cảnh đang bước từng bước xuống từng bậc thang, ánh trắng như nước, chiếu rọi phía sau hắn tạo nên một cái bóng dài đang bước xuống từng bước chậm rãi trên những bậc thang bạch thạch.

Những bậc thang bằng đá rất dài, cộng thêm gió núi lạnh lẽo thổi qua người, cảm giác giống như bị kinh phong nâng lên thổi qua thổi lại. Trong đêm khuya không người, Vương Tông Cảnh vẫn tiếp tục bước xuống, hình như vì quá mệt mỏi nên hắn dừng chân lại, nhìn thoáng qua bốn phía. Phía bên dưới cách chỗ hắn đứng không xa là một thủy đàm, mặt nước tĩnh lặng như gương, bóng trăng trên cao rọi vào trong nước giống như vật thật, gần ngay trước mắt.

Chung quanh thủy đàm là vô số cây cối, số lượng chúng có thể tạo thành cả một khu rừng. Xa xa hơn một chút có những ngọn núi cao ngất ngưởng. Vương Tông Cảnh nhớ mang máng, khi mình bị mang lên Ngọc Thanh Điện ngày trước thì có vô số đệ tử Thanh Vân đi ngang qua thủy đàm đều dừng lại hành lễ.

Nhưng bọn họ hành lễ với ai?

Khi ấy, tuy trong đầu Vương Tông Cảnh vẫn còn nghi vấn nhưng hắn lại cảm thấy tâm trí trống rỗng, cái gì cũng không muốn suy nghĩ đến, hết thảy chỉ dựa vào bản năng mà hành động. Hắn chậm rãi đi đến bên cạnh thủy đàm, ngồi dựa người vào một thân cây gần đấy, sau đó chậm rãi thở dài một hơi, cúi đầu tựa vào hai cánh tay đang khoanh trên đầu gối.

Ánh trăng sáng vàng vạc chiếu rọi mặt nước, gió núi hiu hiu thổi khiến cây cối lắc lư, đem thân ảnh Vương Tông Cảnh che giấu đi. Không biết đã qua bao lâu, mặt nước lạnh buốt kia bỗng nhiên dao động một trận, càng lúc càng kịch liệt. Chỉ sau nửa khắc, "*ùm*" vang một tiếng, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi, một con thú to lớn trôi lên. Dưới đêm trăng, nó găm nhẹ một trăng, lắc mình vài lần rồi chậm rãi di động một cách kiêu ngạo.

Vô số bọt nước tung tóe lên trên không rồi rơi xuống, hợp với nhau thành những dòng nước tựa như con suối nhỏ. Trong phút chốc cự thú rời khỏi mặt hồ, trên thân thể to lớn ấy có thể thấy được làn da thô ráp, cái đầu cực lớn phía trên cùng với đôi mắt to như đầu trẻ em liên tục chớp lóe như hai cây đuốc được thắp trong đêm; bên dưới chiếc mũi khổng lồ là cái mõm đỏ tươi, to như chậu máu cùng hai chiếc răng nanh sắc bén. Tất cả chúng khiến cho người nhìn thấy phải cảm thấy hoảng sợ.

Vương Tông Cảnh trong bóng tối chứng kiến rõ ràng cảnh này dưới ánh trăng, nhất là khi phương hướng lên bờ của cự thú lại ngay gần kề chỗ hắn. Cự thú vụt chồm dậy, trong khoảnh khắc đó, hắn cảm giác như đang ở giữa rừng rậm nguyên thủy bất chợt gặp phải yêu thú đáng sợ. Hắn còn chưa kịp phản ứng gì thì cự thú vốn đang bình lặng cũng tự nhiên cảm nhận thấy gì đó, thân thể cao lớn liền lập tức khựng lại, trong họng phát ra một tiếng gầm nhẹ, đôi mắt như chuông đồng cũng quét nhìn tới mảng bóng tối này, miệng rộng nhe ra, chậm rãi để lộ hai cái răng nanh.

Bích Thủy hàn đàm vốn đang tĩnh lặng sau lưng cự thú như bị gì đó kích thích, từng mảng lớn bọt nước đột nhiên sôi sục lên, nhanh chóng tạo thành xoáy nước cuốn nhanh. Một cột nước thô to từ đó thông thả bay lên, như con Thủy long uốn lượn vặn vẹo giữa không trung, chậm rãi hướng tới chỗ Vương Tông Cảnh ẩn thân.

Một cỗ uy áp như sơn băng địa liệt khiến người ta cảm thấy ngẹt thở lập tức bao phủ lấy Vương Tông Cảnh. Toàn thân hắn cứng đờ, không thể nhúc nhích. Một cỗ sát ý lạnh băng mà cả đời hắn chưa bao giờ gặp qua, mãnh liệt dồn dập như sóng cả vây phủ lấy hắn.

Trong phút nguy cấp này, trên thềm đá cách Bích Thủy hàn đàm không xa, thân ảnh Tiêu Dật Tài đột nhiên xuất hiện, đạo bào xanh lục tung bay trong gió. Tiêu Dật Tài hơi cau mày, từ xa xa phất tay áo, con cự thú nghiêng đầu ngó qua Tiêu Dật Tài, trong mũi phát ra tiếng phì phì như đang hừ hai tiếng. Cột nước như con Thủy long đang cuộn xoáy, từ trên không hạ xuống lập tức dừng lại, rồi như bị mất đi lực lượng thần bí đã dẫn động nó, cột nước liền hóa một mảnh lớn bọt nước rầm rầm rơi xuống như một trận mưa nhỏ.

Cỗ sát ý băng lãnh thấu xương đột nhiên biến mất. Đến lúc này, Vương Tông Cảnh mới cảm thấy hết ngạt thở, hắn vội há miệng thở lấy thở để. Từ xa, âm thanh của Tiêu Dật Tài ung dung truyền đến: "*Linh thú này tên gọi 'Thủy Kỳ Lân', là linh thú trấn sơn của bốn môn, sống lâu đã Thông linh, đạo hạnh cao thâm, đệ tử bốn môn thường kính trọng gọi là 'Linh Tôn'.*"

Vương Tông Cảnh ngo ngắc, si ngốc nhìn con cự thú kia, rồi như chợt nhớ ra gì đó, thấp giọng thốt: "*Thì ra đây chính là Linh Tôn...*"

Hắn phóng mắt nhìn ra xa xa, chân dậm bước, đi ra khỏi mảnh rừng âm u, bước tới thềm đá bên dưới. Xa xa, hắn có thể nhìn thấy một cây hồng kiều như Kinh long giữa đêm tối mịt mù. Tiêu Dật Tài thoáng nhìn qua con đường vắng lặng u ám kia, hững hờ nói: "*Quãng đường còn lại, người tự mình đi đi.*"

Vương Tông Cảnh im lặng không nói gì. Hắn đứng yên tại chỗ một lúc lâu, rồi xoay người, một thân một mình hướng con đường u ám kia đi tới.

Bỗng nhiên âm thanh âm ỉ huyền nào từ sau lưng hần truyền đến, xem chừng Thủy Kỳ Lân có chút bức bối về sự quấy rầy của những tục nhân này. Nó khịt mũi hai cái, lắc lư cái đầu lớn, quay gót trở về Bích Thủy hần đàm. Một tiếng rống trầm thấp vang vọng, cả thân hình khổng lồ chuyển động, bọt nước văng lên tung tóe, nó đã xuống tận đến đáy hồ.

Một năm nay, nhân số tham dự Thanh Vân Thí tăng lên không ít, danh vọng trong thiên hạ cũng lớn hơn rất nhiều. Nhưng so với những năm yên ổn trước đây, trong Thanh Vân biệt viện năm nay lại như luôn có phiền toái. Nhất là đối với những người đến viện hai mươi ba đường Ất, cảm giác này lại càng rõ ràng. Cứ như những con sóng không ngừng vỗ vào bờ, quét vào trong đất liền, con thủy triều này đột ngột tăng mạnh, sóng dữ lấn bờ, để rồi khi sóng cả chậm rãi rút ra xa, mọi người lại phát hiện trong nội viện thiếu đi một người.

Cái tên Bàn tử kia, vốn đã ít người nhắc đến, nhưng vô tình lại trở thành điều kiêng kỵ. Có lẽ thêm một đoạn thời gian nữa, những ký ức về người này sẽ bị mọi người lãng quên cho chìm vào quên lãng. Cuối cùng thì hần cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết nào trên thế gian.

Hần từ đâu đến, hần về nơi nào, hần vì ai mà khổ cực, sau khuôn mặt lúc nào cũng tươi cười hiền lành, ai hiểu trong lòng hần suy nghĩ gì?

Tất cả những điều này, cuối cùng cũng tan thành mây khói. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Đó là một ngày trời trong nắng ấm.

Vào hạ tuần tháng chín, tại Thanh Vân sơn, mùa hạ nóng nhất trong năm đã đi qua, khí trời trong xanh dễ chịu. Buổi sáng một ngày, tiết trời tươi tốt, trong viện hai mươi ba đường Ất có chút nhiệt náo ít thấy. Tất cả mọi người đều ra sân đi dạo, so với những ngày không khí nặng trĩu trước đó, tâm tình mọi người thoát nhìn đều tốt hơn rất nhiều.

Chỉ là khi đứng trong sân, hoặc khi thấp giọng nói chuyện phớt, hoặc khi không còn gì để nói, thỉnh thoảng lại có người quay đầu nhìn gian phòng trống vốn đã lâu không có người ở kia. Tại đây, giữa khung cảnh yên tĩnh trong sân, đâu đó lại thêm một phân tịch liêu.

Vương Tông Cảnh vươn vai cất chân, giần gân giãn cốt, đi dọc theo hành lang quanh sân. Những ngày này, hần trở nên trầm mặc ít nói. Ngay cả với Tiểu Đình vốn ngày thường cùng hần giao hảo khá tốt, mấy ngày nay cũng ít nói chuyện với nhau. Bất tri bất giác, hần đi ngang Thổ Tự phòng. Cửa sổ Thổ Tự phòng rộng mở, ở bên trong trống không vắng vẻ, bàn ghế lộn xộn. Ngày đó, Thanh Vân môn đệ tử có tới đây điều tra và cũng gấp gáp rời đi. Từ ngoài cửa sổ nhìn vào, còn có thể thấy một mảnh giấy trắng phấp phới trên góc tường, đây đó bụi bám, không khí trầm mặc nặng nề vương khắp phòng.

Vương Tông Cảnh chăm chú nhìn tờ giấy kia một lúc lâu, rồi xoay người bước đi, cũng chẳng biểu lộ tâm tình gì. Hần thẳng bước đến đình viện trên mảnh đất đầy cỏ xanh. Cách đó không xa, Tô Văn Thanh và Cửu Điều Tử đang đứng dưới gốc cây liễu. Cửu Điều Tử dường như vừa nói với Tô Văn Thanh điều gì đó. Tô Văn Thanh khẽ gật đầu, khóe miệng nhoen nên nét cười vui vẻ. Nhưng chẳng hiểu vì sao, trong thần tình nho nhã lễ độ mơ hồ có một tia xa cách.

Ngay lúc này, khi thấy Vương Tông Cảnh đi đến, Tô Văn Thanh khuôn mặt sáng rỡ, ngoác hần, cười nói: "*Vương công tử, lại đây nói chuyện đi.*"

Ở sau lưng nàng, Cửu Điều Tử đang nói nửa chừng, chợt nhú mày, cũng quay qua nhìn Vương Tông Cảnh, chuyện đang nói cũng ngừng lại, sắc mặt có chút không vui nhưng chỉ thoáng qua. Vương Tông Cảnh không nhận ra điều đó, hần đi tới, nhìn hai người nói: "*Hai người đang nói chuyện gì vậy?*"

Tô Văn Thanh mỉm cười: "*Cũng chẳng phải chuyện gì lớn. Chẳng là, hôm qua ta có nói chuyện với một vị ca ca của ta, lại được nghe từ một vị sư huynh khác, nghe nói rằng, hôm nay trong Thanh Vân môn sẽ sắp xếp một người đến ở trong nội viện này.*"

"*Hả?*" Vương Tông Cảnh, mấy ngày nay, tâm tình không tốt, hứng thú chẳng cao nhưng vừa nghe xong tin này, hần không khỏi kinh ngạc, biến sắc. Nhưng rồi, như nghĩ nhanh đến điều gì, với chút kỳ quái, hần nói: "*Đến ở trong Thanh Vân biệt viện, vậy chẳng phải là cùng một loại với đám đệ tử chúng ta sao, cùng tham gia Thanh Vân Thí? Thế nhưng tất cả mọi người đều đã sớm được sắp xếp chỗ ở, tại sao lại còn có người vào ở?*"

Tô Văn Thanh lắc đầu, nói: "*Cái này ta thật không biết. Ta cũng đã hỏi qua ca ca ta vấn đề này, nhưng vị sư huynh kia nói vấn đề này cũng không rõ ràng lắm.*" Nàng nghĩ ngợi một chút, rồi hơi chán chừ, nói: "*Chẳng lẽ, cho đến lúc này mà lại còn thu nhận thêm người mới hay sao?*"

Vương Tông Cảnh nhướng mày, hần còn chưa kịp nói thì Cửu Điều Tử ở bên cạnh đã lạnh lùng chen ngang: "*Ta nghĩ chắc sẽ không phải đâu. Dù sao cũng đã quá hai tháng. Nếu thời điểm này mà còn nhận thêm người, thì quả thật không công bằng đối với hơn chín trăm người đang trong biệt viện.*"

Vương Tông Cảnh còn đang chưa biết nói gì thì Tô Văn Thanh đã cười khê nói: "*Thế nhưng... nếu quả đúng là người mới mà nói, thì đem so với Cửu công tử người lại tu luyện kém hơn người hai tháng thời gian. Theo đó, người bị thua thiệt chính là người mới đó a.*"

Cửu Điều Tử sắc mặt đỏ bừng, nhưng cũng không phát tác gì, chỉ là im lặng nhìn Tô Văn Thanh rồi lắc đầu, bộ dáng muốn nói lại thôi. Còn Tô Văn Thanh thì cười cười, cứ như lời nói vừa rồi chỉ là lời nói vô tình. Nàng xoay qua nói chuyện với Vương Tông Cảnh vài câu. Cửu Điều Tử nhìn nàng đứng dưới tán cây, dung mạo mỹ lệ, mà thần sắc trên mặt từ từ hòa hoãn lại.

Sau đó, ở phòng chữ Mộc truyền tới một hồi những bước chân, ba người đưa mắt nhìn lại, thấy Tiểu Đình đi ra, tinh thần vui vẻ, mặt mũi tươi cười, Đại Hoàng, Tiểu Hôi đi theo sau nhìn cũng có vài phần hưng phấn.

Vương Tông Cảnh cười hỏi: "*Tiểu Đình, hôm nay lại về nhà đấy à?*"

Tiểu Đình ha ha cười, gật đầu nói: "*Đúng vậy Vương đại ca, Tô tỷ tỷ, Cửu đại ca, đệ đi đây, mai đệ sẽ quay về.*"

Vương Tông Cảnh mỉm cười vuốt vuốt cằm nhìn Tiểu Đình dắt theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi đi ra phía cổng lớn, sau đó quay sang nói với hai người kia: *"Các người cứ nói chuyện đi, ta cũng về phòng đây."*

Tô Văn Thanh nhìn hần đây quan tâm, nói: *"Vương công tử, nhiều ngày nay khí sắc huynh không được tốt lắm, có chuyện gì sao?"*

Vương Tông Cảnh run rẩy một chút, sau đó lắc đầu, hướng Tô Văn Thanh đáp: *"Không sao, ta khỏe mà."* Sau đó hần gật đầu chào Cửu Điều Tứ rồi đi về phòng. Tô Văn Thanh nhìn hần đi khuất, trầm mặc một chút rồi cũng xoay người, thản nhiên cười với Cửu Điều Tứ, nói: *"Ta cũng về đọc sách đây, gặp lại sau nhé!"*

Cửu Điều Tứ gật đầu chào lại, nhìn theo thân ảnh yếu điệu kia cho tới khi nàng đi khuất hần mới thôi. Lúc này trong sân viện rộng lớn chỉ còn lại có mình hần.

Tiểu Đình đi thẳng ra cổng lớn của Thanh Vân biệt viện, đám đệ tử Thanh Vân môn vốn quá quen thuộc với nó nên vui vẻ chào mấy câu. Hôm nay lại là phiên trực của Liễu Vân, thấy nó đáng yêu còn chạy lại sờ sờ lên đầu của nó mấy cái, sau đó thậm chí còn bẹo hai má của nó hai cái, trêu ghẹo mấy câu sau đó mới cho nó ra khỏi biệt viện.

Tiểu Đình đi dọc theo con đường nhỏ trở về nhà, vừa nhỏ giọng than thở sờ lên má mình, xem ra vô cùng khó chịu, phẫn nộ nói: *"Đáng ghét, cả ngày lúc nào cũng chỉ bắt nạt ta, chờ sau này ta lớn nhất định sẽ phải cho người biết tay."*

Lầm bầm lầu bầu một hồi, tới một phiên rừng rậm, đột nhiên Tiểu Đình thấy một bóng người vọt qua, tốc độ cực kỳ mau lẹ, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt nó làm cho nó chấn động toàn thân, không kịp có phản ứng nào đã thấy mình bị nhấc bổng lên, sau đó là một trận cười sang sảng.

"Tiểu tử thôi, cuối cùng ta cũng bắt được rồi!"

"Ai nha nha!" Tiểu Đình hét lên một tiếng, nhìn lại thì thấy người đó chính là Tăng Thụ Thụ, vẻ mặt vô cùng đắc ý, sau khi tung nó lên thì hai tay lại đưa ra đón lấy nó. Tiểu Đình khàn khách cười, Tăng Thụ Thụ ngẩng đầu nói tiếp: *"Ta đang có việc đi tới Đại Trúc Phong, chợt nhớ ra hôm nay là ngày người trở về nên mới tới đây đưa người đi cùng."*

Tiểu Đình giãy giụa hai cái, sau khi đứng xuống đất, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ, nhìn Tăng Thụ Thụ hỏi: *"Có đúng không đấy?"*

Tăng Thụ Thụ trừng mắt, nói: *"Tiểu tử thôi, ta lại phải đi lừa oắt con nhà người sao?"*

Tiểu Đình nghiêng nghiêng cái đầu tròn tròn của mình đáp: *"Thức thức muốn đi gặp cha cháu, nhưng sợ mẹ cháu mắng nên mới chạy tới đây tìm cháu chứ gì?"*

Tăng Thụ Thụ giật dử, xì một tiếng đầy khinh miệt với nó: *"Nói bậy!"*

Tiểu Đình "Ồ" một tiếng, quay đầu đi, nhún vai nói: *"Cháu còn tưởng thức thức vẫn sợ mẹ cháu lắm chứ?"*

Tăng Thụ Thụ cười nhạt đáp: *"Buồn cười, gì thì gì ta và mẹ người cũng là trưởng lão ngang hàng nhau..."* Hần quay đầu lại nhìn thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi ở phía sau thì trên mặt lộ ra vẻ nham hiểm, "hắc hắc" cười, cúi xuống chìa tay ra nói với Tiểu Hôi: *"Tiểu Hôi, xin chào."*

Tiểu Hôi ngẩng đầu liếc hần một cái: *"Xèo xèo xèo xèo xèo xèo..."*

Bên cạnh nó, Đại Hoàng cũng ngẩng đầu nhìn, ánh mắt vô cùng không có thiện chí. Tăng Thụ Thụ không chú ý gì tới Đại Hoàng, vẫn hướng Tiểu Hôi tươi cười nói: *"Tiểu Hôi, người sống ở biệt viện nếu buồn chán thì ta mang người đi... Ai nha!"* Nói đến đây, Tăng Thụ Thụ bỗng nhảy dựng lên, quay đầu mắng: *"Con chó chết tiệt, tại sao lại dám cắn ta?"*

Đại Hoàng miệng mở to, không hiểu vì sao lại hung hăng tiến lên cắn vào chân Tăng Thụ Thụ một cái, Tăng Thụ Thụ tuy đạo hạnh thâm hậu, cái đóp này chẳng động tới được gân cốt hần, nhưng đau thì vẫn cứ đau nên sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tiểu Hôi mở miệng rộng cười ha ha, sau đó chạy tới vỗ vỗ lên đầu Đại Hoàng, Đại Hoàng nhanh chóng nhả miệng ra, nhưng mắt vẫn mở trừng trừng nhìn về phía Tăng Thụ Thụ, sau đó nhanh chóng cõng Tiểu Hôi chạy theo Tiểu Đình.

Tăng Thụ Thụ đứng tại chỗ hừ một tiếng, nhìn theo Đại Hoàng một cách xem thường, phẫn nộ nói: *"Con chó chết tiệt, người chỉ biết ý vào chủ nhân lợi hại, lại dám cắn ta, sớm hay muộn ta cũng sẽ cho người biết mùi lợi hại!"*

Nói xong hần lại đi về phía trước, con đường nhỏ đi xuyên qua rừng rậm, những cây đại thụ lớn che trời làm thành một cái vòm lớn bên trên, thỉnh thoảng mới có một vài tia nắng lọt xuống con đường ấy. Xung quanh cũng dần an tĩnh trở lại, Tiểu Đình vẫn nhảy chân sáo hoạt bát đi về phía trước, Tăng Thụ Thụ cũng đi theo sau, thỉnh thoảng hỏi thăm chuyện tu luyện ở Thanh Vân biệt viện. Tiểu Đình thỉnh thoảng mới trả lời hần vài câu, đôi khi lại nghe thấy tiếng cười của Tăng Thụ Thụ vang lên.

Nhưng ngay lúc này, Tăng Thụ Thụ đang muốn tiếp tục hỏi Tiểu Đình thì đột nhiên mảy cau lại, thân hình đứng im tại chỗ, ánh mắt nhìn về phía trung tâm rừng rậm, gương mặt trở nên lạnh lùng, sau đó nhanh chóng xoay người nhìn xung quanh.

Tiểu Đình, Đại Hoàng và Tiểu Hôi dường như cũng cảm nhận được sự không bình thường, ngạc nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Tăng Thụ Thụ.

Nó thấy vẻ mặt của Tăng Thụ Thụ vô cùng cổ quái, giống như vừa phát hiện ra cái gì, mang theo vài phần cẩn thận ngưng thần suy tư, ánh mắt nhìn

chăm chăm về phía phiến rừng rậm kia như đang tìm kiếm gì đó.

Mà ở tại một chỗ trong sâu thẳm của khu rừng, nơi ánh sáng mặt trời không thể chiếu tới, vô cùng u ám tối tăm, có một bóng đen lặng lẽ trốn sau một gốc cây đại thụ, lặng lẽ như một bóng ma. Một lát sau, bóng đen chậm rãi đi sâu vào trong khu rừng u ám và biến mất.

Trên con đường nhỏ, Tăng Thụ Thụ trên mặt xẹt qua một ánh nhìn kỳ quái, nhưng sau đó chậm rãi thả lỏng người, ánh mắt ngưng trọng cũng dần mất đi nhưng vẫn không rời mắt khỏi rừng cây. Lúc này, Tiểu Đinh đi tới ngạc nhiên hỏi: "*Tăng thúc thúc, có chuyện gì vậy?*"

Tăng Thụ Thụ chân chừ một chút rồi sau đó cười cười đáp: "*Không có gì, là thúc thúc nhìn lầm thôi. Đi nào.*"

Sau đó nắm lấy cánh tay Tiểu Đinh rồi ngồi xổm xuống trước mặt nó, từ trong lồng ngực lấy ra một phong thư, mỉm cười nói: "*Tiểu Đinh, thúc thúc lại bận mất rồi, không thể đưa con về nhà được. Phong thư này con trở về và đưa cho cha con nhé, được không?*" Sau đó hất lại sờ sờ lên đầu thẳng nhóc nói tiếp: "*Nhưng đừng có đánh mất lá thư đó.*"

Tiểu Đinh ha ha cười, cầm lấy lá thư cho vào cái túi vải đeo trên lưng rồi vẫy vẫy bàn tay mập mạp nói: "*Cháu hiểu rồi.*" Sau đó nó dẫn theo Tiểu Hôi và Đại Hoàng đi tiếp và biến mất sau một khối đá lớn trên con đường lên núi.

Tăng Thụ Thụ đưa mắt nhìn bọn nó rồi đi, cứ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích. Sau khi thân ảnh của Tiểu Đinh biến mất sau tàng cây um tùm, vẻ tươi cười trên mặt hân cũng biến mất, thay vào đó, hân xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía rừng cây rậm rạp sau lưng.

Một lát sau, thân hình hân khẽ động, một đạo kiếm quang màu vàng lóe lên, thân ảnh của hân cũng biến mất trong rừng sâu, hướng về nơi bóng ma hắc ám kia biến mất, bay qua những ngọn cây cao chỉ để lại những thanh âm lạnh lùng còn vang vọng mãi trong khu rừng u tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Cổ nhân

Thanh Vân sơn, Thông Thiên phong.

Thông Thiên Phong nguy nga, hùng vĩ cao ngất trời, như ngưng tụ tinh hoa của toàn bộ Thanh Vân sơn, ở bất kì thời điểm nào cũng đều cũng đều hiển lộ phong quang hấp dẫn ánh mắt của mọi người. Nhưng ở mặt sau rừng núi trải rộng xanh tươi, cũng có nơi u tĩnh ít có dấu chân người lui tới, trải qua năm tháng gió mưa chờ đợi trong im lặng tại phiến thổ địa này.

Tổ sư từ đường, là một nơi như vậy.

Giấu mình trong rừng cây rậm rạp, một đường đi tới, thường chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một góc, càng tiếp cận tổ sư đường, liền có thể cảm giác chung quanh không khí càng tịch tịch, tựa hồ ngay cả chim chóc trong rừng tiếng kêu cũng hạ xuống rất nhiều, như là sợ quấy nhiễu đến anh linh tổ sư qua lại nơi từ đường này.

Trừ bỏ đại tể điện nghi thức trong môn, bình thường Thanh Vân môn đệ tử đều sẽ rất ít đến nơi đây. Trên con đường mòn có không ít lá rụng xuống, một bước đạp lên trên sẽ phát ra âm thanh trầm thấp. Một nam tử thân mặc đạo bào xanh thẫm, sắc mặt trầm tĩnh ở trong rừng chậm rãi đi qua, gió nhẹ từ xa xa thổi tới, càng gần miếu thờ thì vẻ mặt cũng không thấy vẻ kiên quyết thường ngày cũng không thấy được vẻ thần nhiên ưu hoài.

Tiêu Dật Tài đi tới bên ngoài đại điện tổ sư đường, tảng đá bằng phẳng, trống trải hai bên cũng không có bóng người, gió thổi làm lá rụng sàn sạt, mơ hồ có vài phần tịch liêu. Bên trong đại điện đèn còn sáng, hương khói khói vẫn như cũ phiêu đảng, chỉ là vẫn vắng bóng người, nhiều năm trước, ở đây cũng từng có người ở đây trầm lặng chờ đợi, trong năm tháng cô tịch, im lặng vượt qua đời người của chính mình.

Nơi này một mảnh đèn thờ điện vũ, còn có một khoảng hương khói lượn lờ, bên trong còn có một hàng linh vị trầm mặc. Có phải chăng, đã từng chứng kiến qua hết thấy quá khứ?

Thậm chí là tảng đá dưới chân, địa phương xa hơn một chút có thể nhìn đến cũng bị lá rụng che đầy trắng trẻo, nhiều năm trước kia, nơi này cũng từng có thời khắc phong vân biến sắc, cũng có thiên hạ anh kiệt tỏa sáng muôn màu. Chỉ là hết thấy đều đã trôi qua, cho tới bây giờ chung quy cũng chỉ còn lại có một mảnh tịch liêu.

Tiêu Dật Tài ngửa đầu ngóng nhìn lên nhìn bảng hiệu "*Tổ sư từ đường*" bốn chữ to tức trực tràn đầy uy nghiêm, khoe miệng khẽ nhúc nhích, đồng tử giống như cũng co rút lại một chút. Sau đó hít sâu một hơi chậm rãi bước vào trong đại điện từ đường.

So với ánh sáng bên ngoài, bên trong tổ sư đường hôn ám hơn rất nhiều, cùng trước kia giống nhau, trên chính điện sau lưng hương án là rất nhiều linh bài, mặt trên viết một đám tên, đều trong quá khứ một thời lừng lẫy nhất, nay im lặng trầm miên như thế, được từng nhóm Thanh Vân hậu đại tể đường

Trên mặt Tiêu Dật Tài sắc mặt nghiêm nghị, đối mặt với linh vị như núi nhỏ tràn đầy uy nghiêm của tổ sư anh linh, cung kính quỳ xuống lạy, dâng hương cung phụng. Hương khói lượn lờ, khói nhẹ phiêu tán, chữ viết trên linh vị tại đây trong phiến sương khói càng thêm mờ lung, ở trong bóng ma, trầm mặc nhìn bóng người phía dưới.

Bên cạnh, màn che bỗng động dậy, Tiêu Dật thân hình hơi đình trệ rồi lập tức tiếp tục quỳ lạy, hành lễ xong mới đứng dậy, quay đầu nhìn lại, chính là ở lối đi Thông Thiên điện, dưới một cây đại trụ, Lâm Kinh Vũ trầm mặc đứng đó nhìn hẩn mặt không chút thay đổi.

Tiêu Dật Tài điều chỉnh một chút, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười, đối với Lâm Kinh Vũ huy động cánh tay. Lâm Kinh Vũ từ từ đi tới, hướng phía tổ sư đường linh vị nhìn thoáng qua, theo sau nói: "*Tiêu sư huynh, sao người lại tới đây?*"

Tiêu Dật Tài cười nhẹ nói: "*Hôm nay trong lòng có chút không yên, không biết tại sao lại nghĩ tới ân sư ngày xưa, liền tới chỗ này nhìn xem sao*" theo sau hẩn nhìn thoáng qua Lâm Kinh Vũ, mỉm cười, "*Người thế nào?*"

Lâm Kinh Vũ trầm mặc một lát, lẳng lặng nói: "Ta cũng thường nhớ lại chuyện cũ. Huống ch ta cũng ở trong này nhiều năm, một thời gian không có tới, vẫn cảm thấy có chút hoài niệm."

Tiêu Dật Tài dừng tại hẩn, nhìn trong chốc lát, rồi vươn tay tới trên vai hẩn vỗ nhẹ , sau đó nhẹ giọng nói, "Chúng ta đi thăm bọn họ."

Lâm Kinh Vũ gật đầu nói: "Sư huynh thỉnh đi theo ta."

Nói xong, hẩn xoay người lại, trên lưng mang Trảm Long thần kiếm phong duệ, tại phiến đại điện hôn ám này có vẻ đặc biệt bắt mắt. Tiêu Dật Tài theo sau lưng hẩn chậm rãi đi, hai người cứ như vậy ở giữa đại điện một đường đi tới, tiếng bước chân thông thả mà trầm thấp, quanh quẩn ở trước đại điện. Ngoài điện ánh sáng xuyên thấu qua khe hở của cửa sổ, chiếu qua từng bước chân. Trong không gian ánh sáng lần lượt thay đổi, không ngừng đi tới, giống như là đi qua thẳng trăm của thời gian, có một loại đau buồn khó nói lên lời. Chuyện cũ cứ lần lượt hiện lên trong lòng, như một màn ảnh xẹt qua trước mắt.

Qua thông đạo, đi qua bức màn che chắn màu vàng che những đại trụ, đến được thiên điện được ngăn cách với bên ngoài. Trong góc điện dành có một ít ánh hương nhỏ, một ít đồ nấu ăn bằng đồng, mà ở bàn thờ phía sau, cũng là linh bài , linh vị so với bên ngoài đại điện muốn ít hơn nhiều, chỉ có hai cái linh bài. Khói nhẹ khẽ bay, lẳng yên không một tiếng động phiêu đảng trước bài vị.

Tiêu Dật về mặt sớm đã trở nên vô cùng nghiêm nghị, Lâm Kinh Vũ cũng là một vẻ mặt trịnh trọng, hai người đi đến trước hương án, liếc mắt chỉ thấy hai cái bài vị phân biệt viết từng cái tên:

Đạo Huyền.

Vạn Kiếm Nhất.

Tiêu Dật Tài mới từng bước bước về phía trước, ánh mắt dừng ở linh vị phía trên, trong một khoảnh khắc, trong mắt hẩn xẹt qua một tia kích động, cho dù lấy định lực tu hành bấy lâu của hẩn cũng thiếu chút nữa không chịu được kích động, vì thế mà Lâm Kinh Vũ ở bên cảm thấy kinh ngạc nhìn hẩn một cái.

Nhưng Tiêu Dật Tài vẫn mau chóng chế được chính mình, đạo bào dạt ra, ở phía trước linh bài quỳ xuống, trầm mặc một lúc, rồi thấp giọng nói:

"Sư phụ, đệ tử Dật Tài, hôm nay đến thăm ngài".

Sau đó hẩn chậm rãi cúi đầu, hướng hương án đứng bài vị quỳ lạy thật mạnh làm đầu của hẩn khi đụng đến mặt đất, phát ra một tiếng trầm đục, hình như khi ở trước đại điện cũng không có như vậy.

Bước ra khỏi tổ sư đường hôn ám, ngoài điện ánh sáng chiếu rọi, trước mắt lại là một màu xanh ngắt, trong lúc nhất thời thật là làm cho tâm thần người ta rung lên.

Lâm Kinh Vũ nhìn thoáng qua Tiêu Dật Tài bên cạnh dường như có chút suy nghĩ nói: "Sư huynh, có một câu không biết ta có nên hỏi không?"

Tiêu Dật Tài quay đầu lại, khẽ gật đầu, nói: "Lâm sư đệ người nói đi, nơi đây cũng không có người ngoài, người cứ nói thẳng."

Lâm Kinh Vũ trầm ngâm một lát nói: "Huyền sư bá đi về cõi tiên, lấy công tích lớn của lão nhân gia, dù là bốn môn lịch đại tổ sư bên trong, cũng là người nổi bật, nhưng vì sao sư huynh không đem linh vị sư bá chuyển qua phía trước đại điện, cùng bốn môn lịch đại tổ sư hưởng chung hương khói?"

Tiêu Dật Tài sắc mặt hơi đổi, ánh mắt dừng trên mặt Lâm Kinh Vũ chăm chú một lát, nhưng chỉ thấy Lâm Kinh Vũ sắc mặt thân nhiên, tựa hồ cũng là vô ý. Tiêu Dật Tài trầm mặc một lát mới nói: "Đó là bởi vì ta biết, sư phụ ra đi trong lúc người còn có tâm nguyện chưa hoàn thành"

Lâm Kinh Vũ ngăn ra hỏi: "Tâm nguyện gì vậy?"

Tiêu Dật Tài đáp: "Ngày xưa khi sư phụ còn sống đã từng mang ta đến đây, trước mặt lịch đại tổ sư linh vị thề muốn tiêu diệt ma giáo, cho dù ngày khác thân tử đạo tiêu, cũng muốn ta kế thừa ý chí, vì thiên hạ thương sinh hoàn thành ý nguyện."

Lâm Kinh Vũ trong một khoảng thời gian ngắn không biết nói gì cho phải. Tiêu Dật Tài cười nhẹ, yên lặng xoay người, giống như là trong nháy mắt xúc động, trên vẻ mặt biến ảo liên hồi, hướng về tòa đại điện kia chăm chú ngắm nhìn, hai bàn tay dưới đạo bào chậm rãi nắm chặt.

"Dật Tà ta hơn mười năm sống tầm thường vô vị, tâm nguyện chưa thành, đến nay chỉ ở tại Thanh Vân môn giấy giả qua ngày.." *Hắn nhẹ giọng lầm bầm, về phía sau nhỏ dần một chút cũng không nghe được.*

Cứ thế đứng thẳng hồi lâu, Tiêu Dật Tà mới hít sâu một hơi, xoay người lại. Trong miệng cười nói "Chúng ta đi thôi."

Lâm Kinh Vũ gật đầu, liền cùng hắn hướng ra ngoài đường mòn đi đến. Đi được hai bước, hắn nói: "Lâm sư đệ, trước đó vài ngày người lên Đại Trúc Phong, hình như cùng Trương sư đệ gặp mặt nói chuyện sưa của Vạn sư thúc, cho nên hôm nay mới tới nơi này nhìn xem?"

Tiêu Dật Tà nhắc đến chuyện đó khiến cho Lâm Kinh Vũ trên mặt thoáng hiện một tia phức tạp, khẽ gật đầu.

Tiêu Dật Tà nhìn về mặt hắn, than nhẹ một tiếng, liền nhìn những cỏ thụ cao ngất xung quanh nói: "Kỳ thật có đôi khi ta tưởng, năm đó sư phụ cùng Vạn sư thúc hai người đều là thiên hạ vô song tuyệt thế nhân vật, nếu như bọn họ không có phát sinh sự tình kia, sống vai dặt tay nhau, Thanh Vân môn chúng ta sẽ là một quang cảnh như thế nào?"

Lâm Kinh Vũ tư tưởng bị kiềm hãm, trên mặt không khỏi cũng lộ ra thần sắc bần thần nhìn về phía đó.

Chỗ đó, thời gian trước từng đứng lặng lẽ hai cái thân ảnh, năm tháng cứ trôi qua, mọi chuyện che dấu mãi không tỏ tường, đến nay vẫn làm đời sau đệ tử nhớ lại kính ngưỡng, nhìn nay nhớ xưa buồn bã thờ dài.

Tiêu Dật Tà mới trầm mặc một lát, lắc lắc đầu, giống như mang theo vài phần chua xót, quay đầu về phía Lâm Kinh Vũ nói: "Lâm sư đệ, ta có một chuyện muốn hỏi người."

Lâm Kinh Vũ nói: "Sư huynh mời nói."

Tiêu Dật Tà : Nhìn ánh mắt của hắn chậm rãi nói: "Người cảm thấy Trương sư đệ thế nào? Đối với Thanh vân ra sao?"

Lâm Kinh Vũ thân hình chấn động, ngừng mạnh đầu, mang theo vài phần kinh ngạc hướng Tiêu Dật Tà nhìn lại. Trong rừng, ánh sáng dừng ở khuôn mặt anh tuấn mà thành thực của Tiêu Dật Tà giống nhau tỏa ra quang huy.

Trên Đại Trúc Phong

Ánh mặt trời chiếu rọi trên đỉnh núi yên tĩnh này, cùng Thanh Vân sơn sáu ngọn núi khác so sánh, không biết từ khi nào, trên Đại Trúc Phong không khí có chút hương vị cổ quái không giống bình thường, mang theo vẻ lười biếng an tường, lại có vài phần đặc biệt thanh tĩnh.

Nhưng hôm nay, nơi thanh tĩnh này hiển nhiên không như ngày thường, bởi vì trên Đại Trúc Phong lại phát ra tiếng động rầm rĩ.

"Gâu gâu gâu ...."

"Xèo xèo xèo chi.."

"A a a.... ai nha, đáng ghét!"

Tiểu Đình mặt xám mảy tro bò từ dưới đất lên, ngừng đầu nhìn lại, chỉ thấy Đại Hoàng công Tiểu Hôi nhanh như chớp chạy ra khỏi Thủ Tĩnh đường, đứng ở bên cạnh cửa nhếch miệng. Tiểu Hôi cười ha ha, hoa chân múa tay vui sướng, như là cười nhạo chính mình.

Tiểu Đình nhất thời then quá hóa giận đứng lên, đang muốn một lần nữa phát lực truy đuổi, liền cảm thấy sau gáy bị người sờ vuốt một chút, nhìn lại nhất thời nở ra bộ mặt tươi cười kêu lên: "Cha"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười, cúi đầu xuống dưới vỗ cát bụi dính trên người Tiểu Đình, cười nói: "Com chín rồi, con nhanh đi gọi chư vị sư bá lại đây ăn com."

"Ai" Tiểu Đình gật đầu một cái, xem ra đối với việc này cũng có chút thành thực, cười hi hi xoay người bỏ chạy, bên kia Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng chạy theo, Tiểu Đình một hơi chạy đến một loạt gian nhà xưa cũ của đệ tử Đại Trúc Phong, một lúc sau, toàn bộ đỉnh núi đều vang lên tiếng gào thanh thúy của tiểu Đình:

"Đại Nhân sư bá, Đại Ngã sư bá, Đại Lễ sư bá, Đại tín sư bá, còn có ai ai sư bá... Ăn com"

"Ok."

"Ok."

"Ok."

Một loạt thanh âm đáp lại, bỗng nhiên một thân ảnh nhảy ra ôm lấy Tiểu Đình cười mắng: "Xú tiểu tử, người kêu ai ai sư bá là chỉ người nào, là Đồ Tất Thụ ta sao?"

Tiểu Đình cười ha ha, một phen ôm cổ người này, cười nói: "Lục sư bá, người dám đánh cược cùng con không?"

Đỗ Tất Thư nhất thời cả kinh, lại không nên được hỏi: "Đánh cuộc gì?"

Tiểu Đình phì cười một tiếng nói: "Lục sư bá, con lần này tuyệt đối không chiếm tiện nghi của người, hay như vậy, chúng ra dùng pháp bảo của người đổ trên mặt đất, ai đổ được đại thì pháp bảo thuộc về người đó."

Đỗ Tất Thư nhìn một cái xem thường nói: "Ta thua pháp bảo cho người, người thua cho ta cái gì?"

Tiểu Đình nghiêm mặt nói: "Người yên tâm, nếu con thua thì sẽ đến chỗ cha chôn một kiện bảo bồi cho người, tuyệt đối là thứ tốt, nhưng người không được chơi xấu, lúc đổ dùng đạo pháp!"

Đỗ Tất Thư hai mắt tỏa sáng, nhất thời trong lòng ngứa ngáy, bộ dáng nôn nóng, một lát sau trừng mắt nói: "Xú tiểu tử, ta cũng không phải là vì bảo bồi, đây là muốn giáo huấn người một chút!Đến!"

.....

"Ha ha ha ha ha... .. "

"Không thể nào..."

Tiểu Đình nhanh như chớp nhảy lên chạy ra ngoài, chỉ thấy nó tươi cười đầy mặt, hai tay ôm một cái pháp bảo là quân xúc xúc màu trắng, miệng nở nụ cười hồn nhiên, mặc kệ Đỗ Tất Thư ủ rũ phía sau, một đường hô to gọi nhỏ:

"Cha, cha người mau tới đây xem a, lục sư bá hẳn lại đem pháp bảo xúc xúc thua cho ta..."

Phía sau Đỗ Tất Thư xuất hiện vài bóng người, đứng là lấy Hạo Đại Nghĩa cầm đầu Đại Trúc Phong, còn có Tổng Đại Nhân cũng từ trong Thủ Tinh đường ra tới. Trong nháy mắt tất cả mọi người đều nghe được tiếng kêu của Tiểu Đình, mỗi người đều không nhịn được bật cười nói: "Lão lục, người đây là lần thứ mấy thất bại bởi Tiểu Đình rồi?"

Tổng Đại Nhân nghĩ một lúc cười nói: "Ít nhất cũng phải bảy lần, lão Lục, người sao lại quá vô dụng, Tiểu Đình năm nay mới bốn tuổi a."

Đỗ Tất Thư phẫn nộ nói: "Tiểu quỷ thôi này, còn nhỏ tuổi liền tinh thông rồi, so với cha hẳn trước đây như thế nào lại thông minh hơn nhiều như vậy a."

"Ha ha ha ha..." Mọi người lại là một trận cười vang.

Trong phòng bếp, Trương Tiểu Phàm chậm rãi gấp lại một bức thư, bỏ lại vào trong bao đã xé mở, trầm mặc một lát, vừa vặn Tiểu Đình tươi cười chạy vào. Trương Tiểu Phàm mỉm cười xoay người, trên tay bức thư đã không còn thấy đâu, chính là nhìn thoáng qua Tiểu Đình đang đắc ý vịn phần ôm pháp bảo xúc xúc, nhất thời cũng bật cười lắc đầu nói:

"Tiểu Đình, con lại phá phách rồi, mau trả lại cho Lục sư bá."

Tiểu Đình cười hì hì ôm xúc xúc, đặt mông ngồi ở trên cái bàn trong phòng bếp, sau đó đắc ý dào dạt, đem thứ kia ôm thật chặt, một chút bộ dáng thả lỏng cũng không có.

"Chi chi chi..." Vài tiếng kêu to, là con khi Tiểu Hôi nhảy lên bàn ăn nhếch miệng cười, gãi gãi đầu, chạy đến bên Tiểu Đình ngồi xuống, thò tay sờ sờ quân xúc xúc màu trắng, xem ra cũng có vài phần tò mò.

Hôm sau, trong Thanh Vân biệt viện.

Vương Tông Cảnh sắc mặt so với hôm qua có chút tốt hơn, theo thời gian trôi đi, tâm tình của hắn cũng chậm rãi phục hồi. Sáng sớm tu luyện Thanh Phong quyết một lúc, cảm thấy đạo hạnh lại có chút tịnh tiến, trong lòng hơi an ủi, sau khi tu luyện xong trong người vẫn cảm thấy có chút mệt mỏi, liền mở cửa ra ngoài, hít thở không khí.

Trong viện cũng không có một bóng người, bên ngoài cũng không có thân ảnh của ai, Tiểu Đình hôm qua hồi sơn rồi, nhưng dựa theo lệ thường, buổi sáng hôm nay nó cũng sẽ xuống núi trở về. Bên ngoài phòng chữ Kim vẫn như ngày thường giống nhau, cửa sổ đóng chặt, sau khi Ba Hùng chết, Cửu Diệu Tử tính tình càng thêm quái gở. Còn Tô Văn Thanh ở phòng chữ Thủy thì mấy ngày nay lại nói chuyện với hắn rất nhiều.

Gió lay cành cây, thời tiết mát mẻ làm cho ý nghĩ của Vương Tông Cảnh thanh tỉnh hơn rất nhiều, hắn kéo cái biểu tượng trên thất lưng, ở trong viện hoạt động thân thể. Đúng lúc này, cửa sổ phòng chữ thủy "chi nha" một tiếng rồi mở ra, Tô Văn Thanh xuất hiện ở cửa, nhìn đến Vương Tông Cảnh đứng trong biệt viện, Tô Văn Thanh lộ ra một tia tươi cười, mỉm cười nói: "Vương Công tử, chào buổi sáng"

Vương Tông Cảnh hướng nàng gật đầu, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe một trận tiếng bước chân truyền đến, hai người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Đình công tử tiền, mang theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi nhảy tung tung đi đến, liếc mắt một cái nhìn hai người bọn họ, liền cười hì hì chạy tới kêu lên: "Vương đại ca, Tô tỷ tỷ."

Vương Tông Cảnh thấy Tiểu Đình cũng có chút cao hứng, sờ sờ cái đầu của nó cười nói: "Đã về rồi sao?"

Tiểu Đình "Ừm" một tiếng, lại kéo tay Vương Tông Cảnh, nói: "Vương đại ca, người lại đây, ta nói này."

Vương Tông Cảnh không khỏi có chút buồn cười, mà Tô Văn Thanh đứng bên cửa sổ không nhìn được, mỉm cười trên gheo yêu: "Tiểu Đình, làm gì mà nói nhỏ thế, cùng Tô tỷ nói một chút được không?"

Tiểu Đình ánh mắt đảo liên hồi. Trong cái đầu nhỏ xem ra rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, cuối cùng vẫn là lắc đầu nói: "Không được, ta không thể nói cho Tô tỷ tỷ người được"

Tô Văn Thanh buồn cười nói: "Tiểu quý, tuổi còn nhỏ mà lại có bí mật không nói được, nhưng ta nhất định muốn biết."

Nói xong rời khỏi cửa sổ mở cửa đi ra, đến trước mặt, miệng nở nụ cười đầy quyến rũ của thiếu nữ tuổi thanh xuân làm cho Vương Tông Cảnh đứng một bên cũng ngây người một chút, nói: "Tiểu Đình nói cho ta nghe một chút đi nào."

Tiểu Đình đầu lắc như trống nói: "Không được, không được, cái này không thể nói với tỷ."

Nhìn hắn có chút sốt ruột khôn cùng, Vương Tông Cảnh cùng Tô Văn Thanh đều nở nụ cười, tiếng cười truyền đi còn đánh động một phòng ở của người khác, phòng chữ kim cửa lớn chậm rãi mở ra, là Cửu Điều Tứ chậm rãi đi ra.

Nhìn đến trong biệt viện dưới tàng cây, ba người kia bộ dáng bình thản mang theo một điểm âm áp, Cửu Điều Tứ trên mặt không thấy có gì biến hóa, chân chờ một chút liền đi qua.

Vương Tông Cảnh nghe được động tĩnh, quay đầu thấy là hắc, liền nở nụ cười: "Điều Tứ, ngươi cũng đến rồi?"

Cửu Điều Tứ gật đầu nói: "Phải, đi ra ngoài một chút."

Vương Tông Cảnh nói: "Ừ, ngươi nên ra ngoài nhiều một tý, mấy ngày nay thường nhìn ngươi tự nhốt mình trong phòng, cả ngày cũng không đi ra một lần."

Cửu Điều Tứ cười cười, trông có vẻ miễn cưỡng, đang muốn nói thì bỗng nhiên cửa biệt viện lại đi vào một người, cùng thế hệ trẻ tuổi của Thanh Vân môn rất có uy vọng, Mục Hoài Chính. Vừa thấy là vị sư huynh xưa nay uy nghiêm tiến vào, Vương Tông Cảnh bọn người thu lại vẻ tươi cười, Mục Hoài Chính hướng bọn họ nhìn thoáng qua khẽ gật đầu, nói:

"Vừa vặn các người đều ở đây, cũng miễn phải cho ta đi kêu gọi. Hôm nay ta đến, là có một việc muốn nói cho các người một chút."

Vương Tông Cảnh mấy người giật mình đều hướng vị sư huynh này nhìn lại. Nhưng thấy Mục Hoài sắc mặt nghiêm chỉnh như thường, dừng một lát sau mới nói: "Hôm nay bốn môn Thanh Vân thí luyện lại thu một người mới tiến vào, vừa vặn các người đều ở đây, ta thấy có một gian phòng trống, muốn để hắc ở nơi này."

Vương Tông Cảnh, Tô Văn Thanh cả đám ngây người một chút, theo sau là Cửu Điều Tứ vẻ mặt đầy biến hóa, bước lên một bước, tựa hồ cảm xúc đột nhiên trở nên có chút kích động, nhìn không được đứng lên lớn tiếng nói: "Sư huynh hôm nay Thanh Vân thí luyện đã qua được hơn hai tháng rồi, làm sao có thể còn có thu nhận người nữa?"

Mục Hoài Chính thân nhiên nhìn hắc một cái nói: "Câu hỏi này, chờ ngươi chính thức bái nhập Thanh Vân sơn môn rồi hỏi sau cũng không muộn."

Cửu Điều Tứ nhất thời như bị dội một gáo nước lạnh, trên mặt xẹt qua một tia xanh mét, gân xanh trên thái dương cũng nhảy lên vài cái, sau một lát, hắc rút cuộc vẫn là đè nén chính mình xuống, chậm rãi lui về sau hai bước.

Mục Hoài Chính ánh mắt dừng trên người hắc, rất nhanh đảo qua, cũng không có dừng lại nhiều lắm, rồi hắc nhìn chăm chăm Vương Tông Cảnh, trong ánh mắt có chút cảm xúc kỳ lạ, thế cho nên không chỉ có Vương Tông Cảnh kinh ngạc mà hai người Tô Văn Thanh, Cửu Điều Tứ cũng phát hiện ra, đều nhìn lại đây.

Vương Tông Cảnh có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nói: "Mục sư huynh, có chuyện gì sao?"

Mục Hoài Chính chậm rãi lắc đầu không trả lời vấn đề của hắc, mà là nửa xoay người đối với cửa viện bên ngoài hô một tiếng, nói:

"Tốt lắm, ngươi vào đi."

Ngoài cửa im lặng một lát, theo sau đó liền có người đáp tiếng, cùng lúc đó, khi thanh âm truyền tới, Vương Tông Cảnh thân mình chấn động, trên mặt xẹt qua một tia thần sắc không thể tin được vào tai mình, kinh ngạc nhìn về cái cửa trước sân.

Ở đó có một thiếu niên mập mạp, đeo một cái bọc hành lý, chậm rãi xuất hiện ngoài cửa, trên mặt có chút khấn trương, đứng lại phía sau cửa, mang theo vài phần cẩn thận, hướng phía trong viện nhìn thoáng qua. Sau một lát, tầm mắt của hắc cùng Vương Tông Cảnh chạm nhau, nhất thời trên mặt hắc cũng hiện lên một tia khó có thể tin được, mang theo vài phần kinh hi, đúng là nhìn không được đi về phía trước hai bước sau đó thất thanh la lên:

"Cảnh thiếu gia."

Vương Tông Cảnh nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được việc bất ngờ xảy đến này, không ngờ chính là người bạn thơ ấu, là huynh đệ Nam Sơn cùng nhau lớn lên với mình.

Mục Hoài Chính đứng ở một bên, bỗng nhiên ho khan một tiếng, hai thiếu niên đang chìm trong kinh ngạc bỗng tỉnh bình thường, Nam Sơn lập tức vội vàng cúi đầu kêu một tiếng: "Mục sư huynh."

Mục hoài chính thân nhiên đáp ứng một tiếng nói: "Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ sống ở viện này, phòng chữ Thổ, vật phẩm thường và cả đồ lặt vặt, ta đều đã dặn người mang tới đây cho ngươi, từ hôm nay ngươi ở lại đây tu luyện đi."

Nam Sơn gật đầu mặt đầy cung kính nói: "Vâng, ta đã hiểu rồi."

Mục Hoài Chính lại không có nói thêm cái gì, xoay người rời khỏi viện này. Mà ở bên trong sân, giờ phút này một mảnh yên tĩnh, Cửu Điều Tử nhìn Nam Sơn, ánh mắt không có bao nhiêu thân mật, mà Tô Văn Thanh lúc đầu kinh ngạc cũng là vụng trộm hướng Vương Tông Cảnh nhìn lại, trong mắt có chút suy nghĩ.

Trong ba người, kinh ngạc nhất vẫn là Vương Tông Cảnh, giờ phút này hần khê nhếch miệng, muốn nói cái gì nhưng nhất thời lại nói không ra lời, trong khoảnh khắc, trong lòng thật ra có ngàn vạn nghi vấn không ngừng xoay quanh. Nam Sơn làm sao có thể đi tới Thanh Vân sơn, làm sao có thể tham gia Thanh Vân thí luyện, tình cờ lại được dàn xếp cùng chính mình cùng một biệt viện?

Long Hồ Vương gia bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Vô số nghi hoặc trong đầu khiến hần bồi hồi, hận không thể lập tức chế trụ Nam Sơn để hỏi cho rõ ràng. Nhưng lúc này, ở phía sau hần, không biết khi nào Tiểu Đình phi thường kiên trì, ngoan cố đưa hần kéo đến một bên, miệng ồn ào muốn cùng hần âm thầm nói chuyện.

Vương Tông Cảnh nào có tâm tư nghe mấy lời thì thầm của tiểu hải tử, đúng là thời điểm tâm phiền ý loạn, vốn định từ chối qua loa vài câu để bước đi, ai ngờ Tiểu Đình rất quật cường, không chịu, còn muốn kéo hần cúi xuống, rồi hướng lỗ tai xuống nhỏ giọng nói không cho người khác nghe được.

Vương Tông Cảnh trong lòng sốt ruột, nhưng vẫn không thể không nhẫn nại, ngồi xổm xuống nói: "Đệ nói đi, đại ca nghe đây."

Tiểu Đình đưa cái đầu tròn tròn tiến đến gần lỗ tai hần, đề thấp âm thanh, lén lút nói:

"Vương đại ca, đệ nói với huynh cái này, lần này lúc xuống núi, cha đệ bảo đệ nói với huynh, chờ bảy ngày sau đệ hồi sơn sẽ dẫn huynh theo đệ cùng đi Đại Trúc Phong một chuyến, cha muốn gặp huynh."

Vương Tông Cảnh lúc này trong lòng không yên, ánh mắt nghe xong có chút mờ mịt vẫn nhìn về phía Nam Sơn đang đứng ở cửa viện, miệng đáp cho có lệ: "Ừ, ờ, tốt... Hả, cái gì?"

Đột nhiên thân mình hần chấn động, quay phát đầu lại, thời khắc này lại bị tin tức không thể tin tưởng được làm cho rung động, mắt một lúc lâu cũng không phản ứng lại được.

"Cha đệ ... Tiền bối muốn gặp ta?"

"Đúng vậy" Tiểu Đình chẳng hề để ý đến thái độ của hần, hồ hững đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Xem Xét Tử Mỉ

Con gió nhẹ khẽ đưa cành liễu. Trong ba khu viện lúc này đã lấy lại vẻ an bình vốn có. Mọi người ai ai cũng muốn trở về gian phòng của mình để nghỉ ngơi, chỉ có mỗi Tiểu Đình là vẫn theo thói quen nhón nhơ vô tư lự trên bãi cỏ xanh trong khu đình. Nó ôm chặt lấy cổ con Đại Hoàng, lần qua lần lại nhằm chán đến chết đi được. Còn Tiểu Hôi thì không biết đã leo lên đầu cành liễu từ khi nào. Trong tay nó cầm hai quả đại lạp hoắc, ngồi vắt ngang nhánh cây nhâm nhi khoái chí.

Phòng chữ Kim vẫn như thường ngày, hể Cửu Điều Tử về đến nơi là cánh cửa liền bị đóng thật chặt. Còn phòng có chữ Thủy lúc nào cũng hé hé cánh cửa, tấm lưng yếu đuối của Tô Văn Thanh thường ngồi bên cửa sổ, trong tay lúc nào cũng cầm một quyển sách. Chỉ khác là dường như trong lòng nàng hôm nay hơi hơi xốn xang, thỉnh thoảng ánh mắt lại dòm khỏi quyển sách, nhìn ra mảng sân trống phía đối diện. Con căn phòng có treo chữ Thổ vốn vô chủ thì hôm nay đã tìm được chủ nhân mới của nó, hơn nữa, còn có thể nhìn thấy bóng dáng mờ mờ của Vương Tôn Cảnh ở bên trong. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Ở cửa viện chợt vang lên nhịp chân người, thì ra đó chính là ngũ ca của Tô Văn Thanh tên gọi là Tô Văn Khang đang bước lại. Hần nhìn thoáng qua Tiểu Đình đang chơi đùa trong khu đình, cũng chẳng mấy để ý, một mạch bước lại bên ngoài phòng có chữ Thủy, trên môi hé lên nụ cười gọi lớn: "*Thanh muội!*"

Tô Văn Thanh buông quyển sách xuống mỉm cười: "Ngũ ca, anh đến rồi sao, mau vào đây ngồi đi."

Tô Văn Khang bước vào, kéo một chiếc ghế lại bên cạnh cửa sổ cười nói: "Sao hôm nay lại nhớ đến ta mà bảo ta tới đây?"

Tô Văn Thanh khẽ lắc đầu, ánh mắt xuyên qua song cửa sổ thoáng nhìn tới gian phòng có chữ thổ rồi nói: "Có chút việc, muội muốn nói với huynh."

Tô Văn Khang liền nhìn theo hướng ánh mắt của sư muội rồi nhướng mày: "Ừ, không phải là cái tên béo ú ở phòng chữ Thổ chết rồi sao? Như thế nào trong đó còn có người vậy? Là ai?"

Tô Văn Thanh nhẹ nhàng trả lời: "Đó là đệ tử mà Thanh Vân Môn mới thu nhận, tên là Nam Sơn. Hắn vốn là con trai của tổng quản Nam Thạch Hầu trong Vương gia ở Long Hồ, U Châu."

Tô Văn Khang lập tức trở nên kinh hãi: "Cái gì?"

Ánh mắt của Tô Văn Thanh vẫn bình thản nhìn về bóng người nhấp nhোáng sau cánh cửa sổ khép hờ trong căn phòng mang chữ thổ. Nàng chăm ngâm như suy tư gì đó, một lúc sau mới thốt lên: "Ta cảm thấy Vương gia ở Long Hồ hình như đã xảy ra chuyện gì đó."

Tô Văn Khang cũng thoáng trầm ngâm. Hắn vốn là xuất thân từ Tô gia ở Lư Dương. Đối với các thế lực tu tiên lớn ở U Châu cũng biết đôi chút. Cuối cùng hắn nhàu mày nói: "Nếu ta nhớ không nhầm thì trong nhiều năm qua Nam Thạch Hầu chính là tay chân thân tín của người chủ tiền nhiệm ở Vương gia là Vương Thụy Vũ. Nay Vương Thụy Vũ đã chết, Vương Thụy Chính là người nên thay thế, chỉ sợ sau này đối với con cháu của hắn không có lợi. Vì hắn biết một khi địa thế của mình mất đi thì chắc chắn sẽ có tai họa giáng đến, cho nên mới cố ý đưa con đến đây để tránh trước? Dù sao thì Thanh Vân Môn cũng có quan hệ với Vương gia từ thời của Vương Thụy Vũ, mà hắn lại là tổng quản của Vương gia nên hắn là có quen biết với Thanh Vân Môn mới phải."

Về mặt của Tô Văn Thanh vẫn không đổi, chỉ mỉm cười liếc nhìn Tô Văn Khang. Còn Văn Khang lại rất kinh sợ trí tuệ nhạy bén của muội của mình, chợt cảm thấy không thoải mái, cười khổ: "Sao thế? Ta nói sai chỗ nào sao?"

Tô Văn Thanh nhẹ nhàng băng quơ: "Hay Là huynh thử cơ may gia nhập Thanh Vân đi. Hai người chúng ta ở đây xem thử thế nào."

Tô Văn Khang ngẩn người.

Tô Văn Thanh ném cuốn sách lên cái bàn gỗ, ánh mắt lại nhìn qua cửa sổ: "Tham gia kì thi do Thanh Vân Môn tổ chức thường là các đệ tử ưu tú ở các thế gia. Huống chi gã Nam Sơn kia sẽ được tuyển vào biệt viện của Thanh Vân sau hai tháng nữa, điều này chính là bởi vì người của Thanh Vân đã rất nể mặt Vương gia. Vì vậy lúc này Nam Sơn lên núi Thanh Vân không phải như dạng chó nhà có tang đâu, mà chỉ sợ còn được ưu đãi vô cùng. Phải biết rằng Vương gia ở Long Hồ có bao nhiêu đệ tử cơ chứ, đâu phải ai cũng có nổi cơ hội này?" Nàng cười cười châm chọc nhìn về phía Tô Văn Khang: "Ngũ ca, huynh nói xem!"

Tất nhiên là Tô Văn Khang biết muội muội đang châm biếm nhưng không phải là nhắm vào mình, hơi trầm tư giây lát, rồi bỗng nhiên nhăn mày tỏ vẻ kinh ngạc: "Có phải ý của muội là sau khi Vương Thụy Vũ chết nhưng Nam Thạch Hầu không gặp họa cũng chẳng mất đi quyền thế?"

Ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng cười khanh khách của Tiểu Đình. Hòa lẫn vào đó là tiếng sủa trầm trầm của con Đại Hoàng, mà Tiêu Hôi thì vẫn liên tục chỉ chỏ. Cuộc sống nơi đây có vẻ như đang cực kỳ tươi đẹp. Tô Văn Thanh dựa vai bên cửa sổ, trầm ngâm rồi nói: "Theo ta nghĩ đây là một lần phá lệ đặc biệt trong nhà họ Vương ở Long Hồ. Chẳng những Nam Thạch Hầu không hề mất đi quyền thế, mà khi chủ cũ mất đi chủ mới đắc vị, người này vẫn giữ được quyền lực rất lớn, có thể nói là trên muôn người chỉ dưới một người. Cũng chính bởi như vậy, thậm chí gia chủ mới là Vương Thụy Chính không tiếc lòng mà cầu xin Thanh Vân Môn một phần ân đức để ban cho hắn. Chính là..." Nàng cười lạnh lùng, về mặt còn thể hiện ra dáng vẻ châm chọc khinh bỉ rõ rệt, "Mà cũng thật không biết Nam Thạch Hầu đã lập được công trạng gì với người chủ mới. Mãi đến hiện giờ vẫn ngồi vị trí cao, lại còn được hưởng lương lớn đến vậy?"

Tô Văn Khang nhướng mày, sắc mặt chợt đổi. Nếu so về tính thông minh thì có lẽ hắn không thể nào sánh với sư muội luôn nhạy bén của mình, nhưng hắn tuyệt đối không phải là hạng ngu ngốc. Xuất thân từ một gia đình danh giá nên kiến thức không phải là hạng cô vẩn quạ lâu, chỉ hơi suy nghĩ đã hiểu được ẩn ý trong lời của Tô Văn Thanh. Mặc dù hơi giật mình nhưng không tỏ ra quá kinh ngạc cảm thán, mà lại còn vô cùng cao hứng cười lên ha ha: "Thì ra là như vậy, đúng là người hèn kẻ mọn, ha ha. Nhưng cũng tốt, lão già Vương Thụy Vũ đã cùng với Tô gia của chúng ta đối đầu mấy chục năm, bây giờ chết đi rồi quả không gì có thể tốt bằng, ha ha ha..."

Tô Văn Thanh có vẻ không mấy quan tâm đến gã ca ca bỗng chốc trở nên vui mừng kia, nàng lại nhìn qua căn phòng có chữ thổ. Nàng thấy Nam Sơn vừa ngồi xuống, Vương Tông Cảnh cũng liền bước vào. Tiếc là khoảng cách quá xa, lại còn bị vách tường ngăn cản nên không thể biết được chính xác họ đang làm gì. Chỉ thấy hai người ngồi đối diện nhau xa xa như đang nói chuyện gì đó.

Nàng cứ vậy nhìn qua căn phòng đối diện đến xuất thần, vô số ý niệm cứ lóe lên trong đầu, bỗng nhiên trong lòng nàng lại xuất hiện một ý tưởng rất kỳ quái: "Thoạt nhìn tên công tử họ Vương kia với gã Nam Sơn mới tới này rất thân thiết. Tuổi tác cũng không chênh lệch nhau quá lớn, xem ra là cả hai cùng lớn lên với nhau. Chính là không biết nên tên Vương công tử kia nhận ra những điểm mấu chốt của vấn đề thì hắn sẽ suy nghĩ thế nào..."

-----ooo000ooo-----

Trong gian phòng chữ Thổ lúc này đã được bày biện thêm một vài món vật dụng hàng ngày. Cái bàn đồ chống kênh đã được dựng lên, lớp bụi bản bám trên tường cũng đã được lau dọn. Vương Tông Cảnh ngồi im trên ghế ngắm nhìn Nam Sơn đang thu dọn căn phòng. Mỗi lúc trôi qua là căn phòng lại càng trở nên ngăn nắp và sạch sẽ hơn. Một lần nữa người ta lại có thể thấy được hơi người xuất hiện trở lại.

Giờ phút này trong lòng hắn đang có vô số nghi vấn nhưng hắn lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Mà ngoài trụ ban đầu mới gặp lại nhau còn ngạc nhiên và vui mừng, chẳng hiểu sau lúc này Nam Sơn lại trở nên trầm mặc hẳn đi, chỉ biết lặng im lau dọn căn phòng, mồm cạy không ra được tiếng nào.

"Đến cuối cùng, rốt cuộc Vương Tông Cảnh đành phải mở miệng trước: "*Tiểu Sơn!*"

Nam Sơn đang lau chùi cánh cửa sổ, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Khi nghe Vương Tông Cảnh gọi cánh tay đưa khăn liền dừng lại, rồi quay người ra sau trả lời: "*Cái gì, Cảnh thiếu gia?*"

Vương Tông Cảnh hơi chần chờ do dự một lát: "*Tiểu Sơn, người làm sao mà lại được lên núi Thanh Vân? Mà lại còn được vào đây nữa?*"

Nam Sơn im lặng một hồi mới đáp: "*Cảnh thiếu gia, ta cũng không hiểu rõ lắm. Đại khái là trước đó vài ngày khi ta còn ở trong Vương gia thì đột nhiên cha ta dặn phải thu dọn đồ đạc ngay đến chuyển tới núi Thanh Vân. Hơn nữa còn bảo các tiên trưởng ở Thanh Vân Môn ban ân đức cho ta tham gia kì khảo nghiệm để nhập môn.*"

Vương Tông Cảnh trầm mặc hẳn đi, ánh mắt hơi chớp động nhìn thẳng xuống nền đất, không biết hiện giờ trong lòng hắn đang nghĩ gì. Một lát sau, giọng nói của nó trở nên trầm trầm hơn hẳn: "*Mọi người trong nhà đều khỏe cả chứ?*"

Khỏe miệng của Nam Sơn hơi co quắc, bàn tay cầm khăn cứ miết đi miết lại một ô cửa sổ làm nó trơn bóng đến độ có thể soi gương. Hắn nhìn khung cửa sạch bong trước mặt, trầm mặc một lúc mới nói: "*Trong nhà có một biến cố, Vương lão gia đột nhiên bị bệnh nặng mà bất hạnh quy tiên. Hiện giờ Thập Lục gia đang ngồi ở vị trí gia chủ, còn lại mọi thứ khác vẫn như cũ.*"

Thân mình của Vương Tông Cảnh hơi chấn động, khuôn mặt cũng chợt hiện vẻ khác thường. Hắn nhìn chằm chằm vào Nam Sơn đang in bóng bên khung cửa sổ, khỏe mỗi dùng dằng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mãi một lúc thật lâu sau mới nói: "*Có đúng là phát bệnh không? Ta nhớ lúc ta rời khỏi Long Hồ thì đại bá vẫn rất khỏe mạnh. Hơn nữa người còn là tu sỹ tu luyện đạo pháp, theo lý ra phải nên không có bện tật hay ta khi nào dính vào người mới đúng. Làm sao lại có chuyện mắc bệnh rồi chết như vậy?*"

Nam Sơn quay lại, trên mặt còn mang theo đôi nét mê man, trước mắt hoàn toàn là một mảng mờ mịt: "*Cảnh thiếu gia, điều này ra sao ta không hiểu rõ lắm. Chỉ biết là vào ngày đó trong nhà đột nhiên truyền ra tin tức lão gia mắc bệnh nặng. Cuối cùng người liền đi ngay đêm ngày hôm sau.*"

Vương Tông Cảnh nhìn lên vẻ mặt người đối diện không nói gì. Còn Nam Sơn lại trầm ngâm một lúc, rồi thờ dãi tiếp tục dọn dẹp sửa sang lại căn phòng. Không khí giữa hai người trở nên trầm lắng. Vốn là bạn bè cùng nhau lớn lên, chia xa lâu ngày gặp lại nhau phải vui mừng hơn hờ mới phải. Vậy mà giờ đây giữa hai người dường như mới xuất hiện thêm một tấm vách ngăn mờ hồ.

Vương Tông Cảnh vẫn ngồi im trên ghế nhìn Nam Sơn bận rộn tui bụi. Tuy vậy nhưng hắn vẫn chẳng có ý định giúp đỡ, vẻ bàng hoàng kinh ngạc mau chóng tan đi, khuôn mặt liền lấy lại sự điềm tĩnh. Chỉ là giờ đây trong ánh mắt mà hắn nhìn Nam Sơn còn chứa thêm một chút ý nghĩa phức tạp.

Đến khi góc gác cuối cùng đã được Nam Sơn lau chùi sạch sẽ, hắn vươn thẳng người dậy, căn phòng chữ thỏ bị bỏ hoang lâu ngày thì giờ đây trở nên ngăn nắp tinh tươm. Trong không khí còn mang thêm hơi mát rượi an lành. Đến ngay cả những viên đá lót nền màu xanh cũng sáng bóng hơn rất nhiều. Nam Sơn cảm thấy rất hài lòng, gật gật cái cần cổ, xoay người, bỗng nhiên "*a*" một tiếng, lại vỗ vỗ sau gáy, cười nói: "*Sao mà ta lại quên lấy nước cho người nhí, Cảnh thiếu gia đợi ta một chút nhé, ta đi...*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu rồi đứng lên: "*Không cần đâu Tiểu Sơn. Người đi đường xa mới đến nơi, lại phải quét dọn nhiều như vậy, hãy nghỉ ngơi một lát đi. Ta ở bên phòng chữ hỏa, người có rảnh thì ghé đến chơi.*"

Nam Sơn hơi giật mình, "*ơ*". Vương Tông Cảnh còn hai bước nữa là ra khỏi khung cửa mới ngoái đầu lại nhìn hắn: "*Tiểu Sơn, từ hôm nay trở đi đừng có gọi ta là Cảnh thiếu gia nữa.*"

"*A?*" Nam Sơn ngơ ngác hỏi: "*Tại sao vậy?*"

Vương Tông Cảnh nhìn hắn với ánh mắt nghiêm nghị: "*Nơi này là Thanh Vân Môn, không phải là Vương gia. Hơn nữa lúc này người đã vào biệt viện của Thanh Vân, cũng giống như ta là đệ tử ở nơi này. Từ nay về sau người có gọi thẳng tên ta là Tông Cảnh đi.*"

Nam Sơn chần chờ một lúc, nhưng nhìn vẻ kiên quyết của Vương Tông Cảnh biết là không thể đổi ý được, cuối cùng mới nhỏ giọng đồng ý. Vương Tông Cảnh gật gật đầu, tiện lúc đi ngang qua liền vỗ vỗ lên vai của Nam Sơn, hắn phát hiện ra bên dưới lớp áo kia là một cơ thể rắn chắc. Xem ra Nam Sơn tuy hơi béo nhưng không phải là loại ổng mỡ như dáng vẻ bề ngoài. Một ý tưởng chợt xẹt qua đầu, hắn lại nói với Nam Sơn: "*Tiểu Sơn, cơ hội để được tham gia khảo nghiệm của Thanh Vân Môn rất khó mới có được. Ta ở đây đã nhiều tháng nên được tận mắt nhìn thấy trong Thanh Vân Môn có rất nhiều tiên bối đức cao vọng trọng mang theo thần thông vô cùng quảng đại bên mình. Nếu có thể được nhập môn, cũng có nghĩa là cả đời sau này của chúng ta sẽ rất tốt đẹp. Cho nên trong hai tháng này người phải chăm chỉ tập luyện, đợi đến một năm sau phải được ở lại núi Thanh Vân.*"

Thân hình của Nam Sơn khẽ run nhẹ, gật đầu đánh rụp rồi nhìn Vương Tông Cảnh: "*Ta biết rồi, Cảnh thiếu... Tông Cảnh. Đến lúc đó hai người chúng ta cùng ở lại nơi này, cùng nhau bái sư học đạo. Đến khi thành tài, lại cùng nhau đi vân du thiên hạ.*"

Vương Tông Cảnh hưng phấn lộ ra mặt: "*Tốt!*"

Sau đó liền quay người, đi ra ngoài.

Nam Sơn đứng giữa gian phòng dõi theo dáng người cao lớn của Vương Tông Cảnh đang bước ra rồi ngang qua ô cửa sổ phòng hắn. Mãi cho đến khi tiếng bước chân nhỏ dần, chắc là đã về đến gian phòng chữ hỏa rồi. Lúc này vẻ tươi cười trên mặt hắn liền được thu lại, ánh mắt cũng trở nên mờ mịt, toàn thân cứ lặng im đứng như vậy thật lâu.

-----==ooo000ooo==-----

Cửa phòng khẽ mở, bản lề gỗ phát ra những tiếng kêu kệt. Mà bởi vì cửa sổ thường xuyên được đóng kín nên gian phòng khá tối tăm. Nhưng dù sao thì vào lúc ban ngày căn phòng cũng khá sáng sủa. Vương Tông Cảnh đứng bên khung cửa nhìn vào gian phòng đã sớm quen thuộc với mình, chậm rãi thở dài một hơi não ruột.

Sau đó hắn lại đi đến bên cạnh chiếc bàn, ngồi xuống nhúm mày, như đang suy tư về điều gì đó. Một lát sau ánh mắt hơi chuyển động, nhìn đến giá văn thư, cầm lấy cây bút lông, rồi chậm rãi viết xuống trang giấy trắng hai chữ "Nam Sơn".

Nét chữ của hắn chẳng thể gọi là phóng khoáng bay bổng mà lại rất là bình thường. Đây cũng phải, mấy năm qua phải vật lộn nơi rừng rậm nguyên thủy không một bóng người, còn có thể nhớ nổi chữ viết đã là may mắn rồi, nói gì đến chuyện viết đẹp hay không. Vương Tông Cảnh nhìn chằm chằm hai chữ Nam Sơn trong chốc lát, mặt mày vẫn giữ vẻ nhăn nhúm. Hắn suy tư một hồi rồi lại đặt bút xuống viết thêm hai cái tục danh khác là Vương Thụy Vũ và Vương Thụy Chính.

Lúc này đây sắc mặt của Vương Tông Cảnh càng trở nên âm trầm. Hai cái tên mới viết trên giấy kia, một thì đã chết, một là chú bác trong nhà mới tiếp quyền chấp chương gia tộc. Bỗng nhiên hắn vươn tay chụp lấy tờ giấy, vò làm một cục rồi quăng qua một bên. Lại tiếp tục ngồi trầm mặc trên ghế gỗ, rồi tiếp tục đặt bút xuống viết ra một cái tên khác.

Nam Thạch Hầu.

Lúc viết ba chữ này, tay đưa bút rất thông thả và ổn định, trên không mặt của hắn không thể tìm ra nét xúc cảm nào. Hơn nữa sau khi viết ba chữ này xong, Vương Tông Cảnh không còn viết thêm bất cứ tên nào khác nữa, mà dừng lại ở cái tên này.

Ánh sáng trong căn phòng đang biến ảo lặng im không tiếng động nào. Tựa như sắc trời bên ngoài đang dần đổi, ánh sáng bắt đầu nhạt đi, màn đêm đang dần dần. Vậy là đã qua một ngày, đang bắt đầu vào buổi tối. Thân hình của Vương Tông Cảnh chìm trong bóng đêm, tựa như đã biến thành một bóng ma hòa chung với màu đen làm một thể.

Thật lâu sau thân hình của hắn bỗng giật thót, tựa như vừa trong trầm tư tỉnh lại. Vương Tông Cảnh từ từ đứng lên, hé mở một khe nhỏ tấm cửa sổ nhỏ nhìn thoáng qua phía ngoài xa xa. Quả nhiên là bầu trời đã trở thành tối om, vậy mà bất tri bất giác đã lại qua thêm một ngày. Hắn khẽ nhúm mày, rồi khỏi khung cửa trở về trong phòng. Ánh mắt lại tiếp tục đặt lên tờ giấy đang ở trên mặt bàn, tiện tay đen tờ giấy vò lại thành một nắm, rồi vứt nó sang bên cạnh tờ giấy lúc trước.

Đứng trước bàn, hắn hít thật sâu rồi lắc đầu giễu cợt chua xót, miệng tự lẩm bẩm: "Quên đi, có quan hệ gì với ta đâu?"

Hắn hơi giương cườm tự giễu bản thân mình, tay nhặt hai nắm giấy dưới đất lên, gấp ngừng đôi lát, rồi lại cầm bút viết tiếp hai chữ:

Mây đen.

Hai chữ chẳng đầu chẳng đuôi này không có gì đặc biệt. Cho dù là nét bút hay hàm ý cũng chẳng xuất chúng ở điểm nào. Mà cũng chẳng hiểu tại sao Vương Tông Cảnh lại nhìn hai chữ này đến xuất thần. Hơn nữa vẻ mặt của hắn lúc này so với trước đó hoàn toàn bất đồng. Hắn nhìn hai chữ mây đen, khuôn mặt biến hóa vô cùng phức tạp, khi thì giống như đang lo lắng e ngại, lúc thì lại hùng hục khát khao, lại còn có cả đôi chút ý tứ chẳng thể nói bằng lời mà chỉ có thể từ từ nghiền ngẫm.

Bóng đêm mỗi lúc một dày, gian phòng càng lúc càng tối om, dù cho là giấy hay mực cũng đều không thể nhìn thấy rõ lắm. Vương Tông Cảnh bước tới một góc gần đó châm một cây nến nhỏ. Ánh nến linh động nhảy múa trong gian phòng rồi dần an ổn lại, chiếu sáng xung quanh cái bàn nhỏ. Sắc mặt của Vương Tông Cảnh lúc này đã bình tĩnh trở lại. Chỉ thấy hắn nhìn lại nét bút một lúc, sau đó vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên cầm tờ giấy trắng hơn lên mép đốt lửa trên ngọn nến. Một lát sau, toàn bộ tờ giấy lúc này chỉ còn là một nhúm tro tàn.

Vương Tông Cảnh lạnh nhạt nhìn một màn này, sau đó lại hơi khẽ buông tay để những mảnh tro rơi xuống chân. Hắn lại giẫm lên làm cho bụi bay toát loạn, tất cả những gì sót lại cứ thế mà tan biến đi mất tiêu. Xong rồi hắn ngẩng đầu, ưỡn ngực, khẽ đưa nhịp chân. Thuận miệng thổi phù làm ngọn nến tắt mất, rồi không chút do dự nào bước nhanh ra khỏi căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Bắt Đầu Bùng Nổ

Màn đêm sâu thẳm, rừng rậm tối đen, vạn vật đều chìm trong tĩnh lặng, cả biệt viện của Thanh Vân cũng chìm trong yên tĩnh. Nhờ đó mà Vương Tông Cảnh cứ một mình một đường đi trong hoa viên một cách thoải mái, sau đó tới bên tường đá, nhẹ nhàng biến mất trong rừng cây lớn.

Vì nơi đây là rừng rậm, cây lá rậm rịt nên dù là ban ngày cũng sẽ vô cùng u ám. Lúc này đang là nửa đêm, năm ngón tay giờ lên trước mặt cũng không thể nhìn được. Người đi trong này chỉ thấy bốn phía tối đen như mực, gió lùa qua những tán lá cây tạo ra những chuỗi âm thanh ghê rợn như quỷ khóc, nghe vô cùng đáng sợ. Nhưng Vương Tông Cảnh lại không có chút sợ hãi nào, thậm chí còn cảm thấy vô cùng thoải mái, lại có cảm giác quen thuộc, không một chút xa lạ. Hắn cứ thế một đường mà đi trong bóng đêm lạnh lẽ, hai mắt nhìn xung quanh như đang tìm kiếm gì đó.

Một tia ánh sáng yếu ớt từ một gốc cây lóe lên trong đêm, Vương Tông Cảnh lập tức nhìn thấy. Bởi vì giữa đêm tối mịt mùng này, dù là một điểm sáng mỏng manh cũng vô cùng bắt mắt. Tâm thần hắn nhất thời run lên nhưng không một chút chần chừ nào, hắn bước qua nơi có ánh sáng đó.

Tiếng hít thở vốn vô cùng nhỏ, nhưng giữa rừng rậm âm u lúc này nghe cực kỳ gấp gáp, còn có cả âm thanh đập lên lá khô vang lên như từ xa vọng tới, điểm sáng có phần u ám kia vẫn lảng lảng nơi đó. Khi tới gần mới có thể nhận rõ, ánh sáng đó là do một viên dạ minh châu màu trắng to bằng đầu ngón tay cái, được khảm trên một thân cây lớn. Ánh sáng tỏa ra từ nó làm xung quanh sáng lên một chút, để lộ ra thân ảnh một người ở bên cạnh. Đó là một nam tử đang lặng lẽ đứng khoanh tay, dường như đang kiên nhẫn đợi một ai đó.

Vương Tông Cảnh đi nhanh hơn về phía đó, sau khi còn cách nam nhân kia không xa thì dừng lại một chút để sửa sang lại quần áo, sau đó thấp giọng nói: *"Tiêu chân nhân, ta đã tới rồi."*

Người đàn ông đó xoay người lại, đứng là đương kim chủ nhân của Thanh Vân môn- Tiêu Dật Tài. Hắn nhìn Vương Tông Cảnh như đánh giá gì đó, sau mới gật đầu, nói: *"Đêm rồi mà ngươi còn tới nơi này, chắc là trong lòng đã có quyết định?"*

Vương Tông Cảnh hít vào một hơi như lấy can đảm rồi nhìn thẳng vào mắt Tiêu Dật Tài, nói: *"Đúng vậy, là ta tự nguyện."*

Tiêu Dật Tài nhìn hắn chăm chú, thần sắc trên mặt dù không đổi nhưng mắt lại không giấu nổi một tia vui mừng, nhẹ giọng nói: *"Tốt!"*

Hắn chậm rãi bước về phía gốc cây gần viên dạ minh châu, không hề ngại mặt đất bẩn thỉu mà chỉ kéo vạt áo lên rồi ngồi xuống. Sau đó hắn vẫy tay ra hiệu cho Vương Tông Cảnh tới ngồi bên cạnh mình.

"Hiện tại ta đọc cho ngươi pháp quyết, ngươi hãy ghi nhớ, từ nay trở về sau luyện tập theo công pháp này. Cứ ba ngày một lần, vào ban đêm, ngươi tới đây gặp ta. Ta muốn xem tiến bộ của ngươi, hơn nữa có gì không hiểu ngươi cũng có thể hỏi ta. Trừ những lúc như vậy, vào những thời điểm còn lại, ngươi phải hoàn toàn giữ kín chuyện này, không thể để người khác biết được, kể cả chị gái ruột của ngươi. Được chứ?"

Vương Tông Cảnh khẽ gật đầu, rõ ràng ngay từ đầu đã xác định được chuyện này rồi. Nhưng sau đó, dường như suy nghĩ tới chuyện gì, hắn lại không nhận được mà hỏi: *"Vậy còn Thanh Phong quyết?"*

Trên mặt Tiêu Dật Tài lộ ra một vẻ thần nhiên, cười đầy khinh thường, lạnh nhạt đáp: *"Vứt nó đi, không cần học."*

Vương Tông Cảnh ngẩn ra trong giây lát, trong lòng có chút phức tạp khó nói. Ngày đó khi mới bước chân vào biệt viện của Thanh Vân môn, hơn trăm đệ tử kiệt xuất bọn hắn có ai là không coi Thanh Phong quyết như bảo bối. Nó chính là bậc thang để cho bọn hắn leo tới cửa Thanh Vân môn. Vậy mà lúc này, trong miệng Tiêu Dật Tài, nó lại không khác gì phế phẩm, có thể tùy tiện vứt đi như người ta xả rác vậy.

Tiêu Dật Tài cũng chẳng nói nhiều lời, bắt đầu đọc khẩu quyết tu luyện. Vương Tông Cảnh không dám phân tâm nữa, vội vàng tập trung lắng nghe, không dám bỏ sót chữ nào. Khẩu quyết này cũng không dài, nhưng từng câu chữ đều có ý nghĩa sâu xa. Vương Tông Cảnh tu luyện mới chỉ hơn phân nhân một chút nhưng cũng có thể nhận ra được bí pháp này chắc chắn còn cao hơn Thanh Phong quyết. Mỗi lần đọc xong, Tiêu Dật Tài lại dừng một chút để cho Vương Tông Cảnh ghi nhớ vào đầu, rồi sau đó đọc lại cho hắn nghe, chỗ nào sai thì lập tức sửa ngay. Qua vài lần, sau khi thấy Vương Tông Cảnh đã ghi nhớ được toàn bộ khẩu quyết, hắn mới chậm rãi gật đầu nói: *"Tri nhớ của ngươi cũng không tệ."*

Vương Tông Cảnh sau khi đọc đi đọc lại khẩu quyết, nhận không được, hỏi: *"Pháp quyết này có tên là gì vậy?"*

Tiêu Dật Tài mỉm cười đáp: *"Thái Cực Huyền Thanh Đạo."*

Vương Tông Cảnh chân động cả người, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc: *"Chẳng lẽ chính là..."*

Tiêu Dật Tài đáp: *"Đúng vậy, chính là đại pháp vô thượng của Thanh Vân môn chúng ta, Thái Cực Huyền Thanh Đạo. Khẩu quyết ta vừa dạy ngươi chính là khẩu quyết tu luyện tầng thứ nhất của pháp quyết này. Bắt đầu từ hôm nay ngươi hãy tu luyện nó, đợi sau khi ngươi tu luyện xong tầng một, ta sẽ truyền cho ngươi khẩu quyết của tầng hai."*

Vương Tông Cảnh cúi đầu trầm mặc một hồi, sau đó mới thấp giọng nói: *"Đa tạ chân nhân ưu ái."*

Tiêu Dật Tài thần nhiên đáp: *"Có phải ưu ái hay không, nói lúc này vẫn còn sớm, ngươi không cần nói. Ở đây còn có nhiều lý do khác, ngày đó ở trong Ngọc Thanh điện ta cũng đã nói rõ cho ngươi nghe. Sau này ta còn muốn ngươi đi làm vài chuyện, ta hy vọng ngươi còn nhớ rõ?"*

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn Tiêu Dật Tài, ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt bình tĩnh đáp: *"Đệ tử nhớ rõ."*

Tiêu Dật Tài nhìn hắn một hồi, sau đó dùng sắc mặt nghiêm nghị, nhẹ giọng nói tiếp: "Tốt. Nhưng ngươi phải nhớ rõ, Thái Cực Huyền Thanh Đạo này không thể nói cho ai được. Nhất định phải khổ tu, vì đây chính là vô thượng pháp quyết, là pháp quyết cao nhất trong các công pháp của đạo gia, có thể trấn định tâm thần, làm vững đạo tâm, chống đỡ tâm ma, đây mới là điều vô cùng quan trọng. Sau này ngươi muốn học bất cứ dị thuật nào thì đều bị tâm

ma ăn mòn đạo tâm. Một khi không thể kiểm soát liền khiến người lập tức rơi vào vực sâu, không thể quay đầu. Hãy nhớ lấy."

Vương Tông Cảnh nghe thấy vậy thì mặt cũng xanh lét, chậm rãi gật đầu, rồi lại hỏi: "*Chân nhân, về mấy thứ ma giáo kia, khi nào thì ta mới có thể biết được?*"

Tiêu Dật Tại trầm mặc một lúc, nói: "*Hiện tại người đã có thể biết. Nhưng người nói cho người nghe không phải là ta.*"

Vương Tông Cảnh cả kinh, ngạc nhiên hỏi lại: "*Cái gì?*"

Trên mặt Tiêu Dật Tại xuất hiện một tia khác thường, nhưng vẫn thản nhiên đáp: "Trên núi Thanh Vân, ai cũng là bậc chính nhân quân tử, nếu nói về biết rõ bằng môn tà đạo thì cũng chỉ có hai người mà thôi. Ta là một trong hai người đó, nhưng so với người kia thì còn kém rất xa. Chỉ có người đó mới có thể biết rõ về những dị thuật giết người tà đạo, là người thông thuộc những vấn đề sâu xa nhất của ma giáo. Cho nên, vì đại sự trong tương lai, ta đã nhờ người đó nói cho người vấn đề này."

Vương Tông Cảnh nhìn về mặt của Tiêu Dật Tại, không hiểu tại sao cả người như phát lạnh, không dám nói gì nữa, chỉ cúi đầu đáp một tiếng. Tiêu Dật Tại nhìn hẩn rồi gật đầu, chậm rãi nói tiếp:

"Người phải nhớ kĩ những lời ta vừa nói, lấy việc luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo làm chủ. Ngoài là vô thượng thần thông của Thanh Vân môn, nó còn có thể giúp người định căn cơ cho những thần thông khác, chỉ cần tìm hiểu sâu xa, nhất định sẽ thu được không ít chỗ tốt."

Vương Tông Cảnh đáp: "*Vâng.*"

Tiêu Dật Tại đứng dậy nói: "*Với những gì người đã trải qua trước đây cũng được coi là xuất chúng trong đám đệ tử ở biệt viện Thanh Vân, tính tình, khí chất cũng đều rất tốt. Ta muốn tặng người mấy chữ, mong người nhớ kĩ.*"

Vương Tông Cảnh cũng vội vàng đứng dậy nói: "*Mời chân nhân chỉ giáo.*"

Tiêu Dật Tại nhìn hẩn rồi chậm rãi nói: "*Cẩn thận lời nói, nghĩ nhiều, suy xét thấu đáo.*"

Vương Tông Cảnh trong lòng nhăm lại mấy chữ này một lần, sau đó gật gật đầu nói: "*Đa tạ chân nhân đã dạy bảo.*"

Tiêu Dật Tại xoay người đi rồi nói tiếp: "*Đêm nay cứ vậy đi. Ba ngày sau người tới gặp ta để ta xem người tu luyện được tới đâu. Nếu không còn việc gì nữa thì mau quay về đi.*"

Nhưng đợi một lát, không nghe thấy tiếng bước chân rời đi của Vương Tông Cảnh, Tiêu Dật Tại quay lại, chỉ thấy Vương Tông Cảnh vẫn đứng đực ra tại chỗ cũ. Thấy vậy, Tiêu Dật Tại mới nhủ mảy hỏi: "*Còn có chuyện gì sao?*"

Vương Tông Cảnh hít sâu vào một hơi, cơ mặt giật giật, sau đó nói: "*Chân nhân, cho phép ta đi giết Tôn Tích Thiện.*"

Tiêu Dật Tại khẽ chau mày. Nhìn sắc mặt quật cường của Vương Tông Cảnh, dường như không muốn lui bước. Hẩn nhìn thiếu niên này một hồi lâu, nhưng cuối cùng vẫn kiên quyết lắc đầu: "*Không được!*"

Lập tức gương mặt Vương Tông Cảnh hơi đỏ lên. Ngày đó hẩn đã phải trải qua một cơn kích động cực lớn ở Tôn gia trang, mãi tới tận hôm nay hẩn cũng không thể quên được. Thế nên không để ý tới sự uy nghiêm của Tiêu Dật Tại, hẩn bước lên một bước, hỏi lại đầy khó chịu: "*Vì sao?*"

Tiêu Dật Tại thản nhiên đáp: "Tâm chí của người chưa vững, tu hành chưa thông, cũng chỉ là dừng khí nhất thời mà thôi. Hơn nữa, Tôn Tích Thiện dù sao cũng là hảo phú trong vùng, trong nhà thế nào cũng cung phụng một, hai tu sĩ tu tập đạo thuật, cho nên y mới dám cả gan tự tung tự tác. Dù cho những tu sĩ đó chẳng có bao nhiêu thần thông, nhưng vậy cũng thừa sức chống lại người rồi."

Vương Tông Cảnh nhất thời ngây ra như phỗng.

Ánh mắt Tiêu Dật Tại lạnh thêm vài phần, giọng cũng lạnh lùng: "*Người tưởng chỉ trông vào cái sự anh hùng hữu dũng vô mưu của mình mà có thể báo thù, có thể giết người xả hận được sao? Nếu thế thì tốt nhất đi tìm chết đi, đỡ để ta phải lãng phí thời gian và tâm huyết với người.*"

Vương Tông Cảnh im lặng đứng yên một chỗ, hồi lâu sau lại nghe âm thanh của Tiêu Dật Tại vang lên bên tai: "*Trong tương lai, dù có làm bất cứ chuyện gì, người cũng phải nhớ tới một chữ "Nhân". Việc càng làm cho người đau khổ thì càng phải cố nhẫn nhịn, ma luyện tâm tính. Không biết nhẫn nại thì sao có thể làm việc lớn.*"

Nói rồi hẩn xoay người đi, nhưng âm thanh vẫn truyền lại bên tai Vương Tông Cảnh: "*Năm năm, trong vòng năm năm nhất định không được vọng động.*"

Vương Tông Cảnh vẫn đứng nguyên chỗ cũ, toàn thân không tự chủ được mà rung lên, bàn tay nắm chặt lại theo bản năng. Hẩn đứng ở dưới gốc cây, vừa cảm thấy lúng ta lúng túng mà lại vừa cảm thấy thất vọng, chỉ khẽ thấp giọng nói:

"*Năm năm...*"

Trăng lặn, sao rơi, một đêm cuối cùng cũng trôi qua. Khi ánh sáng đầu tiên của ngày mới le lói ra, bóng đêm bao phủ Thần Châu hoàn toàn tan biến.

Dưới núi Thanh Vân, ở bên ngoài khu biệt viện, trên một đường mòn xuyên qua rừng rậm âm u, có một đạo ánh sáng màu vàng lướt qua như bay. Khi ánh sáng của ngày mới ló ra thì đạo ánh sáng này dừng lại giữa không trung, ánh sáng thu liễm lại, thân ảnh Tăng Thụ Thụ hiện ra. Dưới chân hần chính là Hiên Viên kiếm đang không ngừng tỏa ra ánh sáng.

Nhìn phiến rừng rậm xanh như lá mạ ngút ngàn phía trước mặt, Tăng Thụ Thụ ngây người ra trong chốc lát. Hai ngày trước, đang định đưa Tiểu Đình quay lại Đại Trúc Phong, khi đi ngang qua con đường cạnh khu rừng rậm mà y cũng ít khi đi vào, đột nhiên trong lòng nảy sinh sự bất an, lại có cảm giác ở một chỗ sâu trong rừng có gì đó khác thường. Hơn nữa, cảm giác về nguy cơ ấy còn khiến y không thể nào tập trung được nên y quyết định phải tra xét đến tận cùng. Dù sao nơi này cũng là dưới chân núi Thanh Vân.

Nhưng tìm tòi trong rừng rậm suốt hai ngày nay, y cũng không gặp được cái gì. Đạo hạnh của Tăng Thụ Thụ vô cùng tinh thâm, chỉ cần thật sự bỏ công sức tìm tòi thì ngay cả một dấu tích nhỏ cũng có thể tìm ra, trừ phi đối phương có đạo hạnh không thấp hơn y. Nhưng liệu có tồn tại một gã có đạo hạnh không thua gì trưởng lão của Thanh Vân môn, mà lại phải lén lút sống dưới chân núi Thanh Vân hay không?

Tìm suốt hai ngày nay, một chút thu hoạch cũng không có, đáng lẽ Tăng Thụ Thụ cũng muốn bỏ cuộc. Nhưng không hiểu tại sao trong lòng y luôn có cảm giác không yên, cho nên sáng tinh mơ hôm nay mới đi tới khu rừng rậm thần bí này. Nhưng chỉ thấy gió núi thổi nhẹ, nhánh cây rừng đong đưa, chẳng có điều gì khác thường cả.

Tăng Thụ Thụ trầm ngâm một lát sau đó xuyên qua tầng tầng tán tán lá cây, hạ xuống khu rừng. Y thu lại Hiên Viên kiếm, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn lướt qua khu rừng yên tĩnh một lượt, sau đó hướng về nơi sâu nhất của khu rừng mà tới.

Sáng sớm, sương mù trắng mờ mịt như khói, chậm rãi lan tỏa trong khu rừng. Ở một nơi cách đó rất xa, trong rừng rậm sâu thẳm, một người đứng bên một gốc đại thụ, hắc khí quấn quanh thân, ánh mắt sáng ngời chăm chăm nhìn vào từng cử động của Tăng Thụ Thụ đang từ xa tiến tới.

Ánh mắt đó lạnh lùng và vô tận sát ý.

Tăng Thụ Thụ hoàn toàn không biết tới kẻ đang ẩn nấp ở sâu trong nơi lạnh lẽo này. Trên thực tế, giờ phút này y vẫn kiên trì tìm tòi là do hai ngày trước trong lòng đột nhiên sinh ra cảm ứng xấu chứ không phải có bằng chứng chuẩn xác gì, thậm chí bản thân tìm suốt hai ngày nay cũng không tìm thấy gì cả. Nếu không, chỉ cần y điều động một ít đệ tử Thanh Vân môn qua đây hỗ trợ thì sự việc quá đơn giản rồi. Nhiều người cùng tìm kiếm, cho dù rừng này có lớn thì cũng khó có ai có thể trốn được. Nhưng làm như vậy, nếu như không tìm được gì cổ quái thì chẳng phải y đã không còn mặt mũi gì, khiến cho toàn bộ Thanh Vân môn chê cười hay sao.

Tăng Thụ Thụ vẫn từ từ đi về phía trung tâm, vừa đi miệng còn lầu bầu giống như đang mắng cái gì. Nhưng Tăng Thụ Thụ cứ tiến lên gần một chút thì bóng người ở sâu trong khu rừng kia cũng lặng lẽ di chuyển vị trí của mình. Đó là lý do tại sao mà suốt hai ngày nay, dù cho có lục soát kỹ tới mức nào, Tăng Thụ Thụ cũng không thể tìm ra được.

Nhưng hôm nay, sát ý trong mắt người mặc đồ đen kia đậm hơn rất nhiều. Hần không ngừng thay đổi vị trí của mình, cũng đồng thời rút ngắn khoảng cách với Tăng Thụ Thụ, càng lúc càng tiến gần về phía y.

Nhưng dường như Tăng Thụ Thụ không hề cảm thấy một chút nguy hiểm cận kề nào, vẫn từng bước tiến về phía trước, hai hàng lông mày cau lại, nhẹ giọng nói: "*Quái, tại sao lại không phát hiện ra gì nhỉ, chẳng lẽ hôm đó ta thực sự cảm giác sai?*"

Vấn đề này tất nhiên là chẳng có ai trả lời cho y cả, mà thân ảnh thần bí màu đen kia vẫn chậm rãi theo Tăng Thụ Thụ ở phía trước, một tiếng động cũng không có. Hần chuyển vị trí qua một phía bên sườn của Tăng Thụ Thụ sau đó thận trọng tiến tới gần hơn.

Tăng Thụ Thụ đi được vài bước, chợt bước chân dừng lại, hai mắt sáng ngời, miệng "*A!*" lên một tiếng, dường như đã phát hiện ra cái gì.

Thanh âm phát ra làm bóng đen thần bí giật mình, vội vàng nép vào một gốc đại thụ bên cạnh. Một lúc lâu sau, không thấy có gì khác thường, hần lại tiếp tục lộ mình ra. Chỉ thấy Tăng Thụ Thụ đang ngồi xôm xuống, quay lưng về phía hần, tay phất phất trên mặt đất, dường như đang cố gắng tìm kiếm cái gì đó dưới đám lá khô.

Mà ở góc độ này nhìn tới, bóng đen thần bí có thể thấy được toàn bộ lưng của Tăng Thụ Thụ, giống như cửa lớn mở rộng đón mời khiến cho hần muốn vội vã hành động ngay. Nhưng không hiểu sao sau đó hần lại ép mình tiếp tục nhẫn nại.

Đồng thời, đúng lúc này, Tăng Thụ Thụ giống như đã đặt toàn bộ sự tập trung vào mặt đất đột nhiên đứng dậy, kiếm quang màu vàng chói mắt lập tức bao phủ toàn thân y.

Trong màn hào quang chói mắt, Tăng Thụ Thụ không còn cười nữa, ánh mắt lạnh lùng nhìn một vòng xung quanh mình. Chỉ thấy cây rừng rậm rạp, sương sớm dày đặc, ngoài ra không có gì khác. Trong mắt Tăng Thụ Thụ xẹt qua một tia nghi hoặc, hào quang của Hiên Viên kiếm trong tay y cũng âm ỉ dần, y thì thầm tự nói một câu: "*Chẳng lẽ cảm giác của ta thật sự sai?*"

Y chần chờ một chút rồi lại một lần nữa nhìn xung quanh khu rừng rậm im ắng này, sau đó quyết định bỏ qua, lại thu hồi kiếm tiên, quay đầu trở ra. Cách đó hơn mười trượng, bóng đen thần bí vẫn ẩn mình trong đám cây rừng âm u chậm rãi thở ra một hơi. Sau khi Tăng Thụ Thụ đi một quãng xa rồi, bóng đen mới chậm rãi bước ra, hướng về phía Tăng Thụ Thụ đang đi cười lạnh. Rồi đột nhiên thân hình hần bay về phía ngược lại, nháy mắt đã biến mất ở sâu trong rừng cây.

Tăng Thụ Thụ một đường trở ra, một lúc sau đã đặt chân lên đường mòn ban đầu, sắc mặt như thường nhưng ở thái dương dường như vừa rịn ra một giọt mồ hôi.

"*Có sát khí, chắc chắn là không sai!*" Y chậm rãi nhắm hai mắt lại, bàn tay nắm chặt, sau một lát hai mắt lại mở ra. Mang theo ánh nhìn lạnh như băng, y cúi xuống nhìn xuống tay phải của mình. Trong nắm tay vừa mở ra, lúc này có một viên đan được tròn xoe màu trắng bạc, to bằng đầu ngón tay. Đây đúng là đan dược bình thường vẫn phân phối cho đệ tử ở biệt viện Thanh Vân- Ích cốc đan.

Tăng Thư Thư lạnh lùng nhìn viên Ích cốc đan trong tay rồi chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía biệt viện Thanh Vân ở phía xa.

Trong chốc lát, trên đỉnh Đại Trúc vang lên tiếng của thăng nhóc con một cách ồn ào.

Ở trong gian bếp, cha của thăng nhóc ấy mỉm cười lắc lắc đầu, trên mặt không giấu nổi vài nét yêu thương, lại có chút bất đắc dĩ với đứa con tinh nghịch của mình. Sau đó, ánh mắt hắn nhìn tới Vương Tông Cảnh. Không hiểu sao, Vương Tông Cảnh cảm thấy rất khẩn trương, tự nhiên lại nhớ tới đêm trước ở trong thành Hà Dương, bước lên một bước, trên mặt đầy vẻ kính cẩn, nói: "*Tiền bối, nghe Tiểu Đình nói người có việc muốn gặp ta?*"

Trương Tiểu Phàm nhẹ gật đầu, cũng không trả lời câu hỏi của hắn, sau khi đánh giá Vương Tông Cảnh một chút thì bỗng cười đầy ôn hòa, nói: "*Cậu có biết thổi lửa nấu cơm không?*"

Vương Tông Cảnh giật mình ngó người ra, không biết phải nói thế nào cho phải. Từ nhỏ đến lớn hắn sống trong Long Hồ Vương gia, dù không tính là siêu cấp thế gia nhưng dù sao hắn cũng là đệ tử chính dòng, cho tới bây giờ cũng không biết thổi lửa bếp núc là gì. Dù sau đó bị Trương Tùng bắt vào trong Thập Vạn Đại Sơn, sống một mình trong rừng rậm nguyên thủy ba năm, nhưng cũng chỉ biết ăn tươi nuốt sống, chứ chưa từng biết nấu cơm là gì.

Nghĩ tới người trước mặt này hôm nay là một đầu bếp, Vương Tông Cảnh mới cảm thấy có chút bất ngờ, chỉ biết lắc đầu đáp: "*Tiền bối, ta không biết làm.*"

Trương Tiểu Phàm cũng chẳng bận tâm nhiều, nghe vậy thì cười nhạt một tiếng, nói: "*Vậy ngồi chờ ta một lát, ta đang nấu dở bữa trưa. Chờ một lát nhé!*"

Vương Tông Cảnh tất nhiên không dám thúc giục gì, chỉ liên tục gật đầu đáp ứng, sau đó đưa mắt nhìn về phía năm cái bàn ghế gỗ gần đó, không biết có nên ngồi xuống hay không. Cuối cùng hắn quyết định đứng chờ ở cạnh bàn. Trương Tiểu Phàm lại nhớ tới bếp lò gần đó, đi tới mở nắp nồi ra, lập tức một cỗ hương thơm ngát ngào theo bong bóng đang nổi sôi ùng ục trong nồi bốc lên. Hắn nhắm hai mắt, dường như rất vừa lòng, nhẹ gật đầu rồi đẩy nắp nồi lại. Sau đó hắn quay người đi tới một bếp khác, cầm bốn năm đoạn trúc cho vào lò. Vương Tông Cảnh lúc này mới nhìn ra, bên cạnh bếp lò, dựa vào tường là một đồng trúc đã chế cao ngất ngưỡng, được xếp thành đồng gọn gàng. Bếp nấu dường như sử dụng chính thứ trúc này.

Ánh lửa hừng hực quán lên thanh trúc, khuôn mặt Trương Tiểu Phàm dưới ánh lửa cũng đỏ ửng lên. Hắn nhìn nhìn một chút, tiện tay cầm một cây gậy sắt đen sì ở cạnh chân chọc chọc vào trong lò hai cái, lập tức lửa lại bùng lên to hơn.

Có lẽ vì ánh lửa bùng lên nên ánh mắt Vương Tông Cảnh cũng đảo qua trên cây Thiêu Hóa Côn, chỉ thấy trên thân côn có những tia nhỏ màu đỏ như máu. Nhưng cây gậy đen sì đó chẳng có chút nào thu hút, nhìn cũng chẳng khác thì một cái que cời lò, nên hắn cũng không chú ý quá nhiều. Cứ như vậy, Trương Tiểu Phàm vẫn một mực ngồi bên bếp lò không nói gì, đột nhiên mở miệng hỏi:

"*Cậu đã thật sự nghĩ kỹ chưa?*"

Vương Tông Cảnh cũng không ngờ hắn lại đột nhiên mở miệng hỏi câu này, hơi lắp bắp một chút, sau đó rất nhanh có phản ứng, chỉ biết trợn mắt há mồm. Cuối cùng hắn dường như cũng hiểu ra ý của Trương Tiểu Phàm, nên sau khi trầm mặc một lúc, hắn đứng ở sau lưng Trương Tiểu Phàm, trầm giọng đáp: "*Vâng!*"

Trương Tiểu Phàm cũng không quay đầu lại, vẫn nhìn vào ngọn lửa đang cháy hừng hực trong bếp lò trước mặt, lát sau hắn mới lại thản nhiên nói tiếp: "*Con đường này không hề dễ đi, bây giờ cậu hối hận thì vẫn chưa muộn.*"

Cho dù trước đó đã chuẩn bị tâm lý vô cùng kỹ càng, nhưng không hiểu tại sao khi nghe được lời này, trong lòng Vương Tông Cảnh lại xuất hiện dao động mãnh liệt, muốn đem những quyết định khi trước của mình suy nghĩ lại một lượt. Nhưng cuối cùng, là người có tâm tính cứng cỏi, hắn lập tức ép nổi xúc động này xuống, lấy lại bình tĩnh, thấp giọng trả lời: "*Tiền bối, ta đã nghĩ rất kỹ rồi.*"

Hai hàng lông mày của Trương Tiểu Phàm khẽ nhếch lên đầy vẻ kỳ quái. Rõ ràng nhìn hắn chỉ là một nam tử hiền lành, tính tình ôn hòa, vậy mà thân hình vừa động dậy đã làm cho Vương Tông Cảnh cảm thấy có một cỗ khí thế lăng lệ tràn ra, giống như thủy triều ào ào tuôn tới khiến Vương Tông Cảnh không thể thờ nổi, không tự chủ được mà vội lùi về sau một bước.

May mắn là chỉ sau một khắc, cỗ khí thế này từ từ tiêu tán, Trương Tiểu Phàm đứng yên bên bếp lò nửa khắc rồi quay sang bên cạnh cầm lấy một cái bát lớn, mở vung nồi ra, dùng muôi lớn múc xương đã hầm nhừ ở trong nồi ra rồi lại đẩy lại, cho lửa nhỏ hơn. Sau một loạt những hành động thuần thục này, hắn xoay người lại, nhìn Vương Tông Cảnh, nhẹ gật đầu, nói: "*Cậu đi theo ta.*"

Vương Tông Cảnh theo Trương Tiểu Phàm ra khỏi phòng bếp, sau đó Trương Tiểu Phàm tiện tay cầm lấy con dao chế củi để trên đồng trúc được xếp gọn gàng, ném qua cho Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh giật mình vội bắt lấy, cảm giác bàn tay nặng trĩu. Chỉ thấy sống dao rất dày, lưỡi dao lại mỏng, nhìn có chút buồn cười nhưng cảm giác khi cầm vào tay lại rất vừa vặn.

Trương Tiểu Phàm nhìn hắn một cái rồi lại cất bước đi thẳng về phía trước, Vương Tông Cảnh mặc dù cảm thấy khó hiểu trong lòng nhưng vẫn đi theo. Hai người đi qua Thủ Tĩnh đường, vòng vo một vòng, sau đó đặt chân lên một lối nhỏ dẫn ra sau núi. Trên đỉnh núi vẫn không ngừng có tiếng cười thanh thúy đáng yêu của Tiểu Đình, dường như thăng nhóc có được đồ chơi gì tốt lắm nên mới không ngừng cười nói như thế.

Một đường dẫn lên núi, hai bên đường đều là rừng trúc rậm rạp. Ngoại trừ trúc ra, còn có không ít tùng bách sinh trưởng. Thanh âm Trúc Đào từ xa dội

lại, cả rừng trúc cũng chậm rãi lay động.

Đường càng lúc càng dốc lên, Thủ Tĩnh đường đã bị khuất hẳn. Nếu là người khác, chắc chắn leo tới đây cũng đã phải thở hồng hộc rồi, nhưng thân thể của Vương Tông Cảnh cường tráng hơn người nên đi tới đây vẫn không khác gì đi trên đất bằng. Càng lên cao, trúc mọc càng dày đặc, từng bách cũng như những loại cây khác hầu như đã không còn thấy bóng dáng. Nhìn khắp nơi đều chỉ thấy một mảnh biển trúc xanh tươi mà thôi. Đi thêm một chốc nữa, con đường lên núi bỗng nhiên phân ra hai chỗ rẽ, bên phải tiếp tục hướng lên cao, còn bên trái thì dẫn tới một mảnh đất trống bằng phẳng. Mảnh đất bằng phẳng này nằm giữa sự bao bọc của rừng trúc, có một mộ phần ở đó, một bia đá xanh dựng trước mộ phần, phía trên có viết mấy chữ.

Trương Tiểu Phàm đi tới đây thì dừng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm vào phần mộ này, trên mặt thoáng hiện lên vẻ đau thương. Sau đó hắn chậm rãi đi tới. Vương Tông Cảnh không hiểu gì nhưng vẫn đi theo hắn, đến gần thì thấy trên bia mộ viết:

"Ân sư Điền Bất Dịch, sư mẫu Tô Như chi mộ. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL"

Nữ nhi bất hiếu Điền Linh Nhi, đệ tử bất hiếu Tống Đại Nhân, Ngô Đại Nghĩa, Trịnh Đại Lễ, Hà Đại Trí, Lữ Đại Tín, Đỗ Tất Thư, Trương Tiểu Phàm khắp huyết cung lập" (DG: "*khắp huyết cung lập*" nghĩa là khóc nhỏ máu đứng cung kính, ở đây DG để nguyên HV để giữ nguyên sự trang trọng cho câu viết trên bia mộ Điền Bất Dịch và Tô Như.)

Gió núi nhẹ thổi qua, âm thanh rừng trúc xào xạc, cỏ trên mộ xanh tươi, Trương Tiểu Phàm đứng trước phần mộ im lặng, đứng thẳng một cách trang nghiêm, dường như hắn đang nói gì đó với người nằm trong mộ. Qua một lúc lâu, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, đi tới bên cạnh bia mộ, đưa tay vuốt lên rìa đá xanh, dường như đang nhớ lại quá khứ đau buồn, lại có chút vương vấn.

Cuối cùng, hắn cúi thấp người, nhổ mấy cây cỏ dại ở trên phần mộ, rồi nói khẽ: "*Sư phụ, sư mẫu, con đi trước.*"

Nói rồi, hắn hướng phần mộ vái một cái thật sâu, sau đó xoay người bước đi. Vương Tông Cảnh đứng ở một bên không biết phải làm gì, thấy Trương Tiểu Phàm quay người đi thì muốn đuổi theo, nhưng nghĩ nghĩ thế nào, hắn lại vội vàng quay người, hướng về phía mộ phần quý xuồng lạy ba cái, rồi mới đuổi theo Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm quay đầu nhìn hắn mỉm cười, thần thái ôn hòa.

Trở về tới ngã ba, hai người lại tiếp tục rẽ sang lối rẽ bên phải đi lên. Hai bên đường lúc này đã chỉ còn toàn là trúc, hơn nữa Vương Tông Cảnh phát hiện, cây trúc nơi này so với trúc bình thường có sự khác biệt nho nhỏ, nhìn vừa thô to, vừa khỏe mạnh, mà đặc biệt nhất là các đốt trúc đều có màu đen nhánh.

Cứ đi một hồi như thế, hai người cuối cùng đã tới một chỗ núi cao, một mảnh rừng trúc rộng lớn trải dài trước mặt. Đường núi tới đây là hết, nhưng lại có một con đường mòn nhỏ dẫn vào trong rừng trúc, vòng vèo uốn lượn, không biết dẫn tới đâu. Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua rừng trúc này, chỉ thấy trong tầm mắt chỉ có một màu đen của trúc, có cây to cây nhỏ, nhưng càng về xa thì trúc càng to hơn.

Trương Tiểu Phàm dừng chân tại đây, đưa mắt nhìn vào trong mảnh rừng trúc này, ánh mắt hơi chớp động, trong đáy mắt có một sự nhu hòa, dường như đang hồi tưởng lại chuyện cũ, khóe miệng lộ ra một nét cười vui vẻ. Sau đó hắn quay đầu nói với Vương Tông Cảnh:

"Theo quy củ của Đại Trúc Phong, đệ tử mới vào môn phái đều phải tới đây luyện tập chặt hắc tiết trúc, ngoài việc rèn luyện thân thể cho các đệ tử thì còn tôi luyện cả tâm tính cho đệ tử nữa." Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, sau đó lại cười cười tiếp: "*Ta với cậu cũng chưa thể nói là tình thầy trò, nhưng ngày trước ta thiếu người ta một cái nhân tình, nên hôm nay dạy cho cậu vài thứ, cũng coi như trả cho hắn phần tình cảm đó. Như vậy đi, trước tiên cậu hãy qua bên đó chặt một cây trúc nhỏ nhất để ta xem thể chất của cậu thế nào."*

Vương Tông Cảnh vâng dạ, sau đó nắm chặt con dao bồ cùi ngẫm đi tới rừng trúc, tìm một cây trúc, cẩn thận nhìn một hồi, sau đó tay trái cầm lấy thân trúc, tay phải vung dao bồ xuống. Một dao chém xuống này hắn cũng không sử dụng toàn lực, trong nội tâm cũng muốn thăm dò một chút loại trúc chưa từng thấy này. Nhưng một dao này chém xuống chỉ nghe thấy một âm thanh trầm đục vang lên, dao bồ cùi suýt bị văng ra khỏi tay. Vương Tông Cảnh vội vàng nắm chặt cán dao, nhìn kĩ lại, chỉ thấy thân trúc mới bị chém vào có một chút, trên thân có một vết chém màu bạc nhẵn nhụi.

Hắc trúc này so với những gì hắn tưởng tượng thì còn cứng hơn mấy lần.

Vương Tông Cảnh quay đầu, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm đứng ở một bên không nói gì, khóe môi nhếch lên có chút vui vẻ vẫn đang chăm chú nhìn hắn. Vương Tông Cảnh hít sâu vào một hơi, đột nhiên cũng cười, sau đó lại quay vào nhìn cây hắc tiết trúc trong tay. Lúc này, động tác của hắn chậm rất nhiều, nhưng ánh mắt càng chăm chú hơn. Nếu như ai đó có thể nhìn xuyên thấu quần áo thì có thể thấy cơ bắp bên trong cánh tay hắn bắt đầu cuộn lên, đúng là hắn đang quán chú toàn lực để chuẩn bị làm tiếp.

"Hắc!"

Quát lên một tiếng, ánh mắt Vương Tông Cảnh cũng sắc lên, tay phải nâng dao bồ cùi lên nhắm cây hắc tiết trúc này một lần nữa chém xuống. Trương Tiểu Phàm đứng nhìn ở một bên thần sắc cũng hơi động, dường như hắn đang suy nghĩ điều gì đó.

Lưỡi dao sắc bén phá không mà tới, trong không khí chỉ có tiếng rìn rít sắc lạnh, trong nháy mắt dao đã bồ xuống thân trúc. Chỉ nghe "*ba*" một tiếng, một dao tràn ngập lực lượng này quả nhiên khác xa một dao trước, trực tiếp chém vào thân cây trúc. Nhưng hắc tiết trúc cứng cỏi có tiếng, dù cho những năm gần đây Vương Tông Cảnh không ngừng ma luyện thân thể thì một dao toàn lực này của hắn cũng không thể chém gãy được câ trúc, mà chỉ chặt được vào một nửa mà thôi.

Vương Tông Cảnh chậm rãi thở ra một hơi, trên mặt hiện lên nét đỏ ửng, cắn răng rút dao bồ cùi ra, sau đó hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục quát lên,

một lần nữa phát lực chém xuống. Một dao này cuối cùng cũng chặt đứt được cây hắc tiết trúc. Dưới ánh nhìn chăm chú của Trương Tiểu Phàm và Vương Tông Cảnh, cây trúc chậm rãi ngã xuống.

Vương Tông Cảnh có chút thẹn thùng, nhìn cây trúc không khác gì cây gậy này, thế mà với một thân khí lực của hắn, phải cố hết sức mới có thể chặt gãy khiến cho hắn cũng cảm thấy lúng túng, không biết nói gì, chỉ có thể quay đầu nhìn về phía Trương Tiểu Phàm. Đang định moi ruột gan nói một câu xin lỗi thì thấy Trương Tiểu Phàm gật đầu, mỉm cười nói: *"Tốt lắm, so với ta năm đó thì tốt hơn nhiều."*

"A?"

Vương Tông Cảnh đầu óc mù mờ, không hiểu vị tiền bối này nói vậy là có ý gì, nhưng Trương Tiểu Phàm cũng không chờ hắn có ý kiến gì, vẫy vẫy tay ý bảo hắn hãy đuổi kịp mình, sau đó hướng vào một nơi sâu trong rừng trúc đi tới.

Trên đường đi sâu vào rừng trúc, hắc tiết trúc cũng lớn dần lên, hiển nhiên càng vào sâu thì trúc càng nhiều tuổi. Trương Tiểu Phàm cứ thẳng đường mà đi, thỉnh thoảng lại tùy ý chọn một cây trúc bảo Vương Tông Cảnh chặt xuống, cây sau so với cây trước đều lớn hơn một vòng. Mỗi lần sau khi Vương Tông Cảnh toàn lực chặt ngã được một cây thì Trương Tiểu Phàm liền dẫn hắn đi sâu thêm một chút, rồi lại lựa chọn một cây to hơn để cho hắn chặt.

Cứ như vậy, hai người tiếp tục hướng vào nơi sâu trong rừng trúc mà đi. Vương Tông Cảnh hiểu Trương Tiểu Phàm đang muốn khảo thí với mình nên không dám chậm trễ, mỗi lần chặt trúc đều là dốc toàn lực. Được cái những năm gần đây hắn trải qua nhiều chuyện, có thể ma luyện ra một thân thể tốt, gần đây lại học được chút đạo thuật thô thiển, đối với khí lực cũng bổ trợ không ít nên cứ một đường chặt trúc mà đi sâu vào trong.

Nhưng dù chặt được không ít hắc tiết trúc thì nội tâm hắn vẫn không ngừng kêu khổ. Càng về sau, hắc trúc mà Trương Tiểu Phàm yêu cầu hắn chặt càng to, càng cứng, hầu hết là trúc già, cho dù hắn sức lực như trâu thì cũng không thể chỉ dùng vài nhát dao là có thể đứt ngã. Cho nên càng về sau, hắn càng mất nhiều thời gian cũng như khí lực hơn cho một cây hắc tiết trúc, và tốc độ tiến tới của hai người cũng càng chậm.

Mãi cho tới lúc này, Vương Tông Cảnh vẫn cắn răng kiên trì. Trên đường đi, hắn đã chặt ngã được sáu cây trúc. Giờ khắc này, trong mắt Trương Tiểu Phàm cũng không thể giấu nổi vẻ tán thưởng.

Nhưng Vương Tông Cảnh cũng hiểu rất rõ bản thân mình, lúc này cánh tay đã đau nhức không chịu nổi. Nhất là vừa rồi khi đứt được cây trúc thứ sáu, nếu không phải lòng dạ và tâm trí kiên trì chống đỡ thì chắc lúc nà hắn cũng không còn cầm nổi dao bỏ củi nữa. Vừa thở hồng hộc hắn vừa chậm rãi đi theo Trương Tiểu Phàm. Đi tiếp hơn mười trượng thì hắn cảm thấy tuyệt vọng, dường như đây là chỗ sâu nhất của rừng trúc này, chỉ có mấy chục cự trúc sinh trưởng, mỗi một cây so với hắc tiết trúc bình thường thì to gấp đôi là ít, có lẽ đã được mấy ngàn năm tuổi cũng không chừng.

Vương Tông Cảnh chỉ thấy miệng đắng chát, lúng túng không thể nói thành lời. Mà Trương Tiểu Phàm dường như không để ý tới thể trạng của hắn, chỉ một cây trúc lớn trong đó, thản nhiên nói: *"Đi chặt thử cây trúc kia xem nào."*

Vương Tông Cảnh chết lặng một hồi, nhưng sau đó vẫn lê thân thể mỏi mệt đi về phía trước. Lúc đi tới gần cây trúc lớn đó, thấy thân trúc còn to hơn cả kích cỡ lưng áo mình thì không khỏi da đầu run lên, nhưng sau đó, hắn vẫn cắn răng giờ dao bỏ củi lên, ra sức chém vào thân cây trúc đó. Chỉ nghe một tiếng giòn vang như tiếng dao chém vào tinh thiết, con dao bỏ củi trong tay hắn văng ra, còn thân trúc thì không có một dấu dao nào, dù là mờ nhạt.

Hắn cười khổ một cái, hiểu rằng trúc ở chỗ này vượt xa khả năng của hắn, lập tức quay đầu nhìn, định thành thật nhận thua với Trương Tiểu Phàm. Nhưng rồi hắn giật mình, chỉ thấy Trương Tiểu Phàm vẫn luôn đứng sau lưng mình lúc này lại chậm rãi đi tới một chỗ khác trong rừng trúc, một chỗ rất đẹp và tĩnh mịch, bóng trúc khẽ lay, ở đó có một cây trúc lớn nằm ngã trên nền đất, vắt ngang trong rừng trúc.

Trương Tiểu Phàm chậm rãi đi tới bên cạnh cây trúc này, lặng yên nhìn nó. Một khắc này, trong mắt hắn có vài phần đau thương và phiêu hốt. Rồi hắn chậm rãi vươn tay ra, dùng tay áo của mình lau lau trên thân trúc vài cái.

Một cơn gió từ trong sơn cốc thổi qua, lướt nhẹ qua đám tóc mai màu sương, dường như đang vuốt ve một khuôn mặt không còn trẻ tuổi nữa.

Hắn chậm rãi nở một nụ cười, sau một thoáng chần chừ, lại xoa xoa nhanh hơn một chút, dường như đang lau một chỗ ngồi. Sau đó, hắn hít sâu vào một hơi và nhẹ nhàng ngồi xuống.

Gió thổi qua đám lá trúc như sóng lớn, giống như thời gian vô thanh vô tức trôi đi, tóc đã đổi màu, trương tư đã đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 59: Chuyện cũ

Giữa trưa, ở phía sau chân núi, Trương Tiểu Phàm đi trước, Vương Tông Cảnh im lặng theo phía sau, trên lưng hắn cồng một bó trúc to đen đã được buộc chặt, nhìn có chút kinh người.

Hai người men theo đường núi đi xuống, thấy trên một khoảng đất bằng rộng lớn phía trước Thủ Tĩnh Đường của Đại Trúc Phong, Tiểu Đình đang cao hứng cùng Đại Hoàng và Tiểu Hôi chơi trò đuổi bắt, trong miệng hò hét không ngừng, tiếng cười vang vọng cả đỉnh núi.

Đang mãi mê chơi đùa, Tiểu Đình liếc thấy đầu con đường núi, Trương Tiểu Phàm dẫn theo Vương Tông Cảnh đi tới, ngừng chơi đùa, vội vàng chạy tới đón. Trương Tiểu Phàm thấy Tiểu Đình, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười yêu mến, vươn tay bế Tiểu Đình lên, Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng chạy tới, không ngừng cõ đầu vào chân hắn.

"Mẹ đâu?" Trương Tiểu Phàm cười hỏi Tiểu Đình

Tiểu Đình chỉ về phía Thủ Tĩnh Đường, cười đáp: "Còn đang ở chỗ Mẫn di."

Trương Tiểu Phàm gật gù đầu, nói: "Đến giờ rồi, con đi gọi mấy vị sư bá tới ăn cơm đi."

Tiểu Đình nhảy xuống, cười hi hi đáp: "Vâng".

Dứt lời nó bèn nhanh chóng chạy đi, vừa chạy vừa gọi, giọng nói dễ thương trong trẻo vang vọng cả đỉnh núi: "Đại sư bá, nhị sư bá, tam sư bá, tứ sư bá, ngũ sư bá, lục sư bá, mẹ, Mẫn di, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi..."

Đại Hoàng nước mắt lưng tròng kêu, chạy theo Tiểu Đình. Tiểu Hôi lắc lư đầu nhưng không đi theo, mà nắm lấy vạt áo của Trương Tiểu Phàm leo lên vai hắn ngồi, tỏ vẻ vô cùng thỏa mãn. Từ khi có Tiểu Đình thì vị trí này liền bị chiếm mất, khó khăn lắm mới đến lượt nó ngồi.

Trương Tiểu Phàm cười sò sò đầu Tiểu Hôi, đi về phía bếp. Vương Tông Cảnh theo sau hắn, đến ngoài phòng bếp liền thả bóc trúc lớn trên lưng xuống đất. Trương Tiểu Phàm khẽ mỉm cười nói: "Đi vào trong nghỉ ngơi chút đã."

Vương Tông Cảnh đáp ứng một câu, theo Tiểu Phàm đi vào trong bếp. Rửa qua chân tay mặt mũi, Trương Tiểu Phàm đi về phía bếp lò, động tác thuần thục bắt đầu chuẩn bị thức ăn. Vương Tông Cảnh đứng cạnh bên không biết làm gì, cảm thấy cánh tay phải của mình hơi đau nhức, chắc là do vừa rồi chặt trúc phía sau núi hơi quá sức mà vậy. Ngay lúc này Trương Tiểu Phàm đứng cạnh bếp lò bỗng thần nhiên nói:

"Cậu bắt đầu tu luyện Thái Cực Huyền Thanh rồi à?"

Vương Tông Cảnh ngỡ ngàng một chút, nhưng ngay sau đó gật đầu đáp: "Vâng, cách đây bảy ngày Tiểu chân nhân đã truyền cho ta pháp quyết tầng thứ nhất của công pháp."

Trương Tiểu Phàm không quay đầu lại, vừa làm vừa nói: "Công pháp này vô cùng mạnh mẽ, là vô thượng công pháp đứng đầu thiên hạ, cậu có thể tu luyện nó coi như có cơ duyên, ngày ngày cố gắng rèn luyện sẽ vô cùng có lợi."

Vương Tông Cảnh đứng sau, nghiêm túc đáp: "Vâng."

Trương Tiểu Phàm cầm lấy muôi sắt, cho chút dầu vào trong nồi, đợi một chút cho dầu nóng sôi lên, liền đem những lát măng đã được cắt mỏng trong tay cùng mấy miếng thịt thả vào trong nồi, lập tức nghe một tiếng nổ nhỏ, làn khói nhẹ bốc lên mang theo hương thơm tỏa ra ngoài, nhìn qua thức ăn rất đơn giản nhưng có mùi thơm khiến người khác phải thèm nhỏ dãi.

Dùng muôi sắt đảo qua chỗ măng trong nồi mấy lần, mùi thơm càng tỏa sức bay ngào ngạt, Trương Tiểu Phàm liếc mắt nhìn, đem vung nồi đẩy lại, sau đó mới nói tiếp: "Cậu theo ta học cái gì, trong lòng nắm chắc chứ?"

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, không hiểu tại sao trong lòng có chút nghi hoặc, vốn hắn đã sớm quyết định, đáp án cũng có rồi nhưng nhất thời không nói nên lời, chân chữ một lát rồi cũng cương quyết trả lời: "Vâng."

Trương Tiểu Phàm không nói gì thêm, đứng trước bếp yên lặng chờ đợi, một lát sau nồi dậy kín nhưng cũng không che được hết mùi thơm nức mũi kia, hắn vói tay mở vung nồi, lập tức một cỗ hương thơm mê người mang theo vẻ tươi mát nguyên sơ xông thẳng vào mũi. Chẳng mấy chốc, hắn đổ ra khay bưng lên bàn cơm.

Mùi thơm sức nức, động tác nhanh nhẹn, nồi chén bát gỗ lên lách cách, dưới con mắt kinh ngạc của Vương Tông Cảnh, Trương Tiểu Phàm dùng một tốc độ khiến người ta hoa mắt chóng mặt xào nấu thức ăn. Một món rồi một món nữa, trong nháy mắt như phép thuật nấu ra bảy tám đĩa thức ăn mê người, mỗi loại thức ăn cũng chỉ lấy nguyên liệu từ đơn giản từ thiên nhiên, thêm chút ít gia vị nhưng ngon như cao lương mỹ vị, làm người ta nhìn vào không thể không thèm thuồng.

Vương Tông Cảnh cũng không khỏi thèm muốn, ở Thanh Vân biệt viện dưới chân núi hơn hai tháng, chỉ có ăn Tích Cốc Đan, Dưỡng Nguyên Đan làm sao có thể có đồ ăn thịnh soạn như thế này. Cho dù là người tu đạo hay không, chỉ cần là người, nhìn thấy các loại mỹ vị như thế này không thể không ham muốn, vì trời sinh ra đã vậy rồi. Nay vừa nhìn thấy trong miệng đã thèm thuồng, ánh mắt không rời đi chỗ khác được.

Nhìn vẫn nhìn nhưng trong lòng hắn lại nảy sinh một thắc mắc, không nhịn được hướng Trương Tiểu Phàm hỏi: "Tiền bối, bây giờ bên trong Thanh Vân Môn không phải có Tăng trưởng lão chủ trì việc luyện chế rất nhiều đan dược ư, vì như Ích Cốc Đan, uống một viên là cả ngày không cần ăn gì khác, tại sao người còn phải khổ cực nấu nướng như vậy?"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười không nói, cũng không trả lời vấn đề của hắn. Vào lúc này sau lưng bọn họ nhộn nhịp tiếng bước chân, có nhiều người lần lượt kéo nhau vào phòng bếp. Người đi đầu nở một nụ cười chân thành, đang ôm Tiểu Đình, chính là Đồ Tất Thư. Vừa vào hắn đã lắc đầu cười ha ha nói: "Ích Cốc Đan, ha ha ha, đan dược đó là do Tăng Thư Thư mấy năm gần đây nghịch ngợm nghĩ ra, ăn vào không thấy đói bụng mà thôi,

có gì tốt đâu chứ?"

Vương Tông Cảnh nhất thời ngạc nhiên, chỉ cảm thấy đầu óc có chút quay cuồng không hiểu. Đỗ Tất Thư ôm Tiểu Đình đi tới bàn cơm ngồi xuống, phía sau còn có đám người Ngô Đại Nghĩa, Hà Đại Trí. Lục Tuyết Kỳ, Tống Đại Nhân cùng Văn Mẫn còn chưa đến. Tất cả mọi người mỉm cười ngồi xuống, lắc đầu cười khế. Chỉ có Đỗ Tất Thư xem ra thoải mái nhất, vừa cùng Tiểu Đình đùa giỡn, vừa cười nói: *"Không hiểu sao? Người nghĩ rằng Thanh Vân Môn hào phóng cho các người ăn tiên đan linh dược sao?"*

Vương Tông Cảnh im lặng lắc đầu, nhớ lại ngày đó mới bước chân vào Thanh Vân biệt viện, tâm tình có chút cảm giác kỳ quái tang thương. Bên kia Đỗ Tất Thư vẫn ngồi chơi đùa cùng Tiểu Đình, bỗng nhiên từ ngoài cửa truyền tới một thanh âm nam tử, trầm giọng nói: *"Lão Lục, đừng nói lung tung trước mặt trẻ con."*

Thanh âm chín chắn điềm tĩnh mang theo vài phần uy nghiêm, một bóng người cao lớn đi tới, chính là Đại Trúc Phong Ngũ trưởng lão Tống Đại Nhân, sau khi bước vào liền liếc nhìn Đỗ Tất Thư. Nhưng Đỗ Tất Thư cũng không tỏ vẻ sợ hãi vị sư huynh này, mấy vị huynh đệ nhất mạch khác của Đại Trúc Phong cũng hi ha ngồi ở bàn cơm cười nói. Trịnh Đại Tín còn reo lên: *"Lão Thất, có cơm chưa, đói bụng rồi này?"*

Trương Tiểu Phàm xoay người, đem món cuối cùng là rau xanh xào đậu nành bưng lên bàn cơm mỉm cười nói: *"Đã có."*

Hà Đại Trí ngồi bên cạnh Trịnh Đại Tín cười nói: *"Sư huynh, người tu luyện đã nhiều năm như vậy, không ăn không uống mười mấy ngày cũng không sao, gặp cái gì?"*

Trịnh Đại Tín cười ha ha một tiếng, cũng không thèm để ý, Trương Tiểu Phàm mỉm cười lắc đầu rồi quay lại nói với Tống Đại Nhân: *"Đại sư huynh, Tuyệt Kỳ cùng sư tẩu ở đâu?"*

Tống Đại Nhân ho khan một tiếng nói: *"Các nàng nói không đói, không muốn ăn cơm."*

Trương Tiểu Phàm "a" một tiếng, trên mặt có chút kỳ quái, Vương Tông Cảnh đứng bên cũng thấy lạ, lại nghe tiếng Đỗ Tất Thư cười hừ hừ hai tiếng có chút quái dị nói: *"Không phải là không đói, mà là sợ Tiểu Phàm nấu ăn quá ngon, các nàng đến sẽ không nhịn được mà ăn nhiều quá, rồi béo ú ra..."*

Mọi người nghe vậy cười vang, Trương Tiểu Phàm cũng phì cười không để ý Tống Đại Nhân đang đứng kể bên máng hán một câu: *"Linh tinh cái gì, với đạo hạnh của hai người bọn họ còn phải sợ béo sao..."*

Trong phòng lại vang lên một trận cười lớn. Vương Tông Cảnh ngơ ngẩn kinh ngạc, vốn tưởng người tu tiên phải rất phong độ, chỗ này lại thoải mái mười phần, hồn nhiên như gia đình phạm nhân bình thường vậy. Chẳng qua lại nhìn Trương Tiểu Phàm đứng bên bếp lò mỉm cười, vẻ mặt ôn hòa ấm áp, phảng phất suy nghĩ, chỗ như thế này mới là cuộc sống mà hắn thích nhất.

Bữa cơm trưa bình yên vui vẻ, đã nhiều năm rồi các sư huynh đệ mới cùng ngồi một bàn cùng ăn cùng trò chuyện. Tiểu Đình cũng vui theo mọi người, ở trên bàn thỉnh thoảng bị bỏ mảy câu, đám người Đỗ Tất Thư cũng rất thích thú, thỉnh thoảng trêu chọc Tiểu Đình, ồn ào huyên náo vui vẻ vô cùng. Vương Tông Cảnh ban đầu có chút không quen sau cũng dần dần quen, mà đối với hắn mọi người cũng không phân biệt, có lẽ là do trước đó đã nói chuyện qua, vẫn bình thường hòa nhã, không khách khí chút nào. Cứ như vậy cho hết bữa cơm.

Sau khi ăn xong mọi người tản đi, Tiểu Đình cũng bị Trương Tiểu Phàm đưa ra khỏi phòng bếp được Đỗ Tất Thư bế đi vui đùa. Trong phòng chỉ còn lại hai người Trương Tiểu Phàm cùng Vương Tông Cảnh. Trương Tiểu Phàm nhanh chóng quét dọn, Vương Tông Cảnh cũng không dám đứng nhìn, vội vàng giúp đỡ. Cũng may những năm gần đây hắn không còn ở trong cuộc sống vương giả ở Long Hồ nữa, ba năm vật lộn với cuộc sống trong rừng rậm đã mài đi cái tính kiêu căng con nhà thế gia trong hắn một chút cũng không còn. Cũng không thấy ngại ngần gì cả, liền giúp đỡ Trương Tiểu Phàm quét dọn rửa bát, chẳng qua ban đầu còn có chút không quen, làm còn lóng ngóng.

Trương Tiểu Phàm trong mắt ánh lên vẻ cười, cũng không nói thêm điều gì, cùng nhau làm xong việc rồi đứng bên bếp lò ngắm thành quả của mình. Phòng bếp sạch sẽ thơm mát hẳn ra, hắn đuổi cái lưng mỗi một thờ cái một cái rồi đến bên bàn ăn chậm rãi ngồi xuống.

Vương Tông Cảnh ngắm nghía xung quanh, cũng thấy hết việc để làm trong lòng có chút thấp thỏm bối rối, không biết tiếp theo sẽ làm gì, rồi ngưng ngừng đi tới bên cạnh bàn, do dự không biết nên nói hay không, bỗng nghe thấy phía bên kia Trương Tiểu Phàm hỏi một câu: *"Tông Cảnh, cậu đã từng giết người chưa?"*

Vương Tông Cảnh thầm giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy vị tiền bối này sắc mặt bình thường nhưng khí độ vô cùng trầm ổn, sâu không thể dò, nhìn không ra trong lòng hắn đang suy nghĩ gì, lập tức không nói thêm điều gì nữa mà trịnh trọng trả lời: *"Chưa từng."*

Trương Tiểu Phàm gật đầu nói: *"Tiêu chân nhân truyền cho cậu Thái Cực Huyền Thanh để cậu làm căn cơ, lại thâm ý sai cậu qua chỗ ta để ta dạy cho cậu, những điều này cậu hiểu cả chứ?"*

"Vâng."

"Trong Thanh Vân biệt viện có nhiều người như vậy, tất cả đều là đi con đường chính đạo, nhưng nếu cậu chọn đi con đường này, về tương lai không thể biết được gì, cậu không hối hận chứ?"

Vương Tông Cảnh yên lặng cúi đầu, im lặng thật lâu mới mở miệng nói: *"Trước đây vài ngày, Tiêu chân nhân cũng đã nói qua với ta rất nhiều điều, cũng không giấu diếm dối gạt ta việc gì, tất cả đều rõ ràng. Thiên hạ bây giờ nhìn như yên ổn, nhưng ma giáo yên lặng dần dần lấn tới, trong thiên hạ tà ma ngoại đạo lại càng nhiều. Mấy nghìn năm qua, đám dư nghiệt ma giáo nhiều như cỏ dại, đốt mãi không hết, vượn mình sống lại. Muôn dân thiên hạ đau*

khô đã lâu, mà Thanh Vân Môn qua các đời tổ sư tiền bối lại càng vì thế mà hi sinh vô cùng lớn."

"Tiêu chân nhân cũng nói nhiều năm trước hần đã trước vong linh của các đời tổ sư lập lời thề, nhất định phải diệt trừ ma giáo, đem đám yêu nhân nguy hại cho muôn dân nhỏ cỏ tận gốc, vì như thế đành phải làm ra một số chuyện bí mật."

"Người cũng nói, tâm chí vững vàng là điều quan trọng nhất, tâm địa chính trực là việc tốt. Nhưng thế gian này vốn có những việc mà những người có tâm địa chính trực không làm được, cho nên muốn có người đi làm những việc người khác không thể làm được này."

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu lên, sắc mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt sáng ngời, gằn từng câu từng chữ một nói :*"Người nói với ta, tâm tính mỗi người trắng đen phải trái , mọi sự đều có đúng sai. Chỉ cần giữ vững tâm mình, ngay cả thân đây địa ngục, toàn thân vậy bùn, cũng không tính là gì."*

Trương Tiểu Phàm nhìn hần thật sâu, một lúc lâu sau mới nói :

"Thế gian thiên hạ, ở Trung thổ, người thuộc chính đạo khi nhắc đến bốn chữ tà ma ngoại đạo thường căm thù đến tận xương tủy. Lời nói xót xa lắm, nhưng thật sự hiểu bốn chữ này có nghĩa là gì thì không được bao nhiêu người. Trăm ngàn năm qua, bởi vì thế lực ma giáo vô cùng hưng thịnh, nhân tài xuất hiện lớp lớp, trong đó có không ít người kinh tài tuyệt đỉnh, tạo nên sự uy hiếp thật lớn cho những thế lực khác, thế cho nên đến hôm nay người trong thiên hạ nói đến yêu tà thường thường nghĩ tới Ma giáo đầu tiên."

Trương Tiểu Phàm dẫn theo Vương Tông Cảnh, đi tới một chỗ yên tĩnh bên vách núi trên đỉnh Đại Trúc Phong dưới ánh mặt trời ấm áp an tĩnh sau buổi trưa, ngồi trên cao ngắm rừng trúc phía dưới. Hần ngắm xa xã phía cuối chân trời, núi xanh mây trắng, tựa như nhớ lại chuyện cũ, nhẹ giọng chậm rãi nói :

"Khác với những đám tà ma ngoại đạo trên thế gian, Ma giáo là một môn phái truyền thừa lâu đời, bắt đầu từ bao giờ cũng không rõ, nhưng đầu tiên xuất hiện ở phía tây bắc Trung thổ, một vùng đất ít người lui tới, được xưng là mảnh đất man hoang, nơi hiểm yếu tuyệt địa, điều này không thể nghi ngờ. Nghe nói ở chỗ sâu trong mảnh đất man hoang này có một Thánh điện cổ xưa vô cùng thần bí, chính là khởi nguồn của ma giáo. Mà người trong Ma giáo cũng không phải là yêu ma mà tự xưng là Thánh giáo."

Trăm ngàn năm qua, ma giáo truyền thừa mở rộng, đã phân ra vô số chi nhánh khác nhau, nhưng đều chung tín ngưỡng thờ phụng hai vị thần minh là Thiên Sát Minh Vương và U Minh Thánh Mẫu. Tuy nhiên giáo lý truyền thừa đã sớm thay đổi thiên kỳ bách quái, rất nhiều phân nhánh đã sớm tạo thành môn phái độc lập không còn lệ thuộc lẫn nhau. Để hiểu sâu xa về điều này, không phải là chuyện dễ. Nhưng ta nói cho cậu chính là để cậu biết, Ma giáo truyền thừa qua bao đời cho đến hôm nay, kỳ công dị pháp cùng với công pháp của các môn phái Trung thổ rất khác nhau, tập hợp nhiều loại bí thuật âm độc giết chóc, đều là công pháp ngoại đạo nhưng cũng không rời xa một đạo công pháp chính."

"Biết người biết ta mới là điều cần bản để người hành sự trong tương lai. Kể từ hôm nay, cứ cách bảy ngày cậu lại cùng Tiểu Đình lên núi một lần, chớ để người khác biết. Ta sẽ dạy dỗ cậu những điều cần biết, đủ loại dị thuật quỷ đạo mà cậu đều phải khắc ghi trong lòng, nhưng không thể lộ ra để người khác thấy được. Về phần tương lai sau này cậu rời núi sẽ ra sao, cậu đã hạ quyết tâm rồi, đành phải nhìn vào cơ duyên của chính mình thôi."

Nói đến đây, Trương Tiểu Phàm ngưng một chút, trước mặt như có chút cảm xúc thoáng qua, điều này không qua khỏi ánh mắt của Vương Tông Cảnh, nhưng hần cũng mờ mịt không rõ tại sao. Lại nghe Trương Tiểu Phàm sau khi trầm mặt giây lát lại nhàn nhạt nói tiếp :

"Hôm nay trước tiên ta nói cho cậu biết một chút về Ma giáo trong trăm ngàn năm truyền thừa đã có một vài nhánh tông môn từng hiển hách một thời. Thật ra thì lúc ban đầu cũng có một ít tông phái cổ xưa danh chấn bốn phương nhưng cho tới bây giờ đã sớm chôn vùi, truyền thừa đoạn tuyệt. Chỉ có một số ít người biết về cuốn "Cổ thánh văn" mới biết được một vài điều ghi lại ở trong đó, nhưng những điều này cũng không cần nói đến. Vào mấy trăm năm trước tương đối nổi danh trong ma giáo là Luyện Huyết Đường nhất mạch tồn tại, trong đó có Hắc Tâm lão nhân lòng dạ hiểm độc không ai bì nổi, là tuyệt đỉnh nhân vật. Ngoài ra còn có Hợp Hoan Phái cũng là truyền thừa cực xa của một chi tông môn thần bí, ngày xưa Kim Linh phu nhân cũng sánh ngang với Hắc Tâm lão nhân thuộc về hàng ngũ những người đứng đầu. Còn có nhiều kỳ nhân dị sĩ danh chấn thiên hạ, khi đó Ma giáo lấy Luyện Huyết Đường và Hợp Hoan Phái cầm đầu, tung hoành thiên hạ, có thể nói là một thời kỳ cực thịnh."

"Sau khi một thế hệ suy yếu, ma giáo liền lâm vào một đợt thoái trào, nhưng vào mấy chục năm trước lại trở nên hưng thịnh, tạo thành cục diện tứ đại danh môn cầm đầu. Tứ đại danh môn theo thứ tự là Vạn Độc Môn, Hợp Hoan Phái, Trường Sinh Đường... Quý Vương Tông."

Thấp giọng buồn bã, chậm rãi thông thả mà ngữ điệu bình thản nhàn nhạt, Trương Tiểu Phàm đem hết ký ức năm xưa, những tháng năm chôn vùi bụi mù của dĩ vãng một lần nữa nói ra. Những người trước kia, những nhân vật đã chết phảng phất vào giờ khắc này lại tái hiện ở vùng đất thanh tịnh trên rừng trúc xanh biếc, như lặng lẽ lướt qua.

Sáng sớm hôm sau, ngủ tại phòng khách của Đại Trúc Phong một đêm, Vương Tông Cảnh đã rời khỏi giường từ rất sớm, sau khi rửa mặt liền chạy đến phòng bếp bên kia. Bởi vì sắc trời vừa sáng, trong phòng bếp cũng không có người, hai mảnh cửa gỗ khép hờ, hần đang chần chừ một chút suy nghĩ liệu có nên đi vào hay không, lại liếc thấy bên ngoài phòng bếp cách đó không xa có một đồng to cảnh trúc màu đen, chính là gánh trúc hôm qua hần mang về từ sau núi còn chưa kịp chặt gọn.

Vương Tông Cảnh liền vén tay áo, cầm sải đao ở một bên lên, giữa ánh sáng nhạt của buổi sáng sớm, vung lên chặt trúc.

Nhưng loại trúc đặc trưng của Đại Trúc Phong lại cứng rắn bền bỉ dị thường, hần gắng hết sức chém vài nhát nhưng cũng không được những tám trúc gọn gàng ngay ngắn mà ra hình thù quái dị đầu to đầu nhỏ nhìn rất xấu xí. Hần nhìn trong tay những tám trúc không ra hình thù gì mỉm cười, vẫn tiếp tục kiên trì làm tiếp.

Một lát sau, sắc trời đã sáng dần, có tiếng bước chân vang lên, là Trương Tiểu Phàm từ phòng đi tới.

Điều đầu tiên hắn nhìn thấy là Vương Tông Cảnh ngoài phòng bếp đang ra sức chế trúc, sau đó liếc mắt nhìn những tấm trúc lớn nhỏ không đều nhau la liệt dưới đất. Vương Tông Cảnh bây giờ mới phát hiện ra, có chút xấu hổ gãi gãi đầu cười khan một tiếng. Trương Tiểu Phàm khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm điều gì, gọi hắn đã vớt sài đao, đi theo vào phòng bếp.

Tiếp theo là công việc chuẩn bị bữa sáng, mọi việc hầu hết do một mình Trương Tiểu Phàm làm, Vương Tông Cảnh chỉ đứng bên giúp đỡ, hai người đi lại trong phòng bếp im lặng không nói điều gì nhưng trong không khí phảng phất có chút bình thản. Cứ như thế một lát sau, một đám nam tử cũng chờ ăn sáng cũng đã tới, uống mấy chén cháo gạo kê thơm ngào ngạt, tất nhiên khen không dứt miệng. Tiểu Đình cũng uống một hơi hai chén lớn no căng bụng.

Đáng tiếc buổi sáng hôm nay, đi tới phòng bếp cũng chỉ có một đám nam tử, hai vị nữ chủ nhân của Đại Trúc Phong vẫn không đến.

Sau khi dùng qua điểm tâm, Tiểu Đình cùng Vương Tông Cảnh đều trở về Thanh Vân biệt viện, mặc dù mới chỉ ở Đại Trúc Phong hơn một ngày nhưng chẳng biết tại sao trong lòng Vương Tông Cảnh sinh ra cảm giác vài phần không muốn đi. Ngược lại Tiểu Đình còn nhỏ tuổi lại rất sáng khoái, vung tay gọi Đại Hoàng, Tiểu Hôi chuẩn bị lên đường. Trương Tiểu Phàm cũng gọi Đỗ Tất Thư chuẩn bị đưa hai người xuống núi. Một đường đi đến bên trên vách núi, Đỗ Tất Thư bên cạnh tề ra pháp bảo hình mấy viên xúc xích hình thù cổ quái, Tiểu Đình mang theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi nhảy lên, Vương Tông Cảnh dừng lại một chút xoay người hướng về phía Trương Tiểu Phàm nhìn thoáng qua, trong mắt lộ ra mấy tia do dự, định nói gì nhưng lại thôi.

Trương Tiểu Phàm cười nhạt, đôi mắt sáng ngời phảng phất chút u buồn quét qua người hắn, mỉm cười nói :*"Đi đi, bảy ngày nữa quay trở lại là được."*

Vương Tông Cảnh thầm giật mình, chẳng biết tại sao chút buồn bã trong lòng chớp mắt liền tan biến, tinh thần phấn chấn hẳn lên, giống như ngay từ giờ khắc này đã ngóng trông đến bảy ngày sau quay lại. Hắn hướng về phía Trương Tiểu Phàm thi lễ một cái thật sâu, sau đó không nói thêm điều gì xoay người nhảy lên pháp bảo mà Đỗ Tất Thư vừa mới tề ra.

Đỗ Tất Thư hướng về phía Trương Tiểu Phàm phất tay, bất niệm pháp quyết, pháp bảo hình xúc xích quay tròn một cái rồi liền chờ mọi người phá không bay đi.

Đoạn đường xuống núi so với hôm qua lên núi thoải mái hơn nhiều. Không biết Đỗ Tất Thư dùng pháp thuật gì mà pháp bảo xúc xích so với hôm qua lớn hơn hai vòng cho nên mọi người đứng trên pháp bảo, cho dù nhiều hơn hôm qua một người nhưng chỗ đứng vẫn rộng rãi hơn rất nhiều. Ngoài ra Đỗ Tất Thư điều khiển pháp bảo phi hành so với con khi hôm qua cũng vững vàng hơn, trên đường đi chắc chắn vô cùng, làm cho những người ở trên không cần lo lắng từ trên cao rơi xuống đất.

Một đường vô sự, cuối cùng cũng bay đến dưới chân núi. Đỗ Tất Thư cố tình dừng ở một góc yên lặng trên con đường núi, đồng thời cách khỏi núi đá to ở cửa môn không bao xa mới đem bọn người Vương Tông Cảnh thả xuống.

Mới nhảy xuống đất, Vương Tông Cảnh còn chưa kịp động đậy Tiểu Đình đã xoay người giữ chặt Đỗ Tất Thư :*"Lục sư bá, đến đây chúng ta đánh cược nào."*

Vương Tông Cảnh ở bên cạnh nghe thấy thế sững sốt, nhưng sau đó chỉ thấy Đỗ Tất Thư lắc đầu như trống bỏi chỉ nói không, sắc mặt kiên quyết vô cùng. Tiểu Đình trừng mắt liếc hắn một cái, kéo tay của hắn reo lên :*"Lục sư bá, người lớn thế còn sợ một đứa bé như ta có phải không, đánh cược một lần đi."*

"Không đánh cược, người là con quý nhỏ, mỗi lần đều nghĩ ra những thứ đề mục cổ quái, nói gì ta cũng không đánh cược với người a."

Tiểu Đình nói nhiều lần nhưng Đỗ Tất Thư kiên quyết không chịu làm Tiểu Đình tức giận đến dẫm chân, cuối cùng hắn mới ha ha cười một tiếng rồi nói :*"Được rồi, chẳng phải là người muốn lừa gạt sư bá lấy pháp bảo chờ về núi thoải mái một chút chứ gì. Sư bá chiều người, bảy ngày sau sư bá ở chỗ này chờ người, đem mấy người các người bay về Đại Trúc Phong, được chưa nào?"*

Tiểu Đình hai mắt tỏa sáng, lập tức buông tay Đỗ Tất Thư, sau đó vẫn không yên tâm dặn dò một câu :*"Sư bá phải nhớ kỹ đó, nhất định phải đến đón ta, nếu không ta liền nói cho mẹ biết lần trước người lừa bọn họ mang ta đi..."*

Lời còn chưa dứt chỉ nghe thấy "Ừ" một tiếng, cũng là Đỗ Tất Thư tay nhanh mắt lẹ một tay liền che lấy miệng Tiểu Đình đem những lời phía sau cản lại, sau đó cười khỏ nói.

"Tiểu tử tông, những lời này không được tùy tiện nói a, nói ra là chết người đó, nhớ đó, sau này không được nói nữa nghe chưa."

"Ừừ.." Tiểu Đình gật đầu lia lịa, cũng quanh co nói một trận. Đỗ Tất Thư lúc này mới nhớ mình còn che miệng nó, cười khan mấy tiếng mới buông lỏng tay ra, sau đó xoay người phất tay về phía Vương Tông Cảnh cười nói :*"Tiểu Vương, bảy ngày sau người còn tới không?"*

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, gật đầu cao giọng nói :*"Có"*

Đỗ Tất Thư ha ha cười một tiếng, rồi tề pháp bảo, trên không trung quay một vòng, sau đó bay đi, nhìn phương hướng đúng là trở về Đại Trúc Phong.

Nhìn Đỗ Tất Thư không chế pháp bảo biến mất cuối chân trời, Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn Tiểu Đình, chỉ thấy tiểu quỷ này vừa mới uy hiếp vị trưởng bối của mình xong không có chút gì áy náy, cười hi hi lôi kéo tay áo của hắn. Hai người sóng vai đi về hướng chân núi. Trên đường đi Vương Tông Cảnh nhìn không được hỏi Tiểu Đình về những chuyện trên núi, Tiểu Đình cũng thật thà không giấu diếm điều gì mà trả lời. Dù sao cũng không có việc gì ngoài việc ở trên Đại Trúc Phong mọi người đều yêu thương nó, cuộc sống trôi qua êm đềm, ấm áp.

Vương Tông Cảnh cười cười, không hỏi thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại nhớ đến cảnh sắc và người trên núi, nhất thời thất thần suy nghĩ.

Hai người đi một mạch về biệt viện Thanh Vân, lúc này trời đã sáng rõ, đệ tử đi đi lại lại không ít, bọn họ cũng không muốn làm người khác chú ý. Nhưng ở cửa môn, Liễu Vân đang làm nhiệm vụ thấy Tiểu Đình liền chạy tới đưa giong một hồi mới cho đi. Vương Tông cảnh không quản việc của hắn, vòng qua đi vào trước, chẳng qua trên đường trở về trong lòng hắn bỗng dưng nhớ tới Tô Tiểu Liên.

Lần trước nhìn thấy Tô Tiểu Liên, đúng lúc Ba Hùng không may chết trong hậu hoa viên.

Sau đó, nàng bị người của Thanh Vân Môn mang đi, chắc là hỏi thăm về chuyện của ngày đó, mấy ngày sau nàng mới trở về. Lúc đó Vương Tông Cảnh đã hỏi thăm qua nàng chút tin tức, nhưng nàng so với thường ngày không có gì khác, vẫn một bộ dáng quái gở, thường xuyên ngồi một mình ở phòng. Vương Tông Cảnh chợt nghĩ, mọi thứ chuyển biến rất nhanh, những chuyện ngoài dự tính của hắn liên tiếp phát sinh, Nam Sơn chợt đến, Tiểu Dật mới hướng dẫn truyền công, thậm chí còn lên Đại Trúc Phong, gặp một người đầu bếp thân bí nữa.

Suy nghĩ mãi thấy lộn xộn rồi ren, hắn liền đem chuyện Tô Tiểu Liên tạm thời quên đi, giờ phút này mới đi xuống từ Đại Trúc Phong, coi như tạm thời buông lỏng được một chút. Cũng nhớ lại Tô Tiểu Liên ở bên kia đã nhiều ngày không gặp, thực sự cũng có chút bận tâm, sau khi do dự một lát Vương Tông Cảnh liền xoay người đi về hướng chỗ Tô Tiểu Liên ở.

Tô Tiểu Liên ở chỗ canh đạo xa nhất viện thứ mười bảy, cũng giống như Vương Tông Cảnh, ở phòng chữ Hòa. Thanh Vân biệt viện cũng khá rộng, theo ắt đạo đi đến canh đạo, sẽ tìm đến cái sân nhỏ thứ mười bảy nơi Tô Tiểu Liên ở, cũng mất khá nhiều thời gian của Vương Tông Cảnh.

Đi lên bậc thang của viện thứ mười bảy, cửa viện đang mở rộng, liếc mắt nhìn. Chỗ này so với nơi hắn ở đường Ất viện hai mươi ba cũng không có khác biệt gì, cũng chia đều làm năm gian phòng kim mộc thủy hỏa thổ, hành lang vây quanh cái sân nhỏ có bãi cỏ, các cửa đều đóng chặt, bóng cây chập chờn toả ra một không khí trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng.

Có lẽ những người ở chỗ này, tính tình thích yên tĩnh không thích náo nhiệt nhiều người ra vào. Vương Tông Cảnh đổi mắt nhìn sang, trong năm gian phòng có bốn gian cửa đều đều đóng chặt, nhưng ngoài dự liệu của hắn, có một gian phòng cửa đang mở, chính là gian phòng chữ Hòa của Tô Tiểu Liên tính tình quái gở. Từ xa nhìn lại, bên trong ngoài Tô Tiểu Liên còn có bóng hình của một người con trai.

Đây là điều mà hắn không nghĩ tới làm nhất thời hắn có chút do dự, nhưng sau khi chần chừ chốc lát hắn vẫn quyết định đi tới, đến ngoài cửa mặc dù cánh cửa mở rộng, hắn vẫn gõ cửa.

"*Cành cạch*" hai tiếng. Trong phòng hai người đang ngồi đối diện bên bàn đều quay đầu nhìn lại, một nam một nữ, nữ sắc mặt bình tĩnh nhưng trong ánh mắt hình như có chút bất an, giống như tinh thần bất định. Chính là Tô Tiểu Liên. Mà ở đối diện nàng có một người con trai anh tuấn tiêu sái, một người mà hắn đã từng nhìn thấy nhưng vốn không nghĩ tới giờ khắc này lại đang ở trong phòng của Tô Tiểu Liên. Đây rõ ràng là một trong ngũ đại trưởng lão của Thanh Vân Môn, Tăng Thụ Thụ.

Thấy Tăng Thụ Thụ ở chỗ này, Vương Tông Cảnh cũng kinh ngạc không thôi, nhất thời nói không ra lời, đứng ở cửa bối rối không biết có nên đi vào hay không. Tô Tiểu Liên ở bên trong vừa thấy hắn, sắc mặt ánh lên vẻ vui mừng, hướng hắn kêu một tiếng:

"*Vương đại ca, sao huynh lại tới đây ?*"

Vương Tông Cảnh đáp một câu, lại thấy Tăng Thụ Thụ cũng đang quay đầu nhìn hắn đánh giá một hồi, hiển nhiên đối với hắn cũng có chút ấn tượng, rồi khẽ nhíu nhíu mày, giọng nói ôn hòa ấm áp, cũng hỏi một câu không khác biệt lắm: "*Người đến chỗ này có chuyện gì ?*"

Vương Tông Cảnh không dám chậm trễ, liền đem chuyện mình cùng Tô Tiểu Liên có chút quen biết thường ngày nói qua một lần, âm thanh nhỏ dần cuối cùng nói: "*Đệ tử đã thấy Tô cô nương ngày đó bị sợ hãi chấn động rất lớn, trong lòng có chút lo lắng, mặc dù không phải quá thân thiết nhưng cũng tính là có quen biết nên hôm nay muốn đến hỏi thăm một chút, không ngờ lại được gặp Tăng trưởng lão.*"

Tăng Thụ Thụ chậm rãi gật đầu, không còn nhìn hắn mà quay sang nhìn Tô Tiểu Liên nói: "*Thì ra là vậy, ta cũng chỉ tới đây tiện hỏi một chút. Ngày đó Ba Hùng chết có chút khó hiểu, hung thủ đến nay vẫn chưa tìm được, nên ta đến đây muốn hỏi người một số việc.*"

Tô Tiểu Liên thấp giọng nói: "*Vâng, xin mời tiền bối cứ hỏi, đệ tử không biết không nói, tuyệt không nói xằng bậy.*"

Tăng Thụ Thụ "Ừ" một tiếng, đứng dậy thông thả bước mấy bước đi lại trong phòng, đồng thời ánh mắt cũng nhàn nhạt liếc qua mọi vật trong phòng. Ở giữa phòng trên giường cạnh cái gối có một hồ lô chứa Ích Cốc Đan, ánh mắt của hắn dừng lại quan sát một chút rồi mới rời đi.

"*Ta vừa rồi mới hỏi người, người nói ngày đó sáng sớm không ngủ được, mới rời giường đi dạo trong hậu hoa viên.*"

Tô Tiểu Liên ngồi ngay ngắn, gật đầu thấp giọng nói: "*Vâng.*"

Tăng Thụ Thụ chấp tay xoay người lại, lạnh nhạt nói "*Người nói với chúng ta rằng phát hiện thi thể Ba Hùng dưới vách núi đá, chỗ đó vô cùng vắng vẻ, bình thường rất ít người đi qua, người tới đó làm gì ?*"

Vương Tông Cảnh đứng ở cửa nghe đến chỗ này nhất thời ngẩn ra, ánh mắt bỗng nhiên dừng lại trên người Tô Tiểu Liên. Nàng ta tựa hồ cũng bị câu hỏi này làm ngẹn lại một chút, len lén nhìn sang Vương Tông Cảnh, ánh mắt hai người tiếp xúc giữa không trung một chút rồi nàng mới dời đi. Sau khi trầm tư một lát Tô Tiểu Liên mới mở miệng nói: "*Khởi bẩm tiền bối, đệ tử tính tình không yên, ngày ngày trong lòng phiền muộn, thường tới hậu hoa viên đi dạo, trong lúc vô tình phát hiện ra một nơi yên tĩnh, mỗi lúc tới đó liền có cảm giác tâm tình thư thái, yên tĩnh, cảm giác phiền muộn cũng vơi đi rất nhiều, nên mới thường đến đó.*"

Nàng thấp giọng kể ra, như đang nói về một chuyện rất bình thường không có gì lạ. Chẳng qua khi nói ánh mắt vẫn không khỏi lén lút nhìn về phía cửa phòng, ở đó có bóng dáng một người con trai đang đứng ngoài cửa, ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Vương Tông Cảnh có chút chần chờ, đang suy nghĩ có nên rời đi hay không, nhưng ngay lúc này Tăng Thụ Thụ dường như đã hỏi xong mọi việc, thân nhiên nói: *"Tốt, cứ thế đi, ta cũng không hỏi thêm điều gì khác, chỉ là ngày đó có nhiều điều khó hiểu, phải cẩn thận điều tra mới được."*

Tô Tiểu Liên cũng vội vàng đứng dậy nói: *"Đệ tử hiểu, Tăng trưởng lão nếu có điều gì muốn hỏi, lúc nào cũng có thể tìm tới ta."*

Tăng Thụ Thụ gật đầu, xoay người muốn rời đi, nhưng ngay sau đó dừng lại, giống như nhớ ra điều gì đó, một lần nữa xoay người về phía Tô Tiểu Liên, ánh mắt âm áp nhu hòa nói: *"Đúng rồi, ngày đó xem ra ngươi hoảng sợ không ít, gần đây thân thể đã khôi phục chưa?"*

Tô Tiểu Liên đáp: *"Đa tạ trưởng lão quan tâm, đệ tử mọi việc đều ổn."*

Tăng Thụ Thụ nhìn thoáng qua trên giường nàng nói: *"Người ngày ngày vẫn ăn Ích Cốc Đan sao?"*

Tô Tiểu Liên ngần ngại một chút rồi đáp: *"Vâng"*.

Rồi dưới ánh mắt chăm chú của Tô Tiểu Liên và Vương Tông Cảnh, Tăng Thụ Thụ đi tới cầm lấy hồ lô, lắc nhẹ mấy cái. Tiếng đan dược bên trong va vào nhau lách cách. Hắn suy nghĩ một chút quay đầu hướng Tô Tiểu Liên mỉm cười nói: *"Thân thể ngươi có chút suy yếu, ngày đó lại bị hoảng sợ, như thế này đi, hôm nay ta tới đây, cũng coi như có chút duyên, nơi này có một hồ lô đan dược tên là Đường Nguyên Đan công hiệu tốt hơn Ích Cốc Đan nhiều, ngươi lấy dùng đi."*

Vừa nói cũng không rõ động tác của hắn thế nào, hai người hoa mắt nhìn thì thấy trong tay hắn đã có thêm một cái hồ lô, hắn cười dài để hồ lô bên gối trên giường, rồi bất động thanh sắc vô cùng tự nhiên thu lấy cái hồ lô có chứa Ích Cốc Đan.

Tô Tiểu Liên khẽ mở miệng, không biết tại sao thân thể run lên một chút, nhưng ngay sau đó khôi phục bình tĩnh, thì lễ thật sâu, mang theo vẻ cảm kích nói: *"Đa tạ Tăng trưởng lão."*

Tăng Thụ Thụ khẽ mỉm cười, khoát tay sau đó đi ra khỏi phòng, đi ngang qua bên cạnh Vương Tông Cảnh, ánh mắt lại liếc nhìn hắn một cái, trong đó có chút ý vị sâu xa, nhưng cũng không nói thêm điều gì, lướt đi xa.

Vương Tông Cảnh quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy Tô Tiểu Liên cũng đi tới bên cửa. Đến giờ khắc này hắn mới chân chính cẩn thận nhìn kỹ Tô Tiểu Liên, chỉ thấy người thiếu nữ mấy ngày nay hắn không gặp đôi mắt sáng ngời dưới đôi mi thanh tú nhưng vẫn còn sâu bi đọng lại nhàn nhạt cuối lông mày. Khí sắc dung nhan so với lúc trước mới gặp mặt tốt hơn rất nhiều, nhìn như một đóa hoa nữ lệ đang nở, ngày càng quyến rũ xinh đẹp và có phong thái.

Trong lòng hắn vốn có chút vội vàng, nhưng giờ phút này ngắm nhìn dung nhan của Tô Tiểu Liên bỗng nhiên buông lỏng rất nhiều, hắn hướng về phía nàng cười cười hỏi: *"Muội có khỏe không?"*

Tô Tiểu Liên đưa mắt nhìn hắn, khoe miệng bĩu môi một cái, rồi nở một nụ cười ôn nhu nói: *"Muội rất khỏe, cảm ơn huynh, Tông Cảnh ca ca."*

Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút nói: *"Cảm ơn ta vì điều gì?"*

Tô Tiểu Liên mỉm cười nói: *"Cảm ơn huynh đã tới thăm muội."* Vừa nói nàng vừa đưa tay nhẹ nhàng kéo hắn vào phòng, sau đó với hai cánh cửa đóng lại. Thời điểm hai cánh cửa chậm rãi khép lại, ánh mắt nàng man mác, nụ cười cũng chậm rãi thu lại, mặt không đổi sắc nhìn về phía cửa chính của sân viện. Nơi đó không còn một bóng người, hình dáng Tăng Thụ Thụ đã sớm khuất mất, nhưng dường như trong mắt nàng ánh lên vẻ tâm sự, cũng không biết nàng đang suy nghĩ về điều gì.

"Cạch" một tiếng, cửa phòng đóng lại, trong phòng hơi tối, Tô Tiểu Liên bước tới mở cánh cửa sổ, ánh sáng chiếu vào, trong phòng cũng bớt tối tăm. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Vương Tông Cảnh đứng trong phòng quan sát bốn phía, đây là lần đầu tiên hắn đi vào phòng của Tô Tiểu Liên, chỉ thấy bày biện trong phòng cũng giống chỗ hắn ở bên kia, ngoại trừ sạch sẽ hơn một chút cũng không thấy trong phòng có những đồ vật nhỏ nhỏ mà thiếu nữ thường thích dùng. Rất thanh tịnh, mơ hồ cảm nhận được chút hương vị tịnh mịch khổ tu.

Hắn nhú nhú mày, hắn năm đó còn bé nhưng sống trong rừng rậm ba năm, đủ để hắn khác với người bình thường mà có thể cảm nhận được loại tư vị này. Có điều không khí cô tịch này có lẽ không nên xuất hiện trên người một thiếu nữ như Tô Tiểu Liên. Hắn chần chờ một chút nhưng vẫn chưa biết phải khuyên nhủ nàng như thế nào, ngược lại Tô Tiểu Liên đang nhìn hắn, khuôn mặt dịu dàng vui vẻ, mời hắn ngồi rồi hỏi:

"Tông Cảnh ca ca, đã lâu không gặp, gần đây huynh làm những chuyện gì vậy?"

"À... thật ra thì cũng không có gì, đơn giản chỉ ở trong phòng tu luyện, lúc nào có chút buồn bức thì rời biệt viện đi ra ngoài một chút, thỉnh thoảng ra sau núi kiếm cây to trong rừng rậm leo lên ngồi..."

Ánh mắt Tô Tiểu Liên chợt sáng, dường như khi nghe Vương Tông Cảnh nói đến rừng rậm phía sau núi từ trong lòng nàng dâng lên một niềm vui sướng không nhịn được nói: *"Tông Cảnh ca ca, lúc nào huynh rảnh rồi mang ta ra phía sau núi chơi một chút nhé."*

Vương Tông Cảnh chần chờ một chút, đang nhớ lại mấy ngày qua Tiêu Dật thường hẹn mình ở chỗ kia trong rừng rậm. Hơn nữa chỗ kia trong vòng chiến bỗng nhiên xuất hiện yêu thú kỳ quái, cũng làm cho hắn hơi sợ. Mặc dù hôm nay nghĩ tới trong lòng hắn cảm thấy có khả năng rất lớn đó là do Tiêu

Dật Tài bố trí để dò xét bản lĩnh của hắn, một loại khảo nghiệm, nhưng dù sao cũng có chút lo lắng không yên.

Huống chi, ngộ nhờ mang theo Tô Tiểu Liên đến sau núi, gặp phải Tiêu Dật Tài thì chẳng phải sẽ vô cùng phiền toái hay sao?

Trầm ngâm suy nghĩ chốc lát, trong lòng xẹt qua ý nghĩ này, trên mặt không tỏ thái độ gì nhưng vẫn chần chờ một chút rồi hướng Tô Tiểu Liên lắc đầu nói: "*Tiểu Liên, gần đây ta cũng bận rộn tu luyện, chưa có ý định tới sau núi. Nếu không có gì, chờ thêm hai ba tháng nữa khi cuộc sống của chúng ta ổn định tốt hơn, chúng ta sẽ cùng đi, được không ?*"

Ánh mắt Tô Tiểu Liên hiện lên một tia thất vọng nhưng rất nhanh sau đó nàng lại cười ôn nhu, nhìn Vương Tông Cảnh nói: "*Được, ta chờ ca ca.*"

Vương Tông Cảnh khẽ mỉm cười, nhưng trong lòng đột nhiên nghĩ đến Tiêu Dật Tài, sau đó lại nghĩ đến những người trên Đại Trúc Phong, đặc biệt có một người vô cùng bí ẩn Trương Tiểu Phàm. Nghĩ tới việc mình sẽ phải bắt đầu tu luyện những công pháp kỳ dị kia trong lòng không nhịn được có chút kích động. Trong chốc lát trên mặt lộ vẻ thất thần ưu tư. Tô Tiểu Liên bên cạnh im lặng nhìn hắn.

Về mặt bình tĩnh dịu dàng so với nàng ngày thường rất khác, lặng im nhìn người con trai này.

Sau đó nàng chậm rãi cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Bí mật (1+2)

Sở dĩ có từ "*Phong Hồi*" là bởi vì nơi này có những trận gió cực mạnh thổi qua. Từ xưa đến nay rất nổi tiếng trong Thanh Vân thất mạch, về độ cao thì xếp thứ tư, độ hùng thịnh xếp thứ ba, sát bên hai mạch Thông Thiên Phong và Long Thủ Phong, từ trước đến giờ cũng là một thế lực trọng yếu trong Thanh Vân môn.

Ngày nay, đương kim chương giáo Thanh Vân môn Tiêu Dật Tài bạo tay cải biến, phá cũ xây mới, cải cách tổ chức, Thanh Vân môn vốn có bảy mạch phân chia đã bị hủy bỏ. Nhưng vốn là thất mạch truyền thừa từ xưa cũng không thể một đêm liền biến mất không thấy. Vòng tròn nhân tình luẩn quẩn, tình thầy trò ở đâu cũng có nhưng đều phân biệt rành mạch trong cái vòng nhỏ hẹp này.

Trong bảy mạch thì hôm nay, Phong Hồi Phong chẳng những địa vị không bị sụt giảm mà ngược lại càng thêm hiển hách. Mặc dù vẫn kém Thông Thiên Phong nhưng lại có khuynh hướng đuổi kịp Long Thủ Phong. Mọi người đều biết, sau khi hợp nhất bảy mạch thì chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài coi như là nắm quyền to nhất, mà người thường ngày được Tiêu chân nhân tin tưởng nhất lại chính là trưởng lão Tăng Thụ Thụ của Phong Hồi Phong.

Cũng vì như thế, đệ tử Phong Hồi Phong mỗi khi đi ra ngoài đều có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi.

Vương Tế Vũ là một trong những đệ tử xuất thân từ Phong Hồi Phong của Thanh Vân môn cũng coi như không tệ.

Sau khi Tiêu Dật Tài cải cách tổ chế, thực lực trong môn bắt đầu tích tụ về Thông Thiên Phong. Đệ tử kiệt xuất trong các mạch cũng thường bị điều đến Thông Thiên Phong làm việc. Dù sao sau khi hủy bỏ bảy mạch thì trên danh nghĩa chỉ có một Thanh Vân môn, lệnh của chương giáo xuất ra tự nhiên hết thảy đều phải nghe theo. Nhưng mà trong chuyện này cũng không phải là tất cả mọi người đều không trở lại. Theo lời mà nói, số lượng người nếu điều đi quá nhiều, thứ nhất các mạch còn lại sẽ đều có phản ứng. Thứ hai, ngoài Thông Thiên Phong còn có sáu ngọn núi cũng là nơi truyền đạo ngàn năm nay của Thanh Vân môn, cũng không thể vì thế mà vứt đi. Cho nên ngày thường trên các núi vẫn có không ít đệ tử ở lại. Tiêu biểu nhất như Đại Trúc Phong quái thai kia, toàn bộ mọi người dứt khoát ở lại trên núi, cộng thêm việc hai tên gia hỏa kia cưới mất hai mỹ nữ của Tiểu Trúc Phong khiến cho nhân số thậm chí còn nhiều hơn...

Nhưng Đại Trúc Phong từ trước đến giờ nhân số đơn bạc, ngày thường thì vắng vẻ, cộng thêm một vài lý do khó nói nên chương giáo chân nhân cũng không chấp nhận. Những năm qua, môn nhân trên đỉnh Đại Trúc Phong đều tự lo về mọi thứ. Về phần Phong Hồi Phong, nhân số đã hụt đi một nửa. Nhưng do trưởng lão Tăng Thụ Thụ thường xuyên ở lại nên trên núi cũng rất náo nhiệt. Vương Tế Vũ còn biết Tăng trưởng lão có phụ thân từng là thủ tọa Phong Hồi Phong - tổ sư gia Tăng Thúc Thường cũng đang ở một nơi yên tĩnh trong động phủ trên Phong Hồi Phong tĩnh dưỡng tu luyện.

Vị tổ sư này cũng là một nhân vật khó lường. Phải biết rằng, năm đó Thanh Vân Môn danh chấn thiên hạ lúc đại thịnh có bảy đại ca thủ uy danh hiển hách. Hôm nay cũng chỉ còn có mỗi Tăng Thúc Thường như một quả to trên cây đại thụ. Ngay cả chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài đến đây cũng phải đối với lão cung kính gọi một tiếng sư thúc.

Chẳng qua là mấy ngày nay thân thể Tăng sư tổ không được tốt, nguyên do là từ hạo kiếp đại chiến Chính Ma năm đó lưu lại. Mặc dù Tăng Thúc Thường còn may mắn sống sót nhưng thân thể cũng chịu trọng thương. Nhiều năm qua, dù Tăng Thụ Thụ điều trị bằng nhiều loại thuốc và kim châm, dùng hết linh đan diệu dược vẫn không thể khỏi hẳn, ngược lại trong mấy năm gần đây còn phát ra nghiêm trọng hơn.

Bởi vì ở Phong Hồi Phong này, Vương Tế Vũ được Tăng Thụ Thụ yêu quý, nàng cũng là người cơ trí, nên thường ngày nàng chịu trách nhiệm mỗi ngày

đi tới phòng luyện đan được "*Minh lô hiên*" lấy thuốc rồi đem đến động phủ của Tăng Thúc Thường để lão ăn. Ngày ngày qua lại, quan hệ của nàng và Tăng lão sư tổ cũng ngày càng hòa thuận, vẫn thường cười cười nói nói.

Hôm nay lại đến thời điểm mang thuốc, Vương Tế Vũ đi thẳng đến Minh Lô Hiên. Tâm tình đang tốt, cảnh sắc xung quanh cũng tươi đẹp hơn trong mắt nàng. Đường mòn quanh co xuyên qua hoa viên, kì hoa dị thảo khắp nơi nở rộ. Tuy là đã đến tháng chín, thắng cảnh tiên gia vẫn là trăm hoa kiêu diễm.

Đi một lát, phía trước, nơi cuối đường mòn hiện ra một cổng vòm, đồng thời mùi thuốc nhàn nhạt bay đến. Xuyên qua cổng vòm liền trông thấy một tiểu lâu ba tầng chiếm diện tích khá lớn, tấm bảng trên cửa chính viết ba chữ to bằng vàng: Minh Lô Hiên.

Minh Lô Hiên được Tăng Thụ Thụ xem như là nơi trọng yếu trên đỉnh Phong Hồi Phong. Đệ tử bình thường không được đi vào. Nhưng Vương Tế Vũ được Tăng Thụ Thụ coi như đệ tử tâm phúc nên vẫn thường xuyên tự do đi lại ở nơi này. Nàng đi đến, hai vị đệ tử Thanh Vân Môn làm bảo vệ trước cửa cũng mỉm cười với nàng mà không hề ngăn cản.

Vương Tế Vũ dễ dàng đi vào trong lầu. Ngay giữa Đại đường có đặt một lò bát quái thật lớn, phía dưới mở ra những rãnh lửa. Giờ phút này, mặc dù không nổi lửa nhưng lò bát quái vẫn mờ mờ có một cỗ sóng nhiệt tản ra, ánh sáng nhàn nhạt. Khí bốc lên, lò bát quái này bản thân chính là một món pháp bảo không thể khinh thường.

Phía sau lò bát quái có hai cửa nhỏ thông ra hậu đường. Bên tay phải, sát bên tường còn có một cầu thang có tay vịn thông lên tầng hai. Vương Tế Vũ trực tiếp đi thẳng vào cửa nhỏ bên trái, nơi đó là được thất của Minh Lô Hiên. Linh đan diệu dược thường ngày đem đi cho Tăng Thúc Thường cũng là do Tăng Thụ Thụ đích thân luyện chế rồi để tất cả ở nơi này.

Thuốc trong phòng được đặt tại những dược giá ở trên cao, ở đó có nhiều bình hồ lô bằng ngọc lớn nhỏ, được phân loại rõ ràng mạch lạc. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc. Khi Vương Tế Vũ vừa bước vào cửa thì chợt ngẩn ra. Ngay bàn tròn chính giữa dược thất có một nam tử đang ngồi ngưng thần suy nghĩ. Chính là Tăng Thụ Thụ.

Bình thường lúc này Tăng Thụ Thụ đều ở trên Thông Thiên Phong. Dù sao hắn cũng là trưởng lão được Tiêu Dật Tài nể trọng nhất, lại đang ở thời điểm trẻ trung khỏe mạnh, có khả năng khôn khéo cho nên Tiêu Dật Tài yên tâm giao cho hắn xử trí nhiều sự vụ. Chỉ là không ngờ hôm nay lại len lén trở lại ngồi trong dược thất mà ngẩn người.

"*Sư phụ, sao người lại ở đây?*" Vương Tế Vũ mang theo mấy phần ngạc nhiên đi đến hỏi.

Tăng Thụ Thụ ngẩng đầu nhìn lên, "*A*" một tiếng rồi nói: "*Là Tiểu Vũ à?*"

Vương Tế Vũ đi đến bên cạnh bàn liền thấy trên bàn trước mặt Tăng Thụ Thụ có một cái hồ lô màu vàng thường ngày vẫn đựng thuốc, nhìn qua cũng không biết xuất xứ từ đâu. Nhưng thỉnh thoảng Tăng Thụ Thụ quét mắt nhìn sang hồ lô, trong ánh mắt có mấy phần kì lạ. Tăng Thụ Thụ cảm giác được ánh mắt có chút kì quái của Vương Tế Vũ, ngẩng lên nhìn nàng một cái rồi nói: "*Người đến đây làm gì đây?*"

Vương Tế Vũ cười nói: "*Sư phụ, con tới cảm thuốc đi đưa cho sư tổ dùng.*"

"*À, à dùng rồi.*" Tăng Thụ Thụ trong một giây liền tỉnh ngộ lại, gật đầu lia lịa, nói: "*Vậy người nhanh đi lấy thuốc đi.*"

Vương Tế Vũ đáp ứng một tiếng, liền đi về bên cạnh giá thuốc. Có điều là mới đi được năm sáu bước chợt nghe cái bàn sau lưng nhẹ vang lên một tiếng "*phut*". Nàng quay đầu nhìn lại thì thấy Tăng Thụ Thụ đang cầm hồ lô rồi rút nút lọ ra, đổ đan dược bên trong ra bàn.

Trong khoảng thời gian ngắn chỉ nghe "*lạch cạch lạch cạch*" không ngừng bên tai, tựa như tiếng ngọc rơi ra. Đan dược kia chính là thứ dùng để phân phát cho đệ tử mới dùng thử - Ích Cốc Đan. Vương Tế Vũ không hiểu chuyện gì, nhất thời hai mắt mở to. Chỉ thấy Tăng Thụ Thụ mặt không đổi sắc nhìn đồng Ích Cốc Đan tròn căng trên bàn, sau đó đưa tay qua từ từ bắt đầu đếm:

"*Một, năm, mười, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm, hai mươi sáu, hai mươi bảy, hai mươi tám...*"

Thanh âm của hắn từ từ trầm thấp xuống nhưng cặp mắt chẳng biết tại sao lại sáng lên. Hắn nhắm mắt suy tư trong chốc lát, sau đó chậm rãi lắc đầu lắc bả, cười cười nói: "*Quả nhiên, theo như lời nói mỗi ngày một viên thì số lượng ít hơn...*"

Vương Tế Vũ lấy đan dược xuống. Tổng cộng ba loại chia ra chứa ở hai bình ngọc màu khác nhau bên trong tiểu hồ lô màu đen. Nàng đặt vào bên trong một khay gỗ thông cầm lên đi trở về bên cạnh bàn. Lúc này Tăng Thụ Thụ đã đem Ích Cốc Đan rơi là tả trên bàn thu thập lại. Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Vương Tế Vũ nâng đan dược đi đến, chần chờ một chút rồi nói: "*Đi thôi, ta đi cùng với người.*"

Vương Tế Vũ đáp ứng, liền đi theo sau Tăng Thụ Thụ ra khỏi dược thất. Động phủ mà Tăng Thúc Thường tĩnh tu tại Phong Hồi Phong là một nơi yên tĩnh, cách Minh Lô Hiên một khoảng rất xa. Dù thế, Vương Tế Vũ thường ngày đến đưa thuốc nên đã thông thạo. Về phần Tăng Thụ Thụ thì đối với đạo hạnh của hắn lại càng dễ dàng. Cũng không lâu lắm, hai người bay qua một sườn núi nhỏ rồi ngừng lại ở trước một sơn động trong một rừng thông u tĩnh. Phóng mắt nhìn xuống nơi này núi rừng tĩnh lặng, chim hót u u. Bên ngoài sơn động là một mảng đất trống hơn mười trượng vuông, thấy nhiều cỏ xanh. Ánh mặt trời xuyên qua bóng cây rậm rạp chiếu xuống mặt đất, ấm áp vô cùng.

Tăng Thụ Thụ ho khan một tiếng, mới nghĩ sẽ hướng trong sơn động mà lớn tiếng thông báo, ai ngờ vừa ho khan xong liền nghe một âm thanh già nua nói: "*Là Thụ Thụ à, đã đến thì vào ngay. Con mẹ nó, ở bên ngoài ho khan vớ vẩn làm cái gì.*"

Tăng Thụ Thụ cứng miệng trong một giây, cười khò một tiếng rồi mang theo Vương Tế Vũ đang che miệng cười trộm mà đi vào. Trong động cũng không âm u, từ cửa động trống trải ra còn mở hai cửa sổ ở bên trên, ban ngày nhìn sáng rực rỡ. Ngoại thất phía trước động phủ rộng rãi, có một cái

bàn để tất cả dụng cụ hằng ngày. Chấn ở cửa vào bên trong là một cái bình phong tiên hạc bay lượn, nhìn vào hơi mờ nhưng loáng thoáng có thể thấy là bày biện khá đơn giản, ngoài bỏ đoàn thì chỉ có một hai bức tranh chữ treo trên tường mà thôi.

Một thân ảnh già nua từ trên giường đứng dậy, từ từ đi ra.

Râu tóc bạc trắng, nếp nhăn đầy trên mặt. Tuy dung mạo khí sắc không thể gọi bằng hai chữ tiêu tụy, nhưng thoạt nhìn cũng không thấy khác người phàm tục là bao. Lấy thân phận của Tăng Thúc Thường khi trước, vậy mà hình dáng lại như thế này, đúng là nguyên khí đã giảm hơn trước rất nhiều.

Tăng Thụ Thụ nhìn thoáng qua phụ thân, khóe mắt khẽ co quắp một chút, thần sắc trên mặt ngưng trọng lại mấy phần. Nhưng mà thần thái cũng khôi phục lại bình thường rất nhanh, lộ ra một nụ cười. Còn Vương Tế Vũ thì bước nhanh đi đến đỡ lấy Tăng Thúc Thường, mỉm cười nói: "*Sư tổ, con tới đỡ người.*"

Tăng Thúc Thường năm xưa từng làm thủ tọa Phong Hồi Phong nên ngày thường khí độ uy nghiêm. Đứng nói là đệ tử trong môn đều kính sợ, ngay cả con ruột lão là Tăng Thụ Thụ gặp lão cũng như là chuột thấy mèo vậy. Nhưng lúc này tính tình lão có chút thay đổi, lão dùng thần thái ôn hòa cười với Vương Tế Vũ một cái rồi mặc cho tiểu cô nương này đỡ cánh tay mình đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống. Lão cũng không dă động gì đến Tăng Thụ Thụ mà hướng về Vương Tế Vũ cười nói: "*Tiểu Vũ quả nhiên là một cô nương có tâm địa thật tốt. Tương lai không biết gia hỏa nhà ai có phúc khi cưới người về làm lão bà đây?*"

"*Ừ ừ!*" Vương Tế Vũ nhất thời mặt đỏ má hồng. Ai mà ngờ đỡ sư tổ một chút đã bị lão trêu chọc. Phát giận ra thì nàng không dám, chỉ hờn dỗi một tiếng rồi nói: "*Sư tổ, ngài cũng lớn tuổi lắm rồi nha, sao lại nói ra những lời như thế?*"

"*Nói cái gì? Buồn chuyện phiếm thôi mà.*" Tăng Thúc Thường ha ha trả lời.

Vương Tế Vũ hừ hừ hai tiếng, quay đầu nhìn sang Tăng Thụ Thụ. Lúc này Tăng Thụ Thụ ở bên cạnh bàn đã ngồi xuống, cười khoát tay nói: "*Được rồi, Tiểu Vũ người có thể đi, nơi này có ta là được rồi.*"

Vương Tế Vũ gật đầu, xoay người hướng Tăng Thúc Thường thi lễ một cái rồi lui ra ngoài. Phụ tử hai người nhìn bóng lưng đầy thanh xuân đang khoan khoái đi ra cửa động, sau đó đồng thời thu hồi ánh mắt. Tăng Thúc Thường cười cười: "*Tiểu Vũ thật là một cô nương tốt.*"

Tăng Thụ Thụ mỉm cười nói: "*Đúng vậy.*" Vừa nói hần vừa thuận thực kéo khay gỗ thông rồi lấy bình ngọc đổ đan dược ra, sau đó đứng lên đi sang bên cạnh rót một chén nước và trở lại đưa cho phụ thân.

Tăng Thúc Thường nhận lấy chén đan dược nhưng không uống ngay mà sắc mặt lạnh nhạt nhìn những đan dược trong tay. Sau một lúc lâu, lão ngẩng đầu lên thân nhiên nói: "*Còn có thể kéo dài được đến bao lâu?*"

Tăng Thụ Thụ mặt liền biến sắc, nhưng ngay sau đó lại cười lớn một tiếng rồi nói: "*Cha, người nói bậy bạ cái gì đó, mau uống đan dược đi.*"

Tăng Thúc Thường lặng yên nhìn hần. Dưới ánh mắt soi mói một cách bình tĩnh của lão, chẳng biết tại sao Tăng Thụ Thụ lại không dám nhìn, mi mắt thông xuống. Tăng Thúc Thường khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa mà đem đan dược đổ vào miệng rồi uống hai ngụm nước nuốt hết vào.

Lúc này Tăng Thụ Thụ mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy thu thập bình bình lọ lọ, muốn nhân cơ hội này lên đi thì bỗng nhiên nghe Tăng Thúc Thường vỗ nhẹ lên bàn và nói: "*Thụ Thụ, ngồi xuống đi, trò chuyện với ta một lát.*"

Tăng Thụ Thụ ngờ ngác một chút rồi vội vàng đáp ứng: "*Được ạ.*", tiện tay để cái khay qua một bên rồi ngồi bên phụ thân. Nhưng vừa nhìn sắc mặt Tăng Thúc Thường bỗng nhiên hần lại chân chừ, sau đó không nhịn được đưa tay ra bắt mạch cho lão. Tăng Thúc Thường lắc đầu cười nói: "*Tốt mà, ta không có việc gì đâu. Tu luyện nhiều năm như vậy mà thân thể chính mình còn không thể hiểu sao?*"

Thụ Thụ lúc này mới ngưng ngừng thu tay về, trong giây phút này cũng không biết nói cái gì cho phải.

Tăng Thúc Thường trầm ngâm chốc lát, cuối cùng cũng mở miệng hỏi hần: "*Thụ Thụ, người tiếp chương thủ tọa Phong Hồi Phong cũng đã lâu, tình hình đệ tử trong mạch như thế nào người có biết không?*"

Tăng Thụ Thụ ngờ ngác một chút, không nhịn được nói: "*Cha, bây giờ thất mạch hợp nhất, cũng không còn cái gì là thủ tọa Phong Hồi Phong nữa rồi chứ đừng nói đến đệ tử...*"

Lời nói chưa dứt, liền thấy Tăng Thúc Thường nhàn nhạt liếc hần hần một cái, Tăng Thụ Thụ nhất thời có chút nói không nên lời. Chân chừ một chút, rót cục hần vẫn phải khẽ thờ dài một hơi rồi nói: "Trong hàng đệ tử đời sau xuất từ thất mạch sâu xa mà nói, trước mắt có thể xem là không tệ chút nào. Mặc dù vẫn còn kém Thông Thiên Phong nhưng so với Long Thủ Phong cũng không kém là bao. Trong chúng đệ tử, hiện nay tu hành cao nhất chính là hai người Âu Dương Kiếm Thu cùng Liễu Vân. Nhưng mà theo con thấy về tương lai thì người có thiên tư cao nhất cùng thành tựu lớn nhất chỉ sợ ngược lại chính là Tiểu Vũ."

Tăng Thúc Thường trầm ngâm trong chốc lát rồi chậm rãi gật đầu: "*Ánh mắt người rất đúng, những năm qua coi như cũng có mài luyện.*"

Tăng Thụ Thụ cười cười nói: "*Cha, xem người nói gì kia, ta cũng không phải là đứa trẻ vĩnh viễn không trưởng thành. Dù nói thế nào ta bây giờ cũng là trưởng lão thứ năm của Thanh Vân Môn mà, không phải sao?*"

Tăng Thúc Thường trừng mắt liếc hần một cái. Tăng Thụ Thụ hi hi cười một tiếng để lộ ra nét đơn thuần của tuổi trẻ làm cho Tăng Thúc Thường nhìn bỗng nhiên ngẩn ra, vốn là định mắng mấy câu nhưng chẳng biết tại sao lại nói không nên lời. Lão cúi đầu cảm lấy chén nước trong tay từ từ hớp một

ngụm. Trầm mặc một lát sau, sắc mặt khôi phục lại về bình tĩnh, lão nói: "*Gần đây trong môn mọi chuyện có tốt không?*"

Tăng Thụ Thụ suy nghĩ một chút rồi nói: "Không có việc đại sự gì, hết thầy đều ổn. Trừ trong biệt viện đang tiến hành hội thi Thanh Vân. Gần đây người của Hạo Thiên Kiếm phái ở Vân Châu đến bãi phòng. Mặc dù giữa cuộc gặp mặt có chút rắc rối xảy ra, nhưng mà bây giờ tất cả đã qua. Trừ lần đó ra thì không có chuyện gì để nói. Bây giờ thất mạch hợp nhất, Tiêu sư huynh nắm quyền chỉ huy, Thanh Vân Môn dần dần đã hình thành bộ dáng hưng thịnh. Nhưng mà..." Hắn vừa nói đến đoạn này chẳng biết sao chân mày nhíu lại, nói đến hai chữ "*nhưng mà*" thì lời nói bỗng nhiên ngừng lại, chỉ khẽ lắc đầu, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Tăng Thúc Thường nhìn hắn một cái, nói: "*Nhưng mà như thế nào?*"

Tăng Thụ Thụ cau mày nói: "*Cha, lão gia ngài ở đây an tâm tĩnh dưỡng là được, cần gì hao tâm tổn sức rảnh rồi đi lo chuyện trong môn?*"

Tăng Thúc Thường thần nhiên nói: "*Tĩnh dưỡng, tĩnh dưỡng. Quá yên lặng đến mức người ở không được rồi. Được rồi, nói chuyện trong môn để ta nghe một chút thì có làm sao. Nói đi, nhưng mà cái gì?*"

Tăng Thụ Thụ thở dài một hơi, do dự một chút, rốt cục vẫn phải thần nhiên nói ra: "Ngày hôm nay bốn môn nhìn càng ngày càng hưng thịnh, nguyên khí khôi phục hơn phân nửa, vốn là chuyện đáng mừng. Tiêu sư huynh chủ trì sự vụ trong môn là người cũng có năng lực. Chặng qua bây giờ thất mạch hợp nhất, Tiêu sư huynh quyền thế rất cao. So với bốn môn ngày xưa, ngày nay quyền binh của hắn thậm chí còn vượt Đạo Huyền sư bá năm xưa. Nhưng so về đạo hạnh hay danh vọng thì Tiêu sư huynh vẫn kém hơn Đạo Huyền sư bá một chút. Cũng chính vì thế mà trong bốn môn mặc dù nhìn như yên ắng nhưng cũng có không ít người bí mật không phục trong lòng."

Khóe miệng hắn nhếch lên, ý như không màng lắm, nhưng thần sắc vẫn mang theo mấy phần đau buồn âm thầm, thấp giọng nói: "*Trước mắt thế cục thật tốt, không có việc gì. Con chỉ lo lắng là đến thời điểm có dị biến thì không khỏi tránh được án họa ngầm bên trong.*"

Tăng Thúc Thường yên lặng gật đầu nhưng thần sắc lúc này vẫn hết sức bình tĩnh. Trầm ngâm một lát sau, lão nói: "*Người suy nghĩ như vậy không phải là không có đạo lý. Nhưng mà người dù sao vẫn còn trẻ tuổi, đối với những việc sâu xa của bản môn vẫn không hiểu nhiều lắm. Có một số việc người không biết.*"

Tăng Thụ Thụ chân mày nhếch lên, nhìn về phụ thân.

Tăng Thúc Thường cười cười rồi nói: "Bốn môn truyền thừa đã hơn hai ngàn năm, từ khi tổ sư Thanh Vân Tử sáng lập ra môn phái, rồi đến Thanh Diệp tổ sư trùng hưng, lúc đó danh chấn thiên hạ vì làm lãnh tụ chánh đạo. Bao nhiêu năm tháng qua, có khi nào người nghe nói vị chương giáo chân nhân nào của bốn môn là môn đệ của các mạch khác chưa?"

Tăng Thụ Thụ giật mình cả kinh, ngạc nhiên nói: "Cha, lời này của người là ý gì?"

Tăng Thúc Thường khẽ lắc đầu nói: "Không có, chưa từng có qua! Bất cứ lúc nào chức vị chương môn cũng là đích tôn đệ tử của Thông Thiên Phong nắm giữ. Nhiều năm rồi, mọi người cũng cảm thấy đó là chuyện đương nhiên. Người từ trước đến nay tự xưng là thông minh, người có nghĩ đến trong chuyện này có nguyên do hay không?"

Tăng Thụ Thụ ngạc nhiên mà trầm mặc trong chốc lát, hiển nhiên là chẳng bao giờ nghĩ đến việc ấy. Thật ra cũng khó trách Tăng Thụ Thụ, cái lệ cũ hai nghìn năm tuổi này của Thanh Vân Môn đã sớm làm cho mọi người thành thói quen, căn bản là sẽ không ai nghĩ xem chuyện này rốt cuộc là có đúng hay không, hoặc là có nguyên nhân gì. Nói tóm lại cứ như vậy mà tiếp tục là tốt rồi.

Tăng Thúc Thường thần nhiên nói: "Chức vị chương giáo quyền cao chức trọng. Thất mạch của bốn môn từ trước tới giờ có nhiều kì tài tuấn kiệt nhưng cho đến nay chức vị này vẫn thuộc về Thông Thiên Phong là vì từ xưa đến nay đích tôn luôn cho ra nhiều kỳ tài nhất. Người có đạo hạnh cao nhất ở các mạch khác cũng chỉ so được với nhân vật thường thường ở Thông Thiên Phong." *Lão nhẹ nhàng thở một hơi, ánh mắt thêm mấy phần ngưng trọng nhìn chằm chằm vào một nơi vô định, trong chốc lát tựa như đang nhớ lại chuyện cũ. Một lát sau lão nhẹ giọng nói:* "Những chuyện này cũng đã sớm có người âm thầm chú ý tới. Chẳng qua là không ai có bằng chứng thì lấy gì nói đây? Kết quả là cứ tiếp tục như vậy đời này truyền sang đời khác."

"Ngày xưa trước khi sư tổ qua đời đã từng nói với ta chuyện này. Hai người chúng ta thương nghị hồi lâu cuối cùng cũng cảm thấy trong chuyện này hẳn là chỉ có đích tôn họ biết, còn lại sáu mạch cũng không hay biết gì bí mật này."

"Bí mật?" Tăng Thụ Thụ lại cả kinh, trong nhất thời có chút cảm giác như kinh hãi, như bất an. Hắn tiếp lời: "Bí mật gì?"

"Không biết. Trừ mấy người đích tôn kia thì khẳng định là không ai biết cả." Tăng Thúc Thường cười cười rồi nói: "Nhưng mà ta với sư tổ lên suy luận thì cảm thấy nếu thật có loại bí mật này thì chỉ sợ mấu chốt hơn phân nửa khả năng là ở cấm địa của bốn môn - "*Huyền Nguyệt động phủ*" phía sau núi Thông Thiên Phong."

"Huyền Nguyệt động phủ?"

Tăng Thúc Thường gật đầu nói: "Không sai. Từ trước tới nay, Huyền Nguyệt động phủ là trọng địa của bốn môn, cho tới bây giờ cũng chỉ cho phép một mình chương giáo chân nhân tiến vào. Trong động phủ có cái gì thì tất cả chương giáo chân nhân đều giữ kín như bưng, chưa bao giờ chịu tiết lộ nửa phần. Hơn nữa Huyền Nguyệt động phủ năm xưa chính là nơi Thanh Diệp tổ sư bế quan, tất cả thần công tiên pháp cũng có thể nói là từ nơi này mà truyền ra."

Tăng Thụ Thụ im lặng một hồi lâu, vẻ mặt biến ảo, dường như vì nghe nói chuyện này mà có chút giật mình. Tăng Thúc Thường nhìn hắn một

cái rồi nói: "Thanh Vân môn từ khi lập phái đến nay đã hơn hai nghìn năm, quãng thời gian này thực sự rất dài. Đôi mắt nhìn ra thiên hạ, các phái Tu Chân Giới dường như chính là một đị sở. Duy nhất có thể cùng chúng ta ganh đua thời gian lập phái..." Lão cười cười, trong lời nói bỗng nhiên mang theo chút đắc ý kì quái, nhẹ giọng nói: "Cũng chỉ có một Ma Giáo mà thôi."

Thư Thư vừa nghe thì sắc mặt đại biến, ngạc nhiên hỏi: "Cha, người nói cái gì?"

Tăng Thúc Thường khoát tay, không nói thêm bất cứ thứ gì về chuyện này nữa. Đồng thời trên khuôn mặt già nua cũng toát ra mấy phần mệt mỏi. Trầm mặc một lát sau, lão nói: "Thư Thư, cha mặc dù già rồi nhưng tự tin mắt vẫn còn tốt. Tiêu Dật Tài mặc dù như lời người nói là danh vọng đạo hạnh vẫn còn thua xa Đạo Huyền sư huynh ngày xưa, nhưng hẳn chính là ái đồ đích thân Đạo Huyền sư huynh truyền dạy, tâm cơ thủ đoạn là không chỉ đơn giản là lợi hại thôi. Cộng thêm ngày xưa nếu nói riêng về tư chất, hẳn cũng là đệ nhất trong thất mạch võ hội. Đồng lứa đệ tử trẻ tuổi cũng là một nhân vật tuyệt đỉnh. Nếu ta suy đoán không sai thì Huyền Nguyệt động phủ thực sự có bí mật tồn tại. Người này đạo hạnh tu hành tương lai cũng không thể khinh thường."

Lão từ từ chống tay vào bàn đứng lên, thân thể đột nhiên run rẩy một chút. Tăng Thúc Thư vội vàng đi qua đỡ lấy. Tăng Thúc Thường chăm chú nhìn con trai, đưa tay ra, vỗ nhẹ nhẹ lên bờ vai của hắn, nói: "Thanh Vân hưng thịnh nhưng từ trước đã có nhiều khúc chiết ám đáu trong môn. Chỉ vì trong bốn môn có quá nhiều nhân tài thiên tư siêu quần, thật cũng không xem là cái gì. Nhưng tương lai trong môn nếu có tranh đấu, lấy cặp mắt của ta mà đoán chỉ sợ người bên cạnh cũng chưa chắc có thể dễ dàng rung chuyển Tiêu Dật Tài. Người tốt nhất hay là nên đứng ở phía hắn."

Tăng Thúc Thư gật đầu thấp giọng nói: "Con hiểu được mà. Cha, người đừng nói nữa mà hao tâm tổn sức. Hay là an tâm nghỉ ngơi đi."

Tăng Thúc Thường dần dần lộ rõ vẻ mệt mỏi, nhưng nhìn ánh mắt nhìn con trai vẫn lộ ra mấy phần ám áp yêu thương. Lão không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu. Sau đó liền đề Tăng Thúc Thư đỡ mà chậm rãi đi vào bên trong động thất, nằm lên giường. Cũng không lâu lắm, lão liền ngủ thật say.

Tăng Thúc Thư đứng bên giường yên lặng một lúc lâu, xác định phụ thân đã ngủ say, lúc này mới lặng lẽ đi ra khỏi sơn động. Đứng ở mặt đất tại cửa động, ánh mặt trời nhàn nhạt rơi xuống, hẳn híp mắt nhìn sắc trời một chút, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư. Đứng tại chỗ một lúc lâu hẳn mới cất bước đi tới.

Trở về Minh Lô Hiên ở Phong Hồi Phong, hai gã thủ vệ tiểu lâu thấy hắn tới đây liền hướng hắn hành lễ. Tăng Thúc Thư gật đầu rồi trầm ngâm, sau chốc lát thì kêu một người trong đó thấp giọng phân phó hai câu. Đệ tử kia sau khi nghe xong thì đáp ứng một tiếng rồi bước nhanh đi. Tăng Thúc Thư cũng không nói thêm gì, cứ như vậy đi vào Minh Lô Hiên. Trở lại được thất và ngồi xuống, trên mặt hắn lộ ra vẻ ngưng trọng, mơ hồ còn có mấy phần lo lắng.

Được thất an tĩnh không một tiếng động. Ước chừng sau một chén trà thời gian, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, người mới tới cùng đệ tử thủ vệ thấp giọng nói chuyện với nhau hai câu, sau đó bước vào trong, mặt mày anh tuấn, khí độ tiêu sái, cũng là môn hạ đệ tử đắc ý nhất của Tăng Thúc Thư – Âu Dương Kiếm Thu.

Đi vào được thất, thấy Tăng Thúc Thư đang ngồi bên cạnh bàn, Âu Dương Kiếm Thu không dám chậm trễ liền tới làm lễ ra mắt, đồng thời trên mặt hiện vẻ hỏi thăm: "Sư phụ, nghe nói là người muốn gặp con?"

Tăng Thúc Thư gật đầu: "Mấy ngày nay người cũng thường xuyên đi xuống biệt viện dưới chân núi làm thủ vệ, đối với việc Thanh Vân môn tuyển đệ tử cũng xem không ít, theo người trong đó có thể có nhân vật xuất sắc không?"

Âu Dương Kiếm Thu ngần ra, không nghĩ tới đột nhiên sư phụ lại hỏi chuyện này. Phải biết rằng trong ngũ đại trưởng lão thì Tiêu Dật Tài nắm giữ toàn cục, Tăng Thúc Thư là hạng người thông minh tháo vát, được xưng là cánh tay đắc lực phụ tá cho Tiêu Dật Tài. Ngày thường xử lý sự vụ bận rộn cũng không có nhúng tay vào việc chiêu nạp môn hạ của Thanh Vân môn. Còn lại hai vị trưởng lão, Lục Tuyết Kỳ từ trước đến nay rất ít xử lý công việc, cho nên tuyển mộ cho Thanh Vân môn đều do Tổng Nhân Từ trong coi. Những thứ khác không nói, nhưng thường ngày trông coi việc này chính là những đệ tử của Tổng Đại Nhân.

Chẳng qua hiện nay Thanh Vân môn thất mạch hợp nhất, trưởng bối thì không kể nhưng nhiều đệ tử cũng bị điều khiển đi làm nhiệm vụ. Âu Dương Kiếm Thu đứng yên trầm ngâm một lát rồi nói: "Hồi bẩm sư phụ, lần này quy mô tuyển lựa hơn xa lúc trước. Đệ tử ở trong biệt viện hai tháng, nhìn sơ thì năm nay có nhiều người mới, tư chất cao có không ít. Trong đó nổi bật có đám người Phong Hằng, Quảng Cao, Tô Văn Thanh, Đường Âm Hổ. Chỉ trong hai tháng bọn họ đã tu luyện Thanh Phong quyết lên cảnh giới tầng thứ ba, tư chất thiên phú không thể bảo là không mạnh được. Đợi một thời gian, nếu có thể bái nhập làm Thanh Vân môn hạ, chỉ sợ thành tựu không thể hạn định được."

Tăng Thúc Thư nhìn Âu Dương Kiếm Thu một lát, chỉ thấy sắc mặt hắn thần nhiên không chút vẻ kinh dị, trong lòng coi như hài lòng. Đem những cái tên này điểm qua một lần, Tăng Thúc Thư bỗng nhiên nhíu chân mày. Hẳn mặc dù không thể nào quản việc tuyển mộ nhưng cũng hiểu rõ chút ít. Hơn nữa những đệ tử tham gia tuyển mộ thường thì chỗ dựa phía sau cũng không đơn giản, cũng là điều một Thanh Vân trưởng lão như hắn cần để ý. Chỉ thấy hắn suy tư một lát, sau cùng khẽ lộ ra một nụ cười khổ rồi lắc đầu, nuốt một hơi thần nhiên nói: *"Cũng đều là người có gia thế xuất thân?"*

Âu Dương Kiếm Thu gật đầu, trên mặt cũng có mấy phần bất đắc dĩ: *"Vâng."*

Tăng Thúc Thư yên lặng trong chốc lát rồi cười nhạt. Sau đó đem việc này bỏ mặc. Đôi giọng hỏi đệ tử: *"Đúng rồi, có một nữ đệ tử đang làm nhiệm vụ trong biệt viện, nghe nói là ở phòng chữ Hóa số mười bảy, tên là Tô Tiểu Liên. Người có ấn tượng gì không?"*

Âu Dương Kiếm Thu nhất thời ngẩn ngơ, đứng tại chỗ ngưng thần suy tư một tý rồi nói: "Đệ tử biết có người này, hình như người phát hiện ra thi thể của gian tế ma giáo trà trộn vào cuộc tuyển mộ ngoài ý muốn bỏ mình vài ngày trước chính là nàng."

Tăng Thúc Thư gật đầu: "Chính là nàng."

Âu Dương Kiếm Thu hồi tưởng lại: *"Tô Tiểu Liên người này thường ngày tựa hồ rất mờ nhạt. Nếu không phải sự kiện kia phát sinh đệ tử thật là*

không có chú ý tới nàng. Sự phụ đột nhiên hỏi nàng, chẳng lẽ là có chuyện gì?"

Tăng Thụ Thụ trầm ngâm chốc lát, sau đó hướng đệ tử vẫy vẫy tay ý bảo Âu Dương Kiếm Thụ tiến lên phía trước. Âu Dương Kiếm Thụ có chút không hiểu, tiến lên phía trước mấy bước đến bên cạnh Tăng Thụ Thụ. Tăng Thụ Thụ hạ thấp giọng ghé vào tai hắn nói mấy câu. Âu Dương Kiếm Thụ sắc mặt dần ngưng trọng, về mặt biển ảo. Chốc lát sau thì đứng thẳng người rồi gật đầu nói: "*Đệ tử đã rõ.*"

Tăng Thụ Thụ lạnh nhạt nói: "*Người cũng không cần quá mức dè chừng. Bên cạnh lưu ý nàng nhưng đừng để nàng phát giác. Nếu đột nhiên có cái gì khác với người thường liền tới báo cho ta.*"

Âu Dương Kiếm Thụ ôm quyền nói: "*Vâng.*"

Tăng Thụ Thụ phát phát tay: "*Tốt lắm, không còn việc gì nữa, người đi đi.*"

Âu Dương Kiếm Thụ thi lễ với hắn một cái rồi lui ra ngoài. Được thất trong Minh Lô Hiến lại chìm vào yên tĩnh. Tăng Thụ Thụ ngồi một mình, trên mặt từ từ hiện lên một vẻ suy nghĩ sâu xa.

Trong Thanh Vân biệt viện, cuộc sống vẫn bình yên trải qua. Từ Đại Trúc Phong trở về, Vương Tông Cảnh cũng không hiển lộ ra bất kì dấu hiệu khác người nào. Ngược lại so với thường ngày còn càng thêm trầm mặc lặng lẽ. Thậm chí ngay cả thường ngày thường xuyên đi ra ngoài đi lại mấy lần cũng giảm bớt nhiều.

Cho dù bây giờ tuổi hắn không lớn nhưng vẫn có thể mơ hồ cảm giác được vận mệnh mình đang dần dần chuyển hướng. Hai vị tuyệt đối có thể coi như là hai nhân vật đứng đầu Thanh Vân môn, hiển nhiên cũng là nhân vật tuyệt đỉnh Thần Châu Hạo Thổ trong giới tu chân, giống như đang đồng thời tài bồi hắn. Có đôi khi hắn trong mộng tỉnh lại, mặc dù biết đường tương lai chưa hẳn đã tốt nhưng vẫn có một loại cảm giác như đang nằm mộng.

Tiêu Dật Tài truyền cho hắn pháp quyết Thái Cực Huyền Thanh đạo, thanh chánh đại khí, so với Thanh Phong quyết tuyệt đối không chỉ cao mình hơn vài lần. Vừa mới tu luyện đã làm cho Vương Tông Cảnh không tự chủ được mà say mê, có cảm giác như muốn ngừng mà không được. Mà Trương Tiểu Phàm ở trên Đại Trúc Phong cứ cách bảy ngày lại chờ hắn lên núi để dạy bảo hắn, kể cho hắn nghe lịch sử các nhân vật lúc trước, các chi nhánh, phe phái của ma giáo, quan trọng nhất là còn có đủ loại kì công dị pháp, thủ đoạn giết người. Tuy nói thời gian ngắn ngủi vẫn chưa hiểu thấu đáo nhưng sự âm độc tàn nhẫn, tư tưởng kì diệu trong đó cũng đã làm cho Vương Tông Cảnh kinh tâm động phách, phảng phất thấy được hắc ám bí cảnh đang từ từ mở ra trước mắt.

Ma giáo, ma giáo. Một chữ "*Ma*" bị kêu mấy ngàn năm cũng không phải chỉ là lời đồn.

Nhưng chẳng biết tại sao, rõ ràng là bằng môn tà thuật thì khác hẳn với chánh đạo, nhưng Vương Tông Cảnh cùng vị đầu bếp thần bí có thân phận khó lường tiếp xúc mà đáy lòng không nảy sinh chút cảm giác hoài nghi nào. Ngược lại, từ lúc bắt đầu có một chút kính sợ trở nên ngày càng khâm phục kính phục. Cứ chỉ lời nói, khí độ nói năng của người nọ lo lắng lộ ra vẻ tang thương trong nụ cười âm áp, giống như ánh mặt trời nhân nhật, mặc dù tâm thường cũng ảnh hưởng ngày càng sâu đến hắn.

Vương Tông Cảnh mất đi song thân từ khi còn rất nhỏ, cùng tỷ tỷ Vương Tế Vũ nương tựa lẫn nhau mà lớn lên. Mười mấy năm qua chẳng bao giờ gặp một nam tử cường đại và thành thực tự tin như vậy mà lại còn kiên nhẫn dạy cho mình. Lâm Kinh Vũ mặc dù cũng là nhân vật tài tuyệt đỉnh nhưng dù sao tiếp xúc quá ít, trong lòng thiếu niên dù từng kính như người trời nhưng phút này vô tình cũng đã bị Trương Tiểu Phàm thay thế.

Duy nhất có thể đánh đồng vị trí cùng Trương Tiểu Phàm trong lòng Vương Tông Cảnh chính là người mang theo một tia thần bí, cảm giác phảng phất như đứng cùng bóng ma – Tiêu Dật Tài. Nhắc tới cũng kỳ, rõ ràng hai người dạy dỗ hắn là hai loại người hoàn toàn trái ngược nhau. Một chánh một tà, Tiêu Dật Tài minh mà Trương Tiểu Phàm ám. Nhưng trải qua mấy ngày nay, để lại cho Vương Tông Cảnh ấn tượng vô cùng cô quái là dường như trên người Tiêu Dật Tài có một bóng ma bao phủ, mà ngược lại Trương Tiểu Phàm truyền cho hắn ma giáo dị thuật lại giống như vẫn đứng ở nơi mặt trời âm áp.

Trừ truyền thụ cho hắn Thái Cực Huyền Thanh đạo pháp quyết ra, Tiêu Dật Tài quả nhiên như lời nói lúc trước, cứ cách ba ngày lại gặp phía sau núi mà truyền thụ một lần. Kiểu gì cũng có mặt đứng hẹn, bất kể mưa gió, lấy thân phận của một chương giáo tôn sư như hắn mà xét cũng đủ cho Vương Tông Cảnh cảm động trong lòng, thậm chí không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi.

Mà Tiêu Dật Tài cũng chẳng bao giờ hỏi Vương Tông Cảnh bất kì chuyện gì có liên quan đến Trương Tiểu Phàm. Trừ việc tỷ mỉ chỉ đạo Thái Cực Huyền Thanh, hắn kể chuyện cho Vương Tông Cảnh nghe, có lúc là thiên hạ đại thế, có lúc là môn phái dật văn, hoặc là kể một ít đạo lý làm người, sắc mặt lãnh đạm. Ngay cả khi hai người gặp gỡ thường là ở dưới gốc đại thụ trong rừng rậm sâu thẳm vào ban đêm nhưng dưới ánh trăng nhân nhật, nam tử kia đứng chấp tay, thân ảnh xúc động nhìn trời đều rơi vào trong mắt Vương Tông Cảnh.

Đường tương lai đến tốt cùng sẽ là như thế nào đây?

Vương Tông Cảnh không biết, Tiêu Dật Tài, Trương Tiểu Phàm cũng không biết, thế gian này cũng sẽ không có người biết đến.

Chỉ có thay đổi khôn lường, mặt trời lên mặt trăng xuống, cuộc sống từng ngày lặng lẽ trôi qua, chúng sinh thân bất do ki đi về phía trước mà thôi.

Trong nháy mắt, cuộc sống an tĩnh trong Thanh Vân môn lại qua ba tháng. Hôm nay đã vào tháng chạp, từ thu bắt đầu sang mùa đông, mặc dù vẫn chưa có tuyết rơi nhưng khí trời đã dần dần rét lạnh. Nhưng mà tu luyện càng lâu, thân thể Vương Tông Cảnh vốn đã cường tráng nay đã không hề sợ cái lạnh nữa. Huống chi trước đó không lâu, hắn âm thầm tu luyện Thái Cực Huyền Thanh đạo đã chính thức lên một bậc thang mới, tu thành cảnh giới tầng thứ nhất. Tiêu Dật Tài cũng theo đó mà truyền cho hắn pháp quyết tầng hai.

Một ngày đầu tháng chạp, Tiểu Đình trở về núi.

Cũng giống như ngày thường, Vương Tông Cảnh không muốn cùng Tiểu Đình đồng hành, để hắn đi trước chờ ở sơn môn, sau đó mình đi theo. Tiểu Đình cũng theo thói quen mà cười hi hi, mang theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi đi trước. Vương Tông Cảnh trong phòng chờ, mọi thứ đã chuẩn bị thỏa đáng. Nghĩ đến sắp được gặp lại Trương Tiểu Phàm mà trong lòng không nhịn được một trận kích động. Mấy ngày nay hắn cùng Trương Tiểu Phàm trên Đại Trúc Phong, mặc dù vô danh thầy trò nhưng trong lòng đối với hắn kính yêu cũng ngày càng tăng.

Đội trong phòng một lát, hắn mở cửa phòng đi ra ngoài. Mới đi ra tòa viện, chợt thấy Cửu Điều Tứ thường ngày rất ít xuất hiện nay lại đứng trong sân. Cùng lúc đó Tô Văn Thanh cầm trong tay quyển sách ngồi dựa phía trước cửa sổ tựa hồ như đang nở nụ cười ôn hòa cùng Cửu Điều Tứ nói chuyện. Lúc này thấy Vương Tông Cảnh đi ra cũng quay đầu nhìn lại, mỉm cười bắt chuyện: "*Vương công tử, đi ra ngoài sao?*"

Cửu Điều Tứ đảo mắt nhìn lại chỉ thấy Vương Tông Cảnh bước đi. Nhiều ngày không thấy, Vương Tông Cảnh nhìn càng thần thanh khí爽, toàn thân khí thế bùng bùng, mặc dù trên mặt nở nụ cười âm áp nhưng bất tri bất giác lại có thái độ bức người. Cửu Điều Tứ không khỏi bị ngăn ra. Vương Tông Cảnh cũng là không tự nhận biết được điều đó. Mấy ngày nay hắn ngày đêm chăm chỉ tu luyện, đạo hạnh tinh tiến, tâm thần hoàn toàn say đắm trong việc tu luyện đạo pháp kì thuật. Vốn là trên người đã mang theo vài phần dã tính hoang dã của rừng rậm, nay lại bị ma luyện lạnh lẽo nên càng phát ra rõ rệt.

Vương Tông Cảnh hướng về phía hai người bọn họ mỉm cười bắt chuyện: "*Đúng vậy a, ta đi ra ngoài một chút.*" Sau đó cũng không nói thêm gì, lập tức hướng ra phía ngoài mà đi. Giờ khắc này trong lòng hắn chỉ nghĩ muốn lên đỉnh Đại Trúc Phong, còn tâm địa nào nhớ đến người khác. Cửu Điều Tứ nhướng mày nhìn hắn đi ra viện, quay đầu lại chỉ thấy Tô Văn Thanh dựa cửa sổ, ánh mắt nhàn nhạt nhìn bóng lưng của Vương Tông Cảnh như có một tia mất mát lướt qua. Trên mặt Cửu Điều Tứ bỗng nhiên âm trầm thêm mấy phần.

Đi ra ngoài viện môn, Vương Tông Cảnh liền muốn hướng tới cửa lớn của Thanh Vân biệt viện mà đi. Để cho Tiểu Đình chờ lâu quá cũng không tốt, huống chi lần nào Tiểu Đình cũng đều năn nỉ Đỗ Tất Thư tới đón bọn họ. Đây chính là sự bá tiên bối, Vương Tông Cảnh là gan lớn hơn nữa cũng không dám làm cho trưởng bối nhân gia chờ hắn.

Chẳng qua, khi hắn đang muốn bước nhanh đi thì chợt nghe đằng sau có một thanh âm gọi hắn lại mang theo mấy phần vui mừng cùng kỳ vọng: "*Tông cảnh ca ca, dừng bước đã...*"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Thác ngộ

Vương Tông Cảnh nhìn lại, chỉ thấy nhiều ngày không gặp, Tô Tiểu Liên dường như lại phồng phao thêm một chút, cũng đẹp hơn một chút. Khi nàng đứng ở ngoài cửa, gió thổi qua làm xiêm áo tung bay, không ít đệ tử nam đi qua phải ngoái đầu lại mà nhìn nàng.

Vương Tông Cảnh hơi kinh ngạc, cười nói: "*Tiểu Liên, tại sao muội lại tới đây? Tìm ta có việc gì sao?*"

Tô Tiểu Liên mỉm cười gật đầu, đang định nói gì nhưng rồi lại ngừng lại, nhìn xung quanh một chút sau đó mới quay vào, thò tay nắm lấy tay Vương Tông Cảnh, kéo hắn tới một chỗ khuất rồi mới cười nói: "*Hôm nay không có việc gì nên muội muốn qua đây thăm huynh. Cũng đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau mà, Tông Cảnh ca ca.*"

Vương Tông Cảnh nghĩ lại thì thấy đúng là như thế. Từ khi khẩn tiến hành tu luyện bí mật thì lập tức say mê vào đó, không còn màng chuyện bên ngoài nữa. Trước đây, cứ mười ngày, nửa tháng hắn lại chạy qua thăm Tô Tiểu Liên một lần, nhưng hai tháng gần đây thì hắn không còn đi thăm nàng nữa. Nghĩ tới đây, Vương Tông Cảnh chỉ có thể ha ha cười, nói: "*Muội không nói ta cũng không nghĩ tới là lâu rồi chúng ta không gặp nhau. Tiểu Liên, đạo này trông muội càng xinh đẹp ra đấy.*"

"*A, thật sao?*" Tô Tiểu Liên mặt mày rạng rỡ, nhìn thần sắc vô cùng cao hứng.

Vương Tông Cảnh cười đáp: "*Cũng không hẳn, trước đây muội vốn đã xinh đẹp rồi mà. Đúng rồi, hôm nay tới tìm ta có chuyện gì vậy?*"

Tô Tiểu Liên che miệng cười khẽ, vui vẻ trong lòng, sau đó mỉm cười nói: "*Cũng không có gì quan trọng, chỉ muốn tới thăm huynh một chút mà thôi. Đúng rồi, Tông Cảnh ca ca, huynh đang định ra ngoài sao?*"

Vương Tông Cảnh bị hỏi một câu như thế mới sực nhớ ra Tiểu Đình đang đợi mình ở lối vào sơn môn thì gật đầu nói: "*Đúng vậy, ta đang có việc phải ra ngoài một chút. Thế này đi, Tiểu Liên, hôm nay ta không rảnh lắm. Đợi lúc nào rảnh rồi ta sẽ tới tìm muội, được chứ?*"

Tô Tiểu Liên ngơ ngác một chút rồi chậm rãi gật đầu. Vương Tông Cảnh vừa định quay người thì lại bị Tô Tiểu Liên gọi lại. Nàng chần chờ một lúc rồi nói khẽ: "*Tông Cảnh ca ca, ta... Gần đây ta muốn lên rừng rậm ở sau núi chơi, huynh có thể mang ta lên chỗ cái cây cao hôm trước được không?*"

Vương Tông Cảnh tùy tiện phát tay, cười: "*Chuyện đó dễ ợt, việc nhỏ thôi mà. Muội ráng chờ, rồi ta sẽ lại đưa muội lên núi chơi, được chứ?*"

Tô Tiểu Liên lập tức tươi cười, gật đầu nói: "*Được.*"

Vương Tông Cảnh ha ha cười, quay người bước đi, thầm hy vọng là mình không để Tiểu Đình phải chờ lâu. Rồi hắn lại nghĩ tới Trương Tiểu Phàm ở trên Đại Trúc Phong truyền thụ cho hắn đủ các loại công pháp kì dị thì trong lòng càng nóng lên, có chút tâm tình sốt ruột.

Cứ như thế, hắn một đường đi thẳng, cũng chẳng quay đầu lại, hồn nhiên không biết ở phía sau mình, Tô Tiểu Liên nhẹ nhàng vẫy tay, mỉm cười nhìn thân ảnh hắn đi dần xa.

Tâm ý của người trẻ tuổi đẹp như ánh trăng sáng rọi rừng tùng, hắt bóng xuống đáy nước trong xanh, mãi về sau này cũng không thể nào hiểu được.

Hôm nay, Đỗ Tất Thụ lại xuống núi đón như đã hứa. Lúc Vương Tông Cảnh đi tới điểm hẹn đã thấy Đỗ Tất Thụ đang cười nói cùng Tiểu Đình, miệng toét cười đùa. Đại Hoàng và Tiểu Hôi thì lười biếng nằm ở một bên, thần sắc chẳng có gì sốt ruột cả. Lúc này Vương Tông Cảnh mới thờ phào một hơi, đi tới vấn an Đỗ Tất Thụ.

Hắn lên Đại Trúc Phong tới nay cũng được ba tháng. Toàn bộ người của Đại Trúc Phong, ngoại trừ Lục Tuyết kỳ tính tình thanh nhã nhưng lạnh lùng rất ít khi xuất hiện bên ngoài, còn lại những người khác đều đã quen biết với hắn hết. Ngay cả phu nhân của Tổng Đại Nhân là Văn Mẫn cũng đã gặp hắn mấy lần, qua tiếp xúc dường như nàng cũng thấy hắn thuận mắt mình.

Người đã đến đủ, Đỗ Tất Thụ cũng không trì hoãn nữa mà nhanh chóng lấy pháp bảo ra, để Vương Tông Cảnh, Tiểu Đình cùng với Đại Hoàng và Tiểu Hôi nhảy lên rồi điều khiển pháp bảo phi thẳng lên trời, hướng Đại Trúc Phong mà tới.

Ước chừng thời gian uống nửa chén trà, Đỗ Tất Thụ điều khiển pháp bảo chậm chậm hạ xuống một chỗ đất trống trên Đại Trúc Phong. Một đường đi tới đây vô cùng an toàn, vừa được ngắm cảnh núi non mà lại không có nửa phần sợ hãi. Sau khi nhảy xuống đất, Vương Tông Cảnh trộm liếc nhìn sang Đỗ Tất Thụ, trong nội tâm âm thầm hâm mộ. Vị sư bá Đỗ Tất Thụ này đạo hạnh có lẽ đang ở tầng thứ ba của Thái Cực Huyền Thanh Đạo trong Ngọc Thanh cảnh. Nói không chừng người này còn có khả năng đột phá lên Thượng Thanh Cảnh nữa.

Bây giờ chính hắn cũng đang tu luyện Thái Cực Huyền Thanh Đạo nên hiểu rất rõ đại pháp này. Ngoài Tiểu Dật Tài chỉ dạy, hắn còn có tỷ tỷ Vương Tế Vũ cũng đã tu hành công pháp được khá lâu nên thường hay kể chuyện cho hắn nghe. Qua bọn họ, Vương Tông Cảnh biết Thái Cực Huyền Thanh đạo càng lên tầng cao thì càng huyền diệu. Đừng nói là Thượng Thanh Cảnh giới, chỉ riêng việc tu luyện tới đỉnh phong của Ngọc Thanh Cảnh giới cũng đã có thể trở thành tu sĩ vô cùng lợi hại rồi. Còn muốn tu luyện lên tới Thượng Thanh Cảnh, ngoài việc phải có tư chất ngút trời ra thì còn phải có nghị lực lớn cũng như vận may thì mới có thể đột phá được. Một khi đã lên được đến cảnh giới đó thì có thể một mình ngang dọc thiên hạ, làm mưa làm gió một cõi rồi.

Mà bên trên Ngọc Thanh Cảnh và Thượng Thanh Cảnh còn có Thái Thanh Cảnh, chính là cảnh giới trong truyền thuyết. Tiểu Dật Tài chưa từng nói cho hắn nghe, nhưng tỷ tỷ Vương Tế Vũ đã một lần ngẫu nhiên nói qua chuyện này, dù không chi tiết như chi cần thấy về sùng bái trên mặt nàng là cũng đủ biết rồi.

Người tu luyện tới Thái Thanh Cảnh sẽ lợi hại tới bậc nào đây?

"*Chà!*"

Suy nghĩ của Vương Tông Cảnh tới đây thì bị một tiếng hét vui mừng cắt ngang. Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Đình cười ha ha rồi chạy về phía gian bếp quen thuộc. Ở đó, chẳng biết từ lúc nào, Trương Tiểu Phàm đã đứng ở cửa, mỉm cười nhìn bọn hắn.

Tiểu Đình chạy tới trước mặt Trương Tiểu Phàm, nhảy nhảy lên, miệng thì vừa cười vừa gọi: "*Cha, cha!*"

Trương Tiểu Phàm ôm lấy nó quẳng lên cao. Giữa không trung, Tiểu Đình cười khanh khách, hoa chân múa tay một cách sung sướng, sau khi rơi xuống được Trương Tiểu Phàm nhẹ nhàng bắt được rồi đặt nó lên ngồi trên đầu vai của hắn. Vương Tông Cảnh đi tới, thấy nụ cười ôn hòa của Trương Tiểu Phàm thì trong lòng cũng cảm thấy ấm áp.

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại nhìn hắn, mỉm cười nói: "*Cậu đã tới rồi đấy à!*"

Vương Tông Cảnh nhẹ gật đầu đáp: "*Vâng*" Sau khi dừng một chút, hắn xắn tay áo, đi về phía nhà bếp, hỏi: "*Tiền bối, có việc gì làm nữa không, để ta giúp người.*"

Trương Tiểu Phàm hôn lên má Tiểu Đình sau đó sờ lên cái đầu tròn tròn của nó, đặt nó xuống và mỉm cười nói: "*Đi chơi đi. Đi chào mẹ đã. Mấy ngày không gặp, mẹ rất nhớ con đó.*"

"*Vâng.*" Tiểu Đình đáp một tiếng rồi quay người chạy về phía Thủ Tinh đường, đồng thời cũng không quên vẫy vẫy tay chào Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh cười cũng vẫy vẫy tay chào lại nó, ý bảo là biết rồi.

Trương Tiểu Phàm thấy Tiểu Đình đi rồi mới quay người lại, nhìn Vương Tông Cảnh, nhẹ gật đầu nói: "*Vào trong đi.*" Nói xong hắn liền đi vào trong bếp, Vương Tông Cảnh cũng đi theo.

Một lúc sau, khói lại bắt đầu lượn lờ bên trên ống khói nhà bếp. Trong bếp có hai người làm cho lửa cháy trong lò cũng lớn hơn một chút.

Cách căn bếp một quãng xa, nằm ở vị trí cao nhất tại trung tâm Đại Trúc Phong chính là Thủ Tĩnh đường. Mặc dù không thể nào so sánh được với Ngọc Thanh điện hùng vĩ, tráng lệ ở Thông Thiên Phong, thậm chí so với những kiến trúc ở các nơi khác đều không bằng, nhưng tại nơi này, Thủ Tĩnh đường vẫn là một nơi bất phàm, chỉ là nhìn nó có chút cũ kỹ, không biết đã có bao nhiêu thế hệ đệ tử đã lưu dấu ở nơi này.

Giờ phút này, tại nơi cửa lớn của Thủ Tĩnh đường, có hai thân ảnh nữ tử đang đứng. Một người dung mạo mỹ lệ, quần áo bằng vải thun giản dị, trên mặt đầy vui vẻ. Ở cạnh nàng là một nữ tử quần áo trắng như tuyết, dung mạo càng thanh lệ hơn người, bên người có kiếm Thiên Gia tản mát ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, càng làm nổi bật lên dung nhan trong trẻo, xinh đẹp nhưng lạnh lùng của nàng. Nàng chính là Lục Tuyết Kỳ. Người ở cạnh nàng kia chính là tỷ muội cùng xuất thân ở Tiểu Trúc Phong như nàng- Văn Mẫn. Trước đây nàng gọi Lục Tuyết Kỳ là sư tỷ, nhưng hiện tại đã được gả về làm vợ Tổng Đại Nhân nên nàng được coi là nửa chủ nhân của Đại Trúc Phong này rồi.

Qua nhiều năm như vậy, Văn Mẫn và Lục Tuyết Kỳ vẫn có tình cảm sau đậm, coi nhau không khác gì tỷ muội ruột thịt. Lúc này, Văn Mẫn đang đưa mắt nhìn Lục Tuyết Kỳ, chỉ thấy nàng vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt nhìn về phía căn bếp ở phía xa, lặng yên không nói gì. Văn Mẫn thở dài trong lòng, hỏi: *"Làm sao thế? Đến bây giờ muội vẫn còn lo lắng sao?"*

Lục Tuyết Kỳ trầm mặc chốc lát rồi thu hồi ánh mắt lại, nói: *"Tâm của Tiểu sư huynh sâu như biển, muội nhìn không thấu tâm ý của hắn nên trong lòng cũng có chút bất an."*

Văn Mẫn cũng nhìn ra căn bếp ở đằng xa rồi nói tiếp: *"Tiểu sư huynh tính toán gì ta cũng không biết, nhưng mấy tháng này tiếp xúc, ta thấy thiếu niên Vương Tông Cảnh này không phải là người xấu, nhân phẩm tốt."*

Lục Tuyết Kỳ cười nhạt một tiếng, ánh mắt trong trẻo, trong đó dường như còn có duệ quang lóe lên, nói: *"Thiếu niên này không xấu, nhưng việc Tiểu sư huynh nhờ Tiểu Phàm dạy cho hắn mấy trò kia thì là xấu."*

Nói đến đây, nàng hít sâu một hơi, sau khi dừng một chút để lấy lại bình tĩnh rồi thấp giọng nói tiếp: *"Nếu có thể, muội chỉ muốn chàng quên đi hết thảy, yên ổn sống trên Đại Trúc Phong, bình thường, đạm bạc thế này là được rồi."*

Văn Mẫn vỗ nhẹ lên cánh tay Lục Tuyết Kỳ, mỉm cười nói: *"Tốt rồi, muội nghĩ lung tung làm gì. Chuyện khác không nói tới, với đạo hạnh của Tiểu Phàm hôm nay, dưới trời này còn phải sợ gì sao? Hơn nữa còn có muội, người được xưng là kỳ tài trăm năm mới xuất hiện một lần ở bên cạnh hắn. Không có chuyện gì là tốt nhất, nhưng nếu thực sự có chuyện phát sinh, chỉ cần hai người kẻ vai sát cánh mà đi bên nhau... Tỷ không hiểu muội còn lo lắng chuyện gì chứ?"*

Đôi má của Lục Tuyết Kỳ đỏ ửng lên, liếc nhìn Văn Mẫn, hơi sảng giọng nói: *"Sư tỷ, tỷ nói cái gì vậy?"*

Văn Mẫn mỉm cười, đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lục Tuyết Kỳ, kéo nàng vào trong Thủ Tĩnh Đường, vừa đi vừa mỉm cười nói: *"Ta muốn nói gì à? Là muội trong lòng đã suy nghĩ quá nhiều rồi, nên mới lo lắng cho hắn như vậy. Tính về đạo hạnh tu hành, năm đó Tiểu Phàm cũng không phải thực sự là thánh nhân thuần lương ngay thơ, ở trong Ma giáo còn có địa vị rất cao, phải giết chóc vô số, lại không thiếu tâm kế thủ đoạn thì mới được gọi là "Huýt Công Tử". Ta thấy, nếu chỉ nói về tâm kế, nam nhân của muội chưa chắc đã thua Tiểu sư huynh đâu nha."*

Lục Tuyết Kỳ hừ một tiếng, cũng không biết nói gì, chỉ trừng mắt nhìn Văn Mẫn. Văn Mẫn là tỷ muội thân thiết nhiều năm của nàng nên sớm đã quen với tính tình của Lục Tuyết Kỳ. Nàng không sợ chút nào, chỉ khẽ cười một tiếng, siết lấy bàn tay trong tay mình, cười nói: *"Được rồi. Được rồi. Ta biết muội không thích nghe người khác nói xấu Tiểu Phàm, ta nói một chút cũng không được sao? Tóm lại Tiểu Phàm cái gì cũng tốt, là vô địch thiên hạ, thế thì muội còn lo lắng cái gì đây? Đi thôi, đi uống trà với ta. Hôm trước có người biểu chúng ta chút Hải Vân Tiêm, là đặc sản của Thương Hải Bồng Lai, ngày thường không dễ có đâu."*

Lục Tuyết Kỳ bị Văn Mẫn kéo đi thì cũng không có cách nào từ chối, chỉ khẽ cười khổ lắc đầu, theo nàng đi vào bên trong Thủ Tĩnh đường.

Nhưng dù là đi vào trong hậu đường, nàng vẫn không nhìn được quay đầu lại, nhìn ra xa. Mặc dù đã quá quen thuộc từ khi lên Đại Trúc Phong, nhưng hình ảnh khói bếp lan tỏa nhàn nhạt, lại có những mảnh rừng trúc xanh xanh thấp thoáng đằng xa như tranh vẽ cũng khiến nàng xuất thần một lúc. Ánh mắt nàng nhìn về phía đó, trong mắt chậm rãi hiện lên một tia ôn nhu.

Dưới núi, trong biệt viện Thanh Vân, giờ phút này mặt trời cũng đã lên cao lắm rồi. Trên đường, có nhiều đệ tử trẻ tuổi tới tham gia cuộc thi Thanh Vân đi đi lại lại. Sau khi chia tay Vương Tông Cảnh, Tô Tiểu Liên không tự chủ được mà cất bước đi dạo. Ngày thường nàng đóng cửa ở trong phòng cả ngày, hôm nay tự nhiên không muốn quay về. Nàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, trong đám người qua lại cũng không có ai mà nàng quen biết. Ở trong biệt viện Thanh Vân này cũng chỉ có Vương Tông Cảnh mới có thể nói chuyện được với nàng.

Đôi lông mày thanh tú của nàng nhẹ nhàng nhăn lại, vẻ mặt mờ mịt, trong nội tâm luôn có chút cảm xúc khác lạ, không giống với ngày thường. Nàng lặng yên xoay người, chọn một nơi khác để đi tới.

Nàng cứ thế đi tới, đi ngang qua vô số những đình viện, phòng ốc giống nhau như đúc, tới khi Tô Tiểu Liên bừng tỉnh khỏi những suy nghĩ không biết giải quyết thế nào thì chợt nhận ra mình đã đi tới hậu hoa viên.

Tuy nhiên, bây giờ đang là ban ngày, mùa hè đã qua đi, thời tiết nóng nực đã bị được thay bởi thời tiết mát mẻ, nhưng cũng không có nhiều người đi lại trong hậu hoa viên, đặc biệt là chỗ sâu nhất này, càng gần vách núi thì bóng người càng thưa thớt. Nguyên nhân khiến nơi này vắng vẻ là vì cách đây không lâu, ở đây đã có người chết. Chẳng ai thích đi tới một địa phương vắng vẻ có người từng nằm chết này cả.

Tô Tiểu Liên đi tới phía trước, khi còn cách vách núi vào chục trượng thì dừng lại. Càng lại gần thì ánh mắt nàng càng phức tạp hơn, nhìn qua chỗ kia,

vách núi vẫn như bình thường, bóng loáng, dựng đứng. Có mấy cây tùng nhỏ mọc trên đó. Dưới vách núi có ít kỳ hoa dị thảo, trúc xanh, hoa và cây thấp sinh trưởng, một chút dấu vết của hung án ngày đó cũng không có.

Tên mập mập bị xác định là gian tế của Ma giáo cứ như thế mà bị lãng quên trong tâm trí mọi người.

Tiểu Liên yên lặng nhìn về chỗ đất trống không dấu vết đó, lát sau xoay người rời đi, khuôn mặt không có chút biểu tình nào.

Sau khi nàng rời đi không lâu, từ một góc khác cách hoa viên không xa, cảnh trúc khẽ đong đưa, một thân ảnh đi ra không một tiếng động, là đệ tử đắc ý của Tăng Thụ Thụ- Âu Dương Kiếm Thụ. Hắn nhìn theo hướng Tô Tiểu Liên vừa rời đi rồi lại quay lại nhìn khu đất trống dưới chân vách núi. Ngày đó hắn từng tham gia xử lý vụ Ba Hùng nên biết được đó là vị trí mà Ba Hùng chết.

Sắc mặt hắn hơi trầm xuống, có chút do dự, sau một lúc lại thấp giọng tự nhủ: *"Ngày đó sợ hãi như thế, vậy mà hôm nay mặt lại không đổi sắc, người này có chút cổ quái a."*

Một ngày chậm rãi trôi qua. Mặt trời lặn ở đằng tây, trăng non thế chỗ, nháy mắt mà đã về đêm, sao giăng đầy trời.

Trên Đại Trúc Phong, bên rừng trúc, gió núi thổi tới làm bóng trúc lay động, không khí trong lành, mát mẻ. Xa xa, sóng trúc cuộn cuộn như sóng biển xô không ngừng nghỉ. Dưới ánh sao, trong bóng tối, các dãy nhà đều đã tắt đèn, chỉ có hai thân ảnh đang ngồi dưới bóng trúc, ngắm sao trời lấp lánh và không ngủ.

"Người tu đạo không giống phàm nhân, có đủ các loại công pháp kỳ diệu để rèn luyện thân thể, qua năm tháng, thân thể so với phàm nhân thì cường kiện hơn rất nhiều. Có rất nhiều thứ là trí mạng với con người, nhưng khi đánh lên thân thể người tu đạo thì không có kết quả gì. Người phàm gọi người tu đạo là Thần Tiên, cũng quá nửa là vì lý do này." Trương Tiểu Phàm nói bằng giọng điệu đều đều, lạnh nhạt.

Vương Tông Cảnh im lặng gật đầu, trong lòng thầm suy nghĩ, chính bản thân hắn thân thể so với người bình thường cũng cường kiện, khỏe mạnh hơn nhiều. Trương Tiểu Phàm lại lạnh nhạt nói tiếp: *"Nhưng dù đạo hạnh có tinh thâm cỡ nào, thân thể có quảng đại ra sao, người tu đạo cũng cùng chung chỉ là con người. Mà chỉ cần là con người thì không lo không có biện pháp đối phó."*

Nói đến đây, hắn quay đầu lại nhìn Vương Tông Cảnh, ánh mắt bình thản và ôn hòa, nhưng mỗi ngôn từ hắn nói ra lại ảm ảm có chút lạnh lẽo, lạnh khốc khiến cho Vương Tông Cảnh phải nghiêm túc tập trung lắng nghe. *"Muốn giết một người tu đạo, có rất nhiều biện pháp. Người đạo hạnh thấp thì không giết, giết một phàm nhân. Người đạo hạnh càng cao thì giết càng khó."*

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, thấp giọng nói: *"Mong tiền bối dạy cho ta."*

Sao lấp lánh, sóng trúc rì rào, gió núi ban đêm trong lành nhưng lạnh lẽo từ xa thổi tới làm cho rừng trúc sau lưng hai người nổi lên từng trận ào ào như sóng vỗ bờ. Không hiểu sao, Trương Tiểu Phàm nhìn về phía rừng trúc, ánh mắt hơi do dự. Một lúc sau, thần sắc của hắn khôi phục lại bình thường, thanh âm trầm thấp lại vang lên bên tai Vương Tông Cảnh:

"Thứ nhất, là vết thương trí mạng. Người tu đạo thể chất khác với người thường, nhưng trên người vẫn có vài vị trí trọng yếu, một khi trọng thương là có thể mất mạng. Đầu, cổ, tim, bụng, đều là những nơi quan trọng, trong đó đầu là trọng yếu nhất, bụng nhẹ nhất. Nhưng phần bụng có đan điền, là nơi ngưng tụ tinh khí của người tu đạo. Một khi chỗ này bị thương, dù may mắn không chết nhưng cũng sẽ bị thương tổn rất nặng, cậu phải nhớ cho kỹ."

"Thứ hai, độc. Người tu đạo có thể chất cường hãn, những thứ kịch độc của người phàm thì không có mấy tác dụng với họ, nhưng trong trời đất này không thiếu gì những công pháp kỳ dị và huyền diệu. Đất đai của Thần Châu rộng lớn, không thiếu gì độc vật lợi hại mà người tu đạo cũng không thể chống đỡ. Trong thiên hạ này, nói tới dụng độc tinh thông nhất thì không ai có thể vượt qua chi nhánh của Ma giáo năm xưa- Vạn Độc môn. Những điều ta biết cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi. Những vật cực độc trên thế gian này có Hủ Tâm Liên, Ác Long Đám, Thất Vĩ Ngô Công, Thái Hồng Xà..."

"Thứ ba..."

"Thứ bốn..."

"Thứ năm..."

"Thứ sáu..."

Bóng trúc theo gió lay động, hai bóng người như hai bóng ma trong khu rừng tịch mịch, âm thanh nói chuyện trầm thấp, loáng thoáng trong tiếng gió rì rào, dưới ánh sao sáng mờ mờ, lúc ẩn lúc hiện. Qua những khe hở của lá trúc, dưới ánh sáng nhàn nhạt, có thể thấy được vẻ mặt của Vương Tông Cảnh trở nên tái nhợt.

Ngày mới lên, ánh sáng mặt trời le lói rọi trên đỉnh Đại Trúc. Theo tiếng chó sủa, Tiểu Đình vận vạt áo bước ra từ trong phòng ngủ, Đại Hoàng và Tiểu Hối lười nhác theo sau thảnh thơi, cũng không biết hôm qua ba tên này chui vào chỗ nào ngủ. Đi ra sân, mặc dù vẫn còn là sáng sớm, nhưng nó đã thấy khói bếp lượn lờ, đồng thời một cỗ hương vị thức ăn thơm ngát truyền ra.

Tinh thần của Tiểu Đình lập tức chấn động, chạy nhanh về phía bếp. Không bao lâu sau nó đã chạy tới cửa, ngó vào thì thấy Trương Tiểu Phàm đang bận bịu làm điểm tâm. Ngoài ra còn có Vương Tông Cảnh cũng đang ở đây phụ giúp làm bữa sáng.

"Chà!" Tiểu Đình gọi một tiếng rồi chạy vào. Trương Tiểu Phàm thả chiếc muôi trong tay ra, quay đầu lại nhìn, trên mặt lập tức hiện lên một nụ cười. Hắn cúi người để cho Tiểu Đình đang chạy cả tung tới ôm lấy cổ mình sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái, hỏi: *"Sao lại dậy sớm vậy?"*

Đi ngủ thêm một chút đi."

Tiểu Đình cười hi hi đáp: *"Không sao đâu cha! Con dậy rồi, không ngủ được thêm đâu."* Nói xong nó quay người nhìn Vương Tông Cảnh đang đứng một bên, dù không có vẻ mệt mỏi nhưng gương mặt hơi tái nhợt, mắt hơi đỏ, giống như cả đêm thức trắng thì vội hỏi: *"Vương đại ca, tối qua huynh cũng ngủ không ngon sao?"*

Vương Tông Cảnh cười cười, cũng không nói gì. Quả thật là tối hôm qua hắn không hề ngủ, ở bên rừng trúc nghe Trương Tiểu Phàm dạy cả đêm. Đến tận bây giờ, trong đầu hắn vẫn quanh quẩn những chuyện kì quái lần đầu mới nghe, những câu chuyện khiến người ta khiếp sợ liên quan tới những phương thức giết người tàn bạo, hung ác của Ma giáo. Chỉ có thể dùng từ *"không thể tưởng tượng"* để miêu tả. Nhưng trong đó cũng không thiếu những kỳ công diệu pháp khiến người ta vừa sợ, lại vừa thần phục, đồng thời làm cho con người ta có thể mở rộng tầm mắt, nghe rồi thì không tự chủ được mà mê mẩn, đắm chìm trong đó.

Trương Tiểu Phàm nghe ra trong lời thẳng quý nhỏ này có nhiều thứ liền thò tay vỗ nhẹ lên đầu nó, cười hỏi: *"Thế nào, như lời con nói thì đêm qua con ngủ cũng không ngon sao?"*

Tiểu Đình cong miệng, nói: *"Đúng thế a, Nhị sư bá buổi tối ngáy như sấm, ồn chết đi được, làm sao mà ngủ."*

Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi: *"Con chạy tới phòng của Đại Nghĩa sư bá làm gì? Lâu lâu mới về nhà, sao không ngủ cùng mẹ?"*

Tiểu Đình nhếch miệng cười, sau đó chỉ vào Đại Hoàng và Tiểu Hôi ở sau lưng, nói: *"Đều vì chúng nó cả."*

"Gâu gâu!" Đại Hoàng há mồm sủa hai tiếng, dường như rất bất mãn đối với lời trách móc của Tiểu Đình. Còn Tiểu Hôi thì nhe răng cười hi hi rồi sò sò lên đầu Đại Hoàng như bảo nó yên lặng.

Tiểu Đình nhún vai, nói tiếp: *"Tối qua con đã chạy tới chỗ mẹ rồi. Kết quả vừa vào cửa, vừa nói muốn ngủ với mẹ, mẹ thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng muốn lên ngủ cùng, sợ chúng bần nên đã tống hết cả ba ra ngoài."*

Trương Tiểu Phàm bật cười, Vương Tông Cảnh đứng ở một bên cũng mỉm cười theo.

Trương Tiểu Phàm cúi thấp người nói với Tiểu Đình: *"Không sao, lần sau cha sẽ nói với mẹ một chút, giữ con lại rồi quăng Đại Hoàng và Tiểu Hôi ra ngoài là được."*

"Gâu gâu gâu gâu!"

"Chi chi chi chi!"

Tiếng chó sủa cùng tiếng khiêu đồng thời vang lên, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đứng sau lưng Tiểu Đình đều tròn mắt nhìn về đây bất mãn.

Tiểu Đình cũng ngờ ngạc một lúc, sau đó lắc đầu quầy quậy nói: *"Không được, không được đâu. Đại Hoàng và Tiểu Hôi đều là bạn tốt của con, không thể đuổi chúng đi được."*

"Ồ ồ..." Đại Hoàng kêu lên mấy tiếng cảm động sau đó đi tới bên người Tiểu Đình, cọ cọ cái đầu to lớn của nó vào ống quần thẳng nhóc, vô cùng thân mật. Trương Tiểu Phàm ha ha cười, bên Tiểu Đình lên, ôm vào trong ngực. Tiểu Đình muốn trốn nhưng không được nên bị chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Vương Tông Cảnh đứng ở một bên cũng mỉm cười nhìn cảnh cha con ấm áp của Tiểu Đình, nội tâm cũng trở nên hiền hòa. Đồng thời trong lòng hắn cũng dâng lên một cảm giác quái dị. Người đàn ông trước mặt hắn đây dường như sống với hai bộ mặt, một mặt ôn hòa và đầy tình cảm, nhưng mặt kia lại như một bóng ma hắc ám vô tình.

Sau khi ăn điểm tâm, nghỉ ngơi một lúc, nhân lúc Tiểu Đình chạy ra ngoài chơi đùa, Vương Tông Cảnh ở trong bếp hỏi Trương Tiểu Phàm về những chỗ khó hiểu. Tối qua Trương Tiểu Phàm đã nói hết cho hắn một cách gián lược về những công pháp quái dị của Ma giáo, những thứ này sau này hắn sẽ có cơ hội học dần, nhưng Vương Tông Cảnh vẫn đem những điều mình chưa hiểu hỏi Trương Tiểu Phàm ngay lúc này.

Trương Tiểu Phàm cũng không có ý giấu diếm cái gì, Vương Tông Cảnh hỏi cái gì hắn cũng đều giải đáp hết. Thời gian trôi qua nhanh chóng, chẳng mấy chốc mà tới lúc Đỗ Tất Thụ đưa bọn chúng xuống núi. Lúc rời đi, Tiểu Đình cũng chẳng có chút nào buồn bã, ngược lại còn cao hứng bưng bưng, vung tay chào và nhảy lên pháp bảo xóc xắc. Ngược lại Vương Tông Cảnh lại có vài phần lưu luyến không muốn đi. Hắn giơ tay vẫy chào Trương Tiểu Phàm, trong ánh mắt ngàn ngập vẻ kính trọng.

Trương Tiểu Phàm khẽ mỉm cười phát phát tay, trên mặt vẫn giữ nét ôn hòa, dường như đã nhìn thấu những đau khổ chia ly trên thế gian này.

Bay xuyên qua mây, cuối cùng cả bọn cũng xuống núi bình an. Sau khi tạm biệt Đỗ Tất Thụ, Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình liền đi về biệt viện Thanh Vân. Trên đường đi, Tiểu Đình thì sôi nổi, mà Vương Tông Cảnh vẫn còn mãi nghĩ tới những gì đêm qua Trương Tiểu Phàm dạy cho mình nên vô tình đi chậm hơn so với Tiểu Đình rất nhiều. Khi hắn ngẩng đầu nhìn lên thì cổng vào biệt viện đã ở ngay trước mắt, mà Tiểu Đình cùng với Đại Hoàng và Tiểu Hôi cũng không biết đã chạy đến chỗ nào rồi.

Chỗ cổng vào biệt viện Thanh Vân lúc này đang khá náo nhiệt, đệ tử đi qua đi lại không ít. Canh gác ở cửa vẫn là mấy người đệ tử của Thanh Vân môn. Đám thí sinh tham gia cuộc thi Thanh Vân đều tỏ vẻ kính trọng mấy người đệ tử này, còn đám người Liễu Vân cũng không có thái độ tự đại, luôn khiêm tốn mỉm cười đáp lễ.

Vương Tông Cảnh đi tới, Liễu Văn nhìn thấy hắn thì cười nói: "Ồ, đây là đệ đệ của sư muội Tế Vũ mà. Gần đây luyện công vất vả lắm sao, rất ít khi nhìn thấy người?"

Vương Tông Cảnh ha ha cười, lắc đầu đáp qua loa hai câu, sau đó lại hỏi thăm về tỷ tỷ của mình. Liễu Văn suy nghĩ một chút rồi nói: "Sư muội Tế Vũ mấy hôm nay không xuống núi, chắc là đang được sư phụ chỉ dạy. Với tư chất của nàng, chỉ cần qua một thời gian nữa là thành tựu nhất định không nhỏ, chắc chắn là vượt xa ta, thậm chí là cả Âu Dương sư huynh cũng... Ồ, Âu Dương sư huynh đâu rồi nhỉ, vừa rồi còn ở đây mà?"

Liễu Văn quay lại nhìn xung quanh, kỳ quái hỏi một đệ tử Thanh Vân khác ở bên cạnh. Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn, chỉ thấy người này cao gầy, hơi quen quen. Nghĩ một hồi thì hắn cũng nhớ ra, từng gặp qua người này một lần ở chỗ tảng đá lớn đầu lối vào tông môn. Người này cũng là một đệ tử của Thanh Vân môn, biệt hiệu là "Trúc Tử". Chỉ nghe Trúc Tử đáp: "À, Âu Dương sư huynh vừa đi không lâu, hình như là vào trong biệt viện có chuyện gì đó."

Liễu Văn nhún mày, trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không nói gì nữa. Vương Tông Cảnh cười cười, nói với bọn họ thêm vài câu rồi cũng chào và đi vào trong biệt viện.

Nhìn Vương Tông Cảnh đi xa dần, Trúc Tử lặng lẽ đi tới bên cạnh Liễu Văn, nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Liễu Văn đưa đôi mắt đẹp nhìn hắn, nhún nhún mày, thấp giọng hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Trúc Tử nhìn lướt xung quanh, thấy mấy đệ tử Thanh Vân khác đều không ở gần đây thì mới nói thì thầm: "Sư tỷ, không phải là sư đệ tộc mạch, nhưng mà đệ cảm thấy sư phụ đối xử quá tốt với Vương sư muội, cái gì cũng chiều nàng. Ngay cả tên sư đệ này của Vương sư muội cũng không giống người bình thường. Còn Âu Dương sư huynh thì càng lúc càng thể hiện rõ tình ý với Vương sư muội, thế nhưng huynh ấy lại không biết rằng sư tỷ..."

"Được rồi!" Liễu Văn nhướn mày quát to một tiếng, cắt đứt lời của Trúc Tử, sau khi trầm mặc một chút thì thân nhiên nói: "Việc này người không cần quan tâm. Sư phụ sống ài Vương sư muội là có lý do của sư phụ. Chúng ta là đệ tử, không được phép nhiều lời."

Trúc Tử im lặng nhìn nàng, sau đó nhẹ gật đầu và không nói thêm gì nữa.

Vương Tông Cảnh đi thẳng về chỗ ở của mình ở đường Ất, viện thứ hai mươi ba. Qua một ngày, chỗ này cũng không có gì thay đổi. Vương Tông Cảnh lúc này đặt hết tâm tư ở trong những suy nghĩ về mấy thứ mới học được, nên không để ý có một âm thanh kinh hi gọi mình ở phía sau. Hắn đi về phòng chữ Hòa của mình, bước vào rồi thuận tay đóng cửa lại.

"Tông Cảnh ca ca..." Tô Tiểu Liên dừng bước trong viện hai mươi ba, sợ hãi và vui mừng dần mất đi, sau đó chuyển thành thất vọng. Nhưng nàng cũng không hề trách Vương Tông Cảnh, trái lại, nàng cứ đứng ở bậc tam cấp lối vào, nhìn phòng chữ Hòa với một ánh mắt dịu dàng và đầy yêu thương.

Đứng do dự một hồi, Tô Tiểu Liên vẫn quyết định không đi vào. Sau khi nuốt tiếu nhìn phòng chữ Hòa, nàng xoay người bước xuống thêm đá, đi về hướng ngược lại. Nàng nhanh chóng hòa mình vào đám đệ tử đang đi lại trên đường lớn trong biệt viện. Nhưng nàng vừa đi được xa vài trăm trượng thì trong đám người lại xuất hiện một đệ tử Thanh Vân mặt mũi anh tuấn, chính là đệ tử đắc ý của trưởng lão Tăng Thư Thư- Âu Dương Kiếm Thu. Giờ phút này, ánh mắt của hắn sáng ngời, nhìn chằm chằm vào Tô Tiểu Liên đang đi ở đằng xa, chậm rãi đi theo.

Hai người một trước một sau. Tô Tiểu Liên cứ nhìn về đằng trước, cũng không hề có cảm giác gì khác lạ, mà người xung quanh cũng chẳng để ý tới Âu Dương Kiếm Thu. Cứ như thế hai người đi ra khỏi viện hai mươi ba. Nhưng mà sau khi Âu Dương Kiếm Thu vừa rời đi thì một thân hình thon thả bước tới, đúng là Liễu Văn. Nàng cau mày, ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu nhìn theo thân ảnh của Âu Dương Kiếm Thu. Đạo hạnh của nàng cao hơn sư với những đệ tử mới tu luyện xung quanh mình nên rất nhanh chóng phát hiện ra mục tiêu của Âu Dương Kiếm Thu chính là tiểu cô nương không quá hấp dẫn ở phía xa.

Liễu Văn nhìn nhìn theo Âu Dương Kiếm Thu đang âm thầm theo dõi Tô Tiểu Liên, ánh mắt hiện ra vẻ kỳ quái.

Âu Dương Kiếm Thu đi cách Tô Tiểu Liên một quãng xa. Từ ngoài nhìn vào cũng không phát hiện ra hắn có gì là hứng thú với cô nương trước mắt, mà người đi bên cạnh cũng không biết được hắn đang đi theo Tô Tiểu Liên. Là môn hạ của Tăng Thư Thư, đạo hạnh của hắn hơn hẳn những người xung quanh, mặc dù khoảng cách giữa hai người hơi xa nhưng hắn vẫn không để mất dấu, mà Tô Tiểu Liên cũng chẳng phát hiện ra mình đang bị theo dõi.

Thấy Tô Tiểu Liên vẫn đi thẳng về phía trước, hình như là chuẩn bị trở về phòng, trong lòng Âu Dương Kiếm Thu hơi thất vọng. Nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục đi theo. Khi Tô Tiểu Liên rẽ vào con đường dẫn đến biệt viện cuối cùng, hắn vội đuổi theo. Nhưng bỗng nhiên ở phía sau truyền tới một tiếng kêu kinh ngạc, một bàn tay mềm mại vươn tới vỗ lên vai hắn, cười cười nói: "À, Âu Dương sư huynh, không phải huynh đang trực sao, sao đã chạy tới đây rồi hả?"

Âu Dương Kiếm Thu hoảng hồn. Bình thường thì chẳng sao, nhưng lúc này đang làm công tác theo dõi lén lút nên cũng chẳng còn tâm trí nào, nhất thời không nhận ra người phía sau. Theo phản xạ, hắn vội chộp lấy bàn tay vừa vỗ lên vai mình.

Hai cánh tay chạm vào nhau, thân thể hai người vội vàng tách ra. Âu Dương Kiếm Thu vừa ra tay là đã hối hận, khóe mắt nhìn tới, nhận ra người này chính là sư muội đồng môn của mình thì lắp bắp một hồi, sau đó nhún mày hỏi: "Liễu sư muội, là muội?"

Liễu Văn ngừng cười, kỳ quái nhìn hắn đáp: "Tất nhiên là muội rồi. Sư huynh, huynh làm sao vậy, nhìn huynh kỳ quái quá?"

Âu Dương Kiếm Thu ngơ ngác một chút, sau đó chậm rãi lắc đầu, cười khổ, nói: "Sư muội, ta không sao, muội không cần suy nghĩ gì." Nói đến đây, như chợt nghĩ ra điều gì đó, hắn cả kinh quay đầu lại nhìn. Nhưng trên con đường lớn đầy đệ tử qua lại, chỉ phút chốc đã không còn thấy bóng dáng

Tô Tiểu Liên đầu nũa.

Liễu Vân đứng ở bên cạnh, chứng kiến vẻ mặt của Âu Dương Kiếm Thu thì càng kỳ quái, ánh mắt khẽ động mỉm cười nói: "*Sư huynh, huynh đang tìm người sao?*"

Âu Dương Kiếm Thu như từ trong mộng tỉnh lại, quay đầu nhìn, chỉ thấy Liễu Vân vẫn đang nhìn mình, nụ cười của nàng ôn hòa, dường như câu hỏi của nàng cũng không có ý tứ gì. Nhưng dù là vậy, hắn cũng không muốn nói nhiều, chỉ đáp qua loa: "*Không, không có. Ta đi dạo một chút thôi. Được rồi, chúng ta đi.*"

Nói xong, hắn quay đầu đi thẳng. Liễu Vân đi theo sau hắn, ánh mắt nghi hoặc nhìn, trên mặt có vài phần do dự, nhưng rồi vẫn lẳng lặng mà đi theo.

Sau khi hai người rời khỏi nơi này, con đường đầy người qua lại vẫn không có gì lạ xảy ra. Mà ở trong đình viện thứ bốn, đường Canh, đột nhiên Tô Tiểu Liên lại xuất hiện, trên mặt mang vài phần lo lắng, bất an. Nàng nhìn theo hướng Âu Dương Kiếm Thu và Liễu Vân vừa đi, suy nghĩ tới thất thần, trên mặt liên tục biến hóa, không biết đang tính toán cái gì.

Trầm mặc tại chỗ một hồi lâu, sau đó nàng mang theo vẻ kiên quyết, thân thể khẽ động, vừa định quay lại thì không ngờ lúc này thân thể va ngay vào một cơ thể cường kiện khác ở phía sau. Một cỗ phản lực truyền tới làm cho Tô Tiểu Liên phải lùi lại một bước.

Tô Tiểu Liên kinh hãi, nhìn lại, chỉ thấy phía sau không biết từ khi nào có một nam nhân. Người này diện mạo tuấn lãng, mặc một bộ đồ lam bằng tơ tằm, phong độ nhẹ nhàng, bên hông đeo một miếng ngọc Kỳ Lân, bảo quang ẩn hiện trên miếng ngọc, dường như đó là một vật không tầm thường. Nam nhân này mặc dù trẻ thân không mang vàng bạc nhưng lại có một tư thái cao quý, sang trọng, làm lòng người phải say mê.

Mà vừa rồi, cú va chạm cũng cho thấy nam tử trẻ tuổi này cũng không phải là một cái túi da rỗng mà thôi.

Nam tử bị Tô Tiểu Liên đụng phải thì trên mặt có vẻ không vui, nhưng cũng không phát tác ra, chỉ liếc nhìn nàng, cau mày hỏi: "*Người là ai, tại sao lại chạy tới đây?*"

Tô Tiểu Liên từ nhỏ lớn lên tại Tô gia ở Lưu Dương, vì nhiều nguyên nhân nên đã chứng kiến không ít ánh mắt khác thường. Nam tử này nhìn cao quý nhưng lại có ánh mắt có hơi chút khinh thường, không khác gì những ánh mắt cao cao tại thượng nhìn nàng năm xưa ở Tô gia thì lập tức muốn nổi nóng. Nàng trừng mắt nhìn y, lạnh lùng hỏi: "*Người là ai, có tư cách gì mà hỏi ta?*"

"Ồ?" Nam tử có chút kinh ngạc, nhìn nàng một cách thích thú, sau đó khước miệng hơi cười, vui vẻ hỏi: "*Người không biết ta sao?*"

Tô Tiểu Liên trong lòng cười khinh thường một cái, nghĩ tám phần lại là một tên đệ tử có gia thế mà thôi. Nhưng dù sao hôm nay cũng đang ở trong biệt viện Thanh Vân, chẳng phải chốn nhân gian phàm tục nên nàng chẳng có tâm tình đối co với nam tử này. Nàng quay người, định rời đi. Chỉ là lúc này, nam tử kia lại mỉm cười, thò tay can can nàng, nhìn chăm chú đánh giá, sau đó mỉm cười nói: "*Ta ở trong viện này, bình thường chưa thấy người bao giờ cho nên mới hỏi, người nghĩ là có được hay không?*"

Tô Tiểu Liên cảm thấy hơi tức cười, cũng không biết nói cái gì cho phải nên thuận miệng đáp: "*Ta không may đi nhầm đường, bây giờ ta đi, được chưa.*"

Nam tử kia cười cười, nói: "*Lại là đi lầm đường, như thế hiếm đấy. Nhưng cũng coi như là duyên phận, xin hỏi tên của cô nương là gì?*"

Tô Tiểu Liên gương mặt đỏ ửng, trong nội tâm có chút không tình nguyện, hỏi ngược lại: "*Người là ai?*"

Nam tử kia cười cười sau đó chấp tay, nói:

"*Tại hạ là Quân Cao.*"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Bí thuật

Đường Át, Viện hai mươi ba, phòng chữ Hỏa, Vương Tông Cảnh im lặng ngồi trong phòng, dường như hắn đang suy nghĩ về điều gì đó. Vẻ mặt hắn âm tình bất định càng khiến cho không khí trong phòng càng trở nên u ám. Mấy ngày nay, có lẽ do mỗi ngày đều gặp mặt nên mọi người chung quanh vẫn chưa thể nào phát hiện ra, nhưng quả thật khuôn mặt cũng như khí chất của Vương Tông Cảnh so với ngày vừa mới tiến vào Thanh Vân biệt viện đã thành thực hơn không ít, bớt đi một phần ngỗ ngược và nhiều hơn vài phần trầm ổn.

Chỉ là giờ phút này, sau khi hắn trầm tư một lúc lâu, trên mặt hắn chậm chậm xuất hiện biến hóa, giống như hắn đang nhớ đến việc gì đó khiến trong lòng dâng lên một cỗ hận ý, trên mặt thoáng xẹt qua một tia tàn ác. Lại qua một lúc lâu, hắn bỗng nhiên hít một hơi thật sâu, rồi lấy ra một tờ giấy trắng đặt lên

bàn, đồng thời chuẩn bị bút mực, sau khi tập trung suy nghĩ một lát, liền viết lên trên giấy.

Cầm bút chặt trong tay, tốc độ phóng bút của hắn cũng không nhanh lắm. Hơn nữa những nét mực xuất hiện trên giấy đều không phải là chữ, trái lại nó giống như những đường nét đơn giản, phác họa một cái khung trông giống hình dạng của một căn nhà. Sau mỗi một nét vẽ, Vương Tông Cảnh dừng lại một chút, cẩn thận suy nghĩ, rồi sau đó mới tiếp tục hạ bút. Từ bức tranh đang dần hình thành trên trang giấy, hện ý trên khuôn mặt hắn ngược lại phai nhạt từ từ, chỉ là ánh mắt lại lóe lên không ngừng. Vào lúc này, sắc mặt hắn đã trở lại vẻ lạnh nhạt, ánh mắt tập trung nhìn vào bức tranh trên giấy. Đường như bức tranh này vẽ một căn nhà trong một thôn trang nào đó, điểm đặc biệt là căn nhà này khá lớn, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều căn nhà nhỏ khác vây quanh, hắn nhìn chăm chăm nơi đó nhìn thật lâu, thật lâu...

"Năm năm..."

Những âm thanh kia rơi vào không gian tĩnh lặng trong phòng, như những lời độc thoại của bản thân hắn.

Một ngày nặng nề cứ thế trôi qua, đối với người mang đầy tâm sự trong lòng mà nói, một ngày như thế quả thật quá dài. Nhưng ngay ngày hôm sau, toàn bộ những đệ tử tham gia cuộc thi Thanh Vân trong biệt viện Thanh Vân đều bị kinh hãi bởi một tin tức mới, tin tức này giống như một tảng đá ném xuống mặt hồ đang tĩnh lặng, làm dấy lên những con sóng thật lớn.

Sau khi hội thi Thanh Vân bắt đầu được khoảng nửa năm, Thanh Vân Môn bỗng nhiên quyết định cho toàn bộ đệ tử tham gia cuộc thi Thanh Vân tiến hành một khảo nghiệm hoàn toàn mới. Theo tin tức từ đám trưởng bối Thanh Vân Môn thì toàn bộ những đệ tử mới đều phải tiến vào một bí cảnh do Thanh Vân Môn dùng đại thần thông sáng tạo ra. Tất cả mọi người tham gia đều phải trải qua nhiều loại khảo nghiệm trong đó, cuối cùng nếu như tìm được Thanh Mộc lệnh bài được giấu tại một nơi bí mật trong bí cảnh thì xem như vượt qua lần khảo hạch này.

Tin tức này vừa lọt ra ngoài khiến toàn bộ những người tham gia cuộc thi Thanh Vân kinh hãi. Phải biết rằng cuộc thi Thanh Vân đã tổ chức được nhiều năm, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ, những quy củ trong quá trình thí luyện cũng sớm đã bị người ta hiểu rõ. Trước giờ, trong các cuộc thi Thanh Vân cũng chỉ là việc Thanh Vân Môn truyền xuống công pháp, rồi lệnh cho các đệ tử tự mình tập luyện. Đợi một năm sau mới tiến hành sát hạch lại từng người. Trong suốt những năm tháng đó cũng thay đổi quy củ đôi chút, nhưng tất cả đều không ảnh hưởng đến kết quả sau cùng. Cũng không biết tại sao năm nay lại khác mọi năm như vậy, đột nhiên bắt những đệ tử mới phải tham gia sự kiện này.

Rõ ràng việc này đã gây ra động tĩnh rất lớn, tất nhiên đây chính là sự kiện quan trọng của Thanh Vân Môn nhằm tuyển chọn đệ tử mới. Cũng có thể khẳng định rằng sau khi Thanh Vân thí luyện chấm dứt, sự kiện này sẽ ảnh hưởng to lớn đến việc chọn lựa đệ tử nhập môn. Mặc dù cũng có không ít đệ tử trong lòng kinh ngạc, đối với sự kiện này có phần bất mãn, nhưng Thanh Vân Môn là một trong những môn phái nổi tiếng khắp thiên hạ, cho nên những đệ tử bình thường này cũng không dám nhiều lời, chẳng qua chỉ là than phiền dăm ba câu rồi thôi.

Chỉ có điều phần lớn những đệ tử tỏ ra bất mãn đối với sự kiện lần này đều xuất thân từ đám đệ tử thế gia. Nếu như bình thường, dựa vào những quy củ hiện giờ, bọn hắn chỉ cần thành thật chăm chỉ tu luyện, rồi sau lưng có gia tộc hỗ trợ, thì cơ hội trở thành đệ tử chính thức Thanh Vân Môn so với những kẻ bình thường khác lớn hơn rất nhiều. Cũng có không ít người hoài nghi mục đích hành động lần này của Thanh Vân Môn là để uốn nắn lại cục diện hiện nay trong môn phái. Chẳng qua, dù thế nào đi nữa, việc này nếu đã được Thanh Vân Môn tuyên bố, mọi việc xem như đã được quyết định, mọi người dù có oán hận thêm nữa cũng không thể không tham gia cuộc thi Thanh Vân, cho nên nhiều người rất nhanh tập trung vào những quy củ bắt buộc phải tuân theo trong bí cảnh.

Bí cảnh là nơi nào thì đám sư trưởng Thanh Vân Môn cũng không nói rõ, mọi người chỉ có thể biết được chính là trong đó rất thần kỳ. Nó được Thanh Vân Môn sử dụng đại thần thông tạo ra, chẳng qua nếu có thể chứa hơn chín trăm đệ tử tham gia Thanh Vân thí luyện, thì diện tích trong đó nhất định là không nhỏ. Bởi vậy, cũng có thể thấy được sự cường đại của đạo pháp Thanh Vân Môn. Về phần Thanh Mộc lệnh bài mà mọi người cần phải tranh đoạt, thật ra nếu tỉ mỉ hình dung một chút thì thấy chẳng qua nó chỉ là một cái thẻ bài bằng gỗ màu xanh lớn chừng nắm tắc, trên mặt có khắc ba chữ "*Thanh Mộc Lệnh*" rất dễ nhận ra.

Thanh Mộc lệnh bài tổng cộng chỉ có bốn mươi cái, được giấu ở những nơi vô cùng bí mật rải rác khắp nơi trong bí cảnh. Nói cách khác, cuối cùng có thể chiến thắng, cũng chỉ có bốn mươi người mà thôi.

Trừ những thứ đó ra, đám trưởng bối Thanh Vân Môn cũng không tiết lộ gì nữa, nhưng những người có thể tới đây tham gia cuộc thi Thanh Vân thì có ai là kẻ ngốc đâu, mọi người rất nhanh hiểu được, thì ra từ trước tới giờ sau mỗi đợt Thanh Vân thí luyện, cuối cùng cũng chỉ có chính xác bốn mươi người được Thanh Vân Môn thu làm môn hạ đệ tử.

Hai con số này trùng hợp như thế, hàm ý trong đó có thể nói là rõ như ban ngày.

Thời gian mở cửa bí cảnh chính là vào ba ngày sau. Truyện Tiên Hiệp Truyện FULL

Trở lại trong tự viện của đám đệ tử tham gia cuộc thi Thanh Vân, tất cả đều bị tin tức bất thành linh này làm chấn động tâm tư, đa số đều không còn hứng thú tu luyện. Tất cả mọi người đều đàm luận về hành trình sẽ trải qua trong bí cảnh lần này, ai cũng không dám xem thường.

Mục đích mọi người đi tới nơi này không phải là vì muốn gia nhập đại môn phái tu chân đệ nhất thiên hạ, tiếng tăm lẫy lừng khắp thần châu, Thanh Vân Môn hay sao?

Cho dù chỉ là cơ hội mong manh đi nữa cũng không thể dễ dàng bỏ qua, huống chi ý tứ ám chỉ rõ ràng như thế.

Khác với không khí nóng như lửa trong tự viện, tình cảnh trong đường Ất, viện hai mươi ba có vẻ trầm lắng hơn đôi chút. Nhưng đám năm người Vương Tông Cảnh cũng không ngoại lệ, cả đám đều đang tùm tùm dưới cây liễu trong sân, nhỏ giọng thương lượng chuyện này.

Nơi cửa vào đình viện, Đại Hoàng uể oải nằm ở trên thềm đá, còn Tiểu Hôi thì tựa vào bên hông nó. Trông điệu bộ của con khỉ này thì dường như nó có vẻ đang buồn chán, thỉnh thoảng nó ngẩng đầu liếc nhìn năm người đang đứng trong sân một cái, rồi cầm lấy quả đại không biết lấy từ đâu đưa lên miệng cắn một nhát, tiếp đó nhai ngon lành.

Những cảnh liêu trong sân là loi theo từng cơn gió, dưới bóng cây năm người quây thành một vòng, lúc này không ai nói chuyện. Vương Tông Cảnh nhìn bốn người chung quanh, chỉ thấy trong năm người bọn họ, bộ dạng của Tiểu Đình có vẻ thoải mái nhất. Khóe miệng tên nhóc này lúc nào cũng treo một nụ cười toe toét, trông có vẻ rất hứng thú khi nhìn mấy người bên cạnh. Dường như đối với hành trình trong bí cảnh lần này, nó vô cùng mong mỏi và hưng phấn, chỉ là không biết trong lòng nó có xem bí cảnh trở thành một nơi để du ngoạn hay không nữa thôi.

Bộ dạng Cửu Điều Tử vẫn luôn trầm mặc ít nói, lông mày hấn nhíu lại, vẻ mặt có chút âm tình bất định. Mà Nam Sơn đứng bên cạnh Vương Tông Cảnh cũng không nói tiếng nào. Hai mắt Vương Tông Cảnh nhìn hấn, trong lòng khẽ động, đột nhiên cảm giác được bản thân mình mấy ngày nay vì quá mãi mê tu luyện nên cũng không nói được mấy câu với người bạn đã cùng hấn lớn lên này, khiến cả hai giờ đây dường như trở nên xa lạ không ít.

Hoặc là, căn bản từ sau khi Nam Sơn tiến vào biệt viện Thanh Vân, ngoại trừ lúc đầu hai người còn gặp mặt, nhưng sau đó trở đi liền biến thành như thế này sao?

Trong lòng hấn có chút mờ mịt, không biết nên nói gì cho phải, may mắn là trong năm người ở đây còn có một thiếu nữ duy nhất chính là Tô Văn Thanh, giờ phút này nàng liếc nhìn mọi người xung quanh một cái, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Vương Tông Cảnh, thân nhiên cười, nói : "*Vương công tử, trước đây người đã từng nghe nói qua về bí cảnh này sao?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói : "*Trước giờ ta chưa từng nghe nói qua.*"

Nói xong, hấn quay đầu nhìn mọi người xung quanh, chỉ thấy bất kể là Cửu Điều Tử hay là Nam Sơn, hoặc ngay cả tên nhóc Tiểu Đình cũng đều cùng nhau lắc đầu. Tô Văn Thanh mỉm cười nói : "*Ta cũng vậy chưa từng nghe nói đến việc này. Trước lúc lên núi ta cũng từng hỏi qua các vị trưởng bối trong nhà, nhưng cũng chẳng có ai nói đến bí cảnh bí kiết gì cả, sự kiện bí cảnh này chắc là chỉ mới bắt đầu từ năm nay thôi.*"

Cửu Điều Tử chậm rãi lắc đầu, sắc mặt nghiêm nghị, nói : "*Hơn chín trăm người tham gia, lại chỉ có bốn mươi cái Thanh Mộc lệnh, cái này không phải quá khó như lên trời sao?*"

Nam Sơn nhìn thoáng qua Vương Tông Cảnh, bộ mặt mỉm cười của hấn xẹt qua một tia lo lắng, nhưng hấn cũng không mở miệng nói chuyện. Nhưng chính cái vẻ lo lắng chỉ thoáng hiện đến mức khó lòng nhận ra kia lại lọt vào mắt của Tô Văn Thanh, khiến ánh mắt trong suốt của nàng dường như lộ vẻ đắn đo, nhưng nàng cũng không tỏ vẻ gì khác thường, chỉ nhìn Cửu Điều Tử mỉm cười nói : "*Khó thì tất nhiên là rất khó rồi, nhưng những người khác cũng giống như chúng ta cả. Mặc kệ như thế nào, nếu dám tiên trưởng Thanh Vân đã đưa ra cái đề mục này, như vậy chúng ta chỉ cần cố hết sức để đoạt lấy một cái Thanh Mộc lệnh bài là được.*"

Cả đám Vương Tông Cảnh ai nấy đều gật đầu đồng ý. Tô Văn Thanh bỗng nhiên khẽ nhíu mày, rồi thì thầm nói : "*Chẳng qua ta có nghe được ý tứ trong lời nói vài vị tiên bối Thanh Vân Môn rằng bên trong bí cảnh sẽ có rất nhiều khảo nghiệm. Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ mấy trăm tên đệ tử cạnh tranh lẫn nhau, hoặc là địa hình hiểm trở, sẽ không phải... còn có yêu thú hung mãnh nữa chứ?*"

Cửu Điều Tử nhin không được hừ một tiếng, trầm giọng nói : "*Yêu thú hung mãnh? Nếu gặp phải mà không cẩn thận thì sẽ mất mạng như chơi à, ta cảm thấy việc này rất khó có khả năng xảy ra. Nhưng nếu thật sự là vậy thì chả hiểu vì sao đám sư trưởng Thanh Vân Môn lại an bài như thế?*"

Tiểu Đình đứng ở một bên cười ha ha, chẳng hề lo lắng nói : "*Không sao đâu, không sao đâu, Cửu đại ca, có yêu thú chơi mới vui a, đệ sẽ bảo vệ huynh.*"

Cửu Điều Tử chết ngất, trừng mắt nhìn tên tiểu quý kia, chỉ thấy Tiểu Đình nhếch miệng cười, thần thái đáng yêu, trên mặt cũng không lộ vẻ châm chọc hấn. Thoạt nhìn có vẻ tên nhóc này thật lòng nói vậy, làm cho hấn sinh ra cảm giác vô lực, hấn đành lăm bậm gì đó rồi rời ánh mắt đi chỗ khác.

Ánh mắt Tô Văn Thanh quay sang nhìn Nam Sơn vẫn luôn trầm mặc này giờ, nói : "*Nam công tử, người cảm thấy thế nào?*"

Nam Sơn chần chờ một lúc, nói : "*Ta so với mọi người bước vào con đường tu đạo trễ hơn nên đạo hạnh hiện giờ của ta quá thấp, cũng chỉ có thể làm hết sức mà thôi.*"

Tô Văn Thanh mỉm cười, ánh mắt lại dịch chuyển, rơi xuống trên người Vương Tông Cảnh. Nhưng tình trạng của hấn lúc này bất chợt khiến nàng hơi ngẩn ra, chỉ thấy ánh mắt Vương Tông Cảnh có vẻ tập trung, lại như có vẻ xuất thần. Tô Văn Thanh gọi hấn hai lần, lúc này Vương Tông Cảnh mới giật mình tỉnh lại, ừ ờ hai tiếng, xem như đáp lại. Trong lòng Tô Văn Thanh cảm thấy hơi quái lạ, liền tập trung nhìn Vương Tông Cảnh thêm vài lần, nhưng Vương Tông Cảnh cũng không lộ ra trạng thái bất thường nữa. Trong chớp lát, năm người cứ như vậy đứng chung một chỗ thương lượng. Chàng qua, nếu muốn tự nhiên mà nghĩ ra ngay được một biện pháp nào đó thì quả thật là nằm mơ giữa ban ngày, bởi vì bí cảnh là cái gì, bên trong có yêu thú hay không, nếu có yêu thú thì yêu thú đó lợi hại ra sao, những thứ này tất cả mọi người ở đây đều hoàn toàn mù tịt, cả đám tất nhiên là chưa thể nghĩ ra đối sách gì.

Cứ như vậy bàn bạc đến phút cuối, đúng là chỉ còn lại một câu duy nhất : "*Đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh*", sau đó mọi người liền ai về nhà nấy.

Vương Tông Cảnh trở về phòng chữ Hòa, đóng cửa phòng lại rồi đi đến chiếc ghế cạnh bàn ngồi xuống, gương mặt lại trở nên có chút ngưng trọng. Hấn cũng không phải vì lần thí luyện này bất ngờ có thêm sự kiện bí cảnh mà lo lắng, mà bởi vì vừa rồi Tô Văn Thanh đề cập đến yêu thú, lại động đến nghi hoặc được che dấu sâu trong lòng hấn: Chung quanh Thanh Vân sơn mạch, thật sự không có bất kỳ tung tích yêu thú nào sao?

Thời gian ba ngày chính là để cho đám đệ tử có thể chuẩn bị kỹ càng. Người khác như thế nào không biết, nhưng nếu tính toán thời gian thì Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đúng là không kịp lên Đại Trúc Phong lần nữa. Mặc dù có vài phần tiếc nuối, nhưng tận sâu trong đáy lòng Vương Tông Cảnh lại có chút mong chờ đối với hành trình trong bí cảnh sắp tới. Hắn vốn tính tình hiếu động, lại thích mạo hiểm, nên mặc dù bên trong bí cảnh có thể sẽ có yêu thú tồn tại, nhưng hắn đã từng chiến đấu sinh tử cùng vô số yêu thú hung ác, giãy dụa mà sống sót tròn ba năm ở trong rừng rậm nguyên sinh tại Thập Vạn Đại Sơn, hắn há có thể dễ dàng sợ hãi?

Chỉ là hắn mặc dù không úy kỵ, nhưng trong lòng vẫn có vài phần cẩn thận. Hắn đã tự thể nghiệm qua sự cường hãn của yêu thú nên hiểu rõ yêu thú đáng sợ như thế nào. Mặc dù rất khó có khả năng Thanh Vân Môn an bài yêu thú có lực chiến đấu mạnh mẽ để khảo nghiệm đạo hạnh nông cạn của đám đệ tử tham gia Thanh Vân thí luyện, nhưng cho dù là yêu thú bình thường đi nữa thì đối với những đệ tử này mà nói, vẫn chính là phiền phức to.

Thực ra, trong lòng Vương Tông Cảnh vẫn còn một con át chủ bài, hắn nghĩ thâm chí cần có Tiểu Đình đi chung, như vậy chắc chắn hai tên ôn thần Đại Hoàng, Tiểu Hôi cũng sẽ đi theo, vậy còn phải sợ cái quái gì. Ngày đó, dưới địa cung ở thành Hà Dương, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đối mặt với quái vật khô lâu đã biểu lộ ra sức chiến đấu mạnh mẽ kinh người. Nếu hai tên này chiến đấu với yêu thú bình thường, thậm chí yêu thú hung mãnh đi nữa, thì hơn phân nửa cũng có thể đánh đấu thắng đó. Chỉ là ngoài dự đoán của mọi người, trong Thanh Vân Môn không biết là ai lắm mồm lắm miệng, một ngày sau khi chuyện vào bí cảnh được công bố, Mục Hoài Chính liền chạy đến viện hai mươi ba của bọn hắn nói rõ ràng rằng lần này đi bí cảnh sẽ không được mang theo Đại Hoàng và Tiểu Hôi.

Lúc đó, Tiểu Đình cũng không có phản ứng gì, nhưng bộ dạng của Đại Hoàng quả thực không thoải mái. Nó cứ gặm gừ rồi đi vòng quanh Mục Hoài Chính, trong mắt đầy vẻ khó chịu nhìn chằm chằm cái tên đến báo tin này, hai hàm răng thì nhe ra, chả biết có phải nó muốn kiểm chỗ thịt nào đó trên người Mục Hoài Chính để cắn không nữa. Về mặt Mục Hoài Chính mặc dù không có biến hóa gì, nhưng ngay sau khi nói xong, liền tìm lý do liền ngang lăm lăm rồi ba chân bốn cẳng chạy hết tốc độ. Sự phụ hân chính là Tổng Đại Nhân của Đại Trúc Phong, đối với lai lịch của Đại Hoàng hắn đương nhiên rõ ràng, cũng hiểu được đây chính là con chó người người tránh xa. Bằng không nếu ở trên Đại Trúc Phong, tư lịch Đại Hoàng so với hắn còn cao hơn, coi như cần hắn thì hắn cũng chỉ biết cam chịu chứ biết làm sao.

Không nói đến đám đệ tử tham gia cuộc thi Thanh Vân đang mang đủ loại tâm tình phức tạp chờ ngày mở ra bí cảnh, mà ngay cả ở trong Thanh Vân Môn, lúc tin tức này được thông báo cũng đã khiến cho không ít người xôn xao. Bởi vì trải qua ngàn năm lịch sử, Thanh Vân Môn chưa bao giờ có hành động mở ra bí cảnh như lần này, và dường như mọi người ai cũng chưa hề nghe đến trong môn có pháp thuật thần thông bậc này. Trong lúc mọi người âm thầm thảo luận thì lại có tin tức truyền ra, đó là việc này do chính chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài hết sức ủng hộ, đồng thời còn có hai trong năm vị đại trưởng lão là Tăng Thư Thư và Tổng Đại Nhân cùng nhau bố trí.

Nếu là trưởng lão trong môn phái lãnh đạo sắp xếp, tất nhiên sẽ không phải là chuyện xấu, dù sao mọi người ai cũng tin tưởng mấy vị trưởng lão có thần thông to lớn kinh thiên động địa này, nhiều nhất chỉ là cảm thán vài câu, mọi người cũng cảm thấy may mắn vì Thanh Vân Môn thật sự đã khôi phục hưng thịnh. Phải biết rằng đối với thần thông có thể mở ra bí cảnh này, mặc dù trong thiên hạ đôi lúc cũng có nghe qua, nhưng hầu hết chỉ toàn là lời đồn vô căn cứ. Hiện giờ Thanh Vân Môn có thể làm được điểm này, chứng tỏ thực lực hiện tại của Thanh Vân Môn chỉ sợ đã là không kém gì thời kỳ toàn thịnh lúc xưa.

Trên Đại Trúc Phong, những tia nắng ấm áp nhẹ nhàng soi sáng khắp đỉnh núi, khí thế mạnh mẽ của rừng trúc vẫn như xưa, vẫn mãi hiện ngang trong trời đất, vẫn là những cơn gió lùa qua rừng trúc vọng đến những âm thanh xào xạc.

Ánh mặt trời len lỏi qua những khe hở giữa đám cành lá mà hạ xuống, trên một con đường nhỏ phía sau núi Lục Tuyết Kỳ một thân áo trắng bông bênh như tiên đang nhẹ nhàng lướt đi, gió từ núi dịu dàng vờn trên mái tóc mềm mại đen nhánh rủ xuống bờ vai của nàng, tà áo nàng phất phơ lay động như bay múa, lúc này nàng lặng lẽ đi đến mộ phần của vợ chồng Điền Bất Dịch.

Bên cạnh mộ phần, thấp thoáng bóng dáng một thanh niên đang kiên nhẫn cúi người nhổ đi những ngọn cỏ dại mọc ra từ hai ngôi mộ này, sau đó thanh niên kia cầm lấy cái hốt rác, tỉ mỉ quét dọn khu đất an tĩnh này. Lục Tuyết Kỳ chậm rãi đi tới, ánh mắt dừng trên bia mộ Điền Bất Dịch, Tô Như một chút, rồi cúi đầu, nhắm hai mắt lại, trên mặt lộ ra vẻ kính cẩn, sau khi nhỏ giọng nói vài câu, lúc này mới xoay người nhìn về phía chàng trai đang đứng kia, chỉ thấy hắn mỉm cười, nói: "*Người đã đến rồi.*"

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, chậm rãi đợi Trương Tiểu Phàm dọn dẹp xong xuôi, sau đó đi tới cùng hắn sống vai mà đứng. Nhìn hai ngôi mộ anh bình phía trước mặt, sau khi Trương Tiểu Phàm trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: "*Người vừa rồi hướng sư phụ và sư nương cầu xin gì sao?*"

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, nói: "*Ta cầu xin Điền sư thúc trên trời có linh thiêng, phù hộ cả nhà chúng ta bình an, không còn khổ sở, liền như vậy yên bình mà trải qua cả đời.*"

Trương Tiểu Phàm cười cười, không nói gì thêm, chỉ là hắn vươn tay ra nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay mềm mại trắng như tuyết của người bên cạnh.

"*Chúng ta sống trên Đại Trúc Phong này, tất nhiên là rất yên bình, chẳng qua ta nghe nói gần đây Thanh Vân Môn không hề an tĩnh chút nào.*"

Lục Tuyết Kỳ nhìn hắn, khẽ nhàu mày, nói: "*Người cũng nghe nói đến việc kia sao?*"

Trương Tiểu Phàm mỉm cười nói: "*Nàng đừng quên trên núi này không chỉ có hai người chúng ta, trong lúc ăn cơm còn có cả đám từ Đại sư huynh đến Lục sư huynh tranh nhau cướp lời.*"

Lục Tuyết Kỳ hừ một tiếng, trên khuôn mặt lộ ra dáng vẻ mà chỉ có Trương Tiểu Phàm mới có thể ngẫu nhiên thấy được, thấp giọng nói: "*Những tên đàn ông này sao lại nhiều chuyện như phụ nữ vậy không biết!*"

Trương Tiểu Phàm cười ha ha, xoay người nắm tay nàng đi về phía chân núi.

Trên đường núi đầy những tảng đá nằm ngang, rêu xanh phủ đầy trên mặt, không biết những tảng đá này đã trải qua bao nhiêu năm tháng phong sương, hai người sóng vai đi xuống, bóng dáng cả hai thấp thoáng trong không gian huyền ảo của rừng trúc khiến hai người trông có vẻ giống như thần tiên... Mà không, thiếu nữ mới giống thần tiên, còn chàng trai lại có vài phần phong trần bình dị.

Lục Tuyết Kỳ bước đi được một lúc, mở miệng nói: "Theo ta được biết, lịch đại tổ tiên Thanh Vân Môn chưa từng có đạo pháp thần thông mở bí cảnh như vậy, ta cũng đã hỏi qua Tổng sư huynh, chuyện bí cảnh lần này chính là do Tiêu sư huynh chủ trương thực hiện, bọn hắn cũng không biết được Tiêu sư huynh từ khi nào lại có thể nắm giữ môn đạo thuật này. Nhưng theo mấy người bọn họ, đạo pháp này sắp xếp đại khí thuần hòa, cùng với đạo pháp tổ truyền của Thanh Vân Môn tương tự, quả thật giống như thần thông của cùng một hệ mà ra."

Trương Tiểu Phàm gật gật đầu, trên mặt không có biểu cảm gì, hắn cũng không nói gì thêm, ngược lại trên mặt Lục Tuyết Kỳ lại lộ ra vài phần suy tư, nhẹ giọng nói: *"Nếu quả thật là đạo thuật tổ truyền của Thanh Vân Môn thì hai người chúng ta đây không lý gì lại không biết, chỉ là ngoại trừ Tiêu sư huynh ra, cũng không có ai từng gặp qua loại thần thông này, điều này quả thật hết sức kỳ lạ."*

Trương Tiểu Phàm bỗng nhiên dừng bước, cùng lúc Lục Tuyết Kỳ cũng cảm thấy gì đó cũng dừng bước theo, rồi nàng ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy xa xa trong tầng mây phía trước xuất hiện một điểm đen, rất nhanh điểm đen này lớn dần, đến lúc có thể thấy rõ ràng thì hiện ra trước mặt bọn họ chính là Đỗ Tất Thư đang khom chế pháp bảo xúc xắc mang theo Đại Hoàng, Tiểu Hôi trở lại Đại Trúc Phong. Ngay khi hạ xuống đất, Đại Hoàng và Tiểu Hôi đều đồng thời trở nên hưng phấn, dường như nơi này mới đúng là tổ ấm mà bọn nó quen thuộc nhất, sau đó hai tên này rất nhanh hướng phòng bếp phóng đi.

Chắc có lẽ trước giờ ở bên ngoài, ngoại trừ ở chung với Tiểu Đình, hai tên này chưa từng trở về Đại Trúc Phong lần nào, hiện tại bởi vì chuyện bí cảnh, nên Đại Hoàng và Tiểu Hôi mới được mang về đây.

Trương Tiểu Phàm nhìn một chỗ một khi đang hưng phấn chạy băng băng chơi đùa ở đằng xa, sau một lúc lặng im suy nghĩ, hắn bỗng nhiên nói: *"Loại thần thông mở bí cảnh này, ta đã từng gặp qua."*

Lục Tuyết Kỳ lập tức cả kinh, quay đầu nhìn về phía hắn, ngạc nhiên nói: *"Cái gì?"*

Trương Tiểu Phàm cười cười, ánh mắt quét qua một số ngọn núi hùng vĩ cao tận mây xanh nơi phía xa chân trời, nói: *"Ta trước kia là gặp qua, chính là ngay bên trong Huyền Nguyệt Động Phủ..."*

"Không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn chính là bí thuật trong Huyền Nguyệt Động Phủ." Trên Phong Hồi Phòng, Thanh Vân Sơn, theo sau một trận ho khan trầm thấp, một giọng nói già nua trong động phủ vang lên.

Tăng Thư Thư hoảng sợ, vội vàng tiến lên phía trước đỡ lấy cha hắn là Tăng Thúc Thường ngồi xuống bên giường, sau đó một tay hắn lấy chén nước đưa cho Tăng Thúc Thường, một tay vỗ vỗ lên lưng lão, lắc đầu cười khổ nói: *"Bí thuật thì bí thuật, lão nhân gia ngài làm gì kích động như vậy, ngài đừng khiến con phải lo lắng chứ."*

Sau khi Tăng Thúc Thường uống hai ngụm nước, lúc này trông có vẻ đã bình tĩnh hơn rất nhiều, rồi tiếp đó đem cái chén trả lại cho Tăng Thư Thư, thần nhiên nói: *"Vài tiếng ho khan, làm sao có thể khiến ta chết được."*

"Vâng, vâng, ngài nói đúng." Tăng Thư Thư bày ra bộ dáng đưa con ngoan ngoãn, ăn nói khép nép khác xa so với bộ dạng uy nghiêm trước mặt đám đệ tử hậu bối, sau khi nhận lấy chén nước thì tùy tiện để một bên, hắn mang một cái ghế lại gần ngồi cạnh Tăng Thúc Thường, sau đó về mặt nghi hoặc nói: *"Cha, chỉ là ta từ trước tới giờ chưa hề nghe nói qua trong đạo thuật tổ truyền của Thanh Vân Môn lại có một môn thần thông kỳ diệu như vậy a?"*

Tăng Thúc Thường khoát tay áo, trầm ngâm một lát, nói: *"Chính bản thân người không phải vừa nói sao, mấy ngày nay người đi hỗ trợ bố trí diệu pháp mở ra bí cảnh, thì chắc cũng hiểu được môn thuần chính đại khí bí thuật này chứ, nó cùng với rất nhiều đạo pháp của Thanh Vân Môn có điểm tương đồng."*

Tăng Thư Thư gật gật đầu, nói: *"Quả thật là như vậy! Nhưng con vẫn không hiểu, nếu như có pháp thuật thần thông kỳ diệu bậc này, vì sao nhiều năm như vậy lịch đại tổ sư vẫn chưa từng sử dụng qua?"*

Tăng Thúc Thường trầm mặc một lát, nói: *"Không phải lịch đại tổ sư, mà là lịch đại chương giáo chân nhân."* Dừng lại một chút, hắn ngừng đầu nhìn thoáng qua Tăng Thư Thư đang kinh ngạc, thờ dãi, nói: *"Người đừng quên, cho tới bây giờ chỉ có chương giáo chân nhân của bốn môn mới có thể tiến vào cấm địa Huyền Nguyệt Động Phủ."*

"Về phần tại sao lịch đại chương giáo chân nhân đều không muốn sử dụng môn bí thuật này thì ta cũng không rõ, chẳng qua nếu Tiêu Dật Tài có thể làm được như trước mặt, ít nhất có thể khẳng định hắn từ bên trong Huyền Nguyệt Động Phủ đã đạt được rất nhiều thứ." Tăng Thúc Thường hơi cúi đầu, đồng thời hạ thấp âm thanh, nói, *"Trong mấy ngày nay, người cũng xem như tâm phúc của chương giáo chân nhân, theo người thấy thì đạo hạnh hiện giờ của hắn đã đạt đến mức nào rồi?"*

Lông mày Tăng Thư Thư nhăn lại, cẩn thận suy nghĩ chốc lát, rồi lắc đầu, nói: *"Nhiều năm trước, đạo hạnh của Tiêu sư huynh đã vượt xa con, hơn mười năm nay hắn lại càng hiếm khi ra tay, quả thật khiến người khác không thể dò ra nông sâu thế nào."*

Tăng Thúc Thường im lặng gật đầu, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói: *"Chỉ e hắn từ trong Huyền Nguyệt Động Phủ đã đoạt được bí mật khiến cho đạo hạnh tiến nhanh."*

Tăng Thụ Thụ không nói tiếng nào, một lát sau mới thấp giọng nói: *"Đạo hạnh Tiên sư huynh tiến nhanh, đối với Thanh Vân Môn chúng ta chính là chuyện tốt."*

Tăng Thúc Thường nhìn hẩn thật lâu, nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Tạm biệt cha già, Tăng Thụ Thụ từ trong động phủ đi ra, ánh mặt trời trên cao rọi xuống khiến hẩn từ này đến giờ vẫn luôn ở trong phòng tối cảm thấy không khỏi phải hé mắt lại, sau một lát, chỉ còn nghe thấy giọng nói thì thầm của hẩn: *"Chỉ có chương giáo chân nhân mới có thể vào Huyền Nguyệt Động Phủ sao..."*

Theo giọng nói trầm thấp kia, ánh mắt của hẩn cũng từ từ mờ ra, nhìn về phía sâu trong biển mây không biết tên ở phương xa, suy nghĩ xuất thần.

Mà ở một nơi xa xôi, dưới chân núi của một sơn mạch hùng vĩ được bao phủ bởi một片片 rừng rậm cực kỳ tĩnh mịch, cho dù là ban ngày trong rừng cũng thấp phần âm u, lúc này đột nhiên xuất hiện bóng dáng một cô gái đang xuyên qua những đám bụi gai, lặng lẽ tiến vào, dưới ánh sáng mờ nhạt có thể thấy được nàng đúng là Tô Tiểu Liên.

Trong một mảnh rừng khác còn tối tăm mù mịt hơn, chung quanh tất cả đều là những cây đại thụ cao lớn cực kỳ rậm rạp, không khí cực kỳ yên tĩnh, chẳng những không có chim hót thú rống, mà ngay cả những âm thanh của côn trùng vốn có ở nơi đây cũng đã biến mất.

Ngoại trừ bóng tối, chỉ còn lại không gian yên tĩnh khác thường...

Sắc mặt Tô Tiểu Liên trông có vẻ tái nhợt, nàng nhìn cảnh vật xung quanh, trong mắt cũng mang theo vài phần sợ hãi, nhưng chẳng biết tại sao nàng vẫn là kiên trì đi tới sâu bên trong mảnh rừng rậm tối tăm này, sau đó đứng lại rồi mở to hai mắt cố gắng nhìn rõ cảnh vật xung quanh.

Một bóng đen giống như linh hồn người chết, vô thanh vô tức xuất hiện ở phía sau của nàng, dù vậy Tô Tiểu Liên lại không hề hay biết, nàng vẫn còn đang nhìn vào mảnh tối tăm phía trước, như là đang tìm kiếm gì đó. Ở sau lưng nàng, bóng đen kia dừng lại một lúc lâu, thấy Tô Tiểu Liên vẫn còn bộ dáng sợ hãi, lúc này cái bóng mới chậm rãi bay tới. Không bao lâu sau, ở phía trước Tô Tiểu Liên, từ sau lưng một cây đại thụ chậm rãi hiện ra một thân hình cao lớn được bao phủ bởi một đám khí màu đen, tiếp đó một giọng đàn ông khàn khàn trầm thấp từ trong đám khí màu đen phát ra:

"Người đột nhiên tới tìm ta là vì chuyện gì?"

Tô Tiểu Liên đột nhiên thấy bóng người màu đen xuất hiện ở trước mắt mình, không tự chủ được lui về phía sau từng bước, trên mặt thoáng hiện vẻ sợ hãi, sắc mặt trông có vẻ càng tái nhợt.

Bóng dáng bên trong đám khí đen ngoại trừ một câu hỏi ra, liên ẩn thân bên trong bóng cây, có vẻ cũng không bởi vì Tô Tiểu Liên không lập tức trả lời mà tức giận, mà ngược lại hẩn kiên nhẫn im lặng chờ đợi. Tô Tiểu Liên cố gắng thở sâu vài lần để áp chế nỗi sợ hãi, dần dần nàng cũng bình tĩnh lại, sau một lúc do dự cuối cùng cũng nói: *"Ba ngày sau, Thanh Vân Môn sẽ cho chúng ta tham gia một đợt khảo nghiệm trong bí cảnh."*

"Bí cảnh?" Bóng người trong đám khí đen rõ ràng bị chấn động bởi tin tức này, sau đó liền mở miệng hỏi Tô Tiểu Liên cẩn thận về chuyện bí cảnh này. Chẳng qua Tô Tiểu Liên cũng chỉ là một đệ tử tham gia Thanh Vân thí luyện như bao đệ tử khác mà thôi, thêm vào đó Thanh Vân Môn thông báo tin tức không rõ ràng, cũng không để lộ quá nhiều thông tin, nhưng dù là như thế cũng người đàn ông trong bóng đen kia dường như rất kinh ngạc, thỉnh thoảng lại tập trung suy tư.

Tô Tiểu Liên thuật lại theo lời kể của rất đông đệ tử tham gia khảo hạch trong bí cảnh rằng số lượng tổng cộng của Thanh Mộc Lệnh chỉ có bốn mươi cái, nhưng xem ra bóng đen thần bí căn bản là không quan tâm đến việc này, hẩn chỉ quan tâm đến đạo thuật mở ra bí cảnh kỳ diệu kia mà thôi.

Cuối cùng, sau khi hẩn hỏi đi hỏi lại Tô Tiểu Liên nhưng vẫn không thu được tin tức cần thiết, liền không nói tiếng nào nữa, rồi đứng trong đám khí đen trầm giọng nói: *"Việc này ta đã biết, người quay về đi thôi, Thanh Vân Môn nếu đã dám để cho toàn bộ đệ tử tham gia Thanh Vân thí luyện tiến vào bí cảnh, nhất định là nắm chắc có thể bảo vệ tính mạng cho các người. Về phần nên làm thế nào sau khi tiến vào bí cảnh, người tự mình nắm chắc đi. Dù sao những lời nên nói ta cũng đã nói với người rồi, tương lai của người ra sao, cũng chỉ có thể dựa vào chính người mà thôi."*

Tô Tiểu Liên yên lặng gật đầu, trên mặt không lộ ra cảm xúc gì, lúc này nàng mới xoay người, nhưng đột nhiên trên mặt lại thoáng xuất hiện vẻ tàn nhẫn hiểm trá, sau đó ngừng đầu, lớn tiếng nói: *"Còn có một việc, gần đây ta phát hiện có người đang âm thầm theo dõi ta."*

"Hả?" Lời này vừa nói ra, dù là người trong bóng đen có đạo hạnh cao thâm cũng phải lấy làm kinh hãi.

"Người nọ là đệ tử Thanh Vân Môn, nghe nói địa vị của hẩn trong Thanh Vân Môn cũng không thấp, đạo hạnh trong cùng thế hệ cũng được coi là nhân tài kiệt xuất, hẩn tên Âu Dương Kiếm Thu, là môn hạ đệ tử của Phong Hối Phong Tăng Thụ Thụ trưởng lão." Tô Tiểu Liên nói đến đây, không biết thế nào lại đột nhiên cảm giác cổ họng của mình trở nên khô khốc, nàng nhìn về phía đám khí đen không ngừng lay động kia, nhịp tim của nàng không tự chủ được đập nhanh hơn, nhưng nàng vẫn là cắn răng, đem những lời như dao găm này từ trong miệng từng chữ rõ ràng nói ra.

"Ta chỉ là vô tình mới phát hiện hẩn đang theo dõi ta, nhưng sau liên tục mấy ngày ta chú ý cảnh giác thì đều phát hiện người này lảng vảng gần những nơi ta đến, ta cũng không hiểu được hẩn đối với ta có ý đồ gì, nhưng đạo hạnh của hẩn cao hơn ta rất nhiều, một số thời điểm ta căn bản không thể phát hiện hẩn..."

"Được rồi." Bỗng nhiên, người đàn ông trong bóng đen đó thấp giọng hét lên, Tô Tiểu Liên lập tức im miệng lại. Lại chờ thêm một lát, Tô Tiểu Liên ngừng đầu nhìn trộm về phía trước, chỉ thấy trong chỗ bóng râm ấy, khí màu đen bắt đầu chuyển động, từ từ cuộn cuộn bốc lên, một chút cũng nhìn không ra vẻ mặt của người đó trong đám khí màu đen. Chính vào lúc tận đáy lòng nàng nê hoặc và căng thẳng, thì nghe thấy giọng nói của người đàn

ông trong đám khí màu đen truyền tới, chậm rãi nói: "*Chuyện này ta đã biết, cô quay về đi. ngày thường không cần để ý tới người này nữa, hãy coi như không biết được chuyện này, ta tự có chủ ý.*"

Tô Tiểu Liên không ngờ người áo đen kia lại có thể trả lời như thế, không khỏi ngây người một chút. Nhưng sau đó vẫn thấp giọng đồng ý, xoay người chuẩn bị rời khỏi chỗ này. Nhưng chính vào lúc này, người áo đen đó giống như phát hiện ra điều gì, mang theo vài phần khó hiểu, thân hình hơi chuyển động, tựa như muốn mở miệng giữ Tô Tiểu Liên ở lại. Tuy nhiên hần lập tức kìm lại được, mặc cho Tô Tiểu Liên rời đi. Sau khi bóng hình người thiếu nữ ấy biến mất trong khu rừng rậm tăm tối kia, hần mới mang vài phần nghi hoặc, dùng giọng lầm bầm mà chỉ có hần mới có thể mới nghe thấy nói: "*Kỳ lạ, sắc mặt nàng ta sao trông có vẻ tốt hơn nhiều vậy, giống như lực Tu La đã bị đè nén xuống và dần dần suy yếu, chuyện gì đây...*"

Chăm chú suy nghĩ một hồi lâu, người mặc áo đen cũng không có được đáp án gì, bèn lập tức không nghĩ thêm nữa, từ từ xoay người, nhưng ánh mắt lại lóe lên vẻ lạnh lẽo, xuyên qua đám khí màu đen và rừng cây rậm rạp, lạnh lùng nhìn về một nơi nào đó ở dãy núi Thanh Vân. Sau một lát, chỉ nghe hần thấp giọng nói: "*Áu Dương Kiếm Thu, Phong Hồi Phong... Tảng Thụ Thụ... ha ha ha...*"

Một tràng tiếng cười như băng lạnh đến thấu xương, xa thăm vãng vọng ở nơi sâu nhất của khu rừng rậm này.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Khai môn (1+2)

Trong nháy mắt đã hai ngày trôi qua. Nhiều người vì trong tâm trạng lo âu hoặc tâm tình sốt sắng mà ngày thứ ba cũng nhanh chóng qua mau. Đến buổi tối, qua mấy canh giờ nữa, thời điểm mặt trời nhô lên từ phía chân trời một lần nữa, hành trình tiến vào dị cảnh sẽ bắt đầu.

Chỉ là trong lúc này, nền trời vẫn một màu đen kịt, tinh quang nhàn nhạt, cảnh vật vẫn còn chìm đắm trong bóng tối. Ở một nơi yên tĩnh, có hai bóng người yên lặng đứng sòng vai nhau, cùng ngắm nhìn dãy Thanh Vân hùng vĩ tựa hồ cũng có chút xuất thần, chỉ có điều không biết là nội tâm mỗi người đang nghĩ đến điều gì.

Một trong hai người xiêm y mang màu vàng nhạt, dung mạo kiều mị, lần này lại không đem theo khăn che mặt càng tăng thêm vẻ xinh đẹp kỳ dị đến kinh tâm động phách. Đây chính là Kim Bình Nhi xuất thân từ Hợp Hoan phái năm xưa, dạo gần đây lại xuất hiện dưới danh nghĩa phó môn chủ của một môn phái thần bí. Đứng cạnh Kim Bình Nhi là một nam tử tuổi tầm ba mươi, dung mạo thanh tú, vóc người thon dài, khí độ bất phàm. Hần đứng im cứ vậy, thần sắc ra chiều đang suy nghĩ, lạnh lùng nhìn núi Thanh Vân hùng vĩ, ánh mắt khẽ lay động, dường như không hề bị vẻ đẹp của Kim Bình Nhi ảnh hưởng đến.

Một hồi lâu sau, nam tử này bỗng nhiên mở miệng hỏi: "*Thực sự là hần đang ở trên ngọn Thanh Vân này sao?*"

Kim Bình Nhi liếc hần một cái, lạnh nhạt nói: "*Ừ.*"

Nam tử hừ lạnh một tiếng, thần sắc toát ra vài phần lãnh ý, ánh mắt lập tức trở nên lạnh lẽo nói: "*Người này quả nhiên lòng mang hai chí, chiếm được địa vị cao trong Thánh giáo danh môn nhiều năm vẫn quay lại với Thanh Vân Môn. Nói không chừng lần chiến bại của Quỷ Vương tông chủ năm xưa cũng do thủ đoạn của người này.*"

Kim Bình Nhi tuy không lên tiếng phụ họa, nhưng cũng không phản đối, chẳng qua là trên gương mặt thoáng xẹt qua một tia ẩn ý trào phúng.

Nam tử tâm tư nhanh nhạy, nhận thấy nét biểu lộ này của Kim Bình Nhi liền nhướn mày, lãnh đạm nói: "*Thế nào, người cho rằng lời ta nói có chỗ nào không đúng?*"

Trên mặt nàng không lộ chút sợ hãi, cười khẽ một tiếng, nhìn thẳng vào hai mắt nam tử kia mỉm cười mà nói: "*Ta nào dám nghi vấn lời nói của môn chủ, bất quá chỉ suy nghĩ trong lòng rằng, dùng sự thần thông quảng đại của người quan sát không bằng trực tiếp xâm nhập vào trong Thanh Vân Môn, thứ nhất vừa có thể tìm được người, thứ hai là tranh thủ đại khai sát giới một trận ở trên núi, cũng coi như giúp Vạn Độc Môn báo lại mối huyết hải thâm thù năm xưa, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao!*"

Thân hình nam tử khẽ chấn động, con thịnh nộ ập đến, một cỗ sát ý lạnh như băng lập tức lướt qua, hướng thẳng về Kim Bình Nhi. Nàng liền cười lạnh một tiếng, hơi lùi lại một chút, tay khẽ đặt lên thắt lưng, liền đó những tia tử mang nhàn nhạt cũng chậm rãi phát ra.

Giữa hai người, tình thế nhất thời đứng là giương cung bạt kiếm, vô cùng căng co.

Chốc lát sau, nam tử kia đột nhiên nhướn mày, thu hồi sát ý, than nhẹ một tiếng: "*Việc đã đến nước này, ta với người coi như là hai kẻ đồng bệnh tương liên, việc gì phải tranh đấu vô vị, dừng lại thôi.*"

Trầm mặc một hồi, hần thân nhiên tiếp: "*Ta biết người vì Hỏa Hoàng Viêm Ngọc, đối với ta trong lòng vẫn còn có chút oán hận. Nhưng bất kể như thế nào, ta vẫn giữ nguyên câu nói kia, chỉ cần người giúp ta một tay, vào chủ Thánh điện, khai mở Minh Uyên, tái hưng lại Vạn Độc*

môn, ta tự nhiên sẽ đem tung tích của Hóa Hoàng Viêm Ngọc nói cho người biết."

Kim Bình Nhi lạnh lùng nói: *"Ta không biết khi nào có thể đến đó, ta chỉ sợ người đến khi chết cũng không làm được."*

Nam tử khẽ nhướn mày, nhưng không hề tức giận, tựa hồ cũng hiểu được trong lời nói khó nghe đó quả thực có mấy phần đạo lý. Thánh điện Minh Uyên kia từ thời cổ xưa, lưu truyền là nơi cung phụng thần ma. Từ xưa đến nay, nó được coi là một thần thoại vô cùng mờ mịt trong thánh giáo. Nếu không phải hấn tình cờ lấy được bí mật kia, thì ngọn lửa trả thù vốn đã tắt trong lòng hấn sẽ không nhen nhóm trở lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía Kim Bình Nhi cũng đang khẽ mỉm cười, nói: "Hi vọng tuy là xa vời, nhưng ngày đó ta với người đã bàn bạc như vậy, người chẳng lẽ không động tâm? Huống chi những năm gần đây người khổ tu bí thuật chí cao Xá Nữ Mị của Hợp Hoan phái, đâm lao phải theo lao, đừng quên thuần âm chỉ thể muốn ngừng cũng không ngừng được. Người tuy có đạo pháp cao thâm hỗ trợ, nhưng âm khí gây hại ngày càng sâu, nếu không có một vật thiên địa chí dương hỗ trợ, hậu quả như thế nào trong lòng người tự biết. Ngay cả người có thiên phú dị bẩm, vượt xa lịch đại tổ sư của Hợp Hoan phái, đem kỳ công Xá Nữ Mị tu luyện đến mức trước nay chưa từng có, nhưng cũng không thể tránh khỏi đạo hạnh càng cao thì lại càng khổ khổ."

Sắc mặt Kim Bình Nhi chợt trắng nhợt. Nam nhân khẽ nhìn qua, thân nhiên nói tiếp: "Chuyện đến nước này, chỉ có duy nhất một cách giúp người thoát khỏi khốn cảnh, chính là dùng một vật chí dương hỗ trợ, âm dương giao hội. Như thế không những âm khí phá hoại bị diệt hết, mà còn âm dương hòa hợp, kì công Xá Nữ Mị đã không còn xiềng xích gì, tất nhiên dục hòa trùng sinh, đạo pháp tăng tiến vượt bậc. Đến lúc đó đôi mắt toàn thiên hạ, những kẻ có thể đối địch với người chỉ sợ cũng không còn mấy người, thậm chí còn có thể tiến tới trường sinh, không thể biết trước được."

Hai mắt Kim Bình Nhi nhắm lại, một lát sau, sắc mặt dần khôi phục, hô hấp bình tĩnh lại. Trong chớp lát nàng lại giương đôi mắt tuyệt đẹp về phía nam tử kia, đột nhiên phát ra một tiếng cười trong trẻo dễ nghe tựa như một bản nhạc, sự đối địch vừa rồi trong nháy mắt như tan biến, mỉm cười nói: *"Nói như vậy, ta còn phải cảm tạ người rồi, môn chủ đại nhân?"*

Nam tử kia nhìn Kim Bình Nhi, thân thể hơi khẽ chấn động. Dù hắn đạo hạnh cao thâm, đối mặt với kỳ công Xá Nữ Mị quý dị kia, tâm tình vẫn phải run lên, không khỏi sinh ra dè chừng và sợ hãi với môn đạo pháp quý dị này.

Bất quá đạo hạnh của cũng không giống những kẻ tầm thường, chỉ trong chớp lát đã đè xuống cái cảm giác rung động này, đồng thời sắc mặt lạnh nhạt như chưa xảy ra việc gì, cũng không để ý đến ẩn ý thâm trọng trong lời nói của Kim Bình Nhi: *"Trong thiên hạ tạo hóa huyền bí, kỳ vật vô số, nhưng có thể được xưng tụng bốn chữ 'Chí Dương Thần Huyền' thì chỉ có duy nhất hai thứ mà thôi. Một là Huyền Hóa Giám, thứ hai chính là thần vật truyền thuyết từ thời cổ đại, thần thú phượng hoàng sau khi niết bàn, di cốt biến thành Hóa Hoàng Viêm Ngọc, lưu lại nhân gian."*

Kim Bình Nhi khẽ nhếch miệng, ánh mắt đẹp mê ly, nhẹ nhàng nói, lại như một lời than nhẹ: *"Huyền Hóa Giám - Hóa Hoàng Viêm Ngọc...."*

Nam tử kia lắc đầu nói: *"Huyền Hóa Giám sớm đã bị chôn vùi ở nhân gian, không ai biết tung tích. Nhưng như ta nói lúc trước, nhân duyên kỳ ngộ, ta ngẫu nhiên biết được nơi hạ lạc của Hóa Hoàng Viêm Ngọc. Chỉ cần người giúp ta đạt thành tâm nguyện, ta sẽ nói cho người biết tung tích của Hóa Hoàng Viêm Ngọc."*

Làn gió đêm lạnh lẽo thổi qua, xiêm y vàng nhạt nhẹ nhàng phát phơ. Kim Bình Nhi trầm mặc đứng trước rừng cây, sắc đẹp kiều mị, phảng phất trong đêm khuya từ xiêm y của nàng có hào quang bắn ra bốn phía, tạo thành một vòng ánh sáng xinh đẹp, bức lùi bóng tối xung quanh.

Nàng ngẩng đầu, nhìn ra phương xa, ở trong ánh mắt u ám khó dò hiện lên một dãy núi mờ mịt nguy nga, một lúc lâu sau, nàng nhẹ nhàng gật đầu nói: *"Được rồi, ta sẽ giúp người, nhưng vạn nhất phát hiện ra người lừa gạt ta thì..."* nàng khẽ cười, liếc nhìn nam tử kia rồi không nói thêm gì nữa.

Lông mi nam tử kia khẽ nhếch lên, nhưng ngay sau đó đã kiềm chế lại, ánh mắt cũng tùy theo đó mà phiêu động, một lần nữa lại nhìn về đỉnh núi phía xa. Sau một hồi lâu sau bỗng mở miệng nói: *"Lại nhớ năm đó ba người bọn ta được đặt ngang nhau, nay gặp gỡ lại có sự khác biệt to lớn như thế này, thật làm người khác không thể tưởng tượng nổi."*

Kim Bình Nhi cười nhạt, nhìn hấn một cái, nói: *"Sao vậy, nhiều năm sau người lại muốn toan tính, muốn cùng vị Huyết Công Tử kia quyết sống mái sao?"*

Nam tử đứng chấp tay, không trả lời nàng, mắt nhìn về núi non nơi phương xa, bất giác lại nổi lên một làn gió đêm, quần áo của hấn cũng theo đó mà bay phấp phật.

Một lúc lâu sau, hấn bỗng nhiên thoáng nở nụ cười, thân nhiên nói: *"Không cần đến ta phải xuất thủ."*

Kim Bình Nhi nhướn mày, có chút khó hiểu, nhưng lập tức có cảm giác lạ, nàng khẽ xoay người lại, từ phía sâu thẳm trong rừng kia, một đôi mắt đẹp đang nhìn lại phía hai người. Nguyên bản rừng cây vốn thâm trầm, giờ phút này một mảng bóng tối bỗng nhiên ngưng tụ lại thành thực thể. Một luồng âm thanh kỳ dị từ sâu trong rừng cây vang ra, tựa như quý khóc, tựa như cuồng phong rít gào, trong lúc hoảng hốt làm cho người ta lâm vào một loại ảo giác. Dường như trong khu rừng kia, ở nơi sâu thẳm có một sinh vật đáng sợ đang ngủ đông trong đó, phóng mắt ra quan sát nhân gian, từng hơi thở chậm rãi, giống như có một trái tim đang đập rất mạnh mẽ.

Kim Bình Nhi đưa mắt nhìn bóng đen kia một lúc, sắc mặt không được tốt, xoay lại nhìn nam tử kia một cái, lãnh đạm nói: *"Thì ra sau khi người đến Thánh Điện, cũng không phải tay không mà về."*

Nam tử cười ngao ngễ, không nói thêm gì nữa, chỉ là trong nội tâm cười lạnh, nghĩ thầm những trưởng lão trong Thánh điện kia ngoan cố cổ hủ, như là sắt đá gỗ mục, không có chút vị người. Nếu không phải sự tình Minh Uyên quá mức trọng yếu, liên quan quá lớn thì bản môn chủ cũng không có cách nào đã động Thánh điện. Bất quá nếu đã làm Thánh điện động tâm, tại sao không lợi dụng mấy lão gia hỏa này tốt tốt một chút, ta đâu phải đứa ngốc ?

Thánh điện chỉ tôn không thể xâm phạm, Ma Thần vinh quang chí cao vô thượng... những danh hiệu như vậy trải qua ngàn năm sớm đã bị chôn vùi rồi, cũng chỉ còn mấy tên dã nhân người không ra người ở lại vùng đất Man Hoang kia mới có thể ngu ngốc đi tin.

Dưới núi Thanh Vân, trong biệt viện.

Từ sáng sớm đến khi đêm xuống, nơi đây luôn có một vẻ tĩnh mịch. Qua mấy canh giờ, tất cả mọi người sẽ phải đối diện với khảo nghiệm trước mặt, có không biết bao nhiêu thiếu niên trẻ tuổi vì vậy mà trắng đêm khó ngủ.

Vương Tông Cảnh không cảm thấy khẩn trương, cũng không hề hưng phấn, ít nhất thì theo hắn cho là vậy. Vì vậy cũng như ngày thường, hôm nay, trong gian thứ ba của biệt viện, hắn cũng đã an tĩnh nghỉ ngơi sau khi tu luyện, bình yên chìm vào giấc ngủ. Chẳng qua là không biết tại sao, đêm nay giấc ngủ của hắn không được sâu, tỉnh dậy mấy lần, trong mơ luôn xuất hiện một ít cảnh tượng mơ hồ kì quái, thậm chí có lần hắn còn mơ đến cái chết của Ba Hùng.

Lờ mờ trong ánh nến, hắn thấy như chính mình đang ngã bệnh trên giường, còn Ba Hùng thì lộ vẻ quan tâm lo lắng ngồi cạnh, cái nhìn đem theo vài phần ân cần. Nhưng chỉ lát sau, hình ảnh này đột nhiên vỡ tan, hắn cũng giật mình tỉnh giấc.

Vương tông cảnh từ từ ngồi dậy,

Hắn trầm mặc ngồi trong bóng tối một lúc lâu, cũng không biết tại sao. Dù biết rõ Ba Hùng là gian tế, nhưng hắn vẫn yên lặng ngồi trong đêm. Thỉnh thoảng hắn lại mơ đến cái chết của con người mập mạp kia, mà mỗi lần, Ba Hùng đều mang cái dáng vẻ ôn hòa mà ân cần ấy.

Sau giấc mộng này, rốt cục Vương Tông Cảnh cũng không thể ngủ lại được nữa. Hắn đứng lên đi lại phía cửa sổ, nhìn qua khe hở, chỉ thấy màn đêm một mảnh đen nhánh, từ giờ đến khi trời sáng vẫn còn một khoảng thời gian khá dài nữa. Đang do dự nên làm gì lúc này, bỗng nhiên ánh mắt của hắn ngưng tụ lại trên mấy tia sáng phát ra từ căn phòng chữ mộc. Vương Tông Cảnh nhủ mấy suy nghĩ, đã khuya như vậy rồi Tiểu Đình làm gì mà còn chưa ngủ.

Chẳng lẽ đã ngủ từ sớm, nhưng lại quên không tắt nến?

Hắn do dự một chút, khẽ đẩy cửa đi ra ngoài, vòng qua hành lang gấp khúc yên ắng. Đến bên ngoài căn phòng chữ mộc, lúc này ánh nến chập chờn, hắn ngẩng đầu nhìn lên, đột nhiên ngẩn ra. Trong kia là một thân ảnh quen thuộc, chính là phụ thân của Tiểu Đình: Trương Tiểu Phàm.

Ngồi trước Trương Tiểu Phàm, Tiểu Đình vận eo bẻ cổ, hai mắt lim dim, Tiểu Hôi đứng cạnh đang cười hi hi. Chỉ là không thấy hình dáng Đại Hoàng đầu cả, không rõ là chạy chơi ở nơi khác hay đêm khuya nên yên tĩnh nên căn bản Trương Tiểu Phàm không mang nó theo.

Trong phòng, Trương Tiểu Phàm sắc mặt nhu hòa, nhìn Tiểu Đình thấp giọng dặn dò mấy câu, tay hắn vuốt ve cái đầu tròn trịa nhỏ bé, trên mặt hiện lên vẻ thương yêu vô hạn. Sau một lúc lâu, hắn xoay người đi ra, nhưng ngay sau đó ánh mắt lập tức rơi vào Vương Tông Cảnh đang có chút lúng túng, mắt tự nhiên dừng ở bên cạnh hàng lang gấp khúc. Thần thái của Trương Tiểu Phàm tự nhiên, tựa hồ đã sớm phát giác ra Tông Cảnh, khẽ mỉm cười nói: *"Ngày mai sẽ phải đi di cảnh rồi. Mẫu thân Tiểu Đình sớm đã nói trước để nó có thêm kinh nghiệm, không quản nó. Nhưng trong lòng ta vẫn có chút nhớ nhung nên đến thăm tên tiểu tử này một chút."*

Vương Tông Cảnh liên tục gật đầu, trong nội tâm cũng có một cỗ tình cảm ấm áp xẹt qua, đúng lúc này ánh mắt của hắn vô tình nhìn về căn phòng chữ Mộc phía sau Trương Tiểu Phàm, chỉ thấy Tiểu Hôi đang đi ra khỏi phòng, bỗng nhiên liền ngẩng đầu nhìn quanh một hồi, hình dạng có vài phần lên lên lút lút pha chút buồn cười, nhẹ nhàng đi đến bên người Tiểu Đình, vỗ vỗ bả vai.

Tiểu Đình ngáp một cái, cũng không quay đầu lại nhìn Tiểu Hôi, thấp giọng nói: *"Làm gì vậy?"*

Tiểu Hôi nhếch miệng cười cười, tựa như dùng ảo thuật, vươn tay ra sau lấy ra một cây gậy toàn thân màu đen, một đầu tròn xoe đưa cho Tiểu Đình, đồng thời hoa tay múa chân mấy cái.

Vương Tông Cảnh nhìn từ ngoài cửa sổ vào, nhất thời cảm thấy cây gậy thập phần quen mắt, như đã từng gặp đâu đó. Sau một lúc hồi tưởng, hắn thầm nghĩ: *"Kỳ quái, đây không phải cái que cời lò trên phòng bếp Đại Trúc Phong sao?"*

Chỉ thấy Tiểu Hôi cười hi hi, đứng bên cạnh thì thoáng vẻ nhẹ Tiểu Đình, cầm cây gậy khó coi mà nhét vào tay Tiểu Đình, đồng thời liếc mắt ra phía bên ngoài căn phòng, tựa hồ có chút bận tâm khi bị phát hiện.

Chỉ là Tiểu Đình nhìn cái Thiêu Hỏa côn vài lần, nhất thời trên mặt lộ vẻ bất mãn, trợn mắt đẩy cây Thiêu Hỏa côn về nói: *"Cây gậy này khó coi quá, ta không cần."*

Tiểu Hôi ngấy ra một lúc, tựa hồ bị câu nói này làm cho bất ngờ nên nhất thời im lặng, nhưng ngay sau đó nó mở to mắt, càng không ngừng ấn cây gậy vào tay Tiểu Đình miệng không ngừng kêu *"chi chi chi"*. Trong khi đó Tiểu Đình không ngừng khoát tay ra chiều kiên quyết không lấy. Nhiều lần lặp lại đã gây kinh động đến Trương Tiểu Phàm, hắn quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ mỉm cười nằng hừ từ Tiểu Hôi một câu: *"Lại đây"*.

Tiểu Hôi kêu *"chi chi"* hai tiếng xem có phần có vài phần bất đắc dĩ, tiện tay kéo cây Thiêu Hỏa côn đi tới trước mặt Trương Tiểu Phàm, khẽ nhún vai một cái, bộ dạng thập phần cổ quái.

Trương Tiểu Phàm lắc đầu cười khổ, nhưng lập tức lộ ra vài phần ôn hòa, nhìn thoáng qua trong phòng thì Tiểu Đình đã thiếp đi trên giường. Hắn khẽ chép miệng một cái, tay cũng theo đó mà vung lên, ánh nến trong phòng cũng tự nhiên mà tắt. Sau đó hắn xoay người lại, nhìn về phía Vương Tông

Cảnh.

Vương tông cảnh thấp giọng kêu một tiếng: "*Tiền bối.*"

Trương Tiểu Phàm cười, đi qua bên cạnh hần hướng về phía ngoài biệt viện, đồng thời mỉm cười nói: "*Chính ngươi cũng phải cẩn thận.*"

"*Vâng.*"

Vương Tông Cảnh đứng nhìn bóng lưng nam nhân đang khuất xa dần, hít thở mấy hơi thật sâu, trong lòng hần chột nổi lên một luồng hưng phấn, giống như đang sốt sắng mong đợi hành trình tiến vào dị cảnh trước nay chưa từng có.

Đêm tối cuối cùng cũng chấm dứt.

Mặt trời mang theo ngàn vạn ánh hào quang, chiếu sáng cả vùng đất Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn, một ngày mới của sự sống lại bắt đầu.

Trên núi Thanh Vân, hôm nay là một ngày rất đặc biệt. Phần lớn đệ tử Thanh Vân đều xuất hiện tại Thông Thiên Phong. Phòng bị so với ngày bình thường nghiêm hơn rất nhiều. Mà ngay trong Thanh Vân biệt viện, ngay từ sáng sớm đệ tử Thanh Vân Môn đã dùng pháp bảo đưa những người tham gia Thanh Vân khảo thí đang tu luyện tại đây lên Thông Thiên Phong.

Trừ một ít con em thế gia, hoặc là có chút quan hệ với những nhân vật quan trọng trong Thanh Vân, còn lại đại đa số đệ tử ở Thanh Vân biệt viện đều lần đầu đến Thông Thiên Phong. Trước cảnh đẹp kỳ ảo đệ nhất này, bên cạnh còn có vô số thứ huyền ảo, cảnh đẹp chôn bồng lai, làm chúng nhân hoa mắt, tặc lưỡi hít hà không thôi.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều tập trung ở một bình đài rộng lớn bên trong Vân Hải.

Khác với tuyệt đại đa số đám người nơi này, Vương Tông Cảnh có vẻ bình tĩnh hơn nhiều, bên cạnh đó còn có Tiểu Đình, hiển nhiên tiểu quý này đối với cảnh quan xung quanh đã chẳng có cảm giác gì rồi. Ngược lại hần đối với đám người xung quanh lại càng không ngừng cảm thấy kỳ quái, lộ ra chút ngạc nhiên.

Giờ Tỵ một khắc, phần đông những người tham gia Thanh Vân khảo thí tập trung trên Vân Hải trở nên yên tĩnh lạ thường. Bởi vì từ xa, ba đạo kiếm quang phá không bay tới. Bay cao nhất ở giữa chính là Tiêu Dật Tài, một thân mặc lục bào, tà áo tung bay, sương trắng vờn quanh, từ trên cao bay tới, đúng như một vị thần tiên, nhất thời làm mọi người đều sinh lòng kính ngưỡng. Mà bay bên cạnh hần, hơi thấp hơn một chút còn có hai người là Tăng Thư Thư cùng Tống Đại Nhân.

Từ trên trời, ba người phóng mắt nhìn xuống, chỉ thấy hơn chín trăm người tham gia kì Thanh Vân khảo thí đang tụ tập đông nghịt, người người đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trên mặt toát ra vẻ tôn kính.

Vương Tông Cảnh đứng trong bể người, ba người đang tiến đến kia với hần không còn xa lạ. Xẹt qua Tăng Thư Thư cùng Tống Đại Nhân, cuối cùng ánh mắt của hần cũng dừng lại trên người bay cao nhất, là Tiêu Dật Tài. Trong khoảnh khắc, trong lòng hần hiện lên một tia cảm giác kỳ dị không nói nên lời.

Mà không biết có phải là Vương Tông Cảnh bị ảo giác hay không, nhưng trong khoảnh khắc, hần đột nhiên cảm giác được từ Tiêu Dật Tài phát ra một ánh mắt quét qua hần, ánh mắt kia cũng không có gì khác thường, không một chút cảm xúc, chẳng qua chỉ quét qua một cái. Sau đó, Vương Tông Cảnh từ từ thu hồi ánh mắt.

Trên trời, Tăng Thư Thư nhìn Tiêu Dật Tài. Hần khẽ gật đầu, Tăng Thư Thư hiểu ý, khu sử tiên kiếm Hiên Viên dưới chân lướt lên phía trước một chút, ánh mắt quét qua đám Thanh Vân đệ tử bên dưới, hăng giọng mở miệng nói: "Các vị, hôm nay là lần đầu tiên Thanh Vân Môn mở cửa dị cảnh cho chư vị tham ngộ, coi như đây là một điều may mắn. Không cần nhiều lời, chắc hẳn cũng đã có người nói qua cho các vị, ta chỉ nhắc mạnh một chút, lần này tiến vào trong dị cảnh, điều cốt yếu là tìm cho ra Thanh Mộc Lệnh, từ đó sẽ tìm ra con đường duy nhất ra khỏi dị cảnh. Bước ra khỏi dị cảnh, coi như là người chiến thắng khảo nghiệm."

Trên Vân Hải, trong đám người nhất thời một trận nghị luận rối rít nổi lên, đột nhiên trong đám người có kẻ lớn tiếng hỏi: "*Tăng trưởng lão, theo như lời ngài nói, nếu sau khi tìm được lệnh bài này, người khác cũng có thể xuất thủ cướp lấy sao.*"

Tăng Thư Thư khẽ do dự, hai đầu lông mày hơi nhíu lại, rồi lập tức cao giọng nói: "Đúng thế, Thanh Mộc Lệnh chỉ có hơn bốn mươi chiếc trong khi có hơn chín trăm người. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là không được vì tranh đoạt mà ảnh hưởng đến tính mạng. Cho phép chư vị thi triển kỹ thuật, kế sách để tranh đoạt Thanh Mộc lệnh. Cái này cũng coi như một mục trong lần khảo thí này, chỉ có giữ được Thanh Mộc Lệnh, bước ra khỏi dị cảnh mới được xem như chiến thắng, nổi bật trong đám đông."

Trong đám người, nhất thời lại là một hồi lao xao nổi lên, nhưng là tựa hồ còn ngại chưa đủ để kích thích đám người trẻ tuổi này, từ bên cạnh Tăng Thư Thư, Tống Đại Nhân tiến lên một bước, ho khan một tiếng nói: "Mặt khác nhắc nhở chư vị một câu, Thanh Mộc Lệnh đã được hạ cấm chế đặc thù, bất kể là ai, chỉ cần cầm được Thanh Mộc Lệnh trong tay, toàn thân sẽ được một luồng sáng xanh bao phủ, vô cùng nổi bật."

Lời vừa nói ra, trong đám người lập tức hoàn toàn yên tĩnh, nhưng cái không khí quỷ dị này cũng không kéo dài quá lâu, nhất thời bị một cuộc bàn tán xôn xao lại nổi lên. Chúng nhân đều tỏ ra kinh ngạc, cau mày trầm tư suy nghĩ, hiển nhiên không ai nghĩ đến sẽ có một cuộc khảo thí hiểm ác như thế đang chờ bọn họ.

Vương Tông Cảnh đứng trong đám người, chân mày nhíu lại, trong lòng đem mấy lời Tăng Thư Thư vừa nói ra suy ngẫm mấy lần, cuối cùng cũng khẽ lắc

đầu, nghĩ thầm đã an bài như thế, vô luận là ai muốn trở thành người thắng, chỉ sở cũng phải trải qua muôn vàn gian khổ. Đang chìm trong suy tư, bỗng nhiên một giọng nói bên cạnh khẽ vang lên: "Vương công tử không có lòng tin sao?"

Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào Tô Văn Thanh đã đứng cạnh, mang theo nụ cười nhàn nhạt nhìn hắn.

Vương Tông Cảnh thoáng chút thất thờ, nhưng ngay sau đó cười nói:

"Chuyện này không ai có thể nói trước được, chỉ bằng sau khi đi vào hãy bàn tới sau."

Khắp nơi có chút hỗn loạn, Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân đang định ra mặt giữ trật tự thì bỗng nhiên từ góc khác trong đám đông, có một tiếng cười dài, một người hắng giọng hướng lên hỏi:

"Xin hỏi hai vị trưởng lão, nếu có người cướp được không chỉ một mà nhiều Thanh Mộc lệnh ra khỏi dị cảnh thì phải làm như thế nào? Chẳng lẽ cũng giống như những người chỉ cướp được một khối Thanh Mộc Lệnh sao?"

Không khí yên tĩnh lại một lần nữa xuất hiện trên Vân Hải.

Người người chú ý lại nơi xuất phát ra thanh âm kia, đám người xung quanh không tự chủ được mau trong tránh ra, đang lúc mọi người hướng ánh mắt soi mói, chỉ thấy một thanh niên nam tử đáng vẻ tiêu sái, khẽ mỉm cười nhìn bầu trời, trên mặt không lộ chút vẻ khẩn trương.

Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân bỗng ngẩn người, hiển nhiên cả hai cũng không ngờ đến vấn đề này, nhất thời đều thấy tức cười. Bất quá vừa lúc này, chương môn Tiêu Dật Tài im lặng không lên tiếng từ sau khi xuất hiện, nhìn thoáng qua xuống bên dưới, lục bảo mặc trên người rung nhẹ, lạnh nhạt nói:

"Dĩ nhiên sẽ không đối xử bình đẳng, nếu các vị có thiên phú dị bẩm, năng lực xuất chúng, chỉ cần bước ra khỏi dị cảnh với ba lệnh bài trên tay sẽ được chính thức chấp nhận là Thanh Vân đệ tử, với năm lệnh bài trên tay sẽ được tùy chọn chức vị trưởng lão trong Thanh Vân môn mà bất cứ. Còn ai đi ra với mười lệnh bài sẽ được tự tay ta thu nhận làm đệ tử, dốc lòng dạy dỗ, hiển nhiên sẽ trở thành trụ cột của Thanh Vân môn."

Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại nhân ngạc nhiên nhìn nhau, trên mặt xẹt qua tia kinh ngạc, hiển nhiên với chuyện này, Tiêu Dật Tài chưa từng nói qua với bọn họ. Mà ở bên dưới, trên Vân Hải, tất cả những người tham gia khảo thí cũng kích động vạn phần, thậm chí có kẻ không kiềm chế nổi, thân hình khẽ run lên.

Ngay cả nam tử đưa ra chất vấn ban đầu hiển nhiên cũng bị những lời này của Tiêu Dật Tài làm chấn động, đôi mắt lộ ra vẻ sắc bén vô cùng thần bí, cơ hồ không có ý định che dấu sự kích động cùng... đã tâm.

Tiếng động lớn rầm rĩ âm vang như Vân Hải dậy sóng, một luồng song lân lộn, mà nếu rơi vào trong đó chỉ nghe thấy hai tai ong ong. Nhưng không hiểu vì sao, lúc nghe tin tức chấn động nhất ngày hôm nay này, thần sắc Vương Tông Cảnh ngược lại so với tuyệt đại đa số, hắn vô cùng bình thản, thậm chí còn ngẩng mặt nhìn lên bóng dáng Tiêu Dật Tài cao cao tại thượng, trong ánh mắt, mơ hồ mang theo mấy phần bất lực.

Tuy nhiên, cũng chỉ có thể là bất lực mà thôi, trừ lần đó ra, hắn cũng không có chút nào hối hận.

"Người kia tên là Quân Cao,"

trong tiếng ồn ào náo động, âm thanh của Tô Văn Thanh ghé vào lỗ tai hắn vang lên, trên mặt nàng dù rất bình tĩnh nhưng có thể dễ dàng nhận ra đây là lời nói từ đáy lòng mang theo sự mong đợi. Dù thế, nàng vẫn giữ vững sự bình tĩnh, khẽ nói với Tông Cảnh:

"Nghe nói hắn xuất thân từ chân tu chân danh môn Quân Thị Thế gia của Đông Bắc Kỳ Châu trên Thần Châu, là một kỳ tài ngút trời, danh tiếng trong những người tham gia khảo thí rất lớn, mọi người đều cho rằng ít nhất hắn lọt vào top ba."

Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút, nhìn Tô Văn Thanh rồi gật đầu, đồng thời cũng kim lòng không quay đầu về phía nam tử trẻ tuổi đang tỏ ra mấy phần cuồng ngạo khi đón nhận những ánh mắt từ xa nhìn lại. Từ xa, Quân Cao dù còn mấy phần kích động, nhưng thần sắc cũng đã khôi phục lại trạng thái bình thường, xem ra khả năng tu dưỡng cũng không kém, cũng không phải là hạng người hữu danh vô thực.

Vương Tông Cảnh lắc đầu, trong lòng khẽ cười nhẹ, dẫn theo mấy phần vô vị đã muốn thu hồi ánh mắt, chẳng qua là bỗng nhiên trong lúc nhướng mày, hắn đã thấy được không xa phía sau Quân Cao là một bóng hình quen thuộc, sắc mặt bình tĩnh dường như không bị điều gì thu hút, dường như không hề bị đám đông xung quanh kích động. Tự hồ cảm giác được điều gì, nàng khẽ cúi đầu. Mặc dù không nổi bật nhưng Vương Tông Cảnh liếc mắt vẫn nhìn thấy được nàng.

Tô Tiểu Liên!

Trên Đại Trúc Phong, tiện tay để cây thiêu hỏa còn màu đen xuống bên bếp lò, người đầu bếp bình thường nơi đây đuổi lưng một cái rồi từ từ đi ra khỏi phòng. Ngay lập tức hắn trông thấy một nữ tử mặc y phục trắng thanh lệ vô ngần đang đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn về hướng Thông Thiên Phong. Hắn khẽ mỉm cười, xoay người sang hướng khác, nhìn vào đám mây cao vút phương xa, ánh mắt thoáng qua chút tâm tình phức tạp.

Ở một nơi xa trên đỉnh Phong Hồi Phong, phía bên ngoài động phủ thanh tịnh, Tăng Thúc Thường ho khan hai tiếng, chậm rãi đi ra phía ngoài ảm áp sáng rực, một cảm giác yếu ớt nhưng nhẹ nhàng ôn hòa từ từ trỗi dậy trong cơ thể, hắn ngẩng đầu lên nhìn một cái về phía chân trời. Ánh mắt khẽ híp lại.

Vốn bình thường việc canh giữ trong Thanh Vân biệt viện rất nghiêm ngặt, hôm nay bỗng trở nên vắng ngắt. Bởi vì đại đa số đệ tử Thanh Vân môn đều bị

điều lên Thông Thiên Phong. Vì thế nên mặc nhiên không có ai phát giác ra có một thân ảnh quý dị đang lặng lẽ lướt vào Thanh Vân biệt viện. Bất ngờ hiện thân ở bên trong, có thể thấy xung quanh hắn có một tầng khí đen bao phủ. Khí thể khác thường bên trong biệt viện cũng không mang đến cho vị khách không mời này chút kinh ngạc. Hình như nơi này đối với hắn đã quá đỗi quen thuộc. Hắn phi hành rất nhanh mà thuần thục ở trong biệt viện lặng im không một tiếng động, tựa hồ như đang tìm kiếm một thứ gì đó. Thình thoảng cũng sẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trên ngọn Thông Thiên Phong, sau làn khí đen, phảng phất có một tia phiến muộn kỳ quái.

Hoặc công khai hoặc ngấm ngầm, trên núi dưới núi giờ khắc này có không biết bao nhiêu ánh mắt đang chú ý đến hành trình tiến vào dị cảnh.

"Ừ ừ" tiếng vang như sấm, vang dội khắp Vân Hải trên Thông Thiên Phong, mà ngay cả những ngọn núi vững chắc bên dưới cũng có tiếng vang run rẩy rất nhỏ.

Xung quanh bình đài rộng lớn, lấy cửu cung làm phương vị, tất cả mọi người nhìn chăm chú chín cây cột đá bằng bạch ngọc chậm rãi nhô lên, nhìn qua thì đường kính cơ hồ phải hai người ôm, nhất là cái cột trụ ở giữa, so với các cột khác lớn hơn nhiều lần, khí thể hùng vĩ, xuyên thẳng trời xanh.

Thân hình Tiêu Dật Tài khẽ động, từ trên không đáp xuống cây cột chính giữa kia. Tầng Tầng cùng Tổng Đại Nhân tức thì cùng lui ra, chỉ còn lại một mình Tiêu Dật Tài. Lúc này chúng nhân đều chăm chú nhìn về cột trụ bằng bạch ngọc nằm ở chính giữa này.

Mặc cho lực bảo mạnh mẽ tung bay trong gió, mặt Tiêu Dật Tài không chút thay đổi, tay bắt pháp quyết, ở trên đỉnh trụ bạch ngọc, nhanh chóng vẽ ra một pho văn.

Đột nhiên một tiếng vỡ trong trẻo vang lên, đỉnh cột đá lộ ra một cái lỗ lớn, sau đó có một kiện pháp khí hình viên ngọc tỏa ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng chậm rãi bay lên, trông như một cụm mây tia có tích tụ ánh lưu ly rực rỡ. Bên dưới viên ngọc lớn kì dị có cây trụ bằng ngọc đen làm chân, ngọc bích xanh biếc dày làm đế, trong có chứa mây ngũ sắc, ngoài tỏa kỳ quang, trên thân ngọc được điêu khắc mười ngôi sao lớn, lúc này một ngôi sao ở tầng dưới cùng đã sáng lên rực rỡ. Ngoài ra thì thình thoảng lại có tia chớp màu trắng chọt sáng lên trong thân ngọc, chệch mây ngũ sắc ở bên trong viên ngọc tách ra làm lộ ra một góc của bức họa cuộn tròn, là thiên địa sơ khai, mặt đất hoang vu, một cảnh tượng nguyên thủy, lại có một cổ khí tức vô cùng cổ xưa mệnh mạng truyền ra.

Trên Vân Hải, bất luận là đệ tử Thanh Vân hay những người chưa nhập môn đều bị hoa mắt trước loại bảo vật này. Vừa nhìn là biết đó là một pháp bảo vô cùng quý giá.

Thần thái Tiêu Dật Tài lúc này cũng vô cùng thận trọng, chuyên tâm ngưng thần, toàn lực nắm giữ pháp bảo kỳ dị này, dường như không để ý đến xung quanh.

Pháp quyết trên tay Tiêu Dật Tài tay nắm pháp quyết mới, lóe ra bảy sắc cầu vồng đẩy lùi ánh sáng ngũ sắc của viên kỳ châu lại phía sau.

Trên mặt hắn có một thoáng yên tĩnh vô cùng thoáng qua, nhưng sau một hồi sử dụng công phu, ráng ngũ sắc kỳ châu liền phát sinh biến hóa. Như là nhận thấy một sự kích thích tương đồng, viên đại châu bên trong ngũ sắc bỗng nhiên đột ngột quay cuồng, sau đó một luồng sức mạnh cực kỳ cường đại theo cột đá bên trên đột ngột tỏa ra, rồi ngưng tụ thành một đạo quang bảy sắc cầu vồng, chỉ trong nháy mắt, tám cây cột đá cùng cây cột chính giữa này nối liền một khối tạo thành một hình khối chín cạnh khổng lồ.

Sau đó, bảy sắc cầu vồng chậm rãi hạ xuống trước mặt mọi người, nhiều loại màu sắc thay phiên nhau biến hóa. Đến khi cách mặt đất chừng ba thước thì dừng lại. Một khắc này, tất cả mọi người đều cảm thấy hô hấp chậm lại, một luồng sức mạnh bàng bạc dần xuất hiện ngay tại chính giữa bảy sắc cầu vồng giữa không trung, tựa như một đôi bàn tay vô hình khổng lồ, cứng rắn kéo không nứt toạc ra hai bên.

Rồi một khe hở hiện ra thâm trầm mà tối tăm, cứ như vậy từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Vương Tông Cảnh cắn răng, nhìn một màn vô cùng thần kỳ mà nể lệ này, tâm tình nhất thời không nhịn được cũng mang vài phần kích động.

Cửa vào dị cảnh, rốt cục cũng từ từ mở ra trước mắt mọi người.

Chú thích:

1. Cửu cung: Đây là nói đến Bát Quái Cửu Cung, chia ra làm chín phần (bốn phương, bốn góc và chính giữa).

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tử Ý (1+2)

Một người vốn đang đứng ngoài sáng, một khi dần bước vào trong bóng tối thâm trầm kia, cảm giác sẽ như thế nào?

Quý dị mà sâu thẳm khó lường, cửa vào dị cảnh cứ như vậy bị một luồng pháp lực cường đại vô hình duy trì giữa không trung, tất cả những người tham gia khảo thí cũng cả gan nối đuôi nhau mà vào. Vương Tông Cảnh xen lẫn trong đám người, chậm rãi tiến bước, nhìn theo đám người đang dần thân vào bóng tối thâm trầm phía trước. Nhìn những biểu lộ kích động hoặc sợ hãi trên mặt những thiếu niên đằng xa, hắn bỗng nghĩ tới điều gì đó, quay đầu lại nhìn thoáng qua không gian sau lưng.

Chẳng biết từ lúc nào, đập vào mắt mọi người đều đã là những khuôn mặt xa lạ, hắn suy nghĩ nhìn từng người dần biết mắt không thấy dấu vết.

Hắn mặc nhiên quay đầu lại, theo dòng người chậm rãi đi về phía trước, chốc lát đã đứng trước bóng tối của cửa vào dị cảnh. Nhìn qua cái khe hẹp này càng thấy nó giống như một cánh cửa dẫn vào bóng tối, Vương Tông Cảnh hít một hơi thật sâu, không do dự mà dần thân vào trong dị cảnh.

Xa xa, trên không trung, Tiêu Dật Tài lạnh lùng nhìn về vùng đất phía dưới này, trên mặt không chút biểu lộ. Giờ phút này, từ trên cao, đạo bảo của hắn tung bay, trông tác phong vô cùng nghiêm nghị, phong thái tuyệt thế, làm lòng người không khỏi nảy sinh kính ngưỡng. Chỉ là không ai biết được, phía sau ánh mắt kia, giờ phút này đang suy nghĩ những gì.

Cảm giác mất trọng lượng một cách rất rõ ràng, Vương Tông Cảnh thấy thân mình như một chiếc lá rách, không ngừng rơi xuống, khí lực đầy người nhưng không thể sử dụng, chỉ có thể vô lực phó mặc, từ từ rơi xuống, nhìn xuống vùng tối không đáy như cõi vĩnh hằng đang không ngừng lôi kéo hắn.

Cũng may rằng cái cảm giác đáng sợ từ trong tâm này không kéo dài quá lâu, qua một lúc, một nguồn năng lượng cường đại đột ngột xuất hiện dùng lực kéo hắn về phía sau, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ hẫng, giống như là một viên đá bị ném ra ngoài. Sau một khắc, khung cảnh trước mắt đột nhiên sáng ngời, ánh sáng lóe lên đầy trời, mà thân thể của hắn không tự chủ được ở giữa không trung rơi xuống lúc còn cách mặt đất sáu thước cao, nặng nề bị ném lên trên mặt đất.

"Vèo", lao xuống một cách quá mạnh mẽ khiến Vương Tông Cảnh hít phải một hơi khí lạnh. Sau một lúc trấn định tâm thần, hắn chợt cảm thấy mình có chút may mắn khi rơi xuống thảm cỏ xanh tương đối mềm mại nơi đây. Một hương thơm cỏ xanh pha lẫn mùi vị của bùn đất tràn ngập bên cạnh hắn.

Vương Tông Cảnh đứng lên, thân thể khẽ nhúc nhích, thấy được bản thân trừ một ít hoảng loạn ban đầu thì hoàn toàn không bị thương tích gì khác. Lúc này hắn mới dỗi mắt quan sát bốn phía đồng thời trong lòng cũng tràn ngập tò mò. Nghe nói trong hơn hai ngàn năm qua, Thanh Vân môn chưa từng xuất hiện dị cảnh, rốt cuộc thì đây là một nơi như thế nào?

Đối với cái dị cảnh thần bí này, trước khi tiến vào, hắn cũng từng âm thầm suy đoán trong lòng về nơi đây, tất nhiên là sẽ nguy hiểm trùng trùng, vách đá dựng đứng, hồ sâu, ao đầm, gió lốc, cuồng sa, núi lửa cho đến những yêu thú hung mãnh, độc vật chen chúc, nhưng ngay lúc này chính bản thân hắn cũng không nghĩ sẽ thấy một khung cảnh như vậy.

Trước mắt hắn lại là một vùng thảo nguyên rộng lớn vô cùng.

Cỏ đại xanh mướt từ dưới chân hắn tràn ra xung quanh, tựa như một thảm cỏ xanh biếc rộng rãi mênh mông. Gió nhẹ ôn hòa từ một nơi xa trên đồng cỏ thổi tới, cỏ xanh thấp lắc lư, tựa hồ khẽ gật đầu chào hỏi hắn. Không khí tươi mát vô cùng tràn ngập làm cơ thể hắn khoan khoái hơn rất nhiều. Vùng chân trời phía trên, từng hàng mây trắng trong suốt như nước thân nhiên phiêu động trong gió. Toàn bộ thế giới phẳng phất như một bức họa tuyệt mỹ đang hiện ra ngay trước mắt Vương Tông Cảnh.

Cách chỗ hẹn ngoài hai trăm dặm, địa thế bắt đầu trời lên tạo thành một sơn mạch trập trùng được bao phủ bởi rừng rậm nguyên thủy. Thảo nguyên trải dài tới chân núi, phía trên là rừng rậm nguyên sinh. Vùng núi này thoạt nhìn tất nhiên là không so được với bảy ngọn núi trên Thanh Vân Sơn kia. Nhưng từ xa nhìn lại vô cùng hùng vĩ, thảo nguyên rộng lớn cùng rừng rậm nghiêm nhiên phân biệt rõ ràng, vô tình tạo thành một ranh giới tự nhiên.

Trừ điều đó ra cũng không phát hiện điều gì khác biệt.

Từng cơn gió nhẹ thổi qua, tóc mai trên trán Vương Tông Cảnh khẽ đung đưa. Phút chốc trong lòng hắn cũng không khỏi sinh chút mù mịt, cái dị cảnh này quá to lớn, thực tế đã nằm ngoài dự liệu của hắn. Thanh Mộc Lệnh mà Thanh Vân Môn nhắc đến cùng lắm cũng chỉ có mấy tác vương, nếu muốn tìm kiếm tại nơi đây quả thực như mò kim đáy bể.

Mặc dù đối với hắn mà nói thì cuộc khảo thí này thật sự không cần chăm chú quá mức. Chương môn chân nhân Tiêu Dật Tài tương lai muốn cho hắn làm những chuyện như vậy, lẽ nào Thanh Vân khảo thí có thể không thu nhận hắn hay sao? Chỉ là nếu đến một nơi thần kì như dị cảnh, nhất định phải thử sức một chút. Ở trong lòng hắn không khỏi có những ý niệm muốn cùng các tinh anh trong giới tu chân thiên hạ phân tài cao thấp.

Đang lúc hắn trầm ngâm, bỗng nghe một thanh âm nặng nề từ xa xa phía tây truyền đến, như là vật gì ngã trên mặt đất, trong nội tâm Vương Tông Cảnh khẽ động. Quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy ngoài xa tầm bảy tám chục trượng, trên thảm cỏ, một người tham gia khảo thí Thanh Vân bỗng xuất hiện, giống y như hắn vừa rồi, từ giữa không trung ngã xuống. Nhìn xem người nọ tựa hồ còn không có kịp phản ứng. Vương Tông Cảnh ngưng lại nhướng mày, nghĩ thầm dị cảnh rộng lớn như thế, giống như là hơn chín trăm người tiến vào đây đều bị phân tán đến những nơi khác nhau rồi, chẳng qua là không biết tại sao, ngắm nhìn vùng thảo nguyên cùng sơn mạch nơi xa kia, trong lòng Vương Tông Cảnh không khỏi hiện lên một tia cổ quái.

Giống như... Có chỗ nào không đúng!

Cái cảm giác kỳ quái này đột nhiên xuất hiện, hết sức rõ ràng, nhưng Vương Tông Cảnh nhất thời không thể phát hiện ra điểm kỳ quái ở chỗ nào. Trời xanh mây trắng, cỏ xanh rừng rậm, hết thảy nhìn lại đều ôn hòa vô hại. Dù là so với gió mát từ trên đỉnh núi Thanh Vân cũng có vài phần ôn hòa hơn, nhưng chẳng biết tại sao, nhớ lại năm xưa vất vả sinh tồn tại vùng Thập Vạn Đại Sơn kia, giờ phút này cái cảm giác kỳ quái ấy lại mãnh liệt trở dậy trong lòng hắn.

Quay đầu đi, lúc này ở nơi xa, người tham gia khảo thí Thanh Vân kia cũng đã đứng dậy, nhìn toàn cảnh xung quanh, hẳn rõ ràng cũng lấy làm kinh hãi. Nhưng ngay sau đó liền chuyển sự chú ý đến Vương Tông Cảnh, cơ hồ đang chăm chú quan sát, đồng thời trong mắt lộ ra địch ý cực kỳ rõ ràng.

Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút, ngay sau đó liền tỉnh ngộ, chân mày hơi nhíu lại. Có lẽ đối với hắn, trận tranh đấu trong dị cảnh này không cần quá mức quan tâm, nhưng quy củ mà Thanh Vân Môn đưa ra trong dị cảnh này quả thực có chút thâm hiểm. Những người nhất gan không nói, cho dù đệ tử nào có vận khí tốt, tìm ra Thanh Mộc Lệnh trước thì trong tâm cũng không khỏi lo lắng bị người khác cướp đi.

Như vậy trong cái dị cảnh này, bất luận là ai, một khi đã tiến vào đều tự đặt mình vào những nguy hiểm bốn bề, tất sẽ lục đục mà tranh đấu kịch liệt với nhau. Thanh Vân Môn ngàn năm danh môn, thật không ngờ lại có thể đưa ra quy củ hiểm ác như thế.

Nhưng hắn lại không biết kẻ tham gia khảo thí Thanh Vân kia đang nhìn cái gì trên người hắn đây?

Vương Tông Cảnh cũng không hề sợ hãi địch ý toát ra từ tên đệ tử kia, nhưng rồi cảm thấy không nên vừa mới đầu tiến vào dị cảnh lại cùng mới một kẻ xa lạ ra tay, cho nên hắn rất nhanh thu hồi ánh mắt, sau khi suy nghĩ một chút, liền tiến về vùng sơn mạch ngay tại trung tâm thảo nguyên kia.

Mặc kệ như thế nào, núi non trập trùng rừng cây rậm rạp, xem tổng thể nếu so với thảo nguyên mênh mông bằng phẳng kia, càng có thể là một nơi dùng để cất dấu đồ vật.

Nơi xa, nam tử kia nhìn thấy động tác của Vương Tông Cảnh, lại nhìn chung quanh một lát, sau phút chần chừ, cũng hướng về phía sơn mạch mà tới. Bất quá trong lòng hắn cũng có chút kiêng dè, vì vậy phương hướng tiến tới cũng có khác biệt so với Vương Tông Cảnh, hắn từ từ tiến về vùng sơn mạch phía xa hơn một chút mà bước đi.

Hai trăm trượng vốn không tính là xa xôi, Vương Tông Cảnh mở rộng sai chân, hướng về phía sơn mạch rừng rậm kia mà đi tới, đồng thời trong lòng mang mấy phần cảnh giác, không khỏi hướng mắt quan sát xung quanh.

Chẳng qua là không hiểu được cách sắp xếp cho đệ tử đi vào dị cảnh kia như thế nào, ngoài Vương Tông Cảnh cùng với kẻ vừa rời ra, phụ cận cũng không xuất hiện những người khác.

Mây trắng dày đặc, từng đợt gió nhẹ êm ái, cứ như vậy hắn dễ dàng tiến tới chân núi. Một luồng hơi thở rừng rậm truyền đến, làm tinh thần Vương Tông Cảnh khẽ rung lên.

Hắn đi đến một cây đại thụ ven rừng rậm, vỗ nhẹ vài cái lên thân cây, một cảm giác khô ráp từ lòng bàn tay truyền đến, từ sâu thẳm trong lòng hắn hiện lên một tình cảm thân thiết quen thuộc. Vương Tông Cảnh cười cười, đi vào rừng rậm, trước mắt vốn là một hồi mờ mờ, rất nhanh sáng lên, những tán cây rậm rạp cũng không thể cản trở hết ánh sáng, từng chùm tia sáng thật nhỏ xuyên qua tán lá chiếu xuống vùng đất trước mặt.

Từng bước chân giẫm đạp lên lớp lá khô rụng trong rừng, những tiếng sột soạt nhỏ khẽ phát ra. Thân thể Tông Cảnh dần thanh tỉnh lại, so với cái thảo nguyên bao la khôn cùng kia, rừng rậm nơi đây lại mang đến cho hắn cái cảm giác thích thú, như dung hòa với thân thể hắn tạo nên sự thoải mái dễ chịu, có lẽ, đây đều là do ba năm sinh sống tại sâu bên trong dãy Thập Vạn Đại Sơn kia. Chẳng qua là dù nhìn từ bên ngoài thì không có gì xảy ra, nhưng trong lòng hắn vẫn vương vấn một bóng đen mờ ám, như hình với bóng, quấn lấy hắn không chịu rời đi.

Hắn ngừng đầu nhìn cánh rừng hoàn toàn yên tĩnh, bình an này, khẽ cau mày, ánh mắt dần trở nên sắc bén. Nhìn về khoảng tối phía sâu thẳm trong rừng rậm tĩnh mịch kia, mắt hắn chợt xẹt qua một tia mê hoặc.

Cuối cùng là, có chỗ nào không đúng đây...

Thông Thiên Phong, phía trên Vân Hải lúc này đã trở thành một nơi được canh giữ cẩn mật nhất trên Thanh Vân sơn, rất nhiều đệ tử Thanh Vân được phân bổ tại bình đài trên Vân Hải, cảnh giác trước những tình huống quỷ rối từ bên ngoài có thể phát sinh. Cũng có rất nhiều người quay lại, nhìn về nơi cửa vào u ám thần bí khó lường ngay giữa Vân Hải kia.

Chín cây trụ lớn, sừng sững đứng vững ngay giữa Vân Hải, nhưng những vị trưởng lão trọng yếu của Thanh Vân đều đã rời đi, bao gồm cả Tiêu Dật Tài, hơn nữa, khi rời đi hắn còn mang theo viên kỳ châu ngũ sắc thần kỳ kia về Ngọc Thanh điện trên Thông Thiên Phong. Giờ phút này, những người không có phận sự đều đã rời đi khỏi nơi trọng địa Thanh Vân, - , Ngọc Thanh Điện rộng rãi chỉ có ba người Tiêu Dật Tài, Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân.

Trừ Tiêu Dật Tài sắc mặt như thường, điềm nhiên ngồi ở vị trí chủ tọa thường thức trà, thì Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân sắc mặt có vẻ không được tốt, ánh mắt không có vẻ gì là sẽ quét về phía Tiêu Dật Tài kia. Trong tay của Tiêu Dật Tài phía trên bàn trà, viên ngọc pháp khí lớn có mây hồng vờn quanh kia đang tỏa ra một thứ ánh sáng kì dị, chỉ thấy khí lạnh bốc lên, bên trong trần châu ngũ sắc tràn ngập tinh quang bắn ra bốn phía, trong mười ngôi sao lớn kia chỉ có một ngôi sao ánh sáng có vẻ không được hoàn mĩ cho lắm. Nhìn vào cái vẻ bên ngoài này, với kiến thức của Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân đều có thể dễ dàng nhận ra đây nhất định không phải là phạm vật mà là một pháp bảo vô cùng quý giá, lợi hại.

Tuy nhiên giờ phút này, cả hai người tâm tư đều không đặt ở viên bảo châu kì dị kia. Liếc qua Tăng Thư Thư một cái, khẽ ho khan, Tổng Đại Nhân mở miệng hướng Tiêu Dật Tài nói: "*Tiêu sư huynh, ta nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy lời nói lúc trước của người với những người tham gia khảo thí Thanh Vân kia, hình như có một chút chỗ không ổn.*"

Tiêu Dật Tài đặt chén trà xuống, liếc nhìn Tổng Đại Nhân, lộ ra một nụ cười, nói: "*Tổng sư đệ, người nói đi.*"

Tổng Đại Nhân chần chừ một chút, nói: "*Riêng lần này lấy kết quả sau chuyến đi dị cảnh mà phán quyết chuyện thu nhận đệ tử, liệu có quá nóng vội hay không?*"

Hơn nữa, nếu như có thể đoạt trên năm Thanh Mộc Lệnh còn có thể lựa chọn chức vị trưởng lão Thanh Vân mà bá sư cũng là chuyện chưa từng có..."

Tiêu Dật Tài khẽ lắc đầu, cũng không trả lời Tổng Đại Nhân, chỉ là thản nhiên nói: "Đại Nhân, những năm gần đây, chúng ta ở Thanh Vân thay đổi mệnh lệnh, làm trái lời tổ sư, không phải cũng là chuyện chưa từng có hay sao?"

Tổng Đại Nhân nhất thời cứng lưỡi, cảm thấy cái có đó có chút không hợp lý, nhưng hẳn vốn không phải là một kẻ giỏi miệng lưỡi, dù trong lòng cảm thấy chuyện không phải như lời chương giáo chân nhân nói, nhưng trong lòng nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải. Cũng may lúc này bên cạnh hắn còn có Tăng Thư Thư, lúc này mở miệng đem chủ đề khác ra nói:

"Sư huynh, tiểu đệ cũng có một chuyện không rõ, cảm thấy có chút hoang mang trong tâm, hôm nay mong sư huynh giải thích cho."

Tiêu Dật Tài thấy Tăng Thư Thư còn có chuyện bất đồng, thần sắc càng ra chiều thân thiết hơn, cười nói: "Ngươi cứ nói."

Tăng Thư Thư gật gật đầu, nói: "Tiểu đệ cho rằng, những chuyện bá nhập sư môn này đều là tiểu tiết, không đáng quan tâm, nhưng tiểu đệ quả thực khó hiểu, vì sao sư huynh lại định chính quy củ trong dị cảnh một cách hà khắc như thế, chẳng khác gì là dung túng cho đám đệ tử kia lục đục tranh đấu với nhau. Hơn nữa những lời vừa nói trên Vân Hải kia càng như đổ thêm dầu vào lửa. Làm như thế quả thực có thể chọn ra những đệ tử tinh anh như hạc giữa bầy gà, nhưng lại khiến lòng người cảm thấy mấy phần u ám, có phải đã làm trái với hình ảnh một danh môn chính phái không?"

Tiêu Dật Tài không trả lời ngay vấn đề của Tăng Thư Thư mà trầm mặc một lát, sau đó nói: "Hai vị sư đệ, ta cũng hiểu được phần nào tâm tư hai vị, chẳng qua là vì huynh vào lúc này chỉ muốn nói một câu, những năm gần đây, huynh đã thấy rất rõ ràng, đạo trong thiên hạ, cùng trước đây đã khác, tam đại danh môn chèo chống chính đạo vượt qua hạo kiếp thu lại kết quả gì, các ngươi cũng đều đã thấy?"

Tăng Thư Thư cùng Tổng Đại Nhân nhìn nhau, không nói gì.

Tiêu Dật Tài lạnh nhạt nói: "Mặc dù có được sự nổi danh, nhưng cũng không có gì hơn, cuối cùng để lại cho mình được điều gì, chẳng lẽ không phải là nguyên một đám cục diện rối rắm ư, trái lại phản động hạng người ăn thân co đầu rút cổ, hôm nay lại hoành hành thiên hạ. Vì huynh rút ra một kinh nghiệm xương máu nhiều năm, cho dù là nổi danh thiên hạ nhưng khi làm việc thì cũng nên vạch lấy một con đường cụ thể. Hành trình dị cảnh tranh đấu kịch liệt, người ở trong đó có thể đi ra, đạo hạnh tư chất nhất định phi thường, còn tâm tính có thể thay đổi sau. Những người như thế mới đáng giá bồi trợ, tương lai thiên hạ kiếp số chưa định, vì huynh cho rằng đó là phương thức tốt nhất để chọn ra nhân tài."

Tổng Đại Nhân nhíu chặt lông mày, muốn nói lại thôi, Tăng Thư Thư cũng im lặng, nhưng là hẳn tính tình hoạt bát, cảm giác hào khí bỗng chốc lạnh cứng, nhưng vẫn cười ha ha nói: "Nói như vậy, chẳng phải cũng là ta và Tổng huynh đã quá lo lắng sao, dù sao Tiêu sư huynh hùng tài đại lược, chúng ta hết thảy đều nghe sư huynh sắp đặt. Bất quá đệ còn chút vấn đề, viên Mãng Cổ Thận Châu này quả là kỳ bảo, bình sinh hiếm thấy, lại có thể mở ra dị cảnh kỳ diệu, linh lực như biển, cao thâm khó đoán, lại không biết sư huynh là từ đâu có được?"

Tiêu Dật Tài thoáng hướng ánh mắt về phía viên kỳ châu đang tỏa ngũ sắc bên cạnh, trong mắt cũng là xẹt qua chút vui vẻ, mỉm cười nói: "Vật ấy hoàn toàn chính xác là bất phẩm, không dối gạt hai vị sư đệ, viên Mãng Cổ Thận Châu này, chính là vì huynh lấy được ở bên trong Huyền Nguyệt Động Phủ, trước kia chưa bao giờ xuất hiện trên nhân gian, không ngờ Thanh Vân Tổ Sư vẫn để lại cho hậu nhân một kỳ bảo này, thật sự đáng mừng."

"Huyền Nguyệt Động Phủ....."

Tổng Đại Nhân thoáng ngơ ngác, có chút kinh ngạc, mà thân thể Tăng Thư Thư lại bỗng nhiên cứng đờ, theo bản năng đặt bàn tay lên thành ghế, vô thức nắm chặt lại.

Cùng lúc đó, tại nơi mờ dị cảnh vô cùng náo nhiệt, vô số đệ tử trên dưới Thanh Vân Môn, thậm chí người trong thiên hạ cũng chú ý tới Thông Thiên Phong. Sáu ngọn núi còn trên Thanh Vân liên văng lạnh hơn rất nhiều, lúc này, trên đỉnh Long Thủ Phong, bên trong Tùng Đình, Tề Hạo thần sắc lạnh nhạt, thường thức trà thơm, vẻ mặt thản nhiên tự đắc.

Bên kia sơn đạo hiện lên một bóng người, theo thềm đá chậm chậm bước tới, lưng đeo thần kiếm Trảm Long xanh biếc, diện mạo anh tuấn, chính là Lâm Kinh Vũ. Chỉ thấy hắn liếc nhìn Tề Hạo trong Tùng Đình, nơi này thường ngày có chút náo nhiệt giờ phút này lại thập phần yên tĩnh, làm hắn thoáng do dự.

Lúc ấy, Tề Hạo đã thấy được hắn, khẽ mỉm cười, xa xa nhìn hắn vẫy tay, ý bảo Lâm Kinh Vũ đi qua. Đi đến ngoài Tùng Đình, Lâm Kinh Vũ nhìn thoáng qua bên trên bảng hiệu, im lặng một lát, lúc này mới đi vào trong đình, ngồi đối diện với Tề Hạo, mở miệng nói: "Sư tẩu cùng Tiểu Huyền đâu rồi, làm sao lại không thấy các nàng?"

Tề Hạo cầm lấy một chén trà mới, đặt trước mặt Lâm Kinh Vũ, thay hắn rót đầy chén, hương trà thơm ngát lan tỏa bốn phía, cười cười nói: "Hôm nay trên Thông Thiên Phong mờ dị cảnh quả thực là náo nhiệt, chuyện này bốn môn qua hai nghìn năm chưa từng có, mẹ con nàng cũng tới đó mà xem rồi."

Lâm Kinh Vũ ngơ ngác một chút, lập tức có chút cúi đầu, uống một ngụm trà, về sau thấp giọng nói: "Sư tẩu nàng..."

Tề Hạo mỉm cười, cắt đứt lời hắn, nói: "Linh Nhi tính tình hoạt bát, từ nhỏ lại được nhạc phụ nhạc mẫu cùng các sư huynh đệ trên Đại Trúc Phong yêu thương chiều chuộng nên đối với những việc nhỏ nhặt này không hề bận tâm suy nghĩ. Như vậy cũng tốt, sống an tâm vui vẻ, chẳng lẽ không phải hơn xa nam nhi chúng ta tự tìm phiền não? Ta chỉ mong nàng cùng Tiểu Huyền vĩnh viễn đều sống trong cảnh vui vẻ như vậy, còn những chuyện khác, ta tự mình đối mặt là được."

Lâm Kinh Vũ im lặng nửa ngày, chậm rãi gật đầu, nói: "Sư huynh nói rất đúng, việc này kẻ làm sư đệ như ta nhìn không ra."

Tề Hạo cười to, nói: "Uống trà, uống trà."

Gió núi thổi qua, hương trà nhẹ thổi, làn khí nóng nhàn nhạt như sương mù phiêu tán bay đi. Tay Tề Hạo đặt bình trà xuống, sờ sờ hai cái trên mặt bình trà bóng loáng, lạnh nhạt nói: "Ta biết rõ người hôm nay đến thăm ta, là vì trên Thông Thiên Phong mở dị cảnh, trong ngũ đại trưởng lão chỉ có ta cùng với Lục Tuyết Kỳ chưa đến, trong nội tâm đối với ta có điều gì lo lắng phải không?"

Lâm Kinh Vũ giương mắt nhìn vị sư huynh này, do dự một chút, vẫn trầm giọng nói: "Tình tình Lục Tuyết Kỳ lãnh đạm, từ trước đến nay không mấy khi tham gia sự tình trong môn phái, điều này trên dưới Thanh Vân Môn đều biết, chương giáo sư huynh không an bài nâng lên Thông Thiên Phong, mọi người cũng không dị nghị gì. Nhưng trừ nàng ra, mấy Đại trưởng lão trong môn duy chỉ có sư huynh người không đi, chỉ sợ không khỏi làm cho mọi người trong môn phái bàn tán."

Tề Hạo sắc mặt lạnh nhạt, nghe Lâm Kinh Vũ nói xong cũng không tức giận, ánh mắt vẫn dừng lại trên mặt bình trà, từ từ nói: "Có lẽ Tiêu sư huynh từ trước đến nay luôn luôn có chút xem ta không vừa mắt, cho nên không muốn ta đến nơi trọng yếu kia, chuyện này cũng không có gì, người không cần để ý."

Lâm Kinh Vũ hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần vẻ không cho là đúng, nói: "Như quả là thế, chương giáo sư huynh khí lượng không khỏi quá nhỏ nhen, sư huynh người cũng không có dã tâm, đối với hân cang không thể nói có điều uy hiếp, hà tất phải làm như vậy?"

Tề Hạo ngẩng đầu thoáng nở nụ cười, chỉ là nụ cười nhìn lại có thể có vài phần khinh thường, nhìn Lâm Kinh Vũ, bỗng nhiên mỉm cười nói: "Người nói không sai. Tuy nhiên nếu là vì huynh quả nhiên có chút dã tâm người có thể giúp ta một tay?"

Lâm Kinh Vũ đột nhiên biến sắc, tay vịn bàn, mày kiếm giờ lên, nhưng không đợi hân mở miệng, Tề Hạo dĩ nhiên khoát tay cười nói: "Nhìn người gấp gấp quá, đừng vội, đừng vội... Kỳ thật Tiêu sư huynh cũng không phải là không có giao cho ta chuyện gì làm."

Trên mặt Lâm Kinh Vũ sau chút kích động, thần sắc chậm rãi bình phục lại, hít sâu một hơi, nói: "Là chuyện gì?"

Tề Hạo thần nhiên nói: "Hôm nay lực lượng bốn môn cơ hồ đều tụ tập ở Thông Thiên Phong trên Vân Hải, nhưng Tiêu sư huynh cho rằng biệt viện Thanh Vân dưới núi vẫn là một nơi trọng yếu, không thể bỏ bê, cho nên nhờ huynh nếu có rảnh rỗi thì đi tới biệt viện Thanh Vân quan sát một phen."

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lại biến đổi, trở nên có chút khó coi. Lần này lại để cho một trong ngũ đại trưởng lão quan trọng như Tề Hạo đi dò xét Thanh Vân biệt viện, ý vị sâu xa, thành kiến bài xích lộ rõ, mơ hồ còn đem theo vài phần chê bai khinh thường khiến Lâm Kinh Vũ nhất thời không có cách nào chấp nhận.

Tề Hạo nhìn sắc mặt Lâm Kinh Vũ, đứng dậy, mỉm cười nói: "Một chút việc nhỏ, cần gì phải gấp gấp nổi nóng, hơn nữa Tiêu sư huynh nói cũng không sai, hôm nay biệt viện Thanh Vân quả thực là một vị trí trọng yếu của bốn môn. Vạn nhất có bọn đạo chích thừa cơ phòng vệ mỏng manh trà trộn vào trong đó, tương lai sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn... chẳng phải là mọi sự hồng bát hay sao."

Lâm Kinh Vũ cũng đứng lên, chần chờ chốc lát, nói: "Sư huynh, chỉ bằng hãy để đệ thay huynh xuống núi xem xét một phen."

Tề Hạo lắc đầu nói: "Thay ta đi, nếu người khác biết được thì ra thế thống gì? Ta tự đi là tốt nhất."

Dứt lời hân nhìn Lâm Kinh Vũ một cái thật sâu, bước đến vỗ vai sư đệ, mỉm cười nói: "Lâm sư đệ, tình tình vị huynh như thế nào, người cũng biết, tuy nhiên khi hạ sơn cũng không có gì đáng lo ngại, người hãy thoải mái, buông lỏng tinh thần đi."

Nói xong hân gật gật đầu, quay người đi ra khỏi Tùng Đình. Lâm Kinh Vũ đứng nguyên tại chỗ, nhìn Tề Hạo dần dần đi xa, trong lòng hân bỗng xuất hiện một thoáng hoảng hốt, vốn tưởng bản thân hiểu rất rõ sư huynh của mình, trong giờ phút này bỗng trở nên mơ hồ.

Trong dị cảnh.

Vương Tông Cảnh đi trong rừng rậm một lát, bóng cây khắc sâu trên mặt đất, cành lá rậm rạp, nhưng xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, không hề gặp những đệ tử Thanh Vân khác. Đi thêm một lát, hân bỗng dừng bước, nín thở ngưng thần, hai mắt khép hờ, ở trong rừng nghiêng tai lắng nghe. Ngay sau đó liền cúi người xuống thấp, mặc cho bùn đất, lá khô dơ bẩn, đem lỗ tai dán chặt lên mặt đất cẩn thận lắng nghe.

Khẽ nhú mày đứng dậy, hân phóng mắt nhìn về bốn phía, ngay lập tức ánh mắt dừng lại ở hướng tây nam xem xét trong chốc lát, chỉ thấy hân phóng mình lên một cành cây đại thụ, sau đó tựa như một con khỉ nhanh nhẹn đến cực điểm càng ngày càng leo cao, rất nhanh đã ở trên một tán cây rậm rạp mà quan sát. Lúc này dù có ngẩng lên mà quan sát tỉ mỉ, kĩ lưỡng cũng rất khó có thể nhận ra bóng dáng của hân sau tán lá.

Rừng cây yên tĩnh trở lại, ước chừng trải qua nửa thời gian uống cạn chén trà, từ trong rừng cây phía Tây Nam liền có tiếng động, một bóng người rất nhanh lại xuất hiện, là một vóc người khá cao của một nam đệ tử tham gia Thanh Vân khảo thí, về mặt không ngừng cảnh giác, càng không ngừng hướng nhìn bốn phía, chậm rãi đi tới dưới gốc cây mà Vương Tông Cảnh đang ẩn thân. Nhưng dù là thế nào thì người này cũng không nghĩ đến chuyện ngẩng đầu nhìn lên trên một cái.

Vương Tông Cảnh núp trong tán cây rậm rạp, phóng mắt qua khe hở nhìn người kia chậm rãi tiến đến gần. Người này như không hay biết gì cả, tiếp tục cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước. Đợi hân đi xa, Vương Tông Cảnh chậm rãi lắc đầu, thầm nghĩ nếu là ở trong rừng rậm tại Thập Vạn Đại Sơn kia thì chỉ một khắc này cũng đủ lấy mạng người kia rồi.

Đội trên tầng cây chốc lát, xác định vùng phụ cận không hề có một người tham gia khảo thí Thanh Vân nào khác, Vương Tông Cảnh lúc này mới yên lòng trở lại, chẳng qua hẳn cũng không nghĩ tới việc trèo xuống, so với ở dưới mặt đất, trước mắt nên ẩn thân trên tầng cây rậm rạp này, đám người tham gia khảo thí Thanh Vân lại đang trong cảnh bận rộn tìm kiếm Thanh Mộc Lệnh chắc chắn sẽ không nghĩ tới. Hắn nắm nhánh cây đứng lên, trầm ngâm chốc lát, rồi lại hướng tán cây trên cao tiếp tục leo lên, không tốn bao nhiêu công phu đã đến nơi cao hơn, sau đó vươn nửa người ra, nhìn về nơi xa.

Tuy nhiên giờ phút này hẳn mới leo đến một nơi nhô cao dưới chân núi, lúc này phóng tầm mắt ra quan sát, đừng nói tới đỉnh núi, mà ngay là khoảng cách đến giữa sườn núi cũng còn cả một quãng đường dài. Bất quá thể núi gồ lên trông trái, tầm mắt khoáng đạt, giờ phút này Vương Tông Cảnh thấy được so với vùng thảo nguyên lúc này thì nơi này còn có phần rộng lớn hơn rất nhiều.

Vào lúc này, ở nơi xa trên thảo nguyên, có bảy tám chấm đen xuất hiện cách xa nhau, nhìn theo phương hướng di chuyển của bọn họ thì đều không hẹn mà cùng tiến tới vùng sơn mạch này.

Sắc mặt Vương Tông Cảnh hơi trầm xuống, nhìn kỹ lại, dù là nhãn lực của hắn hơn xa người thường, nhưng với khoảng cách xa như vậy cũng chỉ có thể nhìn nhận một cách đại khái về hình dáng, còn dung mạo những người kia thì không thể nào phân biệt được rõ ràng có phải là người mình quen biết hay không.

Nằm trên tầng cây trầm ngâm một lát, Vương Tông Cảnh lùi về sau, hít sâu một hơi, cũng không để ý đến những chuyện kia nữa, đột ngột tung người nhảy, hai tay luân chuyển, vịn khắp những nhánh cây trên cao trong rừng. Từ trên cây cao cách xa mặt đất, hẳn dễ dàng nhảy tới những chỗ cao trong sơn mạch.

Trong rừng rậm không thể so với thảo nguyên, bởi vì cành lá chặn lại nên trong rừng không mấy khi có gió, nếu có thì gió núi cũng chỉ có thể khẽ lay động tán cây. Từ dưới mặt đất thì không thể nhìn thấy rõ, nhưng nếu đứng từ trên cao nhìn lại, liền có thể thấy rõ những tán cây xanh ngắt rậm rạp kia cơ hồ đều đang lắc lư không ngừng, người thường gặp những tình huống như vậy đều cảm thấy bất ổn, lại càng không nói đến cảnh gặp một người bay nhảy như vượn ở trong rừng.

Tuy nhiên cũng chính là vào lúc này, có thể thấy được năng lực kì dị mà Vương Tông Cảnh năm xưa ở rừng rậm Thập Vạn Đại Sơn nguyên thủy rèn luyện ra. Không những di chuyển vô cùng ổn định mà tốc độ của hắn còn có phần nhanh hơn, hơn nữa nhờ lá cây che chở, hắn còn vượt qua cả tên tham gia khảo thí Thanh Vân vừa mới đi ngang qua, mà kẻ kia cũng không hề phát hiện ra chút dấu vết gì.

Nhẹ nhàng phóng đi như vậy, sau một hồi, khoảng cách với sườn núi đã được rút ngắn lại mấy phần. Trong lúc Vương Tông Cảnh đang bay nhảy, chợt nghe thấy đằng trước truyền đến mấy tiếng hô quát tháo lảng nhục, âm thanh nghe lạ lẫm, nhưng người mặc chùy âm điệu cao vang, khẩu khí phần nộ, hiển nhiên là thật sự nổi giận, đồng thời cũng mang thêm vài phần lo lắng.

"Đường Âm Hồ, ta với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi ám toán ta?"

Trong nội tâm Vương Tông Cảnh khẽ động, thân thể tiến lên phía trước một chút, núp sau một cành lá rậm rạp, lặng yên không tiếng động đảo mắt quan sát xung quanh. Lập tức hắn tập trung vào một thân cây to đứng trước, sau đó chậm rãi ngó xuống mặt đất bên dưới.

Chỉ thấy dưới tầng cây quả nhiên có hai người đang đứng, một người trong đó thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, nhìn lại có chút hùng tráng, cả người tràn đầy lực lượng, chỉ là giờ phút này cánh tay phải như vô lực, rũ xuống bên cạnh eo. Nhìn kỹ lại thì người này bị thương một vết lớn dưới tay, da thịt thậm chí còn có chút biến đổi, hiển nhiên là cánh tay đã bị trọng thương. Xem sắc mặt nam tử kia cũng cực kì khó coi, tay trái cẩn thận đỡ lấy cánh tay phải, hai mắt tròn lên, như muốn phun ra lửa, hung hăng nhìn chằm chằm người còn lại đang đứng dưới tán cây.

Mà người bị hắn gắt gao nhìn vào, bề ngoài so với nam tử hùng tráng này lại hoàn toàn trái ngược, ấn tượng đầu tiên khi nhìn vào kẻ này là vài phần nham hiểm lạnh lùng, không nói đến dáng người cao gầy, mà ngay cả dung mạo cũng vận phần kì dị, khuôn mặt thì bên trên rộng, bên dưới hẹp, lông mày mảnh, mắt hẹp nhỏ, thật là kì quái. Nhưng từ người hắn lại phát ra một luồng khí âm u lạnh lẽo. Chắc chắn đây là người bị đối phương gọi là Đường Âm Hồ rồi.

Chỉ thấy Đường Âm Hồ đối diện với nam tử kia, tuy bị quát mắng nhưng thần sắc trên mặt lại không thay đổi chút nào, chỉ là nhìn thoáng qua cánh tay phải đang bị thương của người nọ, như là xác nhận, một lúc sau mới lạnh lùng nói: *"Lần hành trình tiến vào địa cảnh này, quy củ đã minh bạch, có ai không biết, ngươi lại còn nói ta cái gì không thù không oán vì sao ám toán ngươi, đúng là lời nói ngu xuẩn, chỉ bằng cái óc heo của Bành Siêu nhà ngươi, chẳng lẽ cũng vọng tưởng bài nhập của Thanh Vân Sơn sao?"*

Bành Siêu giận dữ, trên mặt đỏ sẫm đen không biết là bởi vì cánh tay đau nhức hay do trong lòng cuồng nộ mà phát ra, hét lớn một tiếng, liều mạng xông tới, như con cuồng nộ của một con gấu khổng lồ, lao thẳng về vộc người yếu ớt của Đường Âm Hồ.

Sắc mặt Đường Âm Hồ biến hóa, trên mặt lộ khí hiện lên, nhưng không có chút ý tứ muốn tránh né. Vương Tông Cảnh ẩn thân ở tán cây bên trên nhìn trộm, chỉ thấy Đường Âm Hồ cười lạnh một tiếng, chợt nâng hai tay lên, hai bàn tay lay động cũng không giống nhau tạo thành một cái âm kỳ quái, lập tức một lời câu xuất hiện trong lòng bàn tay.

"Thuật pháp!"

Ẩn thân tại chỗ cao Vương Tông Cảnh cả kinh sợ hãi, không thể tưởng tượng được, người này rõ ràng cũng có chút đạo hạnh, phải biết rằng lần này tham gia khảo thí Thanh Vân phần lớn là những thiếu niên mười mấy tuổi, thời gian tu hành không dài, cơ hồ không ai có thể điều khiển pháp bảo, sử dụng pháp lực cao thâm. Bởi vậy có thể sử dụng thuật pháp thuật pháp như vậy hẳn là một kẻ thiên tư tuyệt đỉnh rồi. Ngày đó, tại mê cung thần bí dưới Hà Dương thành, đối mặt với bọn họ không lâu, chứng kiến Tô Văn Thanh sử dụng thủy tiễn thuật, uy lực không thể bảo là không lớn, thật không thể tưởng tượng được kẻ chưa từng gặp mặt như Đường Âm Hồ này lại cũng có bản lĩnh tương tự, xem ra lần này, trong đám người tham gia khảo thí Thanh Vân,

quả nhiên là ngọa hổ tàng long.

Lôi cầu vừa xuất hiện, lập tức vọt tới Bành Siêu khiến sắc mặt hắn nhất thời đại biến. Nhưng còn không đợi hắn kịp phản ứng gì thì đằng trước, đôi mắt lạnh nhạt của Đường Âm Hồ chợt lóe lên, ngón tay chỉ về hướng Bành Siêu, lúc này một đạo Lạc Lôi Thuật bắn ra. Chỉ thấy từ phía trong rừng sâu một tia sáng chói mắt xẹt qua, trong chớp lát nhiệt độ trong không khí lập tức tăng lên, một đạo thiểm điện từ trong hư không xuất hiện, từ trên bầu trời bổ xuống.

Bành Siêu hét lớn một tiếng, kiệt lực hướng bên cạnh tránh đi, nhưng tia chớp kia tốc độ cực nhanh, cộng thêm cánh tay phải của hắn đang bị thương, động tác không được linh hoạt như ngày thường. Thấy không kịp, hắn nhanh trí hơi nghiêng thân thể, điện mang bổ tới, trực tiếp đánh trúng vai trái. Nhất thời một mùi xú khí tràn ngập phát ra. Cối lòng Bành Siêu tan nát gào rú, thân thể kịch liệt chấn động, khuôn mặt vặn vẹo, đứng nguyên tại chỗ lao đảo vài bước, khàn giọng kêu một tiếng: "Người..."

Đường Âm Hồ tiến lên, dùng chân đá đá vào đầu Bành Siêu, cười lạnh một tiếng nói: cười lạnh một tiếng, nói: "*Chỉ dựa vào bằng ấy đạo hạnh, đừng vọng tưởng cùng ta tranh đoạt Thanh Mộc Lệnh, lần này coi như ngươi gặp may. Thanh Vân Môn định ra quy củ không được gây ra tai nạn chết người, dù sao ngươi trong tình trạng này cũng không thể phát ra động tĩnh gì.*"

Vương Tông Cảnh ẩn thân trên tán cây thấy một màn như vậy, đặc biệt là uy lực vô cùng lớn của Lạc Lôi Thuật lúc sau, nhìn không được đồng tử liền co rút lại, hô hấp cũng thoáng nhanh hơn. Không ngờ Đường Âm Hồ không phải thường nhân, trong chớp lát bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt chợt biến, chợt ngẩng đầu, ánh mắt âm u lạnh lẽo quét lên, quát: "*Là ai trốn ở phía trên?*"

Dứt lời lại càng không chần chừ, nhấc tay lên cùng lúc lại là một đạo Lạc Lôi Thuật trực tiếp oanh tạc về phía trên tán cây.

Trong lòng Vương Tông Cảnh chấn động, nhưng thân thể hắn cơ hồ phản ứng ngay tức thì, chỉ một cái lộn người đã thoát khỏi nhánh cây đang ẩn thân, trực tiếp lao xuống phía dưới, ngay lúc đó, tại chỗ cành cây vừa rời đi, một đạo thiểm điện bổ trúng nhánh cây, cả một thân đại thụ nhất thời hứng chịu một trận run rẩy, nơi nhánh cây to bị đánh trúng xuất hiện một lỗ hổng lớn, miệng vết thương bị cháy xém một mảnh.

Sắc mặt Đường Âm Hồ biến hóa, tựa hồ không nghĩ tới trên cây cao còn ẩn dấu một người, lại còn có thể né tránh một đòn Lạc Lôi Thuật, thần sắc càng lộ ra vẻ lạnh lẽo, ánh mắt nhìn thân ảnh Vương Tông Cảnh từ trên cây rơi xuống, lại là một đạo Lạc Lôi Thuật bổ tới.

Lúc Vương Tông Cảnh ở giữa không trung vẫn chăm chú nhìn động tác của Đường Âm Hồ, kể từ sau khi tiến vào Thanh Vân Sơn, người gặp trước mắt này tuyệt đối là một trong những kẻ lợi hại nhất, thủ đoạn hung mãnh âm độc nhất, Vương Tông Cảnh lúc ở giữa không trung vẫn chăm chú nhìn động tác của Đường Âm Hồ, thấy ánh mắt hắn quét tới, hai tay lại khẽ động, Vương Tông Cảnh khẽ hừ nhẹ một tiếng, dù đang ở giữa không trung thể nhưng cơ thể của hắn chợt mạnh mẽ xoay lại, hai chân đạp mạnh lên thân cây khô, nhất thời mượn lực bay chéch ra ngoài.

Cơ hồ ngay sau khi hắn vừa thay đổi phương hướng, một đạo thiểm điện ngay lập tức bổ tới, trên mặt đất nhất thời xuất hiện một cái rãnh to, tiếng nổ vẫn còn ở bên trong, lá rụng cành khô văng ra tứ tán.

Trong lòng Đường Âm Hồ chấn động, vốn không nghĩ tới người này lại có thể làm được như thế, có thể né tránh hai đạo Lạc Lôi Thuật lấy tốc độ mà nổi tiếng của hắn, người này thân thủ mạnh mẽ không giống với người thường. Nhưng hắn cũng không tỏ ra chút sợ hãi, mặc cho lúc này cành lá khô đang văng đầy trời, cứ thế bước về phía Vương Tông Cảnh đặt chân, đồng thời lôi cầu trong bàn tay cũng dần chuyển động, thỉnh thoảng lại ngưng tụ ra một đạo Lạc Lôi Thuật vận sức chờ phát động.

Những thứ khác không nói, chỉ bằng vào tốc độ ngưng tụ thuật pháp, như Tông Cảnh thấy thì kẻ trước mặt đã vượt qua Tô Văn Thanh ngày ấy rất nhiều.

Chỉ là Đường Âm Hồ mới đi mấy bước, thân thể đột nhiên lại ngừng lại, hai mắt chăm chú nhìn về phía trước, sắc mặt chuyển lạnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm về phía sau gốc cây đại thụ trước mặt, nơi mà khi trước Vương Tông Cảnh đáp xuống.

Giờ phút này âm thanh bạo liệt từ từ ngừng lại, đất đen lá mục bị Lạc Lôi Thuật oanh tạc còn đang bay đầy trời cũng chậm rãi rơi xuống. Vương Tông Cảnh ẩn thân phía sau đại thụ kia, khẽ cúi thấp người, hai tay bầu trên mặt đất, toàn thân cũng mơ hồ phát ra một loại sức mạnh. Từ bên cạnh thân cây, hắn lộ ra một nửa khuôn mặt, còn lại vẫn ẩn hiện trong đám lá cây cùng đất bùn đang rơi lá tả, lạnh như băng mà vô tình, mang theo vài phần sát ý tàn nhẫn nguyên thủy, so với Bành Siêu khi nãy thì hoàn toàn trái ngược, giống như là một con yêu thú đáng sợ đang chờ đợi thời cơ, yên lặng nhìn chằm chằm vào Đường Âm Hồ.

Đường Âm Hồ cũng không thấy hết được khôn mặt Vương Tông Cảnh, nhưng trong lòng thì xẹt qua một tia báo động, kẻ vừa rồi có thể tránh thoát hai đạo Lạc Lôi Thuật càng chứng tỏ khó có thể đối phó. Hai mắt nhỏ híp lại, nguyên bản sẽ phải phát ra một đạo Lạc Lôi Thuật dò thám, nhưng rồi lại chậm rãi thu trở lại. Sau một lát, hắn lạnh lùng thốt:

"Không thể ngờ tới, trong đám người tham dự Thanh Vân khảo thí còn có người như vậy, bất quá giờ phút này Thanh Mộc Lệnh vẫn chưa xuất hiện, chúng ta tranh đấu cũng là vô dụng, không bằng bây giờ dừng tay, như thế nào?"

Vương Tông Cảnh không nói gì, vẫn là con mắt bắn ra lãnh mang nhìn kẻ đối diện. Đường Âm Hồ khẽ nhủ mảy, tâm niệm lay động hướng về phía sau lui lại. Hiển nhiên người này cũng là kẻ quyết đoán, sau khi cân nhắc tình thế, lại thấy mình không chắc thắng nên tuyệt không tham chiến, tuyệt không phải là người thường.

Không bao lâu sau, bóng dáng Đường Âm Hồ đã biến mất ở chỗ sâu trong rừng cây phía trước, cho tới giờ khắc này, Vương Tông Cảnh mới chậm rãi đứng lên, da thịt căng cứng trên người từ từ dần ra. Sau một lúc hồi tưởng lại một màn kia, người được gọi là Đường Âm Hồ mang lại cho hắn một cảm giác như một con rắn độc nham hiểm, cực kì khó đối phó, hơn nữa đạo hạnh bất phàm, chỉ sợ hơn trong chín trăm người tham dự khảo thí Thanh Vân

cũng là hạng đứng đầu.

Hắn đứng ở tại chỗ trầm mặc trong chốc lát, ngay sau đó ánh mắt lập tức rơi vào trên người Bành Siêu, giờ phút này cũng đã hôn mê.

Chỉ là hắn cũng không có ý đi qua chăm sóc cho kẻ bị thương kia. Bàn về tâm địa, hắn ở nơi sâu trong Thập Vạn Đại Sơn trải qua vô số chém giết sinh tử, trái tim sớm đã trở nên nguội lạnh rồi. Lập tức cũng mặc kệ kẻ kia, chuẩn bị rời khỏi nơi đây. Chỉ là hướng một nơi sâu khác trong rừng cây đi mấy bước, đột nhiên khóe mắt của hắn quét đến trên mặt đất nơi Lạc Lô Thuật của Đường Âm Hồ bỏ trúng, bên trong cái rãnh to tràn ngập xú khí nhàn nhạt khét lẹt, lá khô bay tứ tung, đất đá văng khắp nơi.

Lông mày Vương Tông Cảnh bỗng nhiên co lại, sắc mặt trong nháy mắt cũng trở nên có chút kì quái. Hắn dừng bước đứng im, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, giống như trong nháy mắt vừa rồi, phút chốc trong đầu hiện lên một ý niệm cổ quái. Sau một lát, hắn bước tới bên cái hồ sâu kia, ngồi xổm xuống, tỉ mỉ đánh giá độ sâu, sau đó hơi trầm ngâm, bỗng nhiên hai tay vung lên. Nhắm vào vùng đất trống, hắn ra sức vét lớp lá rụng dày đặc ra, thậm trí còn trực tiếp dùng tay cắm vào lớp đất xốp đen nát ở bên trong, dung sức đào đất ra.

"Không có, không có," ánh mắt của hắn càng ngày càng sáng, nhưng sắc mặt lại cũng không tốt lên, trong miệng nhẹ nói mấy thứ gì đó, "Phải có một thứ gì đó..."

Sau khi vét ra một vòng tròn lớn, động tác của hắn ngừng lại, ánh mắt cẩn thận nhìn chằm chằm đồng đất mình vừa đào ra, cẩn thận điều tra kĩ hơn vùng đất xung quanh, sắc mặt dần trở nên khó coi. Cho tới giờ khắc này, hắn rốt cục phát hiện ra chính mình từ sau khi tiến vào dị cảnh, trong tâm bị quấy nhiễu bởi cái cảm giác kỳ quái kia, cảm thấy tại đây có chỗ nào không được bình thường.

"Không có gì cả..." Hắn đứng lặng im, ánh mắt chậm rãi đảo qua cả vùng rừng rậm u tĩnh thâm trầm. Đất đai nơi đây ẩm ướt phì nhiêu, dù trong rừng rậm này hay thảo nguyên ngoài kia đều tràn đầy kì lạ, không có yêu thú, không có chim chóc, không có dã thú, thậm chí tại mảng rừng này đến một con côn trùng nhỏ bé cũng không có.

Khóe mắt Vương Tông Cảnh khóe mắt khe co quắp, trong lòng có một bóng ma u ám xẹt qua, bỗng nhiên lúc đó, hắn có cảm giác như không khí xung quanh khu rừng rậm rạp tựa hồ cũng lạnh hơn mấy phần. Trong dị cảnh tưởng như sinh cơ bùng bùng, nhưng phảng phất ẩn chứa tử ý băng lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Cái phễu

Trên Vân Hải, Thông Thiên Phong.

Mây trời bàng bạc như ba đào sóng biển phập phồng, chìm nổi bất định, làm cho những ngọn núi toạ lạc ở nơi này đẹp như tiên cảnh. Chín thạch trụ vững vàng cao lớn đứng trong Vân Hải, dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng kì dị, mơ hồ lộ ra một cỗ linh lực thần bí khó lường làm cho người ta sợ hãi. Nhưng hấp dẫn ánh mắt người ta nhất lại là cái khe màu đen ở chính giữa Vân Hải, cửa vào dị cảnh hai nghìn năm mới mở của Thanh Vân Môn, chính là ở chỗ này.

Bốn phía Vân Hải có đệ tử Thanh Vân giảng dạy, đề phòng sâm nghiêm vô cùng, đối với lần đầu khai mở dị cảnh này hiển nhiên là thận trọng vạn phần. Ba bước một tốp canh, năm bước một trạm gác, đồng thời còn có không ít người tuần tiểu dò xét. Lấy công lực và đạo hạnh của Đệ tử Thanh Vân thì quả nhiên ngay cả con muỗi muốn len lén bay vào cánh cửa dị cảnh này cũng là mơ tưởng.

Vương Tế Vũ một ngày kia cũng được an bài ở trên sườn đông của Vân Hải để thủ vệ. Những đệ tử xuất thân từ Phong Hồi Phong mà nàng quen biết cũng ở cùng trên này, kể cả Liễu Vân và Âu Dương Kiếm Thu giờ phút này cũng ở trên Vân Hải. Tuy nói cấp trên ra lệnh phải hết sức thận trọng, nhưng nhìn thế trận đề phòng sâm nghiêm thế này Vương Tế Vũ cũng có chút bất ngờ. Có điều phòng thủ quá nghiêm ngặt cũng không có gì là xấu. Trên mặt nàng bình tĩnh nhưng đôi mắt thỉnh thoảng có vẻ khẩn trương, chốc chốc lại nhìn sang hướng cánh cổng dị cảnh xem một lần, lộ ra mấy phần lo lắng.

Những người tham gia khảo thí giờ phút này đã ở trong dị cảnh rồi, không biết nó như thế nào? Có thể thuận lợi tìm được Thanh Mộc Lệnh hay không, ở cục diện tranh đấu hiểm ác như vậy có thể bình an đi ra ?

Dù sao lần này cũng là lần đầu tiên trong hai nghìn năm qua Thanh Vân Môn mở dị cảnh, phần lớn người bao gồm cả Vương Tế Vũ cũng không biết thật ra bên trong dị cảnh như thế nào. Có lẽ bởi chính cảm giác mù mịt này làm cho nàng lo lắng.

Là đồng môn sinh hoạt chung hàng ngày, Vương Tế Vũ mặc dù cố gắng trấn tĩnh nhưng bộ dạng lo lắng của nàng cũng không lọt qua mắt mọi người được. Một lúc sau, một bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng khoác lên vai Vương Tế Vũ. Vương Tế Vũ quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Vân sư tỉ đang đứng bên cạnh mình, vẻ mặt lộ ra mấy phần quan tâm, ôn nhu nói: "Làm sao vậy? Lo lắng cho đệ đệ đang ở bên trong à?"

Vương Tế Vũ theo bản năng liền lắc đầu, nhưng nhìn Liễu Vân một cái rồi khóe miệng khẽ động, lộ ra một nụ cười khổ. Nàng khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Không biết bên trong dị cảnh có hình dáng ra sao, Tông Cảnh nó sau khi đi vào thì như thế nào?"

Liễu Vân khẽ mỉm cười, ôm chầm lấy bà vai nàng, nói: *"Đệ đệ ngươi ta cũng đã gặp qua mấy lần, nhìn thiên tư cũng không tệ, sẽ không xảy ra chuyện lớn gì đâu. Huống chi sư phụ không phải đã nói rồi sao, ở nơi này cũng không quá nguy hiểm đến tính mạng. Cho nên ngươi cũng không cần lo lắng quá mức."*

Vương Tế Vũ mặc nhiên gật đầu, nhưng nhìn thần sắc lo lắng trên trán nàng vẫn còn nặng trĩu, hiển nhiên đáy lòng vẫn chưa giải tỏa được. Liễu Vân bắt đầu đi lắc đầu một cái, đang suy nghĩ lại sẽ trấn an mấy câu, chợt thấy bên cạnh xuất hiện thân hình gầy gò của Trúc Tử sư đệ đang trợn mắt nhú mày, tựa như nói ra suy nghĩ trong lòng, Liễu Vân nhú nhú mày, vỗ nhẹ vào lưng Vương Tế Vũ, thấp giọng nói vài câu rồi liền cùng Trúc Tử đi sang một bên.

Vương Tế Vũ cũng không chú ý, giờ phút này nàng một lòng quan tâm đến tình hình bên trong dị cảnh. Khi Liễu Vân rời đi nàng cũng không để ý mà chỉ đáp một tiếng, cũng không quản Liễu sư ti cùng Trúc Tử sư huynh nói chuyện gì. Chẳng qua là đứng tại chỗ quan sát một lát, cửa dị cảnh cũng như lúc trước không có chút biến hóa nào. Nàng nhìn sắc trời, trong lòng nhẩm tính, cũng đã qua ba canh giờ từ khi những người tham gia khảo thí Thanh Vân tiến vào dị cảnh.

"Tế Vũ sư muội."

Đột nhiên, một thanh âm ấm áp quen thuộc vang lên bên nàng. Vương Tế Vũ không cần quay đầu cũng có thể nghe ra là ai, lộ vẻ mỉm cười rồi quay đầu nói: *"Âu Dương sư huynh, có chuyện gì sao?"*

Người tới chính là Âu Dương Kiếm Thu. Hắn quan tâm nhìn Vương Tế Vũ rồi thấp giọng nói: *"Huynh thấy muội có vẻ lo lắng, dường như không vui vẻ lắm, liền đi tới đây hỏi một chút."* Vừa nói hắn vừa nhìn theo hướng ánh mắt Vương Tế Vũ nhìn lúc nãy, ngay sau đó lộ ra vẻ đã hiểu, trầm ngâm chốc lát rồi nói: *"Ta thường ngày vẫn ở trong biệt viện Thanh Vân, đối với đệ đệ Tông Cảnh của muội cũng có chút quen thuộc. Theo ta thấy muội đại khái không cần phải lo lắng."*

Vương Tế Vũ *"ạ"* một tiếng đáp ứng, bỗng nhiên ngơ ngác một chút rồi ngẩng đầu lên mang theo mấy phần kinh ngạc, ngạc nhiên nói: *"Âu Dương sư huynh, huynh nhớ được tên của đệ đệ muội sao?"*

Âu Dương Kiếm Thu ngẩn người một chút, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Vương Tế Vũ không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó mỉm cười gật đầu: *"Trí nhớ của ta trước giờ rất tốt, muội cũng không phải là không biết."*

Vương Tế Vũ mặt giãn ra cười nói: *"Như vậy sao, nếu Âu Dương sư huynh cùng Liễu Vân sư ti đã nói vậy chắc Tông Cảnh hẳn sẽ không có chuyện gì rồi. Sắc trời cũng không còn sớm, muội phải xuống núi đi biệt viện Thanh Vân một chuyến."*

Âu Dương Kiếm Thu nhướng mày nói: *"Muội đi biệt viện Thanh Vân làm gì?"*

Vương Tế Vũ mỉm cười nói: *"Tuy phần lớn sư huynh sư ti đều bị điều đến Vân Hải, nhưng biệt viện dưới chân núi cũng không được nói lòng canh gác, cho nên sư phụ an bài người thay phiên xuống núi dò xét, hai ngày nay là muội đang làm nhiệm vụ ấy."*

Âu Dương Kiếm Thu *"à"* một tiếng, suy nghĩ một chút liền nói: *"Nếu không như vậy đi, huynh thay muội đi. Dù sao dưới chân núi chắc cũng không có đại sự gì, huynh thay muội đi một chút là được. Hơn nữa xem tâm tư muội đều đặt ở đây, tốt nhất là nên ở lại."*

Vương Tế Vũ do dự một chút rồi lắc đầu: *"Như vậy không được, dù sao cũng chỉ xuống núi làm nhiệm vụ mấy canh giờ, rất nhanh muội sẽ trở lại. Không có đại sự gì, tự muội đi vẫn tốt hơn."*

Âu Dương Kiếm Thu còn muốn khuyên mấy câu, chỉ là hắn chưa kịp nói ra khỏi miệng thì cái khe dị cảnh ở giữa Vân Hải đang yên lặng đột nhiên truyền ra mấy tiếng nổ vang trầm thấp. Đây cũng là lần đầu tiên trong vài canh giờ dị cảnh có động tĩnh, nhất thời liền gây sự chú ý của tất cả đệ tử đang tụ tập ở Vân Hải.

Chốc lát sau, chỉ thấy nơi bóng tối thâm trầm có u quang hiện lên, *"vù vù vù vù"* liên tục mấy tiếng, từ sâu trong bóng tối bảy tám thân thể bị ném ra rơi trên Vân Hải mang theo những tiếng gào thống khổ rên rĩ của bọn họ.

Nhìn lại thì chính là những người tham gia khảo thí Thanh Vân đang thụ trọng thương.

Tất cả mọi người xung quanh thất kinh, Vương Tế Vũ lại càng biến sắc, hướng bên kia chạy tới đầu tiên. Mọi người liền xúm lại tới đây rất nhanh. Tim Vương Tế Vũ đập loạn thình thịch. Nhưng may mắn là sau khi nàng nhanh chóng xem qua thì lần này tổng cộng có bảy người bị ném ra, sáu nam một nữ đều là những khuôn mặt xa lạ, không có Vương Tông Cảnh trong đó.

Một bên sớm đã có đệ tử Thanh Vân đem những người bị thương này tách ra chiếu cố, đắp các loại linh dược lên, nhất thời đã bớt đi những tiếng gào thét thê lương. Thoạt nhìn bọn họ cũng khá hơn lên, nhưng tiếng rên rĩ vẫn không dứt bên tai. Đặc biệt là nữ đệ tử kia, xem ra giống như là tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, không biết là kinh sợ hay quá đau đớn mà giờ phút này đã nước mắt rưng rưng sắp khóc ra thành tiếng.

Đồng đạo đệ tử Thanh Vân hai mặt nhìn nhau. Phải biết rằng tiến vào dị cảnh mới có ba canh giờ lại có bảy người trọng thương mất đi tư cách tranh đoạt Thanh Mộc Lệnh. Có thể hiểu được giờ phút này trong dị cảnh đang tranh đấu kịch liệt đến mức nào. Mà theo thời gian trôi qua, cục diện phát triển ngày càng tệ, sợ rằng cũng chỉ có thể dùng một từ *"thảm thiết"* để hình dung cuộc tranh đoạt này.

Vương Tế Vũ từ từ lui về phía sau đám người. Âu Dương Kiếm Thu đứng ở bên cạnh nàng có thể thấy sắc mặt nàng có chút tái nhợt. Hiển nhiên là bất thành lĩnh bị những người bị thương này dọa, không nịn được thấp giọng an ủi: *"Không cần quá lo lắng, hết thảy có các vị sư phụ làm chủ. Họ đã nói dị cảnh sẽ không có lo lắng về tính mạng..."*

Vương Tế Vũ yên lặng gật đầu, cuối cùng lại nhìn thoáng qua bảy người nằm trên mặt đất, mắt thấy đúng là những người này cũng không đến mức bỏ mạng. Nhưng có mấy người thương thế có chút nghiêm trọng, trong đó nặng nhất là nam tử mặt đen cao lớn, cả hai tay đều bị phể, trên người dường như còn trúng thuật pháp nào đó, giống như bị sét đánh trúng, áo trên thân cũng bị cháy xém một mảng nám đen dọc theo da thịt, nhìn thật là đáng sợ.

Vương Tế Vũ không kiềm được, khoe mắt co quắp lại, không muốn nhìn lại mà nặng nề nghiêng đầu về hướng xa. Âu Dương Kiếm Thu vượt qua nàng thấp giọng nói: *"Su muội, nếu không hay là ta thay muội đi xuống chân núi. Trong lòng muội đang lo lắng nhớ thương, hay là đứng ở đây canh gác?"*

Vương Tế Vũ lắc đầu từ chối, không nói thêm gì nữa nhưng trên mặt ý đã kiên quyết, hít sâu một hơi rồi đưa tay ra bấm pháp quyết, xuất ra kiếm tiên, trong nháy mắt ngự không bay đi.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Âu Dương Kiếm Thu chậm rãi lắc đầu, xoay người lại. Đột nhiên dư quang trong khoe mắt thấy Liễu Văn đang đứng ở đằng kia cách đó không xa, trên mặt đang có mấy phần rất kì quái nhìn mình. Âu Dương Kiếm Thu có chút không giải thích được, nhìn Liễu Văn gật đầu cười coi như là bất chuyện. Nhưng ngay sau đó Liễu Văn cũng chỉ mỉm cười gật đầu, cũng không có tiến lên nói chuyện mà là yên lặng đi ra.

Núi xanh ngụy nga ẩn mình trong mây, tiên gia tròn khuyết mờ ảo không thấy. Đứng ở dưới ngọn núi, ngay cả phóng hết tầm mắt ra xa, cũng chỉ có thể thấy mây trắng mịt mờ, làm người ta sinh lòng kính ngưỡng.

Ở một nơi xa dưới núi Thanh Vân, một bóng người bỗng nhiên lướt tới bên rừng cây nhỏ sau đó dừng lại, rồi đưa mắt nhìn bốn phía với diện mạo âm trầm. Hẳn chính là Hạ Hầu Qua thân bí ngày đó tiến vào thành Hà Dương, nhưng lần này thấy hắn có vẻ nghiêm nghị, hai đầu lông mày nhíu lại như đang tìm cái gì. Chợt nghe tiếng bước chân vang lên, có hai bóng người trong rừng đi ra. Người đi trước là một cô gái kiều mị vô hạn mặc xiêm y màu vàng nhạt, chính là Kim Bình Nhi.

Hạ Hầu Qua vội vàng hành lễ nói: *"Phó môn chủ, thuộc hạ đã hỏi thăm được rồi, trên núi Thanh Vân chính là đang... A, môn chủ, sao người cũng đến đây?"*

Nói được một nửa thì hắn thấy được một người nọ đứng sau lưng Kim Bình Nhi, nhất thời chấn động toàn thân, sau đó thì lộ ra vẻ mặt cực kì kinh ngạc.

Nam tử bị hắn gọi là môn chủ liền cười nhạt không nói gì, Kim Bình Nhi nhíu mày nói: *"Thanh Vân Môn đang làm gì?"*

Sắc mặt Hạ Hầu Qua càng thêm kính cẩn, cúi đầu nói: *"Hồi bẩm Phó môn chủ, thuộc hạ đã tra được. Lần này chương giáo chân nhân của Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài đã tự mình xuất thủ trên Thông Thiên Phong Vân Hải, mở ra một dị cảnh để cho tất cả đệ tử trẻ tuổi tham gia khảo thí Thanh Vân tiến vào, nghe nói muốn tiến hành một cuộc khảo nghiệm cho các đệ tử này."*

"Cái gì? Mở cửa dị cảnh?"

Kim Bình Nhi cùng nam tử phía sau đồng thời cả kinh. Kim Bình Nhi xoay người thoáng nhìn sang nam tử, chỉ thấy hắn sắc mặt cực kì khó coi. Ánh mắt hắn nhìn về phía xa núi Thanh Vân, sau một hồi lâu mới nói: *"Không nghĩ đến trong Thanh Vân Môn lại có đại thần thông bức này. Mấy người bọn chúng đạo hạnh hẳn là cực mạnh mới có thể thi pháp được như vậy."*

Kim Bình Nhi suy nghĩ trong chốc lát rồi hỏi Hạ Hầu Qua: *"Tình huống trên núi Thanh Vân bây giờ như thế nào?"*

Hạ Hầu Qua nói: *"Hiện nay Thanh Vân Môn đã điều động phần lớn cao thủ tới Vân Hải. Địa phương này bây giờ bao vây đến nước chảy không lọt, bày ra vô số trận pháp cấm chế. Ngoại nhân căn bản là khó có thể nhích đến gần, giới bị cực nghiêm."*

Kim Bình Nhi khẽ thở dài, chậm rãi gật đầu: *"Ta cũng đoán là như thế."* Nàng vừa nói vừa nhìn sang nam tử kia một chút. *"Làm sao bây giờ? Bí thuật mở dị cảnh lần này không phải chuyện đùa, không may đột nhiên bị một đám tạp mao Thanh Vân Môn nắm giữ, chỉ sợ hậu hoạn vô cùng. Ngày sau người muốn lên núi báo thù chỉ sợ là càng thêm nhiều khó khăn."*

Nam tử kia hừ lạnh một cái, nhìn thật sâu về Thanh Vân sơn mạch phương xa, sau đó xoay người đi về phía sâu trong rừng cây, thân nhiên nói: *"Chuyện này dĩ nhiên không thể ngồi nhìn, nhưng mà xông vào nơi phòng bị như thành đồng kia hôm nay ta không muốn đi. Hãy để cho lão tiền bối của Thánh điện thử một chút đi."*

Ánh mắt Kim Bình Nhi chợt lóe, phát tay ý bảo Hạ Hầu Qua lui ra. Hạ Hầu Qua vội vàng đáp ứng một tiếng rồi quay thân trở lui, hoàn toàn không có chút uy phong trước mặt thuộc hạ như ngày xưa, chẳng qua trong lúc cúi đầu, ánh mắt của hắn lóe lên, không biết là suy nghĩ cái gì.

Kim Bình Nhi tất nhiên là không thấy được vẻ mặt của Hạ Hầu Qua, nàng đi tới sau lưng nam tử thân bí kia, chần chừ một chút rồi nói: *"Hiện tại để cho hắn đi?"*

Nam tử kia lắc đầu, ngẩng đầu nhìn trời. Chốc lát sau hắn nói: *"Đợi đến buổi tối đi, bây giờ còn sáng quá."*

Trong dị cảnh, Vương Tông Cảnh núp ở một cây đại thụ rậm rạp, dán chặt thân thể vào cây khô, ngừng hô hấp lại. Mảng đất trống dưới tán cây rậm rạp, một người tham gia khảo thí Thanh Vân đang vịn vào cây đại thụ mà phủ phủ thở gấp như trâu. Mà ở phía trước cách đó không xa, một đệ tử khác đã ngã trên mặt đất, trên người nhiều chỗ chảy máu, áo rách rưới, nhìn bộ dáng đã hoàn toàn bị đánh gục.

Mới vừa rồi, dưới mắt Vương Tông Cảnh, hai người tiến hành một cuộc đấu có vẻ ngang sức. Theo Vương Tông Cảnh quan sát, mặc dù hai người này đạo hạnh vẫn không hơn Đường Âm Hồ lúc trước, nhưng cũng xem như có chút lợi hại. Hơn nữa hai người giao thủ, dần dần cũng rất đi bình tĩnh, xuất

thủ đã không còn để lại đường sống. Cuối cùng thì một người thắng nửa chiều, đánh ngất đối phương, nhưng nguyên khí cũng bị tổn hại nặng nề.

Vương Tông Cảnh núp trên cây, lạnh lùng nhìn trận đấu phía dưới. Người thất bại hiển nhiên không ai thêm để ý, giờ phút này ánh mắt hắn rơi vào người đang đứng kia. Đoạn đường này trong mây canh giờ, số lượng người tham gia khảo thí Thanh Vân đi qua ngày càng tăng. Hiển nhiên đại đa số mọi người bất kể lúc tiến vào ở chỗ núi non hay thảo nguyên thì cũng đều nhận định tại nơi sơn mạch thì khả năng xuất hiện Thanh Mộc Lệnh cao hơn.

Cũng bởi vì như thế mà nhân số không ngừng gia tăng. Vốn là tranh đấu thừa thớt từ từ trở nên ngày càng kịch liệt. Rất nhiều người vốn không quen biết, một khi gặp mặt thì giống như hai người phía dưới, quyết đấu sinh tử. Người người đều muốn tận lực loại bỏ kẻ khác, sẽ bắt đi một đối thủ cạnh tranh.

Vương Tông Cảnh một mực di chuyển trên tán cây, hơn nữa khí tức cũng ẩn tàng cẩn thận, cũng chưa bị bại lộ hành tích. Nhưng một đường đi tới cùng liên tục nhìn thấy nhiều lần những trận chiến đấu kịch liệt khiến hắn giật mình. Hơn nữa lần đi vào dị cảnh này, thấy những cảnh tranh đấu kịch liệt rồi sau đó bất tri bất giác bị loại, không khí âm trầm đã ảnh hưởng đến hắn. Vào lúc này, ý niệm đầu tiên trong lòng hắn chính là có nên nhân cơ hội đi xuống đánh bại đối thủ thoạt nhìn không kém phía trước hay không.

Nào là đạo lý không thể giấu đồ bìm leo, vân vân, trong mắt hắn ở nơi dị cảnh này bỗng trở nên bị khinh nhẹ, dường như không ai quan tâm đến. Mà trong tình huống mạnh được yếu thua này, nhu nhược là sai lầm, bá đạo mới là thực tế, làm cho hắn có cảm giác như giống như ngày xưa ở trong rừng rậm nguyên thủy Thập Vạn Đại Sơn. Hắn không có bất kỳ khó chịu, rất nhanh liền thích ứng hạ xuống.

Hắn nhìn về bóng lưng đệ tử tham gia Thanh Vân khảo thí đang thờ dốc đã từ từ bình phục, ánh mắt dần lạnh xuống.

Thân thể khẽ nhúc nhích, hắn đang muốn vô thanh vô tức nhảy xuống thì vừa lúc đó bỗng một trận tiếng bước chân từ đằng xa truyền tới. Người nọ ở dưới đất giật mình một cái, liền hướng nơi bước chân vang lên mà nhìn cảnh giác.

Thân thể Vương Tông Cảnh hơi khựng lại, cường ngạnh chặn cơ thể lại, vẫn ẩn thân ở trên tán cây, nhìn xuyên qua lá cây xuống phía dưới, đột nhiên hắn ngẩn ra, chỉ thấy từ chỗ sâu trong rừng rậm có một người thân thể béo nục đi ra, chính là Nam Sơn.

Chỉ chốc lát sau, ánh mắt Nam Sơn cùng đệ tử Thanh Vân đang tựa vào cây khô bên kia chạm nhau. Hai người rõ ràng cũng lấy làm kinh hãi, người nọ nhíu nhíu mày, vẫn đứng thẳng người mà hỏi: "*Tại sao là ngươi?*"

Thịt trên mặt mập của Nam Sơn run lên, ánh mắt trên mặt đất quét đến thân thể người đang gục bên kia rồi dừng lại trong chốc lát, nhưng ngay sau đó lộ ra nụ cười mang theo mấy phần nhỉnh hót rồi nói: "*Minh Hải sư huynh, huynh vừa đại phát thần uy đánh bại người kia sao?*"

Nam Sơn bị kêu là Minh Hải hừ một tiếng, thần tình trên mặt nói lòng rất nhiều, đồng thời nhìn về mặt nhỉnh bợ của Nam Sơn, trên mặt hắn xẹt qua một tia khinh thường, ngạo nghễ nói: "*Không sai.*"

Trên nhánh cây, Vương Tông Cảnh ngờ ngác, không ngờ Nam Sơn cũng biết người này. Chẳng qua người gọi là Minh Hải đệ tử này đạo hạnh cũng không thấp, thái độ đối với Nam Sơn cũng có mấy phần kiêu ngạo, giống như là không để mắt đến Nam Sơn.

Dưới tàng cây, Nam Sơn lại tuôn ra một trận khen tặng đối với Minh Hải, trên mặt cười hi hi, đáng vẻ kính ngưỡng. Nhưng chẳng biết sao từ khi đi ra sau, hắn liền đứng cách Minh Hải ngoài bảy thước, vẫn không có ý đến gần Minh Hải.

Minh Hải cũng không phải là đứa ngốc, ánh mắt xoay chuyển liền hiểu ra, đột nhiên cười lạnh một tiếng rồi nói: "*Nam Sơn, người sợ ta làm gì người sao?*"

Nam Sơn ha ha cười một tiếng, lập tức cười làm lạnh nói: "Minh Hải sư huynh, người đạo hạnh hơn ta gấp mười lần, ta từ trước đến giờ luôn hết sức kính ngưỡng, tiểu đệ tuyệt đối không có ý tranh đoạt cùng người. Nếu là sư huynh không chê, tiểu đệ nguyện ở phía sau mà giúp huynh một tay có được không?"

Minh Hải khẽ mỉm cười, nhưng ánh mắt cũng trở nên có chút âm lãnh, đồng thời nhìn về phía Nam Sơn ánh mắt cũng có chút bất thiện, thần nhiên nói: "Nếu người nói như vậy tức là trong lòng vẫn có chút cố kỵ ta. Thôi người đã không tin ta cần gì phải đạo đức giả cái gì giúp ta một tay. Không bằng đến đây phân thắng bại đi!"

Nam Sơn sắc mặt đại biến, liền lùi lại hai bước, ngạo nhiên nói: "Không, không, không. Tiểu đệ đạo hạnh thấp kém, ngay cả tiến vào khảo thí của Thanh Vân cũng sau mọi người hai tháng. Lẽ nào lại là đối thủ của Minh Hải sư huynh? Sư huynh, hay là người tạm tha ta đi!"

Minh Hải nghe rằng cười một tiếng, nói: "Người yên tâm. Ta cũng không hề có ý muốn hạ thủ lấy tính mạng người. Chỉ là muốn cho người chút giáo huấn để người rời khỏi dị cảnh này thôi. Dù sao loại nô bộc xuất thân từ dân đen nhỏ bé còn có thể vọng tưởng cái gì? Chờ người đi ra ngoài, sau này lại cảm ơn ta đã hạ thủ lưu tình đi."

Về mặt Nam Sơn chợt cứng đờ, ngay sau đó lại đau khổ cầu khẩn, nhưng chân vẫn đứng yên tại chỗ. Vương Tông Cảnh trên tàng cây nhìn Minh Hải đang chậm rãi bước tới chỗ Nam Sơn, cau mày, trong lòng đã quyết định phải ra tay. Nhưng ánh mắt vừa quét sang chỗ Nam Sơn đang đứng thì chợt ngưng lại. Chỉ thấy Nam Sơn hai chân đứng vững cùng ổn, một tay phía trước một tay phía sau. Từ nơi này hắn có thể trông thấy một phần sau lưng Nam Sơn, qua khe hở hắn thấy Nam Sơn đang kẹp một tấm phủ lục, nhìn xa xa thì hắn là một tờ "Liệt Hỏa phủ".

Ánh mắt Vương Tông Cảnh nhanh chóng lạnh xuống. Hắn lặng yên nhìn Nam Sơn mập mập đang làm ra bộ mặt hoảng sợ hướng về phía Minh Hải đau khổ cầu khẩn. Mà Minh Hải dường như đối với bộ dáng tên tiểu mập mập bị mình dọa đến hồng ra rồi cảm thấy hết sức thỏa mãn, không nhìn được mà lộ ra một nụ cười khinh miệt tiến tới, như con mèo đối đang vờn chuột, hắn từng bước từng bước tiến tới Nam Sơn, trong miệng chậm rãi nói:

"Yên tâm đi, ta sẽ không hạ thủ quá nặng tay đâu, tiểu mập mập, ngươi sẽ không cảm thấy gì đâu, sẽ không quá nặng... A!"

Đột nhiên, đang khi hấn đắc chí trong lòng mà đến gần Nam Sơn, chỉ còn cách ba thước thì bỗng có tiếng rít lao tới, một cổ hơi thở nóng rực từ phía sau lưng Nam Sơn dâng lên, một đoàn hỏa cầu rừng rực đang bốc cháy, ở trung tâm ngọn lửa chính là một phù lục đang cháy.

Hỏa cầu nóng bỏng đột nhiên xuất hiện trước mắt Minh Hải. Về mặt vốn đang tươi cười đắc ý của hấn đột nhiên trở nên vẩn vơ, ánh mắt tràn đầy vẻ bất khả tư nghị giống như là không ngờ rằng Nam Sơn lại xuất thủ phản kháng. Song sự thật là sự thật, hỏa cầu nóng rực lao đến, là bùa kỳ thuật tổ truyền của U Châu Long Hồ Vương gia lúc này nặng nề đánh vào bộ ngực của Minh Hải. Chỉ nghe một âm thanh nổ lớn, cũng không biết xương sườn của Minh Hải đã bị chặt đứt mấy cái, chỉ thấy mới vừa rồi hấn còn ra bộ dáng không ai bì nổi mà giờ hoàn toàn không kịp tránh né, bị đánh bay rồi rớt ra ngoài nặng nề đùng vào sau lưng cành cây đại thụ, sau đó lăn lộn té ngã ra đất.

Gào lên một tiếng tuyệt vọng, Minh Hải nghiêng đầu một cái rồi ngất đi.

Cây khô bởi vì va chạm kịch liệt mà lay động mấy cái, nhánh cây lá cây cũng bị một trận lay động rơi xuống đất rất nhiều. Vương Tông Cảnh ôm chặt nhánh cây mà ẩn thân, không nhúc nhích, mặc cho cây khô lay động hấn cũng không có bất kì động tác nào. Chẳng qua ánh mắt lại lạnh lùng nhìn phía dưới, nhìn nụ cười nịnh hót của tiểu mập mập dần thu hồi, lộ ra một tia vui vẻ thực sự.

Sau đó hấn bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, không nhìn xuống phía dưới nữa.

Người đi bóng dáng cũng biến mất, trong rừng rậm khôi phục lại vẻ an tĩnh, không có thú rống, không có chim hót, ngay cả một chút tiếng sâu kêu cũng không nghe thấy. Chỉ có những cơn gió không chút ý thức từ xa xa thổi vào tán cây, chậm rãi lay động cành lá, phát ra tiếng vang xào xạc.

Vương Tông Cảnh đến cuối cùng cũng không có hiện thân để gặp Nam Sơn. Mặc dù trong lòng tin tưởng Nam Sơn sau khi thấy hấn nhất định sẽ cùng hấn nắm tay kết bạn, cùng nhau đối mặt với cuộc khảo nghiệm này. Nhưng là không biết tại sao bản thân hấn lại không muốn ra ngoài gặp Nam Sơn.

Hấn ở trên ngọn cây, vẫn an tĩnh mà kiên nhẫn chờ đợi Nam Sơn đi xa. Sau đó mới tiếp tục hiện thân rồi lặng lẽ lao theo một phương hướng khác tiếp đi về phía núi non.

Mới vừa rồi rồi chứng kiến tràng diện kia làm cho tâm tình hấn chẳng biết tại sao có chút sa sút. Cho nên khi hấn phát hiện ra có điểm không đúng thì một đạo quyền phong bén nhọn đã từ sau lưng hấn mà đập đến. Trong lúc nguy cấp, trực giác được tôi luyện trong những năm tháng vào sinh ra tử rốt cục đã cứu hấn một lần. Thời điểm suýt bị ám toán, thậm chí trong đầu hấn còn không kịp nghĩ sẽ ứng phó thế nào thì thân thể đã theo bản năng bỏ nhào về phía trước tránh được cú công kích. Trong lúc vội vã, hấn đã phát hiện người công kích sau lưng là một người tham gia khảo thí Thanh Vân khác, đối phương hiển nhiên cũng có chút không ngờ Vương Tông Cảnh lại né được một quyền này, hấn kinh ngạc sững sờ một chút.

Cũng chính thời gian sững sờ trong chớp mắt, Vương Tông Cảnh xoay người nhào tới, từ né thoát đến phản kích dường như không chút gián đoạn. Vừa ra tay liền chạy thẳng tới những vị trí yếu hại nơi ngực và bụng của đệ tử Thanh Vân đứng phía sau.

"Rầm!"

Một tiếng trầm thấp vang lên, khuôn mặt người nọ trong nháy mắt bị vẩn vơ, sau đó cả người cong lên giống như một con tôm thước rồi lao đảo ngã xuống đất. Đây hết thảy đều là do Vương Tông Cảnh đột nhiên xuất quyền nghiêm trọng đánh trúng một vòng quanh đan điền. Vương Tông Cảnh lạnh lùng nhìn hấn một cái, trong mắt cũng không có chút thương hại. Người này té trên mặt đất, khoe miệng từ từ sùi bọt mép.

Vương Tông Cảnh đi tới, cũng không nói tiếng nào, chỉ hướng chỗ người bị thương nọ bỗng nhiên vung chân lên đá một cái thật mạnh.

Người nọ "A" hét thảm một tiếng, cả người bay ra xa ba thước, vô lực gãy dựa, đầu nghiêng một cái, sau đó bất tỉnh.

Vương Tông Cảnh quay đầu, hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía trước dần dần trở nên sắc bén, lại tiếp tục bước thẳng lên phía trước.

Chẳng qua loại khí thế mờ hồ này chưa giữ vững được bao lâu, mới đi về phía trước năm sáu trượng, Vương Tông Cảnh chợt nghe đằng trước lộ ra một âm thanh thanh thúy ngây thơ của trẻ con hết sức quen tai:

"Ta đã nói với ngươi, ngươi đừng tới đây nha..."

Vương Tông Cảnh vừa nghe lập tức nhận ra đó là âm thanh của Tiểu Đình. Mấy ngày nay ở biệt viện Thanh Vân, trong những người hấn yêu thích nhất thì Tiểu Đình tuyệt đối là đứng thứ nhất, thường ngày lại hay nói chuyện, chưa kể tình thương của cha nó Tiểu Phàm.

Vừa nghe xong thì Vương Tông Cảnh nhận ra thanh âm ngữ điệu của Tiểu Đình mặc dù nghe không có chút gì run rẩy sợ hãi, nhưng rõ ràng là đang bị người ta bức bách. Sắc mặt Vương Tông Cảnh nhất thời run lên, không chần chờ nữa liền hướng phía lời nói truyền đến mà chạy nhanh đi.

Chạy xuyên qua rừng cây không lâu, quả nhiên Vương Tông Cảnh thấy một mảnh đất trống phía trước. Một thằng bé trai đầu tròn bụng căng tròn vẫn như cũ đeo cái bọc nhỏ màu lam nhạt, phía trước đối mặt với một Thanh Vân thử đệ tử đang nhe răng cười không ngừng tiến lại gần. Khuôn mặt thằng bé vẫn là chính nghĩa mà không có chút sợ hãi, trừng lớn mắt tròn nói với người kia: "Ta đã nói với ngươi, ngươi đừng tới đây nha."

Vương Tông Cảnh liếc mắt nghĩ thầm ở trong dị cảnh giao phong kịch liệt thế này, người khác để ý đến lời người nói mới là lạ. Quả nhiên người nọ không thấy có chút nào lộ ra vẻ từ bi thương tiếc, ngược lại miêng ra lời xấu xa, cười lạnh nói: "Tiểu quý, nơi này không phải là địa phương ngươi nên tới, hay là sớm chạy về bú sữa mẹ đi, đem Thanh Mộc Lệnh trên người ngươi giao cho Hồng Cương đại gia ta đi!"

Vương Tông Cảnh ngẩn ra, vội vàng quay đầu nhìn lại hướng Tiểu Đình. Quả nhiên nhìn thấy trên người Tiểu Đình tán mát ra một đạo quang mang nhàn nhạt. Thật giống như dấu hiệu theo như lời nói là bộ dáng đang nắm giữ Thanh Mộc Lệnh.

Lần này Vương Tông Cảnh giật mình không nhỏ, nhất thời cũng không biết nói gì. Tiến vào dị cảnh lâu như vậy, trên đường thấy vô số người lục đục với nhau, người thủ đoạn lợi hại cũng gặp không ít nhưng vẫn chưa từng thấy ai có được Thanh Mộc Lệnh. Ai ngờ lần đầu tiên thấy người lấy được Thanh Mộc Lệnh lại là Tiểu Đình.

Tiểu Đình nghe tên Hồng Cương kia miệng nói lời không sạch sẽ, xem ra cũng có chút tức giận. Thằng bé đưa một ngón tay tròn từ bàn tay phải mập mạp ra, chỉ vào đối phương lớn tiếng nói: "Người dám nói chuyện với ta như vậy, nếu ta trở về mà nói cho mẹ ta biết, người nhất định phải chết!"

Hồng Cương cười ha ha, gất một cái, nói: "Lão tử vừa ở đây nói rồi đấy, ai có thể làm gì ta?"

Tiểu Đình ở bên trong, bên ngoài là Vương Tông Cảnh, giờ phút này đồng thời dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn về phía cái tên không biết trời cao đất dày. Vương Tông Cảnh không khỏi nghĩ đến mẫu thân của Tiểu Đình, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới ngày đó dưới địa cung ở thành Hà Dương Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết đánh thủng ra một hố to chừng mười trượng, trong lòng thầm nghĩ nếu thật là mẫu thân của Tiểu Đình tới đây thì người cái tên này bị đánh ngay cả mảnh vụn cũng không còn...

Tuy nhiên trước mắt, Lục Tuyết Kỳ thanh lệ tuyệt trần kia hiển nhiên là sẽ không đến đây, mà Hồng Cương sau khi cười ha hả xong lại tiếp tục bước tới Tiểu Đình, trong mắt toát ra mấy phần tham lam, hiển nhiên đang rất thèm thuồng Thanh Mộc Lệnh của Tiểu Đình. Vương Tông Cảnh nhú nhú mày, thân thể hướng về phía sau lưng Hồng Cương. Đối với loại người khi dễ tiểu hài tử vô lương tâm này, hắn cũng không còn hứng thú đi làm cái gì quang minh chính đại quyết đấu, trực tiếp âm toán mới thật sáng khoái. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Đằng trước, Tiểu Đình vẫn hừ hừ kêu gào không ngừng:

"Ta đã nói với người rồi nha, người đừng đến đây."

"Tôi nữa ta sẽ không khách khí đâu."

"Ta sẽ cho người một trận!"

"Ta có pháp bảo nha!"

....

Hồng Cương lại một trận cười ha hả, mắng: "Tiểu quỷ thôi, còn dám gạt ta? Trong Thanh Vân khảo thí này có ai có thể thao túng pháp bảo chứ? Cho dù người có cũng nên biết điều một chút đưa cho gia gia ta, chết đi!"

Quát to một tiếng, Hồng Cương đã đến trước người Tiểu Đình, ngẩng đầu lên hướng cái đầu tròn của Tiểu Đình mà đánh xuống, xem ra là muốn đánh ngất tên tiểu tử này sau đó lục soát trên người hắn mà tìm ra Thanh Mộc lệnh. Cùng lúc đó, Vương Tông Cảnh đã lặng yên không một tiếng động lướt tới phía sau hắn, cười lạnh một tiếng chuẩn bị xuất thủ.

Ai ngờ chỉ nghe Tiểu Đình cười hi hi một tiếng, bảo khổ trong tay chợt lóe, trong nháy mắt lấy ra một món đồ cổ quái. Đằng trước giống như là cái phễu được làm từ những thanh trúc, phía sau cũng không biết là cái gì tựa như túi da giống với cái túi khí đồ chơi, trực tiếp hướng về phía trước mặt người nó, dùng sức bóp vào túi da.

"Phụt."

Một âm thanh quái dị trầm thấp thật có điểm giống như tiếng trẻ nhỏ phóng khí bỗng nhiên vang lên. Sau đó Vương Tông Cảnh liền thấy một dòng chất lỏng màu hồng đột nhiên từ trong phía trong cái phễu cổ quái phun ra ngoài, trực tiếp bắn lên trên mặt Hồng Cương. Động tác của Hồng Cương bỗng nhiên giống như hóa đá, đột nhiên trở nên cứng ngắc. Chỉ chốc lát sau, đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa. Hồng Cương nhảy lên ba thước cao, hai tay liều mạng vuốt vuốt trên mặt, hét lớn:

"A... Đau quá, đau quá..."

Trong tiếng gào thét, bộ dạng Hồng Cương tựa hồ như đau đến không muốn sống nữa, thậm chí đứng còn không vững, trên mặt đất lăn qua lăn lại quay cuồng, hai tay che mặt, thê thảm vô cùng.

Vương Tông Cảnh vừa định ra tay thì thấy Hồng Cương đột nhiên biến thành cái bộ dáng này, nhất thời giật mình không biết làm gì. Tiểu Đình lúc này thấy Vương Tông Cảnh thì liền cao hứng trở lại, chạy tới cười hi hi nói: "Vương đại ca, Vương đại ca."

Vương Tông Cảnh nhẹ gật đầu đáp một tiếng, đồng thời ánh mắt nhìn vào cái phễu kì quái Tiểu Đình đang cầm trên tay không ngừng giờ lên hạ xuống, không nhìn được hiểu kì nói: "Tiểu Đình, đây là vật gì?" Dừng một lúc, hắn nghĩ tới điều gì, không khỏi nghiêm mặt hỏi: "Chẳng lẽ... vật này quả nhiên là một món pháp bảo sao?"

Tiểu Đình cười hắc hắc, chìa vật cầm trong tay về phía trước, cười nói: "Vật này là cha ta làm cho ta."

Vương Tông Cảnh lấy làm kinh hãi, hai mắt không khỏi nhìn cái phễu, nói: "A, thì ra là vậy, pháp bảo này tên gọi là gì?"

Tiểu Đình lắc lắc đầu, nói: "Không có tên gì cả, cha ta ở phòng bếp tùy tiện làm một cái cho ta chơi."

Vương Tông Cảnh hơi chậm lại, không nhận được ngắt đầu nhìn bầu trời, trong lòng lập lại một câu: "Ở phòng bếp tùy tiện làm một..." Sau đó chỉ nghe Tiểu Đình cười nói: "Vật này không có tên, nhưng là ta cảm thấy mỗi lần dùng nó giống như có người đang đánh rắm, để liền gọi nó là "cái phễu đánh rắm".

Vương Tông Cảnh lão đảo một cái, thiếu chút nữa té ngã trên đất, thật vất vả mới đứng vững vàng, cắn răng, không hề để ý đến tên tiểu tử này nữa. Quay đầu nhìn sang Hồng Cương một cái, chỉ thấy người nọ giờ phút này đã không có thanh âm, hai tay rũ xuống, xem ra là đã bất tỉnh. Trên gương mặt hẳn một mảng đỏ tươi, nhưng cẩn thận nhìn lại không có vết thương, hơn nữa mảng màu đỏ kia cũng không giống máu tươi, trong không khí mờ mờ có một tia hơi cay mùi độc nhàn nhạt kì quái nhẹ nhàng bay tới.

Tiểu Đình trên vẻ mặt đắc ý, đem "cái phễu đánh rắm" giơ lên nói: "Nước trong này là do cha ta đóng, nghe nói cha lấy từ cây hạt tiêu lớn trong hậu viện của mình để luyện chế ra, tên là Lạc Tiêu Thủy. Nếu phun lên mặt, ngay lập tức làm cho người đó không chịu nổi vị cay, không hại đến tính mạng, cũng không đá thương người nhưng chính là không thể chịu nổi mùi vị vô cùng cay nóng, nhất định phải lăn ra bất tỉnh. Nói tới đây, Tiểu Đình cười ha ha, nói với Vương Tông Cảnh: "Như thế nào, Vương đại ca, pháp bảo này lợi hại không..."

Vương Tông Cảnh khẽ nhếch miệng, nhìn Tiểu Đình một chút lại nhìn cái phễu trong tay nó cùng Lạc Tiêu Thủy và cái vệt nước tiêu nóng màu hồng mà nó lưu lại, không khỏi làm da đầu người ta tê dại. Nhìn lại Hồng Cương vẫn bất tỉnh như cũ, không khỏi thốt lên tận đáy lòng:

"Lợi hại, lợi hại, quả thật lợi hại, rất lợi hại..."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Phe phái

Trên Đại Trúc Phong

Có lẽ là vì Tiểu Đình không ở trên núi, cho nên tuy bây giờ vẫn là ban ngày, nhưng trên Đại Trúc Phong lại thiếu đi tiếng kêu gào vừa to vừa có lực của tên tiểu quỷ này, vẫn là có chút vắng vẻ. Một bóng người đi vào phòng bếp, xem bộ dáng có lẽ là Đỗ Tất Thụ, chỉ là tại cửa ra nhìn vào hướng phòng bếp một cái lại không có một bóng người. Hắn nghĩ nghĩ một hồi, liền vượt qua phòng bếp, đi đến phía sau.

Vốn dĩ chỗ vắng vẻ đằng sau phòng bếp là một mảnh đất nhấp nhô, dốc không bằng phẳng, bao nhiêu năm rồi cũng không có người chú ý, mặc cho trúc đại cỏ rậm tùy ý sinh trưởng. Tuy nhiên khi Trương Tiểu Phàm trở về, nơi đây đã bị biến thành một cái vườn ba tầng rộng mấy trượng vuông dọc theo con dốc nhỏ. Tầng thứ nhất trong vài loại rau cỏ, còn có chút dưa và trái cây; tầng thứ hai cũng không khác cho lắm, nhưng lại trồng thêm vài cây ớt, khoai lang chờ thu hoạch; phía dưới cùng, tầng thứ ba, phần lớn là các loại cây ăn quả, xanh um tươi tốt, các loại rau, dưa chuột, đều sinh trưởng rất tốt.

Giờ phút này một bóng người quen thuộc đang đứng ở tầng hai, như một nông phu bình thường. Đại Hoàng gục ở một mảnh đất trống, thè lưỡi dài lưỡi biếng nằm xuống, còn Tiểu Hôi thì treo lên một cây đào, hái xuống một quả đào, say sưa thưởng thức hương vị.

Đỗ Tất Thụ hô lên một tiếng xuống phía dưới:

"Lão Thất, ta đã về."

Đứng ở trong vườn rau xanh, Trương Tiểu Phàm ngẩng đầu nhì, thoáng lộ vẻ mỉm cười, nói:

"Lục sư huynh, làm sao huynh lại nhanh chóng trở về như vậy? Chỗ đó tình hình như thế nào?"

Đỗ Tất Thụ vài phần đắc ý, cười nói:

"Ta đã sớm báo người cùng đi Thông Thiên Phong, ai kêu tự người không chịu đi. Lần này, Tiểu Dật Tài mở ra dị cảnh chắc chắn tổn không ít công sức. Trận thế ngọc trụ cứu cung toát ra cô linh lực tuyệt không phải bình thường."

Trương Tiểu Phàm sau khi nghe xong, chậm rãi gật gật đầu, thần sắc cũng không có gì biến hóa. Đỗ Tất Thụ suy nghĩ một lát, sắc mặt trầm trọng lên, nói: "Tuy nhiên lão Thất, hành trình tiến vào dị cảnh này thực có chút khác nghiệt. Ta ở bên kia nhìn tận mắt, chỉ mới nửa ngày đã có nhiều người liên tiếp thụ thương, bị ném ra ngoài dị cảnh. Tiểu Đình cũng đi dị cảnh, lại không mang theo Đại Hoàng và Tiểu Hôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?"

Trương Tiểu Phàm cười nói: "Trong đám người bị ném ra ngoài dị cảnh có Tiểu Đình?"

Đỗ Tất Thụ lắc đầu: "Như vậy thì không có."

Trương Tiểu Phàm mỉm cười nói: *"Vậy thì không có việc gì. Tiểu Đình rất thông minh, phân nửa là không có chuyện gì đáng ngại."*

Đỗ Tất Thư hừ một tiếng, thoát nhìn về mặt vẫn có chút lo lắng, nhưng dù sao cũng phải công nhận Tiểu Phàm nói đúng, chỉ phải hậm hừ nói: *"Hừ hừ, người cũng thật là bình thản, đợi đến khi có chuyện xảy ra, người lúc đó mới thấy..."* Nói rồi mục quang nhàm chán nhìn xuống vườn rau xanh phía dưới, đánh giá một hồi, đột nhiên chú ý một vung, nói: *"Này, lão Thất, người nhìn mảnh đất bên cạnh kia đi, mấy cây hạt tiêu lớn sao lại thiếu nhiều như vậy? Ta nhớ lần trước tới đây còn thấy một mảng lớn đồ rục. Lần này sao lại mất nhiều như thế được. Ta nhớ hai ngày nay chúng ta có ăn món ớt xào nào đâu?"*

Trương Tiểu Phàm cứng người, lập tức nở nụ cười ha hả hai tiếng, nhìn Đỗ Tất Thư nói: *"Lục sư huynh, huynh sao lại phân tâm vì mấy chuyện nhỏ như vậy, nếu sư phụ sư nương còn sống, chỉ sợ lại mắng huynh cho xem."*

"Đệ, nói cái gì đó?" Đỗ Tất Thư nhất thời liền bị lời nói của hắn làm cho xấu hổ.

Đỗ Tất Thư đứng dậy bỏ đi, trong miệng nói: *"Ta đây không phải có lòng tốt trở về nói cho người biết, sợ là cũng chỉ có ta mới nhớ đến người. Tam sư huynh, tứ sư huynh, ngũ sư huynh bọn họ đều ở lại trên Thông Thiên Phong xem nào nhiệt, đến giờ còn chưa chịu trở về."*

Trương Tiểu Phàm đứng ở vườn rau cười cười, không có trả lời, Đỗ Tất Thư cũng không để ý tới hắn, xoay người đi, ai ngờ mới đi đến vườn rau bên cạnh, lại thấy hai bóng người cùng đi đến, dáng người thanh lệ xuất trần, là hai người Văn Mẫn cùng Lục Tuyết Kỳ. Đỗ Tất Thư ha ha cười một tiếng, nhìn Văn Mẫn kêu một tiếng *"sư tẩu"*, lại cùng Lục Tuyết Kỳ nói chuyện một hồi, xong lại trực tiếp đi luôn.

Văn Mẫn cùng Lục Tuyết Kỳ giờ phút này thấy Trương Tiểu Phàm đang đứng trong vườn rau, liền cùng nhau đi lại, chỉ là không đợi hai nàng đi tới, Đại Hoàng ở khoảng đất trống đột nhiên ngẩng đầu nhìn, hướng về hai nàng, trong miệng phát ra hai tiếng trầm thấp kêu to, dường như tỏ vẻ không hoan nghênh. Văn Mẫn dừng lại, khẽ nhíu mày nhìn Đại Hoàng, Đại Hoàng lại không hề chú ý tới nàng, hừ hừ hai tiếng, rồi nhảy xuống vườn rau, chạy đến cây đào chỗ Tiểu Hối, lại lười biếng thoải mái nằm xuống.

Văn Mẫn nhìn về phía Đại Hoàng gất một cái, rồi nhìn Lục Tuyết Kỳ giọng tức tối: *"Con chó đó, từ khi ta tới Đại Trúc Phong đến nay, nó chưa bao giờ có thái độ tốt với ta, thỉnh thoảng còn rống vài tiếng, thật sự làm người ta tức chết mà."*

Lục Tuyết Kỳ cười nhạt một tiếng, không nói gì thêm, mục quang nhìn xuống phía dưới hướng về nam tử bình thường ấy với vẻ ôn hòa, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu. Trương Tiểu Phàm như là cảm thấy gì đó, ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người Văn Mẫn và Tuyết Kỳ, hướng về các nàng phát phát tay, lộ ra vài phần tiếu ý, sau đó lại ngồi xồm xuống đất, cẩn thận nhổ cỏ, xới đất.

Văn Mẫn liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, chép miệng, thấp giọng nói với Lục Tuyết Kỳ: *"Muội nói hắn tại sao lại cả ngày thích thú với những loại rau có trái cây này? Chúng ta ở đây là tiên gia địa giới, cho dù không có linh vật hiếm có, cũng có vài loại kỳ hoa dị thảo. Người xem tên Phong Hối Phong Tăng Thư Thư đi, hắn làm ra cái Bách Thảo Phổ, ở trong đó ghi hàng trăm loại linh dược, khiến bao nhiêu người phải đổ mắt đấy."*

Lục Tuyết Kỳ mỉm cười, không tỏ thái độ gì, nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, mục quang càng nhìn càng lộ vẻ ôn nhu, nói: *"Đây đều là việc mà chính bản thân chàng thích, có gì không tốt? Chỉ cần chàng thích, ta cũng vui mừng cao hứng."*

Văn Mẫn liếc nàng một cái, trong lòng thờ dài, trong đó mang vài phần oán giận, nói: *"Thật sự không có cách nào bắt muội nói khác, dù sao sau nhiều năm ta cũng đã nhìn ra, muội phạm là đứng trước mặt hắn, đầu óc cứ như bị mê muội vậy. Tuy nhiên lần này Tiểu Đình đi dị cảnh, ít nhiều cũng có mấy phần nguy hiểm, hai người ngày thường là yêu thương nó nhất, bây giờ sao lại đều có thái độ thờ ơ?"*

Lục Tuyết Kỳ lắc đầu nói *"Tiểu Phàm có nói qua, cho nên cũng không có gì đáng ngại."*

Văn Mẫn ngơ ngác một chút, đắm chiều một lát rồi lại *"ừ"* một tiếng, chậm rãi gật đầu, xem thần sắc khi nàng nói chuyện với Lục Tuyết Kỳ về Trương Tiểu Phàm không hề có chút khách khí, nhưng lời suy luận phán đoán của Trương Tiểu Phàm thì nàng lại thập phần tin tưởng.

Sóng mắt Lục Tuyết Kỳ chuyển động, giống như xuân quang ấm áp ôn nhu sưởi ấm nhân gian, nói khẽ: *"Xưa nay Tiểu Phàm yêu thương nhất là Tiểu Đình, dù chưa đến mức dung túng cưng chiều, nhưng nếu Tiểu Đình gặp chuyện phải lo lắng tính mạng, dưới gầm trời này không có ai có thể ngăn được hắn."* Nói đến chỗ này, khuôn mặt nàng hiện vẻ yêu thương, ngưng thần chốc lát, lại nói: *"Hắn hồi nhỏ gặp đại biến, phụ mẫu đều mất, chỉ có một mình lớn lên, không chỗ nương tựa. Cho nên từ lúc Tiểu Đình còn mang tã, hắn liền nói với ta bằng tất cả tấm lòng, rằng cả đời này sẽ yêu quý, chăm sóc thật tốt đứa con này, không để cho Tiểu Đình chịu khổ như hắn lúc nhỏ."*

Văn Mẫn im lặng hồi lâu, những chuyện cũ năm đó làm sao mà nàng lại không biết, chỉ là những chuyện ấy như gió nhẹ vụt qua trong lòng, để lại trong nàng tâm tình âm ảm, nhớ năm đó rất nhiều người cùng cảnh ngộ. Sau một lát, nàng nhẹ nhàng hát đầu, như dứt bỏ những việc khiến người ta đau xót ấy, mỉm cười, nói: *"Nếu là vậy, chẳng nhọc Tiểu Đình này thật đúng là có phúc khí vô cùng."*

Lục Tuyết Kỳ cười cười, không có nói gì nữa, mục quang vẫn ở trên người nam tử kia, đang đứng ở trong vườn rau. Trương Tiểu Phàm dùng tay xới một khối đất cuối cùng, đứng dậy, nghĩ tới cái gì đó mà quay đầu nhìn ra xa, chỉ thấy mới đó còn ban ngày mà giờ đã là hoàng hôn. Mặt trời tỏa ra những tia sáng vạn tượng, ánh nắng chiều đỏ cả chân trời, ở xa xa tòa Thông Thiên Phong hùng vĩ, như một người khổng lồ hiển ngang, ngạo nghễ đứng giữa thiên địa. Một vùng phía dưới, những cái bóng đổ thật dài.

Không biết, bây giờ trên Thông Thiên Phong, đang diễn ra chuyện gì?

Giờ khắc này, trong đầu Vương Tế Vũ cũng hiện lên câu hỏi như vậy. Có điều giờ này nàng đã không còn ở trên Thông Thiên Phong – Vân Hải, mà

đang ở biệt viện Thanh Vân dưới chân núi Thanh Vân. Tuy khả năng có người giờ phút này thâm nhập biệt viện Thanh Vân không lớn, tuy nhiên danh môn đại phái tự có quy củ, việc phòng vệ vẫn phải làm.

Biệt viện Thanh Vân khá lớn, ngày thường có không ít người canh giữ. Tuy nhiên hôm nay tình huống đặc biệt, phần lớn cũng đã bị điều lên Thông Thiên Phong, cộng thêm tất cả những người tham gia khảo thí Thanh Vân đều đã rời đi, trong biệt viện tự nhiên lộ vẻ vắng lặng.

Trên đường đi tuần, ngoài Vương Tế Vũ còn có vài đệ tử Thanh Vân khác, Vương Tế Vũ gặp họ tại cửa lớn biệt viện, liền chia nhau dò xét những con đường nhỏ, rồi bắt đầu dò xét riêng đoạn đường của mình.

Trên con đường bằng phẳng của biệt viện, ánh chiều rơi xuống, gió núi khẽ động tán lá những cây cỏ thụ, điểm nét cho phong cảnh thêm thanh nhã, mỹ lệ, nhưng vẫn không ngăn được nội tâm Vương Tế Vũ đối với đệ đệ kia có một ít lo lắng. Đặc biệt nghĩ đến cảnh cả người hẳn bị ném ra ngoài đi cảnh, thân mang trọng thương, nàng liền không tự chủ được, nhất thời có chút thất thần.

Con đường lấy giờ Canh làm tên gọi này, vốn là con đường cuối cùng dẫn vào biệt viện, tâm thần Vương Tế Vũ không tập trung đi trên con đường không một bóng người này, yên lặng nhìn về phía trước, đi tới cửa một tòa đình viện, nhìn chung quanh, tựa hồ cũng rất yên tĩnh.

Cả tòa biệt viện giống như đã đi vào giấc ngủ đông, ngoài tiếng gió thổi, cây động, tiếng của một số loài côn trùng, thì không có thanh âm nào khác.

"Tông Cảnh hán.....Nó sẽ không có chuyện gì chứ?"

Vương Tế Vũ cứ suy nghĩ như vậy, tâm tình khẩn trương lại có vài phần mờ mịt. Chỉ là vừa lúc đó, ánh mắt nàng đột nhiên trông thấy tại một chỗ trong đình viện, tựa hồ có một bóng đen chợt lướt qua, đảo mắt lại biến mất không thấy, Vương Tế Vũ sợ hãi cả kinh, lập tức dừng bước, hướng chỗ đình viện kia quát:

"Là ai? Ai ở đằng đó?"

Một mảnh im lặng, không có bất kỳ trả lời nào, theo hoàng hôn đã dần dần tối xuống. Sắc trời phủ xuống biệt viện Thanh Vân, giờ phút này cảnh vật có vẻ càng thêm u tĩnh, tòa đình viện không tiếng động đứng lặng, quay quanh nàng.

Vương Tế Vũ nhú nhú mày, đi tới tòa đình viện kia, đồng thời cánh tay dần dần căng lên, một thanh tiên kiếm vô thanh vô tức xuất hiện ở cổ tay nàng.

Thềm đá sáng bóng nhưng lạnh lẽo, cửa sân rộng mở, Vương Tế Vũ từng bước một chậm rãi đi vào, ánh chiều ảm đạm in bóng dáng thon thả lên mặt đất, ánh tà dương nhạt chiếu lên khuôn mặt mỹ lệ, thời khắc này, có thứ gì đó kì dị mà hơi trong suốt sáng rọi, cứ như là da thịt nàng sáng lên một chút, nhìn qua rất xinh đẹp.

Đình viện âm u, hành lang gấp khúc, ngoài trừ cảnh liễu đung đưa, cái gì cũng đứng im.

Ánh mắt Vương Tế Vũ đảo qua khoảng sân nhỏ, chậm rãi tiến về cửa phòng năm cánh phía trước, cánh cửa đóng chặt, tựa hồ chủ nhân của chúng giờ phút này đều ở trên Vân Hải, tiến vào đi cảnh, đang vì tiền đồ của mình mà phấn đấu. Sắc mặt Vương Tế Vũ nhu hòa một chút, nhưng lập tức lại nghĩ tới điều gì, mục quang chuyển sang lạnh lẽo, chần chờ một lát sau, chậm rãi đi tới phòng chữ Mộc ngoài cùng, đẩy cánh cửa phòng mở ra.

Đứng ở ngoài cửa, Vương Tế Vũ cẩn thận nhìn kỹ trong phòng một chút, chỉ thấy trong phòng bàn ghế cùng giường chiếu đều gọn gàng, chỉnh tề, ngoài ra không có gì khác lạ. Hai mắt nàng quét qua căn phòng lần nữa, liền ra khỏi gian phòng, đóng cánh cửa lại. Sau đó lại hướng một gian phòng khác đi tới.

Gió chiều thổi qua, cây lá khẽ động, trong sân lặng yên không một tiếng động, chỉ có cước bộ của nàng tại hành lang gấp khúc là tạo nên tiếng động nhẹ nhàng.

Ánh chiều đã tắt, sắc trời càng lúc càng tối.

Nàng lại xem xét phòng Thổ, phòng Thủy rồi phòng Kim, đều không có dị trạng gì, tâm tình cũng dần dần thả lỏng đi nhiều, nghĩ tới phải chăng vừa rồi chính mình tâm thần có chút không tập trung, nhất thời nhìn sai. Trong nội tâm nghĩ như vậy, nàng đi tới gian phòng chữ Hỏa cuối cùng, lại lần nữa đẩy cánh cửa phòng ra, cửa phòng phát ra một tiếng "cọt kẹt" trầm thấp, từ từ mở ra.

Ánh sáng trong phòng tựa hồ so với mấy gian phòng kia có hơi tối hơn một chút, có nhiều chỗ trông mơ hồ. Vương Tế Vũ nhú mày, đứng ở cửa ra vào, cẩn thận nhìn vào bên trong, thấy được trong phòng bài trí một ít vật dụng ở trên mặt bàn, giống như là chỗ ở của nữ tử, chỉ là lúc này chủ nhân của căn phòng không có ở đây, trong khoảng trống của căn phòng lộ ra một cổ khí thanh khiết nhưng lạnh lùng.

"Đúng là ảo giác sao?"

Vương Tế Vũ im lặng, trong lòng chỉ thầm nghĩ một câu như vậy, cau mày lui về phía sau một bước, chậm rãi đóng cửa phòng. Nàng không hề phát hiện phía sau cánh cửa ra vào, trong góc khuất tầm mắt, một cái bóng rất nhỏ lảng lảng in trên vách tường, cùng bóng đen xung quanh như hòa làm một thể. Đợi cho cửa phòng đóng lại, trong bóng tối bóng đen kia mới chậm rãi thở ra một hơi, hai luồng ánh mắt u lãnh, từ từ lóe sáng trong căn phòng.

Vương Tế Vũ thu hồi tiên kiếm, đi ra khỏi tòa đình viện, tuy trong lòng vẫn còn suy nghĩ về bóng ma có chút quái dị, nhưng mắt thấy mới là thật, cũng không tìm thấy cái gì khác thường, liền ly khai tòa sân nhỏ. Chỉ là lúc đi ra khỏi cửa, nàng vẫn nhìn không được, vô thức quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy tấm thẻ bài gắn ở trên cửa, viết "mười bảy, đường Canh."

Bên trong dị cảnh.

Vương Tông Cảnh mặt không biểu tình, dựa vào một thân cây đại thụ, đứng ở phía sau Tiểu Đình, nhú mồm nhìn tên tiểu tử, mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ, rồi lại hướng về phía trước nhìn tên nam tử mặt toát đầy vẻ tham lam đang nhìn chăm chăm Tiểu Đình trên người tòa ra thanh quang.

"Ta đã nói với người, người đừng tới đây nha...."

"Tôi nữa ta không khách khí đâu!"

"Ta sẽ cho người một trận đòn!"

"Còn tới, ta có pháp bảo đồ nha!"

"Phụt....."

Một thanh âm quý dị, một lần nữa vang lên trong khu rừng rậm, theo sau đó là một hồi rú thẳm, chỉ thấy nam tử kia trong nháy mắt thân hình vụn vụn, hai tay che mặt, trên mặt đất lún lộn điên cuồng.

Vương Tông Cảnh nhìn người nọ một cái, xoay người tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Đình từ đằng sau chậm chậm chạy lên, đi ở bên cạnh Vương Tông Cảnh, vẻ mặt vô tội nói "*Vương đại ca, huynh xem mỗi lần đệ nói nhiều lời như vậy sao không có một ai nghe lời hết vậy?*"

Vương Tông Cảnh cười khan một tiếng nói: "*Bọn họ đều bị lòng tham che mờ mắt, người không cần để ý.*"

Tiểu Đình sờ sờ phía sau ót của mình, cái hiểu cái không, chỉ đáp lại "*vâng*" một tiếng.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh lại hướng về cái vật quý dị trong tay Tiểu Đình. Nhìn thoáng qua "*cái phễu đánh rắm*", nghĩ thầm suốt dọc đường kể từ khi gặp Tiểu Đình, trong vòng một canh giờ liên tục gặp gỡ bốn kẻ muốn cướp Thanh Mộc Lệnh, ngoài trừ lần đầu tiên hấn xuất thủ tương trợ ra mấy lần còn lại đều khoanh tay đứng nhìn, nhìn cái vật cổ quái này trợ giúp Tiểu Đình dễ dàng chiến thắng. Thoạt nhìn Tiểu Đình so với đối thủ mạnh hơn mấy lần.

Trong lúc này, hần tự nhiên dụng tâm quan sát bộ dạng quý quái của vật mà Tiểu Đình đang nắm giữ. Bất quá hần nhìn ra rằng vật này không giống một trong các pháp bảo trong truyền thuyết, hơn nữa đạo hạnh của Tiểu Đình, do mấy ngày này hần ở chung với nó nên cũng biết, chưa đạt tới trình độ có thể sử dụng pháp bảo. Cho nên "*cái phễu đánh rắm*", chỉ sợ là một món đồ không có linh lực, như là một món đồ chơi nhỏ.

Chẳng qua là vật này không biết vị phụ thân thần thông quảng đại của Tiểu Đình đã dùng biện pháp kỳ diệu gì, một khi kích phát, Lạt Tiêu Thủy phun ra với tốc độ nhanh vô cùng, mặc cho những người tham gia khảo thí Thanh Vân thường ngày thần thủ nhanh nhẹn, cũng không thể chống đỡ, nhận lấy một kích liền trực tiếp ngã xuống, buồn bực vô cùng nhưng vẫn phải rời khỏi dị cảnh. Mà Lạt Tiêu Thủy đó ủa kia thoạt nhìn đúng là có chút ít cổ quái. Vương Tông Cảnh nhìn mấy lần, ai nấy bị dính vào liền bất tỉnh, thật đúng là một loại vũ khí chuyên ám toán người.

Trong đầu hần vụt qua thân ảnh vị đại thúc đáng vẻ bình thường ấy, thường ngày toát ra nụ cười ấm áp. Nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới lý do hần dạy cho mình mấy loại đạo thuật không thể tưởng tượng nổi, hung hiểm độc ác, bàng môn tà đạo. Thầm thấy may mắn rằng vị đại thúc ấy đối với mình không tệ, chứ nếu cùng hần đối địch thì....

Tiểu Đình ở bên cạnh thấy Vương Tông Cảnh bỗng nhiên sắc mặt trắng nhợt, ngạc nhiên hỏi: "*Vương đại ca, huynh làm sao vậy?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu, cười nói: "*Không có chuyện gì*". Vừa nói, hần vừa ngẩng đầu nhìn cảnh trời, xuyên thấu qua lớp lá cây rậm rạp trên đỉnh đầu, vẫn có thể thấy ngoài bia rừng trên đầu là bầu trời bao la, thấp phấp sáng ngời. Hần nhú nhú mồm, có mấy phần nghi hoặc, thấp giọng lầm bầm: "*Kỳ quái, thậm chí bây giờ đã sớm nên là buổi tối rồi, làm sao sắc trời lại không có một chút đen, chẳng lẽ trong dị cảnh này không có buổi tối sao.*"

Tiểu Đình đi hai bước nói: "*Vương đại ca, huynh biết cửa ra vào dị cảnh ở đâu không?*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói: "*Ta không biết, có phải đệ muốn chỉ cảm một tấm Thanh Mộc Lệnh mà đi ra?*"

Tiểu Đình gật đầu nói: "*Đúng vậy đó, đệ lúc đi vào nghe nói quy định là chỉ cần tìm được một tấm Thanh Mộc Lệnh, như vậy thôi là có thể ra ngoài?*"

Vương Tông Cảnh suy nghĩ một chút, nói "Đúng là như vậy, nhưng mà chương giáo Tiểu chân nhân trước khi chúng ta đi vào không phải đã nói rồi sao, nếu chúng ta có biện pháp đoạt được càng nhiều Thanh Mộc lệnh, là có thể nhận càng nhiều phần thưởng. Có thể trực tiếp bái nhập Thanh Vân Môn thì không nói, còn tiến thêm một bước, có thể bái nhập làm đệ tử của ngũ đại trưởng lão, thậm chí có thể trở thành chân truyền đệ tử của Tiểu chân nhân. Những thứ đó đệ không muốn sao?"

Tiểu Đình gãi đầu, cũng như đang suy tư một chút về vấn đề này. Nhưng ngay sau đó lại nhún vai, lắc đầu nói: "*Không muốn, đệ cảm thấy cha đệ vẫn là lợi hại hơn.*"

Vương Tông Cảnh: "*.... Vậy thôi, chúng ta tìm cửa ra đi.*"

Cho dù trong dị cảnh không có ban đêm, dựa vào tu hành của Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình, tinh lực cũng coi như dự thừa, một đêm không ngủ cũng không có ảnh hưởng gì. Cho nên thời gian trôi qua, hai người bọn họ cũng không có vẻ gì là mệt mỏi, vẫn tiếp tục tiến về phía trước tìm kiếm, sau đó hai người sẽ cũng đi ra dị cảnh, nhưng Vương Tông Cảnh bỏ qua, dù sao trong đây lòng hấn đối việc sự việc lần này cũng không quá mức sốt sắng, nếu đi cùng với một người không quan trọng, thì hấn có thể thử một lần, nhưng Tiểu Đình lại khác, hấn cảm thấy để cho Tiểu Đình đi ra ngoài trước thì tốt hơn.

Dù sao trong dị cảnh cũng đang tranh đấu kịch liệt, hơn nữa trong những người tham gia khảo thí Thanh Vân cũng có người đạo hạnh bất phàm, tựa như tên Đường Âm Hồ lần trước gặp mặt, Vương Tông Cảnh cũng tự thấy bản thân không nắm chắc phần thắng. Chỉ là vạn nhất gặp phải nhân vật như vậy, chi sợ tám Thanh Mộc Lệnh của Tiểu Đình cũng chưa chắc giữ được.

Chẳng qua là cửa ra chỉ có một, mà dị cảnh lại quá rộng lớn, thật sự là khó tìm. Hai người ở nơi núi non tìm kiếm hai canh giờ cũng không phát hiện ra một chút dấu vết của cửa ra. Ngược lại còn gặp vài nhóm người, cũng không ngoại lệ, thấy thanh quang phát trên người Tiểu Đình lại nổi tâm tranh đoạt. Bất quá cũng nhờ có Vương Tông Cảnh hỗ trợ, những địch nhân này không có ngoại lệ đều thất bại.

Đi trong rừng rậm, địa thế hiện ra rõ ràng, Vương Tông Cảnh tính nhẩm khoảng cách, tính ra hấn và Tiểu Đình giờ phút này sợ là đã chạy tới lưng chừng ngọn núi. Đồng thời do phạm vi ngọn núi thu nhỏ lại, hấn cũng cảm giác được khí tức nguy hiểm xung quanh càng ngày càng đậm.

Nhìn thoáng qua, hấn đang có một chút bất nhẫn với Tiểu Đình, trong lòng đang nghĩ có nên trước tiên dẫn Tiểu Đình lùi lại xa một chút, xem xét tình huống rồi mới tiếp tục thì bỗng nhiên đằng trước chỗ rừng sâu truyền đến mấy tiếng trầm thấp. Giống như là có người đang giao thủ, hơn nữa có ánh sáng lóe lên. Vương Tông Cảnh nhất thời rùng mình, một ít tia sáng thoát nhìn rõ ràng giống như ngũ hành thuật pháp đang được thi triển. Phía trước hai người đang giao đấu nhất định là những cao thủ trong những người tham gia khảo thí Thanh Vân.

Tiểu Đình hiển nhiên cũng phát hiện nơi đó có động tĩnh, đang muốn len lén tiến tới đi xem, lại bị Vương Tông Cảnh kéo lại. Nó thấy có chút kỳ quái, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tông Cảnh trầm ngâm chốc lát, không xoay người rồi đi, mà ra dấu Tiểu Đình chớ có lên tiếng, sau đó chỉ lên trên về phía cây đại thụ.

Tiểu Đình hiểu ý, gật đầu lia lịa. Vương Tông Cảnh cười cười với hấn, dứt khoát công tên tiểu tử này lên lưng, sau đó nhẹ nhàng bò dọc theo thân một cây đại thụ mà ẩn thân. Với mật độ lá dày đặc, mượn tiếng gió, nhánh cây đong đưa che chở, lặng yên không một tiếng động, đã trèo lên một đoạn. Rất nhanh từ trên cao nhìn xuống đã thấy một màn tranh đấu rất kịch liệt.

Địa thế đằng trước so ra cao hơn chút ít. Trên vách núi đá, xuất hiện một cái sơn động cao một hai trượng, ngoài động có một vùng đất trống tương đối bằng phẳng làm cho tầm nhìn cũng không bị trở ngại. Lúc này trên khoảng đất trống trước sơn động có không ít người, nhìn trang phục cũng là những người tham gia khảo thí Thanh Vân. Trừ bốn người đang tranh đấu ở giữa bãi đất trống, những người xung quanh vây thành một vòng. Vương Tông Cảnh đếm sơ đã có hơn hai mươi người, khiến trong bụng hấn cảm thấy kinh hãi.

Phải biết rằng lúc trước trên đường gặp mấy người tham gia khảo thí Thanh Vân, phần lớn là đơn đả độc đấu. Mà giờ trước mắt, ở bãi đất trống trước sơn động, những người tham gia khảo thí đều phân ra rõ ràng, chia làm ba bốn nhóm. Vương Tông Cảnh cẩn thận nhìn một lát, phát hiện vài gương mặt quen thuộc. Tô Văn Thanh cùng ca ca của nàng Tô Văn Khang đều ở trong đó. Cái gã cao thủ thần bí trước đó không lâu giao thủ với Vương Tông Cảnh, Đường Âm Hồ cũng đứng ở phụ cận. Nhưng nhìn qua hấn đứng cô đơn một mình, những người khác cũng tỏ vẻ không quen biết hấn.

Ngoài ra, có một nhóm người đông nhất. Có chừng mười người đứng chung một chỗ, đứng đầu là một nam tử bề ngoài phong tư tiêu sái, tài trí bất phàm, chính là kẻ trước khi tiến vào dị cảnh lớn mật hỏi Tiêu Dật Tài, Quân Cao. Hơn nữa ở phía sau hấn, Vương Tông Cảnh phát hiện Tô Tiểu Liên cũng ở trong đám người này.

Từ xa nhìn lại, mặt Tô Tiểu Liên không chút biểu tình, thần sắc lãnh đạm nhìn trong sân bốn người hỗn chiến. Nhưng có chút quái gờ là giờ phút này nàng đứng trong đám người, không có một chút vẻ khó chịu. Mà xung quanh Quân Cao, đám người tham gia khảo thí Thanh Vân đã coi Quân Cao là người cầm đầu, đối với Tô Tiểu Liên cũng không có chút dị sắc, giống như đã hoàn toàn tiếp nhận nàng. Vương Tông Cảnh ở xa nhìn thấy, trong lòng cảm thấy mấy phần cổ quái. Đồng thời có một thứ cảm giác vi diệu mơ hồ xẹt qua trong lòng, phảng phất thật lâu. Thứ nhất Tô Tiểu Liên trước giờ biểu hiện có chút lệ thuộc vào một mình hấn, lúc này lại phát hiện thiếu nữ này sáp nhập vào những người khác như một tập thể.

Tuy nhiên đối với loại cảm giác kỳ quái này rất nhanh bản thân hấn cũng không khỏi cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm nếu thật Tô Tiểu Liên có thể tìm được vài vị bằng hữu, không phải là một chuyện tốt sao? Hấn lắc lắc đầu, liền đem ý niệm cổ quái trong đầu này ném đi, sau đó ánh mắt rất nhanh hướng vào trên khoảng sân, nơi bốn người kia đang tranh đấu. Chỉ trong chốc lát, ánh mắt hấn bỗng nhiên ngưng tụ, phát hiện trong bốn người, rõ ràng là ba người vây công một người, mà chiếm thượng phong lại là một mình một người nam tử. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

Nam tử kia tướng mạo so với Quân Cao lộ ra vẻ bình thường hơn nhiều. Y phục trên người cũng không có vẻ đắt tiền. Chẳng qua là vẻ ngoài bình thường như vậy, nhưng bên trong lại có một cỗ khí thế lạnh nhạt. Đối mặt với ba người vây công mà mặt không biến sắc. Ngược lại, ba người kia giờ phút này thờ hồng học, sắc mặt ai nấy đều khó coi. Trong lòng Vương Tông Cảnh cũng hơi trầm xuống, đang lúc suy nghĩ từ đâu ra lại xuất hiện một cao thủ, lại thấy nam tử lạnh nhạt kia đột nhiên giơ bàn tay, năm ngón tay biến thành trảo đánh xuống khoảng trống phía dưới.

Ba người đối diện nhất thời sắc mặt đại biến, liên tục phải nhảy ra, đối với chiêu này có chút kiêng kỵ. Tuy nhiên một người lại bị trảo của nam tử kia nhô lên cao ngang người bắt được, bị chộp cứng lại, động tác cũng chậm lại, chỉ nghe phía dưới đột nhiên có tiếng ừ ừ. Trong chốc lát, hòn đá bên cạnh bay lên, như có lợi kiếm xông ra. Một trụ đá bén nhọn lẳng không đâm vào bắp đùi người nọ. Trong nháy mắt, máu văng khắp nơi, người kia đã thụ trọng thương.

Người tham gia khảo thí Thanh Vân kia rên lên một tiếng, té ngã trên mặt đất. Hai người bên cạnh sắc mặt lại càng tái nhợt. Ba người bót đi một người, nam tử lạnh nhạt kia đối phó với hai người lại càng dễ dàng, không lâu sau lại dùng chiêu cũ, "*Địa Thử Thuật*" lại đã thương một người. Người còn lại kinh hoàng, không đợi hấn ra tay, liền nhảy về phía sau, mắt tỏ rõ hận ý, đưa tay vào trong lòng ngực lấy ra một khối lệnh bài lóe lên thanh quang nhàn nhạt, ném dưới đất la lớn: "*Ta nhận thua, ta nhận thua....*"

Năm ngón tay vốn đã thành hình trào, nam tử lạnh nhạt ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười lắc đầu, cũng không muốn làm quá mức, nhất tảm lệnh bài kia lên liền lui về phía sau. Lúc này bên cạnh một tiếng vỗ tay vang lên, mọi người quay đầu nhìn lại, là kẻ đứng trước đám người, Quân Cao mỉm cười vỗ tay nói: "*Phong Hằng huynh, đạo hạnh lại có tiến bộ, thật đáng mừng.*"

Nam tử được gọi là Phong Hằng khẽ mỉm cười, không nói gì thêm, chỉ hơi gật đầu, lững thững đi về phía sau Quân Cao rồi đứng lại

Trốn ở trên cây, con người Vương Tông Cảnh ngưng lại, nhìn chăm chăm vào Phong Hằng. Nhưng ngay sau đó ánh mắt một lần nữa mơ hồ hướng tới Quân Cao, ý muốn thăm đánh giá hẳn một phen. Đang lúc ấy, Tiểu Đình này giờ bên cạnh hẳn một mực yên lặng không lên tiếng bỗng nhiên đụng vào hẳn, Vương Tông Cảnh quay đầu thấp giọng nói:

"Chuyện gì thế?"

Tiểu Đình nhìn xuống, chép miệng, nhẹ giọng nói "*Những người này cảm không ít Thanh Mộc lệnh đấy.*"

Vương Tông Cảnh ngăn người ra, ngay sau đó quay đầu nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy dưới đất, trong vòng người, có không ít người hiện thanh quang, hiển nhiên là dấu hiệu người mang Thanh Mộc Lệnh. Lúc trước hẳn vừa tới, liền bị cuộc đấu của Phong Hằng cùng ba người khác hấp dẫn, nhất thời không chú ý tới những thứ này. Lúc này Tiểu Đình nhắc nhở, Vương Tông Cảnh nhìn kỹ một vòng, chỉ thấy ước chừng mười người trên thân tỏa ra sắc xanh. Nhưng nhìn kỹ thanh quang trên người dày mỏng không đều. Trong đó tia sáng nồng nặc nhất là của Quân Cao, xanh như ngọc thụy, hơn xa người khác. Kế tiếp chính là người đứng ở bên cạnh hẳn Phong Hằng, tiếp theo chính là Tô Văn Thanh, cuối cùng là kẻ đang cười lạnh đứng ở một bên Đường Âm Hồ, thanh quang trên người so với Quân Cao mờ nhạt hơn không ít, nhưng so với những người khác thì dày đặc hơn rất nhiều.

Ngoài ra, còn có vài thân ảnh hiện thanh quang, bao gồm bốn nam tử tham gia Thanh Vân thí phía sau Quân Cao và hai người phía sau Tô Văn Thanh, trong đó bao gồm cả ca ca của nàng là Tô Văn Khang, trên thân hẳn cũng hiện thanh quang nhưng cũng chỉ là tia sáng nhẹ, so với thanh quang trên người Tiểu Đình cũng không khác biệt lắm, hẳn cũng chỉ lấy được một tảm Thanh Mộc Lệnh.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh xẹt qua, trong lòng vừa động, đảo mắt nhìn phía sau Quân Cao, nhìn lại Tô Tiểu Liên, chỉ thấy này mặc nhiên đứng đó ở trong đám người. Trên người không có tia sáng, xem ra là chưa lấy được tảm Thanh Mộc lệnh nào.

Giờ phút này ở ngoài sơn động, đông đảo người tham gia khảo thí Thanh Vân mơ hồ chia làm bốn nhóm. Trong đó thanh thế lớn nhất tự nhiên là nhóm Quân Cao, Phong Hằng, nhân số ước chừng chiếm một nửa, đồng thời từ ánh sáng phát ra, cũng là nhóm lấy được nhiều Thanh Mộc Lệnh nhất. Ngoài ra, bên nhóm Tô Văn Thanh cũng có sáu bảy người, thanh mang lóe lên, coi như không tệ. Còn lại hai nhóm, một là Đường Âm Hồ độc lai độc vãng, chỉ có một mình, nhưng trên người thanh quang phát ra, làm cho người khác không dám khinh thường. Nhóm cuối cùng, nhân số cũng không phải ít, chính là nhóm ba người nảy giao đầu với Phong Hằng và đám người bên cạnh. Nhưng giờ phút này Thanh Mộc Lệnh duy nhất đã bị Phong Hằng lấy mất, người người sắc mặt thâm đạm, hiển nhiên đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Người cầm đầu hừ lạnh một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nhưng tình thế trước mắt, chỉ đành phải oán hận một tiếng.

"Đi!"

Bây giờ còn đứng tại đây, cơ hồ chính là những đệ tử mạnh nhất trong đám người tham gia khảo thí. Đưa mắt nhìn nhóm người thất bại đang nhanh đi xa, trên mặt Quân Cao nét tiêu ý càng đậm, nhưng ánh mắt sắc bén, nhìn về phía Tô Văn Thanh và Đường Âm Hồ, bước lên một bước. Vừa định nói chuyện, bỗng nhiên phía trước nghe tiếng Tô Văn Thanh khẽ cười, mở miệng nói: "*Đường sư huynh, Văn Thanh đối với Ích Châu Đường gia đạo thuật xưa nay kính mộ, chỉ hận lúc trước vô duyên quen biết. Hôm nay gặp gỡ, cũng coi như duyên phận, nếu sư huynh có hứng, sau này ra khỏi dị cảnh, có thể tới chỗ Văn Thanh, Văn Thanh nhất định dâng trà tiếp đón.*"

Ánh mắt âm lãnh của Đường Âm Hồ chột lóe, nhìn Tô Văn Thanh một cái, ngay sau đó nhìn về Quân Cao và những người phía sau hẳn. Đằng trước, Quân Cao khẽ cau mày, ánh mắt nhìn Tô Văn Thanh, hiện lên nét kỳ lạ. Chốc lát, liền thấy Đường Âm Hồ bỗng nhiên tỏ vẻ lạnh lùng, liền cười ha ha một tiếng, đi tới chỗ Tô Văn Thanh, nói: "*Tô sư muội khách khí quá, nếu đã có lòng như vậy, ta nhất định phải quấy rầy một phen*". Y vừa nói, vừa vô tình hay cố ý, đi tới kế bên Tô Văn Thanh. Sau đó từ từ xoay người lại, cùng Tô Văn Thanh đứng sóng vai, đối mặt với Quân Cao, Phong Hằng.

Chúng nhân phía sau Quân Cao sắc mặt nhất thời chìm xuống. Còn trong nhóm Tô Văn Thanh, đám người Tô Văn Khang lại lộ vẻ mặt vui mừng

Quân Cao nhìn kỹ Tô Văn Thanh một cái, suy nghĩ một chút, liền lộ ra vẻ tươi cười, bước lên một bước nói: "*Tô sư muội, thường ngày bọn ta cũng coi như quen biết. Tuy nói lần này vì Thanh Mộc Lệnh mà tranh giành, nhưng ngày sau hơn phân nữa cũng là đồng môn. Ta thấy, chi bằng mọi dĩ hòa vi quý, giữ cho nhau chút ít mặt mũi đi.*"

Tô Văn Thanh mỉm cười vuốt cằm, dung mạo xinh đẹp. Nhất thời trông như hoa xuân nở rộ, hấp dẫn ánh mắt mọi người, từ từ nói "*Quân sư huynh khi độ bất phạm, tiểu muội cam bái hạ phong. Tất cả đều nghe sư huynh an bài.*"

Quân Cao chân mày cau lại, nhưng ngay sau đó thần sắc lại như thường, nói "*Nếu đã như thế, dù gì cửa ra cũng ở chỗ sâu trong sơn động này, chi bằng chúng ta cùng nhau đi vào.*"

Lập tức không đợi đám người Tô Văn Thanh trả lời, quay người suất lĩnh mọi người đi vào trong sơn động. Đi theo sau hẳn Phong Hằng lộ ra vẻ mỉm cười thần nhiên, xa xa nhìn Tô Văn Thanh cùng Đường Âm Hồ chấp tay, ngay sau đó cũng đi theo Quân Cao. Vương Tông Cảnh ẩn nấp ở chỗ cây cao, nhìn Tô Tiểu Liên cũng đi theo mọi người vào sơn động. Sau đó lại thấy ở ngoài Tô Văn Thanh cùng Đường Âm Hồ thấp giọng nói với nhau mấy câu. Đường Âm Hồ mặc dù vẻ mặt có mấy phần kiêu ngạo, nhưng không biết Tô Văn Thanh nói gì, cuối cùng cũng khiến hẳn có chút không cam lòng, gật gật đầu. Sau đó tất cả mọi người cùng đi vào sơn động.

Cảnh náo nhiệt ở ngoài sơn động bỗng chốc trở nên vắng lạnh, Vương Tông ảnh cùng Tiểu Đình cũng thờ phào nhẹ nhõm. Từ từ ngồi thẳng dậy, Tiểu Đình gãi gãi đầu, nhìn về cái sơn động kia, có mấy phần sắc thái vui mừng, nói "*Vương đại ca, bọn họ nói cửa ra ở trong sơn động nơi đây sao?*"

Vương Tông Cảnh chau mày, chần chờ một chút, thấp giọng nói: "*Ta sợ những người này sẽ mai phục ở trong động, sau đó ngồi yên chờ đợi, một khi có người có Thanh Mộc Lệnh đi qua, bọn họ liền xuất cướp đoạt. Dù sao cửa sơn động chỉ có một, bọn họ cần bản không sợ không có người đến.*"

Tiểu Đình ngây ngốc một chút, sau đó tức giận nói: "*Đáng hận, nếu thế, xem đệ dùng 'cái phễu đánh rắm' phun bọn chúng!*"

Vương Tông Cảnh liếc mắt đặt tay lên vai Tiểu Đình đang dùng dưng dùng dưng nổi giận, nói "*đừng nóng vội, bọn họ nhiều người, đệ có phun thì có thể phun được bao nhiêu người?*"

Về mặt Tiểu Đình đau khổ nói: "*Vậy làm sao bây giờ, nếu bọn họ không đi như lời huynh nói, chúng ta chẳng phải cũng không ra được ?*"

Vương Tông Cảnh trầm ngâm chốc lát nói: "*Đành đợi thôi, nói không chừng sẽ có người tìm tới đây. Để họ đi vào trước xem sao.*"

Tiểu Đình gật đầu, nói: "*Được rồi.*" Vừa nói, vừa dựa vào một thân cây, mắt nhắm lại, nhìn giống như ngủ rồi. Vương Tông Cảnh lại nghe được tiếng khò khò truyền tới, nhất thời tức cười, nghĩ thầm tên tiểu tử này cũng thật là vô tâm lo lắng, muốn ngủ là ngủ.

Hắn lắc đầu, ánh mắt nhìn Tiểu Đình lúc này lộ ra vẻ an bình mà khả ái, khuôn mặt tròn trịa, không nhịn được đưa tay ra sờ sờ cái đầu nhỏ nhắn. Hắn khẽ mỉm cười, thu tay về. Trong lòng tính toán, cảm thấy giờ phút này đúng ra sớm đã là đêm khuya yên tĩnh, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía bìa rừng là bầu trời bao la, sắc trời xanh thẫm sáng ngời. Hắn khẽ thở dài, tự nhủ

"Rốt cuộc lúc nào đêm đen mới phủ xuống đây?"

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Song Tinh

Đêm khuya, khi bầu trời đã lấp lánh những vì tinh tú.

Sau khi Vương Tế Vũ hoàn thành nhiệm vụ tuần tra, lập tức hối hả quay về Vân Hải Thông Thiên Phong, tuy giờ phút này đã là vào khuya nhưng trên Vân Hải đèn đuốc vẫn sáng như bừng, nhất là chín cột trụ lớn phát ra ánh sáng bảy màu, lấp lánh sáng ngời, càng nhìn càng cảm thấy bất phàm. Còn những đệ tử Thanh Vân Môn bảo vệ xung quanh cánh cổng dị cảnh, nhìn lướt qua có thể thấy không hề ít hơn so với ban ngày, rõ ràng Thanh Vân Môn rất quan tâm đến cánh cổng này, tuyệt đối không thể để xảy ra bất cứ sơ suất nào.

Thế nhưng tâm trí của Vương Tế Vũ cũng chẳng chú tâm vào những điều này, vừa về đến Vân Hải thì nàng đã nhìn về phía cánh cổng dị cảnh với vài phần lo lắng, nào biết không nhìn thì thôi, vừa mới liếc nhìn đã làm dậy lên những hoảng sợ trong lòng nàng. Vốn dĩ buổi trưa lúc nàng ra đi thì số người trọng thương bị ép rời khỏi dị cảnh chỉ mười lăm người mà thôi, nhưng bây giờ nhìn lại thì chỉ thấy trên mặt đất la liệt những người bị thương tích, tuy đại bộ phận đều đã được đệ tử Thanh Vân Môn xử lý, nhìn qua không có gì đáng lo ngại nhưng những tiếng rên la đau đớn vẫn đang vang lên liên tiếp, đếm sơ qua có lẽ cũng khoảng hơn một trăm người.

Vương Tế Vũ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, trống ngực không ngừng tăng lên, chẳng kịp suy nghĩ đã vội vã chạy đến nơi đó. Đảo mắt nhìn khắp nơi, không ngừng tìm kiếm trong đám người bị thương, vừa lo lắng nàng vừa thầm khấn mình sẽ không nhìn thấy bóng dáng của đệ đệ trong đám người đó. Rất nhanh bộ dạng lo lắng của nàng bên này đã thu hút sự chú ý của những người bên cạnh, chẳng lâu sau, một bóng người tiến đến phía sau của Vương Tế Vũ, thấp giọng nói một câu:

"Vương sư muội, đừng gấp."

Vương Tế Vũ ngoảnh đầu nhìn lại đã thấy Âu Dương Kiếm Thu đang đứng sau lưng mình, nhất thời nàng vội vã kêu lên: "*Âu Dương sư huynh, huynh... huynh có thấy...*"

Âu Dương Kiếm Thu nhìn sắc mặt đã chuyển sang trắng bệch của nàng, thấy rõ được vẻ lo lắng trong đó lập tức ho khan một tiếng, giơ tay kéo Vương Tế Vũ đến một chỗ không người gần đó, lúc này mới nhỏ giọng: "*Vương sư muội, hãy bớt lo lắng, đừng vội. Lúc sáng khi muội đi ta đã trấn giữ ở nơi này không rời nửa bước, từng đệ tử tham gia cuộc thi Thanh Vân bị thương bước ra ta đều nhìn kỹ, thực sự trong đó không có đệ đệ Vương Tông Cảnh của muội."*

Vương Tế Vũ "À" lên một tiếng, bàn tay trắng nõn khẽ đưa lên môi, trái tim vốn dĩ bị treo lơ lửng trên không cuối cùng đã chậm rãi bình phục lại, thở ra một hơi thật dài, sau đó nàng cảm kích Âu Dương Kiếm Thu: "*Âu Dương sư huynh, đa tạ huynh."*

Âu Dương Kiếm Thu phẩy tay, nhìn Vương Tế Vũ mỉm cười nói: "Không sao."

Vương Tế Vũ ngẩng đầu nhìn chàng ta một cái rồi chán chờ, tựa hồ có đôi chút lưỡng lự phân vân, một lát sau mới lên tiếng: "Âu Dương sư huynh, nếu như muội nhớ không lầm thì vài canh giờ trước huynh đã có thể về nghỉ ngơi rồi, tại sao vẫn còn ở lại đây?"

Âu Dương Kiếm Thu lơ đãng, cười nói: "Hôm nay công dị cảnh đã mở ra, cảnh tượng này cũng có thể xem là hiếm thấy, những kẻ tu tiên như chúng ta dù thiếu đi một giấc ngủ cũng không sao cả, lại nói huynh biết trong lòng muội còn vương vấn không buông được nên mới quyết định ở lại nơi này quan sát giúp muội một lát, ầu cũng là một chuyện tốt."

Đôi má của Vương Tế Vũ không khỏi ửng hồng một chút, nhất thời không biết phải nói gì, trông có vài phần lúng túng, nhưng bộ dạng ấy trong mắt của Âu Dương Kiếm Thu lại trở nên xinh đẹp đến động lòng người, khiến cho trái tim loạn nhịp, bất giác hần tiến về phía trước một bước, đang lúc muốn nói điều gì đó thì đột nhiên lại nghe thấy những tiếng "Rầm rầm rầm" vang lên liên tiếp truyền ra từ bên trong cánh cổng dị cảnh, cả hai quay đầu nhìn lại thì thấy lại có thêm vài bóng người toàn thân đầy thương tích bò ra từ bên trong cánh cổng ấy.

Trái tim Vương Tế Vũ khẽ nhảy, nhất thời chẳng thể màng đến tâm tư trước đó, vội liếc nhìn Âu Dương Kiếm Thu, nhưng chưa kịp mở lời đã thấy Âu Dương Kiếm Thu mỉm cười nói: "Muội mau đến đó xem đi."

Trong lòng Vương Tế Vũ cảm thấy ấm áp, trong mắt nàng thì vị sư huynh Âu Dương này quả nhiên là chẳng có điểm nào không tốt cả, gật đầu một cái thật mạnh rồi nàng khẽ cắn môi, cất bước chạy đến cánh cổng dị cảnh đằng kia. Âu Dương Kiếm Thu nhìn theo bóng lưng khuất xa của nàng rồi thở dài một hơi, chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng vừa quay đầu đã thấy có vài bóng người đứng ở bên kia Vân Hải, một trong những người đó đang hướng về phía hần vẫy tay như muốn gọi hần qua đây. Hần cố nhìn thật kỹ, quả nhiên là ân sư Tăng Thụ Thụ, đứng ở bên cạnh ân sư là Tổng Đại Nhân, đằng sau hai người còn có thêm mấy người nữa, cũng là kẻ hần đã gặp và quen biết, đều là người thuộc một mạch trước kia của Đại Trúc Phong, cũng được xem như sư đệ của Tổng Đại Nhân.

Đúng lúc sư phụ gọi Âu Dương Kiếm Thu cũng không dám tỏ ra sơ suất, vội vàng bước nhanh qua đó, đến trước mặt Tăng Thụ Thụ. Tăng Thụ Thụ nhìn hần một cái, sau đó mới nói: "Tại sao người còn ở nơi này?" nói xong cũng chẳng đợi Âu Dương Kiếm Thu đáp lời, xem ra cũng không muốn nghe lời giải thích của hần, lại tiếp tục hỏi: "Tình trạng bây giờ như thế nào?"

Khoảng thời gian Âu Dương Kiếm Thu đi theo Tăng Thụ Thụ cũng không ngắn, giờ phút này trông thấy ánh mắt của Tăng Thụ Thụ nhìn vào đám người bị thương bên ngoài cổng dị cảnh thì trong lòng liền biết rõ ông ta muốn hỏi cái gì, lập tức thấp giọng: "Hồi bẩm sư phụ, cho đến bây giờ thì số người bị loại khỏi dị cảnh tổng cộng có hai trăm bốn mươi ba người, trong đó có mười một người bị thương rất nghiêm trọng, số người còn lại bị thương nặng nhẹ không giống nhau, nhưng đều không nguy hiểm đến tính mạng."

Tăng Thụ Thụ cùng Tổng Đại Nhân nhìn nhau, sắc mặt đều có chút biến đổi, sau một lúc trầm ngâm thì Tăng Thụ Thụ lại hỏi: "Có ai cầm Thanh Mộc Lệnh ra chưa?"

Âu Dương Kiếm Thu lắc đầu, đáp: "Chẳng có ai cả."

Tăng Thụ Thụ im lặng một lát, rồi nói: "Ta biết rồi, người hãy đi đi."

Âu Dương Kiếm Thu vâng một tiếng rồi cẩn thận thoái lui, đợi sau khi hần đi xa thì Tổng Đại Nhân mới chau mày nói với Tăng Thụ Thụ: "Hiện giờ chỉ mới qua một ngày mà số người bị thương đã nhiều như vậy rồi, tranh đấu trong dị cảnh thật quá kịch liệt."

Tăng Thụ Thụ thở dài, ánh mắt cũng nhìn thoáng qua khe nứt nào đó trong bóng tối, nói: "Ta nghĩ mấu chốt là mãi đến lúc này vẫn không ai lấy được Thanh Mộc Lệnh đi ra, theo lý thì một ngày cũng đủ để ai đó tìm thấy Thanh Mộc Lệnh và phát hiện lối ra chứ... nhưng đến giờ vẫn chưa có ai cầm lệnh đi ra, điều này chỉ có thể nói rõ một điều, là có người đang trông cửa, không cho ai ra ngoài mà thôi."

Tổng Đại Nhân hiển nhiên cũng có nghĩ đến chuyện này, tuy sắc mặt không có gì biến hóa nhưng lòng mày đã nhíu lại, chậm rãi lắc đầu, một lúc sau mới nói: "Quy định lần này quả thật có phần quá hà khắc rồi!"

Tăng Thụ Thụ thu hồi ánh mắt, hờ hững nói: "Nếu Chương giáo sư huynh đã nghĩ như thế thì chúng ta cứ làm theo là được, một khi có điều gì không rõ thì cứ đến hỏi hần, nhưng bây giờ hần không trấn giữ ở Ngọc Thanh Điện, hần nói Mãnh Cổ Thần Châu không được rời khỏi động phủ Huyền Nguyệt quá lâu thế nên đã mang Mãnh Cổ Thần Châu trở lại bên trong động phủ Huyền Nguyệt rồi!"

Tổng Đại Nhân đi được hai bước bỗng nhiên thấp giọng nói: "Có sao lần này Tiêu sư huynh chỉ để cho hai người chúng ta ở đây, vị trí Long Thủ Phong kia đã xảy ra chuyện gì rồi?"

Tăng Thụ Thụ nhướng mày, nhìn hần một cái rồi lắc đầu nói: "Ta cũng không biết." Dứt lời hần duỗi lưng một cái rồi lại nói: "Ngày hôm nay quả là mệt mỏi, ta đi nghỉ ngơi trước vậy, mong Tổng sư huynh người thay tiêu đệ để ý một chút." Nói xong lập tức quay lưng bước đi.

Tổng Đại Nhân đưa mắt nhìn theo bóng lưng của hần, ánh mắt có đôi chút bất đắc dĩ, chợt nghe thấy mấy sư đệ phía sau đang tụ tập bàn tán chuyện gì đó, nhin không được liền buông lời: "Mấy người các người đang nói cái gì đấy?"

Hiện tại những người còn ở trên Vân Hải xem nào nhiệt chính là lão Nhị Ngô Đại Nghĩa của Đại Trúc Phong, lão Tứ Hà Đại Trí và lão Ngũ Lữ Đại Tín, về phần lão Lục Đỗ Tất Thụ thì sáng hôm nay đã quay về Đại Trúc Phong trước rồi, lúc này trông thấy Tổng Đại Nhân đi đến, lão Nhị Ngô Đại Nghĩa trước hết cười nói: "Sư huynh, huynh mau đến đây, lão Tứ đang nói một chuyện rất thú vị."

Lữ Đại Tín cũng ngoác hần lại, nói: "Đại sư huynh, mau mau đến đây."

Tổng Đại Nhân bị lòng hiếu kỳ của bọn họ câu dẫn, quan sát xung quanh cũng không có ai chú ý tới bên này nên lập tức bước nhanh đến, thấp giọng nói: *"Có chuyện gì thế?"*

Hà Đại Trí cười hắc hắc, ánh mắt liếc nhìn về phía xa, khẽ nói: *"Các huynh có phát hiện gì không? Vừa rồi có vài người bị tổng ra ngoài, trên người cũng không thấy có thương tích gì, nhưng trên thân đầy vết ốt, người thấy rất quen thuộc?"*

Tổng Đại Nhân và ba người đều ngạc nhiên một lúc, Ngô Đại Nghĩa ngẫm nghĩ rồi nói: *"À, người không nói thì ta cũng không phát hiện đấy, nói đến ta lại cảm thấy mùi vị kia có vài phần giống như món ốt xào thịt mà chúng ta thường ăn..."*

Lữ Đại Tín ngây ngốc một chút, vẫn chưa kịp phản ứng, ngạc nhiên nói: *"Các người muốn nói gì, đây là ý gì?"*

Tổng Đại Nhân ho khan một tiếng, trên mặt hiện lên vài phần cổ quái, giống như muốn cười lại không thể cười vậy, quay người sang chỗ khác, nói: *"Đêm đã khuya rồi, những kẻ ngủ muốn các người đừng ở lại đây nữa, mau mau trở về đi thôi."*

Bọn người Hà Đại Trí đáp ứng vài tiếng *"A a a"* rồi quay lưng đi về phía biên giới Vân Hải, còn Lữ Đại Tín vẫn kỳ quái nói: *"Nhị sư huynh, Tứ sư huynh, rốt cuộc hai người các huynh có ý gì đây, ốt xào thịt kia cuối cùng là muốn nói cái gì vậy..."*

* * *

Đêm nay, bóng đêm thâm trầm, tinh quang lấp lánh, ra khỏi khu vực được thấp sáng choang trên Vân Hải Thông Thiên Phong sẽ thấy những ngọn núi thuộc Thanh Vân sơn mạch đều chìm vào trong đêm tối. Trong vùng tối tăm vô tận này đột nhiên có một màn sương đen vô cùng dày đặc bay lên, dùng tốc độ cực nhanh mà lượn lên lượn xuống, rồi bay dọc theo dãy núi phía trên Thông Thiên Phong, đầu cho vô số vân khí lượn lờ, son phong thổi mạnh vẫn không thể xé tan được màn sương dày đặc tựa hồ như hòa vào làm một với bóng đêm xung quanh.

Chỉ trong những khoảng khắc đó, từ sâu bên trong màn sương đen ấy bỗng chớp nháy hai luồng sáng màu xanh lục tựa như quỷ hỏa, mang theo vài phần hung hãn và buốt giá, vụt qua rất nhanh.

Dưới chân núi, Kim Bình Nhi cùng nam tử thần bí kia đứng cạnh nhau, ánh mắt dõi theo màn sương đen chẳng biết xuất hiện từ đâu rồi phóng thẳng lên trời... dường như bay lên nơi cao nhất trên Thông Thiên Phong. Kim Bình Nhi nhíu nhíu mày, nói: *"Người cứ như thế mà để cho hắn đi một mình à?"*

Nam tử thần bí cười lạnh một tiếng, nói: *"Những tên ngoan cố trong thánh điện kia không phải tự cho mình là vô địch thiên hạ sao, cứ tự nghĩ rằng vì bọn họ không muốn xuất thế thôi, nếu không thì thiên hạ sớm đã trở thành đồ chơi trong tay bọn họ rồi. Ta phải tốn rất nhiều tâm sức mới có thể đi vào Thánh điện nhưng vẫn không thể tìm cách nói lay động bọn họ, may mắn là lần này trong số bọn họ có một người muốn đi ra nên ta đã dứt khoát để cho hắn đi quan sát khu vực phía trên núi Thanh Vân này, nếu có thể nhân cơ hội mà phá vỡ dị cảnh gì đó thì tốt, còn nếu không thể, chịu thiệt thòi rồi, cũng đỡ việc sau khi thất bại trở về Thánh điện lại tốn lời giải bày"*

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, nói: *"Nếu như lão Bạch Cốt này lên Thanh Vân Sơn rồi không xuống được nữa thì người phải trở về giải thích như thế nào đây?"*

Nam tử thần bí khẽ giật mình, lần đầu tiên lộ ra vài phần do dự, nói: *"Chắc sẽ không có chuyện như vậy đâu, trưởng lão trong Thánh điện đều là những hạng người cổ hủ ngoan cố, thế nhưng lại có một thân đạo hạnh cao ngất ngưỡng. Nơi này tuy rằng là phạm vi Thanh Vân Môn, nhưng sau khi xảy ra trận huyết chiến ngày ấy, theo ta được biết thì cao thủ tinh anh đời trước cơ hồ đã chết không còn một ai, lão Bạch Cốt có đạo hạnh bậc này muốn một hơi san bằng Thanh Vân Môn đương nhiên là không thể được, nhưng nếu thôi lui an toàn thì đối với hắn chắc không thành vấn đề gì mà?"*

Trong lòng Kim Bình Nhi nhớ lại cái hồ to bên ngoài địa cung Hà Dương ngày trước, trước mắt lại hiện lên dung nhan hòa nhã vô hại của một nam tử nào đó, đột nhiên hắn chẳng muốn nói gì nữa, chỉ cười nhạt một tiếng rồi nhìn lên màn sương đen đang bay lên cao kia, cảnh môi hơi động, thầm nghĩ: *"Người chỉ nói phần lớn cao thủ đời trước trên Thanh Vân Môn đã mất, chẳng lẽ người cho rằng tất cả những môn hạ trong Thanh Vân ngày nay đều là những kẻ vô dụng hay sao..."*

Màn sương đen kia càng lên càng cao, bay dọc theo thể núi gần nửa canh giờ, rất nhanh đã tiến vào khu vực lân cận Vân Hải, nhưng nhìn từ xa thấy phía trên Vân Hải phát ra ánh sáng chói lòa, nhân số đông đúc, nên màn sương đen ẩn náu bên trong đám mây mù ngoài Vân Hải này tựa hồ cũng có đôi chút chần chừ.

Đang lúc bay quanh quần, đột nhiên màn sương đen kia bỗng dừng lại, hai luồng ánh sáng u lục bỗng sáng lên ngay bên trong mây mù, có vẻ như nó cảm thấy cái gì đó, cùng lúc đó, một cánh tay trắng xác chậm rãi duỗi ra, nhìn kỹ lại thì thấy đó đúng là một cách tay khô nứt toàn xương trắng, trông vô cùng quỷ dị, nhưng cách tay bạch cốt vốn dĩ không hề có sinh mệnh ấy, giờ phút này lại linh hoạt tựa như cánh tay của người sống, chậm rãi mở ra, trong lòng bàn tay xương xẩu màu trắng nhạt ấy có một hòn đá nhỏ xanh biếc lớn cỡ ngón tay người, giờ phút này lại giống như có sinh mệnh, phát ra hào quang sáng tắt bất định trông như người đang hô hấp, bắt đầu lập lò một cách chậm chạp.

Ánh mắt của người bên trong màn sương đen kia vượt qua Vân Hải, trông về phía sau Thông Thiên Phong, lúc này, vẻ quỷ dị trong ánh mắt đó lại mang theo đôi chút biểu cảm không thể tưởng tượng nổi, thậm chí còn ẩn chứa một chút vẻ cuồng hi.

"Chuyện gì xảy ra đây, nó... nó rõ ràng..." Một giọng nói khô khốc trầm thấp bên trong màn sương đen mang theo chút kinh hãi lạ lùng thấp giọng tự nói, *"Trên Thanh Vân Sơn này lại có Minh Hà Thủy Tinh ư?"*

"Ha ha ha ha ha, lần này thật sự ta đã đến đúng nơi rồi!" một tràng cười trầm thấp đầy vẻ đắc ý pha lẫn ác độc phát ra từ bên trong màn sương đen

ấy, cánh tay xương xẩu trong nháy mắt đã nắm chặt hòn đá xanh biếc nọ rồi thu về một lần nữa. Cũng ngay trong khoảnh khắc này, màn sương đen chẳng màng nhìn về phía cánh cổng dị cảnh phía trên Vân Hải nữa mà lặng lẽ lướt về phía một nơi phía xa cạnh bên Vân Hải, lén lút trôi về phía sau núi Thông Thiên trong Thanh Vân Sơn.

* * *

Khu vực phía sau núi Thông Thiên mang vẻ đẹp khác hẳn về uy nghiêm hùng vĩ của mặt trước núi, càng nhiều thêm vài phần tĩnh mịch, hai nơi quan trọng cũng chỉ có từ đường của tổ sư cùng với động phủ Huyền Nguyệt thuộc cấm địa Thanh Vân Môn. Lúc này trong bóng đêm đen kịt, son đạo vắng vẻ đằng sau núi không có một ai, khi đã đến được lối rẽ quen thuộc kia, thì dù cho muốn đi về phía từ đường tổ sư hay là men theo đường mòn đằng trước để đến động phủ Huyền Nguyệt cũng đều vắng vẻ như nhau cả, chỉ có trong bóng râm mờ hồ hồ ra mái hiên của một góc cung điện, mới có thể trông thấy được một chút vết tích ẩn náu phía trong rừng sâu.

Vào lúc này Tiêu Dật Tài đang khoanh chân ngồi bên trong động phủ Huyền Nguyệt, nơi hắc trú ngụ có bày đặt vài cái bồ đoàn, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên mặt đất có khắc rất nhiều đường tuyến vô cùng nhỏ bé, trải rộng bên trong huyết động giống như một trận thế kỳ quái, nhưng cuối cùng tất cả đường tuyến đều hội tụ đến một điểm ở giữa son động, nơi đó chính là chỗ đặt Mãng Cổ Thần Châu mà Tiêu Dật Tài lấy ra từ sâu bên trong động phủ Huyền Nguyệt. Phía trên những hoa văn nhỏ bé của trận thế bày trên mặt đất mờ hồ có thể trông thấy được ánh sáng nhàn nhạt phát ra trên từng sợi, bông bông phiêu động trên không trung, và thêm những sợi hoa văn chưa kết hợp với Mãng Cổ Thần Châu lại lặng lẽ mà từ từ dung nhập vào nó.

Vào lúc này chỉ thấy kỳ bảo này tương đối bình ổn, hào quang vẫn phát ra liên tục, bên trong có khí nhát màu ngũ sắc không ngừng quay cuồng, tựa hồ như đang có một tiểu thể giới âm thầm diễn sinh ngay bên trong bảo châu, để lộ ra một cỗ khí tức hoang mang nguyên thủy.

Tiêu Dật Tài ngồi ở phía sau Mãng Cổ Thần Châu, còn đằng sau hắn chính là một cánh cửa ánh sáng vừa kỳ dị vừa cổ quái ở sâu bên trong động phủ Huyền Nguyệt, nhìn thoáng qua sẽ cảm thấy cánh cửa ấy giống như sóng nước đang gợn lăn tăn tùy nhiên giữa không trung, lưu động phát ra âm thanh róc rách, sâu thẳm khó dò, nếu lại nhìn lâu thêm một chút sẽ khiến cho người ta cảm có một loại cảm giác đáng sợ như bị hút vào trong vực sâu không đáy vậy.

Nơi này... chính là cấm địa quan trọng nhất trong toàn bộ Thanh Vân Môn, từ trước đến nay môn quy chỉ cho phép một mình trưởng giáo chân nhân tiến vào, đệ tử khác trong môn thì cấm không được đến gần nửa bước.

Tiêu Dật Tài lẳng lẳng mà ngồi bên trong huyết động này, ngẫu nhiên sẽ mở to mắt mà nhìn Mãng Cổ Thần Châu phía trước, khi hắn trông thấy một viên đại tinh ở vị trí cuối cùng trong mười viên đại tinh trên thân châu kia phát sáng ổn định, phát ra thất thái hồng quang, thì trên mắt hắn lập tức thoáng lên vẻ hài lòng rồi lại khép hai mắt một lần nữa.

Cứ thế trải qua khoảng chừng một cách giờ, Tiêu Dật Tài từ từ đứng lên, sau khi liếc nhìn viên Mãng Cổ Thần Châu ấy hắn khẽ gật đầu, rồi lại quay lưng đi đến cánh cửa ánh sáng kỳ dị trông như sóng nước ấy, sau khi hít sâu một hơi, hắn cất bước tiến vào.

Thân hắn khoác lực sắc đạo bào, khi cả người hắn tiếp xúc với ánh sáng chói lọi kỳ dị kia thì thân thể tựa hồ như khẽ run rẩy một chút, nhưng ngay lập tức hắn đã lướt vào bên trong không phát ra một tiếng động, sau một chốc, cánh cửa ánh sáng đó liền thôn phệ thân ảnh của hắn, rồi lại phát sáng lập lờ như lúc ban đầu, dường như trước đó chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Lại qua một hồi lâu, bên trong động phủ vẫn yên tĩnh như lúc đầu, chẳng qua ngay thời khắc đêm dài người an giấc này, vốn dĩ bên ngoài huyết động đang phủ lên vẻ yên lặng thì đột nhiên truyền đến một tiếng vang nhỏ gần như khó có thể nghe thấy, bóng đêm bên ngoài động phủ Huyền Nguyệt dày đặc như mực, đồng thời từ sâu bên trong màn khói đen kia truyền đến một trận cười chói tay khó giải thích, tựa như bạch cốt ma thiết... khiến cho da đầu người nghe không khỏi run lên.

"Ha ha ha... tiểu bối, giao Minh Hà Thủy Tinh ra đây, ta sẽ cho người toàn thân."

Bên trong động phủ Huyền Nguyệt lại là một mảnh im lặng, không ai trả lời.

Trong màn sương đen kia dừng lại một lát, có ai đó nhẹ giọng "Ồ" lên một tiếng, tựa hồ có chút kinh ngạc, tiếp theo một màn sương đen từ trong bóng tối bông bông bay tới, đáp xuống một vị trí cách bên ngoài cửa động hai trượng, hắc khí chợt hiện, sương đen đậm đặc bắt đầu tiêu tán để lộ ra một bóng người.

Nhờ những tia sáng le lói trên không trung có thể thấy người này đang đứng bên ngoài động phủ Huyền Nguyệt, nhìn kỹ lại là một lão đầu hơn sáu mươi tuổi, mái đầu chỉ còn lơ thơ vài sợi tóc, tướng mạo bình thường, không xem là quá hung ác nhưng lại có một đôi mắt tam giác lộ ra hàn quang lạnh như băng và mang theo từng trận sát ý hung tàn, khiến cho ai nhìn vào cũng cảm thấy trái tim ngừng đập. Ngoại trừ điểm đó ra, nếu nhìn kỹ lại sẽ phát hiện hai tay của người này đều dày đặc xương trắng, để cho người ta hoàn toàn không thể giải thích tại sao phạm nhân lại có thân thể quái dị như thế.

"Rõ ràng không có người mà..." Lão đầu có cánh tay xương xẩu này lại nhìn thoáng qua động phủ Huyền Nguyệt đằng xa, động ấy cũng không có vật gì che chắn nên chỉ cần liếc nhìn đã có thể thấy tường tận, lập tức ánh mắt của lão rơi trên thân của Mãng Cổ Thần Châu, nhất thời toàn thân chân động, trong ánh mắt lộ ra vẻ khác thường.

"Hà? Vật này là pháp bảo gì đây, tuy chưa nhìn thấy bao giờ nhưng xem linh lực bảo quang này thì nhất định không phải vật phàm, nếu có thể mang về Thánh điện rồi tiến hành tu luyện gia trì... thì chỉ sợ uy lực của nó cũng không thua kém Thiên Quý Dao của Bạch Cốt lão tổ ta." Nói đến đây, lão già khiến cho người ta kinh sợ tự xưng là Bạch Cốt lão tổ này nhếch miệng lộ ra những chiếc răng trắng, tướng mạo càng trở nên đáng sợ, nhưng trong mắt lại lộ ra vài phần vui vẻ, *"Chẳng ngờ trong những môn phái tu chân ở Trung Thổ này lại có nhiều bảo vật như thế, lão phu đã sớm khuyên phải đến đây rồi, hắc hắc hắc, đợi lão phu mang theo pháp bảo này cùng với Minh Hà Thủy Tinh trở về để xem những người khác còn có gì để nói nữa!"*

Chẳng qua Thanh Vân Môn có hơn hai nghìn năm danh chấn thiên hạ, vô số tổ sư lúc này đang bế quan tu hành, sao lại là nơi dễ mắc cả như vậy chứ, cơ hồ ngay lúc thân thể của Bạch Cốt lão tổ vừa đến gần ranh giới của động của động phủ Huyền Nguyệt, một khối trận văn tinh tế trên mặt đất bỗng sáng lên, Mãng Cổ Thần Châu đột nhiên phát ra ánh sáng chói lòa, một đạo hồng quang ngưng tụ giữa không trung rồi trong nháy mắt đã hóa thành một thanh kiếm quang bén nhọn, bắn nhanh về phía của Bạch Cốt lão tổ.

Bạch Cốt lão tổ ở giữa không trung phát ra một tiếng "Ồ", tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng nếu quan sát kỹ cũng không thấy hấn hiện lên bao nhiêu bối rồi, chỉ thấy hắc khí quay cuồng mà đến, hai cánh tay xương xẩu của hắn bỗng trở nên linh hoạt hơn cả phàm nhân, trong nháy mắt đã đặt ngang lồng ngực cứng rắn ngăn chặn một kích này của Mãng Cổ Thần Châu.

Chỉ nghe một âm thanh trầm đục vang lên, trong nháy mắt kiếm quang đã lóe sáng đến mức tận cùng rồi từ từ trở nên ảm đạm, nhưng thân hình của Bạch Cốt lão tổ cũng bị một kích bất ngờ này ngăn lại, phải dừng ngay bên ngoài động.

Hai hàng lông mày của Bạch Cốt lão tổ dựng lên, nhìn qua có chút tức giận, hắn liền mang bộ dáng không chút chần chờ cũng chẳng hề quan sát kỹ càng trận thế này mà bay lên một lần nữa, chỉ có điều lần này hắn đã rẽ sang một phương hướng khác. Thế nhưng Mãng Cổ Thần Châu lại giống như có linh giác vậy, thân thể của Bạch Cốt lão tổ mới bay sang một bên khác thì những khối trận văn ở phương hướng tương ứng lại sáng lên, và rồi Mãng Cổ Thần Châu lại bắn ra một đạo kiếm quang chói lòa đánh về phía Bạch Cốt lão tổ, ngăn chặn hắn lại bên ngoài động phủ Huyền Nguyệt.

Cứ liên tục mấy lần như thế, mặc cho Bạch Cốt lão tổ có thay đổi phương hướng hay tăng nhanh tốc độ như thế nào đi nữa, thì cũng đều bị trận thế kỳ quái khác trên mặt đất này cùng với Mãng Cổ Thần Châu tọa trấn bên trong kỳ trận ngăn cản. Sau lần thứ bảy Bạch Cốt lão tổ lại bị ngăn bên ngoài động thì hắn biết rõ không thể vào động bằng cách này nên từ từ đáp thân hình xuống, dĩ nhiên lúc này trên mặt hắn đã phủ đầy lệ khí, lạnh lùng nhìn thoáng qua Mãng Cổ Thần Châu bên trong động, hắn đột nhiên cười dữ tợn một tiếng, nói:

"Chỉ là một trận pháp nhỏ bé, cũng dám cản trở, lão tổ không dùng chút thủ đoạn thì các ngươi cũng không biết lợi hại!"

Nói xong hắn lập tức không nhiều lời nữa, hai cánh tay xương xẩu đáng sợ bỗng giơ lên, vụt qua đỉnh đầu sau một cái giao nhau, cùng lúc đó trong miệng hắn cũng phát ra những tiếng lảm bảm, có vẻ như đang niệm chú, sau một lát, vùng tối đen phía sau hắn bỗng nhiên giống như bị vận vẹo méo mó, những tiếng nổ vang trầm thấp phát ra trong không khí, cùng lúc đó, các âm thanh gào thét đủ loại dồn dập truyền đến.

"Gàozzz!!"

Một tiếng gào thét to vang lên, lại là một con hổ khổng lồ trông còn to hơn cả Bạch Cốt lão tổ một chút nhảy ra từ bóng đêm đen kịt phía sau hắn, nhưng dưới ánh sáng của các vì sao, chỉ thấy toàn thân con hổ to này phủ đầy bạch cốt dữ tợn, không hề có huyết nhục mà chỉ còn lại có khung xương trắng toát, cốt hổ xuất hiện bất ngờ này quả thật quỷ dị vô cùng. Cốt hổ ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, cổ khí thể ngang ngược kia phảng phất như lúc nó còn sống vậy, nhưng chung quy thì quỷ khí dày đặc vẫn nhiều hơn vài phần. Ngay sau đó, các loại dã thú dồn dập tuôn ra từ phía sau Bạch Cốt lão tổ, tất cả bọn chúng đều không ngoại lệ, những dã thú dữ tợn này nhìn qua tựa như còn sống, con lớn thì cỡ như voi như hổ, con nhỏ thì tựa như lợn rừng sài cẩu, tất cả bọn chúng đều không ngoại lệ, thậm chí còn có mấy loài côn trùng sâu bọ vốn dĩ không xương, cũng bị bạch cốt làm cho trở thành hình dạng nhện nhện, bò cạp, không ngừng bò lê lết trên mặt đất, có mấy con còn chui vào trong đất, vô cùng quỷ dị.

Trên mặt của Bạch Cốt lão tổ hiện ra vẻ đắc ý, hừ lạnh một tiếng, cốt thủ hướng về phía động phủ Huyền Nguyệt chỉ một cái, nhất thời tất cả bạch cốt yêu vật đồng loạt ngửa mặt lên trời gào rú, ào ào xông lên.

Dường như cảm nhận được uy hiếp cường đại bên ngoài động, trận văn trên mặt đất chung quanh Mãng Cổ Thần Châu ngay trong thời khắc này đồng loạt phát sáng, không chỉ những trận văn trên mặt đất mà có những trận văn lại kéo dài đến tận vách động cũng phát sáng lập lều. Còn ánh sáng do Mãng Cổ Thần Châu phát ra cũng sáng hơn rất nhiều so với lúc trước, khí ngũ sắc bên trong thân châu càng có vẻ như bị thứ gì đó kích thích, không còn ổn định như ban đầu nữa mà xoay tròn một cách điên cuồng.

Nương theo những âm thanh gào thét mơ hồ, Mãng Cổ Thần Châu trở nên sáng chói, bất ngờ nó bắn ra hơn mười đạo hào quang, đánh về những phương hướng bất đồng trong cửa động, nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện ra mỗi đạo kiếm quang đều bắn về phía bạch cốt yêu thủ một cách chính xác, khiến cho người ta khó mà tin được.

Bên ngoài động, sắc mặt của Bạch Cốt lão tổ trầm xuống, có vẻ như hắn không ngờ được pháp bảo này lại có thần thông to lớn đến nhường này, nhưng ngay lập tức ánh mắt hắn lại nhìn về phía Mãng Cổ Thần Châu càng thêm nóng bỏng, vẻ tham lam không thể che giấu, sau một hồi chần chờ, dường như hắn đã quyết định xong, cánh tay cốt trắng chậm rãi đặt vào lồng ngực, lấy ra một thanh Bối Quỷ Đầu Dao đen kịt dài đến ba thước.

Dao này vừa ra, nhất thời bên ngoài động phủ Huyền Nguyệt vang lên một hồi âm thanh quỷ khóc, bóng tối xung quanh dường như cũng đang run lên nhè nhẹ, lưỡi dao bóng loáng kia cũng không có ánh sáng, tựa hồ ngay cả hào quang cũng bị hút vào bên trong chuôi hắc dao này.

Trong nháy mắt, hơn mười đạo kiếm quang đồng loạt đánh tới những yêu thú bạch cốt quái dị ấy, chỉ nghe thấy những tiếng gào thét vang lên không dứt, âm âm hỗn tạp, cục diện trông có vẻ như bị rối loạn nhưng trên thực tế thì hầu hết yêu thú bạch cốt đều bị ngăn cản, chẳng con nào có thể xông vào động phủ Huyền Nguyệt. Thế nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ đâu đó phát ra một tiếng quỷ tiếu thê lương, âm thanh cuồng hồng kia tựa như tràn lan vào u minh địa phủ tuyệt vọng không cam, rồi sau đó một vệt màu đen bổ xuống đám yêu thú bạch cốt từ phía sau, tốc độ nhanh gọn tựa như bẻ gãy cành khô, trực tiếp ngăn chặn một con bạch cốt yêu lang ở phía trước và chém nó nát bươm, thế đi không hề chậm lại mà một mạch bổ về phía Mãng Cổ Thần Châu đang ngụ sâu bên trong huyết động.

Giống như biết rõ sự lợi hại trong đó, vào lúc này tất cả trận văn bên trong huyết động tỏa ra hào quang sáng chói, Mãng Cổ Thần Châu cũng trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều, trong nháy mắt đã ngưng tụ ra một cột sáng lớn hơn gấp năm lần so với cột sáng lúc trước, muốn ngăn chặn một đao thiên quỷ này.

Thế nhưng thiên quỹ đạo này lại là chí bảo bản mệnh có liên hệ với sinh mệnh của Bạch Cốt lão tổ, dù là trong ma giáo thánh điện thần bí khó lường kia cũng được xem như pháp khí danh đao bậc nhất, uy lực của một trăm này ẩn ẩn uy thế phá sơn đoạn hải, cột sáng do Mãng Cổ Thần Châu phát ra tuy mạnh mẽ nhưng một khi chạm mặt với thanh hắc đao trông có vẻ bình thường kia thì chỉ có thể vất vả chống đỡ trong giây lát mà thôi, sau đó đã phải liên tục bại lui, bị thanh quỹ đạo màu đen ấy mạnh mẽ áp vào sơn động, một đường thối lui về phía Mãng Cổ Thần Châu.

Theo sự ám sát của thanh quỹ đạo đen kịt đáng sợ này, trận văn trên mặt đất quanh động phủ Huyền Nguyệt dần dần xuất hiện rất nhiều vết rạn, hơn nữa những vết rạn ấy còn không ngừng mở rộng ra, cả trận thể dưới uy thế điên cuồng của hắc đao này hiển nhiên đã hiện ra vẻ sắp sụp đổ, còn Mãng Cổ Thần Châu giờ phút này xem ra cũng đã lâm vào tuyệt cảnh, mặc cho hào quang có lay động chống cự như thế nào cũng chẳng thể ngăn cản được sự ép sát chậm chạp quỹ đạo đen kịt kia.

Trên đường đi, đá văng tung tóe, bụi bay tán loạn, mắt thấy quỹ đạo đen kịt đã chèn ép Mãng Cổ Thần Châu chỉ vùn vụt hơn ba tấc, bỗng nghe phía dưới châu tọa truyền đến những âm thanh vỡ vụn trong trẻo, nhịp tim Bạch Cốt lão tổ bỗng nhảy dựng, vội vàng dừng Thiên Quỹ Đạo, hẩn sợ một khi không cẩn thận sẽ thu về một kiện bảo vật bị tổn hại.

Nurong theo sự phiên động của Thiên Quỹ Đạo, lúc này Bạch Cốt lão tổ mới hiểu được thì ra phía dưới Mãng Cổ Thần Châu còn có bố trí một vòng cấm chế ngọc quyết, có lẽ là một thủ đoạn phòng hộ cuối cùng, nhưng giờ phút này cũng đã bị phá vỡ, kiện kỳ bảo hiện đang ở trạng thái không ai điều khiển, mắt thấy nó đã sắp rơi vào trong tay của Bạch Cốt lão tổ.

Bạch Cốt lão tổ trong lòng vô cùng vui sướng, ngửa mặt lên trời hét dài, muốn đạt kỳ châu kia ngay lập tức, dùng nhãn lực đạo hạnh và tu vi cao đến nhường này của lão đương nhiên có thể nhìn ra hạt châu này chắc chắn không phải vật tầm thường, hiện tại thì trận thể phòng ngự này chỉ xem như dùng dao mổ trâu cắt tiết gà mà thôi, thậm chí một phần mười uy lực của Mãng Cổ Thần Châu cũng không phát huy ra được, nếu thật sự lấy nó để tế luyện thêm một phen nữa thôi thì thực lực của nó nhất định sẽ tăng mạnh, một mai có trở lại Man Hoang Thánh Điện, thì dù là vị trí Đại tư tế mờ ảo không gì sánh được kia hẳn cũng chưa chắc không thể chạm tới!

Trong lòng hớn hở mà nghĩ như thế, sự kích động nhất thời khiến hẩn mù quáng... không chú ý đến sâu tận bên trong động phủ Huyền Nguyệt, một cánh cửa phát ra hào quang chói lọi mang về thần bí như vốn có lại đột nhiên bắt đầu lay động, sau một lát, một tiếng quát mắng bỗng phát ra, âm thanh như tiếng sấm giữa ngày xuân kéo theo sự tức giận tột cùng, tựa như đáy biển đang nứt ra bên trong mênh mông thâm hải, quát to:

"Yêu nghiệt, to gan!"

Một bóng người xanh sẫm bỗng nhiên xuất hiện bên trong động phủ Huyền Nguyệt này, cơ hồ cùng lúc đó, thất tinh kiếm quang tựa như sơn băng địa liệt, phá không bay đến, trong một khắc kia, tất cả không khí bên trong động phủ Huyền Nguyệt trong nháy mắt giống như bị một cỗ lực đạo dồn dập hút sạch, đột ngột phát ra âm thanh "A a" trầm thấp. Hào quang rực rỡ chói mắt, cơ hồ không thể nhìn thấy bất cứ vật gì, nếu như nói một đao của Thiên Quỹ có uy lực phá sơn đoạn hải thì hiện tại thất tinh tiên kiếm này vừa xuất hiện, uy lực tựa như mặt trời mới lên cao, nghìn sao cùng nổ, trong đó ẩn hiện sự oai nghiêm của thiên địa, ngay trong động phủ thật sự không thể xem là quá lớn này, lao thẳng về phía Bạch Cốt lão tổ với sức mạnh dời non lấp biển.

Bạch Cốt lão tổ quát to một tiếng, dùng hết khí lực toàn thân bay ngược ra ngoài, chẳng còn tâm trí để quan tâm đến Mãng Cổ Thần Châu sắp tới tay nữa mà sau khi bay ra cửa động... hẩn lập tức vung cánh tay đầy xương trắng của mình lên, lập tức vô số bạch cốt yêu thú dồn dập đánh tới, chặn ngay sau lưng hẩn, phát ra tiếng gào rú liên tục... muốn ngăn một kiếm kinh người này lại giúp hẩn.

Thế nhưng uy thế của thất tinh tiên kiếm kia vô cùng cường đại, kiếm quang như núi, chỉ một cái quét nhẹ đã đánh nát rất nhiều bạch cốt yêu thú trên đường, đồng thời thể kiếm cũng không hề ngừng lại mà dùng thế lôi đình vạn quân phóng tới Bạch Cốt lão tổ. Nhưng chính vì tận dụng được một khoảnh khắc hồi sức trong tình thế cấp bách này, Bạch Cốt lão tổ gầm lên một tiếng rồi thu hồi Thiên Quỹ Đạo lại, tay xương nắm chặt, nhất thời hắc quang đại thịnh, quay người tung một đao bổ nhào tới thất tinh tiên kiếm.

Hai vàng sáng một đen một trắng phát ra uy thế vô cùng cường đại, ngay trên cấm địa Thanh Vân Môn liên tiếp va chạm nhau ầm ầm dữ dội.

Một tiếng gió sắc bén vô ngần nháy mắt tàn sát quanh quẩn trong thiên địa, sóng âm vô hình bỗng chốc đã đem vô số đại thụ cổ mộc hơn mười trượng xung quanh nhỏ lên tận gốc, tất cả cỏ cây đều bị một cỗ lực đạo vô hình đánh bật ra ngoài, nơi sâu nhất trong vàng sáng, Bạch Cốt lão tổ nôn ra một ngụm tiên huyết, cánh tay xương xẩu trên Thiên Quỹ Đạo phát ra âm thanh lạch cạch, cứng rắn bị gãy lìa.

Sắc mặt của Bạch Cốt lão tổ đại biến, lần đầu tiên trong ánh mắt xuất hiện vẻ sợ hãi, dường như lão không thể ngờ ở vùng Trung Thổ này, trong đám người trẻ tuổi lại có cao nhân đạo hạnh cao thâm đến thế, ngay lập tức lão nào dám chần chừ, đến nỗi chẳng quan tâm tay xương bên phải bị cắt lìa, mà dùng tay trái nắm lấy Thiên Quỹ Đạo một cách hoảng hốt, khối đen cuộn cuộn bay đến bao phủ lấy thân thể, chạy đi như bay.

Hào quang của thất tinh kiếm quang tán đi, Tiêu Dật Tài bắt đầu hiện thân, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng trên mặt thì đầy vẻ phẫn nộ, kể từ sau khi hẩn lên tiếp ngôi vị chương giáo chân nhân thì đây là lần đầu tiên bị tà ma ngoại đạo xâm nhập cấm địa Thanh Vân, thậm chí xem chút nữa đã phá vỡ trận thể phòng hộ lấy đi trọng bảo, như thế bảo sao hẩn không xuất hiện vẻ kinh sợ chứ...

Ánh mắt của hẩn khẽ nhìn về bên trong động, sau khi nhìn thấy Mãng Cổ Thần Châu thì vẻ lo ngại cũng giảm đi không ít, chỉ là trận văn trong động khẩu đã bị Bạch Cốt lão tổ phá vỡ hơn phân nửa. Hẩn hừ lạnh một tiếng, sắc mặt càng trở nên lạnh lùng rồi hạ thấp xuống trực tiếp dùng thất tinh kiếm lẳng không khác lại trận văn trên mặt đất, tiếp đó Tiêu Dật Tài vung đạo bào lên rồi nhún người bay ra khỏi cửa hang động, hướng về phía phương hướng Bạch Cốt lão tổ đuổi theo.

Yêu ma ngoại đạo bức này dám can đảm xâm phạm trọng địa Thanh Vân thì tuyệt đối không thể buông tha.

Chẳng qua hắn đuổi theo có phần vội vã rồi, mặc dù đã khắc trận văn mới, Mãng Cổ Thần Châu cũng đã vận chuyển trở lại và phát ra hào quang lập lờ lần nữa nhưng ở phía dưới Mãng Cổ Thần Châu... một khối đá vụn bỗng nhiên run run bị thứ gì đó đẩy ra, sau đó một vòng màu trắng nhợt nhạt hiện lên... một con bò cạp phủ đầy xương trắng chậm rãi bò lên từ dưới mặt đất.

Dù cho lúc này tất cả bạch cốt yêu thú đều tan thành mây khói dưới một kích phần nộ của thất tinh tiên kiếm nhưng vì con Bạch Cốt tiểu hạt này có thân hình nhỏ bé, lại chui xuống lòng đất nên có thể qua mắt được Tiêu Dật Tài ngay bên trong trận đại chiến kia, lặng lẽ chui xuống phía dưới Mãng Cổ Thần Châu không phát ra tiếng động.

Nếu là lúc bình thường thì xung quanh Mãng Cổ Thần Châu còn có một đạo cấm chế ngọc quyết cuối cùng, con Bạch Cốt tiểu hạt nhỏ bé này một khi tới gần cũng chỉ có thể bị tiêu diệt trong một kích, thế nhưng bây giờ đạo cấm chế cuối cùng kia đã bị hủy trong tay Bạch Cốt lão tổ, mà Tiêu Dật Tài lại đuổi theo quá gấp gáp, chỉ kịp bổ sung lại trận văn mà bỏ quên ngọc quyết nho nhỏ này thường không chút khiến cho người ta để mắt này.

Trước mắt, con Bạch Cốt tiểu hạt này đã không còn ai sai khiến, chủ nhân trước kia của nó là Bạch Cốt lão tổ cũng đã chạy trốn chết nên khi nhìn vào nó có phần ngỡ ngàng, chỉ chậm rãi bò vài vòng xung quanh Mãng Cổ Thần Châu, cũng chẳng biết nên làm sao mới tốt, cuối cùng nó dứt khoát bò lên châu thân của Mãng Cổ Thần Châu một cách chậm chạp.

Vàng sáng bên trong Mãng Cổ Thần Châu bỗng nhiên léo lên. Có vẻ như nó nhận ra thứ gì đó, vân hà gọn sóng, từ từ vòng qua con Bạch Cốt tiểu hạt này, cũng sau khoảng khắc đó, Bạch Cốt tiểu hạt giống như là nhớ lại sứ mạng ban đầu của mình vậy, bỗng nâng cái mũi tiêm bén nhọn trơ xương phía sau nó lên mà mạnh mẽ đâm vào bên trong thân châu, vừa vận đâm ngay trên viên đại tinh thứ sáu trong mười viên đại tinh của Mãng Cổ Thần Châu.

Cơ hồ ngay lúc đó, một luồng ánh sáng nhiệm hồng bỗng nhiên phụt ra từ bên trong thân châu, một đường bắn trúng thân thể của con Bạch Cốt tiểu hạt này, nhất thời đem nó đánh thành hai đoạn, bay lên không rồi rơi xuống mặt đất, sau hai cái giây dựa đã không còn động đậy gì nữa.

Vân hà ẩn đi, hồng quang biến mất, mọi thứ dường như khôi phục lại lúc bình thường, nhưng sau một lát đột nhiên có một đạo tinh quang kì quái phát ra ánh sáng lập lờ bất định bên trong hang động vắng bóng người này.

Phía trên Mãng Cổ Thần Châu, ngoại trừ viên đại tinh thứ mười ở dưới cùng luôn phát sáng thì viên đại tinh thứ sáu ở phía trên nó vừa mới bị con Bạch Cốt tiểu hạt kia đâm cũng bắt thành linh phát sáng lên.

Toàn thân Mãng Cổ Thần Châu bỗng giống như khẽ run rẩy một chút, bên trong nó... vân hà cũng phát ra một chút âm thanh giống như tiếng bạo liệt, sau một lát lại từ từ yên tĩnh, rồi không còn động tĩnh khác thường nào nữa. Chỉ có hai viên đại tinh phía trên Mãng Cổ Thần Châu dường như vẫn đang phối hợp với nhau mà không ngừng phát sáng lập lờ, tản mát ra hào quang chói mắt.

Trong dị cảnh.

Tiểu Đình vẫn đang chìm vào giấc ngủ, Vương Tông Cảnh bên cạnh nó cũng dần dần cảm thấy có chút buồn ngủ liền dứt khoát tìm một cái thân cây để dựa vào, chậm rãi nhắm mắt lại.

Khung trời phía trên trước nay vẫn khoác lên mình màu xanh thẫm chẳng gọn chút vẩy bỗng đột nhiên có thêm một vòng u tối, rất nhanh, từ chân trời đằng xa bay đến một đám mây đen kịt, sắc trời dùng một loại tốc độ khiến cho người ta trở mắt kinh ngạc bắt đầu chuyển đen.

Gió, dường như ngày một lớn hơn.

Mây đen tụ lại, điên cuồng mà bao phủ bầu trời phía trên dãy núi, xa xa dường như có tiếng sấm vọng, trông như giông tố sắp nổi lên.

Rặng núi cao to dần dần bị bóng đêm bao phủ nhưng vẫn trầm mặc lặng đứng.

Mọi thứ vẫn yên tĩnh như vậy, phía trong rừng sâu, ngoại trừ sắc trời chuyển đen thì gió lớn cũng khiến cho cây cối đong đưa kịch liệt một chút, phảng phất như bất cứ thứ gì cũng mang vẻ trầm ổn như lúc ban đầu.

Âm thanh côn trùng trầm thấp nhưng rõ ràng, truyền đến từ một nơi sâu xa không biết tên trong rừng sâu khiến cho cả khu rừng càng tăng thêm một loại mùi vị yên tĩnh, thậm chí là yên tĩnh đến đáng sợ.

Có gió thổi...

Ngay trong khoảng khắc này, Vương Tế Vũ đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên thân thể chấn động kịch liệt, hần mở toang đôi mắt. Cùng lúc đó, phía trên bầu trời đang giăng đầy mây đen cũng nổ lên một tiếng kinh lôi, tiếng sấm ầm ầm truyền đến, có chớp xẹt qua, trong không trung đã ẩn hiện những hạt mưa bụi...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Dị biến

Vào lúc này, một trận mưa đột ngột xuất hiện, rất nhanh xối xuống khung cảnh nơi đây. Dù là thảo nguyên, sơn mạch hay rừng rậm, đều chìm vào bóng tối thâm trầm.

Mưa to gió lớn, sấm sét vang dội, rất nhanh chóng, một cơn mưa như trút nước đổ xuống. Tất cả cảnh, lá cây khô đều nhanh chóng ướt nhẹp. Mưa rơi lá rụng, thanh âm tràn ngập cả cánh rừng. Mặt đất khô ráo lúc trước giờ này đã bị cơn mưa dày đặc tưới ướt đầm, nơi đất trũng nhanh chóng được cơn mưa lấp đầy.

Trên mặt đất, chẳng biết tại sao có cảm giác như đang rung lên. Những chỗ lõm đầy nước, ngoài sự rung động do cơn mưa đem đến, dường như còn đang run rẩy, chấn động bởi một không khí quý dị nơi đây.

Bỗng nhiên, một tia chớp xẹt qua làm cảnh vật sáng lên. Từ trong mảng rừng sâu, phía trên vũng nước mới tạo thành, một bóng đen khổng lồ lướt qua, rồi từ trên không, một bàn chân to lớn đáp xuống, vô tình đạp lên vũng nước làm nước văng tung tóe. Cả một vùng đất rộng xung quanh đều phảng phất một nét sợ hãi và đang run rẩy.

Chỉ lát sau, tia chớp biến mất, trời đất lại quay về với bóng tối vốn có. Lạnh như băng mà dồi dào, mưa từ trên trời đổ xuống lập tức đem Tiểu Đình đang chìm đắm trong giấc mơ ngọt ngào về với thực tại. Nhưng cũng phải mất một lát, nó mới phát hiện ra quần áo toàn thân mình đã bị cơn mưa xối cho ướt nhẹp, dán lại trên thân thể, cảm giác vô cùng khó chịu.

Tiểu Đình nhú mồm, hé miệng như muốn cầu nhàu vài câu, ai ngờ vừa lúc đó, bỗng nhiên từ trong bóng tối, một cánh tay cường tráng đột ngột xuất hiện, thoáng cái vây quanh cổ của nó, bàn tay che miệng của nó lại. Bàn tay kia vận lực quá lớn, thiếu chút nữa đã khiến Tiểu Đình không thể thở được.

Tiểu Đình hoảng sợ, lập tức giãy dụa, nhưng cơ bắp trên cánh tay kia lại càng siết chặt, giống như được đúc bằng sắt, cơ hồ tất cả âm thanh nó phát ra đều bị che lại trong miệng.

"*Ám ám!*" Ngay lúc này, một tiếng sấm gầm vang, phía chân trời, một tia chớp như quang xà xuyên qua tầng mây đen. Mượn vào một chút ánh sáng hiếm hoi này, Tiểu Đình nhận ra bóng đen đang che miệng mình chính là Vương Tông Cảnh. Lúc này, toàn thân Vương Tông Cảnh đã ướt đầm, từng giọt nước lăn dọc trên khuôn mặt của hắn.

Nhưng điều khiến Tiểu Đình bất ngờ chính là nét mặt của Vương Tông Cảnh. Chỉ thấy khuôn mặt hắn như đánh thép, tất cả các đường nét trên mặt đều cứng ngắc, lạnh như băng. Mặc cho nước mưa đang chảy vào, hắn không hề chớp mắt, lạnh lùng quan sát xung quanh. Cái lạnh lẽo từ ánh mắt này như truyền thẳng vào xương cốt khiến thân thể Tiểu Đình khẽ run lên. Nó có cảm giác rằng, toàn bộ phần trên cơ thể đang bị cánh tay đầy sát ý kia nắm lấy, chỉ cần phát ra một tiếng động là cánh tay này sẽ lập tức bẻ cổ mình.

Cũng chính là vào lúc này, Vương Tông Cảnh như cảm thấy điều gì đó, cúi đầu liếc nhìn Tiểu Đình, sắc mặt lạnh lẽo, cánh tay đang bịt miệng Tiểu Đình cũng không có ý định buông ra, hắn chỉ khẽ đặt một ngón tay lên miệng mình, ra hiệu im lặng.

Tiểu Đình không biết chuyện gì xảy ra, nhưng trên trực giác lại rất tin tưởng vị Vương đại ca tốt bụng này, lập tức khẽ gật đầu.

Giờ khắc này, tia chớp đã qua, chung quanh đã tối đen trở lại. Nhưng cũng qua một khoảng thời gian rồi, cơn mưa Tiểu Đình cũng đã dần thích ứng với bóng đêm xung quanh, mơ hồ có thể nhận ra một bộ dạng nơi tán cây rậm rạp kia.

Vương Tông Cảnh chậm rãi buông tay, nhưng rồi hắn lại cầm lấy tay Tiểu Đình mà còn siết chặt hơn nữa, thậm chí khiến Tiểu Đình cảm thấy đau nhức. Không biết tại sao, tim Tiểu Đình cũng bắt đầu đập nhanh dần. Nó cũng cảm giác được trong cơn mưa to, thân hình của Vương Tông Cảnh đang tựa vào mình vẫn cứng nhắc. Ngẩng đầu nhìn trận mưa gió ngày càng lớn, bỗng nó cảm thấy dưới chân cây đại thụ đằng kia có động tĩnh.

Đó là một loại cảm giác kì dị, nhưng liền sau đó Tiểu Đình đã nhận thấy sự rung động từ đó phát ra. Ở cách cây đại thụ mấy trượng, một tiếng bước chân trầm thấp truyền đến, khiến cho người xung quanh có cảm giác như một ngọn núi nhỏ vừa rơi xuống làm cho mặt đất xung quanh rung lên một cái.

Sau một lát, lại là tiếng bước chân trầm thấp ấy truyền đến từ phía gốc cây đại thụ. Hai người bọn Tiểu Đình cũng theo đó mà cảm thấy chút run sợ.

Một hơi thở tanh tưởi theo gió mưa xông tới, mà tiếng bước chân thâm trầm kia lại cũng như hướng chỗ bọn hắn chậm chạp mà vững chắc từng bước tiến tới. Từ trong bóng tối, sắc mặt Tiểu Đình trở nên trắng nhợt, dù chỉ là một đứa trẻ nhưng trực giác cũng báo cho nó rằng, hơi thở phía trước này rất nguy hiểm với mình.

Tiếng bước chân gần một chút thì hơi thở tanh tưởi cũng gần hơn, mảng rừng cây trước mắt lác lác luồn cuồng trước cơn cuồng phong. Vùng bóng tối trước mắt như dung hòa làm một thể cực lớn, chỉ phút chốc đã tiến đến gần ngay trước mắt.

Vào thời điểm này, một tia chớp lớn lại lần nữa đâm rách bầu trời, như một thanh cự kiếm khai thiên, cùng lúc chiếu sáng bọn Tiểu Đình và vùng rừng u ám kia.

Trong phút chốc, Tiểu Đình ngừng cả thở, sau đó một khắc, nó muốn hét to lên nhưng lại không cách nào há nổi miệng, mang theo đó là vài phần kinh hoàng không thể tưởng tượng nổi. Đúc lúc thanh âm từ miệng Tiểu Đình chực vọt ra, Vương Tông Cảnh nhanh như chớp, một lần nữa tay hắn lại vươn ra bưng chặt lấy miệng Tiểu Đình, ép sát thẳng nhọc vào người mình.

Sấm sét vang dội, thân thể Tiểu Đình run nhẹ, núp dưới cánh tay cường tráng của Vương Tông Cảnh, trợn mắt há mồm nhìn về nơi cách đó không xa, hai tay rũ xuống. Nó vô thức nắm chặt lấy vạt áo, mặc cho gió mưa dội lên khuôn mặt non nớt của mình, nó cũng chẳng quan tâm đến việc lau nước trên

mặt.

Nhờ ánh sáng từ tia chớp, hai người bọn Vương Tông Cảnh nhìn thấy rõ được, ngay phía trước mặt, không đến sáu thước, bỗng xuất hiện một cái đầu dữ tợn, lớp vỏ trông cứng cáp như được bọc một lớp giáp màu tro. So với hai người bọn hắn thì cái đầu còn lớn hơn rất nhiều, bên trong cái miệng dữ tợn ấy, những chiếc răng dài bén nhọn mà không đồng đều trải rộng.

Nhìn kĩ cái đầu này, thì thấy nó rõ ràng là một con yêu thú khổng lồ, chỉ thấy nó đứng thẳng thì chiều cao còn vượt qua mấy cây to nơi đây. Hai chân sau con yêu thú dẫm trên mặt đất, hai chân trước tuy nhỏ nhưng vô cùng sắc bén, giống như hai thanh binh khí đáng sợ, rú xuống trước ngực.

Ánh mắt đáng sợ của con yêu thú quét qua cách chỗ bọn Tiểu Đình có gang tấc. Nhìn thấy móng vuốt sắc bén cùng hàm răng lom chom, thân hình con yêu thú thì tựa như một ngọn núi nhỏ, có thể thấy được ẩn bên trong thân thể này là một sức mạnh cực lớn, lập tức thẳng nhóc run rẩy. Nó không hoài nghi chút gì về việc một khi mình và Vương đại ca bị phát hiện, nhất định sẽ bị con yêu thú xé nát chỉ trong chốc lát.

Bên trong bí cảnh này làm sao có thể xuất hiện một con yêu thú đáng sợ như thế?

Vương Tông Cảnh giữ chặt Tiểu Đình, lưng tựa vào đại thụ. Dù đã trải qua vô vàn thời khắc sinh tử cùng yêu thú, nhưng vào lúc này, khoe mắt hắn vẫn không khỏi lộ chút run rẩy. Hắn ngừng thở, cũng không nhúc nhích, như là cành lá khô, dựa sát vào thân cây.

Dù đứng cách hai người bọn hắn đến gần sáu thước, nhưng mùi tanh hôi trên cơ thể con yêu thú đã truyền đến ngay một dặm đặc. Tại vùng rừng rậm mưa to gió lớn này, thân thể yêu thú bỗng nhiên dừng lại một chút, sau đó cái đầu cực lớn chậm chạp lay động, hướng nhìn chung quanh.

Sấm chớp tan đi, một mảng đêm tối quay trở lại, mưa gió ngày càng mạnh như muốn đánh vào người, cái lạnh đã ngấm sâu vào trong cơ thể.

Với những chiếc răng nhọn sắc bén có thể dễ dàng đâm xuyên qua những thân cây kiên cố, từ trong bóng tối lạnh lẽo mơ hồ, con yêu thú chậm chạp tiến tới.

Đồng tử Vương Tông Cảnh co rút lại, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, hắn nắm chặt tay Tiểu Đình, thân hình vẫn vững như bàn thạch.

Những chiếc răng nhọn vút qua, yêu thú quay đầu vòng trở lại, mang theo cả một mảng mưa gió, phát ra một tiếng "Hô".

Vương Tông Cảnh hơi run lên.

Không thu hoạch được gì, đem theo những tia dữ tợn trong đôi mắt cực lớn, yêu thú lại một lần nữa, hướng về phía trước mặt từng bước một đi đến.

Mặt đất dần bình thường trở lại, trong mưa gió, mảng rừng rậm này dần khôi phục lại sự tĩnh mịch vốn có. Trong thời khắc này, dù là cuồng phong bão vũ nổi lên, thì trong mắt Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình cũng đều ôn hòa hơn rất nhiều.

Tiểu Đình phát ra một thanh âm "ư ư" rất nhỏ, Vương Tông Cảnh khẽ thở phào nhẹ nhõm, buông tay đang che miệng Tiểu Đình ra. Tiểu Đình lập tức ngoác miệng thờ dốc vài cái, sau đó quay lại, nhìn khuôn mặt Tông Cảnh trong bóng tối có chút mơ hồ, dẫn theo một tia kinh ngạc thấp giọng hỏi: "Vừa rồi là con quái vật gì vậy?".

Vương Tông Cảnh hồ hững lắc đầu, trầm mặc, một lát sau trầm giọng nói: "Ta cũng chưa bao giờ thấy qua, nhưng ta tin trong dị cảnh này, tuyệt không thể có yêu thú đáng sợ đến thế."

Tiểu đình ngơ ngác một chút, cũng không nói gì, chỉ là kinh ngạc nhìn Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh cắn răng, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm xanh thăm thẳm bỗng chốc biến thành cuồng phong bạo vũ, lạnh lùng nói: "Nhất định là có chỗ nào không đúng."

Tiểu Đình khoe miệng khẽ nhúc nhích, vừa muốn nói gì, bỗng nhiên đúng lúc này, từ nơi xa trong rừng rậm truyền tới một cảm giác lạnh lẽo thể lương.

Từ trong mưa gào gió rít, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng kêu thảm thiết đến giật mình, như là một người đang tuyệt vọng giãy giụa bên bờ vực cái chết mà gào thét.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình trên mặt đồng thời biến sắc, hai người liếc nhau. Vương Tông Cảnh bỗng nhiên nói: "Đi xem."

Nói xong hắn liền xoay người, Tiểu Đình cũng là một hải tử thông minh đến cực điểm, lập tức hiểu ý, vọt lên trên lưng Vương Tông Cảnh, ôm lấy cổ hắn một cách thân thiết. Vương Tông Cảnh hít một hơi sâu, "hắc" một tiếng, khẽ cử động cả tay chân, một lần nữa theo hướng thân cây vọt lên, càng lên cao, cái cây kia càng lắc lư mạnh. Cuối cùng hai người tựa như cánh diều trong gió, vượt qua cuồng phong bạo vũ mà lên tới ngọn cây.

Một tay bám chặt lấy thân cây, một tay che trên trán ngăn nước mưa, Vương Tông Cảnh phóng mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trời đất lúc này vẫn một màu đen kịt.

Một màn mây đen sà xuống, dường như tiếp xúc với đỉnh núi.

Tiếng sấm ù ù lại cuộn cuộn bốc lên, từ trong mây đen không ngừng nổ vang mấy tiếng. Lại một tia chớp đột ngột đánh xuống, xé rách trời đêm. Cùng thời khắc này, bọn Vương Tông Cảnh thấy một cảnh tượng cả đời khó quên.

Thảo nguyên mịt mờ, núi non hùng vĩ, trên trời mênh mông, rừng rậm nguyên thủy, khắp mọi nơi đều thấy chủng loại yêu thú khổng lồ đáng sợ kia. Trải rộng khắp nơi này, cứ cách một khoảng ngắn lại thấy một yêu thú khổng lồ gào thét đi tới.

Từ trong mảng rừng rậm bề bộn phía dưới, tiếng tru tuyệt vọng lại một lần nữa vang lên, thanh âm như nứt xương đoạn toái, theo gió bay đến. Một lát sau, tiếng gào thét kia đột nhiên ngừng lại, trong nháy mắt biến mất, để lại cho Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình cùng một sắc mặt tái nhợt.

Bên trong bí cảnh này, rốt cục đang xảy ra chuyện gì?

Phía chân trời, luồng ánh sáng đầu tiên theo phương đông chiếu xuống dưới, cả một vùng đất đai rộng lớn sau một đêm ngủ say chậm rãi tỉnh lại.

Ngày mới đã bắt đầu.

Trên Thông Thiên Phong, giờ phút này vẫn rất an bình. Đông đảo đệ tử đang bảo vệ xung quanh bí cảnh vẫn đứng y nguyên yên tĩnh trên Vân Hải, xung quanh cầu vồng mây trời bao phủ, thoạt nhìn thì bên ngoài bí cảnh không có gì khác thường.

Bất quá có chút kì dị chính là đã qua bình minh chừng một canh giờ, vốn dĩ hành trình trong bí cảnh phải xảy ra tranh đấu kịch liệt, vậy mà đến giờ này vẫn không có đệ tử Thanh Vân nào bị thương nặng đến mức thối lui khỏi cuộc thi. Tình huống đột ngột diễn ra, rõ ràng đã một thời gian dài trôi qua mà vẫn không có một đệ tử nào rút lui, thật khiến cho đám đệ tử Thanh Vân lấy làm kỳ. Nhưng mọi người nghĩ thâm có lẽ là bên trong bí cảnh, mọi người tranh đấu suốt một ngày nên giờ đã tranh thủ nghỉ ngơi, tạm thời chưa có động tĩnh gì.

Trong đám người, Vương Tế Vũ trên mặt có chút u sầu, lo lắng. Đáng ra giờ phút này nàng đã sớm trở về nghỉ ngơi, nhưng trong nội tâm nàng thực đang lo lắng đệ đệ Vương Tông Cảnh nên tình nguyện ở tại chỗ này, vẫn đợi đến hiện tại.

Những ánh nắng đầu tiên chiếu lên Vân Hải tựa như chốn bồng lai tiên cảnh. Chỉ thấy mây trắng thuần khiết tựa như sóng lớn lúc thủy triều, lẫn mình quay cuồng không ngớt, quả nhiên làm cho con người tại nơi đây như hóa tiên, bay trong ảo giác. Nhưng phần đông đệ tử Thanh Vân môn đã quen với cảnh này trên Vân Hải, không còn cảm thấy thần kỳ đến mức ngỡ ngàng.

Trải qua một đêm canh giữ, sắc mặt của phần lớn đệ tử Thanh Vân môn vẫn như thường, không có chút uest oải mệt mỏi nào. Đây cũng là hiệu quả của việc tu luyện đạo gia chân pháp. Nhưng so với bộ dáng của bọn họ, Vương Tế Vũ một lòng mang sầu lo nhìn về phía trên, sắc mặt lại lộ ra chút tiều tụy, đồng thời thân ảnh nàng cũng rơi vào tầm mắt một người bên cạnh.

Âu Dương Kiếm Thu đi thẳng tới cạnh Vương Tế Vũ, nhìn nàng, trong lòng hần dâng lên một niềm xót xa thương tiếc.

Nói về Âu Dương Kiếm thu cùng Vương Tế Vũ, giữa hai người vẫn còn có vài phần quan hệ sâu xa. Năm xưa, bởi vì Long hồ Vương gia cùng thanh Vân Môn âm thầm kết đồng minh mà Vương Tế Vũ lên núi bái nhập Thanh Vân môn. Đệ tử của Thanh Vân môn đầu tiên mà nàng gặp chính là Âu Dương Kiếm Thu. Cũng chính vì Âu Dương Kiếm Thu ôn hòa, sáng sủa, tính tình kiên nhẫn cùng Vương Tế Vũ nói chuyện, giới thiệu hết thảy trên núi Thanh Vân mới khiến cho tiểu nữ Vương Tế Vũ thoát khỏi cảnh lẻ loi một mình, dần an tâm trở lại.

Về sau, nhân duyên trùng hợp, Vương Tế Vũ tư chất thông minh, lại được ân sư của Âu Dương Kiếm Thu là Tăng Thư Thư thu nhận làm môn hạ, hai người lại trở thành sư huynh muội cùng một thầy, quan hệ ngày càng mật thiết.

Theo thời gian, Vương Tế Vũ dần lớn lên, Âu Dương Kiếm thu với tiểu cô nương này sớm đã phát sinh hảo cảm, thời gian dần qua, thứ tình cảm này sớm đã chuyển thành yêu thương mến mộ. Trước kia, đám môn hạ Tăng Thư Thư do Âu Dương Kiếm thu cùng Lưu Vân cầm đầu, nhưng ai cũng đều công nhận, Âu Dương Kiếm Thu mới là đệ nhất môn hạ của Tăng Thư Thư. Từ khi Vương Tế Vũ đến, không qua bao lâu, thiên tư siêu phàm dần dần hiện rõ, khiến cho mọi người chú ý rất nhiều.

Hôm nay, bởi vì thời gian tu đạo còn thấp, đạo hạnh không bằng Âu Dương Kiếm Thu cùng Liễu Vân, nhưng qua một thời gian nữa, ai cũng đều cho rằng nàng tất nhiên sẽ thay thế địa vị của Âu Dương Kiếm Thu.

Có không ít người đều chứng kiến chuyện này, rất nhiều ánh mắt hoặc có ý hoặc vô tình âm thầm nhắc nhở Âu Dương Kiếm Thu. Nhưng Âu Dương Kiếm Thu là một nam tử thẳng thắn vô tư, nếu không làm sao hắn có thể lòng tràn đầy vui mừng nhìn Tiểu sư muội ngày qua ngày phát triển, giấu ở trong lòng ý nghĩ yêu thương ngày một sâu sắc của mình.

Đã có những lúc, Âu Dương Kiếm Thu nghĩ thầm, nếu là có thể thiên trường địa cửu ở bên cạnh Tiểu sư muội, cả đời giữ lấy nàng, cũng đủ làm cho hắn cảm thấy vui mừng.

Cả đời, thiên trường địa cửu a. . .

Mỗi lần nghĩ đến cái thời điểm này, dù đường đường một nam tử như hắn cũng phải bật cười, cười chính mình, nhưng lập tức lòng lại tràn đầy vui mừng tiếp tục sinh hoạt.

Lúc này, chứng kiến Vương Tế Vũ trên mặt sầu lo, trong lòng của hắn cũng có chút đau xót. Trầm ngâm một lát, hắn nhẹ nhàng mà đi đến bên người Vương Tế Vũ, thấp giọng nói: "*Tế Vũ muội muội, nếu không có gì muội hãy nghỉ ngơi trong chốc lát đi.*"

Vương Tế Vũ quay đầu lại nhìn là hắn, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nhưng vẫn không lẫn át được một tia vô cùng lo lắng trong thần sắc, nói: "*Đa tạ sư huynh, muội không có việc gì, vẫn có thể đứng chờ tại chỗ này.*"

Âu Dương Kiếm Thu khẽ thở dài một tiếng, kỳ thật dù không nói câu nói kia, những năm này hắn đối với Tiểu sư muội rất hiểu rõ, cũng biết Vương Tế

Vũ sẽ không chịu rời đi, vì thế cũng không hề khuyên nhiều, cứ như vậy cùng Vương Tế Vũ im lặng đứng một bên để có thể nói chuyện cũng như an ủi và giải sầu cho nàng. Vương Tế Vũ gật đầu một cái. Âu Dương Kiếm Thu lại nghĩ tới một chuyện, chần chờ một chút, nói: *"Tế Vũ muội muội, ta nhớ được muội đã nói hôm nay hay đến phiên muội đi dò xét ở Thanh Vân biệt viện. Ta thấy thế này, cho dù muội đi xuống dưới núi, tâm trí cũng vẫn để lại tại đây, hay là hôm nay để ta thay muội đi một chuyến, cũng tránh cho muội không chuyên tâm, phát sinh lo lắng."*

Vương Tế Vũ ngạc nhiên một chút, theo bản năng định chối từ háo ý Âu Dương sư huynh. Tính tình nàng từ nhỏ kiên cường, bằng không từ nhỏ phụ mẫu đều mất, nàng làm sao có thể mang theo một đệ đệ như vậy mà lớn lên trong Long hồ Vương gia. Nhưng rất nhanh trong lòng của nàng không tránh khỏi một hồi phiền muộn, không vì cái gì khác mà từ chính đệ đệ duy nhất của mình, nàng lên ngang đầu nhìn lướt Âu Dương Kiếm Thu đang đứng cạnh một cái, tâm tư thiếu nữ vốn tinh tế, những năm gần đây này lại há có thể không có phát giác tình cảm mà sư huynh dành cho mình sao?

Nàng cúi đầu, qua một lúc, trái tim xẹt qua cảm giác kỳ quái, giống như vị đau khổ cay đắng, lại như mang theo chút ngọt ngào ấm áp, cảm giác thật sự là cô quái, ngũ vị pha tạp.

Hơi đỏ mặt, Vương Tế Vũ thấp giọng nói: *"Chuyện này... Vậy thì đa tạ Âu Dương sư huynh, phiền toái huynh thay ta đi một chuyến."*

Âu Dương Kiếm Thu khẽ giật mình, một khắc này quả nhiên là ánh mắt sáng ngời lên rất nhiều, sáng sủa cười cười, nói: *"Như vậy cũng tốt, dù sao lần xuống núi này cũng không có đại sự gì, sư muội yên tâm là được."*

Vương Tế Vũ khẽ mỉm cười, cái loại cảm giác kỳ quái khi nãy dường như vẫn còn đang quẩn quanh trong lòng, không chịu rời đi. Đáy lòng nàng có vài phần ngượng ngùng, tiếng nói cũng nhỏ hơn, so với tính tình tự nhiên hàng ngày hơi khác một chút. Âu Dương Kiếm Thu cười cười, ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ cảm thấy một ngày này đúng là trời cao khí sáng, tâm tình cực tốt, liền cười đối với Vương Tế Vũ nhún nhu hai câu, sau đó xoay người rời đi.

Vương Tế Vũ nhìn theo bóng dáng của hắn, nhấp nháy miệng, vốn nàng cũng là người tâm ý ôn hòa, nhưng không biết tại sao trong lòng nàng lại xẹt qua một tia kỳ quái. Nhớ tới hôm qua, trong lúc mình dò xét ở biệt viện Thanh Vân, phát hiện một bóng đen thoáng vụt qua trong sân. Nghĩ đến đây, trong lòng nàng bỗng nhiên nhảy dựng, hướng về Âu Dương Kiếm Thu kêu một tiếng: *"Âu Dương sư huynh."*

Âu Dương Kiếm Thu xoay người lại, hỏi: *"Sao thế Tế Vũ sư muội, còn có việc sao?"*

Vương Tế Vũ muốn nói lại thôi, trong lòng có chút ảo não, nghĩ thầm chuyện hôm qua không rõ ràng, mình sẽ không tìm được chút chứng cứ nào chứng minh bóng đen kia, nói không chừng là do chính mình hoa mắt cũng nên. Chuyện này không có căn cứ thì làm thế nào có thể nói với Âu Dương sư huynh đây? Nghĩ đến đây, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, muốn đem điềm không khỏi lo lắng này ném đi, nhưng trong nội tâm vẫn có chút bận tâm, không nhịn được quay lại nói với Âu Dương Kiếm Thu: *"Sư huynh, huynh đi một mình xuống dưới biệt viện Thanh Vân dò xét, bản thân cũng phải cẩn thận chút ít."*

Âu Dương Kiếm Thu bật cười, nói: *"Cái biệt viện kia ngay tại dưới núi Thanh Vân, từ trước đến nay được Thanh Vân Môn coi là trọng địa, không có nguy hiểm gì đâu."* Vương Tế Vũ gật gật đầu cười, trên mặt nhìn xem không có chút lo âu.

Âu Dương Kiếm Thu nhìn lại, chỉ cảm thấy người trước mắt như một đóa hoa kiều diễm khiến cho ánh mắt không thể di chuyển nổi, may mắn hắn còn có mấy phần nội lực, vội vàng ho khan hai tiếng, ánh mắt dời đi nơi khác.

Vương Tế Vũ dường như cũng cảm thấy cái gì, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, do dự một chút, bỗng nhiên từ trong lòng lấy ra một vật nho nhỏ, nhìn lại là một lá bùa màu vàng được gấp lại cẩn thận thành một cái đèn giấy nhỏ tinh xảo, hai đầu dùng chỉ đỏ xuyên qua, tản ra mùi thơm ngát.

"Âu Dương sư huynh, đây là muội dùng bùa Hàm Hương gấp thành, khi đối địch tuy không thể dùng, nhưng bình thường mang trên thân thể cũng giúp tinh táo an thần linh hiệu, huynh trước kia đã từng giúp đỡ muội, cái này. . . tặng cho huynh a."

Âu Dương Kiếm Thu vừa mừng vừa sợ, vội vàng nhận lấy lá bùa đèn lồng nho nhỏ này, trân trọng cất vào trong người, ngẩng đầu mỉm cười nói: *"Đa tạ sư muội quan tâm, ta sẽ hết sức cẩn thận."*

Vương Tế Vũ khẽ gật đầu, khóe môi nhếch lên mỉm cười. Âu Dương Kiếm Thu hướng về nàng vung tay lên chào, cười rạng rỡ và quay người bước đi. Nhìn nam tử kia dần dần đi xa, Vương Tế Vũ đứng lặng tại Vân Hải, nhìn theo thật lâu, đến lúc hắn ngự kiếm bay lên, nàng mới hướng lên đạo kiếm quang trên không, vờn cánh tay nhẹ nhàng vẫy vẫy, từ từ nhìn hắn biến mất ở phương xa.

Bầu trời trong xanh, từ phương xa, bỗng nhiên một đạo kiếm quang màu vàng hiện lên, trong nháy mắt xẹt qua bầu trời xanh ngắt đáp xuống vân Vân Hải, ánh sáng trên pháp bảo tắt đi, lộ ra bóng dáng Tăng Thư Thư, đệ tử Thanh Vân xung quanh nhao nhao cúi đầu chào, Tăng Thư Thư hơi cúi đầu đáp trả, tiến về phía trước vài bước, thấy Vương Tế Vũ đứng ở đằng kia, liền mở miệng kêu một tiếng, ai ngờ Vương Tế Vũ hình như có chút tâm sự, nhất thời không chú ý Tăng Thư Thư ở chỗ này, một chút phản ứng cũng không có.

Tăng Thư Thư thấy có vài phần kỳ quái, hướng Vương Tế Vũ bên kia đi vài bước, đang muốn đi qua hỏi nàng một chút xem có chuyện gì xảy ra, bỗng nhiên dư quang trong mắt nhắm đến một phương hướng khác, Tổng Đại Nhân dáng người cao lớn khôi ngô không biết lúc nào cũng đi đến trên Vân Hải, mà đi theo phía sau hắn là bóng hình thân nhiên có vài phần quen thuộc.

Tăng Thư Thư lấp bấp kinh hãi, nhất thời đem chuyện Vương Tế Vũ ném sang một bên, quay người nhìn kỹ lại, quả nhiên thấy rõ ràng, người đi theo sau lưng Tổng Đại Nhân kia vốn cũng không phải là tên đệ tử nào, tuy nhiên lại là người hắn quá quen thuộc.

Nhất thời Tăng Thư Thư chỉ cảm thấy có chút dở khóc dở cười, vội vàng tiến lên phía trước, đầu tiên là đứng cản trước mặt Tổng Đại Nhân, trừng mắt liếc hắn một cái, Tổng Đại Nhân ho khan hai tiếng, ngẩng đầu nhìn lên trời, sau đó Tăng Thư Thư nhìn về Trương Tiểu Phàm đang đứng sau lưng Tổng Đại Nhân, cười khổ một tiếng, giả bộ như điềm nhiên không có việc gì, gãi đi lại bên hai người bọn họ, ngậm ngậm thấp thanh âm nói:

"Làm sao người lại đến nơi này?"

Trương Tiểu Phàm khẽ mỉm cười, giờ phút này hắn mặc một bộ quần áo mộc mạc, tướng mạo nhìn cũng không coi là quá mức xuất chúng, trên người cũng không chút nào khiến người ta liên tưởng đến cao thủ xuất thế, thực sự nếu đi trong một đám người cũng không tìm ra được điểm nào nổi bật. Hắn nhìn về phía Tăng Thụ Thụ cười nói: "Ta nghe mấy vị sư huynh lúc trở về nói, lần này ở bên trong dị cảnh tranh đấu kịch liệt, mới một ngày trôi qua đã có không ít người bị thương, ngấm lại có chút lo lắng cho Tiểu Đình, liền theo Đại sư huynh sang đây xem xem."

Tăng Thụ Thụ liếc mắt, tức giận nói: "Người sớm hãy chấm dứt việc đó, ta còn không biết người sao, ba ngày này, hai phía cũng không có việc gì, chỉ riêng cái "túi Lưu Vân" với chút ít đồ chơi ở bên trong, đừng nói là trong dị cảnh một nửa yêu thú cũng không có, ta xem cho dù bỏ nó vào bên trong Thập Vạn Đại Sơn, Tiểu Đình cũng có thể một đường chạy thoát an toàn."

Trương Tiểu Phàm cười mà không nói, Tăng Thụ Thụ chỉ cảm thấy cái ót đau đau một chút, len lén nhìn xung quanh, đầu tiên là trước mặt phản đông đệ tử Thanh Vân làm ra bộ dáng uy nghiêm lạnh nhạt khí chất cao nhân, sau đó xoay đầu lại thấp giọng nói: "Hai tên gia hỏa các người, cũng không phải không hiểu được nội tâm chương giáo sư huynh đối với người có chút khúc mắc, người ở trên Đại Trúc Phong muốn làm gì thì làm, không có người quản người, nhưng bây giờ chạy lên Thông Thiên Phong, vạn nhất lại để cho hắn thấy, chẳng phải là làm cho lòng hắn không thoải mái?" Nói xong, mắt hắn liếc một cái về phía Tổng Đại Nhân, mặc dù không nói chuyện, nhưng ý tứ ẩn chứa đều bộc lộ rõ ràng qua ánh mắt: "Giờ này còn không mở miệng ra mà nói, cái tên to con này mà sao lại dằn như vậy?"

Tổng Đại Nhân thẳng thắn, mở trừng hai mắt, hạ giọng nói: "Nhìn ta làm gì? Nếu người nói như vậy, bằng vào mình người, nếu có thể đánh thắng được hắn, ta cam đoan về sau tuyệt không xảy ra chuyện tương tự."

Tăng Thụ Thụ nhất thời trì trệ, mắt liếc thấy Tổng Đại Nhân, một lúc sau phún phún nói: "Nhìn không ra Tổng sư huynh, sau khi người kết hôn đạo hạnh tăng tiến thế nào tạm không bàn tới, chỉ riêng miệng lưỡi so với năm đó mạnh hơn nhiều lắm, chẳng lẽ là công lao của Văn sư ti Tiểu Trúc Phong sao?"

Tổng Đại Nhân xi một tiếng khinh miệt, không để ý tới gã gia hỏa miệng lưỡi ba hoa này, cất bước khoan thai, khí thế thông dong chậm rãi dò xét trên Vân Hải. Tăng Thụ Thụ cùng Trương Tiểu Phàm đi theo phía sau, một câu cũng không nói. Mặc dù lúc trước Tăng Thụ Thụ có chút lo lắng về Tiêu Dật Tài có khoảng cách, nhưng giờ phút này hắn đã lấy lại được nụ cười bình tĩnh, bộ dáng tựa hồ cũng không quá mức lo lắng.

Xa xa nhìn lại, trên Vân Hải quả là nơi tiên gia thắng cảnh, thật sự là một bầu không khí tốt lành bình an. Chẳng qua chốc lát sau, đột nhiên một tiếng nổ kì dị vang lên, theo sau đó một vật màu đen từ trong cửa vào dị cảnh bay ra, chỉ nghe bịch một tiếng, một bóng người mang thêm vài phần chặt vật ngã ra ngoài.

Từ sáng sớm đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bên trong dị cảnh có động tĩnh, nhất thời phản đông đệ tử Thanh Vân xung quanh chấn động, lúc này cũng không biết là ai mắt nhìn tinh tường, ngạc nhiên kêu lên: "Đây không phải Quân Cao sao?"

Trong đám người, không ít người nghe được lời ấy đều ngờ ngác một chút, nổi bật trong đám người tham gia khảo thí Thanh Vân Môn, coi như là có vài phần danh khí rồi, hiển nhiên Quân Cao cũng nằm trong số đó.

Ngay cả Tăng Thụ Thụ đứng ở đằng xa cũng hơi kinh ngạc, nhất thời phát ra một tiếng than nhẹ. Nhưng không đợi hắn hay một đệ tử Thanh Vân nào kịp hành động gì, cửa vào dị cảnh đột nhiên run rẩy một hồi, những tiếng nổ kỳ lạ tiếp tục truyền ra, chỉ thấy ánh mắt đám đệ tử Thanh Vân đây về quý dị, trong nháy mắt lại có thêm mười mấy bóng người bị hút té ra khỏi dị cảnh. Bên cạnh sớm đã có người nhận thấy, những kẻ này đều là những đệ tử có thiên tư tốt, trừ Quân Cao ra còn có Phong Hằng, Tô Văn Thanh, Đường Âm Hồ,...

Nhìn qua thì trên mặt đám đệ tử này đều có mấy phần kinh hoàng, giống như là đều gặp phải chuyện gì vô cùng đáng sợ. Lúc này Quân Cao bỗng nhảy dựng lên, nhìn qua cũng không thấy có thương thế nghiêm trọng. Lớn tiếng kêu:

"Không xong, bên trong dị cảnh đã xảy ra chuyện!"

Một lời vừa nói ra, tất cả chúng đệ tử Thanh Vân đều bàn luận xôn xao, mà sắc mặt Tăng Thụ Thụ cùng Tổng Đại Nhân đứng đằng xa đều thất kinh.

Bên trong dị cảnh.

Mưa to gió lớn phảng phất như vĩnh viễn không dừng lại, trời xanh trên cao như nổi giận, thần linh điên cuồng mà phát tiết ra sự bất mãn của mình, mùng nhĩ như rung động sau những tiếng sấm cực lớn nơi chân trời vang lại, để lại cho người ta sợ hãi cái uy của trời đất nơi đây.

Quay trở lại nơi sâu trong rừng cây, lúc này đây có hai người đang nín thở chịu đựng mưa gió đầy trời, một hồi sau, cả hai chợt nhận ra rằng tình thế hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp. Mới lúc trước, yêu thú còn xuất hiện nơi đây, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình còn có thể nghe thấy tiếng gào thét lương, đến bây giờ thì, hai người cũng đã một lúc không nghe thấy động tĩnh gì. Trái lại, ngay phía dưới nơi hai người trú chân, vài con yêu thú lớn thân hình dữ tợn đang đi qua đi lại, có nhiều lần có con đến rất gần, chỉ cách hai người một khoảng nhỏ, thiếu chút nữa đã phát hiện ra bọn họ.

Tiểu Đình rất khản trương, trong mưa gió theo bản năng nó nắm chặt lấy quần áo đã ướt sũng của Vương Tông Cảnh. Nhờ vào ánh sáng hiếm hoi từ những tia chớp, Vương Tông Cảnh có thể nhận ra những dấu vết trắng bệch từ bàn tay nhỏ nhỏ béo múp kia. Con mưa lạnh như băng sớm đã dội ướt cả hai người. Vương Tông Cảnh nhắm mắt chỉ sợ hai người đã núp ở nơi đây hơn một canh giờ rồi, dù là thân thể cường kiện, nhưng qua một thời gian dài ngâm trong nước lạnh, quần áo ngấm ướt dính sát vào thân không thể tránh khỏi có chút hàn khí xâm nhập, mà bên cạnh hắn lúc này còn có Tiểu Đình, hiển nhiên thân thể cũng đang run nhẹ.

Dù sao nó cũng chỉ là một thằng bé bốn năm tuổi.

Khẽ đưa tay lên lau nước mưa trên mặt, Vương Tông Cảnh cắn răng, ghé đến bên tai Tiểu Đình khẽ nói bằng một giọng khàn khàn: "*Tiểu Đình, không thể tiếp tục như thế này được.*"

Tiểu Đình ngẩng đầu lên, thấp giọng hỏi: "*Vương đại ca, vậy giờ chúng ta phải làm sao?*"

Vương Tông Cảnh hướng bốn phía nhìn thoáng qua, nói: "*Nếu ở chỗ này đáp xuống dưới, khó đảm bảo rằng sẽ không bị yêu thú đi ngang qua phát hiện, những yêu thú này thực lực quá mạnh mẽ, hai người chúng ta tuyệt không phải là đối thủ, tuy nhiên vẫn phải nghĩ cách thoát ra khỏi nơi đây.*"

Tiểu Đình ánh mắt sáng ngời, hiển nhiên cũng là đang nghĩ tới điều gì, nói: "*Vương đại ca, huynh nói là. . .*"

Vương Tông Cảnh nhẹ gạt đầu, lại lau nước mưa trên mặt lần nữa, nói: "*Không có biện pháp nào khác, chỉ có thể đi...đến rồi.*"

"*Àm*"

Một tiếng sấm rền vang, trong khu rừng đen kịt chợt hiện ra chút ánh sáng, ngay sau đó lại tối đen trở lại, tiếng nước ào ào chảy vang vọng khắp khu rừng. Một bóng cây chợt vồng xuống, trong bóng đêm, Tông Cảnh cõng Tiểu Đình trên lưng, hết sức cẩn trọng tụt xuống. Lạch cạch tiếng bước chân dần trên mặt đất, bọt nước tóe lên, chỉ cảm thấy đất bên dưới chân trở nên nhão nhoét như bùn. Hắn vô thức nhìn xuống, phát hiện ra mình và Tiểu Đình đã đặt chân lên trung tâm một dấu chân khổng lồ, mà lúc này, nước mưa đã biến nó thành một cái vũng đầy nước. Tông Cảnh thoáng hít sâu một cái, duỗi tay trái ra nắm chặt lấy hai tay Tiểu Đình. Tiểu Đình lúc này cũng hết sức khẩn trương, không rên lên một tiếng, tự động theo sát sau lưng Vương Tông Cảnh, chậm chạp tiến thẳng lên phía trước. Chỉ là từ trong lòng bàn tay vẫn có thể nhận ra chút run rẩy của thằng bé.

Rừng cây rậm rạp, có thể tùy ý tìm thấy vô số những bụi cây, đại thụ còn ướt át hơi nước, hết thảy đều được bao phủ bởi bóng đêm nặng nề. Trong trời đất tựa hồ chỉ còn lại tiếng nước chảy, ngoài ra còn có tiếng hít thở từ hai người bọn hắn. Từng bước một tiến lên phía trước, xung quanh những mảng rừng tối tăm kia lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ, phảng phất mơ hồ như ma quỷ. Những giọt nước mưa từ trên ngọn cây lăn xuống cũng đem theo mấy phần thê lương.

Lại có một vài tia chớp lóe lên, đem theo chút ánh sáng ít ỏi chiếu sáng cảnh vật xung quanh trong chốc lát. Vùng đất dưới chân vốn đã trở thành bùn lầy, giờ phút này vẫn có thể cảm giác được thi thoảng truyền đến từng đợt rung động. Dường như tại đâu đó không xa, có mấy chục con yêu thú cực lớn đang đi qua.

Khóe mắt Vương Tông Cảnh từ trong bóng tối có thoáng chút co vào, nhưng dựa vào khả năng ghi nhớ những gì mà tia chớp khi nãy mang lại, hắn tiếp tục hướng cái son động kia tiến tới. Hắn tiến lên một cách hết sức cẩn trọng, nhưng cho đến lúc này cũng có một điều đáng mừng, đó là qua một nửa đoạn đường mà cũng không hề phát sinh sự việc ngoài ý muốn gì.

Mượn sự soi đường của một tia chớp, Vương Tông Cảnh có thể thấy được, cách đó không xa có một son động tối như mực. Chậm rãi tiến lại gần, miệng nhả ra một ngụm trọc khí, nhưng vẻ cảnh giác lại không hề có chút suy giảm.

Một vùng rừng ngay trước mắt, lúc trước, khi trời còn nắng ráo, sáng sủa, những đệ tử xuất sắc của hội thi Thanh Vân như Quân Cao, Phong Hằng, Tô Văn Thanh cùng Đường Âm Hồ vẫn còn đang tranh đấu ở vùng đất trống kia. Hắn thì thầm: "*Chỉ cần qua khỏi đây là có thể vào trong son động rồi*". Lúc này, trên mặt Vương Tông Cảnh cũng không biểu lộ chút vui mừng, ngược lại, ánh mắt càng thêm mấy phần sắc nhọn, cẩn thận từng li từng tí đảo qua vùng đất trống phía trước, xác thực vùng đất trống này không có gì nguy hiểm, chỉ là trên mặt đất thi thoảng chuyển đến từng hồi rung động, cũng không biết yêu thú đã đi qua vùng nào.

Vương Tông Cảnh hít vào một hơi, nắm thật chặt tay Tiểu Đình. Tiểu Đình quay đầu lại nhìn hắn, Vương Tông Cảnh cũng liếc lại một cái, sau đó kiên quyết nói: "*Chạy.*"

Một tiếng than nhẹ, từ mặt đất, hai bóng người đột nhiên nhảy lên, ở nơi trống trải trước mắt, trong mưa gió thê lương phát ra vài tiếng bước chân, bùn đất văng khắp nơi. Mưa gió đánh trên mặt làm cả hai con mắt đều không thể mở ra, một cỗ hàn ý lạnh như băng chạy thẳng vào xương cốt. Ở mảnh đất trống phía bên phải kia, nơi có một loạt bốn năm cây đại thụ cành lá rậm rạp đột nhiên xuất hiện hai điểm sáng quỷ dị lóe lên, thế rồi một yêu thú cực lớn xuất hiện, đứng vững như một bộ áo giáp giữa mưa cuồng phong bạo vũ. Từ miệng con yêu thú, không biết là nước mưa hay nước miếng từng giọt rớt xuống dưới.

"*Rống!*"

Một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, chấn động khắp rừng rậm. Một khắc này, cả tòa núi đều dường như run rẩy một chút, những cây đại thụ xưa nay cứng rắn trong nháy mắt như trở thành trò chơi xếp gỗ, bị gạt đổ rạp về hai bên. Một thân hình khổng lồ như một tòa núi nhỏ âm ỉ nhảy đến, bàn chân bước ra bộ pháp đáng sợ, chấn động mặt đất, hướng về phía Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình lao đến.

Trước cảnh tượng kia, phảng phất như được miêu tả trong một bức điêu khắc cổ xưa ở thần điện U Minh Địa phủ, làm lòng người như tê liệt.

Vương Tông Cảnh mặt mày tái nhợt không một giọt máu, nhưng đã có kinh nghiệm trong những trận tử chiến, hắn không mang chút bộ dạng sợ sệt, kinh hoàng, nắm chặt Tiểu Đình, vận toàn bộ khí lực hết lòng:

"*Chạy! mau! Dốc sức liều mạng, chạy!*"

Tiểu Đinh đầu sao cũng không giống với đứa trẻ bình thường, nghe Vương Tông Cảnh quát, lập tức bình tĩnh, cắn chặt răng, nhắm hướng sơn động kia lao tới. Cái sơn động kia chỉ cao hơn hai trượng, cũng không biết trong đó nông sâu thế nào, chỉ là trong tình huống cấp bách này, đó là nơi duy nhất mà yêu thú không thể đi tới. Dĩ nhiên là chỉ có thể vào đây mới có cơ hội bảo toàn mạng sống.

Vương Tông Cảnh cũng liều mạng chạy đi, bần lầy trên mặt đất thoát nhìn cũng không tạo cho hắn chút trở ngại đáng kể nào. Tại thời khắc này, hắn đem tất cả sức mạnh trong cơ thể kiên cường cứng cỏi kia ra, phát huy đến cực độ. Trong nháy mắt đuổi theo Tiểu Đinh, sau đó một đường kéo dài từ này nhảy qua vùng bần phía trước, hướng của động lao tới.

Mưa to gió lớn.

Toàn bộ thế giới như chỉ còn lại thanh âm lạnh lẽo của mưa gió, sau đó là những tiếng bước chân trầm trọng như sấm rền đáng sợ. Con yêu thú cực lớn kia không có vẻ gì là đang định truy bắt cả, có lẽ chính cái thân hình to lớn đã khiến nó không thể chạy được. Tuy nhiên, mỗi một bước nó bước ra cơ hồ đều vượt xa mấy trượng, trong nháy mắt như sắp đuổi kịp hai con mồi nhỏ bé. Lúc nào Vương Tông Cảnh và Tiểu Đinh còn cách tòa sơn động không quá hai trượng, nhưng mà hơi thở tanh hôi như dòi non lấp bễ, theo chiều gió đã cuốn tới. Vương Tông Cảnh vì toàn thân vận lực quá sức, cơ bắp căng lên nhất thời khẽ run run.

Một khắc này, hắn cũng như ác thú, gào rú lên một tiếng, rồi bỗng nhiên một tay nhấc bổng Tiểu Đinh lên, đem tiểu tử kia như một bao cát, trực tiếp ném về phía sơn động. Giữa tiếng gào thét kinh hoàng của Tiểu Đinh, một bóng mờ bao phủ toàn thân ảnh Vương Tông Cảnh. Hắn liều lĩnh hướng sang bên cạnh, tung mình ra ngoài, đem hết toàn phần khí lực của bản thân. Nghĩ là làm, ngay lập tức hắn né tránh được một cự trảo đáng sợ.

Từ giữa không trung, thân thể hắn không tự chủ được, lặn lộn ngã sấp xuống một vùng bần dơ bẩn không chịu nổi, cả người như một pho tượng đất. Nhưng tình thế không cho hắn có lấy một phút cơ hội chân chờ nào, tiếp tục lăn mình quay cuồng, cả người hắn như một con chồn, cực kỳ nhanh nhẹn nhanh chóng xoay người đứng lên. Cự thú trong tiếng gào thét điên cuồng lao vào, chỉ sợ thân thể hắn sẽ bị yêu thú dẫm nát bất cứ lúc nào.

Giờ phút này Tiểu Đinh đã bị ném tới cửa sơn động, há hốc miệng, một mực nhìn xem khung cảnh đáng sợ bên ngoài. Sấm sét vang dội, dựa vào chút ánh sáng yếu ớt lúc này, Tiểu Đinh chứng kiến cái thân thể đáng sợ của con yêu thú kia. Ngược lại, Vương Tông Cảnh giống như con sâu cái kiến yếu ớt bị ép ảm núp nơi xa. Vương Tông Cảnh chỉ cao tới bàn chân quái thú, mỗi một công kích dẫm đạp của con quái thú cũng đủ khiến hắn thịt nát xương tan. Quái vật răng vuốt sắc bén, bần đất bay tứ tung, "hống hống hống" từng tiếng gào thét cực lớn, chấn động cả trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Đặt cược tính mạng (1+2)

Giờ phút này, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đinh chỉ cách tòa sơn động kia không đến hai trượng, thế nhưng cổ hơi thở tanh hôi ấy đã giống như dòi non lấp bễ, từ bên trong như mưa to gió lớn cuốn tới. Vương Tông Cảnh bởi vì dùng sức nên cả cơ thể run lên nhè nhẹ, trong giây phút này bỗng nhiên hắn rú lên một tiếng như dã thú, rồi đột ngột nhấc Tiểu Đinh bên cạnh lên, trực tiếp ném bay thiếu niên đó vào bên trong sơn động như một bao cát. Nương theo tiếng gào kinh hoàng của Tiểu Đinh, bóng đen to lớn đã bao phủ lên hình dáng của Vương Tông Cảnh, hắn liều mình nhảy sang bên cạnh tránh né, trong tình huống nghìn cân treo sợi tóc dùng hết sức lực toàn thân để trốn tránh sự tấn công của bàn tay to lớn đáng sợ kia.

Thân thể hắn không tự chủ được mà lộn mấy vòng trên không trung, thoáng chốc đã ngã xuống vùng nước bần vô cùng dơ bẩn... cả người lập tức biến thành một pho tượng bần. Nhưng hắn không có thời gian để do dự mà nhanh nhẹn giống như một con chồn, lăn tròn không ngừng rồi nhanh chóng xoay người đứng lên, trong tiếng gầm rú, lao đi dưới thân hình của con yêu thú đáng sợ này.

Giờ phút này, Tiểu Đinh bị hắn ném vào sơn động đang há to mồm, nhìn trần trời cảnh tượng đáng sợ bên ngoài.

Trong tiếng sấm dọa người, nương theo những tia sáng le lói, Tiểu Đinh sững sờ nhìn lên thân hình đáng sợ của yêu thú kia. Vương Tông Cảnh như một sinh vật nhỏ bé bị buộc phải lẩn tránh dưới bàn chân còn to lớn hơn rất nhiều so với hắn. Dùng hết toàn lực tránh né răng nanh vuốt sắc và công kích giẫm đạp đầy phần nộ của yêu thú, mỗi đòn đều đủ khiến cho hắn tan xương nát thịt. Bần văng tung tóe, tiếng gào hống to lớn chấn động cả một vùng trời đất.

Vân Hải trên Thông Thiên Phong.

Tăng Thụ Thụ cùng Tổng Đại Nhân vừa bước ra đã tóm lấy cánh tay của Quân Cao đang đứng đằng trước, lạnh lùng hỏi: "Người lập lại lần nữa đi! Nguyên nhân gì mà dị cảnh lại có những yêu thú đáng sợ thế kia?"

Quân Cao mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy trong nháy mắt cánh tay mình bị một cái vòng sắt siết lại, sức mạnh tựa như muốn vặn gãy cánh tay của hắn. Trong lòng hắn chấn động, không dám sơ suất bèn vội vàng tự trấn an, nói: "Hồi bẩm Tổng trưởng lão, những lời đệ tử nói đều là thật, trong bí cảnh vốn dĩ là một vùng tràn ngập ánh sáng, cũng không hề có chim thú, chẳng ngờ trong phút chốc mà mây đen che lấp bầu trời, sắc trời u ám, trong mưa to gió lớn có vô số yêu thú hung ác xuất hiện, tùy ý bắt giết mọi người xung quanh..."

Nói đến đây, Tăng Thụ Thụ đứng bên cạnh đột nhiên cắt lời hẳn, hỏi thêm: *"Những kẻ như các người làm sao trốn được khỏi đó?"*

Quản Cao hơi ngó người, vẻ mặt không được tự nhiên cho lắm, nhưng vẫn đáp lời: *"Bọn ta đều ở gần lối ra. Sau khi dị biến phát sinh, gần lối ra cũng có yêu thú xuất hiện và công kích bọn ta, đã vậy còn giết chết hai vị sư đệ. Chúng ta thấy yêu thú quá mạnh, không thể chống lại được nên đã nhanh chóng chạy đến lối ra."*

Tăng Thụ Thụ ngẩn người một lúc, nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ quay đầu liếc nhìn Tổng Đại Nhân. Sắc mặt của Tổng Đại Nhân cũng không tốt lắm. Lời nói của bọn Quản Cao tuy không quá rõ ràng, nhưng trong nháy mắt hai người Tổng, Tăng đồng loạt nghĩ đến, những người này trong hàng ngũ đệ tử tham gia hội thi Thanh Vân cũng xem như nhân vật nổi tiếng, có sao phải canh giữ bên cạnh lối ra bí cảnh như vậy? Nếu không phải vì những chi tiết trong lời nói trước đó của Tiêu Dật Tài và quy định có Thanh Mộc Lệnh càng nhiều càng tốt, thì còn có thể là gì đây?

Chẳng qua, giờ phút này tuy trong lòng bọn họ không thoải mái, nhưng cũng đủ khôn khéo để biết trước mắt không phải thời điểm để trách cứ hai người Quản Cao, Phong Hằng. Tăng Thụ Thụ nhướng mày, nhẹ gật đầu nói: *"Ta cũng biết các người bị kinh sợ, trước hết hãy sang phòng bên nghỉ ngơi đi!"*

Phân phó xong đám người Quản Cao, Tăng Thụ Thụ liền đuổi những tên đệ tử bên cạnh đi, sắc mặt ngưng trọng thấp giọng nói với Tổng Đại Nhân: *"Sư huynh, việc này có chút không ổn."*

Tổng Đại Nhân sao có thể không biết mắt xích bên trong, sắc mặt đã sớm trở nên khó coi đến cực điểm, lúc này mới hừ một tiếng nói: *"Tăng sư đệ, người nói xem phải làm sao mới ổn đây?"*

Tăng Thụ Thụ cắn răng rồi nói: *"Việc cần làm trước tiên là đi cứu những đệ tử tham gia Thanh Vân thí luyện trong bí cảnh mới được. Thế này đi, đệ tiến vào bí cảnh, còn huynh hãy nhanh chóng đến cấm địa sau núi, ngoài động phủ Huyền Nguyệt, cầu xin Tiêu sư huynh nhanh chóng kiểm tra thực hư rằng trong dị cảnh này cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"*

Tổng Đại Nhân nghĩ bụng, giờ phút này cũng chỉ có thể như thế. Lập tức gật đầu, đang muốn dặn dò hẳn phải cẩn thận, đột nhiên từ vết nứt màu đen cạnh cửa bí cảnh gần chỗ mọi người truyền đến một tiếng kêu to đầy hoảng hốt. Hai người giật mình, vội vàng quay đầu lại, chỉ nghe có người hô lên: *"Không ổn, cửa bí cảnh hình như đang đóng lại."*

Sắc mặt của Tăng Thụ Thụ và Tổng Đại Nhân đều đại biến, lập tức bay vút đến, quả nhiên trông thấy cửa bí cảnh vốn hẹp dài, đang không ngừng vận vẹo và từ từ thu nhỏ lại, hơn nữa tốc độ khá nhanh, trong nháy mắt có thể thấy độ rộng cũng đã không đủ lọt người tiến vào.

Tăng Thụ Thụ dậm chân thờ dài, lập tức xoay mạnh người về phía Tổng Đại Nhân nói: *"Nguy rồi, cửa này chỉ có một. Chi sợ bên trong bí cảnh tình thế càng thêm nguy cấp, đệ với huynh cùng ra phía sau núi tìm chuông giáo sư huynh đi!"*

Tổng Đại Nhân giờ phút này lòng cũng nóng như lửa đốt, liên tục gật đầu, đáp ứng một tiếng liền hướng về phía sau núi lao đi. Tăng Thụ Thụ vội đi theo phía sau. Hẳn bay ra xa một quãng rồi mới chợt nhớ tới vừa rồi Trương Tiểu Phàm vẫn còn đứng bên cạnh mình, chỉ là trong lúc vội vã này, khi hẳn quay đầu lại quan sát đám người kia thì không còn thấy bóng dáng cô độc đó ở nơi nào.

Giờ phút này, Vương Tông Cảnh thân vẫn hăm sâu tại bí cảnh, giữa mưa gió thê lương. Trong tình thế nguy hiểm, hẳn vẫn đau khổ vùng vẫy. Tuy giờ hẳn cách chỗ cửa động nơi Tiểu Đình chui vào chỉ có mấy trượng, nhưng mà khoảng cách ngắn ngủi đó lúc này lại như là trời xanh, dài dằng dặc mà xa vời.

Hắn đã lâm vào tuyệt cảnh.

Giờ phút này hẳn dùng hết mọi khí lực trong cơ thể. Dưới những đòn công kích cuồng nộ của yêu thú, hẳn núp ở dưới bụng nó, kiệt lực tránh né. Nhưng con yêu thú này, tuy thân hình khổng lồ như núi nhỏ, nhưng động tác lại không hề chậm chạp, ngay cả bản thân Vương Tông Cảnh nhanh nhẹn bậc này cũng có nguy cơ sớm bị nó một cước giẫm bẹp.

Nhưng mà cũng chính bởi vậy, Vương Tông Cảnh căn bản càng không dám thừa dịp tránh né, lao ra khỏi bụng yêu thú. Phải biết rằng nếu chạy trốn trên đất trống, mất đi sự che chắn của thân hình khổng lồ, con yêu thú đáng sợ này tuyệt đối có thể dễ dàng một đạp giết chết hẳn. Nên hẳn chỉ có thể nỗ lực chèo chống, hao phí thể lực cực đại như vậy. Ở một bên, Tiểu Đình kinh hoàng, dán mắt vào cảnh tượng trước mắt, trong lòng mang đầy lo lắng. Vương Tông Cảnh cũng không biết mình còn có thể kiên trì bao lâu.

Quan trọng nhất là, hẳn ở dưới bụng yêu thú tránh né sự giẫm đạp, đau khổ duy trì lâu như vậy, nhưng vẫn là không thể nghĩ ra được một cách tốt nhất để chạy trốn, đây mới là điều làm hẳn cảm thấy tuyệt vọng.

Yêu thú khổng lồ ở phía trên đầu hai mắt tròn lên, miệng lớn há to thỉnh thoảng phát ra tiếng gầm rú bức tức, ánh mắt chăm chú nhìn xuống dưới thân thể của mình. Xem ra địch nhân nhỏ bé như thế mà không thể dứt điểm được ngay, một mực liều mạng trốn tránh chỗ khó nhìn thấy giữa hai chân nó. Mỗi một lần nó giẫm đạp cùng dùng chân trước cào, nước bùn vấy ra, yêu thú với sức mạnh không ai địch nổi cảm nhận được một sự khiêu khích làm nhục, động tác cũng càng ngày càng nhanh và điên cuồng. Áp lực với Vương Tông Cảnh tương ứng cũng là càng lúc càng lớn.

Trong lúc nguy cơ trước mắt, tại cửa sơn động cách đó không xa, một thân ảnh nhỏ hơn đột nhiên nhảy ra, cũng không dám chạy cách cửa sơn động quá xa, mà đứng trên mặt đất ngoài cửa động hai thước. Tiểu Đình nổi lên dũng khí, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, lớn tiếng kêu lên với yêu thú khổng lồ vô cùng đáng sợ trong đêm tối: *"Uy, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này, người tới ăn ta đi!"*

Tiếng gọi âm ỉ mang theo vài phần non nớt vang vọng lẫn trong tiếng mưa gió, làm cho yêu thú khổng lồ đang truy đuổi và Vương Tông Cảnh cùng ngoác một chút. *"Hô"* một tiếng, tại chỗ cao rất xa, cái đầu khổng lồ mang theo tiếng gió mưa bỗng nhiên vòng tới, một ánh mắt dữ tợn nhìn chăm chú

vào nơi nào đó trên thân thể thấp bé. Vương Tông Cảnh quay nhanh lại, trên mặt đất trượt đi vài thước, ngừng đầu tròn tròn hai mắt hết lớn: "*Tiểu Đình, mau trở về!*"

Tiểu Đình sắc mặt tái nhợt, nhưng chẳng biết tại sao lại vẫn đứng ở cửa động. Gió lớn mưa to, thân thể nhỏ bé của nó bị gió quật vào nên có suýt đứng không vững, nhưng nó không có chút ý nào lui về phía sau. Yêu thú ngửa mặt lên trời nổi giận gầm lên một tiếng, bỏ qua Vương Tông Cảnh, xoay người về thân thể nhỏ bé phi nhanh tới đánh. Vương Tông Cảnh ở trong mưa gió nhìn một màn này, thấy thân hình đen kịt khổng lồ như núi kia che khuất tầm mắt thân thể nhỏ bé, trong nháy mắt, hắn đột nhiên cảm giác được một cỗ nhiệt huyết nóng hổi xông thẳng lên đầu, làm hắn không cách nào tự chủ được, thân thể đều khẽ run lên.

"A ..." Hắn phát ra một tiếng gào rú mang vài phần điên cuồng, chẳng những không xoay người chạy trốn chết, ngược lại nhảy dựng lên phóng tới yêu thú khổng lồ kia. Cũng không biết ở đâu trong người dâng lên một sức mạnh khủng khiếp, trong nháy mắt bùng nổ, đúng là lãng không mà dậy, trực tiếp chộp vào gáy của yêu thú, mạnh mẽ vô cùng.

Năm ngón tay như cái móc, dùng cả tay chân, Vương Tông Cảnh đơn giản chỉ cần một chút thời gian trong lúc yêu thú quay đi, thoải mái bò lên trên thân thể của nó, trong nháy mắt đã thấy yêu thú đi vào gần cửa động, sát ngay trước mắt Tiểu Đình.

Vương Tông Cảnh dùng hết toàn lực hô một câu: "*Tiểu Đình, trở về!*"

Tiểu Đình mặt đã sớm như giấy trắng, đột nhiên xoay người về phía sau kiệt lực nhảy xuống, trong nháy mắt qua cự ly hai thước bay vào cửa động. Cơ hồ chính thời khắc nó nhảy vào, một cái đầu tròn đầy dữ tợn đã gầm rú cắn xuống tới nơi, tiếng gió kích động, mưa bay loạn, "*Oanh*" một tiếng, nặng nề đánh vào cửa động, răng nhọn như đao thậm chí đâm vào vách núi.

Tiểu Đình ngã ngồi dưới đất, vô ý thức không ngừng đập chân lui về phía sau. Cảm giác tránh được một kiếp ngay trước Quỷ Môn quan thật sự là làm cho người kinh tâm động phách. Ngoài động, con yêu thú kia bởi vì tức nên gào rú đầy cuồng nộ, thân hình đung đưa chấn động, lại lần nữa bỏ nhào thân thể xuống. Trước khi yêu thú kịp phản ứng, Vương Tông Cảnh phía trên lãng không một cái, khi yêu thú trở mình hắn liền lập tức xông ào vào son động.

"*Oanh! Oanh! Oanh ...*"

Trong nháy mắt tại bên ngoài son động vang lên tiếng đánh điên cuồng đình tai nhức óc liên miên không dứt. Đó là yêu thú tức giận vô cùng, làm vào điên cuồng, đụng chạm vào vách núi trên thạch động, đá vụn như mưa ào ào rơi xuống. Nhưng cái cửa động này đối với yêu thú thật sự mà nói quá nhỏ, vách núi chắc chắn như thế này, nó cuối cùng không cách nào xông vào, chỉ có thể ở bên ngoài trút giận lên vách đá mà không thể làm gì được.

Trong son động, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình, hai người suýt chết đều đang lưng tựa vách đá chỗ cách xa cửa son động, miệng mở to thở hào hển, hơn nửa ngày trời mới dần dần bình tĩnh trở lại.

Sau khi thở ra một hơi thật dài, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy trong đầu của mình vẫn còn có mấy phần rét lạnh. Rồi hắn quay đầu nhìn Tiểu Đình ngồi bên cạnh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của nó qua chút ánh sáng nhàn nhạt, đột nhiên thấy trên mặt tên ranh con này chẳng biết lúc nào đã nhiều ra vài phần cứng cỏi chưa từng có. Hắn cười cười, đưa tay qua ôm bả vai Tiểu Đình, nói khẽ: "*Tiểu Đình, người đã cứu ta một mạng, đa tạ người!*"

Tiểu Đình sắc mặt mang theo vài phần tái nhợt, nhưng nhìn về phía trên vẫn coi như là trấn định, nghe vậy lắc đầu, nhìn về phía Vương Tông Cảnh, nói: "*Vương đại ca, lần trước huynh đã cứu đệ, hơn nữa cha đệ nói, giữa huynh đệ tốt đừng nói lời khách khí.*"

Vương Tông Cảnh ngờ ngác một chút, nhìn Tiểu Đình nửa ngày, chỉ thấy đôi mắt nó đầy trong sáng. Trong cảnh mù mịt của son động, con mắt đen như bảo thạch rạng rỡ phát quang. Sau một lát, hắn đột nhiên thoải mái cười to, một phát ôm sát Tiểu Đình, hai tay dùng sức một chút, sau đó trang trọng gật đầu nói: "*Người nói không sai.*" Hắn ghé sát bên tai Tiểu Đình mỉm cười, nói từng chữ: "*Huynh đệ tốt, không khách khí.*"

Tiểu Đình lập tức cũng cười theo, tuy thần sắc do dự có chút hiểu chút không, nhưng do dự một chút, vẫn là chậm rãi duỗi cánh tay nhỏ với bàn tay mũm mĩm, như là có chút an ủi hoặc như là một cách trả lời, nhẹ nhàng vỗ hai cái vào lưng Vương Tông Cảnh.

Ngoài động, mưa to dường như vĩnh viễn không dừng lại, nhưng âm thanh đánh vào vách đá son động duy trì liên tục một thời gian ngắn sau dần dần lắng xuống. Yêu thú khổng lồ kia rốt cục dần dần nhận thức được, mặc dù chính mình cậy mạnh vô địch, nhưng đối mặt rừng núi lớn cứng rắn nhàm thạch, cuối cùng cũng là bất lực. Chỉ là nương theo tia chớp thỉnh thoảng xẹt qua bầu trời, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình cũng còn có thể chứng kiến con yêu thú kia vẫn ở ngoài cửa động chần chừ không đi. Nghe thanh âm tiếng gầm, hiển nhiên đối với hai con mồi trong son động vẫn tràn đầy bức tức cùng tham lam.

Vương Tông Cảnh hướng đầu ra phía ngoài xem trong chốc lát, thu hồi ánh mắt, nói với Tiểu Đình: "*Lúc trước nghe đám người Quân Cao nói, lối ra duy nhất của bí cảnh ở trong son động này, chúng ta đi vào tìm xem sao, nếu như có thể tìm được, lúc này hãy mau rời đi thôi.*"

Tiểu Đình nhẹ gật đầu, xoay người đứng lên. Vương Tông Cảnh cũng hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy, ánh mắt nhìn thoáng qua thân thể Tiểu Đình, trong nội tâm vừa động, lại là nghĩ đến tuy ngày thường không quá để ý đến, nhưng Tiểu Đình thân thể kỳ thật có chút mạnh khỏe. Ngay hắn lúc vừa rồi cảm thấy có chút mất sức, đương nhiên cũng là bởi vì cùng yêu thú tranh đấu một hồi, nghỉ ngơi một hồi lâu lấy lại chút sức lực, nhưng Tiểu Đình cho tới giờ khắc này cũng chưa thấy vẻ gì là kiệt lực mỏi mệt.

Hai người tự đứng lên, lần đầu tiên hướng bên trong son động này nhìn lại. Tuy ngoài động là một mảnh đen kịt mưa gió đêm tối, nhưng trong son động lại không phải là tối đen đến nỗi đưa tay không thấy được năm ngón. Có sự khác biệt này là do trên vách đá son động ẩn ẩn lộ ra một tia sáng mờ nhạt, làm cho người ta miễn cưỡng có thể nhìn thấy phía trước. Vương Tông Cảnh nhíu nhíu mày, vô ý thức hướng Tiểu Đình nhìn thoáng qua, lại phát hiện Tiểu Đình cũng đứng lúc hướng về hắn. Xem ra hai người đều đang đồng thời nghĩ tới thời điểm mấy tháng trước, tại địa cung thần bí dưới thành Hà

Dương gấp tao ngộ. Không hiểu sao, một màn trước mắt này, thoát nhìn cùng ngày đó tựa hồ có vài phần tương tự.

Vương Tông Cảnh hít sâu một chút, bắt đầu cất bước hướng sâu bên trong sơn động đi. Tiểu Đình theo sát phía sau hắn, hai bóng người cũng không bình thân trong huyết động, một bước thấp một bước cao chậm rãi đi về phía trước. Không biết tại sao, thế giới huyền ảo âm ỉ ngoài động, trong lúc đó cũng cảm giác đã đi xa, chung quanh rất nhanh yên tĩnh trở lại, tuy ngoài động tiếng gió tiếng mưa rơi thậm chí tiếng gầm gừ của yêu thú không lồ xa xa, mặc dù còn có thể vọng đến tai của bọn hắn, nhưng lại làm cho người ta cảm giác như là càng ngày càng xa xôi.

Tại một góc thấp không rõ của huyết động, có giọt nước rơi xuống mặt đất phát ra âm thanh tí tách trầm thấp bên tai không dứt. Sơn động hoàn toàn yên tĩnh, âm vang bước chân của bọn hắn tựa hồ rất nhanh trở thành nguồn âm thanh duy nhất, sần sật động tĩnh. Lại đi xa ước chừng mười trượng, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đột nhiên đều dừng bước, mắt nhìn phía trước.

Đây là sơn động so với bọn hắn tưởng tượng được muốn nhỏ hơn nhiều.

P phía trước, nương trên ánh sáng yếu ớt của vách đá sơn động, có thể thấy mờ hồ cách đó khoảng hơn mười lăm trượng, con đường chia làm hai phía. Phía bên trái một con đường thẳng vẫn về phía trước không ngừng kéo dài mà đi, nhìn qua sâu không thể nhận ra đáy, đường hầm phía trước một mảng màu đen, không thấy cái gì rõ lắm, mà con đường hướng phải, thì trực tiếp thông hướng một cái cửa của thạch thất cao sáu thước, rộng ba thước, trong có cửa đá. Liếc nhìn là có thể thấy trong thạch thất coi như rộng rãi bày một bệ đá hình trụ, trên mặt ánh sáng vàng bao quanh, chính giữa có một hình vết nứt hẹp dài màu đen, vòng hào quanh lập loè bên trong yên tĩnh đậu ở chỗ này.

Cửa bí cảnh xuất hiện!

Cơ hồ là cùng lúc, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều thấy được.

Tiểu Đình mặt lộ vẻ vui mừng, Vương Tông Cảnh cũng nhìn không được nữa khóe miệng bỗng nhúc nhích. Chỉ là sau một lát, hắn đột nhiên thần sắc ngưng trọng, ánh mắt chậm rãi hướng chung quanh nhìn thoáng qua, đồng thời lỗ tai của hắn, như vậy bỗng nhúc nhích, có chút rung động rất nhỏ.

Trong sơn động một mảnh mờ mịt, ngoại trừ xa xa ngoài động truyền đến tiếng mưa gió, liền chỉ có tiếng nước rơi giọt. Nhưng vào giờ khắc này, âm thanh tiếng nước tĩnh tế kia tựa hồ so với vừa rồi nhỏ đi một chút, đồng thời vang lên thanh âm "*Tư tư*" rất nhỏ, khó mà nghe thấy rõ, từ một địa phương sâu kín truyền đến.

Tiểu Đình hưng phấn định chạy về phía trước, nhưng thân thể của nó mới chạy đi một bước, đột nhiên bị Vương Tông Cảnh ở sau lưng một tay giữ chặt. Tiểu Đình ngạc nhiên quay lại, chỉ thấy sắc mặt Vương Tông Cảnh không biết khi nào đã trầm xuống, lạnh lùng mà chăm chăm vào gian thạch thất xem ra không có vật gì kia, chậm rãi lắc đầu.

Vương Tông Cảnh trầm mặc một lát, đầu tiên là đem Tiểu Đình kéo ra phía sau mình. Sau đó trong ánh mắt kinh ngạc mang vài phần soi mói của Tiểu Đình, hắn nhẹ nhàng úp sấp trên mặt đất, đem tai dán chặt mặt đất lắng lắng nghe trong chốc lát, sau đó ngẩng thẳng lên sắc mặt nhìn về phía trên như là càng khó coi. Sau đó, hắn tiện tay nhặt một khối đá lớn bằng lòng bàn tay trên mặt đất, nhìn vào thạch thất trống rỗng, đột nhiên đưa tay dùng sức đem hòn đá ném vào đó.

Viên đá cứng rắn bay vào thạch thất, dưới sức mạnh Vương Tông Cảnh toàn lực ném xuống, nó trực tiếp lướt qua bệ đá, đánh lên vách đá, sau đó thanh âm "*Bang bang*" vọng ra, viên đá bắn vào một góc bóng tối mà hai người không thể nhìn thấy được.

Không biết tại sao, nguyên bản va vào trên vách đá thạch bích phải phát ra âm thanh thanh thúy "*Bang bang*" đột nhiên gián đoạn, mà chuyển biến thành là một loại tiếng vang trầm thấp, nghe mảnh nhỏ và cũng ôn hòa hơn rất nhiều, cảm giác kia, giống như là hòn đá đánh lên một giường dày đặc chấn động, hay là... một làn da cứng cỏi.

"*Cạch cạch cạch cạch...*" Hòn đá giống như ở giữa không trung một lát, sau đó mới từ phía sau cửa lăn ra, xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người, lăn thêm vài vòng trên mặt đất sau đó bất động.

Thanh âm "*tê tê*" vang lên mang vài phần bạo động, theo từ một nơi không rõ ràng trong thạch thất, truyền ra nhẹ nhàng nhưng vô cùng rõ ràng.

Lúc này đây, Tiểu Đình sắc mặt cũng thay đổi.

Nhưng mà, khi sắc mặt của Tiểu Đình vừa biến hóa, đột nhiên cặp mắt của nó lại vụt qua một tia không thể tưởng tượng nổi, thậm chí mang vài phần kinh hoàng thần sắc, ngạc nhiên mà nhìn về phía trước thạch thất, thất thanh nói: "*Vương đại ca, huynh xem lối ra kia! Nó, nó giống như đang nhỏ đi...*"

Vương Tông Cảnh trong lòng trầm xuống, giương mắt lên nhìn, quả nhiên chỉ thấy lối ra của bí cảnh nguyên bản đứng lặng yên tĩnh ở giữa không trung, đột nhiên bắt đầu vô thanh vô tức vận vẹo, khe hẹp dài màu nâu thật sự là đang thu nhỏ lại trông thấy. Dựa theo xu thế này, không bao lâu nữa, lối ra bí cảnh sẽ biến mất trước mặt hai người.

Tiểu Đình không biết làm sao, mờ mịt quay đầu lại nhìn về phía Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh cũng thấy trong đầu mình một mảnh hỗn loạn. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện vốn chỉ là một trường khảo nghiệm đơn giản thi năng lực của đệ tử Thanh Vân môn tại bí cảnh, bây giờ lại có thể phát triển tới trạng thái quỷ bí mà cực kỳ nguy hiểm như vậy.

Chỉ là còn không chờ bọn họ quyết định có hay không nên liều lĩnh mạo hiểm xông vào thạch thất, trong tầm mắt Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình, phiến cửa đá vốn hẻo lánh kia đột nhiên chậm rãi thò ra một cái đầu.

Là một cái đầu rắn lớn, lưỡi rắn thật dài, không ngừng phun ra nuốt vào, mắt chuyển chậm rãi. Đôi mắt rắn lạnh như băng híp lại tạo thành khe hẹp lộ ra ánh mắt vô tình, lạnh lùng nhìn thẳng Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đang đứng ở ngoài thạch thất ngoại.

"Là rắn sao?"

Tiểu Đình sắc mặt trắng nhợt, nhìn xem cái đầu rắn kia, thấp giọng nói một câu.

Vương Tông Cảnh khỏe mắt có chút run rẩy, muốn nói lại thôi. Bởi vì lúc này, hắn đã lại chứng kiến một cái bóng khác, từ trong thạch bích nhô ra, mang theo thanh âm trầm thấp mà quý bí "*Tê tê*", đó là một cái đầu rắn khác, cùng cái trước đó hoàn toàn giống nhau.

Sau đó là cái thứ ba, cái thứ tư, cái thứ năm, cái thứ sáu, cái thứ bảy...

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trơ mắt nhìn phía trước chỗ cửa đá, không ngừng thấy rắn từ trong những chỗ hẻo lánh bên trong thạch thất thò ra đến, quần quanh ở trên cửa đá, lưỡi rắn hướng tới bọn họ phun ra nuốt vào.

Cả cửa đá, bí cảnh hoàn toàn bị đầu rắn bao phủ, cảnh tượng đáng sợ kia giống như là một mình đối mặt với một cái hố sâu bị vô số rắn lớn chiếm cứ, mà tất cả đầu rắn giờ phút này đều hướng về mình mà nhìn, ánh mắt lạnh như băng.

Vương Tông Cảnh bước chân chậm rãi lùi về phía sau, nhân tiện cũng kéo theo Tiểu Đình. Đúng lúc này, đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng âm thanh trầm thấp, tất cả đầu rắn trong nháy mắt cùng một chỗ đột nhiên nâng lên. Đồng tử hai mắt Vương Tông Cảnh vào thời khắc này bỗng nhiên co rút lại, không dám chân chừ, túm lấy cánh tay Tiểu Đình, quát to một tiếng: "*Chạy mau!*"

Tiểu Đình sao có thể không hiểu rõ tình huống khẩn cấp, chạy về phía trước kia yêu thú cũng không phải là ý tưởng tốt đẹp gì, nhìn một màn quý bí này, e rằng yêu thú khổng lồ ngoài kia cũng không đáng sợ bằng. Lập tức nó xoay người bỏ chạy, không mang theo nửa phần chân chừ, giờ khắc này thật sự chẳng quan tâm cửa lối ra khỏi bí cảnh trong thạch thất đang đóng lại, bảo vệ tính mạng quan trọng hơn.

Tiếng "*Sưu sưu sưu sưu*" không ngừng bên tai, Vương Tông Cảnh trong quá trình lùi kéo Tiểu Đình liều mạng chạy trốn, không nhìn được nhìn lại. Lấy tâm tính cứng cỏi của hắn, cũng đã từng thấy qua các loại hình thù kỳ quái của quái thú ở Thập Vạn Đại Sơn, giờ phút này trong nội tâm cũng không gạt bỏ được nỗi sợ hãi. Ở giữa, cả phía bên phải sơn động trong huyết động, trong nháy mắt có vô số độc xà cùng một chỗ ngóc lên, chen chúc trong huyết động, có thể trông thấy vô số miệng rộng mở ra dữ tợn, răng cùng lưỡi rắn nhe ra đầy đáng sợ.

Càng làm cho người khó có thể tin chính là, hắn căn bản không thể nhìn thấy phần đuôi những con rắn này, tựa hồ tất cả rắn ở đây đều chỉ có nửa thân trước, mà phần sau thân của bọn chúng đều ẩn nấp tại trong vách đá.

Một khi bị đuổi theo, rồi bị vô số những con rắn này cắn, kết cục có thể nghĩ đến được.

Trong nháy mắt, hai người đã đi đến chỗ ngã ba. Vương Tông Cảnh dừng một chút xem qua, nhìn thoáng qua xa xa bên ngoài huyết động vẫn mưa gió đầy trời, mơ hồ còn có thể thấy được bóng dáng yêu thú khổng lồ vẫn còn đang chân chừ không đi. Hắn căn rằng, lùi kéo Tiểu Đình, quay đầu về thông đạo sâu không thấy đáy phía bên trái chạy xuống.

Thanh âm "*Sưu sưu*" ở phía sau không ngừng vang lên, chỉ nghe cũng đủ làm cho người da đầu run lên, âm thanh của vô số thân rắn nhúc nhích cọ vào vách núi cứng rắn đang ùn ùn kéo đến, hơn nữa càng ngày càng gần, mà phía trước vẫn là bóng đêm vô cùng vô tận, chỉ có thể cảm giác được con đường dưới chân đang dốc xuống phía dưới.

Dù là Vương Tông Cảnh hay Tiểu Đình, giờ phút này trong nội tâm đều dâng lên một cảm giác bất lực. Nhưng trải qua trận chiến trước đào thoát yêu thú khổng lồ, tâm tính hai người cũng coi như đã được tôi luyện một phen. Giờ phút này, trong nội tâm cả hai đều không có chỗ cho chán nản buông xuôi, vẫn căn rằng liều mạng chạy về phía trước. Chỉ là chạy được một quãng, Tiểu Đình dù sao tuổi nhỏ, bước ngắn sức yếu, nên có phần chạy theo không kịp Vương Tông Cảnh, dưới tình thế cấp bách, lại không biết vấp phải cái gì trên mặt đất nên lao đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

May mắn Vương Tông Cảnh vốn luôn để mắt tới Tiểu Đình, quát khê một tiếng, lập tức lùi lại, đem Tiểu Đình kéo tới, trực tiếp ném lên trên lưng, lại lần nữa chạy nhanh đi.

Tiểu Đình thờ dốc, chỉ nghe sau lưng âm thanh truy hồn càng lúc càng lớn, đồng thời rõ ràng cũng cảm giác cước bộ của Vương Tông Cảnh so với vừa rồi chậm hơn một chút. Mặt tiểu tử kia tái nhợt, đột nhiên lớn tiếng nói: "*Vương đại ca, buông đệ xuống, còn huynh chạy đi.*"

Vương Tông Cảnh nhảy dựng lên, nhảy qua một khối đá đột ngột nhô ra trên mặt đất, rớt về phía trước, lại lần nữa dụng lực chạy tới, trong miệng o o thỏ, nhưng đồng thời cả giận nói: "*Câm miệng!*"

Tiểu Đình trầm mặc một lát, không nói cái gì nữa, quay đầu đi, thỉnh thoảng chỉ thấy vô số đầu rắn dữ tợn đuổi tới tới. Cách hai người bọn họ chỉ có vài thước, mùi tanh hôi tràn ngập bóng đêm chung quanh, thậm chí nếu tinh tường thì còn có thể thấy từng cái răng độc xà bén nhọn, chậm rãi chảy ra nọc độc trong suốt.

Biển rắn dường như có thể đem hai người bọn họ đều nuốt hết chỉ trong một khắc.

Tiểu Đình đột nhiên phát tay, hai mắt trừng trừng, mắt hết về sợ hãi, lại mang theo vài phần dũng khí, đối với vô số đầu rắn lớn tiếng kêu lên: "*Ta liều mạng với các ngươi!*"

"Phốc!"

Thanh âm chưa dứt, chỉ nghe một tiếng vô cùng quý dị vang lên ở chỗ sâu trong huyết động đen ngòm, một đoàn chất lỏng màu hồng đột nhiên hóa thành màn khói hơi thổi từ bên trong cái phễu mà không biết Tiểu Đinh cầm trong tay từ lúc nào xì ra, hướng về phía sau bầy rắn bay đi.

Tiểu Đinh lại lần nữa xuất ra tuyệt chiêu.

Chỉ thấy trong nháy mắt, "*Lạt Tiêu Thủy*" liên phun lên trên mười cái đầu rắn gần nhất, những đầu rắn kia một khắc trước còn như hung thần ác sát, dữ tợn vô cùng, đột nhiên cứng ngắc ở giữa không trung, tiếng kêu gào bên nhọn trong nháy mắt vang lên. Mười con rắn này cuộn lại thân thể, nhìn vô cùng khổ sở. Mà mặt đất vốn nhung nhúc toàn rắn đuôi theo, thoáng cái trống ra một khoảng lớn.

Tiểu Đinh cùng Vương Tông Cảnh nghe được âm thanh nhện không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, đều là khê giết mình. Một lát sau cùng lấy làm mừng rỡ, không thể tưởng được cái phễu đánh rắn và *Lạt Tiêu Thủy* lại thần diệu như thế, quả nhiên là pháp bảo cứu mạng. Vương Tông Cảnh giờ phút này đối với cha của Tiểu Đinh càng bội phục sát đất. Làm đầu bếp, tùy tiện làm ra một cái đồ vật mà cũng có thể làm yêu thú phải tránh lui. Đúng là một đầu bếp kinh thể hải tặc.

Nhưng hai người cũng chỉ mừng rỡ một lát, cước bộ cũng không ngừng nghỉ, bởi vì cũng không lâu lắm, bầy rắn lại đuổi kịp như cũ. Dù sao vừa rồi cũng chỉ làm thương có mười đầu rắn, đối với bầy rắn nhung nhúc không thể đếm hết trước mắt này mà nói, hoàn toàn không đáng kể.

Nguy cơ cũng không giải trừ, hai người vẫn chạy như điên bên bờ sinh tử. Nhưng mặc kệ như thế nào, Vương Tông Cảnh công Tiểu Đinh một đường chạy trốn, Tiểu Đinh thì là nắm chặt Cái Phễu Đánh Rắn, liều mạng phun *Lạt Tiêu Thủy* vào vô số đầu rắn phía sau.

Mỗi một lần chất lỏng màu hồng phun ra, dính vào đầu rắn đều làm chúng trong nháy mắt co rút run rẩy, điên cuồng vặn vẹo, tiến tới ảnh hưởng đến một mảng lớn đầu rắn đi tới phía sau, làm chậm tốc độ của đội hình biển rắn truy kích. Tuy rất nhanh lại có những đầu rắn mới bổ sung, nhưng cứ như vậy, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đinh lại công nhau tiếp tục chạy gần hơn trăm trượng về phía trước, kiên trì không để những đầu rắn này cắn nuốt.

Dọc theo con đường này, Tiểu Đinh chuyên chú việc đối phó bầy rắn đằng sau, không chú ý phía trước. Nhưng Vương Tông Cảnh một đường chạy xuống lại thấy con đường có mở rộng ra đường nhánh, chia làm hai cái lối rẽ, mà đều không ngoại lệ, con đường bên phải cũng giống như trước, thông hướng tới một cái thạch thất.

Đi qua cự ly trăm trượng, hẳn lại thấy lối rẽ cùng thạch thất lần thứ ba.

Chỉ là mỗi một lần, Vương Tông Cảnh đều không lựa chọn chạy hướng bên phải. Một đường, hẳn thấy rõ những thạch thất đi ngang qua này, tuy cũng có bệ đá loại hình trụ, nhưng trên bệ đá cũng không có lối ra bí cảnh màu tím, càng không nói đến trong thạch thất có hay không yêu thú đáng sợ khác. Vạn nhất chạy tới không có những đường ra khác, hẳn và Tiểu Đinh liên lập tức lao vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Hắn không dám đi đánh cuộc, trong tiếng thở dốc ồ ồ, bản thân Vương Tông Cảnh cũng cảm giác được bước chân của mình càng ngày càng nặng nề. Trên thực tế, vì hắn có khí lực mạnh mẽ, mới có thể dưới tình trạng đạo hạnh tu hành cực kỳ thô thiển, đơn giản chỉ cần dùng sức mạnh thân thể dưới sự truy đuổi của bầy rắn mà chạy được xa như vậy. Chỉ là một người sức khỏe cuối cùng không thể nào là vô cùng vô tận, trước mắt, hắn có thể thấy sức lực đã tới giới hạn tận cùng.

Mỗi một lần nặng nề hít thở, đều giống như hít vào một đoàn lửa đỏ nóng rực, theo yết hầu nung nóng cho tới tim phổi, thiêu khô tất cả máu trong lồng ngực, làm bản thân nghẹt thở mà không cách nào lên tiếng. Thậm chí ngay cả Tiểu Đinh cũng cảm thấy Vương Tông Cảnh khác thường, càng không ngừng quay đầu lại hướng hắn xem xét, sắc mặt dần dần trở nên tái nhợt.

Phía trước cách đó không xa, lại là một lối rẽ.

Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy hết thảy trước mắt dần dần bắt đầu trở nên có chút mơ hồ, thậm chí mà ngay cả mở miệng hô hấp cũng có cảm giác như con tức giận tức tiến vào lồng ngực. Chẳng lẽ, thật sự sẽ chết tại nơi thâm sơn cùng cốc ngàn dặm vô danh này sao?

Mang vài phần kỳ quái tự giễu, hắn rõ ràng cũng không có quá mức sợ hãi cái chết, trong đầu có chút chầm chọc mà đối với mình cười cười. Chính thời điểm muốn đầu hàng, thân thể của hắn đột nhiên chấn động, hai mắt trong nháy mắt từng lớn, dẫn theo một niềm vui khó có thể tin, nhìn về cuối ngã ba đường.

Một thạch thất y như thế, một bệ đá y như thế, trên bệ đá này có một cái vết nứt màu đen đầy đủ không việc gì, yên tĩnh mà đứng lặng giữa không trung.

"A!" Một tiếng gầm nhẹ mừng rỡ từ trong miệng Vương Tông Cảnh phát ra. Hắn vốn đã gần như kiệt sức lực, đột nhiên lại lần nữa dâng lên chút lực cuối cùng, ra sức nhảy lên, đột nhiên rẽ ngang, lưng mang theo Tiểu Đinh, với sự kiên quyết cả đời này chưa bao giờ có, phóng tới gian thạch thất kia, không biết phía trước là gì, không biết vận mệnh thế nào, hắn vẫn hướng nơi đó hung hăng đánh cuộc một lần!

Phía sau Thanh Vân Sơn, trên đỉnh Thông Thiên Phong

Đường mòn phía sau núi Thông Thiên Phong từ trước đến nay đều là chốn yên lặng, một con đường uốn lượn ghé qua rừng rậm cỏ thụ um tùm. Cảnh vật thanh lệ mà u nhã, tiếng chim hót không dứt bên tai. Mãi cho đến chỗ rừng sâu mở rộng ra hai nhánh rẽ, có hai bóng người đứng ở nơi đó, đúng là Tổng Đại Nhân cùng Tăng Thư Thư.

Một bên con đường là đi thông tới từ đường Thanh Vân Môn, một đường mòn tiếp tục hướng trước kéo dài mà đi, nhưng cách đó không xa trên đường, lại có hai khối đá xanh cổ xưa, nhìn kỹ phía dưới, hai con Thanh Ngao(*) bằng đá được khắc trông rất sống động, thần sắc tinh tế trang trọng. Trên lưng chúng là hai tấm bia cổ cao tới một trượng.

Bia vẫn bên trái khắc bốn chữ: Cẩm địa Thanh Vân.

Bên phải: Động phủ Huyền Nguyệt.

Trước thanh ngoan đá bia, Tăng Thụ Thụ cùng Tổng Đại Nhân hai mặt nhìn nhau, sau một lúc lâu Tổng Đại Nhân cười khổ nói: *"Tăng sư đệ, chúng ta kêu gọi Tiêu sư huynh nhiều lần, cũng không có đáp lại, chẳng lẽ hắn lại không ở bên trong Huyền Nguyệt động phủ, phải làm như thế nào cho phải?"*

Tăng Thụ Thụ cũng vô cùng lo lắng, mặt mang vẻ bất đắc dĩ, tại chỗ nhanh chóng đảo quanh, thỉnh thoảng ngẩng đầu hướng đường mòn sau lưng thanh ngoan đá bia nhìn lên một cái, nhưng vô luận như thế nào, bất kể là hắn hay là Tổng Đại Nhân, lại là một bước cũng không dám vượt qua hai mặt tấm bia cổ này.

Quy củ hơn hai ngàn năm đã sớm ăn vào sâu trong huyết mạch của bọn hắn, từ nhỏ đến lớn trong Thanh Vân Môn, lệnh cấm này liền được tất cả mọi người ghi nhớ tại tâm: Ngoài chuông giáo chân nhân, không ai được vào cấm địa Huyền Nguyệt.

Tổng Đại Nhân trên mặt vụt qua vẻ lo lắng, quay đầu lại nhìn hướng phía trước núi, tuy nơi này nhìn lại cũng không thể thấy Vân Hải, nhưng lại càng khiến cho lòng của hắn gấp gáp. Đúng lúc này, Tăng Thụ Thụ dậm chân một cái, âm thanh mang vài phần nảy sinh ác độc nói: *"Thật sự đích xác không có cách nào khác, chúng ta bất cứ giá nào phải dứt khoát đi lên Ngọc Thanh điện gõ 'Tam Thánh Trần Linh Chung'. Chỉ cần Tiêu sư huynh còn ở lại trong Thanh Vân Sơn Mạch, liền nhất định có thể nghe được tiếng chuông, đến lúc đó chắc hắn cũng có thể nghĩ đến trên núi gặp chuyện không may, hoặc có thể nhanh chóng gấp trở về."*

Tổng Đại Nhân lúc nghe được Tăng Thụ Thụ nói ra *"Tam Thánh Trần Linh Chung"*, sắc mặt trong chốc lát biến đổi một chút, nhưng khi nghe hết Tăng Thụ Thụ nói xong, im lặng một lát, kiên quyết nói: *"Tăng sư đệ nói có lý, tuy nói chuông giáo sư huynh từng nghiêm lệnh cấm trừ phi có đại sự không được cảnh báo. Nhưng trước mắt bí cảnh sinh biến, dĩ nhiên là đại tai họa, chỉ là..."* Hắn trên mặt vụt qua một tia thần sắc lo lắng, xác thực thấp giọng nói: *"Gõ chuông một cái, không khỏi mọi người sẽ biết được chuông giáo chân nhân lúc này tình trạng không ổn, sau này nghị luận lên, Tiêu sư huynh thế nào lại chẳng quan tâm đến thể diện."*

Tăng Thụ Thụ cũng là lông mày nhíu lại, chần chừ một lát, đứng là vẫn còn cười khổ nói: *"Đại sự làm trọng, sau này sư huynh nếu có trách phạt, cứ để cho một mình ta gánh chịu."*

Tổng Đại Nhân nhất thời lắc đầu, nói: *"Buồn cười, ta tự nhiên cùng người... A?"*

Nói một nửa, đột nhiên khóe mắt của Tổng Đại Nhân lóe lên khi thấy một cái bóng dáng nhanh chóng từ phương xa chạy đến như bay, một đường lướt qua ngay phía trên bọn họ, đúng là không có nửa phần do dự cản trở, trực tiếp liền từ trên đầu bọn họ bay qua bia Thanh Ngoan, hướng về phía động phủ Huyền Nguyệt mà tới.

Mà kỳ quái chính là, hai người ở trước bia Thanh Ngoan liếc nhìn nhau, rõ ràng không có ý ngăn cản đối với việc người này đột nhiên xâm nhập cấm địa, ngược lại đều là quay đầu nhìn xem người kia có phản ứng gì. Mà thấy đối phương rõ ràng cũng không có phản ứng nên cả Tổng Đại Nhân và Tăng Thụ Thụ đều chỉ đứng đó ngây ngốc.

"Này..." Tổng Đại Nhân nhất thời đều không biết nên nói cái gì cho phải.

Tăng Thụ Thụ vẻ mặt cũng cổ quái, cười khan một tiếng sau, hướng phương hướng động phủ Huyền Nguyệt nhìn thoáng qua, lắc đầu nói: *"Cái gì ta cũng không thấy..."* Nói, hắn xoay người rời đi, đồng thời cúi đầu giảm thấp xuống âm thanh nhẹ giọng tự nhủ: *"Rốt cục vẫn không nhìn được..."*

(*) Thanh Ngoan: một loài giống ba ba.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Đèn giấy

Một đạo hắc quang đang phóng nhanh tới như xé toang bầu trời, khiến không trung vọng lên những tiếng xé gió nghe như tiếng người đang khóc vậy. Cô cây trong khu rừng ở những nơi mà đạo hắc quang ấy đi qua, bị khuấy động lắc lư không ngừng, nhưng tất cả bọn chúng đều hướng về một phía mà thôi. Tuy đạo hắc quang này đang tung hoành trên sơn mạch của Thanh Vân môn, nhưng nếu nhìn kỹ có thể thấy bộ dáng của nó có chút chật vật, có lẽ người này không quen thuộc địa hình sơn mạch của Thanh Vân Sơn, lại phi hành ở tốc độ cao như vậy nên có mấy lần suýt chút nữa thì đâm vào ngọn núi.

May mà trình độ ngự kiếm phi hành của người điều khiển đạo hắc quang kia cực cao, vì thế mấy lần lâm vào nguy hiểm kia, hắn liền gỡ ra thần thông ra

để thoát hiểm, sau đó lại tiếp tục lao về phía trước.

Đằng sau đạo hắc quang kia cỡ trăm dặm có một đạo kiếm quang lóe lên những tia tiên khí màu trắng đang theo đuổi theo đạo hắc quang không dòi. Uy thế mà đạo kiếm quang này tỏa không hề kém đạo hắc quang, thế tiến tới của nó khiến bầu trời như nổi giông, tên thân kiếm phát ra những tiếng rít thấu trời, nhưng ẩn chứa trong đó là sự căm hận đạo hắc mang kia đến cùng cực, đạo kiếm quang màu trắng mang theo chấp niệm đuổi giết đến tận chân trời góc biển.

Khoảng cách từ nơi này đến đỉnh Thông Thiên Phong cao nhất Thanh Vân Sơn còn rất xa, xa tới mức nếu đứng ở nơi này mà nhìn về hướng chân trời thì chỉ thấy những đường viền mờ mờ ảo ảo mà vô cùng hùng vĩ, những ngọn núi cao vút xem kè với nhau tạo thành rặng núi nhấp nhô, quả nhiên đã vào tới phạm vi Thanh Vân Sơn mạch rồi. Bỗng dưng phía trước xuất hiện một ngọn núi hiểm trở hoang tàn đứng cô độc một mình, giống như một thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, ngăn cản đường đi của đạo hắc quang. Có lẽ lúc này đạo hắc quang đã bị kiếm quang màu trắng đằng sau kia đuổi đến mức chật vật nên tỏ ra tức giận, nhưng cũng cảm thấy lo lắng vô cùng, đột nhiên đạo hắc quang thay đổi ý con đường bỏ trốn, nó không vượt qua núi mà trầm mình xuống chui vào trong cái bóng của ngọn núi trước mặt.

Chỉ trong chốc lát, đạo kiếm quang màu trắng đang bám sát sau lưng cũng đã tới nơi, bên trong hào quang tiên khí kia bỗng có tiếng người hừ lạnh, rồi sau đó không hề do dự hay sợ hãi, mà lập tức đổi phương hướng lao về phía chân núi.

Trong cái bóng của ngọn núi có chút âm u, có lẽ vì đây là ngọn núi ở nơi thâm sơn cùng cốc ít ai lui tới, từ trong tảng đá của ngọn núi phun ra thác nước rộng chừng vài thước, thác nước này rơi từ độ cao ước chừng hai mươi trượng, xuống cái đầm nhỏ bên dưới, làm đám nước tóe lên vô số bọt nước trong suốt như thủy tinh. Hai bên thác nước có những gốc cây đan vào nhau, đó là những gốc tùng sinh già cỗi, những cành cây thô to của nó vươn lên không gian trống rỗng xung quanh, có lẽ vì ở đây nồng độ hơi nước rất cao cho nên xung quanh phủ đầy rêu xanh khiến khung cảnh càng trở lên âm u vô cùng.

Khi đạo hắc quang bay nhanh, lúc sắp đụng phải mặt đất liền nhẹ nhàng cua một vòng sau đó lướt sát mặt đất bay đi, không biết đạo hắc quang vô tình hay hữu ý mà thỉnh thoảng lại tiếp xúc hờ với mặt đất bên dưới. Khi thấy đạo kiếm quang màu trắng kia sắp áp sát lại gần, lập tức đạo hắc mang lại đổi hướng bay lên trên trời. Bên trong đạo kiếm quang màu trắng lại phát ra tiếng hừ lạnh, khi đạo kiếm quang màu trắng khẽ đổi phương hướng, chuẩn bị đuổi theo không rời thì bỗng nhiên dưới mặt đất phát ra một tiếng kêu to, lập tức từ trong lòng đất bỗng xuất hiện một bàn tay bằng xương không lồ phá đất chui lên rồi vô lấy đạo kiếm quang màu trắng kia.

Biến cố phát sinh này hẳn do đạo hắc mang đằng trước sắp đặt lúc trước, thủ đoạn âm mưu bất ngờ này quá âm hiểm và xảo trá rồi. Hơn nữa những luồng khí đen thẫm trên bạch cốt trào kia còn phảng phất tỏa ra mùi tanh hôi, chỉ sợ đó chính là một loại độc vô cùng lợi hại, nếu đạo kiếm quang màu trắng mà bị nó tóm được thì e rằng người đang nấp bên trong kiếm quang đó không chết cũng trọng thương.

Nhưng thủ đoạn âm độc như vậy vẫn không những không làm người bên trong đạo kiếm quang màu trắng kia cảm thấy kinh sợ, mà thậm chí còn bình tĩnh như việc này đã nằm trong dự kiến của hắn vậy. Trước khi bạch cốt trào phá đất chui lên một khắc thì đạo kiếm quang màu trắng đã bay né sang một bên, rồi sau đó bên trong kiếm quang màu trắng có tiếng quát khê, lập tức từ trong kiếm quang phóng ra một luồng khí thể hùng hậu, xung quanh đạo kiếm quang xuất hiện bảy miếng tinh thể lớn đang động đậy, ngay cả bạch cốt trào không lồ đáng sợ kia cũng không thể gây lên chút trở ngại nào, mà lập tức bị thất tinh kiếm xé toang thành mảnh nhỏ.

Sau khi đạo kiếm quang màu trắng kia đánh tan bạch cốt trào, vẫn không hề dừng lại, mà tiếp tục đuổi theo hắc quang phía trước, đồng thời bên trong đạo kiếm quang màu trắng truyền ra tiếng cười lạnh vang vọng cả không trung, tiếng cười ấy mang theo khí lạnh thấu xương, sau đó một thanh âm nghiêm nghị vang lên: "Yêu ma tà đạo, mặc kệ ngươi giờ ra thủ đoạn gì, Thanh Vân sẽ không để cho ngươi càn rỡ đâu, chuẩn bị chịu chết đi".

Vừa dứt lời, đạo kiếm quang màu trắng lại tăng tốc xé mây đuổi theo.

Hai người một trước một sau, một đen một trắng, một đuổi một chạy này chính là hai kẻ đã chiến đấu với nhau trong Huyền Nguyệt động phủ đêm hôm qua, Bạch Cốt lão tổ và Tiêu Dật Tài.

Lúc này Bạch Cốt lão tổ cảm thấy vô cùng buồn bực, từ trước đến nay hắn chỉ một mực tu luyện ở nơi hoang dã mệnh mông ngoài Trung Thổ. Bởi vì thánh điện Ma giáo ở nơi hoang dã này bị hạn chế bởi đủ loại quy củ, nên chưa từng xuất thế. Cứ như vậy cho tới một ngày có một nhân vật thần bí ở Trung Thổ không ngại trời dèo lội suối xâm nhập vào nơi tuyệt địa hiểm yếu ở sâu trong vùng hoang dã, sau đó hắn đột nhiên xuất hiện ở trong Thánh điện, rồi tiện tay nhắc luôn "Thiên Ma Sách" tàn phiến, thánh vật mà bao đời Thánh điện gìn giữ, khiến các tế tự từ lớn đến nhỏ trong Thanh điện luôn một lòng phụng dưỡng Ma thần phải nhao nhao đi ra tìm lại.

Mà người này còn nói muốn mở cửa Minh Uyên, không chỉ vậy hắn còn không ngừng cổ động những thủ vệ Thanh điện và trưởng lão thánh giáo tiến vào Trung Nguyên, nói cái gì mà trùng hưng thánh giáo. Nhưng sau khi bày vị Đại Tế Ti có đại vị cao nhất trong thánh điện tập trung thương nghị, thì ý kiến phản đối chiếm đại đa số. Chưa nói đến việc mở ra "Minh Uyên" có quan hệ quá lớn khiến chẳng ai dám đụng chạm tới vấn đề này, mà chỉ nói tới quy củ do các cổ trưởng lão Thánh điện để lại, vì thế tất cả những tế tự trưởng lão có vị trí quan trọng đều muốn tuân thủ quy định của Thánh điện, không muốn phá bỏ. Loại suy nghĩ tương đối bảo thủ này chiếm đại đa số trong thánh điện nơi hoang dã, nhưng dù vậy vẫn có một số người có suy nghĩ cấp tiến lấy Bạch Cốt lão tổ làm đại biểu chẳng hạn.

Bạch Cốt lão tổ xuất thân từ Thánh giáo, từ nhỏ đã nổi tiếng thông minh, tu luyện ma công tiến bộ thần tốc, và hiện tại đã trở thành một vị trưởng lão có địa vị rất cao trong Thánh điện, mặc dù từ trong đáy lòng hắn không hợp ý với bảy vị Đại Tế Ti cao cao tại thượng kia, bởi vì bảy vị đó coi những bảo vật của Trung Thổ chỉ là xa hoa phù phiếm, còn hắn lại thêm muốn những thứ đó đã lâu. Hướng chí hắn là con người cầu tiến, trong mấy năm gần đây hắn cũng hiểu ra một điều, đó là nếu chỉ ở nơi hoang dã như này thì cả đời hắn sẽ không thể tiến thêm được bước nào nữa'.

Tuy buổi tranh luận kia đã lắng xuống, nhưng hắn vẫn cảm thấy không cam lòng. Trong khi vị nam tử thần bí kia đã nhìn thấy hắn bất mãn nhiều lần, liền âm thầm gặp mặt, sau nhiều lần khuya môi múa mép, cuối cùng Bạch Cốt lão tổ cũng xiêu lòng, lập tức cùng hắn âm thầm lên vào Trung Thổ. Đầu tiên

hắn cũng muốn chứng kiến tận mắt nơi mà cả Tu Chân giới công nhận là phồn hoa, hơn nữa vị nam tử thần bí kia cũng nói với hắn, đúng là Trung thổ có vài nhân vật vô cùng lợi hại, nhưng trải qua trận hạo kiếp năm xưa tất cả đều đã chết cả rồi, hiện tại chỉ còn mấy kẻ có đạo hạnh thô thiển, sao có thể là đối thủ của Bạch Cốt lão tổ sư cơ chứ?

Cứ nghĩ đến điều này là gã Bạch Cốt lão tổ đang ẩn trong đạo hắc quang đang liều mạng bỏ chạy kia lại cảm thấy vô cùng tức giận, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên đất Trung Thổ có nhiều bảo vật thật, mình mới chỉ đi có một lần mà đã cảm giác được ở Thanh Vân Môn có bảo vật Minh Hà Thủy Tinh và một số kì vật hiếm thấy như "Mãng cổ thận châu" nữa chứ, nhưng ngoài trừ những cái đó ra thì đạo hạnh của những tu sĩ Trung Thổ cao thâm hơn dự đoán của mọi người, Mặc dù đạo hạnh của Bạch Cốt lão tổ có thể nói là cực cao, nhưng tuổi cũng đã lớn rồi, trong khi kẻ địch đang đuổi sau lưng hắn có tuổi đời còn rất trẻ a, hơn nữa lúc ở trong Huyền Nguyệt động phủ hắn cũng phải chịu một kiếm của kẻ kia rồi, lúc đó chỉ thấy thất tình lóc lên, mang theo uy lực không thể đỡ nổi, trong khi Bạch Cốt lão tổ lại ở trong tình trạng bất ngờ nên không kịp đề phòng, kết quả khiến hắn không chỉ mất đi pháp bảo "Bách Quý Khố" mà còn bị chặt đứt một cánh tay khiến nguyên khí bị tổn thương nặng.

Trên con đường chạy trốn về hướng Thông Thiên Phong, dường như việc Bạch Cốt lão tổ tự tiện xông vào cấm địa của Thanh Vân Môn khiến Tiêu Dật Tài cảm thấy vô cùng tức giận, vì thế hắn liền đuổi mãi không dừng, còn Bạch Cốt lão tổ cũng đã giờ hết mọi thủ đoạn, bố trí rất nhiều cạm bẫy âm độc trên đường đi nhưng đều bị Tiêu Dật Tài phá vỡ, rồi sau đó điên cuồng đuổi theo như đang truy mệnh khiến Bạch Cốt lão tổ kinh hồn táng đảm.

Ngay cả khi lão dừng đến "Âm Quý Thủ" trên đường lúc vừa nãy cũng bị tên địch nhân ghê tởm đến cùng cực này phá vỡ. Lúc này Bạch Cốt lão tổ không còn cách nào khác để đối phó rồi, hắn khẽ cắn chặt răng, rồi thay đổi phương hướng, sau đó dùng hết khí lực toàn thân bay về hướng Thanh Vân Sơn Lộc bên dưới Thông Thiên Phong.

Người khác có lẽ không biết, nhưng hắn biết rõ cái tên nam tử thần bí đã dụ dỗ hắn tới Trung Thổ đang ở đó, hơn nữa mấy năm gần đây gã đó cũng âm thầm chiêu mộ một số binh mã, rồi xây dựng một chi nhánh của thánh giáo tên là Vạn Độc Môn. Tuy Bạch Cốt lão tổ xuất thân từ Thánh điện Ma giáo nên cũng không coi trọng chi nhánh này cho lắm, nhưng trải qua mấy ngày âm thầm quan sát, hắn cũng đã phát hiện ra không ít nhân vật có đạo hạnh không tầm thường chút nào, đặc biệt là nam tử thần bí được gọi là môn chủ và vị Phó môn chủ xinh đẹp thiên kiều bách mị kia có đạo hạnh cao thâm khó dò khiến ngay cả Bạch Cốt lão tổ cũng không nhìn ra được.

Thực ra Bạch Cốt lão tổ không muốn dụ người này đuổi theo trở về đây, dù sao nếu chỉ mình lão trở về thì con che giấu được, nhưng có người đuổi theo lão khiến lão phải trở về thì làm gì còn chút mặt mũi nào nữa. Chẳng qua lão đang bị lâm vào tình thế nguy cấp, nếu không trở về thì e rằng ngay cả cái mạng nhỏ cũng mất luôn chứ nói gì tới mặt mũi.

Trên không phát ra tiếng rít gấp gáp của đạo kiếm quang, hai đạo kiếm quang một đen một trắng vẫn một chạy một đuổi theo.

Thanh Vân sơn mạch vô cùng rộng rãi, nhưng hai người này đều là những kẻ có đạo hạnh thâm sâu, vì thế khi hai người toàn lực phi hành cũng chỉ mất thời gian không quá một tuần trà, Bạch Cốt lão tổ đã bay tới rừng cây mà mình vẫn thường ẩn thân, sau khi tới nơi lão liền lao thẳng vào rừng cây mà không chút chần chừ do dự. Lúc này trong lòng lão cảm thấy vô cùng tức giận, thầm nghĩ phải hợp sức của hai cao thủ lại để đối phó lại gã đằng sau, nhưng sau khi bay một lúc lão đột nhiên phát hiện ra không biết tại sao vị nam tử thần bí và Kim Bình Nhi kia không hề có ở trong rừng, trước mắt hắn chỉ có một gã tiểu lâu la trên eo đeo pháp bảo kim phù đứng canh gác như thường ngày, gã tiểu lâu la thấy người bay tới liền quay đầu nhìn lại.

Người đeo kim phù trên eo chắc hẳn là Hạ Hầu Qua rồi, nhưng lúc này khi thấy Bạch Cốt lão tổ vội vàng bay tới khiến hắn không kịp phản ứng gì. Còn sắc mặt Bạch Cốt lão tổ biến đổi hẳn trong lòng thầm quyết định, gã tiểu lâu la này có đạo hạnh không bằng được hai người kia, có lẽ mình lên trốn đi vẫn là hơn, nghĩ vậy hắn liền quát nhẹ một tiếng: "Người, qua đây ngăn cản tên sắp tới một chút!".

Hạ Hầu Qua chính là tay chân thân tín của môn chủ, vì vậy hắn cũng đã gặp qua Bạch Cốt lão tổ mấy lần, cho nên mới biết được thân phận của hắn, vì vậy khi lão quát khiến hắn ngăn người ra, rồi sau đó đứng dậy theo thói quen. Trong lòng Bạch Cốt lão tổ thầm vui vẻ, bản tính hắn vốn vô tình, nên hắn không hề cảm thấy áy náy chút nào khi đem Hạ Hầu Qua không quen biết này ra làm con cờ giữ mạng, vì thế hắn không nói lời gì tiếp chỉ phi nhanh về phía trước.

Chỉ một lúc sau, thân hình Hạ Hầu Qua bỗng chấn động, sau đó ngẩng cổ nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời có một đạo kiếm quang mang theo uy thế vô cùng khủng khiếp phá không phi tới, cuốn theo vô số cuồng phong lam, làm cỏ cây ngã rạp khiến trong lòng người ta cảm thấy vô cùng nhỏ bé trước sức mạnh khủng khiếp kia, bỗng đạo kiếm quang trên bầu trời kia giảm tốc độ rồi từ từ phi xuống, khi đến khoảng cách hơn một trượng liền dừng lại, sau đó kim quang lóe lên rồi từ từ tán đi, sau khi kiếm quang tán đi liền hiện ra một người, ánh mắt sắc lạnh của người đó đang nhìn xuống dưới mặt đất.

Trên thân hắn mặc bộ lục bào, trên tay cầm thất kinh kiếm tiên, sau lưng hắn có sương khói cuộn cuộn bốc lên, chỉ trong chớp lát khí thế của hắn như bao phủ cả rừng cây, khóa chặt Hạ Hầu Qua lại.

Khuôn mặt âm trầm kia làm thân hình Hạ Hầu Qua không biết tại sao lại run rẩy, nhưng hắn cũng cố sức lấy thanh pháp bảo kim phù trên eo xuống. Có lẽ vì ánh mắt của người kia quá đáng sợ, làm hắn không dám có hành động bừa bãi sao?

Không khí trong rừng bỗng nhiên trở lên yên ắng, tiếng côn trùng xung quanh bỗng tắt hẳn.

Kiểm tiên trong tay Tiêu Dật Tài tỏa ra hàn khí bức người, bảy miếng tinh thạch lớn không ngừng lóe lên theo trình tự nào đó, hai đầu lông tuấn lãng khề nhủ lại, nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra hờ hững. Nhưng không biết tại sao hắn không hề động thủ mà chỉ đứng đó hít thở lại âm thầm nhìn gã nam tử âm trầm phía trước mặt.

Vào một ngày nắng đẹp, ánh nắng ấm áp nhẹ nhàng chiếu lên Thanh Vân biệt viện đã vắng lặng lâu ngày.

Sau khi Âu Dương Kiếm Thu xuống núi liền liên tục ngự kiếm phi tới bên ngoài Thanh Vân biệt viện. lúc này hắn phát hiện ra mình là người đến sớm nhất, vì vậy liền lẳng lặng đứng đợi ở đây, thừa dịp xung quanh không có ai, hắn len lén lấy từ trong ngực ra chiếc đèn lồng nhỏ bằng giấy đặt lên lòng bàn tay

rồi nhìn kỹ, những lá bùa màu vàng được dán trên chiếc đèn khê tỏa ra mùi hương thơm ngát, làm tâm tình người ta cũng cảm thấy tốt hơn rất nhiều, đây là hương thơm của Vũ sư muội dính vào lá phú sao?

Nhưng cũng có khi đây là hương thơm của mấy vị tiểu sư muội khác thì sao?

Âu Dương Kiếm Thu đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng hần giật mình một cái, rồi gạt bỏ những suy nghĩ trong lòng, thiếu chút nữa thì tự bạt tai mình một cái, hần thận trọng đem chiếc đèn lồng nhỏ nắm chặt, trong lòng tự cảm thấy hổ thẹn, âm thầm mắng bản thân: "Âu Dương Kiếm Thu, ngươi có còn lương tâm nữa không? Đây là vị tiểu sư muội quan tâm tới ngươi nên mới tặng cho ngươi một món lễ vật này, ngươi đã không vui vẻ thì thôi, lại còn có cái tâm tư hạ lưu như vậy? Nếu sư muội mà biết được điều đó, chẳng phải sẽ bị nàng coi thường sao?".

Nhưng dù vậy, trong lòng hần cũng cảm thấy chút ngọt ngào, được một lúc hần lại không nhìn được mà nhìn chiếc đèn lồng nhỏ trên tay, trên khóe miệng khẽ nở nụ cười hạnh phúc.

Đúng lúc này bên cạnh hần có tiếng gió truyền tới khiến Âu Dương Kiếm Thu cảm thấy vô cùng kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía xa có hai đạo kiếm quang bay tới rồi dừng lại cách hần không xa. Một trong hai người chính là Liễu Vân đang nghi hoặc nhìn hần. Mọi người đều quen biết nhau, nên khi gặp mặt liền gật đầu mỉm cười chào hỏi. Chẳng qua Liễu Vân nhìn thấy biểu hiện trên mặt Âu Dương Kiếm Thu có chút bất bình thường, hơn nữa chiếc đèn lồng nhỏ hần đang cầm trên tay cũng rơi vào mắt nàng, vì vậy nàng liền mỉm cười nói:

"Âu Dương sư huynh, sao trong tay huynh lại có chiếc đèn lồng nhỏ vậy, lúc trước không có thấy nha?".

Âu Dương Kiếm Thu không kịp phòng bị khiến Liễu Vân mới đến đây đã nhìn thấy món đồ chơi nho nhỏ trên tay hần rồi, lúc này hần thấy ánh mắt của nàng bỗng nhiên trở lên sắc bén lạ thường, nhưng định lực hần cũng không tệ, tuy khuôn mặt cũng hơi nóng lên, nhưng nhanh chóng trở lại bình tĩnh như thường nói: "A, không có gì, chỉ là một món đồ chơi nhỏ thôi mà".

Nói xong, liền thu chiếc đèn lồng nhỏ vào trong lòng ngực, người bên cạnh tuy cũng cảm thấy nghi ngờ nhưng chẳng nói câu nào, chỉ có Liễu Vân như nghĩ ra điều gì đó, liền cười lên hai tiếng hi hi, sau đó nói: "Âu Dương sư huynh, nếu như ta nhìn không lầm thì chiếc đèn nhỏ kia được dán bằng bùa chú a, tuy là Thanh Vân Môn chúng ta có nhiều tạp học nhưng nói đến kỹ thuật phù chú thì phải nói tới vị sư muội có xuất thân từ Long Hồ Vương Gia Vũ sư muội kia a. Di, đúng vậy nha, nhưng mà cũng thật là kì lạ, hôm nay vị tiểu sư muội đó đâu có phải làm nhiệm vụ dò xét ở đây. Chẳng lẽ ... đây là đồ tiểu sư muội tặng cho ngươi sao?".

Nói đến đây Liễu Vân liền che miệng cười khúc khích, ngay cả người bên cạnh cũng chăm chú tò mò nhìn Âu Dương Kiếm Thu.

Âu Dương Kiếm Thu cảm thấy mặt mình như bị lửa nung nóng, hần không lo lắng cho mình, chỉ lo lắng Liễu Vân lỡ miệng nói ra cho mọi người biết cái gì đó, vậy chẳng phải làm khó cho Vũ sư muội sao? Trong đầu hần đột nhiên nghĩ tới, đến lúc sư muội nghe thấy việc này, lại nghĩ ta là người lắm mồm, như vậy ta phải giải thích sao cho sư muội đây.

Tuy hần cũng được coi là một vị nam tử hào phóng và hòa đồng. Ở Thanh Vân Môn cũng được coi là người có thiên tư xuất chúng, chẳng qua từ trước đến nay hần vẫn chỉ an tâm tu hành, đây là lần đầu tiên trong đầu hần nảy lên ý nghĩ về chuyện nam nữ khiến hần trở lên tri động, nhất thời quên cả trả lời Liễu Vân.

Liễu Vân ở một bên nhìn thấy bộ dáng này của hần, lúc đầu cũng hơi ngẩn ngơ, nhưng sau đó trên miệng khẽ nở nụ cười, quang mang trong mắt khẽ chớp động, mà Mục Hoài Chính bên cạnh ngày thường đều mang bộ dáng nghiêm túc, tựa như một vị sư phụ, giờ phút này cũng là khẽ lắc lắc đầu, trên miệng hơi mỉm cười trêu chọc vị đồng môn của mình.

Ba người đứng đợi một lúc liền thấy những người còn lại trong nhiệm vụ lần này đang tới. Nhưng điều nằm ngoài dự tính của mọi người chính là đột nhiên có một đạo kiếm quang mang theo hơi thở lạnh lẽo phi tới, đó chính là người đứng trong hàng ngũ trưởng lão của Thanh Vân Môn, người đứng dưới một người mà trên cả vạn người, Tề trưởng lão.

Vừa thấy Tề trưởng lão, mọi người liền tiến lên làm lễ ra mắt trưởng bối. Tề trưởng lão có khuôn mặt ôn hòa, tính tình lại bình dị dễ gần, sau khi nói ra vài câu nói trêu chọc tiểu bối, mọi người mới biết Tề trưởng lão cũng quan tâm tới biệt viện dưới chân núi này, vì thế nhân tiện hôm nay rồi rảnh liền tới đây dò xét một phen. Còn về chuyện chương giáo chân nhân và vị trưởng lão đứng đầu này có minh tranh ám đấu không thì không ai rõ, mà chắc chắn hai người trong cuộc cũng không nói cho người khác biết rồi.

Tiếp đó mọi người bắt đầu tiến vào trong Thanh Vân biệt viện, đi dò xét theo lộ tuyến định trước của mình và phối hợp với mọi người, khi người chuẩn bị bước vào trong, thì xung quanh biệt viện rộng lớn và an tĩnh này bỗng xuất hiện một bóng người đang từ từ đi tới, bước chân của hần thông thả tự nhiên, nhưng không ai biết hần đã tới, vì hần không hề phi hành mà chậm chậm bước tới nơi này. Có lẽ hần tới đây mang theo chút toan tính và oán hận nào đó.

Có lẽ không ai có thể ngờ được bên trong một căn phòng của Thanh Vân biệt viện thoạt nhìn an tĩnh này có một bóng đen đang ẩn nấp, bóng đen này có thân hình cao lớn, đang đứng nhìn bốn phía, chẳng biết hần đã đợi ở đây bao lâu rồi, chỉ thấy trong mắt hần ánh lên những tia sáng khó hiểu, trong miệng hần đang lầm bầm: "Trên thân tiểu nha đầu kia có Tu La Phệ Quỷ Đồ, lại không có pháp môn nào lợi hại, đáng ra cả ngày lẫn đêm đều phải chịu Tu La lực giãy vò thống khổ chứ, sao nó lại có thể áp chế Tu La lực trong người để học Thanh Phong Quyết của Thanh Vân môn cơ chứ?".

Hai đầu lông mày hần nhu chặt lại, hắc khí toàn thân tỏa ra đã được hần che giấu đi, bàn chân khẽ bước trong phòng, trong lòng tự nhủ: "Không thể như thế được, ngay cả những tu sĩ có đạo hạnh cao thâm cũng không thể áp chế Tu La lực, nói chi tới đạo hạnh yếu kém của tiểu nha đầu kia, trừ khi..." Lúc này khuôn mặt hần hơi co lại, như nghĩ tới điều gì đó khó có thể xảy ra khiến hần cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, khẽ quay đầu lại nhìn về phía căn nhà nhỏ phía xa xa, trên miệng khẽ nở nụ cười kỳ quái, khẽ nói: "Chẳng lẽ. . . Ta đã nhìn nhầm người, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia lại là một kì tài có thiên tư tu đạo cực cao sao?".

Âu Dương Kiếm Thu thay mặt cho Vương Tế Vũ cho nên con đường dò xét ở Thanh Vân biệt viện giống hệt con đường mà Vương Tế Vũ đã đi qua, đều dựa vào sườn đông mà đi tới.

Sơ với đại lộ ở sáu biệt viện lớn ở Thanh Vân môn thì độ cao kiến trúc ở đây cũng không hề thua kém, cả hai đều có số lượng đình viện giống nhau. Chỉ khác là, các chủ nhân của vô số đình viện này đã lên trên Thông Thiên Phong để tham gia hành trình tiến vào dị cảnh từ trước đến nay chưa từng có, Âu Dương Kiếm Thu nhìn vào cánh cửa nửa kín nửa hở của viện môn. Trong đầu bỗng nảy lên ý nghĩ: nếu như ta cũng giống như những thanh niên kia, cũng tham dự vào hành trình tiến vào dị cảnh, thì không biết sẽ có mấy lần có được Thanh Mộc Lệnh đây?

Suy nghĩ này chỉ làm hắn mỉm cười một lúc rồi vứt bỏ cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu, sau đó tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếng bước chân dẫm lên mặt đường phá tan sự yên tĩnh âm u của không gian xung quanh, hàng liễu hai bên đường vẫn rũ xuống như trước, nếu nhìn qua những cánh cửa sổ khép hờ còn có thể thấy được những cánh lá khẽ đong đưa theo gió. Tuy dưới núi Thanh Phong có bốn mùa luân chuyển, nhưng dù sao trong Thanh Vân môn cũng có bí pháp để đem những cảnh liễu này luôn tươi tốt quanh năm.

Tuy có nhiều người cùng dò xét trong căn biệt viện yên tĩnh này, nhưng diện tích của nó quá lớn khiến hắn có cảm giác hiện tại quanh đây chỉ có hắn tồn tại mà thôi. Nhưng dù sao Âu Dương Kiếm Thu cũng là người tu đạo, tuy lúc này mặt trời đang treo phía trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng chiếu rõ khắp nơi, nhưng hắn không những không lo lắng cảnh giác và còn vô cùng cẩn thận, cứ cách một đoạn đường lại đứng lại dò xét xung quanh, không khí căng thẳng khiến hắn không nhìn được mà lấy chiếc lồng nhỏ trong ngực ra vuốt ve, mũi ngửi thấy mùi hương thơm ngát nhàn nhạt tỏa ra, trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Vương Tế Vũ.

Liệu tiểu sư muội có biết được tâm ý của ta không?

Chắc là nàng có biết, nếu không sao nàng lại tặng cho ta chiếc đèn lồng nhỏ này? Hơn nữa tiểu sư muội là cô gái vô cùng lương thiện, nói không chừng, chẳng qua nàng chỉ lo lắng cho ta suốt đêm không ngủ, nên mới đưa cho ta cái này, nếu mà ta dùng nó để dây dưa với nàng khiến nàng không thể tĩnh tâm tu luyện, thì chẳng phải phẩm cách mình đã trở lên quá tệ hại hay sao?

Âu Dương Kiếm Thu chậm rãi bước đi, nhưng trong lòng nổi lên trăm mối tơ vò, lúc này tất cả suy nghĩ của hắn đều hướng về người con gái kia, nhưng cứ nghĩ đến dây dưa là tâm trí hắn lại trở lên bất định. Vì thế hắn không biết mình đã đi được bao xa, khi đến gần khu vực trung tâm đột nhiên Âu Dương Kiếm Thu tỉnh lại rồi vội vàng xua tan ý niệm trong đầu, sau khi bình tĩnh lại hắn không khỏi nở ra nụ cười khổ, khẽ lắc lắc đầu rồi thở dài một hơi, sau đó lầm bầm nói: "*Âu Dương Kiếm Thu à Âu Dương Kiếm Thu, sao trong đầu ngươi có nhiều ý niệm cổ quái như vậy, cẩn thận có ngày ngươi sẽ tẩu hỏa nhập ma mất thôi!*".

Vừa dứt lời hắn liền khẽ quát lên một tiếng làm mình phấn chấn, sau đó ánh mắt liếc nhìn về hai bên rồi dứt khoát tiến vào một căn đình viện bên đường, hắn cẩn thận dò xét khắp nơi, quả nhiên làm việc đã giúp hắn quên đi những suy nghĩ lung tung trong đầu, nhưng dù vậy trong tay hắn vẫn nắm chặt chiếc đèn lồng nhỏ của Vương Tế Vũ không chịu buông ra.

Ở trên thềm đá trước cửa đình viện có tấm bảng ghi: số mười lăm, đường Canh.

Mà cách một vách tường, trong đình viện số mười bảy, nơi gian phòng chữ Hòa, một cửa phòng đang đóng chặt bỗng nhiên mở ra, bên cửa hiện lên bóng dáng một người cao lớn đang đứng yên, tuy cửa phòng đã mở nhưng người đó không hề bước ra ngoài mà chỉ chậm rãi quay đầu quan sát phía sau căn phòng, trên mặt ánh lên một tia nghi hoặc.

Tất cả mọi thứ đều vẫn như cũ.

Âu Dương Kiếm Thu đi ra khỏi đình viện số mười lăm, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng mọi thứ vẫn y như cũ, tất cả những căn phòng đều yên tĩnh, thậm chí ngay cả con chuột còn không có chữ dừng nói tới ngoại địch.

Khi hắn bước chân vào đình viện số mười sáu, đầu tiên là nhìn thoáng qua liễu xanh trong viện, rồi khoanh tay đi dọc hành lang trong sân viện một vòng, vừa đi vừa cẩn thận quan sát từng căn phòng một, nhưng vẫn không tìm ra điều gì khả nghi.

Hắn xoay người định ra khỏi đình viện, một lần nữa lại đi qua cái sân trong viện, nhưng khi đi được một nửa đường hắn bỗng nhớ ra, sáng nay, lúc ở trên vân hải của Thông Thiên Phong, hình như Vân sư muội có thoáng hiện vẻ lo lắng, còn dặn dò mình phải cẩn thận khi ở dưới chân núi nữa.

Mặc dù việc dò xét biệt viện này không hề có nguy hiểm, nhưng nàng vẫn dặn dò như vậy chứng tỏ Vân sư muội có quan tâm đến mình. Ý nghĩ này khiến Âu Dương Kiếm Thu không nhìn được mà nhìn thoáng qua chiếc đèn lồng nhỏ trong tay mình, còn trên khóe miệng khẽ nở một nụ cười hạnh phúc, có lẽ Vũ sư muội thật cũng có chút tình ý với mình.

Nếu như có thể được ở bên cạnh tiểu sư muội, được kết thành đạo侶 với nàng, thì cuộc đời này hắn còn cần gì nữa ?

Trong lòng Âu Dương Kiếm Thu cảm thấy vô cùng kích động, bất giác bàn tay hắn nắm chặt lại, nhưng chợt nhớ ra trong tay còn đang cầm chiếc đèn lồng nhỏ khiến hắn giật mình, vội vàng mở bàn tay ra, chỉ thấy chiếc đèn lồng nhỏ kia tuy có biến dạng đôi chút, nhưng đại khái vẫn có thể coi như là hoàn hảo. Thấy vậy Âu Dương Kiếm Thu thở ra một hơi nhẹ nhõm, nhưng sau đó lại cảm thấy rất tức giận rồi hừ lạnh một tiếng, sau đó tự mắng bản thân, nhờ vậy mới vơi bớt chút đau lòng, bàn tay hắn khẽ vuốt ve chiếc đèn lồng nhỏ, trong lòng thầm nghĩ, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ dò xét này, có lẽ cũng không cần đi tới mười bảy căn đình viện kia đâu nhỉ, chắc mấy cái kia cũng hoang vắng giống cái này thôi.

Làm xong sớm một chút thì có thể sớm về Vân Hải, sớm gặp được Tế Vũ tiểu sư muội.

Lúc này trước mắt hắn là những bậc thang bằng đá xanh. Có lẽ hôm qua Vương Tế Vũ cũng đã từng bước chân lên những bậc thang này khi dò xét đình

viện số mười bảy. Vào thời khắc này Âu Dương Kiếm Thu không biết và cũng không ngờ được, cuộc đời con người cũng chỉ giống một cánh hoa bay trong gió, tuy đóa hoa ấy điểm xuyết cho bầu trời thêm phần nào sắc màu, nhưng nó quá nhỏ bé, rồi cũng đến lúc thả trôi theo làn gió bị người đời quên lãng mà thôi.

Hắn không hề phát hiện ra thứ gì, trong lòng thầm cảm thấy vui vẻ, bước chân đi về phía trước chuẩn bị bước vào khoảng sân cuối cùng trước khi rời khỏi nơi đây.

Một luồng gió mát nhẹ nhàng thổi tới từ phương xa, đưa đây cảnh liễu khẽ đung đưa, giống như cánh tay tình nhân đang vẫy gọi.

Nhưng lúc này thần sắc Âu Dương Kiếm Thu đang đứng trên bậc cầu thang đang cứng đờ, nụ cười trên khóe miệng cũng biến mất, thân hình hắn đang đứng yên, ngạc nhiên nhìn lão giả xa lạ đang đứng ở giữa sân.

Khi người kia quay mặt lại, nhìn thấy Âu Dương Kiếm Thu đột nhiên xuất hiện ở trước cửa, khiến hắn như nhớ ra được cái gì đó, khuôn mặt liền lộ ra vẻ ảo não, sau đó sắc mặt hắn bỗng trầm xuống, ánh mắt khẽ liếc, hắn đã phát hiện ra, bởi vì quá chìm sâu vào suy tư làm hắn quên mất không dùng hắc khí để che khuôn mặt, khiến cho Âu Dương Kiếm Thu đã nhìn thấy được chân diện thật của mình.

Âu Dương Kiếm Thu cũng là người tu đạo lên phản ứng khá nhanh nhẹn, khi hắn thấy lão giả kia quay lại liền quát lên một tiếng : "*Người là người phương nào, sao lại tự tiện xông vào cấm địa của Thanh Vân Môn ta?*"

Ánh mắt lão giả kia khẽ híp lại, trên miệng nở nụ cười lạnh, nói: "*Thanh Vân cấm địa sao, cái chỗ này mà cũng dám kêu là cấm địa sao?*"

Âu Dương Kiếm Thu bị câu hỏi của hắn làm cho ngẩn người trong giây lát, đúng lúc hắn định hỏi thêm một hai câu nữa thì lão giả kia hừ lạnh một tiếng, trên mặt thoáng hiện lên sát ý, lão giơ bàn tay lên tế ra thanh kiếm tiên thanh quang, trên thân kiếm còn ẩn hiện tiếng gió và sét giật, hướng về phía Âu Dương Kiếm Thu chém xuống.

Trong nháy mắt Âu Dương Kiếm Thu liền cảm thấy toàn thân như cứng lại, nghe tiếng gió rít khi thanh kiếm kia phát động cũng có thể đoán ra đạo hạnh của lão giả này cực kì cao, nhưng điều khiến toàn thân Âu Dương Kiếm Thu như cứng đờ chính là, hắn đã nhận ra được công pháp ẩn đằng sau chiêu kiếm kia.

"Thái Cực Huyền Thanh Đạo!"

Thế kiếm quang lao tới nặng như núi, trên thân kiếm ngập tràn khí thế bài sơn đảo hải loại áp tới khiến sắc mặt Âu Dương Kiếm Thu đại biến, tuy hắn không thể đánh lại đối phương, nhưng sao có thể đứng yên chờ chết được, vì thế hắn liền tế ra thanh kiếm tiên của mình rồi dùng lực toàn thân đánh ra một kiếm, chỉ cần kéo dài được thời gian hắn có thể phóng ra khỏi đình viện rồi lớn tiếng gọi đồng môn xung quanh, hơn nữa hôm nay Tề trưởng lão cũng ở căn biệt viện này, chỉ cần Tề trưởng lão có thể chạy tới thì chắc chắn có thể đánh lại địch nhân khó lường này.

Nhưng khi hắn dùng hết lực toàn thân đánh ra một kiếm ngăn cản đạo thanh quang nặng như núi đổ kia, thì sâu bên trong kiếm quang kia bỗng lóe lên một tia ánh sáng màu hồng, tia ánh sáng màu hồng này luôn lách như một con rắn độc đánh lên mình Âu Dương Kiếm Thu.

Toàn thân Âu Dương Kiếm Thu chấn động mạnh, hắn chỉ cảm thấy bên trong thanh kiếm tiên kia như có cỗ lực lượng âm hàn quỷ dị khó lường chui vào cánh tay mình. Chỉ trong nháy mắt hắn cảm thấy thân thể của hắn cứng đờ, còn con mắt chứa đầy tuyệt vọng nhìn thanh quang như núi đổ kia đánh lên ngực mình, khiến hắn không kịp phản ứng gì thì trên ngực đã bị thủng một vết thương lớn.

Sau một khắc, Âu Dương Kiếm Thu mới nhìn đến lão giả xuất hiện trước mắt, nhưng lúc này trên mặt lão đã được bao phủ bằng một làn hắc khí nhàn nhạt. Tuy nhiên giờ khắc này khi hắn nhìn thấy Âu Dương Kiếm Thu, tựa hồ có chút do dự không tiếp tục ra tay. Trong lòng Âu Dương Kiếm Thu khẽ dấy lên một tia hy vọng, hắn nghĩ tới lúc trước vị lão giả này có dùng Thái Cực Huyền Thanh Đạo, hơn nữa lại có đạo hạnh cực cao, thậm chí đạo hạnh của hắn không hề kém các trưởng lão trong phái, vì thế hắn lập tức nói : "*Tiên bối, ta là đệ tử của trưởng lão bốn môn Tăng Thư Thư, trong chuyện này chắc có hiểu nhầm gì đó.*"

Âu Dương Kiếm Thu!

Khi bốn chữ này rơi vào tai lão giả, bỗng hắc khí của hắn khẽ chấn động, dường như trong tai hắn đang văng vẳng lời nói của vị thiếu nữ trong rừng sâu kia : "*Có người âm thầm theo dõi ta, người đó là đệ tử của Thanh Vân Môn, nghe nói ở Thanh Vân môn hắn có địa vị không nhỏ đâu, hơn nữa nếu so sánh với những người cùng thế hệ thì đạo hạnh của hắn cũng được tính là kiệt xuất. Hắn tên là Âu Dương Kiếm Thu. . .*"

Bỗng nhiên bên cạnh hắn xuất hiện một thanh kiếm tiên, sau đó "vù" một tiếng đâm thẳng vào lòng ngực Âu Dương Kiếm Thu, mũi kiếm lạnh như băng đâm xuyên qua tim của hắn, chỉ trong nháy, mắt cảm giác lạnh lẽo lan tràn ra toàn thân. Thân hình Âu Dương Kiếm Thu như bị thoát lực, khẽ rung lên một cái rồi cứng đờ, trong ánh mắt mê mang của hắn có chút kinh ngạc hòa lẫn với một tia tuyệt vọng, rồi sau đó mở lớn đôi mắt nhìn lão giả trước mặt.

Lão giả chìm trong hắc khí khẽ hừ một tiếng, dường như hắn chán ghét ánh mắt kia của Âu Dương Kiếm Thu. Lập tức cổ tay hắn dùng lực rút thanh kiếm tiên kia lại, thanh kiếm rút lại kéo mang theo một luồng máu đỏ tươi bắn ra, còn Âu Dương Kiếm Thu chỉ kịp kêu lên một tiếng, thất khiếu đổ máu, thân hình như bị sét đánh lập tức văng ra đằng sau rồi đập lên bức tường trắng phía sau, để lại một mảng máu đen trên bức tường màu trắng, còn thân hình Âu Dương Kiếm Thu lại rơi xuống rồi nằm co quắp dưới đất.

Lúc này Âu Dương Kiếm Thu chỉ cảm thấy thế giới xung quanh bắt đầu mơ hồ...

Sau khi Âu Dương Kiếm Thu ngã xuống đất, từ trong thân thể không ngừng tuôn ra những tia máu, khiến mặt đất nơi hắn nằm bị nhuộm thành màu đỏ

tươi, có lẽ do mất máu quá nhiều khiến đầu óc Âu Dương Kiếm Thu cũng trì trệ dần. Lúc này hắn không hề cảm thấy đau đớn, mà chỉ muốn nhắm mắt ngủ một giấc.

Nhưng khi khuôn mặt đầy máu tươi của Âu Dương Kiếm Thu ngược lên liền nhìn thấy chiếc đèn lồng nhỏ nhuộm đầy máu đang nằm cô đơn ở trên tầng đá cách đó không xa, bỗng cổ họng hắn khẽ rên lên những tiếng trầm thấp, những tiếng khàn kị quái áy khiến người ta không thể hiểu được hắn muốn nói cái gì, sau đó Âu Dương Kiếm Thu từ trong vũng máu khẽ co người, rồi dốc hết sức lực còn lại bò về phía trước, hắn bò từ từ vô cùng chậm vật khiến trên mặt đất xuất hiện một vệt máu dài. Lúc này Âu Dương Kiếm Thu không còn để ý tới mặt đất thô ráp đang chà lên từng thớ thịt trên người hắn, máu tươi trên người không ngừng chảy xuống giống như những dòng suối nhỏ, còn hắn vẫn chỉ từ từ bò tới chiếc đèn lồng đang nằm lơ lửng phía trước, dường như mùi máu tươi nồng đậm xung quanh không thể át đi mùi hương thoang thoảng phát ra từ chiếc đèn lồng kia.

Hắn vẫn ngửi thấy mùi hương đó. . .

Hắn cắn chặt răng, trong miệng gầm lên tiếng cuối cùng trong đời, sau đó dùng hết khí lực toàn thân, vuron bàn tay nhuộm đầy máu tươi nắm lấy chiếc đèn lồng nhỏ phía trước.

Hắn nắm thật chặt, mãi mãi không xa rời.

Trong khoảnh khắc trước khi chìm vào bóng tối, bên tai hắn phảng phất như có tiếng chuông trong trẻo vang lên từ trên đỉnh núi xanh cao cao phía xa.

Hình như bên ngoài cửa viện vang lên tiếng quát tháo, rồi một thanh tiên kiếm bằng hàn đang lao tới.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa rồi, trong con mắt bị che mờ bởi máu tươi của hắn chỉ còn lại chiếc đèn lồng nhỏ nhuộm máu kia thôi. Lúc này trong đầu hắn bỗng lóe lên một suy nghĩ khiến đôi môi khô khốc đỏ lôm khê nở nụ cười an tâm.

May mà hôm nay người đến đây không phải là Tê Vũ sư muội.

Hắn gục đầu xuống, đôi mắt nhắm lại, gió thổi qua kẽ tóc đen nhánh của Âu Dương Kiếm Thu, máu đỏ bị thổi bay lên, cứ như vậy, nam tử này, lặng lẽ chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Thần Long

Bên trong Thanh Vân môn, phía trên Thông Thiên phong có một cái chuông lớn được luyện thành từ Băng nguyên huyền thiếc cùng với Hắc xích kim, là vật trấn quy. Nó được người khác dùng bí pháp treo tại Ngọc Thanh Điện, gác chuông là một vách đá dựng đứng, tên gọi của cái chuông này là: Tam Thánh Trần Linh Chung. Nó không phải là một vật cổ xưa do các tiền bối Thanh Vân truyền lại mà mới được chế tạo ra từ mấy chục năm nay.

Tiếng chuông hùng hồn trong trẻo, một khi ai đó dùng pháp lực thúc giục để gõ lên thì tiếng chuông có thể vang dội cả Thanh Vân sơn mạch rộng lớn. Ngày trước, công việc chế tạo ra khối chuông này do Tiêu Dật Tài một tay tổ chức. Cùng bởi năm xưa, Quý Vương Tông chủ lấy Phục Long Đình thúc giục Tử Linh Huyết Trận, kèm theo vô số người xâm nhập Thanh Vân môn, làm nên một cuộc đại chiến sống còn của hai phái chính tà tại nơi này. Thanh Vân sơn có thêm vô số oan hồn, thậm chí có truyền thuyết cho rằng sau trận huyết chiến năm đó, vào mỗi đêm khuya, trên Vân Hải bên Ngọc Thanh Điện lại rộ lên tiếng quỷ khóc thê lương.

Thanh Vân Môn chính là tổ đình Đạo gia. Thanh Vân sơn linh khí ngút trời, tất nhiên không thể cho phép tình huống như vậy. Sau này Tiêu Dật Tài tiếp nhiệm chức Chương môn, tại Thanh Vân sơn mở đàn làm phép, tế điện vong hồn, thiết lập vô số đàn khẩu đại trảm, lại chế tạo linh vật Tam Thánh Trần Linh chung. Từ lần đầu rung lên mười lần tiếng, cứ như thể mười một năm sau thì đã tiêu diệt hết mọi oan nghiệt, Thanh Vân Môn trở lại thành thế giới thanh tịnh như xưa.

Cho tới ngày nay, Tam Thánh Trần Linh chung đã không hề phải rung lên lần nào nữa, nhưng nó vẫn được treo trên Thanh Vân điện phòng khi có đại sự có thể sử dụng tiếng chuông này. Nhưng Tiêu Dật Tài đã có nghiêm lệnh: Linh Chung trọng khí không thể vọng động nhằm tránh quấy nhiễu anh linh quý thần. Phải nhớ rằng, phía sau Thông Thiên Phong là Tô Sư Tử Đường, nơi thờ phụng vô số lịch đại tổ sư tiền bối Thanh Vân.

Ngày hôm nay, thật ngoài ý muốn, tiếng chuông của Tam Thánh Trần Linh chung lại trong trẻo, hùng hồn vang lên, thanh âm như sóng lớn lan truyền vạm vạm vang khắp Thanh Vân sơn, làm cho vô số người rất đỗi ngạc nhiên.

"Đương..... Đương....."

Bên dưới Thanh Vân Môn, tiếng chuông quanh quẩn vang vọng. Trong Thanh Vân Biệt Viện, tại dãy nhà mười bảy, đường Canh, trong nội viện bỗng xuất hiện một đạo bạch quang sáng lóa cuốn tới. Nhưng chỉ chốc lát sau, một cỗ hàn khí lạnh thấu xương lập tức bao trùm cả khoảng sân nhỏ, cứ như là cái sân này đang ở dưới chân núi Thanh Vân bỗng đột nhiên biến thành một địa danh ở Bắc Cực lạnh giá. Cảm giác giá buốt khiến hai hàm răng người ta

như muốn va vào nhau run rẩy.

Cổ hàn khí lướt tới như quét sạch tất cả, bỗng nhiên đụng phải một màn kiếm quang cũng lạnh giá vô cùng. Nhưng ngay sau đó, hai bên liền tách ra, đạo bạch quang tức giận liền xuất thủ một chiêu với thanh thế cực lớn. Lão già kia mặc dù đỡ được một kiếm này nhưng không thể ngăn được trận cuồng phong hàn khí ập đến mãnh liệt, thật không ngờ đám hắc khí vừa mới động lại đã mở ra chút ít.

Đạo bạch quang xẹt qua, nhân ảnh của Tề Hạo xuất hiện, hần nhìn lướt qua dưới mặt đất liền thấy ngay xác đệ tử của Tăng Thư Thư. Đồng tử Tề Hạo như co rút lại, hần bỗng quay đầu, Hàn Băng tiên kiếm nắm trong tay chỉ thẳng hướng địch nhân, sắc mặt hần lạnh lùng cực điểm. Đột nhiên thân thể Tề Hạo chấn động mạnh, kiếm Hàn Băng vẫn ổn định vững vàng trên tay nhưng một kiếm này lại như ngưng đọng chưa chịu phát ra ngoài.

Trên khuôn mặt Tề Hạo trong giây lát xuất hiện vẻ kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, nhìn lại về mặt hần lúc này như là thấy quỷ hiện lên giữa ban ngày.

Đám hắc khí lại nhẹ nhàng tràn ngập tới, che khuất khuôn mặt của người nọ...

Trong sân, dưới ánh mặt trời, hai cao thủ vẫn đang giằng co nhau, trên tay vẫn cầm chặt kiếm, hào khí xung quanh bọn họ phảng phất như giá lạnh tới cực điểm. Tuy nhiên bọn họ đều nhìn lên phía trên, cơ hồ như không để ý gì tới nhau. Cả hai đều đứng yên không nhúc nhích, chỉ có ở xa xa trên Thanh Vân sơn, tiếng chuông từ nhiều năm nay đã không vang lên lại đang vọng lại...

"Đương..... Đương....."

***

Bên trong dị cảnh vang lên tiếng thở hổn hển cùng với từng nhịp tim đập thình thịch, thời khắc này, ranh giới giữa sinh và tử thật mong manh, chẳng khác nào một sợi chỉ tơ, công cuộc chạy trốn của hai gia hỏa này không biết sẽ còn gặp phải kiếp nạn nào nữa.

Vương Tông Cảnh công theo Tiểu Đình trên lưng đang cùng nhau tiến vào trong thạch thất.

Không có yêu thú. Trong thạch thất cũng không có vật gì ngoại trừ cái bệ đá ở phía trên và một khe nứt màu đen. Đứng lại suy nghĩ trong giây lát, Vương Tông Cảnh có cảm giác trong này so với dị cảnh ngoài kia có chút khác biệt, thoát nhìn như rộng lớn hơn. Tuy nhiên, phía sau hần còn vô số những đầu rắn quỷ dị đang hung hăng nhe nanh phụt tới, thật vô cùng đáng sợ. Vương Tông Cảnh không còn thời gian suy nghĩ nữa, hần hét lên một tiếng rồi công Tiểu Đình phi thân nhảy lên. Ngay phía sau, vô số đầu rắn như triều cường ập xuống, chỉ chậm một khoảnh khắc thì đã rơi vào hiểm cảnh rồi. Vương Tông Cảnh ra sức nhảy vào trong cái khe màu đen kia.

Một cảm giác đáng sợ khiến da đầu người ta tê dại đi, âm thanh "tê tê" nhanh chóng bị ngăn cách phía xa. Bóng tối vô biên vô hạn từ bốn phương tám hướng ập tới, ngay tức thì nuốt trọn lấy thân ảnh hai người bọn họ. Cảm giác này thật giống y như lúc đầu bọn họ mới rơi qua cửa để tiến vào dị cảnh, cũng là cùng một cảm giác bồng bềnh vô lực như đang trôi trong nước. Sau một khắc trôi qua, Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy một vùng bóng tối vô cùng cuồng bạo cuộn cuộn nổi nên như từng đợt sóng lớn xô bờ, từng cơn sóng lớn thoảng chốc đưa bọn họ vút lên cao rồi lại đột ngột theo phương thẳng đứng mà hạ xuống, y hệt như đang rơi xuống một vực sâu thăm thẳm không đáy.

Tiểu Đình thét lên một tiếng chói tai. Vương Tông Cảnh thần trí đang có chút hỗn loạn, nghe tiếng thét này nên nhất thời lộ vẻ kinh sợ tột độ. Theo bản năng, bàn tay hần vẫn nắm chặt Tiểu Đình, trải qua trận xóc kinh khủng vừa rồi vẫn không hề có ý buông tay. Hần kiên quyết dùng tay kéo Tiểu Đình ôm chặt vào mình, đang định lớn tiếng nói với thằng nhóc một điều gì đó, bỗng cảm thấy một cỗ cường lực cực lớn từ phía dưới xuất hiện, hút lấy hai người. Cảm giác như là cả hai bọn họ đang bị cuốn vào trong một vòng nước xoáy không lồ, trong nháy mắt cả hai liền bị cuốn xuống dưới.

"Bịch, bịch" hai tiếng vang lên. Hai thân thể một lớn, một nhỏ nặng nề ngã chổng chơ trên mặt đất, ngay lập tức vang lên tiếng kêu đau đớn của Tiểu Đình, không biết có phải rơi xuống mặt đất cứng rắn hay là có một hòn đá cuội ở trên mặt đất đã đập vào người thằng nhóc rồi? Vương Tông Cảnh lấy làm kinh hãi, hần nhất thời quên hết mọi đau đớn trên người, vội vàng xoay người lại đỡ Tiểu Đình dậy. Chỉ thấy khuôn mặt thằng nhóc đang nhăn nhó, hai tay ôm lấy trán, chân thì giơ lên. Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng vừa an ủi thằng nhóc vừa gỡ hai tay nhỏ bé đang che trên trán của Tiểu Đình ra, đập vào mắt hần là một cục u sưng to màu đỏ trên trán của Tiểu Đình, có lẽ lúc rơi xuống đã bị đập vào vật gì đó rồi.

Vương Tông Cảnh cẩn thận cúi xuống nhìn kỹ vết thương trên trán Tiểu Đình, sau khi khẳng định chỉ là vết thương ngoài da, hần lại quan sát khắp người Tiểu Đình. May mắn thay, ngoài chút xây xước nơi cánh tay và lòng bàn tay của thằng nhóc thì không còn vết thương nào đáng phải lo ngại. Lúc này Vương Tông Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy cười nói: "Tốt lắm. Cuối cùng cũng trốn thoát ra được nơi này."

Tiểu Đình tay xoa xoa vết thương trên trán, miệng thì chép chép như muốn nói vết thương này đau đớn cũng không nhẹ, tuy nhiên thằng nhóc không hề có ý khóc nê mà lại còn có chút nhe răng ra như cười cười. Ngẫm lại, tuy bị chút thương tích nhưng so với tình cảnh thập tử nhất sinh khi bị lũ rắn truy đuổi sợ rợn cả tóc gáy lên khi nãy, thì lúc này đúng là đã tốt hơn nhiều lắm. Vì vậy, thằng nhóc cũng rất nhanh cảm thấy cao hứng, nó đứng lên quay một vòng nhìn cảnh sắc xung quanh, rồi ngay sau đó ngẩn người ra, ngạc nhiên cất tiếng hỏi:

"Vương đại ca, đây là chỗ nào vậy nhỉ?"

Vương Tông Cảnh cũng hướng mắt quan sát trời đất bốn phía xung quanh, rồi hần lắc đầu cười khổ một tiếng: "Ài, ta cũng không biết."

Giờ phút này, nhìn ra xung quanh, chỉ thấy một mảnh hoang mạc rộng không bờ bến, dù nhìn từ phương hướng nào cũng chỉ thấy một sa mạc mênh mông vô bờ, đồng thời trên mặt đất là vô số những tảng đá màu đen to nhỏ khác nhau nằm rải rác vô trật tự ở khắp nơi. Bên trong sa mạc này, ngoài một chút rễ cỏ khô và một片片 lá xanh nhỏ lộ ra ở một khe nứt trên một tảng đá thì hình như không còn một dấu hiệu của sự sống nào khác nữa, cả một thế giới mịt mờ xám đen trải ra đến tận tầm mắt...

Mà kì lạ thay trên đỉnh đầu bọn họ, bầu trời nơi đây cũng trái ngược hoàn toàn với bầu trời xanh thẳm bên trong dị cảnh. Cả bầu trời là một màu vàng nâu kì dị, giống như mặt trời đã vĩnh viễn bị che phủ bởi vô số các tầng mây, một chút ánh sáng mặt trời ở tận sâu bên trên cũng không thể thoát khỏi biên giới của những dải mây đen dọc theo đường chân trời. Cảnh sắc này thật khiến cho con người ta không tránh khỏi một cảm giác quỷ dị khó lường. Ở tận cùng phía xa chân trời, các lớp mây dường như còn dày đặc hơn nữa, lại còn có thể thấy từng tia chớp nhỏ đang chớp lóe lên ở phía xa xăm.

Giữa đất trời mênh mông, giữa hoang mạc mênh mông này, chỉ có bóng dáng hai người bọn họ.

Vương Tông Cảnh giờ này trong lòng cảm giác hết sức mờ mịt, hành trình tiến vào dị cảnh lần này cho tới bây giờ đã hoàn toàn vượt qua mọi dự liệu ban đầu của hắn. Vương Tông Cảnh cúi đầu nhìn xuống, hắn phát hiện nền đất chỗ dưới chân mình và Tiểu Đinh đang dẫm lên không có gì là đặc biệt, chỉ có một màu đen của đất hoang và vô số tảng đá nằm khắp nơi. Nguyên nhân của cục u trên đầu Tiểu Đinh làm nó kêu đau lúc này chắc chắn là do khi rơi xuống đầu đã bị va vào một trong những tảng đá này.

Tiểu Đinh lúc này đã bớt đau đớn, tinh thần lại còn có vẻ tốt lên. Nó nhìn bốn xung quanh trời đất nơi này, trong lòng không có chút sợ hãi mà ngược lại còn mang theo mấy phần hiếu kì nữa, ánh mắt nó không ngừng nhìn ra bốn phía.

Vương Tông Cảnh ngẫm nghĩ một chút, đúng là không thể ở mãi chỗ này mà chờ chết, hắn liền quay sang đối diện Tiểu Đinh nói: "*Tiểu Đinh, bất kể nơi này là chỗ nào, chúng ta cũng phải tiến về phía trước. Chứ đứng đợi chờ ở chỗ này không phải là một biện pháp đâu.*"

Tiểu Đinh gật đầu nói: "*Đúng vậy, nhưng mà bây giờ chúng ta nên chạy đi đâu hả Vương đại ca?*"

"*Chạy đi hướng nào?*" Vương Tông Cảnh cảm thấy hơi tức cười, quay đầu nhìn ra bốn phía chỉ toàn một màu đen của hoang mạc, hoàn toàn giống nhau, đại khái là chỉ có phía xa xa đằng kia, nơi có chút lói điện lóe lên là còn có một chút sự khác biệt.

Hắn trầm mặc trong giây lát rồi chỉ tay về phía tia chớp đằng xa nói: "*Mình đi hướng bên kia, đi thôi!*"

Ít nhất thì phía bên kia cũng có chút biến hóa, còn có một chút sự khác biệt không giống bình thường.

Tiểu Đinh hiển nhiên không suy nghĩ nhiều như vậy, sau khi nghe Vương Tông Cảnh nói vậy nó liền cười và nhảy dựng lên hướng về phía tia chớp kia bước tới, rồi nó còn quay đầu lại cười nói như thúc giục Vương Tông Cảnh:

"*Vương đại ca, đi nhanh nhanh lên một chút nào, chúng ta đi xem phía đó có khi lại còn thấy được vài món đồ chơi tốt cũng nên..!*"

Vương Tông Cảnh lắc đầu cười khô, trong lòng mang theo mấy phần bất đắc dĩ. Hắn bước theo Tiểu Đinh, cứ như vậy hai bóng người một lớn một nhỏ, trên sa mạc mênh mông nâu đen này cùng nhau hướng về phía trước mà bước tới.

Một trận gió lớn từ nơi nào sâu xa trong hoang mạc bỗng thổi qua, gió cuốn theo một mảnh đất cát lướt phía sau hai người. Có vẻ như trận gió này khá lớn, ngay cả vài tảng đá đen cũng cảm nhận thấy điều gì đó nên run rẩy rung lên nhẹ nhẹ mấy cái, bụi mù mờ mịt cuốn qua. Tại chỗ mà Vương Tông Cảnh và Tiểu Đinh vừa mới đứng, thời điểm hai người đã đi khuất bóng, đất cát chỗ đó bị gió cuốn cuộn thổi tung lên, từng mảng đất cát từ từ bay lên làm lộ ra dấu vết của một tảng đá lớn đã bị nhuộm màu bởi đầy những nét phong sương, phía trên tảng đá có khắc hai chữ, nhìn vào bút tích cũng có thể thấy được đã trải qua bao nhiêu năm tháng rồi, nét bút thể lương có vẻ sơ nhưng vẫn có thể nhìn thấy được đúng là hai chữ:

TU LA

***

Bên ngoài Thanh Vân sơn, Huyền Nguyệt Động Phủ, cỏ cây xanh um tùm tào ra một nét u tĩnh, nhưng trong lúc này cho dù là ở sâu bên trong cấm địa Thanh Vân cũng đều có thể nghe thấy tiếng chuông hùng hồn đang vang vọng.

"*Đương..... Đương..... Đương.....*"

Một nhân ảnh từ không trung lướt tới, rơi xuống ngay tại cửa Huyền Nguyệt Động Phủ, đó chính là Trương Tiểu Phàm. Hiển nhiên lúc này hắn cũng nghe rõ tiếng chuông Tam Thánh Trấn Linh chung đang vang lên trên Thông Thiên Phong. Hắn khẽ nhíu mày, xoay người nhìn thoáng qua về phía Ngọc Thanh Điện trên Thông Thiên Phong, tuy nhiên sắc mặt hắn cũng không hề có nhiều biến hóa, ngay lập tức lại xoay người đối mặt với cái địa danh thần bí danh chấn thiên hạ là cấm địa Thanh Vân kia: Huyền Nguyệt Động Phủ.

Trong hai mắt hắn hiện thời xuất hiện một tia thần thái khó hiểu, dường như khi đứng ở tại nơi này, một đoạn quá khứ đã bị bụi mờ phủ đầy trong trí nhớ hắn đột nhiên sống lại. Nhưng rất nhanh chóng, hắn liền khôi phục ngay sự bình tĩnh, hướng tới cái huyết động kia mà bước tới. Cấm địa này quy định như thế nào? Đến Tông Đại Nhân và Tăng Thư Thư là hai trưởng lão còn phải đứng chờ ở ngoài chứ đừng nói người thường như Trương Tiểu Phàm lại bước vào là một điều không thể tưởng tượng nổi, hiển nhiên hắn bước vào đây là điều không có lợi chút nào. Nhưng lạ thay, Trương Tiểu Phàm dường như không bận tâm đến cái quy củ kia, hắn đi vào trong cửa động. Sau đó một khắc, hắn liền thấy được Mãng Cổ Thận Châu được sắp đặt trong huyết động cùng với những trận văn mật mờ xung quanh được khắc trên mặt đất.

Theo bản năng, hắn khẽ ngẩng đầu nhìn về hướng sâu bên trong Huyền Nguyệt Động Phủ, vẫn đứng như trong trí nhớ không tòi của hắn, phiên lưu thủy bàn vẫn đang róc rách, những ánh sáng chớp động nơi cửa vẫn còn nguyên ở chỗ cũ.

Khóe miệng Trương Tiểu Phàm khẽ động một chút, hắn thu hồi ánh mắt lại, rồi sau đó không hề thấy hắn vận công hay làm phép gì cả, cứ như vậy mà trực tiếp dẫm lên những trận văn kia mà đi vào.

Trên Mãng Cổ Thận Châu, quang mang nhất thời sáng ngời lên, giống như là nhận được sự kích thích, chu vi trận văn bố trí xung quanh cũng đồng thời lóe sáng, cứ như là thể trận phòng ngự này thử tỏa ra hào quang kì dị khi tiếp cận Trương Tiểu Phàm. Tuy nhiên, khi tới gần người hấn, ánh hào quang bỗng nhiên ảm đạm xuống, sau đó thì quy về bình tĩnh hẳn, không hề có chút nào ngăn cản cước bộ của hấn.

Trương Tiểu Phàm vẫn thẳng bước đi tới, trên đoạn đường này trận văn tỏa ánh sáng từ giữa lan ra xung quanh như con người ta hô hấp vậy, nhưng không có thấy phần nào là dữ dằn chống đối, mà lại còn cùng với cước bộ của hấn có mấy phần tương hợp. Cứ như vậy, không quá bao lâu, Trương Tiểu Phàm đã trực tiếp đi thẳng tới Mãng Cổ Thận Châu phía trước mình, mắt nhìn thất bảo vật chưa từng hiện thân suốt hơn hai ngàn năm qua, ánh mắt Trương Tiểu Phàm lộ ra mấy phần khác thường. Hấn cẩn thận quan sát một chút và rất nhanh chóng hấn phát hiện ra bên trong viên Mãng Cổ Thận Châu, những dòng sông mây tia chẳng biết từ lúc nào bỗng giống như những cơn gió lốc cực kỳ mãnh liệt khác thường, chúng không ngừng vùn vù xoay tròn rất nhanh, mà hình như còn sinh ra rất nhiều tia chớp yếu ớt nhằng nhịt như mạng nhện mang màu sắc rực rỡ không ngừng lóe lên.

Một màn này làm cho người ta có cảm giác ở bên trong Mãng Cổ Thận Châu đang phát ra một cơn cuồng phong gió lốc mãnh liệt.

Trên viên Châu bóng loáng trong suốt, hai đốm lửa lóe sáng như là đang cùng nhau hô ứng vậy.

Sắc mặt Trương Tiểu Phàm hơi trầm xuống một chút, hấn im lặng trong chốc lát rồi mặc nhiên ngồi xuống. Sau đó hấn không nói một lời, vờn cánh tay phải của mình hướng tới viên châu phía trước mặt...

Mãng Cổ Thận Châu ngay lập tức cảm thấy có gì đó tương đồng, bảy sắc cầu vồng nhất thời sáng lên, dường như có linh tính với ấn cánh tay đang vờn tới kia, một tia nhiệt nóng hôi hăng mãnh liệt phun ra khiến từng mảnh không khí nhỏ xung quanh cũng bị cháy sạch trong nháy mắt. Một kích lực từ cánh tay kia dường như đã mang theo uy lực Thái Cực Huyền Thanh Đạo được tu luyện tới đỉnh cao của cảnh giới Ngọc Thanh cảnh.

Sắc mặt Trương Tiểu Phàm lúc này không hề thay đổi, vẫn giữ dáng ngồi cũ, bàn tay của hấn từ từ chậm rãi đè xuống. Trong chốc lát ánh sáng cầu vồng phát ra từ Mãng Cổ Thận Châu liên tục vào bàn tay hấn, nhưng mà uy lực cực lớn cùng với sức nóng bỏng của ánh sáng cầu vồng này không thể ngăn được chương án của Trương Tiểu Phàm đang hạ xuống, thậm chí nó cũng không thể ngăn cản được dù là giấy lát. Ánh sáng bảy sắc cầu vồng kia cứ lóe lên trên liền bị ấn chương từ bàn tay bình thường kia chậm rãi đè xuống, mặc cho viên Mãng Cổ Thận Châu cứ thế lóe lên giấy dựa thì cũng chỉ như sức của con kiến hồi đang chống cự núi đá đè xuống, không hề có chút tác dụng chống cự nào. Hào quang ngày càng yếu dần, ấn thủ ngày càng hạ thấp xuống... Giấy lát sau, chỉ nghe thấy một tiếng nhẹ nhàng giòn tan vang lên giữa không trung, ánh sáng cầu vồng trong nháy mắt tiêu tán hết, ấn thủ chương tay phải của Trương Tiểu Phàm vẫn như cũ đặt trên viên Mãng Cổ Thận Châu.

Trương Tiểu Phàm nhìn xuống cái bảo vật kì dị dưới lòng bàn tay mình, thủ chương vẫn không hề nhúc nhích. Hình như hấn cảm thấy có cái gì đó, một ánh sáng nhàn nhạt mà chói lọi từ giữa các ngón tay hấn từ từ phát ra tàn mạt, trong giây phút này quang mang của viên châu lộ rõ vẻ vô lực và ôn nhu, cứ như là viên Mãng Cổ Thận Châu chưa từng gặp phải địch nhân cường đại này không phải là không có khả năng dùng lực để chống lại, chỉ là bất buộc phải khuất phục mà thôi. Chốc lát sau, Trương Tiểu Phàm buông một tiếng hừ lạnh giống như là đã hiểu rõ một điều gì đó, sau đó hai mắt hấn nhắm lại, người như đang nhập định, mà ấn chương bàn tay phải vẫn đang áp vào bên trên viên Mãng Cổ Thận Châu. Xung quanh thân thể của hấn, một cỗ lực lượng vô hình cũng đang chậm rãi phát ra, dường như trong cùng thời khắc đó, viên Mãng Cổ Thận Châu dưới lòng bàn tay hấn bỗng lóe lên một tia sáng, nhưng ngay sau đó rất nhanh, tia sáng bị đè ép ngay xuống. Dần dần nhìn thấy, trong viên châu, vốn dĩ mây xám và gió lốc đang vùn vù cuồng nhiệt, bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng áp chế, tốc độ đột nhiên chậm lại rồi cuối cùng trở về xu hướng bình thường hòa hoãn.

Trong động ngoài động, mọi vật hết thảy vẫn tĩnh lặng như cũ, giống như người nam tử bình thường này đang ngồi ngay ngắn yên lặng bên trong cấm địa Thanh Vân này. Ngoài động cỏ mọc um tùm, một tiếng chim kêu lên như là đang lầm bầm một điều gì đó không ai hay.

Nhân gian thế sự, năm tháng trôi qua, mà hình như tại địa điểm kì dị này, mọi sự vật sự việc đều không hẹn mà cùng nhau từ từ chậm rãi vô cùng...

Hoang mạc, một màu đen phảng phất như vô biên vô hạn, Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình cùng hướng tới phía chân trời xa đây sầm chớp kia bước tới.

Hai người đi đã lâu thật là lâu rồi mà cảnh sắc xung quanh nhìn vẫn thấy y hệt như lúc đầu: trải rộng tới ngút tầm mắt vẫn chỉ đúng một màu xám đen cùng với những tảng đá nằm rải rác khắp mặt đất.

Tiểu Đình từ chỗ lúc đầu còn mang nhiều hiếu kì, tới giờ này cũng đã chậm chậm bước từng bước nặng nề. Dù cho thể lực vẫn có thể duy trì được nhưng về mong mỏi một sự thay đổi trong dị cảnh đã thể hiện rõ trên nét mặt. Vốn dĩ tiểu gia hỏa này cũng không có tính nhẫn nại, nó quay đầu lại nói với Vương Tông Cảnh: "*Vương đại ca, huynh nói tại sao chúng ta đã đi xa như vậy mà chẳng gặp một thứ gì khác, nhìn qua nhìn lại cũng không thấy gì ngoài mấy cái tảng đá đen này?*"

Wương Tông Cảnh im lặng, hấn khẽ cau mày hướng mắt về phía xa nhìn, chỉ thấy xa tít tận chân trời vẫn chỉ có một cảnh sắc hoang mạc giống nhau. Hấn đành phải bắt đầu đi nói: "*Cỗ lẽ chỗ này vốn dĩ vô cùng rộng lớn...*"

"*Cho huynh!*" Tiểu Đình ở bên cạnh hấn bỗng kêu lên một câu.

Wương Tông Cảnh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái đuôi thỏ mập mập đã nướng thơm phức được Tiểu Đình cầm trên tay, đưa tới trước mặt mình. Tay kia của nó cũng cầm một phần thỏ nướng khác đồng thời cho lên miệng gặm một miếng thật to, hai khúc miệng thẳng nhóc đang chảy đầy mỡ ra.

Wương Tông Cảnh ngạc nhiên hỏi: "*Đệ lấy ở đâu ra vậy?*"

Tiểu Đình sau khi nhai nhai hai miếng trong miệng rồi đem miếng thịt thỏ lớn nuốt vào trong bụng, sau đó cười lên một tiếng ha ha rồi đưa tay vỗ vỗ lên miệng cái túi đang mang trên vai. Lúc này, cái túi hình như mơ hồ lóe lên một ánh lam quang yếu ớt. Vương Tông Cảnh ngay lập tức tỉnh ngộ, tên tiểu gia hỏa này lại lịch bất phạm, gia thế thì thật

kinh người, trong cái túi kia có cất giấu rất nhiều đồ cũng là lẽ đương nhiên. Ngay lúc này hắn cũng thấy đói bụng, bèn không khách khí gì hết, nhận ngay cái đùi thỏ từ Tiểu Đình và cắn luôn một miếng lớn.

Hai người này đi bên trong hoang mạc, mỗi người cầm một đùi thỏ ăn, tiếng nhai nuốt nhóp nhép không ngừng bên tai. Nhìn qua, trong cái khung cảnh hoang mạc tiêu điều này lại thấy được có mấy phần nhẹ nhàng sáng khoái. Vương Tông Cảnh cắn cái đùi thỏ hai miếng, nhất thời cảm thấy cái đùi thỏ nướng này sao mà mùi vị ngon vô cùng, so với tất cả những thức ăn ngon hắn đã từng ăn thì tuyệt hơn rất nhiều. Hắn hoàn toàn không nhận được miếng bèn làm ngay một miếng thật lớn, làm liền ba miếng hết luôn cái đùi thỏ mà thấy có vẻ vẫn thòm thèm, trên tay còn sót lại chút xương thỏ mà dường như vẫn thấy lưu luyến. Hắn đang định nói cái gì đó thì bỗng lại thấy một cỗ mùi thơm nức bay vào mũi, nhìn sang bên cạnh thấy vẻ mặt rất ngổa khí của Tiểu Đình, nó lại mọc ra một cái đùi thỏ nướng nữa đưa cho Vương Tông Cảnh.

"Vương đại ca, cho huynh nè!"

Huỳnh đệ tốt, huynh đệ tốt nha, Vương Tông Cảnh cũng không khách khí gì cầm ngay cái đùi thỏ trực tiếp đưa lên khoe miệng cắn một miếng thật lớn, sau đó hắn phát ra một tiếng thở dài đầy thỏa mãn.

"Vương đại ca, ăn ngon không?"

Tiểu Đình trên tay vẫn cầm cái đùi thỏ nướng cười hì hì hỏi hắn.

Vương Tông Cảnh không chút do dự trang trọng gật đầu, trong miệng còn vương chút không rõ ràng, hắn nói: "Ăn ngon, ngon quá là ngon luôn. Ủa mà ai là người làm món đùi thỏ nướng này vậy Tiểu Đình?"

Tiểu Đình đương đương đắc ý mà nói: "Là cha đệ làm đó. Cha đệ đã từng nói: những cái khác thì không dám nói, nhưng mà riêng món thịt thỏ nướng này thì tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ, ai gặp cũng phải thích, ai cũng phải ăn."

Vương Tông Cảnh ngạc nhiên nói: "Quả đúng là như thế?"

Tiểu Đình hừ một tiếng trả lời: "Tất nhiên rồi!"

Vương Tông Cảnh nhìn vẻ đắc ý của tiểu gia hỏa này, hiển nhiên đối với lời nói của cha nó là không có chút nghi ngờ nào, xem ra vị đầu bếp kia ở trong suy nghĩ của con trai mình thật như một cây đại thụ to lớn.

Chỉ bằng ăn món thỏ nướng này, Vương Tông Cảnh thấy mình mười phần thì cũng ít nhất có lòng tin chín phần rồi, đúng thật là mùi vị vô cùng tuyệt hảo.

Đã được ăn ngon lại còn cười cười nói nói, trên bước đường đi tới của Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình cũng cảm thấy có phần dễ dàng hơn rất nhiều. Cứ như vậy lại đi được một đoạn đường, so với màu đen buồn tẻ của hoang mạc lúc đầu thì giờ đây, ở phía xa rứt cuộc đã thấy có sự biến hóa khác thường.

Những tia chớp trong không trung ở phía chân trời lúc này có vẻ như đã gần bọn họ hơn nhiều, mà ở chỗ xa xa phía trước đã không còn là bãi đất hoang trống trải, ngược lại tại đường chân trời đang có một con bão cát cuộn cuộn lên không ngừng nghỉ. Kỳ quái con bão kia tựa như chỉ xoay tròn tại chỗ, cũng không hề hướng tới phía này mà thôi tới. Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình cùng phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy bụi đất mịt mờ phía bên trong, thậm chí còn nhìn thấy sau lưng con bão có một dị vật xuyên thẳng lên tầng mây, nhưng do khoảng cách quá xa nên chưa thể nhìn thấy rõ lắm. Tuy nhiên với những gì đang thấy, chỉ sợ hơn phân nửa chính là một quả núi.

Thấy được một màn như vậy, bất luận là Vương Tông Cảnh hay Tiểu Đình cũng thấy cao hứng trở lại. Mặc kệ là như thế nào thì nhìn thấy cảnh này so với cái vẻ không có sinh khí của hoang mạc cũng là tốt hơn được rất nhiều rồi.

Nước mưa làm cho tinh thần hai người phấn chấn hẳn lên, bước chân cũng nhanh hơn rất nhiều, hướng về mảnh gió lốc cuồng phong li dị kia đi tới.

Hơn nửa giờ sau, hai người rút cục cũng đã tiếp cận được con bão cát kia. Ngay từ đầu, trong tâm cả hai người đều hết sức cẩn thận, dù sao lần này trong dị cảnh cũng đã xảy ra quá nhiều điều kỳ quái. Cho dù từ lúc tới chỗ hoang vu này cho tới bây giờ cũng chưa gặp nguy hiểm gì, tuy nhiên chim đã ngã một lần thì luôn sợ cành cong, cả hai đều không hề dám khinh thường, ai dám đảm bảo là trong con bão cát này lại không đột nhiên xuất hiện ra một yêu thú hung ác đáng sợ?

Huống chi trong lúc này ở xung quanh con lốc gió bụi tuyết nhiên không hướng ra ngoài, hai người bọn họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, thật là kỳ quái vô cùng!

Hai người vừa chậm rãi quan sát vừa từ từ tiếp cận, toàn bộ tinh thần hết sức đề phòng, lần này bọn họ vận khí tốt hơn trước nhiều, không hề có dị biến nào phát sinh. Cho dù bọn họ có chạy tới gần cái vòng lốc xoáy, khoảng cách ngay cạnh chỉ khoảng mấy trượng vẫn không hề bị bất kỳ một sự công kích nào. Kỳ quái nhất lại chính là từ chỗ đứng thật gần bọn họ có thể nhìn thấy rất rõ một cỗ gió lốc khổng lồ, sức gió cực kỳ mãnh liệt, cuộn cuộn nổi lên, xoáy theo vô số tầng đá màu đen cuốn lên trên trời. Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong đó tiếng sấm ầm ầm, ánh chớp nhấp nháy, bất kể thế nào cũng là một con gió lốc vô cùng đáng sợ. Con gió dữ cuồng bạo hết lần này tới lần khác đang ở ngay bên cạnh bọn họ, mà lạ thay cả hai lại hoàn toàn không hề cảm thụ được sức gió thổi cán quét dù là lát phát thôi.

Nhìn qua cái cảnh tượng thiên địa kỳ lạ không thể tưởng tượng này, sắc mặt của Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều trở nên trắng bệch. Tiểu Đình nuốt nước miếng một cái rồi nhỏ giọng nói: "Vương đại ca, nó, nó không phải đột nhiên sẽ quay qua đây chứ? Chúng ta mà nếu bị cuốn vào thì hơn phân nửa sẽ mất mạng đó."

Vương Tông Cảnh nhìn con gió lốc không lồ đáng sợ kia, da đầu cũng cảm thấy một trận tê dại, nhưng hắn cũng không thể giải thích nổi một màn đang ở trước mắt. Sau một chút chần chừ, hắn cúi người xuống nhặt một hòn đá nhỏ ném tới phía trước, chỉ thấy hòn đá nhỏ xẹt qua một đường vòng cung giữa không trung, khi còn cách con gió lốc khoảng một trượng, đột nhiên giống như đụng phải một bức tường vô hình, "*bộp*" một tiếng vang lên, hòn đá đã rơi thẳng xuống dưới mặt đất. Đọc Truyện Online Tại <http://truyenfull.vn>

"*Gì vậy?*"

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu đỉnh liếc nhau một cái, cả hai đều có chút giật mình, sau đó hai người lại lấy mấy hòn đá khác, thậm chí còn thay đổi vài chỗ khác nhau ném vào, nhưng tất cả đều không có ngoại lệ, dù đi tới từ khoảng cách nào thì cứ tới cách cột gió lốc không lồ một trượng hòn đá liền bị cản lại và rơi xuống. Đến cuối cùng Vương Tông Cảnh thậm chí còn cố lấy hết can đảm tự mình cẩn thận dò dẫm đi về phía trước, Tiểu Đỉnh ở phía sau ánh mắt khẩn trương hồi hộp nhìn theo. Khi tay hắn chạm tới, chốc lát phát hiện ra, quả nhiên có một bức tường vô hình nhưng vô cùng quý dị, rõ ràng không có nhìn thấy gì mà lại cứng như đá, kiên cường che chắn tất cả ngoại vật ở bên ngoài con gió lốc.

Vương Tông Cảnh quay lại nhìn Tiểu Đỉnh, tiểu gia hỏa này cũng có thể nói là một kỳ nhân, chẳng qua là sự việc kỳ lạ ở trước mặt thực sự vượt ra ngoài rất nhiều tầm hiểu biết của hai người. Cả hai thận trọng bàn luận với nhau, dứt khoát không dám lơ đãng mà sẽ từ từ đi vòng quanh bên ngoài con gió lốc này.

Đi bên cạnh một cột gió lốc nước xoáy không lồ như vậy, thật sự là một kinh nghiệm kỳ lạ bình sinh hiếm thấy. Lúc đầu cả hai đều có chút sợ hết hồn hết vía, sợ nhất con gió lốc kia đột nhiên thay đổi hướng mà cuốn hai người bọn họ vào trong rồi xé ra thành từng mảnh nhỏ. Nhưng cũng không hiểu tại sao, cái sức mạnh không lồ gì của thiên địa mà có thể ước thúc con gió lốc kia không hề có chút suy chuyển nhúc nhích nào. Hai người cũng dần dần yên lòng hơn. Lúc này, cả hai mới cẩn thận từ từ đánh giá về khu vực cuộn cuộn bão cát này, phát hiện ra phạm vi của con gió dữ dội này trải dài trên mười dặm thối mạnh, đúng thật là làm cho người ta phải kính sợ.

Hai người đi dọc theo một đường bên ngoài con lốc, thật vất vả để vòng qua một khúc quanh, lúc này phía trước hai người xuất hiện một sườn núi nhỏ. Một mặt sườn núi, cao lên trên đỉnh hơn hai mươi trượng, đứng đối diện với con gió lốc kia, tựa hồ có một hình tròn dường như là một chút kiến trúc tàn tích của một tế đàn đã bị tàn phá. Thật bất ngờ, mặt còn lại của sườn núi là một vùng bằng phẳng màu đen hoang sơ. Cái sườn núi này làm cho người ta có một loại cảm xúc hết sức kì quái.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đỉnh ở dưới chân núi nhìn quanh trong chốc lát, sau đó từ từ chậm rãi bò lên trên. Vùng đất hoang phía trên cùng với mặt sườn núi cứng rắn giống nhau, như là do cùng một loại địa chất, trên đó còn có rất nhiều tảng đá màu xám đen lớn nhỏ khác nhau. Tuy nhiên, khi đi tới đỉnh sườn núi, Vương Tông Cảnh phát hiện ra điều khác lạ của cái kiến trúc phế tích lúc này nhìn thấy từ xa, là một phiến bạch ngọc khác lạ, tuy giờ này đã sớm bị tàn phá kinh khủng nhưng vẫn hoàn toàn đối lập với những cảnh sắc ở xung quanh.

Mọi thứ trên tế đàn đều có vẻ đồ nát thê lương, thậm chí không thể nhìn thấy dù chỉ một món đồ vật còn đầy đủ nguyên vẹn. Cũng chỉ thấy đặt ở trung tâm tế đàn nơi này là một cái bàn ngọc có vẻ rộng rãi, nhìn qua còn coi như là có chút đầy đủ, tuy nhiên thực ra cũng bị sứt mẻ hai góc, phía trên mặt bàn gỗ ghè cũng nhìn thấy có một đồ vật gì đó được bày đặt.

Đứng ở trên sườn núi, phương xa có gió nhẹ thổi tới, Vương Tông Cảnh cau mày rồi từ từ đi tới. Đứng ở bên trên ngọc đài, hắn thấy rõ ràng cái vật đang cắm trên bàn này là một thanh đoản kiếm, chất liệu làm kiếm không phải vàng cũng không phải ngọc, nó cũng không hề trong suốt mà lại mang một màu trắng bệch vô cùng quý dị, giống như xương cốt của các loại yêu thú ngày xưa Vương Tông Cảnh vẫn thường nhìn thấy ở thật sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Thanh đoản kiếm màu sắc trắng nhợt này, nhìn mũi kiếm cũng không thể nói là sắc bén nhưng giờ phút này lại đang cắm vào ngọc đài. Vương Tông Cảnh lấy tay sờ sờ vào chỗ mặt bàn trước mặt, một cảm giác thô ráp và cứng rắn ngay lập tức truyền đến lòng bàn tay hắn. Ngay sau đó hắn nhìn về phía thanh đoản kiếm trắng nhợt kia: Nếu không phải là xương của yêu thú thì mũi kiếm thì nhất định không thể nào đâm vào mặt ngọc thạch cứng rắn kia được.

Hắn cẩn thận từ từ chậm rãi thò tay ra, nắm lấy cái chuôi thanh cốt kiếm này, cái cán kiếm khẽ truyền tới một cảm giác lạnh như băng, nhưng cũng không có thêm bất cứ điểm dị thường nào khác.

Tiểu Đỉnh đứng ở bên cạnh hắn, nó đang chăm chú nhìn Vương Tông Cảnh thử nắm lấy thanh đoản kiếm kia, hơn nữa nó còn không ngừng quay đầu lại xem xét xung quanh đồng thời ngẩng đầu nhìn từng con lốc xoáy gấp rút đang xoay tròn phía trước cách tế đàn không xa.

Vương Tông Cảnh thử đi thử lại mấy lần, hắn xác định không có gì dị thường, hình như đây chỉ là một thanh đoản kiếm bình thường. Tuy nhiên nếu là một thanh đoản kiếm phổ thông thì tại sao lại có thể xuất hiện ở cái nơi kì quái này?

Hắn lắc đầu không thèm suy nghĩ nữa, với những thứ này không thể vội vàng mà phải suy nghĩ cẩn thận mọi chuyện. Hắn nắm lấy chuôi kiếm thử dùng sức rút ra một lần nữa. Hắn cảm thấy cái ngọc đài kia vô cùng cứng rắn, cái chuôi kiếm trắng nhợt này thoạt nhìn cũng thấy mấy phần kỳ quái, cho nên Vương Tông Cảnh không hề nghĩ tới một điều hoàn toàn bất ngờ: trong lúc hắn lật tay, chỉ nghe thấy một tiếng trầm thấp nhẹ kêu lên, cái chuôi cốt kiếm không ngờ lại bị hắn dễ dàng rút lên khỏi ngọc đài.

Lần này, ngược lại, Vương Tông Cảnh cúi mình kêu to lên một tiếng, hắn theo bản năng nắm lấy cái chuôi bạch cốt kiếm này nhảy lùi về sau một bước. Nhưng cũng không có chuyện gì phát sinh thêm, hắn thở phào nhẹ nhõm. Lúc này hắn mới nhìn lại cái chuôi cốt kiếm màu trắng đang nằm trên tay, không hiểu màu trắng trên cốt kiếm này là gì, mặt khác khi so sánh với trường kiếm thì cốt kiếm lại ngắn hơn khoảng hai thước, nhưng mà nếu so sánh với đoản kiếm bình thường thì lại thấy dài hơn một chút. Cả thân kiếm và mũi kiếm đều trắng nhợt một màu như xương cốt, có điều Vương Tông Cảnh chưa hề nhìn thấy vật như thế này, khi nắm trong tay, ngoài cảm giác lạnh như băng thì không còn bất cứ cảm giác dị thường nào khác nữa.

Khi nhìn kỹ lại, Vương Tông Cảnh phát hiện trên cái chuỗi của cốt kiếm lại còn có điều khắc một đồ án rất đơn sơ, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy như là một quả cầu nhỏ hoặc như một cánh cửa, hay là các loại thú đang đứt khoát chạy tới.

Cuối cùng chính là trên thân kiếm có điều khắc hai chữ, cùng với chuỗi kiếm tạo thành một bức tranh có chút không tương đồng, hai chữ này trên thân kiếm nhìn rất thô sơ cứng cáp, Vương Tông Cảnh liền nhận ra hai chữ này: U Minh.

U Minh !

Hai chữ này khi niệm đọc ra ngoài liền dẫn ra vài phần âm trầm đáng sợ, làm cho người ta phải cau mày nhăn mặt. Nhưng không đợi Vương Tông Cảnh có thêm phản ứng nào nữa, bỗng nghe thấy Tiểu Đình đang đứng yên tĩnh bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi, nó la lên thật lớn:

"Vương đại ca mau nhìn kia. Rồng... một con Rồng thật lớn..."

Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy phía trước sườn núi, từng con bão lốc gió thổi cực mạnh che đầy đi cái bên trong, lúc này bỗng nhiên chậm rãi tản ra hai bên làm hé lộ ra chút ít chân tướng phía sau lưng bão cát.

Đất trời lúc này bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Một mũi kiếm khổng lồ không có cách nào tưởng tượng nổi đâm xuyên thẳng lên trên trời, cao tới hàng vạn trượng, giống như cây cột chống trời cắm xuống dưới vùng đất rộng lớn, một người phàm trần căn bản không bao giờ tưởng tượng ra. Một con rồng lớn, dài hàng vạn trượng mang theo một hơi thở hoang dã đáng sợ như thời Bàn Cổ khai thiên lập địa đang bị thanh kiếm kia găm lại trên vùng đất này, đề rồi con rồng chỉ còn có thể vận vẹo méo mó, uốn éo trong nỗi thống khổ vạn phần dưới mũi kiếm này, thanh kiếm xuyên thẳng lên trên từng tầng, từng tầng mây. Cái đầu rồng cực lớn kia nhìn như một ngọn núi to lớn, hai mắt rồng nhắm chặt lại, trong giờ phút này từ xa nhìn lại chỉ thấy thân thể con rồng cực lớn này đã hóa đá từ lâu, dường như mấy vạn năm ngàn năm về trước, nó đã từng rong ruổi tung hoành trong thiên địa, chọc giận thần linh đề rồi bị đóng đinh lại ở nơi này.

Tuy rằng cự long nhìn như đã sớm chết đi, mà trong một khắc bão cát hé mở này, một cỗ nhuệ khí với uy thế đáng sợ kinh thiên động địa bỗng lảng không hạ xuống trên sườn núi, làm cho Vương Tông Cảnh cùng với Tiểu Đình hai người cảm thấy bàn chân như mềm nhũn ra phải nằm liệt trên mặt đất.

Một màn này thật là quá mức đáng kinh sợ. Đứng trước thân thể con cự long này, Vương Tông Cảnh cảm thấy mình chỉ như một con kiến hôi vô cùng nhỏ bé, hai chân hắn khẽ run lên, miệng thở dốc từng ngậm lớn, thật vất vả lắm mới có thể trấn định lại tinh thần một chút, trong lòng không nhận được nổi lên suy nghĩ :

"Giữa trời đất này lại có thể thực sự tồn tại truyền thuyết về Rồng sao?"

Thanh cốt kiếm tái nhợt trong tay vẫn đang được hắn nắm chặt không nhúc nhích, Vương Tông Cảnh xoay người đi tới bên cạnh đỡ Tiểu Đình dậy. Sắc mặt Tiểu Đình không tốt chút nào, xem ra cũng vừa bị dọa làm cho sợ hãi không ít, đúng lúc đang muốn ngẩng đầu lên để nói chuyện thì bỗng nhiên ở tận nơi cực cao xa kia, đôi mắt trên đỉnh đầu vốn nhắm chặt của cự long như đã hóa đá hàng ngàn vạn năm kia, hai con ngươi khổng lồ bỗng đột ngột mở ra!

"Oanh!"

Tê đàn trên sườn núi trong nháy mắt phát nổ, ngọc thạch cũng mềm nhũn như đậu hũ, nhanh chóng vỡ thành phần vụn. Nhưng chẳng biết tại sao ở chỗ Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đang đứng, cỗ lực đạo vô tình đáng sợ kia lại bay qua bên cạnh bọn họ trượt ra ngoài, hiển nhiên hai người thoát khỏi kiếp nạn này. Song đúng lúc bọn họ cảm thấy tin tưởng thì cả tê đàn vỡ vụn ra, cả sườn núi trong nháy mắt xuất hiện vô số cái khe nứt, giống như một loại lực lượng của thiên địa đang thúc giục lôi kéo mà sức người hoàn toàn không có khả năng ngăn cản. Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình liền cảm thấy chỗ đứng dưới chân đã không còn cảm giác nữa, cả sườn núi to lớn và cứng rắn này trong nháy mắt liền sụp đổ, trên mặt đất xuất hiện một cái hố khổng lồ, thế nên mảng cự thạch cũng bị theo phương xuống dưới mà rơi xuống.

Trong tiếng vang khổng lồ của sự sụp đổ, Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình lại giống như trước, cùng nhau rơi xuống cái hố sâu không đáy.

Phía trên không trung, tia sáng phát ra từ con ngươi cự long đáng sợ kia đang chậm rãi biến mất, không biết tại sao ánh sáng lại dần dần bị mất đi.

Sau màn hủy diệt tê đàn trên sườn núi, cảnh tượng cự kiếm đâm rồng đáng sợ lại đang xảy ra chút biến hóa, cái thân thể cự long kia tuy vẫn còn vận vẹo lên xuống như cũ, nhưng trên cao vạn trượng, bên trong con ngươi cự long đang có một tia sáng yếu ớt không ngừng chớp động, chớp động...

Tru Tiên II

Tác Giả :Tiểu Đình

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Cây cầu cổ

Thần Châu Hạo Thổ rộng lớn khôn cùng, trải rộng nghìn vạn dặm, dân cư lên tới hàng tỉ, phần lớn chung sống ở vùng đất màu mỡ nhất bên trong Cửu Châu. Song thần châu rộng lớn mênh mông, bên ngoài Cửu Châu cũng có nhiều nơi hiểm yếu tuyệt địa. Phía đông là biển cả, phía tây hoang dã, nam thì có nhiều núi sông đồ sộ, bắc chính là vùng băng tuyết lạnh giá. Khắp nơi đều có yêu thú hung hiểm, người bình thường không thể tới, mỗi một chỗ cũng rộng lớn vô biên vô hạn, so với bên trong vùng đất Cửu Châu, chỉ có hơn chứ không có kém.

Trong số năm vùng tuyệt địa ở Thần Châu thì vùng phương bắc lạnh giá là một nơi cực kì đặc biệt.

Một năm bốn mùa, trên vùng đất phương bắc lạnh giá rộng lớn vô biên này, nơi nào cũng đều lạnh giá vô cùng, gió tuyết đan xen, khí lạnh thổi mạnh, ở đâu cũng đều là một màu trắng xóa, cho dù ở phía nam là giữa mùa hè, Băng nguyên phía trên vẫn không nửa phần ấm áp. Vì ở nơi này đang lạnh rất lạnh, vùng đất Băng Nguyên rộng lớn lại rất ít dấu vết của con người từng ở. Cũng chỉ có số ít người dân sống lâu đời ở đây còn sinh hoạt dọc theo các vùng đất từ thời Thượng Cổ, miễn cưỡng sinh tồn được, còn lại chỉ có một số ít người tu chân có đạo hạnh cao thâm, thỉnh thoảng ở nơi đây phàm phả thổ địa.

Mưa tuyết mờ mịt, gió tuyết xơ xác tiêu điều, chỉ tồn tại vô số địa phương chết chóc, vạn vật đều điêu hui, trên Băng Nguyên quanh năm rét căm căm tàn khốc. Ở phía nam khí hậu ấm áp hơn, vô số sinh vật đều tụ tập sinh tồn tại đó. Nhưng trên vùng băng nguyên phương bắc đất đai mênh mông bát ngát này đôi khi vẫn có người sống. Thậm chí còn có tin đồn vẫn có những dị chủng có từ thời hồng hoang sinh sống ở chỗ sâu trong băng nguyên. Không kể tới, trên lục địa Băng Nguyên vẫn lưu truyền có vô số yêu thú cường đại chịu được rét buốt. Những yêu thú kia ở sâu trong cực bắc vẫn vĩnh viễn chịu đựng được cái lạnh trên vùng băng nguyên bao la mênh mông. Chẳng những không tồn tại sự tỉnh mạch u ám, trái lại tại đây, ở trung tâm vẫn tồn tại bí mật to lớn. Còn có vô số dị thú hiếm thấy có cuộc sống như thế, sản vật phong phú, thiên tài địa bảo nhiều vô số, những năm gần đây những người tu đạo trung thổ rất nhiều lần đến thăm dò, con người tới đây thám hiểm ngày càng đông đúc hơn.

Băng Nguyên đầu sao cũng là nơi nguy hiểm khó lường, không thể tùy tiện đến được, ngay cả nhiều tu đạo sĩ có đạo hạnh cao thâm cũng gặp phải cảnh ngộ bất hạnh, chết bất đắc kỳ tử. Cho đến ngày nay, tại vùng băng nguyên vẫn như xưa, rất ít người lại vắng tới.

Gió tuyết liên tục tàn phá ngàn dặm, gió lốc lạnh lẽo thổi quét khắp mặt đất, gió lạnh lướt qua trung tâm cao nguyên xơ xác tiêu điều, lại bay qua biển chết mênh mông không giới hạn, tiếp tục lướt sâu trong Băng Nguyên mờ mịt. Đến đây, nhiệt độ không khí Băng Nguyên so với biển chết còn thấp hơn nhiều, vì vậy ngay cả đa số yêu thú có thể lực đứng đầu, đứng mãnh gan dạ, đều không thể sinh tồn ở sâu trong Băng Nguyên.

Cũng chỉ có ở đây, trên Băng Nguyên mới thực sự hiện ra là một nơi xơ xác tiêu điều, khô cằn sỏi đá.

Nhưng lúc này, ngay tại sâu trong Băng Nguyên lạnh cùng cực, một nơi bí ẩn, mà cho đến ngày nay còn chưa bị loài người phát hiện. Có một tòa tháp khổng lồ, thẳng tắp, cao ngất ngưởng, vững chãi, mờ mịt trong gió tuyết.

Nếu có người nhìn thấy tòa tháp khổng lồ bí ẩn này, nhất định sẽ vì nó mà than vãn sợ hãi. Bởi vì một tòa tháp cao lớn trăm trượng, cấu trúc hoàn toàn bằng hàng vạn khối băng huyền bí, mặc cho gió lạnh như đao gào thét, ngọn tháp vẫn ngạo nghễ, sừng sững như không bao giờ thay đổi, trải qua hàng trăm ngàn năm tháng tang thương, lạnh lùng nhìn khắp nơi.

Ở bên dưới ngọn tháp, từ lâu đã sớm đông lạnh như sắt đá, rõ ràng còn có một địa cung rộng lớn, bên trong quanh năm đèn đuốc huy hoàng, cảnh vật hùng vĩ, khắp nơi đều có hoa văn trạm trổ, trong đó tác phẩm điêu khắc nhiều nhất đó là Thần Châu, vùng đất từ xưa đến nay lưu truyền trong thần thoại,

Những con rồng giương nanh múa vuốt, bộ dạng kiêu căng, nhìn thế gian bằng nửa con mắt, vô số hình điêu khắc nổi bật trông rất sống động tràn ngập khắp ngõ ngách trong cung điện, như là thành khải bại lay thần linh, như một bức tranh tín ngưỡng.

Vô số nhà ở sâu trong địa cung rộng lớn, đồng thời trên đỉnh là một đền thờ, cũng là kiến trúc cao nhất ở trung tâm. Nhìn từ mặt đất đến bậc thang cao nhất cũng tới trăm trượng, hùng vĩ vô cùng. Ở trung tâm địa cung có rất nhiều người lui tới đi lại, nhưng lại không ai dám tiếp cận đền thờ này, hơn nữa mỗi người nhìn đến chỗ ngồi trên đại điện thì đều hiện lên ánh mắt vô cùng sùng kính.

Bên ngoài thần điện, treo cao một bảng hiệu thật lớn, mặt trên viết Long Thần Điện.

So với những phòng ốc nhỏ trong địa cung thì phía bên trong Long Thần Điện lại rất rộng lớn và trống. Trên hai vách tường thật lớn của cung điện, đều khắc đủ loại đại bàng cưỡi mây đạp gió tung hoành khắp trời đất. Quang cảnh ở dưới có chút âm u, tượng rồng toát lên vẻ hung dữ. Giờ phút này, ở giữa đại điện có một ông già mặc áo trắng, khoác ngoài áo bào màu đen, tóc bạc, da dẻ hồng hào trắng kiện đang mắt nhắm ngời thiền, chậm rãi thở đều đặn, hiển nhiên là đang tập trung tu luyện. Phía trước ông già là một pho tượng rồng cao lớn, đầu chéch lên, mắt trợn ngược, móng vuốt như hùng hực lửa đỏ, từ trên cao nhìn xuống, bóng râm bao phủ một vùng rộng lớn.

Tượng rồng được trạm trổ điêu luyện, nhìn rất sống động, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể sống lại, nhẹ nhàng nuốt trọn người như nuốt một con kiến hôi.

Lúc này, sắc mặt lão giả thông dong nhàn nhạt, giống như đã sớm trở thành thói quen dưới uy thế của con rồng, vẫn hết sức chuyên tâm tu luyện, không một chút phân tâm.

Bên trên Long Thần Điện, một vẻ yên tĩnh âm u, có vô số bóng mờ ẩn nấp trong ánh mắt to lớn, tựa như đang âm thầm theo dõi nơi này.

Đột nhiên, tượng rồng kia vốn chỉ là vật chết, đột nhiên truyền ra tiếng nổ kì dị. Lão già đang ngồi ở phía đối diện toàn thân chấn động mạnh, hai mắt mở ra, gần như không tưởng tượng nổi. Lão ngẩng đầu hướng về phía pho tượng rồng thần nhìn lại một lần nữa.

Một cỗ lực lượng đáng sợ, uy thế vô hình, đột nhiên trong nháy mắt tràn ra, pho tượng rồng thần khổng lồ giống như trong phút chốc sống lại. Cả tòa nhà Long Thần Điện đều tràn ngập long uy, tựa như muốn nuốt chửng con người.

Sự uy hiếp đáng sợ phía trước cơ hồ không thể địch lại được, lão già kia mặc dù đạo hạnh cao, nhưng sắc mặt đột nhiên tái nhợt. Nhưng lão vẫn không có nửa phần sợ hãi, ngược lại sau những phút đầu tỏ ra kinh ngạc, khó có thể tin, nhưng càng về sau càng hiện lên nét hoan hỷ mừng rỡ.

Thậm chí lão kích động đến mức không thể khống chế được bản thân, chân nhảy dựng lên, hai tay run lên nhẹ.

"Thiên Long. Long thần... Long thần hiện thân sao?"

Bên trong âm thanh của lão mang theo phần rung động, mắt lão ngấn lệ, thân hình đứng lên run rẩy, nhưng chỉ biểu hiện trong giây lát tựa như một cái chớp mắt.

Trong chớp mắt, đột nhiên tất cả uy thế ảm ảm như thủy triều bắt đầu lui dần, hơi thở đáng sợ trong Long Thần Điện giống như biến thành cát bụi, hơi lưu lại rồi cuối cùng cũng bị thổi bay đi khắp nhân gian.

Về mặt cứng nhắc của lão già trong nháy mắt trở nên kích động. Lão liền chết đứng chăm chú nhìn pho tượng Long Thần kia, dường như muốn từ phía trên tìm ra chút gì đó, lại cảm nhận được lực lượng cường đại ở phía trước vừa mới tràn ra. Nhưng không có gì cả, cuối cùng trước mắt lão vẫn chỉ là một pho tượng.

Một pho tượng khổng lồ mang diện mạo hung ác, tàn bạo.

Lão già đột nhiên quay đầu trở mắt hét lớn: *"Người đâu! Dấu vết của Long Thần đã hiện, ngay lập tức triệu tập Ngũ Long vệ của Thiên Long điện, đến bàn bạc."*

Tiếng quát như sấm truyền ra ngoài, trong địa cung giống như chiếc chuông lớn, âm thanh vang vọng trong từng góc ngách, quanh quẩn thật lâu, mãi không dứt. Hiện nhiên lão già này đạo hạnh đã cao đến mức không thể tưởng tượng ra được đến cảnh giới nào rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều kinh ngạc, rối loạn, rất nhiều người sắc mặt lộ ra vẻ cuồng nhiệt, hân hoan mừng khôn siết. Có nhiều phụ nữ đã nghẹn ngào nước mắt khóc, như nghe được tin vui, hi vọng từ nhiều năm. Sau một lát, bên trong địa cung, từ mọi phương hướng cũng đồng thời lướt lên vô số đạo nhân ảnh, màu sắc không đồng nhất, chia thành, trắng, hồng, đen, da cam, giống như tia chớp lần lượt tới Long Thần Điện cùng nhau tiến vào, đứng cạnh lão già bình tĩnh hướng về phía trước.

Lúc này ở giữa có năm người, có nam nữ, tướng mạo khác nhau, nhưng ở trên trán giữa hai lông mi đã có cùng một ấn kí màu đỏ lớn bằng ngón cái, trên mặt đều đồng thời nghiêm nghị kính cẩn. Trong Long Thần điện, mọi người đều biểu thị sự tôn kính.

Bên trên Long Thần Điện, rất nhanh, lão già cùng năm người này đứng lên thấp giọng bàn bạc, trên mặt mọi người thần sắc đều không ngừng biến hóa, thỉnh thoảng cũng có người lên tiếng nói vài câu nhưng là nói chuyện qua lại với nhau, trên mặt mọi người có vài phần hoan hỉ, nhưng đồng thời cũng nhiều lo lắng, nghi ngờ.

Ngay sau đó, lão già đột nhiên dậm chân một cái, quay đầu hướng về một người trung niên mặc áo đen trong Ngũ Long vệ hỏi: *"Hắc Long, vừa rồi Long Thần hiển linh, uy thế vô cùng, vậy mà lại không tính ra Long Thần tồn tại nơi này sao?"*

Bên kia nam tử có diện mạo anh tuấn, ấn kí màu đỏ hồng trên trán bằng phẳng làm tăng thêm vài phần yêu dị, nhưng giờ phút này lại thấy hắn mang bộ mặt nhiều cay đắng, đối diện lão già cười khổ nói: *"Long Hậu, dấu vết tới quá mức đột nhiên, thời gian lại quá ngắn ngủi. Ta ở ngoài điện, khi có cảm giác liền lập tức bay ra Linh long trận để dò tìm, nhưng tóm lại chỉ có thể biết được vị trí của Long Thần hẳn là ngay tại, ngay tại..."* Lão cười một tiếng, về mặt đột nhiên xẹt qua một tia xấu hổ, thấp giọng nói: *"Ngay tại phía Nam băng nguyên."*

"Hừ..." Từ đại Long Vệ và lão già đều nhìn Hắc Long đầy xem thường. Mọi người đều biết, băng nguyên ở cực bắc của Thần Châu. Lúc này nói Long Thần ở phía nam băng nguyên, khác nào nói toàn bộ vùng còn lại của Thần châu: trung tâm Cửu Châu, Thương Hải hoang vu vô cùng, sông ngòi đồ sộ, Thậm chí Thập Vạn Đại Sơn vô biên vô hạn. Vậy thì thì không nói còn hơn.

Lão già được gọi là *"Long Hậu"* sắc mặt biến ảo, khô từ một lúc lâu, bên cạnh Ngũ đại Long Vệ cũng không dám quấy rầy, sau một hồi lâu chỉ thấy lão đột nhiên ngẩng đầu quả quyết nói:

"Bản thân Thiên Long điện truyền lại cho tới mấy ngàn năm nay, không ngờ đây là lần đầu tiên có dấu vết của Long Thần, quyết không thể xem thường. Các triều đại tổ sư đã sớm có chỉ thị rõ ràng, bất kể như thế nào, nhiệm vụ quan trọng nhất là tìm Long Thần. Cho nên từ hôm nay trở đi, việc lớn nhỏ ở bên trong Thiên Long điện đều có thể bỏ đi, chúng ta ra đi hết, bất kể dùng thủ đoạn nào, hoặc sáng, hoặc tối, đều hướng về trung thổ Cửu Châu, bằng mọi cách hỏi thăm tin tức của Thần Long."

Lão dừng lại một lúc, trên mặt xẹt qua một tia sát ý, lãnh đạm nói: *"Truyền thuyết từ xưa, Long Thần làm hại cho nhân gian nên mới mai danh ẩn tích, lần này hiển linh, thế gian ắt có hiện tượng lạ, bọn người cố gắng tìm kiếm, nếu có người cản đường, giết."*

Ở dưới Ngũ Long huyết vệ rừng mình, cùng nhau vỗ ngực cười đồng lòng nói: *"Tuân mệnh."*

Long Hậu phát tay ý bảo mọi người lui ra, lão chậm chậm quay trở lại, ngắm nhìn pho tượng rồng thần khổng lồ kia, một lần nữa trên mặt lại biến đổi, giống như đang suy tư về thứ gì đó.

*

Bên trong hoang mạc bí ẩn, sức mạnh vô hình ngăn cản bão cát từ từ biến mất. Cát bụi cuốn đầy trời, cơn lốc xoáy lớn đem mọi thứ ở khắp nơi đến chôn vùi bức tượng rồng, cuối cùng cũng mất hết tung tích.

Ở nơi ấy, trên sườn núi nhỏ, tể đàn bạch ngọc đã bị tàn phá, hóa thành hư ảo, thậm chí ngay cả sườn núi sát bên cạnh cũng như muốn biến mất khỏi thế giới này. Trên hoang nguyên bỗng dung xuất hiện một cái hồ lớn, sâu không thấy đáy, vô số tảng đá văng ra như trận mưa lớn nhất trong lịch sử, một cái động không lồ bất ngờ hiện ra.

Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình cùng bị rơi xuống phía dưới. Trong tích tắc, Vương Tông cảnh cảm thấy xung quanh mọi thứ ầm ầm vang lên, vô số cát đá đụng nhau rơi xuống, thậm chí Tiểu Đình bên cạnh cũng giật mình hết lên.

Trong lúc buổi rồi, cả hai rơi xuống rất nhanh, chỉ sợ rơi đến nơi sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Đột nhiên tay trái bắt được cánh tay Tiểu Đình, tay phải tái nắm chặt chuôi kiếm, Vương Tông Cảnh quát to một tiếng, dùng hết sức lực đâm về phía vách đá cách đó không xa.

Màu kiếm trắng xanh, mũi kiếm cũng không sắc bén, thân kiếm dày, chắc chắn, không có gì đặc biệt, chẳng qua sự việc xảy ra quá gấp gáp, Vương Tông cảnh chỉ có thể cố gắng hết sức tìm ra sự sống. Không ngờ khi hấn cầm kiếm hướng về phía vách đá, chỉ nghe thấy một tiếng vang nhỏ, thân kiếm màu trắng dễ dàng đâm xuyên qua thạch bích cứng rắn vô cùng.

Mũi kiếm đâm vào vách đá, Vương Tông Cảnh đang kéo Tiểu Đình, đột nhiên thân thể hai người chấn động, dừng lại giữa không trung. Cho dù Vương Tông Cảnh dùng cảm kiên cường, lần này sắc mặt cũng trắng nhợt, thiếu chút nữa tay phải đứt ra rồi. May là thân thể đủ cường hãn, va chạm mãnh liệt như vậy cũng có thể chống đỡ được. Vương Tông Cảnh tay kéo Tiểu Đình, hai người cứ như vậy lơ lửng ở giữa không trung, xung quanh đá, cát, đất vẫn không ngừng rơi xuống. Hai người bất động giữa không trung, một cử động cũng không dám, phó mặc cho số phận.

Cuối cùng ông trời cũng mở mắt, hai người ở sát thạch bích, một lát sau, cho đến lúc xung quanh cát đất, nhام thạch đều yên ổn, hai người cũng không gặp rắc rối gì lớn. Tuy cát đất bám đầy người, những viên đá nhỏ cũng dính trên người không ít, nhưng nhìn chung vẫn vượt qua được hiểm cảnh.

"Phi, phi" Vương Tông Cảnh nhỏ mấy phát để hết bụi còn dính trong miệng, sau đó nhìn xuống phía dưới, lập tức sắc mặt khê biến. Giờ phút này tay hấn cầm cánh tay Tiểu Đình, hai người cứ như vậy lơ lửng, hoàn toàn dựa vào tay phải gắng sức cầm kiếm trên vách đá. Dưới chân hai người là một mảng màu đen ngòm như một cái động lớn sâu không lường trước được, nhìn qua tựa như một cái vực sâu không đáy, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng hai người. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Lúc này Tiểu Đình cũng dần khôi phục lại tinh thần, nhìn thoáng qua xuống phía dưới, nhất thời cũng sợ hãi, cơ thể vận vẹo một hồi.

Vương Tông Cảnh lập bấp kinh hãi, vội vàng quát lớn: "*Tiểu Đình đừng nhìn xuống, không nên cử động.*"

Tiểu Đình mặt mũi tái nhợt, nhắm mắt lại rất nhanh, qua một hồi lâu dần dần bình tĩnh, nhưng Vương Tông cảnh vẫn có thể cảm giác được mồ hôi lạnh toát ra từ bàn tay nhỏ bé. Hấn liếc mắt nhìn Tiểu Đình một cái, trong lòng cũng có mấy phần thông cảm, nghĩ rằng một đứa trẻ 4 tuổi, trong vòng một ngày ở nơi này đã trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, hơn nữa sống chết trước mắt còn chưa biết được, nguy hiểm trùng trùng, chỉ hơi sơ xuất là chết không có chỗ chôn. Đến bản thân hấn còn cảm thấy nuốt không trôi chứ đừng nói gì là một đứa trẻ như Tiểu Đình.

Nhưng lúc này cũng không phải lúc nghĩ nhiều. Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, ngẩng đầu hướng lên trên xem xét. Chỉ thấy hai người cách mặt đất còn hai trượng, nhưng sự sụt lở làm cho vách đá giống như bị gọt cho nhẵn thín bằng một con dao sắc lẹm, cực kì khó khăn để mượn lực trèo lên bên trên.

Vào lúc này, Vương Tông Cảnh hết sức hâm mộ những cao thủ tu đạo có thể điều khiển được pháp bảo. Việc này chỉ cần đem pháp bảo ra sử dụng, hướng tới phía trên, không phải có thể dễ dàng bay lên rồi sao.

Hấn cắn chặt răng, quyết tâm sau này tu hành đến cảnh giới đó. Cúi đầu nhìn Tiểu Đình nói: "*Tiểu Đình, mở mắt nhìn ta, ta có lời muốn nói với đệ.*"

Tiểu Đình từ từ mở mắt nhìn hấn

Vương Tông Cảnh gật gật đầu nói: "*Được, Tiểu Đình, đệ thật sự là đứa trẻ dũng cảm nhất ta đã từng thấy, so với lúc trước còn lợi hại hơn.*"

Tiểu Đình trừng mắt nhìn, bỗng nhiên ngắt lời nói: "*Thật sao?*"

Vương Tông Cảnh hơi dừng lại, lúc đầu lời của hấn chỉ là thuận miệng nói, cũng chính là muốn khích lệ Tiểu Đình, sau đó hồ Tiểu Đình chuẩn bị một chút, hai người hướng lên trên trèo tiếp, ai ngờ Tiểu Đình vẫn còn tin thật. Trong thoáng qua, Vương Tông Cảnh lập tức nhớ lại tuổi nhỏ của mình, lại cảm thấy lời nói này là thật, chính mình lúc bốn tuổi vẫn còn ở Long Hồ vương gia, chỉ là một đứa con nít, vẫn còn bị dọa tè ra quần.

Tức thì hấn trầm ngâm một lát nhìn Tiểu Đình, từ trong thâm tâm nói: "*Thật sự đó, Tiểu Đình*"

Tiểu Đình liền vui mừng lên ngay, tuy rằng vẫn còn bị treo ở giữa không trung, còn lo về mạng sống, nhưng nhìn sắc mặt tốt hơn trước rất nhiều. Vương Tông Cảnh cũng mỉm cười, thuận tiện nghiêm túc nói với Tiểu Đình: "*Tiểu Đình, đệ hãy nghe huynh nói, chúng ta bây giờ duy trì không được lâu*

lắm , nhất định phải trèo lên mặt đất mới có được cơ hội sống sót."

Tiểu Đình nhìn chăm chú, sắc mặt hơi biến đổi, gật đầu tỏ vẻ hiểu được.

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, nói tiếp: "*Hiện tại đệ làm theo huynh nói. Huynh sẽ kéo đệ lên, đệ túm lấy quần áo của huynh bò lên, chậm rãi bò lên lưng rồi ôm chặt huynh, dùng biện pháp từ từ leo lên có được hay không?"*

Tiểu Đình liên tục gật đầu.

Vương Tông Cảnh mỉm cười, mang teo mấy phần khoan dung, sau đó tay phải đang cầm kiếm gắng sức dùng lực, tay trái gắng sức cùng lúc, trên trán và sau cổ hiện ra mấy cái gân xanh, Tiểu Đình chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh nắm chắc thân thể nó kéo lên chậm chậm. Tiểu Đình tỉnh tỉnh thông minh, biết hai người giờ phút này đang ở trong nguy hiểm, một chút sai lầm đều phải trả giá, cẩn thận vươn tay bắt được người Vương Tông Cảnh, sau đó Tiểu Đình ôm chặt lấy cổ của Vương Tông Cảnh.

Khi một vòng tay nhỏ bé quấn quanh cổ, Vương Tông Cảnh thấy có cảm giác quen thuộc, suy nghĩ một lát, hai người trước đây cũng có điệu bộ như bây giờ. Tham gia vào dị cảnh, chạy băng băng né tránh vô số cuộc truy kích, không thể ngờ được, ít lâu sau, lại có thể trở thành bộ dạng như thế này.

Vương Tông Cảnh cười khổ, khẽ lắc đầu, nghĩ rằng chuyến đi dị cảnh lần này đúng là không thuận lợi. Sau đó, hắn khốn khổ xoay người, đối mặt với vách núi bóng loáng, tìm kiếm kỹ một hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một chỗ tạm thời có thể đạp chân vào khe đá nhỏ. Sau đó hắn lại cõng Tiểu Đình, người hơi nghiêng về phía sau, rút kiếm ra đâm mạnh một phát về phía trước trên bức tường đá, kết quả thanh kiếm bình thường này đâm vào đá như chém vào đầu hũ.

Vương Tông Cảnh thở phào một cái, ngay lập tức quan sát xung quanh, tìm điểm dừng chân kế tiếp. Tiểu Đình nằm sấp trên lưng Vương Tông Cảnh, một cử động cũng không dám, sợ Vương Tông Cảnh mất thăng bằng, chỉ một chút bất cẩn là rơi xuống vực sâu không đáy.

Cứ như vậy, Vương Tông Cảnh cõng Tiểu Đình , kiên trì từng chút leo lên trên, trong đó có mấy lần suýt gặp nguy hiểm. Nhiều lần không có điểm dừng chân thích hợp nhưng cuối cùng vẫn bình yên vượt qua, lúc còn cách mặt đất vài trượng, thạch bích bóng loáng như gương, Vương Tông Cảnh tìm nửa ngày mà ngay cả một khe đá đạp chân cũng đều không có, tạm thời lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Đình bám trên lưng Vương Tông Cảnh, dọc đường nhìn Vương Tông Cảnh gian nan, trong lòng cũng không ngừng cổ động. Đến lúc này, bên tai nghe Vương Tông Cảnh không ngừng thở dốc, tần suất hô hấp càng lúc càng nhanh, rõ ràng quãng đường vừa qua tiêu hao rất nhiều thể lực. Tiểu Đình trong lòng vô cùng lo lắng, ánh mắt lướt qua xung quanh , dừng lại ở thân kiếm màu trắng xanh Vương Tông Cảnh đang nắm chặt, hai mắt sáng ngời nói: "*Vương đại ca , kiếm này rất sắc bén, sao không thử dùng nó đâm trực tiếp vào Thạch Bích tạo cái lỗ nhỏ.*

Vương Tông Cảnh ngăn ra, lập tức mừng rỡ, nhất thời không tự và chính mình một cái tát, chuyện đơn giản như vậy, chính mình bị sinh tử trước mắt làm cho căng thẳng, không kịp phản ứng. Hắn lập tức cười lớn một tiếng: "Tiểu Đình, đệ nói đúng, phải làm như vậy."

Tiểu Đình ha ha cười, chỉ nói: "Nhanh lên, nhanh lên."

Vương Tông Cảnh lại càng khẩn trương, tay trái và chân ổn định thân thể, tay phải cầm kiếm dùng sức, muốn đào một cái lỗ nhỏ , ai ngờ kiếm đâm thẳng vách núi khí thế như chẻ tre, muốn cắt ngang bỏ dọc cũng dễ dàng. Nhưng cũng tại thanh kiếm sắc bén quá. Đâm sâu vào vách đá không rút ra được.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều ngăn ra. Vương Tông Cảnh vẫn không hết hi vọng, liên tục gắng sức mấy lần, nhưng thanh kiếm vẫn kẹt chặt trong vách đá. Vương Tông Cảnh ra sức rút ra, nhìn kỹ, thấy trên thân kiếm khắc hai chữ "U Minh", một tác dưới mũi kiếm sắc nhọn vô cùng, phần còn lại trên thân kiếm cực kỳ thô ráp, ngay cả người bình thường nhìn qua cũng thấy không bằng con dao làm bếp, cứng rắn đến cực điểm, vách núi, tảng đá cũng không làm gì nổi .

Vương Tông Cảnh quay đầu liếc mắt nhìn Tiểu Đình, Tiểu Đình Cũng há hốc mồm. Hai người nhìn nhau một hồi lâu, Vương Tông Cảnh cắn chặt răng trầm giọng nói: "Tiểu Đình, hiện tại không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng. Huynh dùng đạo pháp xâm nhập kiếm này xem có khả năng rút kiếm khỏi thạch bích hay không, nếu vẫn không được, thì huynh mạo hiểm đem đệ quảng lên trên, nếu đệ thoát được, đệ lại tới cứu huynh."

Tiểu Đình gật đầu, cũng hiểu trước mắt đây là biện pháp duy nhất, ngẩng đầu nhìn lên thấy khoảng cách trước mặt vẫn cách xa, trong lòng chỉ sợ Vương Tông Cảnh không thể quảng mình lên tới nơi. Thứ nhất thể lực đã tiêu hao rất nhiều, thứ hai người treo trên vách đá chân không yên, mặt đất còn có núi đá nhô ra hơn một thước trước thạch bích, khó khăn thật sự quá lớn. Nếu Vương Tông Cảnh đã chắc có thể đem mình quảng lên thì cũng cần gì phải thử biện pháp khác nữa.

Vương Tông Cảnh nhắm mắt, trong cơ thể chân khí lưu chuyển. Thời gian gần đây, ngày ngày hắn tu luyện khổ cực không ngừng nghỉ, thái cực huyền thanh đạo trong cơ thể có thể lập tức vận chuyển, tuy rằng trước mắt vẫn là ở thời kì đầu của tầng thứ hai Ngọc Thanh cảnh, nhưng vẫn làm cho tinh thần hắn mệt mỏi.

Lặng lẽ thực hành pháp quyết, rất nhanh Thái Cực huyền thanh đạo linh hoạt theo khí mạch dọc theo cánh tay hướng tới chuỗi kiếm dừng mảnh lao tới. Khi linh lực cùng cốt kiếm tiếp xúc trong khoảnh khắc, Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm thấy cốt kiếm trong tay rung lên một chút, phản ứng không nhỏ. Hắn giật mình trong lòng, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, đang suy nghĩ chẳng lẽ thái cực huyền thanh đạo có thể thúc dục được thanh kiếm này sao ?

Đúng lúc này, ánh mắt hắn bỗng nhiên nhìn lên thân kiếm mình đang cầm ở phía trên, bỗng nhiên thấy những đường họa tiết trên thân kiếm uốn éo, vẽ lên đường cong như tranh vẽ. Như được thức tỉnh , sau một lát, một lực hút cường đại từ trên thân kiếm phát ra , không chờ Vương Tông Cảnh phản ứng, lực hút vô cùng cường đại này trong nháy mắt đem linh lực của thái cực huyền thanh đạo đi qua thanh kiếm.

Họa tiết trên thanh kiếm ngày càng chói lọi nhưng không biết vì sao Vương Tông Cảnh lại cảm thấy ánh sáng xung quanh dần u ám, bốn phương tám hướng xa xôi dường như truyền đến tiếng quỷ khóc. Một bức đồ án đột nhiên rung lên, hóa thành một quả cầu ánh sáng thoát khỏi chuỗi kiếm ở trước người Vương Tông Cảnh rồi tách ra. Vương Tông Cảnh nhìn rõ ràng thấy một cây cầu cổ quái đến cực điểm. Nhưng không chờ hắn phản ứng tiếp, chỉ nghe Tiểu Đình sau lưng đột nhiên kêu lên một tiếng kinh hãi, dường như nhìn thấy vật gì đó quái dị. Tiếp theo, cây cầu và đồ án mở rộng, lóe sáng, lập tức vạn vật xung quanh trở nên tối đen như mực.

Một cây cầu bỗng nhiên xuất hiện, từ ánh sáng tiến thẳng tới nơi u tối, nối liền thiên địa, âm dương, trên hiểu chín tầng trời, dưới đi vào địa phủ, phảng phất đau thương buồn bã , quỷ khóc từng hồi . Hai sinh mệnh giữa không trung run run một lát, bất thành linh phát ra hai tiếng kinh hãi, đồng thời bị đưa vào nơi khôn cùng hắc ám, nháy mắt biến mất.

Đất trời quay cuồng, Vương Tông Cảnh cảm thấy mình như lá khô lăn lộn giữa Hoàng Hà , Trường Giang, hoàn toàn không biết mình đang ở nơi nào trong bóng tối. Lăn lộn không bao lâu, hắn mới cảm thấy thân thể va chạm mạnh, một trận đau đớn truyền đến như là ngã từ trên cao xuống.

Hắn kiên cường đứng lên, phản ứng đầu tiên là nhìn ra xung quanh, thấy bản thân mình lúc này đang ở giữa hoang mạc, tuy rằng âm u nhưng cũng có một chút ít ánh sáng. Ở chỗ này, nền trời là một mảnh tối đen, chu vi hơn mười trượng có thể nhìn được, xa xa một chút lại tối đen như mực, âm u mờ mịt khôn cùng, không biết đang ở nơi nào.

Vương Tông Cảnh ngỡ ngàng một hồi, trong một lúc cảm thấy thất bại không thể cứu vãn, nghĩ rằng lần này không phải đi dị cảnh, rõ ràng nói là đi ảo cảnh còn chính xác một chút.

Nhưng năm đó hắn ở giữa thập vạn đại sơn, tâm chí đã bị rèn luyện trở nên cứng cỏi, hắn chậm rãi chinh đồn tâm lý , bắt đầu quan sát tình huống xung quanh. Trong phút chốc, hắn ngạc nhiên phát hiện lúc này mình giống như đang ở trên một cây cầu đá cũ kỹ, chỉ thấy mặt cầu hướng hai bên kéo dài mà đi sâu vào bóng tối , nhưng lại không thể nhìn rõ chiều dài cây cầu. Trên cầu gỗ ghè, cũng không biết hư hỏng bao nhiêu bộ phận, cũ kỹ , tan hoang không thể tả. Đi vài bước, Vương Tông Cảnh nhìn xuống dưới lan can cầu, có một dòng sông lớn, nước phẳng lặng, chiều rộng vài dặm, dưới chân cầu chậm rãi chảy qua , trong không khí tràn ngập mùi máu quỷ dị , Vương Tông Cảnh nhìn kỹ, phát hiện nước dưới sông tất cả đều đỏ tươi như máu.

Không ngờ lại là một dòng sông máu.

Một dòng sông khổng lồ như thế, trong đó có bao nhiêu máu tươi? Vương Tông Cảnh chỉ cảm thấy một cỗ khí lạnh theo cổ ứa ra, vội lùi về phía sau vài bước. Bỗng nhiên dưới chân "bà" một tiếng, không biết là dẫm lên thứ gì đó. Hắn nhìn xuống dưới chân, thấy cây cốt kiếm màu trắng im lặng nằm trên mặt cầu. Vương Tông Cảnh chân chừ một chút, cúi người nhặt thanh kiếm, ánh mắt nhìn thanh kiếm, chỉ thấy từ lúc này trên chuỗi kiếm kia, bức họa đã không thấy.

Khỏe mắt hắn run rẩy một chút, cầm kiếm trên tay cũng có chút run nhẹ, một lát sau, ánh mắt hắn không tự chủ được nhìn đến hai chữ "U Minh", hai mắt cứng đờ. *Đúng lúc này , bỗng nhiên nghe thấy phía trước gọi to một tiếng, đúng là thanh âm của Tiểu Đình:*

"Vương Đại Ca?"

Vương Tông Cảnh vui vẻ ngay lập tức, xoay người lại, quả nhiên trông thấy Tiểu Đình ở ngay phía trước cách đó không xa, vội vàng lớn tiếng nói: "Tiểu Đình, ta ở chỗ này."

Tiểu Đình nhìn hắn, trên mặt cũng lộ ra vài phần vui sướng, nhưng vẻ mặt vẫn có một tia kì quái, không ngừng mà hướng tới Vương Tông Cảnh vẫy tay, lớn tiếng gọi: "Vương đại ca, Vương đại ca, huynh nhanh qua bên này xem, có cái này cho huynh xem."

Vương Tông Cảnh bước qua, mặc kệ như thế nào, tại đây âm trầm hắc ám, nhất định là nơi tràn đầy nguy hiểm, có thêm đồng bọn nữa là đứa trẻ bốn tuổi, cảm thấy trong lòng âm áp thêm rất nhiều.

Cây cầu cũ kĩ này giống như đường cong tuyệt mỹ, ở trung tâm cao vút lên, hai sườn thấp thoải. Lúc này Tiểu Đình đứng ở trung tâm, chỗ cao nhất, hướng về Vương Tông Cảnh vẫy gọi, Vương Tông Cảnh đến gần mới phát hiện Tiểu Đình đứng ở trung tâm cây cầu, cách đó không xa dựng một tấm bia đá. Tiểu Đình đứng bên cạnh, mặt biểu hiện nét cổ quái, vẫy gọi Vương Tông Cảnh tới, đồng thời nói :

" Vương đại ca, huynh , huynh mau tới đây, nhìn trên bia đá viết gì này."

Vương Tông Cảnh nhướng mày, đi qua, mở miệng hỏi:

"Trên đó viết cái gì sao...?"

Còn chưa kịp nói hết từ "sao", thanh âm Vương Tông Cảnh dường như bị nghẹn lại, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc khó hiểu, ngo ngắc nhìn tấm bia đá, trên tấm bia đá phong sương có hai chữ nổi lên:

Nại Hà.

*

Trên núi Thanh vân.

Phía sau núi Thông Thiên Phong, bên trong Huyền Nguyệt động phủ, Trương Tiểu Phàm vẫn im lặng ngồi ở bên cạnh Mãng Cổ Thận Châu, bàn tay phải

cũng giống như trước, vẫn đặt trên viên châu. Lúc này nếu có người bên cạnh sẽ phát hiện, bên trong viên châu, đám mây tím cuồng bạo kia lúc này đã yên lặng trở lại, ánh sáng cầu vồng hơi lóe lên, một cỗ năng lượng như có như không ở Mãng Cổ Thận Châu quay vòng du đãng.

Sau một lúc lâu một tiếng "ba" nhỏ vang lên, cũng không biết Mãng Cổ Thận Châu đã xảy ra chuyện gì, nhưng bên trong sáng lên hai ngôi sao, rồi bỗng nhiên mờ mịt, không hề tỏa ra ánh sáng.

Trương Tiểu Phàm cũng không mở hai mắt, nhưng khoe miệng hơi giật giật, vẫn im lặng ngồi ở một bên không nhúc nhích. Nhưng từ ngón tay trên bàn tay đặt trên viên Mãng Cổ Thận đang có một đạo quang mang kì dị từ từ lưu động thẩm thấu vào trong viên châu. Tia sáng không giống như sao sáng nhưng lại có ba màu xanh, vàng, đỏ đẹp mắt, hòa quyện lẫn nhau thành một khối. Mãng Cổ Thận Châu vốn phòng ngự rất mạnh nhưng không cách nào chống cự được, chỉ đành phải để những tia sáng này xâm nhập.

Trong động , ngoài động , một vẻ u nhã tĩnh mịch.

Cùng lúc đó , trên núi Thông Thiên Phong lại bỗng nhiên náo nhiệt.

Cánh cửa màu đen để vào dị cảnh đột nhiên bắt đầu vận vẹo, méo mó, như bị cái gì đó kích thích. Vô số người trợn mắt há hốc mồm nhìn chăm chú, vô số người từ trên rơi xuống giống như cơn mưa tầm tã, đều là những đệ tử Thanh Vân tham gia dị cảnh lần này. Hơn nữa số lượng rất nhiều, không tốn chút công phu nào, mọi người đều bị quăng ra, đa số người mang vết thương, số ít lại hoảng sợ la to.

Trong khoảng thời gian ngắn, không khí loạn lạc chết chóc, người người chạy loạn, chỉ biết xin giúp đỡ, không có nửa điểm giống ở chốn thần tiên.

Vương Tế Vũ cũng ở trong đám người, ra sức chạy đi tìm tung tích đệ đệ Vương Tông Cảnh. Lần này xuất hiện rất đông người , nhất thời nàng cũng không tìm thấy, hơn nữa người bị thương khắp nơi đều có, nàng tìm một lát, vẫn còn cần chặt răng sau đó đi giúp đỡ người xung quanh.

Lộn xộn một hồi lâu, tiếng ồn ào, huyên náo ở trên Vân Hải mới từ từ trở lại yên tĩnh, nhưng những tiếng rên rỉ vẫn không dứt bên tai. Đa số đệ tử Thanh Vân vẫn đang rối ren bấn loạn, đều có một loại tâm tình khác thường mà phức tạp. Nhìn sự việc trước mắt, tựa hồ ai nấy trong đáy lòng đều cảm giác dị cảnh lần này do chương giáo chân nhân bày ra thế là hỏng rồi.

Vương Tế Vũ băng bó vết thương cho một nữ đệ tử Thanh Vân vốn không quen biết rồi đứng dậy nhìn xung quanh, đại đa số người bị thương đều muốn được giúp đỡ. Nàng nhìn sang đám người, muốn xem đệ đệ mình có ở hay không .

Đúng lúc này, chợt có người gọi to tên của nàng. Quay đầu nhìn lại, xa xa trên Vân Hải, Liễu Văn sư tỉ cùng Mục Hoài Chính đều đứng ở nơi đó, sự phụ của mình Tăng Thụ Thụ cũng đứng ở nơi cách đó không xa, chỉ là bọn hắn trên mặt có vài phần khác thường. Liễu Văn đưa tay vẫy Vương Tế Vũ đi qua.

Vương Tế Vũ trong lòng kinh ngạc, đi đến trước mặt mấy người bọn họ, đầu tiên là nhìn thoáng qua Tăng Thụ Thụ. Tăng Thụ Thụ trên mặt có chút tái nhợt, ánh mắt có vài phần xót xa, vô luận là Mục Hoài Chính hay là Liễu Văn, giờ phút này thần sắc đều rất khó coi.

"Làm sao vậy?" Vương Tế Vũ mờ mịt hỏi, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, lại không biết từ đâu mà đến, chỉ có thể nhìn hường Liễu Văn, thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy sư tỷ?"

Liễu Văn trầm mặc một lát cũng không nói thêm điều gì, nhẹ nhàng kéo tay Vương Tế Vũ, sau đó đem một vật nhỏ đặt trong lòng bàn tay nàng.

Vương Tế Vũ cúi đầu nhìn lại, đột nhiên chấn động toàn thân. Trong lòng bàn tay trắng nõn là một mảnh giấy gấp hình chiếc đèn nhỏ nhỏ, nhuộm đỏ máu tươi, mang theo một tia thê lương, lạnh lẽo nằm ở giữa lòng bàn tay của nàng.

Liễu Văn nói nhỏ: "Đây là thứ Âu Dương sư huynh lúc chết vẫn cố nắm chặt trong lòng bàn tay."

Trên mặt Vương Tế Vũ trắng nhợt như tờ giấy, không còn chút huyết sắc.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Quang Chương

Nại Hà. Nại Hà.

Biết phải làm sao?

Chúng sinh đều khổ.

Sinh, lão, bệnh, tử, ghét mà phải gần nhau, yêu mà phải xa nhau, muốn mà không được.

Nại Hà. Nại Hà.

Tu di giới tử, thiên long, con kiến, đều không biết làm sao.

Thiên địa nhân gian, yêu hận tình thù, cuối cùng cũng không thể làm gì, tùy duyên mà thôi, hoa nở hoa tàn.

Thiên địa vô tình, coi vạn vật như cỏ rác. (Nguyên văn: Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu.) Biết phải làm sao?

Cầu Nại Hà...

Vương Tông Cảnh thật sự kinh hãi vô cùng. Theo bản năng, hắn nhìn sang Tiểu Đình ở bên cạnh, thì thấy Tiểu Đình cũng đang nhìn về hắn, trong mắt hiện ra một tia hoảng sợ.

Từ xưa đã có tương truyền, dưới Cửu U Minh Phủ có một chiếc cầu ngăn cách hai giới âm dương được gọi là "*Nại Hà*". Bên dưới cầu là dòng sông máu, cắt ngang âm dương, sinh lý từ biệt đều cắt đứt khi qua cầu, không thể làm gì. Một bước dương gian, một bước âm phủ đều ở trên cầu Nại Hà này.

Chẳng lẽ nơi này là U Minh Địa Phủ, Cửu U Hoàng Tuyền trong truyền thuyết hay sao?

Sắc mặt của Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều trở nên hết sức khó coi. Hai người ngơ ngác nhìn vào tấm bia cổ xưa này, thật lâu sau mới nghe được âm thanh đặng chất của Tiểu Đình vang lên: "*Vương đại ca, chúng ta, chúng ta sẽ không phải là đã chết chứ?*"

Khóe mắt Vương Tông Cảnh giật giật, hắn vừa định bảo Tiểu Đình không nên nói bậy, chỉ là lời nói vừa đến miệng lại yên lặng mà không nói nên lời. Một màn trước mắt này thật sự quá mức cổ quái, cho dù là tâm trí như của hắn cũng có chút không thể thừa nhận.

Tiểu Đình không đợi Vương Tông Cảnh trả lời, chỉ chốc lát sau nó liền chậm rãi cúi đầu rồi ngồi xuống dưới đất, lưng tựa vào tấm bia đá kia, đầu rũ xuống. Một lát sau, Vương Tông Cảnh chỉ thấy hai bả vai của Tiểu Đình hơi run run, hai tay ôm lấy đầu gối, và mơ hồ truyền đến tiếng ngen ngào trầm thấp. Vương Tông Cảnh lập bấp kinh hãi liền vội vàng đi đến bên cạnh rồi ngồi xổm xuống đỡ lấy Tiểu Đình và khẽ nói: "*Tiểu Đình, đệ sao vậy?*" Tiểu Đình ngẩng đầu lên, chỉ thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn giờ phút này đã lệ rơi đầy mặt.

Vương Tông Cảnh kinh ngạc, lúc này cũng không biết nên nói gì mới phải.

Tiểu Đình ngen ngào vài tiếng, mang theo mấy tiếng khóc lóc mà nói: "*Vương đại ca, đệ nghĩ đến cha đệ cùng mẹ đệ, sau này không biết đệ còn có được gặp bọn họ hay không?*"

Trong lòng Vương Tông Cảnh đau xót, bỗng nhiên nhớ tới cha mẹ đã chết sớm của mình, hắn chần chừ một chút rồi cũng ôn hòa nói: "*Tiểu Đình, chúng ta có lẽ còn chưa chết, người sẽ được gặp lại cha mẹ người.*"

Về đau xót thấm thiết trên mặt Tiểu Đình không giảm, giống như tiểu nam hài bốn năm tuổi đã trải qua mấy lần áp lực nguy hiểm sống chết trên con đường phiêu lưu, tại giờ khắc này cũng tập hợp lại mà bộc phát ra, rốt cuộc cũng phải lớn tiếng khóc ò lên:

"Đệ không muốn chết, đệ muốn ở cùng với cha mẹ, ở cùng nhau cả đời..."

Hai tay nó nắm chặt lấy hai đầu gối, thân thể bởi vì sự xúc động mà hơi run run, mặt đầy nước mắt nhưng cũng không lau đi mà chỉ ngen ngào nói:

"Đệ biết đệ không nghe lời, đệ đã làm rất nhiều chuyện xấu. Đệ ném đá vào nồi canh nóng của cha, đệ vẩy nước mực vào áo trắng mà mẹ đệ thích. Đệ từng nói Vân di nhìn rất gầy nhưng thật ra toàn thân lại đầy thịt (rất béo :v). Đệ nói từng lấy chuyện ma quỷ ra dọa Tiểu Huyền khóc lóc oa oa, đệ từng xé sách của mấy vị sư bá, đổ nước tiểu vào trong phòng của bọn họ. Đệ còn tranh lấy xương thịt của Đại Hoàng rồi sau khi gặm xong lại vứt xuống núi không cho nó ăn..."

Vương Tông Cảnh ngồi xổm ở một bên, một mạch nghe Tiểu Đình khóc lóc kể lể. Từ lúc ban đầu còn khẽ an ủi rồi dần dần nghe đến cả sắc mặt cũng tối lại. Hắn ngồi nhìn Tiểu Đình vừa khóc vừa thao thao bất tuyệt, từng chuyện từng chuyện phá phách của tiểu hài tử nghịch ngợm này cứ tuôn ra như nước chảy. Hắn càng nghe càng trợn mắt há hốc mồm, thậm chí ngay cả giờ phút này sự sợ hãi khi mình bị đặt ở trong âm phủ cũng đều biến mất. Hắn nghĩ thầm tiểu gia hỏa này có phải là làm chuyện xấu ngay từ lúc mới sinh ra không a. Dù loại hành vi thật sự là không thể tưởng tượng được, Vương Tông Cảnh cảm thấy đối với việc lúc nhỏ bị rất nhiều người gọi mình là nghịch ngợm thì thật sự cũng còn gọi là hiền lành.

Một bên nói cho nước mắt chảy đầy mặt, cảm thấy hối hận về nhân sinh nho nhỏ, một bên thì vừa nghe vừa cười khò im lặng. Qua một lúc lâu thì Tiểu Đình rốt cuộc cũng ngừng khóc, hai mắt đã hơi sưng đỏ, nó sụt sịt cái mũi rồi dứt khoát cầm lấy tay áo của Vương Tông Cảnh lau đi nước mắt tràn đầy trên mặt, thờ dãi một hơi rồi quay đầu nhìn về Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh nhìn nó rồi cười khan một tiếng, nói: "*Khóc xong chưa?*"

Tiểu Đình nhẹ nhàng gật đầu nói: "*Khóc xong rồi.*"

Vương Tông Cảnh liếc mắt nói: "*Còn sợ không?*"

Tiểu Đình đứng người lên nói: "*Không sợ.*" Sau đó nó ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, sông máu cuộn cuộn vô cùng đen tối làm cho sắc mặt nó hơi thay đổi rồi rụt rụt đầu nói: "*Ách, vẫn còn hơi sợ...*"

Vương Tông Cảnh cười khỏ lắc đầu rồi cũng đứng lên. Trải qua một hồi âm ỉ này lại để cho tâm tình của hai người tốt hơn một chút, tuy rằng vẫn đang ở trên cầu Nại Hà này nhưng rốt cuộc cũng bình tĩnh lại mà cẩn thận quan sát tình hình xung quanh. Chỉ là bóng tối xung quanh thật sự quá đậm và quá dày, hai người đều chỉ có thể thấy được quang cảnh trong vòng mười trượng, ở cự ly này cũng không thể nhìn tới được phần cuối của cầu Nại Hà, bất kể là trước hay sau đều giống nhau, tựa hồ như cây cầu này đến từ trong bóng tối và cũng đi vào trong bóng tối, hai người trầm mặc đứng lặng im ở trên dòng sông máu cuộn cuộn.

Vương Tông Cảnh do dự một lát rồi vẫn quyết định mang theo Tiểu Đình đi về phía trước một đoạn để xem xét, dù sao loại tình huống trước mặt này cũng chỉ đánh sống chết do mệnh, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Hắn quay đầu lại nói cho Tiểu Đình nghe, Tiểu Đình lại rất thông khoái đáp ứng mà không hề có nửa điểm do dự.

Vương Tông Cảnh đứng ở bên cạnh tấm bia cổ xưa trên cầu, thoáng nhìn trước sau một vòng, hắn cũng không biết rốt cuộc nên đi về phía nào. Cuối cùng hắn quyết định dứt khoát kéo Tiểu Đình đi về phía trước, còn như ý nghĩ để hai người tách ra đi về hai phía khác nhau thì Vương Tông Cảnh lại căn bản không hề nghĩ đến.

Sau khi đi về phía trước một đoạn ngắn, lúc Vương Tông Cảnh đang tập trung tư tưởng nín thở mà suy nghĩ về chỗ tận cùng của mảnh bóng tối kia trông như thế nào, thì bỗng nhiên Tiểu Đình ở bên người khẽ cả lăm nói: "*Vương đại ca, đệ có chuyện muốn thỉnh cầu huynh.*"

Vương Tông Cảnh cũng không quay đầu lại, nói: "*Chuyện gì thế?*"

Tiểu Đình ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn nói: "*Vừa rồi khi đệ khóc nói cho huynh rất nhiều chuyện như vậy, vạn nhất chúng ta có thể được cứu về thì huynh phải giúp đệ giữ bí mật, không được nói với những người khác nhé!*"

Vương Tông Cảnh dừng bước, quay đầu giống như cười mà không phải cười nhìn Tiểu Đình. Tiểu Đình vừa cười ha ha vừa sờ lên cái đầu tròn trịa của mình nói: "*Có rất nhiều chuyện trong đó bọn họ cũng không biết là đệ làm. Huynh nhất thiết không thể nói, bằng không thì đệ sẽ bị mẹ đệ đánh cho nát mông đó.*" Nói đến chỗ này thì nó như nhớ ra gì đó, sắc mặt đột nhiên nghiêm túc mang theo mấy phần trịnh trọng nói với Vương Tông Cảnh: "*Đúng rồi, đặc biệt là vừa rồi đệ nói nhìn Văn đi gây nhưng thật ra toàn thân đều là thịt, huynh tuyệt đối một chữ cũng không thể nói ra, bằng không thì sẽ chết người đấy!*"

Vương Tông Cảnh sợ hết hồn, ngạc nhiên nói: "*Văn Mẫn tiên bối bình thường tính khí rất tốt, tại sao có thể như vậy?*"

Tiểu Đình xua tay, lại là thờ ơ như không đi về phía trước, đồng thời nói: "*Đệ không phải lo lắng về Văn đi.*"

Vương Tông Cảnh đi theo phía sau hắn không hiểu hỏi: "*Vậy người lo lắng chuyện gì?*"

Tiểu Đình cười khan một tiếng rồi giảm âm thanh xuống khẽ nói: "*Bởi vì rất nhiều lần trước kia, lúc đệ tặng bốc Văn đi thì đều nói Văn đi xinh đẹp như mẹ đệ, vạn nhất những lời này bị mẹ đệ nghe được...*"

"Ừ..."

Vương Tông Cảnh quay đầu, hắn cũng không nhìn Tiểu Đình.

Không biết trong truyền thuyết, Cửu U Minh Phủ có phải là bóng tối vĩnh viễn hay không nhưng mà địa phương trước mặt hai người, cả bầu trời cho đến bây giờ đều là một bóng tối vô biên vô hạn. Mà Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình cũng phát hiện ánh sáng duy nhất ở xung quanh đây chính là tia sáng yếu ớt phát ra từ dưới chân cầu Nại Hà, không xa không gần chỉ vừa vặn chiếu sáng phạm vi mười trượng xung quanh bọn hắn.

Bước chân nhẹ nhàng giẫm lên cây cầu cổ xưa đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, xung quanh vẫn vô cùng yên tĩnh chỉ có dòng sông máu cuộn cuộn ở dưới cầu, ở trong dòng máu tanh kia mơ hồ truyền đến âm thanh rào rào xao động của máu.

Bỗng nhiên đứng vào lúc này từ trong mảnh bóng tối sâu đậm trước mặt bọn hắn truyền tới một tiếng ca du dương rất êm tai. Tiếng ca kia véo von như chim vàng anh, lại là như đang hát một bài ca dân gian hương đã rất khoan khoái vui sướng:

"*Cảnh xuân tươi đẹp, cỏ dại xanh tươi, ao nhỏ bên cạnh rừng trúc cười hi hi.*"

"*Trầu đưa nghịch trong nước, chim én vỗ cánh bay, chàng tay cầm áo tôi dắt thiếp đi.*"

"*Ê a a ê a ah...*"

Đoạn đầu của tiếng ca chỉ là lác đác mấy câu, liền giống như hát ra cảnh sắc tươi đẹp trong nhân gian hương đã làm cho lòng người sinh ước muốn. Chỉ là theo sau đó lại ôn hòa ngấm khẽ, vừa bắt đầu vẫn là vui vẻ nhưng tiếng ca về sau lại chậm rãi lắng xuống, dần dần có thêm mấy phần ý cay đắng, giống như bầu trời đang quang đãng thì bỗng mưa gió kéo đến, dần dần âm u, đến cuối cùng lại thành bi thương đau khổ làm cho lòng người nghe cũng đau xót.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình nhìn nhau, đều thấy được vẻ kinh ngạc trong mắt của đối phương. Không thể tưởng tượng được ở loại địa phương này lại có người cao giọng ca hát, chỉ là tiếng ca ban đầu thì còn được, chứ phía sau lại là du dương đau thương trong lòng, chỉ sợ cũng không phải là vận tốt. Vương Tông Cảnh do dự một lát rồi vẫn mang theo Tiểu Đình chậm rãi đi thẳng về phía trước, cho dù thế nào thì nhất định cũng phải đi xem.

Sau đó hai người chậm rãi bước về phía trước, tiếng ca kia cũng dần dần giảm xuống, nhưng cũng không có cắt đứt mà vẫn có thể nghe được. Chỉ là hát đến cuối bài lại vẫn cứ dùng âm thanh ôn hòa dễ nghe kia mà khẽ ngâm, dường như người hát cũng đã đắm vào trong hồi ức nào đó, khẽ ngâm rồi lại hát cứ vòng vo qua lại trong tiếng hát.

Đi được một khoảng thời gian non nửa chén trà thì Vương Tông Cảnh cảm thấy bề mặt cầu dưới chân hạ xuống rất nhiều, dường như có lẽ rất nhanh liền sẽ rơi xuống mặt đất rồi. Mà lúc này xung quanh bọn hắn, ở phía xa xa tuy rằng vẫn là một mảnh bóng tối nhưng lại rất khác với lúc trước ở trên cầu Nại Hà. Ở đây có từng cơn gió lạnh thổi tới từ bốn phương tám hướng, nhiệt độ xung quanh dường như cũng lạnh hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên, tiếng ca vốn đang ngân nga bên tai lại đột nhiên cắt đứt, lại tiếp tục không có một tiếng động. Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình vốn là lắng nghe tiếng ca mà đi thẳng về phía trước nên nhất thời đều ngạc nhiên dừng lại, sau đó liền nghe được phía trước truyền đến một trận cười "*chậc chậc chậc*" chói tai. Tiếng cười sắc bén như sắt đá mài dao, đồng thời còn nghe được tiếng quý gào khóc quanh quẩn ở phía trước.

Một đường vân bằng đá như ẩn như hiện xuất hiện ở trên cầu cách hai người không xa, có thể thấy vết dao, thương, kiếm mờ mờ trên đó. Tiếp tục tiến lên liền đi đến thế giới bên ngoài cầu Nại Hà, đây là một vùng đất màu xám lớn vô biên vô hạn, không hề có dấu hiệu của cây cỏ mà khắp nơi chỉ có những hòn đá nằm chông chênh. Vương Tông Cảnh nhìn đường vân ở dưới mặt đất, dường như cổ xưa chỉ rộng không đến một tấc, ngăn cách mặt cầu cùng với mảnh đại địa màu xám này. Khi trong lòng hắn đang do dự có nên bước ra mặt cầu hay không thì chợt nghe được tiếng "*Ồ*" kinh hãi của Tiểu Đình ở bên. Tiểu Đình chỉ tay về một chỗ phía trước mà khẽ nói:

"Vương đại ca, mau nhìn, bên kia có người... hay là quý?"

Vương Tông Cảnh liền ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Đình đang chỉ liền thấy được màn đen trùng trùng điệp điệp đang dần dần thối lui đến cạnh cầu Nại Hà, mà thế giới trước mắt tựa hồ như hơi sáng hơn một chút, tuy rằng vẫn âm u nhưng mà phạm vi nhìn thấy đã lớn hơn rất nhiều. Rất nhanh, bọn hắn có thể thấy được phía trước khoảng chừng ba mươi trượng có một thiếu nữ đang ngồi trên một chông đá. Nhìn qua thiếu nữ chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc đen mặc áo trắng, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là sắc mặt trắng bệch không chút huyết sắc, làn da như băng như ngọc giống như trong suốt vậy.

Mà bên cạnh thiếu nữ xinh đẹp này lại có những hình ảnh ma quỷ, năm sáu cái bóng, mặt mũi hung dữ đang vây quanh lấy nàng. Cẩn thận quan sát thì thấy được những bóng dáng dữ tợn này đều có sắc mặt tím bầm, đỉnh đầu sinh ra một cái sừng, trần trụi nửa người đang phát ra những tiếng cười "*chậc chậc*" âm hiểm mà bọn hắn vừa nghe được trước đó.

Thiếu nữ kia dường như đang cực kỳ sợ hãi mà co tròn người lại run rẩy liên tục, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn đám ma quỷ bên cạnh. Mà những ma quỷ đang vây quanh kia nhìn thấy bộ dạng của nàng lại càng đặc ý, bọn chúng cứ vây quanh và không ngừng đưa tay ra bắt nạt làm nhục nàng, thậm chí còn bắt đầu động thủ xé rách quần áo nàng.

Trên cầu Nại Hà, Tiểu Đình sớm đã đỡ ra mà ngạc nhiên hỏi: "*Vương đại ca, đó là những thứ gì?*"

Vương Tông Cảnh nhíu mày vắt óc suy nghĩ trong chốc lát rồi không chắc chắn lắm nói: "*Nếu như chúng ta thật sự đang ở âm phủ thì những thứ kia có thể là ma quỷ có tên gọi là 'Ma La Thân Quỷ'. Ta nhớ được khi còn bé có xem qua một sổ tạp thư có nói về những thứ tượng tự.'*"

Tiểu Đình mù mờ nói: "*Ma La Thân Quỷ là thứ gì? Nhưng mà Vương đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?*"

Vương Tông Cảnh cũng tạm thời không biết nên làm thế nào mới tốt, đang lúc hắn do dự thì thiếu nữ mặc áo trắng đang sợ hãi vị đám ma quỷ đang vây quanh chợt nhìn qua đây thấy được hai người, nhất thời nàng liền như thấy được cứu tinh mà kêu to: "*Cứu mạng, cứu mạng.*"

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều ngẩn ngơ, bọn hắn còn chưa kịp phản ứng thì năm sáu con Ma La Thân Quỷ kia đã đồng thời xoay người nhìn lại. Khi ánh mắt bọn chúng rơi vào trên người Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình thì trên mặt bọn chúng lập tức lộ ra vẻ mừng như điên rồi kêu to: "*Người sống!!*"

Tiếng kêu còn chưa dứt thì những Ma La Thân Quỷ này đã bỏ lại thiếu nữ áo trắng kia mà cùng nhau lao về phía Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình. Dường như trong mắt đám ma quỷ này thì hai người sống như Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình lại có sức hấp dẫn hơn thiếu nữ áo trắng rất nhiều.

Mắt thấy đám ma quỷ hung thần dữ tợn này sắp vọt tới thì sắc mặt hai người Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều trắng bệch không còn chút máu. Nhưng mà bọn hắn cũng không dám chần chừ mà đều lập tức quay đầu chạy lên trên cầu Nại Hà.

Nói đùa gì vậy chứ, nếu như làm không tốt thì hai người thật sự sẽ trở thành lệ quỷ âm phủ, bọn hắn cũng đều chỉ là tiểu nhân vật có đạo hạnh nông cạn sao có thể đánh thắng được chứ. Chỉ là đám Ma La Thân Quỷ con nào cũng đều có thân hình cao lớn, cho nên khoảng cách ba mươi trượng chỉ trong chớp mắt đã vọt tới trước mắt, mà lúc này Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình cũng chỉ mới chạy được một đoạn ngắn. Con Ma La Thân Quỷ xông ở phía trước nhất cũng là con mạnh nhất nhe răng cười rồi dẫn đầu vượt qua đường vân bằng đá kia mà giẫm lên trên cầu Nại Hà. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đang lúc trong lòng Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều rất kinh hãi mà vô kế khả thi thì đột nhiên nghe được một tiếng thét kinh bỗng nhiên vang lên ở sau lưng. Hai người đều chấn động rồi quay đầu nhìn lại liền thấy được những con Ma La Thân Quỷ khác đều không hẹn mà cùng nhau dừng bước xếp thành một hàng ở dưới cầu Nại Hà, cả đám đều tròn mắt há hốc mồm nhìn lên trên cầu. Giờ phút này, con Ma La Thân Quỷ lúc trước vọt lên cầu Nại Hà kia bỗng nhiên giống như không thể hít thở được mà lấy hai tay bóp chặt vào yết hầu, thân thể nó suy sụp, không ngừng vặn vẹo rồi ngã xuống mặt cầu, sau đó một cỗ lực lượng vô hình vọt tới nâng con Ma La Thân Quỷ kia lên không trung rồi chậm rãi di chuyển ra bên ngoài cầu Nại Hà.

Dưới cầu Nại Hà, cả đám Ma La Thân Quỷ đột nhiên gào thét, con nào cũng đều lộ ra vẻ mặt sợ hãi tột cùng. Mà con Ma La Thân Quỷ bị bắt kia lại

càng giống như nhìn thấy chuyện tình vô cùng sợ hãi, điên cuồng hét lên như phát đại, cả người nó dốc sức liều mạng vùng vẫy. Nhưng mà cổ lực lượng vô hình kia vượt xa sức lực của con Ma La Thân Quý này, cho dù nó tiếp tục vùng vẫy cũng vẫn bị chậm rãi chuyển dời ra ngoài cầu Nại Hà, phía dưới chính là dòng sông máu đang không ngừng nhẹ nhàng chảy.

Bỗng nhiên, tựa hồ như toàn bộ lực lượng đều lập tức biến mất, trong tiếng gào thét của con Ma La Thân Quý kia, thân thể nó đột nhiên rơi thẳng vào trong dòng sông máu. Dù là Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình ở trên cầu Nại Hà hay là đám Ma La Thân Quý ở dưới cầu đều cùng nhau chạy đến lan can cầu hoặc bờ sông và nhìn xuống dòng sông máu, liền thấy được vào lúc con Ma La Thân Quý kia rơi vào trong dòng máu thì dòng sông máu vốn đang yên bình bỗng nhiên rung động rồi trong nháy mắt sôi trào. Vô số âm thanh gào thét quỷ quái cứ ùn ùn truyền đến. Trong chốc lát liền có vô số rắn rết côn trùng vô cùng dữ tợn và đáng sợ từ dưới dòng máu nổi lên rồi lập tức bao phủ lấy con Ma La Thân Quý đang gào thét kia, đi kèm với tiếng gào thét vô cùng đáng sợ còn có các loại âm thanh là cho người ta tê dại da đầu. Trong nháy mắt, con Ma La Thân Quý kia liền chìm vào bên trong biển máu không thấy đâu nữa.

Rất nhanh chóng, đám rắn rết sâu bọ kia cũng lặn vào trong dòng máu biến mất không còn tung tích. Dòng sông máu lại tiếp tục khôi phục sự yên bình, nước sông đỏ tươi chậm rãi chảy giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều trông thấy tất cả, sắc mặt hai người trở nên trắng bệch, nửa ngày sau mới hồi phục lại tinh thần. Mà đám Ma La Thân Quý còn lại ở dưới cầu Nại Hà cũng vô cùng kinh hãi, cả đám đều không hẹn mà cùng nhau lui lại phía sau mấy bước rồi xa cây cầu nhìn qua rất cổ xưa và tang thương này, trong mắt chúng vẫn còn hiện ra vẻ sợ hãi.

"Lạch cạch!"

Bỗng nhiên, một tiếng vang nhỏ từ phía xa xa sau lưng lũ quỷ truyền đến khiến cho đám Ma La Thân Quý cùng Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều nhìn lại, liền thấy được thiếu nữ áo trắng bị đám quỷ tạm thời quên mất kia đang đứng dậy muốn chạy trốn nhưng lại không cẩn thận giẫm vào một hòn đá tròn mà té ngã trên đất. Những con Ma La Thân Quý này đều quay đầu lại nhìn về cầu Nại Hà, bọn chúng mặc dù vẫn còn hiện vẻ tham lam với hai người Vương Tông Cảnh nhưng mà vô luận như thế nào cũng không dám tiếp tục tiếp cận cầu Nại Hà, vì vậy bọn chúng liền gào thét một tiếng rồi nhao nhao quay đầu đuổi theo thiếu nữ áo trắng kia.

Thấy được đám ma quỷ này kinh sợ cầu Nại Hà như sợ cọp thì hai người Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình, sau khi kinh ngạc lúc ban đầu cũng không nhìn được mà thở phào một hơi. Nếu như tạm thời không cần sợ hãi những ác quỷ âm phủ này thì hai người cũng chậm rãi đi trở về, chỉ là rất nhanh hai người liền nhíu mày, thân phận thiếu nữ áo trắng phía trước rất rõ ràng, dù hai người cũng không nhìn ra được rốt cuộc nàng là người hay là quỷ nhưng hiển nhiên đối diện với đám Ma La Thân Quý thân thể cao lớn này thì nàng hầu như không hề có lực đánh trả. Nàng chạy được một đoạn ngắn liền bị đám quỷ đuổi theo sau đó lại dễ dàng bị đẩy ngã trên mặt đất, bị hành hạ ức hiếp, thậm chí còn có chân đá tay xé, quả đáng hơn lúc này nhiều. Không biết có bị kích thích từ việc con Ma La Thân Quý lúc trước chết ở trong sông máu hay không mà những con Ma La Thân Quý còn sót lại ra tay càng tàn nhẫn hơn với thiếu nữ áo trắng.

Chưa hết, vào lúc Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình nhìn chăm chú thì thiếu nữ áo trắng kia trong tiếng khóc rống van xin đã bị đám quỷ lãng nhịch cho thoi thóp, quần áo xộc xệch. Nhiều chỗ trên người hiện ra rất nhiều vết thương, chỉ là không thấy được bao nhiêu máu tươi chảy ra.

Tiểu Đình đứng trên cầu Nại Hà xem mà lòng đầy căm phẫn, nó không nhìn được mà dậm chân mắng to. Tiếc rằng đám Ma La Thân Quý kia cùng lắm cũng chỉ quay đầu lại liếc nhìn về này, nhưng thấy nó vẫn đang đứng ở trên cầu liền không để ý tới nữa. Trong lòng Tiểu Đình rất bức xúc, nó nhìn không được mà nắm lấy cánh tay Vương Tông Cảnh nói:

"Vương đại ca, tỷ tỷ kia thật đáng thương, chúng ta cứu nàng được không?"

Vương Tông Cảnh nhíu mày, trong lòng hơi lúng túng, hắn nghĩ thầm mình đạo hạnh quá thấp cho nên chắc chắn không phải là đối thủ của đám quỷ này, làm sao cứu người đây. Đang lúc do dự thì ánh mắt của hắn chợt thấy được đường vân bằng đá ở phần đầu cầu Nại Hà kia, đột nhiên trong lòng hơi động, lại nghĩ ra được một cái biện pháp.

Lập tức, hắn bảo Tiểu Đình lui lại phía sau một chút, chính mình thì nhìn nhìn xung quanh. Sau khi xác định không có con ma quỷ nào ẩn nấp ở bên mới cẩn thận từng li từng tí mà đuổi một chân ra ngoài đường vân bằng đá, trên mặt đất ở chỗ đặt chân ngoài chút bụi đất dơ bẩn ra thì cũng không có gì khác thường. Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng thở ra một hơi, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào đám Ma La Thân Quý ở phía trước rồi bỗng nhiên hai chân khép lại, thân thể liền đứng ở bên ngoài đường vân bằng đá và cầu Nại Hà, sau đó hắn lớn tiếng quát về phía trước: *"Ê, ta đi ra này, các người dám đến bắt ta không?"*

Một con Ma La Thân Quý thoáng nhìn lại bỗng nhiên toàn thân chấn động, sau đó nghe răng nanh ra gào thét rồi lập tức lao về phía Vương Tông Cảnh. Đám quỷ bên cạnh thấy vậy đầu tiên là khê giết mình, sau đó cũng lần lượt làm ra những động tác giống nhau, nhao nhao lao tới, giống như nếu không có sự uy hiếp của cầu Nại Hà và sông máu thì mùi vị của người sống như Vương Tông Cảnh chính là hấp dẫn lớn nhất không cách nào chống lại đối với bọn chúng.

Khôe mắt Vương Tông Cảnh hơi nhảy lên, hắn cũng không lập tức nhảy lên cầu Nại Hà mà đứng bất động tại chỗ. Ánh mắt hắn thoáng nhìn về phía sau lưng đám quỷ, chỉ thấy giờ phút này thiếu nữ áo trắng đang khó khăn bò lên bờ ngang nhìn xung quanh, sau đó ánh mắt nhìn về phía đám quỷ đang đánh tới Vương Tông Cảnh ở phía trước, sắc mặt nàng biến đổi, chẳng biết tại sao không lập tức chạy trốn mà lại miễn cưỡng đứng lên rồi thất tha thất thủ chạy về phía cầu Nại Hà.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều kinh hãi, Tiểu Đình càng là trực tiếp kêu lên: *"Tỷ tỷ, tỷ tỷ người chạy về hướng khác đi, nơi này có ma quỷ à!"*

Ai ngờ thiếu nữ áo trắng kia cũng không biết là không nghe được hay là bất chấp lời nói của Tiểu Đình mà vẫn mất diết tai ngơ đi theo sau lưng đám Ma

La Thân Quý chạy tới cầu Nại Hà. Trong nháy mắt, Vương Tông Cảnh thấy được tốc độ của đám quý cực nhanh, vậy mà đã đuổi gần đến cầu Nại Hà. Hắn không dám tiếp tục đứng lại mà thân thể ngoặt một cái, liền nhảy lên cầu.

Mấy con Ma La Thân Quý cùng nhau kêu gào nhào tới dưới cầu Nại Hà nhưng mà chỉ nhào vào không trung. Lập tức bọn chúng đều ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Vương Tông Cảnh đang ở trên cầu một cách vô cùng phẫn nộ, đáng điệu giống như việc Vương Tông Cảnh không cho bọn chúng ăn mới là tội đáng chết vạn lần.

Đối với loại thái độ này, Vương Tông Cảnh hiển nhiên là xỉ mũi coi thường, không để vào mắt mà lại càng chú ý đến thiếu nữ áo trắng ở sau lưng đám quý. Chỉ là thiếu nữ áo trắng kia tuy rằng vẫn đang nỗ lực đi về phía trước, nhưng mà ở giữa nàng và cầu Nại Hà vẫn còn bốn con Ma La Thân Quý thân thể cao lớn đang đứng. Đám Ma La Thân Quý thấy được thiếu nữ áo trắng chạy tới liền nhao nhao cười dữ tợn rồi cùng nhau bao vây chặn nàng lại ở chỗ cách cầu Nại Hà khoảng một trượng, trong đó có một con đánh một quyền vào bụng nàng khiến cho nàng hét lên một tiếng thảm thiết rồi cả người ngã co quắp trên mặt đất. Đám quý liền vây lên rồi nhao nhao tay đám chân đá lên nàng, xem ra là đang trút giận lên thiếu nữ áo trắng kia.

Tình cảnh này giống như ác quỷ làm ác lăng nhục trẻ con thật khiến cho người ta vô cùng phẫn nộ. Nhưng mà giờ phút này, Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đứng ở trên cầu Nại Hà lại đều có một loại cảm giác không thể làm gì. Dù sao lúc này đám Ma La Thân Quý kia cách cầu Nại Hà cũng không quá xa, nếu như Vương Tông Cảnh làm lại trò cũ, mạo hiểm đi ra ngoài thì chỉ sợ hơi không cẩn thận liền sẽ bị đám ma quý này vây lại.

Mà giờ khắc này, dưới sự lăng nhục của đám quý kia, chỉ còn nghe được âm thanh thống khổ rên rỉ của thiếu nữ áo trắng cứ vang lên bên tai không dứt. Trên khuôn mặt kiều mị tràn đầy vẻ đau đớn, tình cảnh bị thảm không chịu nổi. Khi Vương Tông Cảnh cắn răng đang do dự có nên tiếp tục mạo hiểm bước chân ra là mới hay không thì bỗng nhiên thấy được Tiểu Đình chạy lên, bàn tay khê lắt liền nắm trong tay "*Cái Phểu Đánh Rắm*" rồi nhanh như chớp chạy đến sát bên đường vân bằng đá phía cầu Nại Hà, sau đó hướng về phía đám Ma La Thân Quý kia mà dùng sức bóp mạnh một cái.

Chất lỏng màu đỏ bắn xẹt qua không trung, dưới sự chăm chú của Vương Tông Cảnh, bắn xa hơn một trượng rồi rơi vào trên người đám Ma La Thân Quý mặt xanh nanh vàng kia.

Thứ này, chẳng lẽ cũng có tác dụng với yêu ma quý quái sao?

Vương Tông Cảnh có chút không dám tin nhưng trong đáy lòng lại có phần trông mong là sự thật sẽ như vậy, hắn liền vội vàng nhìn chăm chăm, chỉ thấy đám Ma La Thân Quý kia đều hơi mù mờ, nhưng hiển nhiên công hiệu của *Lạt Tiêu Thủy* ở trên người đám quý này rất yếu ớt. Ít nhất Vương Tông Cảnh cũng không thấy được đám Ma La Thân Quý kia lập tức ngã xuống đất không dậy được như những người kia ở dương gian.

Nhưng mà một lúc lâu sau, đám Ma La Thân Quý này đột nhiên vô cùng tức giận, cả đám đều gào thét và không ngừng cào cào lên người, xem ra bọn chúng cực kỳ buồn bực với thứ chất lỏng màu đỏ tươi này, một lần nữa bỏ qua thiếu nữ áo trắng kia rồi nhao nhao lao tới Tiểu Đình. Vương Tông Cảnh thấy vậy liền vừa mừng vừa sợ vội vàng chạy tới kéo Tiểu Đình lui về phía sau để tránh không nên đứng quá gần, nếu không chỉ hơi không cẩn thận liền có thể bị đám ma quý này kéo ra khỏi cầu Nại Hà thì hỏng bét.

Bốn con Ma La Thân Quý bỏ nhào vào dưới cầu Nại Hà, đúng là bọn chúng vẫn còn sợ hãi sự khủng bố của sông máu dưới cầu Nại Hà này mà không dám tiến lên. Bọn chúng đều tụ tập ở dưới cầu gào thét, xem ra đang hận không thể ăn tươi nuốt sống hai người sống trên cầu. Đúng vào lúc này, thiếu nữ áo trắng vốn ngã trên mặt đất lại có thể thất tha thất thểu đứng lên, nhìn như lão đạo muốn ngã nhưng vẫn chạy tới phía trước.

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều có phần bó tay và trầm nghĩ, có bốn con Ma La Thân Quý ở dưới cầu mà người lại nhất định muốn chạy qua bên này, đây mặc kệ là người hay quý thì cũng không phải là một kẻ thiếu suy nghĩ sao?

Trong nháy mắt đã đi qua hơn một trượng, thiếu nữ áo trắng kia đã chạy đến sau lưng bốn con Ma La Thân Quý. Có một con nghe được tiếng động sau lưng liền quay đầu nhìn lại, lập tức nó hà miệng hét lên một tiếng lớn, đang muốn lần nữa ra tay đánh nàng thì bỗng nhiên thiếu nữ áo trắng kia mạnh mẽ bỏ nhào về phía trước, tay đuổi ra rồi luồn qua giữa khe hở của thân thể của hai con ác quỷ rồi đặt một tay lên trên đường vân bằng đá kia.

Trong chớp mắt nắm đám của con Ma La Thân Quý kia đã tới và đánh lên lưng nàng. Nhưng lúc này đây, thiếu nữ áo trắng cũng không kêu lên mà con Ma La Thân Quý kia lại bỗng nhiên hét lớn một tiếng, toàn thân nó chấn động mạnh, ba con khác liền lăm bấp kinh hãi rồi động thời nhảy ra.

Chỉ thấy hai tay con Ma La Thân Quý kia bỗng nhiên bóp chặt lấy yết hầu, khuôn mặt méo mó còn thân thể lại như bị một cánh tay vô hình bóp chặt lấy cổ mà mạnh mẽ nhấc lên, thật sự giống như đúc với tình cảnh của con Ma La Thân Quý rơi xuống sông máu lúc trước. Ba con khác đều sợ tới mức kêu to, trên mặt đều là vẻ hoảng sợ rồi nhao nhao quay đầu chạy mà không hề dám dừng lại ở phụ cận cầu Nại Hà.

Giờ phút này con Ma La Thân Quý bị xách lên không trung vô cùng sợ hãi, toàn thân vận vẹo, cố gắng vùng vẫy nhưng cũng giống như con ác quỷ lúc trước, sự vùng vẫy của nó cũng chẳng ăn thua gì. Một màn tương tự lại lần nữa phát sinh, nó bị xách đến bên ngoài cầu Nại Hà, sau đó trong tiếng kêu gào thảm thiết mà bị trực tiếp ném xuống dòng sông máu. Một khắc sau, dòng máu cuộn cuộn rung động, đám rắn rết côn trùng đáng sợ và quý dị khó lường kia lại xuất hiện lần nữa, trong nháy mắt liền nuốt sống con Ma La Thân Quý này.

Tiếng kêu thảm thiết bắt đầu chậm rãi ngừng lại, xung quanh cũng dần dần khôi phục lại yên tĩnh. Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình nhìn nhau, ánh mắt hai người lập tức nhìn lên trên người thiếu nữ áo trắng đang còn nằm rạp dưới cầu còn tay thì đang đặt lên đường vân bằng đá kia.

Thiếu nữ này nhìn người có phần quý dị, thân phận cùng lại lịch đều không rõ ràng. Giờ phút này, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của hai người, thiếu nữ áo trắng vẫn nằm trên mặt đất mà thở gấp một lúc. Sau khi khôi phục được một chút sức lực, nàng mới chậm rãi bò lên, ngẩng đầu nhìn về hai người đứng ở trên cầu Nại Hà cách đó không xa.

Lúc ánh mắt Vương Tông Cảnh đối diện với ánh mắt nàng thì bỗng nhiên trong nội tâm hắn chợt hơi rung động. Vừa rồi ở khoảng cách khá xa cho nên chỉ thấy sắc mặt thiếu nữ áo trắng vô cùng trắng bạch. Giờ phút này chỉ cách nhau vài thước, hắn thấy rất rõ, sắc mặt thiếu nữ áo trắng này lại thật sự

giống như trong suốt vậy, quý dị như băng, âm khí dày đặc, hoàn toàn không giống với người thế tục bình thường, chỉ sợ rằng giống quý nhiều hơn giống người. Nhưng hẳn nhìn thấy giờ phút này nàng tiếp xúc với đường vân bằng đá quý dị kia đã lâu mà cũng không bị công kích như mấy con Ma La Thần Quý kia, trái lại, nàng vẫn chậm rãi bò lên như không có việc gì.

Tiểu Đình đứng ở bên cạnh Vương Tông Cảnh hơi có sợ hãi. Nó né người trốn ở sau lưng Vương Tông Cảnh rồi từ từ thò đầu ra, không hề có bộ dạng dũng cảm như lúc cứu người vừa rồi. Nhưng mà khi ánh mắt thiếu nữ áo trắng nhìn lên trên người Tiểu Đình, dường như biết được tiểu nam hài này vừa cứu mình cho nên từ từ hiện ra một nụ cười với hắn.

Nụ cười vừa hiện thì cổ khí âm hàn trên người thiếu nữ này lập tức ôn hòa đi rất nhiều, Tiểu Đình ngờ ngác một lúc mà sợ hãi trong lòng cũng hơi mất đi, nó chậm rãi bước ra. Vương Tông Cảnh thoáng nhìn thiếu nữ này, hỏi: "*Cô nương, cô là ai? Ngoài ra cô có biết nơi này là nơi nào không?*"

Trên mặt thiếu nữ áo trắng kia lộ ra vẻ mờ mịt, nói: "*Ta không biết, ta không nhớ được điều gì cả...*"

"*Hà?*"

Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình nhìn nhau, chẳng lẽ đây lại là một con quý hồ đồ?

Trong nhất thời, Vương Tông Cảnh cũng không biết nên hỏi gì mới tốt. Tiểu Đình ở bên thấy thiếu nữ này dần dần thuận mắt hơn, nó chậm rãi đến gần nàng. Ánh mắt thiếu nữ nhìn theo Tiểu Đình thực sự không có vẻ bất thiện nào cả. Vương Tông Cảnh ở bên nhủ mảy, do dự một chút rồi cũng không có ngăn cản.

Tiểu Đình chậm rãi đi đến bên người thiếu nữ áo trắng, cái đầu tròn trịa lắc lắc một cái, thiếu nữ kia nhìn thấy được lên do dự một lát rồi bỗng nhiên cũng học theo bộ dạng của Tiểu Đình mà lắc đầu. Tiểu Đình lập tức bị động tác đơn giản này của nàng chọc cho bất cười, liền cười nói: "*Tỷ tỷ, ta là Tiểu Đình, Vương đại ca bên kia tên là Vương Tông Cảnh, tỷ tên gì à?*"

"*Ta...*" Thiếu nữ áo trắng kia muốn nói lại ngừng, trên mặt lại lần nữa lộ ra vẻ mờ mịt, nàng chậm rãi lắc đầu nói "*Không biết, không nhớ được.*"

Tiểu Đình gãi gãi đầu, nhất thời im lặng, nhưng mà nhìn bộ dạng của thiếu nữ kia thì nó không sợ hãi trong lòng nữa mà cứ câu có câu không nói chuyện với nàng. Vương Tông Cảnh ở bên cạnh cau mày nghe, trong mười câu nói của thiếu nữ kia cũng đã có bảy tám câu mơ hồ không rõ, xem ra đây là một người đã hoàn toàn quên đi chuyện trước kia. Tiểu Đình nói chuyện với nàng, nó cứ cười hi hi đứng cùng nàng nói chuyện trên trời dưới đất, cứ "*Tỷ tỷ, tỷ tỷ*" mà gọi. Hai người nhanh chóng nói chuyện với nhau rồi thành quen thuộc, hơn nữa thần sắc của thiếu nữ kia đối với Tiểu Đình rất yêu thích.

Vương Tông Cảnh cười khò lắc đầu, thầm nghĩ nàng này còn không biết rõ ràng là người hay quý đây, nhưng giờ phút này nhìn bọn họ nói chuyện rất ưa thích cho nên cũng không muốn cắt ngang vào. Hắn đang muốn cẩn thận kiểm tra xung quanh một chút xem có thể tìm được đường trở về hay không thì bỗng nhiên hắn cảm thấy dưới chân run run tựa hồ như cầu Nại Hà này chấn động một cái.

Hắn lấp bấp kinh hãi, nhưng sau đó cầu Nại Hà lại không có tiếng động nữa. Đang lúc hắn định cho rằng đó là ảo giác thì dưới chân lại tiếp tục chấn động mạnh một cái nữa. Lần này cầu Nại Hà truyền đến rung động càng rõ ràng, đồng thời từ phương xa cũng truyền đến một tiếng gào thét như sấm vậy.

Thanh thế giống như sóng lớn cứ đến ầm ầm mang theo vô số âm phong rít gào thổi, phía sau mảnh màn trời đen tối này bỗng nhiên mãnh liệt truyền đến những tiếng quý khóc, giống như vạn quý đang gào khóc vô cùng âm u và khiếp người, trực tiếp làm cho lòng người hãi hùng khiếp vía. Ba người đứng trên cầu Nại Hà đều biến sắc. Vương Tông Cảnh nhìn về phương xa, chỉ thấy trên mặt đất vốn đang yên tĩnh bỗng nhiên quý ảnh rạng sáng, vậy mà có nhiều thêm vô số bóng dáng, nhìn qua sợ rằng cũng phải có ngàn vạn con ma quý, vô số chủng loại hình thù kỳ quái nhưng phần lớn đều có vẻ mặt dữ tợn hung ác, trong đó càng có một số trôi nổi giữa không trung, toàn bộ thân thể đều là âm linh hơi trong suốt gào thét mà đến.

Mà ở sâu bên trong mảnh bóng tối nặng nề sau lưng vạn quý kia có một thân hình vô cùng cao lớn, nó phải lớn hơn đám âm linh ác quý khác trăm lần, giống như hòa hợp vào trong phân bóng tối nặng nề nhất này. Nó đang chậm rãi đi tới, mỗi bước đều vượt qua hơn trăm trượng, mỗi một bước đạp trên mặt đất đều khiến cho mặt đất mệnh mông bỗng nhiên rung động, nguyên nhân dẫn đến cầu Nại Hà rung động lúc này chắc chắn là vì việc này.

Quý vật kia chưa đến mà uy thế đã đến, trong nháy mắt Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đều cảm thấy âm phong đập vào mặt, chân gần như không đứng vững.

Trong mây đen sương mù nồng đậm, đám quý điên cuồng gào thét. Trên cao, bên trong mây đen từ từ lộ ra hai con mắt cực lớn lóe ra những tia sáng lạnh lẽo, nó lạnh lùng quét qua mặt cầu Nại Hà, nhưng lại không hề có chút sợ hãi nào, mà sau khi hơi dừng lại một chút liền tiếp tục đi tới. Tất cả âm linh quý quái vây quanh bên người con Quý Vương đáng sợ này đều đồng thời gào thét lên như là bị kích thích vậy, chúng điên cuồng bay về phía cầu Nại Hà.

Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều biến sắc nhìn nhau, đều thấy được vẻ tuyệt vọng trong mắt đối phương. Địch nhân như vậy thật sự là quá mạnh mẽ, bọn hắn căn bản không thể ứng phó. Mà thiếu nữ áo trắng không biết tại sao lại bình tĩnh hơn hai người bọn họ rất nhiều. Nhưng mà lúc này, ánh mắt của nàng liếc qua thì đột nhiên ngưng tụ, vừa nhìn thấy được thanh cốt kiếm trắng xám mà Vương Tông Cảnh vẫn cầm trên tay thì trên mặt nàng lập tức xẹt qua một tia kinh dị.

Mắt thấy vô số ma quý còn có Quý Vương to lớn cực kỳ đáng sợ kia sắp vọt tới trước cầu Nại Hà, cả Vương Tông Cảnh và Tiểu Đình đều nhắm hai mắt lại. Nhưng đúng lúc này, hai con mắt to lớn của con Quý Vương kia bỗng nhiên nhìn về phía chân trời, cả thiếu nữ áo trắng kia cũng có cảm giác, trên mặt lại lần nữa xẹt qua một tia kinh sợ rồi cũng động dặng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Giữa màn trời vốn đang là mây đen tụ hợp vô cùng u ám, đột nhiên tất cả mây đen như bị kích thích mà bắt đầu điên cuồng xoay tròn rồi nhanh chóng

tạo thành một cái vòng xoáy u tối thật lớn. Sau một lát, một tiếng nổ thật lớn như long trời lở đất vang lên, một sợi kim quang đầu tiên bắn ra từ chỗ sâu trong vòng xoáy.

Hào quang kia rất rực rỡ và chói mắt như mặt trời mới mọc, nó chiếu ra một màu vàng sáng rực vô cùng chói mắt, sau đó có vô số đạo hào quang màu vàng từ phía chân trời xé mây mà ra, chiếu xuống như là mặt trời chói chang chợt tới, thiên địa biến sắc.

Một bàn tay to lớn màu vàng chậm rãi duỗi ra từ trong tầng mây, xa xa nhìn lại có thể thấy trên bàn tay kia có hoa văn ngang dọc rất rối loạn, nhưng ánh sáng rực rỡ màu vàng lóe ra từ bàn tay lớn này lại tôn lên muôn trùng hào quang, vô cùng huy hoàng. Phía trên bầu trời, vòng xoáy mây đen thật lớn kia vẫn đang cấp tốc xoay tròn, nhưng mà toàn bộ vòng xoáy bị bàn tay to lớn chói mắt này nhuộm thành màu vàng, cho dù là đám mây đen u ám cuộn cuộn phiêu bạt bên ngoài vòng xoáy cũng bị nhiễm ánh sáng vàng kỳ dị này, giống như được nhuộm lên viền màu vàng vậy.

Bàn tay khổng lồ này vừa xuất hiện liền trực tiếp hướng cầu Nại Hà hạ xuống. Xa xa, con Quỷ Vương có thân hình to lớn chẳng biết dừng bước từ lúc nào, nó thấy một màn như vậy lập tức phản nộ, phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa lên bầu trời. Sóng âm gào thét vừa tới thì lập tức một đám âm linh quỷ quái to lớn nhao nhao ngã xuống, hung uy to lớn trực tiếp làm cho người ta hải hùng khiếp vía.

Nhưng mà bàn tay to lớn màu vàng kia lại không hề để ý đến con Quỷ Vương to lớn này, đến cả một chút dừng lại cũng không có mà vẫn tiếp tục hạ xuống. Ánh sáng màu vàng ảm áp mà rực rỡ chiếu sáng khắp mảnh thiên địa, cuối cùng cũng rơi xuống trên người đám ác quỷ đang chen lấn ở bên ngoài cầu Nại Hà.

Lập tức liền nghe thấy những âm thanh "*Phốc phốc phốc phốc*" vang lên, trong chốc lát, sau khi vô số âm linh ác quỷ này bị ánh sáng màu vàng chiếu vào liền đến cả cơ hội kêu là cũng không có mà trực tiếp hóa thành cát bụi theo gió tán đi. Bên ngoài ánh sáng rực rỡ, tất cả u minh ác quỷ đều lập tức sợ tới mức rít gào bay loạn, chúng liều mạng rời xa hào quang màu vàng này.

Lúc này Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình đương nhiên cũng đã sớm phát hiện điều bất thường, hai người trợn mắt nhìn lại liền cảm thấy như cuồng phong đập vào mặt. Bàn tay to lớn này chậm rãi hạ xuống trên cầu Nại Hà rồi hơi dừng lại, năm ngón tay nắm lại liền tóm lấy bọn hắn vào trong tay. Bọn hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm sau đó liền hôn mê bất tỉnh, mà bàn tay màu vàng to lớn này cũng không dừng một khắc nào mà trực tiếp bay vào chỗ sâu trong vòng xoáy to lớn kia.

Trên cầu Nại Hà, sau khi bàn tay màu vàng to lớn kia xuất hiện thì sắc mặt của thiếu nữ áo trắng cũng biến đổi mấy lần. Nhưng lại không giống với đám ma quỷ kia, khi ánh sáng màu vàng rơi vào trên người nàng thì mặc dù sắc mặt nàng cũng hơi vặn vẹo khó coi nhưng cũng chỉ có vậy mà không có việc gì khác. Giờ phút này, khi thấy được bàn tay màu vàng to lớn kia cứu lấy Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình sắp bay đi, trong mắt nàng liền như xoay chuyển qua vô số vẻ phức tạp. Cuối cùng nàng cũng không hề có động tác nào mà chỉ kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ nhìn bàn tay to lớn kia càng lúc càng lên cao, càng ngày càng rời xa nàng.

Bàn tay to lớn màu vàng càng lên cao, tốc độ cũng càng nhanh. Hào quang màu vàng rơi xuống mảnh âm phủ này cũng dần dần ảm đạm, đám âm linh ác quỷ đang bay tán loạn lại như một lần nữa được khôi phục nguyên khí mà gào thét ùn ùn chạy về. Còn Quỷ Vương to lớn vẫn ẩn nấp sau mây đen kia từ sau khi bàn tay to lớn màu vàng xuất hiện liền dừng bước, giờ phút này nó lại lần nữa hướng lên bầu trời gào thét, tràn đầy căm hận cùng ghê tởm.

Trong nháy mắt, bàn tay lớn màu vàng liền rút vào trong vòng xoáy to lớn trên bầu trời, mang theo Vương Tông Cảnh cùng Tiểu Đình ly khai địa phương quỷ dị này. Ánh sáng màu vàng biến mất, gió mây yên tĩnh, tất cả đều khôi phục lại nguyên trạng, thế giới này cũng lần nữa khôi phục lại sự âm trầm cùng bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Tự Thủ

Thông Thiên Phong.

Huyền Nguyệt động phủ.

Trương Tiểu Phàm chậm rãi rút tay ra khỏi Mãng Cổ Thận Châu. Sắc mặt hắn có chút tái tái, dường như bị thương nhẹ, nhưng sau khi hắn nhắm mắt điều hòa hô hấp một chút liền khôi phục lại bình thường. Giờ phút này, ánh sáng lưu chuyển trên Mãng Cổ Thận Châu cũng nhu hòa trở lại, mà ngay cả ánh sáng trên viên châu thứ nhất trong số mười viên cũng ảm đạm dần.

Khóe miệng hắn khẽ động, phun ra một ngụm trọc khí, thần sắc buông lỏng đi rất nhiều. Vừa mở hai mắt chuẩn bị đứng lên, bỗng ánh mắt hắn chợt ngưng tụ, thân thể cũng ngừng lại, khẽ cúi người về phía trước nhìn lại Mãng Cổ Thận Châu trên mặt đất. Bên dưới viên châu rơi xuống hai cột của một con bạch cốt bộ cặp nhỏ đã bị cắt thành hai khúc. Trương Tiểu Phàm nhìn qua, sắc mặt bỗng nhiên trở nên băng lãnh, đưa tay qua nhặt lên. Sau khi quan sát kỹ hắn đột nhiên hừ lạnh một tiếng.

Một khắc này, Huyền Nguyệt động phủ vốn đang yên tĩnh bỗng trở nên rung động. Tất cả thạch văn khắc trên mặt đất lập tức sáng lên, mà ngay cả viên

châu vốn đã yên ổn trở lại cũng tựa hồ cảm thấy gì đó, bỗng tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ, lập lòe không ngừng. Một cỗ hơi thở cường đại đáng sợ chỉ trong nháy mắt liền bao phủ cả ngọn núi, dường như có một cường giả ẩn sâu trong bóng tối, đã ngủ say cả vạn năm đột nhiên thức tỉnh, ngạo nghễ nhìn xuống nhân gian. Tại thời điểm này lại như cùng Huyền Nguyệt liền làm một thể, dường như muốn gầm thét thiên địa, tung hoành giết chóc. Chẳng qua là chỉ chốc lát sau, cỗ sát ý đột nhiên xuất hiện kia tựa như thủy triều giảm dần. Trương Tiểu Phàm đứng trong huyết động, thần sắc vẫn như thường, lại khôi phục bộ dáng ôn hòa hàng ngày. Thạch vẫn trên mặt đất và Mãng Cổ Thận Châu cũng bình tĩnh trở lại. Trương Tiểu Phàm nhìn thoáng qua chung quanh, sau đó chậm rãi đi ra ngoài.

Ánh mặt trời rơi vào cửa Huyền Nguyệt động phủ, tiếng chim ríu ra ríu rít từ rừng cây xa xa truyền đến, khung cảnh núi rừng thêm mấy phần u tĩnh. Trương Tiểu Phàm đi tới ngoài cửa động, bỗng dừng lại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy, chẳng biết từ lúc nào mà một thân ảnh mặc đạo bào màu lục đang đứng ở bên ngoài động, lưng đeo Thất Tinh kiếm tiên, diện mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, chính là đương kim chủ giáo Thanh Vân môn Tiêu Dật Tài.

Trương Tiểu Phàm nhàn nhạt nhìn hắn. Thần sắc Tiêu Dật Tài không đổi, cũng thản nhiên nhìn lại. Hai người vẻ mặt bình thản, ánh mắt va chạm giữa không trung. Mặc dù không có hành động gì khác nhưng chẳng biết tại sao mà nhiệt độ chung quanh bỗng nhiên giảm xuống, ngay cả những chú chim nhỏ lúc này còn khoan khoái lú lo lúc này cũng trở nên yên tĩnh. Sau một lúc lâu, Trương Tiểu Phàm thu hồi ánh mắt, đi thẳng về phía trước, Tiêu Dật Tài cũng không có ý ngăn cản. Nhưng khi Trương Tiểu Phàm đi ngang qua bên cạnh hắn, Tiêu Dật Tài bỗng thản nhiên nói:

"Nơi này chính là cấm địa của Thanh Vân môn."

Trương Tiểu Phàm hơi dừng lại một chút, sau đó thản sắc bình tĩnh nói:

"Biết rồi."

Nói xong, hắn liền đi tiếp về phía trước, đồng thời thanh âm của hắn cũng truyền đến Tiêu Dật Tài đứng sau lưng:

"Huyền Nguyệt động phủ có rất nhiều trân bảo thần bí khó lường, mấy ngàn năm qua lịch đại tổ sư Thanh Vân môn chưa bao giờ để chúng xuất hiện ngoài nhân thế, nghĩ đến cũng là có duyên có đó..."

Tiếng nói dần dần thấp, thân ảnh hắn rất nhanh liền biến mất ở cuối con đường nhỏ. Tiêu Dật Tài đứng yên tại chỗ, con ngươi đột nhiên co rút lại, thân thể tựa hồ hắn trong nháy mắt liền trở nên căng thẳng. Nhưng hiển nhiên hắn khống chế bản thân vô cùng tốt, chỉ chốc lát sau, hai bàn tay đang nắm chặt chậm rãi buông ra, sắc mặt nhìn qua không có gì khác thường, sau đó từ từ đi vào sơn động kia. Đứng ở cửa Huyền Nguyệt động phủ, hắn yên lặng ngưng mắt nhìn mọi thứ bên trong. Thạch vẫn trên mặt đất khẽ sáng cùng Mãng Cổ Thận Châu tỏa ra quang mang lập lòe, cuối cùng còn có một ít phiến gọn sáng kỳ lạ giống như một cánh cửa ánh sáng. Ánh mắt Tiêu Dật Tài lóe lên, tựa hồ lâm vào trầm tư. Đọc Truyện Kiếm Hiệp <http://truyenfull.vn>

Dưới núi Thanh Vân, tại một chỗ tương đối xa trong rừng rậm, Kim Bình Nhi kiều mị trong bộ xiêm y màu vàng nhạt đang đứng cùng một nam tử thần bí. Sắc mặt hai người lúc này cũng hiện ra vẻ hết sức khó coi. Trước mặt hai người không xa là Bạch Cốt lão tổ đang tùy tiện ngồi dưới đất, thần sắc hắn âm trầm oán độc, vốn cánh tay phải bị Tiêu Dật Tài bẻ gãy trên núi Thanh Vân hiện đã được nối lại, Thiên Quý đao màu đen cũng cắm ở bên cạnh. Chỉ thấy hắn vừa rắc lên cánh tay bị thương một ít thuốc bột kỳ dị màu đen, vừa tàn bạo nói:

"Tiểu súc sinh đáng chết, dám dẫm thương lão tổ ngươi như vậy, nhất định phải giết lên núi, bắt ngươi đem lột da rút hồn rồi trấn áp trong Thiên Quý đao, trọn đời chịu khổ mới giải được mối hận trong lòng ta!"

Trong mắt Kim Bình Nhi xẹt qua một tia trào phúng, ngẩng đầu nhìn trời dường như là không thèm nghe mấy lời độc ác kia, mà nam tử thần bí bên cạnh lại cau mày, nhưng hắn lại đang lo lắng một việc khác:

"Bạch Cốt đại sư, người vừa nói là trước khi trở về, Tiêu Dật Tài theo sát không bỏ, người để Hạ Hầu Qua thay người cản hắn mới trốn được về đây sao?"

Bạch cốt lão tổ hừ lạnh một tiếng, đảo cặp mắt trắng dã nói: *"Không sai."*

Nói xong lại hận hận mở miệng: *"Tiểu súc sinh chó đẻ rơi vào tay lão tổ ta, nếu không, hắc hắc..."*

Vừa nói hắn vừa nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên là hận Tiêu Dật Tài đến tận xương tủy, chẳng thèm quan tâm đến người đã ngăn cản truy đuổi giúp hắn, cứu hắn một mạng- Hạ Hầu Qua. Nam tử kia không để ý tới Bạch Cốt lão tổ đang nảy sinh ý ác độc bên kia nữa mà xoay người nhìn Kim Bình Nhi một cái, khẽ cau mày nói:

"Hạ Hầu Qua ngày thường cũng là một trợ thủ đắc lực, luận về đạo hạnh chỉ sợ còn chưa đủ để so với chủ giáo Thanh Vân môn, như vậy thì chỉ sợ..."

Kim Bình Nhi thản nhiên nói: *"Đây cũng là sự tình không có cách nào khác, chết thì chết rồi, người lại bồi dưỡng một người khác là được."*

Sắc mặt nam tử thần bí chợt lóe lên vẻ giận dữ, hừ lạnh, nói: *"Người nói thật nhẹ nhàng. Hiện tại việc gây dựng lại các môn phái đang bị bỏ dở, việc cần nhất chính là nhân tài đắc dụng quá ít, hơn nữa nơi nào có thể tài bồi ra người dùng được như vậy chứ. Năm đó ta mang danh hiệu Độc Công Tử, cũng không được như Diệu Công Tử người, nhân tình vô số, hiểu nhất là tài bồi người."*

Kim Bình Nhi khẽ run lên, sau đó lãnh đạm nói: *"Tàn Vô Viêm, người nói lại cho ta nghe, cái gì là người tình vô số? Hay là người muốn lãnh giáo 'Xả Nữ nry' của Hợp Hoan phái một chút xem có phải như người nghĩ hay không?"*

Tần Vô Viêm cười lạnh một tiếng, không chút nào sợ hãi. Những năm gần đây hắn cố gắng ản núp, một lòng vì lời nói lúc lâm chung ngày xưa của ân sư Độc Thần muốn trừng hưng Vạn Độc môn, trong lúc đó lại gặp được kỳ ngộ, cộng thêm hắn vốn có thiên tư siêu quần, lại khổ công tu luyện, đạo hạnh đã tăng lên hơn xa ngày xưa. Mặc dù hắn biết Kim Bình Nhi vì bị hắn hiếp bức mới chịu giúp hắn một tay, lấy tính tình tâm cao khí ngạo của nàng thì chắc chắn trong lòng đã sớm bất mãn, nhưng hắn cũng không muốn nén giận trước mặt Kim Bình Nhi. Mắt thấy song phương kiếm bặt cung giường, xu thế càng lúc càng căng thẳng, ngay cả Bạch Cốt lão tổ cũng có chút kinh ngạc nhìn hai người, đúng lúc này bỗng vang lên tiếng gió từ ngoài rừng, một người không hề kim quang bay tới gần, thoáng cái liền hạ xuống, cúi mình hành lễ nói: "*Môn chủ, Phó môn chủ.*"

Người này vừa xuất hiện, chẳng những Bạch Cốt lão tổ mặt lộ vẻ ngạc nhiên nhìn hắn, ngay cả Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi cũng tạm thời quên phân tranh giữa hai người mà quay đầu lại, trên mặt lộ ra một tia khó có thể tin. Ánh sáng xuyên qua rừng cây chiếu lên một khuôn mặt âm trầm nhưng vẫn có nét kính cẩn, chính là Hạ Hầu Qua. Đồng thời nhìn lại quần áo hắn thì vẫn thấy chỉnh tề, không có nửa điểm thương thế, dĩ nhiên là dưới sự ra tay của Tiêu Dật Tài mà hắn vẫn toàn thân trở ra. Tần Vô Viêm mặc dù không lâu lúc trước còn vì người này mà tiếc hận, nhưng giờ phút này thấy Hạ Hầu Qua bình yên trở về thì trên mặt hắn không có nửa điểm vui vẻ, trái lại nhiều thêm mấy phần hồ nghi, hai mắt híp lại quan sát thật kỹ, một lát sau thần nhiên nói:

"Hạ Hầu Qua, nghe Bạch Cốt lão tổ nói ngươi thay hắn ngăn cản Tiêu Dật Tài, cái này không tệ, xem như là ngươi lập được công lớn."

Hạ Hầu Qua cúi thấp người hơn một chút, nói: "*Không dám, đây là bổn phận của thuộc hạ."*

Tần Vô Viêm chậm rãi gật đầu, nhưng ánh mắt nhìn Hạ Hầu Qua càng lạnh hơn một chút, nói:

"Nhưng ta cũng không nhìn ra đạo hạnh của ngươi lại tiến nhanh như thế, lại có thể cùng đương kim chủ tọa Thanh Vân môn đánh một trận mà vẫn có thể toàn thân trở lui."

Hạ Hầu Qua đứng thẳng người lên, lắc đầu nói: "Hồi bẩm Môn chủ, lời khen này thuộc hạ thẹn không dám nhận. Thực không dám dấu môn chủ, lúc ta phụng lệnh Bạch Cốt tổ sư ngăn cản Tiêu Dật tài thì trong lòng đã chuẩn bị tâm lý phải chết. Ai ngờ đang khi sắp sửa động thủ, bỗng nhiên trên núi Thanh Vân vang lên tiếng chuông lớn, chín thanh âm liên tiếp vang lên ba lượt. Tiêu Dật Tài kia vừa nghe được thì sắc mặt đại biến, liền bỏ qua thuộc hạ trực tiếp ngự kiếm bay lên núi."

Tần Vô Viêm cùng Kim Bình Nhi vừa nghe vậy cũng ngẩn ra, nhất thời không ngờ tới Hạ Hầu Qua có thể trở lại là bởi nguyên nhân này. Tần Vô Viêm nhíu nhíu mày nhìn thoáng qua Kim Bình Nhi, mà nàng này cũng trầm ngâm trong chốc lát liền bỏ qua tranh chấp vừa rồi, khẽ gật đầu nói:

"Quả thật có một hồi chuông như vậy. Lúc ấy ta vừa nghe cũng thấy nghi ngờ không giải thích được, xem ra là trên Thanh Vân sơn vừa xảy ra đại sự gì đó?"

Tần Vô Viêm mặc nhiên gật đầu, sau đó quay đầu lại, trên mặt đã ôn hòa đi rất nhiều, cười cười với Hạ Hầu Qua nói: "*Như thế mà nói thì thật là may mắn, quả thật là ngươi đã lập nhiều đại công, ta tất có ban thưởng."*

Hạ Hầu Qua vội vàng cúi người tạ ơn.

Ở bên kia, Bạch Cốt lão tổ hừ lạnh một tiếng, xem ra đối với việc xảy ra bên này có chút khinh thường. Lúc này thương thế trên cánh tay phải của hắn đã được xử lý tốt, thuốc bột màu đen kia xem ra rất công hiệu. Hắn vẩy tay một chút thì thấy cánh tay kia tốt hơn rất nhiều, trừ mấy vết nứt ra thì nhìn như chưa từng bị đả thương.

Sau đó, Bạch Cốt lão tổ liền đứng lên, đồng thời rút Thiên Quỷ đao đang được cắm bên cạnh ra, cũng không nói gì với Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi mà hướng phía ngoài rừng đi tới. Trong mắt Tần Vô Viêm xẹt qua một tia không kiên nhẫn, nhưng dù sao tâm cơ hắn thâm trầm, tự không thể được bản thân, lên tiếng hỏi:

"Bạch Cốt tiên bối, người muốn đi đâu vậy?"

Bạch Cốt lão tổ đứng lại, vừa bỏ loạn Thiên Quỷ đao vừa oán hận nói: "*Lão phu tìm một chỗ yên tĩnh nghỉ ngơi một thời gian, đợi khi nào hồi phục nguyên khí nhất định sẽ trở lại Thanh Vân môn chém chết tên tiểu tử Tiêu Dật Tài kia!"*

Ánh mắt Tần Vô Viêm chợt lóe, tiến lên một bước, cất cao giọng nói: "*Bạch cốt tiên bối, người đã thấy Trung Thổ có vô số trân bảo, vừa lại không may bị tiểu nhân đả thương, sao không nhân cơ hội này quay lại Vạn Hoang thánh điện bẩm báo cho bảy vị Đại Tế Ti, mời một đám trưởng lão đi trung thổ. Đến lúc đó thì đại thế của Thánh giáo sẽ rất rầm rộ, cũng dùng hết khả năng đoạt lấy trân bảo."*

Bạch Cốt lão tổ nghe vậy chần chờ một lát, sau đó lắc đầu nói: "*Không cần, chuyện nhỏ như thế này mình lão phu là đủ rồi..."*

Dứt lời, liền không để ý tới đám người Tần Vô Viêm nữa mà tiếp tục đi thẳng ra ngoài rừng, đồng thời trong lòng nghĩ thầm: "Không nói đến việc bảy vị Đại Tế Ti ngoan cố, một lòng chỉ muốn tử thủ ở Minh Uyên. Cho dù bọn họ động tâm mà đi đến trung thổ thì sau khi cướp đoạt trân bảo, đồ tốt chẳng phải tất cả đều bị Đại Tế

Ti nuốt trọn sao, đến lúc đó Bạch cốt lão tổ gia gia ta đây không phải là lãng phí thời giờ? Cần thiết là ta cứ đoạt tiên cơ trước, chiếm lấy kỳ trân dị bảo. Nếu vạn nhất may mắn lấy được một hai kiện Cửu Thiên Thần Binh, sau khi trở về chẳng những thần thông tiến nhanh, mà chính đại vị Thánh điện Đại Tế Ti, Bạch Cốt lão tổ ta không ngồi được hay sao?"

Nhìn thân ảnh lão đầu hung ác dần đi xa, sắc mặt Tần Vô Viêm nhất thời trở nên vô cùng khó coi. Kim Bình Nhi đứng bên cạnh cũng lộ ra nụ cười lạnh nhàn nhạt, nhẹ giọng nói:

“Ta xem ngươi là tự tìm đường chết a.”

Thanh âm này không lớn, nhưng hai người Tần Vô Viêm và Hạ Hầu Qua đều nghe được. Hạ Hầu Qua mắt nhìn đi nơi khác, không nói một lời, giả bộ mất diếc tai ngơ. Tần Vô Viêm lại lạnh lùng nhìn Kim Bình Nhi một cái, còn nàng chỉ cười nhàn nhạt không chút nào để ý. Tần Vô Viêm thấy trong lòng phiền muộn, thật vất vả mới lôi kéo được một trưởng lão của Thánh Đường đến Trung thổ, không nghĩ tới kẻ đó lại là một tên đầu óc ngu si. Nhưng nếu không phải như vậy thì chỉ sợ cũng không dễ dàng bị lôi kéo đến đây.

Đang chán chường không biết nên khuyên can Bạch Cốt lão tổ thế nào thì bỗng nhiên ngoài rừng truyền đến tiếng rít gào phẫn nộ của Bạch Cốt lão tổ:

“Kẻ nào đánh lên bản lão tổ, mau lăn ra đây nhận lấy cái chết!”

Sắc mặt ba người Tần Vô Viêm nhất thời biến đổi, liếc nhau một cái rồi lập tức hướng phía ngoài rừng lao đi. Bên ngoài rừng là một mảnh nắng vàng tươi sáng, Bạch Cốt lão tổ đứng trên mặt đất, Thiên quý đao chắn trước ngực, bộ dáng như lâm đại địch, sắc mặt vô cùng hung ác. Cách lão không xa có một ít xương cốt màu trắng, nhìn kỹ thì ra đó là hài cốt của một con bò cạp nhỏ. Lão còn chưa kịp làm ra phản ứng gì bỗng nhiên bên tai vang lên tiếng phong duệ, một đạo bạch quang có tốc độ cực nhanh nhắm thẳng khuôn mặt lão mà đánh. Bạch Cốt lão tổ trợn tròn hai mắt, Thiên Quý đao nổi lên hắc mang chém mạnh xuống. Âm thanh đinh đang vang lên cùng với hắc quang chớp động. Đạo bạch quang kia bị lão đánh tan, nhưng Bạch Cốt lão tổ nhìn thì bình thường, trên thực tế cánh tay cầm đao của lão đang tê rần. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ thân đao truyền đến khiến lão không tự chủ được phải lùi lại một bước, may mắn là lão tu đạo đã lâu, ma công vừa vận chuyển liền giúp ổn định lại thân hình. Nhìn kỹ thì đạo bạch quang đó là nửa thi thể còn lại của con bò cạp nhỏ đang nằm trên mặt đất kia.

Từ nơi khác trong rừng cây có một nam tử chậm rãi đi ra. Người này tướng mạo bình thường, quần áo không có điểm gì nổi bật, sắc mặt lạnh nhạt, nhìn qua không thấy khí thế cường đại gì, nhưng khi nhìn Bạch Cốt lão tổ lại làm cho kẻ khác tự nhiên sinh ra một loại cảm giác bao quát thể diện. Trên tay hắn cầm một cây gậy đen không quá dài, ở đầu có đính hạt châu, nhìn qua thấy vô cùng xấu xí, không khác gì cây gậy cời lò ở phòng bếp. Trong rừng rậm, thân hình Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi lập tức ngừng lại, Hạ Hầu Qua theo sát bọn cũng dừng bước. Ánh mắt Tần Vô Viêm như điện, thoáng cái liền trở nên vô cùng âm lãnh nhìn nam tử đang đứng ngoài rừng kia, cười lạnh một tiếng:

“Lại là hắn!”

Kim Bình Nhi vừa thấy nam tử kia thì ánh mắt liền trở nên phức tạp, hàm răng hơi cắn, đôi mi thanh tú khẽ nhăn lại, sắc mặt mặc dù vẫn băng lãnh nhưng mơ hồ tỏa ra một cỗ kiêu mạn động lòng người. Thấy thân thể Tần Vô Viêm khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn đi, nàng lập tức đưa tay kéo hắn lại. Tần Vô Viêm ngo ngắc nhìn Kim Bình Nhi, ngạc nhiên nói: “Sao vậy?”

Kim Bình Nhi nhàn nhạt cười, nói: “Ngươi gấp cái gì, khó có cơ hội tốt như vậy. Ngươi không muốn xem đạo hạnh hắn hiện tại đến cảnh giới gì sao?”

Tần Vô Viêm trầm ngâm chốc lát, chậm rãi gật đầu: “Ngươi nói phải, năm đó bị kẻ này ám toán, thù hận cũ rất nhiều, là ta nhất thời khinh suất rồi.”

Vừa dứt lời, thân hình hắn đã ẩn thân trong rừng rậm không động đậy nữa mà chuyên tâm hướng ra phía ngoài nhìn trộm.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh hắn, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng rơi lên người nam tử ở ngoài rừng, một lúc sau đột nhiên phát ra tiếng than nhẹ, thấp giọng nói: “Không nghĩ tới... Sau nhiều năm, tam công tử của Ma giáo chúng ta lại tụ họp trong tình huống như vậy...”

Người tự xưng xuất hiện ngoài rừng tất nhiên chính là Trương Tiểu Phàm. Giờ phút này, hắn cảm Thiêu hỏa còn đứng nơi đó, ánh mắt đánh giá Bạch Cốt lão tổ chốc lát, đặc biệt là hai cánh tay bạch cốt quý giá của lão ta, sau đó cười hỏi: “Ngươi tu luyện ‘Hắc Cốt Chú’?”

Sắc mặt Bạch Cốt lão tổ khẽ biến, trong đôi mắt lóe lên vẻ kinh dị, quát: “Ngươi là người phương nào?”

Trương Tiểu Phàm cũng không để ý tới lời lão nói, chỉ chậm rãi lắc đầu: “Hắc Cốt Chú cũng được coi là một môn công pháp vô cùng lợi hại trong Ma giáo, nghe nói đã sớm thất truyền, không nghĩ tới lại vẫn có người luyện được. Chẳng qua là sau khi tu hành môn ma công này, tứ chi sẽ không còn huyết nhục mà chuyển hóa thành bạch cốt, đạo hạnh càng cao cốt sắc càng đậm, đến cuối cùng sẽ biến thành màu đen nhánh thì tức là ma công đại thành. Nhìn người hai chân không việc gì, hai tay hóa cốt có màu trắng bệch, chỉ sợ là còn kẹt ở ‘Tứ Cốt Cảnh’, còn cách ‘Thất cốt cảnh’ xa lắm.”

Bạch Cốt lão tỏ sợ hãi biến sắc, nói không ra lời. Trong rừng rậm xa xa, về mặt ba người Tàn Vô Viêm đều thay đổi. Bọn họ mặc dù không biết loại đạo pháp Bạch Cốt lão tu hành nhưng từ sắc mặt biến hóa của lão liền hiểu Trương Tiểu Phàm nói đúng tám chín phần rồi. Thần sắc Tàn Vô Viêm càng lạnh hơn, thấp giọng tự nói: “Hắn làm sao biết nhiều như vậy?”

“Oanh!”

Bạch Cốt lão tỏ đột nhiên rống lên. Lão phát hiện mấy câu nói vừa rồi mơ hồ chèn ép khí thế của bản thân. Một tiếng rống đó giúp lão trấn định tinh thần cùng tâm chí, đồng thời hai mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm Trương Tiểu Phàm, Thiên Quỷ đao chậm rãi giờ lên, lạnh lùng hỏi:

“Ngươi là ai, vì sao lại quen thuộc công pháp ma giáo ta như vậy?”

Trương Tiểu Phàm cười lạnh, liếc Bạch Cốt lão tỏ một cái, nói: “Con bò cạp nhỏ này hẳn là do ngươi thả ra?”

Bạch Cốt lão tỏ ngờ ngạc một chút, tất nhiên cũng sẽ không phủ nhận, chậm rãi gật đầu, nhưng sau đó dường như nghĩ đến điều gì đó bỗng nhiên nhăn mày, nhìn Trương Tiểu Phàm nói: “Tổ Ti Tầm Hồn thuật? Ngươi nếu biết kỳ thuật Thánh giáo này hẳn cũng xuất thân từ Thánh giáo, vì sao còn chặn đường ta?”

Trương Tiểu Phàm khẽ nâng tay, Thiêu hỏa côn chậm rãi sáng lên. Hắn cất bước đi tới gần Bạch Cốt lão tỏ, trong mắt hiện lên một tia chán ghét: “Hiện tại ta đã không còn quan hệ gì với ma giáo nữa rồi. Hôm nay đến tìm ngươi là bởi vì ngươi bắt nạt con ta, làm hại con ta thiếu chút nữa mất mạng, lại còn có ác ý với Thanh Vân.”

“Bắt nạt con ngươi?” Bạch Cốt lão tỏ cảm thấy tức cười, không chỉ hắn mà ba người Tàn Vô Viêm đang ẩn thân trong rừng giờ phút này cũng ngẩn ngơ.

Tàn Vô Viêm quay đầu nhìn Kim Bình Nhi, chỉ thấy vẻ mặt nàng lộ vẻ mờ mịt, ngạc nhiên nói: “Lão gia hỏa này quả thực vô sỉ như vậy sao? Ngay cả tiểu hài tử cũng đi khi dễ...”

Tàn Vô Viêm im lặng quay đầu, “phì” một tiếng, tựa hồ cảm thấy xúi quẩy, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, nói: “Lão Bạch cốt này quả nhiên không dùng được, mặt dày đi bắt nạt đứa trẻ thì cũng thôi, nhưng đã như vậy thì phải làm triệt để mới phải. Nghe lời kia thì lão ta chỉ khiến đứa nhỏ suýt mất mạng, tức là nó chẳng việc gì rồi. Lão tiên bói đi bắt nạt tiểu hài tử lại còn thất bại, thế này thì vô dụng đến mức nào a?” Một khắc này, thần tình hai người Hạ Hầu Qua hiện lên vẻ quỷ dị, không biết nói gì.

Ngoài rừng, trong lòng Bạch Cốt lão tỏ mờ mịt, nghĩ mãi mà không nhớ nổi mấy ngày qua có lúc nào mình đi bắt nạt một đứa nhỏ. Nhưng rất nhanh hắn liền thức tỉnh, lần nữa mặt lộ thần sắc dữ tợn, hiện tại quản chuyện đứa bé gì, rõ ràng là người này có ý tìm mình gây phiền. Bạch Cốt lão tỏ tính tình hung ác thô bạo, tuy biết người đến không có ý tốt, nhưng Thiên quỷ đao còn trong tay, ngày thường lão ở vùng đất hoang dã quanh Thánh Điện đã quen được người khác kính trọng, hiện tại đâu có sợ gì mà nhe răng cười nói:

“Không quản ngươi nói nhảm cái gì, ngươi đã muốn chết thì lão tỏ sẽ thành toàn cho ngươi.”

Vừa dứt lời đã thấy Trương Tiểu Phàm đi tới cách lão tỏ một trượng, lão liền gầm nhẹ một tiếng, hắc khí trên Thiên Quỷ đao đại thịnh. Quỷ đao lẳng không bỏ xuống kèm theo tiếng quỷ tiểu cùng vô số hắc phong cuốn tới Trương Tiểu Phàm, trong đó còn xen lẫn vô số khuôn mặt ác quỷ dữ tợn giương nanh

múa vuốt muồn thôn phệ người. Kim Bình Nhi thấy vậy cười lạnh một tiếng, thản nhiên nói:

“Lão gia hòa lại vội vã xuất thủ như thế, hẳn là chột dạ rồi!”

Tần Vô Viêm lạnh lùng nhìn, cũng không có ý mở miệng phản bác. Hắc khí cuộn cuộn chỉ trong nháy mắt liền nuốt lấy thân ảnh Trương Tiểu Phàm. Bên trong không ngừng vang lên tiếng ác quỷ gào rống nhưng sắc mặt Bạch Cốt lão tổ lại trầm xuống. Chỉ chốc lát sau, từ trong hắc khí đột nhiên bắn ra một đạo màu xanh, khí thế như sấm, tới thẳng người Bạch Cốt lão tổ. Hai mắt Bạch Cốt lão tổ tròn tròn, rống to một tiếng, cũng không tránh không né mà hoành Thiên Quỷ đao trước ngực cứng rắn cản lại.

Không ai nhìn rõ trong tranh quang có gì, nhưng lực lượng ẩn chứa lại vô cùng lớn, lấy đạo hạnh Bạch Cốt lão tổ cùng hung khí Thiên Quỷ đao mà khi đón đỡ thanh quang lại khiến toàn thân hắn đại chấn, không tự chủ được liền lùi lại ba bước. Bạch Cốt lão tổ hoảng sợ ngẩng đầu, chỉ nghe thấy một tiếng kêu nhỏ, từ trong hắc khí phóng lên một thân ảnh, chính là Trương Tiểu Phàm. Những thứ quỷ dị hung ác kia xem ra chẳng tạo ra được chút thương tổn nào cho hắn.

Sắc mặt Trương Tiểu Phàm nghiêm nghị, ánh mắt băng lãnh nhìn xuống phía dưới, Thiêu Hỏa côn trong tay phát ra quang mang cực thịnh, hai màu đỏ đen phóng lên trời cao, dường như nó bị kìm hãm quá lâu trong xô bếp nên lúc này cuồng dã gầm thét. Giữa ban ngày mà không gian bỗng tối sầm, phong vân biến sắc, báo hiệu nơi này xuất hiện một thanh tuyệt thế hung binh. Lệ khí phô thiên cái địa, cuộn cuộn như sóng triều trong nháy mắt đã bao phủ cả khu rừng.

Trong mắt Bạch Cốt lão tổ lần đầu tiên hiện lên vẻ khó có thể tin, sợ hãi cùng tuyệt vọng, bản thân như chiếc lá nhỏ chao đảo trong cơn bão. Tuyệt vọng khiến lão kích phát ra một tia điên cuồng, liều lĩnh huy đao chém xuống. Song Thiêu Hỏa côn tỏa ra áp lực trầm trọng như núi, căn bản không để ý tới thanh hung đao này, mà khí thế bàng bạc vẫn áp tới khiến Thiên Quỷ đao không ngừng lóc lên hắc quang, run rẩy liên tục. Chỉ chốc lát sau, một tiếng rít chói tai vang lên, Thiên Quỷ đao rốt cuộc không chống đỡ nổi, như ngựa thoát cương bị đánh văng lên trời bay ra phương xa. Trên thân đao, hắc quang âm đạm, đôi chỗ ẩn hiện vết nứt, chỉ qua một lần giao thủ mà Thiên Quỷ đao bị tàn phá nặng. Hung quang như biển thoáng cái đã che mất thân ảnh Bạch Cốt lão tổ, ngay cả tiếng thét sợ hãi của lão cũng bị bao phủ.

Hơi thở lạnh như băng giống như của một yêu thú hung mãnh bao trùm lấy toàn bộ khu rừng, lạnh lùng quét qua ba người gần đó. Ba người cảm giác bản thân như đang ở trong một hầm băng, toàn thân không tự chủ được mà run lên. Nhưng chỉ chốc lát sau, hơi thở kiệt ngạo hung lệ đó chậm rãi biến mất. Ánh sáng chập chờn, thân ảnh Trương Tiểu Phàm dần hiện ra, Thiêu Hỏa Côn hai màu đen đỏ trong tay còn mờ hồ lộ ra ánh sáng vàng rực, cộng thêm chút ánh sáng màu xanh quỷ dị. Bốn màu sắc nhìn như không hợp nhau, vậy mà cùng hòa lại ở chỗ này, không hề có ý bài xích nhau, sau đó dần dần hóa thành một thứ ánh sáng màu trắng rực rỡ và tinh khiết, không ngừng chớp động trong tay hắn.

Trương Tiểu Phàm lại khôi phục dáng vẻ ôn hòa khi trước, lẳng lặng đứng yên tại nơi đó. Mây đen trên bầu trời tản đi, ánh mặt trời lại một lần nữa chiếu xuống rừng cây, khu rừng trở lại yên tĩnh như trước.

Vô cùng yên tĩnh.

Đối diện Trương Tiểu Phàm, Bạch Cốt lão tổ vẫn đứng y nguyên tại chỗ, miệng hé mở, trên mặt vẫn đọng lại vẻ sợ hãi và tuyệt vọng, nhưng vẻ mặt dường như đã đông cứng lại.

Trương Tiểu Phàm liếc nhìn lão một cái, sau đó xoay người đi, rời khỏi khu rừng. Tiếng bước chân dần dần đi xa. Một cơn gió thổi qua làm vạt áo của Bạch Cốt lão tổ khẽ bay. Bỗng nhiên từ trên người lão truyền tới một âm thanh nhỏ, trầm thấp, sau đó, trường lão đẩy kính ngưỡng cửa Thánh Điện, tại khu rừng này, thân thể giống như cát gặp nước, trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành tro bụi.

Ở gần đó, Tần Vô Viêm kinh ngạc nhìn一幕 này, sau đó sắc mặt y bỗng trở nên cực kỳ tái nhợt. Về kinh hãi mãi không tan đi trong mắt y, chỉ nghe thấy hắn lẩm bẩm những tiếng vô cùng nhỏ, lại phảng phất có chút run rẩy, hiển nhiên là vô cùng kích động:

“Chuyện gì xảy ra? Chuyện gì xảy ra? Hắn... Làm sao hắn có thể đạt tới cảnh giới đáng sợ như thế này? Vậy... vậy... vậy... làm sao có thể tiêu diệt

được Thanh Vân, trùng hưng Vạn Độc đây?”

Ở bên cạnh y, Kim Bình Nhi cũng nheo hai mắt lại, trên mặt dù cũng có chút kinh dị nhưng vẻ mặt vẫn trầm ổn hơn rất nhiều. Quang mang lóe lên trong mắt nàng, dường như nàng đang nghĩ tới điều gì, sau đó nàng quay đầu lại, nhìn Tần Vô Viêm một cách chăm chú.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tang thương (1+2)

Đứng yên trong bóng tối, đưa mắt nhìn ra bốn phía cũng không có một tí ánh sáng nào. Bốn phương tám hướng vô hạn vô biên đều là một mảng đen nhánh. Phảng phất tiếng quý khóc, đầu đó lại có quý ánh đáng sợ lóe lên trước mắt. Tên quý vương đình thiên lập địa đáng sợ trong trí nhớ với cặp mắt to lớn dữ tợn bỗng nhiên biến thành một đôi mắt rỗng không lộ như muốn đoạt hồn kẻ khác. Một tiếng rỗng rỗng to kinh thiên động địa xé rách trời cao, tựa như sấm nổ bên tai làm cho hần như tan xương nát thịt, thống khổ vạn phần.

Vương Tông Cảnh "A" một tiếng rồi đột nhiên ngồi dậy, toàn thân ướt đẫm mồ hôi lạnh, bộ ngực liên tục phập phồng, hít từng ngụm từng ngụm mà thở hắt hắt.

"Người đã tỉnh rồi." Tiếng thăm hỏi nhàn nhạt truyền đến, Vương Tông Cảnh lấy lại bình tĩnh rồi quay đầu nhìn lại, sau đó chột ngẩn ra. Chỉ thấy đằng trước phòng để một tủ sách, trên bàn đốt một ngọn đèn dầu, đương kim chương giáo Thanh Vân môn Tiêu Dật Tài ngồi dưới đèn với sắc mặt thông dong, lạnh nhạt, đang dùng bút viết lên tờ giấy trắng. Ngay cả khi hỏi Vương Tông Cảnh cũng không hề ngẩng đầu lên.

Vương Tông Cảnh "vâng" một tiếng, sau đó thấy Tiêu Dật Tài không có ý muốn tiếp tục nói chuyện lúc này thì liền ngẩng đầu nhìn bốn phía, đánh giá một phen địa phương mình đang ở. Căn phòng có vẻ rộng rãi, trừ nơi Tiêu Dật Tài làm bàn đọc sách ra, hai bên bên cạnh hần là tường lập kín với các giá sách, phía trên có rất nhiều quyển sách cổ. Không khí tản ra một mùi thư hương nhàn nhạt.

Thoạt nhìn thì giống như là một thư phòng.

Vương Tông Cảnh đang nằm trên một chiếc giường gỗ kê sát vào vách tường bên cạnh cửa. Nhưng lúc này cánh cửa đang đóng. Trong phòng cũng chỉ có hai người Vương Tông Cảnh và Tiêu Dật Tài.

"Nơi này là thư phòng trên Ngọc Thanh điện của ta. Người và Trương Tiểu Đình trong dị cảnh một môi quá mức, nguyên khí bị đã thương, chỉ sợ dao động căn cơ cho nên ta liền đem người về Thông Thiên Phong." Nói đến đây, hần hạ giọng, chậm rãi nói: "Dĩ nhiên, chuyện này cũng ít người biết."

Vương Tông Cảnh "A" một tiếng, sinh lòng cảm kích đối với Tiêu Dật Tài. Mặc dù nhìn vị Tiêu chân nhân này thần sắc nhàn nhạt, nhưng hần làm chuyện gì cũng là muốn tốt cho mình. Tông Cảnh liền đứng lên, hướng hần thi lễ một cái. Tiêu Dật Tài liếc hần một cái rồi nói: "Đừng đa lễ, nghỉ ngơi cho tốt đi."

Vương Tông Cảnh đáp ứng, ngồi vào mép giường, nói: "Chân nhân, ta đã ngủ bao lâu rồi?"

Tiêu Dật Tài viết xong chữ cuối cùng, đem trang giấy tràn ngập chữ để sang một bên rồi dùng thanh ngọc chặn lại cẩn thận. Sau đó lại lấy ra một tờ giấy trắng khác bắt đầu viết chữ, đồng thời miệng nói: "Cũng hai ngày rồi."

"Hai ngày rồi a..." Vương Tông Cảnh lắc đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, liền vội vàng hỏi: "Chân nhân, Tiểu Đình... nó ra sao rồi?"

Tiêu Dật Tài ngẩng đầu lên nhìn, sau đó lại cúi xuống tiếp tục viết chữ, thần nhiên nói: "Nó đã bị cha mẹ dẫn trở về Đại Trúc Phong rồi. Có một đám người tranh nhau chiếu cố hần. So với người thì hơn rất nhiều. Không cần phải lo lắng."

Vương Tông Cảnh đỏ mặt lên, nghĩ thầm đúng là thế, liền cảm miệng không tiếp tục hỏi nữa. Tiêu Dật Tài vẫn cúi đầu viết chữ. Nhìn tư thế ngồi cao ngất, chữ viết nhìn từ xa cũng cực kì tuần đặn. Thật không phụ với danh xưng hai chữ Dật Tài.

Vương Tông Cảnh đợi một lát, thấy Tiêu Dật Tài cũng không có ý muốn nói chuyện, mình ngồi không cũng không có gì làm, liền nhẹ nhàng đứng dậy rồi nhìn tùy ý sách để trong thư phòng. Trong phòng có rất nhiều bộ sách, trong đó nhiều nhất chính là Đạo gia kinh điển: Đạo Đức Kinh, Hoàng Đình Kinh, Nam Hoa trải qua, Bảo Phác Tử, Ngụy Bá Dương, Chu Dịch Tham Đồng Khế, ... cơ hồ không đâu mà không có. Ngoài ra cũng có khá nhiều bìa môn tạp thư, thiên văn địa lý, phong tục con người, cho đến miêu tả thiên địa vạn vật kì trân dị bảo chim quý thú lạ, bản sao tàn thiên Thần Ma Chí Dị

cũng ở trong đó.

Lộ lấy bắt mắt, nhưng vừa nhìn tên cuốn sách liền lâm vào một loại cảm giác như lạc vào biển sách khôn cùng. Vương Tông Cảnh hoa cả mắt, nhưng trong lòng thì dâng lên hiếu kỳ. Chính lúc này thì nghe được thanh âm Tiêu Dật Tài từ phía sau truyền đến: *"Hành trình dị cảnh lần này người làm rất tốt."*

Vương Tông Cảnh vội vàng quay người lại, chỉ thấy Tiêu Dật Tài bắt tri bắt giác vừa viết xong một trang giấy, lần nữa đem đặt ở bên cạnh sau đó thả bút lông trong tay ra rồi vuốt vuốt cổ tay. Tầm mắt đặt tới nơi thì thấy một xấp giấy giầy. Hắn viết cái gì mà viết nhiều như vậy vẫn không xong.

Tiêu Dật Tài ánh mắt chớp động, cũng không tiếp tục viết liền mà trầm mặc một lát, sau lại nói: *"Lần này sợ đã có thể mở cửa dị cảnh là bởi vì ta ở cảm địa bốn môn Huyền Nguyệt Động Phủ lấy được một món tên "Mãng Cổ Thần Châu". Bảo vật này có thần thông biến hóa vô cùng, quý thân khó lường. Trong đó chỗ lợi hại nhất chính là lấy pháp lực cường đại mở ra dị cảnh."*

Vương Tông Cảnh có chút mơ hồ, không rõ Tiêu Dật Tài đột nhiên sao phải kể cho mình những thứ này. Nhưng trong lòng hắn đối với Tiêu Dật Tài từ trước đến giờ là hết sức tôn kính nên liền dùng thần sắc kính cẩn để nghe.

Tiêu Dật Tài sắc mặt nhàn nhạt giống như là đang nói một chuyện không thể bình thường hơn: *"Ngoài ra, "Mãng Cổ Thần Châu" này khi mở dị cảnh, bên trong còn có hai mặt âm dương, chia làm "Cảnh thật" cùng "Hư cảnh". Trong "Hư cảnh" thì dù cho có gặp nhiều sinh tử hiểm trở, chỉ sợ phải bỏ mạng, cũng chẳng qua là hư ảnh. Khi hư cảnh triệt hồi thì người liền bị cho ra ngoài một cách tự nhiên, trừ chút ít vết thương nặng có nhẹ có thì tính mạng là điều không phải lo. "Cảnh thật" thì không phải vậy. Nói thật cho đến thời điểm này ta cũng chưa hoàn toàn nắm bắt được cảnh thật cuối cùng là thông hướng đến nơi nào. Nhưng ta biết bên trong "Cảnh thật" rất nguy hiểm, không thể khinh thường mà tiến vào. Hơn nữa nếu ở đấy mà trọng thương chết đi thì chính là chết thật, có cứu cũng không sống được."*

Vương Tông Cảnh nhíu mày nghe, sắc mặt khó tả bỗng nhiên nhìn về phía Tiêu Dật Tài, thanh âm không biết làm sao có chút khàn khàn: *"Tiêu chân nhân, chẳng lẽ, chẳng lẽ địa phương lúc sau chúng ta tiến vào lại là..."*

Tiêu Dật Tài nhàn nhạt ngắt lời hắn: *"Đừng vậy. Vừa bắt đầu địa thế thảo nguyên núi non chính là hư cảnh. Nhưng trong toàn bộ người ở đó, chỉ có người và Trương Tiểu Đình, hai người chẳng biết tại sao lại đi vào bên trong "Cảnh thật". Cho nên ta mới nói, lần này các người có thể thuận lợi sống sót thật sự là cực kỳ may mắn."*

Vương Tông Cảnh ngây như phỗng, trong lòng dâng lên một trận hoảng sợ. Hắn đang nhớ lại bên trong *"Cảnh thật"* đủ loại quý dị khó lường. Mấy lần tính mạng của hắn và Tiểu Đình như mảnh treo chuông. Nếu là chết thì chính là chết thật rồi. Bây giờ nhớ tới thật khiến trong lòng nhảy lên.

"Cho nên mới nói là so với những đệ tử khác cướp đoạt Thanh Mộc lệnh trong "Hư cảnh", hai người các người tiến vào "Cảnh thật" mà vẫn bình yên trở về, kinh nghiệm chứa nhiều hung hiểm. Riêng điểm này mà nói thì lần khảo nghiệm này các người thắng được hơn những người khác." Tiêu Dật Tài vừa nhìn hắn vừa chậm rãi nói ra những lời này.

Vương Tông Cảnh trên mặt lộ ra vẻ tươi cười. Bất kể như thế nào, có thể có được lời khẳng định của chương giáo đối với hắn mà nói chính là điều mừng rỡ nhất. Chỉ thấy Tiêu Dật Tài trầm mặc chốc lát, sau đó tiếp tục mở miệng nói: *"Nhưng mà lúc đầu ta đã nói với người những gì, người hẳn là còn nhớ rõ?"*

Trên mặt Vương Tông Cảnh bỗng nhiên xẹt qua một tia âm đạm. Hắn chậm rãi cúi đầu, nhưng sau đó lại cười cười ngẩng lên nói: *"Vâng, ta nhớ rất rõ ràng. Bất kể một năm này ta làm tốt như thế nào, cuối cùng cũng không thể thắng trong Thanh Vân thử, chính thức bãi nhập Thanh Vân môn hạ được."*

Tiêu Dật Tài vừa lấy ra một tờ giấy trắng bắt đầu viết chữ, nghe được những lời sau của Vương Tông Cảnh thì tay cầm bút khẽ dừng một chút. Nhưng ngay sau đó lại tiếp tục viết tiếp một đoạn nước chảy mây trôi, đồng thời miệng nói: *"Người hiểu là tốt rồi. Ban đầu ý định của ta là không muốn cho người làm nào động, âm thầm dạy người năm năm, chờ người học có thành tựu thì đi làm đại sự. Nhưng là..."*

Hắn nói đến chỗ này, hai đầu chân mày bỗng nhiên xẹt qua một tia kiên nghị, đồng thời trong thần sắc cũng nhiều hơn một phần nghiêm nghị. Hắn giương mắt nhìn về phía Vương Tông Cảnh đứng, nghiêm nghị nói: *"Nhưng là hôm nay chuyện có biến. Năm năm ước hẹn đã phải hủy bỏ. Chuyện ta muốn người làm, bây giờ sẽ phải bắt đầu."*

Vương Tông Cảnh sợ hãi cả kinh. Nhưng chỉ thấy Tiêu Dật Tài ánh mắt lấp lánh nhìn thẳng vào mình, đồng thời chỉ nghe hắn nói: *"Ta biết như vậy quá thực làm khó người quá. Để người tuổi còn nhỏ phải gánh vác trọng trách ta cũng có điều không đành lòng. Cho nên nếu là người không muốn đi, ta tuyệt không ép người. Ước hẹn lúc trước coi như bỏ đi là được."*

Vương Tông Cảnh khẽ nheo mắt lại, chỉ thấy Tiêu Dật Tài sắc mặt lãnh đạm thông dong, nhưng không có ý cười giong. Một lúc lâu sau hắn bỗng nhiên nở nụ cười rồi nói: *"Không sao, chẳng qua cũng là chuyện nên làm. Chỉ là trước năm năm mà thôi."*

Tiêu Dật Tài ánh mắt đột nhiên như ngọn đèn dầu trong đêm nháy mắt lóe sáng, sau đó lại chậm rãi cúi đầu, múa bút thành văn. Nhưng trong mắt lại xẹt qua một tia vui vẻ mừng rỡ, cuối cùng cũng không thể che dấu được.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên nghe hắn lẳng lẳng nói: *"Nếu như thế, có một việc người phải lập tức đi làm."*

"Nga, là việc gì?"

"Ta muốn người thay ta đi giết một người. Người này vốn là năm năm sau mới để cho người đi giết hắn, nhưng là năm năm ước hẹn bãi bỏ,

nên bây giờ đi đi."

Vương Tông Cảnh từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt có vẻ âm u nhưng trong góc lại lộ ra vẻ rất sáng. Chỉ chốc lát sau, hần bỗng nhiên lại cười cười, nghiêm túc gật đầu nói:

"Được."

Mấy ngày sau, trong Thanh Vân biệt viện.

Tuyệt đại đa số đệ tử Thanh Vân thử tham gia hành trình dị cảnh cũng đã trở lại Thanh Vân biệt viện. Đúng như lời Tiêu Dật Tài nói với Vương Tông Cảnh, các đệ tử mạo hiểm trong *"Hư cảnh"* mặc dù bị những quái thú kì dị công kích ngoài ý muốn, nhưng cho đến cuối cùng sau khi dị cảnh đóng cũng không một người nào tử vong. Mặc dù có nhiều kẻ thụ thương, nhưng đối với khắp Thanh Vân môn cũng không tính là việc khó khăn gì. Cũng là có một số rất ít người do tâm chí mềm yếu nên bị những yêu thú đáng sợ kia làm cho sợ hãi, cho đến khi đi ra ngoài vẫn có chút thần chí bất thường. Điều này ngoài dự liệu của mọi người ở ngoài. Nhưng tâm chí quá yếu kém như vậy thì bản thân cũng không thích hợp tu luyện đạo pháp nên tự nhiên cũng không còn bao nhiêu người chú ý đến nữa.

Mà ở trong hành trình dị cảnh, tựa hồ có tin đồn có người ở Thanh Vân biệt viện phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nhưng cụ thể là cái gì thì Thanh Vân Môn cũng giữ kín như bưng. Những thứ này đệ tử Thanh Vân thí tử thí đa cũng chỉ là nghe những lời đồn đãi chuyện nhằm không liên quan đến nhau, khoảng cách với chân tướng của sự việc cũng còn kém quá nhiều. Thời gian trôi qua, rồi cũng không ai để ý đến nữa.

Phía trong viện hai mươi ba, phòng chữ Hóa. Truyện Sắc Hiệp - <http://truyenfull.vn>

Người ngồi thoải mái trên giường chính là Vương Tông Cảnh, hần thấy tỷ tỷ Vương Tế Vũ đứng nhìn bên cạnh, vẻ mặt có chút phản bát đắc dĩ, nói: *"Tỷ tỷ, đệ thật không có chuyện gì mà. Nếu mà tỷ còn không tin, bây giờ đệ đi tìm một cây đại thụ rồi leo lên cho tỷ xem nhé?"*

Vương Tế Vũ trừng mắt liếc hần một cái, lắc đầu nói: *"Đừng nói nhiều lời, tóm lại lần này là đệ bị thương. Nghỉ ngơi nhiều thêm mấy ngày đối với đệ luôn luôn là có lợi."*

Vương Tông Cảnh cười cười, sau đó ngồi xuống rồi nói: *"Được rồi, được rồi, đệ nghe lời tỷ là được chứ gì."*

Vương Tế Vũ nghe vậy, cuối cùng trên mặt cũng nở một nụ cười, càng cười càng tươi, rồi từ từ đến bên mép giường hần mà ngồi xuống.

Vương Tông Cảnh trong lòng thấy kỳ quái, cẩn thận đánh giá một chút Vương Tế Vũ thì chỉ thấy sắc mặt nàng tái nhợt, hai mắt thần thái âm đạm nhìn rất tiêu tụy, ngay cả dưới mắt đều có mấy phần ửng đỏ tựa hồ như vừa khóc. Chẳng qua nàng xử lý tỉ mỉ quá, không chăm chú nhìn thì sẽ không thấy được.

Nếu đã nhìn ra được, Vương Tông Cảnh cũng có chút căng thẳng trong lòng, không dám tiếp tục nhiều chuyện cười giỡn, lặng lẽ ngồi vào bên cạnh Vương Tế Vũ, nhẹ giọng nói: *"Tỷ tỷ, đệ thấy tỷ có chút không ổn a. Đã xảy ra chuyện gì sao?"*

Vương Tế Vũ khẽ cúi đầu mặc nhiên một hồi lâu, trong mắt xẹt qua một tia đau buồn nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Nàng nhẹ nhàng đứng lên rồi nói: "Tiểu đệ, hôm nay trên núi còn có việc, tỷ phải đi về trước. Đệ ở Thanh Vân biệt viện phải dưỡng thương thật tốt, có biết không?"

Vương Tông Cảnh "nga" một tiếng. Mặc dù trong lòng kì quái nhưng nhìn bộ dạng tiêu tụy của Vương Tế Vũ thì cũng không dám hỏi nhiều, liền đứng dậy muốn tiễn Tế Vũ ra ngoài. Đi tới cửa sau, Vương Tế Vũ thế nào cũng không chịu cho hần ra cửa, chỉ gọi hần trở về. Vương Tông Cảnh bất đắc dĩ chỉ có thể trở về phòng.

Ra khỏi viện hai mươi ba, phía ngoài đường lớn bằng phẳng có nhiều đệ tử Thanh Vân thí tử thí qua lại, Vương Tế Vũ lặng yên đi xuống bậc thang. Một trận gió nhẹ thổi qua ôn nhu thổi bay tóc nàng. Nàng đắm chiêu, chậm rãi nhìn về hướng Thanh Vân biệt viện, đình viện nặng nề chặn lại tầm mắt nàng. Nhưng ánh mắt nàng như xuyên thấu đi qua, thấy được tiên huyết ở tiểu viện.

Trong lòng đau xót.

Nàng thò tay vào trong, sau đó lấy ra một vật gì. Nàng từ từ mở bàn tay ra, chỉ thấy trong lòng bàn tay trắng nõn lặn lẽ đặt ngang một cuộn giấy đèn nho nhỏ nhuộm máu.

Giấy đèn lác nhệ trong gió, tựa hồ như đang hướng nàng chậm rãi ngoắc lại.

Vương Tế Vũ đột nhiên hốc mắt đỏ lên, một giọt nước mắt trong suốt không thể nhìn được, từ mắt tái nhợt lăn trên má.

Phía trong viện hai mươi ba, phòng chữ Hóa.

Vương Tông Cảnh an tĩnh kiên nhẫn đợi thật lâu, đến khi hần khẳng định tỷ tỷ Vương Tế Vũ nhất định đã rời khỏi Thanh Vân biệt viện mới đứng dậy đi đến cái tủ treo quần áo ở góc tường. Hần mở ngăn kéo ra rồi đưa tay vào một chỗ thật sâu lục lọi một lát. Đến khi cánh tay thụt về thì trong lòng bàn tay đã có một chuỗi đoản kiếm, chính là Bạch Cốt kiếm ngày đó. Hần ngưng mắt nhìn chuỗi kiếm kỳ dị màu sắc tái nhợt này trong chốc lát, sau đó đem nó tỉ mỉ giấu vào trong ngực, dùng y phục che đậy kĩ càng. Sau đó hần liền mở cửa phòng đi ra ngoài.

Trong đình viện, cảnh liễu đung đưa theo gió, ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống. Đã là sau giờ Ngọ buổi trưa, khí trời thật là trong lành.

Một căn phòng giữa viện.

Tiểu Đình kể từ khi từ sau chuyến vào di cảnh vẫn chưa trở lại Thanh Vân biệt viện. Có lẽ cha mẹ nó muốn nó ở trên Đại Trúc Phong lâu hơn mấy ngày. Cho nên trải qua mấy ngày nay, Mộc phòng vẫn trống không.

Chỗ Cửu Điều Tử ở Kim phòng, vẫn giống như mọi ngày cửa sổ đóng chặt. Chẳng qua nghe nói lần này trong di cảnh, hần mặc dù cũng không xuất sắc nhất trong số đệ tử mấy phái Thanh Vân, nhưng lại đoạt được một Thanh Mộc Lệnh, biểu hiện coi như là tương đối khá.

Trong gian Thổ phòng, cửa thì đóng nhưng cửa sổ nửa mở. Chẳng qua là Nam Sơn cũng không hiểu đi nơi nào không ở trong phòng. Qua mấy ngày nay, Nam Sơn ở trong biệt viện cũng giao du bằng hữu không ít, có lẽ là đi tìm bọn họ đi.

Cuối cùng, chỉ có ở Thủy phòng bên kia, Tô Văn Thanh vẫn giống như thói quen ưa thích thường ngày, dựa cửa sổ ngồi đọc sách. Nghe tiếng bước chân truyền đến, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Vương Tông Cảnh, sau đó lộ ra nụ cười nhẹ nhàng ôn hòa, nói:

"Vương công tử muốn đi ra ngoài sao?"

Vương Tông Cảnh cười cười, nói: "Đúng vậy."

Sau đó hần ngồi xuống, lại mỉm cười, nói: "Đúng rồi, vẫn cũng không cơ hội chúc mừng cô nương, lần này tổng cộng được năm mặt Thanh Mộc Lệnh, thật là rất đáng mừng."

Có năm Thanh Mộc Lệnh trên tay, dựa theo ngày đó Tiểu Dật Tài trước mặt mọi người công khai giải thích, Tô Văn Thanh đã có thể trực tiếp chọn lựa một vị Thanh Vân trưởng lão để bá nhập môn hạ rồi.

Tô Văn Thanh khẽ mỉm cười, nhưng trên mặt nhưng không có quá nhiều nét mừng rỡ. Hơn nữa nàng tựa như cẩn thận chọn lựa lời nói, không muốn chạm đến việc không thu hoạch được gì của Vương Tông Cảnh:

"Vương công tử, chuyến đi di cảnh lần này cũng không phải là quyết định cuối cùng. Cho dù lần này không lấy được Thanh Mộc Lệnh, có lẽ tương lai giống nhau sẽ có cơ hội, dù sao còn có nhiều người cùng tay không mà về."

Vương Tông Cảnh nhìn nàng, khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu trước mặt, trong lòng ấm áp, cười một tiếng, nói: "Ta hiểu, đa tạ Tô cô nương. Hẹn gặp lại."

Dứt lời, hần hướng nàng vẫy vẫy tay rồi đi khỏi đình viện. Tô Văn ánh mắt âm thầm nhìn theo bóng lưng hần, mặc nhiên im lặng. Chốc lát sau nàng than nhẹ một tiếng, quay lại với cuốn sách trong tay mình.

Vương Tông Cảnh đi ra khỏi đình viện, rồi theo đường cái hướng cửa lớn Thanh Vân biệt viện đi tới. Một đường vô sự, nhìn người đến người đi. Hần tựa như đại đa số người khác, bình yên đi qua những con đường, qua khỏi cửa lớn lừng thừng đi ra ngoài. Ngoài biệt viện người vắng đi rất nhiều. Đến khi hần đi tới một chỗ đường mòn heo lánh trong rừng, chung quanh đã không có một bóng người. Chẳng qua có một thân ảnh mạnh mẽ rắn rỏi đã sớm đứng ở đó, quay lưng lại, trong tay mang theo một cái giỏ làm bằng trúc, cũng không biết bên trong đựng cái gì.

Vương Tông Cảnh bước tới chào: "Minh Dương tiên bối, vẫn bối tới rồi!"

Người nọ xoay người, mỉm cười, chính là Minh Dương đạo nhân. Ông nhìn Vương Tông Cảnh từ trên xuống dưới đánh giá một lượt, cười nói: "Xem ra ngươi có vẻ tốt rồi, tinh thần không tệ."

Vương Tông Cảnh chỉ cười không nói gì, ánh mắt hần liếc cái giỏ trong tay đạo nhân. Minh Dương đạo nhân mỉm cười đem giỏ bằng trúc nâng lên, nói: "Theo như ngươi nhờ trước đây, cũng đã mua xong rồi."

Vương Tông Cảnh gật đầu, thần sắc kính cẩn, nói: "Đa tạ tiên bối."

Minh Dương đạo nhân mỉm cười, lắc đầu nói: "Việc rất nhỏ, không đáng nói tới. Xem ra ngươi chuẩn bị xong rồi, vậy chúng ta đi"

Vương Tông Cảnh cười cười, nói: "Tốt, chúng ta đi."

Dưới núi Thanh Vân, nơi xa rừng rậm.

Tần Vô Viêm mặc áo xám đứng chấp tay ngắm nhìn ngọn núi hùng vĩ xa xa, sắc mặt ủ dột, lông mày cau lại, vẻ mặt trầm tư.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh tiếng bước chân. Xiêm y vàng nhạt khẽ bay, Kim Bình Nhi lặng lẽ đi tới, ánh mắt của nàng nhìn thoáng qua Thanh Vân Sơn, sau đó thần nhiên nói: "Làm sao, còn không nở sao?"

Tần Vô Viêm mặt không chút thay đổi, không ngoài đầu lại.

Kim Bình Nhi khẽ mỉm cười, cũng không để ý, chỉ nói: "Mấy ngày nay ngươi khổ sở suy nghĩ, chúng qui vẫn đưa lực lượng rút lui khỏi Thanh Vân Sơn, xem ra tâm tư tiêu diệt Thanh Vân của ngươi đã chết rồi?"

Tần Vô Viêm khóe mắt chợt nhú lại một chút, dường như lời của Kim Bình Nhi đã đánh trúng vào một nơi sâu kín trong lòng của hần. Trên mặt cũng hiện ra một tia khí lạnh, nhưng sau đó hần hít sâu một hơi, chậm rãi nói:

"Là ta quá vội vàng, cũng xem thường Thanh Vân Môn. Hiện nay xem ra mấy người Thanh Vân Môn Đại trưởng lão thiên phú cực mạnh, đạo hạnh đều cao chẳng hề dưới ta và ngươi. Lứa trẻ tuổi đã xuất hiện anh tài, có người nổi nghiệp. Đã là cơ nghiệp hưng thịnh, căn cơ vững chắc rồi. Huống chi lần này còn có Quỷ Lệ ân thân. Hôm đó thấy hấn giết Bạch Cốt, như dao mổ trâu giết gà, một thân đạo hạnh, thật là đáng sợ, chúng ta đã không phải là đối thủ. Hơn nữa, còn có chỉ bảo trấn Thanh Vân Sơn là Tru Tiên cổ kiếm, dồi mắt trong thiên hạ, còn người phương nào có thể địch lại?"

Hắn hậm hực cắn răng, thở dài một tiếng, trong mắt đầy vẻ uất hận, chậm rãi nói: "Hôm nay tính kế, việc trong lúc này muốn diệt Thanh Vân, đã như là người ta nằm mê nói mộng. Tất nhiên trong thiên hạ chẳng có chuyện gì tuyệt đối, chẳng qua phải bàn bạc kỹ hơn thôi. Còn nhiều thời gian, ta triệt hồi môn hạ, rời xa Thanh Vân, nhưng rải khắp thiên hạ Cửu Châu, âm thầm nuôi trồng thực lực, đến khi Man hoang Thánh Điện lại có cơ duyên, mở lại Minh Uyên mà nói..., chưa chắc không thể cùng Tru Tiên Kiếm Trận kia đánh một trận."

Hắn thở dài một hơi, nói dứt khoát: "Nói tóm lại, ta ở trong tối, hắn ở ngoài sáng, huyết hải thâm cừu, không chết không thôi. Chung quy một ngày, ta muốn đem Thanh Vân Môn nhổ tận gốc, tể điện các đời anh linh mấy ngàn năm của thánh giáo ta!"

Kim Bình Nhi ở một bên nghe lời của Tần Vô Viêm, có chút động dung. Nhưng nàng xưa nay cũng là hạng người tâm chi kiên nhẫn, đâu có vì mấy câu nói này mà sửa tâm ý, lập tức khẽ cười một tiếng, xoay người đi tới trước Tần Vô Viêm, nhìn hắn chăm chú rồi mỉm cười nói: "Ngươi mới vừa nói nhiều như vậy, theo ta thấy trong lòng ngươi địch thủ lớn nhất là Huyết Công Tử kia?"

Tần Vô Viêm thân thể đại chấn, không nhận được bước ra một bước, mắt thất thần nhìn vào Kim Bình Nhi, hỏi dồn: "Cái gì?"

Kim Bình Nhi khẽ mỉm cười, lấy từ trong ngực áo ra một phong thư đưa ra trước mặt Tần Vô Viêm, thản nhiên nói: "Biện pháp viết ở trong này rồi."

Tần Vô Viêm ánh mắt chợt lóe, cánh tay như điện, bỗng chốc ngón tay đã vớ lên đầu phong thư. Ai ngờ giấy viết thư cứng đờ, một đầu khác vẫn bị Kim Bình Nhi giữ không chịu buông ra. Tần Vô Viêm con ngươi hơi co lại, gương mặt nhìn. Chỉ thấy Kim Bình Nhi thản nhiên nói:

"Cầm "Hỏa Hoàng Viêm ngọc" để đổi."

Tần Vô Viêm nhướng mày, một lúc lâu mới trầm giọng nói: "Ta đã đã nói với ngươi, Hỏa Hoàng Viêm ngọc cũng không ở trên tay của ta, ta chỉ biết được nó ở nơi nào mà thôi. Hơn nữa chỗ kia gian nguy khó lường, chỉ mình ngươi quyết không cách nào lấy được, nhất định phải do ta giúp ngươi một tay, mới có mấy phần hi vọng."

Kim Bình Nhi hừ lạnh một tiếng, lực đạo nắm phong thư lại lớn mấy phần, lạnh lùng nói: "Ngươi trước tiên cứ nói ra đã, nếu thật sự không được, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi như trước."

Tần Vô Viêm thản tình trên mặt chuyển đổi, chỉ chốc lát sau quyết định thật nhanh, quả quyết nói: "Tốt."

Dứt lời, hắn tiến lên trước một bước, ghé tai Kim Bình Nhi thấp giọng nói mấy câu.

Trên mặt Kim Bình Nhi đầu tiên hiện sắc thái vui mừng, nhưng ngay sau đó thân thể chấn động, đôi mi thanh tú nhắm lại, sắc mặt nhất thời trở nên khó nhìn, lạnh lùng nhìn Tần Vô Viêm một cái, hỏi: "Chuyện này là thật?."

Tần Vô Viêm thản nhiên nói: "Ma thần ở trên cao, Tần Vô viêm nếu nói ngoa, liền bắt ta chịu hết nhân sinh bảy khổ, chết vào minh uyên, cả đời không thể trùng hưng Vạn Độc."

Kim Bình Nhi sắc mặt biến hóa, biết lời Tần Vô Viêm vừa mới thề, thực đã là độc nhất trong những lời thề độc của thánh giáo. Về phần cả đời không thể trùng hưng Vạn Độc, là tâm huyết cả đời của hắn, so với tính mạng còn trọng yếu hơn, lại càng không thể nào lấy ra nói đùa. Nàng than nhẹ một tiếng, cũng chậm rãi buông lỏng ngón tay, để cho Tần Vô Viêm lấy phong thư, thấp giọng nói: "Không nghĩ tới cái kia lại ở chỗ đó..."

Dứt lời nàng chậm rãi cúi đầu, đồng thời bỏ đi.

Tần Vô Viêm đưa mắt nhìn nàng rời đi, khóe miệng chậm rãi hiện lên một tia cười lạnh. Sau đó ánh mắt rơi vào phong thư trên tay, nhất thời ánh mắt trở nên như lửa nóng. Có lẽ hắn thường ngày cùng Kim Bình Nhi không tính là hòa hợp, nhưng hai người cũng là hạng người tâm cao khí ngạo, không dễ dàng mở mồm nói dối, trong phong thư Kim Bình Nhi nếu dám lấy chuyện lớn như thế mà hỏi, chỉ sợ là một diệu kế ngoài dự đoán của mọi người.

Đến tận cùng là diệu kế gì, có thể trừ đi đạo pháp đáng sợ cơ hồ không cách nào địch lại của Trương Tiểu Phàm?

Tần Vô Viêm lập tức đưa tay xé giấy niêm phong rút ra phong thư, gấp rút mở ra, vừa nhìn đột nhiên ngăn ra, nhất thời không nói ra lời.

Trên tờ giấy nét chữ rất đẹp, đơn giản viết hai chữ:

Bích Dao.

Điều khiển Tiên Kiếm cuội mây lướt gió, Minh Dương đạo nhân mang theo Vương Tông Cảnh bay qua vùng hoang dã, đi cách Thanh Vân Môn khoảng ngoài trăm dặm đến phía ngoài Tôn gia trang thì hạ xuống nơi mộ một nhà ba người Tôn lão đầu trên núi nhỏ.

Trải qua thời gian, trên mộ đã đầy cỏ dại. Minh Dương đạo nhân đưa giỏ trúc cho Vương Tông Cảnh, sau đó đứng một bên không nói gì, lặng lẽ nhìn thôn trang phía xa dưới chân núi. Vương Tông Cảnh xách theo giỏ trúc, đứng cơ hồ chôn chân ở bụi cỏ dại nho nhỏ trước phần mộ, lặng yên nhìn không

nói một lời, trăm mặc một hồi lâu.

Ngày đó vội vàng, ngay cả phần mộ cũng đắp thô sơ vô cùng. Có lẽ mỗi người sau khi chết đi, đều chỉ còn dư lại một nắm đất vàng mà thôi. Nay thấy hình ảnh bụi cỏ dại, không khỏi làm cho trong lòng sinh ra mấy phần thê lương. Hắn để giỏ trúc xuống, đi ra phía trước, ngồi xổm xuống bắt đầu nhổ cỏ dại.

Rễ cỏ rời đất ra, một cây lại một cây bị rút lên, phần mộ dần dần lộ ra. Bận bịu hơn phân nửa canh giờ, Vương Tông Cảnh mới dọn dẹp sạch sẽ chung quanh. Sau đó hắn đứng lên duỗi lưng một cái, đem cái giỏ trúc tùy ý đặt ở trước phần mộ mà thậm chí ngay cả mộ bia cũng không có, lại từ bên trong lấy ra tiền vàng bạc nhang đèn, trước phần mộ chậm rãi đốt. Ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt của hắn, hắn bình thần nhìn ngọn lửa cuối cùng tắt hết mới từ từ đứng lên, quay người đi tới Minh Dương đạo nhân vẫn đứng ở một bên, cùng ông nhìn thôn trang dưới chân núi xa.

Sau đó, hắn bỗng nhiên cười một tiếng.

Minh Dương đạo nhân quay đầu nhìn hắn. Chỉ thấy hắn trên vạt áo còn một ít đất dính vào do mới vừa rồi dọn dẹp mộ phần, Vương Tông Cảnh cười trông bộ dạng rất rạng rỡ, không nhịn được liền hỏi: "Người cười cái gì?"

Vương Tông Cảnh từ từ lấy trong ngực áo ra thanh Cốt Kiếm ảm đạm, nhìn qua có chút kỳ quái nhưng hiển nhiên không thể coi là thần binh lợi khí. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua trên thân kiếm, cười cười nói:

"Văn bối chỉ là cảm thấy có chút buồn cười, mấy tháng trước người ở trước đại môn ngăn cản không để cho văn bối giết người, mấy tháng sau cũng vẫn người đó mang theo văn bối tới giết cùng một người." Hắn cười quay đầu hướng Minh Dương đạo nhân nhìn lại, trong mắt có chút kỳ quái cảm xúc, nói: "Tiền bối nói có buồn cười không?"

Minh Dương đạo nhân nhìn trên tay hắn đang nắm chuôi Cốt Kiếm ảm đạm trong chốc lát, sau đó ánh mắt rơi trên mặt của hắn, thản nhiên nói: "Không buồn cười."

Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút, sau đó thản tình lãnh đạm. Một lát sau, hắn nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, thật ra thì tuyệt không buồn cười."

Minh Dương đạo nhân tâm tình trầm xuống, nhẹ giọng hỏi: "Người chuẩn bị ngay bây giờ sẽ đi tìm Tôn Tích Thiện sao?"

Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói: "Không, đợi đến tối đi, trong đêm tối, ta nắm chắc hơn một chút." Hắn quay đầu nhìn Minh Dương đạo nhân, nói tiếp: "Tiền chân nhân nói với văn bối, làm việc nhất định phải hiểu hai chữ, một là phải nhẫn, hai là phải biết chờ đợi."

Ánh mắt của hắn từ từ đưa xuống thôn xóm yên tĩnh dưới chân núi, trầm tĩnh nói: "Ta nghĩ, ta nên chờ." Nhưng nói đến đây, hắn mang theo mấy phần áy náy nhìn về phía Minh Dương đạo nhân, nói: "Chẳng qua là cũng muốn phiên toái tiền bối cùng đợi với văn bối."

Minh Dương đạo nhân nghe hắn nói, sắc mặt vẫn nghiêm nghị, giờ phút này chậm rãi lắc đầu, nói: "Không sao, người muốn chờ đợi, ta đợi cùng người là được."

Vương Tông Cảnh gật đầu, không nói thêm gì nữa mà dứt khoát yên vị ở trên sườn núi nhỏ, giữa đầu nằm xuống rồi bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần. Minh Dương đạo nhân cũng lặng yên đi tới một bên ngồi xuống, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn thiếu niên đang nằm im một cái, trong ánh mắt hiện lên thần sắc phức tạp.

Từ khi xế chiều, đến khi trời tối.

Từ lúc mặt trời lặn xuống phía Tây, đến khi bầu trời lấp lánh ánh sao.

Trong lúc này có bao nhiêu đám mây bay qua, có bao nhiêu ngọn gió thổi qua.

Minh Dương đạo nhân an tĩnh ngồi ở trên sườn núi, dựa vào một gốc thông già xiêu vẹo, lặng yên xem mặt trời lặn, sao mọc, nhìn mây trôi, mây tan. Gió mát thổi tới trên mặt từ từ biến thành gió đêm lạnh lùng. Hắn đột nhiên có một loại cảm giác kỳ quái, giống như là thấy được một vở tuồng nhân sinh, có mở màn, hát xướng, cao trào rồi đóng màn.

Hắn như có điều suy nghĩ, có chút hiểu được.

Hắn nhìn thiếu niên kia an tĩnh nằm chờ trời tối. Sắc trời đã tối, hắn vẫn nằm lặng yên chờ đợi. Chờ đến mọi âm thanh đều tịch, đợi đến lúc nhà nhà đốt đèn, sau đó đứng dậy đi xuống núi.

Sắc trời rất tối, bóng hắn nổi lên trên nền trời đen.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn chợt có từ bĩ ý, muốn thiếu niên kia theo hắn lập tức trở về núi.

Một con đường quang minh đại đạo đang ở phía sau. Hắn đứng ở trên đường, như nhìn người dưới đáy nước, chẳng qua người trong nước chìm nổi lại chưa từng hướng hắn kêu cứu, nhiều nhất chỉ nhẹ nhàng cười một tiếng, liền tự làm tự đi.

Chẳng qua là hắn bỗng mê loạn, con đường này rốt cuộc là sáng hay tối?

Người nào biết thật giả đúng sai?

Đêm đã khuya, người người đã yên tĩnh.

Bóng đêm thâm lương.

Một năm trước, Vương Tông Cảnh mười lăm tuổi, tham gia cuộc thi Thanh Vân cuối tháng chín. Y thiên tư bình thường, bởi vì thù riêng mà giết người, chuyện bại lộ làm Thanh Vân chấn động, chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài tức giận, quyết định đuổi ra khỏi môn phái, vĩnh viễn không trọng dụng nữa.

Tông Cảnh vừa đi, từ đó tuyệt vô tung tích. Chỉ ruột Vương Tế Vũ biết chuyện này, tuy khẩn cầu nhiều nơi cũng không được. Sau khi Tông Cảnh đi, nàng gặp mưa bệnh nặng một phen, may mắn được ân sư Tăng Thư Thư dùng thuốc và châm cứu, từ đó Vương Tế Vũ chuyên tình tu luyện, khổ tu đạo pháp.

Còn lại hai ba người cùng Vương Tông Cảnh giao hảo thì sợ hãi mà im lặng, mặc nhiên khoanh tay, không có ra mặt cầu xin. Chỉ có một bé trai của Đại Trúc Phong mấy ngày huyền não cái vãi, dùng hết biện pháp, cầu xin mọi người nhưng rốt cục vô dụng, chán nản khóc lớn một cuộc.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, người đến người đi, thay đổi khôn lường, vốn dĩ nhân gian tang thương, lại thay khuôn mặt mới..

Chú thích:

(*) *Nhân sinh thất khổ: Bảy nỗi khổ của nhân sinh. Trong Kinh Phật có nói về tám nỗi khổ của nhân sinh (không phải là bảy):*

- *Bốn nỗi khổ về thân:*

+ *Sinh khổ: Trong đời ai cũng có nỗi khổ, cho nên nói sinh là khổ.*

+ *Lão khổ: Già sức khỏe yếu kém, hay bệnh tật, tai lãng, mắt kém, những thứ đó luôn làm cho người già cảm thấy khổ đau.*

+ *Bệnh khổ: Mọi bệnh tật đều làm cho người bệnh phải chịu khổ đau.*

+ *Tử khổ: Làm người ai cũng ham sống sợ chết, chết phải bỏ sự nghiệp còn dang dở, bỏ người thân yêu, bỏ của cải cho nên chết là nỗi khổ lớn nhất cho con người.*

- *Ba nỗi khổ về hoàn cảnh:*

+ *Cầu bất đắc khổ: Những gì mình mong cầu như muốn có một căn nhà đẹp, một chiếc xe đẹp .... mà không được, có những người muốn phụng dưỡng cha mẹ mà không được, dạy dỗ con cái nên người mà không được, đều lao tâm, khổ trí.*

+ *Ái biệt ly khổ: Những cuộc chia ly với người thân như cuộc chia ly xa xứ cũng đã khổ, lại còn nỗi khổ nào hơn, nếu người thân của mình mất, đau khổ này người ta diễn tả ruột đứt từng con.*

+ *Oán tắng hội khổ: Những thứ chúng ta ghét mà gặp phải đã là khó chịu, con người với nhau mà đã ghét bỏ nhưng lại ở gần nhau, thường gặp nhau đều là những hoàn cảnh gây đau khổ cho chúng ta.*

- *Một nỗi khổ về tâm:*

+ *Ngũ ám xí thành khổ: Năm ám là Sắc ám, Thọ ám, Tưởng ám, Hành ám và Thức ám làm cho người ta không thấy chân thực, đâm ra triền miên trong ngũ trần và tạo nên khổ.*

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Đi xa

Cách dãy núi Thanh Vân về phía bắc sáu trăm dặm là một vùng đất bằng phẳng, con đường chạy thẳng về phía trước, mặt mờ không thấy điểm cuối, cũng không biết dẫn tới đâu. Gió mát lạnh như nước, thổi lồng lộng trên con đường thăm thẳm.

Mấy cành khô của cây bàng già run rẩy trong gió, buông thả xuống đất vài chiếc lá vàng khô. Thỉnh thoảng, từ trong rừng sâu truyền đến mấy tiếng quạ kêu càng làm cho nơi này hẻo lánh khôn cùng, không khí thê lương đến khó tả.

Con đường mòn hiểm khi có bước chân người đi ngang qua, quay đầu nhìn lại cũng chỉ thấy những ngọn núi hùng vĩ có tiếng đã bị mây mù che khuất, chỉ để lại một màn mờ ảo, thoáng hiện, thoáng ẩn. Ban ngày mà mây đen giăng kín, gió tây phần phật mang theo một cỗ khí lạnh lẽo thổi tới, càng làm cho người ta có cảm giác lạnh lòng vô cùng.

Dưới một chân núi nhỏ hẻo lánh, giờ phút này có hai người đang đứng, một trong hai người đó là Vương Tông Cảnh. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ thấy mây đen mù mịt, trong lòng hắn cũng cảm thấy một chút chán nản. Nhưng chỉ chốc lát sau, hắn hít sâu một hơi, xoay người lại thì thần sắc đã như thường, cười cười nói:

“Ta đi đây.”

Phía sau hắn còn có một người nữa, thân mặc đạo bào, dung mạo tuấn lãng, chính là đương kim chủ tịch Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài. Trong thiên hạ này, không một ai biết được giờ phút này, hắn lại ở một địa phương vắng vẻ không người lui tới, tự mình tiễn đưa một đệ tử dự bị, bị hắn đuổi ra khỏi môn phái.

Tiêu Dật Tài nhìn thiếu niên, ánh mắt hơi lóe lên, nói: “Có mấy thứ cho ngươi đây.”

Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong ngực ra một túi nhỏ, đưa cho Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh nhận lấy, đầu tiên hơi chần chừ, khẽ gạt đầu với Tiêu Dật Tài, sau đó hắn mở cái túi ra, phát hiện trong cái túi nhẹ tênh này không phải ngân lượng, càng chẳng phải bảo vật, mà chỉ toàn là những tờ giấy viết chi chít chữ, phải lên tới mấy chục tờ.

Vương Tông Cảnh nhìn những chữ trong túi thấy hơi quen, ngay sau đó nhớ ra ngày đó ở trong thư phòng của Tiêu Dật Tài, hắn đã từng thấy Tiêu Dật Tài viết cái gì đó trên những tờ giấy trắng. Cùng lúc ấy, bên tai hắn truyền tới tiếng của Tiêu Dật Tài:

“Năm xưa, khi ta còn trẻ, nhờ may mắn mà từng trà trộn vào ma giáo, đã ẩn mình ở trong nơi chướng khí đó một thời gian. Những gì ta viết trong giấy này là một chút tâm đắc trong cuộc sống trước đây của ta. Lần này ngươi đi Lương Châu, cố gắng ghi nhớ vào đầu cho bằng hết, sau đó phải đốt hết đi.” Hắn dừng lại, sau đó lại cười nhạt, tiếp tục: “Về những thủ đoạn sâu xa của ma giáo, trên Đại Trúc Phong đã có người dạy cho ngươi rồi, ta cũng không dám múa rìu qua mắt thợ. Những gì viết trong này quá nửa đều là những câu nhắc nhở hàng ngày nên cẩn trọng như thế nào, như thế nào dò hỏi và lĩnh hội những thủ đoạn để sinh tồn, hắn là sẽ giúp ích cho ngươi một chút.”

Vương Tông Cảnh gạt đầu, cẩn thận đem những trang giấy cất đi, thấp giọng nói: “Đệ tử hiểu, đa tạ chân nhân.”

Tiêu Dật Tài nhìn hần một lúc lâu, lại chậm rãi nói tiếp: “Tuổi ngươi không lớn lắm, ta lại đẩy ngươi vào chuyện hung hiểm này, trong lòng ngươi có oán ta không?”

Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút, khẽ cúi đầu, nói: “Không biết.”

Tiêu Dật Tài chấp tay, không nói gì nữa, gió lạnh thổi qua làm đạo bào của hần tung bay, mờ mờ ảo ảo, mang theo vài phần xuất trần hơn người, không giống với người thế tục. Chốc lát sau, âm thanh của Vương Tông Cảnh lại vang lên:

“Chẳng qua là... Trong vô số đệ tử của Thanh Vân, có rất nhiều người có tư chất hơn ta, tại sao ngài lại chọn ta?”

Hần ngừng đầu nhìn về phía Tiêu Dật Tài, sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong mắt lại có một chút nghi ngờ, không nhận được lời hỏi điều này.

Tiêu Dật Tài khẽ nhủ mảy, trầm mặc không nói, sắc mặt trầm tĩnh không rõ vui buồn. Vương Tông Cảnh chờ một chốc, trong lòng hơi thấp thỏm bất an, sau đó nghe tiếng Tiêu Dật Tài giải thích: “Bởi vì có người nói với ta, ngươi là một nhân tố tốt, là người thích hợp nhất.”

Vương Tông Cảnh lấy làm kinh hãi, ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Là ai?”

Tiêu Dật Tài chậm rãi lắc đầu, không trả lời vấn đề này, chỉ nói: “Ta và ngươi vốn không quen biết, nên ta đúng là rất không hiểu ngươi. Nhưng người này lại cố ý nhắc nhở ta về ngươi.” Nói đến đây, Tiêu Dật Tài lại im lặng, không nói về nhân vật thần bí kia thêm nữa, chỉ nói: “Thân phận của người này không thể cho ngươi biết lúc này, nhưng ta tin tưởng cái nhìn của hần. Ăn thân trong ma giáo là chuyện vô cùng hung hiểm, đạo hạnh thiên phú không giúp được gì nhiều, quan trọng nhất chính là tâm tính và nghị lực. Người nọ nói ngươi không giống người khác, ta cũng đã âm thầm theo dõi, cũng tin tưởng hần nói không sai.”

Vương Tông Cảnh há mồm, trong lòng mờ mịt, không biết nên nói cái gì cho phải, chẳng qua trong lòng lại nổi lên một cỗ cảm giác kỳ dị khó nói, giống như là vận mệnh của hần bị một nhân vật thần bí quyết định. Nhưng mọi chuyện phát sinh trước mắt đã nói rõ cho hần biết là Tiêu Dật Tài không nói dối.

“Hơn nữa, gần đây dư nghiệt của ma giáo bắt đầu xuất hiện, ở một nơi xa xôi đang âm thầm mở mang thế lực, sẽ ngầm thu nhận những thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi có thân phận sạch sẽ. Đây là cơ hội hiếm có, cho nên ta mới bắt đầu đi đây sớm ước hẹn năm năm kia.”

“Cái này...” Sau một hồi sợ run người, Vương Tông Cảnh chỉ phun ra được hai chữ này, sau đó lại không biết nói gì nữa, chỉ thở dài một hơi. Bò tảng đá trong lòng sang một bên, hần hướng Tiêu Dật Tài thi lễ một cái, gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta phải đi đây, chân nhân.”

Tiêu Dật Tài nhìn hần một cái thật sâu, chỉ thấy Vương Tông Cảnh từ từ xoay người, ánh mắt cũng theo bản năng nhìn về phía chỗ mây mù xa xa – dãy núi Thanh Vân, trong lòng xuất hiện một chút ý không nở xa rời. Nhưng hần chỉ nhìn qua trong chốc lát, sau đó xoay người bước đi. Từ phía sau lưng nhìn lại, thiếu niên cô đơn bước đi, trong gió lạnh xào xạc, càng lúc càng xa.

Tiêu Dật Tài nhìn vào bóng lưng của hần, trong lòng tựa như nổi lên một cỗ xúc động, bỗng nhiên mở miệng nói:

“Ta tới giờ cũng chưa từng thu đồ đệ, lần này kết thúc cuộc thi Thanh Vân, trong đó có một vài thiếu niên siêu quần, cũng nên thu làm môn hạ.”

Vương Tông Cảnh sắc mặt khẽ biến, dừng bước lại, trên mặt xẹt qua một tia tâm tình phức tạp, cười cười nói: “Chúc mừng chương môn chân nhân, chỉ là không biết vị sư huynh, sư tỷ nào có cơ duyên ấy, thật là chuyện đáng mừng.”

Tiêu Dật Tài ánh mắt chớp động, bỗng nhiên lại nói: “Nếu ngươi có lòng, có nguyện ý làm đệ tử của ta không?”

Thân thể Vương Tông Cảnh chấn động, ngạc nhiên quay đầu nhìn Tiêu Dật Tài. Chỉ thấy sắc mặt Tiêu Dật Tài lạnh nhạt, những ánh mắt lấp lánh, lại có vài phần trang trọng, không hề có ý đùa giỡn. Mỗi hân khẽ giật giật, muốn nói gì nhưng lại thôi.

Tiêu Dật Tài im lặng chờ đợi, không hề tỏ vẻ sốt ruột.

Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn hân một lúc lâu, đột nhiên cười, gật đầu một cái. Sau đó ở trên con đường vắng vẻ hoang tàn, trời cao đất rộng, cây rừng già cổ, hân quỳ xuống trước mặt thân ảnh mang lục bào đang tung bay, cung kính dập đầu ba cái.

Tiêu Dật Tài đợi hân bái lạy xong, tiến lên một bước, nhẹ nhàng đỡ hân dậy, sắc mặt vẫn không đổi, nhưng ánh mắt lộ vẻ nhu hòa. Chẳng qua là từ trước đến nay hân là một nhân vật có thân phận cực cao nên giờ phút này cũng không hiển lộ hành động nào quá mức thân cận. Hân nhìn Vương Tông Cảnh, thanh âm dù ôn hòa, ấm áp, nhưng vẫn phảng phất sự lạnh nhạt:

“Ngươi đã nguyện ý bái ta làm thầy, trong lòng ta hết sức vui mừng. Nhưng qua hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện này, chỉ sợ sau này gặp lại ngươi, nếu không phải thời cơ tốt, cho dù ngươi có chết trước mặt ta, ta cũng sẽ coi như không thấy, ngươi hiểu không?”

Vương Tông Cảnh ngờ ngạc một chút, sắc mặt trở nên tái nhợt, nhưng chỉ chốc lát sau lại nặng nề gật đầu. Tiêu Dật Tài trầm mặc chốc lát, lại nói tiếp:

“Chuyện này không đùa, ngược lại, dù là ta có chết ở trước mặt ngươi, ngươi cũng coi như không thấy.”

Vương Tông Cảnh lạnh cả người, khẽ cúi đầu, bỗng nhiên lại cảm giác có một bàn tay đặt lên vai mình, mang theo chút ấm áp, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Sau đó, Tiêu Dật Tài lại chấp tay, ngửa đầu nhìn trời, sau một hồi lâu lại dùng một khẩu khí bình tĩnh, chậm rãi nói:

“Ma giáo gây họa cho thế gian mấy ngàn năm, hưng thịnh không ổn định, hợp tan vô số lần, tuy có vô số người của chính đạo đã ngã xuống, người sau lại tiến lên trừ ma vệ đạo, nhưng yêu nghiệt ma giáo vẫn như cỏ dại, gặp mưa là lại lên. Thanh Vân Môn ta đã lập phái được hơn hai ngàn năm, từ trước đến giờ cùng ma giáo tranh đấu không ngừng nghỉ. Nhiều năm trước tới nay, có không biết bao nhiêu tổ sư tiên bối đã chết trong tay thủ hạ của ma giáo, thậm chí, chính Thanh Vân Môn ta cũng từng suýt bị hủy trong tay chúng. Mà ma giáo yêu nhân cũng coi Thanh Vân Môn ta là kẻ thù số một. Đây chính là huyết hải thâm cừ, không chết không thôi.”

“Từ sau khi ta tiếp nhận chức vụ chương giáo, trong lòng luôn canh cánh chuyện này. Những năm gần đây ta cũng đã nghĩ thông suốt, nếu không đem ma giáo trừ bỏ tận gốc, mặc dù có được nghỉ ngơi một thời gian, nhưng Thanh Vân Môn đều vĩnh viễn không được yên tĩnh. Mà yêu nghiệt ma giáo tại trung thổ tàn sát bừa bãi, nếu muốn hoàn toàn diệt trừ chúng, nhổ tận gốc rễ chúng, thì chúng ta phải...” Tiêu Dật Tài nhìn Vương Tông Cảnh, thanh âm càng lúc càng lạnh, nói: “Thánh Điện ở trong man hoang.”

Khóe mắt Vương Tông Cảnh co quắp lại.

“Man hoang thánh điện rốt cuộc là ở đâu, hiện trạng như thế nào, trước giờ trong thế gian có rất ít người biết. Năm xưa trong môn phái ta từng có mấy vị tiên bối thần thông quảng đại, kinh tài tuyệt diệu từng xâm nhập man hoang, trải qua không biết bao nhiêu gian nguy, khổ ải, cuối cùng cũng tìm được Man Hoang Thánh Điện của ma giáo. Man Hoang thánh điện kia được chia làm Tiền điện và Hậu điện. Nơi các vị sư thúc tìm được chính là Tiền điện, cũng là vùng mà dân cư các tộc ít người thường lui tới thờ cúng Tà Thần, đó không phải là nơi gốc rễ của ma giáo. Trải qua những thăm dò nhiều năm gần đây của ta, ta mới biết được ma giáo đều ở trong Hậu điện thần bí, có tên gọi là Minh Uyên. Nghe nói Minh Uyên chính là nơi ma khí ngập trời, hiểm địa hung ác tuyệt đối, là nơi cất giấu bí mật lớn nhất của ma giáo trăm ngàn năm qua. Năm này qua năm khác, ở một vài địa phương đều không ngừng tài bồi cao thủ yêu nhân, chỉ sợ là dù ma giáo ở trung thổ có bị thương nặng thì vẫn có thể quật khởi trở lại.

Cho nên, muốn tiêu diệt ma giáo, trước hết phải phá hủy đi một vài chỗ trong Minh Uyên, giết hết yêu nhân ma giáo, như thế mới có thể hoàn thành chỉ nguyện to lớn của lịch đại tổ sư Thanh Vân Môn, nhờ tận gốc ma giáo, làm cho thiên hạ thái bình.”

Tiêu Dật Tài hít một hơi dài, lực bảo trên người không gió mà bay, trên mặt cũng xẹt qua một tia đỏ ửng, tựa hồ như bị những lời chính mình nói ra kích động, lời nào cũng đầy ý khẳng khái.

Vương Tông Cảnh cũng bị những lời nói của Tiêu Dật Tài làm cho say mê, tâm trí trải rộng, nghiêm túc gật đầu đáp ứng.

Tiêu Dật Tài nhắm mắt không nói, sắc mặt sau đó lại khôi phục như thường, nhìn về phía Vương Tông Cảnh, thản nhiên nói:

“Ma giáo chính là tử địch của Thanh Vân Môn chúng ta. Nhưng nếu bình tĩnh xem xét, nguồn gốc của ma giáo vô cùng xa xôi, căn cơ hùng hậu, được một thế lực hắc ám trong Minh Uyên âm thầm ủng hộ. Cho nên dù chúng ta có phát hiện ra nơi đặt Thánh điện cũng chưa chắc có thể nhờ cớ tận gốc ngay được, cần phải bàn bạc kỹ lưỡng. Ta âm thầm thành lập Hắc Vân, hành động ngầm. Ngày đó ta ở trong Ma giáo, chính mắt chứng kiến đám yêu nhân sử dụng thủ đoạn hèn hạ này để đối phó với môn phái chúng ta. Hôm nay, ta muốn hoàn tất nghiệp lớn của các tổ sư tiền bối, ta sẽ dùng cách của bọn chúng để chúng biết mùi gậy ông đập lưng ông.”

“Ngươi có hiểu không?” Tiêu Dật Tài quay đầu nhìn hẩn hỏi.

Vương Tông Cảnh chậm rãi gật đầu, tâm tình phức tạp giống như có một đám mây đen giăng mờ mịt trong lòng, tương lai không biết sẽ đi đâu về đâu, trong lòng lại hoảng hốt, còn mang theo một chút hưng phấn kỳ dị nữa.

“Vươn tay ra!” Tiêu Dật Tài nói.

Vương Tông Cảnh đưa tay phải ra, bàn tay để trước mặt Tiêu Dật Tài. Tiêu Dật Tài cầm lấy ngón út của hẩn, nhẹ nhàng vẽ một cái, một trận đau nhói từ ngón tay truyền tới làm Vương Tông Cảnh khẽ cau mày, nhưng hẩn cũng không lùi bước. Vết thương lộ ra, một dòng máu tươi chậm rãi chảy xuống, trong tay Tiêu Dật Tài đã có sẵn một chiếc bình nhỏ từ lúc nào, thu lấy máu tươi của hẩn. Một lát sau, Tiêu Dật Tài buông tay Vương Tông Cảnh ra, thản nhiên nói:

“Thiên địa có âm dương, mây cũng có sáng tối. Thanh Vân là mây sáng, Hắc Vân thì tối. Từ hôm nay trở đi, thế gian ngoại trừ ta, sẽ không có một ai biết thân phận của ngươi. Từ nay về sau, ở trong Hắc Vân, tên của ngươi là Hắc Cửu.

“Hắc Cửu...” Trong lòng đọc đi đọc lại cái danh hiệu có chút quỷ dị mấy lần, sau đó Vương Tông Cảnh khẽ gật đầu một cái.

Tiêu Dật Tài nhìn hẩn, nói: “Lần này đi Lương Châu là không còn liên quan gì tới Thanh Vân môn nữa. Trong lòng ngươi còn có chuyện gì muốn nói không?”

Vương Tông Cảnh suy nghĩ một chút, nói: “Cũng không có gì cả. Chẳng qua đệ tử có một vị tỷ tỷ ở Thanh Vân Môn. Nếu sư phụ có lòng, kính xin chiếu cố cho tỷ tỷ một chút.”

“Tốt. Còn gì nữa không?”

“Không.”

***

Ánh sáng ấm áp rực rỡ chiếu lên đỉnh núi hùng vĩ, mây mù lượn nhẹ, hạc kêu thánh thót, nhìn tựa như một cảnh chốn thần tiên. Cầu vòng vắt ngang mềm mại, xuyên qua từng đám mây trôi. Chỗ cao nhất của Thông Thiên Phong chính là tòa đại điện không lồ, điện Ngọc Thanh. Lúc này đại điện chìm trong ánh nắng như một cung điện nguy nga, khúc xạ ra vạn tia sáng xa hoa.

Cảnh tượng này, chỉ có thể dùng từ tiên cảnh nhân gian mới tả hết được. Giờ phút này không khí trên điện Ngọc Thanh lại khác xa với cảnh tượng ấm áp, xinh đẹp bên ngoài, chỉ có sự lạnh lẽo khó nói. Minh Dương đạo nhân mới trở về núi không lâu đứng ở một bên, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía hai thân ảnh nam tử đứng trước tượng thánh Tam Thanh, trong mắt xẹt qua vài phần lo lắng.

Tiêu Dật Tài một thân lục bào, sắc mặt lạnh nhạt, chậm rãi lấy hương đốt, cắm lên lư, dường như không chút nào để ý tới không khí bén nhọn xung quanh. Mà đứng ở bên cạnh hắn, gương mặt anh tuấn, lưng đeo thần kiếm, mũi kiếm màu xanh mang hơi thở của giao long, Lâm Kinh Vũ.

Sắc mặt Lâm Kinh Vũ lạnh lẽo, nhưng cũng không có ý phát tác, đối với vị chưong giáo sư huynh vẫn đầy vẻ tôn trọng, chỉ đứng yên lặng nhìn Tiêu Dật Tài dâng hương hành lễ xong xuôi, sau đó mới lui về sau mấy bước, xoay người đối mặt với hắn. Lúc này, Lâm Kinh Vũ mới chậm rãi mở miệng:

“Tiêu sư huynh, chẳng lẽ không thể dàn xếp hay sao?”

Tiêu Dật Tài thu hai tay vào trong đạo bào rộng, thản nhiên nói: “Hận thù cá nhân mà giết người là một sai lầm lớn, không thể dung túng.”

Lâm Kinh Vũ cau mày lại, cả người mang theo khí thế như một thanh kiếm sắc bén, chốc lát đã lan ra xung quanh. Minh Dương đạo nhân đứng gần đó cũng cảm thấy hô hấp khó khăn, không nhìn được trong lòng chấn động. Nhưng may là cảm giác ấy chỉ đến và đi trong chớp mắt, nhìn lại thì thân ảnh Lâm Kinh Vũ như không hề biến hóa, chỉ thấy hắn vẫn nhìn Tiêu Dật Tài, trầm mặc trong chốc lát, sau đó nói: “Ta đã đi tới Tôn gia trang.”

Tiêu Dật Tài ánh mắt lóe lên, mang theo một chút tâm tình phức tạp nhìn Lâm Kinh Vũ. Thấy ánh mắt của hắn như thế, Lâm Kinh Vũ sắc mặt thông dong, không hề có ý lùi bước, chậm rãi nói:

“Sau khi Tôn Tích Thiện chết, dân trong thôn đều không ai đau buồn, ngược lại vô cùng vui mừng, thậm chí còn có người ăn mừng.” Hắn ngừng lại, nhìn thẳng Tiêu Dật Tài, lại nói tiếp: “Tôn Tích Thiện xưa nay là ác bá, làm xằng làm bậy, Vương Tông Cảnh giết hắn là tốt.”

Tiêu Dật Tài liếc nhìn hắn, sau đó thu lại ánh mắt, đáp: “Không tuân theo môn quy, không thể tha thứ.”

Lâm Kinh Vũ đứng yên một chỗ, môi khẽ nhấp máy, Minh Dương đạo nhân chỉ cảm thấy không khí trong điện Ngọc Thanh lúc này làm người ta hít thở không thông, chung quanh an tĩnh đến kỳ dị, phảng phất như có cuồng phong gào thét, màn che run rẩy.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Kinh Vũ đột nhiên xoay người, đi về phía cửa của điện Ngọc Thanh. Khi thân ảnh nam tử như lưỡi kiếm sắc nhọn rời đi, không khí căng thẳng trong đại điện cũng giãn ra. Minh Dương đạo nhân âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, lúc này mới nhận ra quanh người đã đầy mồ hôi lạnh. Đúng lúc này, hắn lại nghe thanh âm của Tiêu Dật Tài truyền tới:

“Minh Dương, đưa bọn họ lên điện đi.”

Minh Dương đạo nhân vâng một tiếng, xoay người đi ra phía cửa, giữ một khoảng cách với Lâm Kinh Vũ, trước sau đều rời khỏi điện Ngọc Thanh. Lúc này, bên ngoài điện có bốn thiếu niên nam nữ đang kính cẩn đứng đợi, theo thứ tự là Quân Cao, Phong Hằng, Tô Văn Thanh và Đường Âm Hổ. Lâm

Kinh Vũ thấy bốn người này, hần liếc bốn người một cái, trực tiếp đi qua bọn họ.

Mặc dù là vô tình, nhưng có lẽ do oán giận trong lòng nên cả người hần không tự chủ được xuất ra một cỗ kiếm ý bén nhọn, làm cho bốn thiếu niên đạo hạnh còn thấp này sắc mặt đại biến, chỉ cảm thấy như có một thanh kiếm mang theo phong duệ sắc bén, hào quang vạn trượng đang hiện thân, kiếm ý lan tỏa, cơ hồ chỉ trong nháy mắt có thể làm bọn họ bị thương. Cả bốn không hẹn mà cùng lùi về sau hai bước.

Chỉ chốc lát sau, Lâm Kinh Vũ đã nhận ra, khẽ nhíu mày, lập tức kiếm ý biến mất, nam tử anh tuấn cũng chậm rãi đi xa.

Bốn người Quán Cao, Tô Văn Thanh vẫn còn kinh hãi, trong lòng tràn ngập sự kính ngưỡng và vui sướng. Bốn người bọn họ ở trong cuộc thi Thanh Vân đều là nhân vật siêu quần, lại xuất thân ở trong tu chân thế gia, ánh mắt so với người thường cao hơn rất nhiều. Nếu là đệ tử bình thường khác, trong lòng ngoài kính sợ ra sẽ chẳng có ý nghĩ gì khác, nhưng bốn người này đều đồng thời nhận ra đạo hạnh cao thâm của Lâm Kinh Vũ, nhất là kiếm ý tự nhiên xuất nhập cơ thể mới càng đáng sợ, đúng là đệ nhất cao thủ.

Trên núi Thanh Vân, trong Thanh Vân môn đứng là ngoạ hổ tàng long, là thiên hạ đệ nhất môn phái, hai nghìn năm đều dẫn đầu chính đạo, quả nhiên không tầm thường. Bọn người Quán Cao về mặt cung kính, hướng nơi Lâm Kinh Vũ đi khẽ cúi đầu.

Minh Dương đạo nhân đứng ở ngoài cửa điện, nhìn theo bóng lưng Lâm Kinh Vũ ở phía xa, sau đó nói với đám người Quán Cao: “Các ngươi lên điện đi, chương giáo chân nhân muốn gặp các ngươi.”

“Vâng.”

Đám người Quán Cao, Tô Văn Thanh ngoan ngoãn đáp lời, sau đó theo Minh Dương đạo nhân lên điện Ngọc Thanh. Bốn người này đều là người tâm tư linh xảo, giờ phút này hiểu rằng Tiêu Dật Tài chỉ gặp bốn người bọn họ tức có phần coi trọng nên trong lòng vô cùng vui mừng, kích động. Chẳng qua không khí trong điện Ngọc Thanh trước nay luôn trang trọng, nhìn thấy một nam tử đứng dưới tượng thần Tam Thanh, lục bào bay phấp phới, thần thái xuất trần như thần tiên làm cho lòng người nảy sinh sự kính ngưỡng. Bốn người đều yên lặng đi tới, đứng thành một hàng phía sau Tiêu Dật Tài, cùng lên tiếng:

“Đệ tử bái kiến chương giáo chân nhân.”

Đạo bào của Tiêu Dật Tài khẽ phất, hần xoay người lại, trên mặt đã xuất hiện nụ cười ấm áp, khẽ gật đầu, mở miệng nói: “Các ngươi đã tới rồi. Lần này hành trình trong dị cảnh của các ngươi ta đều nhìn qua, thấy bốn người các ngươi là đặc biệt xuất chúng. Nên ta mời các ngươi tới điện Ngọc Thanh là muốn...”

Lời của hần ấp áp, lại mang theo một chút trầm thấp, thần tình lạnh nhạt, nhưng vẫn làm cho bốn người trẻ tuổi trước mặt vô cùng kích động. Nơi xa, Minh Dương đạo nhân đứng ở cửa đại điện, nhìn một màn này, nụ cười nơi khóe miệng chậm rãi thu hồi. Một khắc này, hần như nhớ tới điều gì đó, nhưng vẫn trầm mặc không nói. Thân thể hơi nhúc nhích, ánh mắt của hần chậm rãi nhìn về phía ngoài điện Ngọc Thanh, một mảnh trời cao thật cao, xanh thật xanh. Bầu trời cao xa, thiên địa to lớn, lúc này hần đứng trong đại điện nhưng tâm tình lại hướng về nơi xa kia.

Phương xa, là một thế giới khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Bích Hỏa

Cũng không biết qua bao lâu thời gian, trên Ngọc Thanh Điện, Tiêu Dật Tài nói xong, ánh mắt ôn hòa nhìn bốn người trẻ tuổi đang tỏ ra kích động phía dưới, sau đó phát tay để họ đi ra, đồng thời cũng cho Minh Dương đạo nhân đi nghỉ ngơi. Trên Ngọc Thanh điện rộng lớn nhanh chóng chỉ còn lại thân ảnh của mình hắn. Khung cao, trụ lớn, tượng thần nguy nga, tượng thánh Tam Thanh khổng lồ, ánh nến chập chờn làm cho bóng của hắn lay động như một bóng ma, Tiêu Dật Tài đứng đó, thân ảnh lộ rõ vẻ cô đơn.

Bốn người Quán Cao, Phong Hằng, Đường Âm Hồ và Tô Văn Thanh rời khỏi Thông Thiên Phong và trở lại biệt viện Thanh Vân thì cũng đã là buổi trưa. Ngày thường thì lúc này đa số mọi người đều tĩnh tâm tu luyện trong phòng của mình, nhưng hôm nay lại không giống, lối vào biệt viện tụ tập chừng trăm người, ai nấy đều ngó nghiêng, tụ tập thành từng nhóm nhỏ, ào ào bàn tán, trăng điện xem ra không nhỏ chút nào.

Nhìn một màn này, mấy đệ tử của Thanh Vân Môn làm nhiệm vụ canh gác đều tỏ ra bất đắc dĩ, nhưng cũng từ đó mà nghe được một chút tin tức, biết hôm nay bốn người xuất sắc nhất của biệt viện Thanh Vân được mời lên Ngọc Thanh Điện ở Thông Thiên Phong, hình như chương giáo chân nhân còn tự mình tiếp đón họ. Phải biết rằng, dù cho là những đệ tử xuất sắc nhất trong Thanh Vân Môn cũng không được đãi ngộ như thế, có thể thấy được các vị sư trưởng trong môn phái coi trọng những người mới này như thế nào.

Trong đám đệ tử canh giữ ngoài cửa biệt viện, Liễu Vân và Mục Hoài Chính đều ở đây. Mục Hoài Chính, người mang vẻ mặt cực giống sư phụ của hắn là Tổng Đại Nhân, lúc này sắc mặt vẫn nghiêm túc, nhưng trong lòng hiểu rõ tâm tình của những đệ tử kia nên hắn cũng không lên tiếng quát lớn. Ngược lại Liễu Vân ngày thường sôi nổi như thế, giờ phút này lại lâm vào trầm mặc khác thường.

Mục Hoài Chính cũng chú ý tới chuyện này. Mặc dù sư phụ của hai người khác nhau, nhưng hắn và Liễu Vân, Vương Tế Vũ, Âu Dương Kiếm Thu đều là đệ tử nhất mạch, ngày thường có giao tình không tệ, tất nhiên cũng biết tại sao Liễu Vân lại có tâm tình như thế. Trong lòng than nhẹ một tiếng, hắn đi tới bên cạnh Liễu Vân, thấp giọng hỏi: “Không sao chứ?”

Liễu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, lặng lẽ gật đầu, sau đó thấp giọng nói: “Ta vẫn tốt.”

Mục Hoài Chính trầm ngâm một chút, lại hỏi: “Tế Vũ sư muội thì sao?”

Liễu Vân lắc đầu, nói: “Vẫn như thế, làm người ta nhìn cũng thấy khó chịu.”

Mục Hoài Chính nhú nhú mày, trong lòng cũng tỏ ra bất đắc dĩ, không biết phải nói cái gì cho đúng, lại nghe Liễu Vân hạ thấp giọng, hỏi:

“Mục sư huynh, về chuyện tra xét hung thủ sát hại Âu Dương Kiếm Thu sư huynh, các trưởng lão đã có manh mối gì chưa?”

Mục Hoài Chính chần chờ một lúc, sau đó đáp: “Mấy vị trưởng lão cũng đã tới chỗ đó nhìn, cũng điều tra thân phận của các đệ tử trong hội thi Thanh Vân, hoàn toàn không tra ra cái gì. Theo sư phụ ta nói, hung thủ kia có đạo hạnh cực cao, hạ thủ dứt khoát, chỉ trong nháy mắt đã giết được Kiếm Thu sư đệ, gợn gợn tới nỗi không để lại dấu vết gì.”

Nói đến đây, Mục Hoài Chính theo bản năng nhìn ra xung quanh, sau đó lại nhích tới gần Liễu Vân hơn một chút, thấp giọng nói: “Ta còn nghe sư phụ nói, chỉ sợ hung thủ này có lai lịch không nhỏ, đặc biệt lại hiểu rõ quá sâu đạo pháp của Thanh Vân môn chúng ta.”

Liễu Vân sợ hết hồn, rõ ràng là bị giật mình không nhỏ, ngạc nhiên nói: “Có chuyện đó sao?”

Mục Hoài Chính gật đầu. Liễu Vân vẫn mang vẻ mặt khó có thể tin, bỗng nhiên nghe thấy trong đám người có kẻ la lên như một hòn đá ném vào mặt nước, đám người lại càng xôn xao. Mọi người đảo mắt nhìn tới, chỉ thấy Quán Cao mỉm cười dẫn đầu bốn người về tới, chỉ một thoáng đã bị đám người vây quanh. Đám đệ tử chính thức của Thanh Vân môn vẫn bàng quan đứng tại chỗ nhìn lại, chỉ có đám đệ tử của hội thi Thanh Vân nhanh chóng phản

làm mấy vòng tròn, trong đó Quán Cao và Phong Hằng có giao tình rộng rãi nhất nên được vây quanh bởi rất nhiều người, có tới một nửa số người tập trung lên người bọn họ. Còn ngũ ca Tô Văn Khang của Tô Văn Thanh cũng dẫn đầu một đám người, hơn nửa đều có xuất thân từ U Châu, nhân số cũng không ít.

Chỉ có Đường Âm Hồ là người duy nhất khác với bốn người kia, trên mặt hắn như viết hai chữ ‘người lạ’ vậy, không có người nào nhích tới gần hắn, mà hắn cũng chẳng buồn để tâm tới chuyện này, ngựa đầu ưỡn ngực đứng ở một bên.

Trừ những kẻ đang ríu rít vây quanh ba người kia, ở nơi này còn có không ít đệ tử của hội thi Thanh Vân đứng yên bất động như đang xem kịch, đều là người có thân nhân tiền đồ vô lượng, còn có một vài người khác trên mặt lại mang theo vẻ hăm mộ và khát khao. Những vẻ mặt đó lọt vào trong mắt của Mục Hoài Chính làm hắn cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuy nói chuyện hôm nay hoàn toàn là thật, bốn thiếu niên kia được chương giáo chân nhân tự mình tiếp đón trên Thông Thiên Phong, tương lai nhất định chính là tuần kiệt, các đệ tử Thanh Vân ở đây cũng chưa bao giờ có cơ hội đó, hiển nhiên là rất khó tiếp nhận chuyện này.

Chưa vào môn phái mà đã có cơ duyên đó...

Hắn cau mày, bước lên trước một bước, đang định lên tiếng, chỉ thấy một bàn tay mềm mại duỗi ra, kéo hắn lại. Hắn quay đầu nhìn Liễu Vân, trầm mặc một lát, sau đó thản nhiên nói: “Nhiều người tụ tập ở chỗ này như thế, thật không hay cho lắm.”

Liễu Vân khe khẽ thở dài, nói: “Mục sư huynh, lúc này không giống khi xưa, thân phận của mấy người này giờ cũng khác rồi. Những người khác thì không nói, riêng Quán Cao, tám chín phần sẽ trở thành đệ tử thân truyền thứ nhất của chương giáo chân nhân, địa vị trong tương lai chỉ sợ sẽ ở trên chúng ta. Còn những người khác, hơn phân nửa cũng sẽ bái lạy làm môn hạ các vị trưởng lão. Huynh đừng để nảy sinh sự cố nào, chút chuyện nhỏ này cứ để kệ đi.”

Mục Hoài Chính im lặng, tính tình hắn ngay thẳng, nhưng cũng không phải người không thức thời, chuyện này sao không hiểu chứ, lập tức gật đầu với Liễu Vân, coi như tạ ơn nàng đã khuyên bảo. Xoay đầu lại, ánh mắt hắn lại vô tình quét qua đám người vẫn đang đứng yên, bỗng nhiên kêu: “Ồ” lên một tiếng, nhìn về một người nào đó trong đám đông.

Liễu Vân cũng nhìn theo ánh mắt của Mục Hoài Chính, chỉ thấy ở một chỗ hẻo lánh có hai người đang đứng, đều là hai người của viện hai mươi ba, Nam Sơn và Cửu Điều Tứ. Giờ phút này thần sắc họ tương đối khác nhau, dường như đang nghĩ tới thứ gì khác.

Mục Hoài Chính lắc đầu, nói: “Viện hai mươi ba kia đúng là xảy ra nhiều chuyện, cũng không biết là tại sao nữa? Dù có Tô Văn Thanh tài cao, nhưng trước đó đã chết mất một người, một người bị đuổi ra khỏi môn phái, còn Tiểu Đình bị bắt về Đại Trúc Phong, coi như cũng bị loại khỏi hội thi Thanh Vân. Tính đi tính lại, hôm nay cũng chỉ có hai người họ mà thôi.”

Liễu Vân yên lặng gật đầu, trong lòng cũng nghĩ tới đệ tử đã bị trục xuất khỏi Thanh Vân môn, đệ đệ của Vương Tế Vũ, trong lòng cũng than nhẹ một tiếng.

Đúng lúc này, Mục Hoài Chính là “A” lên một tiếng nữa. Liễu Vân lại đưa mắt nhìn, chỉ thấy tên béo Nam Sơn như đang suy nghĩ chuyện gì, sau một hồi cũng đã hạ quyết tâm, cái mặt mập mạp hơi cười lên, sau đó tới gần vòng tròn của Tô Văn Thanh.

Hắn từ từ đi tới gần, mặc dù tâm tư mọi người đều đặt lên Tô Văn Thanh đang tươi cười không ngừng, nhưng vẫn có người nhận ra hắn, liền có người hừ lạnh một tiếng.

Trên địa bàn U Châu, Tô gia ở Lư Dương và Long Hồ Vương gia đã sớm công khai tranh đấu. Nam Sơn cũng ngờ ngác một chút, theo bản năng dừng bước lại, nhưng trên mặt cũng không có quá nhiều kinh ngạc và bối rối, hiển nhiên phản ứng của những kẻ kia đều nằm trong dự liệu của hắn. Chẳng qua, càng lúc càng có nhiều người tỏ ra mặt lạnh với hắn, ánh nhìn lạnh lùng cũng tăng lên nhiều, loại áp lực vô hình này làm trên trán của hắn cũng rịn ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Một khắc sau, hắn cười khỏ một tiếng, dừng bước chân, từ từ đi ngược về sau, dư quang trong mắt lại hơi nhìn về phía vòng tròn của Quán Cao, Phong Hằng, thậm chí còn liếc nhìn cả Đường Âm Hổ. Ai ngờ, đúng lúc đó, một tiếng cười nói âm áp từ trong đám người truyền tới, một thân ảnh xinh đẹp xuất hiện trước người hắn, chính là Tô Văn Thanh, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nói với hắn:

“Nam Sơn sư đệ, người tới tìm ta sao?”

Nam Sơn bị kinh hãi, đang chần chừ, lại nghe Tô Văn Thanh mỉm cười với hắn, nói tiếp:

“Nghe nói lần này đi vào dị cảnh, Nam Sơn sư đệ cũng lấy được một cái Thanh Mộc lệnh, đúng là chân nhân không lộ mặt. Thật ra thì ta và người đều có xuất thân ở U Châu, hôm nay đều rời xa quê nhà, ở trong Thanh Vân môn tu luyện. Tranh chấp của trường bối trong nhà chỉ là chuyện nhỏ, ta nghĩ người cũng không nên để ở trong lòng làm gì.”

Nam Sơn ngẩng đầu, chỉ thấy Tô Văn Thanh vẫn tươi cười, đứng ở giữa đám người như hạc giữa bầy gà, diễm áp quần phương, lời nói của nàng lại đầy ý lấy lòng, rõ ràng là không nằm trong dự liệu của hắn. Nam Sơn mừng rỡ, vội vàng tiến tới, thần thái kính cẩn, thậm chí nụ cười cũng mang theo vẻ xu nịnh. Mấy người đang bận lấy lòng Tô Văn Thanh cũng có chút kinh ngạc, nhưng ở đây bọn họ đều chiều theo ý tứ của Tô Văn Thanh nên rất nhanh thần sắc đều hòa hoãn với Nam Sơn hơn. Chỉ sau chút ít thời gian, Nam Sơn dường như hoàn toàn hòa nhập với vòng tròn kia rồi.

Ở xa, chứng kiến một màn này từ đầu tới cuối, Cửu Điều Tử khóe mắt giật giật, sắc mặt càng trở nên âm trầm, có thể thấy mấy lần hắn cũng định tiến lên gia nhập vào các vòng tròn khác, nhưng không hiểu tại sao cuối cùng vẫn đứng im tại chỗ. Nam Sơn có một cái Thanh Mộc lệnh còn có mặt mũi mà nói chuyện, còn hắn thì vận khí quá kém, hành trình vào dị cảnh này hai tay hoàn toàn trống trơn.

Rốt cuộc, sau khi đám thiếu niên nói đủ những lời nịnh hót thì các vòng tròn cũng tan rã, người người trở về trong biệt viện Thanh Vân, chỉ còn lại một vài người thân cô thế cô, đều là những người đáng thương không có chút thân phận hay thế lực nào.

Gió mang theo cảm giác thê lương lạnh lùng thổi qua.

Có không ít người than thở, Cửu Điều Tử đứng trong đám người đó, sắc mặt cực kỳ kém, sau đó hắn quay đầu, sai bước tiến về phía xa.

Giờ khắc này, sẽ chẳng còn ai chú ý đến hắn, dù sao hắn cũng chỉ là một người nếu vút vào đám đông cũng chẳng thấy có gì khác với người thường cả.

Hắn chạy càng lúc càng nhanh, rời khỏi biệt viện Thanh Vân, khi trước mắt đã không còn ai, hắn sai bước chạy trốn, dùng hết khí lực mà chạy. Hắn cứ chạy về phía trước mà không có mục tiêu nào, chỉ muốn xả hết cô tức khí trong lòng, hắn không tài nào hô hấp nổi, chỉ muốn càng nhanh chóng rời xa tòa núi cao nguy nga kia càng tốt, rời xa cái cảnh như tiên gia ấy.

Dưới ánh mặt trời, hắn hùng hục chạy, chẳng biết đã ra khỏi con đường chính từ lúc nào, đến khi hắn kiệt sức dừng lại thở, mới phát hiện mình đang ở bên ngoài một thôn xa lạ.

Nơi này giống như một thôn trang nhỏ, trong thôn có không ít người đi lại, có người nhìn thấy hắn vịn ở gốc cây lớn ven đường thở dốc thì mỉm cười thân thiện, không nói gì. Nhưng chuyện này rơi vào mắt Cửu Điều Tử lại khiến hắn nghĩ rằng ngay cả những thôn dân bình thường này cũng đang xem thường hắn.

Cửu Điều Tử mờ mịt nhìn cái thôn trước mắt, chỉ cảm thấy trong lòng đầy phiền não. Đúng lúc này, từ trong cổng làng đi tới hai người, một người trong đó vừa nói vừa nhìn Cửu Điều Tử một cái khi họ đi ngang qua hắn, sau đó cũng không có phản ứng gì mà tiếp tục nói với người đi cạnh mình:

“Lão Quách, người không tin sao, Hắc Dao kia đem tới tiệm rèn ở thành Hà Dương bán thì thật sự là đáng tiền, sáng sớm nay ta đã thử qua rồi, rất sắc

bén, cái gì cũng có thể chém đứt.”

Người đi bên cạnh hắn là một lão đầu, nghe vậy cười chê một tiếng, xem ra vô cùng xem thường, nói:

“Đồ vật kia của ngươi dọa được ai sao? Làm như ta chưa từng thấy vậy, chỉ là một thanh đao đen thôi mà, hơn nữa trên thân đao còn nứt, nhìn cũng biết không sớm thì muộn sẽ gãy làm hai, vật như thế mà đáng tiền sao? Người thật cho là vật từ trên trời rơi xuống ruộng mà là đồ đáng giá sao?”

“A...” Người kia như nghe ra, lẩm bẩm nói: “Ngươi nói cũng có lý đấy.”

Vừa nói, hắn vừa lấy từ trong bọc vải ra một thanh hắc đao, giơ lên, nhìn mấy lần, thờ dài, muốn vất đi nhưng rồi không nỡ, cuối cùng lại thu về.

Cơ hồ đồng thời, Cửu Điều Tử đứng yên lặng ở một bên thân thể cũng chấn động, giống như cảm thấy cái gì, đưa tay sờ vào trong ngực, móc ra một cục đá lóe lên u quang, chính là một góc của Minh Hà thủy tinh còn sót lại. Giờ phút này, chẳng hiểu tại sao Minh Hà thủy tinh lại đột nhiên sáng lên, tựa hồ như đang hô ứng cùng một vật khác.

Cửu Điều Tử ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng như đao, chăm chú nhìn vào bóng lưng hai thôn dân ngu ngốc vẫn vừa đi vừa nói ở đằng xa.

***

Tiêu Dật Tài yên lặng trên điện Ngọc Thanh một lát, sau đó xoay người đi vào hậu đường, đi xuyên thẳng qua một dãy đình đài lầu các, cho đến khi hắn về tới thư phòng mà ngày trước đã từng nói chuyện cùng Vương Tông Cảnh.

Căn phòng đầy sách hơi sáng lên, sau đó Tiêu Dật Tài khép chặt cửa, ở trong căn phòng chỉ có mình hắn mới có thể tiến vào, thần tình hắn lúc này mới buông lỏng, sau một cái hít thở thật sâu, thần sắc hắn trở nên vô cùng mệt mỏi.

Cửa sổ nhỏ quay ra vách núi, gió núi thổi vào, cuốn qua bàn, thổi tung vài trang sách cổ lên, phát ra âm thanh loạt xoạt. Tiêu Dật Tài đứng yên một chỗ rất lâu, giống như đang ngưng thần suy tư cái gì, sau đó hồi lâu hắn mới chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng cầm lấy một cuốn sách, lấy tay vỗ nhẹ một cái, nhẹ nhàng thổi một hơi như muốn thổi đi tro bụi bên trên mặt giấy, sau đó lấy ra cái chặn giấy, để trang sách lại.

Cuối cùng, hắn đi tới sau bàn sách, ngồi lên một cái ghế dựa bằng gỗ điêu khắc hoa văn, sắc mặt lạnh nhạt, tay đặt lên một chỗ nào đó trên bàn. Trong phòng có tiếng kêu nhỏ vang lên, chỉ chốc lát sau, chiếc ghế dựa mang theo thân ảnh hắn chậm rãi chìm xuống đất.

Tiếng cọt kẹt kéo dài một lát, sau đó lại vang lên lần thứ hai, chỉ thấy cái ghế mà Tiêu Dật Tài vừa ngồi đã quay về vị trí của nó, nhưng thân ảnh Tiêu Dật Tài lại không thấy đâu cả.

Dưới lòng đất sâu, trong một lòng núi bí ẩn không ai biết, Tiêu Dật Tài đứng đó, giờ phút này đang ở trong một mật thất rộng rãi. Gian phòng này chính là mật thất dưới thư phòng, diện tích còn lớn hơn cả thư phòng của hắn. Mà bông hoa màu đen quý dị được hắn giấu ở một nơi khác, không hiểu đã được đưa tới nơi này từ bao giờ, đồng thời ngay cả ao nước chứa đầy nước ao màu đen quái dị cũng như được mang cả tới đây.

So với gian mật thất nhỏ hẹp kia, gian mật thất này rộng hơn chừng năm lần, mà kỳ hoa lâu ngày không thấy cũng đã trưởng thành hơn nhiều. Chẳng hiểu tại sao trong mật thất lại tràn ngập một cỗ khí âm lãnh, lạnh thấu xương, mặt nước màu đen thỉnh thoảng lại nổi lên bọt nước, sau đó nổ tung, phát ra âm thanh tí tách. Bông hoa sinh trưởng trong hắc thủy lúc này đã có thêm nhiều cành lá, một vài cá lá đen còn vươn lên cắm vào vách đá. Cành lá nhìn như mềm mại, ấy vậy mà có thể cắm sâu vào trong đá được.

Bắt mắt nhất vẫn là sáu ngọn lửa màu xanh biếc ở trên đóa hoa màu đen, theo thứ tự phân bố trên các cánh hoa, lặng lẽ thiêu đốt, trừ một lục hóa ở bên phải từ lần trước đã đóng đưa không ngừng, giờ phút này càng thêm uể oải như sắp tắt.

Ánh mắt Tiêu Dật Tài nhìn qua những ngọn lửa xanh này, dừng lại trên Bích Hỏa suy yếu kia lâu nhất mới rời ánh mắt đi. Trên mặt hắn không có gì khác thường, nhưng trong mắt vẫn lộ ra một chút ít ngưng trọng.

Đứng trước đóa kỳ hoa màu đen này, Tiêu Dật Tài bất động hồi lâu, sau đó đưa tay vào trong ngực lấy ra một bình ngọc màu đen, ánh mắt hắn nhìn lên chiếc bình, trong mắt có một tia phức tạp khó nói.

Mặt thất yên tĩnh bỗng nhiên vang lên một âm thanh trầm thấp. Đóa kỳ hoa màu đen kia như cảm thấy gì, lay động mình, cành lá chậm rãi mở rộng, như cánh tay người đang cử động vậy. Qua một hồi lâu, một cành non chậm rãi di động tới trước mặt Tiêu Dật Tài rồi dừng lại bất động.

Một màn này nhìn rất quý dị, nhưng sắc mặt Tiêu Dật Tài vẫn như thường, hắn yên lặng nhìn cành cây non kia, giống như nhìn một bàn tay duỗi ra xin ăn. Sau một lúc lâu, tay hắn cử động, chỉ nghe một tiếng “phốc”, nắp bình màu đen mở ra, một tia khí huyết tinh nhẹ nhàng phiêu tán.

Tiêu Dật Tài vươn tay trái ra, nhẹ nhàng kéo lấy phiến lá duy nhất trên cành non màu đen, sau đó chậm rãi nghiêng cái bình, một dòng máu tươi đỏ sẫm từ trong bình ngọc chảy ra, sau đó từng giọt một rơi trên phiến lá.

Phiến lá màu đen như bị kinh sợ, bắt đầu vặn vẹo muốn lui trở về sau, nhưng Tiêu Dật Tài vẫn vững vàng kéo nó lại. Phiến lá màu đen không có cách nào nhúc nhích, chỉ thấy máu tươi rơi trên lá đen như bị sôi lên, chỉ trong chốc lát lại run rẩy hạ xuống, máu đỏ nháy mắt hóa thành bích hỏa, nhìn lại không khác gì sáu ngọn lửa xanh khác.

Khóe mắt Tiêu Dật Tài co quắp lại, sau đó mới chậm rãi buông lỏng tay ra.

Nhánh cây con run rẩy thu trở về, trên lá còn mang theo một ngọn lửa màu xanh biếc đang lặng lẽ cháy. Giờ khắc này, tất cả những ngọn lửa màu xanh biếc trên đóa kỳ hoa màu đen đều đột nhiên sáng ngời, giống như cảm thấy cái gì, quang mang quanh các ngọn lửa càng rực rỡ, thậm chí cả ngọn lửa như sắp tắt cũng sáng hơn rất nhiều. Qua một hồi lâu sau, nhưng ngọn lửa màu bích lục mới chậm rãi yên ổn trở lại, lại khôi phục bộ dạng lặng lẽ thiêu đốt.

Cùng lúc đó, ở một địa phương xa xôi, trên một con đường hoang vu rộng lớn, thiếu niên đột nhiên lão đảo, hai tay túm lấy ngực, sắc mặt tái nhợt, lộ ra vẻ thống khổ, sau một hồi lâu mới an tĩnh trở lại. Mà ở trong Thân Châu rộng lớn, hoặc những địa phương âm u trong sâu thẳm Hắc Âm, những kẻ đang giấu mình trong bóng tối cũng cảm thấy gì đó, chậm rãi ngẩng đầu, hướng về cùng một phương hướng mà nhìn.

Lửa xanh trên lá đen, lặng lẽ cháy, giống như không để ý tới thời gian, ở mặt thất không người biết này, trong con người của Tiêu Dật Tài, hóa thành hai ánh lửa xanh biếc, hừng hực thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Bạch Hồ

Thời gian trôi qua mau, đảo mắt đã năm năm trôi qua.

Có người sinh, có người tử, nhân gian buồn rồi vui, ly rồi hợp, cuộc đời biến đổi không ngừng, thời gian chẳng vì ai mà dừng lại.

Phía tây bắc của Thần Châu chính là Lương Châu, một trong chín châu, là nơi thần bí khó lường, khu vực hoang dã chiếm một diện tích lớn, đồng thời phía bắc còn tiếp giáp Cực Bắc Băng Nguyên, đa phần đều là núi, nhiều rừng, ít đất bằng. Càng về gần phía Cực Bắc Băng Nguyên thì càng thấy nhiều sông băng tan chảy tạo thành những con suối nhỏ khiến cho ở Lương Châu có tới mấy trăm sông suối chảy qua, chia cắt núi non này thành vô số hiểm địa thần bí. Trong ngày thường, cho dù ở khoảng cách rất xa cũng có thể nghe thấy từ trong u cốc xa xa truyền ra những tiếng thú hống thê lương. Ở Lương Châu có nhiều truyền kỳ cổ xưa, nói có vô số thú dữ hung tợn ở trong sơn cốc, tất cả đều khát máu, thích ăn thịt người, đủ để dọa cho trẻ con khóc đêm phải nín.

Mặc dù Lương Châu nhiều vùng khi ho cò gáy, nhưng vẫn là một trong cửu châu của Thần Châu rộng lớn, so với dãy núi Thanh Vân ở Trung Châu thì còn có nhiều nhân khẩu cư ngụ hơn. Đặc biệt càng xuôi về nam bộ Lương Châu, thì núi càng ít đi, sông ngòi chẳng chịt, sông chảy ngàn vạn năm, phù sa bồi đắp tạo thành những bình nguyên rộng lớn, cư tụ vô số dân cư, tạo thành một vùng thành trì trung tâm của Lương Châu vô cùng phồn thịnh.

Qua Lương Châu thành, đi lên phía bắc, chỉ có núi non vực sâu liên miên không dứt, mây mù che phủ ngày đêm. Trong số đó có một kỳ cảnh, cách Lương Châu thành khoảng ngàn dặm. Cảnh sắc nơi này chia là hai phần, chính là một dãy núi non khổng lồ trùng điệp, kéo dài mấy chục vạn dặm có tên là Man Sơn. Sở dĩ có tên này vì núi ấy cao lớn hùng vĩ, chắn những cơn bão cát hoang dã thổi tới từ phía Tây Bắc và gió rét của vùng Cực Bắc Băng Nguyên. Lấy núi này làm ranh giới, sườn núi phía nam có cây xanh biếc, nhiều rừng rậm, nhưng sườn núi phía bắc lại toàn đỉnh trọc chập chùng, kéo dài liên miên không dứt, tràn đầy vẻ hoang vu ghê rợn.

Từ xưa tới nay, người dân Lương Châu đều gọi núi ấy là Man Sơn, ý tứ rằng phía bắc núi này chính là vùng đất hoang dã, là vùng khi ho cò gáy. Mặc dù khí hậu phía bắc Man Sơn có khắc nghiệt hơn so với phía nam Man Sơn rất nhiều, nhưng so với vùng hoang dã tuyệt địa ở Cực Bắc Băng Nguyên thì còn tốt chán. Cho nên cũng có không ít người cư trú ở vùng núi phía bắc này, nhưng tất nhiên so với vùng bình nguyên mà trung tâm là Lương Châu thành thì còn kém xa.

Hiện tại đang là đầu mùa xuân, bởi vì gần Cực Bắc Băng Nguyên nên quanh khu vực thành Lương Châu vẫn rất lạnh. Gió lạnh từ vùng đất quanh năm băng tuyết không ngừng thổi xuống làm cho núi non, sông ngòi của Lương Châu càng có thêm vài phần buốt giá, thậm chí ở trên vài đỉnh non cao còn sót lại cả chút ít màu tuyết trắng.

Cách thành Lương Châu về phía bắc trăm ngàn dặm, có một u cốc, trong có vài ngọn núi thấp, cây già run rẩy trong gió, dây leo lan tràn, một con suối nhỏ chảy qua cốc, bị những tán lá cây và sương trắng ẩn hiện che đi hơn nửa. Từ xa nhìn lại, chỉ có thể thấy Man Sơn nhưng một cự long vắt ngang Lương Châu, chập chùng liên miên. Sơn cốc này ở một góc bí ẩn phía nam Man Sơn.

Sơn cốc hẹp và dài, kéo theo hướng nam bắc, mặt đông của ngọn núi vô cùng hiểm trở, phía tây thì tốt hơn một chút, độ dốc cũng thoải hơn, trên đầy quái thạch, rêu xanh mọc đầy trên đất, thỉnh thoảng lại có hoa cỏ màu xanh từ trong khe đá kiên cường nhô ra, nhẹ nhàng run rẩy trong gió rét.

Ở một chỗ cao trên sườn phía tây, có một tảng đá lớn, giờ phút này trên đó có bốn thân ảnh, một nữ, ba nam, thần sắc đều nghiêm nghị và lãnh đạm, thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn xung quanh như đang chờ đợi cái gì. Nhưng bốn phía sườn núi vẫn hoàn toàn yên tĩnh, một chút lay động cũng không có, chỉ có từng trận gió rét từ Man Sơn thổi tới đầy lạnh lẽo, làm cho cây cỏ xung quanh như càng thêm run rẩy hơn.

Bốn người này cũng là người tu hành nên với cái lạnh lẽo này cũng chẳng quan tâm gì, vẫn ngồi yên trên tảng đá lớn. Một lát sau, trên bầu trời có tiếng xé gió, bốn người đều ngẩng đầu nhìn tới, chỉ thấy hai đạo quang mang màu đen từ trên cao bay xuống sơn cốc như quạ đen, sau đó trực tiếp bay về chỗ sâu trong u cốc.

Trong bốn người, cô gái mặc áo đỏ hai mắt tỏa sáng, thấp giọng nói: “Là người của Hàn Nha phái.”

Ba nam từ ở bên cạnh nàng cũng hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi lộ ra thân thể, cẩn thận nhìn về phía sơn cốc ẩn nấp trong sương mù kia, chỉ thấy hai bóng đen nhanh chóng tiến vào trong sương mù không thấy đâu nữa. Từ trên này nhìn tới, chỉ có thể thấy phía dưới sơn cốc địa hình nhấp nhô phức tạp, hơn nữa trên vách cốc còn có vô số khe hở, huyết động, cũng không biết do thiên nhiên tạo thành hay con người kiến tạo, trong sương mù này càng khiến chúng trở nên thần bí.

Trong sương mù, dưới u cốc, từ xa truyền tới từng tiếng kêu khóc quý dị, thanh âm thê lương nhưng lại không giống tiếng người, giống như là gió thổi qua các khe đá mà thành. Trừ nó ra, thỉnh thoảng lại có tiếng quạ kêu, không biết từ nơi nào trong sơn cốc vọng ra.

Nam tử có gương mặt anh tuấn nhưng khí sắc tràn ngập vẻ âm lệ hừ lạnh một tiếng, nói: “Những tên chỉ thích quý khí âm u này, không đâu lại chọn chỗ đọi là một địa phương quỷ quái thế này.”

Bên cạnh hắn là một nam tử to con, so với ba người chung quanh thì cao hơn đến nửa cái đầu, nghe vậy cười nói: “Quản bọn chúng làm khi gì, dù sao qua một chút nữa, sơn cốc này chính là của chúng ta rồi.” Hắn có thân hình cao lớn, thanh âm tựa hồ trời sinh cũng lớn như thế, mặc dù đã cố gắng nói nhỏ nhưng vẫn khiến những người bên cạnh giật mình.

Nữ tử mặc áo đỏ quay đầu lại, trợn mắt nhìn gã nam tử to con này, quát: “Ngao Khuê, ngươi câm miệng lại đi.”

Tên to con tên gọi Ngao Khuê này vóc người to gấp đôi nữ tử mặc áo đỏ, nhưng lại hết sức kính sợ nàng ta, lập tức gật đầu đáp ứng, không dám nhiều lời nữa. Nhìn lại nữ tử áo đỏ này, chỉ thấy nàng ta có một đôi mắt xéch, dung mạo mỹ miều, khoảng hai mươi tuổi, thân thể phong lưu, váy đỏ trên người lộ ra những đường cong là lút khiến nàng ta có vài phần quyến rũ, khiến người nhìn tới phải nảy sinh sắc ý. Nhưng không hiểu tại sao, ba nam tử con lại dường như đều coi nàng ta là kẻ cầm đầu cả bọn.

Nữ tử áo đỏ lại nhìn xuống phía dưới, sau đó mới xoay người lại nói: “Phó môn chủ có chuyện quan trọng cần làm, một thời gian nữa mới có thể quay về. Nhưng trước đây ta đã nói, chuyện đánh giết sẽ làm kinh động tới những người khác, chúng ta chỉ có thể âm thầm tìm kiếm ‘Định hồn thạch’, chiếm được chính là công lớn, hiểu chưa?”

Ba nam tử ở cạnh nàng không lên tiếng, nữ tử áo đỏ nhìn ba người đó, sau cùng nhìn tới một nam tử trẻ tuổi nhất, trong mắt lộ ra một tia thăm hỏi, nói:

“Tiểu Vương?”

Thanh niên đang ngồi dựa lưng vào một tảng đá gật đầu không nói gì, thần sắc nhàn nhạt, cổ tay hơi lật lên, Cốt Kiếm màu trắng lóe lên trong tay hắn.

Ngao Khuê hướng tới nữ tử áo đỏ, thấp giọng hỏi: “Hồng tỷ, tông môn quyết định thế nào, khi nào thì ra tay?”

Hồng y nữ tử hừ một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia sát khí, lạnh lùng nói: “Không quá một tháng.”

Ngao Khuê “Ồ” lên một tiếng sau đó thân thể to lớn lại rút trở về, không cẩn thận đụng phải Tiểu Vương ngồi ở phía sau. Tiểu Vương nhích sang bên một chút, Ngao Khuê quay đầu lại nhìn, cười với hắn và gật đầu một cái, cũng không có ý gì khẩn trương cả.

Tiểu Vương dựa lưng vào tảng đá lớn, từ từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy từ sườn núi này có thể nhìn thấy Man Sơn hùng vĩ xa xa, từng đỉnh núi trắng xóa màu tuyết, trên trời lại có mây trắng chuyển động. Bầu trời cao rộng, gió núi hiu hắt, cảnh sắc tráng lệ kia làm cho hắn có chút xuất thần, không biết đang nghĩ tới điều gì.

***

Cách Man Sơn ở Lương Châu vạn dặm, trên núi Thanh Vân, Đại Trúc Phong.

Thời gian năm năm qua đi, ngọn núi này vẫn một màu xanh biếc, trúc xanh như biển, một trong sáu cảnh nổi danh thế gian của núi Thanh Vân là Trúc Đào vẫn rì rào như hát, vây quanh một nơi cư trú yên tĩnh như thế ngoại đảo nguyên.

Trong một nơi sâu trong rừng trúc trên Đại Trúc Phong, đột nhiên hiện lên một bóng trắng, lát sau từ sau một cây măng nhảy ra một cái bóng nhỏ, mũi miệng đen, hai lỗ tai giờ lên, toàn thân tuyết trắng, hai con ngươi xinh đẹp như hai viên bảo thạch, đúng là một con bạch hồ.

Hồ ly màu trắng nhìn xung quanh như đang cảnh giác điều gì, sau một hồi lâu cảm thấy trong rừng trúc an tĩnh này không có gì nguy hiểm, chung quanh chỉ có một mảnh yên lặng, ánh mặt trời chiếu qua khe hở của lá trúc lên mặt đất tạo thành hoa nắng khẽ lay động.

Không khí mang theo hương thơm ngát của lá trúc, gan của bạch hồ cũng lớn dần, sau khi đi ra, tung mình lặn trên mặt đất một vòng, một đạo quang mang hiện lên, nó hóa thân thành một thiếu nữ tóc đen xinh đẹp trạc mười sáu, mười bảy tuổi, sóng mắt dịu dàng, khuôn mặt nhu hòa, nhìn vô cùng đáng yêu.

Giờ phút này, nàng ta sửa sang xiêm y trên người, sau đó lẩm bẩm tự nói: “Không thể ngờ, trước đây ta cứ tưởng Thanh Vân môn lợi hại lắm, nhưng trừ Thông Thiên Phong phòng vệ sâm nghiêm không thể đi lên thì những chỗ khác cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhất là Đại Trúc Phong này, ở đây còn có một nhân vật lợi hại gì đó, khi ta còn nhỏ, bà ta từng nói không nên lên núi này. Bà nội không phải tu hành nhiều đâm hồ đồ rồi sao, hay là tại cái tên đầu bếp kia chỉ có hư danh gạt người mà thôi.”

Nói mấy câu, nàng lại đi về phía trước một đoạn, theo đường mòn quanh co khúc khuỷu trong rừng đi về phía trước hơn mười trượng, trước mắt liền hiện ra một khoảng trống trải, xuất hiện một sườn núi. Từ đây nhìn tới, có thể thấy một mảng phòng ốc, lấy Thủ Tĩnh đường làm trung tâm ở trên đỉnh Đại Trúc Phong. Ở phía xa hơn còn có mấy gian nhà gỗ bình yên, từ nóc nhà có ống khói vươn lên, một đạo khói bếp chậm rãi lượn lờ.

Trời đất, núi rừng như thơ, như vẽ, nhưng trong mắt thiếu nữ này lại sinh ra vẻ bất mãn lớn, hừ một tiếng, đang định phát tán chút bức tức, bỗng chỉ cảm thấy ống tay áo của mình bị người giật giật.

Lần này thiếu nữ hoàn toàn bị chấn kinh, làm sao có thể có người lại gần như thế mà mình không phát giác gì, vội vàng xoay người lại, tay trái vận bí quyết, tay phải quang hoa sáng ngời, trong nháy mắt đã rơi vào thế phòng thủ.

Không ngờ đằng sau lại chẳng có ai, một cái bóng cũng chẳng có.

Thiếu nữ ngơ ngẩn, bỗng lại thấy dưới chân truyền tới tiếng kêu “chi chi”, bèn giật mình cúi đầu, chỉ thấy một con khỉ lông xám ngồi chồm hổm dưới chân, ánh mắt cô quái đang nhìn tới mình.

Chẳng hiểu sao, trong lòng thiếu nữ này đột nhiên dâng lên một cổ sợ hãi mãnh liệt, phảng phất như gặp phải một cự thú thiên địch, thân thể run rẩy. Song nàng ta còn chưa kịp phản ứng gì thì từ sau trong rừng trúc truyền ra một trận tiếng chó sủa đầy hưng phấn, còn có tiếng kêu hơi căm tức của một nam hài, dường như đang quát lớn cái gì, một đường đuổi tới.

Thiếu nữ ngẩn ngơ, theo bản năng xoay người rồi đi, song thân thể vừa mới động thì đột nhiên con khỉ xám lại bắt được mắt cá chân của nàng ta, sau đó khiến cho thiếu nữ vô cùng cảm thấy khó tin, con khỉ không chút thương hoa tiếc ngọc nào, vung thẳng tay ném thiếu nữ về phía sau.

“Bộp” Thân thể thiếu nữ nặng nề đập lên thân một cây trúc, kèm theo đó là một tiếng rên sau đó rơi bịch xuống mặt đất. Trong lòng nàng ta còn đang mờ mịt, đầu choáng mắt hoa chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì đã lại cảm thấy trước mặt tối sầm lại, bầu trời phía trên bị một con quái vật to lớn che đi. Một con chó lông vàng thân thể cực lớn mà lần đầu trong đời nàng mới thấy từ trong rừng trúc đi ra, trong miệng kêu lên mấy tiếng: “Gâu gâu gâu gâu gâu gâu...” Tiếng chó sủa không ngừng, chân lại càng liêu mạng, giờ lên đập lên ngực của thiếu nữ.

Một cổ lực mạnh đập tới, thiếu nữ chỉ cảm thấy lồng ngực mình như muốn vỡ ra, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh, vội vàng tung mình, bạch quang lóe lên, lập tức đã biến trở về thành con bạch hồ, xoay người liền muốn chạy đi, tránh xa hai con quái vật này càng nhanh càng tốt.

Song nàng vừa mới nhấc chân định chạy, đã nghe được từ trong rừng trúc một trận tiếng bước chân dồn dập, đuổi theo ngay phía sau con chó lông vàng là một đứa bé trai chừng tám, chín tuổi. Thằng nhóc vừa bước ra, đang hùng hùng hổ hổ nể con chó lông vàng cái gì đó nên căn bản chẳng để ý đến dưới chân, một bước dẫm xuống.

“Bep!”

Mặt bạch hồ tối sầm lại, cả thân thể cứng ngắc như đá, xem ra khuôn mặt nhỏ nhắn, quyen rũ, xinh đẹp như tranh đã bị thằng nhóc này một cước đạp lên, trực tiếp làm mặt nó dí chặt xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Tiểu Si

“Phi phi phi, phi phi, phi phi phi.....”

Một loạt những tiếng phun nước miếng vang lên trong phòng bếp trên Đại Trúc Phong. Bạch Hồ đã biến lại thành thiếu nữ thiên kiều bá mị, nhưng giờ phút này trên mặt đã có thêm một dấu chân màu đen cực kỳ chói mắt, đồng thời khóe miệng đầy bùn, đang liều mạng lau đi, miệng thỉnh thoảng lại hướng ra ngoài mà nhổ mấy ngụm nước miếng, muốn đem hết bùn cát phun ra ngoài.

Một thằng nhóc có cái đầu tròn xoe, tóc ngắn cụt lủn, đứng ở bên cạnh bàn trong phòng bếp, tò mò nhìn động tác của thiếu nữ. Mà ở bên cạnh nó chính là lão cầu trần sơn của Đại Trúc Phong – Đại Hoàng đang gục trên mặt đất, một chân thỉnh thoảng lại giơ lên gãi gãi. Về phần con khi lông xám nhỏ thì lúc này nhảy tới trên vai một nam tử cạnh bếp lò, yên ổn ngồi trên đó, trong tay nắm một quả đại không biết hái từ đâu, bọp bọp nhai nhìn ngon lành vô cùng.

Thằng nhóc kia nhìn chằm chằm thiếu nữ một hồi lâu, bỗng nhiên quay đầu lại cười nói: “Cha, đây chính là yêu quái sao? Có thể biến từ người thành hồ ly được?”

Nam tử kia đang thu dọn bếp lò, giờ phút này đã rửa xong cái bát cuối cùng, sau đó lau khô tay, lúc này mới đi tới, hướng cô gái kia nhìn thoáng qua, sắc mặt ôn hòa, ấm áp, mỉm cười nói: “Đúng không?”

“Hừ!”

Cô gái ở trong góc bếp, thẹn quá hóa giận nên chỉ hừ lạnh một tiếng, thân thể khẽ nhúc nhích tựa hồ có ý kiến, kết quả làm con chó vàng ngẩng đầu lên, hướng về phía nàng gầm nhẹ một tiếng: “Grừ...”

Động tác của thiếu nữ lập tức cứng lại, nhìn Đại Hoàng vừa sợ hãi lại vừa không cam lòng, trông mắt như có nước đảo quanh, nhìn vô cùng đáng thương khiến người không khỏi mũi lòng.

Lúc này, thằng nhóc kia lại phát hiện ra, “a” lên một tiếng, chạy tới kéo tay nam tử, cười nói: “Cha, người nhìn kia, người nhìn kia, thì ra yêu quái cũng biết khóc...”

Thiếu nữ kia đang thi triển “Dụ đồ dị thuật” trời sanh của Hồ tộc để tìm cách thoát khỏi, ai ngờ nghe tới một câu nói kia, thiếu chút nữa cả pháp thuật cũng tán luôn, nhất thời bất chấp cả nguyên tắc của mị hoặc là phải mềm mại, đáng yêu, dịu dàng, nhìn chăm chăm vào đứa bé trai kia đầy oán hận.

Nam tử ôn hòa sờ lên đầu con trai một cái, mỉm cười nói: “Yêu tộc tu luyện thành công có thể hóa thân thành người, một thời gian dài cũng chẳng khác gì so với nhân tộc chúng ta, đều có thất tình lục dục, biết khóc cũng là lẽ thường.”

Thằng nhóc “ồ” lên, vẫn tò mò đánh giá thiếu nữ kia.

Đứng ở đây tất nhiên chính là Trương Tiểu Phàm và con trai hắn, Tiểu Đình. Năm năm trôi qua, Tiểu Đình đã trở thành một thằng bé trai chín tuổi, đã lớn hơn một chút mặc dù cái đầu vẫn tròn xoe đầy đáng yêu. Trương Tiểu Phàm đi tới bên cạnh bàn, trên bàn có một phong thư, phía ngoài không có chữ viết gì, hắn nhìn thư này trong chốc lát, sau đó lấy lá thư ở bên trong ra, yên lặng đọc.

Trong bếp an tĩnh lại, con người của cô gái kia quay tròn, thân thể xích một chút về phía cửa bếp. Giờ phút này nàng tất nhiên đã hiểu đúng như lời mấy vị lão nhân trong tộc, trên Đại Trúc Phong này đúng là ngọa hổ tàng long, trong lòng đã sớm không dám hiếu thắng nữa, chỉ muốn đem con bà nó phong thư này tới, còn mình phải mau chóng chuồn đi là được.

Ai ngờ mới di động được hai bước, con chó vàng đã lè lưỡi, đầu quay ngoắt về phía nàng ta, so với quý còn tinh hơn. Thiếu nữ oán hận dừng lại, trợn mắt nhìn Đại Hoàng một cái.

Phong thư không dài, Trương Tiểu Phàm nhanh chóng xem hết, chỉ thấy lông mày hắn nhăn lại, tựa hồ những lời trên phong thư nói làm hắn phải nghi ngờ. Chốc lát sau, hắn quay đầu nhìn về phía cô gái kia, đánh giá nàng một lúc rồi hỏi:

“Tiểu Bạch là người thế nào của ngươi?”

Thiếu nữ hừ một tiếng, trên mặt hiện lên một tia kiêu ngạo, nói:

“Nàng là bà nội của ta, lần này muốn ta tới đây đưa tin. Ai biết các người ở đây đều thô bỉ như thế, chẳng những không đối xử tử tế với ta, ngược lại còn...”

“Gâu!”

Đại Hoàng lập tức bỏ nhào tới, nhảy một cái tới bên cạnh thiếu nữ, mở cái miệng rộng ngoạm một chân của thiếu nữ này. Hồ ly trời sinh đã sợ chó, giờ phút này thiếu nữ bị dọa đến mặt cắt không còn chút máu. “Aaaa...” nàng ta kinh hoàng la lên, thiếu chút nữa ngồi bệt xuống đất, khóc âm lên:

“Nhả ra, nhả ra, Minh Nhi ta trở về sẽ nói cho bà nội biết, bà nội sẽ giết sạch các người...”

Trương Tiểu Phàm vỗ vỗ lên đầu Tiểu Đình, Tiểu Đình cười hi hi rồi chạy tới túm lấy Đại Hoàng, con chó vàng lúc này mới chịu nhả ra. Sau đó nó và Tiểu Đình rời khỏi phòng bếp, ra tới cửa vẫn không quên mang theo bộ dáng hung thần ác sát, quay đầu lại nhìn tiểu hồ ly kia làm động tác cắn một miếng.

Thiếu nữ bị dọa sợ hãi lui về sau một bước, trong lòng càng thêm khinh bỉ cái loại chó của nhân tộc thêm mấy phần. Đúng lúc này, Trương Tiểu Phàm sau một hồi trầm tư, nói:

“Năm đó ta nợ bà nội của người một phần nhân tình, hôm nay nếu nàng đã mở miệng, ta sẽ đi một chuyến.” Vừa nói, hắn vừa thả lá thư trong tay ra, nhìn cô gái, lại thuận miệng hỏi: “Tên người là gì?”

Thiếu nữ hít sâu, đem theo mấy phần đắc ý, nói: “Tên ta là Tiểu Si, danh tự này là chính bà nội đặt cho ta trước khi ta tới đây đưa tin cho người.”

Lời này của nàng chứng tỏ nàng đối với bà nội của mình vô cùng kính yêu, tựa hồ đối với cái tên bà nội tặng cho này chính là một vinh quang cực lớn.

Trương Tiểu Phàm ngẩn ra, thân thể cũng cứng lại, mãi một lúc sau mới hừ một tiếng, sắc mặt có thêm mấy phần tiêu điều, lại có chút buồn cười, mở miệng nói một cách phức tạp: “Bà nội của người cũng không phải người tốt a...”

***

Một tháng sau, khí trời vẫn lạnh lẽo không hề khác so với trước đó, tại một nơi trong sơn cốc ở phía nam Man Sơn, cô gái mặc áo đỏ cầm đầu bốn người lại xuất hiện ở sườn núi phía tây, núp sau tảng đá lớn. Nhưng lần này nhìn tới, có thể thấy còn rất nhiều người khác trầm mặc mai phục sau những tảng đá khác gần đó, ngay trên sườn dốc rộng rãi, lạnh lùng nhìn về phía sơn cốc bị sương mù bao phủ.

Nơi xa truyền tới mấy tiếng kêu thanh thúy, to nhỏ không đồng nhất, nhanh chóng vang tới bên sườn núi. Nghe thấy những âm thanh côn trùng kêu này, thân thể bốn người sau tảng đá đang mỉm cười cũng dừng lại. Cô gái mặc áo đỏ hít một hơi thật sâu, nhẹ giọng nhắc:

“Chuẩn bị động thủ rồi. Mặc dù Hàn Nha phái không phải tông môn lợi hại, nhưng hiện tại môn phái nào tu hành Quỷ đạo cũng đều là hiếm thấy, cũng có chút nguy hiểm, các người phải cẩn thận một chút.”

Nói tới đây, nàng lại quay đầu nhìn nam tử thứ ba vẫn trầm mặc không nói, nhắc: “Tiểu Vương, vẫn là như cũ đi, người lặng lẽ đi theo chúng ta.”

Đó là một thanh niên cao lớn, mặc dù nhìn không to bằng Ngao Khuê nhưng thân hình giống như một con báo săn, tràn đầy lực lượng ẩn nặc. Trên mặt hắn có mấy vết thương nhàn nhạt, nhìn đúng là vết đao kiếm lưu lại, trong đó có một vết từ mắt phải kéo xuống vô cùng rõ ràng, có lẽ là một vết thương nghiêm trọng. Nhưng giờ phút này, vết thương ấy lại làm cho gương mặt trẻ tuổi của hắn thêm vài phần lệ khí.

Hắn cũng không nói chuyện, chỉ gật đầu, sau đó bàn tay trống trơn lại hiện ra một thanh Cốt Kiếm màu trắng quý dị. Chuôi Cốt Kiếm vừa hiện ra, ba người kia, kể cả nữ tử mặc áo đỏ đều liếc về phía nó một cái.

Một cổ hàn ý lạnh băng từ trên Cốt Kiếm chậm rãi tản mát ra. Nam tử anh tuấn mà âm lệ nhú mày, nói: “Tiểu Vương, ta xem pháp bảo này của người có mấy phần giống những đồ vật của mấy tên Quỷ đạo kia.”

Cầm Cốt Kiếm màu trắng trong tay, dung mạo đã có rất nhiều biến hóa, nhưng vẫn có thể nhận ra người được gọi là Tiểu Vương này chính là cổ nhân năm xưa đã rời khỏi núi Thanh Vân – Vương Tông Cảnh. Nhưng sau thời gian năm năm, trên người hắn đã xảy ra biến đổi long trời lở đất, vẻ ngây ngô ngày xưa đã hoàn toàn biến mất, ở nơi khi họ còn gầy gò chỉ còn lại một thanh niên lạnh lùng.

Hắn ngẩng đầu nhìn nam tử âm lệ kia, âm thanh trầm trầm, hỏi: “Sao? Người muốn thử một chút à?”

Nam tử âm lệ hừ lạnh một tiếng, cũng không có ý e ngại, đang định nói chuyện thì bị nữ tử áo đỏ quát một câu: “Im hết, đến lúc này rồi còn rầy ra. Còn sống sót được hay không cũng chưa biết, câm miệng hết cho ta.”

Hai người đều ngậm miệng lại. Trong bốn người này, ngoại trừ tên hán tử to con Ngao Khuê và Vương Tông Cảnh, thì nam tử âm lệ này tên là Tây Môn

Anh Duệ, cộng với nữ tử áo đỏ cầm đầu Từ Mộng Hồng, hôm nay đều là môn hạ đệ tử của Âm Ma tông.

Lương Châu khá khác biệt so với những vùng đất khác của Thần Châu. Nơi này ngoại trừ gần vùng hoang dã thì từ xưa tới nay đều rất có tinh thần thượng võ, khí thế đấu tranh có ở khắp nơi. Bao nhiêu năm nay, vô số môn phái ở nơi này hết thịnh lại suy, tất cả đều không ngừng tranh đấu, giết chóc, chính là một địa phương vô cùng hỗn loạn. Tất cả các môn phái đều không lúc nào không chiến đấu sinh tồn, giết chóc lẫn nhau.

Âm Ma Tông cũng không phải là môn phái có lịch sử sâu xa, trên thực tế, người ta mới biết tới môn phái này ở Lương Châu không quá mười năm. Loại môn phái nhỏ này ở Lương Châu có vô số, nhưng không ai biết được, Âm Ma tông chính là ma giáo sau khi suy vi ở Trung Thổ mới tới đây thành lập một tông môn bí mật. Để tránh bị mấy môn phái chính đạo do Thanh Vân môn cầm đầu truy kích, ma giáo mới lấy Âm Ma tông để che giấu, mấy năm nay đều ngầm phát triển cực mạnh.

Mà một ngày này đối với Âm Ma tông là vô cùng quan trọng, bởi vì cách đây không lâu, một chi nhánh của Âm Ma tông, có lần vô tình chiếm được một tin tức, một môn phái ở Lương Châu là Hàn Nha phái phát hiện một sơn cốc kỳ dị. Mà ở Lương Châu vô số năm nay còn có lưu truyền một truyền thuyết về di tích Bàn Cổ Đại Điện.

Âm Ma tông cực kỳ coi trọng tin tức này, lập tức phái người tới đây truy xét, kết quả Bàn Cổ Đại Điện thực hư không rõ, nhưng mấy vị trưởng lão lại phát hiện u cốc tên gọi Quý Khốc này trời sinh có Âm Sát khí, địa thế lại phức tạp khó dò, đúng là một nơi tốt nhất để khai sơn lập phái.

Kể từ đó, suy nghĩ tu hủ chiếm tổ chim khách bắt đầu được hình thành. Dù sao ở Lương Châu này, nắm tay lớn quyết định hết thảy. Trải qua một thời gian trinh thám, Âm Ma tông điều động hết các chi nhánh ma giáo, khu động mọi thế lực trong tay mình, âm thầm bao vây cửa cốc Quý Khốc này, đợi thời cơ tới sẽ đem Hàn Nha phái hoàn toàn tiêu diệt, khai sơn lập phái tại đây.

Sau tảng đá lớn, Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng vuốt ve Cốt Kiếm trong tay mình, hàn khí băng lãnh từ đầu ngón tay truyền tới, hai chữ U Minh trên chuôi kiếm như hai con người lẳng lặng ngắm nhìn hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn trời xanh, thu Vạn Sơn hùng vĩ vào trong mắt. Dưới sự bao la của núi non, con người chỉ như con kiến nhỏ bé, trong lòng không khỏi nảy sinh ra cảm giác kính sợ với thiên địa tạo hóa.

Vẫn giống như năm đó, khi hắn nhìn lên Thông Thiên Phong ở Thanh Vân, tình cảm ấm áp trôi qua trong lòng.

Nơi xa, một tiếng cười bén nhọn đột nhiên vang lên.

Từ Mộng Hồng nhảy dựng lên, sắc mặt trở thành tái nhợt, nói: “Đi!” Bốn người cùng bay ra, hướng sơn cốc kia hạ xuống. Trên đỉnh sườn núi, những bóng người màu đen cũng từ những địa phương khác bay ra, như mãnh thú hung tàn âm lệ, hướng vào sâu thẳm cốc đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Long Châu

Gió mạnh đập vào mặt, sương trắng càng lúc càng gần, chỉ nghe tiếng xé gió, sau đó là vô số bóng đen xông vào trong làn sương mù mỏng. Sâu trong sơn cốc, tại một nơi sâu trong u cốc quanh năm bị sương mù bao phủ, hầu hết các địa phương nơi này đều mang khí tức âm trầm, nhưng đối với với đám đệ tử Âm Ma Tông quanh năm tu hành thì cũng không có nhiều ảnh hưởng lắm.

Sâu bên trong cốc là một loại sát khí quý dị, có mặt ở khắp nơi, u ám khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, chắc hẳn là Âm Sát khí do tự nhiên sinh ra rồi. Âm Sát khí này chính là Cực Âm khí, đối với người trong chính đạo là thứ vô cùng đáng sợ, nhưng với những người tu luyện công pháp âm độc thì

lại là phúc địa trời ban. Hơn nữa, nghe nói Hàn Nha Phái am hiểu Quỷ Đạo thuật, Âm Sát khí bậc này đối với Quỷ Đạo vô cùng có ích lợi, có lẽ vì thế nên bọn chúng mới chiếm cứ nơi này.

Nhiều người dang dăng sát khí cùng hạ xuống một lúc như thế, sâu trong cốc chột truyền ra tiếng gọi kinh hoàng, âm ỉ, từ các huyệt động trên vách núi chảy ra không ít đệ tử của Hàn Nha Phái mặc đồ đen. Hai bên lập tức lao vào chém giết lẫn nhau, huyết hoa văng khắp nơi.

Đám người Từ Mộng Hồng không như những đệ tử Ma Âm Tông khác dừng mảnh lao xuống mà vẫn duy trì đội hình, từ trên sơn cốc lặng lẽ lên xuống dưới. Ngao Khuê có dáng người cường tráng đi đầu tiên, Từ Mộng Hồng và Tây Môn Anh Duệ theo sát hai bên, còn Vương Tông Cảnh tay cầm Bạch Cốt Kiếm thì đi sau cùng, mắt sáng lấp lánh không ngừng đưa mắt nhìn xung quanh.

Bọn hắn cứ thế đi dọc vách núi, cách chiến trường đang chém giết một quãng, thỉnh thoảng lại thấy những đệ tử của Hàn Nha Phái. Nhưng thân pháp của bọn hắn quý dị, không giống những đệ tử khác của Ma Âm Tông đang điên cuồng giết người nên đi xuống một hồi lâu cũng không đụng độ với địch thủ lần nào. Bốn người cứ thế không quan tâm tới tình hình, im lặng đi dọc theo vách núi về phía trước.

Đúng lúc này, tại một huyệt động trên vách núi cách chỗ bọn họ chừng một trượng về phía trước, bỗng nhiên truyền tới tiếng gào thét, sau đó là những tiếng bước chân dồn dập, dường như có mấy người sắp lao ra.

Ngao Khuê dừng lại, nhưng Từ Mộng Hồng theo sát ở sau lưng đã lạnh lùng mở miệng: “Lên!”

Ngao Khuê khẽ gật, không chân chừ, hai tay giơ lên mạnh mẽ, trong tay là một cây Lang Nha Bổng màu đen cực lớn, mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa động. Sau đó hắn đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người nhảy lên, Lang Nha Bổng cực lớn “Vèo” một tiếng, phá không mà tới. Cây bổng như hóa thành một cự thạch màu đen nện xuống, làm cho tên xui xẻo đầu tiên vừa chui ra đã lãnh trọn cú đánh, Thiên Linh cái nát bấy, lập tức đổ ụp xuống.

Mọi người trong động sợ hãi rú lên, trong đó đều là người có kinh nghiệm phong phú. Rất nhanh có tiếng quát lớn truyền ra, một lát sau có vài người lập tức nhao nhao nhảy ra khỏi cửa động, như hung thần ác sát quay đầu lại nhìn. Bọn họ có ba người. Hai người mặc quần áo đen oa oa kêu to, âm thanh như Ô Nha (Quạ đen), bay lên trời, lập tức quý dị tung hai chân đá tới giống như quạ săn mồi. Kẻ cuối cùng là một lão đầu, khuôn mặt gầy như quý đối, hai hốc mắt hõm sâu, nhìn gầy còm như bộ xương khô. Lão đầu này lui ra phía sau vài bước, trên mặt xẹt qua một vẻ hung ác lạnh lẽo như băng, hai tay lật lên, trong tay là một chùm đầu lâu xương trắng.

Lúc này, Từ Mộng Hồng và Tây Môn Anh Duệ cũng đã lấy ra pháp bảo của mình. Từ Mộng Hồng sử dụng một đôi câu màu trắng, hàn quang sáng ngời. Pháp bảo bị nâng dùng bí quyết thúc dục hóa thành hai đạo bạch quang sắc bén, trực tiếp đánh tới một tên Hắc y nhân. Pháp bảo của Tây Môn Anh Duệ là một cây Quỷ Nha Trường Tiên, cổ tay hắn rung lên, cây roi màu đen như dải ra thêm mấy trượng, giống hệt linh xà uốn éo mà đánh tới gã Hắc y nhân còn lại.

Ngao Khuê đi đầu đã giết được một người, mùi máu tươi tứa hồ khiến cho hắn hưng phấn lên. Mặc kệ trên đầu, hắn gào lên một tiếng giận dữ, vẫy tay thu hồi lang nha bổng, sau đó lẳng không vẫy một cái. “Vút vút”, thanh âm như khí thôn sơn hà, như vô địch kim cương lập tức xông về phía lão quý của Hàn Nha phái kia.

Ánh sáng trong mắt lão đầu Hàn Nha Phái lóe lên, không biết hai cái đầu lâu được thi pháp thế nào mà chậm rãi bay lên, lập tức khí Âm Sát nồng đậm hơn gấp mười lần. Trong hốc mắt của hai cái đầu lâu hiện lên ánh sáng màu xanh quý dị, sau đó một cái hóa thành một bộ hải cốt mặc áo giáp, tay cầm đại đao, nghênh đón Ngao Khuê. Thân thể Ngao Khuê nhoáng lên, một bước dần tới, Lang Nha bổng hung hăng nện xuống. Khô lâu kia không hề biết nhượng bộ, đại đao trong tay ra sức chém. Chỉ nghe một tiếng “phanh” thật lớn, Khô lâu lão đao lui lại hai bước, thân thể lắc lư, có thể thấy lực lượng của Ngao Khuê vô cùng lớn.

Nhưng vào lúc này cái đầu lâu ở bên phải vốn chưa phát sinh phản ứng gì lại trực tiếp ngự không bay tới, mở ra cái miệng trắng hếu, răng bên trong lóe lên hào quang màu xanh quý dị, hướng Ngao Khuê mà cắn.

Dù thân thể Ngao Khuê có như kim cương thì giờ phút này cũng phải kinh hãi mà nhảy ra, hơi kiêng kỵ cái khô lâu này, không cho nó có cơ hội tiếp cận

mình.

Mấy hiệp đấu nhanh chóng trôi qua, tràng chiến đấu liên tục biến đổi. Từ Mộng Hồng và Tây Môn Anh Duệ đều có đạo hạnh không thấp, pháp bảo trong tay cũng khá lợi hại, nhanh chóng có thể chế trụ hai giáo đồ của Hàn Nha phái. Nhưng Ngao Khuê thì khá chật vật, một mặt ngăn cản công kích của bộ hải cốt, một mặt lại phải phòng ngự cái đầu lâu không ngừng bay tới há miệng cắn mình. Lão đầu Hàn Nha Phái không ngừng cười âm hiểm. Tình thế ngày càng nguy cấp, Ngao Khuê không nhịn được rống lên: “Cứu mạng!”

Hắn vừa kêu lên, Từ Mộng Hồng và Tây Môn Anh Duệ đều đảo mắt nhìn qua, Tây Môn Anh Duệ xì một tiếng đầy khinh miệt, tức giận nói:

“Vóc dáng người lớn như vậy, sao bây giờ dũng khí lại nhỏ tới mức này rồi hả?”

Từ Mộng Hồng lắc đầu, hai người hoàn toàn không có ý tứ tiến lên hỗ trợ, chỉ gấp rút tiếp tục dồn hai gã đệ tử Hàn Nha Phái kia vào góc chết. Hàn quang lóe lên trong mắt lão đầu Hàn Nha phái, lão gầm nhẹ một tiếng, hai quý vật khô lâu động tác càng nhanh thêm vài phần, hiển nhiên là muốn giải quyết tên to con trước mắt này, sau đó cứu đi đồng bạn của mình. Lang Nha bổng trong tay Ngao Khuê vung lên, dồn sức mà đánh xuống làm cho hai khô lâu kia tạm thời không dám tới gần, trong miệng vẫn hô:

“Vương bát đản, Tiểu Vương, người còn chưa ra tay là ta sẽ chết đó.”

Lão đầu cười lạnh một tiếng, đang muốn lên tiếng giễu cợt thì lại có một cảm giác khác lạ, ngừng phát đầu lên. Lúc mới lao ra cửa động, rõ ràng lão thấy địch có bốn người, giờ phút này không hiểu sao chỉ có ba, còn một người nữa đâu?

Lòng lão chợt động, hai quý vật đang chiếm thượng phong lập tức dừng lại, đang định cấp tốc trở về thì bỗng nhiên một trận gió lạnh lẽo nhẹ nhàng lướt qua người lão. Một ít tia máu chợt phun ra từ lồng ngực của lão quý gầy còm này, cứ thế chảy ra không dừng.

Chẳng biết từ khi nào, Vương Tông Cảnh lặng lẽ tới phía sau lưng lão mà không gây ra một tiếng động nào, Bạch Cốt Kiếm sắc bén đâm xuyên qua lồng ngực lão đầu. Đồng thời, từng tia bạch khí nhỏ li ti từ trong người lão bị hút ra, trực tiếp nhập vào thanh Bạch Cốt Kiếm quý dị, âm trầm không ánh sáng.

Một khắc này, lão đầu Hàn Nha phái há hốc miệng, mặt mang theo vẻ hoảng sợ, muốn la to lên nhưng lập tức như bị đông cứng lại. Miệng vết thương do Bạch Cốt Kiếm gây ra nhanh chóng khô quắt lại, một lát sau trông lão giống như một cái cây khô đã chết nhiều năm.

Thân thể Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng run lên, từ trên Bạch Cốt Kiếm truyền tới một tia cực kỳ yếu ớt, nhưng so với Âm Sát khí xung quanh thì âm lãnh gấp mười lần, trong nháy mắt dung nhập thân thể hắn, hóa thành một bộ phận linh lực của cơ thể. Mặt hắn không có biểu tình gì, lập tức rút Bạch Cốt Kiếm ra, tay trái khê đây, cái cây khô của lão đầu kia vẫn còn mang vẻ mặt kinh ngạc và sợ hãi lập tức té xuống mặt đất. Hai cái khô lâu ở trước mặt Ngao Khuê bị mất đi sự khống chế cũng lập tức rơi xuống, hóa thành một đoàn ma troi, tự cháy trên mặt đất.

Lại một lúc lâu sau, hai tiếng hét thảm thiết vang lên, Từ Mộng Hồng và Tây Môn Anh Duệ đều đã diệt trừ xong đối thủ của mình, quay lại nhìn, thấy thi thể của lão đầu Hàn Nha phái thì mặt không đổi sắc chút nào, hiển nhiên đã từng chứng kiến sự tình này trước đây. Từ Mộng Hồng vung tay lên: “Đi”. Sau đó tiếp tục tiến về phía trước. Ngao Khuê và Tây Môn Anh Duệ không rên một tiếng nào, lập tức đi theo. Vương Tông Cảnh im lặng đi sau cùng, nhìn tràng cảnh khắp cốc đầy thi thể, máu tươi giàn giụa trong sơn cốc, phía sau mình thì tràn ngập huyết khí, lệ khí và quỷ khí. Hắn chỉ có cảm giác mình đúng là đang đứng ở Địa ngục đầy lệ quỷ, ác linh tàn sát bừa bãi như trong truyền thuyết.

Ở trong vùng đất Cửu Châu, tiếp giáp với Lương Châu ở phía bắc chính là Thanh Châu, lên phía bắc nữa chính là Cực Bắc Băng Nguyên. Nếu không có thể núi Man Sơn hùng vĩ ngăn cách, một năm thì có tới bảy tám tháng hàn khí từ Cực Bắc Băng Nguyên tràn về nơi này làm cho ở đây lạnh hơn so với các châu khác rất nhiều. Ở phía bắc của Thanh Châu, tại một núi tuyết, có một huyết động, gió lạnh ào ào gào rít, tuyết rơi không ngừng bên ngoài. Nhìn xuống dưới chân núi, chỉ thấy có một con đường nhỏ uốn lượn kéo dài quanh các dãy núi, một đường thông lên tận Băng Nguyên ở phương bắc. Đây chính là “Đường mòn Băng Nguyên” nổi tiếng trong nhân tộc từ xa xưa, là thông đạo duy nhất đi lên Cực Bắc Băng Nguyên. Nhưng thời gian này băng tuyết trên núi nhiều, địa phương vốn đã hoang vắng này càng không có dấu vết của con người. Chỉ trong mấy tháng mùa hè, tuyết ngừng rơi thì mới có một ít người tu hành từ trung thổ tiến vào Cực Bắc Băng Nguyên thám hiểm mới đi qua đây.

Lúc này, trong huyết động, có hai người đang ngồi đối diện nhau. Ngoài động gió tuyết lạnh thấu xương nhưng quần áo trên người bọn họ cũng không nhiều lắm, dường như đối với thời tiết rét lạnh này đã vô cùng quen thuộc, thân sắc đầy vẻ hờ hững. Ở giữa bọn hắn có một cái bàn, trên đặt một pho tượng kỳ dị, chính là một con Thanh Long đang giương nanh múa vuốt cao tới hai xích, điêu khắc vô cùng sống động. Trong miệng rồng có ngậm một viên Long Châu màu trắng bạc đang lơ lửng ở giữa không trung, không biết lực lượng quý dị nào nâng nó lên, cứ chậm rãi chuyển động trong miệng rồng.

Hai người đang nhắm mắt giống như dưỡng thần, lại cũng giống như đang chờ đợi cái gì. Trời đất vẫn một mảnh tịch liêu, gió tuyết gào thét không ngừng.

Bỗng nhiên, hai người kia như đồng thời cảm thấy gì, hai mắt mở ra, chỉ thấy phía trên Long Châu màu trắng bạc xẹt lên một tia ánh sáng nhàn nhạt, tốc độ cực kỳ nhanh, lóe lên rồi chợt biến mất ngay lập tức.

Hai người đều lập tức đứng lên, hai mắt tròn trừng, gắt gao nhìn chăm chăm vào khóa Long Châu kia.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Trắc Vị

Pháp quyết đồng thời thi triển, ánh sáng màu lam tỏa ra, trong động phủ giữa trời gió tuyết, hai người đồng thời cùng xuất ra pháp thuật kỳ dị giống nhau lên Long Châu. Ánh sáng màu xanh da trời chói lọi chiếu lên khóa Long Châu màu trắng bạc, giống như muốn bắt lấy tia sáng khi nãy. Cùng lúc đó, một tay còn lại của hai người liên tục bấm đốt ngón tay, giống như đang tính toán gì đó.

Sau nửa ngày qua đi, người bên trái bắt lực buông tay, lắc đầu thở dài nói: “Không thành. Quá nhanh và quá yếu, tính toán không được.”

Người trung niên bên phải còn kiên trì được thêm một chút, nhưng sau đó cũng đành bỏ cuộc, tán đi pháp thuật, chán nản ngồi xuống, sau khi lặng yên một chốc thì cười khổ, nói:

“Năm năm rồi, năm đó chúng ta ra đi tìm tòi tin tức của Thiên Long đều vạn phần kích động, tràn đầy tin tưởng. Không thể tin tưởng là sau năm năm vẫn không thu hoạch được cái gì. Cứ thế này thì khi trở về chắc chắn bị Long hậu quả trách một trận không thoát được rồi.”

Người bên trái nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng mấy năm qua có lẽ sống gian nan vất vả ở trong vùng đất băng tuyết lạnh lẽo nên cả người lộ ra vẻ tiêu tụy. Giờ phút này hắn nhìn Long Châu trắng bạc, thở dài:

“Tính toán ra, trong năm năm trở về đây, khí tức của Thiên Long xuất hiện rất nhiều lần ở trên Long Châu, nhưng lần nào cũng thế, chỉ lóe lên tức thì, càng không có dấu hiệu báo trước, không có quy luật gì, có khi hai, ba ngày xuất hiện một lần, có khi đến mấy tháng cũng không sáng lên. Thế thì chúng ta làm sao mà truy tung được, làm sao mà tìm kiếm được?”

Người trung niên bên phải trầm ngâm nói: “Tứ đại Huyết Long vệ được chia ra tìm kiếm ở khắp Cửu Châu hiện tại cũng không có thu hoạch gì. Dấu vết của Thiên Long đại nhân chẳng hề có, ngay trong nhân gian cũng chưa từng truyền qua. Hôm nay Long Hậu đại nhân lại đưa Hắc Long Huyết vệ chúng ta ra ngoài cũng chỉ là muốn dựa theo khí tức Thiên Long như ẩn như hiện này mà tìm ra chút manh mối.”

Người trẻ tuổi bên trái cười khổ, đáp: “Nhưng làm cách nào để tìm ra đây. Khí tức yếu ớt thế này, chỉ sợ cách xa mười mấy vạn dặm cũng không chừng,

khoảng cách như thế làm sao mà có thể đến ngay được?”

Người trung niên im lặng, hai người nhìn nhau, mặc dù đều thấy trong đáy mắt đối phương vẻ bất lực, nhưng ai cũng biết tìm Thiên Long là việc trọng đại, dù nó có quá mức xa vời đến đâu thì bọn hắn cũng vẫn phải kiên trì. Biết đâu ông trời sẽ mở mắt thương tình.

Gió tuyết gào thét, trời đất tịch liêu, hai người kiên nhẫn chờ đợi, nhưng trên Long Châu xuất hiện tia khí tức của Thiên Long mờ nhạt một lần sau đó cũng không có động tĩnh gì nữa. Cuối cùng hai người than nhẹ một tiếng, lại nhắm mắt lại, mờ mịt chờ đợi cơ may tiếp theo.

Một lần chờ này có khi phải tới mấy tháng.

Ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu người trẻ tuổi kia, bỗng nhiên lòng hắn run lên bần bật, giống như bị sét đánh mà phải nhảy dựng lên. Nhìn tới, nam tử trung niên kia cũng giống hệt như mình, hai người bốn con mắt đồng thời nhìn về phía Long Châu, chỉ thấy trên Long Châu lại xuất hiện thêm một đạo ánh sáng, hơn nữa lần này cứ cách một chút lại có ánh sáng lóe lên, liên tiếp mười một lần mới ngừng hẳn.

Trong động tuyết, thân là Hắc Long Huyết vệ của Thiên Long Điện, hai người sớm đã bị dọa cho sợ không nói thành lời, nhưng bản năng thi pháp đã sớm bắt tận gốc rễ nên vẫn dùng tốc độ nhanh nhất thi triển pháp thuật, ánh sáng màu xanh da trời lại tràn ngập trên Long Châu, tay phải điên cuồng tính toán. Ngay cả khi khí tức Thiên Long trên Long Châu đã ngừng phát tán thì bọn hắn vẫn chờ mong, mãi một lúc lâu sau, cảm thấy ánh sáng dường như sẽ không lóe lên nữa thì hai người mới chậm rãi thu hồi pháp thuật của mình.

Trong một thời gian ngắn mà thi triển pháp thuật tới hai lần, đặc biệt lần thứ hai đúng là bọn hắn liều mạng thi triển để nắm bắt lấy cơ hội, thi pháp trong một thời gian dài cho nên lúc này sắc mặt cả hai đều vô cùng tái nhợt, nhưng lại tỏ ra vô cùng hưng phấn.

“Tính toán được không?” Nam tử trung niên cất tiếng hỏi.

Người trẻ tuổi hơn trầm ngâm một lát, lắc đầu nói: “Mặc dù hôm nay khí tức Thiên Long xuất hiện vô số lần, đúng là chưa từng có, nhưng tốc độ lại quá nhanh và vô cùng yếu ớt, ta cũng chỉ có thể tính toán là đạo khí tức này ở phía tây.”

Người trung niên kia cũng chậm rãi gật đầu nói: “Không tệ, ta cũng thế. Nhưng theo như ta thấy, ở vùng tuyết địa là không có khả năng rồi, như vậy khí tức Thiên Long này chỉ có thể là ở...”

Cả hai nhìn nhau, trầm miệng một lời cùng nói:

“Lương Châu!”

Dưới Man Sơn, giữa đám sương mù trong u cốc, Âm Sát khí tán loạn, giờ phút này tràn ngập một mùi máu tanh.

Âm Ma Tông không hiển hiện uy danh, trước kia toàn là ẩn núp, nhưng có xuất thân từ Ma Giáo đệ nhất thiên hạ, cho dù thực lực yếu nhưng vẫn dễ dàng bắt nạt tiểu môn phái nhà Hàn Nha Phái này. Huống chi lần này là có chuẩn bị mà tới, mọi chuyện đã được bố trí chặt chẽ, chu đáo, sau một hồi chiến đấu thì Hàn Nha Phái đã bị tan rã, toàn bộ địa phương phía trước sơn cốc đều nhuộm máu tươi của các giáo đồ Hàn Nha Phái. Về phần đệ tử Âm Ma tông, thương vong cũng có tuy nhiên không đáng kể, chỉ có hơn mười người mà thôi.

Tại một góc của chiến trường, bốn người Từ Mộng Hồng vẫn đi về phía trước. Đệ tử của Hàn Nha Phái này còn nhiều hơn so với dự đoán không ít, tuy nhiên cũng không có nhiều nhân vật lợi hại, càng không biết địch thủ của mình ở đâu ra mà lắm thế. Mặc dù khi đi dọc theo vách núi thỉnh thoảng chỉ gặp vài ba người, nhưng suốt một canh giờ thì tính ra đụng độ cũng không ít. Nhưng bốn người bọn họ khác với đám đệ tử khác của Âm Ma tông, phối hợp nhịp nhàng, phân công rõ ràng, chiến lược khi hợp lại vô cùng cường đại cho nên một đường giết tới, để lại sau lưng mấy chục xác chết. Trong bốn người,

giết người nhiều nhất lại là Vương Tông Cảnh có thân ảnh quý mị khó lường. Có hơn mười kẻ đã chết dưới Bạch Cốt Kiếm.

Chiến đấu xong lại tiếp tục đi, qua mỗi huyết động bọn hắn đều vào tìm tòi một phen như đang tìm thứ gì đó, nhưng rồi đều tay trắng trở ra. Trên mặt Từ Mộng Hồng có chút xao động vội vàng, nhưng nhìn ra xa chiến trường đang chiến đấu, vẫn lắc đầu nói:

“Không tìm thấy, đi thôi!”

Ngao Khuê và Tây Môn Anh Duệ đều đi theo, Vương Tông Cảnh đi cuối cùng, im lặng không nói. Qua một hồi chém giết, hắn đã giết hơn mười người, Bạch Cốt Kiếm cũng hút được hơn mười tia quý khí tinh hoa. Lúc này sắc mặt hắn càng lúc càng tái nhợt, càng lúc càng có màu sắc giống thanh Cốt Kiếm trong tay mình. Ánh mắt hắn nhìn cảnh tượng xung quanh thêm lạnh lùng, sát khí toàn thân ngày một lớn. Đối với dị trạng của người sau lưng, ba người đằng trước cũng đều nhận ra nhưng không có phản ứng gì. Từ Mộng Hồng khẽ nhíu mày, chỉ có Tây Môn Anh Duệ lạnh lùng nói:

“Nói Hàn Nha Phái này quý khí dày đặc, nhưng so với Tiểu Vương cũng chẳng tính là gì...”

Vương Tông Cảnh hoàn toàn không có phản ứng. Từ Mộng Hồng liếc mắt nhìn Tây Môn Anh Duệ, hắn nhếch miệng cười, không nói gì nữa.

Bốn người lại đi thêm một đoạn đường, đệ tử Hàn Nha Phái trong cốc dường như đã bị giết sạch, tiếng la hét cũng đã ngưng. Bọn hắn đi qua vài huyết động cũng không thấy đệ tử Hàn Nha Phái lao ra nữa. Mắt nhìn vào chỗ sâu trong u cốc, bỗng nhiên đằng trước bước chân Ngao Khuê dừng lại: “Ồ” một tiếng, ba người đi sau hắn cũng nhìn về phía trước.

Đằng trước, trên vách núi đá có một huyết động lớn, lớn hơn mấy lần so với các huyết động khác, trong động đen kịt, tĩnh mịch không nhìn thấu, không biết bên trong có cái gì.

Tinh thần của Từ Mộng Hồng chấn động, thấp giọng nói:

“Động này khác những động kia, nếu có manh mối thì rất có thể ở trong này, chúng ta...”

Lời còn chưa dứt, Vương Tông Cảnh đi sau cùng bỗng cảm thấy một cỗ lực lượng Âm Sát khí trong cơ thể mình dao động nảy lên. Một cỗ cảm giác nguy ngập ập tới, sắc mặt hắn hơi đổi, thấp giọng kêu:

“Coi chừng, trốn đi!”

Nói xong, lập tức nhảy vào một huyết động không người gần đó trốn. Từ Mộng Hồng và ba người còn lại cũng giật mình, lập tức không do dự mà vào theo, âm thầm cúi thấp trong huyết động tối đen này.

Bọn hắn vừa núp xuống, từ trong huyết động lớn kia truyền ra một tiếng rống đáng sợ làm rung chuyển cả tòa núi cốc, một con thú to lớn mang theo mùi tanh nồng lao ra, hướng thẳng tới chiến trường có các đệ tử Âm Ma tông.

Năm sáu đệ tử Âm Ma tông đang đứng phía trước còn chưa kịp có phản ứng gì thì đã bị con thú lớn này dẫm nát, lập tức mất mạng.

Đám đệ tử Âm Ma tông náo loạn, nhao nhao lui về phía sau, đồng thời các loại bảo vật đều tể ra, đánh về phía con thú này.

Trong huyết động tối đen, bọn người Từ Mộng Hồng thi nhau lau mồ hôi lạnh. Vừa rồi nếu Tiểu Vương không nhanh miệng thì chỉ sợ bọn họ chính là những kẻ đầu tiên tiến vào huyết động kia. Nhìn con vật to lớn giống như chim mà không phải chim đang tung hoành bên ngoài kia thì bọn họ hẳn chết là không nghi ngờ. Nhưng bọn họ quanh năm đều đối mặt với nguy hiểm cho nên chỉ một lúc sau đã trấn định lại, trong mắt Từ Mộng Hồng hiện lên vẻ hưng phấn, thấp giọng nói:

“Đây chắc hẳn là Linh thú trấn phái của Hàn Nha Phái, Hắc Sát Linh Nha, chính là thú trông nhà của Hàn Nha Phái. Để con thú kia trấn thủ ở nơi này, chắc hẳn có điều cơ mật bên trong. Đây chính là thời cơ tốt, chúng ta mau vào trong xem sao.”

Nói xong liền dứt khoát dẫn ba người chạy nhanh vào trong cái động lớn đó. Vương Tông Cảnh vẫn đi sau cùng như thường lệ. Bốn người vừa đi tới cửa động, chợt nghe từ xa truyền tới tiếng nổ cực lớn. Bốn người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hắc Sát Linh Nha đang bị chặn lại, các đệ tử của tông môn đều tập trung một chỗ. Đồng thời từ trên không trung hạ xuống một cột ánh sáng màu vàng, bên trong là một Cự phủ, hướng đỉnh đầu Hắc Sát Linh Nha bổ xuống.

Hắc Sát Linh Nha rít lên vài tiếng, há miệng phun ra một luồng khí màu đen, định bao phủ lấy Kim Phủ kia. Nhưng hào quang của Kim Phủ mỗi lúc một lớn, dần dần áp chế cuồng phong do con quái lớn này tạo ra. Rõ ràng là cao thủ trong Âm Ma Tông đã ra tay.

Từ Mộng Hồng nhíu mày, nói: “Là Kim Phủ Tôn Giả Hạ Hầu đại nhân, chúng ta mau nhanh lên, nếu không Định Hồn Thạch bị những người khác phát hiện ra, chỉ sợ phó môn chủ sẽ không hài lòng đâu.”

Ba người bên cạnh đều đáp ứng một tiếng, bước nhanh theo nàng đi vào trong huyết động tối đen. Vương Tông Cảnh quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy giữa không trung có một Kim Phủ đang tỏa ra kim quang đại thịnh, nhìn vô cùng quen mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cơ quan

Mới bước vào huyết động đã nhìn thấy bên trong tràn ngập một cỗ hơi thở tanh hôi, hoàn toàn khác so với những huyết động xung quanh, nguyên nhân hẳn là do Hắc Sát Cự Nha sống ở đây. Bốn người rón rén đi vào, dần dần thích ứng với bóng tối trong động, thấy rõ tình huống xung quanh.

Đây là một sơn động lớn nằm cách mặt đất khoảng mười trượng. Ở một số nơi rõ ràng có dấu vết bị sức người tác động. Sâu trong huyết động có một đồng cỏ tranh lớn, không biết có phải là nơi con cự thú kia thường ngày nghỉ ngơi. Đi vài bước, Ngao Khuê đột nhiên cảm giác dưới chân đầm phải thứ gì, vừa cúi đầu nhìn, sắc mặt liền biến hóa, thân thể cùng ngừng lại.

Ba người đi phía sau hẳn tự nhiên cũng thấy được Ngao Khuê khác thường, cũng nhìn thoáng xuống dưới chân y. Tây Môn Anh Duệ hừ lạnh một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia chán ghét. Từ Mộng Hồng xoay mặt sang chỗ khác. Trên mặt đất là một đầu khô lâu người, xương cốt rơi vãi bên cạnh. Ở phía trước cũng không ít vật như vậy trên mặt đất. Vương Tông Cảnh nhìn một màn này sắc mặt không có gì thay đổi, chẳng qua con người khẽ co lại. Đứng trước, Từ Mộng Hồng lạnh lùng nói:

“Nơi này xem ra không có đồ vật gì quan trọng, chúng ta đi địa phương khác tìm kiếm đi.”

Ngao Khuê cùng Vương Tông Cảnh cũng không dị nghị, vừa định quay đầu lại thì nghe Từ Mộng Hồng nói: “Khoan đã.”

Ngao Khuê xoay người lại, ngạc nhiên nói: “Hồng tỷ, sao thế?”

Ánh mắt Từ Mộng Hồng rơi vào đồng cỏ tranh chất như núi kia, bỗng nhiên đi tới. Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ đi theo phía sau nàng, Vương Tông Cảnh thì nghe ngóng động tĩnh ngoài động. Tiếng thú rống liên tục, xem ra cái con tà thú kia đã vô cùng tức giận, ở bên ngoài bắt đầu đập phá rồi. Từ Mộng Hồng bước vòng quanh đồng cỏ tranh, bỗng nhiên nhảy lên bên trên đồng cỏ tranh cẩn thận kiểm tra. Chốc lát sau ánh mắt nàng sáng lên, nói:

“Ồ chỗ này, mau tới đây.”

Cả ba người kia đều giật mình, vội vàng nhảy lên. Bên trên đồng cỏ vốn bị đám cỏ tranh lộn xộn che đầy, nhưng lúc này bị Từ Mộng Hồng lôi ra một đồng lớn rể cò, phát hiện dưới đồng cỏ tranh lại có một cơ quan có tay cầm. Ngao Khuê giờ ngón tay cái, cười nói: “Hồng tỷ quả nhiên lợi hại.”

Tây Môn Anh Duệ đứng ở một bên nhìn, cười nhạo nói: “Những thứ này chắc do một tên điên giấu. Một cái cửa ngầm vậy mà bị giấu dưới móng con tà thú kia. Ngoại nhân đương nhiên không dễ dàng tìm thấy nhưng bọn hần muốn vào thì phải làm sao? Hắc Sát Cự Nha kia nổi danh tính tình thô bạo, thèm thịt khát máu đỏ nha!”

Từ Mộng Hồng phát tay, nắm lấy cái tay cầm, cảm thấy nặng trĩu. Nàng cũng không phí sức, buông tay nói thẳng: “Rất nặng, Ngao Khuê người thử xem”

Ngao Khuê đáp ứng một tiếng, bước tới trước, bỏ Lang Nha Bồng xuống, hai tay nắm lấy tay cầm bằng sắt. Y gắng nhẹ một tiếng, cơ bắp toàn thân gồng lên thấy rõ. Nhất thời chỉ nghe phía dưới vang lên một tiếng xích sắt lộp bộp, đồng thời ở một trên vách núi đá khác trong huyết động, một tảng nham thạch được tạc thành cánh cửa ngầm dời sang một bên, lộ ra một thông đạo. Ngao Khuê nhấc Lang Nha Bồng lên sau đó nhảy xuống, ba người còn lại cũng đuổi theo. Khi đến gần cánh cửa ngầm liền nghe thấy Hắc Sát Cự Nha rống lên một tiếng đau đớn ở ngoài động, sau đó là tiếng một vật nặng ngã ầm xuống khiến một trận tro bụi bay vào trong động.

Từ Mộng Hồng đôi mày nhíu lại, lạnh đạm nói: “Tà thú kia chịu không nổi nữa rồi. Chúng ta đi mau, cứ thế này thì sẽ có rất động đệ tử khác đi vào.”

Nàng vừa dứt lời liền bước vào trong cánh cửa ngầm

Ba người Ngao Khuê vội vàng đuổi theo. Trong động vốn âm u, huyết động này lại càng không có ánh sáng chiếu vào, đưa tay trước mặt không thấy rõ năm ngón. Nhưng đoàn người Từ Mộng Hồng cũng là những người lăn lộn trên mũi đao mũi kiếm, biết rõ hoàn cảnh này không được tùy tiện đốt lửa chiếu sáng. Nếu không có địch nhân thì không nói, vạn nhất còn địch quân ẩn nấp thì chẳng khác gì lộ ông tôi ở bụi này, biến bản thân thành mục tiêu.

Vậy nên bốn người cũng không có đốt lửa, chỉ yên lặng không một tiếng động chậm rãi bước tới trong bóng tối.

Bọn họ đều là nhân vật tu hành, thị lực vượt xa thường nhân nên không lâu sau cũng dần dần quen với bóng tối, lại tiếp tục dò xét xung quanh.

Từ Mộng Hồng thở nhẹ một hơi, buông lỏng nói: “Xem ra không có ai rồi, đốt lửa đi.”

Lạch cạch!

Tây Môn Anh Duệ là người đầu tiên thấp sáng, trên tay không biết từ đâu xuất hiện một cây đuốc, chắc là đã được chuẩn bị thỏa đáng từ sớm.

Sau khi ánh lửa sáng lên, con người bốn người hơi co lại, sau đó lại xem xét xung quanh. Chỉ thấy bản thân giờ đang ở trong một thạch thất rộng hơn tượng vương nằm sâu trong lòng núi đá, bốn người đứng phân tán trong thạch thất cũng hơi có vẻ chật chội. Trên thạch bích phía trước treo một bức hương án, phía trên thờ phụng một bức tượng Hắc Sát Hãn Nha.

Chỉ là đối với bốn người Vương Tông Cảnh bức tượng Tà Thần này không có chút gì hứng thú.

Ánh mắt bốn người đồng thời rơi vào một viên ngọc thạch hình tròn lóe ra bạch quang ở phía sau lưng bức tượng.

“Chính là nó!” Từ Mộng Hồng sắc mặt vui mừng, đi tới. Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ đi theo phía sau nàng, Vương Tông Cảnh thì coi chừng phía cánh cửa vào đề phòng chuyện ngoài ý muốn.

Đi tới trước hương án, mặc dù bảo vật gần trong gang tấc nhưng Từ Mộng Hồng là người mang tâm cẩn thận. Đầu tiên là dùng pháp bảo Bạch Ngọc Câu trong tay chạm vào pho tượng, cẩn thận xem xét hương án. Thấy không xuất hiện dị trạng mới yên lòng đưa tay tới Định Hôn Thạch màu trắng.

Chỉ là cánh tay vừa vươn tới, dù đã bắt được bảo thạch màu trắng nhưng viên thạch lại gắn vào tượng thần Hắc Nha nên không thể lấy về.

Từ Mộng Hồng nhíu mày, đang hơi do dự chợt nghe ở chỗ cửa ngầm Vương Tông Cảnh ho khan một tiếng. Ba người bên trong cùng ngẩn ra nhưng ngay sau đó liền nghe được ở ngoài cửa ngầm chợt vang lên tiếng bước chân hỗn loạn. Xem ra có rất nhiều người đang hướng tới phía này.

Từ Mộng Hồng quỳnh lên, trên tay chợt dùng sức. Sau đó chỉ nghe “Ba” một tiếng, bạch sắc bảo thạch kia nhất thời bị nàng nắm lên, thậm chí còn bứt lên không ít vụn gỗ tượng thần Hắc Nha. Ngay cả tượng thần cũng lao đảo bị nàng làm đổ. Nhưng mặt thất vốn yên tĩnh, ngay thời khắc tượng Hắc Nha đổ xuống phía dưới hương án lại chấn động mạnh một cái. Trong nháy mắt sắc mặt mọi người tại đây đại biến. Đây chính là dấu hiệu phát động cơ quan.

Sau đó không đợi đám người Từ Mộng Hồng có bất kỳ phản ứng nào, một đạo hắc thủy từ dưới hương án bí ẩn phun lên không trung. Tây Môn Anh Duệ, Ngao Khuê cùng kêu lớn một tiếng, bay ra ngoài.

Chỉ có Từ Mộng Hồng đứng gần đây trong lúc vội vã không kịp né tránh, vừa kêu thảm một tiếng đã bị một đạo hắc thủy phun trực tiếp lên mặt. Nhất thời chỉ cảm thấy một mùi hôi tanh tràn ngập xung quanh, người thấy lập tức muốn ói. Từ Mộng Hồng thì đau đến không muốn sống, lăn lộn trên mặt đất gào khóc.

Vương Tông Cảnh, Ngao Khuê, Tây Môn Anh Duệ đồng thời cả kinh, vội vàng nhào tới. Bốn người bọn họ mặc dù tính cách khác nhau nhưng bởi vì nhân duyên té hội mà cùng nhau tiến vào Âm Ma Tông, một chi nhánh của ma giáo, dựa vào nhau mà sưởi ấm. Dù là tranh đấu vì một cuộc sống tốt hơn nhưng trải qua mấy năm kề vai chiến đấu thì vẫn còn có một chút tình nghĩa ở giữa mọi người.

Đặc biệt là Từ Mộng Hồng, từ trước tới giờ mơ hồ là người cầm đầu trong bốn người, đều được ba người kia quan tâm chăm sóc. Lần này đột nhiên sinh biến, ba đệ tử tà đạo được Âm Ma Tông đào tạo thường ngày giết người không biến sắc cũng không quay đầu bỏ đi.

Mặt thất không lớn, chớp mắt bọn họ đã tiến tới bên cạnh Từ Mộng Hồng. Động tác đầu tiên chính là đỡ cánh tay nàng đem nàng rời xa cái hương án. Sau khi xác nhận không có cơ quan khác được phát động, ba người mới quay đầu nhìn về phía Từ Mộng Hồng. Cả ba nhất thời ngây người một hồi lâu, không nói nên lời. Gương mặt của Từ Mộng Hồng vốn xinh đẹp phong lưu nhưng giờ phút này nửa bên khuôn mặt bị hắc thủy phun đến đã bị thối nát, nám đen không còn hình dạng, ngay cả con mắt trái cũng bị đốt đen.

Ba người đều là người có kinh nghiệm, chỉ nhìn mấy lần đã xác định con mắt này đã bị cháy hồng rồi. Mà khuôn mặt xinh đẹp của Từ Mộng Hồng từ này về sau cũng hoàn toàn bị phá hủy.

Ngao Khuê thân thể có chút phát run, không biết là sợ hay là giận đến cực điểm, khàn giọng nói:

“Làm sao bây giờ? Tây Môn, Tiểu Vương, phải làm sao bây giờ?”

“A A A !” Từ Mộng Hồng vẫn không thể thoát khỏi sự đau khổ, hai tay liều mạng chộp về phía khuôn mặt. Nhưng Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ mỗi người một bên gắt gao ngăn chặn hai tay nàng. Nghe được câu hỏi của Ngao Khuê, hai người đồng thời ngẩng đầu. Vương Tông Cảnh đột nhiên cắn răng một cái, chột giờ tay lên đánh vào sau gáy Từ Mộng Hồng. Từ Mộng Hồng thấp giọng hô một tiếng rồi ngất đi.

Ngoài cửa ngầm, tiếng bước chân hỗn loạn càng ngày càng gần. Tây Môn Anh Duệ ánh mắt chột kè, đột nhiên đưa tay chộp tới bạch sắc bảo thạch vẫn nằm trong tay Từ Mộng Hồng. Nhưng khi tay hắn tiến tới gần nắm tay Từ Mộng Hồng, một cái tay khác nhanh hơn một bước che trước tay hắn, một tay đoạt lấy bảo thạch. Tây Môn Anh Duệ mặt liền biến sắc, gương mặt nhìn Vương Tông Cảnh, lạnh lùng nói: “Có ý gì?”

Vương Tông Cảnh nhìn hắn một cái sau đó quay đầu lấy bạch sắc bảo thạch nhét vào trong ngực Ngao Khuê, thấp giọng nói: “Đi ra ngoài rồi nói.”

Tây Môn Anh Duệ sắc mặt cứng lại, Ngao Khuê thì ngờ ngác một chút rồi đem bảo thạch thu hồi. Vương Tông Cảnh đỡ Từ Mộng Hồng, nhìn thấy ánh mắt của Ngao Khuê, hội ý một lát rồi chuyển Từ Mộng Hồng lên lưng Ngao Khuê. Tây Môn Anh Duệ gắt đầu rồi làm người đầu tiên nhanh chóng phóng tới hướng cửa ngầm, Ngao Khuê công Từ Mộng Hồng theo sát phía sau, Vương Tông Cảnh thì che ở bên cạnh.

Trong lòng ba người có chung ý niệm, tính toán giải thích thế nào trước mặt các đồng môn. Bỗng nhiên chẳng biết tại sao, tiếng bước chân vốn đã tiến rất gần bỗng nhiên lui lại... Ba người mặc dù kinh ngạc nhưng cũng không ngừng lại, công Từ Mộng Hồng một đường thoát ra. Vừa lúc nhìn thấy không ít đệ tử Âm Ma Tông đang rời rít xông ra ngoài huyết động khổng lồ. Mà bên ngoài hang động giờ phút này cũng không có thanh âm đánh nhau của con Hắc Sát Cự Nha, không biết có phải đã bị cao thủ Âm Ma Tông hàng phục hoặc đánh gục. Nhưng vào thời khắc này, không gian bên trong hang động truyền tới một trận thanh âm như sấm rền:

“Môn hạ đệ tử Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự đi ngang qua đây, phía dưới là người phương nào, vì sao giết chóc?”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Tìm được

Thiên Âm Tự, Thanh Vân Môn!

Trong sơn cốc tĩnh mịch qua một khoảng thời gian như vậy đã hoàn toàn biến thành một mảnh yên lặng như tờ. Mấy trăm năm qua, hai môn phái này đã hô phong hoán vũ, tung hoành bể ngỗ khắp dải đất Thần Châu này, trong thiên hạ nào có kẻ nào không nghe nói đến. Ngày nay, Thanh Vân Môn vẫn vinh quang phồn thịnh, Thiên Âm Tự mặc dù từ nhiều năm trước đã đóng cửa, thanh danh biến mất, nhưng phóng mắt nhìn khắp thiên hạ này lấy đâu ra người dám khinh thường tòa cổ tháp ngàn năm này. Huống chi hiện tại, môn hạ đệ tử của Thiên Âm Tự sau mấy chục năm lại tái xuất giang hồ, chi e đó chính là dấu hiệu mở tự trở lại, đợi một thời gian ai biết được sẽ không một lần nữa thanh danh đại thịnh, tái hiện thanh thế của ngày xưa?

Nhưng càng quan trọng hơn là trong mảnh sơn cốc tĩnh mịch này có Âm Ma Tông thực ra chính là một nhánh ngầm của Ma giáo ngày xưa. Thiên hạ đều biết rõ, trên đời này kẻ địch lớn nhất của Ma giáo - môn phái có huyết hải thâm cừu không chết không buông chính là Thanh Vân Môn kia, còn về phần Thiên Âm Tự, nếu không xếp hạng thứ hai thì ít nhất cũng phải thứ ba.

Trong u cốc, ngay sau sự tĩnh lặng đó là một hồi bạo động truyền ra từ thân thể của những đệ tử Ma Tông kia, ầm ầm có một cổ sát ý tràn ngập. Ở nơi miệng huyết động cực lớn, Từ Mộng Hồng đang bất tỉnh nhân sự, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ chấn động, chỉ là khi ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời hướng âm thanh kia truyền đến lại bị tầng sương mù quanh năm không tiêu tan kia ngăn trở, thấy không rõ lắm thứ giữa không trung. Cũng gần như đồng thời, Tây Môn Anh Duệ chợt nghe thấy một tiếng vang nhỏ ở phía Tiểu Vương bên cạnh. Hình như cũng bị giật mình không ít, lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Vương Tông Cảnh cũng ngẩng đầu lên nhìn về không trung xa xa, từ đầu đến cuối cũng không có quá nhiều biểu cảm, nhưng ánh mắt chớp động, tựa hồ cảm xúc có chút phức tạp khó hiểu.

"Những thứ này sao lại chạy đến chốn thâm sơn cùng cốc này chứ?" Ngao Khuê - trên lưng còn đang cõng Từ Mộng Hồng khẽ bỏ một câu, tức giận nói: "Có thể trực tiếp lấy đầu hay không?"

Ánh mắt Vương Tông Cảnh lóe lên, Tây Môn Anh Duệ bên cạnh cũng đã khẽ lắc đầu, nói: "Đệ tử của hai đại môn phái này đều không thể khinh thường hơn nữa, nghe âm thanh vẫn còn cách tương đối xa. Vạn nhất không lấy được đầu bọn họ ngược lại làm bại lộ hành tung của chúng ta, như thế lại khiến Thanh Vân Môn chú ý, chẳng phải là lợi bất cập hại hay sao?"

Phảng phất giống như là hưởng ứng lời của Tây Môn Anh Duệ, không lâu sau, từ trong sơn cốc xa xa truyền ra một giọng nói trầm thấp hùng hồn, nói: "Nơi đây chính là đất của Âm Ma Tông bốn môn, Hàn Nha Phái tự tiện đột nhập tập kích, cố tình tranh đoạt. Chư vị danh môn hiệp sĩ, hẳn là có kiến giải gì đó đi?"

Trên không trung một hồi lâu không có động tĩnh gì, lại một lát sau, tựa hồ là có người từ phía xa xa hừ lạnh một tiếng, thái độ thực khinh thường, nhưng tiếp theo đó chính là tiếng xé gió xuyên mây mà đi, xem ra là những đệ tử danh môn đại phái đi ngang qua này không có hứng thú gì với chuyện tranh đầu của những môn phái nhỏ chẳng chính chẳng tà đó, cũng lười nhúng tay vào mới bỏ đi trước.

Bên ngoài, rất nhiều đệ tử Âm Ma Tông đều thở dài một hơi, nếu không phải bắt đắc dĩ, cũng không có bao nhiêu người nguyện ý xảy ra xung đột với những hào môn đại phái bậc này như Thanh Vân Môn và Thiên Âm Tự. Bọn họ lập tức đứng lên tiếp tục làm những việc nên làm, quét dọn chiến trường, dọn dẹp huyết động, tất cả hành động đầu vào đấy. Đám người Vương Tông Cảnh diu Từ Mộng Hồng đi ra khỏi miệng sơn động, nhìn một cái trước cửa sơn động, quả nhiên liền thấy cách đó không xa, con tà thú Hắc Sát Linh Nha đã đổ nằm trên mặt đất như một quả núi nhỏ, chỗ trí mạng ở cổ có một miệng vết thương cực lớn, máu tươi vẫn đang rỉ ra, hẳn là đã chết rồi.

Từ ngày hôm nay trở đi, Tu chân giới ở Lương Châu đã mất đi một nhánh môn phái. Nhưng mà loại chuyện này ở Lương Châu không có ngày nào là không có, đẫm máu và hỗn loạn, cũng không có ai sẽ chú ý thêm, huống chi không biết chừng mỗi một ngày ở đây lại có thêm một môn phái xuất hiện nữa... Chuyện cu gậy chiếm tổ chim khách đến đây là hoàn thành, phần nhánh Ma giáo đã che giấu nhiều năm lại xuất hiện trên đất Trung Thổ này, cũng chiếm được chỗ đứng đầu tiên.

Ở một chỗ trong huyết động trước sơn cốc bên cạnh, bởi vì u cốc chỗ này vừa mới bị sập nên tất cả vẫn còn đang rất lộn xộn, bọn người Vương Tông Cảnh cũng không khách khí, trực tiếp chiếm luôn một cái huyết động chuyển Từ Mộng Hồng vào, sau đó cẩn thận kiểm tra xử lý qua một chút tình trạng vết thương của nàng, nhưng xem ra khó giải quyết hơn tưởng tượng nhiều lắm. Thứ nước đen kia cũng không biết là vật gì, nhưng hiển nhiên là chất kịch độc, hơn nữa khả năng ăn mòn rất mạnh, hôm nay đã khiến hai gò má xinh đẹp của Từ Mộng Hồng hoàn toàn thay đổi, mơ hồ còn có thể nhìn thấy cả xương trắng, mắt bên trái cũng bị hủy hoàn toàn.

Ba người trong động hai mắt nhìn nhau, đều là bó tay không có cách nào, bắt đắc dĩ chỉ có thể đẩy Ngao Khê ra ngoài mời một vị trưởng lão biết chữa thương của Âm Ma Tông đến. Chỉ có điều, trải qua một hồi đại chiến, dù Âm Ma Tông toàn thắng, nhưng môn hạ đệ tử thương vong cũng không phải là ít, đặc biệt là lúc cuối, khi con tà thú Hắc Sát Linh Nha kia bất ngờ vọt lên đã gây thương vong cho không ít người. Lúc này, trưởng lão của Âm Ma Tông tên gọi Biện Lương Cát phải mất một lúc lâu mới vội vã chạy tới sơn động này, dưới sự thúc giục khẩn trương đến cuồng tay cuồng chân của Ngao Khuê. Nhưng sau khi hắn đến gần nhìn thoáng qua thì sắc mặt đại biến, thốt lên:

"Nguy rồi, là độc ma nha."

Tây Môn Anh Duệ với Ngao Khuê trong lòng đều đánh "Àm" một tiếng, thầm kêu không ổn, Vương Tông Cảnh đứng ở một bên nhướng mày, dường như nghĩ tới điều gì nhưng muốn nói lại thôi.

Biện Lương Cát ngồi xổm xuống, cẩn thận từng li từng tí kiểm tra khuôn mặt vô cùng thô thảm của Từ Mộng Hồng, chau mày nói: "Độc Ma nha này là do nước bọt kịch độc của Tà thú kia tinh luyện mà thành, độc tính cực kì mãnh liệt, nhưng số lượng vô cùng ít, cực kì hiếm thấy, làm sao lại có một mảng lớn bắn ra như thế?"

Ngao Khuê nhin không được kêu lên: "Biện trưởng lão, Hồng tỷ sẽ không chết chứ?"

Biện Lương Cát hừ một tiếng, sắc mặt không dễ chịu, nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ nói:

"Hiện giờ còn rất khó nói, nhưng mà xem tình trạng vết thương thể kia, độc tính hẳn là đã bị công phu tu luyện của bản thân nàng tạm thời ngăn trở, ta lại cho nàng một viên đan dược duy trì, nhưng tối đa sẽ không quá sáu canh giờ, các ngươi nếu muốn nàng sống sót thì phải lập tức tìm được ba thứ là dây mây Bạch Hồng, hoa Thanh Hư cùng với nước bọt của lợn quý để ta điều chế giải dược cho nàng ta, có lẽ còn có thể giữ được tính mạng."

Tây Môn Anh Duệ ngạc nhiên nói: "Những vị thuốc này, ngươi không có sao?"

Biện Lương Cát xì một tiếng khinh miệt, lấy từ trong tay ra một viên thuốc hoàn màu đen đưa vào trong miệng Từ Mộng Hồng, đồng thời cười lạnh nói: "Nếu ta có thì còn nói với các ngươi làm gì, mau đi đi, nếu để muộn, người chết rồi ta cũng không có cách nào."

Dứt lời, hắn xoay người rời đi, bước chân gấp gáp. Vương Tông Cảnh bỗng nhiên lại đuỗi trước hai bước, nhỏ giọng nói với Biện Lương Cát: "Biện trưởng lão, nếu tìm được giải dược, vậy khuôn mặt này của Hồng tỷ..."

Trên khuôn mặt gầy gò của Biện Lương Cát xẹt qua một tia lãnh khốc, thản nhiên nói: "Đều đã bị cháy thành như vậy, không còn cách nào khác cả."

Nói xong thì nghênh ngang rời đi, Vương Tông Cảnh cau mày quay người lại, trong huyết động, Ngao Khuê cùng với Tây Môn Anh Duệ cũng nghe được câu hỏi cuối cùng vừa rồi của hắn, nhất thời đều im lặng. Sau một lúc lâu, Tây Môn Anh Duệ cười lớn nói:

"Trước mắt cứ mặc kệ những chuyện khác, chúng ta cứ tìm thuốc giải trước đã."

Ngao Khuê ngồi xổm bên người Từ Mộng Hồng, nhanh chóng chà xát tay nói: "Trong lúc cấp bách này, còn phải đi đâu tìm ba loại ấy?"

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ lại nhìn nhau, rất nhanh đều đọc được trong mắt đối phương ý hiểu rõ, Tây Môn Anh Duệ bỗng nhiên mở miệng nói: "Ngươi dẫn hắn đi, ta trông chừng Hồng tỷ."

Ngao Khuê khẽ giật mình, lại nghe thấy Vương Tông Cảnh quả quyết nói: "Không được."

Trên mặt Tây Môn Anh Duệ xẹt qua một tia tức giận, sắc mặt âm trầm, nói: "Tiểu Vương, ngươi đã nhiều lần đối nghịch với ta, là có ý gì?"

Vương Tông Cảnh thản nhiên nói: "Ta cùng đi với người, chia ra tìm kiếm, Ngao Khuê ở lại đây trông chừng."

Tây Môn Anh Duệ nhú mày, còn đang định nói gì đó thì đã nghe Vương Tông Cảnh cướp lời, nói: "Ba thứ này không tầm thường, Ngao Khuê thường ngày sợ ý, đi cũng không được việc gì, tìm không thấy được đâu."

Tây Môn Anh Duệ im lặng một lát thì chậm rãi gật đầu, nói: "Ngươi nói rất đúng, vẫn là hai người chúng ta đi thì hơn."

Dứt lời quay người nói với Ngao Khuê: "Vậy người ở lại đây, trông chừng Hồng tử, chờ chúng ta trở về, vạn nhất có người nào đến, người có thể bảo vệ được."

Ngao Khuê gật nhẹ, nhưng lại vẫn có chút khó hiểu: "Các người nói ta nghe thế nào cũng không hiểu, vậy là phải đi đâu tìm thuốc giải chứ?"

Vương Tông Cảnh không nói gì, Tây Môn Anh Duệ hừ một tiếng, nói: "Thứ hiếm thấy này, vội vàng tìm ở mấy nơi đã ngoại hoang vu tất nhiên là sẽ không thấy, hẳn là chỉ có thể đến thành Lương Châu phồn hoa náo nhiệt rồi."

Ngao Khuê lúc này mới "À" một tiếng, bừng tỉnh đại ngộ. Vương Tông Cảnh nhìn hắn một cái, trước khi đi còn dặn dò hắn một câu: "Định Hồn Thạch kia cứ giữ cho kĩ, ngàn vạn lần đừng có lấy ra."

Ngao Khuê liên tục gật đầu, Vương Tông Cảnh cùng với Tây Môn Anh Duệ nhìn nhau, lập tức bước nhanh đi ra cửa động, lên quan sát, thấy trên chiến trường đầy cốc đã được quét dọn tốt lắm, cả tòa sơn cốc nhìn đã trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều, chỉ là mùi máu tươi tràn ngập trong không khí thì không cách nào xử lý được, xa xa càng vào sâu trong u cốc, màn sương mù càng thêm dày đặc so với bên ngoài này, đồng thời ầm ầm có âm thanh quái dị y hệt như tiếng gào khóc thảm thiết truyền ra từ sâu trong sơn cốc...

Hai người cũng biết đó là nơi sâu nhất của sơn cốc này, âm sát khí còn đậm hơn cả chục lần so với bên ngoài, ngay cả người có công phu tu luyện cũng không dễ gì đi vào, nếu không cẩn thận sẽ là kết cục sát độc công tâm chết oan chết uổng. Chỉ cần xem những đệ tử Hàn Nha Phái ngày thường đều chỉ vòng vo bên ngoài cốc chứ không dám đặt chân vào bên trong cốc cũng có thể biết một hai rồi. Tây Môn Anh Duệ bỗng nhiên nói:

"Nghe nói rất nhiều năm trước nơi đây từng có tên gọi là Khe Quý Khốc, không biết tương lai sau này có thể lại được gọi bằng cái tên này hay không?"

Vương Tông Cảnh nhú mày, không trả lời hắn, Tây Môn Anh Duệ tựa hồ cũng không để ý, hai người cùng một chỗ thi pháp bay lên, nhanh chóng tiến về phía mặt Nam thành Lương Châu.

Thành Lương Châu từ trước đến nay được xưng tụng là thành lớn nhất Lương Châu. Người qua lại rất nhiều, các loại sản vật quý hiếm ngay cả ở vùng bản địa Lương Châu cũng không có thì lại có thể tìm được trong thành lớn phồn hoa này. Cho nên trong lúc vội vàng phải tìm ba vị thuốc hiếm có kia để cứu mạng Từ Mộng Hồng, lựa chọn duy nhất của Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ chính là tại đây. Lương Châu đất đai bao la của cái đồi dao, tuy có vùng rừng thiêng nước độc, nhưng càng là nơi hoang sơ thì càng có nhiều các loại linh vật trân quý. Đây đã sớm là đạo lý được khẳng định, thời nay tu đạo sĩ này nọ rất nhiều, những kẻ đến Lương Châu thám hiểm tìm bảo vật cũng là vô số.

Bao nhiêu năm qua, thành Lương Châu cứ như vậy, từng bước một phát triển trở thành một thành lớn với nhân khẩu lên tới trăm vạn. Khi Tây Môn Anh Duệ cùng với Vương Tông Cảnh đến đây thì đã qua chừng nửa canh giờ, hai người nhìn nhau, khẽ gật đầu, Vương Tông Cảnh giành nói: "Ta đi chợ phía Đông."

Tây Môn Anh Duệ nhú nhú mày, trong thành có hai con phố lớn chuyên mở cho những tu đạo sĩ này, ở đó bày bán các loại bảo vật trân quý hiếm có khó tìm, được gọi là chợ phía Đông, chợ phía Tây, nếu đem ra so sánh thì thực là không có gì khác nhau cho lắm, nhưng vì Vương Tông Cảnh cướp lời như thế cũng đã làm lòng hắn có chút không thoải mái.

Có điều cẩn thận nghĩ lại, thực sự là không có gì, lập tức gật đầu, hẹn Vương Tông Cảnh một lúc lâu sau sẽ gặp mặt, sau đó cũng không nhiều lời, quay đầu đi về phía Tây. Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua bóng lưng của hắn, im lặng một lát, quay người đi về hướng Đông. Một lát sau từ phía trước truyền đến những âm thanh huyền ảo ồn ào như chợ bán thức ăn thông thường, một cái chợ có quy mô thật lớn xuất hiện trước mắt, dòng người chen chúc xô đẩy lẫn nhau, có rất nhiều tu đạo sĩ bình thường đều là một bộ cao cao tại thượng, nhìn một cách khách quan theo một góc độ nào đó mà nói, thì không khác lắm so với đám phàm phu tục tử chốn phố chợ bình thường.

Vương Tông Cảnh nhanh chóng chui vào đám người, nhưng hắn cũng không có lòng vòng quanh co ở mấy cửa hàng lật vật hay quây hàng có đông người vây quanh, mà sắc mặt thản nhiên đi hết một con đường, sau khi đi hết non nửa vòng khu chợ phía Đông không lộ đồng thời xác định mình không

có người theo dõi, mới lặng lẽ rẽ vào một con hẻm nhỏ vắng lặng. Nơi đầu ngõ cũng có mấy cửa hàng, bày bán những vật phẩm mà tu đạo sĩ có thể sẽ dùng đến, trong đó cũng không thiếu linh dược, nhưng Vương Tông Cảnh không hề có ý đi vào tìm, mà đi thẳng xuống cuối con hẻm, nơi đó là một nơi vắng vẻ trông giống như quán rượu, trên cửa treo một cái rèm vải, viết ba chữ: "Hương Từ Cư".

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Danh Sách

Đây là một quán rượu không lớn, cánh cửa gỗ đã được mở ra, phía trên có thể thấy được những vết loang lổ, hẳn là đã rất lâu rồi. Trên tường ở hai bên cũng có bốn chiếc cửa sổ được mở ra, đều được chống lên bằng những thanh gỗ, để cho ánh nắng mặt trời xuyên vào trong quán rượu, hơn nữa phía sau còn có thể thấy được một cái sân nhỏ, cũng có cửa sổ mở ra, trước sau rất là thông thoáng sáng sủa. Chỉ là xuyên qua cửa sổ nhìn vào thì diện tích bên trong không quá lớn, chỉ bố trí được bốn chiếc bàn lớn, phía sau quầy là một lão đầu đang buồn ngủ, râu bạc tóc trắng, trên mặt có mấy dấu vết của người già, giống như một lão già đã đến tuổi xế chiều hững hờ sống qua ngày nhìn xem sáng chiều lưu chuyển.

Vương Tông Cảnh đi đến trước cửa ra vào của quán rượu này rồi dừng bước, mặt không biểu tình liếc về phía sau lưng, sau đó đi vào.

Lão chường quầy nghe được tiếng bước chân liền chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy được Vương Tông Cảnh đi tới cũng chỉ làm một vè mặt hững hờ. Vương Tông Cảnh cũng không tức giận mà tự mình lấy một chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn gần đó ngồi xuống, ánh mắt tùy ý nhìn thoáng ra bên ngoài cửa sổ ở bên, phía sau quán rượu nhỏ là một cái sân nhỏ, bên trong có đào một cái hồ nước, một gốc cây bạch dương thông thường ở Lương Châu này, ngoài ra còn nuôi một ít gà vịt, được thả rong ở trong sân. Một làn gió nhẹ thổi tới, tạo nên những gợn sóng trên mặt hồ, từng chiếc từng chiếc là bạch dương từ từ rơi xuống, mang thêm mấy phần hơi thở của quê cha đất tổ.

Lão chường quầy chậm rãi đi tới, trên tay cầm lấy một bầu rượu, hai cái chén gắng gượng đặt trước mặt Vương Tông Cảnh, mở miệng với giọng khàn khàn, cũng không biết có phải là cổ họng bị thương hay không mà âm thanh rất khó nghe, nói:

"Làm ăn không tốt, ở đây chỉ có một loại rượu này thôi."

Vương Tông Cảnh không nói gì mà chỉ liếc lên bầu rượu một cái rồi cầm lên rót một chén, nhưng lại để bên cạnh tay trái mà không có ý uống rượu.

Lão chường quầy nhìn nhìn chén rượu kia, ánh mắt lão lóe lên sau đó âm thanh hơi giảm xuống, hỏi: "Có việc?"

Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng gạt đầu, cũng khẽ nói: "Có việc."

Lão chường quầy nói: "Ngươi nói."

Vương Tông Cảnh nói: "'Bạch Hồng Đăng' 'Thanh Hư Hoa' cùng 'Quỷ Trư Tiên' ta muốn ba thứ này."

Lão chường quầy nhú mày nói: "Hai thứ trước thì không sao, nhưng Quỷ Trư Tiên cực kỳ hiếm thấy, ở chỗ ta không có."

Nói xong, lão nhìn thoáng qua Vương Tông Cảnh, hỏi: "Dùng làm gì?"

Vương Tông Cảnh đơn giản nói: "Cứu người."

Hai mắt lão chừng quây híp lại, rồi cười lạnh một tiếng nói: "Người bên cạnh ngươi, có đáng giá cứu hay sao?"

Vương Tông Cảnh cũng không cùng hắn tranh luận mà chỉ khẽ nói: "Người kia không thể chết, đối với đại sự rất có ích."

Lão chừng quây hừ một tiếng, xoay người trở lại cái tủ ở phía sau, lão cúi người xuống lục xem một hồi, qua một lúc lại đi tới, trên tay có thêm một cái bọc giấy nhỏ, sau khi lão nhìn thoáng qua bên ngoài cửa sổ không có một bóng người mới nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Vương Tông Cảnh khẽ gạt đầu, cổ tay hơi lay động bọc giấy nhỏ trên bàn kia liền biến mất.

Hai người lặng im một lúc, Vương Tông Cảnh mới nhẹ nhàng hỏi một câu: "Vừa qua trong nhà có tốt không?"

Lão chừng quây xoay xoay cái cổ, giống như tay chân lão khắp nơi đều là đau nhức, rồi tận tâm mà nói: "Cũng tốt."

Sau lời đối thoại đơn giản, Vương Tông Cảnh lại trầm mặc, sau đó vô ý nhìn vào bên trong sân nhỏ kia, chỉ thấy gà vịt thành đàn nô đùa kiếm ăn trên đồng cỏ, hay tự do tự tại bơi trong hồ. Ánh mặt trời xuyên qua những khe hở giữa các lá bạch dương rơi xuống hóa thành từng mảnh vỡ mặt trời, lại giống như mạ lên một tầng màu vàng ở các mặt biên của cây.

Buổi chiều yên tĩnh, thời gian giống như đang ngừng lại ở bên trong sân nhỏ này vậy.

Lão chừng quây chậm rãi lấy ra một trang giấy từ trong ngực rồi đặt lên bàn. Vương Tông Cảnh quay đầu nhìn thoáng qua tờ giấy, hỏi: "Giấy này?"

Lão chừng quây thân nhiên nói: "Là phần danh sách mà ngươi yêu cầu khi ngươi đến đây lần đầu tiên ở ba tháng trước." Lão dừng lại một lát rồi bỗng nhiên có nhiều hứng thú nhìn Vương Tông Cảnh, trong đôi mắt mờ của lão nhìn như có một tia sang ý tứ sâu sắc lướt qua, lão nói: "Kể tới năm đó, có phải ngươi cũng ở cùng với bốn mươi người này đúng không?"

Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn nhìn lão chừng quây, không nói gì cũng không tỏ vẻ gì mà chỉ cầm tờ giấy đưa lên trước mặt. Lão chừng quây chậm rãi xoay người, hai tay đặt sau lưng rồi tập tễnh đi về phía sau quây.

Tiếng mở trang giấy vang lên, nét mực mờ mờ bên trong thấm thấu ra, nét mặt Vương Tông Cảnh không đổi mở trang giấy ra, bên trong trang giấy là hai hàng tên người thật dài.

Một hàng hai mươi người, hai hàng bốn mươi người.

Qua mỗi hàng chữ, âm thanh và tướng mạo của từng người lại hiển hiện trong tâm trí hắn.

Ánh mắt của hắn từ đầu trang giấy chậm rãi nhìn xuống, miệng khẽ nhúc nhích, ngón tay cũng nhẹ nhàng lướt trên trang giấy từ trên xuống, lướt qua những cái tên đã từng rất vang danh, dần dần xuống dưới.

"Quân Cao, Phong Hằng, Đường Âm Hồ, Tô Văn Thanh..., Ung Tín Nhiên, Ngự Tuấn Đạt, Cửu Điều Tử..." Nhìn đến đây, Vương Tông Cảnh hỏi

dừng lại, nhưng trên mặt không hề có bất kỳ biến hóa nào, hấn lại tiếp tục nhìn xuống: "Liễu Phi Trầm, Trâu An Quốc,..., Tô Tiểu Liên,..., Nam Sơn..."

Lần lượt xem hết bốn mươi cái tên, Vương Tông Cảnh lặng lẽ ngẩng đầu, trong ánh mắt phảng phất có một tia dịu dàng, nhưng lập tức liền biến mất. Hấn nhẹ nhàng để tờ giấy xuống bàn, đứng lên rồi không một lời mà đi ra quán rượu nhỏ này.

Đợi cho bóng dáng người trẻ tuổi kia biến mất khỏi tầm nhìn, lão chàng quầy mới chậm rãi đi tới, trước tiên thu dọn rượu thừa sau đó tiện thể cầm tờ giấy kia lên đi đến sau quầy rồi lạnh nhạt đưa tờ giấy lên ngọn đèn yếu ớt được đặt ở trong góc, một ngọn lửa sáng lên, trang giấy ghi lại rất nhiều tên người này cứ lặng lẽ mà bị đốt thành tro bụi.

"Không có tên của Tiểu Đình." Vương Tông Cảnh đi ra quán rượu, một lần nữa trở lại đường lớn chợ phía đông, hòa lẫn vào trong dòng người. Trong đầu hấn lại hiện lên dáng vẻ của tiểu nam hài đầu tròn tròn năm đó. Thật sự nói đến thì mình và Tiểu Đình là hai người cùng nhau đồng cam cộng khổ trải qua nhiều sự tình nhất. Trên danh sách lại không có tên của Tiểu Đình, nhưng ngày sau đó Vương Tông Cảnh khẽ lắc đầu, khóe miệng cũng hiện lên nụ cười thần nhiên:

"Nhưng mà hấn cũng chắc chắn là không có tên trong danh sách này rồi."

Nhớ lại ngày xưa, khuôn mặt năm đó, dường như bị phần danh sách kia kích thích mà thoáng hiện lên trong đầu, Vương Tông Cảnh hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, bỏ qua những suy nghĩ lộn xộn ở trong đầu này, một lần nữa khôi phục tinh táo, tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Bọc giấy trong ngực đã có hai loại tài liệu cứu người, duy chỉ còn thiếu Quý Trư Tiên rất thừa thớt nữa. Thật ra thứ này Vương Tông Cảnh lại biết rất rõ, chính là nước bọt được bài tiết từ một loại yêu thú kỳ dị tên gọi là "Quý Trư" sống bên trong Tử Vong Đại Chiếu Trạch ở phía tây, có hiệu quả giống với độc ma nha, nhưng Quý Trư Tiên không phải là chất độc, trái lại là một loại thuốc dẫn giải độc rất mạnh, cho nên khi nghe được vị Biên Lương Cát trong Âm Ma Tông nói ra ba loại dược liệu này thì trong lòng Vương Tông Cảnh liền tin tưởng mấy phần.

Nhưng mà Quý Trư Tiên này vốn rất thừa thớt, đặc biệt là nơi sản sinh ra nó, không phải là Lương Châu, mà là bên trong Tử Vong Đại Chiếu Trạch ở phía tây cách đây cả vạn dặm, khả năng tìm được Quý Trư Tiên trong thành Lương Châu thật sự không lớn.

Nghĩ đến việc này, tâm tình Vương Tông Cảnh cũng chán nản thêm vài phần, nhưng vẫn ôm hy vọng chạy vào những cửa hàng lớn nhất trong chợ phía đông hoi. Nhưng mà chính như dự đoán của hấn, tuy rằng thành Lương Châu rất phồn hoa, có rất nhiều loại vật phẩm quý hiếm, cho dù là thiên tài địa bảo ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy, nhưng mà Quý Trư Tiên thì lại không cửa hàng nào có.

Sau một vòng không có thu hoạch gì, Vương Tông Cảnh lại quy về đường lớn, hấn ngẩng đầu nhìn sắc trời, thấy thời gian cũng đã đến một canh giờ liền đi đến địa phương ước hẹn với Tây Môn Anh Duệ. Nhưng mà sau khi tới nơi, Vương Tông Cảnh đứng đợi thật lâu cũng không thấy bóng dáng Tây Môn Anh Duệ đâu. Vương Tông Cảnh đợi chờ một lúc, trong lòng dần dần sốt ruột, tuy rằng bình thường tính nết của Tây Môn Anh Duệ không hợp với mình lắm, nhưng mà đệ tử trong Âm Ma Tông có mấy ai là có tính tình tốt đây, Tây Môn Anh Duệ quái đản nhưng mà vẫn ở trong phạm vi tha thứ, hơn nữa bình thường làm việc cũng xem như đáng tin cậy, ai ngờ thời điểm mấu chốt này chẳng biết tại sao lại xảy ra chuyện không may.

Chỉ là nếu cứ mặc kệ như vậy quay đầu ly khai thì chẳng khác nào buông tha cho hy vọng cứu sống Mộ Dung Hồng, vậy thì chuyển đi thành Lương Châu này cũng trắng tay rồi. Có lẽ hấn cũng đang liều mạng tìm kiếm thuốc dẫn Quý Trư Tiên vô cùng hiếm thấy này à, Vương Tông Cảnh chỉ có thể nghĩ như vậy mà kiên cường nhẫn nại. Một lần đợi này vậy mà lại gần nửa canh giờ, rốt cuộc cũng được phía trước lóe lên một bóng người, bóng dáng của Tây Môn Anh Duệ âm lệ kia đang bước nhanh tới. Vương Tông Cảnh bước lên nghênh đón, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của hấn, cũng không phải là lười biếng thì những lời nói trách mắng liền rút lại mà chỉ cau mày hỏi: "Sao rồi?"

Về mặt của Tây Môn Anh Duệ đang lo lắng, cũng mang theo một tia hy vọng chạy đến bên cạnh Vương Tông Cảnh nói: "Người tìm được mấy thứ?"

Vương Tông Cảnh nói: "Bạch Hồng Đăng, Thanh Hư Hoa, chỉ hai thứ này, chỉ còn thiếu Quý Trư Tiên."

Tây Môn Anh Duệ nói: "Ta chỉ tìm được Bạch Hồng Đăng, nhưng Quý Trư Tiên ta lại nghe được một tin tức, bên trong một cửa hàng còn có một chút hàng tồn kho."

"Cái gì?" Vương Tông Cảnh lấp bắp kinh hãi, con mắt lập tức phát sáng,

Tây Môn Anh Duệ hiển nhiên cũng có chút vui mừng, chỉ chỉ đường, lại chính là bảo Vương Tông Cảnh lần nữa đi về phía đông thành, mở miệng nói:

"Nơi đây có một ông chủ cửa hàng nói, ở chợ phía đông có một cửa hàng hần quen tên là 'Tam Dương Các', trước đây mấy ngày hần nghe được đôi phương nói còn có một ít Quý Trư Tiên, nhưng giá cả khá cao nên hần không muốn."

Vương Tông Cảnh ngờ ngác một lúc rồi cẩn thận suy nghĩ mà lắc đầu nói: "Tại sao lại chưa từng nghe qua cửa hàng này?"

Tây Môn Anh Duệ cũng nói: "Là một cửa hàng nhỏ, không dễ thấy, ta cũng chưa từng nghe qua, dù sao thì cũng chỉ vừa mới thăm dò được, chúng ta nhanh đi tìm."

Vương Tông Cảnh đáp ứng một tiếng rồi hai người liền bước đi về phía đông thành, một lần nữa xuyên qua dòng người trên đường lớn, một lần nữa cẩn thận tìm tòi tên cửa hàng hai bên đường. Nhưng mà không hiểu có phải cửa hàng này rất tầm thường hay không mà đi được một đoạn đường rất xa bọn hần cũng vẫn không tìm thấy. Đang khi Vương Tông Cảnh dần dần hơi thấp thỏm không yên thì chợt nghe tiếng chó sủa truyền đến từ góc đường xa xa ở phía sau, nghe lại có mấy phần quen tai, dường như cùng với sâu trong ký ức gắn liền với nhau. Trong lúc nhất thời, hần dường như có chút không thể tin, "soạt" một cái xoay người lại nhìn về phía sau lưng, giữa dòng người đi lại, trên đường tiếng ồn ào náo nhiệt, nhưng mà ở đó làm gì có bóng dáng của Đại Hoàng, ngay cả những âm thanh cũng như hư vô mờ mịt vậy, dường như chưa từng nhớ tới.

Hần ngờ ngàng một lúc rồi lập tức xoay người lại, trong lòng cười khổ một tiếng, cũng đúng lúc này, Tây Môn Anh Duệ ở phía trước bỗng nhiên dừng lại quay người kêu lên: "Tiểu Vương tới đây, ở chỗ này rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Gặp Lại

Trong sơn cốc tĩnh mịch, Ngao Khuê đang đi đi lại lại trong sơn động đầy vẻ lo lắng giống như kiến bò trên chảo nóng, không thể nào yên tĩnh dù chỉ một phút. Từ Mộng Hồng vẫn bất tỉnh nhân sự như cũ, đang được đặt nằm trên giường đá, trên người vẫn mặc nguyên bộ y phục ban nãy, một bên mặt bị Độc Ma Nha ăn mòn giờ đây tỏa ra hắc khí nặng nề.

Cứ cách một lát Ngao Khuê lại chạy ra cửa động nhìn một hồi, sau đó lại quay trở vào, hai tay không ngừng chà xát, miệng lầm bầm: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đã lâu vậy rồi mà hai người kia sao còn chưa trở lại?"

Tiểu đoàn thể bốn người này hơi khác biệt so với các đệ tử Âm Ma tông khác. Ngao Khuê từ trước tới nay chính là người tâm tư đơn giản nhất. Lúc ban đầu hần gia nhập Âm Ma tông luôn chỉ biết giết người lỗ mãng, một lần bị trọng thương được Từ Mộng Hồng cứu, sau này đi theo Từ Mộng Hồng, việc lớn việc nhỏ đều nghe theo nàng, đồng thời trong nội tâm cũng vô cùng ngưỡng mộ Từ Mộng Hồng phong lưu nhưng đạo hạnh khá cao này. Hôm nay phát sinh dị biến, Từ Mộng Hồng trúng ám toán Độc Ma Nha, chuyện này làm cho Ngao Khuê cảm thấy như trời xanh sụp đổ, đi đến bên giường đá nhìn Từ Mộng Hồng đang dần hấp hối, con mắt đã đỏ lên rồi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một hồi bước chân dường như là đang đi tới đây, Ngao Khuê giật mình, nhất thời nhảy dựng lên, quay

người vui mừng hỏi: “Các người đã trở lại rồi? Thế nào?”

Nhưng tiếng hân hoan nhanh chóng im bật, Ngao Khuê kinh ngạc nhìn người xuất hiện ở cửa động. Đó là một nữ tử, là người kiều mỵ nhất mà hân từng gặp, đôi mi thanh tú, mũi ngọc, miệng nhỏ, mày cong như họa, sóng mắt dịu dàng lại có chút lơ đãng, khiến người vừa nhìn đã bị câu hồn đoạt phách. Từ trước tới nay hân đều cho rằng Hồng tỷ là người đẹp nhất, nhưng vị nữ tử thiên kiều bá mị trước mắt này đã phá vỡ hoàn toàn nhận thức của hân. Ánh mắt hân không tự chủ được mà nhìn chằm chằm vào chuyển động của người này.

May mắn lúc này đi theo sau nữ tử còn có Biện Lương Cát vốn đã từng qua đây. Hân cung kính đi sau lưng nữ tử này, thái độ vô cùng nịnh nọt, càng không dám nhìn vào dung nhan nàng ta. Khi vừa tới, hân lập tức thấy Ngao Khuê đang đứng đó với vẻ mặt ngây ngốc, miệng há to, ánh mắt không dời nữ tử đi trước mình thì lập tức cười khở, không có ý trách tội mà chỉ kêu lớn một tiếng:

“Ngao Khuê.”

Thân thể Ngao Khuê chấn động, âm thanh gọi to này rơi vào tai hân không khác gì tiếng chuông ầm vang khiến hân lập tức tỉnh táo lại. Toàn thân hân lúc này đầy mồ hôi lạnh, không nghĩ được trên đời lại có mị công kinh khủng như thế, dù hân đã tu hành nhiều năm cũng không thoát khỏi dụ hoặc.

Biện Lương Cát quát: “Ngao Khuê, còn không qua đây bái kiến phó môn chủ.”

Ngao Khuê đang đứng một bên lau mồ hôi nghe thấy vậy thì cả kinh, nhưng không dám ngẩng đầu nhìn nữ tử kia nữa mà chỉ cúi thấp thân thể cao lớn, thấp giọng nói: “Đệ tử Ngao Khuê bái kiến phó môn chủ.” Cùng lúc đó trong lòng hân sinh ra một niềm hy vọng, hân biết rõ Hồng tỷ là người của vị phó môn chủ thần bí này, xưa nay làm rất nhiều sự tình bí mật cũng vì người này, có lẽ phó môn chủ thần thông quảng đại với đạo hạnh kì dị chưa từng gặp như vừa rồi sẽ có cách cứu mạng Hồng tỷ.

Nữ tử mặc váy vàng nhạt không hề có hứng thú gì với Ngao Khuê, cũng chẳng đáp lễ lại, trực tiếp đi thẳng tới giường đá nhìn Từ Mộng Hồng đang sắp chết dần, đôi mi thanh tú hơi nhăn lại. Sau lưng nàng, Biện Lương Cát cẩn trọng giải thích:

“Là dấu hiệu trúng Độc Ma Nha, trực tiếp bị phun lên mặt, độc tính mạnh đã thiêu hủy tầng da thịt, xuyên vào mắt trái, hoàn toàn bị hoại tử không cứu được. Cũng nhờ nàng ta có chút đạo hạnh nên ta đã cho nàng ăn một hạt Thủy Liên đan để kéo dài tính mạng, nếu trong vòng sáu canh giờ không thu thập được Bạch Hồng Đăng, Thanh Hư Hoa và Quý Trư Tiên thì ta cũng không cứu được nàng.”

Nói đến đây hân lại quay đầu nhìn Ngao Khuê, trầm giọng hỏi: “Đã tìm được mấy thứ đó chưa?”

Ngao Khuê mặt mày đầy vẻ cầu xin, ừ ừ đáp: “Tiểu Vương và Tây Môn đã đi tới nội thành Lương Châu tìm nhưng tới giờ vẫn chưa trở lại.”

Biện Lương Cát hừ một tiếng, khẽ quay đầu nhìn nữ tử xinh đẹp mặc váy vàng nhạt định nói gì đó, bỗng thấy hoa mắt, một vật được ném tới, hân bèn vươn tay bắt được. Đó là một cái túi nhỏ, hơi nặng, cũng không biết trong có chứa cái gì. Còn đang ngạc nhiên, nữ tử kia dịch sang một bên, thần nhiên nói: “Cứu người đi.”

Biện Lương Cát ngẩn ra, sau đó vội vàng mở túi nhỏ, vừa nhìn vào hai mắt đã rực sáng, khẽ thở dài một tiếng rồi gật như gà mổ thóc, đáp: “Tốt, tốt, tốt, cứ để ta xử lý.”

Nói xong cũng không kiêng kị gì, lập tức dốc toàn bộ đồ trong túi ra, lại lấy thêm một ít linh thảo khác, ngay lập tức điều phối thuốc tại chỗ. Ngao Khuê ở một bên tròn mắt há mồm mà nhìn. Mặc dù hân tính tình ngay thẳng nhưng cũng không phải người ngu, làm sao không nhận ra phó môn chủ lợi hại này vừa lấy ra ba loại dược liệu quý hiếm kia. Thế này thì Hồng tỷ coi như được cứu rồi.

Động tác của Biện Lương rất nhanh, các loại dược liệu lập tức được dung hợp để điều chế giải dược. Dưới tình thế cấp bách này hẳn cũng chẳng để ý tới vẻ ngoài làm gì, sau khi rót thuốc giải ra một cái bát con thì lập tức đưa tới miệng Từ Mộng Hồng đồ xuống.

Trong sơn động lập tức yên tĩnh hẳn, sáu con mắt đều nhìn chăm chăm vào sắc mặt của Từ Mộng Hồng. Qua một hồi lâu, chỉ thấy hắc khí trên mặt Từ Mộng Hồng chậm rãi tan đi, thân thể run lên, cả người co giật, rồi đột nhiên hét lên một tiếng, sau đó giữa đầu phun ra một ngụm máu đen khắp trên giường, dưới giường, làm cho không khí lập tức tràn ngập mùi tanh hôi.

Thấy một màn như thế, Biện Lương Cát thở phào một hơi, quay đầu khẽ gật với nữ tử mặc váy vàng một cái. Nàng kia nhẹ thở ra, nói: “Người đi đi.”

Biện Lương Cát chấp tay thi lễ một cái, lặng yên lui ra.

Trong nội tâm Ngao Khuê vui mừng, nhưng nhìn tới bộ dáng đầy đáng sợ của Từ Mộng Hồng lúc này thì cũng không chắc chắn, còn đang định đuổi theo vị Biện trưởng lão để hỏi xem mình phải làm gì thì lại thấy nữ tử kia xoay người lại, nói với hắn:

“Các người có tìm được Định Hồn Thạch?”

Ngao Khuê dừng bước, do dự nhìn Từ Mộng Hồng một cái, cuối cùng cắn răng lấy khối bảo thạch màu trắng trong ngực ra, đưa cho nữ tử này.

Cô gái nhận lấy Định Hồn thạch, đánh giá một chút, sau đó thân nhiên nói: “Mạng của nàng ta đã giữ được, nhưng sau khi tỉnh lại sợ là phải chịu tội, người chăm sóc nàng ta đi. Đợi nàng ta tỉnh lại thì bảo nàng tới tìm ta.”

Dứt lời nàng bèn xoay người, tự đi ra ngoài, nhìn thoáng qua chung quanh sơn cốc, tay phải nhẹ phát, một vầng sáng màu tím nhạt tỏa ra, nàng ta cứ thế lẳng không mà bay thẳng tới một vách núi cao hiểm trở. Ở trên vách đá có một nam tử đang đứng, chính là Tam công tử Ma giáo khi xưa Tàn Vô Viêm, còn nữ tử mặc váy vàng nhạt xinh đẹp vô ngần này chính là Diệu công tử năm xưa Kim Bình Nhi.

***

Nội thành Lương Châu, tại chợ ở phường thị phía đông.

Tây Môn Anh Duệ và Vương Tông Cảnh đang đứng tại đầu một ngõ nhìn vào bên trong. Đây là một ngõ nhỏ, nhưng so với con hẻm thần bí nơi Hương Từ Cư tọa lạc mà Vương Tông Cảnh từng tới thì hoàn toàn không giống. Con đường ở đây rộng rãi hơn, sâu hun hút, hai bên có mấy chục cửa hàng, người đi tới đi lui rất nhiều, so với ngoài phố không có gì khác biệt. Nơi bọn hắn muốn tìm chính là Tam Dương Các cũng nằm trong hẻm nhỏ này, Tây Môn Anh Duệ vừa đưa mắt tìm đã lập tức nhìn thấy.

Hai người vội vàng đi tới, trên đường đi do vội vã mà Tây Môn Anh Duệ còn đụng phải một người khác. Người kia tính tình nóng nảy lập tức mở miệng mắng chửi, Tây Môn Anh Duệ giận dữ muốn tìm hắn tính sổ nhưng lại bị Vương Tông Cảnh kéo lại, khẽ lắc đầu nhìn hắn.

Tây Môn Anh Duệ oán hận cắn răng một cái, cố nén lửa giận, xoay người rời đi.

Hai người đi tới cửa Tam Dương Các rồi vẫn nghe tiếng chửi mắng sau lưng, làm cho Tây Môn Anh Duệ trán nổi đầy gân xanh. Vương Tông Cảnh nhúm mày, quay đầu nhìn lại, sau đó lại hạ giọng khuyên một câu: “Việc chính quan trọng hơn.”

Tây Môn Anh Duệ gật đầu, hít sâu một hơi và đi vào. Vương Tông Cảnh bước theo sau hắn đi vào Tam Dương Các. Vừa vào tới cửa đã ngửi thấy mùi thuốc, xem ra cửa hàng này là nơi chuyên mua bán các loại dược thảo quý hiếm. Lúc này trong tiệm cũng không phải chỉ có hai người bọn họ mà trước

khi bọn họ tới, nơi này đã có mấy người. Một vài người là tán khách, tùy ý đi lại xem xét, còn ba người khách khác thì đứng chung một chỗ, đang nói chuyện cùng ông chủ cửa hàng.

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ bước nhanh tới chỗ quầy hàng, vừa kêu một tiếng: “Lão bản”, người đàn ông trung niên đã quay đầu lại, cười nói với hai người:

“Hai vị chờ một chút. Đợi ba vị khách này mua hàng xong ta sẽ nói chuyện với hai vị.”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ không nói gì nữa. Lão bản kia cũng không hề nói sai, một lát sau đã có một tiểu nhị đi ra từ trong kho thuốc, đưa cho ông chủ cửa hàng mấy gói thuốc. Ông chủ cửa hàng nhận lấy, đưa cho ba người kia, cười nói: “Đa tạ ba vị đã ghé vào xem, sau này thường xuyên ghé quán ta là được.”

Một thanh niên đứng ở giữa mỉm cười đáp: “Được, Tam Dương Các này nhìn bình thường mà cũng có vài đồ trân quý đấy, ngày sau cần gì ta sẽ lại tới đây.”

Lão bản cười toét miệng, ngoài thu được lời lãi xa xỉ thì người ta không còn nghĩ được lý do gì làm hắn cười vui vẻ như thế. Hắn còn tự mình đi ra khỏi quầy, tiễn ba người kia ra cửa.

Ba người quay đầu, lập tức mặt đối mặt cùng Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ. Ba người tuổi không lớn lắm, nhìn chỉ khoảng hai mươi là cùng, trong đó hai người ăn mặc như tặc gia, còn người thứ ba cạo đầu, mặt mũi phương phi, khuôn mặt trắng nõn, vẫn đang ha hả cười, lộ ra bộ dáng hòa ái và sung sướng.

Ba người nhìn thoáng qua hai người đối diện, không ai có phản ứng gì, cùng nhau đi ra ngoài. Tây Môn Anh Duệ chỉ nhú nhú mày, bị những người này làm chậm trễ công việc nên trong lòng cũng hơi vội vàng. Hắn chỉ muốn đợi lão bản quay đầu sẽ tranh thủ thời gian mua Quý Trư tiên nên không chú ý Vương Tông Cảnh đứng ở bên cạnh lúc này thân thể đã cứng đờ.

Nhìn theo bóng lưng ba người kia đi ra, khóe mắt Vương Tông Cảnh co rút lại, hòa thượng kia thì không nói, nhưng hai người ăn mặc tặc gia kia hắn lại hoàn toàn nhận ra.

Quân Cao, Phong Hằng.

Hai người này năm đó tại hội thi Thanh Vân là hai người nổi danh nhất, hôm nay, sau năm năm lại đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn làm Vương Tông Cảnh chợt cảm thấy đầu óc trống rỗng, rồi lại như biển cả gào thét, vô số kỉ niệm bị đè nén theo hai thân ảnh kia trào lên, ầm ầm bao phủ lấy hắn.

Dưới trời xanh, núi non hùng vĩ, mây trắng lượn lờ, dung nhan người xưa, từng màn kỉ niệm tưởng như đã quên trong chớp mắt ào ạt hiện về làm cho hắn chợt nhận ra hắn chưa từng quên ngày đó một chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Xung đột

Trên vách núi hiểm trở trong một u cốc.

Ngẩng đầu nhìn lên, bên dưới trời xanh là dãy núi Man Sơn hùng vĩ chắn ngang phía trước, giống như một bức tường thành cao ngất, che chắn bão cát và băng tuyết đến từ phía bắc, giúp cho bên dưới chân núi phía nam Man Sơn bồng bồng sức sống. Trong khu rừng rậm rạp, dãy núi chập chùng bị xé ra bởi những vực sâu thăm thẳm, bên dưới những vực sâu đó có rất nhiều chim thú hung tợn, từ trước tới giờ vẫn luôn hiếm thấy dấu chân người.

Phía trước chính là một thâm cốc từng là cứ điểm của Hàn Nha Phái, nhưng gần đây đã bị Âm Ma Tông chiếm cứ. Địa phương này rất nhiều năm trước cũng từng được gọi là Quý Khốc Hạp, một nơi bí mật nằm sâu bên trong dãy núi Man Sơn. Lúc này, Tần Vô Viêm đang khoanh tay đứng trên vách núi, gió lạnh thổi qua khiến tà áo của hắn lay động, khuôn mặt hắn so với năm đó cũng không thay đổi bao nhiêu, nhưng nét mặt càng tỏ ra trầm ổn hơn, ánh mắt lóe lên ánh sáng nhàn nhạt, dừng trên địa thế của mảnh núi non này, bỗng nhiên nói:

“Bình Nhi, ngươi cảm thấy phong thủy dưới đáy cốc này ra sao?”

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh hắn cách đó không xa, nhìn thoáng qua bên dưới, thản nhiên nói: “Vừa bản vừa thối, lại vừa loạn vừa xấu, thú ở thú chết, người ở người vong.”

“Ách...” Với khí độ tu dưỡng như Tần Vô Viêm hiện tại cũng không kim được bị những lời này của Kim Bình Nhi làm nghẹn gần chết, hắn bĩu môi, rồi cười gượng, nói: “Ngươi đang giận chó đánh mèo phải không thế?”

“Dừng!” Kim Bình Nhi cười khúc khích một tiếng thanh thúy.

Tần Vô Viêm lắc lắc đầu, nói: “Năm năm trước, ngươi vì Hỏa Hoàng Viêm Ngọc mà phải tiến vào Vạn Hoang, ta lúc đó đã nhắc nhở ngươi, những tên trong Thánh Điện đều là những kẻ bảo thủ, ngu muội và ngoan cố khó thông. Hiện giờ, ngươi tốn thời gian mấy năm nhưng lại uổng công vô ích thì cũng không thể đổ trách nhiệm lên người của ta chứ nhỉ?”

Kim Bình Nhi cười lạnh một tiếng, nhìn thấy trong ánh mắt Tần Vô Viêm thoáng qua vẻ giễu cợt, nhưng nàng cũng không nói thêm gì, tay vung lên, một đạo bạch quang chớp qua, bay thẳng về phía Tần Vô Viêm.

Tần Vô Viêm đưa tay tiếp lấy, nhìn thoáng qua, kinh ngạc kêu lên “A” một tiếng rồi nói: “Định Hồn Thạch, không thể ngờ được ngươi lại tìm thấy thứ này?”

Kim Bình Nhi cũng không nói cho hắn đây là thứ nàng lấy được từ đám thủ hạ Từ Mộng Hồng, chỉ thản nhiên nói: “Hiện tại, Âm Sát Tuyệt Địa này ngươi đã chiếm được, Định Hồn Thạch cũng đã tới tay, sau mấy năm tiềm ẩn, ngươi cuối cùng cũng chịu chương mặt ra sân khấu rồi sao?”

Tần Vô Viêm gật gật đầu, liếc nhìn xuống sơn cốc bên dưới một cái, nói: “Từ trước tới giờ phải sống ẩn dật thực sự là bị gông cùm xiềng xích hạn chế quá nhiều, hơn nữa tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị gần xong. Hiện cũng là thời điểm để cho lão đầu tử kia nhìn xem thành quả đạt được bên trong Vạn Hoang này. Như vậy, có lẽ trong tương lai còn có hi vọng mở ra Minh Uyên.” Hắn quay đầu nhìn Kim Bình Nhi, mỉm cười nói: “Cũng như thế, Hỏa Hoàng Viêm Ngọc kia của ngươi cũng có hi vọng rồi.”

“Hừ!” Có lẽ vì lý do chung quanh đây không có người nên Kim Bình Nhi không thèm cho hắn mặt mũi, hơn nữa dường như mỗi lần nhắc tới Hỏa Hoàng Viêm Ngọc là tâm tình của Kim Bình Nhi đều trở nên cực kỳ bức bối.

Tần Vô Viêm hiểu rõ những chi tiết trong chuyện này, nhưng thực ra hắn cũng không định tính toán gì trên người Kim Bình Nhi cả. Trên thực tế, hiện nay hắn một tay trừng hưng một nhánh của Ma Giáo, bên trong mặc dù cũng thu thập được không ít cao thủ, nhưng có thể cùng hắn ngang hàng, nói chuyện không cần kiêng kỵ gì thì quả thật chỉ có mỗi một vị kỳ nữ là Kim Bình Nhi này mà thôi.

Nghĩ tới đây, Tần Vô Viêm nhìn không được hơi quay đầu lại liếc nhìn thiếu nữ toàn thân mặc xiêm y màu vàng nhạt một cái, chỉ thấy trong gió núi, bên dưới bộ y phục màu vàng nhạt kia mờ mờ hiện ra một dáng người lung linh nhiếp hồn đoạt phách, một khuôn mặt kiều diễm vô song nhưng không có nửa phần hương vị tà mỵ nào. Ngược lại, khuôn mặt đỏ đường như lại lộ ra một hơi thở thiên nhiên thanh thuần, làm cho người ta chỉ cần nhìn thoáng qua một lần thì lập tức sẽ sinh ra một cảm giác kỳ dị.

Tần Vô Viêm đột nhiên chấn động cả người, trong lòng sinh ra điềm báo, lập tức nhú mày, đem ánh mắt dời đi.

Kim Bình Nhi thân nhiên nhìn hắn một cái, đột nhiên cười một tiếng, nói: “Ta có đẹp không?”

Tần Vô Viêm lông mày nhíu lại, tâm tình trong thoáng chốc vậy mà đã tĩnh lặng trở lại. Ngay khi hắn nghe thấy câu hỏi đầy hương vị khiêu khích đó, ánh mắt chợt lóe lên, cũng cười nói: “Cũng không tệ lắm, chẳng qua theo ta thấy thì dường như vẫn còn kém hơn một chút so với vị Lục tiên tử nào đó trên núi Thanh Vân thì phải.”

“Bộp!” Khối nam thạch lớn dưới chân Kim Bình Nhi đột nhiên nứt ra tạo thành một cái khe nhỏ.

Về mặt Tần Vô Viêm vẫn thân nhiên không hề thay đổi chút nào, bước về phía bên cạnh hai bước.

Kim Bình Nhi trừng mắt nhìn hắn, đột nhiên cười lạnh nói: “Vài năm không gặp, tiến bộ không ít nhì.”

Kim Bình Nhi khép hờ hai mắt, nhẹ nhàng hít thở một lúc, về mặt lập tức dịu đi, đối với người có tu vi đạo hạnh tới mức này như nàng, hơn nữa lại tu hành thần công mật pháp rất kỳ lạ trong mấy ngàn năm qua của Ma Giáo là “Xả Nữ Mỹ”, mặc dù đạo pháp này so với những đạo pháp bình thường khác thì cách biệt một trời một vực, uy lực cực lớn, nhưng bản thân công pháp cũng có nhược điểm. Mặc dù nhược điểm chân chính này chỉ có mình Kim Bình Nhi hiểu rõ và chôn sâu tận đáy lòng, nhưng nàng đứng trước mặt nam nhân này vẫn có vài phần kiêng kỵ.

Hai người trong chốc lát đều không nói thêm gì, một lúc sau, cũng là Kim Bình Nhi mở miệng trước, ngữ khí bình hòa, nói: “Mặc dù Định Hồn Thạch hiếm gặp, nhưng nó cũng không có ích lợi gì đối với những công pháp tu hành của Thánh Giáo, người nhất định phải tìm cho bằng được khối kỳ thạch này, chẳng lẽ là vì chuyện kia sao?”

Tần Vô Viêm im lặng một lúc, gật đầu nói: “Không sai.”

Kim Bình Nhi thân nhiên nói: “Cũng đã năm năm rồi, người vẫn chưa có chút tiến triển gì sao?”

Trên khuôn mặt của Tần Vô Viêm thoáng qua một tia chua xót, than nhẹ nói: “Sau khi Hồ Kỳ Sơn sụp xuống, năm đó chẳng biết tại sao Tứ Linh Huyết Trận lại có thể không tiêu tán, trong núi vẫn còn lưu lại tu la sát lực vô cùng lợi hại, dường như có một cái huyết trảo mạnh mẽ bảo vệ chỗ kia. Ngoại trừ những người có tu vi giống như chúng ta có thể kháng cự một lúc để xuống dưới tìm hiểu thì người tu đạo bình thường căn bản không thể tới gần, kẻ tới gần chắc chắn phải chết. Thêm vào đó, dãy núi kia vốn rất lớn, sau khi sụp xuống lại trở nên hỗn loạn không chịu được, chỉ có một hai người làm thế nào có cách để tìm kiếm đây?”

Kim Bình Nhi chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt chợt lóe, trong một khắc này cũng không biết nàng đang nghĩ gì trong lòng, cũng không biết tới cuối cùng là vui mừng hay lạnh lùng. Chỉ là mắt nàng nhìn về phương xa, dường như nhớ ra cái gì đó, sau một lúc lâu, mới nghe nàng thân nhiên nói: “Việc này nếu đã không thể miễn cưỡng thì nên bàn bạc kỹ hơn.”

Ai ngờ Tần Vô Viêm cũng lắc đầu nói: “Theo như những gì người nói ngày hôm nay thì chuyện này là chuyện rất quan trọng, không thể xem nhẹ. Vừa lúc hôm nay từ Lương Châu có truyền đến một tin đồn, nếu trong đó có vài phần chân thật thì nói không chừng chúng ta có cơ hội để tháo gỡ vấn đề khó khăn này đây. Chuyện này ta cũng chỉ có thể tin vào người, vậy ta liền để người giúp ta một tay.”

Kim Bình Nhi nhú nhú mày, nói: “Là chuyện gì?”

Tần Vô Viêm đi tới vài bước, nhẹ giọng nói mấy câu bên tai nàng, Kim Bình Nhi im lặng lắng nghe, chậm rãi gạt đầu. Một cơn gió lạnh thổi qua, xiêm y màu vàng nhạt của nàng phát phơ, giống như muốn cuốn theo chiều gió, bay về phía phương xa vô tận.

****

“Tiểu Vương, Tiểu Vương!”

Vài tiếng gọi kinh ngạc cất lên khiến Vương Tông Cảnh đang chìm trong mờ mịt giật mình tỉnh lại, trong chốc lát đó toàn thân hắn cứng đờ, trên trán mồ hôi lạnh tuôn ra như tắm. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tây Môn Anh Duệ đang ở trước mặt nhìn hắn với vẻ cổ quái.

Vương Tông Cảnh ho khan hai tiếng, nhẹ giọng nói: “Ta không sao.” Rồi ngay lập tức chuyển chủ đề, nói: “Nhanh nhanh đi mua Quý Trư Tiên đi, hiện tại không biết Hồng tỷ ra sao nữa.”

Tây Môn Anh Duệ gạt gạt đầu, trái lại không nghĩ ngợi gì. Hắn xoay người về phía ông chủ hiệu thuốc gọi một tiếng, lão bán kia đã đi tới, cười nói: “Hai vị, muốn mua linh dược gì thế? Bồn tiệm có rất nhiều loại, ngay cả những loại mà cửa hiệu khác không có thì bồn tiệm cũng có không ít hàng...”

Tây Môn Anh Duệ nào có tâm tư nghe thằng cha này thao thao bất tuyệt cơ chứ, hắn lập tức cắt ngang lời của lão, nói: “Ông chủ, chúng tôi muốn mua Quý Trư Tiên, nghe nói ở chỗ này của ông có sẵn một ít hàng phải không?”

Ông chủ kia ngẩn ngơ, ngạc nhiên nói một câu: “Quý Trư Tiên?”

Vương Tông Cảnh đứng bên cạnh Tây Môn Anh Duệ thấy vẻ mặt này của lão chủ hiệu thì đều cảm thấy trầm xuống. Vương Tông Cảnh bước lên một bước, cau mày nói:

“Không sai, chính là thứ đó, sao thế, nơi này của ông không có sao?”

Ông chủ kia chần chờ một lúc, rồi cười gượng nói: “Không dối gạt hai vị, Quý Trư Tiên này bồn tiệm đích xác trước đó vẫn còn một ít hàng, nhưng vừa mới bán hết cách đây không lâu, hai vị nhất định phải mua thứ này sao, có lẽ có thể dùng một vài thứ khác để thay thế, ví dụ như bồn tiệm còn có một trấn tiệm chi bảo...”

Tây Môn Anh Duệ “phì” một tiếng, cắt đứt lời của ông chủ này. Trong lúc đang vô cùng tức giận thì Vương Tông Cảnh bên cạnh cũng nghe ra điều gì, nhìn chăm chăm vào ông chủ hiệu thuốc hỏi: “Ông chủ, ông mới nói là vừa bán hết cách đây không lâu phải không, chẳng lẽ...”

Tây Môn Anh Duệ cả kinh, cũng quay đầu lại nhìn, ông chủ kia dường như muốn mở miệng nói gì đó, nhưng vẻ mặt Tây Môn Anh Duệ chợt thay đổi, trên người liền mơ hồ toát ra một cỗ sát ý, hiển nhiên hắn thực sự không phải là một người lương thiện. Ông chủ kia do dự một lúc, không nói gì, nhưng vẫn nhẹ nhàng cười gượng, gạt gạt đầu.

Vương Tông Cảnh vỗ mạnh xuống quầy, vẻ mặt căm tức. Tây Môn Anh Duệ cắn chặt răng, cũng không nhìn ông chủ hiệu thuốc này nữa, đột nhiên hắn quay đầu nói với Vương Tông Cảnh: “Tiểu Vương, chúng ta đuổi theo.”

Vương Tông Cảnh lấp bắp kinh hãi, theo bản năng nhìn thoáng qua bên ngoài cửa hiệu, nói: “Đuổi theo bọn họ sao?”

Tây Môn Anh Duệ cười lạnh nói: “Không đuổi theo bọn họ để lấy đồ về, chẳng lẽ nhìn Hồng tỷ chịu chết sao?”

Dứt lời, hắn càng không chần chờ, trực tiếp chạy ra khỏi hiệu thuốc.

Một khắc này trong lòng Vương Tông Cảnh thật sự là quay cuồng trăm ngàn ý niệm, nhưng cuối cùng vẫn phải đi theo.

Hai người lao ra ngoài cửa, đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy ở nhánh tư đường người người tấp nập, trong lúc vội vã không thể nhìn thấy ba người kia đã đi về hướng nào. Tây Môn Anh Duệ lo lắng, ôm một tia hy vọng cuối cùng chạy về phía đường cái. Vương Tông Cảnh chạy theo sau hắn, tâm tình vô cùng phức tạp.

Xem bộ dạng vừa rồi thì hai người Quân Cao và Phong Hằng khí vũ bất phàm, thần hoàn khí túc, hiển nhiên là năm năm tu đạo đã có chút thành tựu, cùng năm đó không thể so sánh được. Mà tên hòa thượng đi theo bên cạnh bọn họ là người mà Vương Tông Cảnh chưa bao giờ gặp qua, nhưng có thể cùng với hai vị thiếu chi kiều tử này sống vai kề giao thì lai lịch thân phận cũng sẽ không kém chút nào...

Chờ chút, hòa thượng sao?

Vương Tông Cảnh đột nhiên dừng bước, trong đầu dường như nắm bắt được thứ gì đó. Sau một lúc, hắn đột nhiên nhớ tới thời điểm sáng nay ở trong sơn cốc của Quỷ Khốc Hạp kia, lúc Âm Ma Tông đánh chiếm Hàn Nha Phái, trên bầu trời từng truyền xuống một giọng nói, lúc ấy tự xưng là Thanh Vân Môn, còn có Thiên Âm Tự.

Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự!

Chẳng lẽ lúc đó đứng là ba người này, nếu vậy thì hòa thượng trẻ tuổi mập mạp lúc nào cũng cười ha ha kia chẳng phải là tăng nhân của Thiên Âm Tự, lại lịch không kém hơn chút nào so với hai người Quân Cao, Phong Hằng hay sao?

Như vậy, cho dù bọn hắn có mạnh mẽ hơn nữa, nhưng nếu đối diện với chỗ dựa vững chắc tuyệt đối, hiện đang là những môn phái số một thiên hạ sau lưng của ba người kia thì làm sao có thể chiếm được chỗ tốt chứ.

Trong lòng nghĩ đến đây, Vương Tông Cảnh liền muốn gọi Tây Môn Anh Duệ lại, cùng hắn bàn bạc một chút. Ai ngờ chuyện trong thiên hạ lại có thể trùng hợp tới như vậy, Tây Môn Anh Duệ vừa mới lao ra đường cái thì chỉ trong chớp mắt liền nhìn thấy ba người Quân Cao kia vậy mà chưa đi xa. Bọn họ đang đứng tại một chỗ nào đó trên đường nói chuyện với nhau, khiến hắn nhất thời mừng rỡ, nhưng về mặt lập tứ trầm xuống, tùy tiện phát tay ra hiệu với Vương Tông Cảnh đang ở phía sau, tiếp đó hắn liền trực tiếp vọt tới chỗ Quân Cao, Phong Hằng, và vị hòa thượng mập mạp kia.

Trong lòng Vương Tông Cảnh lộp bộp một tiếng, chỉ đành âm thầm kêu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 87: Loạn chiến

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ cách bọn người Quân Cao, Phong Hằng và vị hòa thượng mập mạp kia một cái ngã tư, khoảng cách xa nhất

cách nhau chẳng qua chỉ có vài trượng, nếu thực sự gặp mặt thì chỉ cần trong chớp mắt mà thôi. Nhưng Vương Tông Cảnh vừa mới bước được vài bước thì đột nhiên dưới chân chấn động, dường như cả mặt đất đều đang run rẩy, tiếp đó chỉ nghe một tiếng “Ầm” vang lên thật lớn. Chỉ thoáng cái đất đá đã bay khắp ngã tư đường, cuối cùng đột nhiên nổ tung ra một cái động lớn, mảnh vụn nhám thạch bay tứ tung ra xung quanh.

Tại đây, trên đường cái có không ít đạo sĩ có đạo hạnh trong người, mặc dù chuyện đột nhiên xảy ra, nhưng vẫn có không ít người kịp thời bay lên, né tránh. Đám ba người Quân Cao giờ phút này cũng đang lơ lửng giữa không trung trên trời. Ngược lại, Tây Môn Anh Duệ đang vọt tới được một nửa nên trong chốc lát không thể dừng lại, gã suýt nữa đã ngã nhào vào trong cái động lớn xuất hiện một cách cổ quái kia rồi, phải cố lắm gã mới dừng lại được, nhưng miệng cũng đã ăn đầy đất cát. Trong chốc lát gã liền cảm thấy giận dữ, ngay cả đám người Quân Cao kia cũng mặc kệ, xoay người tức giận hét lên:

“Kẻ nào đang giờ trò quỷ hả?”

Lời còn chưa dứt thì ngay lập tức nghe được những tiếng rống giận: “Oa nha nha”, “A a a” vang lên từng trận bên cạnh cái hố. Gió cát mù mịt, bụi bay đầy trời, sau đó liền thấy hai tốp hơn mười người đang xông lên đánh nhau loạn thành một đoàn ở phía trước, cũng chẳng ai thèm nhìn về phía Tây Môn Anh Duệ ở bên này một cái.

Tây Môn Anh Duệ ngậy ra một lúc, hai mắt choáng váng. Vương Tông Cảnh bên cạnh vội vàng chạy tới, kéo gã sang một bên, tránh xa hai nhóm người không rõ lai lịch đang tư đầu này. Tây Môn Anh Duệ ngạc nhiên nói: “Những kẻ này là ai thế?”

Vương Tông Cảnh cũng mù mờ không rõ, nhú mảy nhìn lại bên kia, đồng thời những người xung quanh cũng chậm rãi vây lại xem. Lương Châu vốn là một nơi cực kỳ hỗn loạn, chính tại bên trong thành Lương Châu phồn hoa này, mỗi ngày đều có thể thấy những việc tranh đấu âm ỹ như thế. Nhưng một đám mười mấy đạo sĩ ầu ẩu đã nhau giống như trước mắt, hơn nữa mỗi người đều ra tay tàn nhẫn tuyệt không dung tình đến mức sống chết như thế này thì thực sự rất hiếm khi diễn ra.

Cũng không lâu lắm, trong tiếng kêu gào thảm thiết cùng với máu tươi bắn tung tóe, đã có một bên rõ ràng chiếm thượng phong, liền chém giết mấy người phe địch, sau đó bao vây ba bốn người còn sót lại. Một gã to con có ria mép màu đen, trên mặt lộ vẻ dữ tợn, nhìn chằm chằm một lão già áo xám trong đám người đối phương, cười lạnh nói:

“Lão Nê Thu, giao thứ kia ra đây, ta sẽ cho ngươi chết được toàn thây.”

Đám người xung quanh bỗng nhiên xôn xao, Tây Môn Anh Duệ và Vương Tông Cảnh cũng ngẩn ra, liếc mắt nhìn nhau. Tây Môn Anh Duệ cau mày nói: “Địa Tàng Môn?”

Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua bên kia, thấp giọng nói: “Hắn là bọn chúng. Nghe nói cách đây vài ngày, Địa Tàng Môn đã xuất toàn bộ môn đồ trong phái, nói là đi tìm bảo tàng tại một nơi nào đó ở phía nam, sao lại đột nhiên có mặt ở đây, còn bị người ta đuổi giết thành như vậy nữa?”

Trong lúc hai người nói chuyện thì tranh đấu bên kia cũng không ngừng lại chút nào. Trong nháy mắt, ba tên còn lại của Địa Tàng Môn đều bị giết chết, máu chảy đầy đất, phơi thây tại chỗ. Trên đường tràn ngập một mùi máu tanh, chỉ còn một mình lão già kia bị mười mấy người vây ở giữa. Mà đám người đứng xem xung quanh cũng có nhiều người nhú mảy lác đác, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không có ai đứng ra ngăn lại, đây cũng là một mặt tàn khốc và thiết huyết ở đất Lương Châu này.

Chẳng qua, Vương Tông Cảnh đột nhiên nhớ tới điều gì đó, yên lặng ngừng đầu, không quên liếc nhìn về phía không trung trên đầu một cái. Chỉ thấy đám ba người Quân Cao cũng khẽ cau mày, từ trên cao nhìn xuống phía trước, nhưng hiển nhiên cũng không có ý muốn ra tay.

Lão già còn lại của Địa Tàng Môn kia toàn thân hơi run rẩy, trên mặt tràn ngập vẻ hung lệ, nhưng trong đó cũng tràn đầy sợ hãi. Lão hoàn toàn không rõ cuối cùng là mình đã đối đầu với loại người hung ác nào mà có thể xuống tay độc ác như thế, giữa ban ngày ban mặt lại có thể diệt môn toàn bộ Địa Tàng Môn.

Gã to con râu đen lại đi tới, cười nanh ác một tiếng, quát: “Lấy ra!”

Lão già áo xám kia cắn chặt răng, đột nhiên lớn tiếng nói: “Ngươi để cho ta rời đi, ta liền đưa ngươi vật kia.”

Gã to con râu đen nhìn thoáng qua, cũng cười lạnh nói: “Lấy vật đó ra trước đã.”

Lão già áo xám sau một lúc do dự, nhìn thấy kẻ địch xung quanh như hung thần ác sát đang tiến lại gần thêm vài phần thì vội vàng hét lên: “Tốt, ta đưa cho ngươi, chẳng qua ngươi nói thì phải giữ lời.”

Nói xong, lão ta đưa tay vào trong ngực lấy ra một quyền da cũ nát, dùng sức nắm chặt trong lòng bàn tay, giống như vạn phần không nở, nhưng cuối cùng vẫn phải đưa tới.

Trong khoảng thời gian ngắn, ánh mắt của Vương Tông Cảnh, Tây Môn Anh Duệ cùng với tất cả mọi người ở đây đều đổ dồn vào quyền da cũ nát kia. Giờ phút này, cũng không biết có bao nhiêu người đang âm thầm phỏng đoán vật kia là cái gì, chẳng qua có thể khiến cho những kẻ này liên tưởng giết chóc huyết tẩy trên đường như thế thì giá trị nhất định sẽ không nhỏ rồi.

Chẳng qua thực lực của đám người mà gã to con râu đen này đang cầm đầu rất mạnh, cộng với thủ đoạn tàn nhẫn của bọn họ, hờ chút là giết người đồ máu, vì thế dưới tình huống chưa biết rõ ràng bên trong quyền da kia là vật gì thì cũng chẳng có ai nguyện ý ra mặt.

Gã to con râu đen nhìn thấy quyền da này thì hai mắt sáng lên, lập tức đưa tay nhận lấy. Khi ngón tay gã vừa chạm vào quyền da thì hai mắt xẹt qua một tia sát khí, đột nhiên lật tay chụp tới, trên tay hiện lên ánh sáng màu đen, dĩ nhiên đã xuất ra một món pháp bảo hình dáng giống như cái xiên, trên đó cuộn cuộn sát khí, hiển nhiên đây là một bảo vật cực kỳ hung hãn, trực tiếp đâm vào ngực lão già áo xám này.

Lão già áo xám đối diện với sự sống chết trước mắt, mặc dù vì mạng sống mà không thể không giao ra bảo vật, vốn dĩ lão ta sống đến từng tuổi này, đương nhiên không có khả năng tin vào lời hứa của đám địch nhân cùng hung cực ác này. Vì thế ngay từ lúc vừa mới bắt đầu đến gần thì lão đã chú ý nhất cử nhất động của gã to con râu đen này.

Lúc đầu, gã to con râu đen vẫn chưa có dấu hiệu ra tay, lão già mắt thấy hi vọng được sống dần tăng lên, trong lòng đang có chút vui mừng, bỗng nhiên liền thấy được sát khí trong đáy mắt như hung thần kia, nhất thời trong lòng trầm xuống. Thế nhưng đạo hạnh của gã to con râu đen kia thực sự hơn xa so với lão, từ lúc cái xiên màu đen xuất hiện cho tới khi đâm vào trong ngực lão, giống như điện quang hỏa thạch, lão ta đúng là không hề có lực hoàn thủ.

Nhưng mà cũng chính tại thời khắc sau cùng của sinh mệnh, lão già áo xám này ngửa mặt lên trời gào thét, giận dữ hét lên: “Bản Cổ Đại Điện...”

“Phốc!”

Cái xiên màu đen nháy mắt đâm vào ngực lão rồi tiếp tục tiến về phía trước, chém cả người lão thành hai khúc. Vốn lão đang hét lên thì trong cổ lát lại hóa thành tiếng ú ớ lộn lờ, nhưng chỉ một lát sau, xung quanh đường cái đều yên tĩnh trở lại.

Gã to con râu đen bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, trong lòng thầm kêu không ổn, nhưng vô số ánh mắt nóng bỏng đã chiếu thẳng vào quyền da cũ nát trong tay gã rồi.

Trăm ngàn năm qua, tại Lương Châu hỗn loạn này đã lưu truyền không biết bao nhiêu truyền thuyết về bảo tàng, nhưng trong đó, nổi tiếng nhất, đồng thời cũng hư vô mờ mịt nhất chính là Bản Cổ Đại Điện. Nghe nói sau khi thượng cổ cự thần Bản Cổ khai thiên tích địa, có để lại trong nhân gian một cung điện thần thánh, trong đó bảo tàng chất chồng như núi, tùy tiện lấy được một món thôi cũng đủ để khiến cho người đó một bước lên trời, danh chấn

thiên hạ, tiết kiệm được cả trăm năm tu hành.

Đương nhiên, trong mỗi cái truyền thuyết đều có những lời hoa mỹ giống như vậy, nhưng truyền thuyết về Bàn Cổ Đại Điện này đã lưu truyền trên khắp đất Lương Châu trăm ngàn năm qua, cũng là câu chuyện mà mỗi người ở đây đều thuộc nằm lòng. Lúc này, khi bốn chữ kia được hô lên, hơn nữa nhìn tình trạng thảm liệt như vậy, ai cũng tự nhiên hiểu rõ trong chuyện này tất có gì đó kỳ quái, chẳng lẽ đây chính là dấu hiệu để tìm ra lời giải cho câu đố ngàn năm hay sao?

Giờ phút này, Tây Môn Anh Duệ đều đã quên sạch suy nghĩ muốn đuổi theo Quỷ Trư Tiên vốn có ban đầu, hai mắt gã gắt gao chăm chú nhìn vào quyền da kia.

“Các vị, đừng nghe tên ma quỷ này hồ ngôn loạn ngữ...” Giọng nói của gã to con râu đen có chút nghẹn lại, đám đồng lõa lúc trước còn vô cùng hung hăng can quấy không ai bì nổi kia vậy mà giờ đây nhao nhao tới cạnh gã. Nhưng lúc này xung quanh đường cái không người nào nói chuyện, dường như rất nhiều người đang chậm rãi áp sát, một vòng vây to lớn đáng sợ hơn lúc này đang từ từ xiết chặt vào giữa.

Bất thành linh, không biết là ai ở trong đám người hét lên một tiếng, một chùm ánh sáng từ pháp bảo đột nhiên tỏa ra, đánh thẳng đến chỗ mà gã to con râu đen đang đứng. Trong nháy mắt, cả đám người đều nhao nhao tản ra, nhưng lại có vô số pháp bảo bất kể là thừa dịp công kích hay là giật mình tự bảo vệ đều được cấp tốc tế ra. Chỉ trong chớp lát cả ngã tư đường hào quang vạn trượng, không biết có bao nhiêu bảo vật bay ra, ánh sáng chói lòa làm cho hai mắt không thể mở nổi.

Tiếng gió gào thét, vun vút thê lương, gã to con râu đen cầm trong tay bí quyền tất nhiên trở thành mục tiêu số một. Vô số pháp bảo cùng nhau đánh xuống, mặc kệ đạo hạnh của gã có cao tới đâu thì lần này trên mặt cũng không còn hột máu. Sau khi gã dùng cái xiên màu đen cố gắng ngăn cản được vài lần, liền xoay người muốn chạy trốn. Nhưng gã chưa đi được mấy bước thì một bức tường ánh sáng rực rỡ tạo thành từ pháp bảo đã như nước lũ cuộn cuộn lao đến, trực tiếp đánh bay gã ra ngoài. Mỗi người đều muốn lợi dụng, mỗi người đều muốn bỏ đá xuống giếng, vô số bóng người trong lúc điện quang hỏa thạch, không quản sống chết đều cùng nhau gào thét xông lên, trên đường cái lúc này đã hoàn toàn rơi vào hỗn loạn.

Tiếng kêu gào thảm thiết không dứt bên tai, tiếng mắng chửi, tiếng gầm lên giận dữ ùn ùn kéo đến. Về sau, thậm chí không còn là vì tranh đoạt bảo vật bí quyền hư ảo nào đó nữa, mà là có người đồ mất vì nhìn thấy kẻ thù, trực tiếp lao vào chém giết, khiến cho tại đây vốn đã hỗn loạn lại càng thêm loạn, trận loạn chiến mở rộng ra thành một mảng lớn.

Trong vòng nửa canh giờ, cả một khu chợ phía đông to như thế của thành Lương Châu giống như bị gió xoáy quét qua, vô số người đều không hiểu mô tê gì thì đã bị trận loạn chiến xảy ra bất thành linh này cuốn vào. Người chết xếp thành từng đống hỗn độn, máu chảy ngập cả ngã tư đường, người nào người nấy giống như dã thú, điên cuồng chém giết. Đến cuối cùng, người điều khiển pháp bảo thậm chí đã quên mất lý do ban đầu là vì cái gì mà đánh nhau. Còn đám người mà gã to con râu đen cầm đầu từng điều vô dương oai thì đại đa số cũng chết trong trận loạn chiến này.

Trên bầu trời, rải rác rơi xuống nhiều mảnh nhỏ, mang theo một màu đỏ tươi đẹp. Trong thành từ từ an tĩnh trở lại, lạnh lùng mà hờ hững nhìn tình thù nơi nhân gian. Ba bóng người chậm rãi dừng lại ở một góc hẻo lánh bên tường thành, chính là ba người bạn Quán Cao. Giờ phút này, trên người bọn họ cũng nhuốm đỏ không ít chỗ, nhưng ngoại trừ bộ dạng chút mệt mỏi ra thì cũng không hề có vết thương nào, có thể hiểu được máu trên người bọn họ là máu của người khác. Có thể toàn thân thoát ra từ trong một trận chiến điên cuồng và hỗn loạn như thế thì đạo hạnh cũng như cơ trí hiện tại của ba người này quả thật không thể xem thường.

Nhìn về phía biển máu xa xa, trong đó vẫn còn có người đang rên rĩ lăn lộn, trên mặt vị hòa thượng mập mạp trong ba người này lộ ra vài phần không đành lòng, nhẹ nhàng chấp tay tạo thành chữ thập, rồi niệm một tiếng Phật hiệu. Còn như hai người Quán Cao và Phong Hằng thì vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi. So với Quán Cao thấp hơn một cái đầu nhưng lại hơn vài phần ở chỗ tuấn mỹ, Phong Hằng nhẹ nhàng xoa xoa mặt, hỏi Quán Cao: “Vật kia sao rồi?”

Quán Cao khẽ lắc đầu, mở ra bàn tay phải, chỉ thấy trong đó có một tấm da lớn cỡ lòng bàn tay, trên mặt có vẽ những đường ngoằn ngoèo như những con giun, bên cạnh đó còn có vài ký tự nhỏ khó hiểu.

“Bị xé nát rồi, chỉ cướp được một mảnh này.” Quán Cao nhìn biển máu phía xa, thản nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Hủy dung

Từ trong ngõ nhỏ cuối phố vọng ra tiếng thở dốc nặng nề, một nam nhân nửa người nhuộm đỏ máu tươi đang trốn trong góc. Cả người hần rũ rượi dựa vào vách tường. Hoàn toàn không chú ý tới rác rưởi và chất bẩn tràn ngập xung quanh, hiện tại, hần chỉ biết dốc sức liều mạng co rúc vào góc để che dấu đi thân hình của bản thân. Đồng thời đưa vành tai hướng về phía đầu ngõ nghe ngóng động tĩnh.

Con đường bên ngoài vẫn còn vương lại mùi máu tanh. Thịnh thoảng vẫn có vài bóng người đặng đặng sát khí lướt qua, khiến cho gã nam tử khiếp vía hãi hùng. Nhưng qua một lúc lâu, không có ai trong mấy kẻ đó phát hiện ra trong con ngõ nhỏ yên tĩnh đang che dấu một người. Gã nam tử chậm rãi thở dài một hơi. Ánh mắt hần nhìn về phía cánh tay trái đang nằm trong vũng máu, trong tay vẫn còn nắm chặt một góc cuộn da bị tàn phá.

Tay của hần hơi hơi run rẩy, chậm chậm giơ lên rồi mở ra. Khi nhìn thấy trên cuộn da xuất hiện một ít đường cong vặn vẹo, vẻ mặt có chút vui mừng của hần lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, trong mắt lại lướt qua một chút hối hận.

Cuộn da cũ nát này chính là thứ để phá mở bí mật ngàn năm của Bàn Cổ Đại Điện. Nhưng chỉ với một miếng nhỏ như vậy, dĩ nhiên không thể nào tìm được bảo tàng. Mà chỉ vì một miếng nhỏ này mà hần đã phải bỏ ra nửa cái mạng. Không thể không nói, cái giá bỏ ra quả thực quá lớn. Nhưng đợt loạn chiến điên cuồng tràn ngập huyết tính vừa rồi đột nhiên khiến hần trở nên cuồng nhiệt. Máu tươi đỏ ra càng nhiều, lý trí trong đầu của hần đột nhiên cũng theo nó dần biến mất.

Nhưng vẫn còn may mắn, hần cuối cùng vẫn sống sót. Hơn nữa còn lấy được một mảnh tàn đồ. Tuy nhiên, trước mắt nó cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nhưng so với những kẻ đáng thương, bỏ cả cái mạng mà chẳng thu được gì thì hần thật sự may mắn hơn nhiều.

Cho nên hần quyết định, sau khi trở về, nhất định phải thường xuyên ghé thăm chùa miếu thấp hương cảm tạ.

Lấy lại bình tĩnh, hần lại ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài. Mùi máu tanh đã hoàn toàn biến mất. Người bên ngoài hình như cũng đã rời đi. Nhưng hần cảm giác, trong sự yên lặng hình như có chút nguy hiểm. Hần nghĩ, một mực trốn ở chỗ này cũng không phải biện pháp tốt. Nếu để lâu, tin tức lan ra, số người chạy đến đây sẽ càng ngày càng nhiều. Đến lúc đó, lỡ như bị kẻ khác phát hiện, lúc đó muốn đi cũng đi không được nữa rồi. Gã nam tử nuốt nước miếng, dè dặt thò đầu ra.

Trong con hẻm nhỏ hoàn toàn im ắng, trong lòng hần cũng có hơi chút yên tâm. Nắm chặt cuộn da trong tay, hần bước nhanh ra bên ngoài. Nhưng mới đi ra được ba bước, trên đỉnh đầu của hần xuất hiện một bóng roi màu đen hung hãn đánh xuống. Ngọn roi như một con hắc xà âm độc, vô cùng chính xác cuốn lấy cổ của hần. Gã nam tử hoảng sợ kêu to, nhưng thanh âm lập tức bị bóp chết từ trong cổ họng. Đám gai ngược trên cây roi đâm vào cổ của hần, nhưng lại đột nhiên rút đi rất nhanh. Lúc ánh sáng màu đen xuất hiện, gã nam tử may mắn trốn thoát khỏi trận loạn chiến đổ gục xuống mặt đất như một gỗ mục.

Bóng người Tây Môn Anh Duệ từ trên tường rào lặng lẽ nhảy xuống, nhẹ nhàng lướt tới bên cạnh gã nam tử. Ánh mắt quét qua gã nam tử lập tức lóe sáng. Bàn tay vội vàng chụp lấy tay trái của gã nam tử, mạnh mẽ đoạt lấy miếng bản đồ bị tàn phá mà gã vẫn nắm chặt. Trong ánh mắt của hần hiện lên một chút vui vẻ, nhưng vẫn cảnh giác quan sát chung quanh. Ngay sau đó, hần phi thân chạy đi.

***

Một mạch chạy như bay, sau khi liên tục tránh thoát một loạt tai mắt, Tây Môn Anh Duệ dùng toàn bộ khí lực còn lại của mình, sử dụng tốc độ nhanh

nhất chạy ra khỏi thành Lương Châu. Khi nhìn thấy một vùng đất trời bao la bên ngoài thành, với tính tình âm trầm thường ngày của hắn cũng không khỏi trào lên một luồng khoái ý, chỉ thiếu một chút là không hét dài một tiếng. May mắn là cuối cùng hắn vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo. Hắn tiếp tục lao đi, nhanh chóng chui vào bên trong phiến Sùng Sơn trùng điệp ở phía xa. Bóng dáng của hắn biến mất trong thâm cốc sâu thẳm của rừng rậm rậm rạp. Không có ai biết, hắn đã thoát đi khỏi tàn phiến trong trận loạn chiến ở nội thành Lương Châu, sau đó chạy trốn thành công.

Dừng lại một nơi yên tĩnh trong rừng rậm, Tây Môn Anh Duệ xốc lại tinh thần. Sau khi xác định xung quanh không có người, hắn mới từ từ nhìn kỹ một chút tàn đồ nhuộm đầy máu trong tay mình. Thế nhưng ngay sau đó, ánh mắt của hắn biến ảo liên tục, thậm chí có chút tương tự với gã nam tử bị hắn giết. Một phương diện, hắn cảm thấy bản thân đã tiến gần một bước tới bảo tàng không tưởng ở đại điện Bàn Cổ trong truyền thuyết. Nhưng một phương diện khác, dựa vào một chút lý trí tỉnh táo, hắn không thể không thừa nhận, hắn chẳng thể làm được gì với chỉ một mảnh tàn phiến nhỏ nhỏ này.

Chấp nhận gặp phải nguy hiểm lớn, lao đầu vào một cuộc giết chóc đầy máu, kết quả thu được chẳng khác gì không có thu hoạch gì.

Một loại cảm giác vỡ vụn bao trùm lấy nội tâm Tây Môn Anh Duệ. Hơn nữa, khi hắn nhìn vào miếng tàn đồ nhỏ nhỏ trong tay mình, hắn thậm chí nghĩ, hiện tại cũng không biết có bao nhiêu kẻ giống như mình. Hắn cũng không hiểu tại sao trong nội tâm lại hiện ra một ý nghĩ vỡ vụn kỳ lạ như vậy. Nhếch miệng cười khổ, hắn cẩn thận cất miếng tàn đồ vào trong người, coi như là cũng có chút thụ hoạch. Sau khi cất kỹ, hắn sửa sang quần áo trên người lại một chút. Hắn trầm ngâm trong chốc lát, bất chợt lại nghĩ một trận loạn chiến cuồng liệt như sóng lớn vừa rồi. Từ đầu đến cuối hắn không hề nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Vương. Không biết hiện tại hắn như thế nào? Có lẽ không hiểu rõ địa hình, đã bị chết trong trận loạn chiến rồi.

Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu, hắn cũng không có ý nghĩ áy náy này với đồng bạn của mình. Dù sao, con người rồi cũng phải chết, dù cho người đó có là đồng bạn cùng sánh vai chiến đấu với mình mấy năm qua. Ở trong cái vùng đất Lương Châu này, lại sống trong loại tông môn tà khí nặng nề như Âm Ma Tông, còn người cũng sẽ dần trở nên có chút vô tình.

Tây Môn Anh Duệ cứ một đường bay đi, đến khi về tới Quỷ Khốc Hạp mà Âm Ma Tông vừa mới chiếm lấy từ Hàn Nha Phái, nội tâm hắn đột nhiên nặng nề. Dù sao thì mục đích ban đầu của bọn hắn khi tới Lương Châu đã không thể hoàn thành, tính mệnh của Từ Mộng Hồng chỉ sợ sẽ lãnh ít dữ nhiều.

Không hiểu sao, càng tới gần sơn động kia trong nội tâm hắn lại càng thêm hối hận. Một tràng lẫn lộn trong biển máu, vừa trốn vừa giết người, khó khăn lắm mới đoạt được một mảnh tàn phiến vô dụng, thật có đáng giá bằng vì Hồng tỷ giết người lấy Quỷ Trư Tiên? Trong lòng hơi hối hận, hắn đi về phía trước hai bước, lại đột nhiên giật mình. Hắn thấy ở cửa động có một người đang đứng canh giữ, thân hình cao lớn đi qua đi lại, sắc mặt lo lắng lại thêm mấy phần ảo não, thế nên lòng hắn càng trầm xuống. Chẳng lẽ Hồng tỷ đã bị kịch độc phát tác mà chết rồi sao?

Hắn nhìn sắc trời một lúc, trận loạn chiến đã hao phí rất nhiều thời gian, trước đó còn mất một canh giờ đi tìm dược liệu trong phố, tính đi tính lại thì đúng là đã qua rất lâu rồi. Lúc này trời đã bắt đầu tối đi.

Hắn đi nhanh vài bước, tới trước người Ngao Khuê, quát: “Ngao Khuê, người sao lại ở ngoài, Hồng tỷ đâu, nàng sao rồi?”

Ngao Khuê cả kinh, ngẩng phắt đầu, nhìn thấy Tây Môn Anh Duệ trở lại thì lập tức xẹt qua vẻ vui mừng, nói: “Tây Môn, người đã trở lại rồi sao?”

Tây Môn Anh Duệ gật đầu, nhìn Ngao Khuê mang bộ dáng như cha mẹ chết thì đờ cả người, than thào một tiếng, lại thấp giọng hỏi: “Hồng tỷ trước khi đi có yên lòng không?”

Ngao Khuê ngẩn ra, ngạc nhiên nói: “Người nói cái quái gì vậy, Hồng tỷ đã chết đâu.”

Tây Môn Anh Duệ càng thêm hoảng sợ, trừng mắt nhìn Ngao Khuê. Ngao Khuê bị ánh mắt của hắn dọa cho sợ run người, chỉ tay vào trong sơn động giải thích: “Nàng ở trong đó, lúc trước phó môn chủ đã tới mang theo linh dược để Biện trưởng lão điều chế thuốc giải rồi.”

Tây Môn Anh Duệ đá hắn một cước, giận dữ nói: “Cái con gấu ngu ngốc nhà người, nói rõ một chút từ đầu thì sẽ chết người sao?”

Vóc dáng Ngao Khuê tuy lớn, thân thể vẫn rất linh hoạt, xoay người nhảy tránh, đang muốn quay lại chửi Tây Môn Anh Duệ vài câu. Con bà nó chứ, rõ ràng là tên ngu ngốc nhà ngươi vào đề trước, giờ còn mắng ta là gấu sao? Nhưng lời nói còn chưa thoát ra, lại liếc mắt về phía sau lưng Tây Môn Anh Duệ, hai mắt lập tức sáng lên, nói: “Ồ, Tiểu Vương, ngươi cũng quay lại rồi à?”

Tây Môn Anh Duệ kinh hãi, lập tức quay người, Vương Tông Cảnh không biết đã về tới từ khi nào, đang đứng cách ở phía sau bọn họ không xa. Tây Môn Anh Duệ nhìn người Vương Tông Cảnh, chỉ thấy quần áo hần sạch sẽ, không có chút dấu máu nào, dường như không tham gia vào tràng chém giết khi nãy. Nhưng sắc mặt hần lại hơi tái nhợt, không biết có phải do chạy trốn quá nhanh hay không.

Vương Tông Cảnh chậm rãi đi tới, đôi mắt Tây Môn Anh Duệ híp lại, nhìn về phía hần, hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Vương Tông Cảnh nhìn hần một cái, nói: “Không việc gì, còn ngươi?”

Sắc mặt Tây Môn Anh Duệ trầm tĩnh, đáp: “Ta cũng không có việc gì.”

Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, lại hỏi: “Có thu hoạch được gì không?”

Lòng Tây Môn Anh Duệ lập tức căng thẳng, nhưng sắc mặt vẫn không đổi, thần nhiên đáp: “Không.” Dừng lại một chút, hai mắt hần sáng ngời nhìn Vương Tông Cảnh, hỏi: “Ngươi thì sao?”

Vương Tông Cảnh thần nhiên lắc đầu, không nói gì.

Ngao Khuê đứng một bên không hiểu gì, ngạc nhiên hỏi: “Hai người các ngươi đang nói chuyện gì vậy?”

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, hỏi: “Hiện giờ Hồng tỷ ra sao rồi?”

Ngao Khuê ngơ ngạc một chút, đáp: “Phó môn chủ đã mang được liệu tới, Biện trưởng lão đã điều chế giải được, cũng cho Hồng tỷ dùng rồi, mạng xem ra đã giữ được. Nhưng mà...”

Nói tới đây thanh âm Ngao Khuê dừng lại, trên mặt xuất hiện thần sắc đau buồn lại có chút cổ quái. Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ cùng nhú mày, kêu lên: “Nhưng mà sao?”

Ngao Khuê muốn nói lại thôi. Thần sắc Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ cũng trở nên cổ quái, bởi vì đúng lúc này bọn họ nghe thấy ở trong huyết động truyền ra một tiếng hét thê lương, thương tâm, có chút tuyệt vọng, sau đó là tiếng khóc cuồng loạn, thanh âm khàn khàn run rẩy, giống như dao cùn cắt giấy, như cắt vào lòng cả ba người.

Sắc mặt Tây Môn Anh Duệ khê biến, thấp giọng hỏi: “Hồng tỷ khóc bao lâu rồi, thanh âm đã lạc cả đi như vậy?”

Ngao Khuê im lặng một lát, thấy Vương Tông Cảnh đang nhìn mình chờ đợi thì cười khổ một tiếng, giảm thấp thanh âm, đáp: “Lâu rồi. Nhưng Biện trưởng lão nói Độc Ma Nha làm tổn thương cả dây thanh quản ở yết hầu, về sau thanh âm của Hồng tỷ cũng sẽ như thế này.”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ nhìn nhau không nói gì, qua một hồi lâu sau, Vương Tông Cảnh hít vào một hơi, sau đó đề nghị: “Chúng ta vào thăm nàng.”

Tây Môn Anh Duệ gật đầu, bước chân hai người nặng nề như đeo chì, chậm rãi đi vào trong sơn động tối đen. Tiếng khóc từ trong truyền ra, vang khắp trong động tối, nhờ ánh sáng nhàn nhạt từ cửa động hắt vào, có thể nhìn thấy một thân thể cô độc yếu ớt đang tựa vào một vách sơn động, cả người co lại, hai tay ôm lấy mặt, thanh âm khóc khàn khàn.

Vương Tông Cảnh thấy cổ họng khô khốc, nhưng vẫn cố gắng gọi một tiếng nhẹ nhàng: “Hong tỷ.”

Thân ảnh kia dừng lại một chút, như hơi sợ hãi, Vương Tông Cảnh thậm chí có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của Tây Môn Anh Duệ ở bên cạnh. Sau một lát, Từ Mộng Hồng chậm rãi xoay người nhìn ra.

Hai nam nhân, đồng thời vô ý muốn lùi lại, nhưng sau đó bưng tỉnh, cùng đứng lại, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, chỉ kinh ngạc nhìn về phía trước, trong bóng tối, trong ánh sáng thể lương nhàn nhạt, ở đó lộ ra một gương mặt như quý.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: An ủi

Âm Ma Tông từng xuất hiện rồi biến mất trên địa bàn của tu đạo giới Lương Châu, thời gian này ước chừng khoảng mười năm. Tất nhiên, không thể nói bọn họ là thứ bèo dạt mây trôi, chẳng qua bởi vì bọn họ trải qua một thời gian dài nhưng lại không có được một cái sơn môn tốt mà thôi. Lần này tiêu diệt được Hàn Nha Phái, chiếm lấy Quý Khốc Hạp, cũng coi như một chuyện tốt. Ngoại trừ một số tín đồ kém may mắn bị chết trong cuộc chém giết ra thì từ trên xuống dưới trong Âm Ma Tông thật ra ai nấy đều rất vui mừng.

Đại bộ phận môn nhân của Âm Ma Tông đều dời đến sơn môn mới này trong vài ngày qua. Quý Khốc Hạp có vị trí bí mật, địa hình phức tạp, nhưng lại cách thành Lương Châu phồn hoa náo nhiệt không quá xa. Khoảng cách gần gũi đối với những đạo sĩ có đạo hạnh mà nói thì không thể xem là quá mức xa xôi được. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là mảnh đất dưới chân núi Man Sơn này được ẩn dấu sâu bên trong sơn cốc, đồng thời bên trong đó còn có âm sát khí trời sinh hiếm thấy. Thứ âm sát khí này đối với đệ tử Âm Ma Tông xuất thân từ Ma Giáo có không ít ưu đãi, giống như những môn phái chính đạo lớn mạnh thường chiếm cứ động phủ linh sơn. Một cái u cốc tràn đầy âm sát khí như vậy đối với người thường mà nói chính là không thể sống, nhưng ngược lại đối với Âm Ma Tông lại chính là động tiên.

Việc di dời một môn phái, tất nhiên sẽ có ngàn vạn việc để lo. Mặc dù từ lúc Tần Vô Viêm sáng lập đến nay, Âm Ma Tông vẫn luôn là một môn phái ẩn nhẫn, nhưng hiệu suất làm việc bên trong môn phái không thể xem thường, tất cả đều được vận hành một cách trật tự, tinh gọn đến nỗi vị môn chủ thân bí này rất hiếm khi xuất hiện trước mặt tín đồ Âm Ma Tông. Gần mấy ngày nay, tin tức Âm Ma Tông tiêu diệt Hàn Nha Phái cuối cùng cũng truyền ra ngoài. Mặc dù cuộc thảo phạt này so với những cuộc thảo phạt môn phái từ trước tới nay tại vùng đất Lương Châu này không phải là việc gì quá lạ lẫm, đa phần mọi người đều đã có kinh nghiệm, thấy chuyện lạ không kinh sợ, nhưng ít nhiều vẫn khiến cho một số kẻ chần chừ, chẳng qua không sai biệt lắm cũng là như vậy. Ở Lương Châu này, cũng chả có đại phái nào chủ trì chính nghĩa hay thể thiên hành đạo cả. Trên thực tế, cho dù phóng mắt trên khắp thân châu hạo thổ, liệu có đại môn phái nào ăn no rừng mỡ, chịu đứng ra chủ trì chính nghĩa cho một môn phái nhỏ không có lợi ích liên quan mà không chớp mắt một cái hay không?

Vì thế, chuyện chính là như vậy đó, Hàn Nha Phái cuối cùng cũng tiêu vong, Âm Ma Tông từ ngày đó bắt đầu chính thức bước lên đại sân khấu của tu chân giới tại Lương Châu. Chẳng qua cho tới giờ phút này, cũng không có bao nhiêu người chú ý tới bọn họ.

Đối với sự thay đổi bất ngờ này, cho dù đó là việc lớn khi một môn phái tiêu diệt một môn phái khác đi nữa thì nhiều khi người có địa vị hơi thấp cũng sẽ không quá mức chú ý, bởi vì người ta vốn không quan tâm nhiều đến những chuyện không liên quan đến bản thân mình. Hơn nữa, trong cái cảm giác rét lạnh đầu xuân này, cả vùng đất Lương Châu vẫn có một chuyện lớn còn chần chừ hơn và hấp dẫn ánh mắt của mọi người trong tu chân giới hơn nữa, đó chính là trên mảnh đất này, truyền thuyết ngàn năm về Bàn Cổ Đại Điện lại có dấu hiệu xuất hiện.

Thật ra thì việc Bàn Cổ Đại Điện hiện thân cũng không ai có thể dự đoán chính xác, mặc dù trong những lời đồn đại hiện nay đã có không ít người nói mình nghe tận tai, thấy tận mắt cứ y như thật. Nhưng những người chân chính hiểu rõ sự thật gần đây thì đại khái vẫn có thể làm rõ đầu đuôi sự việc, chính là cách đây vài ngày, tại khu chợ phía đông bên trong thành Lương Châu đột nhiên có hai nhóm người đánh nhau ác liệt, trong đó một bên chính là người của một môn phái khá nổi tiếng về tầm bảo và thám hiểm tên là Địa Tàng Môn, còn một bên khác thì không biết rõ lai lịch.

Ngày đó, tại khu chợ phía đông bên trong thành Lương Châu, rõ ràng như bàn ngày trước mắt bao nhiêu người, Địa Tàng Môn cứ như vậy bị đám người có lai lịch thần bí này giết sạch. Chẳng qua lão Nê Thu của Địa Tàng Môn trước khi sắp chết đã hung hăng ném cho đám người thần bí này một mồi lửa, lão lớn tiếng hô lên “Bàn Cổ Đại Điện”, nhất thời dẫn tới sự chú ý của vô số đạo sĩ vây xem. Sau đó, cũng chẳng biết là có người trợ giúp trong đó hay không, thế nhưng sự việc cứ vậy mà phát triển, cuối cùng đã tạo thành một trận đại hỗn chiến máu tanh nhất, đồng thời cũng là thảm thiết nhất giữa các đạo sĩ trong vòng một trăm năm qua tại thành Lương Châu. Trận đại hỗn chiến này gây ra thương vong vô số, máu chảy thành sông, hơn nữa còn phá hủy rất nhiều nơi trong thành Lương Châu, trong đó khu chợ phía đông có quy mô lớn bị phá hủy gần như một nửa.

Chẳng qua cũng chính vì thế mà bí mật về Bàn Cổ Đại Điện liền râm ran truyền khắp thiên hạ. Trong một khoảng thời gian ngắn, tin tức đã lan khắp cùu châu trung thổ, vô số ánh mắt của đám đạo sĩ đều chăm chăm nhìn vào cái châu huyện không có gì thu hút ở nơi biên giới này, cũng không biết có bao nhiêu người trong lòng mang theo hi vọng cũng như ảo tưởng, bất kể ngày đêm chạy tới Lương Châu.

Trong một khoảng thời gian ngắn, Lương Châu đã trở thành nơi phong vân hội tụ trên thần châu hạo thổ.

Mà chuyện này đối với những môn phái ngang ngược ở bản địa Lương Châu có thể nói là nửa vui nửa buồn. Vui, chính là truyền thuyết nhiều năm qua thậm chí có thể là sự thật, bản thân bọn họ là những địa đầu xà, nên rất có khả năng sẽ được phân một chén canh. Nhưng từ một mặt khác mà nói, với thế cục như hiện tại, vô số tu đạo sĩ trong thiên hạ chen chúc mà đến, trong đó chắc chắn sẽ có những con “mãnh long quá giang”, chỉ cần không cẩn thận thì chuyện bị người ta khi dễ tới tận cửa, rồi nhân tiện diệt môn luôn cũng không phải là không có khả năng xảy ra. Ít nhất hiện giờ ai ai cũng hiểu, mấy đại phái đỉnh cấp trên thế gian này cũng đã chú ý đến nơi đây, bọn họ cũng đã phái ra môn hạ đệ tử tiến đến Lương Châu rồi.

Ở thời điểm gió thổi mưa sa như thế này, trong thành Lương Châu hiển nhiên cũng là gió mây tám phương hội tụ, lời đồn vô số, rất nhiều người đều dồn lực chú ý lên miếng bản đồ bằng da. Chẳng qua căn cứ theo tình hình ngày hôm đó, cộng với có đông đảo người tận mắt nhìn thấy thì bí quyền trân quý kia bất hạnh đã bị chia năm xẻ bảy, tan nát thành nhiều mảnh nhỏ. Bởi vậy cho nên không biết có bao nhiêu người bất kể là trong tối hay ngoài sáng đều thi nhau ra giá, kết quả lại là dẫn tới vô số kẻ mưu toan nhân cơ hội để đục nước béo cò. Có kẻ thành công, có kẻ thất bại, vì thế mới khiến cho phân tranh, tư đấu lại tiếp tục chìm trong đao quang kiếm ảnh. Mỗi ngày, trên khắp đất Lương Châu đều diễn ra một màn oanh oanh liệt liệt, vô cùng náo nhiệt. Kể từ cái năm mà Chính, Ma hai phái quyết chiến tại Thanh Vân Môn qua đi, trên đất thần châu hạo thổ đã trải qua nhiều năm yên tĩnh, cũng khó có được một màn trình diễn thứ hai nào mà cảnh tượng lại náo nhiệt như thế này.

※ ※ ※

Chân núi phía nam Man Sơn, bên trong Quỷ Khốc Hạp.

Cùng với sự thay đổi bất ngờ xảy ra tại thành Lương Châu, hiện giờ Quỷ Khốc Hạp cũng xem như một mảnh yên bình. Tại một phiến hạp cốc sâu bên trong khu rừng rậm rạp được che phủ bởi màn sương mù âm u, chỉ trong một đoạn thời gian ngắn ngủi hạp cốc này đã được Âm Ma Tông hoàn toàn nắm giữ, chia người canh gác, sửa sang lại kiến trúc trong huyết động, tất cả đều được sắp xếp đầu vào đầy một cách nhanh chóng. Mặc dù không thể nói là phòng thủ kiên cố, nhưng ẩn ẩn cũng có được vài phần khí phái, cùng với đám dã nhân sống trong rừng giống như ma quỷ của Hàn Nha Phái trước kia thì tuyệt đối không thể so sánh được.

Ngoại trừ điều đó ra thì chỗ có âm sát khí nồng nặc nhất bên trong Quỷ Khốc Hạp cũng được cao thủ trong Âm Ma Tông bày cắm chế che lại, không để âm khí thoát ra ngoài, sau đó lại tìm cao thủ về phong thủy, dẫn dắt phương vị thủy thế bên trong cốc để bảo vệ xung quanh. Hơn nữa, ngoài những đệ tử ở lại bên trong cốc để trông coi thì toàn bộ đệ tử Âm Ma Tông còn lại đều được sắp xếp bảo vệ bên ngoài, như vậy liền hình thành một Thiết Dũng Trận bao gồm ba tầng bên trong và ba tầng bên ngoài.

Trong lúc này, đương nhiên không phải tất cả đều thuận buồm xuôi gió. Âm sát khí chính là khí hung lệ trong thiên địa, tất nhiên cũng sẽ có hung vật yêu thích. Không lâu sau khi Âm Ma Tông thiết lập cắm chế bên trong cốc, kết quả là liên tiếp gặp phải ba con mãnh thú có thực lực mạnh mẽ, trong đó lợi hại nhất có một con Huyết Nhãn Quỷ Yêu thậm chí đã đạt tới bán linh thể hóa. Không biết nó đã đợi ở bên trong âm sát tuyệt địa này bao nhiêu năm tháng mà sát khí hợp thể, hành tung như quỷ mỵ, lâm bị thương rất nhiều cao thủ của Âm Ma Tông. Cuối cùng, phó môn chủ Âm Ma Tông phải tự mình ra tay mới có thể trấn áp hung vật này.

Ngoài việc này ra thì còn một chuyện nữa khiến cho tông môn này phải phiền lòng. Chính là bởi vì Bàn Cổ Đại Điện náo động cả thần châu, khiến cho vô số tu đạo sĩ tiến vào Lương Châu, đồng thời dưới tình huống không cam lòng vì không chiếm được bí quyền nên cũng có vô số người vòng qua đảo lại khắp Man Sơn, hi vọng có được cơ hội một phần ngàn vạn kia. Kết quả là không có ai may mắn, nhưng lại có rất nhiều người phát hiện mảnh u cốc nằm ẩn sâu bên trong rừng này. Có người sau khi tìm hiểu thì lập tức rời đi, nhưng cũng có người vẫn còn muốn chiếm tiện nghi, nhưng cho tới bây giờ bọn họ không ai thành công cả, ngược lại còn phải để lại tính mạng của mình. Nhưng dù vậy, Âm Ma Tông vừa mới chiếm được sơn môn lại gặp phải việc này, cũng là phiền không chịu nổi, thật sự là vô cùng buồn bực.

Bởi vì trên Quỷ Khốc Hạp quanh năm đều là sương mù dày đặc, trôi nổi khắp nơi, cho dù là thời tiết nắng ráo ban ngày thì trong sơn cốc cũng có chút gì đó âm u. Hiện giờ Âm Ma Tông chiếm cứ nơi đây, tất cả cũng dần đi vào quỹ đạo, đám người Vương Tông Cảnh cũng đều được phân phối chỗ ở. Bởi vì bốn người bọn họ từ trước tới nay thường cùng một chỗ nên chỗ ở của bọn họ cũng ngay cạnh nhau.

Một ngày này, Vương Tông Cảnh từ trong sơn động đi ra, nhìn thoáng qua bên cạnh, lại thấy được Ngao Khuê với thân hình cao lớn đang đứng bên ngoài cửa động của Từ Mộng Hồng, thập thò lấp ló nhìn vào bên trong.

Vương Tông Cảnh nhíu nhíu mày, liền đi qua vỗ vai gã một cái, nói: “Ngươi đang làm gì đó?”

Ngao Khuê hoảng sợ, vội vàng xoay người lại, nhìn thấy Vương Tông Cảnh ở phía sau, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hạ thấp giọng nói: “Tiểu Vương, từ tối hôm qua tới giờ, Hồng tỷ nhìn như không còn phát ra âm thanh gì nữa, cũng không còn khóc rống lên giống như mấy ngày trước, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

Vương Tông Cảnh ngờ ngác một lúc, còn chưa nói gì thì lại nghe thấy từ phía sau truyền tới một giọng nói: “Nhìn không ra nha, ngày thường ngươi tùy tiện như thế mà cũng biết quan tâm tới Hồng tỷ hả?”

Nghe thấy giọng nói này, liền biết ngay là Tây Môn Anh Duệ. Ngao Khuê giận dữ, trừng mắt với Tây Môn Anh Duệ ở phía sau Vương Tông Cảnh. Tây Môn Anh Duệ cũng bĩu môi, nói: “Ngươi trừng mắt với ta làm gì, ta chỉ tùy ý nói vậy thôi, cũng không có ý gì khác cả.”

Nói xong bỗng nhiên gã dừng lại một chút, rồi quay đầu nhìn thoáng qua sơn động mà Từ Mộng Hồng đang ở, tiếp đó đi đến bên cạnh hai người, nói: “Có xảy ra chuyện lớn gì không thể, tối hôm qua phó môn chủ đặc biệt qua đây thăm Hồng tỷ một lúc.”

Vương Tông Cảnh và Ngao Khuê đều ngẩn ra, Ngao Khuê nói: “Phó môn chủ?”

Tây Môn Anh Duệ gật gật đầu, nói: “Các ngươi cũng biết, ngày thường Hồng tỷ tôn kính nhất chính là phó môn chủ. Mấy năm gần đây, nàng cũng chẳng khác gì cánh tay đắc lực của phó môn chủ, tính cả ba người chúng ta, ở trong Âm Ma Tông cũng đều được xem là người thuộc phe của vị phó môn chủ này. Chúng ta khuyên nàng nhiều như vậy cũng không có hiệu quả gì, nhưng đối lại là phó môn chủ thì có vẻ như có tác dụng đấy.”

Vương Tông Cảnh cùng Ngao Khuê nhìn nhau, cả hai đều im lặng. Từ mấy ngày trước tới giờ, Từ Mộng Hồng sau khi bị thương nặng, mặc dù bảo toàn được tính mạng, đạo hạnh bởi vì dùng thuốc giải kịp thời nên cũng không bị hao tổn, nhưng sự đau đớn vì mất bị mù, khuôn mặt bị hủy đối với một thiếu nữ trẻ tuổi mà nói thì đây quả thật là tổn thương sâu bên trong xương tủy, đau đớn vô cùng, ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt khó có thể tự kiềm chế, mặc cho ba người Vương Tông Cảnh nghĩ hết mọi cách khuyên nhủ cũng chẳng thấm vào đâu.

Cho nên sau khi nghe được những lời này của Tây Môn Anh Duệ thì trong lòng Vương Tông Cảnh và Ngao Khuê cũng đều sinh ra vài phần hi vọng. Trong khi đang nghĩ xem có nên vào trong động thăm Từ Mộng Hồng hay không thì bỗng nhiên ba người thấy một bóng người từ trong động nhào lên, thì ra có một người đang chậm rãi đi ra.

Toàn thân áo hồng, lụa trắng che mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Hi vọng

“Hong tử” Ba người cùng nhau lên tiếng.

Mấy ngày không gặp, thân thể Từ Mộng Hồng dường như gầy hơn một chút, gió thổi làm áo hồng lay động, khiến cho người ta cảm thấy nàng như có thêm vài phần tiêu tụy. Lụa trắng che mặt, khiến người khác không thể nhìn rõ dung nhan của nàng, trong lúc đi ra khỏi cửa động, dường như sống bên trong bóng tối quá lâu khiến cho ngay cả một chút ánh sáng âm trầm nàng cũng không thích ứng nổi, không thể không lấy tay che bớt ánh sáng.

Đám ba người Vương Tông Cảnh cũng chưa dám lập tức lại gần hỏi han lung tung, trong chốc lát cũng không biết nói gì cho phải, hiện tại ba đại nam nhân đều vây quanh người thiếu nữ này, nhất thời không khí có chút trầm mặc. Ngược lại, Từ Mộng Hồng sau khi hai mắt chậm rãi thích ứng với ánh sáng bên ngoài động thì nhẹ nhàng thả tay xuống, ánh mắt nhìn lần lượt quét qua trên khuôn mặt ba người, sau đó mở miệng nói: “Chúng ta đi thôi.” Giọng nói có chút trầm thấp khàn khàn, nghe vào trong tai có một loại cảm giác chói tai, khiến trong lòng ba người Vương Tông Cảnh đều sinh ra một cảm xúc khác thường.

Chờ trong chốc lát, thấy Từ Mộng Hồng chậm rãi đi thẳng về phía trước, ba người cũng không dám có ý mở lời, Ngao Khuê cố lấy can đảm bước lên một bước, hỏi: “Hong tử, chúng ta phải đi đâu đây?”

Cước bộ Từ Mộng Hồng chợt khựng lại, ngữ điệu âm thanh cũng không cao không thấp, thản nhiên nói: “Thành Lương Châu.”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ đang đi ở phía sau liếc mắt nhìn nhau, tiếp đó Tây Môn Anh Duệ ho khan một tiếng, nói: “Hong tử, người nói đi đâu, chúng ta đi đó. Chỉ là hiện tại bốn môn vừa mới chiếm được sơn môn không lâu, công việc còn bẽ bộn, mấy người chúng ta coi như không quá hợp với mọi người, nhưng nếu cứ như vậy mà tùy ý rời đi thì dường như cũng không được tốt cho lắm. Vạn nhất bị người ta nhìn thấy, nói ra nói vào thì chẳng phải chúng ta tự làm mất mặt...”

Từ Mộng Hồng không quay đầu lại, cả người nhìn có vẻ vẫn mỏng manh gầy yếu, nhưng không biết tại sao lại giống như có một loại kiên cường bên trong cơ thể, nói: “Không ngại, phó môn chủ đã an bài thỏa đáng, chuyển ở Quý Khốc Hạp này không cần chúng ta quan tâm nữa. Chúng ta có nhiệm vụ khác, và lại cứ đến thành Lương Châu trước rồi nói sau.”

Lời này vừa thốt ra, đám người Vương Tông Cảnh tự nhiên không còn gì để dị nghị, chỉ là trong lòng bọn họ khó tránh khỏi nghĩ rằng vị phó môn chủ kia quả nhiên là thủ đoạn lợi hại, cũng không biết vị đó đã dùng biện pháp gì mà khiến cho Từ Mộng Hồng vốn dường như sắp sụp đổ lại có thể tỉnh táo lại lần nữa, tinh thần lại còn mạnh mẽ hơn để năng tiếp tục làm việc.

Cứ như vậy mà đi, đến khi cách ngọn núi này một đoạn khá xa, bốn người liền nhao nhao tế xuất pháp bảo, bay lên không trung. Lơ lửng trên bầu trời Quý Khốc Hạp nhìn quanh một lúc, lập tức quay người, bay về phía thành Lương Châu ở biên giới phía nam.

Ước chừng qua nửa canh giờ, tường thành hùng vĩ của thành Lương Châu kia đã thấy thấp thoáng ở phía xa. Từ Mộng Hồng vốn một mực im lặng trong suốt quãng đường bỗng nhiên trên không trung làm ra một dấu hiệu, ý bảo mọi người hạ xuống, sau đó nàng liền dẫn đầu xuyên qua đụn mây rồi phi thân hạ xuống bên một bờ sông trong một sơn cốc yên tĩnh. Đám ba người Vương Tông Cảnh cũng lần lượt dừng ở phía sau nàng, Tây Môn Anh Duệ lộ ra vài phần nghi hoặc, nói: “Hong tử, làm sao thế?”

Từ Mộng Hồng cũng không mở miệng nói chuyện mà đưa tay ngoắc bọn họ đứng xích lại gần nhau, sau đó trầm ngâm một lát, đôi mắt dáo dục bên dưới khăn lụa che mặt hiện lên một tia phức tạp khó hiểu, khiến cho ba thanh niên bên cạnh không tự chủ được mà nhớ đến khuôn mặt như hoa như ngọc bị

hủy dung bên dưới tấm lụa này.

“Chúng ta lần này tới đây,” Từ Mộng Hồng nhìn thoáng qua ba thanh niên trước mặt, nói: “là để tìm Bàn Cổ Đại Điện.”

“Á!” Về mặt của ba người Vương Tông Cảnh thoáng thay đổi mấy lần, có kinh ngạc, có nghi hoặc, có ngạc nhiên khi nhìn Từ Mộng Hồng. Hiện tại, tuy nói rằng Bàn Cổ Đại Điện chính là chuyện sốt dẻo nhất tại Lương Châu, thậm chí là cả thần châu hạo thổ, vốn dĩ với cảnh ngộ hiện nay của Từ Mộng Hồng, dường như không nên hứng thú với chuyện này mới phải.

Chẳng qua trước mắt xem ra Từ Mộng Hồng cũng không có ý kéo dài sự tò mò của mọi người, rất nhanh liền giải thích nguyên nhân cho bọn họ:

“Đây cũng là nhiệm vụ mà đêm qua phó môn chủ tới tìm ta giao phó, bất kể như thế nào, trước tiên phải tùy cơ tìm cho ra cửa vào Bàn Cổ Đại Điện trong truyền thuyết kia, sau đó mới nghĩ cách vào trong đó, tìm kiếm một món bảo vật quan trọng. Đến cùng đây là vật gì thì bây giờ ta vẫn chưa thể nói, đến lúc đó ta sẽ nói cho các người biết, trước mắt chỉ có thể nói rằng vật đó rất quan trọng. Đến lúc đó, nếu có thể thì phó môn chủ sẽ tự mình ra tay, chẳng qua việc đó không phải là việc mà chúng ta có thể quản được.”

Nghe thấy muốn đi tìm bảo tàng Bàn Cổ Đại Điện thì ánh mắt Vương Tông Cảnh khẽ chuyển động, lại giống như lơ đãng liếc mắt nhìn Tây Môn Anh Duệ một cái, lập tức phát hiện người này vậy mà cũng đang nhìn mình. Ánh mắt của hai người thoáng tiếp xúc trên không trung, lập tức đều tự mình dời đi chỗ khác. Cũng chính là ở phía sau, ánh mắt của Từ Mộng Hồng bỗng nhiên dừng lại trên hai người bọn họ, nói: “Tây Môn, Tiểu Vương.”

Hai người ngẩng đầu đáp lại một tiếng, nói: “Có chuyện gì vậy, Hồng tỷ?”

Thanh âm của Từ Mộng Hồng trầm xuống, nói: “Trận loạn chiến ngày đó trong thành Lương Châu, lúc bí quyền Bàn Cổ Đại Điện xuất hiện, cũng là ngày mà ta bị ám toán hôn mê bất tỉnh kia, hai người các người đều đã đến thành Lương Châu giúp ta tìm thuốc.”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ lại nhìn thoáng qua nhau lần nữa, nói: “Đúng vậy.”

Ánh mắt Từ Mộng Hồng đảo qua trên mặt hai người, nói: “Như vậy ngày đó các người có mặt tại hiện trường, có thể thấy được bí quyền bảo tàng kia, hoặc có thể trong loạn chiến mà cướp được mảnh nhỏ hay không?”

Ánh mắt Vương Tông Cảnh lóe lên, còn chưa nói gì thì đã nghe Tây Môn Anh Duệ bên cạnh mở miệng nói: “Hồng tỷ, ngày hôm đó đích xác ta có mặt ở đó, chẳng qua cũng không cướp được mảnh vụn nào của bí quyền. Lúc đó rất là hỗn loạn, ta và Tiểu Vương tách nhau ra cho nên cũng không biết hần...” Nói xong, ánh mắt gã nhìn về phía Vương Tông Cảnh bên này.

Khóe miệng Vương Tông Cảnh bỗng nhúc nhích, cười cười với Từ Mộng Hồng, nói: “Ta cũng không tìm được mảnh vụn nào.”

Từ Mộng Hồng liếc mắt nhìn hai người bọn họ, gật gật đầu, nói: “Tình hình ngày đó ta cũng có nghe người ta nói qua, loạn thành như thế thì quả thật hiếm thấy, các người không tìm được cũng không có gì là lạ. Kế hoạch của môn phái hiện nay chính là phải tìm bằng được Bàn Cổ Đại Điện, đầu mối duy nhất ở đây dường như chính là địa điểm xuất hiện bí quyền kia, nếu tìm kiếm lung tung là không có khả năng, chúng ta trước hết cứ tìm hiểu tin tức trong thành Lương Châu cái đã.”

Nói xong nàng liền xoay người muốn đi, Vương Tông Cảnh nhìn theo bóng lưng của nàng. Từ Quỷ Khốc Hạp cùng nhau tới đây, cuối cùng hần vẫn không nhìn được nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi một câu: “Hồng tỷ, người... người thật sự không có việc gì chứ?”

Thân thể Từ Mộng Hồng thoáng dừng lại, nhưng cũng không lập tức xoay người. Tây Môn Anh Duệ nhú nhú mày, không nói gì, còn lại Ngao Khuê thì trên mặt lộ ra một tia lo lắng.

Sau một lúc lâu, thanh âm của Từ Mộng Hồng khàn khàn, sâu kín nói: “Khuôn mặt của ta, mấy người các ngươi đều đã thấy...”

Ba thanh niên cùng nhau trầm mặc.

Từ Mộng Hồng hơi ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh thẳm trong suốt ở phương xa, nói: “Tôi qua, phó môn chủ có nói với ta, Bàn Cổ Đại Điện lưu truyền trăm năm, bảo tàng trong đó đến tốt cùng là như thế nào thì không ai có thể hiểu hết, nhưng ngàn năm qua cũng có một số chi tiết được truyền ra ngoài. Ngoại trừ trọng bảo mà lần này chúng ta nhất định phải tìm được ra thì nghe nói trong bảo tàng còn có một kiện dị vật thần kỳ, nhưng kiện thần vật này lại không có tác dụng gì đối với tu luyện đạo hạnh, mà chỉ dùng để khôi phục máu thịt xương cốt đã hư hao, điều hòa âm dương làm làn da sáng bóng, đủ để khiến cho nữ nhân giữ mãi tuổi xuân, đó chính là một bông hoa kỳ lạ. Phó môn chủ nói, nàng đã xem kỹ, thương thể trên khuôn mặt ta quá nặng, được vật trên toàn bộ thiên hạ hiện nay chỉ sợ đều không có tác dụng, có lẽ chỉ có thần hoa dị vật trời sinh được lưu truyền ngàn năm này mới có thể khiến ta có vài phần hi vọng khôi phục.”

Đám ba người Vương Tông Cảnh đưa mắt nhìn nhau, trong chốc lát đều không thể nói nên lời, bọn họ cảm thấy hi vọng trong những lời này thật sự quá mức mơ hồ, nhưng nhìn bộ dáng của Từ Mộng Hồng thì bất kể thế nào bọn họ cũng không thể phản bác. Sau một lúc lâu, chỉ nghe Tây Môn Anh Duệ cười khan một tiếng, nói: “Nếu quả thực có thần vật như vậy thì chúng ta nhất định giúp Hồng tỷ ngươi tìm được, không biết tên gọi của loại thần hoa này là gì nhỉ?”

Từ Mộng Hồng hít một hơi thật sâu, nói: “Minh Nhan Hoa.”

Minh Nhan, Minh Nhan, khuôn mặt như hoa, sau trăm năm, sau ngàn năm, liệu thực sự sẽ vẫn xinh đẹp như ngày xưa, như như lúc mắt sáng, miệng cười như hoa hay sao?

Vương Tông Cảnh không biết, cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy. Ở vào cái tuổi của hắn, mặc dù bản thân mang trọng trách tiềm nhập vào Ma Giáo, trải qua gió tanh mưa máu, đầu trí đầu lực, nhưng chỉ riêng chuyện ở trên thì lại không liên quan nhiều lắm, hắn cũng không có ý dây dưa, chỉ là lúc nghe thấy tên của loài hoa kia, trong lòng hắn vẫn xuất hiện cảm giác ngán ngạo đôi chút.

Bốn người sau khi thương nghị xong, lập tức lần thứ hai động thân, bay về phía thành Lương Châu.

Hiện tại, sau khi thành Lương Châu trải qua trận loạn chiến kia, mặc dù không nói là thay đổi hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng là thay đổi một nửa. Thành Tây cơ bản không có việc gì, nhưng thành Đông thì chỉ còn là một mớ hỗn độn. Mãi cho đến tận bây giờ vẫn chưa thể thu dọn xong, thậm chí ngay cả lúc đi trên đường cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng tản mát xung quanh.

Mặc dù vậy, số lượng người hiện tại trong thành Lương Châu này so với trước kia còn nhiều hơn không ít, vô số người tu đạo khắp trời nam đất bắc hội tụ ở đây, quả thật khiến cho thương gia trong thành mừng như điên, lợi ích kiếm được so với trước kia càng thêm nhiều hơn. Chẳng qua, mặc dù số lượng người đông đúc, nhưng cho đến nay vẫn không ai có thể chân chính tìm được cách tháo gỡ bí mật của Bàn Cổ Đại Điện. Ngày đó, bí quyền quan trọng kia không biết đã rơi vào tay bao nhiêu người, hiện giờ trong thành Lương Châu chính là hình thành một cái cục diện bế tắc như vậy.

Ai cũng biết trước tiên phải thu hồi đầy đủ bí quyền bảo đồ mới có thể đi tìm Bàn Cổ Đại Điện, nhưng một đám người nắm trong tay mệnh vận của bí quyền lại có quý trong lòng, e sợ bị người khác cướp đoạt, cho nên mỗi người đều thận trọng từ lời nói đến việc làm, trong lúc nhất thời không ai có thể tiến triển gì thêm. Trong một loại không khí và dư luận xôn xao từ những lời đồn như thế, một đoàn bốn người Từ Mộng Hồng tiến vào trong thành Lương Châu.

Vào trong thành, bọn họ tự nhận không thể ngay lập tức tìm ra phương pháp, cho dù là người mang tâm tình bức thiết nhất đối với Bàn Cổ Đại Điện kia trong bốn người, Từ Mộng Hồng cũng chỉ có thể dẫn theo bọn hắn đi tìm chỗ hẹn gặp trước, sau đó liền phái mọi người đi các nơi trong thành tìm hiểu một số tin tức mới nhất, xem xem có thể từ những thứ đó mà phát hiện ra manh mối gì hay không.

Sau khi rời khỏi ngôi miếu Thổ Địa được Từ Mộng Hồng chọn làm địa điểm tập kết, về mặt Vương Tông Cảnh không chút thay đổi liền dung nhập vào

đường phố trong thành Lương Châu, dường như hẩn cứ đi lang thang không có mục đích. Đầu tiên, hẩn đi dạo hết một vòng thành Tây, sau đó mới tiếp tục chậm rãi đi về phía thành Đông.

Chỗ ngã tư đường giống như đã được tẩy rửa qua nhiều lần, rất nhiều nơi dính máu đen đều đã biến mất, thế nhưng dấu vết huyết chiến ngày đó vẫn có thể tùy ý tìm được. Rải rác khắp các góc tường, ngõ hẻm, khe đá đều có những vệt máu lưu lại, dường như chúng vẫn còn đang kể lại câu chuyện thảm kịch bùng nổ chỉ vì sự tham lam của ngày hôm đó. Chẳng qua, phần lớn những người đi đường hiện cũng đã trở nên hờ hững, bước đi chưa từng có chút do dự, mỗi người đều vì những suy nghĩ, những tham lam trong lòng mà tiếp tục nỗ lực.

Thoạt nhìn bộ dạng của Vương Tông Cảnh, dường như cũng như vậy, sau khi đi một vòng, chú ý phía sau lưng, xác định đã an toàn, vội về mặt không hề thay đổi, hẩn mới đi đến bên ngoài cửa quán rượu nằm trong một con hẻm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Thủ phạm

Quán rượu nhỏ nhỏ trước kia lúc này nhìn lại vẫn không có gì khác biệt, vẫn an tĩnh như vậy, vẫn khung cửa sơ sài cùng cảnh vật hoang vắng phía trước, cửa sổ vẫn được mở lên, lão chương quầy vẫn ở phía sau quầy ngủ gà ngủ gật, rồi tiếng gà vịt kêu bên trong tiểu viện ngẫu nhiên truyền ra, tất cả những thứ đó dường như lộ ra một cỗ hương vị không tranh với đời. Vương Tông Cảnh đi tới một chiếc bàn sát tường, ngồi xuống, quay đầu nhìn chương quầy với bộ dạng uể oải đang ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía bên này, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn năm tháng của lão không lộ vẻ gì, qua một lúc lâu sau, thấy không còn người khách nào khác bước vào theo nữa, lão mới chậm rãi đi tới.

"Khách quan, muốn uống rượu gì?"

Vương Tông Cảnh quay đầu lại, nhìn lão một cái, nói: "Chẳng lẽ lão chưa bao giờ cảm thấy, bởi vì rượu ở đây tẻ đến mức uống không nổi, cho nên chẳng ai thèm ghé vào hay sao?"

Lão chương quầy hừ một tiếng, đem một hũ rượu chất lượng kém nhất đặt trước mặt hẩn. Vương Tông Cảnh cau mày nhìn thoáng qua hũ rượu, ho khan một tiếng, cũng không đụng vào, chỉ hạ thấp giọng, nói nhỏ: "Chuyện Bàn Cổ Đại Điện, lão biết không?"

Lão chương quầy run rẩy chống tay xuống bàn rượu, đưa lưng về phía cửa, trên mặt chỉ còn lại bộ dạng tức giận, nói: "Hiện giờ trong thành Lương Châu này, còn có người không biết việc này hay sao chứ?"

Vương Tông Cảnh nói: "Lão biết được bao nhiêu, có biện pháp tìm được không?"

Lão chương quầy liếc mắt, nói: "Phí lời, nếu có thể tìm được chỗ kia thì ta đã sớm đi phát tài rồi, còn chờ đợi ở chỗ này làm gì chứ".

Vương Tông Cảnh lộ ra bộ dạng quả là như thế, lão chương quầy nhìn hẩn một cái, bỗng nhiên lộ vẻ hồ nghi, nhìn chằm chằm vào hẩn nói: "Lại nói, lúc sự tình phát sinh ngày đó, không phải người cũng ở trong thành Lương Châu hay sao? Không lẽ người..."

Nói đến một nửa, chính lão lại tự mình lắc lắc đầu, hừ một tiếng, trầm ngâm: "Tên gia hỏa này cũng không có khả năng lấy được bí quyền, nếu không thì hẩn cũng sẽ không ngồi ở chỗ này"

Vương Tông Cảnh cười cười, nói: “Người cũng biết được nhiều đấy.”

Lão chương quỳ búi môi, nói: “Đã sống hơn nửa đời người rồi, tất nhiên phải biết nhiều hơn một chút chứ.”

Dứt lời lão lại hỏi: “Người hỏi việc này làm gì, hay là người cũng muốn đi tìm bảo tàng của Bàn Cổ Đại Điện?”

Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua con hẻm nhỏ hoàn toàn vắng vẻ bên ngoài của sổ, thần nhiên nói: “Không phải ta mà là bọn họ muốn tìm được phần bảo tàng này, nghe nói trong Bàn Cổ Đại Điện có một bảo vật rất trọng yếu, bọn họ cũng là rơi vào tình thế bất buộc thôi.”

Về mặt lão chương quỳ nhất thời nghiêm túc hơn vài phần, hiển nhiên lão hiểu “bọn họ” trong lời nói của Vương Tông Cảnh là chỉ những ai, lão liền lập tức hạ giọng, thì thầm nói: “Có biết là vật gì không?”

Vương Tông Cảnh khẽ lắc đầu, nói: “Vẫn còn chưa rõ.”

Lão chương quỳ im lặng một lúc, nói: “Tốt nhất vẫn là hỏi cho rõ ràng.”

Vương Tông Cảnh gật gật đầu, ngừng đầu liếc nhìn lão chương quỳ, trong mắt hơi có chút thâm ý. Lão chương quỳ nhủ mảy, trừng mắt nhìn người trẻ tuổi một cái, nhưng chính là ánh mắt của Vương Tông Cảnh vẫn sáng ngời, không có vẻ gì là nhượng bộ.

Sau một lúc lâu, lão chương quỳ này bỗng nhiên thở dài, lẩm bầm nói: “Bây giờ thì ta đã hiểu vì sao lúc trước lão đại nhất định muốn thu nhận chàng trai trẻ người từ Hắc Vân về đây.”

Nói xong, với vẻ mặt không cam không nỡ, lão đưa tay vào trong ngực sờ sờ, sau đó chậm chạp lấy ra một vật bỏ lên trên bàn. Đó là một tấm da bị rách, trên mặt có vẽ những đường gấp khúc, không ngờ đây lại là một mảnh của bí quyển ngày đó. Lão chương quỳ nhìn kỹ tấm da kia, mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng không cảm thấy quá mức không bỏ được, mím môi, nói:

“Hôm đó rất loạn, người cũng quá nhiều. Ta mò mẫm bên ngoài nửa ngày, cũng thừa dịp hỗn loạn mới tìm thấy được vật này... Hả?”

Bỗng nhiên, lời nói của lão lập tức ngừng lại, ánh mắt mang theo vài phần không thể tưởng tượng nổi, nhìn thấy Vương Tông Cảnh từ trong ngực áo cũng lấy ra một mảnh của bí quyển, hơn nữa còn là hai mảnh... Hai mảnh a. Sau một lúc lâu, lão chương quỳ mới nuốt một ngụm nước bọt, trong ánh mắt nhìn Vương Tông Cảnh có thêm vài phần tán thưởng, thần nhiên nói:

“Hảo tiểu tử, thực sự nhìn không ra đấy.”

Vương Tông Cảnh cẩn thận hợp ba mảnh da của bí quyển ở trên bàn lại cùng một chỗ, sau khi đối chiếu một hồi, phát hiện mảnh da của lão chương quỳ với một mảnh trong tay hắn dễ dàng ghép lại với nhau, nhưng còn mảnh thứ ba thì vô luận có ghép thế nào cũng hoàn toàn không thể ăn khớp, hiển nhiên đây là một mảnh nằm cách biệt khá xa trên bí quyển hoàn chỉnh. Lão chương quỳ cũng bắt đầu làm việc, chậm rãi đi quanh tứ quán một vòng, nhìn như có vẻ đang quét dọn vệ sinh, đồng thời lão ta cũng đi ra mé tường bên ngoài, thần nhiên nhìn thoáng qua, tiếp đó lại quay trở về. Thấy Vương Tông Cảnh nhìn chăm chăm ba mảnh da như có suy nghĩ gì, nhin không được nói: “Chỉ bằng ba mảnh da này, có thể nhìn ra manh mối gì không?”

Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói: “Không thể, còn thiếu nhiều quá.”

Lão chương quỳ gật gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt của hắn hiển nhiên lão cũng nghĩ tới kết quả này, lại nói: “Người định làm thế nào?”

Vương Tông Cảnh lặng yên một lúc, cũng cười gượng một tiếng, rồi thu hồi mảnh da vào trong lòng, nói: “Hành sự tùy theo hoàn cảnh thôi.”

Lão chương quỳ nhện không được nói: “Nếu người muốn dựa vào việc tìm ra toàn bộ mảnh da còn lại để xác định vị trí của Bàn Cổ Đại Điện thì không khỏi quá mức xa vời. Chưa nói đến những mảnh da đó hiện giờ thất lạc nơi nào, chỉ là ngoại trừ ba mảnh ở đây thì đến tột cùng còn bao nhiêu mảnh da khác người căn bản có biết không, liệu sẽ có bao nhiêu mảnh, nói không chừng có mảnh bị xé nát thành đầu ngón tay cũng nên, nếu vậy người sẽ tính thế nào...”

“Chín mảnh.”

Vương Tông Cảnh bỗng nhiên cắt đứt lời của lão, nhìn lão một cái, thân nhiên nói: “Bí quyển kia tổng cộng bị xé thành chín mảnh nhỏ, mỗi mảnh đều cỡ lòng bàn tay.”

Lão chương quỳ nhện lại một lúc, trừng mắt nhìn hắn, nói: “Làm sao người biết?”

Vương Tông Cảnh quay đầu lại, nhìn ra cái ao bên ngoài cửa sổ, lúc này có một trận gió nhẹ thổi qua ao, tạo ra trên mặt nước mấy gợn sóng lăn tăn.

“Như lời người vừa nói, ngày đó ta ở chỗ này, sau khi tranh đấu, ta cũng nhìn chăm chăm vào cuộn da kia, tận mắt thấy nó bị chia thành chín mảnh nhỏ.”

Lão chương quỳ hừ một tiếng, dường như còn có chút không tin, nói: “Ngày đó nhiều người như vậy, cho dù người có lợi hại hơn nữa thì có thể thấy rõ ràng sao? Ngay cả người ta ra tay lúc nào cũng biết sao?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc, trên mặt hắn xuất hiện biểu tình không những phức tạp mà còn kỳ quái, qua một lúc lâu, mới nghe thấy hắn nói: “Ngày đó, kẻ ném viên đá đầu tiên từ trong đám đông ra khiến cho mọi người ra tay tranh giành chính là ta.” Dừng lại một lát, khóe miệng hắn dường như thoáng qua một ý cười tự giễu chua xót, nhẹ giọng nói: “Nhưng ta không ngờ tới sẽ chết nhiều người như thế.”

Lão chương quỳ ngạc nhiên nhìn người thanh niên này, sau một lúc lâu nói không nên lời.

“Vậy cuối cùng hôm đó đã chết bao nhiêu người?”

“Ta làm sao mà biết được.”

Tây Môn Anh Duệ có chút không kiên nhẫn, khoát tay nói với Ngao Khuê: “Bóng đao ánh kiếm, khắp nơi đều là âm thanh kêu gào như quỷ khóc, máu chảy như suối, phun ra khắp nơi, ai có thể nhìn rõ ràng chứ? Dù sao ta nhìn thấy chính là mạng người như cỏ rác, bị người khác chém chém giết giết, mà nó, tất cả đều giống như một lũ điên.”

Nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt Tây Môn Anh Duệ cũng trở nên nhợt nhạt, dường như đang hồi tưởng lại trận đại loạn chiến kinh tâm động phách, vô cùng hung hiểm ngày hôm đó. Ngay cả một kẻ hăng năm vẫn thường lăn lộn trên mũi dao trong Âm Ma Tông như gã cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn. Sau khi Ngao Khuê nghe những lời như vậy, vẻ mặt tên này cũng thoáng thay đổi, tưởng tượng lại một số cảnh loạn chiến thảm thiết hôm đó, dù chưa tự mình trông thấy, nhưng chỉ cần đôi câu ba lời của Tây Môn Anh Duệ thôi cũng đủ cho tên này cảm thấy vài phần máu tanh trong ngày hôm đó. Bọn hắn cũng là những người ngày ngày sống trong cảnh tranh giành chém giết, việc lấy đi sinh mạng của người khác đối với họ mà nói cũng không tính là việc quá khó khăn, trên tay kẻ nào mà chẳng có vài mạng người đây?

Ở một nơi hỗn loạn như Lương Châu này, sự thật vô cùng tàn khốc, nếu người thật sự là kẻ yếu đuối, ngược lại sẽ không sống nổi. Chỉ là một hỗn loạn chiến máu tanh như vậy thì cho dù ở Lương Châu này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Hắn quay đầu lại, nhìn nhìn Vương Tông Cảnh đang im lặng đứng dựa vào cửa miếu Thổ Địa, nói: “Tiểu Vương, ngày đó ngươi cũng có mặt trong thành Lương Châu, ngươi có thấy được cảnh tượng như thế không?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc một lúc, nói: “Có thấy, so với những gì hắn nói cũng không khác nhiều lắm.”

Miệng Ngao Khuê “chặc chặc” hai tiếng, không thèm nhắc lại, cũng không biết về mặt kia của gã là ngày đó bản thân mình may mắn không có mặt trong thành Lương Châu nên có thể thoát được một kiếp, hay là có chút thất vọng vì không được tận mắt chứng kiến một màn máu tanh điên cuồng to lớn như thế.

Tây Môn Anh Duệ chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn bực khó hiểu, từ trên bờ đoàn dựa vào tường đứng lên, đi vài bước ngay trong cái miếu Thổ Địa chật hẹp rách nát này, sau đó cau mày nói: “Hong tử không phải hẹn chúng ta gặp mặt lúc giờ Dậu sao, hiện tại đã là giờ Dậu một khắc, sao tử ấy còn chưa trở lại nhỉ?”

Vương Tông Cảnh nhìn gã một cái, vừa muốn nói gì đó thì đột nhiên về mặt khẽ thay đổi, lui về phía sau từng bước, ánh mắt nhìn về phía ngoài miếu Thổ Địa, đồng thời Tây Môn Anh Duệ và Ngao Khuê cũng giống như cảm thấy gì đó, đều xoay người lại. Nơi cửa vào, một bóng người chột nhoáng lên, Từ Mộng Hồng một thân áo hồng, lụa trắng che mặt, nhẹ nhàng tiến vào.

“Hong tử.”

Cả ba người cùng kêu lên một tiếng. Chiếc khăn che mặt của Từ Mộng Hồng khẽ nhúc nhích, nhẹ nhàng gạt đầu, nàg đi tới bên dưới tượng Thổ Thần trong ngôi miếu cũ, ý bảo hai người Tây Môn Anh Duệ và Ngao Khuê cùng lại đó, tiếp sau lại liếc nhìn Vương Tông Cảnh một cái, dùng ánh mắt của mình ra hiệu. Vương Tông Cảnh hiểu ý, lặng lẽ đi ra ngoài, nhìn xung quanh miếu Thổ Địa một vòng, lại nhìn con đường mà Từ Mộng Hồng lúc này vừa đến, sau khi xác định không có ai theo dõi, lúc này hắn mới quay lại miếu Thổ Địa. Sau khi khẽ gạt đầu ra hiệu với Từ Mộng Hồng, hắn cũng đi tới bên cạnh nàg.

Từ Mộng Hồng liếc nhìn ba người bọn họ một cái, giọng khàn khàn, trầm thấp nói: “Hôm nay có thăm dò được tin tức gì không?”

Ngao Khuê và Vương Tông Cảnh đều lắc đầu, ngược lại Tây Môn Anh Duệ sau một lúc do dự, liền nói: “Nghe nói số người chết hôm nay lại tiếp tục tăng thêm mười mấy người nữa.”

Ba người cùng quay lại nhìn gã, Ngao Khuê nhin không được hỏi: “Không phải trước đó ngươi nói là không biết rốt cuộc có bao nhiêu người đã chết hay sao?”

Tây Môn Anh Duệ nhún vai, nói: “Đúng vậy, chẳng qua lúc ban ngày ta ở trong thành dò la tin tức thì nghe người ta nói là, bên cạnh một con hẻm nhỏ ở khu chợ phía đông, có người tìm thấy bảy tám thi thể nằm rải rác nơi đó.”

Ngao Khuê nhíu nhíu mày, nói: “Vậy thì cũng chỉ có thêm bảy tám người chết nữa thôi chứ.”

Tây Môn Anh Duệ cười lạnh một tiếng, nói: “Bởi vì ngoại trừ những thi thể đó ra, rải rác trong ngõ hẻm còn tìm thấy mười mấy hai mươi đoạn tay chân bị đứt, đối chiếu với những thi thể kia thì những đoạn tay chân bị đứt đó còn nhiều hơn.”

Vương Tông Cảnh đứng một bên, vẻ mặt hơi thay đổi, còn Ngao Khuê thì đứng ở đó thấp giọng lầm bầm một câu, ba người bên cạnh cũng không nghe ra gì đang nói cái gì, chẳng qua sau một lúc, Từ Mộng Hồng mở miệng nói: “Được rồi, mặc xác những thứ đó đi, hôm nay xem ra các người không thu hoạch được gì rồi, nhưng bản thân ta lại nghe được một tin tức, nói là có một mảnh da đã xuất hiện trong thành Lương Châu.” Lời này vừa nói ra, Vương Tông Cảnh mạnh mẽ ngáng đầu, ba tên đàn ông bên cạnh Từ Mộng Hồng đồng thời nhích lại gần nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Nhà họ Ba

“Trong tay Ba gia?”

Từ Mộng Hồng gật gù đầu, lại bồi thêm một câu, nói: “Tuồng lão đầu nói vậy”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ liếc mắt nhìn nhau thì Ngao Khuê đã mở miệng hỏi: “Cái lão Đại Oánh Lâu kia ấy hả?”

Từ Mộng Hồng “Ừ” một tiếng, nói: “Tuồng lão đầu và chúng ta xem như quen biết, thường ngày vẫn bán tin tức trong thành Lương Châu này, nếu lão đã nói như vậy thì hơn một nửa cũng có lý do của nó.”

Vương Tông Cảnh bỗng nhiên nói: “Lão có lấy tiền không?”

Từ Mộng Hồng bỗng nhiên dừng lại, nói: “Không có.”

Về mặt của Tây Môn Anh Duệ nhất thời có chút khó coi, gãi hừ một tiếng, nói: “Không lấy tiền, vậy thì tin tức này chỉ là tin vỉa hè mà thôi”

Từ Mộng Hồng khẽ vuốt cằm, trầm giọng nói: “Hiện giờ lời đồn trong thành thật giả khó phân, ai cũng khó mà làm cho rõ ràng. Chẳng qua ngày xưa Tuồng lão đầu và chúng ta xem như cũng có hợp tác vài lần, mặc kệ như thế nào, cứ tới Ba gia xem qua trước rồi nói.”

Ngao Khuê đáp ứng đầu tiên, Tây Môn Anh Duệ bĩu môi, nói: “Chỉ sợ tin tức này hiện cả thành Lương Châu đều đã biết cả rồi.”

Bước chân của Từ Mộng Hồng thoáng chững lại, rồi tiếp tục đi ra ngoài, Vương Tông Cảnh và Ngao Khuê cũng không nói thêm gì, đi theo phía sau nàng. Tây Môn Anh Duệ hơi bất đắc dĩ nhìn bóng lưng Từ Mộng Hồng, lắc lắc đầu rồi cũng đi theo.

Ba gia ở Lương Châu chính là một thế gia đã trải qua mấy đời ở nơi này, ở bên trong thành Lương Châu cũng có chút tiếng tăm, cũng xem như là địa đầu xa có thực lực ở đất Lương Châu. Có một đại trạch viện chiếm diện tích khá lớn tại góc tây nam trong thành Lương Châu, nơi đó chính là phủ đệ của Ba gia. Chính là vì rất có tiếng tăm nên chỗ ở của Ba gia trong thành Lương Châu này tất nhiên không phải là điều gì bí mật. Một hàng bốn người Từ Mộng Hồng dọc theo ngã tư đường đi đến thành Nam, suốt cả quãng đường cũng không dẫn đến sự chú ý của người nào. Hơn nữa, giờ phút này sắc trời cũng dần tối nên người đi trên đường cũng đã thưa bớt, nhưng nếu so với ban ngày thì thật ra vẫn dễ dàng hơn rất nhiều.

Trong suốt quãng đường, Ngao Khuê nhin không được thấp giọng hỏi Từ Mộng Hồng: “Hong tỷ, chúng ta tới đó rồi làm gì nữa?”

Nghe gã hỏi vậy, Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ đi phía sau hai người cũng đưa ánh mắt dừng trên người Từ Mộng Hồng. Hiện tại, bốn người chẳng qua chỉ có được tin tức về mảnh nhỏ bí quyền nằm trong tay Ba gia mà thôi, hơn nữa tin tức này thoát nhìn có vẻ còn chưa chắc chắn, đến nỗi cái mảnh vụn trong tay Ba gia đến tột cùng hình dạng ra sao, đang nằm trong tay người nào ở Ba gia, hay bị Ba gia giấu ở nơi nào thì cả bốn người đều hoàn toàn không hề biết gì. Cứ như vậy mà vội vàng tới đó thì sao có thể làm được chuyện gì?

Chưa nói đến Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ xưa nay vốn là người tâm tư kín đáo, chứ như Ngao Khuê tâm tính vốn tương đối đơn giản, nhưng ngày thường đều thấy qua những cảnh tranh đấu chém giết, rồi đủ loại thủ đoạn đấu đá với nhau khiến gã cũng lò mò cảm thấy được cứ như vậy mà tới Ba gia thì thật không ổn, thế nên mới nhìn không được mà hỏi.

Chỉ là Từ Mộng Hồng sau một lúc im lặng vẫn không trả lời một tiếng mà lại tiếp tục đi về phía trước, bước chân ngược lại còn nhanh hơn một chút.

Ngao Khuê ngạc nhiên, gã cảm thấy có chút mê hoặc, quay đầu nhìn về phía hai người Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ đang ở đằng sau. Vương Tông Cảnh chậm rãi lắc đầu, không nói gì, Tây Môn Anh Duệ thì lại cười gượng một tiếng, thấp giọng nói với Ngao Khuê: “Tâm tính Hồng tỷ không tốt, vì tìm kiếm Minh Nhan Hoa nên trong lòng hơi vội vàng. Mặc kệ Ba gia bên kia có mảnh nhỏ của bí quyền hay không cũng được, chung quy vẫn là có một tia hi vọng, cứ qua đó nhìn kỹ rồi hãy nói đi.”

Ngao Khuê gãi gãi đầu, liếc nhìn Từ Mộng Hồng đang đi trước mặt mình, trong đôi mắt thoáng qua một tia khổ sở, tiếp đó gật gật đầu rồi nhanh chóng đi theo.

***

Bóng tối dần bao phủ khắp nơi, trăng sáng mọc lên, ánh trăng quạnh quẽ theo màn đêm từ trên cao hạ xuống, bao phủ tòa thành nơi biên thùy này vào trong đó. Đầu ngõ gần như đã không còn ai, cả tòa thành Lương Châu dường như chuyển mình từ không khí ồn ào của ban ngày sang không khí yên tĩnh của buổi đêm, từ từ tiến vào giấc ngủ say. Đèn đuốc đã thấy thấp thoáng được thấp lên, ánh đèn lay động trong bóng đêm mịt mờ, có rục rờ, có le lói, ở mỗi một nơi đều bùng lên soi sáng chuyện xưa của mỗi con người, mỗi cuộc đời.

Bóng đêm lạnh như nước.

Bốn người chậm rãi tiến sát tòa phủ đệ rộng lớn đang đứng lặng lẽ trong bóng đêm, ẩn nấp bên ngoài một góc xa cách đó nửa con phố. Từ xa nhìn về phía Ba phủ, chỉ thấy một bức tường màu trắng vững chãi, bóng người thấp thoáng, bên trong cửa chính Ba gia phòng vệ sâm nghiêm.

“A” một tiếng, Tây Môn Anh Duệ quả thật có chút kinh ngạc, thấp giọng nói: “Phòng thủ nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ tin tức kia lại là sự thật sao?”

Thân thể Từ Mộng Hồng bỗng nhúc nhích, lại nghe Vương Tông Cảnh bên cạnh thì thầm nói: “Cũng chưa chắc, hơn một nửa chắc là Ba gia cũng nghe được cái tin đồn kia, vì đề phòng người có ý tới cửa quấy rối nên thủ chặt trước cửa ra vào cũng là bình thường”

Từ Mộng Hồng im lặng một lúc, nói: “Tiếp tục theo dõi một lúc nữa”

Bốn người liền an tĩnh lại, tránh ở một góc sáng sủa bên này tiếp tục theo dõi, nhưng mà không quá lâu sau, bỗng nhiên bọn họ đều ngẩng đầu lên, đồng thời nhìn thoáng qua xung quanh.

Trong bóng đêm thâm trầm, đột nhiên một tia ánh sáng mờ xuất hiện, lặng lẽ hạ xuống trên một con đường khác dẫn tới Ba phủ, tiếp đó liền tan vào trong bóng tối, tất cả đều trở lại trong yên ắng. Nhưng ngay sau đó, dường như dây chằng qua chỉ là sự khởi đầu, từng tia từng tia ánh sáng mờ khi thì chặt chẽ khi thì lỏng lẻo, hoặc sáng hoặc tối cứ như vậy mà chớp nháy lên trong màn đêm, tại đây, trong thành Lương Châu này, những tia sáng đó từ bốn phương tám hướng chậm rãi hội tụ về. Thậm chí ngoài những tia sáng mờ ra, còn có một số bóng đen giống như đám người Từ Mộng Hồng, không gây ra động tĩnh lớn mà âm thầm lặng lẽ, từ ngã tư đường ẩn nấp hành tung rồi tiến lại gần.

Thậm chí còn có một nhóm hai người như vậy, xuất hiện tại ngã tư đường mà lúc nãy đám người Từ Mộng Hồng vừa đi qua. Hai người cũng giống như bọn họ, coi trọng cái góc yên tĩnh này, rồi còn đi vài bước qua đây, kết quả là lập tức thấy được bốn người Từ Mộng Hồng đang đứng ở chỗ này, nhao nhao quay đầu lại nhìn xem.

Hai người kia cũng ngẩn ra một lúc, rồi sau đó lộ ra bộ dạng quả là như thế, hiển nhiên mục đích của tất cả mọi người đều giống nhau, đều là khách không mời mà đến cả. Vì vậy, cả đám cũng không xảy ra tranh chấp gì, mà hai người cũng lặng yên rút lui không một tiếng động đến ngã tư đường bên kia, tìm một góc khác để đứng rồi thò đầu ra nhìn về phía Ba phủ đằng kia.

Thu hồi ánh mắt, dựa vào bức tường bên cạnh một chút, Tây Môn Anh Duệ cười lạnh nói: “Quả nhiên, tin tức này cả thành đều đã biết”

Ba người khác đều không nói gì, đối với kết quả này cũng không có gì bất ngờ, bởi vì chuyện vốn là như thế. Hiện giờ tất cả mọi người đều liều mạng một cách điên cuồng như vậy để tìm hiểu tin tức có liên quan đến Bàn Cổ Đại Điện, phỏng là có một chút liên quan thôi thì liền đủ để cho người người chen chúc tới. Một ít tràng đại huyết chiến máu tanh mà thảm thiết, xác chất thành núi, máu chảy thành sông cũng chẳng thể hù dọa được ai, ngược lại dường như còn kích thích lòng ham muốn của vô số người.

Đã chảy nhiều máu như vậy, đã chết nhiều người như thế, chắc gì lúc này đây sẽ là sự thật? Ngao Khuê sau một lúc nhìn ngó, nhưng bóng người ở cửa lớn nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bộ dạng như cũ, bất giác gã cảm thấy có chút nhàm chán, quay đầu lại liếc mắt một cái, đã thấy sắc mặt của Vương Tông Cảnh đứng bên cạnh có chút kỳ quái, đang ngắm nhìn Ba phủ phía đằng xa, dường như đang nghĩ tới điều gì đó, bộ dạng có chút xuất thần.

“Sao thế, Tiểu Vương?” Gã đụng đụng vào tay của Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh khẽ giật mình, nhìn thoáng qua Ngao Khuê, Tây Môn Anh Duệ bên cạnh cũng quay sang nhìn hắn.

Vương Tông Cảnh im lặng một lúc, lắc lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì, chỉ là nhớ tới một người bạn đã từng quen trước kia, nghe nói là người của Ba gia Lương Châu”

Ngao Khuê ngẩn ra một lúc, nói: “Người còn quen biết một người như thế à, vậy hắn hiện tại đang ở đâu?”

Khóe miệng Vương Tông Cảnh khẽ nhếch lên mỉm cười, mặt không chút thay đổi, thản nhiên nói: “Đã chết.”

***

Dưới bóng đêm, ngã tư đường vẫn lặng im như cũ, nhưng trong bóng tối dường như có rất nhiều thứ đang chuyển động, chỉ là tất cả đều an tĩnh như vậy, cho dù đôi lúc ngẫu nhiên vang lên một vài tiếng côn trùng kêu, nhưng rồi tất cả cũng đều chìm vào trong bóng tối.

Ánh trăng dường như lại nhô cao hơn một chút, chỉ là chân trời phía xa cũng nhiều thêm một đám mây đen, chậm rãi bay tới.

Tại địa điểm trên con đường mà bọn họ đang đứng, giờ đây đám người Vương Tông Cảnh có thể thấy được bốn năm nhóm người đã tới nơi này, trong đó có đơn độc mà tới, cũng có kết thành một nhóm mấy người mà tới, mỗi nhóm đều phân ra ẩn nấp tại khắp các góc ngách trên cái ngã tư tối tăm này, lặng lẽ theo dõi tòa phủ đệ ở phía này. Mà tình hình ở chỗ xa hơn thì càng thêm náo nhiệt, chỉ cần nhìn thoáng qua thôi thì cũng có thể thấy được không ít hơn trăm người. Mà trừ những người đó ra thì còn có cả những người ẩn nấp rất kỹ, ngay cả bọn họ cũng không thể phát hiện, thật sự không biết còn có bao nhiêu nữa. Vốn dĩ với tình thế trong thành Lương Châu hiện giờ thì chỉ e số lượng còn nhiều hơn.

Về mặt của Tây Môn Anh Duệ và Ngao Khuê đã trở nên khó coi, mặc dù trước khi tới đây đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng thực sự thấy được một thế trận to lớn như vậy cũng đủ khiến cho người ta cảm thấy khó thở, thậm chí ít nhiều còn cảm thấy khản trương hơn. Hiện giờ, tại đây bề ngoài thì bình tĩnh, nhưng bên trong thì âm thầm giương tuốt khỏi vỏ, lên đã lên đây, lại giống như có vài phần bộ dạng của trận đại loạn chiến máu tanh ngày hôm đó.

Vương Tông Cảnh quay đầu, liếc nhìn Từ Mộng Hồng vẫn luôn trầm mặc này giờ, chỉ thấy thiếu nữ này vẫn luôn tựa vào góc tường bên cạnh, ánh mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào tòa phủ đệ này, trong mắt cũng không có vẻ gì sợ hãi, ngược lại còn nhiều thêm vài phần khát vọng.

Vừa lúc đó, từ hường Ba phủ bỗng nhiên truyền ra những tiếng la hét. Những bóng người kia vốn đang đề phòng sâm nghiêm lập tức rung chuyển. Lần này giống như một tảng đá rơi xuống mặt nước, nhất thời tạo nên tầng tầng gợn sóng. Cơ thể đám người Vương Tông Cảnh trở nên căng thẳng, mà những bóng người đang ẩn nấp trong nơi tối tăm trên ngã tư đường kia dường như cũng lập tức khẩn trương lên, nhao nhao nhìn về phía bên kia thăm dò.

Sau một lúc, từ trong phủ đệ của Ba gia cách nơi đây một bức tường cao bỗng nhiên truyền ra một trận âm thanh dồn dập, theo sau đó lại là những tiếng gầm thét, tiếp đó là tiếng người gào rú kêu thảm, còn có một đám binh phí phá không bay lên, thậm chí âm thanh trầm đục giống như đao chém vào thịt khiến người khác lông tóc dựng ngược cũng được truyền ra.

Bên ngoài Ba phủ, trong bóng tối đột nhiên trở nên rối loạn kịch liệt, bóng người lay động, vô số ánh mắt lạnh lùng bắt đầu rục rịch.

Góc ngã tư đường, khăn lụa trước mặt Từ Mộng Hồng hơi động, thân thể đã bước ra phía ngoài từng bước.

Ngao Khuê như sương mù, cầm lên cây lang nha bổng khổng lồ của mình, vừa định đi theo thì lại bị Tây Môn Anh Duệ lắc mình chắn ngang người. Gã ngẩn ra một lúc còn chưa kịp nói gì thì lại thấy Vương Tông Cảnh cũng bước một bước dài đi đến phía sau Từ Mộng Hồng, bắt lấy cánh tay nàng rồi kéo nàng lại.

Từ Mộng Hồng mạnh mẽ xoay người lại, nhìn chăm chăm Vương Tông Cảnh. Vương Tông Cảnh nhú mày, không giải thích gì mà chỉ nhìn về phía Ba phủ bên kia. Sau đó, Từ Mộng Hồng dường như cũng cảm thấy gì đó, liền yên tĩnh trở lại, quay người lại nhìn theo.

Tiếng gào thét bên trong bức tường cao lớn kia không biết từ bao giờ đã yên tĩnh trở lại, lại qua một lúc lâu, bỗng nhiên trên đầu tường cao cao của Ba phủ xuất hiện vài bóng người, trong tay còn cầm cái gì đó, ào ào ném ra ngoài tường. Chỉ nghe “bịch bịch bịch bịch” mấy tiếng trầm đục, nương theo ánh sáng tỏa ra từ những cây đuốc ở trước cửa phủ, vô số ánh mắt trong bóng đêm có thể nhìn rõ ràng, thì ra những thứ được ném ra kia chính là những thi thể đã chết, máu tươi vẫn còn đang chảy xối xả từ miệng vết thương, hiển nhiên những kẻ này đều vừa mới toi mạng không lâu.

Trên đầu tường kia, một người đàn ông tinh hãn hừ lạnh một tiếng, đồng thời chấp tay hướng về khắp nơi trong bóng tối bên ngoài phủ đệ, cất cao giọng nói: “Các vị đạo hữu, gần đây trong thành có truyền ra một lời đồn, nói rằng Ba gia ta có mảnh vụn của bí quyển kia, tất cả chỉ là giả dối hư ảo, tuyệt đối không hề có chuyện này, các vị cũng không nên chờ ở ngoài phủ của Ba gia nữa chỉ cho phí công”

Trong bóng đêm hoàn toàn yên tĩnh, qua một lúc lâu, bỗng nhiên không biết từ nơi nào truyền đến một giọng nói buồn bực, lạnh lẽo giống như quỷ mị: “Không lẽ đầu đường cuối ngõ này cũng là địa bàn của Ba gia Lương Châu hay sao?”

Sắc mặt của người đàn ông tinh hãn trên đầu tường thoáng thay đổi, lập tức cười lạnh một tiếng, nói: “Các vị chỉ cần không tiến vào Ba phủ của chúng ta, tất nhiên cứ việc tùy ý, nhưng nếu mưu toan thừa dịp hỗn loạn để phá rối, đục nước béo cò,” Gã chỉ về phía bốn xác chết dưới tường kia, lạnh đạm nói: “thì đây cũng chính là kết cục, tới lúc đó chớ bảo rằng huynh đệ ta chưa từng cảnh cáo các vị.”

Dứt lời cũng không nói nhiều thêm nữa, gã đàn ông xoay người nhoáng lên một cái, bóng người cũng từ trên tường cao biến mất.

Ngoài tường chỉ còn lại thế giới của bóng đêm, trong chốc lát tất cả lại chìm vào yên tĩnh.

Chương 93: Quán trà

Một đêm này lại có thể cứ như vậy mà lặng lẽ trôi qua, trong màn đêm tối tăm kia đã không còn động tĩnh gì, nhưng người theo dõi vẫn còn nhiều lắm, tất cả mọi người đều đang đợi một cơ hội nào đó hoặc giả là đợi người khác làm chim đầu đàn. Cho nên đến cuối cùng, tất cả mọi người đều không ai lên trước, sau cùng thì ai nấy đều nhìn bóng đêm đang từ từ lui dần mà âm thầm lặng lẽ rút lui.

Khoảng vào lúc nửa đêm, đám người Vương Tông Cảnh thấy tình thế bên ngoài đã thay đổi, đành âm thầm rút lui, một đường quay về trong ngôi miếu Thổ Địa cũ nát kia. Từ Mộng Hồng sau đó dường như cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, không còn xúc động như trước, chỉ là sau khi quay về nghỉ ngơi liền rất ít nói chuyện, một mình ngồi lặng thinh trong góc, trầm tư không nói, không biết có phải nàng đang nghĩ đối sách hay không nữa.

Ánh trăng trong sáng nhưng lạnh lùng vẫn từ trên cao chiếu xuống, xuyên qua những lỗ đột trên mái hiên khiến cho bóng tối bên trong miếu sáng tỏ thêm vài phần mỏng manh. Ngao Khuê ôm cây lang nha bổng nằm trên mặt đất ở bên kia ngủ ngon, phát ra những tiếng ngáy kéo dài rất nhỏ. Ngoài miếu, gió đêm thổi rét lạnh, vài chiếc lá khô bị gió thổi bay là là xuống đất, những con quạ không biết từ đâu đến, đậu trên đầu nhánh cây kêu lều lều vài tiếng quác quác, nghe hết sức thê lương.

Vương Tông Cảnh ngồi dựa vào góc chiếc bàn đặt án thờ, mặc dù đêm dài nhưng hắn lại không cảm thấy buồn ngủ, nhìn thoáng qua ba người khác đều đã tự mình tách ra nghỉ ngơi, cổ tay hắn khẽ lật, chuỗi cốt kiếm màu trắng lại hiện ra trong tay.

Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua bên cạnh lưỡi kiếm, trên lưỡi kiếm giống như làm từ ngọc đang phản chiếu một khuôn mặt trẻ trung nhưng lại rất phong trần, hai chữ “U Minh” theo phong cách cổ xưa được khắc trên chuôi kiếm giờ phút này đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt, lặng lẽ soi sáng trên khuôn mặt của hắn.

Dưới ánh sáng nhẹ nhàng tỏa ra từ cốt kiếm trắng hếu, bỗng nhiên lông mày của Vương Tông Cảnh nhíu lại, một hơi thở lạnh thấu xương từ bên trong cơ thể của hắn đột nhiên rục rịch, một lực lượng vô cùng quỷ dị được ẩn dấu bên trong sự lạnh lẽo và âm u đó, giống như ác ma từ địa ngục đang ngủ say, hai mắt bỗng nhiên khẽ nhúc nhích rồi mở trừng ra một cặp mắt lạnh lùng. Chỉ là gần như cùng lúc, Vương Tông Cảnh chậm rãi cúi đầu, chôn chặt hai mắt vào trong đầu gối để tự nó mờ mờ phát ra ánh sáng màu xanh nhè nhè.

Sau một lúc lâu, hơi thở lạnh lẽo kia cũng lặng lẽ rút đi, giống như ác ma trong lòng lại lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Hắn cũng không thay đổi tư thế mà cứ ôm hai đầu gối như thế, rồi trong cái lạnh lẽo của buổi đêm, hắn co ro bên cạnh án thờ trong một ngôi miếu Thổ Địa cũ nát, lặng lẽ nhắm mắt đi.

*****

Trời đã sáng.

Chỗ nào có người thì chỗ đó tự nhiên có buôn bán, đặc biệt là trong tình hình hiện nay, trong lòng hầu hết mọi người đều có chung một mục tiêu, nhưng trước mắt cơ bản là không thể làm gì, cho nên gần như mỗi người đều trở nên rảnh rỗi. Vì thế mà khắp hang cùng ngõ hẻm, quán lớn quán nhỏ, thậm chí đến cả các khách sạn trong thành Lương Châu hiện giờ đều là nơi vô cùng náo nhiệt.

Nhiều người thì tin tức tự nhiên sẽ thông suốt, nhưng những lời đồn đãi cũng sẽ nhiều ra. Mặc dù thật giả khó phân, nhưng chung quy vẫn tốt hơn là hoàn toàn mù tịt phải không nào? Cho nên, ngay sau khi ánh mặt trời một lần nữa chiếu xuống, mang lại hơi ấm cho tòa thành trì này thì chuyện phát sinh đêm qua trong Ba gia, từng màn từng màn đã được truyền khắp cả thành Lương Châu.

Đại Oản Cư là một quán trà có chút tiếng tăm trong thành Lương Châu, quán có hai tầng nằm sát bên đường. Ông chủ của quán mang họ Trương, là một lão già đen gầy chừng năm mươi tuổi. Bình thường, thứ mà lão ta thích nhất chính là đàn bà, chẳng qua bản thân tự biết mình không là cái gì nên lão chẳng bao giờ dám mạo phạm những nữ tu đạo sĩ thần thông quảng đại. Lão cũng chỉ dám ở trước mặt thì cung kính, ở đằng sau thì lộ ra vẻ mặt bí ối, cứ thế mà hung hăng nguyên rủa rồi ảo tưởng ra những hình ảnh thô tục nhắm tự sướng mà thôi.

Chẳng qua, Hắc Nham Trà của nhà lão lại là trà chính tông của đất Lương Châu, bản thân nó có một hương vị khác biệt nên hấp dẫn không ít người yêu trà. Hơn nữa, trong những ngày gần đây, tình hình trong thành Lương Châu trở nên giằng co, vì thế mà Đại Oản Cư của lão Trương mỗi ngày đều kín chỗ, thật sự là khiến lão vui mừng, cười đến híp cả mắt.

Vào lúc giờ Thìn canh ba của một ngày nọ, Từ Mộng Hồng dẫn đám người Vương Tông Cảnh rời khỏi miếu Thổ Địa, xuyên qua con phố, thẳng một đường đến Đại Oản Cư này. Thông thường lúc này cũng là lúc mà Đại Oản Cư vừa mới mở cửa, lão Trương trong bộ dạng buồn ngủ sẽ ủ rũ chỉ đạo đám người làm thuê quét tước dọn dẹp, thế nhưng hôm nay khi bọn họ đến nơi này thì lại phát hiện Đại Oản Cư đã mở cửa từ sớm, tất cả đều đã được chuẩn bị ổn thỏa, hơn nữa, một nửa chỗ ngồi trong quán đều đã có khách.

Đừng tưởng rằng người đi sớm, có người còn sớm hơn người.

Lão Trương mắt tinh, mới sáng sớm đã thấy bốn vị này đến cửa thì liền ra chào đón, đôi mắt đục ngầu màu vàng của lão vừa hung hăng nhìn chòng chọc vào những chỗ lồi lõm câu hồn đoạt phách trên người Từ Mộng Hồng vừa cười vói nằng rồi nói: “Hong tỷ, sao hôm nay tới sớm thế?”

Khăn che mặt của Từ Mộng Hồng khẽ lay động, không biết có phải phản cảm vì ánh mắt đang thêm thuồng đến nhô rãi ra của lão sắc quỷ hay không, dù vậy nằng cũng lộ ra chút gì, chỉ là mở miệng nói: “Tối đây ngồi chút thôi, người tìm một chỗ dùm đi”

Lão Trương cười ha ha, nói: “Người chính là khách quý của quán này, lâu một có hơi phức tạp, chút nữa sẽ có rất nhiều người tới, đến lúc đó ồn ào quá thì người cũng khó chịu, không bằng lên lầu hai tìm một phòng yên tĩnh uống trà trước, được không?”

Từ Mộng Hồng khẽ gật đầu, nói: “Tốt”

Lão Trương liền xoay người kêu một gã làm thuê, dặn dò vài câu, sau đó dẫn bốn người Từ Mộng Hồng lên thẳng lầu hai. Quả nhiên âm thanh ồn ào bớt đi một chút, chẳng qua bọn họ vẫn có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng cười đùa từ dưới vọng lên. Vương Tông Cảnh liếc nhìn lão Trương một cái, lão Trương nhún vai, nói: “Khách quan, quán nhỏ sơ sài nên cũng chỉ được như thế thôi.”

Nói xong, lão dẫn bọn họ đi về phía trước vài bước, một dãy hành lang chạy dọc theo bốn căn phòng nhìn ra phố xuất hiện, trên cửa mỗi căn phòng đều có treo một tấm biển theo thứ tự bốn chữ là Giáp, Ất, Bính, Đinh. Cái này hoàn toàn không hề giống với những nơi tao nhã khác, bởi vì những nơi đó thường là đề bốn chữ như Mai, Lan, Cúc, Trúc, hoặc trùng ngữ điệu thú, hoặc là phong khinh vân đạm, vũ tuyết phiêu phiêu chẳng hạn. Lão Trương dẫn bọn họ đi đến trước căn phòng thứ ba có chữ Bính, đẩy cửa đi vào.

Căn phòng thưởng trà này cũng không tính là lớn, rộng khoảng bảy thước vuông, hiếm thấy chính là cửa sổ mở ra mặt phố, sáng sủa sạch sẽ, quả thật khiến người khác cảm thấy thoải mái trong lòng. Trong phòng bày một bàn trà và năm cái ghế, lúc lão Trương mời mọi người ngồi xuống thì nghe thấy tiếng bước chân đi lên lầu từ bên ngoài truyền đến. Thì ra là người làm thuê vừa mới pha một ấm Hắc Nham Trà thơm nức, đồng thời còn có thêm mấy cái đĩa nhỏ, trên đó đều là trái cây bản địa của thành Lương Châu, tất cả đều một lượt bung lên.

Lão Trương cười hắc hắc, tự mình rót cho mỗi người một chén trà, nhất là khi rót cho Từ Mộng Hồng thì động tác dường như chậm hơn rất nhiều, thời gian ánh mắt của lão đảo qua đảo lại trên người nằng không ít, cuối cùng đến lúc chén trà sắp tràn ra ngoài thì lão mới lưu luyến dời ánh mắt đi, cười nói: “Hong tỷ, chúng ta xem nhưng cũng có giao tình, sao những ngày gần đây đến quán của ta lại đều mang khăn che mặt như thế, nhìn vừa rườm rà vừa phiền phức, không bằng tháo ra đi”

Khăn che mặt của Từ Mộng Hồng khẽ động, chậm rãi giương mắt nhìn lão Trương.

Ba người Vương Tông Cảnh, Ngao Khuê và Tây Môn Anh Duệ rồi rút cúi đầu uống trà, hai mắt đều chỉ chăm chăm vào chén trà, ánh mắt nửa phần cũng không lệch đi, lại càng không cần phải mở miệng nói chuyện.

Trong phòng thưởng trà đột nhiên im lặng hẳn, không khí tự nhiên có chút quỷ dị. Lão Tửung ngẩn ra một lúc, không biết tại sao bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cười khan một tiếng, nói: “Ha ha, bên dưới có khách gọi ta, các ngươi và Hồng tỷ chậm rãi uống trà, có chuyện gì thì chờ gọi ta lên là được”

Nói xong, lão xoay người muốn đi.

“Chờ một chút” Từ Mộng Hồng bỗng nhiên mở miệng gọi lão lại.

Cơ thể lão Tửung cứng đờ, sau một lúc lâu mới chậm rãi xoay người lại, nhìn về phía Từ Mộng Hồng, nói: “Hồng tỷ?”

Từ Mộng Hồng nhìn chăm chăm lão trong chốc lát, sau đó thản nhiên nói: “Có tin tức gì mới không?”

Trong lòng lão Tửung thở phào nhẹ nhõm một hơi, lập tức lắc đầu nói: “Hồng tỷ, hiện mới qua một ngày thôi, không có động tĩnh gì mới cả”. Bỗng nhiên một lúc sau, lão lại liếc nhìn Từ Mộng Hồng một cái, hai con ngươi xoay chuyển, đồng thời bước về phía trước từng bước, nói: “Chẳng qua hôm qua, sau khi ngươi rời đi được một lúc, ở trong quán trà ta quả thực còn nghe thấy người ta nói là: hiện giờ Bàn Cổ Đại Điện gây ra động tĩnh quá lớn, chẳng những khiến cho không ít người của những môn phái hơi có chút tiếng tăm trong tám châu còn lại đều kéo đến, tán tu thì lại càng không đếm xuể, mà ngay cả Thanh Vân Môn và Bồng Lai Tiên Tông trong ba đại môn phái nổi tiếng thiên hạ cũng có người nhìn thấy môn hạ đệ tử của họ xuất hiện tại Lương Châu này”

“Thanh Vân Môn?”

Lời này của lão Tửung vừa nói ra, chén trà cầm trong tay Vương Tông Cảnh không có động tĩnh gì, nhưng vẻ mặt của Ngao Khuê và Tây Môn Anh Duệ đều thoáng biến đổi, quay sang nhìn lão. Từ Mộng Hồng trầm mặc một lúc rồi mở miệng nói: “Hai trong ba đại môn phái đã đến đây, vậy Thiên Long Điện kia đâu rồi?”

Lão Tửung buông thõng một tay, nói: “Cái này không ai nói đến, bởi vì không ai thấy tung tích của bọn họ nên cũng không biết bọn họ cuối cùng có đến hay không, dù sao thì Thiên Long Điện trước giờ đều rất thần bí, ai mà biết bọn họ muốn làm gì cơ chứ?”

Từ Mộng Hồng gật gật đầu, nói: “Được rồi, cảm ơn ngươi”

Lão Tửung cười hắc hắc, lui ra ngoài, lúc đi ra còn thuận tay đóng cửa phòng lại, sau đó cách một tấm cửa gỗ hử lạnh một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ bi ôi và mê đắm, hung hăng trừng mắt liếc liếc, dường như còn muốn nuốt cả Từ Mộng Hồng đang ở bên trong phòng vào trong bụng vậy.

Đúng lúc này, lão chợt nghe thấy bên trong phòng truyền ra mấy tiếng ho khan, âm thanh có vẻ trầm thấp và tức giận, thế nên lão Tửung hoảng hồn, vội vã quay đầu bước đi.

Lúc vừa đi xuống lầu, lão liền thấy người làm đang tươi cười dẫn ba người khách lên lầu hai, lão Tửung vội vàng tránh người, nhường ra một lối đi, bộ dạng rất chỉ là ân cần. Ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ba vị khách này đều là nam, thần thái hai người đi trước ai nấy như ngọc, cả hai đều có vẻ là thanh niên tài trí bất phàm, mà đi sau cùng lại là một hòa thượng, trắng trẻo mập mập, xem tuổi có vẻ cũng không lớn, vẻ mặt tươi cười, thập phần hiền lành.

Người làm đi ngang qua bên cạnh lão Tường thì cười giới thiệu đây chính là ông chủ của Đại Oản Cư. Hai thanh niên kia chỉ khẽ gật đầu rồi đi tiếp, ngược lại vị hòa thượng mập mập trắng trẻo lại chào hỏi rất chu đáo, gã còn dừng lại, cười hi hi với lão Tường, chấp hai tay, nói một câu:

“Chào lão thí chủ”

Một câu này khiến lão Tường nhất thời sinh ra hảo cảm đối với hòa thượng kia, lập tức mỉm cười không ngừng, đáp lại: “Chào sư phụ, chào sư phụ, mời lên trên dùng trà, Hắc Nham Trà của bốn quán thơm ngon ngọt mát, đảm bảo ngài sẽ vừa lòng”

Hòa thượng mập mập cười ha ha, gật gật đầu, đi về phía phòng chữ Đinh, chỉ là khi gã đi qua phòng chữ Ất đến phòng chữ Bính thì dường như bước chận đột nhiên hơi khựng lại một chút.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Hòa thượng

Đại Oản Cư, trong phòng chữ Bính.

Cửa sổ mở rộng quay ra mặt phố, ánh mặt trời vừa lúc dừng lại bên lan can cửa sổ. Nhìn ra bên ngoài, có thể thấy được dòng người chen chúc, còn có thể nghe được những âm thanh huyền ảo không dứt từ bên ngoài và từ bên dưới lầu một truyền lên. Bên trong đó, có người thanh âm trầm thấp, có có người thanh âm sang sảng, nhưng chỉ cần cẩn thận lắng nghe một lúc thì lập tức có thể phát hiện ra chuyện mà mọi người đàm luận nhiều nhất vẫn là chuyện về Bàn Cổ Đại Điện, nhưng trong đó liên quan nhiều nhất, dường như lại là chuyện phát sinh trong và ngoài Ba phủ đêm qua.

Chẳng qua nghe kỹ thì dường như cũng chỉ có vậy, cũng không có gì ngoài việc Ba gia có được một mảnh bí quyền quý giá cả. Lại còn có người nói rằng Ba gia đêm qua phòng về rất sâu nghiêm, rõ ràng là trong lòng có quỷ mà, lại còn nói chắc chắn mảnh bí quyền đang nằm trong tay Ba gia nữa chứ. Ngay lập tức có người cười lạnh, nói rằng nếu đối lại là người gặp phải tình huống này, chẳng lẽ lại không phòng thủ cẩn mật hay sao, hay là phải mở rộng cửa lớn để người khác tùy ý tìm kiếm?

Sau khi nghe một hồi như thế, Tây Môn Anh Duệ uống một ngụm trà đang cầm trên tay, miệng chắc chắc hai tiếng, rồi nói: “Xem ra lần này Ba gia quả thật đã bị đưa lên đầu sóng ngọn gió rồi.”

Vương Tông Cảnh thân nhiên nói: “Nếu ta mà là kẻ thù của Ba gia thì ta sẽ cười to quá”

Từ Mộng Hồng liếc nhìn Vương Tông Cảnh một cái, nói: “Tiểu Vương, người cảm thấy lời đồn này là thật hay giả?”

Vương Tông Cảnh chần chờ một lúc, không ngờ lại lắc đầu nói: “Hiện giờ cái gì cũng không thể nhìn rõ, ai cũng nói không rõ”. Dừng lại một chút, miệng hần thoáng qua một tia trào phúng, nói: “Tự bản thân Ba gia cũng nói không rõ.”

Ba người còn lại đều gật đầu, thế cục hiện nay đã trở nên vi diệu như thế, mặc kệ Ba gia có mảnh bí quyền hay không, nhưng nếu đột nhiên bị biến thành trung tâm của những lời đồn thì bọn họ cũng không thể nào có nhiều lựa chọn, có thể nói là bọn họ đã lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Cứ coi như bọn họ không có mảnh bí quyền đi nữa, cho dù có tiếp tục thanh minh thì chỉ sợ cũng chẳng ai tin, thậm chí vạn nhất bọn họ có được mảnh bí quyền thì cũng sẽ dẫn đến vô số người rình như hổ rình mồi, mùi vị trong đó quả thực người ngoài không thể hiểu được.

Ngao Khuê khẽ ngửa đầu, một hơi uống sạch một chén trà lớn đặc biệt của Đại Oản Cư, sau đó lau mép, nói: “Vậy tối nay chúng ta có tiếp tục đi nữa hay không?”

Vương Tông Cảnh và Tây Môn Anh Duệ đều không nói gì, cả hai quay đầu nhìn về phía Từ Mộng Hồng. Từ Mộng Hồng trình trọng xẹt qua một tia kiên quyết, quả quyết nói: “Đi”

Ngao Khuê gật gật đầu, nhưng lập tức ưu sầu, nói: “Vạn nhất vẫn giống như tối qua thì sao, nhìn bộ dạng canh phòng cẩn mật của Ba gia thế kia, nếu người khác không ra tay trước, chỉ bằng bốn người chúng ta mà muốn im hơi lặng tiếng lên vào để tìm mảnh bí quyền, sau đó rút lui êm thấm thì quả thật quá khó?”

Tây Môn Anh Duệ cười lạnh một tiếng, nói: “Mặc kệ trong tay Ba gia kia cuối cùng là có mảnh bí quyền hay không, nhưng đêm nay người cứ xem cho kỹ, đảm bảo chắc chắn sẽ không giống tối qua đâu.”

Ngao Khuê có chút nghi hoặc, nhìn gã một cái, nói: “Vì sao?”

Tây Môn Anh Duệ uống một ngụm trà trước, thân nhiên nói: “Không biết có bao nhiêu người đang mơ tưởng bảo đồ bí quyền kia đến phát điên rồi, tối qua cùng lắm chỉ là thử mà thôi. Coi như Ba gia vô tội tự bảo vệ mình đi, nhưng với những người khác mà nói, ai mà biết có phải Ba gia đang dấu của quý mà không chịu buông tay hay không đây?” Gã cười một cách lạnh lùng, nói: “Rồi cuối cùng cũng sẽ có người ra tay, một khi khơi mào thì tự nhiên sẽ có người âm thầm lên theo, đến lúc đó lo gì mà không loạn?”

“Người nói tiếp đi, Tiểu Vương?” Tây Môn Anh Duệ cũng không nhìn Ngao Khuê nữa, mà quay đầu hỏi Vương Tông Cảnh.

Vương Tông Cảnh ngồi bên cạnh, không biết hắn đang nghĩ tới điều gì mà ánh mắt lóe sáng. Hắn còn chưa kịp nói gì thì Từ Mộng Hồng đã lạnh lùng nói thay: “Mặc kệ sự sống chết của Ba gia, coi như không có ai dẫn đầu thì chúng ta cũng sẽ tùy ý châm cho chúng một mối lửa, chỉ cần có biện pháp để tìm ra mảnh bí quyền bảo đồ là được”

Ngao Khuê và Tây Môn Anh Duệ đều ngẩn ra một lúc, không nói gì. Ánh mắt Vương Tông Cảnh chậm rãi xoay chuyển, nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy ánh nắng bên ngoài cửa sổ chói chang, một cảnh tượng người đi xe đến vô cùng thịnh vượng, dường như tòa thành vừa mới trải qua một trận loạn chiến máu tanh cách đây không lâu này đã trôi vào dĩ vãng rất xa, rất xa rồi.

Nước trà bung lên rồi đặt uống, nguội rồi lại đun nóng. Tại đây, thời gian mang theo một chút nhàn nhã và lười biếng, một buổi sáng tươi đẹp cứ như vậy lặng lẽ trôi qua. Chuyện này cũng có thể xem như một phút bình lặng khó có được trong lòng mỗi người, dù cho những tiếng huyền ảo bên ngoài không ngừng truyền đến cũng không thể làm ảnh hưởng đến nó.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà mọi người trong phòng chữ Bính đều không nói gì nữa, cho dù là kẻ luôn luôn không có đầu óc như Ngao Khuê cũng im lặng ngồi ngẩn ngơ một bên, cũng không biết trong lòng gã đang nghĩ tới điều gì. Từ Mộng Hồng vẫn ngồi trầm tư ngẫm ngó ở đó, nước trà trước mặt đã nguội từ lâu. Tây Môn Anh Duệ thì có chút nhàm chán nhìn ra ngoài cửa sổ, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, có vẻ như đang suy tư điều gì.

Ánh mắt Vương Tông Cảnh khẽ chuyển, thu lại từ trên ba người này. Tính ra thì hắn và ba người ngồi trong phòng này, nhân duyên tế hội mà tập hợp cùng nhau, rồi kẻ vai sát cánh chiến đấu cũng đã được hơn hai năm. Trong thời gian đó, bọn họ đã trải qua vô số lần tranh đấu chém giết, nhưng nếu thật sự nói hay giải thích cho rõ tình bạn giữa họ là như thế nào thì lại không thể. Có lẽ bọn họ căn bản cũng không nghĩ tới việc thổ lộ tâm tư, tình cảm đối với người bên cạnh, chẳng qua cái họ cần là một người đáng tin cậy ở bên cạnh trong lúc gặp nguy hiểm, khiến cho cơ hội sống sót của họ có thể lớn hơn một chút.

Một hồi tiếng chó sủa từ xa thật xa truyền lại.

Đám người Từ Mộng Hồng vẫn không nhúc nhích, cũng không thêm bận tâm. Tại đây, trong thành Lương Châu to lớn này, tu đạo sĩ nhiều như cá diếc

trên sông, đừng nói là chó, mà ngay cả những loại trần cảm dị thú cũng có thể nhìn thấy thì làm sao mà có gì kỳ quái cho được?

Trong khoảnh khắc này, Vương Tông Cảnh lại cảm thấy trong đầu mạnh mẽ vang lên một tiếng “oong”, chả hiểu tại sao lại nghe gần giống như tiếng chó sủa, nhưng truyền vào tai của hắn thì lại có vẻ như chấn động tâm can, có một loại cảm giác rất chi quen thuộc.

Hắn lập tức đứng lên, ba người Từ Mộng Hồng đều lấp bắp kinh hãi, nhìn về phía hắn. Ngao Khuê ngạc nhiên nói: “Tiểu Vương, ngươi làm sao thế?”

Vương Tông Cảnh nói: “Đường như ta vừa nhìn thấy người quen trên đường, ta xuống xem một chút đây”

Vừa dứt lời thì hắn cũng không nói thêm gì nhiều, lập tức xoay người rồi chạy ra cửa. Chỉ nghe thấy những tiếng bước chân bịch bịch bịch vội vã, chứng tỏ hắn đi khá gấp, rất nhanh đã đi xuống lầu. Từ Mộng Hồng không hé răng, còn Ngao Khuê thì lắc đầu, đứng lên đóng cửa phòng lại, chỉ có Tây Môn Anh Duệ hơi nhíu mày, có chút khó hiểu nhìn về hướng mà Vương Tông Cảnh đang chạy đến.

Một đường chạy nhanh xuống cầu thang, Vương Tông Cảnh chạy đến ngã tư đường, rồi nhìn ngó xung quanh. Thế nhưng lúc này trên phố toàn người là người, mỗi khuôn mặt đều vô cùng xa lạ, ánh mắt trời hạ xuống, làm sao có thể tìm thấy bóng dáng nào có nửa điểm giống với bóng dáng người xưa mà hắn ngày đêm mong nhớ trong lòng?

Âm thanh của tiếng chó sủa vang dần ra xa rồi biến mất một cách mister. Vương Tông Cảnh bỗng nhiên xoay người, nhưng cũng lại chỉ thấy đường phố dài đằng đẵng và đám đông chen chúc. Trong biển người mênh mông vô cùng kia dường như thấp thoáng bóng người màu vàng xẹt qua, như phù quang lục ảnh không lộ dấu vết, như giọt sương sớm trong chớp mắt ngỡ ngàng tan đi.

Hắn đứng trong đám đông, ngẩn ngơ trong chốc lát, ánh nắng ấm áp chiếu lên trên người, lại giống như không hề có cảm giác ấm áp chút nào.

Sau một lúc lâu, vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi, xoay người, rồi chậm rãi đi lên lầu hai.

Dẫn lên những bậc thang bằng gỗ, những âm thanh trầm thấp trống rỗng phát ra. Tất cả chỗ ngồi bên dưới tầng một của quán trà hiện đã được rất nhiều người từ nam chí bắc chiếm lấy. Âm thanh ồn ào như thổi qua bên tai của hắn, thế nhưng hắn lại mất diếc tai ngơ, cho dù là trên bậc thang đang có một người làm thuê đi xuống, mỉm cười tránh đường cho hắn thì Vương Tông Cảnh cũng vẫn cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ không có phản ứng gì, suốt dọc đường hắn cứ như vậy mà đi lên lầu hai.

Lúc này, trên hành lang khá yên tĩnh. Sau khi xoay người chuyển hướng thì bỗng nhiên hắn giãy ra khỏi cảm xúc không tên lúc này, nhíu nhíu mày. Đang muốn trở về phòng chữ Bính thì cũng chính ngay lúc này, hắn nhìn thấy một hòa thượng trắng trẻo mập mập đang từ nơi cuối hành lang đi tới.

Là hòa thượng của Thiên Âm Tự kia!

Gần như ngay khi nhìn thấy bóng dáng kia, Vương Tông Cảnh lập tức nhận ra người này, trong lòng thoáng chấn động, nhưng vẻ mặt của hắn lại không có gì thay đổi, bước chân cũng không dừng lại, vẫn đi thẳng về phía trước, đồng thời dư quang trong khóe mắt còn nhìn về phía trước, đánh giá thoáng qua hòa thượng kia.

Đó là một hòa thượng mặc áo cà sa màu xanh nhạt, mặt tròn tai to, khuôn mặt phúc hậu, trên mặt luôn mang theo nụ cười ôn hòa, nhìn có vẻ hòa nhã dễ gần. Nếu không phải tuổi tác bề ngoài có vẻ không lớn thì hòa thượng này quả thực có vài phần giống như đức phật Di Lặc, quanh năm luôn mỉm cười ở trong những ngôi chùa kia. Hai người dần dần tới gần nhau, Vương Tông Cảnh thấy bên dưới áo cà sa, hòa thượng kia chỉ lộ hai bàn tay ra bên ngoài, bàn tay nhìn cũng có vẻ đầy đặn trắng trẻo, lòng bàn tay phải đang cầm một tràng hạt bằng gỗ đàn hương, nhẹ nhàng vờ động. Lúc đi ngang qua Vương Tông Cảnh, hòa thượng kia cười với hắn một cách thân thiện, chấp tay chữ thập hành lễ.

Vương Tông Cảnh khom người, sau đó nghiêng nửa người, nhẹ giọng nói: “Mời đại sư đi trước”

Hòa thượng kia mỉm cười nói: “Đa tạ” Giọng nói hờn hậu ôn hòa, thấp phần dễ nghe. Nói xong, hòa thượng khẽ gật đầu với Vương Tông Cảnh rồi đi tới. Vương Tông Cảnh liếc nhìn theo bóng lưng của hòa thượng một cái, rồi cũng xoay người bước đi.

“Bịch” Hai người gần như cùng lúc bước ra một bước, Vương Tông Cảnh cũng không cảm thấy có gì khác thường, nhưng chẳng hiểu thế nào mà thân hình của hòa thượng mập mập lại thoáng dừng lại một chút, không khỏi giống như bị giật ngược lại.

Nụ cười vẫn còn trên mặt hòa thượng, nhưng chẳng biết tại sao bỗng nhiên lại thu liễm, ánh mắt tràn ngập ôn hòa cùng phật tính từ từ rũ xuống, đồng thời nhìn về phía tay trái của mình.

Ông tay áo cà sa rộng thùng thình nhẹ nhàng rũ xuống, che đi bộ vị ở trên cổ tay. Nhưng vào lúc này, ở một nơi sâu trong tay áo bỗng nhiên xẹt qua một tia sáng rất nhỏ, lông mày của hòa thượng mập mập nhíu lại. Cũng không thấy gì có động tác gì, nhưng khi ông tay áo bên trái chậm rãi mở lên, lộ ra một góc bị che khuất, chỉ thấy bên dưới tay áo kia dường như đang có một chiếc ngọc bàn kỳ lạ lơ lửng, tỏa ra hào quang màu trắng nhè nhè, giống như một dòng ánh sáng trắng đang chảy xuôi không một tiếng động. Mé ngoài ngọc bàn có khắc các loại đồ án cổ xưa, ở trung tâm thì có rất nhiều điểm hình vuông đang tự động chậm rãi di chuyển không ngừng. Mỗi một điểm đều chớp nháy ánh sáng màu bạc chói lọi, giống như những ngôi sao trong bầu trời đêm, lơ lửng như có một cỗ đại đạo tự thành, khí thế vô cùng huyền ảo. Nhưng cũng chính ngay lúc này, ở hướng chính đông trên tinh bàn kia đột nhiên lóe lên một tia sáng màu đỏ, nó cùng với vô số ánh sao xung quanh khác nhau hoàn toàn, nhìn cực kỳ chói mắt, chỉ là tốc độ của ánh sáng màu đỏ kia cực nhanh, chỉ lóe lên một cái rồi ngay lập tức biến mất không thấy đâu nữa.

Tay áo cà sa chậm rãi hạ xuống, thân hình của hòa thượng béo trắng dừng lại.

Vương Tông Cảnh nhìn về phía cửa phòng chữ Bính đi tới, lúc tay phải của hắn vừa định nâng lên mở cửa thì bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói từ phía sau vọng đến, nói:

“Thí chủ, xin dừng bước!”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Bóng đêm

Vương Tông Cảnh dừng lại, ánh mắt lóe lên, sau đó chậm rãi xoay người nhìn hòa thượng mập mập đang đứng phía sau, mặc dù trên mặt còn mang theo vẻ mỉm cười, nhưng không biết tại sao, Vương Tông Cảnh cảm thấy trong ánh mắt hắn nhìn mình, mơ hồ có vẻ dò xét.

“Đại sư, có việc gì không?” Vương Tông Cảnh lẳng lặng nhìn hắn, hỏi.

Hành lang thoáng cái trở nên an tĩnh, những thanh âm ồn ào náo động từ lầu dưới truyền lên tựa hồ đột nhiên đều biến mất, trong hành lang nhỏ hẹp, hai người cứ như vậy mặt đối mặt đứng yên. Áo bào không có gió lại khẽ phiêu động.

Hòa thượng kia nhìn thật kỹ Vương Tông Cảnh, hai tay chấp lại, nói: “Tiểu tăng Bạch Thủy, là môn hạ tăng nhân Thiên Âm Tự, xin ra mắt thí chủ.”

Vương Tông Cảnh khẽ nhíu mày, thăm nghĩ quả nhiên chính là hòa thượng tới từ Thiên Âm Tự, thần sắc trên mặt vẫn không thay đổi, nhìn Bạch Thủy hòa thượng, nói: “Đại sư, có việc gì không?”

Bạch Thủy khẽ giương mắt, dừng lại một lúc lâu trên người nam tử trẻ tuổi kia, tựa hồ chính hắn cũng đang do dự, rốt cục vỗ tay nói: “Tiểu tăng có gì thất lễ xin thí chủ thứ lỗi. Xin hỏi có phải trên người thí chủ đang mang theo một kiện hung sát chi vật?” Vương Tông Cảnh ánh mắt lạnh lẽo, nhìn mập hòa thượng, không nói gì, không khí chung quanh hai người tựa hồ nhất thời lạnh xuống, chẳng qua vị Bạch Thủy hòa thượng kia tựa hồ hồn nhiên không biết gì, mặt lộ vẻ từ bi, chấp tay thân nhiên nói: “Thí chủ, những thứ đồ vật hung ác đều mang lại tổn hại cho thân thể, dù có công pháp khắc chế, cũng chỉ như uống rượu độc giải khát thôi. Không nên vì tiếc chúng mà thiệt thân.” Vương Tông Cảnh sắc mặt lạnh hơn, sự cảnh giác trong lòng tăng cao, lạnh lùng nói: “Cùng các hạ không liên quan, trên người ta cũng không có hung thần vật khí gì cả.”

Bạch Thủy trầm mặc chốc lát, một lần nữa giương mắt, trong hai mắt tựa như có ngọn lửa bùng cháy, sáng ngời lên. Vương Tông Cảnh trong lòng căng thẳng, còn không đợi hắn kịp phản ứng, Bạch Thủy tay trái tăng bảo khẽ động, một cỗ Phật lực nhu hòa từ trên người hắn tản mát ra, nháy mắt tràn ngập cả hành lang, ôn nhu như một dòng nước, đem toàn bộ hành lang bao phủ. Vương Tông Cảnh sắc mặt run lên, thân thể cũng không lùi mà tiến tới, trực tiếp lướt tới trước người Bạch Thủy, hai ngón tay phải chụm lại, trực tiếp hướng hai mắt Bạch Thủy đâm tới, xuất thủ cực kỳ tàn nhẫn, tràn đầy huyết tính cương liệt. Bạch Thủy sắc mặt biến hóa, tựa hồ đối với sát khí nặng nề của Vương Tông Cảnh mà có chút giật mình, nhưng cũng không quá thất kinh, mũi giấy lui về phía sau nửa bước, tránh khỏi công kích của Vương Tông Cảnh, đồng thời nguyệt sắc tăng bảo theo một tiếng “Che” của hắn bỗng bay lên, trôi lơ lửng, một cỗ Phật lực ôn hòa đường đường chính chính phát ra, như một tòa núi lớn ép xuống. Vương Tông Cảnh vừa chạm vào, thân thể đã bị bắn ngược trở lại, như chuồn chuồn lướt nước liên tục văng khắp hành lang mặt đất, lan can, vách tường thậm chí trên trần nhà, thân thể như bay lơ lửng, cả người cứ như thế tại không trung như gió xe một vòng lớn, đem cỗ Phật môn lực đạo kia tiêu hao dần. Bạch Thủy “Ừ” một tiếng, tựa hồ có chút kinh ngạc, lúc này trên hành lang đã tràn đầy Phật lực, cỗ lực mạnh mẽ một cái, hắn hướng về phía trước di chuyển hai bước.

Vương Tông Cảnh lúc này đã bay tới cuối hành lang, nhất thời cảm thấy áp lực nặng nề, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi. Vị Bạch Thủy hòa thượng này nhìn qua còn rất trẻ, nhưng đạo hạnh lại cao thâm ngoài dự liệu của hắn, cơ hồ khiến người ta có cảm giác không thể chống đỡ nổi. Chẳng qua những năm gần đây không biết Vương Tông Cảnh đã bao lần đổi mặt tình cảnh từ sinh, tâm tính bền bỉ vô cùng, mặc dù biết đối phương đạo hạnh cực cao, ý chí chiến đấu cũng không chút nào giảm, lần mình một cái phóng người lên, nơi cổ tay khẽ tản ra bạch quang, một chuỗi cốt kiếm màu sắc tái nhợt đã hiện ra trong tay. “Hí!” Như độc xà thò tín, tiếng xé gió bỗng nhiên truyền đến, xuyên qua tầng tầng Phật lực, một tia huyết quang nhọt nhọt từ cuối hành lang truyền đến, không khí băng hàn âm lãnh nhất thời đại thịnh, trong ánh sáng mờ mờ, dường như có thể nghe thấy tiếng quỷ khóc thê lương, tiếng âm hồn trường khiếu, chả khác gì Cửu U Minh phủ tái hiện dương gian, lạnh lẽo vô cùng. Bạch Thủy sắc mặt trầm xuống, ánh mắt mạnh mẽ quét qua chuỗi cốt kiếm tái nhợt kia, nhưng lại xẹt qua một tia nghi hoặc, tựa hồ có chút ngoài dự tính, lại ngơ ngẩn im lặng như nhận lầm thứ gì đó, chỉ chốc lát sau liền lui lại hai bước, trở về vị trí ban đầu, đồng thời mắt thấy Vương Tông Cảnh đang đánh tới, tay phải khẽ lần tràng hạt, phát ra một đạo bạch quang nhu hòa đón đỡ thể kiếm. Mà tay trái bỗng hoàn toàn rút vào trong áo.

*****

Phật lực ôn hòa ấm áp chậm rãi thu về, Vương Tông Cảnh lặng yên chốc lát, cổ tay khẽ đảo, cốt kiếm tái nhợt lại biến mất. Gió lớn không biết đã lặng từ khi nào, những tiếng ồn ào náo động từ dưới lầu lại truyền đến, vọng bên tai hai người, giống như một lần nữa họ được trở lại hồng trần. Bạch Thủy nhìn Vương Tông Cảnh, bỗng nhiên mỉm cười, nói: “Hảo thân thủ, hảo thần thông.” Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, hít sâu một hơi, nói: “Đại sư đã hạ thủ lưu tình rồi.” Bạch Thủy lắc đầu, nói: “Là tiểu tăng thất lễ trước, bản ý tuy là muốn nhắc nhở thí chủ, nhưng đúng là vẫn còn chấp niệm quá mức.” Vừa nói cũng không khỏi cười khò một tiếng, như đang tự giễu mình, hai tay chấp lại thấp giọng nói: “Sự phụ cho ta xuống núi để luyện rèn tâm ý, mình tâm kiên tính, Bạch Thủy Bạch Thủy, người chấp niệm quá sâu a, chớ có phụ thâm ý sư tôn.”

“A Di Đà Phật” Hắn miệng tụng Phật hiệu, mặt tỏ vẻ hối lỗi, thái độ đối địch khi trước đã không còn sót lại chút gì, hướng Vương Tông Cảnh thi lễ, rồi xoay người chậm rãi đi xuống lầu. Vương Tông Cảnh nhìn theo bóng lưng hắn, chân mày chậm rãi nhíu lại, qua thật lâu mới xoay người trở lại phòng chữ Bính, đẩy cửa bước vào. Bên trong phòng, Từ Mộng Hồng ba người vẫn ngồi yên như thế, thấy Vương Tông Cảnh đi vào cũng không đứng dậy, chỉ có Tây Môn Anh Duệ hỏi một câu: “Có gặp được người quen không?” Vương Tông Cảnh ngơ ngác một chút, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra, lắc đầu nói: “Không có, là ta nhận nhầm người.” Tây Môn Anh Duệ nhìn hắn một cái, không nói gì. Vương Tông Cảnh đi tới bên bàn trà, ngồi xuống, vừa định cầm lấy chén trà, bỗng một bàn tay trắng nõn đưa ra chặn lại, chỉ nghe Từ Mộng Hồng thân nhiên nói: “Trà nguội rồi, để ta đổi cho người chén khác.” Vương Tông Cảnh gật đầu, im lặng không lên tiếng, nhìn Từ Mộng Hồng đem tàn trà đổ đi, lại rót một chén trà mới đặt trước mặt mình, nước trà có màu cam, đang khẽ chao động, từng sợi khói trắng bốc lên.

“Ngao Khuê.” Hắn bỗng nhiên kêu một tiếng. “Ừm?” Ngao Khuê xoay đầu lại. Vương Tông Cảnh vẫn nhìn chén trà trước mặt, nói: “Mới vừa rồi người ở trong này có nghe thấy động tĩnh gì không?” “Động tĩnh?” Ngao Khuê ngơ ngác một chút, lắc đầu nói: “Không có động tĩnh gì a, này giờ ba người bọn ta vẫn ngồi nguyên chỗ này, lầu trên lầu dưới tất cả cũng bình thường giống nhau, ngoài mấy vụ cãi vã, còn có động tĩnh gì khác hay sao?” Hắn còn quay lại nhìn về phía Tây Môn Anh Duệ cùng Từ Mộng Hồng. Từ Mộng Hồng chậm rãi lắc đầu, ý bảo mình không cảm thấy gì, Tây Môn Anh Duệ cũng như thế, Vương Tông Cảnh sắc mặt nhàn nhạt, “Ừ” một tiếng, nói: “Vậy cũng tốt, ta còn sợ mới vừa rồi rồi đi đã bỏ mất chuyện gì.” Ngao Khuê cười to, dùng sức vỗ mạnh bả vai hắn, nói: “Này có cái gì phải sợ, chẳng lẽ có tin tức chúng ta lại không nói cho người?”

Vương Tông Cảnh cười cười, hướng về phía hán gât đầu một cái, Ngao Khuê cười hắc hắc, không thèm để ý. Vương Tông Cảnh quay đầu lại, ánh mắt quét qua cửa phòng đã đóng kín, trong tích tắc, con người khẽ co rút lại.

Một ngày lặng lẽ trôi qua, chuyện phát sinh ở hành lang kia bất quá chỉ diễn ra trong chốc lát, tựa như gió nhẹ lướt qua, trong trần thế vừa đảo mắt đã không thấy, trừ hai người kia ra, cũng không ai biết.

Lương Châu thành vẫn ồn ào náo nhiệt như vậy, trong không khí phồn hoa, mọi người vẫn như cũ tiếp tục sống cuộc sống của mình, bất quá đối với đại đa số người lòng mang mục đích mà nói, khắp thành mưa gió đang nổi lên, lời đồn đại đầy trời, được mọi người chú ý nhất lại là tin đồn Ba gia Lương Châu đang giữ một mảnh bí cuốn, trở thành chủ đề bàn tán khắp đầu đường cuối ngõ, thậm chí ngay cả khi bọn họ ngồi trong phòng chữ Bính cũng có thể thoáng nghe thấy người ta đang nghị luận dưới lầu, trong lời nói, hầu hết ý tứ đều hướng đến hai chữ: buổi tối.

Đêm nay sẽ là một đêm như thế nào? Vương Tông Cảnh đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh dương quang đã dần dần tắt ngấm sau dãy núi xa xa, bóng đêm thế lương tràn về cũng là lúc quán trà bắt đầu đóng cửa, mọi người dần dần tan cuộc, hán lặng yên suy nghĩ, hướng về đầu kia tòa thành, nơi có một gia tộc từng sừng sững đứng đó. Đột nhiên, không một lý do, hán lại nhớ tới một liễu phủ đầy bụi, rồi cả bóng hình mà chính hán cũng cho là đã quên, tại phòng kế bên trong Thanh Vân biệt quán, người đã từng trông nom khi hán ngã bệnh.

Từ Mộng Hồng đứng lên, thần nhiên nói: “Đi thôi, qua Ba gia xem xét một chút.” Ngao Khuê đuổi cái lưng vĩ đại của hán, hoạt động khớp cổ một chút, nhìn lại bộ dáng rất giống một đại hán hùng tráng, trên mặt hán không tự chủ được toát ra vài phần hưng phấn, khoe miệng thậm chí còn mang theo nụ cười dữ tợn. Tây Môn Anh Duệ đi qua bên cạnh hán, có chút tức giận nhìn gã nam tử cao lớn này, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tối nay phải nghe lời Hồng tỷ, người đừng có làm loạn.” Ngao Khuê cười hắc hắc, hai mắt híp lại, đi theo. Vương Tông Cảnh mặc nhiên im lặng, theo sau bọn họ xuống lầu, đứng từ trên cao, hán hướng xung quanh quán trà nhìn thoáng qua, chỉ thấy cửa quán mở rộng, bên trong không một bóng người, tựa hồ khách nhân đã sớm rời đi. Đoàn người xuống lầu, Tường lão đầu đang đứng ở cửa khuôn mặt tươi cười tiễn khách. Thấy mấy người Từ Mộng Hồng đi xuống, lão vội vàng chạy lại, cười toe toét tiễn nhóm khách nhân cuối cùng này ra về, mắt thấy bọn họ đi tới đường cái, thân ảnh dần dần hòa vào trong bóng tối. Sau đó, lão đứng lặng trước cửa quán, nghe thanh âm tên tiểu nhị đang quét dọn, đóng cửa, nhìn về xa xa, chỉ thấy bóng đêm dần bao phủ tòa thành, hắc ám từ bốn phương tám hướng tràn tới, đường phố dần dần vắng lạnh, lại tựa như còn có vô số bóng đen, lặng yên ẩn nấp ở mỗi đầu đường cuối ngõ, như u linh trong đêm lặng lẽ bước ra, lạnh lùng nhìn nhân thế.

Chỉ chốc lát sau, những bóng người âm lãnh kia chậm rãi di động, mỗi một địa điểm mỗi một con đường, tựa hồ ở đâu cũng có bóng ma bao phủ, màn đêm như một con yêu thú dữ tợn sống lại, vô thanh gào thét trong đêm, sau đó trong bóng tối thế lương, từ từ hướng về thành trì phía nam, nơi có một ngôi thế gia phủ đệ, như thủy triều đen dẫm mãnh lao tới.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Diệt môn

Đêm không trăng, một mảnh thế lương.

Gió lạnh thổi từ Man Sơn hùng vĩ tựa hồ cũng mang theo mấy phần hàn khí từ băng nguyên phương bắc, lướt qua tường thành Lương Châu. Ngay thời điểm màn đêm hoàn toàn buông xuống, cả tòa thành trì rơi vào hắc ám, trừ mấy ánh sao yếu ớt trên bầu trời, nhân gian tựa như không còn một chút ánh sáng.

Đi trên con đường đá xanh cứng rắn, Từ Mộng Hồng tựa hồ cảm thấy có chút lạnh, nhẹ nhàng đưa tay đem vạt áo kéo chặt một chút. Bóng đen lay động, nàng cùng ba đồng bạn đi xuyên qua màn đêm, con đường trước mặt tối đen, tựa như kéo dài vô tận. Ân ân vang lên tiếng côn trùng tại một góc đường hẻo lánh đầu đây, bước chân lướt nhẹ, bóng cây lay động, bóng người như quỷ.

Cách đó không xa, bức tường cao lớn của tòa phủ đệ rốt cục cũng xuất hiện trước mắt nàng.

Dưới ánh sao, bóng đêm thê lương.

Vài cây đuốc bập bùng chiếu sáng đại môn Ba phủ, tiếng lửa cháy đôm đốp trong màn đêm tĩnh lặng lại có vẻ đặc biệt thanh thúy, mỗi một tiếng động dù nhỏ đến đâu, tựa hồ cũng sẽ quấy nhiễu màn đêm cô tịch này. Người canh giữ vẫn rất đông, đao kiếm đã sớm tuốt ra khỏi vỏ, sắc mặt ai nấy ngưng trọng, cửa trước cửa sau, tường cao trên dưới đều có hộ vệ của Ba gia canh phòng cẩn mật, tựa hồ bọn họ cũng nhận thấy được đêm nay so với đêm hôm qua sẽ càng khó chịu hơn.

Lặng lẽ ẩn núp trong một góc đường, hướng tòa phủ đệ nhìn lại, Từ Mộng Hồng vẫn nhìn phía trước, Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ lại quan sát xung quanh, trong bóng đêm, những thân ảnh quý mị kia ẩn hiện chập chờn, tựa như bầy thú đang ngủ đông.

Tây Môn Anh Duệ khoé mắt co quắp một chút, hạ thấp thanh âm nói với Vương Tông Cảnh: “Người nhìn xem nhiều ít bao nhiêu?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, nói: “Ít nhất so với tối hôm qua phải nhiều hơn gấp ba.”

Tây Môn Anh Duệ hít sâu một hơi, xoa xoa trán, một lúc lâu mới nói: “Con mẹ nó, một chiều này thật là cay độc, ngày sau ta mà có cừ nhân cũng phải học theo.”

Vương Tông Cảnh, Từ Mộng Hồng cùng Ngao Khuê ba người đồng thời quay đầu hướng hán nhìn lại, Tây Môn Anh Duệ ho khan một tiếng, buông tay nói: “Đừng nhìn ta, ta cùng với Ba gia không thù không oán, chỉ là thấy đầu nói đó mà thôi.”

Từ Mộng Hồng hừ một tiếng, quay đầu đi, vẫn ngưng mắt nhìn tòa phủ đệ.

Tiếng bước chân nhẹ vang lên từ một phía khác trên con đường họ đang đứng, lặng lẽ có mấy người từ trong bóng tối bước ra, lại hướng bóng tối mà đi, trong đó có một người mặc đạo bào lạnh lùng hướng bọn họ nhìn thoáng qua, cũng không nói gì.

“Là đạo sĩ của Lương Nghi Quan.”

Đội nhóm người đi xa, Vương Tông Cảnh bỗng nhiên mở miệng nói một câu.

Mấy người Từ Mộng Hồng sắc mặt không thay đổi, tựa hồ cũng đã nhận ra được, Tây Môn Anh Duệ cười lạnh một tiếng, nói: “Sớm đã biết mấy tên lúc nào cũng giả nhân nghĩa này sẽ không bỏ qua tranh cướp mà.”

“Độ Duyên Các, Hóa Diệp Minh, Đan Đình Bài, Long Hoàng Các, Phong Hóa Nhai?”

Mỗi cái tên môn phái lại vang lên, sắc mặt Ngao Khuê cũng dần dần thay đổi, cau mày nói: “Làm sao lại đến nhiều bang phái như vậy, ta còn tưởng rằng chủ yếu là tán tu.”

Từ Mộng Hồng thân nhiên nói: “Cả nằm trên thớt, ai cũng muốn cắt một miếng, đâu có gì kỳ quái.”

Ngao Khuê khoé miệng khẽ động, tựa hồ còn muốn nói cái gì, bỗng Vương Tông Cảnh bên cạnh thấp giọng nói: “Nhìn phía trước, có động tĩnh rồi.”

Bốn người cùng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy nơi duy nhất có ánh sáng trong đêm, trước đại môn Ba phủ, không biết là do chột dạ hay vì không chịu được ánh mắt âm lãnh từ bốn phương tám hướng nhìn trộm, một bóng người khẽ hạ xuống, chính là nam tử cao lớn đêm qua, hướng về phía màn đêm, cao giọng lên tiếng: “Chư vị đạo hữu, Ba gia chúng ta một lần nữa kính báo các vị, mảnh nhỏ bí cuốn kia tuyệt đối không có trong tay chúng ta, hẳn là do cừu nhân Ba gia âm thầm hãm hại, vạn mong chư vị đạo hữu thiên nam địa bắc minh xét. Bằng không, nếu động thủ bừa bãi, Ba gia chúng ta tự nhiên muốn liều chết đánh cược một lần, đao kiếm không có mắt, cũng không ai biết có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không. Tu đạo không dễ, chư vị nên biết trân trọng, tính mạng rất đáng quý, cần gì chỉ vì một lời đồn vô căn cứ mà uống mạng vô ích?”

Những lời này vừa nói ra, vài bóng người vốn đang rục rịch trong đêm dần yên tĩnh lại, nam tử cao lớn kia quan sát động tĩnh xung quanh một lát, tựa hồ tạm thời thờ phào nhẹ nhõm, nhưng trên mặt vẫn chưa hết lo lắng, cũng không rời đi mà đứng vững dưới ngọn đuốc.

Tây Môn Anh Duệ nhìn thoáng qua, thấp giọng nói: “Ba Thiên Bằng, là Ba gia cao thủ, đạo hạnh khá cao, trong thành Lương Châu cũng có chút danh khí.”

Từ Mộng Hồng vẫn trầm mặc im lặng, lạnh lùng nhìn chăm chăm tòa phủ đệ, Vương Tông Cảnh nhìn nàng một chút, mơ hồ có thể phát hiện nàng chỉ bình tĩnh bên ngoài còn thực ra nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt, trong lòng xẹt qua một tia bất đắc dĩ, đang định nói gì đó, đột nhiên chợt ngẩng đầu, Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê bên cạnh hắn cũng thân thể chấn động, ngẩng đầu nhìn lại, Từ Mộng Hồng lại càng kim lòng không được bước ra một bước.

Một đạo hồng liên, hóa hồng rực rỡ, như mảnh xà dữ tợn bỗng nhiên từ sâu trong Ba phủ bùng lên mãnh liệt. Ngọn lửa phun ra nuốt vào cuồng liệt thiêu đốt hết thảy như muốn đâm rách tấm màn hắc ám thâm trầm, lại như hướng về vòm trời đen kịt kia mà kêu khóc, để cho tất cả quý mị ẩn nặc trong bóng tối cùng nhau ngửa mặt lên trời thét dài.

Nơi cửa chính, Ba Thiên Bằng bỗng quay đầu lại, sắc mặt đại biến, nháy mắt trở nên trắng bệch.

Trong bóng tối, vô số nhân ảnh chớp động, cơ hồ là cùng một thời điểm, vô số quang mang rực rỡ chói mắt đồng thời lóe lên, hội tụ thành một dòng nước lũ, ầm ầm đánh vào trước đại môn Ba phủ.

“Ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, bụi tan khói diệt, đại môn chắc chắn như vậy đã bị đánh đổ, hộ vệ canh giữ chết thành một đồng bừa bộn, ngay cả cây đuốc đang cháy cũng bị đánh rớt, lăn trên mặt đất một cách vô lực.

Ánh sáng dần dần biến mất, bóng tối từ phương xa chen chúc mà đến.

*****

Vào giờ khắc này, giống như đã sôi trào, vô số nhân ảnh từ trong bóng tối đột nhiên nhảy ra, lũ lượt hướng về phía tòa phủ đệ đánh tới. Địa danh vốn tưởng như bất khả xâm phạm kia, giờ phút này chẳng khác gì một thiếu nữ bị lột hết xiêm y, đang không ngừng run rẩy trong đêm tối.

Ánh lửa, một chỗ lại một chỗ bốc lên, tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, tiếng thét chói tai của trẻ em từ khắp các ngõ ngách truyền đến, gió đêm băng lãnh như đang cổ động con rắn lửa hùng hực thiêu đốt. Sau thời gian gần nửa chung trà, tòa phủ đệ lớn như thế đã hóa thành biển lửa.

Tường đổ cửa sập, đao quang kiếm ảnh, vô số nhân ảnh trong đó mờ mờ di động, huyết quang rơi vài khắp các đình đài lầu các.

Có người khóc, có người kêu, có người gào thét, có người cười.

Bốn người đang ngồi trong góc đường lúc này cũng có chút giật mình, cho dù bùng bùng khát vọng như Từ Mộng Hồng cũng không khỏi kinh hãi dừng bước lại. Ánh lửa hừng hực xa xa chiếu sáng khuôn mặt bọn họ, Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm thấy trong miệng có chút phát khô, đồng thời nghe được Ngao Khuê đứng bên cạnh lẩm bẩm một câu:

“Những người này, rốt cuộc là chém giết vì mảnh bí cuốn hay là muốn cố ý diệt cả nhà người ta đây?”

Lửa trắng che mặt Từ Mộng Hồng nhẹ nhàng lay động, tựa hồ trong lòng nàng cũng đang đấu tranh, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng, trầm giọng nói: “Chúng ta cũng vào thôi.”

Ba người kia cùng hướng nàng nhìn lại, da thịt dưới tấm lụa che của Từ Mộng Hồng có chút co quắp, cũng không nói thêm gì nữa, xoay người nhẹ lướt ra ngoài. Ngao Khuê im lặng không lên tiếng, đi theo đầu tiên, Tây Môn Anh Duệ quay đầu nhìn Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh lộ ra một nụ cười khô, hai người im lặng một lát, cuối cùng đành vội vàng đuổi theo.

Chạy đến bên cạnh Ba phủ, một cảnh tượng kinh tâm động phách hiện ra, ngọn lửa nóng bỏng cho dù cách rất xa cũng có thể cảm giác được sức nóng của nó. Từ Mộng Hồng dừng chân chốc lát trước đại môn, thấy ba người kia đang chuẩn bị lao vào Ba phủ, bỗng nhiên đưa tay hướng bọn họ làm thủ hiệu, ý muốn nói nhằm phía sau Ba phủ mà đi.

Tiếng chém giết vẫn không ngừng truyền ra nhưng tiếng kêu thảm thiết của phụ nữ, trẻ em không biết từ lúc nào đã im bật, lúc này từ trong biển lửa truyền tới phần nhiều là tiếng gầm thét, chửi rủa cùng âm thanh xé gió của các loại pháp bảo cường đại.

Bốn người một đường lao đi, từ một cửa hông yên lặng tiến vào Ba phủ, đi tới một tiểu hoa viên, nhìn những bóng người lay động phía xa, còn có lửa cháy khắp nơi, Tây Môn Anh Duệ đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Bắt đầu chó cắn chó đi.”

Vương Tông Cảnh nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn hắn một cái, Tây Môn Anh Duệ ngo ngắc một chút, nhưng ngay sau đó “Ách” một tiếng, tỉnh ngộ lại, nghĩ thầm bọn hắn cũng vì bảo vật mà đến đây, nói là chó cắn chó chẳng phải cũng mắng cả chính mình, nhất thời trên mặt có chút ngượng ngùng.

Đang lúc ấy, bỗng nhiên Từ Mộng Hồng đi trước quát khê một câu: “Chớ lên tiếng, có người tới.”

Ba người Vương Tông Cảnh đều giật mình, nhưng ngay sau đó tản ra, vô thanh vô tức ẩn nấp vào những chỗ tối, chốc lát đã mơ hồ tạo thành một vòng vây, những điều này chính là nhờ mấy năm qua bọn họ kẻ vai chiến đấu mà trở nên ăn ý.

Chỉ nghe mấy tiếng thở dốc rất nhanh truyền đến, ngoài ra còn có tiếng la hét, chửi bới và cả tiếng cười gằn, đầu tiên là một phụ nhân sắc mặt tái nhợt dẫn theo một nam hài khoảng tám chín tuổi chạy nhanh tới, ngay đằng sau hai người chính là Ba Thiên Bằng, chỉ là giờ khắc này hắn đã mình đầy thương tích, nửa người cũng bị máu tươi nhuộm đỏ, mấy vết chém vắt ngang người hắn, nghiêm trọng nhất là tay trái của hắn, từ khuỷu tay trở xuống đã hoàn toàn bị chặt đứt.

Người thương mà bị thương nặng như vậy, hắn là đã sớm tuyệt khí, nhưng Ba Thiên Bằng chẳng biết tại sao vẫn có thể gắng gượng chống đỡ, tay phải còn sót lại đang nắm chặt một thanh bảo đao tỏa ra lam quang nhàn nhạt, che chở hai mẹ con người kia chạy đi.

Chẳng qua từ trong ngọn lửa, đột nhiên lại truyền tới mấy tiếng cười gằn, suu suu mấy tiếng, ba thân ảnh chợt từ biển lửa lướt ra, đuổi theo ba người lúc này đã như chó nhà có tang. Vương Tông Cảnh ở một bên thấy rõ, đó chính là mấy đạo nhân của Lương Nghi Quan đã gặp qua hồi nãy.

Cầm đầu là một đạo sĩ râu quai nón, nắm trong tay một thanh tiên kiếm bảo quang lấp lóe, lạnh lùng nhìn Ba Thiên Bằng đang liều mạng đem hai mẹ

con kia che chở sau lưng, cười lạnh một tiếng, kiểm quang trước người về một vòng, nói: “Ba Thiên Bằng, mau giao ra mảnh bí cuốn, ông trời có đức hiếu sinh, đạo gia ta thương tình cho một nhà các người được chết toàn thây.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Gặp lại

Ba Thiên Bằng mặt lộ vẻ sầu thảm, khàn giọng nói: “Vĩnh Hòa, Lưỡng Nghi Quan các người quanh năm nhận của Ba gia chúng ta bao nhiêu hương khói, nay lại cũng muốn bỏ đá xuống giếng?”

Đạo sĩ râu quai nón nhẹ răng cười một tiếng, nói: “Chỉ trách Ba gia các người đen đui, cho dù chúng ta không đến, tự nhiên cũng sẽ có những người khác tới giết người, tốt nhất nên đem mảnh bí cuốn kia nộp ra đây.”

Trong ánh lửa hừng hực, cặp mắt Ba Thiên Bằng tròn tròn như muốn nứt, song rốt cuộc cũng phải quy thuận, hấn hung hăng cắn răng, nói: “Để hai mẹ con bọn họ đi, mạng của ta liền giao cho các người.”

Người phụ nữ đứng sau hấn nhất thời khóc òa, tiểu hài tử kia cũng hét lên một tiếng, vừa khóc vừa thảm thiết kêu “Cha”, thanh âm kia thê lương như tiếng than của chim đỗ quyên, khiến Vương Tông Cảnh đang nấp bên cạnh lúc này chân mày hơi nhíu lại, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp.

Chẳng qua ba tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan toàn thân dính máu kia hiển nhiên tâm địa muốn cứng rắn hơn rất nhiều, một khi đại khai sát giới, sát tâm đã thịnh, căn bản sẽ không chút động lòng, ngược lại còn cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý. Đạo sĩ râu quai nón được gọi là Vĩnh Hòa cười lạnh nói: “Để tạp chủng sống sót, muốn tương lai tìm ta báo thù hay sao? Sĩ tâm vọng tưởng!” Dứt lời, sắc mặt trầm xuống, nhìn chằm chằm Ba Thiên Bằng quát lên: “Giao ra bí cuốn, nếu không ta liền đem phụ nhân này cùng tiểu quỷ kia trước mặt người một đao phân thây, xem người còn chịu được bao lâu?”

Ba Thiên Bằng thân thể chấn động, biết hôm nay không gặp may, quay đầu nhìn mẹ con hai người một cái, hai mắt mờ hồ rung rung. Phụ nhân kia ôm lấy con trai, vẻ mặt buồn bã nhìn về phía hấn, đang lúc định nói gì, bỗng chỉ thấy Ba Thiên Bằng quát to một tiếng, chột đưa tay ra, đem hai người bọn họ ném về phía cửa hông đằng xa, trong miệng hô lớn: “Chạy!”

Sau đó Ba Thiên Bằng giống như nổi điên, bảo đao trong tay lam quang đại thịnh, hướng ba đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan đánh tới, đao đao phong duệ, khí thế không thể coi thường, không có nửa điểm phòng hộ, mỗi một đao cũng là muốn cùng người đồng quy vu tận mà liều mạng.

Mấy người Vĩnh Hòa lấy làm kinh hãi, rối rít té ra pháp bảo ngăn cản, thật ra nếu xét về đạo hạnh chân chính, Ba Thiên Bằng còn trên ba người bọn họ, nhưng giờ khắc này Ba Thiên Bằng thân thụ trọng thương, đạo hạnh tối đa cũng chỉ còn lại chưa đến ba thành, đám người Vĩnh Hòa lại lấy nhiều đánh ít, càng nắm chắc phần thắng. Đang nắm giữ thế cục, ba đạo sĩ tự nhiên sẽ không nguyện ý mạo hiểm cùng con thú cùng đường này liều mạng, trong lúc nhất thời, cư nhiên bị Ba Thiên Bằng ngăn chặn, liền lùi lại vài bước.

Tiểu nam hài kia cùng phụ nhân ngã xuống bên cánh cửa, tựa hồ trên người cũng không tu luyện đạo hạnh, nhịn đau cố đứng lên, tự nhiên cũng thấy hết một màn kia. Ánh mắt nam hài nhất thời đỏ lên, quay đầu hướng Ba Thiên Bằng xông tới, nhưng ngay sau đó bị phụ nhân phía sau gắt gao bắt được. Phụ nhân kia vẻ mặt buồn bã thảm thiết muốn chết, nhưng lúc này, quyết tuyệt vô cùng gắt gao bắt được nam hài, liều lĩnh hướng cửa hông chạy đi.

Trong bụi hoa, giữa đêm tối, Vương Tông Cảnh ánh mắt chột lóe, thân thể khẽ động, nhưng không biết tại sao lại nhịn xuống, mà trong tích tắc này, hấn cũng cảm giác được từ mấy địa phương khác nơi ba đồng bạn ẩn nấp tựa hồ cũng bắt đầu rục rịch.

Trong nháy mắt, mẹ con hai người kia đã chạy đến cửa, Vương Tông Cảnh con người hơi co lại, nhưng thân thể vẫn bất động. Trái lại, từ một hướng khác, cảnh lá khẽ lung lay, thân ảnh cao lớn của Ngao Khuê thấp thoáng lộ ra, trong đêm tối nhìn không khác gì một con cự thú.

“Á!” Một thanh âm sắc lạnh, the thé vang lên, mang theo vô tận không cam cùng phần uất từ sau lưng truyền đến, mẹ con hai người kia thân thể đại chấn, không tự chủ được cũng dừng bước quay đầu nhìn lại, chỉ thấy dưới vũ điệu rừng rực của biển lửa, lam quang ảm ảm toái lui, ba lưỡi dao sắc bén cùng chém lên thân thể Ba Thiên Bằng, đánh hẳn ngã sóng soài trên mặt đất, máu tươi tung tóe.

“Cha.....” Tiểu nam hài thân thể lung lay, mới tiến được nửa bước, nhưng phảng phất vì trong nháy mắt phải chịu kích thích quá lớn, thân thể lay động hai cái, ngất lịm. Mà cầm đầu ba tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan, Vĩnh Hòa đạo nhân hừ một tiếng, đem thi thể Ba Thiên Bằng đá văng ra ngoài, sau đó nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: “Vĩnh Chí, người đi chặn hai người kia, lục soát cho kỹ, nói không chừng bí cuốn đang trên người bọn họ.”

Dứt lời, hẳn hướng một đạo sĩ khác ra dấu, hai người cùng tiến lên trước, lục soát thi thể Ba Thiên Bằng. Vĩnh Chí đạo sĩ xoay người lại, nhìn thoáng qua vị phụ nhân nằm uể oải trên mặt đất ôm chặt con trai, tựa hồ đã mất đi một tia cầu sinh cuối cùng. Gã cười ha ha, bước nhanh tới, từ trên cao nhìn xuống hai người, kiểm trong tay chậm rãi nhỏ xuống vài giọt huyết châu đỏ sẫm.

“Bí cuốn ở trên người ai?” Gã cười lạnh, ánh mắt rơi vào trên người phụ nhân kia, tựa hồ trong sát ý dữ tợn còn có thêm mấy phần hèn mọn, bị ôi làm người ta khinh ghét, đại thủ vươn ra, hướng phụ nhân kia sờ soạn, vuốt ve, hoàn toàn không chú ý ở phía sau hẳn không xa, một thân ảnh đột nhiên phóng tới.

“Oanh!”

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn như sấm nổ từ trong biển lửa hùng hực kia truyền tới, Vĩnh Hòa đạo nhân đứng bên thi thể Ba Thiên Bằng chỉ cảm thấy một cổ hàn ý khiến người ta ón lạnh từ trong cốt tủy đột nhiên xuất hiện, nháy mắt trải rộng toàn thân, nhất thời quát to một tiếng, cả người lộn một vòng thoát ra ngoài.

Một thanh quái đao toàn thân đen nhánh, phảng phất đem màn đêm thâm lương toàn bộ thôn phệ bỗng nhiên từ trong biển lửa bỏ tới, mang theo tầng tầng âm phong, nháy mắt làm nhiệt độ chung quanh giảm xuống, cả biển lửa cuồng dã kia tựa hồ cũng trở nên thất sắc, bị cứng rắn áp chế.

Vĩnh Hòa đạo nhân xem như nhanh ý, hiềm hiềm tránh thoát một đao kia, ngã bổ nhào như chó gặm bùn, chặt vật vụn phần, song khi hẳn ngừng đầu lên, vừa hay nhìn thấy một đạo sĩ đồng bạn của mình dưới chuỗi hắc đao quỷ dị kia gọn gàng bị chém thành hai đoạn, nháy mắt huyết vũ bay tán loạn, thâm lương vô cùng. Lại thêm một kẻ phải xuống Hoàng Tuyền.

Một thân y phục dạ hành màu đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị kín xuất hiện đằng sau thanh quý đao, chỉ lộ ra hai mắt lạnh như băng đang lóe lên một tia quỷ dị, nhìn Vĩnh Hòa đạo nhân.

Vĩnh Hòa hoảng hốt, không biết từ nơi nào đột nhiên nhảy ra một địch thủ cường ngạnh như vậy, vội vàng quay đầu gọi đồng bọn tới cùng ngăn địch, chỉ là vừa há mồm ra, bỗng nhiên á khẩu, Vĩnh Chí tựa hồ còn đang nhẹ nhàng cười suy nghĩ xem nên xử lý phụ nhân yếu đuối trên mặt đất kia thế nào, nhưng Vĩnh Hòa rõ ràng nhận ra, dưới bóng đêm, sau lưng Vĩnh Chí, giờ phút này cũng đã có một thân ảnh quỷ dị áp sát phía sau, bạch quang lóe lên, một thanh cốt kiếm kỳ lạ màu sắc tái nhợt phảng phất hiện ra từ hư không, vô thanh vô tức đâm vào lưng gã.

Thấu ngực mà ra.

Hệt như xuyên qua một tờ giấy mỏng.

Không một âm thanh, không một động tĩnh, cũng không chút máu tươi, Vĩnh Hòa đạo nhân thậm chí kinh hãi nhận ra, tại miệng vết thương trước ngực Vĩnh Chí, trong nháy mắt da thịt trở nên khô héo, giống như tinh hoa cả thân thể bị một con yêu thú hút sạch, cái sợ người vô thanh vô tức gục xuống, chính thức đã chết.

Bóng cây lay động, Từ Mộng Hồng, Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê cũng đi ra, đứng bên cạnh Vương Tông Cảnh. Nơi xa, hắc y nhân thần bí quý dị kia cầm hắc đao trong tay hướng bọn họ nhìn thoáng qua, nhanh chóng lục soát trên người Ba Thiên Bằng, nhưng hiển nhiên cũng không tìm thấy cái gì, lát sau đứng lên, ánh mắt lạnh như băng nhìn về bên này.

Ánh mắt hắc lúc quét qua Vinh Hòa đạo nhân căn bản không có dừng lại, tựa hồ xem như gã đã chết, ngược lại nhìn kỹ bốn người Từ Mộng Hồng. Sau đó, khi ánh mắt xẹt qua Vương Tông Cảnh, bỗng nhiên hơi chậm lại, nhìn lâu hơn một chút, thân thể tựa hồ có chút chấn động.

Phụ nhân kia vẫn ôm chặt con trai, bộ dáng mệt mỏi vô cùng. Vốn nàng tưởng rằng hắc là phải chết không thể nghi ngờ, nhưng bất chợt dị biến thay nhau phát sinh, ba tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan trước đó không lâu còn như sắt thép mà trong nháy mắt đã chết hai người, tên còn lại cũng như chó nhà có tang. Bất quá lại xuất hiện thêm mấy người trước mắt, nhìn qua cũng không giống thể thiên hành đạo gì cả, làm chút hy vọng cuối cùng trong nàng cũng tan biến.

Đến lúc này, nàng ngược lại không còn bao nhiêu sợ hãi, thấy kiểu gì cũng phải chết, liền ôm đứa con trai đang bất tỉnh, cố lết từng bước một về phía thi thể Ba Thiên Bằng. Có lẽ nàng muốn gia đình họ được chết cùng một chỗ.

Dưới ánh lửa, trong tiểu hoa viên, giữa địa phương tràn đầy huyết tinh, không khí bỗng nhiên trở nên có chút vi diệu, đám người Từ Mộng Hồng nhìn vị phụ nhân trói gà không chặt nhưng trên khuôn mặt tuyệt vọng lại lộ rõ vẻ quyết tuyệt đang chậm chạp bước đi, nhất thời không ai tiến lên, mà đứng trước thi thể Ba Thiên Bằng, cầm quý đao đen nhánh trong tay, hắc y nhân đạo hạnh cực cao kia cũng không hề xuất thủ với hai mẹ con họ.

Mọi người cứ như vậy nhìn hai người sống sót cuối cùng của Ba gia Lương Châu, từ từ từng chút một đi về phía cổ thi thể.

Bỗng nhiên, một thân ảnh nhào tới, mỗi tay một người, tóm gọn hai mẹ con kia, đồng thời lưỡi dao sắc bén trong tay gác trên cổ họ, vẻ mặt dữ tợn vô cùng.

Vinh Hòa đạo nhân!

Đám người Từ Mộng Hồng, Vương Tông Cảnh cùng hắc y nhân kia cũng là thân thể chấn động, nhất tề tiến lên một bước. Đạo nhân râu quai nón tròng mắt quát to: “Đứng lại, ai dám lên trước, ta liền giết hai người này.”

Hắc y nhân cùng bốn người Vương Tông Cảnh bên này ngơ ngác một chút, dừng bước lại, Tây Môn Anh Duệ cười lạnh một tiếng, nói:

“Ngươi điên rồi, chẳng lẽ cho là chúng ta sẽ quan tâm sinh tử hai người họ?”

Dưới tấm vải che mặt của hắc y nhân kia cũng phát ra thanh âm trầm thấp, tựa hồ cũng đang khinh thường cười lạnh, cước bộ khẽ động định tiến lên.

Vinh Hòa bỗng nhiên hét lớn một tiếng, bộ dạng như hồ điên, kêu lên: “Trên người Ba gia tộc nhân khác cũng không có mảnh bí cuốn, như vậy hy vọng cuối cùng chính là hai người này, các ngươi mà không để cho ta sống, ta liền để cho ai cũng không chiếm được!”

Trong lúc nói chuyện, trên mặt hắc lộ rõ bộ dáng hung ác, vừa lúc này tiểu nam hài kia khó khăn lắm mới tỉnh lại, đột nhiên thấy bộ dáng như hung thần ác sát của tên đạo sĩ, nhất thời bị làm cho sợ đến la toáng cả lên.

Vinh Hòa đạo nhân giờ phút này đang kích động vô cùng, bị nam hài kia làm giật mình, cơ hồ theo bản năng giơ kiếm bỏ xuống. Phụ nhân bên cạnh hét lên, trong sát na, nàng liều mạng nhào tới che chắn trên người nam hài, chỉ nghe “phốc” một tiếng, mũi kiếm đã phách vào sau lưng nàng, xuyên qua ngực

đâm ra ngoài.

Tiểu nam hài kia ngây người, trơ mắt nhìn thân thể máu thân lay động mấy cái, ngã xuống ngay trước mặt nó.

Tình cảnh thảm liệt trước mặt nhất thời khiến mọi người kim lòng không đậu, dừng bước lại. Tây Môn Anh Duệ nhìn Vĩnh Hòa đạo nhân lúc này đã như chó điên, bỗng nhiên “Phì” một tiếng, cả giận nói: “Hạng cận bã gì lão tử cũng đã gặp qua không ít, nhưng cái loại giống như ngươi, con mẹ nó thật đúng là lần đầu thấy.”

Vĩnh Hòa đạo nhân nhe răng cười, căn bản cũng không để ý những lời nhục mạ cùng ánh mắt giết người xung quanh, tóm lấy tiểu nam hài đã bị dọa cho phát ngốc, giương mắt hồ nhìn địch thủ, dựa lưng vào biển lửa thối lui. Phụ nhân kia vì cứu con mà chết quá mức thảm thiết, ngay cả hắc y nhân vốn xuất thủ vô tình cũng theo bản năng không muốn thương tổn thiếu niên kia, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có ai đi ngăn cản Vĩnh Hòa.

Nhìn Vĩnh Hòa đạo nhân mang theo tiểu hài tử muốn tiến vào biển lửa, một khi vào đó sẽ rắc rối hơn nhiều, hắc y nhân thoáng động. Từ Mộng Hồng cũng hừ lạnh một tiếng, cô tay khẽ đảo, một phiến bảo châu hiện ra, mắt thấy sẽ phải liều mạng, trước tiên lưu lại Vĩnh Hòa đã rồi hãy nói.

Ai ngờ vào lúc này, dị biến đột nhiên phát sinh, Vĩnh Hòa đạo nhân vốn đang vui mừng vì sắp thoát chết đột nhiên toàn thân cứng đờ, vẻ mặt cứng nhắc.

Một bóng kiếm u nhả từ trong biển lửa hùng hục thiêu đốt nhẹ nhàng chém ra, như xuân phong thổi qua lộc biếc, như nhành mai bên tai người thiếu nữ, như quét qua nhân gian năm tháng, làm cho người ta nhất thời vong tình.

Kiểm quang xinh đẹp là thế, nhưng chỉ chớp lát đã bộc phát uy lực làm người ta sợ hãi. Dưới kiếm quang, Vĩnh Hòa đạo nhân đầu tiên là cứng đờ, tựa hồ còn chưa biết xảy ra chuyện gì, sau đó dưới ánh mắt soi mói của mọi người, đạo sĩ kia khuôn mặt vẫn dữ tợn nhưng toàn bộ thân hình đã nứt ra, từ đỉnh đầu thẳng tới ngực bụng, một cái rãnh nhỏ đột nhiên xuất hiện, đem hân tách thành hai mảnh, vòi máu đầy trời, chỉ để lại một nam hài đang kinh hoàng đứng tại chỗ.

Biển lửa cuộn cuộn nổi lên, như một chiến sĩ trong cơn mê cuồng, một lát sau tản dần về hai phía, một thân ảnh cầm trong tay thu thủy trường kiếm từ từ bước ra, toàn trường nhất thời trở nên yên tĩnh.

Phảng phất toàn bộ mọi người đều đã bị kiếm quang và cả dung nhan của nàng làm cho kinh sợ.

Vương Tông Cảnh bỗng nhiên ngây dại, ánh mắt không chớp lại mang theo vài phần bất khả tư nghị, gất gao hướng về nữ tử thân bí vừa từ trong biển lửa đi ra, dung nhan xinh đẹp trong ngọn lửa rực rỡ như phượng hoàng kia khiến người ta không thể nhìn rõ nhưng nhiều năm trước kia, hân cũng đã từng thấy qua.

Hai lần.

Đáy nước u tĩnh.

Trên đỉnh Thanh Vân.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Kích đấu

Một kiếm kia khiến toàn trường kinh sợ.

Có lẽ do kiếm ánh đột ngột mà quá mức cường đại, cho nên qua một lúc lâu sau, mọi người trong tiểu hoa viên mới chú ý tới một nữ tử đột nhiên xuất hiện, chạy tới bên người tiểu nam hài kia, đôi con ngươi sáng ngời nhìn đứa bé, lại nhìn thoáng qua thi hài cha mẹ nó nằm bên cạnh, nhin không được nhúu nhúu mây. Sau đó, nàng chuyển kiếm qua tay trái, tay phải khẽ giơ lên, tựa hồ muốn hướng đầu vai đứa bé kia với tới.

Song lúc này, bao gồm cả hắc y nhân kia, những người khác đều đã phục hồi tinh thần, hắc y nhân hừ nhẹ một tiếng, thoát nhìn đạo hạnh nàng kia mặc dù cường đại, nhưng vẫn chưa đủ hù dọa hắn. Hắc quang chợt lóe, chuôi hắc sắc quý đao lại một lần nữa xuất hiện.

Tiếng quý khiêu âm lãnh nhất thời vang vọng tứ phương, khiến thanh y thiếu nữ ánh mắt khẽ ngưng lại, thu bàn tay đang hướng về phía tiểu nam hài, xoay người nhìn hắc y nhân kia, vẻ mặt lộ ra mấy phần ngưng trọng.

Từ Mộng Hồng cách một lớp khăn che mặt nhìn hai nhân vật thần bí đang giằng co, hạ thấp thanh âm, nói: “Có biết lai lịch bọn họ không?”

Tây Môn Anh Duệ cũng là sắc mặt ngưng trọng, khẽ lắc đầu. Từ Mộng Hồng hướng bên cạnh nhìn thoáng qua, bỗng nhiên phát hiện Tiểu Vương tử trước đến giờ vốn luôn tinh táo, kiến thức lịch duyệt cũng bất phàm, lúc này đứng bên cạnh lại có chút dờ dẩn, chẳng qua đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm nữ tử đang trước, tựa hồ nhìn thấy thần linh.

Từ Mộng Hồng đưa tay khẽ đẩy, thân thể Vương Tông Cảnh lao đảo một cái, bỗng nhiên quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Từ Mộng Hồng, ngay sau đó hắn lập tức thanh tỉnh, nhất thời đồ mồ hôi lạnh. May là đang gặp cường địch, Từ Mộng Hồng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ thấp giọng hỏi: “Tiểu Vương, ngươi nhận ra hai người này?”

Vương Tông Cảnh theo bản năng khẽ nắm chặt bàn tay, sau đó nói: “Không nhận ra.”

Từ Mộng Hồng “Ừ” một tiếng, nhưng ngay sau đó nói khẽ với mấy người: “Hai người này đạo hạnh cũng không giống mấy tên hèn nhát kia, chúng ta làm sao bây giờ?”

Tây Môn Anh Duệ mặt không đổi sắc nhìn về phía trước, trong miệng cũng hạ thấp thanh âm, mạnh mẽ nói: “Ba Thiên Bằng là Ba gia đệ nhất cao thủ, nếu thật sự có mãnh bí cuốn, nhất định ở trên người hắn, nếu không có, nhìn tình thế này, bất luận thế nào cũng phần nhiều là trên người con trai hắn.”

Từ Mộng Hồng quay đầu nhìn Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, cũng khẽ gật đầu.

Từ Mộng Hồng hừ lạnh một tiếng, nói: “Tốt, hai người này đạo hạnh mặc dù cao, nhưng chúng ta chưa chắc đã phải sợ.” Dứt lời, lao nhanh về phía trước, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ tinh thần nhất chấn, theo sát nàng, chỉ có Vương Tông Cảnh thân thể vẫn không nhúc nhích, ánh mắt hơi phức tạp nhìn hai người đang xa kia, đặc biệt là vị thanh y nữ tử, chốc lát sau, thân ảnh của hắn phảng phát hòa cùng bóng đêm, nhàn nhạt lướt đi.

Động tĩnh của bốn người bên này, cơ hồ ngay từ khi bắt đầu đã làm kinh động đến hắc y nhân cùng thanh y nữ tử thần bí, cả hai cùng quay đầu nhìn lại, mà khi ánh mắt bọn họ bắt gặp Từ Mộng Hồng đang muốn tiếp cận đứa bé, cũng không hẹn mà cùng khẽ nhúu nhúu, đồng thời đem ánh mắt quét về ba người phía sau.

Trong suy nghĩ bọn họ, tựa hồ người thứ tư thoát ẩu thoát hiện kia lại là phiền toái nhất, đáng uy hiếp nhất .

Lúc này, trận loạn chiến đằng xa phảng phất đã đến hồi cao trào, tiếng pháp bảo xé gió bén nhọn vô cùng liên tiếp vang lên trong Ba phủ, kèm theo đó là biển lửa hừng hực thiêu đốt.

Người người trở nên điên cuồng.

Có một chút tiếng vang, tựa hồ đang hướng tiểu hoa viên bên này tiến tới.

Áp lực vô hình khiến mấy người trong tiểu hoa viên cảm thấy có chút khó thở, chỉ có thanh y thiếu nữ sắc mặt vẫn nhàn nhạt, đôi mắt sáng ngời chậm rãi quan sát bốn phương, tựa hồ đang tìm kiếm tiểu nam hài kia.

Ba phe mơ hồ lấy tiểu nam hài đang mờ mịt rơi lệ làm trung tâm, lập thành một tam giác.

Một cục diện bế tắc.

*****

Ngon lửa cuộn cuộn nổi lên, đem sắc mặt mọi người chiếu lên sáng tối không ngừng, trong mảnh yên lặng, chợt nghe một thanh âm có chút khàn khàn của nữ nhân: “Tiểu đệ đệ, ngươi có biết một mảnh da nhỏ cỡ kỹ?”

Đánh vỡ trầm mặc chính là Từ Mộng Hồng, theo những lời này của nàng, không khí bỗng nhiên có chút vi diệu, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ cũng lạnh lùng nhìn chăm chú hắc y nhân bật mặt cùng thanh y thiếu nữ, mà tiểu nam hài kia lúc này như đã khóc hết nước mắt, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn cô gái đứng trước mặt, một thân hồng y, trên mặt lại che một tấm lụa trắng.

Mất hẳn lúc này trong ánh lửa lấp lánh phảng phất như cũng bùng cháy, kinh ngạc nhìn một lúc lâu, sau đó mở miệng nói: “Ta biết.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều cả kinh, nhất thời ánh mắt tập trung trên người đứa bé trai kia, chỉ thấy tiểu nam hài này tầm tám, chín tuổi, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt buồn bã thảm thiết vô cùng, đang đứng chết lặng.

Bất quá, ý tứ trong những lời kia đã quá rõ ràng rồi. Từ Mộng Hồng con người hơi co lại, ý niệm trong đầu thay đổi thật nhanh. Nhưng còn không đợi nàng nghĩ ra tiếp theo nên làm thế nào, lúc này, vì một câu nói của thiếu niên kia đã chấn động thế cục, đột nhiên sinh biến.

Hắc quang lóe sáng, hắc y nhân thần bí kia xuất thủ trước tiên, hắc sắc quỷ đao mang theo quỷ khí âm trầm cùng tiếng quỷ khiếu thê lương đột nhiên xuất ra, hướng thanh y nữ tử bổ xuống. Thanh y nữ tử kia hừ lạnh một tiếng, tự nhiên cũng đã sớm phòng bị, thanh bảo kiếm lỏng lẻo, trong veo như thu thủy (nước hồ thu) trước người vẽ một cái, nháy mắt chỉ thấy tầng tầng hơi nước như sóng triều mãnh liệt, không lùi không tránh, nàng trực tiếp nghênh đón.

Mấy người Từ Mộng Hồng đứng một bên còn chưa tham chiến cũng chấn động, Tây Môn Anh Duệ lại càng kinh ngạc, thất thanh nói: “Thủy Vân Gian! Nàng ta là người của Bồng Lai Tiên Tông?”

Bồng Lai Tiên Tông, một trong tam đại tông môn cường đại nhất ngày nay, cùng Thanh Vân Môn danh tiếng lâu năm và Thiên Long Điện thần bí khó lường, thay thế địa vị của Thiên Âm Tự, Phân Hương Cốc vốn đã suy yếu sau Chính-Ma đại kiếp năm xưa. Những năm gần đây, danh khí Bồng Lai Tiên Tông trong tu chân giới ngày một lấy lòng, xuất ra vô số cao thủ cường đại, kỳ môn độn giáp thần kỳ cùng đủ loại đạo pháp uy lực cực mạnh cũng được nhiều người biết đến, mà “Thủy Vân Gian” chính là một trong những đạo pháp nổi danh nhất.

Giờ phút này, thể nước như thủy triều hết lớp này đến lớp khác, trong nháy mắt liền đem hắc y nhân kia bao phủ.

Đạo pháp vốn nhiều năm tiềm ẩn cho đến mấy chục năm gần đây mới xuất thế tranh hùng nơi hải ngoại quả nhiên là thần kỳ.

Hắc đạo vừa mới tiếp xúc thủy quang, tựa như rơi vào thiên la địa võng, nhất thời bị giữ chặt. Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, trong mắt tinh quang chợt lóe, nhất thời trên thanh đao quý khí đại thịnh, trực tiếp đem những đợt sóng kia một đao bổ xuống, đao thế bén nhọn cực kỳ, không những nhằm vào thanh y thiếu nữ, đồng thời quý lực hùng hực bỗng nhiên hướng chỗ bốn người Từ Mộng Hồng cuốn vào.

Khí thế như hổ, người này cuồng ngạo vô cùng, dám cùng lúc chống lại hai nhóm người, nhất thời vô luận là thanh y nữ tử hay là mấy người Từ Mộng Hồng, đều bị đao thế quý dị kia buộc lui một bước.

Cũng chính trong sát na một bước này, đối với hắc y nhân kia phảng phất đã quá đủ, như điện quang thạch hỏa, hần lướt tới thiếu niên kia, đưa tay chộp tới, chuẩn bị tóm gọn.

Hắc y nhân xuất thủ cực nhanh, nháy mắt liền nắm được đầu vai thiếu niên, vừa định vận sức, dư quang nơi khóe mắt bỗng nhiên phát hiện bên cạnh ba thước vốn trống rỗng đột nhiên hiện ra một đạo bạch quang mong manh trông vô cùng quý dị. Một đạo kiếm quang, huyết sắc nhợt nhạt, tựa hồ hoàn toàn không có sinh mạng.

“Oanh!”

Tất cả hắc quang trong nháy mắt như trường kinh hấp thủy (cá kinh hút nước) ào ào quay về, toàn bộ tập trung trên chuôi hắc đao, hắc y nhân hoành đao trước ngực, kiếm quang tái nhợt đã trực tiếp đâm lên thân đao.

Một thân ảnh quý dị trong nháy mắt áp sát hắc y nhân, trong hắc quang vang lên tiếng quát khê của hắc y nhân nhưng lại nhanh chóng im bật, hai thân ảnh trong phút chốc như đan vào nhau, cách ngọn lửa hùng hực không xa, quý dị mà điên cuồng giáp thân kích đấu.

Hắc quang như xà, bạch kiếm dữ tợn, mỗi sát na đều là sinh tử một đường.

Đao kiếm oanh minh, gió mây cuồng vũ, kiếm khí tung hoành, mỗi đòn đánh ra cũng đủ khiến người ta tan xương nát thịt, mỗi một khắc đều là bên bờ tử vong.

Không có máu tươi, không có gào thét, song một màn này khiến những người ngoài cuộc bao gồm cả thanh y thiếu nữ kia đều biến sắc, nhìn không chớp mắt vào hai bóng người đang chiến đấu điên cuồng từ trên mặt đất đến bầu trời.

Trong tích tắc, cũng không biết người tới ta đi công kích đối phương bao nhiêu lần, sử xuất bao nhiêu thủ đoạn âm độc.

Hai thân ảnh đột nhiên tách ra, hai kiện hung khí hắc, bạch đều quý dị âm trầm phi lên nhưng ngay sau đó quay lại bên cạnh chủ nhân của mình, hắc y nhân kia không nói tiếng nào, quay đầu bỏ đi, thân ảnh như điện, nháy mắt đã biến mất trong biển lửa, không còn tung tích gì nữa.

Sau đó Vương Tông Cảnh hiện thân, một tay cầm cốt kiếm tái nhợt, một tay chống đất, cả người như một con độc xà đang tụ thể chờ đợi địch nhân, phục kích sát đất, ánh mắt lạnh như hàn băng. Trong yên lặng, những suy nghĩ giết chóc trong lòng hần phảng phất như một loại vũ điệu thiêu đốt, không tự chủ được muốn phun trào. Hần chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía trước.

Phía đó chính là thanh y nữ tử.

Ba người Từ Mộng Hồng thường ngày đối với hắn cũng có chút hiểu rõ, giờ phút này nhìn nhau một cái, khẽ biến sắc, nhưng ngay sau đó nhảy lên, đứng trước người Vương Tông Cảnh, mơ hồ đem hắn che chở phía sau.

Thanh y nữ tử ánh mắt lóe lên, kiếm trong tay chậm rãi quét xuống, Thủy Vân Gian khí thế vô cùng lớn từ từ tản đi, sau đó ánh mắt nhìn những địch nhân đối diện, bỗng nhiên nói:

“Luận đạo hạnh, ngươi không bằng ta.”

Ánh mắt sáng ngời lướt qua đám người Từ Mộng Hồng, cuối cùng rơi trên người Vương Tông Cảnh, tựa hồ trong bốn người, nàng coi trọng nhất cũng như cảnh giác nhất vẫn là nam tử trẻ tuổi mà quý dị này, mà lời nói ra tựa hồ cũng chỉ đối với Vương Tông Cảnh mà thôi, hoàn toàn không để ý ba người kia.

Sát khí trên người Vương Tông Cảnh đang được ba đồng bạn che chắn dần dần thu liễm, lúc này chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, giữa lòng mây đột nhiên nhàn lại, tựa hồ xẹt qua một tia thống khổ.

Khoảnh khắc sau, hắn ngẩng đầu nhìn thanh y nữ tử phía trước, nhìn dung nhan đã từng ghi khắc trong lòng, mặt không đổi sắc nhàn nhạt đáp một tiếng:

“Phải”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chấn ghét

Thanh y thiếu nữ lạnh lùng nhìn Vương Tông Cảnh, Từ Mộng Hồng tiến lên một bước, chắn giữa nàng ta cùng Vương Tông Cảnh, đồng thời Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ cũng bước tới đứng hai bên, chẳng qua sắc mặt có chút khó coi.

Vương Tông Cảnh nhìn thật sâu thanh y thiếu nữ kia, chậm rãi lui về phía sau, dần dần kéo dài khoảng cách cùng nàng, đồng thời sau lưng cũng gần với bóng đêm hơn.

Thanh y thiếu nữ nhìn hắn lui về phía sau, bỗng nhiên hỏi: “Ngươi là ai?”

Vương Tông Cảnh thân thể hơi dừng, cũng hỏi ngược lại: “Ngươi là ai?”

Lúc này, cước bộ của hắn đã đạp vào khoảng giáp ranh giữa bóng tối và ánh sáng, tựa hồ chỉ một khắc sau sẽ biến mất trong màn đêm u tịch kia.

Ngay lúc đó, thanh y nữ tử sắc mặt nhàn nhạt, mở miệng nói: “Long Thanh Lý.”

Thân thể Vương Tông Cảnh đình trệ một chút, nhưng chỉ chốc lát sau, hắn rốt cục cũng biến mất trong màn đêm. Bóng cây lay động, cũng không nhìn

thấy thân ảnh hần đầu, chẳng qua từ một góc khuất nào đó trong màn đêm khẽ truyền đến ba chữ:

“Vương Tông Cảnh.....”

Thanh y thiếu nữ đôi môi khẽ nhúc nhích, tựa hồ đang nhẹ nhàng đọc lại cái danh tự kia, sau đó trường kiếm vung lên, nàng nhìn thoáng qua chỗ tiểu nam hài vừa đứng rồi quay đầu xoay người nhẹ nhàng li khai.

Dẫn theo tiểu nam hài, đám người Từ Mộng Hồng nhanh chóng rời khỏi Ba gia, sau lưng bọn hắn, thế gia đại trạch từng một thời huy hoàng đã hoàn toàn hóa thành biển lửa, hơn nữa còn có vô số thân ảnh hung thần ác sát đang điên cuồng trong vũ điệu giết chóc.

Vô số người trong đêm tối hoặc xa hoặc gần đều ngưng mắt nhìn một màn này, ánh lửa ngất trời, chiếu sáng bầu trời đêm âm trầm, cũng chiếu sáng một nửa tòa thành Lương Châu.

Một thế gia, một gia tộc cứ như vậy dễ dàng bị điên cuồng tiêu diệt, một khác kia, không biết có bao nhiêu người trong lòng lạnh lùng cảm thán, Lương Châu này, giờ hoàn toàn không thể quản rồi.

Dưới gầm trời này, liệu có tồn tại những cường giả cái thế thay trời hành đạo, chủ trì chính nghĩa?

Hay là nói, trừ mình ra, trên đời này vốn không có ai chân chính đáng tin?

Chuyện thế thiên hành đạo, có người đã nghĩ tới, có người bất bình tức giận, lại có người hữu tâm vô lực, bất quá đoàn người Từ Mộng Hồng tuyệt đối sẽ không như vậy.

Bọn họ kèm hai bên tiểu nam hài, một đường ẩn nấp thân ảnh, lợi dụng bóng tối chạy về nơi thường ngày hội họp: Thổ Địa miếu. Vốn như có thể ra khỏi thành thì tốt hơn, dù sao bên ngoài thành Lương Châu là một khoảng rộng lớn, dãy Vạn Sơn phía bắc địa thế lại vô cùng phức tạp, bọn họ chỉ cần mang theo tiểu tử Ba gia ra khỏi thành, tùy tiện kiếm một khe suối nào đó ẩn náu, hơn phân nửa khó bị người phát hiện.

Chẳng qua ý tưởng này tuy không tồi, nhưng bọn người Từ Mộng Hồng đều thuộc diện thân kinh bách chiến, kinh nghiệm thường ngày sớm cho bọn họ biết, thế cục hiện nay, trong thành Lương Châu bao gồm cả trên tường thành, mỗi một góc nhỏ cũng có không biết bao nhiêu ánh mắt hoặc sáng hoặc tối đang ngó chừng chừng, những kẻ này chính là “hoàng tước đoạn hậu”, chỉ chờ người chiếm được bảo vật có ý định rời thành chạy trốn là ra tay cướp đoạt.

Cho nên lúc này tìm một nơi hẻo lánh trong thành theo dõi kỳ biến mới là thượng sách.

Trở lại ngôi miếu Thổ Địa cũ nát, bốn người phảng phất cùng thờ phào nhẹ nhõm, Từ Mộng Hồng ý bảo Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ tra xét quanh miếu một phen, sau khi hai người rời khỏi, nàng đi tới bên cạnh Vương Tông Cảnh, nhìn hắn, thấp giọng nói: “Không sao chứ?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, nói: “Có việc.”

Tầm lưa che mặt Từ Mộng Hồng khẽ động, ánh mắt nhìn hắn thêm mấy phần ân cần, nhẹ giọng nói: “Khản yếu lắm không?”

Vương Tông Cảnh chậm rãi lắc đầu, nói: “Còn chịu đựng được.”

Từ Mộng Hồng chậm rãi gật đầu, không nói gì thêm nữa.

Một lát sau, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ cũng trở lại, khẽ lắc đầu với Từ Mộng Hồng, ý bảo bên ngoài an toàn không có người nào.

Từ Mộng Hồng xoay người lại, hít sâu một hơi, lúc đang chuẩn bị hướng tiểu nam hài hỏi chuyện, bỗng nhiên giật mình, chỉ thấy nam hài kia kể từ khi bị dẫn về Thổ Địa miếu liền gục trên mặt đất, giờ phút này hai mắt nhắm nghiền, dường như lại bất tỉnh rồi.

Tây Môn Anh Duệ đứng ở một bên cũng thấy tình cảnh này, nhướn mày, vội bước về phía trước đặt hai ngón tay dưới mũi tiểu tử kia kiểm tra, lại xem mạch môn một chút. Sau một lúc lâu, hần khẽ nhủ mày đứng lên, xoay người lại hướng về phía ba người kia, nói: “Hần là không sao, tựa như tâm thần hao tổn quá lớn, do tâm trí bị kích thích quá mạnh, giờ giống như đang ngủ say vậy.”

Từ Mộng Hồng trầm mặc chốc lát, nói: “Lục soát xem.”

Tây Môn Anh Duệ gật đầu, hần cúi người, lật quần kéo áo tiểu nam hài tìm tòi, thủ pháp thành thạo, quen thuộc vô cùng, hiển nhiên là rất có kinh nghiệm, từ đầu đến chân thậm chí ngay cả dưới đáy giày cũng lục soát một lượt. Một lúc sau, Tây Môn Anh Duệ biến sắc, quay đầu nhìn thoáng qua ba người, lắc đầu nói: “Không có.”

Từ Mộng Hồng ánh mắt quét qua tiểu nam hài một cái, nói: “Mới vừa rồi lúc gần đi ta cũng đã lục soát trên người vị phụ nhân kia, cũng không có bóng dáng mảnh bí cuốn nào cả. Giờ đây Ba gia đã bị diệt môn, nếu quả thật có bí cuốn mà nói, cũng chỉ có thể ở trên người nó, huống chi mới vừa rồi nó còn thừa nhận biết mảnh bí cuốn kia.”

Ngao Khuê bước lên một bước, trên mặt xẹt qua một tia hung ác, nói: “Vậy còn chờ cái gì, để ta đem tiểu tử này gọi dậy, hảo hảo tra hỏi nơi hạ lạc mảnh bí cuốn kia là được.”

Tây Môn Anh Duệ ánh mắt chợt lóe, tựa hồ muốn nói lại thôi, thân thể khẽ đứng lên, chậm rãi lui về phía sau một bước, giao tiểu nam hài kia cho Ngao Khuê. Ngao Khuê cũng không khách khí, ngồi xổm xuống, chuẩn bị dùng bàn tay hộ pháp của mình nhằm hai gò má kia mà đánh tỉnh, chợt nghe thanh âm có vài phần mệt mỏi của Vương Tông Cảnh từ sau lưng vang lên:

“Đợi lát nữa.”

Ngao Khuê quay đầu hướng hần nhìn lại, nói: “Tiểu Vương, tại sao?”

Vương Tông Cảnh chẳng biết lúc nào đã ngồi xuống mặt đất, vẫn dựa lưng vào tượng thần cũ nát trong miếu, hai chân gác lên hương án phía trước, sắc mặt so với vừa rồi tựa hồ đột nhiên mệt mỏi rất nhiều, bộ dạng giống như mơ màng muốn ngủ nhưng vẫn nỗ lực chống đỡ. Chỉ thấy hần dựa lưng vào tượng thờ, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua tiểu nam hài, khuôn mặt có chút nhăn nhó, nhẹ giọng nói: “Tâm trí nó không chịu đựng nổi nên mới lâm vào ngủ say, người bây giờ đánh tỉnh nó, hơn phân nửa chính là trực tiếp ép nó phát điên.”

Hần vuốt vuốt trán, giống như trong đầu có một chuỗi kiếm khó chịu đang đâm chọc, thần sắc uể oải, nói: “Để cho nó lấy hơi, ngủ thêm một lát đi.”

Ngao Khuê ngơ ngác một chút, quay đầu nhìn Từ Mộng Hồng, tấm khăn che mặt nàng khẽ nhúc nhích, trong mắt hiện lên quang mang kỳ dị, đầu tiên nhìn nam hài trên mặt đất, lại nhìn thoáng qua Tiểu Vương đang mệt mỏi ngồi bên kia hương án, im lặng một lát, nói: “Chờ nó tỉnh dậy rồi hỏi.”

Ngao Khuê đứng lên, tìm một chỗ trong miếu nghỉ ngơi, Tây Môn Anh Duệ nhìn thoáng qua mọi người, cũng im lặng không lên tiếng. Từ Mộng Hồng trầm ngâm một lát, đem tiểu nam hài ôm đến bên mình, sau đó ngồi cạnh nó, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Ngôi miếu cũ nát trở về với sự im lặng vốn có của nó, mặc dù biển lửa nơi xa vẫn thiêu đốt, nhưng phảng phất cùng địa phương yên lặng này đã trở thành hai thế giới.

Ánh lửa xa xa phát ra tàn quang khiến vách tường miếu Thổ Địa thỉnh thoảng sáng rõ rồi lại âm đạm, chiếu vào góc phòng làm người ta nhìn có phần giống như mạng nhện. Thời gian lặng lẽ trôi qua, chung quanh là một mảnh an tĩnh. Ngao Khuê đã phát ra thanh âm ngủ say quen thuộc, Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ cũng đã tựa vào góc miếu, không nhúc nhích.

Vương Tông Cảnh chẳng biết từ lúc nào lại co rúc bên cạnh bàn, lặng yên nằm trên mặt đất, mặc cho hàn khí từ đất phả vào mặt nhưng hắn hoàn toàn không chút để ý. Bởi vì cùng với hơi thở âm hàn mãnh liệt mệnh mỏng trong cơ thể hắn giờ phút này mà so sánh, mặt đất lạnh lẽo kia lại ấm áp như xuân.

Những năm qua, hắn dần dần phát hiện thanh bạch cốt kiếm mình thu được từ tế đàn cự long bên trong thần bí dị cảnh quả thực là một món pháp bảo uy lực cường đại, nhưng đồng thời cũng là pháp bảo quý dị nhất hắn bình sinh gặp qua. Khi hắn bắt đầu dùng thanh cốt kiếm tái nhọt này giết người, mỗi một lần đâm giết, chuôi cốt kiếm cũng sẽ vô cùng quý dị từ trên thân thể người chết lấy ra một tia tinh khí thần bí, âm hàn vô song, truyền vào trong khí mạch, trải qua thời gian hợp làm một cùng chân nguyên linh lực bản thân hắn, nhưng lại đem những công pháp hắn vốn tu luyện dần dần trở nên âm lãnh quý dị, mỗi khi bộc phát liền có thể kích phát ra chiến lực cường đại, nhưng theo đó mà khí âm hàn trải rộng toàn thân, tựa như người rơi xuống hầm băng, cực kỳ thống khổ.

Tư vị đó thật khiến người ta sống không bằng chết, nhưng may mắn chính là trên người Vương Tông Cảnh còn có một bí mật khác giúp hắn chống lại loại thống khổ này, đó chính là Thái Cực Huyền Thanh Đạo.

Đây là vô thượng chân pháp Thanh Vân Môn từ xưa lưu truyền xuống, thật sự là thần diệu vô cùng, ở trên người Vương Tông Cảnh lại một lần nữa chứng minh sự cường đại, thần kỳ của nó. Giống như tình cảnh trước mắt vậy, hắn co rúc thành một đoàn, khẽ run rẩy, hai mắt bắt đầu nổi lên thanh quang nhàn nhạt, cỗ âm khí trong cơ thể rất nhanh hòa hoãn xuống, như yêu thú bị người nhẹ nhàng trấn an, chậm rãi bình tĩnh lại.

Có lúc, Vương Tông Cảnh trong lòng muốn biết bộ dáng của hắn khi đó rốt cuộc là bị làm sao?

Hắn không biết, hắn rất muốn hỏi, nhưng hắn có thể hỏi ai?

Mỗi khi giật mình thức giấc trong đêm, hắn lại nhớ đến một tòa núi cao hùng vĩ phương xa, nơi đó có người hắn nguyện tin tưởng từ đáy lòng.

Một cảm giác mỗi một ủa tới, hắn nhẹ nhàng đem thanh quang nơi đáy mắt tản đi, sắc mặt tuy còn hơi tái nhợt nhưng cũng đã khá hơn một chút, sau đó mặt không đổi sắc hướng tiểu nam hài kia nhìn một cái, nhìn gương mặt còn mang nét sợ hãi của đứa nhỏ, bỗng khoe miệng nó tựa hồ có chút nhếch lên, lộ ra một tia vui vẻ

Nét cười thoáng qua, sau đó lại biến mất không thấy.

Nó đang mơ tới cái gì?

Vương Tông Cảnh chậm rãi cúi đầu, khoe mắt khẽ co quắp một chút, trong lòng bỗng nhiên có chút chán ghét, nhưng cũng không biết là đối với người khác hay là với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Đêm tối

Bình minh vừa ló, ánh dương quang nhàn nhạt xua đi màn đêm u ám. Sau một đêm náo động, Lương Châu thành rốt cục cũng được yên tĩnh chốc lát. Đối với rất nhiều người trong thành mà nói, đêm qua là một đêm không ngủ, lửa cháy ngất trời đem một thế gia trăm năm cứ thế thiêu rụi hoàn toàn cũng làm cho nhiều người thấy rõ sự tàn khốc của nhân thế.

Bầu trời phương đông đã ứng hồng, mặt trời sắp xuất hiện, những con gió rét lạnh thổi qua đầu thành Lương Châu như bồi hồi không muốn ra đi.

Hai thân ảnh đứng trên tường thành cao vút, nhìn xuống tòa thành trì an tĩnh, trên đường đã có lác đác vài bóng người. Xa xa, màu đen tàn khốc vẫn phiêu đảng, giống như đang kể lại màn thảm kịch đêm qua.

Gã lớn tuổi hơn trong hai người là một trung niên, tên còn lại tương đối trẻ. Họ chính là Hắc Long Huyết Vệ của Thiên Long Điện ngày đó trong băng nguyên đầu khổ truy tung hơi thở thiên long. Lúc này đã từ Thanh Châu xa xôi ngàn dặm chạy tới Lương Châu, mặc kệ bọn họ dùng thủ đoạn gì cũng cho thấy thần thông bất phàm, nhưng mấy ngày liên tiếp căng thẳng toàn lực lên đường vẫn khiến trên khuôn mặt họ không che dấu được vẻ mệt mỏi.

Bất quá giờ phút này trên nét mặt hai người đều tỏ vẻ buông lỏng cùng đắc ý, nhìn mảnh đất trước kia vốn là phủ đệ Ba gia nay đã bị san thành bình địa, trên mặt hai người này cũng không tỏ vẻ thương hại gì, ngược lại đầy vẻ chê cười.

“Những người này cùng cảm thú có gì khác biệt?”

Người trẻ tuổi lên tiếng trước, sắc mặt có chút khinh thường. Gã trung niên cũng cười nhạt, nhưng không tiếp lời, tựa hồ lười không thèm nói về chuyện này, đảo mắt nhìn về phía tay phải của mình, món bảo vật kỳ dị Bàn Long Châu đang an tĩnh nằm đó, châu thân tỏa ra bạch quang nhàn nhạt ôn hòa, cũng không có vẻ gì khác thường.

Người trẻ tuổi cũng hướng Bàn Long Châu nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra một tia ngưng trọng, nói: “Có phản ứng không?”

Gã trung niên chậm rãi lắc đầu, nói: “Kể từ lúc đêm qua cho tới bây giờ không thấy bất kỳ phản ứng nào rồi, bất quá một đường tới đây, mặc dù khí tức của thiên long chỉ xuất hiện le que mấy lần, nhưng cường độ cũng ngày càng mạnh mẽ, nhất là lần cuối cùng xuất hiện vào đêm hôm qua, dấu hiệu phát ra có thể nói là cường đại nhất từ khi chúng ta bắt đầu lên đường truy tìm. Cho nên nói.....”

Hắn cười cười, mặc dù vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi, nhưng trong tiếng cười tràn đầy lòng tin cùng niềm vui phát ra từ nội tâm, làm cả người hắn cũng tựa hồ sáng lên, nhẹ giọng nói: “Ta có bảy thành nắm chắc, nơi phát ra hơi thở thiên long giờ phút này đang ở trong thành Lương Châu.”

Người trẻ tuổi hít sâu một hơi, vẻ mặt lúc này cũng lộ ra mấy phần kích động, bao nhiêu năm rồi, bọn họ sinh tồn nơi cực bắc Khô Hàn Chi Địa, trăm mặc trăm ngàn năm không phải chính là vì truy tìm tung tích long thần trong truyền thuyết kia sao?

Mà giờ phút này, sau vô số thế hệ truyền thừa, mắt thấy từ trên người bọn hắn đã hiện ra ánh rạng đồng rồi.

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, cũng thấy được sự quyết tâm cùng kích động trong lòng đối phương, tay áo bào huy động, gió rét đột khởi, hai bóng người hóa thành hai đạo ánh sáng nhàn nhạt, hướng nội thành Lương Châu bay xuống, thân ảnh rất nhanh chìm vào nhà cửa lầu các trong thành, không thấy chút tung tích.

*****

Tia sáng đầu tiên của ngày mới chiếu vào ngôi miếu Thổ Địa đồ nát, Vương Tông Cảnh chậm rãi mở hai mắt ra.

Ngao Khuê tiếng ngáy còn đang đều đều, Tây Môn Anh Duệ vẫn tựa vào bên tường chưa tỉnh lại, chỉ có Từ Mộng Hồng tựa hồ đã thức dậy, rất nhanh hướng hẳn nhìn tới.

Vương Tông Cảnh nhẹ nhàng ngồi dậy, nhìn thoáng qua tiểu nam hài vẫn ngủ mê man, sau đó ánh mắt dời đi, theo thói quen hoạt động một chút thân thể, trong lòng cảm thấy yên bình, cuộc sống nhân nhả này không biết có phải quá xa vời đối với hắn hay không.

Từ Mộng Hồng đứng lên, đập trên mặt đất làm bốc lên một tầng bụi mỏng, nắng sớm xuyên qua những ô cửa sổ cũ nát chiếu tới, có thể thấy rõ thân ảnh nàng dần dần sáng lên.

Hướng Vương Tông Cảnh đi tới, đến trước mặt hắn, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

Nàng vẫn không nói gì, Vương Tông Cảnh nhìn nàng một chút, trong lòng mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Giống như cảm giác được ánh mắt của hắn, Từ Mộng Hồng cũng hướng hắn nhìn lại, tấm lụa trắng vẫn ôm lấy khuôn mặt nàng, ngay cả mắt trái cũng che kín hơn phân nửa, chỉ có mắt phải vẫn lộ ra bên ngoài. Ánh mắt nàng lúc này ôn nhu như nước hồ thu, dịu dàng, nhộn nhạo, rung động trong ánh nắng mai, tiếc rằng chỉ có một con mắt đã vô tình phá hư phần nào mỹ cảm, ngược lại tạo chút cảm giác kỳ dị.

Vương Tông Cảnh khoé mắt khẽ động, không có nói gì, nhưng nhìn Từ Mộng Hồng đầy nghi hoặc, qua một lúc lâu, hắn nhẹ giọng kêu một câu: “Hong tỷ?”

Từ Mộng Hồng thân thể tựa hồ khẽ run rẩy, đắm mình trong ánh sáng nhu hòa, nàng cảm nhận được một loại kích thích mãnh liệt, trong người như có ngọn lửa thiêu đốt. Nàng bỗng vươn tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay Vương Tông Cảnh, sau đó cả người nhích lại gần.

Vương Tông Cảnh thân thể đột nhiên cứng đờ.

Một thân hồng y chậm rãi ngã vào lòng hắn, nằm trong thân thể cường tráng, nàng như một chú chim nhỏ bị thương, lại như hải tử đi lạc giữa biển người đang kiếm tìm trong tuyệt vọng.

Nàng nhìn vào mắt hắn, cầm lấy tay hắn, trong mắt như có ngọn lửa thiêu đốt, giống như ngọn lửa điên cuồng thâm thiết đêm qua, sau đó nắm chặt bàn tay Vương Tông Cảnh, không nói tiếng nào, mạnh dạn đặt lên bộ ngực phong mãn của mình.

Vương Tông Cảnh thân thể chấn động, đầu óc trống rỗng, phảng phất đêm qua liều chết cùng hắc y nhân kia cũng không khiến hắn trọn mắt há mồm như một màn trước mắt. Dưới lòng bàn tay hắn chính là hồng sắc xiêm y mềm mại, mà một cảm giác ôn nhu hắn chưa bao giờ trải qua, đầy đặn nhu nhuyễn lại thêm mấy phần cao ngất, từ lòng bàn tay truyền thẳng tới trái tim.

Từ Mộng Hồng gắt gao theo dõi hắn, dưới tấm lụa che mặt phảng phất cũng đang nhẹ nhàng thờ dốc, nhưng ngọn lửa trong hai mắt dường như càng thêm mãnh liệt, thân thể ép về phía trước.

“Tiểu Vương.....”

Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng, thanh âm êm dịu nhưng phảng phất mang theo hơi nóng như lửa, âm thanh khàn khàn lại tăng thêm vài phần hấp dẫn, lụa trắng dần dần nhích lại gần. Vương Tông Cảnh đỡ dần ngòai, nhưng vào lúc tấm lụa che mặt áp sát khuôn mặt hắn, không biết là gió nhẹ hay do nhiệt khí từ trong miệng nàng phả ra mà tấm lụa khẽ lay động, lộ ra một vết sẹo màu đen.

Vương Tông Cảnh toàn thân đột nhiên run lên, trong nháy mắt xuất hiện một khuôn mặt quý đáng sợ, như ác quỷ từ U Minh Địa Phủ hướng về phía hắn hung hăng rống lên một tiếng. Sau một khắc, thân thể hắn hoàn toàn không tự chủ được lùi lại.

Phía sau là hương án, không đường thối lui, trong nháy mắt, thân thể hắn nặng nề nện vào hương án, phát ra một tiếng vang thật lớn.

Tấm lụa trắng chỉ còn cách gang tấc, hắn còn phảng phất cảm giác được hơi thở của Hồng tử, chẳng qua trong một khắc này, bàn tay hắn vẫn bị Từ Mộng Hồng nắm chặt đặt trước ngực lại cảm giác được thân thể nàng nháy mắt đã lạnh cứng.

Như bướm bướm hướng tới ánh lửa lại bị lãnh đạm cản lại bên ngoài.

Trong miếu Thổ Địa, một mảnh thê lương.

Không một tiếng động, nàng cúi gầm mặt, đầu vai khẽ run, từ từ rời khỏi thân thể Vương Tông Cảnh.

Con mắt duy nhất của nàng nhìn Vương Tông Cảnh đầy kinh ngạc, lại mang theo vài phần tuyệt vọng, vài phần đau buồn,

Ngay cả bàn tay mảnh khảnh tựa hồ cũng khẽ run, Vương Tông Cảnh muốn nói cái gì đó, mở miệng nhưng một chữ cũng không nói ra.

Từ Mộng Hồng từ từ đứng dậy, trở về chỗ cũ của mình, ngồi bên người tiểu nam hài kia. Bóng tối che đầy thân ảnh của nàng, một lát sau, trong yên tĩnh tựa hồ truyền đến mấy tiếng tiếng nấc ngẹn ngào dù đã cố ngăn lại.

Vương Tông Cảnh nặng nề dựa đầu vào bức tượng sau lưng, trong lòng không khỏi hiện lên mấy phần phiền não, mơ hồ còn có chút chán ghét chính mình. Từ Mộng Hồng cũng không phải một nữ tử băng thanh ngọc khiết, điểm này chẳng những Vương Tông Cảnh mà Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ đều đã biết, trên thực tế Từ Mộng Hồng cũng không có ý gạt ba người bọn họ. Bọn họ không chỉ một lần nhìn thấy Từ Mộng Hồng thân mật cùng nam nhân, thậm chí có lần bọn họ còn thấy tận mắt Từ Mộng Hồng dùng pháp bảo bạch ngọc câu đàm vào lồng ngực một nam nhân thêm thương thân thể nàng.

Nàng từng có rất nhiều nam nhân.

Nhưng ba nam tử cùng nàng sống vai chiến đấu chưa từng vì một chút này mà xem nhẹ, coi thường nàng.

Ở đất Lương Châu hỗn loạn tàn khốc này, quanh năm suốt tháng lăn lộn trên đường đao mũi kiếm không rõ cái chết lúc nào sẽ đến, dưới bức bách của phong đao sương kiếm, tâm ý người ta tự nhiên sẽ không giống với nhiều người khác. Cũng như mấy người bọn họ, chưa chắc là tri kỷ thậm chí nhiều

khi còn nhìn nhau không thuận mắt, nhưng một khi đã rút đao kiếm cùng người đánh giết sẽ luôn tin tưởng người bên cạnh mình.

Bọn họ muốn không phải là xử nữ hay thánh nữ, trong lòng ai cũng có bí mật thậm chí là những bóng ma, đối với họ sống sót mới là trọng yếu.

Nhưng sáng sớm hôm nay, vào thời khắc những tia nắng ban mai triển lộ, lại tựa hồ có chuyện gì đó đã thay đổi.

Vương Tông Cảnh yên lặng cúi đầu, không muốn cũng không dám hướng đến nơi vang lên tiếng nước nổ trầm thấp kia. Tựa hồ cho đến lúc này, sâu trong lòng hắn mới hồ hởi được mấy phần về chuyện phát sinh trên người Hồng tỷ, mang đến cho nàng cũng không phải chỉ có trọng thương hai chữ, vết thương kia tựa hồ so với bọn hắn suy nghĩ lại càng sâu càng nặng hơn rất nhiều.

Thậm chí nghiêm trọng đến mức làm tính tình Từ Mộng Hồng cũng hơi thay đổi.

Một tiếng than nhẹ vang lên, cũng là từ phía Từ Mộng Hồng, âm thanh nước nổ kia lập tức ngừng bật. Vương Tông Cảnh không khỏi mỉm cười, thanh âm kia là từ trong miệng tiểu nam hài đang ngủ phát ra, đưa bé khề trở mình.

Nó đã tỉnh.

Chậm rãi tỉnh dậy trong nắng sớm.

Một ngày mới lại bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Điều kiện

Vương Tông Cảnh tản bộ trên đường, đón lấy những tia nắng ấm áp của ngày mới. Nhìn về phía chân trời xa xa, hai mắt hắn khẽ híp lại.

Sau một đêm náo động điên cuồng mới được yên lặng trong chốc lát, giờ phút này thành Lương Châu cũng từ từ náo nhiệt trở lại. Dưới ánh dương quang, rất nhiều người đang hướng về phía nam thành, nơi tràn đầy huyết tinh kia xúm lại, càng có nhiều người đứng từ xa nhìn lại, bàn luận xôn xao. Vương Tông Cảnh cầm trên tay một chiếc bánh bao điểm tâm, mặt không đổi sắc hướng miếu Thổ Địa đi tới, cẩn thận quan sát sau lưng thấy không có ai theo dõi, hắn mới đi tới cửa miếu. Nghe được tiếng bước chân có ý nện mạnh, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ thò đầu ra nhìn một chút, thấy Vương Tông Cảnh hai người cũng khẽ gật đầu, Vương Tông Cảnh đứng trước cửa, thấp giọng hỏi: “Thế nào?”

Ngao Khuê quay đầu vào trong nhìn một cái, nói: “Hồng tỷ đang hỏi nó.”

Vương Tông Cảnh im lặng chốc lát, đem một chút do dự đè nén tận sâu trong lòng, cất bước đi vào miếu.

Trong ngôi miếu Thổ Địa cũ nát, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ một tả một hữu đứng dựa vào đại môn, giống như hai vị thần giữ cửa vậy.

Mà trên nền đất trống trơn dưới chân tượng thần có bảy hai tám bề đoàn rách nát, Từ Mộng Hồng kéo tiểu nam hài kia ngồi trước mặt, đang thấp giọng cùng hắn nói gì đó.

Khoảnh khắc khác thường lúc bình minh kia, trên người Từ Mộng Hồng đã sớm biến mất không thấy gì nữa. Giờ phút này, nàng mặc dù vẫn lưa trắng che mặt nhìn không ra tâm tình, nhưng khí tức trên người đã tỉnh táo trở lại, giống với nữ tử mạnh mẽ ngày thường vẫn mang theo Vương Tông Cảnh ba người vào sinh ra tử. Bất quá, so sánh với thủ đoạn đối phó kẻ địch thường ngày, lúc này thái độ Từ Mộng Hồng có thể nói là rất ôn hòa, chẳng những không có đánh chửi bực bách nam hài kia, ngược lại vẫn nhỏ nhẹ trấn an nó, thậm chí còn hứa hẹn tương lai khi nó lớn lên sẽ dạy nó đạo thuật, còn điều nàng muốn, tự nhiên cũng rất đơn giản chỉ có một việc, chính là yêu cầu đứa bé đem mảnh bí cuốn giao ra.

Vương Tông Cảnh thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên, sáng sớm hôm nay khi mọi người tỉnh dậy, trong lòng hắn có chút không yên nên đã lấy cớ đi mua đồ ăn cho đứa nhỏ, chạy trước ra ngoài, chẳng qua sau khi trở về lại nhìn thấy cảnh tượng này. Bất quá hắn quan sát một hồi liền phát hiện tiểu nam hài kia mặc dù đã tỉnh lại, nhưng bộ dáng cơ hồ từ đầu tới chân đều là chết lặng mờ mịt, mặc cho Từ Mộng Hồng khuyên bảo thế nào, nó vẫn ngây ra như một khúc gỗ.

Từ Mộng Hồng nói một hồi, hiển nhiên cũng nhận thấy tiểu nam hài này đối với lời mình nói không có phản ứng gì, rất nhanh nàng cũng ngừng lại, mặc dù cách một tấm lụa nhìn không ra nét mặt, nhưng hắn là không dễ coi chút nào.

Ngao Khuê đứng ở bên kia đã sớm có chút nóng nảy, lúc này thấy một màn như vậy thì hừ lạnh một tiếng bước tới, vươn bàn tay khổng lồ hướng tiểu tử kia chụp lấy, tàn bạo mà nói: “Tiểu tử thú, ngươi đừng rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, Hồng tỷ nói chuyện dễ dãi là vận khí của ngươi, nếu không cẩn thận ta.....”

Tiểu nam hài bị hắn làm giật mình, trên mặt quả nhiên xẹt qua một tia sợ hãi, thân thể cũng run lên mấy cái, nhưng không biết vì sao vẫn cố nén xuống, chẳng qua hai mắt nhắm chặt, chính là bộ dáng nhắm mắt chờ chết, khiến Ngao Khuê đang hùng hổ thấy vậy cũng ngơ ngác một chút, không nhịn nổi định vung tay tát thẳng bé.

“Ngao Khuê, đừng loạn!”

Đứng trước truyền đến thanh âm có chút không vui của Từ Mộng Hồng, Ngao Khuê ngưng ngừng thu tay. Tiểu nam hài kia chờ giây lát, mãi không thấy cái tát đau đớn trong tưởng tượng, từ từ mở mắt, ánh mắt quét qua những người xung quanh, trong mắt xẹt qua một tia cừ hận.

Từ Mộng Hồng bốn người cũng là dân giang hồ lão luyện, đối với tâm tình bộc lộ trực tiếp qua sắc mặt của đứa bé đều thấy rất rõ ràng, không khỏi nhíu mày. Trong mắt tiểu nam hài này, bọn họ chỉ sợ cũng chẳng khác gì cừu nhân giết cha giết mẹ, nếu quả thật như thế thì khó mà hỏi ra cái gì.

Đang lúc Từ Mộng Hồng do dự, bỗng nhiên chỉ thấy một chiếc bánh bao trắng nóng hổi đặt trước mặt đứa bé, cũng không biết Vương Tông Cảnh từ lúc nào đã đứng bên cạnh nó, thản nhiên nói: “Đói bụng rồi sao, ăn chút đi.”

Tiểu nam hài kia thấy bánh bao trước mặt, khuôn mặt vốn như khô mộc khẽ biến sắc, thậm chí Từ Mộng Hồng đứng gần còn nghe được bụng nó khẽ vang lên một tiếng, bất kể như thế nào, nó cuối cùng vẫn chỉ là một hài tử.

Chẳng qua ánh mắt mặc dù sáng lên nhưng nó vẫn không đưa tay nhận lấy bánh bao. Vương Tông Cảnh cũng không gấp gáp, chỉ lấy bánh bao nhét vào tay nó, rồi ngồi xuống bên cạnh, sau đó lẳng lặng nói: “Ăn no thì mới sống sót, nói không chừng còn có thể báo thù.”

Tiểu nam hài kia thân thể khẽ run, chợt ngẩng đầu hướng hắn nhìn lại, tinh thần tựa hồ vốn chết lặng chợt bị hai chữ “Báo thù” hung hăng kích thích. Vương Tông Cảnh cũng không có nhìn nó, chẳng qua là ngồi ở bên cạnh, trong tay cầm một chiếc bánh bao khác, sau đó đưa vào miệng cắn một miếng lớn.

Tiểu nam hài nhìn hắn một lát, từ từ cúi đầu, nhìn cái bánh bao trắng muốt đang bốc hơi nóng trong tay mình, quá khứ của nó là cuộc sống gấm nồng ngọc thực, tuy không thể nói ngay cả bánh bao cũng chưa từng thấy, nhưng thường ngày cũng rất ít được ăn, dù sao đây cũng chỉ là món ăn bình phẩm của dân thường.

Chẳng qua giờ này khắc này, vinh hoa phú quý, phụ mẫu thân tình, tất cả đều đã tan thành mây khói.

Từ khoe mắt nó nhỏ xuống một giọt nước mắt, rơi trên cái bánh bao kia, sau đó nó giơ tay lên, đem bánh bao thả vào miệng, cũng như Vương Tông Cảnh cắn một miếng thật lớn, nuốt cả nước mắt.

Lụa trắng che mặt Từ Mộng Hồng khẽ nhúc nhích, ánh mắt quét qua trên mặt tiểu nam hài, rồi nàng lặng yên không một tiếng động đứng lên, đi tới bên cửa Thổ Địa miếu, Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê cũng nhìn nàng, Ngao Khuê thấp giọng kêu một câu: “Hong tỷ?”

Từ Mộng Hồng khẽ lắc đầu, không nói gì.

“Ngươi tên là gì?”

Vương Tông Cảnh ăn hết cái bánh bao trong tay, nhẹ nhẹ vỗ tay, lại đem chút bánh bao còn thừa đặt trước người tiểu nam hài, sau đó mở miệng thân nhiên nói.

Tiểu nam hài kia nuốt miếng bánh bao lớn vào bụng, tựa hồ do dự một chút, thấp giọng nói: “Ba Nhạc.” Vương Tông Cảnh im lặng chốc lát, nói: “Có nghĩa là vui mừng vui vẻ sao?”

(Nhạc 乐 cũng phát âm là Lạc, tức là vui mừng, vui vẻ, giống như trong “lạc thú” vậy)

“Ta họ Vương, tên là Vương Tông Cảnh, những người khác đều gọi ta là Tiểu Vương, nếu ngươi muốn cũng có thể gọi ta như vậy.”

Nam hài Ba Nhạc yên lặng ngẩng đầu nhìn hắn một lát, không nói gì, chỉ trầm mặc cắn một miếng bánh bao khác.

Vương Tông Cảnh cũng không để ý, chỉ nhìn nó, kiên nhẫn đợi một lát, lại mở miệng nói: “Chúng ta muốn cái gì chắc ngươi cũng biết, có thể đem vật kia cho ta hay không?”

Ba Nhạc trầm mặc thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Vương Tông Cảnh, nói: “Tối ngày hôm qua các ngươi đến nhà ta, cũng là cùng những người khác giống nhau, là muốn giết người cướp của đấy sao?”

Vương Tông Cảnh á khẩu, còn chưa kịp mở miệng nói gì, thì vẫn đứng ngoài cửa nghe hai người họ nói chuyện, Ngao Khuê đã sớm có chút nhịn không được, hắn nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: “Nói nhảm, chúng ta sao có thể giống mấy tên hư hỏng kia! Tiểu quý, ngươi nhìn xem, chúng ta bốn người đều là người tốt, đến nhà ngươi cũng là hành hiệp trượng nghĩa cứu người trong nước lửa, mất thiên tân vạn khổ mới đem ngươi cứu được ra ngoài, ngươi còn không đem đồ vật giao ra.....”

Vốn là trung khí mười phần lớn tiếng tuyên cáo, nhưng càng về sau thanh âm Ngao Khuê lại càng nhỏ dần. Ánh mắt hắn đảo quanh, chỉ thấy Từ Mộng Hồng, Tây Môn Anh Duệ bên cạnh mình cùng với Vương Tông Cảnh đứng đằng trước cũng đang dùng một loại ánh mắt ngốc trệ nhìn hắn, không khỏi chột dạ, ngượng ngùng im miệng. Vương Tông Cảnh quay đầu lại, ho khan một tiếng, sau chốc lát trầm mặc, nói: “Ngươi nói rất đúng, nhưng chúng ta cũng không xuất thủ với người nhà các ngươi.”

Tây Môn Anh Duệ bên kia cũng đi về phía trước mấy bước, nói: “Không sai, tối hôm qua ngươi cũng thấy đấy, lúc chúng ta vừa tới Ba gia, nơi đó đã loạn thành một đám, sau đó vừa vào tiêu hoa viên liền gặp một nhà các ngươi, còn có mấy tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan kia nữa, từ đầu tới cuối, trên tay chúng ta không có dính qua một giọt máu!” Nói đến đây, hắn chợt dừng lại, tựa hồ đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó, vừa giơ một ngón tay chỉ Vương Tông Cảnh, vừa cười khan: “Àch, hắn đã giết một người, bất quá ngươi cũng thấy đấy, kẻ bị giết chính là tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan đã sát hại cha mẹ ngươi, đúng ra phải nói hắn đã báo thù cho ngươi mới đúng.”

Vương Tông Cảnh nhìn hấn trừng mắt một cái, Tây Môn Anh Duệ cũng hướng về phía hấn liếc mắt, rồi lùi lại hai bước, đã ra tới mép cửa.

Thần tình trên mặt Ba Nhạc phức tạp vô cùng, những lời Tây Môn Anh Duệ vừa nói, đặc biệt là một câu cuối cùng hiển nhiên có kỳ hiệu, lại tựa hồ đã động tâm tình nam hài kia, khi nó một lần nữa ngẩng đầu nhìn Vương Tông Cảnh, trong ánh mắt mơ hồ đã có một chút biến hóa.

Vương Tông Cảnh khẽ giật mình, không biết tại sao bỗng nhiên có chút không muốn cùng Ba Nhạc đối mắt, khẽ dời mục quang đi nơi khác, hấn hít sâu một hơi, rốt cục vẫn phải cứng rắn nói: “Ba Nhạc, mảnh bí cuốn kia là ở trên người của người sao?”

Ba Nhạc im lặng chốc lát, chậm rãi lắc đầu nói: “Không có ở đây.”

Ngao Khuê đang đứng tựa vào cánh cửa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chuẩn bị nổi trận lôi đình, nhưng lần này đã nhanh chóng bị Từ Mộng Hồng

cùng Tây Môn Anh Duệ ngăn lại, hai người ánh mắt lấp lánh nhìn bên kia, quả nhiên đợi một lát sau, chỉ nghe Ba Nhạc nói với Vương Tông Cảnh, thanh âm rất khẽ: “Nhưng ta biết nó ở đâu, cha ta đã giấu ở một nơi bí mật, ai cũng không biết, nhưng ta có thể tìm được.”

Ba người Từ Mộng Hồng cùng lộ vẻ vui mừng, chỉ có Vương Tông Cảnh khẽ nhíu mày, nhìn ánh mắt nam hài, chần chờ một chút, nói: “Có thể nói cho ta biết không?”

Ba Nhạc ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hấn, một khắc kia, miếu Thổ Địa hoàn toàn yên tĩnh, mọi người phảng phất đều nín thở, chỉ nghe nó chậm rãi mở miệng nói: “Có thể, nhưng ta có một yêu cầu, người phải giúp ta làm một việc.”

Vương Tông Cảnh đưa tay xoa xoa trán, nói: “Người nói đi.”

Ba Nhạc nhìn hấn, từng chữ từng chữ mà nói: “Người giúp ta giết sạch cả nhà cừu nhân!”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nhận lời

Vương Tông Cảnh nhìn Ba Nhạc không nói gì, chỉ khe khẽ lắc đầu, Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ bên cạnh cũng nhíu mày, chỉ có Ngao Khuê cười nhạt một tiếng, tiếng cười mang theo vài phần ác ý, hấn đứng bên cửa lớn tiếng nói: “Người biết cừu nhân của người có bao nhiêu sao? Người biết tối ngày hôm qua có bao người đến Ba gia sao? Người bây giờ ra đường tùy tiện chỉ mười người trong cái thành Lương Châu này thì cũng ít nhất năm người trong số đó có thể là cừu nhân của nhà người, biết không? Ha ha ha ha..... Giúp người giết cừu nhân, điều đó khả thi sao?”

Lần này, Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ cũng không có ngăn cản Ngao Khuê, ngay cả Vương Tông Cảnh cũng trầm tư một hồi, nhẹ giọng nói với Ba Nhạc: “Hấn mặc dù nói khó nghe, nhưng ý tứ trong lời nói cũng không sai, chuyện này chúng ta làm không được.”

Ba Nhạc quai hàm bành ra một chút, thoát nhìn tựa hồ đang cắn răng, sau đó nó lại một lần nữa giương mắt nhìn Vương Tông Cảnh, nói: “Không, ta chỉ muốn các người giúp ta giết một người, ta liền đem vật kia cho các người.”

“Ừm?” Lời vừa nói ra, mấy người Từ Mộng Hồng không khỏi động dung, nhìn nhau một cái, sau đó chậm rãi nhích lại gần.

Vương Tông Cảnh hướng Từ Mộng Hồng nhìn thoáng qua, Từ Mộng Hồng khẽ gật đầu. Vương Tông Cảnh hiểu ý, quay đầu nhìn Ba Nhạc, nói:

“Là ai?”

“Hong Minh.”

“Hong Minh?” Vương Tông Cảnh ngờ ngác một chút, nhất thời không nghĩ ra người này là ai, mặc dù cái tên nghe có chút quen tai, không nhận được quay đầu hướng ba người Từ Mộng Hồng nhìn lại, bất quá chỉ chốc lát sau, Tây Môn Anh Duệ đã cho hắn đáp án, mặc dù về mặt hắn lúc này có chút cổ quái, thần nhiên nói:

“Hong Minh đạo nhân, quan chủ Lưỡng Nghi Quan?”

Ba Nhạc không nói gì, chỉ nặng nề gật đầu, đám người Vương Tông Cảnh giật mình, chừng môn quan chủ Lưỡng Nghi Quan tại Lương Châu quả đúng tên là Hong Minh. Chẳng qua trên đất Lương Châu vốn có vô số tiểu môn tiểu phái, mà Lưỡng Nghi Quan trùng hợp cũng chính là một trong số đó, mặc dù có chút danh tiếng nhưng cũng không quá nổi bật, thanh danh cũng không được tốt cho lắm. Hong Minh đạo nhân mặc dù là chừng môn một phái nhưng người ta cũng chỉ biết qua chứ không mấy ai chú ý đến lão.

Cho nên mới vừa rồi nghe tên của lão, Vương Tông Cảnh nhất thời không kịp nhớ ra, đến khi Tây Môn Anh Duệ nhắc thì hắn mới hiểu. Chẳng qua ngay sau đó, thần sắc trên mặt hắn cũng trở nên cổ quái, cùng ba người kia nhìn Ba Nhạc. Cũng không phải vì Hong Minh đạo nhân kia thần thông quảng đại đạo hạnh cao thâm, thế cho nên vượt ra ngoài năng lực bọn họ khiến cho bọn họ không cách nào hoàn thành cái điều kiện này, mà ngược lại, Lưỡng Nghi Quan mặc dù có chút danh tiếng nhưng trên thực tế danh khí cũng có hạn, bốn người Từ Mộng Hồng muốn giết người này có thể nói là không chút áp lực.

Chẳng qua giờ này khắc này, trong đầu bốn người cùng hiện lên một ý niệm cổ quái, ba người kia còn đỡ, chỉ trầm ngâm trong lòng thôi, nhưng Ngao Khuê tính khí vốn nóng nảy, sau thoáng chốc ngạc nhiên, không nhận được trực tiếp hướng Ba Nhạc hỏi:

“Ta nói. .... không phải là do cừu nhân của ngươi quá nhiều không cách nào tìm hết, chỉ nhận ra mấy tên đạo sĩ Lưỡng Nghi Quan tới qua cho nên...?”

Nam hài trầm mặc chốc lát, mở miệng nói: “Ta quả thật không biết những cừu nhân khác là ai, các ngươi nói không sai, tối hôm qua đến Ba gia còn rất nhiều người nữa. ..., ta căn bản báo không được thù này. Nhưng ít nhất ta còn nhớ một người, cha đã từng dẫn ta đi gặp lão, cũng bởi vì đạo quan bọn lão được Ba gia chúng ta hương khói quanh năm, cha ta cũng vô cùng tin tưởng lão, thậm chí còn tự mình cầu xin lão chiếu cố ta, còn hứa ngày sau nếu tìm được manh mối về Bàn Cổ Đại Điện, liền sẽ mời lão cùng nhau đi thăm dò bảo tàng. .... Những lời này cũng là ta ở một bên chơi đùa, chính tai nghe được.” Ba Nhạc nhắm mắt lại ngừng một lát, cười một tiếng sâu thẳm, thấp giọng nói: “Sau đó thì sao, tối ngày hôm qua, ba đồ đệ của lão ngay trước mặt ta, sát hại cha mẹ ta.”

Bốn người Từ Mộng Hồng cùng trở nên trầm mặc, không nói gì nữa, cho dù Ngao Khuê lúc đầu còn có vài phần không kiên nhẫn, lúc này cũng nhũn nhũn, thu hồi nụ cười. Vương Tông Cảnh vỗ nhẹ bờ vai tiểu nam hài, sau đó đứng lên đi tới bên cạnh Từ Mộng Hồng làm một thủ hiệu, bốn người cùng đi ra đại môn, nhỏ giọng thương nghị. Ba Nhạc hướng bọn họ nhìn thoáng qua, nhưng ngay sau đó thu hồi ánh mắt, có chút mệt mỏi thờ hồn hèn, tựa hồ cùng những người này nói chuyện khiến nó cảm thấy áp lực vô cùng trầm trọng.

Nghỉ ngơi một lát, ánh mắt nó rơi vào phía trước người, sau đó nhẹ nhàng vươn tay lại đem một cái bánh bao cho vào miệng, từ từ cắn một miếng.

Thời gian lúc này tựa hồ trôi qua cực kỳ chậm chạp, dài đến mức khiến Ba Nhạc thiếu chút nữa mất hết kiên nhẫn. May là vào thời điểm nó bắt đầu có

chút dao động, bốn người kia tựa hồ đã đưa ra kết luận, người từ đầu cùng nó nói chuyện, cũng chính là người mua bánh bao cho nó, Tiểu Vương một lần nữa quay lại, ngồi xuống cạnh nó.

“Thấy gã cao to kia không?” Không biết tại sao, câu đầu tiên Vương Tông Cảnh nói với Ba Nhạc lại như vậy .

Ba Nhạc có chút mê hoặc, nhưng vẫn gật đầu, đồng thời theo bản năng hướng phía cửa bên kia nhìn thoáng qua, chỉ thấy Ngao Khuê thân hình vạm vỡ, đang dùng vẻ mặt hung thần ác sát nhìn tới đây, trông rất dữ tợn, trong tay gã cũng không biết từ khi nào đã xuất hiện một cây lang nha bổng cực lớn màu đen, tựa như một ngọn núi nhỏ xẹt qua không trung, “Ông” một tiếng nặng nề nện trên mặt đất, nhất thời cả ngôi miếu cũ nát tựa như chấn động,

Vương Tông Cảnh thần nhiên nói: “Nếu ngươi lừa chúng ta chuyện mệnh bí cuốn, một đòn tiếp theo của cây lang nha bổng kia sẽ đem xương cốt tứ chi nhà ngươi toàn bộ nghiền nát, ngươi biết không?”

Ba Nhạc sắc mặt lập tức tái nhợt, nhưng nó vẫn cắn răng, nói: “Biết rồi.”

Vương Tông Cảnh khẽ gật đầu, nói: “Tốt, chuyện này chúng ta đồng ý, sau khi thành công, ngươi lập tức phải nói cho chúng ta biết nơi hạ lạc bí cuốn.”

Ba Nhạc thân thể run lên, tựa hồ không nghĩ tới đám người Vương Tông Cảnh lại đáp ứng dứt khoát như thế, ngược lại có chút không dám tin tưởng, ngay nhiên nói: “Ngươi là nói. ....tên kia, Hồng Minh đạo nhân. ....”

Vương Tông Cảnh cười cười, một lần nữa đứng lên, thần sắc không có chút nào khác thường, chỉ lẳng lặng nhìn nó, trong mắt lóe lên quang mang nhàn nhạt, thần nhiên nói:

“Tên kia. .... coi như lão xui xẻo.”

Lưỡng Nghi Quan là một đạo quan, cơ hồ tất cả đệ tử bên trong đều là đạo sĩ, từ pháp chế mà nói, có thể miễn cưỡng coi là họ hàng xa với đại phái đệ nhất thiên hạ Thanh Vân Môn, dĩ nhiên Thanh Vân Môn kiên quyết không thừa nhận mối quan hệ này, chẳng qua môn hạ đệ tử Lưỡng Nghi Quan khi hành tẩu giang hồ, thỉnh thoảng rượu hàm tai nóng lại lấy chuyện đó ra chém gió, ví dụ như “Năm ngàn năm trước chúng ta là một nhà”, “Tượng thần bọn ta cung phụng cũng giống hệt như trên Ngọc Thanh Điện vậy.”v.v...

Lấy tiên đạo làm gốc, ngược dòng lịch sử mà nói tự nhiên là thiên hạ nhất thống, ai cũng không nằm ngoài.

Bất quá lời tuy như thế, mấy tên đạo sĩ da trâu Lưỡng Nghi Quan cũng chỉ dám thỉnh thoảng thổi phồng một chút, chứ thật sự muốn với cao mà nói, tự nhiên là trăm triệu lần không dám, bằng không, đương kim chủ môn giáo Thanh Vân Môn Tiểu chân nhân cũng không phải hạng dễ trêu.

Lưỡng Nghi Quan truyền thừa cũng không coi là lâu, thậm chí không tới trăm năm, cũng chỉ là một tiểu môn phái, đạo sĩ bên trong mặc dù cũng có chút tu hành đạo hạnh, nhưng khắp đất Lưong Châu chưa từng nghe nói qua Lưỡng Nghi Quan khi nào xuất hiện đại thần thông tu sĩ, ngược lại những người thân mặc đạo bào này thỉnh thoảng còn truyền ra tai tiếng không hay, đây mới là căn nguyên khiến bọn họ có chút danh tiếng.

Đối với loại môn phái như Lưỡng Nghi Quan này, cho dù cần đi đối phó là chủ môn Hồng Minh đạo nhân, Từ Mộng Hồng, Vương Tông Cảnh, Tây Môn Anh Duệ cùng với Ngao Khuê bốn người căn bản cũng không có chút nào cổ kỵ. Mặc dù nói đi nói lại, Âm Ma Tông bọn họ tại thời điểm này so với Lưỡng Nghi Quan dường như còn muốn kém hơn một chút, người ta dù gì cũng đã có sơn môn Đạo quan mấy chục năm rồi, mà Âm Ma Tông cũng chỉ là không lâu trước đó chiếm cứ địa bàn kẻ khác. .... Nhưng Âm Ma Tông chính là xuất thân Ma giáo chính thống, lại có bậc kỳ tài tề danh Ma giáo tam công tử ngày xưa như Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi âm thầm trấn thủ, loại thiên môn tiểu phái như Lưỡng Nghi Quan có khả năng bằng được hay sao?

Lập tức lên kế hoạch, Từ Mộng Hồng lại khôi phục bộ dáng khôn khéo thường ngày, đem mọi người phân công chi tiết. Lưỡng Nghi Quan mặc dù không có thành tựu gì đặc biệt, nhưng cuối cùng vẫn là một môn phái, bốn người bọn họ không thể cứ nghênh ngang giết tới cửa như vậy, dù sao đạo hạnh bọn họ còn chưa cường hãn tới mức nghịch thiên, phẩy nhẹ tay liền có thể diệt đi một môn phái.

Còn nữa, tại tràng nào động đêm qua, người của Lưỡng Nghi Quan cũng xuất hiện tại Ba gia, cũng không biết lúc này môn hạ Lưỡng Nghi Quan đã trở về hay vẫn còn trong thành, biết đâu chương môn Hồng Minh đạo nhân của bọn họ cũng đi cùng? Nếu không dò thăm cho rõ ràng mà cứ hồ đồ kéo đến sơn môn Lưỡng Nghi Quan, kết quả vô huyệt, người ta còn đang trong nội thành Lương Châu thì không phải rất mất công sao?

Chuyện dò thăm tin tức, Từ Mộng Hồng, Tây Môn Anh Duệ cùng Vương Tông Cảnh đều làm được, chỉ có Ngao Khuê tính tình lỗ mãng nên Từ Mộng Hồng không quá yên tâm. Lại thêm Ba Nhạc trong tay chính là con tin vô cùng quan trọng, sau khi giết chết Hồng Minh đạo nhân còn cần từ trong miệng nó mới biết được nơi hạ lạc mảnh bí cuốn, do vậy Từ Mộng Hồng liền cố ý đem Ngao Khuê lưu lại trong miếu Thổ Địa, dặn dò hắn trong lúc ba người họ đi ra ngoài dò thăm tin tức phải coi chừng Ba Nhạc cho tốt, tránh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Ngao Khuê tựa hồ rất bất mãn, khoát khoát tay, nói: “Tiểu quý này mới tám, chín tuổi, lại không có đạo hạnh gì trong người, chả lẽ nó còn có thể bay lên trời?”

Thoạt nghe thì cũng có lý, Từ Mộng Hồng ba người suy nghĩ kỹ mấy lần, quả thật cũng không nghĩ ra lý do gì để tiểu quý này có thể từ trong tay Ngao Khuê chạy thoát, lại thêm Thổ Địa miếu vốn thường ngày yên tĩnh, cũng không có người qua lại, tất cả cũng yên tâm, sau khi dặn dò mấy câu liền nhanh chóng hướng Lương Châu nội thành rời đi.

Ra tới bên ngoài miếu, Tây Môn Anh Duệ đi trước, Vương Tông Cảnh đang định chạy theo, chợt nghe thấy Từ Mộng Hồng từ sau lưng kêu hắn một câu:

“Tiểu Vương.”

Vương Tông Cảnh thân thể cứng đờ, dừng bước, trong lòng bỗng nhiên nhớ lại một màn lung tung hồi sáng, nhất thời có chút thấp thòm, lại không biết làm sao đột nhiên cảm thấy có chút áy náy, đang muốn nghĩ ra vài câu xin lỗi, lại nghe Từ Mộng Hồng đứng ở bên cạnh bình thản nói:

“Chuyện hồi sáng, người đã quên rồi sao?...”

Vương Tông Cảnh giật mình, giương mắt nhìn nàng, chỉ thấy vị hồng y nữ tử này không nói thêm lời nào, nàng trầm mặc đi tiếp, không bao lâu đã biến mất trong biển người trên phố.

Hắn kinh ngạc nhìn theo, trong lòng không khỏi có chút mất mát, nhưng cũng cảm thấy may mắn, âm thầm thở ra một hơi, đang định quay đầu lại, bỗng nhiên giữa tiếng người huyền ảo chung quanh, chợt lại nghe thấy một tiếng chó sủa quen thuộc.

“Gâu!”

Hắn chợt xoay người, nhưng ngay sau đó lại phải thất vọng, đường phố vẫn tràn đầy những bóng người, những khuôn mặt xa lạ, nơi góc phố xa xa tựa hồ thấy một bóng chó hoang chạy qua, giống như đang tìm thức ăn.

Vương Tông Cảnh nhìn chằm chằm con chó hoang kia một lúc lâu, chợt cười khở một tiếng, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu, giống như muốn đem những mơ tưởng viển vông nơi đáy lòng bỏ đi, sau đó sải những bước dài, thẳng hướng chợ phía đông thành Lương Châu đi tới.

Biển người như nước thủy triều, cuộn trào lớp lớp, thân ảnh Vương Tông Cảnh dần tan biến trong đó. Một lát sau, bỗng nhiên từ một góc phố hẻo lánh

nhảy ra một con chó lông vàng vô cùng lớn, đứng ở đầu đường lắc lư cái đầu, hết nhìn đông lại nhìn tây, đột nhiên hướng về một hướng khác kêu “Ông ông” hai tiếng. Người đi đường ríu rít né tránh con chó lớn có chút đáng sợ này, có người cũng theo phương hướng kia liếc một cái, bắt quá ánh mắt rất nhanh liền dời đi, chẳng đó bất quá chỉ là một con đường mòn vắng vẻ, quanh co. Đường rất dài, nhưng bên trong không có gì cả, trừ một ngôi miếu Thổ Địa cũ nát đã sớm bỏ hoang.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Nam hài

“Sao mấy ngày nay tự nhiên người chăm đến nơi này của ta vậy?” Lão chương quỹ Hương Từu Cư có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Tông Cảnh đang ngồi dựa lưng vào tường ở bên kia.

Vương Tông Cảnh không để ý lão oán trách, nhìn thoáng qua con đường trống trơn ngoài cửa sổ, nói: “Tôi hôm qua lão có đi Ba gia hay không?”

Lão chương quỹ lắc đầu, nói: “Không đi.”

Vương Tông Cảnh có chút không quá tin tưởng nhìn lão, lão chương quỹ hừ một tiếng, nói: “Ngay cả mảnh bí cuốn của ta cũng đã cho người rồi, còn đến đó xem nào nhiệt gì, chẳng lẽ lại liều mạng đoạt một mảnh nữa cho người?”

Vương Tông Cảnh im lặng chốc lát, nói: “Tôi hôm qua Ba gia diệt môn, chết rất thảm.”

Lão chương quỹ nhú nhú mày, không nói gì, sau đó khe khẽ thở dài: “Coi như bọn họ xui xẻo.”

“Xui xẻo...” Tâm niệm khẽ động, Vương Tông Cảnh nhìn lão một cái, nói: “Ba gia diệt môn không sai biệt lắm cũng là bởi vì lời đồn đại nói bọn họ chiếm được một mảnh bí cuốn, nhưng lời đồn này là do ai truyền ra, lão có biết không? Tại sao nhiều thế gia môn phái như vậy, hết lần này tới lần khác lại chỉ chọn Ba gia bọn họ?”

Lão chương quỹ cảm qua một bầu liệt tửu, đặt trước mặt Vương Tông Cảnh, thản nhiên nói: “Trong thành Lương Châu này có bao nhiêu người thì có bấy nhiêu lời đồn đại, làm sao có thể tìm cho ra căn nguyên?”

Vương Tông Cảnh cau mày nhìn thoáng qua bầu rượu trước mặt, nói: “Ta không uống rượu này.” Vừa nói vừa lặng yên một chút, sau đó nhẹ giọng: “Tôi hôm qua ở Ba gia, có ai đoạt được cái gì không?”

Lão chương quỹ vẫn lắc đầu, nói: “Tôi hôm qua quá loạn, thời gian cũng quá ngắn, tin tức gì cũng không có, hơn nữa cho dù có người có thu hoạch, thông minh nhất chính là im lặng không lên tiếng.”

Vương Tông Cảnh chậm rãi gạt đầu, nghĩ thầm nếu đổi lại là chính hắn chỉ sợ cũng như thế, đồng thời trong đầu hiện lên bộ dáng Ba Nhạc, huyết mạch sót lại cuối cùng của Ba gia. Đang suy nghĩ có nên nói với lão một chút hay không, nhưng lời ra đến khóe miệng bỗng nhiên lại rút trở về, ma xui quỷ khiến thế nào lại đổi thành: “Trong môn phái hình như cũng có người tới?”

Lão chương quỹ nhìn hắn một cái, lại chỉ thấy Vương Tông Cảnh thần sắc nhàn nhạt, vẻ mặt tựa hồ cũng không có gì khác thường, lão trầm ngâm một

lát, nói: “Đúng vậy, nghe nói có không ít người tới”

Vương Tông Cảnh chân mày cau lại, hỏi: “Có không ít?” Một lát sau lại thấp giọng nói: “Hôm nọ ta ở trong thành chỉ thấy Quán Cao cùng Phong Hằng hai người.”

Lão chương quỹ gật đầu, nói: “Hai người bọn họ là hai trong số những người xuất sắc nhất Thanh Vân thí năm đó, tu luyện nhanh nhất, đạo hạnh cũng cao nhất, cho nên sớm được cho phép xuống núi lịch lãm, đến đất Lương Châu này chỉ sợ chính là họ tự lựa chọn.” Vừa nói, lão vừa tựa hồ vô tình hay cố ý nhìn Vương Tông Cảnh một lát, nói: “Kể từ Thanh Vân thí lần đó đến nay đã năm năm rồi, trong hàng đệ tử năm nào đã xuất hiện không ít nhân tài anh kiệt, hẳn cũng đã đến thời điểm xuống núi.”

Vương Tông Cảnh ánh mắt chuyển động, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi đó có một ngôi tiểu viện an tĩnh, một ao nhỏ phẳng lặng, một cây bạch dương cao ngất, một đàn gà đang chơi đùa tìm thực,... một cảnh tượng thật an bình. Hắn không nói thêm gì nữa, chỉ ngồi đó suy nghĩ mông lung, rồi không nói tiếng nào đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài, rời khỏi Hương Tử Cư.

*****

Trong ngôi miếu Thổ Địa cũ nát, Ba Nhạc trầm mặc ngồi ở một góc tường, ánh mắt có chút tàn mạn, lơ đãng nhìn chung quanh, thỉnh thoảng sẽ nhìn chăm chăm vào một chỗ thật lâu. Ngoài cửa miếu, Ngao Khuê bị bắt ở lại trông chừng thiếu niên này đã có chút không nhìn được, hắn lấy cây lang nha bổng không lồ ra, uy vũ vô cùng đặt bên chân, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt mang theo mấy phần hung ác nhìn trừng trừng Ba Nhạc, giống như đe dọa nó không cho chạy trốn.

Chỉ là mấy động tác đó ban đầu còn làm Ba Nhạc có chút sợ, về sau cũng không biết có phải vì nó đã quen hay là vì đang nhớ lại chút chuyện thương tâm mà trên mặt nó xẹt qua một tia buồn bã thâm thiết, sau đó ngồi chết lặng, mặc kệ Ngao Khuê dọa nạt thế nào cũng không phản ứng, điều này làm Ngao Khuê cảm thấy có chút không thú vị, cũng chẳng buồn để ý nó nữa.

Hắn dựa lưng vào khung cửa, ngồi đó, đại mã kim đao (chắc cái này chỉ 1 tư thế ngồi đó mà!), ánh mắt trời từ cửa miếu xuyên qua tán cây bạch dương rọi xuống, rơi trên người hắn, rất âm áp, thoải mái, khiến hắn hận không được trực tiếp nằm xuống đánh một giấc, bất quá Ngao Khuê dù sao cũng đã nhiều năm đi theo mấy người Từ Mộng Hồng lăn lộn giang hồ, mặc dù đầu óc đơn giản, nhưng tuyệt đối không phải loại mạng phu ngu ngốc, lắc lắc đầu vài cái, liền đem cái cảm giác hấp dẫn kia ném ra khỏi đầu.

Không hiểu tại sao, trong lòng hắn luôn cảm thấy có chút không thuận mắt với tiểu tử Ba Nhạc này, dù đã biết rõ thân thế Ba Nhạc vô cùng đáng thương, nhưng hắn vẫn rất muốn khi dễ nó, dọa nạt nó, mỗi khi nhìn bộ dáng sợ hãi của Ba Nhạc, Ngao Khuê lại thấy trong lòng có một loại cảm giác kỳ quái thỏa mãn hắn.

Mặc dù, ngay cả chính hắn cũng không hiểu tâm tình kỳ quái như vậy là vì cái gì.

Nhưng lúc này hắn quả thật biết mình đang rất không thoải mái, tốt nhất lại đi trêu tiểu quỷ kia một phen, hắn sẽ làm cho mình cao hứng chút ít. Dù sao chỉ cần không giết cũng như không làm thương tổn nó, mấy người Từ Mộng Hồng sau khi trở về sẽ không nói gì được mình.

Nghĩ tới đây, Ngao Khuê động thân đứng lên, nhìn giống như một ngọn cự linh bảo tháp khí thế bất phàm, khi hắn xoay người lại, thân ảnh không lồ kia thậm chí còn che lấp một nửa đại môn. Động tĩnh lớn như vậy làm Ba Nhạc đang xuất thần giật nảy mình, phục hồi tinh thần, nhìn Ngao Khuê đang nhe răng cười, trên mặt nó nhất thời hiện ra mấy phần sợ sệt.

Nhất thời trong lòng Ngao Khuê nổi lên một trận thỏa mãn, nhớ lại rất nhiều năm trước, hắn bất quá chỉ là một thằng nô tài trong thành Lương Châu, suốt ngày bị những thiếu gia chủ nhà vây lại một chỗ hung hăng đánh đập, hắn chỉ biết kêu khóc, thanh âm thể lương, nhưng những đứa trẻ quần là áo lụa kia vẫn cười ha hả vây xung quanh hắn, đồn roi đánh xuống càng ngày càng nặng.

Hắn thân thể chấn động, giật mình tỉnh lại từ trong hồi ức, mặt càng thêm dữ tợn, bước ra một bước, hướng Ba Nhạc đi tới. Ba Nhạc theo bản năng cảm giác được người cao to đáng sợ này không có hảo ý, thân thể lùi về phía sau, co rúm lại, trong ngôi miếu Thổ Địa này nó căn bản không có chỗ mà trốn, chỉ có thể liều mạng núp trong góc không ngừng run rẩy, mặt trắng bệch không chút huyết sắc.

Ngao Khuê nhin không được cười lớn, hắn cười ha ha, cười đến lòng tràn đầy sướng khoái, cười đến thở không ra hơi.

“Gâu Gâu!”

Bỗng nhiên, khi hắn còn đang chìm trong khoái chí, từ một hướng khác truyền đến mấy tiếng chó sủa, Ngao Khuê thân thể chấn động, tiếng cười im bất, thân thể cao lớn bằng một cách khó có thể tưởng tượng nhoáng cái lướt tới cạnh cửa miếu, một tay nhắc cây lang nha bổng không lồ màu đen trên mặt đất lên, tay còn lại lộ ra cửa miếu, hướng phía ngoài nhìn lại.

Mấy ngày qua, nơi này chưa từng có bóng dáng bất kỳ con chó hoang nào.

Trước cửa miếu là một mảnh đất trống, xa xa chính là con đường mòn quanh co thông ra bên ngoài, chẳng qua hắn thấy rất rõ, mặt đất trống trơn, không một bóng người, dĩ nhiên bóng chó cũng không. “Chẳng lẽ là nghe nhầm. ....” Ngao Khuê nhú mày, trên mặt xẹt qua một tia hồ nghi, nhưng rất nhanh hắn liền bỏ qua suy đoán này, ngày thường hắn cũng không mắc phải tật bệnh gì về thính giác, mới vừa rồi tiếng chó sủa nghe rất rõ ràng, không thể nào là nghe nhầm. Tình huống trước cửa miếu tựa hồ có chút quái dị, nhưng kinh nghiệm hành tẩu giang hồ nói cho hắn biết, loại tình huống này hơn phân nửa là có vấn đề .

Sắc mặt hắn trầm xuống, lang nha bổng trên tay lại nắm chặt hơn một chút, chậm rãi hướng ngoài cửa đi vài bước. Chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, trừ hai cây bạch dương cao lớn bên cạnh bị gió thổi qua, cảnh lá có chút lay động nhẹ nhàng vang lên âm thanh xào xạc.

Đột nhiên, Ngao Khuê như cảm thấy điều gì đó, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy tại khúc quanh trên con đường mòn, một bóng vàng chợt lóe lên, chỉ chớp lát sau, một con chó lớn lông vàng từ từ đi ra. Con chó này thân thể cực kỳ to lớn, ước chừng lớn gấp ba so với những con chó thông thường, không sai biệt lắm cũng cao đến ngực người trưởng thành, quả thật đây là con chó lớn nhất Ngao Khuê từng thấy.

Ngao Khuê sắc mặt khẽ biến, nhìn chằm chằm con chó lớn này một lát. Con chó lông vàng kia hiển nhiên cũng rất mau chóng phát hiện bên này có một gã nhân loại cao to đang nhìn mình không chút hảo ý, tựa hồ nó cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn ngoái đầu, ánh mắt lấp lánh cũng nhìn chằm chằm Ngao Khuê.

Ngao Khuê tâm niệm chuyển động, con chó này khổng lồ như thế, tuyệt không phải phạm vật, hơn phân nửa chính là yêu thú do tu đạo sĩ nuôi, như vậy phía sau nó, hẳn là có người đi theo rồi. Nghĩ tới đây, hắn cười lạnh một tiếng, nắm chặt lang nha bổng, cũng từ từ tiến về phía trước, một con chó đất bất quá là thân thể trưởng thành chút ít, hắn như thể nào lại sợ?

Chẳng qua khi hắn đang chậm rãi tiến tới lại không phát hiện ngay trên đỉnh đầu mình, trên ngọn cây bạch dương cao ngất, đằng sau phiến lá bỗng lộ ra một cái đầu, là một con khỉ lông xám chẳng biết từ lúc nào đã trèo lên cây, đang đưa tay gãi gãi đầu, hướng gã cao to phía dưới mình vẫn đang hồn nhiên không biết gì nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt huy động, rơi vào cây lang nha bổng khổng lồ màu đen trong tay Ngao Khuê.

Ba Nhạc núp ở trong góc, đang nhìn Ngao Khuê tiến lại thì bỗng nhiên thấy hắn xoay người đi ra cửa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng đáy lòng vẫn thấp thỏm không yên, chút sợ hãi vừa rồi vẫn không hoàn toàn rút đi. Trước đêm hôm qua, nó bất quá chỉ là một tiểu hài tử ngây thơ từ nhỏ đã được cha mẹ nâng niu, che chở, chưa từng trải qua chút gian nan vất vả. Nhưng chỉ trong một đêm, thế giới của nó như hoàn toàn đảo ngược.

Nó chỉ có thể cắn răng, hết mình toàn lực tập thích nghi với hoàn cảnh, nhưng ít ra trước mắt, nó vẫn không có quá nhiều tiến bộ.

Sau khi Ngao Khuê ra ngoài, miếu Thổ Địa liền lâm vào một mảnh trầm tĩnh. Ba Nhạc đợi một hồi lâu vẫn không thấy Ngao Khuê trở lại, trong lòng chột động, chẳng lẽ trong nhà còn có người may mắn sống sót, tới đây cứu mình?

Bắt quá chốc lát sau, dù tuổi đời không lớn nhưng nó cũng biết đó chỉ là một hư ảo không tưởng mà thôi.

Nó co người lại, trong đầu hiện lên khuôn mặt bốn người kia, nhận ra người mình sợ nhất không thể nghi ngờ chính là gã Ngao Khuê cao lớn, mà thích nhất hoặc nói đúng hơn là người khiến nó tương đối có chút cảm giác an toàn tự nhiên là thanh niên được gọi Tiểu Vương kia rồi.

Nó đột nhiên rất mong Vương Tông Cảnh sớm trở lại.

Vừa lúc đó, bỗng chỉ nghe ngoài cửa miếu vang lên một tiếng “Phanh” thật lớn, tựa hồ có vật gì nặng đập xuống đất, mà khi nó còn đang kinh nghi bất định, lại nghe “Uông uông uông uông” mấy tiếng chó sủa xen lẫn “Chi chi chi chi” một loại âm thanh kỳ quái khác vang lên, bỗng nhiên một thân ảnh từ bên ngoài chạy vào, đầu tròn tóc ngắn, lưng đeo một túi vải xanh, nhìn qua là một nam hài tuổi cùng Ba Nhạc không sai biệt lắm. Nam hài kia cười hi hi quay đầu nhìn quanh một vòng, tuy nhiên sau khi nhìn thấy Ba Nhạc, nhất thời tựa như rất lấy làm kinh hãi, “Dì” một tiếng, ngạc nhiên nói:

“Ngươi là ai, sao lại ở chỗ này?”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Hiểu lầm

Ba Nhạc cũng sợ hết hồn, nhất thời cảm thấy đầu óc trống rỗng, mấp máy miệng lại không nói được ra lời. Nam hài kia sờ sờ cái đầu tròn của mình, suy nghĩ một chút, nhanh như một làn khói đã chạy tới bên người Ba Nhạc, vươn bàn tay trắng trẻo mồm mỉm đặt lên trán nó, xoa lên xoa xuống, ngoài miệng nói: “Ngươi bị bệnh sao?”

Từ trong lòng bàn tay nhỏ xíu kia, một dòng khí tức ôn hòa mà ấm áp truyền đến thái dương Ba Nhạc, nó theo bản năng lắc lắc đầu, cũng không biết tại sao đột nhiên cảm thấy trên người ấm áp hơn một chút.

Nam hài kia rút tay về, cười hi hi, xem ra đã yên tâm, lại hướng chung quanh nhìn thoáng qua, nhỏ giọng: “Ngươi cũng là trốn tới đây chơi phải không? Bắt quá nơi này thoạt nhìn rất bản, không phải chỗ chơi tốt a.”

Khóe miệng Ba Nhạc méo xệch, giống như muốn bật cười, nhưng bỗng nhiên tỉnh ngộ, cũng không khỏi giật mình, vội vàng nói: “Này này, nơi này không phải chỗ để chơi đùa, có người xấu đó, ngươi mau chạy đi.”

“Người xấu?” Đứa bé trai kia ngờ ngạc một chút, cũng không có nhanh chân bỏ chạy, mà lại xoay người nhìn Ba Nhạc, cẩn thận đánh giá nó một phen, nhìn qua, tự nhiên cũng nhìn ra chút ít đầu mối.

Ba Nhạc xuất thân không kém, quần áo trên người đều là thượng hạng, song từ đêm qua cho tới hôm nay liên tiếp gặp biến cố, lại phải nằm trên mặt đất bần thiêu trong miếu Thổ Địa một đêm, từ đầu đến chân tự nhiên cũng là bẩn, lại thêm sắc mặt nó cũng không tốt cho lắm, bộ dáng hiển nhiên giống như một hài tử bị người lừa bịp hoặc là hành hạ.

Nam hài kia không nói gì, Ba Nhạc cũng lo lắng, bản tính nó vốn không xấu, giờ phút này nhìn nam hài trước mặt đang ngờ ngạc, tựa hồ đối với tình hình chung quanh hoàn toàn không biết, nó gấp đến độ thoáng cái đứng bật dậy, vừa định lớn tiếng nhắc nhở nhưng ngay sau đó tỉnh táo lại vì sợ bị Ngao Khuê bên ngoài nghe được, chỉ hạ thấp thanh âm, vội vàng nói:

“Nơi này có người xấu, bọn họ sẽ giết ngươi, ngươi đi mau, đi mau a.....”

Nam hài kia tò mò nhìn hẩn một lát, ánh mắt có chút kỳ lạ nhưng sắc mặt hết sức hữu hảo, cũng không kinh hoảng thất sắc, ngược lại nhìn Ba Nhạc, bỗng nhiên nói: “Đã có người xấu, vậy ngươi đi cùng ta luôn chứ sao.”

Ba Nhạc gấp đến độ luống cuống tay chân, nói: “Ngươi..... ngươi còn không đi mà nói..., tên người xấu kia trở lại thì nguy to, ngươi không biết đâu, hẩn có một cây lang nha bổng lớn như vậy nè.....” Nó huy vũ hai tay, ra sức khoa tay múa chân, muốn để cho tiểu tử ngốc nghếch không biết trời cao đất dày kia hiểu được sự đáng sợ của Ngao Khuê mà mau rời đi, ai ngờ nó mới nói được một nửa, dư quang trong mắt chợt thấy một con chó vàng cực kỳ to lớn từ cửa miếu chạy vào, ngay sau đó, chỉ nghe “Bịch bịch” mấy tiếng cổ quái từ phía sau con chó vang lên, một con khi lông xám cũng đang đứng đỉnh đi vào, bất đồng chính là con khi này nhìn qua so với con chó vàng kia thì không lớn lắm, nhưng trên tay nó lại nắm một cây gậy thô to màu đen, một mặt thô lớn, gai nhọn tua tủa, rõ ràng chính là cây lang nha bổng của Ngao Khuê, vậy mà cũng bị con khi xám thoát nhìn tầm thường này tha vào trong miếu.

Ba Nhạc tròn trợn mắt. Sau đó nó giật mình một cái, vội chạy đến bên cửa nhìn ra ngoài, nhất thời lại càng giật mình, chỉ thấy ngoài cửa dưới tàng cây bạch dương, thân thể cao lớn của Ngao Khuê không biết làm sao đã ngã trên mặt đất, đầu nghiêng về một bên, nhìn bộ dạng giống như đã bất tỉnh.

“Tiểu Hôi, ngươi lại trộm đồ người khác?” Một tiếng quát lớn từ phía sau nó truyền đến, Ba Nhạc ngo ngắc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nam hài kia đang chỉ vào con khi lông xám, cau mày nói:

“Cha mẹ đều đã cấm mày trộm đồ người khác rồi mà!”

Con khi lông xám tiện tay đem cây lang nha bổng to tướng kia ném qua một bên, nhất thời mặt đất chấn động một cái, bình khí này vốn cực kỳ nặng vậy mà chẳng biết tại sao trong tay con khi lại như không có trọng lượng, sau đó con khi nhún vai, hai tay dang ra, hướng về phía nam hài kia “Chỉ chỉ chỉ” liên tục mấy tiếng, tựa hồ đang phản trần điều gì.

Ba Nhạc ở một bên thấy vậy tròn mắt hốc mồm, chưa kịp khiếp sợ trước sự thông minh của con khi, lại thấy nam hài kia miệng nhếch lên, khinh thường nói: “Cướp đoạt? Vậy cũng không được!”

Nam hài kia lý lẽ hùng hồn, hào khí凛冽 hướng con khi lên giọng: “Trộm hay cướp thì cũng giống nhau, cha mẹ tao đều không cho, bằng không mà nói, mày cho rằng Phong Hôi Phong cùng Tiểu Trúc Phong còn thứ gì có thể lưu lại sao?”

*****

Một tiếng rên nhẹ từ trong miệng Ngao Khuê phát ra, hẩn chỉ cảm thấy đầu đau như búa bổ, vừa mở mắt nhìn quanh liền phát hiện mình đang nằm trên mặt đất, cũng không biết đã nằm đó bao lâu.

Ngao Khuê nhe răng tròn mắt ngồi dậy, lấy tay xoa xoa phía sau gáy đang truyền đến từng hồi đau đớn, chỉ cảm thấy lòng bàn tay cộm cộm, tựa hồ đã sưng lên một cục lớn, nhưng đưa ra nhìn cũng không thấy vết máu, xem ra thương thế không có gì nghiêm trọng.

Ngồi dưới đất cẩn thận hồi tưởng sự việc vừa rồi, Ngao Khuê từ từ nhớ lại mình tựa hồ đang hướng con chó lông vàng đi tới, rồi đột nhiên thấy đầu đau nhói, sau đó không còn biết gì nữa. Từ vết thương mà suy luận, hẩn là bị người ám toán đằng sau, trực tiếp đánh cho bất tỉnh.

Suốt bao năm qua, chưa lần nào hẩn chịu thua lỗ như lần này..... Ngao Khuê trong lòng nhất thời giận dữ, bỗng nhiên từ trên mặt đất nhảy vọt lên nhìn quanh bốn phía, chỉ thấy trống trơn, một bóng người cũng không có, hiển nhiên kẻ ám toán hẩn đã sớm chạy. Chịu thiệt lại không có ai để tính sổ, giờ khắc này Ngao Khuê trong lòng buồn bực vô cùng, đang phần hận căm tức, đột nhiên thân thể hẩn chấn động, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhất thời trên mặt

thất sắc, còn đầu lo lắng tức giận, vội sai những bước dài trở lại miếu Thổ Địa. Ngôi miếu vẫn cũ nát như trước, vốn mặt đất đầy bụi bặm nhưng bởi mấy ngày nay đám người Từ Mộng Hồng ở đây cũng có quét dọn qua nên có vài chỗ rõ ràng sạch sẽ hơn một chút, tỷ như góc tường lúc trước Ba Nhạc ngồi.

Nhưng giờ phút này, Ngao Khuê khó có thể tin vào mắt mình, trong ngôi miếu không lớn lắm, hiển nhiên cũng giống bên ngoài, hoàn toàn trống tuếch, không một bóng người.

Ngao Khuê hét lớn một tiếng, nháy mắt gương mặt trở nên đỏ bừng, đầu văng lên ông ông, trong lòng chỉ có một thanh âm không ngừng quanh quẩn: “Nguy rồi, nguy rồi.....”

Đang lúc hấn như kiến bò trên chảo nóng, thất hồn lạc phách đi tới đi lui, chợt nghe thấy từ ngoài miếu truyền tới một thanh âm thanh thúy dễ nghe, tựa hồ là một nữ tử trẻ tuổi, có chút nghi hoặc, nói: “Di, nơi này không có ai hả, Nam Sơn người có nhìn nhầm không đó?”

Một thanh âm nam tử vang lên, dường như vừa nói hấn vừa nhẹ nhàng đi vào: “Hấn là không sai, mặc dù ta chỉ thấy bóng lưng, nhưng con chó lớn như vậy lại là lông vàng, trên đời này ta nghĩ không còn con thứ hai đâu.”

Suy luận nghe có vẻ cổ quái, nhưng chẳng biết tại sao những người bên cạnh lại không ai phản bác, tựa hồ cảm thấy rất có lý..... Sau đó tiếng bước chân xột xoạt vang lên, nghe thanh âm thì người tới ngoài miếu không ít, chỉ chốc lát sau lại có một thanh âm khác nói: “Theo lý thuyết, Tiểu Đình ở Đại Trúc Phong đang rất an ổn, không có khả năng tự nhiên chạy tới Lương Châu này, bất quá nếu đã thấy cái bóng giống của Đại Hoàng trên đường, chúng ta vẫn nên vào xem thử một chút, sau này còn tiện khai báo với Lục sư thúc.”

“Phải... phải... phải...” Mọi người bên cạnh xem ra đều đồng ý. Mà bên trong miếu Thổ Địa, Ngao Khuê giờ phút này vừa kích động vừa cuồng nộ, tự nhiên nghe được một cuộc chuyện, những thứ khác hấn đều bỏ ngoài tai, nhưng khi nghe đến mấy chữ “Con chó lớn lại là lông vàng”, nhất thời chỉ cảm thấy máu xông lên não, hét lớn một tiếng, xông ra ngoài, hường mấy nam nữ thanh niên không kịp chuẩn bị giắt này mình ngoài cửa, quát to:

“Ghê tởm, chính là các ngươi ám toán ta sao?”

Dưới tàng cây bạch dương trước cửa lúc này đang đứng bốn người, trong đó hai nam hai nữ, bị Ngao Khuê đột nhiên lao ra quát lớn như vậy, họ cũng tỏ vẻ kinh ngạc, hướng hấn nhìn lại.

Ngao Khuê nào có quản nhiều, giờ phút này trong đầu hấn tràn đầy lửa giận, lại thêm lo lắng về việc bị mất con tin trọng yếu là Ba Nhạc, vạn nhất đám Hồng tỷ trở lại không biết sẽ xử hấn thế nào, trên thực tế hấn đã hoàn toàn mất tinh táo, găm lớn một tiếng, da thịt toàn thân nổi lên, tay phải vẩy ra, mắt thấy sẽ phải xuất thủ.

Bốn người trẻ tuổi bên kia cũng biến sắc, vội vàng thủ thế, bọn họ cũng nhận ra đại hấn này không phải người phàm, đạo hạnh nói không chừng còn khá cao, lại thêm khí thế hung ác kia, nhất thời không ai dám khinh thường.

Ai ngờ mắt thấy một cuộc đại chiến sắp phải nổ ra, Ngao Khuê thuận theo tiêu sai vẩy tay một cái, nhưng chỉ chốc lát sau bỗng nhiên cả người hấn như hóa đá, cứng đờ ra. Ngây đại một lát, hấn chợt quay đầu lại hướng tay phải nhìn thoáng qua, tròn to hai mắt, kêu một tiếng thất thanh: “Lang nha bổng đâu rồi, lang nha bổng của ta đâu rồi?”

Bốn người trẻ tuổi đối diện bất luận nam nữ giờ phút này cũng nói không ra lời, ngây người như phỗng nhìn đại hấn mới không lâu trước đó còn bộ dáng hung ác như hổ, khí thôn sơn hà, đột nhiên trở thành mê hoặc, khôn nhiều, lo âu vạn phần, đang lục tìm tứ phía, lại “Chà” một tiếng chạy ào vào miếu, chỉ nghe bên trong lách ca lách cách rầm rầm mấy tiếng vang lên, “Hô” một tiếng Ngao Khuê lại hai tay trống trơn vọt ra, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chăm chăm bốn người đối diện, giận dữ hét: “Nói, lang nha bổng của gia gia ở đâu?”

Trong bốn người kia, nam tử mập mạp đứng phía trước ngây ngốc một chút, tựa hồ nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, qua một lúc lâu mới

ngạc nhiên nói: “Chúng ta cũng không biết a.....”

“Oa nha nha nha!”

Ngao Khuê ngửa mặt lên trời thét dài, bộ dáng như hổ điên, ngay cả lang nha bổng cũng không nghĩ tới nữa, toàn bộ thân hình nhảy vọt lên, hướng bốn người nhào đến, vẻ mặt dữ tợn hung ác, thề phải đem mấy tên địch nhân ghê tởm kia băm thây vạn đoạn.

Đứng dưới cái bóng khổng lồ của hắn, bốn người trẻ tuổi kia khẽ cau mày, hai nam tử còn hoàn hảo không nói lời nào, hai nữ tử lại cùng hừ lạnh một tiếng.

“Oanh!”

Ngao Khuê với khí thế bức nhân chụp xuống một cái, nhưng chốc lát sau chỉ thấy quang hoa chọi lóe, một cỗ lực đạo mạnh mẽ đột nhiên đánh ra, thân thể Ngao Khuê như một viên đá lớn trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, “Phanh” một tiếng nặng nề đâm vào bức tường niêu Thổ Địa, trực tiếp đánh sập hơn phân nửa mặt tường, nhất thời sương khói tung bay, một mảnh chướng khí mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Lợi hại

Rảo bước đi trên con đường mòn, Vương Tông Cảnh ngẩng đầu nhìn sắc trời, chỉ thấy mây trắng nhẹ bay, trời cao xanh thăm, xa xa phía chân trời là dãy Man Sơn hùng vĩ, từ chỗ hắn đứng có thể thấy rõ đỉnh núi lập lờ ẩn hiện giữa màn sương khói trắng như tuyết kia. Vầng mặt trời đỏ rực trên cao, ánh dương quang nhàn nhạt mang theo vài phần ấm áp, giữa tiết trời đầu xuân đã xua tan cái rét lạnh của buổi đêm trên đất Lương Châu.

Là một ngày đẹp trời a!

Vương Tông Cảnh khẽ nhắm mắt lại, bỗng nhiên có chút cảm khái, mặc kệ nhân gian bi hoan ly biệt, nhưng sự đời vốn vô thường (*), thiên địa vốn bất nhân, cho dù có là thâm án diệt môn đi nữa, lão Thiên cũng sẽ không hạ xuống. Khe khẽ thở dài, Vương Tông Cảnh tiếp tục hướng phía trước bước đi, ngay sau đó chợt thấy Tây Môn Anh Duệ.

Đường mòn này chạy quanh một bên tường thành cao vút, giờ phút này Tây Môn Anh Duệ đang đứng trước lối vào, chẳng biết tại sao không trở lại miếu Thổ Địa mà chỉ đứng đó, dựa lưng vào thành tường cứng rắn được xây từ những khối cự thạch thô to, hai mắt nhìn trời.

Vương Tông Cảnh có chút kinh ngạc nhìn hắn, đi tới bên cạnh đánh giá hắn một phen, nói: “Người đứng bên này làm cái gì?”

Tây Môn Anh Duệ nhìn lại hắn, biểu hiện trên mặt có chút cổ quái, trầm mặc một lát, nói: “Sắc trời hôm nay nhìn không tệ, ta đứng đây xem một chút.”

Vương Tông Cảnh á khẩu, nhú nhú mày, nhưng sau đó chỉ khẽ lắc đầu, cảm thấy gã gia hỏa này tính tình thật khác thường, cũng không cùng hắn nói thêm cái gì, xoay người hướng đường mòn đi tới. Tây Môn Anh Duệ ở phía sau nhìn theo bóng lưng Vương Tông Cảnh, sau đó quay đầu lại, vẫn giữ bộ dáng kia, dựa lưng vào thành tường ngửa mặt nhìn trời, không nói một lời.

Thân ảnh Vương Tông Cảnh nhanh chóng biến mất, trên đường phố người đến người đi, cũng không ai chú ý tới Tây Môn Anh Duệ nhìn y hết một tên chán đời đang dựa vào tường mà đứng.

Sau thời gian tầm nửa chum trà, tiếng bước chân từ phía đường mòn một lần nữa vang lên, Vương Tông Cảnh lại đi ra, trên mặt nhìn không chút biểu cảm nhưng mơ hồ có một loại cảm giác cổ quái, không nói tiếng nào đi tới bên ngoài đường mòn, nhìn thoáng qua Tây Môn Anh Duệ rồi im lặng tới bên người hắn, cũng dựa vào tường thành, sau đó ngẩng đầu, nhìn không trung.

Tây Môn Anh Duệ quay đầu nhìn hắn một cái.

Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, thản nhiên nói: “Sắc trời hôm nay nhìn không tệ a.”

Tây Môn Anh Duệ: “.....”

*****

Qua một lúc lâu, hai người vẫn như trước ngẩng đầu nhìn trời chẳng khác nào mấy tên nam tử chán đời, cũng không có nói chuyện, không khí bất tri bất giác có chút vi diệu cổ quái, cuối cùng Tây Môn Anh Duệ ho nhẹ một tiếng, cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn trời, thản nhiên nói:

“Người nói Hồng tử có thể làm thịt hắn hay không?”

Vương Tông Cảnh nhìn một đám mây trắng đang lười biếng trôi qua, suy nghĩ một chút, nói:

“Trước kia sẽ không, còn bây giờ thì khó nói.”

“Ừm. ....” Tây Môn Anh Duệ lại gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nói: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Vương Tông Cảnh tựa hồ cảm thấy có chút nhức đầu, theo thói quen đưa tay xoa xoa trán, cười khổ một cái nói: “Kiểu này Hồng tử trở lại thì phải làm sao bây giờ?”

Tây Môn Anh Duệ miệng méo xệch, không biết có phải là cảm thấy có chút ghê rợn, động tác này khiến khuôn mặt thường ngày vốn âm trầm của hắn lại ngoài ý muốn trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, bất quá rất nhanh lại trở về bộ dáng cũ, đứng tại chỗ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tự gây nghiệt, ta không quan tâm.”

Vương Tông Cảnh nhún vai.

Sau đó, hai người bọn họ liền đồng thời nghe được cách đó không xa truyền tới một tiếng hô kinh ngạc, Từ Mộng Hồng một thân hồng y, lụa trắng che mặt đi tới, nhìn hai người bọn họ, ngạc nhiên hỏi: “Hai người các ngươi đứng ngoài này làm cái gì?”

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đồng thời đứng thẳng người, nhưng cũng không nói gì. Từ Mộng Hồng đi tới trước hai người họ, mặc dù bởi có tấm lụa trắng mà nhìn không ra vẻ mặt nhưng trong mắt nàng hiện rõ sự hồ nghi, ngạc nhiên nói: “Cũng về tới đây rồi, làm sao không vào miếu Thổ Địa, Ngao Khuê không phải là còn đang ở bên trong hay sao?”

“Sắc trời hôm nay nhìn không tẻ a.....”

Hai nam nhân bỗng nhiên trăm miệng một lời cùng nói giống hệt nhau, nói được nửa câu mới phát giác điểm này, nhất thời đều im bặt.

Từ Mộng Hồng nhìn một chút Vương Tông Cảnh, lại nhìn một chút Tây Môn Anh Duệ, đột nhiên trăm mặt, ánh mắt đằng sau tấm lụa che mặt cũng âm trầm hơn rất nhiều, giống như đã nhận ra điều gì, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, dậm chân, cũng quay đầu hướng đường mòn bước đi.

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ liếc nhau một cái, nhưng ngay sau đó không nói một lời cùng theo sát nàng ta, bất quá hôm nay hai người tựa hồ đặc biệt ăn ý, vẫn là không hẹn mà cùng giữ vững khoảng cách với Từ Mộng Hồng đang đi đằng trước.

Đường mòn vắng vẻ quanh co nhưng với ba người họ cũng không tính là dài. Đi một lát, đám người Từ Mộng Hồng đã thấy bóng dáng ngôi miếu Thổ Địa, còn có mấy cây bạch dương trước miếu.

Lại đi thêm mấy bước, Từ Mộng Hồng bỗng nhiên dừng lại, Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đi theo phía sau nàng cũng đồng thời dừng bước, sau đó ánh mắt hướng bóng lưng Từ Mộng Hồng nhìn lại, chỉ thấy đầu vai nàng bỗng nhiên bắt đầu nhẹ nhàng run rẩy, hai cánh tay buông thõng bên người cũng dần dần nắm chặt thành quyền.

Xuyên qua đầu vai nàng nhìn về phía trước, chỉ thấy miếu Thổ Địa giờ phút này chẳng biết tại sao đã sụp xuống hơn phân nửa, đất đá văng tán loạn khắp nơi, mà người bên trong hiển nhiên đã sớm biến mất. Trên cây bạch dương cách chỗ vốn là cửa miếu không xa, Ngao Khuê toàn thân bị trời chật, treo lủng lẳng trên cành cây, đầu chúc xuống, bất quá vẫn còn hô hấp, chẳng qua là hôn mê bất tỉnh. Nhìn bộ dáng hẩn lúc này, mặt mũi nhiều chỗ tím bầm giống như bị người hung hăng đạp đổ một phen, ở trên người còn treo một thẻ gỗ lớn, trên đó viết hai hàng chữ to:

“NGƯỜI NÀY BỊ ĐIỀN NẶNG,

AI THẤY HÃY MAU CHÓNG TRÁNH XA!”

Từ Mộng Hồng tiếng hít thở đột nhiên trở nên dồn dập, Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đứng đằng sau không sai biệt lắm đồng thời cảm giác được có một ngọn núi lửa trong cơ thể nàng sắp bộc phát, sau đó chỉ nghe Từ Mộng Hồng nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm trầm thấp, khàn khàn rống lên một tiếng: “Ngao Khuê.....”

*****

“Hô, hô, hô.....”

Tiếng thở dồn dập từ trong miệng Ba Nhạc truyền ra, một tay của nó bị nam hài không biết lai lịch kia nắm lấy. Từ lúc rời khỏi miếu Thổ Địa, nam hài kia liền kéo theo nó một đường chạy thực mạng. Vừa bắt đầu chạy còn không tính là nhanh, nhưng về sau lại không biết làm sao mà nam hài kia mơ hồ nhận thấy có chuyện gì đó không tốt, tốc độ đột nhiên tăng mạnh, khiến Ba Nhạc nhất thời chịu khổ không ít.

So sánh bên dưới, con chó lông vàng chạy theo bên người bọn nó lại rất nhẹ nhàng, thông dong như đang đi dạo trong sân vắng vậy, thỉnh thoảng còn ghé mũi ngửi ngửi, thậm chí còn hướng góc tường đại tiện một bãi..... Còn con khỉ xám kia thì càng không phải nói, ngay cả chạy cũng không chạy mà trực tiếp an vị trên lưng con chó vàng, một đường rảnh rỗi.

Cuối cùng, nam hài kia mang theo Ba Nhạc quẹo trái quẹo phải một hồi, chạy vào một hẻm nhỏ cách xa miếu Thổ Địa mới chịu dừng bước.

Ba Nhạc vừa mới đứng lại, liền vịn tay vào vách tường thờ hồng hộc từng ngum lớn, chỉ cảm thấy trống ngực đập mãnh liệt, trái tim tựa hồ cũng muốn từ cổ họng nhảy ra ngoài, mệt mỏi không chịu nổi. Mà nhìn nam hài kia nửa điểm uể oải cũng không, ngược lại còn có dư lực đi tới vỗ vỗ bả vai Ba Nhạc, cười hi hi nói: “Được rồi, chạy đến đây người xấu kia hẳn là tìm không ra nơi đâu, yên tâm đi.”

Ba Nhạc thở dốc hồi lâu, lúc này mới từ từ bình phục lại, nhưng trong lòng vẫn kinh nghi bất định, không tài nào nghĩ ra Ngao Khuê cao lớn, dũng mãnh như cự linh, làm sao lại tự nhiên gục xuống đất hôn mê bất tỉnh? Chẳng qua nếu nói là nam hài trước mặt này làm, nó vô luận như thế nào cũng không thể tin tưởng.

Nam hài kia nhìn nó một cái, vẫn cười hi hi, hỏi: “Người tên là gì? Nhà người ở đâu, có muốn về nhà hay không?”

Ba Nhạc ngờ ngác một chút, nói: “Ta tên là Ba Nhạc, nhà ta.....” Thanh âm của nó trầm xuống, qua một lúc lâu, nó dụi dụi hai mắt, nhẹ giọng nói: “Nhà ta bị đốt rụi rồi, không trở về được.”

“Hả?” Nam hài kia hiển nhiên không ngờ tới sẽ nhận được một cái đáp án như vậy, nhất thời cũng có chút ngốc trệ, qua con ngạc nhiên, nó nói: “Vậy người còn người nhà chứ? Cha người mẹ người đâu rồi, bọn họ có thể đang đi tìm người đó?”

Ba Nhạc sắc mặt càng thêm ảm đạm, cắn răng nói: “Đều chết hết rồi, nhà ta chỉ còn lại mình ta một người.”

Nam hài kia nhất thời nói không nên lời, bất kể nó có cái gì đặc biệt, nhưng tâm tính cuối cùng vẫn chỉ là một tiểu hài tử tám, chín tuổi, nào biết cách an ủi người, nhìn bộ dáng Ba Nhạc thương tâm muốn chết, trong lúc nhất thời gặp đến độ chà xát hai tay cũng không biết rốt cuộc nên nói cái gì cho phải. Kết quả đến cuối cùng, ngược lại Ba Nhạc vốn kinh qua nhiều biến cố, tâm tính cường ngạnh hơn chút ít, sau khi hít sâu một hơi, lau đi chút hơi nước lưu lại nơi khóe mắt, nó liền chuyển hướng đề tài, cố nặn ra một nụ cười, nói:

“Cảm ơn người đã cứu ta, đúng rồi, ta còn chưa biết người tên gì.”

Nam hài kia như được đại xá, thờ phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “A, ta tên là Trương Tiểu Đình, người cứ gọi là Tiểu Đình, những người khác đều gọi ta như vậy.”

Ba Nhạc gật đầu, nói: “Tiểu Đình.”

Tiểu Đình ha ha cười một tiếng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại chợt xẹt qua vẻ lo lắng, nhìn Ba Nhạc, hỏi: “Ba Nhạc, vậy bây giờ người định làm thế nào?”

Ba Nhạc thoáng chút mờ mịt, nhưng sau đó trên mặt hiện lên một tia thống hận, oán giận mà nói: “Ta muốn báo thù!”

Tiểu Đình sờ sờ đầu, hỏi: “Tìm ai báo thù?” Ba Nhạc ngây ngốc một chút, muốn nói lại thôi, Tiểu Đình nhìn vẻ mặt cổ quái của nó, dò hỏi: “Người, người có phải ngay cả cừu nhân là ai cũng không biết?”

Ba Nhạc trầm mặc chốc lát, lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng: “Không sai biệt lắm có thể nói như vậy, cừu nhân của ta nhiều lắm, ta cũng không biết nên tìm người nào báo thù.”

“Ách...” Tiểu Đình nhất thời có chút buồn rầu, chân mày nhỏ hơi nhíu lại, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nhìn Ba Nhạc nghiêm mặt nói: “Nếu không đợi cha ta đến rồi thử cầu xin người xem có thể giúp người báo thù hay không?”

Ba Nhạc nhìn nam hài xấp xỉ tuổi mình đang dùng ánh mắt chân thành nhìn nó thì trong lòng không khỏi cảm thấy ảm áp, nhưng nghĩ đến những hung thần ác sát vô cùng đáng sợ trong đêm hôm đó, không biết làm sao, nó không đành lòng làm khó người duy nhất thật lòng với mình, nhẹ giọng nói:

“Được rồi, cừu nhân của ta lợi hại vô cùng, cha ngươi rất có thể đánh không lại chúng.”

“Cái gì?” Tiểu Đình nhất thời lộ vẻ kinh ngạc: “Cừu nhân của ngươi thật sự lợi hại như vậy à?”

“Đúng vậy.....” Ba Nhạc mang theo vài phần thương tâm, có chút bất đắc dĩ nói.

(*) Nguyên tác Tiểu Đình ghi là “Bạch vân thương cầu” (hay “Bạch y thương cầu”): Lấy theo ý tứ hai câu đầu trong bài “Khả thân” của Đỗ Phủ, ý muốn nói về lẽ biến hóa vô thường của cuộc đời:

“Thiên thượng phù vân như bạch y,

Tu du hốt biến vi thương cầu.”

Dịch nghĩa:

”Mây nổi trên trời như áo trắng,

Phút chốc bỗng thành hình chó xanh.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Quay đầu

Trong miếu Thổ Địa cũ nát, vì nửa bức tường bị đánh sập, đá vụn bụi bặm đầy đất khiến ngôi miếu vốn dĩ không rộng lắm lại càng thêm chật chội. Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đứng canh trước cửa, cảnh giác động tĩnh bên ngoài, bất quá hiển nhiên chung quanh một mảnh an tĩnh, cũng không có địch nhân trong tưởng tượng tìm đến, có lẽ hai người họ cũng chỉ làm ra bộ dáng cho người khác nhìn. Trên thực tế, không sai biệt lắm cũng đúng là như vậy, mặt bọn họ mặc dù hướng ngoài cửa, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên lên nghe ngóng động tĩnh trong miếu.

Một hồi âm thanh trầm thấp mang theo vài phần thống khổ từ trong miếu truyền ra, một lát sau lại nghe mấy tiếng vang lớn, giống như có vật gì nặng nề bị nện mạnh lên mặt đất, khiến ngôi miếu vốn đã tàn tạ lại rung lên dữ dội, lay động không ngừng, mắt thấy sắp phải sụp xuống.

“Hong tử, Hong thư.....” Mấy tiếng gào trầm thấp liên tục vọng ra, khiến hai nam nhân đứng ngoài cửa miếu đều là khóe miệng méo xệch.

Từ Mộng Hồng thanh âm khàn khàn đang quát lớn mấy câu, tựa hồ cực kỳ tức giận, nháy mắt tiếng la hét của Ngao Khuê im bật. Lại nghe mấy tiếng quả trách, sau đó trong miếu dần dần yên tĩnh lại.

Vương Tông Cảnh cảm giác được Tây Môn Anh Duệ bên cạnh đang vụng trộm hướng trong miếu nhìn thoáng qua, nhưng cuối cùng hắn vẫn yên lặng làm bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, vẫn như cũ trầm mặc đứng đó.

Lại một lát sau, từ trong miếu truyền ra thanh âm khàn khàn mà hơi mệt mỏi của Từ Mộng Hồng: “Hai người các ngươi cũng vào đi.”

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ xoay người lại, một trước một sau đi vào, chỉ thấy trong miếu rất lộn xộn, Từ Mộng Hồng một thân hồng y lụa trắng đang đứng ở chính giữa, gả Ngao Khuê lực lưỡng kia cũng không đứng, một mực ngồi trên tấm bô đoàn rách bên chân Từ Mộng Hồng, nghe răng trợn mắt, vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

Nhìn kỹ lại, liền phát hiện trên người gã to con này mới có thêm không ít dấu chân, trên mặt cũng nhiều hơn vài vết thương nhỏ, trông rất tức cười, không biết có phải mới vừa rồi dưới con thịnh nộ Từ Mộng Hồng để lại cho hắn hay không. Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ giờ phút này tự nhiên sẽ không hồ đồ đến mức cười ra tiếng, hai người cùng nghiêm mặt, nhìn qua y như cọc gỗ vậy, sau khi đi vào liền thành thành thật thật đứng một bên.

Ngao Khuê mặc dù bị Từ Mộng Hồng giáo huấn một bữa nhưng thoát nhìn bộ dáng cũng không có gì là thẹn quá hóa giận, trên mặt phần lớn là vẻ hối tiếc, hậm hực, an vị ngồi bên chân Từ Mộng Hồng. Vương Tông Cảnh cũng biết trong bốn người, Ngao Khuê sớm đã đi theo Từ Mộng Hồng, ngay từ trước khi hắn cùng Tây Môn Anh Duệ gia nhập tiểu đoàn thể này, Ngao Khuê đã là bộ hạ trung thành của Hồng tử, đối với nàng rất mực nghe lời.

Trên thực tế, ngày thường Từ Mộng Hồng mặc dù cũng thường xuyên phân phó Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ làm việc, nhưng thái độ cũng chưa bao giờ quá đáng, không có vênh mặt hất hàm sai khiến, ngược lại đối với Ngao Khuê thì tùy tiện hơn nhiều, lâu lâu lại thuận miệng quát nạt đánh chửi, nhưng Ngao Khuê thân cao mã đại da dày thịt béo, cho tới bây giờ chưa từng cãi lại, trước sau đối với Từ Mộng Hồng trung thành vô cùng.

Có lẽ hai người kia cùng nhau trải qua nhiều năm tháng nên cũng hiểu biết phần nào bí mật của đối phương. Bất quá những chuyện này bọn họ chưa từng nhắc tới, mà Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ cũng rất ăy ý chưa bao giờ hỏi.

Từ Mộng Hồng buồn bực đứng đó một lát, cuối cùng oán hận nói với hai người bọn họ: “Tiểu quý Ba gia chạy trốn, Ngao Khuê gặp phải một nhóm tu đạo sĩ lạ mặt, bị người ta vây đánh không địch lại, sau đó như thế nào thì các ngươi đã thấy.”

Tây Môn Anh Duệ im lặng không nói gì, Vương Tông Cảnh lại nhú nhú mày, sau đó mở miệng hỏi một câu: “Ba Nhạc kia là bị những người này cứu đi hay sao?”

Từ Mộng Hồng nhìn Ngao Khuê vẫn ngồi dưới chân mình, hừ lạnh một tiếng, nói: “Tự ngươi nói đi.”

Ngao Khuê vẻ mặt đau khổ, cũng không dám nhìn Từ Mộng Hồng, vồ vồ thân thể đứng lên, ồm ồm mà nói: “Cũng không phải như vậy, trước khi nhóm người kia đến thì tiểu quý Ba gia đã không thấy đâu.”

“A?” Lần này, Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ thoáng cái đều nhìn về Ngao Khuê, trong ánh mắt có chút nghi vấn, nhưng hiển nhiên càng nhiều hơn một chút khinh thị. Ngao Khuê đỏ mặt, dứt khoát cũng không giấu diếm, liền thành thật kể lại đầu đuôi toàn bộ sự tình.

Tây Môn Anh Duệ sau khi nghe xong, trên mặt xẹt qua một tia trầm tư, nói: “Nói như vậy tức là có hai nhóm người sao? Nhóm thứ nhất đi cứu tiểu quý Ba gia, nhóm thứ hai tới để ngăn cản ngươi? Đây là đồng mưu?”

Ngao Khuê mờ mịt lắc đầu tỏ vẻ mình không biết, đang lúc ấy thì Vương Tông Cảnh đứng giữa vốn một mực trầm mặc sắc mặt khẽ biến, bỗng nhiên trầm giọng hỏi:

“Ngươi nói lúc đầu trông thấy một con chó lông vàng thật lớn?”

“Đúng vậy.” Ngao Khuê tức giận khoa tay múa chân, thần sắc trên mặt rất không cam lòng, phần nộ nói: “Con súc sinh kia cường đại vô cùng, cao như vậy, lại lớn như vậy, rất hiếm thấy. Ta cũng vì thấy nó kỳ quái nên mới đi qua thăm dò……”

Vương Tông Cảnh trầm mặc nhìn xuống đất, che giấu một tia kích động xẹt qua trong mắt, chờ hết thấy bình thường trở lại, hắn mới tựa hồ có chút kinh

ngạc mà nói: “Ngoại trừ con chó vàng đó ra, ngoài còn thấy cái gì không, một con mèo, một con heo, hoặc giả là một con khỉ?”

Tây Môn Anh Duệ ở bên cạnh nghe được thiếu chút nữa bật cười ra tiếng, nhìn Vương Tông Cảnh một cái, nghĩ thầm tiểu tử này ngày thường nhìn trầm mặc ít nói, thì ra lúc châm chọc người khác cũng sắc bén như vậy.

Ngao Khuê bên kia ngây ngốc một chút, tựa hồ cũng không nghĩ đến ý tứ gì khác trong lời nói của Vương Tông Cảnh, chỉ ngạc nhiên lắc đầu nói: “Không có a, những thứ khác ta thật sự không có nhìn thấy, chỉ thấy con chó vàng thôi, sau đó lúc ta hướng nó đi tới, bỗng nhiên sau gáy đau nhói, trước mắt tối sầm, rồi cái gì cũng không biết. Đến lúc ta tỉnh lại, nhóm người thứ hai cũng đã tới, mà tiểu quý Ba gia cũng biến mất rồi.”

Vương Tông Cảnh trong mắt hiện lên một tia thất vọng, khẽ lắc đầu, tỏ vẻ không còn gì để hỏi nữa.

Từ Mộng Hồng hừ một tiếng, mở miệng nói: “Còn có một chuyện quan trọng hơn, các ngoài nghe Ngao Khuê nói.”

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đều ngăn ra, đảo mắt hướng Ngao Khuê nhìn lại, Ngao Khuê nhìn Từ Mộng Hồng một cái, thấy nàng khẽ gật đầu, lúc này mới liếm liếm môi, sau đó mang theo mấy phần không quá khẳng định, nói: “Ta vừa nãy mới nhớ ra, lúc ấy ta cùng hai trong bốn người kia giao thủ, bọn họ đều sử dụng đạo pháp, rất giống đệ tử Thanh Vân Môn.”

“Hà?” Một câu này quả nhiên lợi hại, bỗng chốc hấp dẫn Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ, có thể thấy được cây cỏ bóng người có tên, Thanh Vân Môn lãnh tụ thiên hạ hơn ngàn năm, riêng phần uy vọng này cũng đủ để khiến người chú ý.

*****

Vốn là một đại thế gia phồn thịnh vô bì, vậy mà chỉ sau một đêm, toàn bộ Ba gia Lương Châu đều hóa thành phế tích, đồ nát thê lương. Biển lửa cắn nuốt bao nhiêu nhân mạng đã không còn, nhưng rất nhiều nơi ngọn lửa vẫn chưa bị dập tắt hoàn toàn, từng đạo khói đen lướt nhẹ bầu trời càng gọi lên một mảnh thê lương cùng thảm thiết.

Biết bao kẻ điên cuồng giết chóc, đục nước béo cò đêm hôm đó đã sớm theo bóng đêm thối lui, lúc này dưới ánh nắng quá trưa, trong thành Lương Châu đang có thật nhiều người tụ lại bên ngoài Ba phủ, vây xem phế tích, nhìn thế gia xui xẻo chưa giải thích được gì đã bị diệt môn kia.

Mơ hồ có vài đạo nhân ảnh đang xuyên qua xuyên lại trong đồng phế tích, nhìn động tác tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, hàm nghĩa trong đó ai cũng hiểu rõ.

Trên một con đường thông đến phế tích, hai nam hài sóng vai nhau mà đứng, chính là Ba Nhạc, người cuối cùng còn sống sót của Ba Gia cùng với người đã tình cờ cứu nó khỏi miếu Thổ Địa – Tiểu Đình, con chó lông vàng cùng con khỉ xám vẫn theo sau bọn nó, nhìn bộ dáng lúc này có chút nhàm chán, đang gật gù gật gù, cơ hồ sắp lăn kềnh ra ngủ.

Tiểu Đình nhẹ giọng nói: “Đó chính là nhà của ngoại sao?”

Ba Nhạc lặng yên nhìn một mảnh nhà cửa đã hoàn toàn thay đổi, trong mắt xẹt qua một tia thâm trầm, hai hàm răng cắn chặt, nhìn thật lâu mới nhẹ giọng nói: “Phải.”

Tiểu Đình nhất thời im lặng, nhìn thăm trạng trước mắt, cuối cùng nó cũng cảm nhận được phần nào nỗi thống khổ trong lòng Ba Nhạc, sau đó ánh mắt lóe lên, nhìn thấy những người đang tìm kiếm trong đồng phế tích, chân mày nhất thời nhíu lại, nói với Ba Nhạc: “Những kẻ đang bay vùn vụt trong nhà ngoại tìm kiếm chính là cừu nhân của ngoại sao?”

Ba Nhạc nhìn một hồi lâu, cười khở một tiếng, nói: “Có thể như vậy, cũng có thể không phải, ta một chút cũng không biết.” Vừa nói lại giống như nhớ tới cái gì đó, nhất thời trầm mặc.

Tiểu Đình cắn răng, thấp giọng hỏi nhỏ: “Vậy ngươi bây giờ có tính toán gì không?”

Ba Nhạc trầm mặc thật lâu, nói: “Ta muốn trở về.”

Tiểu Đình ngờ ngác một chút: “Nhưng nhà ngươi đã không còn thì về chỗ nào?”

Ba Nhạc lắc đầu nói: “Không phải là về nhà, ta muốn trở về ngôi miếu Thổ Địa kia.”

Tiểu Đình nhất thời tròn to hai mắt, ngạc nhiên nói: “Ngươi không phải nói bên kia có người xấu ư, trở lại làm cái gì?” Ba Nhạc im lặng chốc lát, thấp giọng: “Bên kia tông cộng có bốn người, trong đó cũng không phải tất cả đều xấu, hơn nữa.....ta chỉ có thể trở về mới khiến bọn họ giúp ta báo thù.”

Nó quay đầu, nhìn về mặt không giải thích được của Tiểu Đình, nói: “Đây coi như là một ước định đi, mặc dù ta cũng không biết có đáng tin hay không, nhưng trừ cái này ra, hiện tại ta thật sự nghĩ không ra biện pháp nào khác.”

Ánh mặt trời rọi xuống thành Lương Châu, hai thiếu niên đứng ở đầu đường, nhẹ giọng chào tạm biệt rồi tách nhau ra.

Thân ảnh nhược tiểu đứng dưới tòa thành trì cự đại nhìn xuống lại càng nhỏ bé, yếu ớt, chẳng khác nào con sâu cái kiến. Dường như dòng chảy thế gian luôn xô đẩy người ta về phía trước, chỉ có thể quay đầu nhìn, lại không thể quay trở lại dẫu chỉ là một bước chân nhỏ bé...

Ba Nhạc tạm biệt Tiểu Đình, mang theo vài phần mờ mịt, ngay cả chính nó cũng không biết quyết định lần này là đúng hay sai, nhưng dẫu trong lòng thấp thòm bất an, nó vẫn hướng tòa miếu Thổ Địa đi tới. Xa xa sau lưng nó, cánh tay Tiểu Đình quơ trào từ biệt cũng từ từ rũ xuống, nhìn thân ảnh Ba Nhạc dần dần biến mất trong biển người.

Đại Hoàng đứng lên, chạy tới bên cạnh Tiểu Đình, dùng cái đầu chó to lớn cọ cọ trên người nó, cái đuôi phe phẩy, trong mũi phát ra tiếng phì phì, Tiểu Hồi lại lười biếng ngáp một cái, tựa hồ đối với bi hoan tình cừ của nhân gian không có nửa phần hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chiếu cố

“Đệ tử Thanh Vân Môn?” Trong ngôi miếu Thổ Địa cũ nát đã sập hơn một nửa nhất thời lặng ngắt như tờ, sắc mặt mọi người hết sức khó coi, qua một hồi lâu, cũng là Tây Môn Anh Duệ mở miệng đầu tiên hỏi Ngao Khuê: “Ngươi không nhìn lầm chứ?”

Ngao Khuê lắc đầu, thanh âm mang theo một chút do dự, nói: “Không biết.....”

Tây Môn Anh Duệ nhìn hẩn một cái, bỗng nhiên nói: “Mấy năm qua hầu như chúng ta đều ở cùng nhau, do có quan hệ của tông môn cho nên trước giờ đều ân núp mấy đại phái chính đạo đặc biệt là Thanh Vân Môn, chưa bao giờ cùng bọn họ giao thủ. Chẳng lẽ ngươi trước kia đã từng giao thủ qua với

họ?”

Ngao Khuê rõ ràng tắc nghẹn một chút, nói: “Không có...”

Đứng ở một bên, Vương Tông Cảnh khẽ nhíu mày, Tây Môn Anh Duệ lại hỏi: “Đã như vậy, ngại vì sao có thể xác định những người đó chính là đệ tử Thanh Vân Môn?”

Ngao Khuê nghẹn họng nhìn trân trối, nhất thời nói không ra lời, sau một lúc lâu, hắn len lén nhìn Từ Mộng Hồng đứng ở một bên, trong ánh mắt có mấy phần hồi thẩm ý tứ. Cử động này tự nhiên chạy không khỏi Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ, lập tức trong lòng hai người đều có mấy phần nghi vấn, Vương Tông Cảnh đợi một lát, nhẹ giọng nói: “Hong tử?”

Từ Mộng Hồng đứng ở đằng kia không nói gì, con mắt giấu sau tấm lụa che mặt quang mang mang lập lòe, qua một hồi lâu, nàng lạnh lùng nói: “Ngao Khuê nói vậy là đủ rồi, tự nhiên có đạo lý của hắn, ta tin tưởng hắn.”

Lời vừa nói ra, Ngao Khuê rõ ràng thở phào một hơi, nhưng hai người còn lại sắc mặt đều có chút khó coi. Không khí trong miếu trở nên trầm lắng, mang theo một tia lúng túng cùng cảm giác khẩn trương nhàn nhạt.

Từ Mộng Hồng ánh mắt đảo qua Tây Môn Anh Duệ rồi dừng lại trên người Vương Tông Cảnh, sau một lúc lâu, nàng thân nhiên nói: “Hai người các ngươi không tin lời ta?”

Tây Môn Anh Duệ trầm mặc một hồi, cuối cùng chậm rãi lắc đầu, nói: “Ta tin.”

Vương Tông Cảnh nhìn hắn một cái, đồng dạng nói: “Ta cũng vậy.”

Từ Mộng Hồng khẽ gật đầu, cũng không nói tiếp chuyện này mà đưa tay ra hiệu ba người kia đến bên cạnh mình, sau đó trầm giọng nói: “Mặc dù tiểu quỷ kia chạy mất, nhưng kể tiếp chúng ta cũng nên tùy cơ ứng biến, trước tiên nói một chút về tin tức hôm nay thăm dò được. Tiểu Vương, ngại nói trước đi.”

Vương Tông Cảnh mở miệng nói: “Lưỡng Nghi Quan Hồng Minh đạo nhân hiện nay quả thật còn đang trong thành Lương Châu, nhưng cụ thể là ở chỗ nào thì không rõ.”

Từ Mộng Hồng lựa trắng khẽ run, nhìn hắn một cái, nói: “Tin tức đáng tin cậy chứ?”

Vương Tông Cảnh gật đầu.

Từ Mộng Hồng trầm ngâm một lát, thân nhiên nói: “Có hết sức điều tra thêm, tìm ra chỗ ở của Hồng Minh đạo nhân rồi nói tiếp.”

Vương Tông Cảnh im lặng gật đầu, Từ Mộng Hồng lập tức nhìn Tây Môn Anh Duệ, Tây Môn Anh Duệ do dự một chút, nói: “Ta không nghe ngóng được gì về Hồng Minh, nhưng trước lúc chuẩn bị trở về lại nghe được người ta truyền ra một tin tức nho nhỏ.”

“Ân?” Ba người kia bao gồm cả Vương Tông Cảnh trong đó cũng bị hấp dẫn chú ý, cùng lúc hướng hắn nhìn lại. Tây Môn Anh Duệ hạ thấp thanh âm, nói: “Nghe nói đã có người xác nhận, hai nhóm người từ đầu ở chợ phía đông ngày đó, ngoại trừ Địa Tàng Môn đại bại đã bị diệt môn, xuất thân đám người còn lại cũng đã bị điều tra ra rồi.”

Từ Mộng Hồng thân mình chấn động, hỏi: “Là nhà nào?”

Tây Môn Anh Duệ nói: “Giao Long Phái.”

Vương Tông Cảnh ngo ngác một chút, nói: “Là Giao Long Phái có sơn môn nằm sâu trên đỉnh Phi Long của dãy Man Sơn?”

Tây Môn Anh Duệ gật đầu, nói: “Đúng vậy.” Cuối cùng lại bổ sung một câu: “Tin tức này chưa chắc đã đáng tin, chỉ là nghe nói mà thôi.”

Từ Mộng Hồng suy tư chốc lát, lắc đầu nói: “Chuyện này không quá giống thật, Giao Long Phái mặc dù rất có thực lực, nhưng không có bằng chứng, ai cũng không thể vội vàng kết luận. Hơn nữa, cũng có khả năng kẻ nào đó muốn dùng kế “họa thủy đông dẫn”, càng hướng hồ.....”

Nói được một nửa, thanh âm Từ Mộng Hồng đột nhiên cứng lại, giống như cảm thấy cái gì, mà ba người kia cũng đồng dạng phản ứng, trên mặt đồng thời lộ ra mấy phần cảnh giác. Từ ngoài miếu Thổ Địa truyền đến một hồi tiếng bước chân rất nhẹ. Kinh nghiệm nhiều năm tại thời khắc này nhanh chóng hiện lộ ra, cơ hồ là trước tiên, Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ đồng thời vọt tới hai bên đại môn, Ngao Khuê lại là mặt lộ sát khí, một tay nắm chắc cây lang nha bổng màu đen, nhìn chăm chăm bên ngoài đại môn, còn trong tay Từ Mộng Hồng quang mang chớp động, Bạch Ngọc Câu lại một lần nữa hiện ra.

“Phốc, phốc, phốc...”, tiếng bước chân càng ngày càng gần, không khí trong miếu Thổ Địa vô cùng căng thẳng, trong đầu bốn người cùng nổi lên một ý niệm: chẳng lẽ mấy tên đệ tử đáng ghét của Thanh Vân Môn lại một lần nữa quay lại?

Chỉ là bọn họ cũng không phải hoài nghi lâu, chỉ chốc lát sau, một bóng người thấp bé đã xuất hiện trước đại môn. Kinh phong chợt hiện, hai thân ảnh như quỷ mị lập tức xuất hiện hai bên người kia, hai kiện kiện pháp bảo đẳng đẳng sát khí cũng đồng thời đặt ngang cổ hân. Mà Ngao Khuê gầm nhẹ một tiếng, hắc sắc lang nha bổng cũng đã giơ lên cao, muốn lập tức nện xuống, đem khuôn mặt thất sắc của người kia đập thành thịt nát.

Đúng lúc này, Từ Mộng Hồng bỗng nhiên quát một tiếng: “Dừng tay!”

Hắc sắc lang nha bổng ở giữa không trung chợt cứng lại, trên mặt Ngao Khuê đầu tiên hiện vẻ ngạc nhiên, sau đó là một bộ dáng bất khả tư nghị nhìn Ba Nhạc đang đứng ngoài cửa, mà Tây Môn Anh Duệ cùng Vương Tông Cảnh đang một tả một hữu không chế Ba Nhạc cũng không khỏi ngây ngốc, chậm chậm buông lỏng tay ra.

Chẳng ai ngờ sẽ xuất hiện tình huống này, thậm chí mấy đệ tử Thanh Vân Môn có quay lại đây quyết chiến cùng bốn người bọn hân vì dân trừ hại, thay trời hành đạo gì gì đó chưa chắc đã khiến bọn hân giật mình như thế. Từ Mộng Hồng lựa trắng che mặt nhẹ nhàng run rẩy, người bên cạnh không nhìn được sắc mặt của nàng, nhưng hiển nhiên từ ánh mắt kinh ngạc cũng cho thấy nàng hoàn toàn không nghĩ tới Ba Nhạc sẽ một mình tự quay trở lại, thật lâu sau cũng không nói ra lời.

Cuối cùng, Vương Tông Cảnh ho nhẹ một tiếng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Ba Nhạc, nói: “Ba Nhạc, người... làm sao người đã trở lại?”

Ba Nhạc khoe miệng khẽ động một chút, ánh mắt đảo qua bốn người trước mặt, sâu trong đáy mắt tựa hồ còn có một tia sợ hãi, nhưng chẳng biết tại sao, nó rốt cục vẫn không có xoay người bỏ chạy, mà quay đầu lại nhìn Vương Tông Cảnh, tựa hồ trong bốn người, nó tin tưởng nhất chính là thanh niên trẻ tuổi này:

“Chuyện lúc trước còn tính chứ?”

Vương Tông Cảnh nắm thanh cốt kiếm tái nhọt trong tay, bỗng nhiên cảm thấy khăn trương, chốc lát sau, hần trăm giọng nói: “Chắc chắn.”

Ba Nhạc nhìn hần thật sâu, gật gật đầu, không nói tiếng nào một lần nữa đi vào trong miếu, bốn người trưởng thành mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn theo, Ba Nhạc tìm một góc tương đối sạch sẽ, dựa vào tường ngồi xuống.

*****

“Tiểu quý này tuyệt đối có vấn đề!”

Bốn người đứng dưới tán bạch dương trước miếu bàn luận xôn xao, lên tiếng đầu tiên là Tây Môn Anh Duệ, vẻ mặt hần âm trầm, đồng thời mất hướng con đường mòn ngoài miếu liếc qua mấy lần, giống như cảnh giác có người đột nhiên giết vào. Vương Tông Cảnh hừ một tiếng, không nói gì, nhưng thần sắc trên mặt hiển nhiên là phản đối.

Từ Mộng Hồng nhìn qua cũng có mấy phần buồn rầu, đang đứng một bên đau khổ suy tư. Tây Môn Anh Duệ tròn mắt nhìn Vương Tông Cảnh, nói: “Theo ý ngươi là chúng ta vẫn phải đi giết Hồng Minh?”

Vương Tông Cảnh còn chưa có trả lời, Ngao Khuê bên cạnh vốn sắc mặt từ đầu đã tương đối khó coi gằm nhẹ một tiếng, bộ dáng dữ tợn, lang nha bổng trong tay vung lên, ở giữa không trung phát ra “Ông...” một tiếng, hung dữ xoay người hướng trong miếu đi vào, đồng thời trong miệng nói: “Con mẹ nó, không quản nhiều nữa, cũng khỏi cần đi giết người, để lão tử khảo vấn tiểu quý đáng chết kia một phen, ta không tin nó có thể chịu đựng được không nói!”

Nói là làm, thân hình như trâu như hổ vừa đi ra hai bước, bỗng nhiên một cánh tay đã chặn trước mặt hần, ngăn lại. Ngao Khuê biến sắc, nhìn chăm chăm Vương Tông Cảnh đang chắn đường trước, lạnh lùng nói: “Tiểu Vương, ngươi đây là ý gì?”

Vương Tông Cảnh chậm chậm đi đến trước đại môn, cứ như vậy đứng đó, mặt không đổi sắc nói:

“Không cho ngươi động đến nó.”

Trong miếu Thổ Địa, thân hình nhỏ bé co rúm trong góc tựa hồ đang run lên.

Ngao Khuê sa sầm mặt, cánh tay cơ bắp chậm rãi nắm lấy cây lang nha bổng thô trắng, Vương Tông Cảnh lạnh lùng nhìn hần, cũng không có chút ý tứ nhượng bộ.

“Tốt lắm!” Thanh âm Từ Mộng Hồng bỗng nhiên từ phía sau truyền đến: “Ngao Khuê, trở lại.”

Ngao Khuê khước mắt co quắp một chút, sau đó tâm không cam tình không nguyện lui ra phía sau. Từ Mộng Hồng hít sâu một hơi, nói: “Tiểu quý đã trở lại, hết thảy vẫn như trước tiếp tục tiến hành. Bây giờ chúng ta phải tìm cho ra nơi hạ lạc của Hồng Minh đạo nhân rồi giết chết lão, sau đó để tiểu quý kia giao ra mảnh bí cuốn, chuyện khác sau này hãy nói.”

Vương Tông Cảnh nghe được một câu cuối cùng, con ngươi có chút co lại, nhưng còn không đợi hần biểu thị ý tứ, Từ Mộng Hồng đã lại nói: “Bây giờ chúng ta đi tìm Hồng Minh, Ngao Khuê.....”

Ngao Khuê cười gằn một tiếng, nhìn miếu Thổ Địa, nói: “Hồng tử yên tâm, lần này ta mà để nó biến mất nữa, cũng không còn mặt mũi gặp lại ngươi.”

Từ Mộng Hồng lại lắc đầu, nói: “Không cần, ngươi cùng Tây Môn Anh Duệ theo ta ra ngoài tìm kiếm, Tiểu Vương, ngươi ở lại chỗ này trông chừng nó.”

Vương Tông Cảnh ngo ngác một chút, sau đó gật đầu. Từ Mộng Hồng cũng không nhiều lời, trực tiếp liền dẫn hai người kia đi, lúc rời đi, sắc mặt Ngao Khuê vẫn hết sức khó coi, tựa hồ còn có chút canh cánh trong lòng, không nhìn được quay đầu hướng ngói miếu nhìn lại mấy lần.

Vương Tông Cảnh nhìn theo thân ảnh ba người biến mất nơi cuối đường mới chậm chậm trở về trong miếu, thấy được Ba Nhạc đang ngồi dựa vào một xó tường. Hắn đi tới, ngồi xuống cạnh nó.

Ba Nhạc nhìn hắn một cái, nhẹ giọng hỏi: “Bọn họ đi rồi?”

Vương Tông Cảnh gật đầu: “Ừm.”

Ba Nhạc không nói gì, Vương Tông Cảnh đợi một lát, nói: “Tại sao lại quay về đây?”

Ba Nhạc cúi đầu, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói: “Ta muốn báo thù.” Dừng một lát, lại nói: “Ta cần các ngươi giúp ta báo thù.”

Vương Tông Cảnh im lặng, một lát sau như cảm nhận được điều gì, bèn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ba Nhạc hai mắt sáng ngời đang nhìn thẳng vào mắt hắn, không nhìn được hỏi: “Ngươi sao vậy?”

Ba Nhạc chậm chậm nói: “Sau khi ta giao ra mảnh bí cuốn, có phải các ngươi sẽ giết ta?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc, qua một hồi lâu mới dẫn theo mấy phần gian nan, thấp giọng nói: “Ta sẽ không giết ngươi.”

Ánh mắt Ba Nhạc dường như âm đạm đi rất nhiều, thân mình dựa vào vách tường, nói: “Nhưng ngươi quản không được những người khác, bọn hắn có thể sẽ giết ta, phải không?”

Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm thấy có chút thở không thông, tựa hồ đôi mắt sinh tử quan đầu cũng không khăn trương bằng giờ khắc này. Cuối cùng hắn thả lỏng, thản nhiên nói: “Ta không biết.”

Ba Nhạc lặng lẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, đưa tay xoa xoa trán, hắn cũng không quay đầu nhìn nam hài kia, nhưng thanh âm hết sức nhẹ nhàng, nói: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, ta sẽ hết sức chiếu cố ngươi.”

Ba Nhạc nhìn hắn, một lát sau khóe miệng khẽ động, nở một nụ cười.

Vương Tông Cảnh ngã về sau một chút, cũng tựa vào tường, hai người một lớn một nhỏ, cứ như vậy ngồi dựa tường nhìn ra phiến không gian tràn đầy ánh sáng bên ngoài ngói miếu tàn tạ, bạch dương trong gió chấp chôn, lá cây dưới ánh mặt trời lay động lên xuống.

Nhìn bọn họ có chút xuất thần.

Thật lâu sau, Vương Tông Cảnh bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ta muốn hỏi người chuyện này.”

Ba Nhạc đáp: “Được.”

Vương Tông Cảnh nói: “Người ở trong Ba gia đã bao giờ gặp qua một người tên Ba Hùng?”

Lông mày Ba Nhạc khẽ nhíu lại: “Ba Hùng. ....”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Bóng đen

“Ba Hùng?” Ba Nhạc cẩn thận ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu, nói: “Chưa từng nghe qua trong nhà có người như vậy.”

Vương Tông Cảnh im lặng không nói gì, chỉ dựa lưng vào vách tường, nhìn tán bạch dương đong đưa ngoài cửa miếu, ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá vẽ trên mặt đất những bóng người như đang nhảy múa, hần tựa hồ hiểu ra điều gì, lại như nhớ lại điều gì, nhưng cuối cùng cái gì cũng không rõ.

“Người đó là ai, cùng Ba gia chúng ta có quan hệ gì sao?” Ba Nhạc cũng không khỏi hiếu kỳ, nhìn sắc mặt Vương Tông Cảnh có chút kỳ quái, nhẹ giọng hỏi. Vương Tông Cảnh cười nhạt, nói:

“Không có gì, là một bằng hữu đã qua đời. .... bằng hữu a...”

Hắn hơi khép mắt lại, trong lòng có chút hoảng hốt khó hiểu, nghĩ đến gã mập mang thân phận gian tế Ma giáo kia, thật sự có thể coi là bằng hữu của mình sao?

Giữa thành Lương Châu lớn như thế, ngôi miếu Thổ Địa cũ nát chẳng khác nào một cái bóng mờ cách biệt chốn phồn hoa. Nhìn vệt nắng biến ảo, bóng cây lay động, không một tiếng người, chỉ có vài tiếng côn trùng ầm ầm đầu đây, hai người một lớn một nhỏ đều mang tâm sự, cứ như vậy an tĩnh ngồi đó suốt một ngày.

Hoàng hôn buông xuống, ba người kia đã lục tục trở lại, nhưng bọn họ cũng không tìm ra tung tích Hồng Minh đạo nhân, ngược lại nét mặt ba người có chút cổ quái, nói cho Vương Tông Cảnh cùng Ba Nhạc một tin tức không ai ngờ tới: bí cuốn bảo đồ còn chưa có dấu vết, nhưng bản thân Bàn Cổ Đại Điện đã có chút đầu mối.

Điều này hiển nhiên cực kỳ quỷ dị, nói là nhân quả đảo ngược cũng không đủ, Vương Tông Cảnh phản ứng đầu tiên chính là coi đây là tin nhảm, nhưng nhìn thần sắc bọn người Từ Mộng Hồng lại không giống nói dối, không nhịn được liền hỏi kỹ, qua một hồi lâu mới hiểu rõ, nguyên lai ngày đó, vốn là trong thành Lương Châu tung ra vô số lời đồn đại, đột nhiên lại có một tin tức kinh người ầm ầm truyền ra, chính là hai môn phái ngày ấy tranh đấu tại khu chợ phía đông thành Lương Châu dẫn đến một hồi hỗn loạn, ngoại trừ Địa Tàng Môn, thân phận mấy người còn lại cư nhiên cũng bị người ta âm thầm công bố ra.

Chính là Kim Ngưu Tông.

Kim Nguu Tông trên đất Lương Châu cũng có thể coi là một môn phái tu chân cường đại, hoàn toàn có thể xếp vào hàng ngũ thập đại môn phái, trong sơn môn cũng có không ít cao thủ, bất quá cùng các đại môn phái khác ở Lương Châu mà so sánh, Kim Nguu Tông ngày thường khá kín tiếng, trong giang hồ cũng hiếm khi nhắc đến chuyện môn hạ đệ tử Kim Nguu Tông cùng người tranh đấu, người ta chỉ biết rằng môn phái kín tiếng nhưng không thể khinh thường ấy chiếm được một mảnh phong thủy bảo địa phía tây chân núi Man Sơn, cả ngày đóng cửa tu luyện.

Vốn tin tức này cho dù truyền ra cũng không có gì to tát, dù sao ngày đó giữa thanh thiên bạch nhật, cũng có không biết bao nhiêu người tận mắt nhìn thấy bí cuốn kia bị xé thành mảnh nhỏ, cho dù thân phận Kim Nguu Tông có bị phơi bày, cùng lắm bọn họ cũng chỉ bị thiên hạ châm biếm mấy câu, chứ không thể tìm gây phiền toái. Chẳng qua theo như lời đồn, phong thủy bảo địa Thiên Linh Cốc của Kim Nguu Tông nhiều ngày nay đột nhiên bảo quang ngất trời, đặc biệt vào ban đêm cực kỳ chói mắt, rất có khả năng chính là cửa vào Bàn Cổ Đại Điện, ánh sáng kia chính là bảo vật bên trong phát ra.

Vương Tông Cảnh nghe được những lời này, chỉ mỉm cười một cái, lắc đầu nói: “Dị tượng rõ ràng như vậy xác thực là chuyện kỳ lạ, nhưng chắc hẳn chưa đầy một ngày đã phải truyền khắp thành Lương Châu rồi, chúng ta ở đây đã nhiều ngày lại chưa từng nghe qua, chuyện này hơn phân nửa là giả dối.”

Từ Mộng Hồng lựa trắng khề động, cũng không nói gì, Ngao Khuê đứng bên cạnh nàng không nhìn được, trên mặt dần theo mấy phần hưng phấn, đạp một bước về phía trước, lớn tiếng nói: “Tiểu Vương, người đừng vội kết luận, đêm qua trong thành quả thật có người đã chứng kiến hào quang kia rồi.”

“Cái gì?”

Vương Tông Cảnh lúc này là kinh hãi thực sự, sắc mặt lập tức ngưng trọng, cẩn thận hỏi lại rõ ràng, nguyên lai có ba đạo sĩ của Âm Ảnh Phái đến từ Vu Sơn vì bảo tàng Bàn Cổ Đại Điện mà tới Lương Châu, sau nhiều ngày khổ công truy tìm mảnh bí cuốn mà không có thu hoạch gì, lại không cam lòng buông bỏ, bất đắc dĩ phải tiến vào dãy Man Sơn tìm kiếm. Trên thực tế, những tu đạo sĩ giống như ba người họ còn rất nhiều, mấy ngày nay tới Man Sơn có thể tùy tiện trông thấy những kẻ ôm tâm tư mèo mù kiếm chuột chết này, kết quả là ba người kia tự nhiên không thu hoạch được gì, nhưng ngoài ý muốn, lại phát hiện phía tây Man Sơn, tại khu vực Thiên Linh Cốc của Kim Nguu Tông, trong đêm khuya dị mang lấp lánh, bảo quang bùng bùng cực kỳ chói mắt, hẳn không phải vật phạm.

Ba người trong con cuồng hỉ, lại không phải tu sĩ bản địa Lương Châu nên không hiểu rõ các thế lực nơi này, liền vội vàng tiếp cận, đương nhiên sau đó bị cao thủ Kim Nguu Tông chặn giết, ba người chết mất hai, chỉ còn lại một người nhờ tu luyện thành công một loại dị thuật nào đó của Âm Ảnh Phái, mới trọng thương bỏ trốn trở về được thành Lương Châu.

Người này cũng quyết đoán, sau khi cân nhắc thiệt hơn, biết chỉ bằng vào bản thân mình ắt không báo được đại cừu, bèn dứt khoát đem chuyện nói hết ra, hơn nữa ngôn từ chuẩn xác, còn xác định một vị cao thủ Kim Nguu Tông trong đó chính là một trong những người tham gia đuổi giết Địa Tàng Môn ngày trước.

Kể từ đó, thành Lương Châu trở thành một mảnh xôn xao, người hữu tâm lại cẩn thận tra tìm, tin tức này quả thật chính xác tám, chín phần mười rồi. Hiện tại ai nấy đều kích động, cục diện bế tắc nhiều ngày mắt thấy sắp bị đánh vỡ, Kim Nguu Tông chiếm được bí cuốn bảo đồ, nói không chừng bọn chúng từ trước đã sớm tìm được cửa vào Bàn Cổ Đại Điện, dù sao giờ phút này ai cũng rõ ràng việc tìm kiếm đầy đủ bí cuốn bảo đồ trong thành Lương Châu chỉ là một hy vọng mù mịt, không bằng dứt khoát đi Thiên Linh Cốc một phen.

Sự tình đột biến như thế khiến người ta hoa mắt không kịp chuẩn bị, Vương Tông Cảnh cũng sợ run một hồi lâu mới thanh tỉnh lại, quay đầu nhìn Từ Mộng Hồng, ánh mắt mang theo mấy phần hồi thẩm, nhẹ giọng nói: “Hong tỷ, đã như vậy mà nói, chúng ta đây.....cũng đi?”

Từ Mộng Hồng con mắt duy nhất lóe lên một cái, không trả lời Vương Tông Cảnh mà lại nhìn Ba Nhạc đang trốn trong góc phía sau lưng hắn.

“Tiểu tử thôi!”

Một tiếng quát lớn vang lên, Ngao Khuê từ bên cạnh Từ Mộng Hồng sầm mặt đi tới, trên mặt mang vài phần sát khí, cất bước liền muốn hướng Ba Nhạc đi đến. Ba Nhạc bị đại hán khôi vĩ kia dọa cho giật mình, thân hình không tự chủ được khẽ run rẩy. Vương Tông Cảnh nhíu nhíu mày, quả quyết đưa tay chặn Ngao Khuê lại, cũng không nổi nóng với y, chỉ nhìn Từ Mộng Hồng, nói: “Hong tử, còn chưa tới lúc phải mổ gà lấy trứng.”

Từ Mộng Hồng nhìn hẩn một cái, ánh mắt có chút băng lãnh, Vương Tông Cảnh nhíu mày, đứng nguyên tại chỗ, cũng không có ý tứ lùi về sau. Từ Mộng Hồng trầm ngâm một lát, hướng Ngao Khuê nhẹ nhàng lắc đầu, Ngao Khuê hừ một tiếng, có chút không cam lòng lui xuống. Sau đó, tấm lụa che mặt Từ Mộng Hồng khinh động, ra hiệu Vương Tông Cảnh cùng nàng qua một bên.

Dưới bức tường sập, gạch đá lớn nhỏ rơi vãi đầy đất, Từ Mộng Hồng đứng trên thành tường, hạ thấp thanh âm, ngữ điệu nhàn nhạt, nói: “Tiểu Vương, tình thế thay đổi rồi.”

Vương Tông Cảnh im lặng.

Từ Mộng Hồng lại nói: “Bí cuốn bảo đồ bị xé thành nhiều mảnh, cho dù chúng ta lấy được một mảnh này, chỉ sợ cũng là vô bổ. Hơn nữa thế cục hiện nay, chúng ta tất phải tới Thiên Linh Cốc một chuyến, tiểu quý này là một gánh nặng.”

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, nói: “Hong tử, có một mảnh trong tay, so với không có thì vẫn tốt hơn.”

Từ Mộng Hồng cười lạnh một tiếng, nói: “Nó sẽ cho ngươi? Đừng quên là nó muốn chúng ta giúp nó giết cừu nhân, xong xuôi mới chịu giao ra.” Vừa nói, nàng lại quay đầu hướng góc xó bên kia nhìn một cái, thân nhiên nói: “Hơn nữa ngươi có thể đảm bảo là nó không lừa chúng ta? Có lẽ chỉ vì báo thù mà nó tùy tiện nói một câu như vậy.”

Vương Tông Cảnh khước mắt co lại, sau một hồi lâu, hẩn ngừng đầu trầm giọng: “Hong tử, cho ta nửa canh giờ, ta dẫn nó đi lấy mảnh bí cuốn kia về.”

Từ Mộng Hồng nhìn hẩn, lãnh đạm nói: “Nếu nó không có thì sao?”

Vương Tông Cảnh trầm mặc chốc lát, nói: “Thì ta mang đầu nó trở lại.”

Từ Mộng Hồng gật đầu, nói: “Tốt lắm, ngươi đi đi.”

*****

Hoàng hôn chậm rãi phủ xuống dãy Man Sơn hùng vĩ, xa xa phía trời tây phóng xạ một chút ánh sáng cuối cùng, cả phiến núi non khoác lên một tầng mây đỏ huy hoàng.

Trong ánh chiều tà, Man Sơn vững vàng tọa trấn Lương Châu, đỉnh núi cao ngất trong tiết trời đầu xuân vẫn trắng phau phau, chẳng có gì thay đổi so với bao năm qua. Tuyết trắng tinh khôi bao phủ tới một phần ba ngọn núi, tại ranh giới tuyết rơi mới bắt đầu xuất hiện rừng cây, những rừng phi lao rậm rạp như tường thành kiên cố bảo vệ từng trái núi, trải qua nhiều năm tháng phong sương tuế nguyệt, một khe núi hẹp lặng lẽ được sinh ra, từ rừng rậm đầu núi một dòng suối nhỏ do băng tuyết tan khe khẽ chảy.

Một thân ảnh bạch sắc đứng đó, dưới chân nàng là vách núi cheo leo. Từ trên vách núi đổ xuống một thác nước nho nhỏ, bọt nước óng ánh thanh liệt, hội tụ thành một ngọn tiểu Khê (dòng suối nhỏ) theo vách núi chảy qua, lại theo vách đá vụn trợt kia đổ xuống, tung bọt đầy trời.

Nữ tử kia xinh đẹp hồn nhiên không nhuộm chút bụi trần, nàng phiêu đăng giữa vô vãn băng tuyết, mắt đẹp đắm chiều nhìn về nơi xa, trên người khoác

một tấm áo trắng rộng rãi mềm mại, lúc này đang phiêu nhiên vũ động trong làn gió núi, chẳng khác nào tiên tử sắp bay về trời.

Ánh tịch dương chói lọi cũng như nhớ nhung hình bóng nàng, quyến luyến không chịu lui đi, sau mấy phen quán quýt trần trọc, những vệt nắng cuối cùng vẫn phải bắt đầu rời khỏi thân ảnh mỹ lệ đó.

Bóng đêm cuộn cuộn tràn đến, nuốt chửng cả Màn Sơn hùng vĩ, tà áo ai nhẹ bay trong gió, làn nước cũng như lạnh thêm mấy phần.

Chẳng qua nàng vẫn như cũ, an nhiên đứng vững, ngắm nhìn phương xa, tựa hồ đang chờ đợi điều gì.

Bóng đêm đậm dần, cây rừng rền vang, sao trời nhiều lên, gió núi gào thét mang theo mấy phần thê lương, đầy trời u ám. Ngay lúc đó, bỗng nhiên có tiếng bước chân từ phía rừng rậm phía sau nàng truyền đến.

Màn đêm u tĩnh như nước, một bước này lại như hòn đá rơi vào nước, vang vọng khắp cảnh núi thê lương, núi rừng dường như cũng theo đó mà chấn động, màn đêm vô tận như khẽ run lên, rồi yên tĩnh trở lại, sau đó lại là một tiếng chân khác vang lên, chậm rãi hướng nơi này tiến đến.

Đường rừng thê núi, phong thanh kêu khóc, như xu thế của trời đất, núi rừng phảng phất bị tiếng bước chân đột ngột kia hấp dẫn, như cùng chung một nhịp thở, một bộ pháp, từng bước một chấn động, cứ như vậy, một người từ trong rừng sâu chậm rãi đi ra, đứng phía sau Bạch y nữ tử.

Bóng đêm động lại.

Bóng người kia đứng thẳng bất động, lại giống như muốn đem tất cả hắc ám chốn nhân gian tụ lại bên người, núi, rừng, gió, nước,... tất cả dường như đều cúi đầu thuận phục.

Bạch y nữ tử vốn luôn an tĩnh, dung nhan phảng phất vĩnh viễn không thay đổi cuối cùng cũng hiện lên một tia biến hóa, nàng chậm chậm xoay người, nhìn bóng đen đằng sau kia, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu, màn đêm u tịch như rực sáng trước nụ cười ấy, nàng khẽ mỉm cười, nói:

“Đã lâu không gặp a.”

Nàng nhìn thân ảnh đó, đáy mắt cố giấu một tia tâm tình nhân nhạt, nhẹ giọng hỏi:

“Như vậy ta nên gọi ngươi Trương Tiểu Phàm, hay là Quý Lệ?”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Giúp đỡ

Không biết từ lúc nào trời đêm đã lấp lánh ánh sao, thương khung như được khám những viên bảo thạch sáng rực rỡ, đang từ trên cao quan chiếu nhân gian mờ mịt, nhìn cảnh bi hoan ly hợp vĩnh viễn không ngừng của hồng trần.

Gió núi nhẹ thổi, áo trắng phiêu phiêu, tựa hồ cho đến lúc này nữ tử kia mới có chút cảm giác lạnh lạnh, hai tay giao nhau nhẹ nhàng ôm ngực, gót ngọc khẽ nhấc, chậm rãi bước đến ven sườn núi. Cách đó không xa chính là thân ảnh trầm mặc của nam tử kia, muôn ngàn ánh sao từ thương khung rơi xuống, chậm chậm chiếu sáng dung mạo của hắn. Đó là một nam tử bình phàm, thần sắc ôn hòa, hiển nhiên chính là Đại Trúc Phong Trương Tiểu Phàm. Màn đêm ngưng tụ quanh hắn như có sinh mạng, đang từ từ tản đi, nguyên bản khí thế cường đại hòa cùng thiên địa cũng bất tri bất giác tiêu tán, chỉ có ánh mắt giữa đêm đen rất trong rất sáng đang trầm mặc nhìn bạch y nữ tử.

Mấy sợi tóc đen mềm mại bị gió thổi vương trên trán, bạch y nữ tử khẽ đưa tay vuốt lại, động tác nhẹ nhàng mà nhu mì, không biết làm sao chỉ một động tác rất nhỏ ấy lại sinh ra một cỗ mỹ hoặc vô hình có thể khiến người ta thần hồn điên đảo. Trương Tiểu Phàm thấy vậy, chân mày có chút nhíu lại, sau đó thần nhiên cười cười, nói:

“Đã lâu không gặp.”

Bạch y nữ tử quay đầu, nhìn nam tử này, trong mắt lướt qua một tia phức tạp, chốc lát sau nói:

“Xem ra mặt mũi ta cũng không nhỏ a, vậy mà có thể thỉnh người từ trên Đại Trúc Phong xuống.” Dừng lại một chút, khóe miệng nàng bỗng nhiên hơi nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, giống như chứng kiến thiếu niên năm nào, không khỏi mỉm cười ôn nhu, lại hơi có một chút giảo hoạt, nàng cười trộm nói: “Lại nói tiếp, đây sẽ không phải là lần đầu tiên người xuống núi suốt mười năm qua chứ?”

Trương Tiểu Phàm đi đến bên nàng, ánh mắt dừng lại trên dung nhan tuyệt sắc siêu vượt nhân gian của Tiểu Bạch, sau đó hơi chút lưu luyến dời đi, trong miệng nói: “Sẽ không, ta xuống núi rất nhiều lần rồi.”

Tiểu Bạch ngờ ngác một chút, hiển nhiên không nghĩ ra hắn sẽ trả lời như vậy, trái với suy nghĩ trong lòng nàng, nhất thời không nhịn được ngạc nhiên nói: “Cái gì, rất nhiều lần? Ta còn tưởng rằng người cả ngày đều trốn trên Đại Trúc Phong đó chứ, bắt quả người xuống núi làm gì?”

Trương Tiểu Phàm chấp tay không nói.

Tiểu Bạch hừ lạnh một tiếng, trừng mắt liếc hắn một cái.

Trương Tiểu Phàm thần sắc như thường, thần nhiên nói: “Xuống núi mua gạo, mua bột, mua thịt, mua thức ăn, mua dầu, muối, tương, dấm, trà,... các loại a.”

Tiểu Bạch choáng váng một phen, ngạc nhiên hỏi lại: “Người nói cái gì?”

Trương Tiểu Phàm buông tay, nói: “Người nhìn xem, kỳ thật ta là một đầu bếp.” Dừng một lát, hắn lại bồi thêm một câu: “Rất nhiều năm a.”

Tiểu Bạch: “.....”

Dưới ánh sao, Tiểu Bạch vốn trời sinh thiên kiều bá mị, năm tháng chưa từng lưu lại một chút dấu vết trên tuyết thể dung nhan, giờ khắc này lại như một tiểu cô nương đang giận dỗi, oán hận nói: “Quả nhiên nam nhân đều chỉ biết học cái xấu.”

Trương Tiểu Phàm thần sắc vẫn ôn hòa, nhìn nàng một cái, mỉm cười nói: “Phái một tiểu hồ ly tới tìm ta, lại còn đặt cho nàng ấy cái tên như vậy, người cũng không phải người tốt nha.”

Tiểu Bạch hừ một tiếng, đột nhiên tiến lại một bước, nguyên bản hai người đứng cách nhau mấy bước, nhưng trong nháy mắt bạch y nữ tử kiều mị vô

song kia đã đến trước mặt Trương Tiểu Phàm, chỉ cách một khe hở nhỏ, phảng phất khoảng cách không gian đối với nàng mà nói căn bản đã không còn ý nghĩa.

Trong bóng tối, hương thơm phả vào mũi, tà áo trắng nhẹ bay, khuôn mặt kiều mị như đang trước mắt, Tiểu Bạch nhìn chăm chăm Trương Tiểu Phàm gần trong gang tấc, nhìn một chút, đột nhiên hàm răng cắn nhẹ đôi môi đỏ mọng, cười nói: “Ta chính là hư hồng như vậy a, ngươi muốn như thế nào?”

Trương Tiểu Phàm ho khan hai tiếng, lui về sau một bước, nói: “Ta cái gì cũng không muốn. ....Được rồi, ngươi để ta đường xá xa xôi đến chỗ này, sẽ không phải chỉ nói chút lời ong tiếng ve như vậy chứ, có chuyện gì nào?”

Tiểu Bạch vốn có chút nghiêng mình về phía trước, lúc này chậm chậm đứng thẳng lên, dưới tấm áo trắng mềm mại, thân hình ảm áp đầy đà động lòng người như ẩn như hiện, xuân sắc nhân nhật hiện ra trong đêm khiến người ta không biết làm thế nào. Nàng mỉm cười, nụ cười vô cùng mỹ lệ, vừa cười vừa nhìn ngắm nam tử trước mặt này, phảng phất trong một giây đó, cuối cùng nàng lại thấy được người trong lòng.

“Tìm ngươi đương nhiên là có việc rồi.” Nàng khẽ cười nói.

“Chuyện gì?”

Tiểu Bạch lại không trả lời ngay, ngược lại hướng Trương Tiểu Phàm hỏi một câu không liên quan: “Ta phải Tiểu Si đến tìm ngươi, chắc ngươi cũng đã gặp qua, cảm thấy nàng ta thế nào?”

Trương Tiểu Phàm chân mày khẽ nhíu, tựa hồ đối với danh tự trong miệng Tiểu Bạch nói ra có chút miễn cảm, nhưng quay đầu nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, hần chỉ trầm mặc chốc lát rồi than nhẹ một tiếng, nói: “Đã gặp, nàng ta rất tinh quái, chẳng qua thiên tư cũng không tệ.”

Tiểu Bạch khẽ gật đầu, thần sắc có chút kỳ quái, Trương Tiểu Phàm nhìn nàng một cái, cau mày nói: “Ngày đó ta nghe nàng xưng hô giống như là hậu bối của ngươi, nếu ta nhớ không nhầm, năm đó lúc ta và ngươi mới gặp mặt ở Phần Hương Cốc, ngươi tựa hồ có nói hậu nhân đều đã không còn.”

Tiểu Bạch thần sắc hơi ảm đạm, nhưng lại lập tức tươi cười, đem tia ảm đạm kia gạt bỏ ra, gật đầu nói: “Ngươi nói không sai, bất quá coi như ông trời còn có mắt, mấy năm gần đây ta chu du khắp Thần Châu Hạo Thổ, hơn mười năm trước cũng tại Lương Châu hoang vắng này, phát hiện trên đồi vẫn còn một mạch Thiên Hồ hậu duệ kéo xuống.”

Trương Tiểu Phàm chân mày cau lại, thần sắc nhìn Tiểu Bạch nhiều thêm mấy phần trịnh trọng, nói: “Lại có chuyện này, vậy cũng muốn chúc mừng ngươi.”

Tiểu Bạch cười cười, buồn bã nói: “Năm đó Thiên Hồ nhất tộc vì ta mà gặp kiếp nạn, chịu tai họa ngập đầu, ta vốn tưởng đã hết hy vọng, không ngờ ngày đó vẫn có tộc nhân may mắn trốn thoát. Lúc phát hiện mình còn hậu bối, trong lòng ta mừng rỡ vô cùng, liền hạ quyết tâm nhất định phải đem một mạch còn sót lại chấn hưng Thiên Hồ nhất tộc. Lần này mời ngươi đến là muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện nhỏ.”

Trương Tiểu Phàm chậm rãi gật đầu, nói: “Năm đó ngươi đã giúp ta rất nhiều, ta có thể sống yên ổn mấy năm nay, trong đó cũng nhờ hồng phúc của ngươi... Nói đi, cần ta làm gì?”

Tiểu Bạch do dự một chút, trên mặt bỗng nhiên lướt qua một tia chần chờ, bộ dáng như có điều khó nói. Trương Tiểu Phàm thấy vậy, không nhịn được khẽ cau mày, thầm nghĩ chẳng lẽ việc Tiểu Bạch sắp nhờ mình khó khăn vô cùng sao?

Chính lúc hần đang suy tư, chỉ nghe Tiểu Bạch rốt cục vẫn phải mở miệng nói: “Ách, kỳ thật mà nói, Tiểu Si ngày đó ngươi thấy, trong số chừng trăm Thiên Hồ hậu duệ nơi này, tư chất coi như là tốt nhất rồi. ....”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: “A, cái kia không sai a.....Hả?” Hắn đột nhiên cứng họng, lập tức nghĩ tới điều gì, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Tiểu Bạch, mang theo mấy phần kinh ngạc, hỏi: “Người nói cái gì?”

Tiểu Bạch cười khò một tiếng, thờ thật dài, nói: “Người không có nghe sai.”

Trương Tiểu Phàm im lặng, hồi lâu nói không ra lời.

Từ xưa đến nay, Thiên Hồ nhất tộc chính là một chi yếu tộc cực kỳ thần dị, số lượng tuy ít, nhưng trong dòng lịch sử lâu đời của Thần Châu, Thiên Hồ trời sanh nhu mì kiêu diễm vô cùng, thường thường đều là kỳ tài tu luyện, có vô số Thiên Hồ cường đại, thanh danh hiển hách, trong đó thành tựu lớn nhất kỳ thật chính là Tiểu Bạch đang đứng trước mặt Trương Tiểu Phàm.

Cửu Vĩ thiên hồ trong truyền thuyết chính là tồn tại tối cao chưa từng có trong lịch sử Thiên Hồ nhất tộc, chẳng qua thanh danh Tiểu Bạch ngược lại không bằng các vị tiền bối, nguyên do trong đó có chút khúc chiết, một đoạn lịch sử năm xưa trong Phần Hương Cốc khiến Thiên Hồ nhất tộc cơ hồ diệt vong, cũng khiến Tiểu Bạch tính tình đại biến. Nhiều sự tình trong đó cùng Trương Tiểu Phàm có quan hệ rất sâu, tự nhiên hắn đều biết, đồng thời cũng hiểu rõ tư chất thiên phú của tộc Thiên Hồ cường đại vô cùng.

Nhưng giờ khắc này, hắn không khỏi cảm thấy kỳ quái, do dự chốc lát, hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Bạch, mang theo mấy phần do dự, nói: “Người vừa mới nói một mạch Thiên Hồ hậu duệ này nhân số.....có hơn trăm người?”

Tiểu Bạch gật đầu, nhìn hắn một cái, trả lời: “Xem ra người đã phát hiện.”

Trương Tiểu Phàm im lặng chốc lát, nói: “Thiên Hồ nhất tộc từ xưa đến nay là một mạch yếu tộc cực kỳ cường đại, đặc biệt là người lúc này.” Hắn nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt chậm rãi ngừng lại một chút, thần nhiên nói: “Coi như bây giờ ta cùng người giao thủ, cũng không dám đảm bảo sẽ thủ thắng.”

Tiểu Bạch ánh mắt chợt lóe.

Trương Tiểu Phàm tiếp tục nói: “Như vậy, những hồ ly đó nếu quả thật là Thiên Hồ nhất mạch, tư chất chắc chắn sẽ không kém đến loại tình trạng này. Ngoài ra, nếu ta nhớ không lầm, Thiên Hồ nhất tộc mặc dù cường đại, nhưng trước giờ nhân số đều ít ỏi, chưa từng nghe nói có đến trăm người, hay là.....trong đó có nguyên do khác?”

Tiểu Bạch có chút bất đắc dĩ cười cười, nói: “Năm đó chạy trốn đến Lương Châu chỉ có một tiểu Thiên Hồ, một thân một mình nơi đất khách quê người nên đã cùng một con chồn đen bán địa.....” Nói đến đây, sắc mặt nàng lần đầu tiên xuất hiện mấy phần lúng túng, nhẹ giọng nói: “A...cái này.....Ở trong đó, huyết mạch có chút hỗn loạn, chỗ tốt chỗ xấu đều có, chỗ xấu là thiên phú tu luyện đời sau sai lệch đi nhiều, nhưng chỗ tốt, không biết vì sao, bọn chúng giống như đặc biệt hội sinh.....”

Lấy lịch duyệt cùng định lực của Trương Tiểu Phàm ngày hôm nay, nghe đến đó cũng im lặng một hồi, sau đó cười khan một tiếng, nói: “Thì ra là như vậy.”

Tiểu Bạch thờ dài, nói: “Từ lúc được ta tìm thấy, bọn chúng đã thành cái bộ dáng này rồi, mặc dù nếu đem ra so sánh thì một mạch này đã không thể hoàn toàn coi là Thiên Hồ nữa, nhưng tóm lại chúng vẫn là hậu nhân của ta, ta không thể không quản.”

Trương Tiểu Phàm gật đầu, nói: “Ta hiểu, chẳng qua dựa vào bản lãnh của người dưới gầm trời này còn có cái gì làm không được mà phải cần ta trợ giúp?”

Tiểu Bạch ngẩng đầu, nhìn nam tử trước mặt, bỗng nhiên trầm mặc, Trương Tiểu Phàm cũng không thúc giục, chỉ an tĩnh đứng đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Gió đêm lạnh xuống, mát sáng như sao, nàng đứng lặng trên vách núi, phiêu nhiên trong gió như tiên tử không nhiễm bụi trần.

Nhất thời cả hai không biết nói gì.

Lại qua chốc lát, dường như bọn họ đồng thời cảm thấy điều gì, cùng lúc quay đầu hướng về dãy Man Sơn xa xa, một đạo hào quang chợt bay lên, chớp chòn giữa màn đêm, bảo quang thiêm thiêm, cực kỳ chói mắt.

Tiểu Bạch nhìn đạo hào quang kỳ dị khác thường kia, bỗng nhiên cười cười, nói: “Chuyện ta muốn ngươi giúp, chính là ở đằng đó.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Nhãn thực (Nhìn quen mắt)

Đêm tối,

Thành Lương Châu chìm trong màn đêm vô tận, nhưng nếu cẩn thận nhìn kỹ, người ta sẽ phát hiện dưới bóng đêm âm trầm, ngẫu nhiên có vài thân ảnh quỷ dị xuyên qua xuyên lại, lai lịch bất minh, không rõ mục đích. Cảnh đêm không còn tĩnh lặng như trước, ngược lại từ trong bóng tối ầm ầm tản ra một cỗ khí tức rục rịch bạo động.

Trên con đường dài yên tĩnh, nhà cửa hai bên đường đều đóng chặt, ngoại trừ chút ánh sáng nhàn nhạt phía chân trời, bóng đêm phẳng phất không có giới hạn. Hai thân ảnh một lớn một nhỏ an tĩnh hiện ra trên đường, lặng lẽ đi thẳng về phía trước, hướng đó chính là tòa phủ đệ của Ba gia đã bị diệt môn.

Ba Nhạc nhìn có chút khản trương, hai tay rũ xuống bên người vô ý thức nắm thành quyền, vụng trộm hướng bên cạnh nhìn thoáng qua, chỉ thấy Vương Tông Cảnh không chút biểu tình, sắc mặt nhìn lại có chút lạnh lẽo. Cảm giác được ánh mắt của thiếu niên này, Vương Tông Cảnh cũng quay đầu hướng nó nhìn thoáng qua, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Ngươi lừa ta đúng không?”

Ba Nhạc thân thể chấn động, kim lòng không được lui về phía sau một bước, đồng thời sắc mặt trắng bệch, sau một lúc lâu, nó mới như kịp thời phản ứng, về mặt kinh hoàng lắc đầu lia lịa, nói: “Không có, không có, ta, ta làm sao lừa ngươi...”

Vương Tông Cảnh nhìn nó một cái, trầm mặc một lát, quay người tiếp tục đi thẳng về phía trước, trong miệng thản nhiên nói: “Tốt nhất là như vậy, hi vọng trong phiên phế tích kia có thể tìm được mảnh da.”

Ba Nhạc tái mặt, đột nhiên quay đầu lại nhìn màn đêm âm trầm sau lưng, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí bỏ chạy, chỉ là sắc mặt lộ vẻ sầu thảm theo sát sau lưng Vương Tông Cảnh.

Hai người lại đi một đoạn, tòa phủ đệ đã trở thành phế tích mờ hồ hiện ra phía trước, trong bóng tối lại toát ra một hương vị thê lương. Ba Nhạc nhìn một mảnh bi thảm trước mắt, bỗng nhiên không biết lấy đâu ra dũng khí, lớn tiếng nói với Vương Tông Cảnh: “Vì cái gì, vì cái gì các ngươi lại đột nhiên thay đổi chủ ý, rõ ràng trước kia các ngươi đáp ứng không phải như thế!”

Vương Tông Cảnh nhú nhú mảy, quay người nhìn nó, Ba Nhạc bị hấn nhìn có chút sợ hãi, dừng khí vừa tuôn ra tựa hồ lại đang dần dần biến mất. Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói: “Tình thế thay đổi rồi, Ba Nhạc.”

Ba Nhạc trừng mắt nhìn hấn, không nói gì.

Vương Tông Cảnh thản nhiên nói: “Người có không phục cũng vô dụng, sự tình trên thế gian đôi khi chính là không giảng đạo lý như vậy, rõ ràng một khắc trước đó vẫn là báu vật giá trị liên thành bị vô số người tranh đoạt đến đầu rơi máu chảy, thậm chí còn gây ra cảnh cửa nát nhà tan, thế nhưng trong nháy mắt lại trở thành không đáng một đồng.”

Ba Nhạc sắc mặt trắng bệch, đột nhiên như lên cơn cuồng loạn, hướng về Vương Tông Cảnh tiến lại một bước, hai tay nắm chặt, giận dữ hét lên: “Người nói thật nhẹ nhàng, nếu thật sự như vậy, sự tình Ba gia chúng ta vài ngày trước đó xem như cái gì, mấy trăm nhân mạng cửa nát nhà tan, chỉ đổi lại một câu nói như thế sao?”

Vương Tông Cảnh nhìn nó, khoe miệng hơi co quắp một chút, sau đó nói: “Phải.”

“Chưa quen thì người phải học cho quen...” Một lát sau, hấn lại lẳng lặng bổ sung một câu.

Bước chân ngừng lại trước phiên phế tích cực lớn kia, cho dù hai người đều không phải lần đầu tiên tới đây, nhưng nhìn tòa phủ đệ không lâu trước đó còn lừng lẫy náo nhiệt chỉ sau vài ngày đã biến thành phế tích vẫn đã kích tâm thần người ta không nhỏ, Vương Tông Cảnh còn đỡ, nhưng Ba Nhạc đứng trước nơi vốn là nhà mình trong khoảnh khắc có chút không kềm chế được.

Đồ nát thê lương, đất đá bừa bộn, những vệt cháy đen do đại hỏa thiêu đốt dưới ánh sáng nhàn nhạt trong đêm vẫn mơ hồ có thể thấy được, Ba Nhạc hốc mắt đỏ lên, liễu mạng cắn răng, chỉ là vừa lúc đó lại nghe nam tử bên cạnh khe khẽ thở dài, sau đó nói: “Ba Nhạc, mang thứ đó cho ta.”

Ba Nhạc xoay mạnh người, nhìn chằm chằm Vương Tông Cảnh, Vương Tông Cảnh sắc mặt có chút hờ hững, nhìn nam hài kia, thản nhiên nói: “Đưa cho ta, hoặc là ta giết người.”

Ba Nhạc lui về phía sau một bước, thần tình trên mặt biến ảo, vẫn nhìn chằm chằm Vương Tông Cảnh, như không nhận ra nam tử mấy ngày qua mình vẫn cho là ôn hòa kia. Vương Tông Cảnh từ trong mắt nó nhìn ra sự phẫn nộ cùng nghi hoặc thậm chí càng nhiều hơn là kinh hoàng, trong lòng không khỏi rung động, nhưng vẫn không nói gì thêm, chỉ lạnh nhạt biểu lộ thái độ của mình.

Ba Nhạc chậm rãi xoay người sang chỗ khác, dờ dẫm một lát, sau đó chua xót nói: “Tại hậu viện bên kia có một kho củi, dưới đó có một gian mật thất là nơi cha ta ngày thường cất giữ đồ quý, đêm hôm đó trong nhà gặp chuyện không may, trong lúc trốn chạy cha ta đã bí mật nói cho ta biết.” Nó ngừng lại một lát, thấp giọng nói: “Nếu như...nếu quả thật có vật kia, có lẽ sẽ giấu ở đó.”

Vương Tông Cảnh nhú nhú mảy, ánh mắt có chút lạnh, nghĩ thầm thiếu niên này đúng là tay không bắt sói, lập tức cũng không nói thêm cái gì, chỉ gật đầu nói: “Người dẫn ta đi xem một chút đi.”

Hai người đi lại bên trong khu phế tích, giữa đồng bừa bộn di chuyển có chút khó khăn, khắp nơi đều là tường đổ, cây gãy cùng đá vụn, rất nhiều địa phương thậm chí ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Vương Tông Cảnh thì hoàn hảo, Ba Nhạc lại có chút khó khăn, bắt quả dựa vào trí nhớ nhiều năm sinh sống tại đây, nó vẫn dẫn theo Vương Tông Cảnh từng bước hướng hậu viện bên kia đi đến.

Gió đêm nhẹ thổi, cảnh đêm dường như lại thâm sâu thêm vài phần, xa xa lại như truyền đến mấy tiếng chó sủa. Trong đêm đen phiêu đảng, ước chừng qua thời gian một chung trà, hai người rốt cục đã tới trước vị trí hậu viện Ba phủ, nhìn qua chỗ này cũng là một mảnh bừa bộn, hiển nhiên ngày đó cũng không tránh được trận tai họa kia, mà bọn hấn cũng đồng thời thấy được tiểu lâu hai tầng trong miệng Ba Nhạc, chẳng qua tại vị trí kia chỉ còn lại một tòa

phế tích cháy đen đã sụp hơn nửa.

Mặt Ba Nhạc có chút tái nhợt, Vương Tông Cảnh sắc mặt cũng không được tốt cho lắm, đến lúc này hắn cũng không còn kiên nhẫn nữa, dứt khoát ôm cổ Ba Nhạc, tung mình mấy cái xẹt qua từng đống loạn thạch tiêu mộc, nháy mắt đã tới trước tiêu lâu. Sau đó hai người cơ hồ đồng thời hướng bên trong nhìn qua, sau một lát, thân thể bọn họ tựa hồ đình trệ thoáng chốc, đứng bên ngoài không chút nhúc nhích.

Gạch vỡ, cây gãy tán loạn, cho dù là trong bóng đêm, hai người cũng y nguyên có thể nhìn thấy một động khẩu đen kịt đã bị khai mở, chẳng khác nào một nữ tử không mang y phục đang co quắp run giãy trong gió đêm, thê lương mà bất lực.

Vương Tông Cảnh lạnh lùng nhìn động khẩu, không có bất kỳ biểu tình nào, Ba Nhạc trên mặt có chút vận vẹo, thần sắc phức tạp, nhưng đồng dạng cũng không có ý tứ xuống dưới xem xét.

Cảnh đêm chung quanh họ tựa hồ càng thêm tĩnh lặng, tĩnh lặng đến nỗi Ba Nhạc cảm giác có thể nghe rõ tiếng tim đập trong lồng ngực chính mình.

Sau đó, nó chỉ nghe được Vương Tông Cảnh ở một bên nói khẽ: “Ngươi còn lời gì muốn nói?”

Ba Nhạc chậm rãi lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, thấp giọng nói: “Ngươi, ngươi có thể hay không...”

Vương Tông Cảnh mặt lạnh như sắt, lãnh đạm nói: “Không thể.”

Ba Nhạc tay chân lạnh buốt, còn chưa chịu hết hy vọng, mang thêm vài phần cầu khẩn, thấp giọng nói: “Van ngươi, ta, ta thật sự...”

Tiếng chó sủa xa xa đột nhiên vang dội hơn rất nhiều, tựa hồ trong chốc lát sẽ chạy đến đây.

Vương Tông Cảnh sắc mặt hơi đổi, xẹt qua một tia do dự, sau đó như là hạ quyết tâm, đột nhiên hướng Ba Nhạc tiến tới gần một bước.

Một cổ sát khí băng hàn đột nhiên từ trên người hắn tỏa ra, trong nháy mắt đó, Ba Nhạc cơ hồ như rớt vào hầm băng, lông tóc toàn thân dựng đứng, hô hấp khó khăn, chỉ thấy Vương Tông Cảnh chậm rãi giơ tay lên. Cũng vừa lúc đó, bỗng nhiên một tiếng chó sủa từ cửa hậu viện truyền tới, rồi một thanh âm mang theo vài phần kinh ngạc vang lên: “Ồ, Ba Nhạc, ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Uông uông, uông...”

Một hồi tiếng chó sủa từ sau lưng Vương Tông Cảnh truyền tới, thân thể hắn nhẹ nhàng run lên, sát khí chẳng biết từ lúc nào đã lặng yên tán đi.

Tiếng bước chân vang lên sau lưng, có người đã đi tới, nghe tiếng chân thanh âm nhẹ mảnh, lại thêm giọng nói vừa rồi, tựa hồ người đến là một thiếu niên vóc dáng không lớn lắm. Ba Nhạc vốn đang giật mình, lập tức nhìn về sau lưng Vương Tông Cảnh, trên mặt xẹt qua một tia kinh hãi, nhưng lập tức lại như nhớ ra cái gì đó, nhìn nhìn Vương Tông Cảnh, lại xẹt qua một tia sợ hãi, vô ý thức kêu lên: “Tiểu Đình, đừng tới đây.”

“Sao?” Thiếu niên phía sau kỳ quái hỏi một câu, nhưng vẫn dừng bước.

Trong giây lát, nội tâm Vương Tông Cảnh trào lên một cỗ xúc động mãnh liệt chính mình cũng không ngờ, tựa như muốn quay đầu lại nhìn người kia một cái, chẳng qua khi thân thể hắn bắt đầu nhúc nhích, rốt cục vẫn phải cưỡng ép nhìn xuống, trong lòng cười khổ một tiếng, không biết thế nào lại không

dám đối mặt hài tử kia.

Bạch cốt kiếm vốn đã nắm chặt trong tay lặng lẽ buông lỏng, sát ý thối lui, Ba Nhạc ở ngay trước mặt hắn nhanh chóng nhận ra điểm này, có chút kinh ngạc nhìn hắn một cái. Vương Tông Cảnh im lặng một lát, nội tâm giằng xé, nhưng đến cuối cùng vẫn đánh không lại cảm xúc khó hiểu này, vô luận như thế nào, hắn cũng không muốn trước mặt Tiểu Đình giết người.

Hắn tiến đến một bước, tới gần Ba Nhạc, ghé vào lỗ tai nó nói khẽ: “Mau rời đi ngay trong đêm, ngày mai lúc hừng đông nếu ta còn trông thấy người ở nơi này, ai cũng cứu không được người rồi. Hiểu chưa?”

Ba Nhạc ngây ngốc một chút, lập tức đại hi, liên tục gật đầu.

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, cảm giác tiểu băng hữu nhiều năm không gặp phía sau lưng tựa hồ đang có chút kỳ quái hướng bên này nhìn lại, thò đầu ra nhìn, ló đầu ra ngó muốn tới xem xét một phen, trong đầu hắn thoáng hiện lên thân ảnh đáng yêu trong trí nhớ, khóe miệng khẽ động. Tại một khắc này, Ba Nhạc thiếu chút nữa cho là mình bị hoa mắt, tựa hồ chứng kiến Vương Tông Cảnh không lâu trước đó còn sát khí tràn đầy mà lúc này trên mặt thoáng qua một nụ cười ôn hòa nó chưa bao giờ thấy.

Bất quá sau một khắc đó, Vương Tông Cảnh dĩ nhiên lại một lần nữa trở về lạnh lẽo như sương, không thêm để ý tới nó, thân hình khẽ động, không quay đầu lại hướng phía trước lao đi, sau mấy cái lên xuống liền nhanh chóng biến mất trong đêm.

Ba Nhạc nhìn hắn rời đi, rốt cục cũng trút được gánh nặng trong lòng, nhẹ nhàng thở ra, trong khoảng thời gian ngắn lại cảm thấy tay chân rõ ràng có chút bủn rủn, chính nó cũng không phát giác bản thân vừa dạo một vòng Quỷ Môn Quan.

Tiếng bước chân vang lên, Ba Nhạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Trương Tiểu Đình mang theo vẻ mặt vẻ kinh ngạc đi tới, bên cạnh quả nhiên còn có con chó lông vàng thân hình cường đại vô cùng kia, chỉ là con khi xám trước trước giờ gắn bó như hình với bóng giờ phút này lại không thấy tăm hơi.

Trương Tiểu Đình nhẹ gật đầu với Ba Nhạc, ánh mắt lại nhìn theo hướng Vương Tông Cảnh rời đi hồi lâu, trong miệng thì thảo một câu: “Vậy là ai, sao nhìn có chút quen mắt...”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Suy đoán

Vương Tông Cảnh đương nhiên cũng không đi xa, sau khi ly khai hậu viện, hắn lặng yên không một tiếng động mượn màn đêm yểm hộ, ẩn thân tại một cây đại thụ đã bị thiêu rụi một nửa bên cạnh bức tường hậu viện đổ nát, sau đó lại một lần nữa quay đầu hướng tòa tiểu lâu nhìn lại, xa xa chỉ thấy hai nam hài đang đứng nói chuyện.

Năm năm không gặp, tiểu hài tử với cái đầu tròn tròn năm xưa dĩ nhiên đã cao lớn hơn rất nhiều, nhưng từ đường nét trên mặt vẫn có thể tình tường nhận ra. Vẫn tiếng cười nói quen thuộc ấy, thậm chí từ mỗi cái giọng tay nhắc chân Vương Tông Cảnh đều có thể tìm lại vài phần bộ dáng Tiểu Đình năm nào.

Hắn ẩn mình trong bóng đêm, lẳng lặng ngắm nhìn tiểu tử đáng yêu kia, cứ nhìn như thế một hồi hồi lâu.

Tiểu Đình cùng Ba Nhạc nói chuyện với nhau một lát, thần sắc tựa hồ còn truy vấn nó vài câu, hiển nhiên đối với chuyện vừa phát sinh vào lúc đêm hôm khuya khoắt này có chút khó hiểu, mà Ba Nhạc nhìn lại cũng là ấp úng, tựa hồ không biết bắt đầu từ đâu. Tiểu Đình còn mấy lần nhìn về hướng Vương Tông Cảnh rồi đi, ánh mắt có chút kỳ quái, cũng không biết trong lòng nó đang nghĩ gì. Bất quá đến cuối cùng, nó rốt cục vẫn phải cùng Ba Nhạc rời khỏi chỗ này.

Nhìn theo thân ảnh hai nam hài sóng vai bước đi, Vương Tông Cảnh từ dưới bóng cây chậm rãi thở ra một hơi, trong nội tâm hiện lên một tia mờ mịt, âm thầm cười khổ một tiếng, nghĩ thầm sự tình biến thành như vậy, đành phải đem một trong ba mảnh bí cuốn của bản thân giao cho mấy người Từ Mộng Hồng xem như báo cáo kết quả.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên hắn chỉ nghe được trên đầu truyền đến một tiếng vang nhỏ, tựa hồ là tiếng cành cây rung động, Vương Tông Cảnh thân thể chấn động, đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy một cái bóng đen “Vèo” một tiếng từ trên một nhánh cây lao xuống.

Sự tình phát sinh vội vàng, Vương Tông Cảnh thậm chí chưa kịp thấy rõ bóng đen kia là vật gì, nhưng những năm qua lăn lộn trên mảnh đất Lương Châu hung hiểm đầy chiến loạn đã khiến hắn hình thành phản ứng, trước tiên liền lộn ngược ra ngoài, đồng thời tay phải khẽ lật, bạch quang lóe lên, một cỗ sát khí âm hàn nhất thời từ trên người hắn như đao phong ào ào tràn ra, một chuôi bạch cốt kiếm xuất hiện, nhanh chóng đâm tới.

“Chi chi chi chi.”

Vài tiếng kêu nhỏ từ chỗ bóng đen kia truyền tới, ần ần có vài phần quen tai. Vương Tông Cảnh đồng tử co rút lại, nội tâm xẹt qua một tia chẳng lành, quả nhiên trong khoảnh khắc đó, mượn ánh sáng nhàn nhạt từ chuôi bạch cốt kiếm, chỉ thấy thân ảnh thanh linh treo ngược trên cây kia là một con khi, một con khi lông xám cực kỳ quen thuộc trong trí nhớ của hắn.

Đáng chết, là Tiểu Hôi.

Vương Tông Cảnh âm thầm kêu khổ, một kiếm vừa rồi vốn là hắn tưởng gặp phải sinh tử cừu địch mà toàn lực ra tay, trong lúc nhất thời đúng là không kịp thu về, mà Tiểu Hôi giờ phút này chính là một bộ dáng chông cây chuối, cái đuôi khi treo lên cành cây đúng đưa tới lui, đối với việc Vương Tông Cảnh đột nhiên bạo khởi sát thủ tựa hồ cũng không có phản ứng gì, chỉ mở to hai mắt nhìn hắn, trong mắt tựa hồ còn có mấy phần hiếu kỳ.

Bạch cốt kiếm không kịp thu lại đã đâm đến sát người Tiểu Hôi, mặc dù từ nhiều năm trước Vương Tông Cảnh đã biết một chó một khi bên người Tiểu Đình không phải tầm thường, nhưng mấy năm qua cũng không có ai hiểu rõ uy lực của chuôi bạch cốt kiếm này hơn chính hắn, mắt thấy sắp không kịp nữa, nội tâm còn đang lo sợ, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, lại một đạo thân ảnh khác vô thanh vô tức xuất hiện ngay tại bên người Tiểu Hôi.

Sau đó người kia khẽ vươn tay, đón lấy chuôi bạch cốt kiếm đang toàn lực đâm tới.

Hắc quang chột lóe, màn đêm thâm trầm bỗng nhiên như đọng lại, cảm giác như phiến hắc ám kia lại có vài phần sức sống. Hắc ám bao quanh thân ảnh vừa xuất hiện giờ phút này lập tức đem toàn bộ ánh sáng cho dù là những điểm sáng nhỏ bé nhất khu trục đi, trở thành thứ hắc ám thâm thúy nhất, tinh khiết nhất, không nhiễm chút ánh sáng, không lộ một khe hở.

Bạch cốt kiếm cường hãn mà tràn đầy âm hàn sát ý lập tức bị phiến hắc ám vô cùng cường đại này nuốt sống.

Sau một lát, Vương Tông Cảnh chợt kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể đại chấn, cả người bị văng ngược ra ngoài, nặng nề đâm vào một bức tường cách đó hơn mười trượng, chỉ nghe một tiếng ầm vang, tường sập, đá vụn.

Thân ảnh trong bóng tối hơi ngẩng đầu, nhẹ nhàng “Ồ” một tiếng, tựa hồ cảm thấy có chút kinh ngạc, hướng về phía Vương Tông Cảnh bị đánh bay nhìn thoáng qua. Lúc này con khi xám vốn treo toang teng trên cây đã thu đuôi lại, thân hình nhoáng cái phóng qua, nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên vai người kia ngồi chễm chệ, nhếch miệng cười cười, thò tay lên mái tóc hắn đùa nghịch.

Người nọ liếc con khi, hừ một tiếng, nói: “Tiểu Hôi, đừng làm rộn.”

Tiểu Hôi thè lưỡi, trong tay cũng không biết từ đâu biến ra vài quả đại vô danh, cứ như vậy cho vào miệng gặm.

Từ trong đồng đồ nát, Vương Tông Cảnh lão đảo đứng dậy, ngực vẫn cảm thấy một hồi khí huyết cuộn cuộn, nhưng sự kinh hãi trong nội tâm lại càng tăng lên, một hồi giao thủ vội vàng vừa rồi, nhân vật ẩn trong phiến hắc ám kia thực lực mạnh mẽ vô cùng, quả thật hãn binh sinh hiếm thấy, mặc dù cuối cùng hắn đem hết toàn lực mà chặt vật trốn thoát, nhưng cỗ sát ý lạnh thấu xương cùng cảm giác áp bách như muốn che đậy thiên địa trong nháy mắt đó vẫn để lại trong lòng hắn cảm giác vô lực chưa từng có.

Thậm chí hắn còn mơ hồ cảm giác được trong một khắc cuối cùng, người kia đã thu liễm một phần, bằng không khó mà đoán trước được kết quả.

Bất quá sau một khắc, sự sợ hãi trong lòng liền bị một loại cảm xúc khác thế chỗ, con khi kia rõ ràng là Tiểu Hôi trên Đại Trúc Phong năm đó, lại thêm Tiểu Đình cùng Đại Hoàng vừa xuất hiện ở đây, như vậy thân ảnh trong phiến hắc ám kia là ai?

Trong lòng hắn dâng lên một cảm giác cổ quái mà chính hắn khó mà nói rõ, cứ như vậy nhìn phiến hắc ám thâm trầm từ từ tán đi, sau đó từ trong bóng đêm, một nam tử nhìn thập phần bình phàm đã đi tới, Tiểu Hôi vẫn ngồi xồm trên vai hắn, khoan thai tự đắc gặm quả đại, đồng thời trong mắt mang theo vài phần trêu tức, liếc qua Vương Tông Cảnh.

“Tiền bối...” Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, nhìn Trương Tiểu Phàm chậm rãi đi đến trước người mình đang lảng lảng khoanh tay đứng đó, liền nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Trương Tiểu Phàm đánh giá hắn một lượt, khẽ gật đầu, ôn hòa cười cười, nói: “Nguyên lai là ngươi, đã lâu không gặp.”

Năm năm không gặp, Vương Tông Cảnh giờ phút này vừa nghe một câu thăm hỏi bình đạm mà quen thuộc đó, không biết tại sao nội tâm chợt kích động khó hiểu, những kinh lịch năm năm trước trên núi Thanh Vân phảng phất từng cái xẹt qua trước mắt, trời xanh mây trắng, thanh sơn cổ thụ, còn có rừng trúc xanh tươi bạt ngàn.

“Vâng.” Hắn nhìn Trương Tiểu Phàm, nhẹ nhàng đáp một tiếng, cắn răng.

Trương Tiểu Phàm mỉm cười nói: “Không có bị thương chứ?”

Vương Tông Cảnh lắc đầu, nói: “Không có việc gì a.”

Trương Tiểu Phàm vỗ vỗ Tiểu Hôi, lại cười với Vương Tông Cảnh: “Cái con khi này từ trước đến nay đều nghịch ngợm như vậy, vừa rồi chắc là cố ý dọa ngươi, ngươi chớ để ý.”

Vương Tông Cảnh vội vàng nói: “Không có việc gì... không có việc gì, vẫn bồi đầu dám nghĩ nhiều như vậy, vừa rồi may mắn nhờ tiền bối nhanh tay xuất thủ, bằng không chỉ sợ sảy tay làm bị thương Tiểu Hôi thì nguy rồi...”

“Xèo...xèo! Xèo...xèo! Chi chi chi chi!” Lời vừa nói ra, Tiểu Hôi vốn đang ngồi trên vai Trương Tiểu Phàm vô cùng cao hứng gặm quả đại nhất thời kêu toáng lên, trừng mắt nhìn Vương Tông Cảnh, vẻ mặt vẻ tức giận, hướng về phía hắn nhe răng trợn mắt, như muốn nói: “Xú tiểu tử nói hươu nói vượn, không biết trời cao đất dày là gì, có giỏi thì ngươi phóng ngựa tới đây hai ta đại chiến một hồi xem cuối cùng ai mới là người bị đánh cho hoa rơi nước chảy!”

Vương Tông Cảnh ngậy ngốc một chút, còn không kịp phản ứng, Trương Tiểu Phàm dĩ nhiên nhú nhú mày, thấp giọng quát Tiểu Hôi một tiếng, sau đó hướng Vương Tông Cảnh cười nói: “Ngươi đừng để ý tới nó, Tiểu Hôi tính tình vốn hoang dã vô cùng.” Thoáng ngừng chốc lát, hắn lại nói với Vương Tông Cảnh: “Mấy năm qua, ngươi đều ở tại Lương Châu này?”

Vương Tông Cảnh nhẹ gật đầu, nói: “Vâng, vẫn bồi ở...” Mới nói được một nửa, hắn bỗng nhiên dừng lại, nội tâm do dự một hồi. Không hề nghi ngờ, Trương Tiểu Phàm cùng vị Thanh Vân chưởng giáo Tiểu chân nhân kia chính là hai vị tiền bối địa vị cao nhất trong lòng hắn, nhưng mình lúc này đang mang sứ mạng Tiểu chân nhân âm thầm phó thác, vô cùng hệ trọng, tùy tiện cùng Trương Tiểu Phàm nói quá nhiều tựa hồ cũng không tốt lắm.

Hắn còn đang do dự, Trương Tiểu Phàm lại cười cười, nói: “Ngươi đây là tiềm thân trong một tiểu phái chi nhánh của Ma giáo phải không?”

Vương Tông Cảnh kinh hãi. Vô ý thức lui về phía sau một bước, có chút khó tin nhìn Trương Tiểu Phàm. Trương Tiểu Phàm đón ánh mắt hắn, lại khẽ lắc đầu, thần nhiên nói: “Cái này đâu có gì khó đoán, những thứ năm đó ngươi cùng ta học đều có dính dấp tới Ma giáo, lại thêm hôm nay gặp ngươi tại Man Hoang chi địa biên thủy Lương Châu, hơn phân nửa chính là như thế.”

Vương Tông Cảnh cười khan một tiếng, lập tức dứt khoát gật gật đầu.

Trương Tiểu Phàm khẽ thở dài một hơi, nhú mày, nói khẽ: “Không thể tưởng được người kia thật đúng là...” Nói được một nửa, chính hắn khẽ cười khổ lắc đầu, lại nhìn Vương Tông Cảnh, nói: “Giao trọng trách này cho một người trẻ tuổi như ngươi mà hắn lại có thể yên tâm, mấy năm nay ngươi trôi qua như thế nào?”

Trôi qua như thế nào...

Trong gió đến, trong mưa đi, đao quang kiếm ảnh, huyết hải khô lâu,...đều đã thấy qua, xông qua, trải qua, cắn qua răng, giết qua người, bị người giết, ...còn có thể như thế nào?

Vương Tông Cảnh nghĩ nghĩ, ngẩng đầu đón ánh mắt Trương Tiểu Phàm, cười cười nói:

“Rất tốt.”

Trương Tiểu Phàm nhìn hắn thật sâu, nhẹ gật đầu.

“Đi theo ta.”

“Dạ.”

Trương Tiểu Phàm quay người đi thẳng về phía trước, Vương Tông Cảnh theo sau, nhìn theo bóng lưng vị nam tử tuấn như rất đồi bình phàm này, tâm tình so sánh với vừa rồi đã khôi phục rất nhiều, nhưng ân ân vẫn có vài phần hưng phấn. Chỉ là hắn mới đi theo Trương Tiểu Phàm được hai bước, đột nhiên một tiếng xé gió rít lên, lập tức sau gáy tê rần, Vương Tông Cảnh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Hôi ngồi xồm trên vai Trương Tiểu Phàm cười hi hi diêm nhiên như không có việc gì, nhưng quả đại trong tay sau khi bị nó gặm hết, hạt chẳng biết đã biến đâu mất rồi.

Vương Tông Cảnh cúi đầu xem xét, chỉ thấy dưới chân quay tròn một hạt cây.

Đồ khi chết toi! Vương Tông Cảnh ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tiểu Hôi, Tiểu Hôi lại cười hắc hắc, tay trái vừa lật lại biến ra một quả đại khác, cắn một miếng lớn, đồng thời tay phải dựng thẳng một ngón ngoéo với hán một cái, tỏ vẻ “Có giỏi thì phóng ngựa tới”.

Vương Tông Cảnh khẽ cắn răng, lại bấu môi, hừ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ:

“Đồ khi chết toi, xem như ngươi lợi hại, ta nhìn...”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chết rồi

Màn đêm bao phủ, che đầy vô số địa phương âm u, không biết có bao nhiêu bí mật cũng đồng thời ẩn giấu trong mảnh hắc ám đó.

Sau khi Trương Tiểu Phàm cùng Vương Tông Cảnh một trước một sau ly khai phế tích tòa phủ đệ Ba gia, từ một góc hẻo lánh trong thành Lương Châu, trên một con đường khác dẫn đến Ba phủ, hai nhân vật thần bí xuất thân từ Bắc Địa Thiên Long Điện đang nhìn chăm chú phiên phế tích này.

“Giống như dã thú vậy.”

Nam tử nhìn qua tương đối trẻ tuổi hừ lạnh một tiếng, nói với người trung niên bên cạnh.

Mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, lời nói cũng không đầu không đuôi, nhưng trung niên nam tử cùng đồng bạn của mình đã ở cùng một chỗ thời gian không ngắn nên hiểu rất rõ tâm tính hắn, tự nhiên mình bạch hắn nói cái gì, nghe vậy cười nhạt một tiếng, nói: “Như thế nào, ngươi đang thương tâm cho những người chết thảm kia sao?”

Thanh niên kia lông mày nhảy lên, trên mặt lại lộ ra vài phần băng lãnh, cười lạnh nói: “Bọn hắn chết sống cùng ta có quan hệ gì, có điều ta thấy những người Trung Nguyên này chỉ vì một thứ đồ vật hư vô mờ mịt liền có thể thừa cơ giết người đoạt mệnh, tâm địa độc ác thực không nói nổi.”

Trung niên kia cười cười, đối với thanh niên này hiển nhiên không quá để ý, chỉ nói: “Chính ngươi nói tất cả cùng chúng ta không có liên quan, sao phải nghĩ nhiều như vậy, dù sao chúng ta đến đây cũng chỉ vì truy theo khí tức Thiên Long. Lại nói tiếp...” Trung niên nam tử lông mày chậm rãi nhún lại, trầm giọng suy tư một lát, nói: “Từ khi chúng ta đến Lương Châu, Thiên Long khí tức không còn xuất hiện nữa, chẳng lẽ chúng ta hành động lộ liễu, kinh động đến người nào sao?”

Người thanh niên nghe vậy cũng cả kinh, nhú mày cẩn thận suy nghĩ một lát, sau đó trầm ngâm nói: “Không thể nào, từ khi chúng ta đến Lương Châu cho tới bây giờ đều chú ý cẩn thận, sợ nhất là đánh rắn động cỏ, mấy ngày nay Thiên Long khí tức không thấy, theo ta cũng không có gì đáng lo, vốn nó cũng một mực đứt quãng như vậy mà.”

Trung niên nam tử im lặng một lát, chậm rãi gật đầu, nói: “Đúng vậy, ngươi nói rất có lý, xem ra chúng ta lại phải kiên nhẫn chờ đợi chút ít thời gian. Đúng rồi, mấy ngày nay trong thành có tin đồn về Bàn Cổ Đại Điện, ngươi cũng nghe nói chứ?”

Nghe đến bốn chữ Bàn Cổ Đại Điện, trên khuôn mặt kiêu ngạo của vị thanh niên trước giờ mắt cao hơn đầu kia cũng toát ra vài phần ngưng trọng, nhẹ gật đầu, nói: “Có nghe, đây là bảo tàng trong truyền thuyết đã được thế gian truyền lưu ngàn năm, không thể tưởng được hôm nay lại ở Lương Châu này

xuất thế.”

Trung niên nam tử chấp tay sau lưng, đi hai bước, lắc đầu nói: “Đến tột cùng có phải là Bàn Cổ Đại Điện trong truyền thuyết hay không, trước mắt còn chưa thể khẳng định, rất khó nói. Bất quá tin tức này chắc chắn sẽ gây ra một hồi phân tranh khắp đất Lương Châu.”

Nói xong, hắn lại nhìn thoáng qua phiến phế tích trước mặt, cười lạnh một tiếng, dừng lại một lát, bỗng nhiên giảm thấp thanh âm, nói: “Nếu không, chúng ta cũng đi xem?”

Thanh niên kia hai mắt sáng ngời, nhìn hắn lại giống như có vài phần chần chờ, nói khẽ: “Nếu bị Long Hậu biết được....”

Trung niên nam tử hừ một tiếng, nói: “Lương Châu cùng Từ Hải cách xa vạn dặm, nơi đây lại chỉ có ta và ngươi hai người, ngươi không nói, ta không nói, có cái gì phải sợ. Hơn nữa...” Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên có chút nóng bỏng, nói: “Theo truyền thuyết kể lại thì Bàn Cổ Đại Điện chính là bảo tàng năm xưa Khai Thiên Cự Thần Bàn Cổ để lại nhân gian, trong đó có đủ loại trân phẩm bí bảo, thiên tài địa bảo nhiều vô số, tùy tiện cầm một kiện đi ra đều có thể chấn động thiên hạ, thậm chí nghe nói trong đó còn cất giấu bí mật trường sinh độc nhất vô nhị, bảo tàng như vậy nếu quả thật xuất thế, chúng ta may mắn gặp dịp lại làm như không thấy, chẳng lẽ không phải...”

“Đi!” Thanh niên đột nhiên cắt đứt lời hắn, chém đinh chặt sắt mà nói.

Trung niên nam tử ngơ ngác một chút, lập tức bật cười, tay áo hất lên, nói: “Đi thôi, chỗ này chỉ có gạch đá đổ nát, cũng không có gì hay ho mà xem.”

Hai người nhìn nhau cười cười, sóng vai mà đi, rất nhanh liền biến mất trong đêm.

*****

Hơn nửa canh giờ nữa là hùng đông, trong những giây phút cuối cùng của màn đêm trước khi ánh bình minh đầu tiên chiếu xuống, Vương Tông Cảnh một mình một người trở về ngôi miếu Thổ Địa cũ nát.

Ba người Từ Mộng Hồng tự nhiên vẫn chờ ở chỗ này, Ngao Khuê gác đêm, Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ đều nghỉ ngơi trong miếu, nhưng những người này dù sao cũng đều là kẻ hành tẩu giang hồ nhiều năm, vừa nghe được động tĩnh là lập tức tỉnh táo lại, kết quả là ngay lúc Vương Tông Cảnh vừa đi vào trong miếu, trước mặt hắn là ba người hoàn toàn thanh tỉnh đồng thời mang theo ánh mắt nghi ngờ.

Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ còn bảo trì bình thản, chỉ có Ngao Khuê tính tình vội vàng liền mở miệng đầu tiên: “Tiểu Vương, thứ đồ vật kia có lấy được không?” Vừa nói, trên mặt hắn lại xẹt qua một tia sát khí, điềm nhiên hỏi: “Còn thăng rãnh con kia nữa, ngươi có giết chết không vậy?”

Vương Tông Cảnh hít sâu một hơi, thò tay vào ngực áo. Nhìn động tác của hắn, ánh mắt Từ Mộng Hồng cùng Tây Môn Anh Duệ đều trở nên tập trung, sau một lát chỉ thấy Vương Tông Cảnh từ từ rút tay ra, trong tay kẹp một mảnh da nhỏ, nhìn bộ dáng đúng là mảnh bí cuốn Bàn Cổ Đại Điện mấy ngày nay gây ra vô số mưa máu gió tanh trong thành Lương Châu, thậm chí còn làm người ta tan cửa nát nhà.

Từ Mộng Hồng thò tay tiếp lấy mảnh bí cuốn, lật qua lật lại xem xét trong chốc lát, nhẹ gật đầu, nói: “Hắn là thật.”

Lời vừa nói ra, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ ở bên cạnh một mực nhìn chăm chăm đều nhẹ nhàng thở ra, bầu không khí trong miếu Thổ Địa vốn có chút khẩn trương tựa hồ đã lỏng đi một ít. Vương Tông Cảnh hướng ba người bọn họ liếc mắt, nhú nhú mày.

Chỉ có điều sau một lát, Từ Mộng Hồng nhìn mảnh nhỏ trong tay, trên mặt xẹt qua một nụ cười khổ, nói: “Bất quá coi như là thật, giờ phút này lại không

có tác dụng gì rồi.”

Ba người chung quanh đều trầm mặc, nửa ngày về sau, Vương Tông Cảnh mới trầm giọng nói: “Hong tử, bây giờ ngươi có tính toán gì không?”

Từ Mộng Hồng trầm ngâm chốc lát, lập tức đưa tay mời ba người kia cùng một chỗ ngồi xuống, sau đó thấp giọng nói: “Hôm nay trong thành đang truyền nhau tin tức, cửa vào Bàn Cổ Đại Điện nằm ngay trong Thiên Linh Cốc dưới chân núi phía tây dãy Man Sơn. Địa phương đó mấy ngày trước có bảo quang xuất hiện, mà lại ngày càng rõ ràng, tuyệt không phải tầm thường, lại thêm chỗ kia chính là sơn môn Kim Ngưu Tông, mà Kim Ngưu Tông lại đúng là một trong hai nhóm người gây ra loạn chiến tại khu chợ phía đông ngày đó, cho nên tin đồn này tám chín phần mười là thật.”

Tây Môn Anh Duệ ngón tay gõ nhẹ đầu gối, nói: “Hong tử, chúng ta chuẩn bị đi Thiên Linh cốc?”

Từ Mộng Hồng nhẹ gật đầu: “Trước mắt đã đến bước này, không thể không đi.”

Ngao Khuê bên cạnh chen miệng: “Còn mảnh bí cuốn này tính sao?”

Từ Mộng Hồng nhìn thoáng qua mảnh da trong tay, mang thêm vài phần bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, nói: “Trước tiên cứ thu lấy đã. Nếu lời đồn là thực, bí cuốn này ghi lại chính là lối vào Bàn Cổ Đại Điện nên tự nhiên cũng không cần nữa. Nhưng nếu như lời đồn kia là sai, chúng ta lại phải một lần nữa đi tìm những mảnh bí cuốn khác, chỉ là đến thời điểm này còn thiếu nhiều như vậy...Được rồi, đi một bước tính một bước a.”

Ba người chung quanh đều đáp ứng một tiếng, Từ Mộng Hồng hướng ra ngoài nhìn sắc trời một chút, chỉ thấy vẫn là một mảnh hắc ám, nhân tiện nói:

“Trước tiên nghỉ ngơi lấy sức, chờ trời sáng chúng ta sửa sang lại một phen, rồi đi Thiên Linh Cốc.”

Vương Tông Cảnh duỗi lưng một cái, chậm rãi đi đến hương án chính mình ngày thường vẫn ngồi, ánh mắt hướng bên trong Thổ Địa miếu liếc một cái, chỉ thấy Ngao Khuê, Tây Môn Anh Duệ cũng đều đã trở về vị trí của mình, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là trầm tư không nói, mà ngay cả Từ Mộng Hồng cũng ngồi nguyên tại chỗ. Sau một lúc lâu, dường như cảm thấy ánh mắt của hắn, Từ Mộng Hồng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hướng Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua.

Vương Tông Cảnh trong lòng không khỏi giật thót một cái, nhưng thần sắc vẫn không thay đổi chút nào, chỉ khẽ gật đầu với Từ Mộng Hồng.

Từ Mộng Hồng ngưng mắt nhìn hắn một lát, cũng gật đầu một cái.

Vương Tông Cảnh hai mắt nhắm lại, cả người dựa vào hương án, toàn bộ thân hình vốn như lò xo bị kéo căng từ từ buông lỏng. Hắn lặng yên cảm nhận biến hóa của thân thể, trong đầu lại nổi lên những hình ảnh vừa xảy ra không lâu trước đó, trong bóng đêm cùng vị đầu bếp tiền bối lâu năm không gặp tùy ý tán bộ nói chuyện phiếm.

Thật sự chỉ là tùy ý đi đi lại lại, tùy ý nói chuyện phiếm mà thôi.

Trương Tiểu Phàm cũng không có hỏi hắn bất luận cái gì về việc tiềm nhập Ma giáo, cũng không tra hỏi đến tội cùng sứ mạng bí mật của hắn là gì, thậm chí vị tiền bối bề ngoài nhìn giống như một đầu bếp bình phàm kia đối với chuyện hắn ly khai Thanh Vân Môn nhiều năm trước cũng không có quá nhiều thắc mắc, không đề cập nhiều, chỉ ôn hòa mỉm cười cùng hắn nói chuyện, hàn huyên trò chuyện những năm này, xem hắn trôi qua thế nào.

Lại nói cho hắn biết tình hình trên núi Thanh Vân ra sao, Tiểu Đình thế nào, tỷ tỷ thế nào,... hết thảy nghe qua đều là những chuyện rất đổi bình thường thế nhưng chẳng biết tại sao, vào tai Vương Tông Cảnh lại khiến hắn cảm thấy như đang thưởng thức mỹ vị, phảng phất mê mẩn, như là bất tri bất giác

lại nhìn thấy một tòa thanh sơn hùng vĩ ngạo nghễ thế gian, còn có những ngày tháng ngắn ngủi trên núi mà đối với mình là trân quý nhất...

Sau đó, hần bỗng nhiên lại như nghĩ tới điều gì, trong lòng chợt cảm thấy xúc động, tuy nhiên vẫn lẳng lặng nhắm mắt không chút biểu lộ, nhưng trong một khắc đó, hần chợt nhớ tới lúc trước mình đã xem nhẹ một sự kiện, chính là vị đầu bếp tiền bối phụ thân đại nhân của Tiểu Đình, trong trí nhớ của hần căn bản cùng tỷ tỷ mình không có bất kỳ tiếp xúc liên hệ nào mới đúng.

Thế nhưng đêm nay hần lại có thể hỏi hột nói qua với mình rất nhiều sự tình của tỷ tỷ Vương Tế Vũ. Có lẽ những năm gần đây, bởi vì quan hệ của mình mà vị tiền bối này đang âm thầm chiếu cố tỷ tỷ sao? Hần đột nhiên cảm thấy mình tựa hồ không còn cô đơn như trước.

“Tiểu Vương.” Bỗng nhiên một tiếng thờ nhẹ được nén xuống cực thấp, ghé vào lỗ tai hần vang lên.

Vương Tông Cảnh thân thể khẽ run, hai tay vô thức ôm trước ngực, chỉ nghe thanh âm Từ Mộng Hồng bên người nói khẽ: “Không có việc gì, ta chỉ hỏi ngươi một chuyện, ngươi không cần lo lắng.”

Vương Tông Cảnh thân thể dừng lại, mở to mắt, nhìn Từ Mộng Hồng lụa trắng che mặt đang ngồi xổm bên cạnh.

“Tiểu tử kia...” Từ Mộng Hồng lẳng lặng nhìn hần, nói khẽ: “Về sau xử lý như thế nào?”

Vương Tông Cảnh nhìn nàng một cái, sau tấm lụa trắng, đôi mắt nàng trầm mặc mà lạnh nhạt. Hần cúi đầu, giống như có vài phần ủ rũ, thản nhiên nói: “Chết rồi.”

Từ Mộng Hồng “A” một tiếng, không nói gì nữa, cứ như vậy ngồi bên hần, mà Vương Tông Cảnh cũng không nói thêm cái gì, ngược lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Giữa hai người cũng không biết đã trầm mặc như vậy bao lâu, thẳng đến khi Từ Mộng Hồng đột nhiên lại mở miệng, có phần không chắc hỏi lại một câu: “Chết rồi hả?”

Vương Tông Cảnh khóe miệng có chút co quắp, nói: “Chết rồi.”

Từ Mộng Hồng nhìn hần thật sâu, nhẹ gật đầu: “Vậy là tốt rồi.”

Nói xong nàng liền đứng dậy đi ra, Vương Tông Cảnh có chút nhú mày, sắc mặt đờ đẫn, chỉ là hai tay vẫn ôm trước ngực, trong lúc lơ đãng tựa hồ càng nắm thật chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Tâm thuật

Thanh Vân Sơn, Thông Thiên Phong.

Đã bao tuế nguyệt trôi qua vẫn không có gì thay đổi, hôm nay trên Thông Thiên Phong vẫn là một mảnh an tĩnh, dưới trời xanh mây trắng, bên cạnh là Vân Hải, Hồng Kiều, nơi đây thoáng như nhân gian tiên cảnh bình yên. Đắm chìm trong ánh dương quang ôn hòa, tiên cầm bay liệng khắp trời, cất lên những tiếng kêu thanh thúy.

Chỗ cao nhất trên Thông Thiên Phong, Ngọc Thanh Điện khổng lồ mà cổ xưa, uy nghiêm mà trang trọng từ trên cao nhìn xuống bao quát khắp một mảnh nhân gian, lại khiến người ta khi đứng trước tòa điện hùng vĩ kia tự nhiên cảm giác bản thân chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Bất quá loại cảm giác này đương nhiên cũng không phải mỗi người đều có, ít nhất đối với một số người quyền cao chức trọng trong môn phái mà nói, có chăng chỉ là công việc mà thôi, hoặc là về lâu về dài tự nhiên thành quen, nhìn mãi một màn này cũng không còn chết lặng.

Trước mắt, trên Ngọc Thanh Điện, mấy đạo đồng vốn ở bên hầu hạ đều đã tán đi, chỉ có ba thân ảnh. Trong đó hai người ngồi đối diện nhau, đúng là đương kim chủ tọa giáo chủ nhân Thanh Vân Môn Tiêu Dật Tài cùng một trong ngũ đại trưởng lão Tăng Thụ Thụ, ngoài ra còn có một người là Minh Dương đạo nhân, giờ phút này đang đứng sau lưng Tiêu Dật Tài, thần sắc lạnh nhạt thông dong, nghe hai vị kia nói chuyện.

Trong ba người, cũng không biết trước đó Tiêu Dật Tài đã nói những gì, chỉ thấy trên mặt Tăng Thụ Thụ ngồi đối diện hắn có vẻ kinh ngạc, lại thêm vài phần nghi hoặc, lúc này đang hướng Tiêu Dật Tài hỏi: “Tiêu sư huynh, ý của huynh là để ta đi Lương Châu một chuyến?”

Tiêu Dật Tài nhẹ gật đầu, năm năm không thấy, dung mạo hắn nhìn lại không chút biến hóa, vốn trong tiên gia có nhiều loại đạo pháp dưỡng thân trú nhan, Thanh Vân Môn lại là Huyền Môn chính tông, trấn phái đại pháp Thái Cực Huyền Thanh Đạo càng là Đạo môn đệ nhất tiên thuật danh chấn thiên hạ trăm ngàn năm qua, có nhiều loại thần hiệu cũng chẳng có gì lạ. Lúc này chỉ thấy Tiêu Dật Tài nhìn Tăng Thụ Thụ, ôn hòa nói: “Thụ Thụ, mấy ngày gần đây bên Lương Châu động tĩnh khá lớn, chắc hẳn đệ cũng biết chút ít?”

Tăng Thụ Thụ gật đầu, hắn chính là một trong ngũ đại trưởng lão Thanh Vân Môn, lại là tâm phúc của chủ tọa giáo chủ nhân, tin tức tự nhiên linh thông. Trong năm vị đại trưởng lão, trừ Tiêu Dật Tài, Tổng Đại Nhân trước giờ ít xuất hiện, Lục Tuyết Kỳ càng là cao ngạo không muốn quản chuyện, Tề Hạo lại là nhân tài xuất chúng ai ai cũng biết, đang xếp hạng nhất trong ngũ trưởng lão, có thể nói là nhân vật lợi hại dưới một người trên vạn người, chỉ là những năm gần đây không biết vô tình hay cố ý mà Tề trưởng lão tuy vẫn quản sự vụ nhưng động tác ít dần, danh tiếng dĩ nhiên lắng đi rất nhiều.

Điều này tự nhiên dẫn tới một số kẻ sau lưng chỉ trở bàn luận, bất quá bên ngoài tuyệt đối không ai dám lăm miệng, dù sao mọi người đều biết một điều, trong Thanh Vân Môn ngày hôm nay, dưới chủ tọa giáo chủ nhân chính là vị trưởng lão Tăng Thụ Thụ đang gặp thời vận, thanh thế ngày càng thịnh, danh vọng hơn người, ần ần có xu thế cùng Tề Hạo trưởng lão địa vị ngang nhau.

Vô luận trong lòng Tăng Thụ Thụ nghĩ gì, nhưng hắn đạt đến địa vị như vậy tự nhiên không thể hoàn toàn mù tịt với đại sự môn phái thậm chí đại thế thiên hạ. Chỉ nghe Tiêu Dật Tài nói một câu như vậy, hắn lông mày nhíu lại, liền đã hiểu được, trong lời nói mang thêm vài phần dò hỏi: “Sư huynh, người đang nói về tin đồn bảo tàng Bàn Cổ Đại Điện sắp xuất thế tại Lương Châu?”

Tiêu Dật Tài mỉm cười, nói: “Không tệ.”

Tăng Thụ Thụ trầm ngâm một lát, nói: “Theo ta được biết, môn hạ có không ít đệ tử đã tới Lương Châu, trong đó không thiếu những người nổi tiếng mấy năm gần đây, nếu như ta nhớ không lầm, mấy đệ tử Quán Cao, Phong Hằng của sư huynh cũng đi nơi này, trừ lần đó ra còn mấy đệ tử cùng năm bái vào sơn môn với bọn họ cũng đi Lương Châu, tính ra số lượng không ít.”

Tiêu Dật Tài gật đầu nói: “Đệ nói không sai.”

Tăng Thụ Thụ ngừng đầu hướng hắn nhìn thoáng qua, nói: “Hắn là sư huynh cho rằng, những đệ tử này vẫn không thể ứng phó sao?”

Tiêu Dật Tài ngón tay nhẹ gõ, đánh lên lan can thành ghế, trầm ngâm một lát, nói: “Nếu là phân tranh tầm thường, ngược lại cũng không sao, vốn để những đệ tử này xuống núi hành tẩu cũng là muốn cho bọn hần tự hành rèn luyện một phen. Chỉ là phong ba lần này lại có chút bất đồng cùng trước đây, chỉ riêng việc Bàn Cổ Đại Điện trân bảo vô số như truyền thuyết nói đã hấp dẫn rất nhiều cao thủ thiên hạ bí mật tiến về, ngoài ra...” lông mày hần có chút nháy lên, nhìn về phía Tăng Thư Thư, thanh âm hơi trầm xuống, thần nhiên nói: “Ta còn thu được một tin tức, nói là ở Lương Châu lại có dư nghiệt Ma giáo đang cao hứng, có ý đồ với Bàn Cổ Đại Điện.”

“Ân?” Tăng Thư Thư sắc mặt lập tức biến đổi. Trên mặt xẹt qua một tia nghiêm nghị. Trong Thanh Vân Môn, có ai không biết hai chữ “Ma giáo” có ý vị như thế nào, lúc này Tăng Thư Thư vừa nghe Tiêu Dật Tài nói một câu như vậy, nhất thời liền hiểu rõ ra, lập tức nhẹ gật đầu, nói: “Ta hiểu rồi, ta sẽ lên đường ngay.”

Dứt lời, hần thoáng dừng một lát, trên mặt xẹt qua một tia trào phúng, cười lạnh nói: “Những tên yêu ma này đã bao nhiêu năm rồi còn chưa chết hần, tùy thời nhảy ra gây họa.”

Tiêu Dật Tài hừ một tiếng, trong ánh mắt tinh anh cũng có một tia duệ sắc xẹt qua, nói: “Năm đó sau đại chiến Thanh Vân, Ma giáo tại Trung Thổ cơ nghiệp hủy hết, cao thủ trong phái cơ hồ toàn quân bị diệt, do vậy mới khiến Trung Thổ Cửu Châu được mấy chục năm yên bình, nghỉ ngơi lấy sức, mới có cục diện hôm nay. Chỉ hận chúng ta thủy chung không thể xâm nhập Man Hoang, tìm căn nguyên trọng địa của Ma giáo, không thể đem bọn chúng diệt trừ tận gốc, kết quả lại để tro tàn lại cháy.”

Tăng Thư Thư liên tục gật đầu, nói: “Sư huynh nói đúng, bất quá những sự tình này cũng không còn cách nào khác, Man Hoang vốn là hiểm yếu tuyệt địa, hung hiểm vô cùng, cũng chỉ có Ma giáo yêu nhân mấy tên tà ma ngoại đạo mới đến nơi khi họ còn gây kia mờ cái Thánh Điện tà địa gì đó. Dù sao ta lần này tiến đến Lương Châu, nếu không gặp phải Ma giáo thì thôi, một khi đã gặp chắc chắn phải nhổ cỏ tận gốc.”

Tiêu Dật Tài nghe vậy vốn đang mỉm cười gật đầu, nhưng lập tức như là nhớ ra cái gì, lại nao nao. Nhíu mày, trầm ngâm một lát, lại ý vị dặn dò Tăng Thư Thư một câu: “Thư Thư, tâm tư của đệ ta minh bạch, bất quá nếu chỉ gặp qua vài tên tiểu tốt hậu bối cũng không cần quá mức để ý, không nên đánh mất thân phận. Đệ lần này đi Lương Châu, thứ nhất là triệu tập các đệ tử ở đó, chủ trì đại cục, xem trước một chút cái bảo tàng Bàn Cổ Đại Điện kia thực hư thế nào...”

Tăng Thư Thư đột nhiên cười hắc hắc, trên mặt xẹt qua một tia quái dị, xen vào nói: “Sư huynh, nếu quả thực chỗ đó xuất thế một tuyệt thế bảo tàng trân bảo vô số, chúng ta nên làm như thế nào?”

Tiêu Dật Tài cùng vị sư đệ này từ trước đến nay vốn hết sức quen thuộc, tự nhiên sẽ không thêm để tâm việc hần chen ngang lời mình, đồng thời hần là bậc tài trí thế nào, liếc mắt một cái đã xem thấu tâm tư Tăng Thư Thư, cười mắng một câu, thần nhiên nói: “Những sự tình này trong lòng đệ sớm đã có tính toán, còn hỏi ta làm gì?”

Tăng Thư Thư nghiêm mặt nói: “Nào có chuyện đó, sự tình lớn như thế nếu không xin qua chỉ thị của chưong giáo sư huynh, ta cũng không dám vọng sự tự quyết đoán. Ai mà biết ngoài chút ít yêu ma tà đạo, ở Lương Châu sẽ còn gặp phải người nào, ta đoán tám chín phần mười cũng sẽ đụng phải một vài đồng đạo cao nhân đức cao vọng trọng.”

Lúc nói đến bốn chữ “đức cao vọng trọng”, Tăng Thư Thư cố ý tăng thêm ngữ khí, lộ ra vài phần châm chọc, Tiêu Dật Tài trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Ồ đồ, thân phận đệ hôm nay đã là gì rồi, tính tình sao vẫn lỗ mãng như vậy?”

Tăng Thư Thư nhún nhún vai, khẽ cười một tiếng, xem bộ dáng lại cực kỳ buông lỏng, còn cười cười với Minh Dương đạo nhân đứng sau lưng Tiêu Dật Tài: “Minh Dương, người tới bình luận phân xử, xem ta nói có đạo lý hay không?”

Minh Dương đạo nhân cười nói: “Tăng trưởng lão, kỳ thật trong mắt chúng ta, người cũng là đức cao vọng trọng rồi đấy.”

“Ách...” Tăng Thư Thư nhất thời bị làm cho nghẹn họng, nhìn Minh Dương đạo nhân, sau nửa ngày mới lẩm bẩm nói: “Khá lắm, người tiểu tử này lúc nào học được lợi hại như vậy, mắng chửi người khác mà không dùng chữ nào thô tục rồi.”

Tiêu Dật Tài vừa bực mình vừa buồn cười, thuận miệng quát Minh Dương một câu, lại quay đầu nói với Tăng Thư Thư: “Chớ nên hồ đồ. Dù sao lần này đệ đi Lương Châu chủ yếu là để chủ trì đại cục, đặc biệt những đệ tử này tư chất thiên phú đều không tệ, chính là tương lai hi vọng của Thanh Vân Môn, mà luyện bên ngoài cũng đừng để bọn chúng gặp chuyện gì không may. Về phần bảo tàng kia...” Nói đến đây, Tiêu Dật Tài cười nhạt một tiếng, hai mắt khép hờ, trên mặt xẹt qua một tia hờ hững, nói: “Thanh Vân Môn chúng ta chính là đại phái đệ nhất thiên hạ, có phong phạm của riêng mình, đường ngang ngõ tắt thủ đoạn tự nhiên không biết dùng, bất quá đã là vật vô chủ, tự nhiên người có đức sẽ được hưởng...”

Tăng Thư Thư liên tục gật đầu, trên mặt lộ vẻ tán đồng.

Tăng Thư Thư ly khai Thông Thiên Phong, tự đi chuẩn bị, Tiêu Dật Tài cùng Minh Dương cũng rời Ngọc Thanh Điện, nhắm phía hậu điện đi đến. Trên đường Minh Dương đạo nhân thấp giọng hướng Tiêu Dật Tài nói: “Chân nhân, có chuyện cần người làm chủ.”

“Ừm? Chuyện gì?”

Minh Dương đạo nhân cung kính nói: “Người cũng biết, Tăng trưởng lão trong bốn môn một mình chương quản rất nhiều sự vụ, lần này hần đi Lương Châu, sợ rằng ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, những sự vụ này phải thỉnh người nào chủ trì?”

Tiêu Dật Tài bước chân hơi chậm lại, nhưng không có lên tiếng, mà chỉ tiếp tục đi thẳng về phía trước, im lặng không nói, tựa hồ đang trầm ngâm, mà Minh Dương đạo nhân cũng không dám nói nhiều, cứ an tĩnh như vậy theo sát phía sau hần, nhưng trong lòng cũng nhin không được mà phỏng đoán.

Lại nói Thanh Vân Môn hôm nay, kể từ lúc vị Tiêu Dật Tài – Tiêu chân nhân này kế nhiệm chức vị chương giáo, đặc biệt sau khi dứt khoát tiến hành đại cải cách, hợp nhất thất mạch, Thanh Vân Môn liền mang một hơi thở mới, mà quyền thế cách cục trong môn phái cũng theo đó đại biến, chương giáo chân nhân uy quyền vượt xa trước đây, còn các trưởng lão mất đi địa vị thủ tọa thì thanh thế đại giảm. Đương nhiên đây cũng chỉ là tương đối mà nói, hơn nữa cho dù chỉ xét trong năm vị đại trưởng lão, bởi vì tình huống bất đồng cũng có cao có thấp. Những thứ khác không nói, chỉ riêng trưởng lão Tăng Thư Thư kia, ngày hôm nay có ai dám chút nào xem nhẹ, hần chính là người thân tín nhất của Tiêu chân nhân.

Lần này Tăng Thư Thư phải rời khỏi Thanh Vân Môn một thời gian, nhiều loại sự vụ trong tay hần không biết phó thác cho ai. Theo lý thuyết, ngoại trừ Lục Tuyệt Kỳ Lục trưởng lão xuất thân Tiểu Trúc Phong từ trước đến nay đều là thanh phong bạch tuyết, thanh lãnh không màng tục vụ, Tề Hạo Tề trưởng lão cùng Tống Đại Nhân Tống trưởng lão hai vị đều là năng lực xuất chúng... được rồi, Tề trưởng lão năng lực xuất chúng, còn Tống trưởng lão...trầm ổn cẩn thận!

Những sự vụ kia hần sẽ giao cho một trong hai vị trưởng lão này tạm thời chương quản?

Minh Dương đạo nhân đi theo sau lưng Tiêu Dật Tài còn đang âm thầm phỏng đoán, Tiêu Dật Tài bỗng nhiên ngừng lại, Minh Dương đạo nhân cũng lập tức dừng bước, phải chăng chương giáo chân nhân đã có quyết định, lập tức cẩn thận từng li từng tí mà hỏi thăm: “Chân nhân, ý của ngài là...”

Tiêu Dật Tài mặt không chút biểu tình, nhàn nhạt nhìn Minh Dương đạo nhân một cái, nói: “Người đi mời Lâm Kinh Vũ Lâm sư đệ tới một chuyến.”

Minh Dương đạo nhân ngẩn ngơ, dù hần tu hành thâm hậu mà giờ phút này cũng không khỏi ngạc nhiên, hỏi lại: “Lâm sư huynh?”

Tiêu Dật Tài xoay người, thản nhiên nói: “Đúng vậy, những ngày Tăng sư đệ không ở đây, tất cả sự vụ trước hết để cho Lâm sư đệ chủ trì đi.”

Minh Dương đạo nhân nhìn Tiêu Dật Tài, không khỏi cảm thấy ngực thắt lại, vô ý thức cúi đầu, nói khẽ:

“Vâng, ta đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Nguy cơ

Nội thành Lương Châu, miếu Thổ Địa.

Ánh sáng xuyên qua những khe vỡ trên tường, lưu lại trên mặt đất bụi bặm vài đạo quang ảnh chớp chồn như muốn thông báo với những người ở đây rằng một ngày mới đã bắt đầu. Trải qua một đêm nghỉ ngơi và hồi phục, lại thêm đạo hạnh bản thân cũng không tầm thường, bốn người Từ Mộng Hồng nhìn qua đều là tinh thần sung mãn.

“Sự tình không thể chậm trễ, hôm nay chúng ta sẽ đi Thiên Linh Cốc.” Từ Mộng Hồng tập trung ba người kia, tuy khuôn mặt nàng bị lụa trắng che khuất, nhưng từ trong giọng nói hiển nhiên vẫn có thể nghe ra vài phần kiên quyết. Vương Tông Cảnh cùng Ngao Khuê đều không có gì dị nghị, chỉ có Tây Môn Anh Duệ chần chờ một chút, nói:

“Hong tử, chúng ta hao tổn mấy ngày mới tìm được một mảnh bí cuốn, cứ như vậy mặc kệ sao?”

Từ Mộng Hồng khẽ lắc đầu, tựa hồ cũng có vài phần bất đắc dĩ, cười khổ một tiếng nói: “Thứ này....quá mức phiền toái, hơn nữa trước mắt tạm thời cũng không đáng bận tâm.” Nói đến đây, nàng trầm ngâm một lát, lại duỗi tay hướng ba người vẫy vẫy, ý bảo bọn hắn lại gần một chút, thấp giọng nói: “Còn có một chuyện, chúng ta lần này tiến đến Thiên Linh Cốc, nếu Bàn Cổ Đại Điện quả thực xuất thế, chúng ta sau khi đi vào, cần gấp nhất chính là phải tìm một kiện bảo vật, tên là...”

Đang chuẩn bị nói đến chỗ quan trọng, bỗng nhiên trên nền đất trống ngoài miếu vốn yên tĩnh chợt truyền đến âm thanh nghe như tiếng gió, lại thêm vài phần bén nhọn, hiển nhiên không phải là gió trời. Bốn người trong miếu đều biến sắc, Vương Tông Cảnh phản ứng nhanh nhất, một cái thả người đã lộn một vòng ra ngoài, đảo mắt ẩn thân dưới một vách tường, đồng thời bạch cốt kiếm đã lặng lẽ xuất hiện trong tay phải, mắt lóe hàn quang, hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Mà Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê động tác cũng cực nhanh, một trái một phải nhanh chóng nhào tới cửa ra vào, pháp bảo trong tay giờ cao, về mặt sát khí.

Trước mắt đang trong thời kỳ hỗn loạn, ai cũng thấy một địa đầu xa như Ba gia mà nháy mắt đã bị người diệt môn, khắp trong ngoài Lương Châu lúc này, nhân mạng đúng là thứ không đáng tiền nhất, bởi vậy trách không được bọn hắn đề phòng như thế. Bất quá sau một lát, ngay khi bốn người bọn họ thấy rõ tình hình bên ngoài miếu đều không khỏi giật mình, sát khí trên người cũng chậm rãi lui đi.

Ngoài miếu, trên nền đất dưới tán cây, trống rỗng xuất hiện hai đạo nhân ảnh, đứng trước là một tuyệt sắc hoàng y nữ tử, dáng người uyển chuyển kiều mỵ động lòng người, chỉ nhìn qua cũng khiến người ta tim đập thình thịch, chính là đương nhiệm phó môn chủ Kim Bình Nhi của Âm Ma Tông. Mà sau lưng nàng cách đó không xa còn có một nam tử, dung mạo tuấn lãng, khí độ trầm ổn, ánh mắt nhìn qua có chút lợi hại, tuy thần sắc nhàn nhạt nhưng khi mắt hắn đảo qua thân ảnh bốn người họ, cả bốn đều cảm thấy như có một lưỡi đao vô hình chậm rãi lướt qua.

Vương Tông Cảnh không khỏi cảnh giác, tâm niệm cấp tốc vận chuyển, lại nhớ không nổi ngày thường mình đã gặp qua người này trong Âm Ma Tông chưa. Cũng đúng lúc này, thấy người tới là Kim Bình Nhi, Từ Mộng Hồng lộ ra sắc mặt vui mừng, vội vàng chạy lại, cũng gọi ba người kia qua chào.

Kim Bình Nhi ánh mắt đảo qua ba người, nhan sắc tuy đẹp nhưng thần sắc bình thản, hiển nhiên mặc dù nàng một thân tuyệt thế mỹ công, nhưng cũng không phải cứ thấy nam nhân là thì triển, trái lại, chỉ sợ ngày nay những nam tử có thể lọt vào pháp nhãn của nàng đã ít lại càng thêm ít. Tuy vậy, từ khi “Xả Nữ Mị” thần công đại thành, uy lực quả là quý thần khó lường, rõ ràng chỉ nhàn nhật đảo mắt, cũng không quán thấu mỹ sắc, nhưng dưới bóng cây, trong gió mát, nữ tử này lại khiến ba nam nhân kia đồng thời ngực nóng ran, ả ả có loại cảm giác khó mà cưỡng lại.

May mắn ba người đều xem như thân hoài đạo hạnh, cũng không phải kẻ phàm phu, trong nháy mắt đã tự trấn định tâm thần, dù vậy cũng không khỏi âm thầm lưu luyến, thần sắc trên mặt càng thêm kính cẩn.

Kim Bình Nhi liếc qua ba người bọn họ, cuối cùng khi ánh mắt rơi vào Từ Mộng Hồng mới nhiều thêm vài phần sinh động, khoe miệng lộ vẻ tươi cười, ả ả còn có thể nhìn ra một chút thương tiếc. Bất kể thế nào mà nói, Từ Mộng Hồng cũng là cấp dưới trung thành nhất của nàng, mà một thiếu nữ còn trẻ như vậy lại bị hủy đi dung nhan, loại thống khổ này có lẽ phải cùng là nữ tử như nàng mới có thể thực sự thấu hiểu.

Kim Bình Nhi kéo theo Từ Mộng Hồng, hướng bên cạnh đi vài bước, sau đó cùng nàng thấp giọng nói chuyện.

Vương Tông Cảnh vụng trộm hướng bên kia nhìn thoáng qua, chỉ thấy Kim Bình Nhi đang nhẹ giọng nói gì đó với Từ Mộng Hồng, mà Từ Mộng Hồng thì vừa nghe vừa gật đầu, thỉnh thoảng còn hướng Kim Bình Nhi hỏi lại một câu như muốn được xác nhận, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định của Kim Bình Nhi, nàng mới chậm rãi gật đầu.

Đây là...lại có biến hóa gì mới?

Vương Tông Cảnh tâm niệm chuyển động, chậm rãi thu hồi ánh mắt, khoe mắt vừa vắn liếc qua nam tử cùng Kim Bình Nhi xuất hiện, lại thấy hắn cũng đang nhìn về phía này, tức thì trong lòng không khỏi chấn động, nhưng thần sắc hắn vẫn không đổi, cũng không tỏ ý lùi bước, giương mắt nhìn lại.

Bất quá tựa hồ nam tử kia cũng không quá đáng, chỉ là tùy ý dò xét ba người bọn hắn mà thôi, ánh mắt thoáng dừng lại một lát trên người Vương Tông Cảnh, rồi lại dời đi chỗ khác. Ba người còn đang chờ đợi, bỗng nhiên cảm thấy trên đỉnh đầu lại có động tĩnh, sau một lát chỉ nghe tiếng xé gió truyền đến, lại một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, đảo mắt liền lộ ra thân ảnh một nam tử âm trầm. Sau khi hạ xuống, hắn hướng chung quanh tùy ý nhìn thoáng qua rồi trực tiếp đi thẳng đến bên người nam tử vốn một mực im lặng kia, hai tay chấp lại, nói:

“Môn chủ, đều đã sắp xếp xong xuôi.”

Nam tử kia “Ừm...” một tiếng, hơi gật đầu, cũng không nói thêm gì. Một lát sau, nam tử âm trầm vừa tới liền lẳng lặng lui về sau lưng nam tử kia, an tĩnh đứng đó.

Hai người họ điềm nhiên như không có việc gì, nhưng ba người Tây Môn Anh Duệ, Ngao Khuê và Vương Tông Cảnh vốn đang đợi Từ Mộng Hồng cùng Kim Bình Nhi nói chuyện đều đồng thời giật mình. Âm Ma Tông mới xuất hiện không lâu, tính ra cũng không vượt quá năm năm, mà vị môn chủ quyền thế nhất trong môn lại có chút thần bí, ngày thường rất hiếm khi xuất hiện trước mặt môn đồ, rất nhiều người kể cả ba người bọn họ cũng chưa từng thấy qua vị môn chủ này.

Có ai ngờ hôm nay lại được diện kiến vị môn chủ thần bí kia trong tình huống này.

Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ ánh mắt đều có vài phần nóng bỏng, hướng vị môn chủ nhìn lại, mà Vương Tông Cảnh cùng đứng song song với họ giờ phút này càng chấn động trong lòng, mắt nhìn không chớp nam tử kia, trái tim trong lòng ngực phanh phanh đập liên hồi, so với bình thường lại nhanh thêm vài phần.

Phải biết rằng những năm qua hắn lên vào chi nhánh của Ma giáo, nhiệm vụ trọng yếu trên người kỳ thật chỉ có hai cái: thứ nhất, nghĩ cách tìm ra nơi hạ lạc tòa Thánh Điện Ma giáo tại Man Hoang chi địa, tùy thời liên hợp lực lượng Thanh Vân Môn đem Ma giáo diệt trừ tận gốc rễ; thứ hai, chính là Tiêu Dật Tài bí mật thông qua một thành viên Hắc Vân có danh hiệu “Hắc Ngủ” là lão bản một túu quán tên Hương Túu Cư nói cho hắn biết: tìm cho ra nhân

vật chủ trì chi nhánh Ma giáo này đến tột cùng là ai.

Mà hiện tại, đáp án tựa hồ đang ở ngay trước mắt.

Người này là ai?

Hắn kiệt lực áp chế kích động trong lòng, không chút nào lộ ra ngoài, phải biết rằng, đây chính là lần đầu tiên trong suốt năm năm kể từ khi gia nhập Âm Ma Tông hắn có cơ hội nhìn thấy vị môn chủ thần bí này, trong một khắc đó, trong lòng hắn thậm chí còn xẹt qua một tia sát ý: nếu không có người này giữ trò quỷ, thế lực Ma giáo có lẽ đã không nhanh như vậy tái khởi tại Lương Châu (Nguyên tác: tro tàn lại cháy), chỉ cần giết hắn, đối với Ma giáo tuyệt đối là một đả kích lớn.

Có lẽ, chỉ cần giết hắn, Ma giáo sẽ lại phải một lần nữa ần núp, mà chính mình có thể về nhà...Bạch cốt kiểm nơi cổ tay có chút rung động, có chút hàn ý.

Khóe mắt hắn thoáng run rẩy nhẹ nhàng.

“Môn chủ...” Bỗng nhiên, vừa lúc đó nam tử âm trầm kia bước lên một bước, nói khẽ: “Không còn sớm nữa...”

Nam tử được hắn gọi là môn chủ tự nhiên là Tần Vô Viêm rồi, giờ phút này nghe xong nam tử âm trầm kia nói, hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, lắc đầu nói khẽ: “Không sao.”

Nam tử âm trầm dạ một tiếng, lại lui về phía sau một bước.

Vương Tông Cảnh nhờ mấy câu nói này mà tâm tình vốn có chút lộn xộn như bị xối nước lạnh, lập tức bình tĩnh lại không ít, kịp thời phản ứng, không khỏi cảm thấy bất an, thật muốn tự cho mình một cái bạt tai.

Trước hết không nói xung quanh đều là cao thủ Ma giáo, chọn bừa một người trong đó cũng là đại địch không thể khinh thường, chỉ riêng hai người Kim Bình Nhi cùng vị môn chủ kia, đạo hạnh tuyệt đối cao thâm vô cùng, chính mình 1 đấu 1 hơn phân nửa không phải đối thủ, bản thân không thể xúc động như vậy.

Chẳng lẽ mấy ngày nay liên tiếp gặp lại cố nhân từ Thanh Vân Sơn mà trong lúc bất tri bất giác bị nhiễu loạn tâm tư sao?

Ý niệm trong đầu Vương Tông Cảnh nhanh chóng quay ngược trở lại, vụng trộm hít sâu một hơi, hung hăng cắn răng, lúc ngẩng đầu lại, ánh mắt đã khôi phục bình thường. Nhưng cũng ngay một khắc này, trong lòng hắn lại đột nhiên nhảy dựng, vừa rồi đại bộ phận tinh thần của hắn tập trung trên người vị thần bí môn chủ kia, cơ hồ không để ý nam tử âm trầm đến sau, nhưng lần này khi khóe mắt quét qua bên đó lại không khỏi khỏi cả kinh.

Gương mặt nam tử âm trầm kia lại có vài phần quen mắt, mà sau một khắc ánh mắt hắn rơi xuống bên hông gã, càng là đồng tử co lên, chỗ đó giắt một cây búa nhỏ màu vàng, kim quang lóng lánh, nhìn qua đã biết bất phàm.

Ký ức nhiều năm trước vốn đã phủ đầy bụi thời gian nhảy mắt lại ủa về, phảng phất đưa hắn trở lại năm đó, bên trong mật đạo dưới thành Hà Dương, khi ấy hắn vẫn chỉ là một thiếu niên yếu ớt, đối mặt địch thủ cường đại cầm kim phù (chiếc búa vàng) trong tay chỉ biết liều chết gãy dựa.

Hắn đã thấy qua kim phù này.

Hắn đã gặp qua nam nhân này.

Hai tay hắn vô thức nắm chặt, lòng bàn tay đầy mồ hôi lạnh, ngay cả hô hấp cũng lập tức đình chỉ.

Nam nhân âm trầm kia phảng phất trong lúc lơ đãng ánh mắt quét qua, khi xẹt qua trên mặt hắn thì đột nhiên trì trệ, sau đó dừng lại.

Đột nhiên thế giới xung quanh tựa hồ trở nên yên tĩnh lạ kỳ, không có bất cứ một thanh âm nào phát ra, Vương Tông Cảnh cả người không tự chủ được căng lên, miệng đắng lưỡi khô, có chút run rẩy, có lẽ là bởi vì dùng sức quá mức mà bạch cốt kiếm vốn giấu trong tay áo hắn cũng khẽ run lên như đang hưng phấn, cảm giác âm hàn như thủy triều từng đợt đánh về.

Hai mắt Vương Tông Cảnh gắt gao nhìn chằm chằm bờ môi nam tử âm trầm kia, đợi hắn phá vỡ sự tĩnh mịch này.

Mà cùng lúc đó, nam tử âm trầm tựa hồ cũng cảm thấy cái gì, đứng sau lưng Tần Vô Viêm chân mày hơi nhíu lại, ánh mắt dừng lại một lát trên người Vương Tông Cảnh, trong mắt tựa hồ hiện lên chút vẻ kỳ dị, nhưng nhìn kỹ lại tựa hồ không có gì, khiến Vương Tông Cảnh cho rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Bầu không khí bỗng nhiên có chút khẩn trương quỷ dị.

Đứng cách Vương Tông Cảnh không xa, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ cùng lúc như cảm thấy gì đó, mang theo vài phần kinh ngạc hướng hắn nhìn lại.

Cũng vừa lúc đó, trong hai mắt nam tử âm trầm kia đột nhiên hiện lên một tia lợi hại, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên hướng về phía trước tiến thêm một bước. Mà Tần Vô Viêm bên cạnh hắn cũng rất nhanh đã nhận ra, có chút kinh ngạc quay đầu nhìn hắn một cái.

Vương Tông Cảnh trong lòng thoáng cái trầm xuống...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Mưu đồ

Bỗng nhiên xa xa truyền lại một tiếng cười nhẹ, phá vỡ bầu không khí trầm mặc nơi đây, chỉ thấy Kim Bình Nhi mỉm cười trở về, Từ Mộng Hồng theo sau nàng, một đường về đến bên cạnh mấy người Vương Tông Cảnh.

Tần Vô Viêm quay đầu, nhìn Kim Bình Nhi, thản nhiên nói: “Tốt rồi?”

Kim Bình Nhi khẽ gật đầu, ừm một tiếng. Nói xong quay đầu lại nhìn Từ Mộng Hồng, Từ Mộng Hồng kính cẩn xoay người thi lễ một cái, nói: “Môn chủ yên tâm, thuộc hạ đều đã nhớ kỹ.”

Tần Vô Viêm cũng không nói thêm cái gì, quay người rời đi, Kim Bình Nhi cũng đi theo hần. Về phần nam tử âm trầm bên hông mang kim phù, sau khi nán lại thêm chốc lát, mới trước ánh mắt kính cẩn của bọn người Từ Mộng Hồng im lặng quay người, cũng không nhìn nhiều Vương Tông Cảnh nữa, cứ như vậy không nói một lời liền rời đi.

Từ Mộng Hồng xoay người mời ba đồng bạn trở về miếu Thổ Địa, đồng thời sắc mặt trịnh trọng, nói: “Sự tình có chút biến hóa, ta và các ngươi phải nói qua vài thứ...” Mới nói một nửa, nàng bỗng nhiên ngơ ngác một chút, xoay người lại, chỉ thấy Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê đều đi theo nàng đã tới, chỉ có Vương Tông Cảnh chẳng biết tại sao còn đứng nguyên tại chỗ không có động tĩnh, trong lúc nhất thời mang thêm vài phần áp lực, ngắc nhiên hỏi: “Tiểu Vương, ngươi đứng đó làm gì vậy?”

Vương Tông Cảnh thân thể chấn động, như bưng bình mọng, lúc này mới quay người đi tới, ánh mắt lóe lên một cái, vỗ ngực, cười khan nói: “Xin lỗi Hồng tỷ, ta không nghe thấy lời của ngươi. Ách, mới vừa rồi ta là lần đầu tiên nhìn thấy môn chủ.”

Nghe hần nói vậy, Ngao Khuê bên cạnh cũng như được nhắc nhở, cười lớn nói: “Ta cũng thế.”

Tây Môn Anh Duệ nhún nhún vai, nói: “Ta cũng vậy.”

Bị hai người này quấy rầy một phen, Từ Mộng Hồng cũng đã quên chút điểm khác thường vừa rồi của Vương Tông Cảnh, cười nói: “Ra là vậy, ta lại quên mất, môn chủ của chúng ta trước nay đều che giấu hành tung, cũng rất ít xuất hiện trước mặt đệ tử bốn môn, chỉ có một ít trưởng lão được tín trọng mới có cơ hội thấy hần. A, kỳ thật nói như vậy...” Từ Mộng Hồng bỗng nhiên như nghĩ tới điều gì, ngữ khí ngược lại mang thêm vài phần cao hứng, nhìn ba người bọn họ, mỉm cười nói: “Hôm nay môn chủ rõ ràng đã hiện thân trước mặt ba người các ngươi, điều này cũng cho thấy qua nhiều năm lịch lãm rèn luyện, tông môn đã nhận thức các ngươi đều là người đáng tin cậy để trọng điểm bồi dưỡng. Chúc mừng a.”

Tây Môn Anh Duệ, Ngao Khuê cùng Vương Tông Cảnh nghe vậy đều khẽ giật mình, sau đó nhìn nhau, trên mặt đều hiện lên một tia kinh hy, cùng chấp tay với Từ Mộng Hồng, nói: “Đa tạ Hồng tỷ tài bồi.”

Từ Mộng Hồng mỉm cười gật đầu, trong mắt xẹt qua một tia tán thành, xem ra đối với ba người này biết tiến biết thoái cũng có chút thoả mãn. Mấy năm qua nàng đứng đầu tiểu đoàn thể bốn người này, trải qua bao phen trắc trở, lần này mới đem ba thủ hạ đắc lực dẫn theo ra mắt, tất nhiên nàng không muốn chứng kiến bọn hần một khi được môn chủ tín nhiệm liền không biết lớn nhỏ thậm chí nội bộ lục đục. Các phe phái trong Ma giáo hàng trăm năm qua đều không ngừng đấu đá, được rồi, kỳ thật cũng không chỉ riêng gì Ma giáo, nhưng trong các môn phái chính đạo cho dù có chút phân tranh thì cũng không tàn khốc vô tình như trong Ma giáo. Trong hoàn cảnh như vậy, muốn sống sót giữa các môn đạo quang kiếm ánh, tranh quyền đoạt lợi không chỉ dựa vào thực lực bản thân mà cũng cần có các tiểu đoàn thể cường đại.

Có ba thủ hạ này, Từ Mộng Hồng tự tin ngày hôm nay trong Âm Ma Tông đã đủ để tự bảo vệ mình. Đợi một thời gian nữa, nhờ tích súc ngàn năm của Ma giáo, Âm Ma Tông tiền đồ không thể hạn lượng, chính mình có chỗ dựa lớn là phó môn chủ, lại thêm ba người tâm phúc này, hoàn toàn có thể ung dung mưu tính phát triển thế lực, ngày sau trở thành chư hầu một phương mặc sức hô phong hoán vũ chỉ sợ không còn hoàn toàn là mộng tưởng.

Ý niệm trong đầu tựa như tia chớp chuyển qua, ánh mắt Từ Mộng Hồng nhìn ba người này lại ôn hòa thêm vài phần, trong lúc vui sướng, nàng liền đem một tia hồ nghi vừa nảy ném ra khỏi đầu. Dù sao cũng là lần đầu tiên nhìn thấy môn chủ đại nhân thân bí, có chút thất thố cũng không có gì kỳ quái, lại nói năm đó lần đầu nàng nhìn thấy phó môn chủ Kim Bình Nhi, chẳng phải cũng bị phong độ tư thái nàng ta mê hoặc hay sao? Rõ ràng mình cũng là một nữ tử, vậy mà suýt chút nữa gần không nổi mị lực từ Xá Nữ Mị khi đó mới gần đạt đỉnh phong của Kim Bình Nhi.

Nàng lập tức vung tay lên, nói: “Tốt rồi, hôm nay các ngươi coi như đã được bá kiến môn chủ, đã được tín trọng, ngày sau tự nhiên sẽ càng nhiều cơ hội hơn, cũng không cần phải gấp cái gì. Trước mắt các ngươi qua đây, lần này đi Thiên Linh Cốc ta có một số sự việc muốn thông báo một chút.”

Ba người đều đáp ứng, đi tới, khi chuẩn bị qua cửa miếu, Vương Tông Cảnh vốn đi cuối cùng bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, như là lơ đãng hướng Từ Mộng Hồng thuận miệng hỏi: “Đúng rồi, Hồng tỷ, ta xem vừa rồi ngoại trừ môn chủ cùng phó môn chủ, về sau lại tới thêm một vị nhìn cũng rất lạ mắt, không biết là vị tiền bối nào trong môn?”

Từ Mộng Hồng “A” một tiếng, nói: “Ngươi là hỏi Hạ Hầu Tôn Giả a? Hắn là một vị lão nhân đã đi theo môn chủ nhiều năm, đạo hạnh cao thâm. Căn cơ bốn môn là ở Lương Châu, nhưng phía nam cũng có chút cơ nghiệp cùng sự tình bí mật, nghe nói đều là do vị Hạ Hầu Tôn Giả này chủ trì. Cho nên những năm gần đây hắn chủ yếu ở phía nam, thời gian các ngươi nhập môn không dài, chưa gặp qua hắn cũng là bình thường.”

“Thì ra là thế.” Đứng ở một bên Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê đều bình tĩnh đại ngộ, tình huống của bọn hắn cùng Vương Tông Cảnh cũng không sai biệt lắm, hôm nay đều là lần đầu tiên nhìn thấy mấy nhân vật trọng yếu trong môn, đồng thời lại ần ần cảm giác được bốn môn thực lực phi phàm, cũng không phải chỉ có lực lượng trước mắt tại Lương Châu này, trong nội tâm càng thêm hưng phấn.

Ngược lại Vương Tông Cảnh như có điều suy nghĩ, trầm mặc một lát, lại hỏi thêm một câu: “Không thể tưởng được bốn môn còn có một nhân vật trọng yếu như vị Hạ Hầu Tôn Giả này. Đúng rồi, không biết tục danh của hắn là gì?”

Từ Mộng Hồng khẽ cười một tiếng, cũng không nghi ngờ gì, thuận miệng nói: “Tôn giả sử dụng pháp bảo là một thanh kim phủ uy lực vô cùng, bình thường các lão nhân trong môn còn gọi hắn là Kim Phủ Tôn Giả. Về phần tục danh nha, hắn mang họ Hạ Hầu, tên chỉ có một chữ Qua.”

“Hạ Hầu Qua...” Vương Tông Cảnh trong lòng đọc lại một lần cái tên này, cúi đầu xuống, trong mắt xẹt qua một tia phức tạp khó hiểu nhưng lại không bị ba người kia phát hiện.

*****

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên tường thành Lương Châu khiến tòa thành trì hùng vĩ lại thêm vài phần ôn hòa, khắp nơi trên tường thành cao ngất đều có thể chứng kiến dấu vết của gió tuyết qua bao năm tháng lưu lại, thậm chí rất nhiều chỗ còn có vết búa phách sắc bén, chỉ là những thứ này lại hoàn toàn không tổn hao gì tới khí thế tòa đại thành. Dưới ánh mặt trời, Lương Châu thành thậm chí làm cho người ta ần ần cảm thấy như nó đang tản mát hào quang khác thường.

Chỉ là, những người vào trong đó cũng không có mấy ai để ý điểm này.

Tuyệt đại đa số người giờ phút này trong lòng đều tràn đầy tâm tư, đều ôm giấc mộng về Bàn Cổ Đại Điện cùng bảo vật vô cùng vô tận trong đó.

Cho nên, trên tường thành thỉnh thoảng có thể chứng kiến một vài thân ảnh tráng kiện bay lên không trung, chưa từng dừng lại trước đầu tường hùng vĩ kia lấy một giây, chỉ nhao nhao hướng về phía Tây Man Sơn sừng sững xa xa bay đi.

Thiên Linh Cốc, Kim Ngưu Tông, chỗ đó mới được coi là mảnh đất thay đổi bất ngờ nhất, sốt dẻo nhất khắp Lương Châu.

Bên ngoài thành Lương Châu, trong một rừng cây nhỏ cách thành bắc không xa, Tần Vô Viêm, Kim Bình Nhi và cả Hạ Hầu Qua lúc này đang đứng tại bìa rừng, đều có thể tĩnh tâm chứng kiến những bóng người hoặc là hưng phấn kích động, hoặc là thoải mái nấn nguỵ đang nhao nhao hướng Thiên Linh Cốc tiến đến.

Chỉ là ba người họ đều mặt không đổi sắc đứng xem, tựa hồ không chút nào lo lắng địch thủ vô số kia sẽ chiếm mất bảo tàng. Đã qua nửa ngày, Tần Vô Viêm lên tiếng trước tiên: “Ngươi nói lần này trong Thiên Linh Cốc sẽ lại chết mất bao nhiêu người?”

Kim Bình Nhi sắc mặt không thay đổi chút nào, thần nhiên nói: “Có trời mới biết.”

Hạ Hầu Qua đứng sau lưng Tần Vô Viêm, nghe Kim Bình Nhi khẩu khí lạnh nhạt lại có chút ngao ý, tựa hồ cũng không có kỳ mật mũi Tần Vô Viêm, nhin không được nhủ nhủ này, bất quá ngoài đó ra hắn cũng không biểu lộ gì, chỉ yên tĩnh đứng đấy. Tần Vô Viêm nhìn Kim Bình Nhi, tâm tình lại vô cùng tốt, không chút phật lòng, ngược lại còn mỉm cười, nói:

“Ta cảm thấy gần đây nguoi càng lúc càng giống năm đó rồi.”

Kim Bình Nhi hừ lạnh một tiếng, trên mặt lộ vẻ khinh thường, hiển nhiên đối với lời này không cho là đúng. Tần Vô Viêm cười cười, đi đến bên cạnh nàng, nói: “Hi vọng lần này có thể thuận lợi, nếu trong Thiên Linh Cốc lấy được kiện bảo vật kia, ta sẽ trở lại Thánh Điện một chuyến.”

Nghe được hai chữ Thánh Điện, Kim Bình Nhi rốt cục sắc mặt khẽ biến, mà Hạ Hầu Qua đứng sau lưng hai người ánh mắt cũng lóe lên, trên mặt lộ ra vài phần tôn sùng.

Kim Bình Nhi trầm mặc một lát, nói: “Nguoi định về đó mời trợ lực hả?”

Tần Vô Viêm đứng chấp tay, vạt áo trong gió xuân có chút lay động, mắt nhìn tòa đại thành xa xa, như có điều suy nghĩ, một lát sau gật đầu nói: “Không sai.”

Kim Bình Nhi nói: “Thế nhưng Âm Ma Tông ngày nay vẫn chưa trưởng thành, mấy gã bảo thủ trong Thánh Điện chắc chắn sẽ kiên quyết không chịu viện thủ.”

Tần Vô Viêm cười hắc hắc, trên mặt tựa hồ nhiều thêm vài phần hàn ý, nói: “Nguoi chớ quên chúng ta lấy những bảo vật kia là để làm cái gì.”

Kim Bình Nhi biến sắc, ánh mắt chớp động vài cái, thoáng nghĩ một lát đã thông suốt các mấu chốt trong đó, nhưng ánh mắt nhìn về phía Tần Vô Viêm lại nhiều thêm vài phần lãnh đạm, hừ lạnh một tiếng, nói: “Nguoi muốn đi tìm người của Quý Vương Tông?”

Tần Vô Viêm thần nhiên nói: “Đúng vậy, đã có kiện bảo vật kia, đại kế từ lâu của ta và nguoi tại Hồ Kỳ Sơn lại có thể tiếp tục tiến hành. Hiện nay cao thủ Thánh Giáo lui tàn, ngoại trừ những gã bảo thủ trong Thánh Điện, cũng chỉ còn mấy vị tiền bối xuất thân Quý Vương Tông ngày xưa, nếu có thể được bọn họ viện thủ, chẳng phải còn hơn thiên quân vạn mã!”

Kim Bình Nhi dường như nhớ ra cái gì đó, sắc mặt trở nên có chút khó coi, nhưng vẫn khắc chế chính mình, chỉ thần nhiên nói: “Nguoi xác định bọn họ thật sự sẽ giúp nguoi? Năm đó Quý Vương Tông cùng Vạn Độc Môn của sư phụ nguoi chính là từ địch nhiều năm. Trên tay các vị tiền bối kia cũng đã nhuộm máu không biết bao nhiêu đệ tử Vạn Độc Môn, chẳng lẽ nguoi đều đã quên?”

Tần Vô Viêm thần nhiên cười, nói: “Ăn cừu ngày xưa, cần gì tiếc nuốt! Thánh giáo ngày nay suy yếu, Thanh Vân Môn lại như mặt trời giữa trưa, nếu ta không thể bỏ qua chút khúc mắc kia thì còn có thể làm nên đại sự gì? Về phần những vị tiền bối Quý Vương Tông...” Hắn mỉm cười, nói: “Ta cũng không tin dùng ba chữ Hồ Kỳ Sơn, lại thêm Phục Long Đình cùng Bích Dao tiểu thư, những người này có lẽ nào lại không để ta sử dụng?”

Kim Bình Nhi im lặng, nửa ngày về sau mới chậm rãi quay nguoi, trong mắt hiện lên một tia mờ mịt, lại nhìn về phương nam xa xôi.

Thiên sơn vạn thủy, trải qua vô số tuế nguyệt, không biết có từng đổi thay?...

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Nhớ nhà

“Sự tình Bàn Cổ Đại Điện lần này là thật.”

Sau khi vào trong miếu Thổ Địa, Từ Mộng Hồng gọi ba người Vương Tông Cảnh đến bên cạnh, vừa mở miệng đã đưa ra một kết luận chắc nịch, khiến ba nam tử đứng quanh bàn đều lắp bắp kinh hãi. Tây Môn Anh Duệ lên tiếng trước tiên:

“Hong tử, làm sao ngươi biết? Chẳng phải nhiều ngày trước chúng ta đã tìm hiểu, lời đồn tuy nhiều nhưng cho đến nay vẫn chưa ai có thể xác định đó chính là Bàn Cổ Đại Điện hay sao?”

Từ Mộng Hồng mỉm cười, nói: “Vừa rồi phó môn chủ đã nói cho ta biết.”

“Ách...” Lời vừa nói ra, Vương Tông Cảnh ba người đều im lặng.

Sau đó Từ Mộng Hồng liếc qua ba người bọn họ, thoáng hạ thấp thanh âm, nói: “Bất quá lần này tình thế so với trước kia dự đoán có chút biến hóa, những kẻ nhìn chăm chăm vào Bàn Cổ Đại Điện so với chúng ta tưởng tượng còn đông hơn nhiều. Ngoại trừ các môn phái bản địa lớn nhỏ ở Lương Châu, phần lớn các danh môn đại phái khắp Trung Thổ Cửu Châu cơ hồ cũng đều có người chạy tới.”

Tây Môn Anh Duệ hít một hơi khí lạnh, Ngao Khuê bên cạnh cả kinh nói: “Đều chạy tới?Ồ, tràng diện lần này thật lớn a.”

Từ Mộng Hồng hừ một tiếng, nói: “Cũng không phải chuyện tốt, địch thủ đối đầu quá nhiều sẽ dẫn tới một số phiền toái. Vốn mấy vị môn chủ tính toán chính là bảo tàng này có giá trị liên thành, chúng ta nhất định phải đem hết toàn lực tranh đoạt, nhưng hiện tại xem ra không thể thực hiện được rồi, mấy ngày này cũng không biết sẽ có bao nhiêu kẻ tu đạo tụ tập trong Thiên Linh Cốc, đạo hạnh không đủ sợ rằng có đi cũng chỉ là tìm chết, vô duyên vô cớ hao tổn thực lực bốn môn. Lần này môn chủ đã suy tính chu toàn và đưa ra quyết định, đại bộ phận đệ tử bốn môn sẽ ở lại Quỷ Khốc Hạp, chỉ cho một ít tinh anh tiến nhập Thiên Linh Cốc, dù sao dưới loại tình huống này, đội ngũ quá nhiều dễ gây nổi bật, có khi còn trở thành bia ngắm chung của những kẻ khác, rơi vào kết cục như Ba gia; trái lại người ít mà tinh (tinh nhuệ), nói không chừng còn có thể có chỗ thu hoạch.”

Lời nói này hợp tình hợp lý, bọn người Ngao Khuê đều khẽ gật đầu, đồng thời Tây Môn Anh Duệ mỉm cười, trên mặt lại xẹt qua một tia đắc chí, cười nói: “Nói như vậy, chúng ta cũng coi như là tinh anh trong môn rồi.”

Từ Mộng Hồng nhìn hẩn một cái, nói: “Nói nhảm, chuyện đó còn phải nói.” Chẳng qua sau khi nói xong, chính nàng cũng nhin không được bật cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt.

Lúc này Vương Tông Cảnh ở bên cạnh bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu: “Hong tử, ngoại trừ bốn người chúng ta, trong môn còn có những người khác tới sao?”

Từ Mộng Hồng suy nghĩ chốc lát, sau đó khẽ lắc đầu nói: “Chuyện này phó môn chủ ngược lại chưa nói, bất quá ta đoán hẳn trong môn sẽ còn phái tới mấy cao thủ, nhưng nhân số khẳng định không nhiều lắm. Dù sao phó môn chủ cũng đã nói rất rõ ràng, mấy người chúng ta được phép tùy ý hành động, tìm cơ hội lên vào Bàn Cổ Đại Điện là được.”

Vương Tông Cảnh ánh mắt lóe lên, nói: “Thì ra là thế, môn chủ cùng phó môn chủ mấy người bọn họ có tới không?”

Từ Mộng Hồng nhướn mày, hướng Vương Tông Cảnh nhìn thoáng qua, Vương Tông Cảnh nhún vai, nói: “Bọn họ đạo hạnh so với mấy người chúng ta cao hơn nhiều, nếu bên trong Bàn Cổ Đại Điện có bảo vật trọng yếu mà bốn môn đang tìm kiếm, họ tự mình đến lấy chẳng phải càng thêm nắm chắc sao?”

Từ Mộng Hồng do dự một lát, nói: “Người nói cũng có đạo lý, bắt quá việc này phó môn chủ không nói với ta, cũng không tới phiên những kẻ địa vị thấp như chúng ta đi quản, nhưng ta tin rằng hơn phân nửa bọn họ cũng sẽ đi, hơn nữa nghe nói Bàn Cổ Đại Điện kia rất rộng lớn, trong đó còn được cõ nhân bố trí mê cung, cơ quan trùng trùng điệp điệp, hung hiểm vô cùng. ...”

Nói xong, Từ Mộng Hồng lại nhắc nhở ba người một loạt những vấn đề cần chú ý trong Bàn Cổ Đại Điện, xem ra vừa rồi Kim Bình Nhi nói với nàng không ít, chỉ là cũng không biết Kim Bình Nhi từ đâu lấy được những tin tức này. Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê đều chú ý lắng nghe, Vương Tông Cảnh cũng đứng bên Từ Mộng Hồng im lặng không nói, một bộ chuyên tâm lắng nghe, nhưng trong nội tâm vẫn không khỏi có chút thất thần.

Hắn đang nghĩ tới vị môn chủ thần bí cùng nam tử âm trầm khiến bản thân phải cảnh giác – Kim Phủ Tôn Giả Hạ Hầu Qua, bên kia Từ Mộng Hồng đã nói xong, lập tức nghiêm mặt, hỏi lại ba người: “Những điều vừa nói đều đã nhớ kỹ rồi chứ?”

Mấy người Vương Tông Cảnh đều gật đầu, Từ Mộng Hồng nói: “Tốt lắm, cuối cùng mọi người còn phải nhớ kỹ một việc, đó chính là chúng ta lần này lên vào Thiên Linh Cốc, nếu có thể thuận lợi tiến vào Bàn Cổ Đại Điện, nhiệm vụ trọng yếu nhất môn chủ giao xuống là phải tìm được một kiện pháp bảo tên là Tinh La Tán.”

Vương Tông Cảnh tim đập mạnh một cú, lặp lại lần nữa: “Tinh La Tán?”

Từ Mộng Hồng nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy, chính là nó, tất cả mọi người phải nhớ kỹ, bảo vật này vô cùng khan hiếm. Bên trong Bàn Cổ Đại Điện nghe nói bảo tàng vô số, nhưng dù tất cả bảo vật khác đều bỏ qua cũng phải cố gắng lấy được Tinh La Tán.”

Ngao Khuê vốn nhanh nhồm nhanh miệng, sớm đã nhịn không được:

“Hong tỷ, bảo vật này là cái gì, tại sao môn chủ coi trọng như vậy?”

Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ cũng ngẩng đầu hướng Từ Mộng Hồng nhìn lại, Từ Mộng Hồng do dự một lát, cuối cùng lắc đầu, nói: “Bảo vật này lai lịch thế nào ta cũng không rõ, nhưng phó môn chủ đã giao phó rõ ràng như vậy, chắc chắn là rất quan trọng, nhất định không phải phẩm vật. Dù sao chúng ta chỉ cần hết sức tìm kiếm là được.”

Lúc này Tây Môn Anh Duệ thỉnh linh xen vào một câu: “Hong tỷ, Tinh La Tán đến tột cùng là bộ dáng gì, lớn nhỏ như thế nào, hay là màu gì, trên mặt còn có đồ án nào không? Những thứ này phó môn chủ chắc hẳn phải nói chứ?”

Từ Mộng Hồng ngây ngốc một chút, thấy ba người kia đều đang nhìn mình bằng ánh mắt sáng ngời, nhất thời cũng có chút lúng túng, cười khổ một tiếng nói: “Những thứ này... hình như ngay cả phó môn chủ bọn họ cũng không biết...” Dừng lại một lát, Từ Mộng Hồng suy nghĩ một chút nói: “Hắn là trên thân pháp bảo có đề danh tự, hình dáng thì chắc cũng không khác ô dù che mưa bình thường là bao, còn cụ thể như thế nào, chúng ta đến lúc đó hành sự tùy theo hoàn cảnh là được.”

Ba người còn lại đều im lặng.

Từ Mộng Hồng hướng ra phía ngoài nhìn sắc trời một chút, nói: “Nghe nói bảo quang dị tượng trong Thiên Linh Cốc đều phải về đêm mới xuất hiện, chúng ta cũng không cần đi sớm quá. Như vậy đi, buổi sáng các người cứ nghỉ ngơi một chút, ra ngoài một lúc cũng được, đến quá trưa tầm giờ Thân, chúng ta sẽ tập trung ở đây, cùng nhau đi tới Thiên Linh Cốc.”

Mấy người Vương Tông Cảnh đều đáp ứng, chẳng qua khi bọn hắn xoay người muốn rời đi, bỗng nhiên lại nghe sau lưng truyền tới tiếng gọi của Từ Mộng Hồng. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tấm lụa che mặt Từ Mộng Hồng run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt quét qua từng người, sau một lát chỉ nghe nàng lẳng lặng nói: “Mới vừa nói đều là chính sự, bắt quá ngoài chuyện đó ra, bên trong Bàn Cổ Đại Điện còn có một kiện bảo vật ta cũng rất muốn lấy được, vật

đó...chính là Minh Nhan Hoa, các người có thể giúp ta không?”

Ba người Vương Tông Cảnh liếc mắt nhìn nhau, Ngao Khuê lớn tiếng đáp ứng trước tiên, mà Vương Tông Cảnh cùng Tây Môn Anh Duệ cũng yên lặng gật đầu.

Từ Mộng Hồng cười cười, ánh mắt chớp lên, đầu tựa hồ có chút thấp xuống, cũng không nói gì nữa.

*****

Ngày hôm nay thoát nhìn cũng chỉ là một ngày rất bình thường, không khác gì bao ngày khác. Trong thành Lương Châu, người đi đường qua lại tấp nập, mỗi người một vẻ, đều đang tiếp tục sống kiếp sống của riêng mình.

Một túr quán nhỏ nhỏ nằm sâu trong ngõ hẻm, lão chương quỳ đang ngồi tựa trên một mặt ghé cũ kỹ, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn ngắm đình viện bên ngoài, còn có hồ nước, gà vịt...kinh ngạc đến xuất thần, không biết trong nội tâm đang suy nghĩ gì.

Rõ ràng vẫn còn sớm, ánh mặt trời theo cửa sổ trên tường chiếu vào phòng, rơi trên người lão, chẳng biết tại sao lại mang đến vài phần hương vị chang vạng thê lương của tuổi xế chiều.

Lúc Vương Tông Cảnh tiến vào, chứng kiến chính là hình ảnh này.

Chẳng biết tại sao trong lòng hắn bỗng nhiên có chút bức bối khó hiểu, bất quá cảm giác này chỉ thoáng qua, cũng không để lại bất luận rung động gì.

Hắn đi tới trước mặt lão chương quỳ, đồng thời cũng là đồng bọn duy nhất của hắn trong cái thế giới hắc ám này, tên là “Hắc Ngự”. Ngồi xuống bên cạnh lão, hắn nói khẽ: “Làm sao vậy?”

Lão chương quỳ quay đầu nhìn hắn một cái, lát sau nhếch miệng cười cười, nói: “Không có gì, chỉ là ngắn người mà thôi. Người tại sao lại đến đây?”

Ánh mắt Vương Tông Cảnh cũng đã hướng về đình viện cùng hồ nước nhỏ nhỏ kia, thanh âm có chút trầm thấp, nhưng lời nói cực kỳ tinh tường truyền vào tai lão chương quỳ: “Ta đã gặp môn chủ Âm Ma Tông rồi.”

Lão chương quỳ nhất thời thân thể chấn động, trên mặt lộ vẻ ngưng trọng, hỏi: “Lúc nào, người đó là ai?”

Vương Tông Cảnh nói: “Mới sáng nay, bất quá vị môn chủ kia ta khẳng định là lần đầu tiên nhìn thấy, bộ dáng hơn ba mươi tuổi, dung mạo tuấn lãng, còn lại ta cũng không biết.”

Lão chương quỳ trầm ngâm một lát, nói: “Tên kia từ trước đến nay đều thần thần bí bí, người nhận không ra cũng chẳng có gì kỳ quái.” Sau đó lão ngẩng đầu nhìn Vương Tông Cảnh, lại nói: “Bất quá hắn đã có thể hiện thân trước mặt người, xem ra thân phận này của người dĩ nhiên đã được bọn hắn chấp nhận.”

Vương Tông Cảnh im lặng.

Lão chương quỳ nhìn bộ dáng của hắn, khẽ nhú mày, nhưng vẫn nhẹ giọng nói: “Sự tình khẩn yếu nhất vẫn là nghĩ cách tìm ra Thánh Điện Ma giáo

trong Man Hoang chi địa, ngoài ra, vạn nhất thời cơ xuất hiện, nếu có thể không bạo lộ thân phận của mình, đối với loại yêu ma này người cũng không cần khách khí....” Lão không nói thêm gì nữa, chỉ lập trường thành đao, trước người chém ngang xuống.

Vương Tông Cảnh khoe miệng có chút nhúc nhích, nhìn bàn tay già nua biến thành trường đao, chậm rãi nhẹ gạt đầu.

Lão trường quỳ nhìn hấn, lông mày lại nhíu chặt hơn chút nữa, trầm mặc một lát, hỏi: “Xem bộ dạng người có chút không đúng, làm sao vậy?”

“Ta không sao.” Vương Tông Cảnh đáp một câu, ngừng chốc lát, lại nói: “Đúng rồi, Ma giáo bên kia lần này tiến đến Bàn Cổ Đại Điện, tựa hồ là muốn toàn lực tranh đoạt một kiện pháp bảo tên là Tinh La Tán.”

Lão trường quỳ ngơ ngác một chút, nói: “Tinh La Tán, đây là vật gì? Chưa từng nghe nói qua.”

Vương Tông Cảnh nhẹ gạt đầu: “Đúng vậy, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói về pháp bảo này, nhưng xem ý tứ bọn hấn, cho dù trong Bàn Cổ Đại Điện không lấy được gì cũng không sao, chỉ có Tinh La Tán này là bắt buộc phải đoạt được.”

Lão trường quỳ trầm ngâm một lát, nói: “Việc này ta sẽ mau chóng hướng sư môn báo cáo, người khi nào đi Thiên Linh cốc?”

“Chốc nữa sẽ đi.”

Lão trường quỳ nhíu nhíu mày: “Gấp như thế? Vậy bản thân người cũng phải cẩn thận. Về phần bảo vật này, sư môn đoán chừng không có cách nào nhanh như vậy cho chúng ta câu trả lời thuyết phục, bất quá Ma giáo yêu nhân đã coi trọng nó như thế, nhất định phải có công dụng rất lớn, người nên chuẩn bị cơ hội, âm thầm quấy rối một chút, tốt nhất đừng để bọn chúng đoạt bảo vật này vào tay.”

Vương Tông Cảnh yên lặng nhẹ gạt đầu.

“Lần này Lương Châu phong vân tế hội, trong môn kỳ thật cũng đã phái tới không ít người, nghe nói ngoại trừ mấy đệ tử trẻ tuổi, ít nhất cũng có một vị trưởng lão trên Thanh Vân Sơn tới áp trận.”

Vương Tông Cảnh lông mày nhíu lại, nghe trong lời nói của lão nhân này có chút mơ hồ, hỏi: “Ít nhất? Là vị trưởng lão nào? Còn có ai sẽ đến?”

“Hấn là Tăng Thư Thư Tăng trưởng lão, về phần những người khác....” Lão đầu cười khan một tiếng, không nói gì nữa.

Vương Tông Cảnh như có điều suy nghĩ, cũng không hỏi tiếp, chẳng qua nhìn hấn bỗng nhiên có chút tiêu điều.

Lão trường quỳ thấy hấn như vậy, trong lòng không khỏi lo lắng, nhìn không được hỏi: “Người hôm nay làm sao vậy? Tinh thần tựa hồ không tốt a.”

Vương Tông Cảnh ánh mắt có chút mơ hồ, gần nửa ngày sau, hấn mới than nhẹ một tiếng, giọng nói như mang thêm vài phần mờ mịt, nói khẽ: “Lão đầu, ta đột nhiên có chút nhớ nhà.”

Chương 117: Con khỉ thối

Tần Vô Viêm cùng Hạ Hầu Qua một trước một sau rồi đi, nhìn phương hướng bọn hắc ngự không cũng không phải Tây Man Sơn mà hôm nay người người chú ý, điều này khiến Kim Bình Nhi có chút kinh ngạc. Bất quá vị phó môn chủ Âm Ma Tông này từ trước đến nay đều có tính tự chủ rất cao, tương trợ Tần Vô Viêm cũng hơn nửa là vì lợi ích riêng mình, tuy Tần Vô Viêm xác thực nặng nề trọng năng, nhưng hiển nhiên cũng không có khả năng hoàn toàn nắm được lòng dạ nàng.

Gió nhẹ từ thành Lương Châu xa xa quét đến, xiêm y vàng nhạt có chút phiêu động, trên khuôn mặt quyền rũ động lòng người tại nơi này vào thời khắc này, khi sương lạnh dần dần tan đi, lại nhiều thêm vài phần mờ mịt cùng một chút mệt mỏi. Bất quá nàng dù sao cũng không phải phạm nhân, tuy là nữ tử nhưng tâm tính lại cứng cỏi hơn không biết bao nhiêu đấng mày râu. Chẳng qua cho dù như vậy, lúc này sắp phải đối mặt với loạn cục trong Thiên Linh Cốc, nghĩ tới vô số đối thủ nguy hiểm khó lường, coi như là nàng cũng nhịn không được trong nội tâm xẹt qua một tia lo lắng.

Bước tiếp theo, phải làm thế nào?

Đôi mày thanh tú khẽ nhíu lại, nàng cũng không vội vã lý khai, mà như có điều suy nghĩ, đứng bồi hồi bên ngoài khu rừng nhỏ trong chốc lát, trầm ngâm cân nhắc một hồi. Sắc mặt nàng dần dần hòa hoãn lại, dường như đã nghĩ thông, mình bạch tiếp theo phải làm gì, thân thể khẽ động, định lý khai nơi này.

Chỉ là thân thể nàng vừa nhúc nhích, đột nhiên lại nghe thấy một tiếng kêu trầm trầm từ sâu trong rừng truyền tới, như là tiếng gập của một loài thú lớn vậy. Đạo hạnh đạt đến trình độ như nàng, mấy thứ nghe gió biến khí đều đã là chuyện nhỏ rồi, mọi động tĩnh trong một phương viên rộng lớn, chỉ cần Kim Bình Nhi nguyện ý, sẽ rất khó có cái gì tránh được tai mắt nàng. Đương nhiên, nếu là cao thủ đạo hạnh tương đương hoặc thậm chí cao hơn nàng âm thầm ẩn nấp thì lại không nói tới.

Kim Bình Nhi thoáng dừng chân một lát, thần sắc trên mặt không có gì biến hóa, trong lòng chợt khẽ động, lần này âm thanh lại nghe như tiếng khí vậy.

Nàng khẽ lắc đầu, không muốn để ý tới, thân thể chuyển động hướng phía ngoài rừng rồi đi, thâm tính toán nên đi Thiên Linh Cốc xem trước tình hình hay là dứt khoát trở lại Lương Châu thành một chuyến, tìm Tử Mộ Dung Hồng nhấn nhủ thêm vài câu. Chỉ là nàng mới đi được hai bước, bỗng nhiên thân thể cứng đờ, như là nghĩ tới điều gì, sắc mặt nhất thời lạnh xuống.

“Khi...”

Đôi mắt thanh tú sáng ngời của Kim Bình Nhi xẹt qua một tia duệ sắc, giờ khắc này trong nội tâm nàng cũng không biết nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, nhưng lại tự nhủ: “Khi thì ở đâu chả có, không nhất định là nó...”

Tuy nghĩ vậy, nhưng nàng lại không chịu rời đi, thân hình nhoáng lên, hướng rừng cây tĩnh mịch nhìn thoáng qua, sau đó chậm rãi đi vào.

Phiến rừng cây này từ ngoài nhìn vào xem ra không lớn, nhưng sau khi bước vào, chỉ thấy tán cây rậm rạp, cành lá xum xuê, che khuất phần lớn ánh sáng, khiến phiến rừng càng thêm vài phần sâu thẳm, một gốc cây vừa thô vừa to an tĩnh đứng vững, trong không khí thoảng mang theo một tia ẩm ướt. Trên mặt đất lá khô trải đầy, chồng chất thành tầng tầng dày đặc, bước đi trên đó có thể cảm giác dưới chân truyền đến một tia mềm mại khác thường.

Vài tiếng chim hót từ sâu trong phiến lá trên mấy nhánh cây truyền xuống làm cho phiến rừng lại thêm vài phần u tĩnh.

Ngoài ra, cũng không còn tiếng động nào khác.

Kim Bình Nhi đứng bên cạnh một gốc đại thụ, lặng lẽ quan sát rừng cây, xiêm y vàng nhạt giữa phiến rừng u tĩnh lại có vài phần bắt mắt, bất quá nàng hiển nhiên không chút nào để ý, chỉ kiên nhẫn, cẩn thận lắng nghe. Một lát sau, đầu nàng khẽ động, tựa hồ nhận ra cái gì, trong mắt bừng sáng, lập tức không chút do dự nhắm một hướng khác trong rừng đi đến.

Bước chân đạp trên thảm lá mềm mại, nàng tựa hồ hóa thân thành một con linh miêu xinh đẹp động lòng người, lại cơ cảnh vô cùng, một điểm tiếng động cũng không ra, cứ như vậy lặng yên trong rừng đi về phía trước.

Từ từ bỏ lại những gốc đại thụ ở đằng sau, rừng cây vẫn trầm mặc như trước, tựa hồ mọi ánh mắt chung quanh đều đang hướng về thân ảnh vàng nhạt kia, chỉ là theo phương hướng mà Kim Bình Nhi vừa đi vừa phân biệt, vốn trong rừng hoàn toàn yên tĩnh, bỗng nhiên như nghe thấy một tiếng nước nổ trầm thấp, lại giống tiếng nói chuyện của hai tiểu hài tử.

Kim Bình Nhi thân hình hơi dừng lại, tựa hồ ngờ ngác một chút, cảm thấy có chút ngoài ý định, bất quá sau một lát trầm ngâm, nàng vẫn lặng yên không một tiếng động tiếp tục hướng rừng cây nơi phát ra những thanh âm kia tiến tới. Cũng không lâu lắm, thanh âm đó dần dần rõ ràng, quả nhiên là hai tiểu hài tử đang nói chuyện phiếm:

“Tiểu Đình, tại sao chúng ta phải trốn ở chỗ này?”

“Nói nhảm, đây không phải là tự ngươi nói đó sao, ngày hôm qua cừ nhân của ngươi đã uy hiếp ngươi phải rời thành trong đêm, bằng không liền đối với ngươi không khách khí còn gì.”

“Ách....người kia...kỳ thật không thể tính là cừ nhân của ta....”

“Vậy thì là cái gì?”

“Được rồi, không nói cái này nữa. Ta là muốn hỏi ngươi, ra khỏi thành thì không nói làm gì rồi, nhưng tại sao không trốn vào một thôn xóm hay quán trọ gì đó mà phải vào rừng a, trong này còn trùng nhiều muốn chết, sắp cắn chết ta rồi.”

“Ồ, nơi này có côn trùng sao? Ta như thế nào một chút cũng không có cảm giác...”

“...”

Đoạn đối thoại bỗng nhiên ngừng bật, không biết có phải do nam hài bị côn trùng cắn đã triệt để bó tay với đồng bạn của mình rồi hay không. Bất quá ở thời điểm này, Kim Bình Nhi cũng đã tới gần, trốn sau một cây đại thụ. Nàng hơi lộ đầu ra, liền chứng kiến ở sâu trong rừng, trên một phiến đất trống quả nhiên có hai thiếu niên đang ngồi đối diện nhau, một tiểu hài tử có cái đầu tròn tròn trông rất đáng yêu, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên còn có mấy phần nghi vấn, đang mờ mờ nhìn bạn mình, mà đồng bạn của nó thì có vẻ bất ngờ, đang nhìn khắp người nó một lượt.

Ngoài ra, bên cạnh tiểu tử đầu tròn tròn còn có một con chó lớn lông vàng đang nằm sấp, mí mắt sụp xuống, ngủ gà ngủ gật, lười biếng nằm bên tiểu hài tử kia ngáp ngáp.

Kim Bình Nhi nhú mày, nghĩ thầm chẳng lẽ vừa rồi nghe được chính là tiếng con chó này ngáp, bất quá lúc này rõ ràng còn nghe thấy tựa như có tiếng khi kêu “Xèo...xèo” mà? Ánh mắt nàng lợi hại vô cùng, chỉ đảo qua một cái đã nhìn ra hai tiểu hài tử này chẳng phải tu sĩ thần thông kinh người gì, lập tức cũng không có hứng thú. Đang định quay người rời đi, đột nhiên đôi mi thanh tú nhú lại một cái, ánh mắt rơi vào con chó vàng, nhìn kỹ một lúc, sắc mặt dần trở nên ngưng trọng.

Một con chó vàng thân hình cường đại vô cùng...

Tuy trong trí nhớ chưa từng gặp qua, nhưng không biết vì sao lại có cảm giác mình đã từng nghe nhắc đến ở đâu đó?

Kim Bình Nhi tập trung tư tưởng suy nghĩ, nhất thời có chút thất thần, đồng thời cũng bởi vì thấy hai tiểu quỷ kia đạo hạnh thật sự thô thiển nên cũng lơ là cảnh giác, dưới chân vô ý giẫm lên một mảnh lá khô, phát ra một tiếng vang rất nhỏ.

Thanh âm này cơ hồ nhỏ đến mức không thể nghe thấy, hai tiểu quỷ kia mãi nói chuyện đều không phát giác, nhưng con chó vàng đang ngái ngủ đột nhiên giật mình một cái, ngừng phất đầu, cái mũi ngửi ngửi vài cái, rất nhanh liền hướng về phía cây đại thụ Kim Bình Nhi đang ẩn thân nhìn lại, đồng thời từ trên mặt đất nhảy dựng lên, cản trước người một đứa bé trong đó, nghe răng trợn mắt, lộ ra hai cái răng nanh trắng hếu, sâu trong yết hầu phát ra vài âm thanh trầm thấp.

Dị tượng phát sinh, hai tiểu hài tử nhất thời liền quay đầu nhìn, Kim Bình Nhi cũng ngạc nhiên một chút, ngược lại không nghĩ tới con chó vàng kia lại nhảy bèn như vậy, bất quá trong nội tâm nàng không chút sợ hãi, dứt khoát sải bước đi ra, chỉ là trong đầu vẫn xoay quanh nghi vấn kia, con chó lớn này chắc hẳn chưa từng thấy qua, thế nhưng tại sao lại cảm thấy có chút quen thuộc?

Hai tiểu hài tử kia đương nhiên là Trương Tiểu Đình cùng Ba Nhạc, đêm qua bọn nó vội vàng vàng rời thành Lương Châu, Ba Nhạc trong lúc mơ hồ bị Tiểu Đình một đường dẫn đến phiến rừng rậm yên tĩnh này, vẫn ngồi nguyên đó tới tận bây giờ. Trước mắt trông thấy Kim Bình Nhi đột nhiên xuất hiện, phản ứng đầu tiên của Tiểu Đình là thầm kêu nguy rồi, không phải là cừu gia của Ba Nhạc đã đuổi tới chứ?

Lập tức nó vụng trộm kéo tay Ba Nhạc, thấp giọng hỏi: “Ba Nhạc, nữ nhân này cũng là một trong những người vài ngày trước bắt người sao?”

Ba Nhạc nhìn Kim Bình Nhi, lập tức quyết đoán lắc đầu, nói khẽ: “Không phải, nàng này xinh đẹp hơn nhiều, nữ nhân bắt ta cả ngày che kín mặt, không giống như là nàng.”

“Ân?” Kim Bình Nhi tai mắt hạng gì, đem hết cuộc trò chuyện của hai người thu vào trong tai, nhất thời lông mày nhíu lại một cái, lập tức nhìn kỹ Ba Nhạc, bất quá rất nhanh lực chú ý của nàng lại chuyển tới con chó lông vàng, hơn nữa cũng nhìn ra được, con chó lớn kia thần thái tuy hung ác, nhưng chủ yếu chỉ đem tiểu nam hài đầu tròn tròn che ở sau lưng, còn về phần Ba Nhạc, ừm... dùng từ ngữ trong nhà Phật để hình dung thì chính là “phóng sinh” rồi... Kim Bình Nhi nhìn con chó vàng, hai mắt chẳng biết tại sao càng lúc càng sáng, đồng thời xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống trên người Trương Tiểu Đình, bộ pháp khẽ động, hướng phía trước bước ra một bước. Kết quả vừa lúc đó, Kim Bình Nhi bỗng cảm giác được trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một đạo kinh phong, gào rít phá không mà tới, ngay tức thì tiếng vang như thủy triều mãnh liệt, vọng khắp toàn bộ rừng cây. Kim Bình Nhi biến sắc, cũng không thấy động tác nàng như thế nào, toàn bộ dáng người yếu điệu chỉ hơi hơi nhoáng lên một cái liền hướng phía sau nhẹ nhàng lui ra, ngay sau đó chỉ nghe “phốc” một tiếng, một bóng đen lao thẳng xuống chỗ nàng vừa đứng, “xoạt” một cái trực tiếp đâm vào thân cây đại thụ kia.

Theo một tiếng vang trầm đục, cả cây đại thụ nhất thời chấn động kịch liệt, lá rụng như mưa.

Xuyên qua màn lá rơi, Kim Bình Nhi mắt đẹp quét qua, liền nhận ra đó là một hạt quả đại không biết từ đâu bay tới, cứng rắn va đập, cắm sâu vào thân cây.

Sắc mặt nàng lập tức có chút lạnh lẽo, đồng thời khẽ hừ một tiếng, thoáng cái đứng thẳng người. Cùng lúc đó, từ trên cây nhảy xuống một bóng xám, trên không trung nhẹ nhàng linh hoạt vẽ thành một đường vòng cung, “Ba” một tiếng rơi xuống bên cạnh con chó vàng, hướng về Kim Bình Nhi phát ra “Chi chi chi chi” vài tiếng kêu to, thanh âm tựa hồ có phần không khách khí.

Là một con khỉ lông xám.

Kim Bình Nhi trừng mắt nhìn con khỉ, thần sắc có chút kỳ quái, có vài phần tức giận, cũng có vài phần nghi ngờ, chỉ là trên mặt lại hiện lên một tia ngờ ngẩn khác thường, phảng phất nhớ lại chuyện cũ nào đó, đến cuối cùng, nàng đứng là vẫn còn oán hận nhìn chằm chằm con khỉ có bộ dáng lông bông

cần quấy hết sức kia, tức giận mà nói:

“Ta biết ngay, quả nhiên chính là con khi thối nhà người!”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Cảnh cáo

“Xèo...xèo! Chi chi chi!”

Tiểu Hôi gầm gừ liên hồi, nhe ra hàm răng trắng ớn của nó, nhìn bộ dáng có chút tức giận, đối với vị tuyệt sắc nữ tử thiên kiều bách mị kia tựa hồ không chút khách khí, xem ra rất không hài lòng khi bị gọi là “con khi thối”.

Kim Bình Nhi trừng mắt nhìn nó, đột nhiên vẻ giận dữ tiêu tán, má lúm đồng tiền lộ ra, nhất thời như trăm hoa khoe sắc giữa trời xuân, tươi đẹp vô song, phong tình vạn chủng, thậm chí trên người phảng phất còn tỏa ánh hào quang nhàn nhạt, đem phiến rừng rậm vốn có chút u ám chiếu sáng vài phần.

Ma giáo kỳ công Xá Nữ Mị trong khoảnh khắc đã đem vị nữ tử kiều mị kia phụ trợ đến một vẻ đẹp khó có thể miêu tả bằng ngôn ngữ trần gian, mà ngay cả hai tiểu nam hài còn không hiểu chuyện nam nữ nhất thời ánh mắt cũng có chút ngơ ngẩn, Tiểu Đình xem ra còn tốt, không lâu lắm đã bắt đầu phục hồi tinh thần, nhưng vẫn có chút ngây người, về phần Ba Nhạc đã hoàn toàn bị nhan sắc kia mê hoặc, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, miệng hé mở, mắt thấy sắp chảy nước miếng.

Mà đây bắt quá mới chỉ là bị Xá Nữ Mị ảnh hưởng mà thôi, từ đầu đến cuối, ánh mắt dịu dàng như sóng nước của Kim Bình Nhi chưa từng liếc qua hai tiểu tử này, chỉ một mực nhìn chăm chăm con khi lông xám. Đúng vậy, theo như nàng thấy, tại đây hai người một chó một khi, vô dụng nhất chính là hai người kia, con chó vàng cũng không tệ lắm, nhưng con khi xám mới thực sự là địch thủ không thể khinh thường.

Kim Bình Nhi một khi đã quyết định động thủ, vừa ra tay chính là bốn sự giữ nhà, trong đó đại bộ phận uy thế đều dùng với Tiểu Hôi, một nửa hướng về con chó vàng, về phần hai tiểu hài tử kia, nàng thậm chí chẳng buồn nhìn một cái. Mà sự tình quả nhiên như nàng đoán trước, hai tiểu quý đạo hạnh quả nhiên thô thiển vô cùng, dù nàng không trực tiếp đối phó, chỉ bị Xá Nữ Mị ảnh hưởng đến, dĩ nhiên năm phần đã bị mê hoặc mất ba. Đương nhiên, tiểu hài tử đầu tròn tròn kia kháng tính tựa hồ so với người bình thường cao hơn không ít, nhưng tình huống cũng không khác là bao.

Chỉ cần diệt trừ vương bản là con khi còn có con chó vàng kia, xử lý hai tiểu quý chẳng phải dễ như trở bàn tay? Giờ khắc này, trong nội tâm Kim Bình Nhi nửa mừng nửa lo, mắt đẹp như nước, chỉ đợi Xá Nữ Mị phát huy công hiệu, liền có thể thi triển vô số thủ đoạn kinh thiên động địa.

Trong rừng cây hoàn toàn yên tĩnh, xuyên qua khe hở giữa những tán cây truyền xuống một chút ánh sáng, ban đầu có chút lay động đã chậm rãi yên tĩnh lại, lá rụng dần dần cũng ít đi, một mảnh lá xanh phiêu phiêu rơi xuống.

Đại Hoàng cùng Tiểu Hôi đứng ngăn trước người Tiểu Đình.

Đại Hoàng lắc đuôi, há mồm ngáp một cái.

Tiểu Hôi trừng mắt nhìn nữ tử kia, thò tay gãi gãi sau lưng, lại chặc chặc lưỡi.

Một chiếc lá rơi xuống, rơi ngay trên mũi Đại Hoàng, Đại Hoàng một đôi cầu nhãn nhất thời biến thành kê nhãn, tự nhiên thấy trên mũi nhiều thêm một phiến lá xanh, tựa hồ cân nhắc trong chốc lát, sau đó khẽ há miệng, cẩn thận từng li từng tí thè ra cái lưỡi dài dài, đem lá cây kia liếm vào trong miệng, còn nhai nhai nhấm nháp vài cái, không biết có phải do bao năm qua toàn phải ăn thịt, nay đột nhiên hiếu kỳ muốn nếm thử hương vị rau cỏ?

Một lát sau, chỉ thấy Đại Hoàng “phi phi phi” vài cái, đem cặn lá đã hết nước nhả ra không còn một mảnh, trên mặt lộ ra một bộ xui xẻo.

Sau đó một khi một chó cùng giương mắt nhìn Kim Bình Nhi.

Nụ cười trên mặt Kim Bình Nhi thoáng cái trở nên cứng nhắc, giống như bị một quyền toàn lực đánh phải, trong lòng phiền muộn vô cùng, ần ần cảm giác có chút không đúng. Dường như có người cùng chung ý niệm với nàng, ngay tại thời điểm nàng vừa nhận ra, bỗng nhiên từ phía sau truyền đến một tiếng ho khan của nam tử, tựa hồ mang theo mấy phần nhin cười, nói:

“Ách, người dùng sai công pháp a.”

Kim Bình Nhi thân thể chợt cứng đờ, lập tức mạnh mẽ xoay đầu lại, chỉ thấy một nam tử bình phàm mà quen thuộc từ sâu trong rừng đi tới. Hắn mỉm cười ôn hòa, ánh mắt thoáng dừng trên khuôn mặt nàng, lắc đầu cười nói: “Xá Nữ Mị xác thực lợi hại vô cùng, bất quá....cái này....Mấy con khi nó ưa thích, chỉ có...khi cái a.”

Không biết đã bao nhiêu năm rồi, Kim Bình Nhi cũng không có như hôm nay cái dạng này, cảm giác máu huyết toàn thân trào dâng, khuôn mặt xinh đẹp kiều mị động lòng người bỗng thành một mảnh nóng rất, đỏ ửng. Xấu hổ, giận dữ,... nhiều loại cảm xúc nhất thời như sóng dữ xông thẳng lên não, nhất là trước ánh nhìn soi mói có chút vui vẻ của Trương Tiểu Phàm, Kim Bình Nhi thiếu chút nữa nhin không được muốn thi triển thần thông đạo pháp, ước gì có thể giậm chân tạo thành một cái hố lớn để chính mình nhảy xuống.

Thật sự là heo a! Đầu óc hư mất rồi a! Vì cái gì mà đạo lý đơn giản như vậy lại có thể bỏ qua được a!

Muốn làm con khi thối kia động tâm khẳng định cũng chỉ có thể là mẫu hầu tử, Xá Nữ Mị công năng mị hoặc có thần kỳ thế nào, nhưng trừ khi Kim Bình Nhi hóa thân thành một nữ khi vũ mị có đuôi dài sau lưng, miệng kêu “xèo...xèo”, nếu không Tiểu Hôi tự nhiên không thể nào động xuân tâm với một nữ nhân rồi.

Nhằm lần này thật sự có chút xấu hổ, nhưng trọng yếu nhất là, Kim Bình Nhi giờ phút này đôi má đỏ bừng như hoa đào, xấu hổ quá sinh giận, oán hận nhìn chằm chằm Trương Tiểu Phàm mà trong nội tâm lại căng thẳng vô cùng: Vì cái gì, vì cái gì mà chuyện mất mặt như vậy lại bị người này chứng kiến a a a!

“Cha.”

Một tiếng kêu to thanh thúy, Tiểu Đình cười hi hi chạy tới, Trương Tiểu Phàm đưa tay sờ sờ đầu nó, cười hỏi: “Con không sao chứ?”

Tiểu Đình gật đầu cười, nói: “Không có việc gì a, mà có thể xảy ra chuyện gì cơ?”

Trương Tiểu Phàm cũng không cùng nó giải thích vừa rồi nàng kia kỳ thật đã thi triển Ma giáo đại pháp, ánh mắt hắn quét qua, lại chứng kiến Ba Nhạc vẫn ngơ ngác đứng một bên, ngây ngốc nhìn Kim Bình Nhi thì không khỏi khẽ lắc đầu, đi qua nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nó, ần ần một đạo thanh quang lóe lên rồi biến mất. Ba Nhạc thân thể chấn động, như từ trong mộng bừng tỉnh, lão đảo vài cái, lúc này mới hơi bình tĩnh lại, ngẩng đầu vô thức mà hỏi: “A....Làm sao vậy, làm sao vậy?”

Trương Tiểu Phàm nhìn hẩn một cái, lại quay đầu nhìn Tiểu Đình, trong mắt nhiều thêm vài phần hồi thâm. Tiểu Đình đã chạy tới, rất là can đảm trượng nghĩa mà nói: “Cha, đây là bằng hữu con vừa kết giao, tên là Ba Nhạc. Hẩn thân thể rất khỏe, người hãy nghe con nói...”

A lạp a lạp một hồi nói xong, Tiểu Đình ngẩng đầu nhìn cha mình, mang thêm vài phần dè chừng, hỏi: “Cha, Ba Nhạc hiện tại cũng không có thân nhân, không nơi nương tựa, hay là chúng ta dẫn hẩn về Thanh Vân Sơn được không?”

Trương Tiểu Phàm chau mày, nói: “Dẫn hẩn về Thanh Vân Sơn?”

Tiểu Đình nhẹ gật đầu: “Đúng vậy a, bằng không thì một mình hẩn quá đáng thương. Ách, con biết rõ người cùng mẹ đều không thu đệ tử, ý của con là muốn để hẩn tham gia Thanh Vân Thí năm nay a.”

Trương Tiểu Phàm “a” một tiếng, quay đầu nhìn Ba Nhạc, trên dưới đánh giá nó một phen. Ba Nhạc nghe Tiểu Đình gọi người này là cha, không hiểu sao có chút khẩn trương, giờ phút này bị hẩn nhìn chăm chú, tuy ánh mắt Trương Tiểu Phàm vẫn ôn hòa nội liễm, nhưng Ba Nhạc đột nhiên có loại cảm giác mình bị người nhìn thấu, nhìn không được không biết làm gì.

Bất quá, may mà cũng không lâu sau đó Trương Tiểu Phàm liền thu hồi ánh mắt, lại như đang nghĩ tới điều gì, có vài phần cảm khái, thản nhiên nói: “Chóp mắt đã năm năm rồi, Thanh Vân Thí lại mở...”

Tiểu Đình chép miệng chặc lưỡi, nói: “Đúng vậy a, lúc trước Vương đại ca vẫn còn, thế nhưng mấy năm nay đều không có tin tức, cũng không biết hẩn hiện tại ra sao.”

Trương Tiểu Phàm xoa xoa cái đầu nhỏ của nhi tử, trong mắt hiện lên một tia yêu thương ôn hòa, lại không nói thêm cái gì, cũng không nhìn Ba Nhạc nữa mà xoay người nhìn về phía Kim Bình Nhi, cười cười nói: “Gần đây còn tốt đó chứ?”

Kim Bình Nhi thần sắc đã dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng trên mặt vẫn còn vương một tia đỏ ửng, chỉ là một tia đỏ ửng kia lại khiến khuôn mặt vốn đã xinh đẹp của nàng càng thêm thiên kiều bá mị, dung nhan thêm vài phần câu tâm động phách.

Một cái liếc mắt, một cái nhú mày phảng phất đều chứa ngàn vạn phong tình.

Bất quá lúc này trên mặt Kim Bình Nhi lại lộ ra vài phần hậm hực, trừng mắt nhìn Trương Tiểu Phàm, hừ một tiếng, tức giận nói: “Vốn là rất tốt, chẳng qua từ khi gặp người về sau tâm tình hồng бет hết rồi.”

“Ách...” Trương Tiểu Phàm cười cười, đối với ý tứ cổ quái trong lời nói của nàng cũng không để ý, chỉ nhìn nàng, nói: “Người vừa rồi ra tay với mấy tiểu bối này, không biết là nguyên do gì?”

Kim Bình Nhi ánh mắt xoay chuyển, dừng lại trên người Tiểu Đình một lát, lại hỏi ngược: “Đây là nhi tử của người?”

Trương Tiểu Phàm nhẹ gật đầu, nói: “Đúng vậy.”

Kim Bình Nhi nói: “Ta cũng đoán thế, đặc biệt là sau khi thấy con khi thối kia.” Nói đến đây, nàng thoáng ngừng lại, thần sắc trên mặt xẹt qua một tia kỳ dị, lại nhìn Trương Tiểu Phàm, sau một lát im lặng, thản nhiên nói: “Nó lớn lên nhìn rất giống người.”

Trương Tiểu Phàm cười cười, không nói gì.

“Còn về phần tại sao ta ra tay...” Kim Bình Nhi cười khẽ một tiếng, ánh mắt lại rơi trên khuôn mặt Tiểu Đình, khiến Tiểu Đình sợ tới mức giật thót, nhin không được lui về phía sau một bước, chỉ thấy sắc mặt nàng chợt lạnh, oán hận mà nói: “Đương nhiên là nhìn tiểu quý này lại nhớ tới cha của nó, tự nhiên thấy tức, phải đem tiểu tử này tụt quần hung hăng đánh vào mông một trận mới hả giận!”

“Ách...”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Đình cùng Ba Nhạc đồng loạt há hốc mồm không nói, Trương Tiểu Phàm cũng ngây ngốc một chút, nhìn Kim Bình Nhi nói không ra lời.

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, xoay người rời đi, ngoài miệng lại nói: “Ngươi hôm nay xem như may mắn nha, coi chừng...”

Lời còn chưa dứt, Kim Bình Nhi trong lòng chợt động, chỉ cảm thấy từ phía rừng âm u sau lưng bỗng nhiên có một đoàn hắc khí bốc lên, chốc lát liền bao trùm khắp rừng cây, phô thiên cái địa lao qua. Kim Bình Nhi sắc mặt phát lạnh, khẽ quát một tiếng, thân thể như mũi tên bay vút về phía trước.

Nhưng đoàn hắc khí kia tựa như một con hắc long từ trong vực sâu u ám thoát ra, hướng về vòm trời im ắng cuồng dã gào thét, lại như điện quang lao tới, khắp rừng cây lập tức đều bị hắc ám bao phủ, như hồng thủy, như nộ trào, như sóng lớn.

Kim Bình Nhi sắc mặt có chút trắng bệch, mặc dù thần sắc trấn định nhưng đồng tử đã co rút lại, nhìn màn đêm vô biên vô tận giữa ban ngày, lập tức quyết định thật nhanh, thân thể mềm mại khẽ động, lúc này trong lòng chỉ muốn rời đi, thân thể trên không trung vận vẹo một chút, một đạo tử mang sáng lạn theo tay nàng lóe lên, vạch phá màn đêm, khu rừng tối mù cũng nhờ phiến tử mang xinh đẹp này mà có chút ánh sáng âm đạm.

Chỉ là từ chỗ sâu nhất trong hắc ám, phảng phất có người khẽ hít sâu, như cự thú ngủ say vạn năm mơ hồ muốn tỉnh lại.

Vô hình lại như thực chất, sâu trong bóng đêm một đạo tử mang hùng hực phá không bay lên, sau một lát, một đoàn hắc quang càng thêm âm trầm, ần ần còn dẫn theo vài tia huyết quang quỷ dị, như con mắt ác ma chậm rãi mở ra, lạnh lùng nhìn nữ tử kiêu ngạo vô hạn này.

“Đình!”

Một tiếng giong vang, tử mang bỗng nhiên đại chấn, đoàn hắc quang kia hung hăng đánh lên Tử Mang Nhận. Khuôn mặt trắng nõn của Kim Bình Nhi lập tức trở thành một mảnh đỏ, thân hình chấn động, nhất thời dường như không chế không nổi Tử Mang Nhận trong tay. Mắt thấy tử mang sắp tán đi, Kim Bình Nhi hừ lạnh một tiếng, tay phải mạnh mẽ huy động, lại ngạnh sanh bắt được Tử Mang Nhận, đồng thời mượn lực phản chấn bay đi, lên xuống mấy cái liền rơi trên mặt đất, nhưng bước chân ổn định vô cùng, không chút hoảng loạn.

Hắc ám như mãnh long chen nhau mà tới, lại giống ác quỷ địa ngục đang cuồng vũ, gào thét nhìn trời, đem hết thấy không gian chung quanh nữ tử này nhuộm một nước sơn đen như mực.

Một cây gậy đen thui mang theo ánh sáng đỏ sậm quỷ dị mà dữ tợn chậm rãi từ trong bóng tối hiện ra, nhìn qua thì rất khó coi, chẳng khác nào một thanh côi lò tầm thường trong bếp, nhưng lúc này giữa bóng tối cuồng dã, nó lại như vương giả của vạn vật, tất cả hắc ám đều cung kính thuận phục dưới chân.

Chăm chăm nhìn cây gậy đen, sắc mặt Kim Bình Nhi trở nên rất khó coi. Đang lúc nàng chuẩn bị toàn lực nghênh đón một gậy đánh tới, đột nhiên thân thể run lên, như cảm thấy điều gì, nhất thời hoa dung thất sắc, thân hình hơi động định tránh qua một bên. Thế nhưng trong tích tắc ngay khi nàng vừa nhận ra, một thủ chương đột nhiên từ trong bóng tối sau lưng nàng xuất hiện, trực tiếp hướng cổ nàng chụp tới.

Đó chỉ đơn thuần là một bàn tay bình thường.

Kim Bình Nhi cũng không phải nhân vật tầm thường, trái lại, dùng đạo hạnh cùng kinh nghiệm thực chiến mà nói, nàng tuyệt đối được xem là một trong những người tu hành cường đại nhất Thần Châu Hạo Thổ. Mà giờ phút này bằng ánh mắt lịch duyệt của nàng, ngay khi chứng kiến thủ chương này đột nhiên xuất hiện, sắc mặt vậy mà so với lúc nhìn thấy cây gậy đen thui như ma thân kia lại càng thêm sợ hãi, thậm chí nàng thà rằng để cây gậy kia đánh xuống cũng không muốn liều lĩnh đụng phải bàn tay này.

Cùng lúc đó, nàng không chút do dự thu hồi Tử Mang Nhận, nhất thời tử mang bạo phát, trong màn đêm đại phóng quang mang, dùng khí thế quyết tuyệt vô cùng chém mạnh về phía sau, thậm chí ẩn ẩn còn có vài phần ngọc đá cùng nát.

Tử Mang Nhận âm âm chém xuống, thủ chương bình phạm tử trong bóng tối mà đến kia lại không hề có ý lùi bước, bắt quá sau một lát công phu, Tử Mang Nhận không có nửa phần hoa xảo trực tiếp mạnh mẽ chém lên thủ chương.

Một đoàn thanh quang tỏa ra, một đám kim quang hiện lên.

Kim quang cùng thanh quang hòa vào nhau, thủ chương bình phạm kia được bao bọc bởi một màn ánh sáng huyền ảo, nhưng dù sao Tử Mang Nhận cũng là tuyệt thế pháp bảo, người thi pháp Kim Bình Nhi càng là đạo hạnh cao thâm hiếm thấy trong Ma giáo, trước một kích toàn lực này, cho dù có vô thượng chân pháp của Phật, Đạo hai nhà cũng không cách nào dùng thân thể huyết nhục ngành kháng.

Thanh quang sáng lên lại tán, trong kim quang lại như có tiếng Phật xướng.

Ánh sáng tàn đi, Tử Mang Nhận theo đó thanh thế đại giảm, nhưng một đao kia vẫn bổ xuống.

Thủ chương vừa tránh qua một bên, tức thì tử mang thê lương chém xuống, vô thanh vô tức xẹt qua cổ tay, huyết quang hiện ra, mùi máu tanh lan tỏa.

Một khắc này, Kim Bình Nhi cảm thấy thân thể mình nhện không được khẽ run lên, đây là kích động vì làm bị thương đối thủ sao? Chỉ là cuối cùng nàng vẫn không cách nào nghĩ tiếp, bởi vì ở đằng kia, như điện quang thạch hỏa, bàn tay tuy bị thương dưới Tử Mang Nhận rất cực vẫn phá vỡ đạo tử mang thê lương, đang lao thẳng đến, mục tiêu là căn cổ trắng nõn mảnh khảnh của nàng.

Kim Bình Nhi hoa dung thất sắc, toàn thân lạnh buốt, thân thể bạo lui, nhưng bàn tay này như cái đuôi (Nguyên tác: phụ cốt chi thủ) theo sát mà đến, xiêm y vàng nhạt trong cuồng phong hắc ám không ngừng phập phồng cuồng vũ, như nhịp đập của trái tim trong lồng ngực nàng lúc này vậy.

Một tắc, chỉ cách có một tắc.

Chỉ xích thiên nhai, một tắc sinh tử.

Nàng liều lĩnh lùi lại, thủ chương kia lạnh lùng truy đến, hắc ám như đang nhe răng cười, cuồng phong kêu khóc, toàn bộ thế giới phảng phất đều điên cuồng gào thét, trong trời đất quay cuồng chỉ còn lại một đạo quang mang lập loè. Nàng dốc sức liều mạng thối lui, nhưng chỉ trong khoảnh khắc, gió lạnh mây tan, Kim Bình Nhi như rớt vào hầm băng, thân hình run nhè nhẹ, đạo quang mang nhàn nhạt mang theo màu đỏ sậm quỷ dị kia đã từ một phương hướng khác chĩa vào sau lưng nàng.

Chính là cây gậy đen thui đó, lúc này đang được hắc ám quán quanh, băng lãnh mà kiệt ngạo.

Sau một khắc, bàn tay của hắn đã dán tại cổ nàng.

Chung quanh vốn là hắc ám điên cuồng bỗng như đông cứng, lập tức dừng lại.

“Tí tách.”

“Tí tách.”

“Tí tách.”

Bóng tối chậm rãi thối lui, ánh dương quang từ trên bầu trời lại một lần nữa rơi xuống, đem mảnh đất mới không lâu trước đây còn bị hắc ám bao trùm chiếu sáng, đồng thời nương theo đó là tiếng nước tí tách, tinh tế như tiếng hạt châu rơi.

Kim Bình Nhi hơi nheo mắt lại, sắc mặt có chút lạnh, lúc này mới phát hiện mình chẳng biết từ lúc nào đã lui đến bìa rừng, chỗ cổ bị Trương Tiểu Phàm một tay nắm lấy, mà sau lưng nàng còn có một vật cứng rắn lạnh như băng lơ lửng không chế, không cần phải nói, tự nhiên chính là hung vật nhiều năm trước danh chấn thiên hạ “Phệ Hồn” rồi.

“Tí tách, tí tách. . .”

Thanh âm nhẹ mảnh kia vẫn vang lên, từ phía hai người bọn họ truyền đến, Kim Bình Nhi cùng Trương Tiểu Phàm đều cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy nơi cổ tay phải của Trương Tiểu Phàm có một vết thương rất sâu, da tróc thịt bong, máu tươi theo đó chậm rãi chảy xuôi mà ra, từng giọt từng giọt rơi xuống mặt đất.

Huyết châu đỏ thắm, lại khiến chung quanh bắt đầu tràn ngập hương vị huyết tinh.

Trương Tiểu Phàm nhìn vết thương trên cổ tay mình, trầm mặc một lát, sau đó nhẹ nhàng gặt đầu, thân nhiên nói: “Tứ Mang Nhận quả nhiên lợi hại, không hổ là Ma giáo thần binh.”

Kim Bình Nhi hừ một tiếng, không trả lời, thân thể cũng không dám nhúc nhích. Chỗ bàn tay chộp vào cổ nàng ổn định mà ôn hòa, dù cách một lớp xiêm y vàng nhạt, Kim Bình Nhi tựa hồ vẫn có thể cảm giác được sự thô ráp từ bàn tay ấy truyền đến.

Đúng vậy, chẳng biết vì sao tại một khắc sinh tử này, nàng cũng không cảm giác được một chút băng hàn nào từ bàn tay kia.

Trương Tiểu Phàm tay trái nhẹ nhàng phát lên, tiếng gió khẽ vang, Phệ Hồn Bồng quý dị khó coi từ sau lưng Kim Bình Nhi chợt động đậy, sau đó phiêu phù qua mặt nàng, hạ xuống trên tay Trương Tiểu Phàm. Khi nó lướt qua bờ má hơi nghiêng, Kim Bình Nhi lại tinh tường cảm nhận được hương vị huyết tinh nồng nặc, nàng vốn xuất thân Ma giáo, nội tâm đương nhiên hiểu rõ mùi máu tanh kinh khủng kia từ đâu mà đến.

Bao nhiêu năm rồi, số u hồn lệ quý quanh giam cầm trong Phệ Hồn Bồng sớm đã không đếm nổi.

Chỉ cần viên ngọc đỏ thắm dính ở đầu gậy kia chạm nhẹ lên đôi má yêu kiều của nàng, nữ tử kiều mỵ vô hạn này lập tức sẽ hóa thành khô lâu.

Thân thể nàng vẫn không nhúc nhích, rốt cục đợi đến lúc Phệ Hồn bình yên vô sự bay qua, chỉ là Trương Tiểu Phàm thân sắc lạnh nhạt, cũng không có ý rút tay về. Sinh tử của nàng, đồng dạng còn đang nằm trong lòng bàn tay kia.

Kim Bình Nhi nhìn nam tử bình phàm mà quen thuộc này, đột nhiên cười lạnh một tiếng, nói: “Không thể tưởng được ngươi cũng biết đánh lén sau lưng a.”

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng một cái, cười cười, không nói gì.

Kim Bình Nhi cảm thấy một hồi tức giận xông lên đầu, cả giận nói: “Dù sao ngươi cũng là người trên Thanh Vân Sơn, đạo hạnh tu luyện đã cao như thế, vậy mà còn làm ra loại chuyện này, như vậy mà dám xưng là người trong chính đạo sao?”

Trương Tiểu Phàm lại nhìn nàng chốc lát, biểu hiện trên mặt tựa hồ có chút cổ quái, nói: “Phải chăng ngươi đã quên, ta với ngươi đều giống nhau, từng sống trong Ma giáo mười năm...” Thoảng dùng một lát, trên mặt hắn tựa hồ có chút tang thương, bất quá cũng không có gì do dự chần chờ, chỉ cười nhạt nói: “Ta không phải người tốt a.”

Kim Bình Nhi không biết nói gì, sắc mặt lộ ra càng khó coi, trùng mắt với Trương Tiểu Phàm, trong nội tâm oán hận mắng một câu: loại nam nhân này đạo hạnh tu luyện đến cao như vậy chắc đã thấy nhàm chán, kết quả đạo hạnh cao còn có thể không hề cố kỵ ra tay đánh lén, thủ đoạn so với người trong Thánh giáo không khác chút nào, còn để cho người khác sống hay không... “Được rồi!” Kim Bình Nhi dứt khoát mặc kệ, dù sao lúc này tính mạng đang nằm trong tay người ta, lạnh lùng nói: “Không cần nói nhảm nữa, bây giờ ngươi muốn như thế nào, giết ta không?”

Nét cười trên mặt Trương Tiểu Phàm chậm rãi thu về, Kim Bình Nhi đột nhiên cảm giác lực đạo trên cổ có chút gia tăng, thậm chí làm cho nàng bắt đầu hô hấp khó khăn. Cho dù nàng không phải nữ tử bình thường ham sống sợ chết, sinh tử quan đầu cũng đã trải qua nhiều lần, nhưng ở tình cảnh này vẫn vô thức run lên nhè nhẹ. Ánh mắt nàng ần ần có chút tán loạn, khóe mắt liếc qua trông thấy miệng vết thương trên cổ tay kia, máu tươi vẫn còn nhỏ, hẳn là do dùng sức mà vết thương có chút vận vẹo, những giọt máu kia cũng vận vẹo lay động vài cái, lại rơi trên vạt áo nàng.

Trên hoàng sắc xiêm y mềm mại, máu tươi đỏ thắm nhuộm hồng một mảng, một giọt lại một giọt, giống như huyết hoa lặng lẽ nở rộ.

Nàng có chút ngây dại, thậm chí trong một giây đó đã quên đi sinh tử.

Sau đó, nàng chợt cảm thấy trên cổ buông lỏng, Trương Tiểu Phàm đột nhiên buông tay.

Không khí tràn đầy sinh cơ thoáng cái tràn vào, giống như cả thân thể đều được hồi sinh. Kim Bình Nhi há miệng thở dốc vài cái, vô thức thối lui vài bước, cách người nam nhân này xa xa một chút. Trương Tiểu Phàm không theo tới, chỉ lẳng lặng đứng đó, nhìn Kim Bình Nhi, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: “Kim cô nương.”

“Ân?”

Hắn nhàn nhạt nhìn nàng, thần sắc trầm tĩnh, lại ần ần có một loại khí độ lạnh lùng, khiến trong lòng Kim Bình Nhi đột nhiên phát lạnh, sau một lát, chỉ nghe người đàn ông này bình tĩnh nói:

“Về sau, tránh xa con trai ta một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vây cốc

Dãy Man Sơn sừng sững tọa trấn cả vùng đất Lương Châu, trải dài vạn dặm về hai hướng đông tây, giống như một con cự Long vắt ngang mảnh đất hỗn loạn tàn khốc này, hùng vĩ vô cùng. Theo truyền thuyết xa xưa, khi con người còn chưa khai hóa đã từng coi dãy núi này là Thánh Sơn, ngày đêm tế bái không ngớt. Cho đến ngày nay, loại tình huống này dĩ nhiên đã không còn, bất quá trong nội tâm người dân bản địa Lương Châu, tòa sơn mạch hùng vĩ này vẫn giữ địa vị không tầm thường.

Man Sơn ngăn cách Lương Châu với phương bắc, vị trí xung yếu, lại lọt vào mắt xanh của tạo hóa, linh khí dồi dào, có nhiều thiên tài địa bảo cùng tài nguyên khoáng sản quý hiếm, đồng thời còn có vô số chim quý thú lạ sinh sống nơi rừng sâu núi thẳm, có thể nói đây chính là thiên đường mà những kẻ tu đạo mơ ước. Bởi vậy từ xưa đến nay, trong dãy Man Sơn có rất nhiều môn phái tu đạo, chẳng qua Man Sơn xác thực quá lớn, lại thêm Lương Châu bản địa bao năm qua chưa từng xuất hiện thế lực cường đại tuyệt đỉnh nào, do đó đã nhiều năm như vậy, quanh Man Sơn vẫn là cảnh quần hùng cát cứ, nếu tính tất cả sơn môn lớn nhỏ nơi đây, không một trăm thì cũng phải bảy tám chục môn phái. Chi xét riêng mặt này đã thấy mấy môn phái nơi đây xa xa không bằng các đại phái danh chấn thiên hạ như Thanh Vân Môn, Thiên Âm Tự. Phải biết những danh môn đại phái kia đều chiếm cứ danh sơn thắng cảnh rộng lớn vô cùng, người ta khí phách bậc nào, một nhà độc chiếm một mảnh.

Cái này có lẽ là do thực lực cho phép a!

Dưới chân núi phía tây của dãy Man Sơn có một thâm cốc ẩn sâu trong khe núi tên là Thiên Linh Cốc, mấy chục năm trước bị một môn phái mới quật khởi tại Lương Châu tên là Kim Ngưu Tông chiếm cứ, từ đó về sau đem làm sơn môn bốn phái, từ lúc khai sơn lập phái phát triển đến ngày hôm nay, trong môn cao thủ không ít, thực lực không kém, tại Lương Châu cũng có chút danh khí. Bất quá ngày thường rất ít khi xuất hiện, cũng chưa bao giờ gây tai tiếng gì lớn.

Chẳng qua thời gian gần đây, môn phái vốn kín tiếng cùng với Thiên Linh Cốc ít người biết đến kia đột nhiên chi vì một lời đồn về Bàn Cổ Đại Điện mà trở thành địa phương sốt dẻo nhất Lương Châu, là đề tài chính của nhiều cuộc nói chuyện.

Trong những cuộc nói chuyện đó, ai ai cũng hướng tới một câu hỏi: Bàn Cổ Đại Điện trong truyền thuyết kia đến tột cùng ẩn giấu bao nhiêu bảo bối kinh thiên động địa?

Về phần Kim Ngưu Tông, cũng không ít người nói qua về môn phái này, nhưng ngữ khí đều tỏ thái độ dửng dưng, phần lớn ra vẻ lạnh nhạt. Trên thực tế, trong mắt đại đa số người, Kim Ngưu Tông dưới một mức độ nào đó hiển nhiên cũng chỉ là một Ba gia thứ hai, mà lý do tự nhiên không nói cũng hiểu.

Đối với cách nhìn này, bản thân Kim Ngưu Tông đương nhiên tuyệt không đồng ý, bất quá ngày hôm nay Cửu Châu phong vân tế hội, dưới tình huống cao thủ ùn ùn kéo đến, đã không còn ai rảnh rỗi mà đi lo lắng cho một tiểu môn phái như vậy rồi.

Hết thấy mọi người đều chờ đợi khoảnh khắc Bàn Cổ Đại Điện xuất thế.

Từ Mộng Hồng, Vương Tông Cảnh, Tây Môn Anh Duệ cùng Ngao Khuê bốn người, đứng giờ Thân canh ba trước sau cùng đến Thiên Linh Cốc dưới chân Tây Man Sơn.

Trước khi lên đường, bọn họ tự nhiên đã chuẩn bị thỏa đáng, tinh khí thần đều sung mãn, dùng trạng thái tốt nhất sẵn sàng nghênh đón một hồi chém giết hung hiểm khó lường. Đứng vậy, ngoại trừ những cơ quan, cạm bẫy bí mật trong Bàn Cổ Đại Điện, điều bốn người lo lắng nhất lại chính là vô số kẻ tu đạo khác cũng đang chen chúc tới.

Mặc dù bốn người bọn họ đều sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đứng trước Thiên Linh Cốc, cho dù là kẻ tinh táo nhất trong bốn người như Vương Tông Cảnh cũng không khỏi thoáng khiếp sợ vì tình cảnh trước mắt, một khắc đó, cả bốn người đều có chút há hốc mồm.

Thiên Linh Cốc chiếm diện tích khá lớn, hơn phân nửa đều ẩn trong khe núi, ngoại trừ mảnh đất phía trước cửa vào sơn cốc có chút bằng phẳng, còn lại ba mặt đều là núi cao vờn quanh, quả là nơi dễ thủ khó công. Núi cao sừng sững, khí thế hùng hồn, vì là mặt phía nam nên một nửa sườn núi là rừng rậm, nửa còn lại là thảo nguyên, nhìn một mảng xanh tươi vui mắt, lại có mây trắng như sương sa, mờ mịt phiêu động, phong cảnh tuyệt đẹp, linh khí tràn trề, khó trách Kim Ngưu Tông chọn nơi đây khai tông lập phái.

Chỉ là lúc này ở trước tiên cảnh kia, bên ngoài sơn cốc, vô luận trên đất bằng hay những dốc cao, rừng rậm từ ba mặt núi nhìn lại, vậy mà đông nghịt những người với người, tùy ý đánh giá phía dưới, chỉ sợ không dưới vạn người hội tụ, nhân số khiến người ta hãi hùng khiếp vía, hồ đồ không biết đến tội cùng từ đâu chui ra lắm kẻ tu hành đến thế.

Mấy người Từ Mộng Hồng không tiến đến lối vào sơn cốc cũng là nơi tập trung người nhiều nhất, chỗ đó thật sự quá đông, hết cách rồi, ai cũng biết vị trí đó là tốt nhất, lúc cần xông vào sơn cốc đoạt bảo, lối vào bằng phẳng đó tự nhiên là con đường nhanh nhất, tiện nhất. Bởi vậy trên mảnh đất bằng kia, vạn người chen chúc nhau, đến nửa bước cũng khó đi.

Đa số là các môn phái, tự nhiên kéo lê nguyên một đám môn hạ lớn nhỏ đi theo. Những người đi một mình còn đỡ, tùy tiện chọn một chỗ đứng đó cũng không có sự tình gì, nhưng nếu là các môn phái cường đại, môn đồ đông đảo thì lại khác, đó chính là một mảnh đông nghịt, thoáng cái liền chiếm một khoảng đất lớn. Bên cạnh đó, Lương Châu từ trước đến nay vốn hỗn loạn, ai cũng không biết nói lý lẽ, lại có bao nhiêu cừu gia đối đầu, hôm nay mỗi người đều đến, lại hội tụ dày đặc như thế, tự nhiên tránh không được cục diện oan gia tương kiến, oán hận nhẹ một chút thì quát lớn mĩa mai vài câu, thậm chí cừu đại hận thường là nhìn không được, mặc dù rất khát vọng báo thù, nhưng cũng không ít kẻ nhân cơ hội này giải quyết tư thù. Cho nên trong đám người rậm rạp, thỉnh thoảng liền có tiếng mắng chửi tranh chấp truyền đến, thậm chí chém giết cũng có.

Một khi tranh đấu đã nổ ra, đều là kẻ tu đạo, tự nhiên mỗi người đều có thủ đoạn đoạt mệnh uy lực vô cùng, rất nhanh đã thấy máu chảy, có người trực tiếp bỏ mạng tại chỗ, mà phần đông kẻ vây xem đều thờ ơ lạnh nhạt, mặt không biểu tình, thậm chí còn có một vài gia hỏa tính ưa náo nhiệt cao giọng đàm tiếu ồn ào. Không phải chỉ là người chết thôi sao, tại Lương Châu này có ai còn chưa thấy qua?

So sánh với đám đông ầm ĩ dưới chân núi, ba mặt núi còn lại của Thiên Linh Cốc rõ ràng an tĩnh hơn nhiều. Tuy nhân số cũng không ít, nhưng được cái rộng rãi, khoảng cách giữa người với người cũng xa hơn chút ít. Nhìn chung, rõ ràng đại đa số mọi người đều bình an vô sự, tuy cũng có đề phòng, nhìn chằm chằm lẫn nhau, nhưng nếu so với một màn dưới chân núi thì vẫn tốt hơn nhiều.

Bốn người Từ Mộng Hồng sau khi đến Thiên Linh Cốc, rất nhanh liền leo lên một sườn núi phía đông, chọn một mỏm đá cách cốc khẩu tương đối xa, sau đó ngẩng nhìn bốn phía, quan sát tình thế, rồi bắt đầu nhỏ giọng đàm luận.

“Oa, lại có nhiều người đến như vậy, đều là ăn no rồi việc sang đây xem náo nhiệt đấy sao!” Mở đầu là tiếng cảm thán của tên to con Ngao Khuê, nhìn hẳn một bộ sợ hãi thán phục đến méo miệng, Từ Mộng Hồng trừng mắt liếc hẳn một cái, Ngao Khuê nhất thời co rụt đầu lại, cực kỳ kính sợ vị đại tỷ này.

Từ Mộng Hồng cũng không trách gì hắn, dù sao Ngao Khuê chứng kiến một màn này, trong mắt ba người còn lại cũng rất có lực rung động. Thần Châu Hạo Thổ đã bao nhiêu năm rồi không có tràng diện lớn như thế? Ngược dòng thời gian mà tìm hiểu, sợ rằng cũng chỉ có trận đại chiến Chính – Ma kinh thiên động địa trên Thanh Vân Sơn năm đó.

Gọi ba người kia tụ lại một chỗ, Từ Mộng Hồng hướng bốn phía nhìn thoáng qua, chỉ thấy chung quanh cũng có người, nhưng bởi vì dốc núi này quá lớn nên khoảng cách cũng không gần, lúc này mới thấp giọng hỏi: “Nhiều người như vậy, làm sao bây giờ?”

Tây Môn Anh Duệ cùng Vương Tông Cảnh tự nhiên không phải loại người tùy ý hiển lộ hi vọng ỏi ra ngoài như Ngao Khuê, nhưng giờ phút này sắc mặt cả hai thoát nhìn đều có chút khó coi, cho dù trước khi đến đây đã có dự đoán trước, nhưng tràng diện hôm nay lớn như vậy vẫn nằm ngoài dự liệu của mọi người. Tây Môn Anh Duệ thờ dài, nói: “Hồng tỷ, thật sự là quá đông, cho dù Bàn Cổ Đại Điện quả nhiên lúc này xuất thế, nhiều người như vậy cùng xông lên... kẻ như bảo bối có nhiều hơn nữa, chỉ sợ cũng khó cướp được một tia nửa điểm a.”

Từ Mộng Hồng hừ một tiếng, hướng phía dưới sơn cốc nhìn thoáng qua, lựa trắng che mặt khẽ nhúc nhích, lãnh đạm nói: “Bàn Cổ Đại Điện trong truyền

thuyết có chừng chừng cơ quan nguy hiểm, biến hoá lạ kỳ cùng vô số mê cung, cho dù người ở đây có nhiều hơn nữa, chúng ta cũng không phải không có cơ hội. Tiểu Vương, người nói như thế nào?” Nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Vương Tông Cảnh, nhíu mày hỏi.

Vương Tông Cảnh thần sắc ngưng trọng, nhưng trong nội tâm lại có chút nhẹ nhàng, nghĩ thầm dù sao ta chỉ ước gì Ma giáo các người không chiếm được kỳ bảo Tinh La Tán kia, độ khó càng lớn ta mới càng cao hứng đây này! Bất quá đương nhiên không thể nói ra như vậy, hần trầm ngâm một lát, vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng cười khổ một tiếng, nói với Từ Mộng Hồng: “Hồng tỷ, tình huống thành ra như thế này, cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi.”

Từ Mộng Hồng im lặng quay đầu đi, sau nửa ngày cũng không nói gì, tùy cơ ứng biến điều này quả thực không sai, nhưng đồng thời cũng chỉ là một câu nói suông, nói gần nói xa hiển nhiên mọi người đều không có cách nào rồi, thôi thì nước chảy bèo trôi, giả như vận khí tốt tiến vào được Bàn Cổ Đại Điện, lại đợi mèo mù gặp chuột chết a.

Thuyết pháp loại này đương nhiên không thể làm Từ Mộng Hồng thoả mãn, chỉ là trước mắt dù kinh nghiệm chiến trận phong phú như nàng cũng thúc thủ vô sách, chính trong lúc đang suy tư đau khổ, bỗng nhiên chỉ nghe Tây Môn Anh Duệ bên cạnh “ồ” một tiếng, nói: “Đấng kia có phải Linh Tiêu Môn?”

Ba người còn lại quay đầu nhìn theo hướng tay hắn, chỉ thấy trên một sườn núi cao hơn so với bọn hắn hiện tại đang đứng, có mười mấy đạo sĩ mặc đạo bào màu xanh trắng, mỗi người đều đang tập trung tư tưởng nhìn về phía sơn cốc.

Vương Tông Cảnh nhíu nhíu mày, không nói gì, Từ Mộng Hồng cùng Ngao Khuê bên cạnh đồng loạt hừ một tiếng, trên mặt lộ ra vài phần khinh thường. Linh Tiêu Môn cũng có thể xem như một môn phái tu chân bản địa Lương Châu, thực lực không tầm thường, danh khí không nhỏ, trong môn cao thủ cũng có mấy vị, đồng thời từ trước đến nay luôn tự xưng là trụ cột chính đạo Lương Châu.

Đến cùng thì là trụ cột hay trụ gì còn chưa nói, về phần nguyên nhân Linh Tiêu Môn có danh khí không nhỏ, chẳng qua vì những kẻ này đều là mặt người dạ thú, bên ngoài tỏ vẻ quân tử chính khí nghiêm nghị, thực ra chuyện xấu quả thực đã làm không ít, vậy mà hết lần này tới lần khác đều lấy lý do thay trời hành đạo để lấp liếm, thật là làm cho người ta khinh thường.

Chứng kiến một môn phái như vậy ở bên cạnh, sắc mặt mấy người Từ Mộng Hồng tự nhiên không có gì tốt rồi. Chẳng qua một lát sau, cũng không biết có phải do cảm giác được đang bị người khác chỉ trích hay không, dù khoảng cách khá xa, một đạo nhân Linh Tiêu Môn bỗng nhiên hướng bốn người bên này nhìn lại, cuối cùng ánh mắt dán chặt trên thân hình yếu đuối động lòng người của Từ Mộng Hồng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Nghi vấn

Cách xa như vậy, lại phảng phất vẫn có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực thèm thưỡng của đạo nhân kia, ánh mắt sắc bén như dao nhìn chăm chăm thân hình thành thực đầy đặn của Từ Mộng Hồng, giống như muốn trực tiếp đẩy nàng ra lộ sạch y phục, triển lộ dục vọng trần trụi một phen.

Từ Mộng Hồng ánh mắt lạnh lẽo, ba người Vương Tông Cảnh bên cạnh cũng không sai biệt lắm đồng thời phát giác, nhất thời mỗi người sắc mặt đại biến, lạnh như sương, băng lãnh hướng Linh Tiêu Môn bên kia nhìn sang. Chỉ thấy đạo nhân kia nhìn qua còn khá trẻ, bộ dáng bắt quả mới khoảng hai mươi, tướng mạo cũng không tệ lắm, duy chỉ có thần sắc đang nhìn Từ Mộng Hồng lại cực kỳ tham lam, hạ lưu, lập tức làm cho khí chất cả người trở nên hèn mọn bỉ ổi. Cũng vừa lúc đó, một đạo nhân khác của Linh Tiêu Môn tựa hồ cũng đã nhận ra điều gì, quay đầu hướng bên này nhìn một cái, lập tức quát lớn đạo sĩ đang mê đắm kia. Thoạt nhìn đạo nhân này thân phận không thấp, sắc quý đạo nhân kia bị hắn quát một câu rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, thành thành thật thật đứng một bên.

Bất quá đạo nhân kia sau khi quát lớn, cũng không thềm liếc qua mấy người Từ Mộng Hồng bên này lấy một cái, chỉ chăm chú quan sát Thiên Linh Cốc, vẻ kiên cường hiện rõ trên mặt.

Từ Mộng Hồng lạy trắng che mặt liên tục rung rung, người bên cạnh nhìn không ra sắc mặt nàng, nhưng ai cũng có thể nhận thấy vị Hồng tỷ này đang rất không thoải mái. Vừa rồi ánh mắt của sắc quý kia thật sự quá ghê tởm, đồng thời lại thêm vẻ mặt mê đắm thèm nhỏ dãi, rõ ràng là một bộ hận không thể lập tức đem Từ Mộng Hồng lột sạch dẽ xuống đất hung hăng chà đạp ngay tại chỗ.

Háo sắc đã đến trình độ không kiêng nể gì như thế, coi như là bốn người họ bình sinh ít thấy rồi.

Ngao Khuê thường ngày vô cùng tôn kính Từ Mộng Hồng, chứng kiến một màn vừa rồi đã sớm tức giận đến khí huyết sôi trào, lang nha bổng cực lớn được triệu ra, nắm chắc trong tay, hần bước lên một bước, tức giận thấp giọng nói: “Hồng tỷ, chúng ta qua giáo huấn bọn chúng một trận!”

Vương Tông Cảnh lông mày nhíu lại, trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ, cả người thoáng chút chần chờ, rồi bước ra một bước đứng bên người Ngao Khuê. Ngao Khuê hơi ngơ ngác một chút, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, liên tục gật đầu với Vương Tông Cảnh, “hắc” một tiếng, nói: “Tiểu Vương, quả nhiên có nghĩa khí!”

Chỉ là lúc này lại nghe Tây Môn Anh Duệ ho khan một tiếng, nói: “Hồng tỷ, đại sự làm trọng.”

Tầm lạy che mặt Từ Mộng Hồng khẽ nhúc nhích, quay đầu nhìn thoáng qua hần, chỉ thấy Tây Môn Anh Duệ sắc mặt thản nhiên, thấp giọng nói: “Hồng tỷ, chỉ cần Linh Tiêu Môn vẫn còn ở tại Lương Châu, về sau chúng ta có rất nhiều cơ hội tìm bọn chúng xử lý, đến lúc đó đem gã sắc quý đạo sĩ kia hung hăng rút gân lột da, đủ loại biện pháp khiến hần phải hối hận. Bất quá trước mắt Bàn Cổ Đại Điện sắp xuất thế, chúng ta lại thân mang nhiệm vụ tâm bảo, do đó không nên phức tạp hóa vấn đề, ảnh hưởng tới đại sự.”

Từ Mộng Hồng trầm mặc một lát, chậm rãi gật đầu, nói: “Người nói đúng.” Nói xong lạnh lùng hướng Linh Tiêu Môn bên kia nhìn thoáng qua, đặc biệt là sắc quý đạo sĩ kia, đem bộ mặt hèn mọn bỉ ổi của hần một mực nhớ kỹ, sau đó ánh mắt liền dời đi nơi khác.

Từ Mộng Hồng đã mở miệng buông tha, Ngao Khuê cùng Vương Tông Cảnh hai người tự nhiên không còn biện pháp nào, đều hậm hực trở về. Ngao Khuê trong miệng vẫn hùng hùng hổ hổ, nói: “Con mẹ nó, loại đạo sĩ không biết xấu hổ này mà cũng dám cả ngày khoe khoang cái gì mà chính đạo cơ đây...”

Vương Tông Cảnh vẫn như thường ngày, mặt không biểu tình, chỉ là trong lòng không khỏi tiếc nuối. Vừa rồi sự việc kia đột nhiên xuất hiện, vốn là hần muốn mượn cơ hội này sinh sự, tạo ra xung đột cùng những người khác, kể từ đó kế hoạch tiến vào Bàn Cổ Đại Điện tìm kiếm Tinh La Tán nói không chừng cứ như vậy không bệnh mà vong. Chỉ là không nghĩ đến Tây Môn Anh Duệ lại tinh táo như vậy, thoáng cái liền khích lệ Từ Mộng Hồng, khiến Vương Tông Cảnh mất trắng một phen tâm tư.

Bốn người trong tràng đều không nói gì, không khí nhất thời có chút trầm mặc khấn trương. Sau một lúc lâu, Tây Môn Anh Duệ như là tùy ý mở miệng nói: “Các người nhìn xem, hôm nay cũng có không ít gương mặt quen thuộc này.”

Ba người giương mắt hướng phía dưới núi nhìn lại, sau một lát tập trung quan sát, quả nhiên đúng như lời Tây Môn Anh Duệ, ở đằng kia trong đám người đông nghịt có thể nhận ra một ít gương mặt, mà thân phận bối cảnh của những người này lại đại biểu cho rất nhiều môn phái thế lực bất đồng.

“Tồi Sơn Cốc, Huyết Dương Đình, Xuyên Vân Hiên, Tật Phong Điện,... Ách, người kia có chút lạ mắt, bất quá nhìn trang phục thì hần là người của Hạp Vương Phong a.”

“Bên kia là Hắc Phong Tự, cạnh đó là Từ Hóa Phái, Đại Nhật Như Lai Tông, Bách Hợp Môn...”

“Bách Hợp Môn? Chính là môn phái chỉ thu nhận nữ lưu đó sao? Không ngờ các nàng cũng tới!”

“Cũng không hẳn như vậy, nghe nói môn phái này thu nhận đều là những nữ nhân oán khí sâu nặng, thù hận nam tử. Một khi chọc tới các nàng, đạo hạnh cao thì cũng thôi, chẳng qua nếu thất thủ rồi bị các nàng bắt sống, nhất định sẽ rất thể thảm a...hẳn là bị giày vò đến không còn hình người rồi.”

Từ Mộng Hồng cười lạnh một tiếng, nói: “Ta ngược lại rất muốn xem sắc quý đạo nhân kia đựng phải những nữ nhân Bách Hợp Môn này, hẳn là rất thú vị a.”

“Ha ha ha ha...” Ba nam nhân bên cạnh đều bật cười, liếc mắt nhìn nhau, lại không nói thêm cái gì.

Bốn người lại quan sát trong chốc lát, kết quả đúng như sở liệu, càng lúc càng nhận ra nhiều môn phái. Phải biết rằng mấy người bọn họ tại Lương Châu đã lăn lộn không ít năm, hành tẩu giang hồ, chém chém giết giết, tầm mắt lịch duyệt mỗi người đều cực cao, mặc dù hầu hết là người không quen, nhưng bằng vào trí nhớ cùng một ít đặc thù trang phục, cũng đoán được đến bảy, tám phần. Đến cuối cùng tổng kết lại, chỉ với bốn người họ đã nhận ra tới hơn 130 môn phái lớn nhỏ.

Ngoài ra, còn có càng nhiều môn phái từ đầu tới chân đều xa lạ, trang phục lạ lẫm, hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng đã từng thấy qua, chắc hẳn là các môn phái bên ngoài Lương Châu, chạy ngàn dặm xa xôi đến tham gia náo nhiệt, mà những người này thoát nhìn lại đếm không hết.

Thu hồi ánh mắt, bốn người hai mặt nhìn nhau nửa ngày, Ngao Khuê cười khan một tiếng, nói: “Ta thấy mấy môn phái ở Lương Châu đều đã đến đủ.”

Ba người kia cũng cười cười, chỉ là trong tiếng cười có vài phần đắng chát, dưới tình huống này mà không có thủ đoạn đặc thù, muốn vào trong Bàn Cổ Đại Điện đoạt lấy kỳ bảo Tinh La Tán kia, chỉ sợ là thiên nan vạn nan. Trong lúc nhất thời, mấy người đều trầm mặc.

Vương Tông Cảnh đứng trên một tảng đá lớn hơi nghiêng, ánh mắt ngưng trọng, hướng về đám đông xa xa nhìn một hồi, lại quay đầu nhìn núi rừng xung quanh, cũng mơ hồ có thể thấy được bóng người ẩn hiện, trong lòng hắn bỗng nổi lên một loại cảm giác khác lạ, có lẽ người của Thanh Vân Môn cũng đang đứng ngay tại đây...

Người đông nghìn nghịt, dùng đại khí thế mấy chục năm qua chưa từng thấy vây quanh Thiên Linh Cốc, như mây đen áp đỉnh, phảng phất lại như sóng lớn, chỉ cần động một cái liền có thể đem tòa sơn cốc vốn yên tĩnh trầm mặc kia nuốt chửng hoàn toàn.

Thế nhưng sóng lớn kia vẫn không có động.

Bốn người Từ Mộng Hồng đứng bên một tảng đá lớn trên sườn núi phía đông, đợi thật lâu thật lâu, thẳng đến khi sắc trời dần dần ảm đạm, hoàng hôn buông xuống. Người vây quanh Thiên Linh Cốc càng ngày càng nhiều, nhưng vẫn không có ai dẫn đầu xông vào sơn cốc.

Hết thấy mọi người đều đang chờ đợi.

Vương Tông Cảnh đột nhiên cảm thấy một màn trước mắt này sao mà quen thuộc thế, dường như mình cũng từng trải qua một màn tương tự như vậy rồi.

Đứng bên cự thạch, lãnh đạm nhìn biển người bên ngoài sơn cốc, vô số kẻ đã tâm bưng bưng đang tham lam nhìn quanh... Suy nghĩ hồi lâu, hắn bỗng nhiên giật mình, cái này rõ ràng chính là tái diễn chuyện xưa của Ba gia Lương Châu, chỉ có điều quy mô cùng nhân số phóng đại vô số lần mà thôi.

Ánh tịch dương cuối cùng rốt cục vẫn phải trước vô số ánh nhìn soi mói của người đời, lặng yên không một tiếng động rơi xuống đỉnh núi, màn đêm trầm mặc hàng lâm. Khi bóng đêm bắt đầu bao phủ phiến sơn mạch bao gồm cả tòa sơn cốc này, thân ảnh tất cả mọi người đều lặng yên dung nhập vào hắc

ám vô biên vô tận.

Có bao nhiêu cặp mắt trong màn đêm u ám thâm trầm đang lạnh lùng nhìn chăm chăm vào sơn cốc kia?

Bầu trời đêm nay không trăng không sao, gió núi dần dần trở nên lạnh thấu xương, đúng là một đêm trăng tàn gió lạnh. Tiếng côn trùng từ một bụi cỏ vô danh nhẹ nhàng phiêu đảng, trở thành khúc nhạc duy nhất trong màn đêm thê lương.

Khắp đất trời hoàn toàn yên tĩnh.

“A!”

Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết phá vỡ màn đêm tĩnh lặng, thanh âm kia vọng khắp vách núi lại càng trở nên ngân vang, nghe đặc biệt chói tai. Trong đêm đen, vô số bóng đen phảng phất đều kinh động, nhưng rất nhanh đại đa số người đều phát giác âm thanh kia là từ biển người dày đặc trên phiên đất bằng dưới chân núi.

Cùng lúc đó, tiếng đao kiếm phá không rít vang, rồi tiếng kêu thảm, tiếng quát tháo, gọi cưỡi lợn xộn đủ loại thanh âm mang theo huyết tính thảm thiết, ồ ồ kéo đến, dù trời rất tối vẫn có thể cảm giác được dưới núi nhất thời là một mảnh đại loạn.

Màn đêm luôn là bình chương tốt nhất, cũng là sát thủ hiểm ác nhất.

Tại thời khắc này, không biết có bao nhiêu người thâm hô may mắn chính mình trốn ở nơi thừa thớt trống trải.

Thì ra chém giết bắt đầu bộc phát từ dưới chân núi, sau đó không ngừng lan rộng, dù trong đó có người còn lý trí, hoặc quát bảo ngừng lại, hoặc nhượng bộ, hoặc dùng thân phận bồi cảnh, thậm chí dứt khoát dùng pháp bảo thấp sáng... đều không thể ngăn cản, ánh sáng một khi thấp lên lại trở thành mục tiêu bắt mắt nhất, rất nhanh liền bị vô số sát thủ trong bóng đêm bao phủ.

Vùng đất Lương Châu hỗn loạn bao nhiêu năm tháng, trong đó không biết bao nhiêu môn phái có oán thù lớn nhỏ, mà đêm tối tựa hồ lại là cơ hội tốt nhất để mọi người phóng thích loại cừu hận này. Một hồi tàn sát trong đêm cứ như vậy triển khai.

Mùi máu tươi theo gió bay tới, Vương Tông Cảnh đứng trên sườn núi, sắc mặt lạnh lùng, ngay tại lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được bên cạnh có người nhích lại gần. Trong lòng cảnh giác, ngay lúc tay phải vừa định động thủ, lại nhận ra đó là Tây Môn Anh Duệ.

Hắn có chút kinh ngạc, chỉ thấy Tây Môn Anh Duệ đứng ở bên cạnh, cùng hắn sóng vai hướng dưới núi nhìn xuống, sau đó hạ giọng, dùng thanh âm chỉ hai người họ mới có thể nghe được, nói khẽ: “Tiểu Vương, ta có một chuyện không rõ, muốn hỏi ngươi một chút.”

“Ừm, chuyện gì?”

Tây Môn Anh Duệ khuôn mặt trong đêm có chút mơ hồ, Vương Tông Cảnh nhìn hắn, chỉ cảm thấy khuôn mặt kia vốn là anh tuấn âm trầm, giờ phút này giống như đã hóa thành một đoàn sương mù màu đen khó có thể thấy rõ. Sau một lát, chỉ nghe Tây Môn Anh Duệ sâu xa nói:

“Ngươi bình thường vô cùng tinh táo, vì sao lúc này lại xúc động chẳng khác gì Ngao Khuê, thiếu chút nữa khơi mào xung đột giữa chúng ta cùng Linh Tiêu Môn?”

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Xuất thế

Cảnh đêm thâm trầm, Thiên Linh Cốc bị bóng tối bao phủ giờ phút này nhìn lại càng thêm thần bí sâu xa, không biết trong đó đến tột cùng ẩn chứa bí mật gì. Ba mặt vây quanh đều là núi, đứng trên đỉnh cao nhất tự nhiên có thể quan sát động tĩnh mọi nơi, là vị trí tốt nhất để giám thị tình huống Thiên Linh Cốc.

Địa thế có lợi như vậy tự nhiên sẽ đưa tới vô số ánh mắt, ngày hôm nay bởi vì muốn tranh đoạt vị trí này mà đã liên tục xảy ra vài trận tranh đấu, ra tay đều là các môn phái tu đạo có chút danh tiếng, nhưng qua giờ Thân, khi hồi tranh đấu cuối cùng chấm dứt, nơi đây liền yên tĩnh trở lại.

Vị trí tốt nhất đã bị người chiếm cứ, mấy môn phái khác đành phải lùi lại một khoảng, dù sao chịu kém cạnh một chút như vậy cũng chưa đến nỗi không sống nổi đúng không? Cho dù kẻ đến sau có chút không phục, nhưng từ khi biết rõ thân phận môn phái trên đỉnh núi, đồng thời chứng kiến kết cục thảm bại của những đối thủ tranh đấu cùng họ lúc trước, phần lớn chỉ biết hậm hực lui xa.

Đệ nhất thiên hạ chính đạo, ngàn năm hào phú vô song, Thanh Vân Môn cũng đã góp mặt.

Đệ tử Thanh Vân Môn trên núi nhìn qua có khoảng hơn mười người, niên kỷ phần lớn chỉ mới mười tám, mười chín đến hai mươi tuổi. Chẳng qua không ai dám xem thường họ, trong hồi tranh đấu lúc ban ngày, những người trẻ tuổi này đạo hạnh thần thông không phải chuyện đùa, đã đem đám tu sĩ lâu năm của những tiểu môn phái kia đánh cho hoa rơi nước chảy, dốc hết sức cho thấy thực lực cường hãn vô cùng của một danh môn đại phái.

Giờ phút này đứng tại đỉnh núi đứng là Quân Cao cùng Phong Hằng hai người, mà truyền nhân đặc ý nhất của Thiên Âm Tự, Bạch Thủy hòa thượng trước đó vài ngày cùng bọn hắn đồng hành lại không thấy đâu, cũng không biết đã đi nơi nào.

Đồng thời sau lưng bọn hắn là một đoàn người đứng thành tốp năm tốp ba, cũng đều mặc trang phục Thanh Vân Môn, đang đàm tiếu nói chuyện phiếm với nhau, một chút cũng không thêm đề ý cường địch xung quanh đang nhìn chằm chằm. Ngoài ra, tách biệt đoàn người còn có một Thanh Vân đệ tử diện mạo bình thường, mặt không biểu tình một mình đứng một bên, tựa hồ cùng những đồng môn này có chút không hợp.

Phong Hằng vừa vặn quay đầu lại, khỏe mắt liếc qua người nọ, sau đó quay đầu hướng Quân Cao hỏi: “Người kia là ai? Ta nhớ trong núi đã gặp qua hắn một lần, chỉ biết đó là một tên quái gở rất ít khi xuất hiện.”

Quân Cao hướng theo ánh mắt của hắn nhìn lại, trầm ngâm suy tư một lát, nói: “Ta nhớ ra rồi, người này tên là Cừu Điều Tứ, năm năm trước cùng chúng ta tham gia Thanh Vân Thí rồi bái nhập Thanh Vân Môn.”

Phong Hằng có chút ngờ ngạc, nhìn không được nhìn Cừu Điều Tứ lâu hơn một chút, nói: “Nguyên lai là sư huynh đệ cùng năm nhập môn với chúng ta, bất quá năm đó Thanh Vân Thí chỉ lấy bốn mươi người, theo lý thuyết cái vòng tròn luân quả này không lớn, thế mà cho đến nay ta rõ ràng còn không biết tên hắn, vị sư đệ này quả nhiên quái gở cực kỳ.”

Quân Cao cười cười, nói: “Năm đó chúng ta bái làm môn hạ ân sư Tiêu chân nhân, mà hắn lại trở thành môn hạ của Tề sư thúc trên Long Thủ Phong, hai núi cách xa, lại thêm người này tính tình xác thực quái dị, sư đệ người không biết cũng không có gì kỳ quái.”

Phong Hằng thu hồi ánh mắt trên người Cừu Điều Tứ. Hắn cùng với Quân Cao chính là hảo hữu nhiều năm, xuất thân thế gia, năm đó trong Thanh Vân

Thí lại là lão hữu, quan hệ hòa hợp thân như huynh đệ, quả thực không có gì giấu nhau. Lại thêm tư chất thiên phú hai người cũng đều xuất chúng, có thể coi kỳ tài trong hàng ngũ đệ tử trẻ tuổi của Thanh Vân, tự nhiên cũng sẽ không để ý tới mấy đệ tử bình thường như Cừu Điều Tử.

Ngược lại khi Quân Cao nói những lời này, hẳn như âm thầm liên tưởng tới điều gì, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lại hướng đám đệ tử Thanh Vân bên kia nhìn sang, nói khẽ: “Lại nói tiếp, Tề trưởng lão lần này phái tới cũng không ít người a.”

Quân Cao mỉm cười, trong mắt lại mang thêm vài phần lãnh ý, theo ánh mắt hảo hữu hướng bên kia nhìn một cái, bỗng nhiên trên mặt hiện vẻ tươi cười, kêu một tiếng: “Tô sư muội.”

Bên kia, một đám bốn người vốn đang tụ tập một chỗ nhẹ giọng nói chuyện cùng quay đầu lại, trong đó có một thiếu nữ xinh đẹp chợt mỉm cười, đáng cười thanh tú như bông hoa ban giữa cánh đồng xuân, thanh lệ vô song. Nàng cười đáp một tiếng: “Quân sư huynh, có chuyện gì sao?”

Quân Cao cùng Phong Hằng đi tới, hướng vị Tô sư muội này cười nói: “Trong tất cả những người ở đây, ai tài trí tâm tư cẩn mật thì chính là thượng cấp, Văn Thanh sư muội nếu nói là thứ hai, chúng ta không ai dám xưng đệ nhất. Đây không phải muốn tới hướng người thỉnh giáo một phen hay sao?”

Tô Văn Thanh cười khiêm tốn, thần sắc như thường, nói: “Sư huynh quá khen, tình thế tại đây quỷ dị khó lường, ta cũng không dám nói lung tung, ngược lại vừa rồi lúc nói chuyện phiếm, Đường sư huynh nói vài câu rất có kiến giải. Không bằng chúng ta nghe hẳn nói một chút a.”

Quân Cao cùng Phong Hằng đều khẽ nhún mày, ánh mắt lập tức rơi trên người nam tử diện mục có chút âm lệ đứng cạnh Tô Văn Thanh. Trong mắt xẹt qua một tia dị sắc.

Năm đó sau khi Thanh Vân Thí chấm dứt, tuy nhân tài rất nhiều, nhưng Thanh Vân Môn chương giáo Tiêu Dật Tài vẫn là thiết diện vô tư, cuối cùng chỉ lấy bốn mươi đệ tử bái vào sơn môn. Năm năm sau, những đệ tử ngày nào dần dần cũng đã bộc lộ tài năng. Bởi vì thiên phú hơn người lại được Thanh Vân Môn dốc lòng bồi dưỡng, rất nhiều người đều đã trở hết tài năng, đạo pháp thần thông tiến bộ rất khả quan. Đồng thời trong hàng đệ tử, bởi vì lúc trước bái nhập ân sư bất đồng, ẩn ẩn cũng chia làm mấy phe nhánh.

Trong đó danh khí lớn nhất, thực lực cũng mạnh nhất đương nhiên là một nhánh của chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài, Quân Cao cùng Phong Hằng lại là hai nhân vật xuất chúng trong đó, vô luận thiên tư đạo hạnh, hiện nay trong lớp đệ tử Thanh Vân Môn đều được công nhận là mạnh nhất. Ngoài ra, đệ tử của Long Thủ Phong Tề Hạo cùng Phong Hồi Phong Tăng Thụ Thụ thực lực cũng không kém, cũng không bàn mà hợp với danh tiếng của hai vị trưởng lão này trong Thanh Vân Môn ngũ đại trưởng lão ngày nay.

Trong đó môn hạ xuất chúng nhất của Tề Hạo chính là Đường Âm Hổ, còn bên nhánh của Tăng Thụ Thụ lại là một nữ đệ tử, chính là người ở trong căn phòng đối diện với Vương Tông Cảnh năm nào: Tô Văn Thanh.

Đương nhiên, Thanh Vân Thí năm đó thu nhận bốn mươi người, dù không nhiều nhưng cũng không thể tính là quá ít, ba đại nhân vật chủ chốt Thanh Vân Môn khẳng định cũng không thể thu nhận sử dụng quá nhiều, trên thực tế, mấy vị này chỉ chọn lấy hơn mười người thiên phú tư chất cao nhất, còn lại liền đưa về làm môn hạ các trưởng lão Thanh Vân khác. Dù sao những đệ tử này đều xem như ưu tú, đa số người thiên tư đều không thể chê, cho nên phân lớn trưởng lão cũng vui vẻ thu nhận. Duy chỉ có một ngoại lệ là vị trưởng lão xuất thân Tiểu Trúc Phong: Lục Tuyệt Kỳ, tính tình nàng từ trước đến nay luôn thanh lãnh, ngày đó khi nói về chuyện thu đồ đệ, nàng chỉ nói một câu “Không có thời gian” rồi bỏ ngoài tai những lời khuyên bảo của các trưởng lão.

Phong Hằng đứng sau lưng Quân Cao, hướng Tô Văn Thanh thanh lệ dịu dàng nhìn thoáng qua, nhưng trong lòng lại nghĩ tới một lời đồn đã từng âm thầm lưu truyền trong Thanh Vân Môn mấy năm trước, nói là năm đó vào thời điểm phân phối chúng đệ tử, một trong những đệ tử mà chương giáo chân nhân ngay từ đầu vốn muốn an bài cho Lục Tuyệt Kỳ Lục trưởng lão chính là vị Tô Văn Thanh trước mắt này. Ai ngờ Lục trưởng lão một mực không chịu nhận đồ đệ, ngay cả Tăng Thụ Thụ trưởng lão có thể xem là chỗ thân quen đến khuyên giải, nàng mở miệng cũng chỉ nói hai chữ “Không có thời gian” liền quả quyết cự tuyệt.

Nghe nói lúc ấy Tăng sư thúc đã từng mặt dày mày dạn tận tình khuyên bảo hồi lâu, đến cuối cùng, Lục sư thúc cũng để lại cho hẳn một chút mặt mũi,

nói nhiều hơn mấy chữ:

“Ta còn bận nuôi con nhỏ, không có thời gian thu đồ đệ.”

Khi nghe Lục sư thúc, vị tiên tử thanh lãnh như tuyết, dung mạo vô song trong lòng phần đông Thanh Vân đệ tử nói ra những lời này, Tăng sư thúc chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, như quả bóng da bị xì hơi, bại lui mà đi, tức giận nói: “Xem như ngươi lợi hại, xem như ngươi lợi hại. . . Đáng hận, nếu ngươi đã không nhận a, vậy thì ta nhận!”

Về sau, ách. . . cũng không hẳn là về sau, Tô Văn Thanh vị thiếu nữ xinh đẹp mười sáu tuổi đầu mới gia nhập Thanh Vân Môn này, liền báii nhập làm môn hạ Tăng Thư Thư, sau đó được đại lực tài bồi, đạo hạnh tinh tiến, danh tiếng vang dội đủ để cùng Quân Cao, Phong Hằng, Đường Âm Hồ mấy người hình thành thế chân vạc, trở thành nhân tài kiệt xuất trong lớp đệ tử mới của Thanh Vân Môn, nhưng đây lại là chuyện khác rồi.

Thanh Vân Môn ngày hôm nay dưới sự dẫn dắt của chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài có thể nói là phát triển không ngừng, thực lực so với năm năm trước lại càng không thể so sánh nổi, đủ loại bố cục, kiện kiện mưu lược, lại thêm anh kiệt trong môn tầng tầng lớp lớp, mấy nhân vật đứng đầu đều có đạo hạnh cao thâm, trong năm năm qua mỗi lần ra tay đều là một lần gây chấn động Thần Châu, đặc biệt trong trận xung đột ở Vân Châu cùng Bồng Lai Tiên Tông, lưỡng cường giằng co, Thanh Vân Môn phái Lục Tuyết Kỳ, Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ, Tổng Đại Nhân bốn người ra tay, đem đám cao thủ Bồng Lai Tiên Tông xưng bá Đông Hải hơn trăm năm qua đánh cho đại bại, khiến hào phủ đại phái này nguyên khí đại thương, bắt buộc dĩ phải rút thế lực khỏi Vân Châu lui ra ngoài, càng làm cho người trong thiên hạ lau mắt mà nhìn.

Thậm chí có người còn nói, thực lực Thanh Vân Môn ngày hôm nay so với trong trận Chính – Ma đại chiến năm xưa chỉ sợ ngược lại còn muốn mạnh hơn mấy phần. Cũng bởi vậy, cái gọi là thiên hạ tam đại danh môn ngược lại dần dần trở thành thiếu thực tế, Bồng Lai Tiên Tông lùi về hải ngoại, Thiên Long Điện ẩn nấp nơi phương bắc, Thiên Âm Tự, Phần Hương Cốc lại không còn phong quang năm xưa, duy chỉ có Thanh Vân Môn xưng bá quần hùng, sừng sững Trung Châu, ngạo thị bát phương, có thể nói thanh danh vô lượng.

Thanh Vân Môn phong quang như thế, môn hạ đệ tử cũng có quang vinh bên ngoài, giữa một số kẻ xuất chúng trong hàng đệ tử đã bắt đầu xảy ra tranh giành ám đấu, đủ loại thủ đoạn trong bóng tối, nhưng từ bên ngoài nhìn vào, mọi người tự nhiên vẫn là một mảnh hải hòa.

Ngày hôm nay Quân Cao, Phong Hằng chứng kiến Tô Văn Thanh rõ ràng cùng Đường Âm Hồ đứng chung một chỗ, nhất thời trong lòng khê động, dứt khoát đi tới. Nghe được Tô Văn Thanh nói vậy, Quân Cao quay đầu hướng Đường Âm Hồ nhìn một cái, cười cười gật đầu, xem như đã bắt chuyện, nhưng lại không tiếp tục hỏi Đường Âm Hồ vừa rồi nói gì, mà ánh mắt chuyển tới hai người khác đứng bên cạnh, đó là một nam một nữ, nam hơi béo, nữ thì nhìn khá trẻ nhưng dung mạo tú lệ, phong độ tư thái động lòng người, cùng Tô Văn Thanh so sánh rõ ràng không chút kém cỏi.

Trông thấy Quân Cao nhìn qua, nữ tử kia lộ ra vài phần vui vẻ, xem ra cùng vị chân truyền đệ tử của chương giáo chân nhân Thanh Vân Môn có chút quen biết, đầu tiên mở miệng cười nói: “Quân sư huynh.”

Quân Cao mỉm cười, nhẹ gật đầu với nàng: “Tiểu Liên sư muội, từ khi xuống núi ta vẫn chưa thấy qua muội, mới chưa đến nửa năm, không ngờ đạo hạnh tiến cảnh của muội đã đến bậc này, thật sự đáng mừng.”

Thiếu nữ này tự nhiên chính là Tô Tiểu Liên năm đó rồi, không biết do trùng hợp hay có nguyên nhân nào khác, Tô Tiểu Liên trong hàng đệ tử mới cũng là mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần, cùng Tô Văn Thanh được xưng là song mỹ thiếu nữ, lại cùng báii làm môn hạ Tăng Thư Thư. Chỉ là những năm gần đây nghe nói nàng cùng Tô Văn Thanh vị sư tỷ này quan hệ không tốt, hôm nay có thể đứng chung một chỗ nói chuyện đã là điều hiếm thấy rồi.

Ngoài ra còn có một nam đệ tử hơi béo, Quân Cao trời sinh tính tình vô cùng cẩn thận chu toàn, rất có phong thái của ân sư Tiêu Dật Tài, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua vị này. Dù sao lấy tính cách của hắn, trong Thanh Vân Môn nhất định quen biết không ít người, lập tức không chút do dự liền kêu tên vị sư đệ này, cười nói: “Nam Sơn sư đệ, ta xem vừa rồi ngươi cùng cao thủ Kính Hoa Đường giao phong, một tay phù thuật quả thực xuất thần nhập hóa, uy lực tuyệt luân a.”

Năm năm không gặp, Nam Sơn cũng đã thành thực hơn rất nhiều, giờ phút này đối diện Quân Cao, trên mặt hẳn thoáng cái vui vẻ, lắc đầu liên tục, khoát

tay nói: “Sur huynh nói quá lên rồi, chút tài mọn ấy của ta cũng chỉ là đùa bỡn với người ngoài, đâu thể vào mắt Quần sư huynh.”

Quần Cao ha ha cười, không nói thêm lời nào, chỉ tùy ý chuyện phiếm vài câu, nhưng trong lời nói lại ả ả có khí thế áp đảo người khác, rất nhiều người trong Thanh Vân Môn đều coi hắn trở thành người kế thừa ngôi vị chương giáo đời sau, quả đúng với câu “không có lửa làm sao có khói”.

Chẳng qua hắn khí thế hơn người, Tô Văn Thanh đứng ở một bên còn hoàn hảo, thần sắc tự nhiên không có gì biến hóa, Đường Âm Hồ sắc mặt lại có chút khó coi, không biết có phải do mối quan hệ đời trước giữa Tiêu Dật Tài cùng Tề Hạo hay không, mà trong hàng đệ tử trẻ, tựa hồ bởi vì sư tôn khác nhau mà cũng có chút nhìn nhau không vừa mắt.

Bất quá Phong Hằng đứng sau lưng Quần Cao am hiểu nhất lại chính là trợ giúp hảo hữu của mình xử lý loại tình huống này, thấy tình thế có chút căng thẳng liền xoay chuyển ánh mắt, nhẹ nhàng linh hoạt chuyển hướng chủ đề, cười hỏi: “Đúng rồi, còn muốn hướng mấy vị thỉnh giáo một vấn đề, vị sư đệ đứng một mình đằng kia ta thấy có chút xa lạ, đã quên mất hắn tên gọi là gì, bái làm tọa hạ vị trưởng lão nào?”

Tô Văn Thanh lông mày nhẹ nhàng nhảy lên, sóng mắt lưu chuyển, nhìn Phong Hằng đầy thâm ý, Tô Tiểu Liên cùng Đường Âm Hồ đều không nói gì, ngược lại Nam Sơn cười ha hả tiếp lời: “Phong sư huynh, huynh nói là Cừ Điều Tử Cừu sư huynh sao? Năm đó hắn cùng ta ở chung một sân, về sau bái nhập làm môn hạ Tổng Đại Nhân trưởng lão trên Đại Trúc Phong.”

Phong Hằng “A” một tiếng, hướng Cừ Điều Tử đứng một mình một người đằng xa nhìn thoáng qua, sau đó ánh mắt liền dời đi, cùng mấy người hàn huyên cười nói, rất nhanh đem bầu không khí vốn có chút nặng nề linh động trở lại.

Bọn hắn bên này chuyện trò vui vẻ, mà Cừ Điều Tử đứng ở đằng xa dường như cảm thấy ánh mắt Phong Hằng, hơi xoay đầu lại, cũng hướng bọn hắn nhìn thoáng qua, ánh mắt mang theo một tia lạnh lùng, sau một lát, mặt không chút biểu tình quay đi, chăm chú quan sát phiến sơn cốc trong đêm.

*****

Trên dốc núi phía đông, bên một tảng đá lớn, Vương Tông Cảnh trong lòng đột nhiên nhảy dựng, ánh mắt nhìn về phía Tây Môn Anh Duệ nhất thời lạnh thêm vài phần, nhưng trên mặt lại bất động thanh sắc, thần nhiên nói: “Đạo nhân kia ta nhận ra, đạo hiệu Bạch Bối, tục danh là Bối Hiếu Thành, là một kẻ háo sắc ti tiện. Lúc nào cũng khoác đạo bào nhưng lại thường vụng trộm làm điều xằng bậy, suốt ngày bắt cóc khuê nữ nhà lành, thủ đoạn cực kỳ xấu xa.”

Hắn bên này nói chuyện nhưng lại không hạ thấp thanh âm như Tây Môn Anh Duệ, Từ Mộng Hồng cùng Ngao Khuê đứng xa cũng đều nghe được rõ ràng, vốn còn có chút ngạc nhiên hai người này tại sao lại nói về chuyện hồi chiêu, sau khi nghe xong câu nói của Vương Tông Cảnh, Từ Mộng Hồng nhất thời hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên trước kia cũng đã nghe qua về nhân vật này, lạnh giọng nói: “Nguyên lai là sắc quỷ kia!”

Sắc quỷ tiểu bối, cái danh hào này đã xuất hiện tại Lương Châu vài năm nay rồi, không ít người đều biết rõ kẻ này vô cùng háo sắc, cả ngày họa hại phụ nữ nhà lành, chỉ là nghe nói hắn xuất thân bất phàm, gia thế vô cùng tốt, lại thêm bản thân trên lĩnh vực tu đạo cũng có vài phần thiên phú, luyện được một thân thần thông, về sau lại gia nhập Linh Tiêu Môn thanh danh hiển hách, có nhiều chỗ dựa chống lưng, người này càng trở nên can rở.

Tuy nói Linh Tiêu Môn từ trước đến nay tự xưng là danh môn chính phái, quả quyết sẽ không cho phép môn hạ đệ tử công nhiên bắt đi nữ tử nhà người ta mà tùy ý lăng nhục, nhưng dù sáng dù tối, không ít người bản địa Lương Châu đều biết tên “sắc quỷ tiểu bối” này quả thực đã hại đời rất nhiều nữ tử, những năm qua số nữ tử bị hủy hoại trong tay hắn chỉ sợ vượt quá trăm người.

Từ Mộng Hồng bị một kẻ như thế nhìn chằm chằm, trong ánh nhìn lại kèm theo vẻ đăm chiêu suy nghĩ, những ý niệm bản thủ trong đầu hắn quả thật không hồi thì ai cũng biết, trong khoảng thời gian ngắn, Tây Môn Anh Duệ cũng chỉ biết im lặng, Từ Mộng Hồng càng là nộ khí chất đầy trong ngực, lạnh lùng hướng phía Linh Tiêu Môn thoáng qua, sát ý rõ ràng.

“Oanh!”

Vừa lúc đó, bỗng nhiên một tiếng nổ trầm thấp truyền vào tai mọi người, không sai biệt lắm là cùng thời khắc đó, bốn người chợt cảm thấy ngọn núi dưới chân vậy mà bỗng rung động, mà xa xa trong bóng tối, nhất thời truyền đến không biết bao nhiêu tiếng kinh hô, quát tháo liên tiếp, hiển nhiên không ít người cũng cảm thấy dị động này.

Tuy mặt đất đột nhiên chấn động nhưng biên độ cũng không tính là lớn, thân thể Vương Tông Cảnh chẳng qua chỉ lay động một chút, tức thì đã đứng vững, trong lúc kinh nghi, bỗng nhiên chỉ nghe xa xa có người hô lên, thanh âm có vài phần kinh hỷ.

Hắn mạnh mẽ ngừng đầu, liền chứng kiến từ phương hướng Thiên Linh Cốc, một cột sáng bạch sắc vừa thô vừa to, trong phiên đêm đen như mực chậm rãi phóng lên, thẳng tắp trùng thiên, hào quang trập trập, đồng thời không ngừng phóng đại, mới ban đầu bất quá chỉ là một cột sáng lớn cỡ cái vạc nước, thời gian dần qua vậy mà đã khuếch tán đến cả tòa sơn cốc. Cùng với đó, bạch quang thuần khiết chói lọi chiếu thẳng Vân Tiêu, mạnh mẽ xuyên phá tầng tầng lớp lớp mây trời, dường như giữa thiên địa dựng lên cây cầu cổ lão trong truyền thuyết: Đấng Thiên Chi Kiều, Thành Tiên Chi Lộ. *(Cây cầu lên trời, con đường thành tiên)*

Gió đêm lạnh thấu xương đột nhiên trở nên cuồng dã, mang theo vài phần dữ dằn thối mạnh, cả ngọn núi dưới làn ánh sáng chiếu rọi phảng phất run lên nhẹ nhẹ, sáng tối bất định như một người lính trầm mặc. Dưới chân mọi người, sâu trong lòng đất phảng phất truyền đến tiếng ù ù chấn động, một ít kẻ đứng gần sơn cốc càng thấy rõ mỗi một tác đất đều có hào quang thâm thấu mà ra.

Hào quang chói lọi như tấm màn che khuất bầu trời.

Âm thanh trầm trầm tựa một khúc cổ nhạc du dương.

Ánh sáng rung động phiêu đảng bỗng nhiên trì trệ, trước vô số ánh nhìn chăm chú, trên bầu trời, sâu trong quảng sáng mỹ lệ kia, vậy mà huyền hóa ra một hình ảnh kỳ dị: phảng phất trong bóng đêm vĩnh hằng, tinh quang nhàn nhạt đều chưa từng tồn tại, tiếng ca trầm thấp cổ xưa phiêu đảng trong vũ trụ thâm trầm, ngoại trừ bóng tối bao la mờ mịt, không còn một chút ánh sáng.

Đột nhiên, tiếng cổ nhạc trở nên sục sôi, ần ần có nhịp trống lôi động, thiên địa rung rung, màn đêm vận vẹo, vô số thanh âm không biết tên trong đêm phảng phất cùng bạo động, như quỷ đói dưới Địa Ngục, lại như lệ khí thuở Hồng Hoang, đủ loại thanh âm hỗn tạp hòa cùng một chỗ, làm cho người ta máu nóng sục sôi, nhiệt huyết dâng trào. Đột nhiên, giữa phiên thiên địa sơ khai kia lóe lên một tia sáng nhỏ, nở rộ trong vô tận âm u.

Bóng đêm lập tức vận vẹo mãnh liệt, hướng phía tia sáng nhàn nhạt kia chen chúc mà tới, như thủy triều điên cuồng, ác quỷ kêu khóc, khủng bố mà dữ tợn, tiếng nhạc cổ xưa tại thời khắc này đã đạt đến cao trào. Tia sáng kia dường như cũng trở nên cuồng dã, lập tức bạo liệt mà khai, ầm ầm điên cuồng gào thét, không ngừng khuếch trương. Đột nhiên từ trong phiên ánh sáng đó dẫn sinh một thanh thạch kiếm cổ lão mà bình phàm, Hồng Mông chi khí (*) lại ngưng tụ hóa thành nhân hình, chiều cao chín vạn chín ngàn chín trăm trọng, đầu đội trời, chân đạp đất, đứng ngạo nghễ giữa thiên địa. Rồi đột nhiên lòng bàn tay phải của cự thân quang huy nở rộ, chiếu rọi bát phương, thạch kiếm đã nắm chắc trong tay. Cự thân huy kiếm trăm phá Hồng Mông, một kiếm phân định âm dương, khai rõ đục – trong.

Mặt trời, mặt trăng và ngàn sao vì vậy mà có.

Núi cao sông dài, Thần Châu mệnh mông do đó mà thành hình.

Thiên địa vạn vật, nhân yêu quý thú, từng loài được sinh ra.

Cổ khúc chuyển thành trầm thấp, gọi bao tang thương vật đổi sao dời, mà dường như cự thân cũng cảm thấy buồn chán, thân ảnh từ từ biến mất trong bóng đêm sâu thẳm. Khai Thiên thạch kiếm quang mang dần dần tiêu tán, rơi xuống nhân gian, lấy khí thế phá mây trời, trăm hùng phong, mang theo kinh lôi ù ù, điện mang xé trời, thiên địa đều thất sắc, sông núi như muốn ngược dòng, mặt đất sụt lún những hố to, cứ thế rơi thẳng vào đại điện, đắm vào một tòa thanh đồng cự đỉnh.

“Oanh!”

Một tiếng kinh lôi nổ vang, thiên địa chấn động, màn sáng lại một lần nữa vụn vụn, viên cổ dị tượng quý dị mà thần kỳ lập tức phong tiêu tán mất, chỉ còn ánh sáng chói lọi từ sâu trong cốc chiếu sáng thương khung.

Một khắc này, đất rung núi chuyển, Man Sơn rạn nứt, mỗi một tác đất cũng như trở nên trong suốt, vô tận ánh sáng như bích ngọc từ dưới lớp bùn đất chiếu xạ mà ra, cột sáng chấp chôn, tiếng ca cổ xưa phảng phất trong năm tháng vô tận vẫn phiêu đảng lan truyền chưa dứt, tại thời khắc này lại một lần nữa vang lên.

Chư Thiên, Thần, Phật đều ngưng mắt.

Cửu Tiêu, Hoàng Tuyền cũng nín hơi. (**)

Tại chỗ sâu nhất trong màn hào quang mỹ lệ, đất đai kịch liệt nứt vỡ, đá vụn, bùn đất nhao nhao rơi xuống, trước vô số ánh mắt, một cái đỉnh khổng lồ màu xanh đen chậm rãi bay lên.

Sâu thăm trong trời đất, thế gian hoàn toàn là một phiến tĩnh lặng, chỉ còn cuồng phong gào thét cùng tiếng ca cổ xưa phảng phất vẫn quanh quẩn bên tai.

Sau một khắc, không biết có bao nhiêu người rùng to, máu huyết bên trong những thân hình kia đều đang sôi trào, vô số hào quang phóng lên trời, đó chính là ánh sáng của ngàn vạn loại pháp bảo, mang theo dục vọng trần trụi phảng phất như lúc Thiên Địa sơ khai, phóng tới sơn cốc kia, tới nơi tận cùng kia, nơi có Bàn Cổ Đại Điện đang đắm chìm trong ánh hào quang thần thánh.

(*) *Hồng Mông chi khí*: Trước khi có Trời Đất, thì trong khoảng không gian vô cùng to lớn, không có gì to lớn cho bằng, và cũng không biết có từ lúc nào, có lẽ hằng triệu tỷ năm. Khoảng không gian vĩ đại ấy không thể đo đạc được và khoảng thời gian bao lâu ấy cũng không thể đo lường được, bên trong đã sẵn có một chất khí hỗn độn, mờ mịt âm đạm, lặng lẽ im lìm, thanh trực hỗn hợp được gọi là Hồng Mông chi khí (khí Hạo Nhiên, khí Hỗn Độn, hay khí Thái Sơ – là cái hơi rất mới sơ khởi ban đầu)

(**) *Cửu Tiêu, Hoàng Tuyền*

- Cửu Tiêu: Cửu Tiêu là chín tầng mây, ý nói chín tầng Trời. Cửu Tiêu là từ ngữ của đạo Tiên. Những tầng Trời trong Cửu Tiêu có tên gọi khác với các tầng trong Cửu Trùng Thiên. Cửu Tiêu gồm: Thần Tiêu, Thanh Tiêu, Bích Tiêu, Linh Tiêu, Đan Tiêu, Cảnh Tiêu, Ngân Tiêu, Tử Tiêu, Văn Tiêu.

- Hoàng Tuyền: Còn đọc là Huỳnh Tuyền, dịch là Suối Vàng. Màu vàng thuộc hành thổ. Suối Vàng là dòng suối trong lòng đất, nên chỉ cõi Địa Phủ hay Âm Phủ, cõi của người chết.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Bất an

Hào quang vạn trượng, đất rung núi chuyển, cuồng phong gào thét, cổ nhạc quanh quẩn, đó chính là những gì có thể dùng để hình dung Thiên Linh Cốc

vào giờ phút này. Vốn là một sơn cốc lớn như vậy, chiếm nhiều diện tích như vậy, lúc này dưới ánh sáng chói lọi từ trong lòng đất chiếu xạ có thể chứng kiến rõ ràng một tòa cổ điện khổng lồ đang từ từ phá đất nhô lên, mặt đất vốn cứng rắn giờ phút này yếu ớt tựa như đậu hũ, dưới vạn trượng hào quang bong ra từng mảng, hóa thành vô số đá vụn cùng bụi đất đọng lại trên nóc tòa cổ điện, rào rào rơi xuống.

Đã đến lúc này còn có cái gì phải nghi kị hay sao? Nếu nói tòa cung điện nằm sâu dưới lòng đất hùng vĩ mà cổ xưa kia không phải Bàn Cổ Đại Điện trong truyền thuyết, trên vạn người ở đây cũng sẽ không có ai tin.

Gió nổi mây hiện, tiếng rít tiếng gào liên tiếp vang lên, đứng bên tảng đá lớn, Vương Tông Cảnh khiếp sợ ban đầu qua đi, hơi hoàn hồn liền phát hiện chính mình phảng phất đã rơi vào một vòng xoáy cực đại, hoặc là nói một dòng nước chảy xiết vô cùng, chung quanh thậm chí kể cả bầu trời trên đỉnh đầu đều có vô số bóng người điên cuồng vọt qua, hóa thành từng mũi tên, hướng về sơn cốc đang đại phóng quang mang kia lao đi.

Tiếng gió kịch liệt như đao quét vào mặt, đưa thân vào màn đêm cuồng dã thậm chí mang theo chút ít điên cuồng, tim hắn không tự chủ được đập nhanh lên, phảng phất nhiệt huyết trong lồng ngực đã sôi trào, chẳng qua trong lòng hắn cuối cùng vẫn còn chút tỉnh táo, hung hăng cắn răng một cái, mụm con đau nhức kịch liệt để cho đầu óc thanh tỉnh, sau đó vội vàng hỏi đồng bạn bên cạnh, thăm nghĩ cục diện như vậy phải chẳng trước hết nên ẩn tránh.

Chỉ là vừa quay đầu, Vương Tông Cảnh nhất thời kinh hãi thất sắc, bên tảng đá lớn, chung quanh vẫn không ngừng có bóng người điên cuồng lướt qua, vậy nhưng lúc này cũng chỉ còn lại một mình hắn mà thôi.

Từ Mộng Hồng, Ngao Khuê cùng Tây Môn Anh Duệ ba người này, không biết từ lúc nào đã biến mất... Vương Tông Cảnh trong lòng trầm xuống, vội vàng tay vịn cự thạch nhìn quanh một phen. Sau một lát, hắn cùng với vẻ mặt khó coi trở lại bên cạnh tảng đá, chung quanh tảng đá đúng như hắn đoán trước, không hề có thân ảnh của đồng bạn. Hắn đứng tại chỗ cẩn thận suy nghĩ một chút, dường như mơ hồ nhớ lại khi tòa cung điện cổ xưa này xuất hiện trong Thiên Linh Cốc, vào thời điểm cục diện đột nhiên lâm vào hỗn loạn, Từ Mộng Hồng giống như kêu một tiếng gì đó, nhưng một khắc này mỗi người đều bị mẫn cổ kỳ quan trên bầu trời chấn nhiếp, Vương Tông Cảnh cũng không ngoại lệ, nhất thời không kịp phản ứng, đến lúc bừng tỉnh hoàn hồn, người chung quanh đã như thủy triều mãnh liệt chen chúc mà qua, nhưng trong lúc nhất thời vô luận thế nào cũng tìm không thấy bóng dáng ba đồng bạn của mình.

Tìm không thấy đồng bạn, ừm... vậy thì tìm không thấy luôn đi.

Vương Tông Cảnh rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, thực sự hắn vốn không muốn cùng ba người này hợp lực tranh đoạt thứ gì đó, mà trái lại, nếu có cơ hội, hắn còn muốn tùy thời phá hư kế hoạch tiến vào Bàn Cổ Đại Điện tìm kiếm Tinh La Tán của họ. Bất quá theo như cục diện trước mắt, Âm Ma Tông cho dù có phải đến cao thủ lợi hại, muốn ở bên trong Bàn Cổ Đại Điện đoạt được bảo vật đặc biệt nào đó chỉ sợ cũng là muôn vàn khó khăn, ngược lại đã giảm bớt cho hắn không ít thời gian.

Trong lòng tính toán chốc lát, Vương Tông Cảnh vẫn quyết định đi xuống một chuyến, dù sao tình thế trước mắt tuy hung hiểm khó lường, nhưng chỉ cần không trêu chọc những thế lực cường đại, hào phú đại phái cùng một ít lão yêu quái đạo hạnh cao thâm, hắn một mình một người lặn vào biển người như thủy triều kia muốn tự bảo vệ mình vẫn có vài phần nắm chắc. Hướng chỉ, dù hắn tâm tư tỉnh táo thế nào, đối mặt bảo tàng xuất thế từ cổ chí kim hiếm thấy, lại thêm vô số truyền thuyết về Bàn Cổ Đại Điện, chỉ cần là kẻ tu đạo có mấy ai không chút động tâm?

Đã có chủ ý, hắn cũng không hề do dự, hướng chung quanh liếc một cái, tựa như một con cá nhỏ bé trong sóng lớn, thả người mà lên, nhảy vào trong nước, hòa vào dòng người bất tận, hướng về phía quang minh đằng kia đánh tới.

Là cá về với nước hay bướm bướm mù quáng lao vào ngọn đèn dầu, trước mắt lại rất khó nói, nhưng ít nhất mỗi người tại thời điểm ban đầu đều ôm ấp lấy hy vọng, không phải sao?

Cột sáng hỗn loạn, như hàng trăm hàng ngàn đầu quang xạ cực lớn đang đập chồm cuồng vũ trong bầu trời đêm, từ bốn phương tám hướng Thiên Linh Cốc càng không ngừng có thêm nhiều người, giống như thủy triều ầm ầm đổ xuống. Chỉ là đại bộ phận địa phương bên trong tòa sơn cốc không thể chen chúc trên các sườn dốc, một số người đạo hạnh cao thâm liền trực tiếp tế ngự pháp bảo, đang lo lắng quan sát. Vương Tông Cảnh xen lẫn bên trong biển người như thủy triều, lúc khó khăn lắm mới đuổi tới Thiên Linh Cốc, chứng kiến chính là cảnh tượng kỳ dị này. Ở giữa sơn cốc hào quang vạn trượng, một tòa cung điện cổ xưa chậm rãi nhô lên, đồng thời nương theo đó mặt đất không ngừng chấn động, thậm chí vài ngọn núi chung quanh thỉnh thoảng còn truyền đến rung

động rõ ràng. Mà dòng người dài lê thê đang buồn chán đứng bên rìa son cốc, đông nghịt không còn một chút khe hở, trở thành một vòng tròn lớn bao quanh.

Ánh sáng chói lọi chiếu lên khuôn mặt mỗi người, lấp loè không ngừng. Mỗi một gương mặt hoặc sáng hoặc tối đều không hề che giấu ánh mắt nóng bỏng khát vọng. Vương Tông Cảnh đứng bên ngoài đám người, ngắm nhìn bốn phía, mang thêm vài phần cầu may nhìn kỹ một vòng, nhưng nhân số nhiều như thế, hiện lên trước mắt hẳn đều là những khuôn mặt xa lạ, ngẫu nhiên phát hiện vài gương mặt quen quen, nhưng cũng lập tức lại biến mất giữa biển người như thủy triều đỏ. Nghĩ lại, căn bản chính hắn cũng không rõ cái kia đến tột cùng là hoa mắt hay chỉ là một khuôn mặt có chút tương tự.

Trong đám người ồn ào, Vương Tông Cảnh rốt cục vẫn phải buông tha cố gắng tìm kiếm bọn người Từ Mộng Hồng, ánh mắt một lần nữa rơi xuống tòa cổ điện. Lúc này, Bàn Cổ Đại Điện vẫn đang từ dưới lòng đất nhô lên, trong ánh sáng chiếu rọi đã hiện ra không ít, chỉ riêng từ đỉnh điện đến mặt đất, mắt thấy ít nhất đã cao ba, bốn mươi trượng, mà tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, từ bộ dáng tòa kiến trúc mà nói, bất quá mới chỉ lộ ra mái hiên. Một cái đỉnh điện đã cao tới ba mươi bốn mươi trượng, có thể nghĩ phía dưới tòa cung điện cổ xưa này quy mô bao nhiêu, quả nhiên không hổ danh là bảo tàng lớn nhất trong truyền thuyết trăm ngàn năm qua tại đất Lương Châu. Trong lúc nhất thời, không biết lại có bao nhiêu ánh mắt càng trở nên nóng bỏng thêm vài phần.

Vương Tông Cảnh tự nhiên cũng đem một màn này thu vào trong mắt, hẳn chỉ đứng bên ngoài đám người, từ khi đến son cốc này, lại đột nhiên cảm giác được có chút gì đó không thích hợp, loại cảm giác kỳ quái này một mực quán quanh trong lòng hắn, cho dù là lúc hắn nhìn ra xa tìm kiếm đám người Từ Mộng Hồng hay là lúc chiêm ngắm cảnh Bàn Cổ Đại Điện xuất thế, một tia quái dị này cũng chỉ hơi mờ đi, lại một mực không cách nào tiêu tán.

Thế nhưng mà, trong lúc vội vàng, hắn lại không cách nào nghĩ ra mình rốt cuộc cảm thấy chỗ nào không đúng, chỉ có thể đem cảm giác quái dị này quy tội cho đám người như thủy triều chung quanh, dù sao, ai cũng biết những người đứng quanh không khéo sẽ trở thành địch thủ cùng mình tranh đoạt bảo vật, không biết có bao nhiêu sát cơ mai phục, sát ý này mằm, thân là một nhân vật Ma giáo cả ngày chém giết tranh đấu, đối với sát ý sát tự nhiên hắn rất nhạy cảm, có lẽ là nguyên nhân này a.

Trong son cốc, Bàn Cổ Đại Điện vẫn đang không ngừng nhô lên mặt đất, nương theo đại địa rung rung cùng son lĩnh cao ngất chung quanh hô ứng, không biết tòa cổ điện này đã ẩn nấp dưới mặt đất ẩn nấp bao nhiêu năm tháng, rốt cục lại một lần nữa tái xuất nhân gian.

Dưới ánh hào quang, đá vụn bùn đất lộn xộn rơi như mưa, vang vọng son cốc, mọi người có thể chứng kiến bức tường bên ngoài tòa cổ điện được làm từ một thứ kim loại màu đen sáng bóng, trong đó điều khắc đủ loại chim quý thú lạ, còn có một vài dị giống chưa từng nghe nói đến, dưới tài chạm trổ y hệt quý phù thần công (*) trông rất sống động, phảng phất triển lộ một thứ tung hoành thiên địa, kiệt ngạo bất tuân theo đuổi thực lực cường đại, làm cho người kinh sợ.

Mà theo Bàn Cổ Đại Điện càng lên càng cao, mọi người cũng thấy rõ ràng trên thực tế không phải chỉ có một tòa cung điện, trái lại, chỉ từ số đỉnh điện có thể đếm ra tới mười ba tòa, có điều trong đó có một tòa cung điện nguy nga cao lớn nhất, mười hai tòa còn lại đều thấp hơn một đầu, như chứng tinh phùng nguyệt (**) đem tòa đại điện khổng lồ nhất cũng là bắt mắt nhất quây tại chính giữa.

Thanh âm ù ù không dứt bên tai, khu kiến trúc hùng vĩ theo một mảnh đất bằng bay lên lên, cảm giác giống như trên vạn người tại đây nganh sanh nhấc bổng một quả núi. Tòa cổ điện càng lên càng cao, tất cả mọi người bắt đầu trở nên nhỏ bé, trong làn ánh sáng thánh khiết, tòa đại điện lóe ra hào quang khác thường, nhìn tuy cổ xưa, thậm chí không ít vị trí còn lưu lại những dấu vết loang lổ, nhưng một cỗ khí tức hoang sơ cuồng dã lại bộc phát, phả vào mặt chúng sinh, khí thế hùng vĩ hoàn toàn chấn nhiếp cả tòa son cốc.

Kỳ cảnh từ cổ chí kim không thấy, rốt cục sau nửa canh giờ cũng dừng lại.

Trước ánh nhìn soi mói của bao người, tòa cung điện cổ xưa rốt cục hoàn toàn theo lòng đất bay lên. Kích thước khổng lồ của nó vượt qua cả tưởng tượng khoa trương nhất của mọi người, tòa đại điện cao nhất kia thậm chí cơ hồ có thể sánh ngang với những ngọn núi bao quanh son cốc. Hơn vạn cường giả tu sĩ nhân loại, đứng trước mặt Bàn Cổ Đại Điện chẳng khác nào vô số con sâu cái kiến, làm cho lòng người tràn đầy cảm giác hư ảo cùng vô lực.

Đến tột cùng là dạng nhân vật gì mới có thể kiến tạo ra một cung điện khổng lồ như vậy? Một màn trước mắt này rõ ràng đã vượt ra khỏi cực hạn mà con người có thể mơ tưởng đến.

Chẳng lẽ nói, trên đời này thật sự có thần tiên tồn tại?

Hoặc là nói, cảnh tượng cự thần khai thiên tích địa xuất hiện cách đó không lâu đã từng chân chân thực thực tồn tại giữa thiên địa này?

Đủ loại kỳ cảnh giống như thần tích đã làm cho tất cả mọi người tại đây sợ ngây người, trong mắt mỗi người đều chỉ còn lại hào quang vạn trượng của Bàn Cổ Đại Điện.

Nhưng mà phảng phất ngoài ý muốn, đương lúc tất cả mọi người dần dần quen với ánh sáng chói lọi, khiếp sợ trước cảnh tượng giống như thần tích, đột nhiên hào quang vạn trượng che kín thiên không vậy mà trong nháy mắt hoàn toàn tiêu tán.

Điều này quái dị đến nhường nào, chẳng khác gì đang giữa ban ngày lập tức rơi vào đêm đen như mực. Sau một khắc hào quang đều biến mất, chỉ còn tòa cổ điện vẫn nguy nga đứng vững trên mảnh thổ địa, đêm tối cũng không cách nào che giấu nỗi thần ảnh không ai bì của nó.

Đám người không thể kiềm chế liền bắt đầu lâm vào hỗn loạn, tiếng gào thét, tiếng kinh hô không dứt bên tai. Bất quá, trước khi tình thế kịp phát triển thêm một bước, Bàn Cổ Đại Điện lại xảy ra biến hóa mới.

Ngoại trừ tòa đại điện khổng lồ nhất được ôm vào trung tâm không có động tĩnh, mười hai tòa cung điện cực lớn ở ngoại vi làm thành một vòng, đồng thời từ vị trí cách cách mặt đất hơn trăm trượng, cùng sáng lên một đoàn bạch sắc quang mang.

“Ầm ầm long . . .”

Lại là một hồi đất rung núi chuyển, thanh âm cực lớn mà trầm thấp từ sâu trong tòa cổ điện vang lên, đối mặt mười hai quang đoàn phương hướng bát đồng, thẳng tắp hướng phía dưới chiếu đi, lại nhanh chóng phân thành vô số tiểu tuyến trên tường điện cực lớn mà cứng rắn, vòng quanh từng đồ án kỳ dị. Long xà thôn thiên, Kỳ Lân hãm địa, Phượng Hoàng cuồng vũ, Tỳ Hưu phệ hồn, còn có càng nhiều hình vẽ kỳ dị khó tả . . . cứ như vậy hiện lộ ra. Sau đó, hào quang chớp động, mọi người rốt cục chứng kiến, trong ánh sáng chói lọi trên mỗi tòa cung điện, cuối cùng đều hiện ra một cánh cửa cực lớn, mà những đồ án kỳ dị này đều được khảm nạm trên đó.

Giờ khắc này, không biết có bao nhiêu người tim đập rộn lên, nhiệt huyết sôi trào, đã có cửa, đó chính là thông đạo hướng tới tuyên cổ bảo tàng, đạo lý này còn phải nói nữa sao?

Mà sự thật cũng đúng là như thế, trước vô số ánh mắt nóng rực, cánh cửa cực lớn trong thanh âm trầm thấp như cự thú gào thét, đang lóe lên hào quang bất định, chậm rãi mở ra.

Mười hai tòa cung điện, mười hai cánh cửa lớn vô cùng, cứ như vậy, trước mắt vô số người mở ra.

Phía sau cánh cửa là bóng tối thâm thúy vô biên, không biết sâu thẳm trong đó ẩn chứa những gì, nhưng tại một khắc môn hộ mở ra, không biết có bao nhiêu người rốt cuộc không cách nào nhìn được, liễu lĩnh hướng tòa cổ điện vọng tới.

Thương khung mệnh mỏng như đang lạnh nhạt ngắm nhìn cảnh tượng nhân gian, chẳng khác nào vô số con sâu cái kiến đang cuồng hô, hoan khiếu, từ khắp bốn phương tám hướng điên cuồng xông về tòa cổ điện.

Hào khí trong Thiên Linh Cốc tại thời khắc này đã đạt đến cao triều nhất, điên cuồng nhất.

Vương Tông Cảnh lại không có động.

Hắn vốn đứng bên ngoài đám người, trong thời khắc cơ hồ toàn bộ chúng nhân đều hướng về đại môn mở rộng kia dừng hẳn lao tới, hắn lại phát hiện một tia bất an khó hiểu trong lòng mình càng trở nên mãnh liệt.

Hắn cảm giác mình nhất định đã bỏ sót điều gì trọng yếu, thậm chí cảm giác ấy mãnh liệt tới mức khiến hắn phải tạm thời cảnh tỉnh trước sức hấp dẫn của bảo tàng ngàn năm trong truyền thuyết.

Chỉ thiếu một ít, chỉ kém một chút, hắn điên cuồng vận chuyển ý niệm trong đầu, tựa hồ đã nghĩ ra được đại khái, chỉ cách một lớp giấy mỏng là có thể đơn giản xuyên phá rồi.

Là cái gì, là cái gì đây...

Hắn mở to hai mắt, mờ mịt nhìn tòa sơn cốc, nhìn phiến thổ địa vỡ vụn, còn có cung điện cổ xưa vừa mới xuất thế, nhưng lại bắt không được một tia da lông nào.

Người chung quanh đều đã lao đi rất xa, bên ngoài Bàn Cổ Đại Điện vốn đầy áp người, lập tức hiện ra một mảng đất trống thật lớn, chỉ có một ít người còn đứng thừa thốt bên ngoài, Vương Tông Cảnh không thể nghi ngờ cũng là một người trong số đó. Những người này còn đứng đây cũng nói rõ trong đám người vẫn còn một số ít tựa hồ rất dè chừng, cẩn trọng đối với tòa cung điện này.

Vương Tông Cảnh đang suy nghĩ xuất thần, minh tư khổ tương, bỗng nhiên cảm giác sau lưng truyền đến một hồi tiếng bước chân, lại có mấy người từ phía sau mình cách đó không xa đang chậm rãi đi tới, đồng thời còn trò chuyện với nhau, thanh âm đàm thoại cũng không có ý dè dặt, lại thêm hắn từ nhỏ tai thính mắt tinh khác hẳn với thường nhân, cho nên những lời này đều nghe lọt vào trong tai:

“Này, lão đầu, lão không phải cả ngày tự nhận mình thần cơ diệu toán đó ư, như thế nào vừa gặp phải loại đại sự này lại mất linh rồi, rõ ràng hôm trước còn dám đồng dục khẳng định Bàn Cổ Đại Điện ít nhất phải một tháng sau mới xuất thế?”

“Phi! Cái gì mất linh, lão phu thiết khấu tính toán tài tình danh chấn thiên hạ đã bao nhiêu năm, người cũng không đi hỏi thăm một chút... Uy, người đây là thái độ gì vậy?”

“Ta mặc kệ lão, ách, Tiểu Hoàn, ta xem cung điện dưới lòng đất này quý khí um tùm, dường như rất hung hiểm, hay là chúng ta ly khai nơi này đi.” Một tiếng cười nhỏ rất dễ nghe, rồi một thanh âm nữ tử tiếp lời: “Không có việc gì a, lúc trước ta có bói qua một quẻ, chỉ cần không xâm nhập quá sâu, có lẽ không có việc gì đâu.”

Vương Tông Cảnh nghe đến đó, trong lòng bỗng nhiên chấn động, quay đầu hướng bên cạnh nhìn thoáng qua, chỉ thấy ba người đã đi tới. Đi đầu là một lão nhân bạch phát hồng nhan trông rất tiên phong đạo cốt, khí độ bất phàm, cầm trong tay một cây gậy trúc, bên trên treo một bức rèm vải đề bốn chữ to: “Tiên Nhân Chi Lộ”, một bộ dáng cao nhân đắc đạo khiến lòng người sinh kính ngưỡng, mà hai người đi theo phía sau lão, nhìn qua lại như là hai đối cực, một bên là một nữ tử xinh đẹp đang cười nói tự nhiên, nam tử bên cạnh lại có diện mạo xấu xí, khuôn mặt giống như... chó đại, nhìn hung hãn vô cùng.

Tổ hợp ba người kỳ quái này đi tới, lúc qua bên người Vương Tông Cảnh cũng không dừng lại, chỉ có nam tử mặt giống chó lơ đãng liếc hắn một cái, nhưng lại lập tức quay đi, ánh mắt toàn tâm toàn ý rơi trên người nữ tử xinh đẹp kia, cùng khí thế hung hãn trên người hoàn toàn bất đồng, khi hắn nhìn nàng, ánh mắt lại trở nên nhu hòa, ấm áp không ai ngờ tới.

Vương Tông Cảnh nhú nhú mày, đáy lòng khẽ động, mơ hồ nhớ ra dường như mình đã từng gặp qua những người này, mà lão nhân đứng trước sau khi nghe thiếu nữ nói, nhất thời cao hứng, cười ha hả mà nói: “Chẳng phải Tiểu Hoàn đã nói rồi đó ư, chỉ vào xem sẽ không dẫn đến đại sự gì. Đã Cầu ta cáo tổ người, Bàn Cổ Đại Điện này là tuyệt đại bảo tàng ngàn năm khó gặp, chúng ta nếu vận khí tốt, nhất định được một hai kiện bảo vật, vậy thì cực kỳ

khủng khiếp á... đi mau đi mau.”

Nói xong cánh tay vung vẩy, ra sức thúc giục hai người, nam tử bị lão gọi là Dã Cầu hừ lạnh một tiếng, tức giận nói: “Đi thì đi, lão chạy trốn nhanh như vậy cũng không phải lo bị người khác nhìn không vừa mắt trực tiếp chém một đao.”

“Phi!” Lão nhân kia gắt một cái, nói: “Người cái tên hỗn đản này cả ngày chỉ ngóng trông lão phu chết sớm mới tốt đúng không, cho rằng lão phu chết rồi, người có thể đối với Tiểu Hoàn nhà ta muốn làm gì thì làm sao? Nói cho người biết, tốt nhất là sớm từ bỏ ý định ấy đi. Tiểu Hoàn nhà đầu kia ngốc phải chết, đã hết thuốc chữa rồi, cũng chỉ một lòng một dạ với tên kia...”

“Gia gia!”

Một tiếng quát lớn dẫn theo chút giận dữ đã cắt ngang lời lão đầu, lão cười cười tỏ vẻ đạo cốt tiên phong, khẽ dựa cây gậy trúc lên vai, hậm hực nói: “Không nói thì không nói a, dù sao muốn ta chết cũng không dễ dàng như vậy. Hôm nay người ở đây đều bận rộn cướp đoạt bảo vật, ai lại rảnh rỗi đi để ý một lão già nửa điểm uy hiếp cũng không có như ta, mà hôm nay ngay cả cự chủ nhân của Thiên Linh Cốc cũng không thấy bóng dáng nữa nha...”

Vương Tông Cảnh đột nhiên thân thể chấn động, ngừng mạnh đầu, trong nội tâm tại thời khắc này nổ vang một hồi, chỉ quanh quẩn ba chữ “Cự chủ nhân, cự chủ nhân...”

Đằng trước, ba người kỳ quái đã dần dần đi xa, xem phương hướng bọn họ tiến đến cũng là một cánh cửa đang mở rộng, mà Vương Tông Cảnh vẫn đứng tại nguyên chỗ, nhưng thân thể khẽ động, chậm rãi ngăm nhìn bốn phía, ánh mắt dần dần sáng lên, cũng ảm ảm càng thêm lợi hại.

Không sai, hần rốt cục đã minh bạch chính mình đến tột cùng cảm thấy không bình thường ở đâu.

Cự chủ nhân, chính là cự chủ nhân của Thiên Linh Cốc!

Thiên Linh Cốc vốn không phải nơi vô chủ, rất nhiều năm trước, một môn phái tên là Kim Ngu Tông đã chiếm cứ chỗ này, hoạt động nhiều năm, mà lần này tại Lương Châu liên tiếp dấy lên phong ba Bàn Cổ Đại Điện, Kim Ngu Tông từ lúc vừa mới bắt đầu đã là nhân vật trọng yếu trong đó, bí cuốn Bàn Cổ Đại Điện cũng là từ đây mà lưu truyền ra.

Nhưng trước mắt, vào thời khắc xuất thế kinh thiên động địa của Bàn Cổ Đại Điện, Kim Ngu Tông đối với bảo tàng này vốn nghiên cứu sâu nhất, tâm đắc dày nhất, đồng thời chiếm cứ thiên thời địa lợi, vậy mà từ đầu tới cuối đều không có xuất hiện qua.

Vậy bọn họ đi đâu?

(*) Quý phu thần công: Ý của câu thành ngữ này là chỉ những kiến trúc hay tượng điêu khắc, ... có nghệ thuật cao siêu, như có bàn tay của quý thần trợ giúp.

(**) Chúng tinh phùng nguyệt: Sao sáng vây quanh mặt trăng, càng tôn thêm vẻ đẹp của mặt trăng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Nhập điện

Trên một sườn núi cao cách Thiên Linh Cốc khá xa, Trương Tiểu Đình ghé sát vào một tảng đá lớn, thò đầu ra nhìn về phía Thiên Linh Cốc, nhìn một màn ánh sáng chói lọi kia, con mắt nó nhất thời có chút trợn trừng.

Một lát sau, từ bên cạnh tảng đá lại có thêm một cái đầu lớn đầy lông lá, trong miệng phát ra tiếng rên ư ừ, chen đến cạnh đầu nó, xem ra Đại Hoàng cũng muốn chạy tới xem nào nhiệt. Tiểu Đình cũng không quay đầu lại, khẽ vươn tay đẩy đầu con chó ra, trong miệng lẩm bẩm “Đừng làm rộn, tao còn chưa xem đủ đây này.” Đại Hoàng chờ trong chốc lát, lại chen tới, Tiểu Đình dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ đầu nó, rồi lại đẩy ra.

Lại qua chốc lát, đầu chó lại đến, lại bị đẩy ra.

Một lát sau, lại đẩy ra.

Lại đẩy ra...

Lại đẩy ra...

“Ất xì...!” Một tiếng hắt hơi từ phía sau truyền đến, Tiểu Đình nhìn lại, chỉ thấy Ba Nhạc đang nép mình vào tảng đá để tránh gió, toàn thân co rúc một chỗ, sắc mặt xanh trắng lạnh run, xem ra sắp không chịu nổi rồi.

Bọn chúng tuy là ngồi trên sườn núi, nhưng ngọn sơn phong này vốn cực cao, cho dù là sườn núi cũng không thấp hơn là bao so với Thiên Linh Cốc kia, hơn nữa lại đứng tại nơi đầu gió, gió lạnh thấu xương. Nguyên lai lúc vừa mới tới còn chưa có cảm giác gì, kết quả chờ đợi một hồi, Ba Nhạc liền cảm giác toàn thân phát lạnh, có chút chịu đựng không được.

So với nó, bộ dáng Tiểu Đình lại hoàn toàn bất đồng, trên người ăn mặc rõ ràng đơn giản hơn Ba Nhạc nhiều, nhưng đối với khí lạnh bên ngoài dường như không hề phát giác, bỏ lên bỏ xuống cho dù là đứng trên cao ngắm phong cảnh cũng không có nửa điểm không khỏe, khiến cho Ba Nhạc càng thêm phiền muộn.

Tuy vẫn còn có chút lưu luyến màn kỳ cảnh phía chân trời, Tiểu Đình đứng là vẫn còn chút nghĩa khí, thấy Ba Nhạc mặt mũi tràn đầy sầu khổ, bộ dáng như sắp đông lạnh, liền từ trên tảng đá nhảy xuống, chạy đến bên người Ba Nhạc. Mà ở phía sau hắn, thấy Tiểu Đình cuối cùng cũng nhảy xuống, Đại Hoàng lập tức vui mừng quá độ, nhảy phốc một cái liền chiếm cứ vị trí tốt nhất, hớn hờ há mồm nhìn bầu trời phía xa, đầu lưỡi duỗi ra một nửa, hướng về phía hào quang sáng ngời không chút rời mắt. Về phần gió lạnh thấu xương? Cái này Đại Hoàng nhà ta không thèm để ý!

“Ngươi không sao chứ?” Tiểu Đình ngồi chồm hóm bên cạnh Ba Nhạc lúc này đã co lại thành một đoàn, nhìn hình dạng của nó, gãi gãi sau gáy, hơi thêm vài phần nghi hoặc, hỏi: “Rất lạnh phải không?”

“Phé, nói nhảm!” Ba Nhạc trừng mắt liếc nó một cái, tức giận nói: “Đương nhiên lạnh, bộ ngươi không lạnh sao?”

“Ta không lạnh a.” Tiểu Đình đương nhiên nói.

Ba Nhạc ngây ngốc một chút, cao thấp đánh giá tên đồng bọn của mình một phen, rồi quay đầu đi không nhìn nó nữa.

Tiểu Đình nghiêng đầu, lập tức nói: “Ngươi chờ một chút a, ta đem quần áo cho ngươi là tốt rồi.”

Ba Nhạc khẽ giật mình, lại thấy Tiểu Đình đưa tay lên cúc áo, nhìn bộ dáng như muốn cởi ra, tình nguyện chính mình chịu trần truồng cũng phải đem bộ y phục duy nhất cho nó mặc, lập tức cảm động vô cùng, đồng thời trong lòng cũng không khỏi khản trương, nhất thời đã quên hết cái lạnh, vội vàng vươn tay giữ chặt Tiểu Đình, lắc đầu nói: “Đừng cởi a, quần áo ngươi vốn không nhiều lắm, vạn nhất ngươi bị đông lạnh thì làm sao bây giờ?”

Tiểu Đình nhìn nó, trong mắt hình như có một phần mê hoặc, lập tức cười nói: “Không có việc gì, ta không lạnh a.”

Ba Nhạc: “Được rồi, dù sao ta cũng sẽ không mặc y phục của ngươi.” Nói xong hờn dỗi trở lại chỗ ngồi.

Tiểu Đình có chút hồ đồ, nhìn Ba Nhạc vẫn đang phát run từng cơn, nhất thời không biết làm sao, bất quá may là từ trước đến nay nó vốn cực kỳ thông minh, trông mắt quay tròn đảo qua một vòng, lập tức rơi xuống tầng đá ngoài kia, thấy Đại Hoàng đang hưng phấn ngồi trên đó xem náo nhiệt, bộ dáng khoái chí cực kỳ, lập tức hai mắt tỏa sáng.

“Đại Hoàng, tới đây!”

Đại Hoàng quay đầu lại hướng phía dưới tầng đá nhìn thoáng qua, chỉ thấy Tiểu Đình không ngừng ngoác tay, mắt chó đảo một phen, lắc đầu không muốn trở về.

Tiểu Đình vừa trừng mắt, vừa chạy tới một tay nắm chặt cái đuôi của Đại Hoàng, dùng sức kéo xuống, trong miệng hừ hừ nói: “Thối cái, bảo ngươi xuống mà dám không nghe, muốn tạo phản a?!!”

Đại Hoàng cũng không để ý tới nó, hai cái chân trước khoác lên trên tầng đá, cái cằm áp xuống, mê mẩn nhìn ánh sáng chói lọi biến ảo không ngừng nơi bầu trời phương xa, trong đôi mắt hân hào quang chớp động, tràn ngập mơ mộng ngắm nhìn tình không đến phát ngốc.

Tiểu Đình lôi kéo cả buổi, Đại Hoàng vẫn không nhúc nhích.

Đến cuối cùng Tiểu Đình cũng là bất đắc dĩ, thở phì phò đứng dậy, trong miệng hừ hừ mắng vài câu, nhắc chân dùng sức hướng móng vuốt Đại Hoàng đá một cú thật mạnh, không ngờ Đại Hoàng chỉ khẽ vẩy vẩy đuôi, thân thể cao lớn vẫn bám riết trên tầng đá, Tiểu Đình một cước không có tác dụng, đã thế còn lao đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, tức giận đến oa oa gọi bậy hai tiếng, thiếu chút nữa nhặt vài hòn đá ném qua.

Bất quá Đại Hoàng bám trên tầng đá vẫn giả vờ giả vịt nhìn lên thiên không, Tiểu Đình trầm ngâm một lát, hắc hắc cười lạnh hai tiếng, Ba Nhạc bên cạnh nhìn một người một chó tranh chấp đang há hốc mồm, bỗng nhiên trông thấy trên mặt Tiểu Đình lộ ra sát khí, trong nội tâm lập bộp một trận, nghĩ thầm hẳn là Tiểu Đình muốn sử dụng tuyệt chiêu gì sao?

Chỉ thấy Tiểu Đình sắc mặt trang nghiêm, quả nhiên khí độ cùng vừa rồi bất đồng, tay phải khẽ động, lại thò vào trong cái túi vải xanh vốn một mực đeo bên hông, hình như đang tìm thứ gì đó. Ba Nhạc cả kinh, mắt cũng không dám chớp, chỉ sợ sẽ bỏ sót cái gì. Sau đó, chỉ thấy Tiểu Đình chậm rãi thu tay lại, trên bàn tay quả nhiên nhiều hơn một vật, đó chính là.....một dê thịt sừng?!!

“Ai nha.”

Một tiếng thờ nhẹ từ bên cạnh truyền đến, đem Tiểu Đình cùng Đại Hoàng trên tầng đá giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Ba Nhạc chẳng biết tại sao đã té ngã trên đất, đang có chút chật vật đứng lên.

Tiểu Đình đang nghỉ hoặc nhìn bên kia, chợt nghe sau lưng phong thanh nổi lên, trong lòng nó lập tức cười ha ha, bước chân hơi nghiêng liền lui một bước, chuyển mắt nhìn lại, quả nhiên chỉ thấy Đại Hoàng thân hình như điện, thoáng một phát từ trên tảng đá nhảy xuống, nhanh như chớp lao đến bên cạnh nó, hai tai cụp xuống, cái đuôi vẩy tít, đầu không ngừng cọ cọ trên người Tiểu Đình.

“Ha ha ha ha, mặc kệ mày gian trá như thế nào, còn không phải bại tướng dưới món sừn của ta...ách...của cha ta!”

Tiểu Đình cười hắc hắc, ôm cái đầu đang không ngừng lay động lục lọi của Đại Hoàng, sau đó trước ánh mắt chờ mong thèm nhỏ dãi của Đại Hoàng, Tiểu Đình đem miếng sừn nhét vào miệng nó, rồi kéo nó đến bên người Ba Nhạc. Trong miệng ngậm miếng sừn thơm phức, nhìn Đại Hoàng bây giờ muốn nghe lời thì có nghe lời, thái độ hàng phục vô cùng, thành thành thật thật theo sát đi qua. Sau đó Tiểu Đình bắt nó nằm cạnh Ba Nhạc, cười nói: “Ba Nhạc, ngươi ôm Đại Hoàng, trên người nó rất ấm, có nó tại đây ngươi sẽ không sợ lạnh nữa.”

Ba Nhạc ngây ngốc chốc lát, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua con chó lông vàng thân hình cực lớn kia, Đại Hoàng cũng liếc qua thiếu niên này, thực sự không có phản ứng gì, rất phối hợp nằm sấp một bên, bắt đầu khoan khoái gặm sừn. Ba Nhạc nuốt nước miếng một cái, cố lấy can đảm xông qua ôm lấy người Đại Hoàng. Không qua bao lâu, quả nhiên nó cảm thấy một dòng khí ôn hòa ấm áp từ trên người Đại Hoàng truyền tới, cảm giác lạnh cóng giảm đi rất nhiều, sắc mặt cũng dễ nhìn hơn không ít.

Tiểu Đình nhìn phản ứng của Ba Nhạc, cười hì hì, chính lúc muốn nói gì đó, bỗng nhiên chỉ nghe từ rừng cây sau lưng xa xa truyền tới vài tiếng “Chi chi chi”, bèn lập tức xoay người nhìn lại. Sau một lát, quả nhiên chỉ thấy một bóng xám từ trong rừng vọt ra, đảo mắt đã nhảy đến trước mặt, không phải Tiểu Hôi thì là con khỉ chết tiệt nào khác?

“Ha ha, Tiểu Hôi.” Tiểu Đình cao hứng búng búng ôm lấy nó, ngẩng đầu hướng cánh rừng bên kia nhìn thoáng qua, một nam tử bình phàm mà ôn hòa mỉm cười bước ra, Tiểu Đình nhếch miệng cười cười, nói: “Cha, người trở lại rồi a, người nhìn xem, trên bầu trời quả nhiên có chút kỳ quái...Ồ?”

Lời còn chưa dứt, Tiểu Đình bỗng nhiên giật bắn người, mở to hai mắt, mang thêm vài phần kinh ngạc nhìn về phía sau lưng Trương Tiểu Phàm. Chỉ thấy dưới màn đêm, nơi bìa rừng, lại chậm rãi đi ra một thân ảnh.

Năm tháng tang thương nhàn nhạt trôi qua chẳng khác nào một tia phù quang lược ảnh, không để lại một chút dấu vết trên dung nhan nàng.

Bạch y như tuyết.

Thanh lệ vô song.

Mà ngay cả rừng cây u tĩnh tại thời khắc này dường như cũng sáng ngời thêm vài phần.

“A...mẫu thân? Người như thế nào cũng tới?” Tiểu Đình ngạc nhiên hỏi.

Cùng lúc đó, nơi bầu trời đêm xa xa, hào quang cũng dần dần tán đi.

*****

Trong Thiên Linh Cốc, Vương Tông Cảnh im lặng đứng đó hồi lâu, giờ phút này trong mắt của hắn, tòa cung điện vừa xuất thế vẫn hùng vĩ khoáng đại như vậy, đủ để khiến người ta nhiệt huyết sôi trào, nhưng đằng sau bức tường khổng lồ, sâu trong cánh cửa kia, giữa phiến bóng tối thâm trầm không thấy đáy lại phảng phất có vài bóng ma đang lờn vờn, báo trước hung hiểm khó lường.

Hắn bắt đầu chậm rãi đi vòng quanh Bàn Cổ Đại Điện, vừa đi vừa suy nghĩ, đồng thời ánh mắt dao động bất định tại nhiều khu vực đã trở thành phế tích, đôi lúc lại toát ra vài phần trầm tư. Mà chung quanh tòa cung điện cổ xưa, lại không phải chỉ có một mình hắn làm như vậy, khẽ đếm sơ qua, ít nhất còn có mấy trăm người vẫn lưu lại bên ngoài, chưa cùng biển người như thủy triều kia xông vào.

Trên đời này, lúc nào cũng sẽ không thiếu khuyết những người thông minh cùng cẩn thận.

Chậm rãi đi qua hơn nửa cái sơn cốc, Vương Tông Cảnh đã lần lượt gặp bốn cánh cửa, từ hướng chính đông đi tới hướng bắc, sau đó hắn rốt cục dừng bước, trên mặt xẹt qua một tia kiên quyết, cắn chặt răng, hướng về tòa môn hộ trước mặt đi đến.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, mặc dù biết sẽ có vài phần nguy hiểm, nhưng vô luận như thế nào cũng không có khả năng cứ như vậy mà lui về phía sau.

Vào thời điểm này, tính từ lúc Bàn Cổ Đại Điện xuất thế không sai biệt lắm đã qua nửa canh giờ, dưới cánh cửa khổng lồ đã không còn thấy bóng dáng người nào. Dám tham gia cướp đoạt bảo vật, tự nhiên là phải liều mạng mà xông vào trước nhất rồi, mặc dù có rất nhiều người nhưng Bàn Cổ Đại Điện diện tích cực lớn, trải qua nửa canh giờ đã trở nên thông thoáng.

Cho nên dọc theo con đường này, Vương Tông Cảnh đi lại rất thoải mái, đằng trước không có bóng người, những kẻ tính tình cẩn thận sau lưng cũng chưa vội đuổi theo.

Chỉ là theo bước chân mỗi lúc một gần, tòa cung điện cổ xưa hiện ra trước mắt hắn càng trở nên khổng lồ hơn, mang đến cho hắn áp lực cực lớn, khi con sâu cái kiến đứng trước một con voi lớn chắc hẳn cũng có cảm giác hít thở không thông như thế này đi?

Mà cả tòa cung điện trong đêm lại yên tĩnh một cách khác thường.

Vương Tông Cảnh nhìn cửa điện càng lúc càng gần, khóe mắt thoáng một chút run rẩy.

Mấy vạn người, phần lớn đều là tu sĩ thân mang thần thông đạo hạnh cường đại, dù cho Bàn Cổ Đại Điện có khổng lồ như thế nào, nhưng nhiều người đứng mảnh tiến vào như vậy, dưới tình huống bình thường làm sao có thể yên tĩnh thế này?

Vương Tông Cảnh chậm rãi tới bên cánh cửa khổng lồ, những đồ án trên đó không ngừng phóng xạ hào quang, chiếu sáng một mảnh đất bằng nơi hắn đứng, mà trước mặt hắn là một đạo hắc tuyến rạch xuống như ranh giới, hào quang rốt cuộc không cách nào đi vào, vô biên vô hạn trong đó chỉ là một mảnh đen kịt không thấy năm ngón tay.

Vương Tông Cảnh hơi ngẩng đầu, nhìn đại điện nguy nga sừng sững đang lóe ra kim quang sáng ngời, sắc mặt có chút tái nhợt.

Sau một lúc lâu, hắn nhắc chân lên, vượt qua hắc tuyến, bước vào tòa cổ điện trong truyền thuyết ngàn năm.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Mạch nước ngầm

Không sai biệt lắm vào thời điểm Vương Tông Cảnh bước vào Bàn Cổ Đại Điện, ở một địa phương xa xôi cách Lương Châu hàng vạn dặm, trong cảnh nội Trung Châu, trên dãy Thanh Vân danh chấn thiên hạ, khinh ngạo quần hùng, vạn vật đều tĩnh lặng.

Những tiếng âm ỉ náo nhiệt ban ngày đều đã quy về yên tĩnh, màn đêm bao phủ Ngọc Thanh bảo điện hùng vĩ, bất quá cảnh đêm nơi đây không giống với Lương Châu, tại Lương Châu là trăng tàn gió lạnh, còn trên bầu trời đêm của Thanh Vân Sơn lại treo lơ lửng một vầng minh nguyệt sáng trong, ánh trắng nhu hòa như lụa mỏng, ôn nhu rơi trên Thông Thiên Phong.

Tuyệt đại đa số địa phương trên Ngọc Thanh Điện đều đã tắt ánh nến, chìm vào một mảnh hắc ám, duy chỉ có một gian trong thư phòng ở vị trí cực cao vẫn còn ánh đèn nhen nhóm.

Đó là thư phòng của chương giáo chân nhân Tiêu Dật Tài.

Trong thư phòng, Tiêu Dật Tài ngồi bên ngọn đèn, trên án kỷ chất đầy mấy chồng thư văn, nhìn lại cơ hồ cao gần bằng đầu hắn. Dưới ánh nến, hắn tập trung tư tưởng đọc văn thư, một phong lại một phong, ngẫu nhiên ánh mắt sẽ dừng lại trên một phong thư lâu hơn một lát, lẳng lặng suy tư, sau đó để ở một bên, có khi cũng sẽ nhắc bút lông viết vài chữ, giống như đang xử lý công văn.

Hắn cứ như vậy một mình một người bên ngọn đèn, một mực làm việc thật lâu thật lâu, thẳng đến khi cây nến trên án đã cháy gần hết, hắn mới đọc xong một phong cuối cùng trong tay, một phong thư nhỏ nhỏ không quá bất mắt hơn nửa nội dung cũng rất ngắn gọn, thế nhưng lại khiến thần sắc trên mặt hắn xẹt qua một tia khác thường, nhẹ giọng tự nhủ:

“Ân? Nhớ nhà à...”

Hắn im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói gì tiếp, chỉ nhẹ nhàng cầm phong thư trong tay, có như vậy do dự một lát, nhưng ánh mắt rất nhanh trấn định lại, sắc mặt cũng không chút biến hóa, tiện tay đem phong thư đến chỗ ngọn đèn.

Ngọn lửa rung động một chút, cuộn lên, mảnh giấy tràn ngập chữ viết nhanh chóng trở nên khô héo, cuộn lại, chỉ trong khoảnh khắc cả trang giấy đã bị ngọn lửa nhen nhóm, thoáng cái hùng hực bốc lên, đem thư phòng chiếu sáng một chút.

Nhìn trang giấy trong tay dần dần bị thiêu đốt hầu như không còn, dường như Tiêu Dật Tài có chút mấp máy môi, định nói gì lại thôi. Trang giấy hóa thành tro tàn, lặng yên rơi xuống mặt đất bằng gạch xanh cứng rắn.

Tiêu Dật Tài đứng dậy, cái cổ lắc lư một chút bởi vì ngồi lâu mà cảm giác có chút cứng ngắc, sau đó đi đến bên cửa sổ thư phòng, đột nhiên duỗi ra hai tay, “Hô” một tiếng đẩy ra. Gió núi lạnh thấu xương lập tức từ bên ngoài mang theo tiếng kêu khóc thê lương ủa đến, gió rất mạnh, ánh nến trên án lay động giữ dội, cơ hồ có thể bị thổi tắt bất cứ lúc nào.

Tiêu Dật Tài lẳng lặng đứng đó, tuy gió núi lạnh như băng, rét thấu xương, nhưng sắc mặt hắn lại không thay đổi chút nào, chỉ nhìn về phía dãy núi xa xa bên ngoài cửa sổ, hít vào một hơi thật sâu.

Một dòng khí lạnh như băng theo ngực tràn xuống, Tiêu Dật Tài có chút nhú nhú mảy, dường như cảm thấy một tia khác thường, trầm ngâm một lát, trên mặt tựa hồ còn xẹt qua một tia giãy dụa, nhưng rất nhanh tay áo đã run lên, xoay người trực tiếp đi nhanh ra khỏi thư phòng.

Cánh cửa sau lưng hắn đóng “cạch” một tiếng, gọn gàng mà linh hoạt, như mang thêm vài phần quyết tuyệt.

Minh nguyệt chiếu Thanh Sơn, trăng theo bóng người đi.

Tiếng bước chân “sàn sạt” vang vọng trong sơn đạo, thân ảnh Tiêu Dật Tài hòa vào bóng cây u ám cùng ánh trăng ôn nhu, lúc sáng lúc tối, chiếu lên sắc mặt hắc biến ảo bất định, thế nhưng tựa hồ trong một đoạn thời gian rất dài, ánh mắt hắc căn bản chưa từng biến hóa.

Yên tĩnh mà lạnh nhạt, trầm mặc mà lạnh lùng.

Con đường phía trước phẳng phát vô cùng vô tận, mà hắc đã đi thật lâu, lại thủy chung vẫn chỉ lẻ loi một mình.

Từ Ngọc Thanh Điện đến hậu sơn Thông Thiên Phong còn có một đoạn sơn đạo vắng vẻ kéo dài, bị cỏ mọc xanh um che phủ. Thanh Vân Môn lập phái hơn hai nghìn năm có hai địa phương cực kỳ trọng yếu.

Một chỗ là Tổ Sư từ đường, một chỗ là Huyền Nguyệt động phủ.

Gió đêm thổi qua, bóng cây lay động, hắc rốt cục đứng trước một ngã ba đường.

Khắp núi đều tĩnh, ngoại trừ tiếng gió, phẳng phát ngay cả tiếng côn trùng cũng chưa từng vang lên, không biết là chúng đã đi ngủ, hay vẫn tại đây bên cạnh Thanh Vân trọng địa, trang nghiêm túc mục, chần nhĩp yêu tà. Khoác đạo bào màu xanh sẫm, Tiêu Dật Tài từ chỗ ngã ba hướng về Tổ Sư từ đường nhìn lại, sau đó chậm rãi mà cực kỳ trịnh trọng thi lễ một cái.

Gió chợt ngừng, trăng hơi lạnh.

Thiên địa nhân gian phẳng phát bỗng nhiên đình trệ một lát, sau đó lại khôi phục bộ dáng vốn có của nó.

Tiêu Dật Tài xoay người, cũng không quay đầu, chỉ rảo bước vượt qua tấm bia ngọc thạch, đi về hướng cấm địa tối trọng yếu của Thanh Vân Môn.

Bên ngoài huyết động cổ xưa vẫn chẳng có gì thay đổi, như là thời gian ở chỗ này đều đọng lại, chưa từng cái biến qua cái gì, Tiêu Dật Tài đứng trước Huyền Nguyệt động phủ, ánh mắt chỉ hơi hướng chung quanh nhìn thoáng qua, liền đi thẳng vào.

Bên trong động phủ, một cánh cổng đầy bụi nước li ti vẫn chuyển như sóng nước vẫn như ngày nào, ngoài ra, về mộc mạc giản đơn trong huyết động vẫn vậy, không chút tương xứng với nơi thâm ngộ Thiên đạo của những bậc kỳ tài trăm ngàn năm qua. Tiêu Dật Tài đến trước cánh cổng, ngừng lại chốc lát, hướng chỗ sâu bên trong nhìn thoáng qua, nơi đó ánh sáng âm u di động, phẳng phát là một đáy nước thâm bất khả trắc, lại như có một sinh vật kỳ dị đang ở trong nước lạnh lùng nhìn ra, quý dị vô cùng.

Khóe mắt hắc phẳng phát cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Chỉ là sau một khắc, hắc vẫn giơ chân lên, bước vào.

Một bước, bước qua cánh cửa đầy bụi nước.

Dường như trong cõi u minh đã có bàn tay vô hình sắp đặt, cách đó vạn dặm, Vương Tông Cảnh cũng một mình một người nhẹ nhàng vượt qua hắc tuyến, bước vào Bàn Cổ Đại Điện.

Thiên Địa quay cuồng, quang ảnh hỗn loạn, hắc ám cùng quang minh trước người sau lưng đột nhiên bắt đầu điên cuồng luân chuyển, quán giao mà cuồng vũ, tiếng rít bén nhọn từ bốn phương tám hướng chen chúc tới, Tiêu Dật Tài nhắm hai mắt lại, toàn thân như lục bình trôi theo dòng nước, lặng lẽ sáp nhập vào chỗ sâu nhất trong hắc ám.

*****

Thần Châu Hạo Thổ, phương nam xa xôi.

Đó là một vùng đất hoang vu, núi non trùng điệp, một vùng đất nhìn như yên bình nhưng ít ai biết được tại đây lại có một mạch nước ngầm đang bắt đầu âm thầm khởi động.

Vốn là những dãy núi trải dài nguy nga hùng vĩ, chỉ là chẳng biết tại sao trong đó lại có một khoảng trống trải quý dị, đem sơn mạch đập chùng không ngót kia cắt ngang, rõ ràng là thiếu mất một ngọn núi!

Rất nhiều năm trước, nơi đây nguyên bản không phải như thế.

Khi đó, chính tại nơi này có một tòa thanh sơn, cao ngất thanh tú, phong quang tú lệ, lại có phi bặc (*) quái thạch, cổ thụ rừng già, chim bay cá nhảy tùy ý có thể thấy được, giống như một thế ngoại đảo nguyên.

Khi đó, trên núi linh khí bức người, theo truyền thuyết còn có Hồ Tiên tu luyện thành tinh, hóa thành hình người. Cho nên có lẽ đã từ rất lâu trước kia, ngọn núi từng tồn tại nơi này được người ta gọi là “Hồ Kỳ Sơn”.

Về sau, quang âm biến ảo, tuế nguyệt tang thương, có người đến, có người đi, có người sinh, có người chết, có người khóc, có người cười, ngọn thanh sơn kia cũng không tránh khỏi quy luật vô thường của trời đất.

Núi đổ, núi sập rồi, người tản, người đi rồi.

Dấu tích thuở nào cũng không trông thấy, chỉ còn cảnh hoang tàn khắp nơi.

Còn có một hồ sâu cực lớn, từ trên miệng hồ nhìn xuống, ần ần có thể thấy được một vòng tròn quý dị đỏ như máu.

Rất nhiều năm trước, Hồ Kỳ Sơn cũng bởi vì nguyên nhân nào đó từ bên trong mà sụp xuống, cả ngọn núi hướng phía trong ầm ầm đổ sập, gây ra chấn động kinh thiên động địa, mà cái hồ to này cũng là trong thời gian đó xuất hiện. Một tầng ánh sáng đỏ quý dị đem trọn cái hồ khổng lồ bao bọc vào trong, không để lại chút khe hở, mà chỉ cần hơi tới gần chỗ này liền có thể ngửi được trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh đậm đặc vô cùng.

Từ nhiều năm trước, dị tượng nơi đây đã hấp dẫn rất nhiều tu đạo sĩ hiếu kỳ, lại nói Hồ Kỳ Sơn năm đó cũng từng là tổng đường của Ma giáo Quỷ Vương Tông lưng lấy một thời, ngày hôm nay tuy mưa rơi gió thổi phong quang tan hết, nhưng tương truyền ở trong đó vẫn còn rất nhiều bảo tàng ngày xưa Quỷ Vương Tông cất giấu.

Truyền thuyết này đã truyền lưu nhiều năm, cũng có rất nhiều người tới đây thám hiểm, dù khe hở huyết hồng kia nhìn qua rất quý dị, hung hiểm cũng không thể hoàn toàn ngăn cản lòng tham của con người.

Nhưng mà, mấy chục năm qua, những kẻ tiến vào khe hở huyết hồng kia, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai trở lại.

Bọn họ giống như bọt nước vô thanh vô tức tan biến giữa dòng sông thời gian, từ nay về sau tiêu tán không thấy.

Lưu lại, dĩ nhiên chỉ còn hào quang kỳ dị đỏ thẫm như máu.

Vì vậy không biết từ lúc nào, thiên hạ lại bắt đầu truyền lưu một lời đồn, nói năm đó sau khi Ma giáo Quỷ Vương Tông khổng lồ Tứ Linh Huyết Trận thất bại, tà lực dư lại của tuyệt thế tà trận kia điên cuồng cản trở, khiến cả ngọn núi Hồ Kỳ Sơn hóa thành hung thần từ địa, mà ánh sáng màu đỏ kia hẳn là sát khí kịch độc dính phải là chết, cho dù là tu sĩ đạo hạnh cực cao cũng không cách nào dễ dàng ngăn cản.

Từ khi lời đồn này lưu truyền ra ngoài, Hồ Kỳ Sơn rốt cục chậm rãi bình yên trở lại, lại qua nhiều năm, rốt cục tất cả mọi người đối với nơi này đã hết hy vọng, không còn một ai tới nơi hoang sơn dã lĩnh này nữa. Vì vậy trong năm tháng sâu thẳm mà bình lặng, nơi đây rốt cục chỉ còn lại một mảnh hào quang huyết hồng quý dị vẫn trầm mặc lóe ra.

Hết thảy phẳng phất đều bình lặng như vậy, thẳng đến một ngày, nơi Lương Châu vạn dặm xa xôi, một tòa Bàn Cổ Đại Điện bị vùi sâu dưới lòng đất không biết bao năm âm âm xuất thế.

Đêm nay, rất yên tĩnh, rất yên tĩnh...

Dưới ánh trăng, hào quang đỏ như máu phẳng phất có sinh mệnh, trầm mặc thủ vệ cái hố to mơ hồ bên cạnh. Nhìn qua, nó tựa hồ còn muốn vĩnh viễn tiếp tục như vậy, không bao giờ thay đổi. Bất quá, trong đêm khuya, khi mọi âm thanh đều lắng xuống, sâu trong màn hào quang huyết hồng, đột nhiên vạn đạo hồng quang đồng thời chấn động, một đạo quang mang mãnh liệt vô cùng thậm chí có chút chói mắt thoáng cái từ sâu trong hố tán phát ra, như một hồng sắc cự kiếm mạnh mẽ đâm phá bầu trời. Vòng hồng sắc quang mang cực lớn tại thời khắc này như là ao tù nước đọng đột nhiên mãnh liệt bành trướng hóa thành một dòng nước xiết, hồng sắc quang mang kịch liệt rung động, mùi huyết tinh trong không khí đột nhiên đậm đặc trăm ngàn lần, vốn gần đó còn có một ít rừng cây sinh trưởng, vậy mà giờ phút này bắt đầu lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, từng mảng từng mảng héo rũ chết khô, giống như tinh khí của chúng lập tức bị thôn phệ sạch sẽ.

Hồng quang giao thoa kịch liệt, nhất là tại vị trí trung tâm càng thêm chói mắt, rung động cũng kịch liệt nhất. Trải qua thời gian dài yên tĩnh như nước đọng, nơi đây lại không biết bị lực lượng gì khuấy nhiễu rồi.

Thời gian dần qua, giữa không trung, sâu trong hồng mang chậm rãi ngưng tụ ra một cái đỉnh cự đại với kiểu dáng cổ xưa. Trong làn ánh sáng quý dị, hư ảnh đại đỉnh cổ xưa có chút rung động, tựa hồ bị cái gì triệu hoán, như một vật thể có sinh mạng, hồng mang quanh nó khi sáng khi tối, giống như đang hô hấp vậy.

Giữa trời đất bao la, sâu trong hồng mang phẳng phất vang lên tiếng chuông đỉnh đang, âm thanh du dương, thanh thúy hoàn toàn tương phản cùng mùi huyết tinh nồng nặc chung quanh, cứ thế lặng lẽ vang vọng khắp nhân gian.

Dưới ánh trăng, một màn quý dị này không ai nhìn thấy, nhưng lại thật lâu vẫn chưa tiêu tán.

*****

Cách xa vạn dặm, Lương Châu Vạn Sơn.

Trương Tiểu Phàm đứng bên một tảng đá lớn trên sườn núi, thần tình lạnh nhạt, đưa mắt ngắm nhìn sơn cốc xa xa lúc này đã chìm trong màn đêm, duy chỉ có một tòa cổ điện hùng vĩ ngay cả bóng đêm cũng không sao lấn át được.

Sau lưng truyền đến vài tiếng lúi rúi cười khẽ, đó là Tiểu Đình đang lúi kéo vị mẫu thân thanh lệ vô song như tiên tử nhà trời của nó, liến thoắng kể lại những chuyện phát sinh trong thời gian qua cho nàng nghe, thuận tiện cũng chỉ vào Ba Nhạc giới thiệu một hồi, cuối cùng cũng dứt khoát đem ý định dẫn Ba Nhạc về Thanh Vân Sơn nói ra, sau đó mang thêm vài phần cẩn thận từng li từng tí, cười hắc hắc, còn chưa ai hỏi gì đã rụt rụt đầu, lộ ra một tia nịnh nọt nhìn Lục Tuyết Kỳ, hì hì cười nói:

“Mẹ, người nói xem có được hay không được a?”

“Không được.” Trong khoảng thời gian ngắn, Tiểu Đình cùng Ba Nhạc đều choáng váng, một tiếng bác bỏ này quả nhiên gọn gàng đến loại trình độ như đoạn băng cắt tuyệt, khiến cho Tiểu Đình ngay cả cơ hội làm nũng quần người cũng không có, trong miệng “A a” vài tiếng, nhưng lại nói không ra lời, nghẹn họng nhìn trân trối, vô ý thức quay đầu nhìn về phía Trương Tiểu Phàm, trong mắt tràn đầy vẻ cầu khẩn.

Chỉ là Trương Tiểu Phàm vẫn quay lưng đi, còn chưa xoay người lại. Tiểu Đình còn chưa kịp mở miệng nói gì, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn biến sắc, trong miệng không ngừng khóc thét: “Ôi ôi ôi. . . Mẹ, mẹ, nhẹ tay, nhẹ tay thôi, con sai rồi con sai rồi, buông tay, ai nha, buông tay. . .”

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhàn nhạt nhìn nhi tử, tay phải chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt lỗ tai tiểu quý này, nhìn Tiểu Đình nhe răng trợn mắt lộ ra bộ dáng thống khổ không chịu nổi, khẽ miệng nhẹ nhàng nhấp xuống một cái, nói: “Đừng già bộ.”

Tiểu Đình thân thể dừng lại, biểu tình trên mặt lập tức thay đổi, đầu co lên, níu chặt đôi bàn tay như tuyết ngọc của Lục Tuyết Kỳ, mặt mũi tràn đầy vẻ cười khổ, quy củ kêu một tiếng: “Mẹ, con sai rồi.”

“Hừ.” Lục Tuyết Kỳ khẽ hừ một tiếng, nhìn Tiểu Đình, thân nhiên nói: “Rõ ràng ta không cho con xuống núi, kết quả con dám vụng trộm đi theo cha, dọc đường con đã gây ra bao nhiêu phiền toái?”

“Nào có, con chưa bao giờ gây. . .” Tiểu Đình theo thói quen định phủ nhận, kết quả là bị Lục Tuyết Kỳ hời hợt nhìn thoáng qua, nhất thời liền ủ rũ nói: “Có, có mấy lần, ách, nhiều một chút. . .”

Lục Tuyết Kỳ sắc mặt trầm xuống, đang muốn nói cái gì, chợt thấy Trương Tiểu Phàm đằng trước đã xoay người lại, trên mặt lộ ra ý cười ôn hòa nhìn mình, ánh mắt ấm áp, nhẹ nhàng lắc đầu. Lục Tuyết Kỳ im lặng một lát, trừng mắt với Tiểu Đình một cái, buông lỏng tay ra, nói: “Về sau còn như vậy, xem ta như thế nào thu thập con.” Tiểu Đình như được đại xá, nhanh như chớp né khỏi người Lục Tuyết Kỳ, lên đến cạnh Ba Nhạc, lúc này mới thở dài một hơi.

Ba Nhạc đứng xem một bên trong lòng sớm đã nhảy loạn, nhìn Tiểu Đình chạy tới, trên mặt vẫn mơ hồ mang nét cười, nhin không được thấp giọng hỏi: “Ngươi không sao chứ?”

Tiểu Đình âm thầm làm một thủ hiệu với nó, cười hì hì thấp giọng nói: “Không có việc gì, ngươi yên tâm, ta đã sớm biết, có cha ta ở đây khẳng định có thể khuyên nhủ mẹ!”

Ba Nhạc ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ mẹ ngươi rất sợ cha ngươi sao?”

Tiểu Đình ngờ ngác một chút, lắc đầu nói: “Không đúng vậy a, cha ta bình thường nghe lời mẹ ta nhất, bất quá. . . Ồ, kỳ quái, nói như thế nào ta cũng có cảm giác, cảm thấy mẹ ta. . . ài. . . Dù sao chỉ cần có cha ta bên cạnh, mẹ ta đặc biệt dễ nói chuyện.”

Nó cười hì hì, rất là đắc ý, nhưng Ba Nhạc nghe mà chẳng hiểu gì, có chút hồ đồ, đồng thời lại bắt đầu lo lắng chính mình không được đi Thanh Vân Sơn, không khỏi thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía Lục Tuyết Kỳ. Vị mẫu thân của Tiểu Đình quả thực thanh lệ vô cùng, nó tuy chỉ là một tiểu hài tử tám, chín tuổi, giờ phút này mới nhìn vài lần đã cảm thấy mục huyền thần mê, trong nội tâm nhất thời mờ mịt.

Bạch y lay động, tóc đen lướt nhẹ, Lục Tuyết Kỳ đi đến bên người Trương Tiểu Phàm, cùng hắn sóng vai mà đứng.

Ánh sáng âm u của Thiên Gia có chút chớp động, như bàn tay nhỏ bé triền miên, nhẹ nhàng ôm sau lưng thân ảnh bọn họ.

Núi không động, gió khẽ lay bạch y.

Bóng cây dao động, mắt ngưng như nước.

Trương Tiểu Phàm nhìn nàng, mỉm cười nói khẽ: “Tại sao lại đi hù dọa hai tiểu hài tử?”

Lục Tuyết Kỳ ánh mắt chuyển động, liếc hắn một cái, nhưng chỉ khẽ ngắc đầu, không nói lời nào.

Trương Tiểu Phàm mỉm cười, tiến lại gần một bước, chợt nghe bên người “Chi chi chi chi” vài tiếng kêu to, Tiểu Hôi một mực ngồi trên đầu vai Trương Tiểu Phàm chộp miệng chặt lưỡi, giống như muốn tỏ vẻ gì đó. Đột nhiên con khi chi cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, kinh hãi kêu lên một tiếng, đã bị Trương Tiểu Phàm bắt động thanh sắc trực tiếp ném về phía rừng cây sau lưng. Một lát sau chỉ nghe từ trong rừng cây “bịch...bịch...rầm...” mấy tiếng rõ to, không biết có bị đâm vào nhánh cây nào không, lập tức vang lên một hồi âm thanh “xèo...xèo” tức giận.

Trương Tiểu Phàm quay đầu lại hướng thê tử nhìn thoáng qua, đã thấy đôi mắt trong veo của Lục Tuyết Kỳ cũng đang nhìn mình, hai người nhìn nhau cười cười, Lục Tuyết Kỳ nói khẽ: “Chàng cưng chiều con như vậy sẽ làm nó hư mất thôi.”

Trương Tiểu Phàm mỉm cười lắc đầu, nói: “Có nàng là tốt rồi.”

Lục Tuyết Kỳ khe khẽ thở dài, dung nhan thanh lệ phảng phất lại thêm vài phần vũ mị nhàn nhạt.

Sau một khắc, bọn họ cùng giương mắt nhìn về nơi xa, nhìn về sơn cốc tối đen, nơi đó có một tòa cung điện cổ xưa.

“Chính là chỗ đó?” Lục Tuyết Kỳ chỉ nhìn chốc lát rồi hỏi Trương Tiểu Phàm.

“Ừ.” Trương Tiểu Phàm đáp một tiếng, do dự một chút, nói: “Tiểu Bạch năm đó đã giúp chúng ta mấy lần, chúng ta xem như thiếu nàng một phần nhân tình, lần này coi như trả lại cho nàng.”

Lục Tuyết Kỳ khẽ gật đầu, sắc mặt tựa hồ nhớ lại chuyện cũ, nói: “Năm đó chàng nặng trĩu đau thương quay về Thảo Miếu thôn, nếu không có Tiểu Bạch tỷ tỷ đến báo tin, ta cũng không thể đi tìm chàng. Thế nhưng mà...”

Trương Tiểu Phàm không để nàng nói hết lời, có lẽ đã biết rõ tâm ý của thê tử, cười cười nói: “Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.”

Lục Tuyết Kỳ im lặng một lát, khoe miệng chậm rãi lộ ra một nét cười, nàng không nói gì nữa, chỉ ôn nhu như vậy nhìn ngắm nam tử trước mặt này.

Tóc đen nhẹ lướt trên vầng trán mỹ lệ, dường như năm tháng nhân gian cũng không nở mang đi vẻ đẹp của nàng.

Hắn mỉm cười ôn hòa, cùng nàng sóng vai mà đứng, rồi vươn tay, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nàng.

Từ lòng bàn tay hắn truyền đến một tia ấm áp.

Tay trong tay, hai trái tim như cùng nhịp đập.

Sau đó nàng liền nghe được thanh âm của hắn, tựa hồ cũng mang thêm vài phần hoài niệm, nói: “Không biết tại sao, nhìn Bàn Cổ Đại Điện, trong lòng ta lại nhớ tới Thiên Đế Bảo Khố năm xưa.”

“Thiên Đế Bảo Khố...” Lục Tuyết Kỳ trong miệng nhẹ nhàng niệm một câu, bỗng có chút hoảng hốt, sau đó nàng cảm giác được bàn tay lớn kia khẽ nắm chặt thêm vài phần, rồi buông lỏng ra.

“Ta đi đây.” Trương Tiểu Phàm cười nói với nàng, sau đó đi thẳng về phía trước.

Lục Tuyết Kỳ nhìn theo bóng lưng hắn, muốn nói lại thôi, Trương Tiểu Phàm dường như cảm thấy cái gì, chợt dừng bước, sau đó xoay đầu lại, cười nói với nàng:

“Nàng yên tâm, ta sẽ trở lại.”

Lục Tuyết Kỳ vốn là kẻ giật mình, lập tức giống như nghĩ tới điều gì, trên gương mặt tuyết bạch không hiểu sao lại thoáng đỏ lên, sau đó nàng ngẩng đầu, ngưng mắt nhìn nam tử kia, nặng nề mà gật đầu.

Trương Tiểu Phàm cười to, thả người mà đi, hướng về tòa cổ điện trong sơn cốc kia bay đến, mà Lục Tuyết Kỳ đứng trên ngọn núi, áo trắng bông bành, dõi theo thân ảnh nam tử kia, nhất thời có chút ngầy ngẩn.

“Chàng phải trở lại...” Trong miệng nàng nhẹ nhàng nói một câu, sau đó khẽ cười, như cảnh xuân tươi đẹp, trăm hoa đua nở: “Ngươi trở lại rồi!”

*****

Đây là một địa phương kỳ dị, giống như trên một tế đàn cổ xưa, chín cây cột lớn làm thành một vòng tròn, đứng vững giữa không gian vô tận mà hoang dã.

Mà Tiêu Dật Tài giờ phút này lại thần bí tiến vào đây, một thân đạo bào xanh sẫm bị những cơn gió cuồng dã không ngừng thổi bay phất phới. Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu hắn, mây đen tựa hồ ngưng tụ hàng vạn năm che kín thương khung, bầu trời phương xa điện mang lập lòe, tiếng sấm ầm ầm như muốn cảnh tỉnh nơi đây rõ ràng là một địa phương tà ác đã bị nhân gian quên lãng.

“Oanh!”

Một tiếng kinh lôi giống như nổ vang bên tai, thiên địa biến sắc, điện mang phá không xé rách toàn bộ tầng mây, thanh thế không gì sánh kịp. Nhưng dưới thiên uy hung hãn vô cùng đó, thân sắc Tiêu Dật Tài vẫn lạnh như băng, chưa từng cải biến chút nào. Hắn đứng giữa chín cây cột lớn trên tế đàn, ánh mắt lại gắt gao nhìn chằm chằm vào đồ vật đang được tế đàn cung phụng.

Đó là một chuỗi thạch kiếm!

Một chuỗi thạch kiếm cổ xưa mà bình phàm!

Cổ vắng kim lai, thanh kiếm cường đại nhất đồng thời cũng là hung hãn nhất!

Tru Tiên!

(*) *Phi bộc: Thác nước*

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: U cốc

“Đã đến lúc rồi”, Trương Tiểu Phàm thở nhẹ ra rồi nghiêng người, đặt chân lên pháp bảo Phệ Hồn, chuẩn bị bay đi.

Tiểu Đình không nhận được, hét lên: “Cha đi cẩn thận, nhớ mang... Ái dà... cái con chó này, sửa cái gì mà sửa... Ồn chết đi được... Cha nhớ... Người có im đi không... Dám át cả tiếng của tiểu gia ta...”. Tiếng nói không dứt của tiểu Đình và tiếng sửa liên tràng của Đại Hoàng hòa vào nhau. Ba Nhạc đứng một bên, hết sức bối rối, hết nhìn qua bên trái xem cảnh bức tức của tiểu Đình, lại nhìn sang bên phải xem Đại Hoàng sửa vang. Cậu muốn ngăn cản nhưng xem ra không thể rồi.

Trương Tiểu Phàm ngoảnh mặt nhìn thê tử của mình lần cuối, mỉm cười, rồi gạt đầu tỏ ý không nên quá lo lắng. Rồi lại nhìn đến Tiểu Đình, ánh mắt tràn ngập tình thương, khe khẽ lắc đầu “vẫn là một đứa trẻ thôi”.

Hắn đi lần này, mục đích là giúp Tiểu Bạch một việc. Nàng đã vì hắn mà hao tâm rất nhiều, lần này giúp đỡ là chuyện đương nhiên. Nhưng tại sao nàng lại không trực tiếp thực hiện, mà phải nhờ cậy hắn? Vài ý nghĩ thoáng qua trong tâm trí. Hồ tộc ngày một suy yếu, huyết thống ngày một hỗn tạp. Theo như lời tiểu Bạch thì tương lai đã rất đen tối...

Bên dưới, cảnh vật dưới chân vun vút trôi đi, núi sông liền một mạch. Bầu trời Lương châu bỗng trở nên ảm đạm vô thường, gió rít lên từng cơn, mưa lất phất rơi. Cảnh người ly biệt thật ảm đạm nào nề...

Sau tiếng gió rít gào, hình bóng ai đã luôn khắc ghi trong lòng, mãi không thể quên?

Tiếng chuông đầu đó ngân vang, đing đang, đing đang từng hồi. Âm thanh xa xôi. Có lẽ đó là tiếng chuông chiêu báo canh đã hết một ngày.

Ai đó còn nhớ hay đã quên... Một kiếm hủy thiên... Một kiếm sinh tử... Tiếng chuông vang lên... Lời chú ngâm dài... Máu và nước mắt... Đau khổ và tuyệt vọng... Bích Dao, ta xin lỗi...

Hình bóng đó cứ xa dần, xa mãi. Đêm tối đang dần kéo đến...

Lục Tuyết Kỳ bất chợt thở dài.

“Chàng đã đi rồi. Chàng có thể trở về an toàn không? Lần này thực sự rất hung hiểm”. Hình ảnh hỗn chiến của Hắc Thủy Huyền Xà cùng Hoàng Điều lại ủa về, nếu lúc ấy chàng không nê nguy hiểm, sẵn sàng hy sinh bản thân thì có lẽ... mọi chuyện đã khác. Khuôn mặt người con gái băng sương bất ngờ để lộ ra vẻ suy tư, buồn bã không nói nên lời. Nàng dần chìm vào trầm tư.

...

Trong bóng tối bao trùm, một tia lửa như có như không chợt bùng lên, báo hiệu cho một sự khởi đầu mới...

“Hắn ta rút cuộc cũng vào rồi”, một giọng nói âm u cất lên từ đầu đó trong cánh rừng Lương Châu.

“Xin phó tông chủ ra hiệu lệnh”, giọng một nữ nhân băng lãnh cất lên. Những âm thoát sột sọat đồng loạt vang lên, báo hiệu không ít người đang tập

trung tại đây, và tất cả rất có thể đều là cao thủ.

“Tới lúc rồi, ta cũng vào thôi, mọi chuyện cứ y như kế hoạch mà tiến hành.” Giọng một nam nhân trạc chừng 30 vang lên. Trong đêm tối, không ai nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của nam nhân đó. Chỉ có ánh mắt hấn sáng rực, đầy mưu trí, như xuyên thủng màn đêm mà ra. Chỉ có thể kết luận một điều, tu vi của người này cực cao, giờ tay nhắc chân có thể khuấy động một phương. . .

Tại một nơi khác, một người nhìn ba phần giống quý, giọng nói khàn đặc tự thuật với bản thân: “Lần này, ta nhất định phải đoạt được vật ấy. Thần căn giết thần, phật căn sát phật!!!” “Quý vương, vì người mà ta phải chịu đau đớn kinh khủng đến nhường này, nhưng cũng nhờ người mà công lực của ta đã tinh tiến...Khắc khắc khắc! Tu là huyết quả thật thần diệu...”. “Đạo Huyền Lão tặc, lần sau gặp lại ta nhất định đánh bại người, giết chết người, trả lại công lý cho sư huynh ta”.

...

Tiêu Dật Tài chấp tay sau lưng, lặng lẽ nhìn sắc trời. Tăng Thụ Thụ và Minh Dương đạo nhân im lặng đứng hai bên ...

....

Ở nơi khác, Kim Bình Nhi thở nhẹ ra rồi phi thân tiến vào.

...

Hai nhân vật thuộc Long Thần Điện không bỏ phí thời gian, cũng tranh thủ tiến vào. Thấp thoáng đâu đó là dàn cao thủ của Bồng Lai Tiên Tông ...

Trong đêm tối, rất nhiều cao thủ thần bí cũng đang lần lượt tiến vào, sức hấp dẫn của bảo tàng ngàn năm có một quả thực quả lớn!

...

Tiểu Đình bên cạnh, nét bực tức lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, giờ lại mãi mê đùa giỡn với tiểu Hoàng cùng tiểu Hôi. Tiếng cười nói vui tai của con nít cùng tiếng chí chí và gâu gâu vang lên không ngừng. Ba Nhạc nhất thời ngẩn ra không biết nói gì cho phải.

“Người thật không có lo a?”

“Đương nhiên là không.”

“Dưới kia giờ rất hỗn loạn, chẳng lẽ một chút lo lắng cũng không có?”

“Dĩ nhiên rồi, cha ta rất lợi hại!” “Thực ra là lợi hại nhất”. “Cha ta là thiên hạ vô địch, cái thế vô song, ha ha ha” Tiểu Đình cười hết sức vui vẻ.

“Này ta hỏi thực, người đã từng thấy phụ thân người ra tay đánh ai chưa?”

“Ta... tất nhiên là thấy...ách, chỉ là...không thấy tận mắt mà thôi” Càng nói càng đuối lý, Tiểu Đình không biết làm gì cho phải. Nó nhìn quanh thì bỗng nảy ra một ý.

“Mẫu thân ta rất là lợi hại. Người chính là đại trưởng lão của Thanh Vân Môn. Người thấy có lợi hại hay không?” Tiểu Đình khuôn mặt mồm mỉm nhìn Ba Nhạc cười cười.

Ba Nhạc gật gật đầu: “đương nhiên là lợi hại rồi, nhưng mà ta chỉ không hiểu là...”

“Khoan đã, khoan đã” tiểu Đình chen ngang. “Mẫu thân ta lợi hại, nhưng ta cảm thấy cha ta còn lợi hại hơn. Vậy nên cha ta là lợi hại nhất, người hiểu chưa?” Nói xong, tiểu Đình nhìn Ba Nhạc với khuôn mặt “người đương nhiên là không hiểu, chỉ có ta mới có thể hiểu thôi!” Đại Hoàng nằm bên cạnh, dường như cũng hết sức đồng tình sửa lên mấy tiếng. Riêng tiểu Hôi còn tỏ vẻ khinh thường hơn, nó nhặt vài quả đại cho vào mồm, nhai nhai nuốt nuốt, rồi quảng hạt đi ý nói “Người thực còn không thông minh bằng cái hạt này!!!”

Ba Nhạc hết lắc lại gật, trong nhất thời tạo nên một khung cảnh hết sức buồn cười. Khi thì vừa ăn vừa khinh thường, con chó to lớn thì sửa uông uông tỏ vẻ đồng tình, còn tiểu hài tử tóc trái đào thì lém lỉnh cười hi hi.

...

“Về thôi” Tiếng của Lục Tuyệt Kỳ cất lên cắt ngang câu chuyện. Tiểu Đình đương nhiên không cam chịu, nó cố nài nỉ.

“Một chút thôi, chỉ một chút thôi mà mẹ”.

“Không được, giờ cha con đã đi rồi, nếu không nghe lời mẹ thì...” Tiểu Đình nhìn khuôn mặt đanh lại của mẹ thì vội rút cổ. Nó còn cố nháy mắt với Ba Nhạc rồi mới đi theo.

Ba Nhạc bỗng cảm thấy đầy căng thẳng, nghiệp chương hung hiểm nhất trong đời vừa trôi qua. Giờ đây, người đứng trước mặt nó chính là đỉnh đỉnh đại danh trưởng lão Lục Tuyệt Kỳ của Thanh Vân môn. Nếu có thể bãi thành môn hạ chính là phúc phận lớn nhất trong cuộc đời. Ba Nhạc vội vàng quỳ xuống hành lễ. Nó lý nhí nói “Xin hãy nhận tiểu nhi làm đệ tử, tiểu nhi thật sự rất cảm kích”.

“Thôi được rồi, đứng lên đi. Ta không có thói quen nhận đệ tử, nhưng ta có thể giúp ngươi”. Khuôn mặt Ba Nhạc hết sức đau khổ sau khi nghe hết hai câu đầu, nhưng đến câu cuối thì đã tươi tỉnh hẳn ra.

“Tiểu nhi hết sức cảm kích, đội ơn sư nương đã quan tâm!”.

“Khi nào phu quân về, ta sẽ nói giúp ngươi một tiếng, còn được hay không thì tùy duyên vậy.” Giờ ngươi đã không còn chỗ nào để đi, thôi thì hãy theo ta và Tiểu Đình. Ta sẽ sắp xếp chỗ ở cho ngươi. . . Bàn Cổ Đại Điện vốn là thần địa bảo tọa giữa thiên nhiên, tồn tại xuyên suốt chiều dài lịch sử ngàn vạn năm. Tại mỗi thời kỳ nhất định lại xuất hiện, phạm người có duyên số mới có cơ hội phát hiện. Cơ duyên xảo hợp không công tự nhiên thành. Tuy nhiên, lần này mọi sự bất đồng, số lượng “người có cơ duyên” thật sự quá đông, trên dưới không kém tám ngàn người.

Đối mặt với Vương Tông Cảnh là hai cánh cổng đá đã mở ra phần nào. Cánh cổng có thể phân ra làm ba phần chính. Phần trên là họa tiết vân vụ như những đám mây trắng giữa nền trời xanh. Phần giữa là một nhân ảnh bình tĩnh đứng giữa đất trời, hai tay chấp sau lưng thường thức vạn vật. Phần dưới nét khắc mờ ảo, có lẽ đã bị phai mờ dần theo thời gian.

Vương Tông Cảnh lặng lẽ ngắm nhìn họa tiết trên cánh cổng đá. Những chi tiết trên đó mặc dù được khắc hoa công phu, nhưng cũng không đến nỗi đặc biệt. Hẳn nhìn hồi lâu cũng không thấy gì hơn. Khẽ mím môi, hắn nghĩ:

“Ấn tượng ban đầu về Bàn Cổ Đại Điện quả thực khác rất xa. Thực sự nghĩ không thông. Nhưng không thể đánh giá mọi việc qua vẻ bề ngoài được. Nhiệm vụ lần này cực kỳ quan trọng, ta không nên phụ sự kỳ vọng của Người được”.

Bóng dáng Vương Tông Cảnh từ từ biến mất trong Bàn Cổ Đại Điện. Tiếng gió, cánh rừng xào xạc thổi quanh. . .

...

Những hàng cây lúc im lặng, lúc lại đung đưa rầm rì trong gió. Giấu vết của người tụ họp đông đảo trước đây giờ đã tan biến. Sau tất cả, cảnh vật lại trở về vẻ đẹp tự nhiên vốn có của nó.

Trương Tiểu Phàm bước ra từ thâm lâm, ánh mắt nhìn theo hướng mà Tông Cảnh đã đi, gật nhẹ đầu: “Thằng bé đó. . . đã lớn cả rồi. . . không biết được phải đến đây với mục đích gì? Tiểu Dật Tài ngươi lại tính toán nữa rồi. Thật là. . .” Trương Tiểu Phàm lặng lẽ thờ dài.

...

“Không biết cánh cổng đá có gì đặc biệt mà khiến cho nó phải chú ý lâu như vậy.”

Trương Tiểu Phàm bắt đầu chuyển ánh mắt lên hai cánh cổng đá, bình tĩnh đánh giá chúng. Ngắm nhìn hồi lâu vẫn chỉ là những nét khắc họa đó, tĩnh lặng không thay đổi.

“Đây vốn chỉ là hai cánh cổng bên ngoài đại điện, cũng đến lúc phải vào rồi!”

Nghĩ đoạn Trương Tiểu Phàm sai bước tiến vào Đại Điện. Bước chân đều đặn từng bước một, khoảng cách giữa Tiểu Phàm và cánh cổng ngày một gần lại. Xa xa, những chiếc lá rụng, khúc cây khô, đám cỏ mục nằm phơi mình bình yên trên mặt đất.

Như có như không tường luồng không khí di động, đám cỏ cây bất chợt bị khuấy động, từ từ dâng lên giữa không trung. Sức ép vô hình như từ đó mà sinh ra!

Càng tiến sâu áp lực phản chấn càng mạnh!

Trương Tiểu Phàm nhất thời kinh ngạc, bước chân tạm thời chậm lại trong chốc lát. Ở đây vốn dĩ không nên có ai có tu vi cao như vậy.

Trương Tiểu Phàm thở nhẹ ra một hơi, hơi nghiêng đầu phía sau rồi nói:

“Các vị đã đến, nếu không ngại, cũng nên ra đây đàm đạo một chút.” Ngữ khí nói ra hết sinh bình phàm, nhưng tu vi ẩn chứa bên trong như thái sơn áp đỉnh, đối phương không thể không vâng lời!

...

“Kít kít. . . chịt chịt. . . Bị phát hiện rồi, tức chết, tức chết ta. . .”, giọng nói thê thê hết sức khó nghe, nửa như tiếng doi, nửa như tiếng chuột của ai đó vang lên.

“Hừ hừ. . . Bức Điện Thử, người cầm miệng lại cho ta. Đừng làm mất mặt chúng ta trước mặt tân tông chủ. . .”, giọng nói đầy nóng nảy của một người khác cất ngang lời.

“Kít kít. . . chịt chịt. . . Phó tông chủ còn chưa cất lời, con chó nuôi Yên Khinh Cuồng ngươi lại tức giận cái gì. . . Phó tông chủ ngươi phải làm chủ cho bốn đại gia này đây”. Nói đoạn đôi mắt ti hí như chuột của hắn nhìn về phía nam nhân trạc chừng ba mươi đứng giữa đoàn người.

“Ngươi, ngươi. . .” người kia nộ hỏa dâng lên chưa kịp phản bác thì giọng nam nhân kia nhẹ nhàng cất lời “Được rồi. Im lặng nào.”

...

Nhóm người lần lượt xuất hiện, trên dưới khoảng chừng hai mươi người. Nam nhân đứng giữa, hai mắt tinh tú thâm sâu, càng nhìn càng có vài phần khí chất giống Vạn Nhân Vãng năm xưa! Dưa vào vị thế và sự kính trọng của những người xung quanh, đây có lẽ là Phó Tông Chủ mà Bức Diện Thử nói tới.

Bức Diện Thử giọng nói luôn cực kỳ khó nghe, lúc lên cao the thé như tiếng chuột, lúc xuống thấp lại oành oành như tiếng dơi. Nếu so với tiếng xoong chảo va đập vào nhau còn khó nghe hơn vài phần! Có điều nếu “nghe tiếng mà bắt hình dong” thì lại là đánh giá thấp hẳn!

Ít ra tiếng của hắn nghe ra vẫn còn là ngôn ngữ của nhân loại, bộ dáng của hắn lại không được như vậy. Để miêu tả ngắn gọn thì có thể dùng vài từ như sau: mặt chuột, cổ ngỗng, thân dơi. Thiếu đôi cánh nữa là hắn có thể bay rồi!

Nói tóm lại, tức là cơ thể hắn hết sức mất cân đối, nhưng bù lại hắn có sự tự tin vô hạn, rằng mình chính là một mỹ nam. Rằng mọi người vẫn chưa thấy hết, khi hiểu được “về đẹp” thì thiên hạ mỹ nữ tất cả sẽ đổ rạp dưới chân mình.

Có lẽ ngay cả Dã Cầu cũng có thể làm mỹ nam thần nếu đem ra so với Bức Diện Thử!

Đối lập với Bức Diện Thử chính là Yên Kinh Cuồng, thiếu niên trạc mười lăm, mười sáu tuổi. Mặt vuông đầy uy vũ, cặp lông mày rậm rạp, diện mạo bức thế, nóng nảy vô cùng. Thông qua sự tình có thể thấy mối quan hệ giữa hai người là vô cùng không tốt.

...

Nam nhân trạc ba mươi tuổi lặng lẽ nhìn Trương Tiểu Phàm, suy nghĩ cẩn thận trong giây lát, vòng tay nói: “Môn hạ Quý Vương Tông xin được diện kiến Phó Tông Chủ”.

Trương Tiểu Phàm chấp hai tay sau lưng, bình thản nói: “Ta đã không còn là Quý Lệ, Quý Vương Tông cũng không còn tồn tại.”

“Nói vậy, người là Yên Hồi. Còn những người kia là môn hạ của người?”

“Không, là môn hạ của Quý Vương Tông.” Yên Hồi điềm tĩnh trả lời, “Trận chiến năm đó trên đỉnh Thông Thiên Phong, Quý Vương Tông ta thất bại thảm liệt. Ngay cả Phục Long Đình và Tứ Linh Huyết Trận uy mãnh đến thế, vẫn không phải là đối thủ. Quý Vương người hùng tai đại lược rốt cục lại ôm hận mà vẫn lạc”(1).

Nổi xúc động và sự tiếc thương như thoáng qua nét mặt của Yên Hồi, đến rồi đi rất nhanh.

Yên Hồi nói tiếp: “Chỉ là lúc đó Phó Tông Chủ người...”, hắn tạm dừng trong giây lát để lựa lời nói tiếp: “...không biết đang làm gì?”

Ta làm gì ư? Ta đã làm gì ư? Một kiếm đó đã thay đổi tất cả. Vạn sinh linh tránh được một trận huyết tinh. Một cỗ xúc động dâng trào trong tim Trương Tiểu Phàm. Hình ảnh người con gái bạch y, thân mình nhuốm đầy máu, chặt vật đầu tranh sinh tử, như một chiếc thuyền nhỏ giữa giông tố... Trong phút chốc, ta đã đặt cược cả tính mạng mình...

Trương Tiểu Phàm thở dài rồi lắc đầu nhẹ, nhưng vẫn không hề quay lại, cùng một câu trả lời mông lung: “Ta làm, điều mà ta cần làm. Chỉ là Thiên Địa Bất Nhân, Dĩ Vạn Vật Vi Sô Cầu!” (2)

Yên Hồi giật mình trong phút chốc rồi nói: “Ý của người, ta đã lĩnh. Hy vọng lần tới gặp mặt, sẽ khác.”

...

Trương Tiểu Phàm cũng không nói gì nữa, lặng lẽ tiến sâu vào Bàn Cổ Đại Điện. Sức ép to lớn lúc trước biến mất không dấu vết. Không gian trở về nét bình thường như trước.

Yên Hồi cau mày suy nghĩ, rồi phát tay ra hiệu: “Vào thôi”. Nhóm người Quý Vương Tông lặng lẽ theo sau. Bức Diện Thử, như thói quen, “Kít kít...Chịt Chịt...” vài tiếng tỏ rõ sự bất mãn rồi mới đi. Yên Kinh Cuồng ngoác mồm thốt ra dăm ba tiếng: “Đáng hận, thật là kiêu ngạo mà,...chỉ là một cái Cự Phó Tông Chủ mà thôi!”

“Thôi đủ rồi”, hành động của Bức Diện Thử và Yên Kinh Cuồng tất nhiên làm Yên Hồi không hài lòng. Nhưng bây giờ không phải lúc phân tâm. Kế hoạch của hắn không những phải tiến hành nhanh chóng, mà còn phải thật chu đáo, không được để lộ ra sơ sót nào...

...

Sau khi bóng dáng đoàn người khuất dấu, hai cánh cổng như rung lên lần nữa. Khung cảnh, bầu trời, thiên địa, những chi tiết được khắc họa như sống lại. Nhân ảnh bỗng chốc cử động rồi tự than thở: “Lúc nên đến thì không đến, lúc nguy hiểm thì lại ùn ùn kéo nhau vào! Nếu có muốn chết thì cũng không cần phải gấp như vậy!”

Nói đoạn nhân ảnh đó lại vươn vai, duỗi chân, như là lâu lắm rồi chưa được hoạt động vậy.

“Kể ra kẻ ấy cũng tính là có duyên, nếu vượt qua được trải nghiệm trong ấy thì sẽ được truyền thừa. Có điều tu vi hắn cao như thế, ta muốn thu nhận hắn cũng không thể. Hắn mỗi nhìn ta một cái, mà lạnh hết cả sống lưng, tí nữa thì... Chỉ là không ngờ trong lớp hậu bối có kẻ am tường Thiên Thư đến mức

như vậy...”

Nhân ảnh tiếp tục lăm bằm vài câu gì nghe không rõ. Cuối cùng, cánh cổng trở về với sự tĩnh lặng thường nhật.

(1) Vẫn thế/ lạc = chết , một cách nói tôn trọng người đã khuất

(2) Câu nói này thể hiện triết lý sâu xa của Trương Tiểu Phàm đó, không đơn giản chỉ là nói ra đầu...phải ra tay với Quý Vương là điều mà Tiểu Phàm không bao giờ muốn làm. Nên nhớ Quý Vương vừa là cha vừa là thầy đối với Tiểu Phàm vậy. Các đạo hữu nếu muốn thì có thể phân tích sâu hơn :D Minh quả thật là đã có tính toán trong rất nhiều chi tiết trong tác phẩm này

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Gặp mặt

Dãy núi Thanh Vân trải dài trăm dặm, gió hòa với mây, nhấp nhô lên xuống trùng trùng điệp điệp. Nhìn từ xa tựa như một bức tranh thủy mặc tuyệt đỉnh, cấu trúc hùng vĩ đa dạng, mây tỏa sương phủ bao quanh, hợp với bảy đỉnh núi sừng sững, lấy đỉnh Thông Thiên Phong làm trọng, như những nét chấm phá trong bức tranh thiên nhiên kỳ vĩ.

Ba Nhạc mở to mắt, không kiềm được nổi phấn khích, hét lên: “Tuyệt quá”. Đây là lần đầu một đứa trẻ như nó được thấy cảnh của Thanh Vân sơn, cảm giác hết từ phấn khích chuyển sang háo hức rồi lại chờ mong. Nổi ù dột và lo lắng trên khuôn mặt đã biến mất từ lâu, nét mặt nó tràn đầy niềm vui và sự mong chờ.

“Thanh Vân sơn thật là đẹp! Ước gì con có thể như bá bá bay lượn khắp nơi!” Lúc này, Ba Nhạc đang phi hành trên không, hai tay ôm chặt lấy người điều khiển pháp bảo phía trước. Nó đứng trên pháp bảo hợp thành từ ba con xúc xắc, làm từ gỗ cứng, có sáu mặt hình vuông, thân toàn màu trắng. Người điều khiển chính là Đỗ Tất Thư.

Đứng ra lúc đầu chỉ mình Lục Tuyết Kỳ đi tiễn Trương Tiểu Phàm, đồng thời đưa Tiểu Đình về lại Thanh Vân Môn. Nay lại thêm một Ba Nhạc, nên tất nhiên là không thể “hành không”(1), đành đi bộ mà về. May mắn thay trên đường đi, vừa vặn gặp lúc Đỗ Tất Thư ra ngoài hành sự, nên đưa luôn Ba Nhạc về Đại Trúc Phong.

“Cái này đâu tính là gì!” Đỗ Tất Thư hóm hỉnh nhìn Ba Nhạc, vung vẩy đôi tay trên không, nói: “Lát nữa ta sẽ thi triển môn pháp thần thông, bảo đảm người sáng mắt ngay!” Hình ảnh Ba Nhạc trong mắt hắn, như phảng phất hình ảnh thuở nhỏ của tiểu sư đệ mà hắn yêu quý nhất, cũng đôi mắt trong sáng, khuôn mặt ngây thơ đó. Có điều Ba Nhạc tinh anh, dễ gần hơn, không ngây ngô, ít nói như tiểu sư đệ năm nào.

“A A, đa tạ bá bá” Ba Nhạc phấn khích thốt lên. Từ phía sau, Đỗ Tất Thư cảm nhận được thân hình cậu bé run lên vì phấn khích.

Cảnh vật cứ thế lướt qua, từng cánh rừng, con sông, ngọn núi, trì trệ hiện ra rồi trôi đi...

...

Chạng vạng tối, Ba Nhạc cuối cùng cũng đặt chân tới Thanh Vân Môn đại danh đỉnh đỉnh. Thông qua những câu chuyện truyền miệng trong dân gian, Ba Nhạc mặc dù là ấu niên vô tri, nó vẫn biết nhiều chuyện về Thanh Vân Môn.

Đại khái như chuyện vạn yêu thú hung tàn, bộ hạ Thủ Thần uy mãnh vô địch, xâm lăng từ Nam Cung, làm cỏ một vùng, bách tính điêu linh, rốt cục lại bại trước Tru Tiên Kiếm. Lại còn chuyện Ma Giáo giáo hoạt, năm lần bảy lượt nổi dậy, gây chiến khắp nơi, máu chảy thành sông, nhưng tà bất thắng chính, Thanh Vân Môn đã ra tay đánh dẹp. Đến nay, Cửu Châu yên bình, vạn vật hưng thịnh, uy danh Tru Tiên Kiếm đã vang lừng khắp nơi.

Đi dọc theo con đường từ chân núi, vượt qua những khu kiến trúc cổ xưa, lại xuyên qua những rừng trúc bạt ngàn, mất gần hai canh giờ, cuối cùng Ba Nhạc cũng đặt chân lên Đại Trúc Phong, dĩ nhiên là với sự hướng dẫn tận tình của Đỗ Tất Thư.

Quãng thời gian này vừa đủ để hai người trở nên thân quen. Đỗ Tất Thư vừa đi, vừa cười nói khoa trương không ngừng. Ba Nhạc khuôn mặt hớn hờ, hai tay cứ liên tục vỗ nhẹ vào nhau, biểu hiện hết sức đồng tình với câu chuyện đang kể.

“Thất Mạch Hội Võ năm ấy, ta cùng pháp bảo xúc xắc tung hoành, thắng liền ba trận, tiến một mạch vào tận tứ kết.” Đỗ Tất Thư chép chép miệng, rồi cười hi hi: “Ta vốn dĩ không có nhiều đối thủ a.” Có điều nói ra quá trái lương tâm, hắn ngăn người trong giây lát rồi đính chính: “Dĩ nhiên là không tính bốn tên đứng đầu...Ách cũng không tính Đại Sư Huynh...A còn Lâm Kinh Vũ sư đệ nữa...Thôi, thôi, thôi, không tính nữa...”

Ba Nhạc ngưỡng mộ thốt lên: “Bá bá rất giỏi a!”

“Hãy, chỉ tiếc là lúc cuối lại sơ sẩy, thật không cam lòng haiz.” Đỗ Tất Thư bộ dạng hoạt kê giả bộ như đang thờ dài.

“Bá bá thực không may mà.” Ba Nhạc nhất thời ỉu xiu, giọng càng lúc càng nhỏ đi. Trong mắt nó, đạo hạnh của Đỗ Tất Thư cao không thể với tới, vậy

mà còn có thể bại. Nó, với tư chất không có gì nổi bật, làm sao có thể đạt được thành tựu gì. Xem ra cả đời cũng đừng mong báo cừu rửa hận.

Ba Nhạc, mặc dù tuổi nhỏ, nhưng hiểu biết rất rõ ràng. Cái chết thâm hiểm của phụ mẫu, mạng trăm người của Ba Gia, sau một đêm đã chấm hết. Nếu nó cứ vô năng như vậy, thật là có lỗi với người đã khuất, thật là có lỗi với Ba Gia!

Lúc đó, cái nhìn tiều tụy của phụ thân như xoáy vào tâm can nó: “Con và mẹ đi trước đi, cha sẽ theo ngay”. Nói đoạn, cha quay lưng, chuẩn bị cầm chân kẻ địch. Nó ngờ nghệch tin lời, còn hét lên: “Cha ơi, cha nhanh lên nhé!” Mẹ không nói gì hết, lại lấy chiếc khăn loan chấm nước mắt, vỗ nhẹ vào người nó, ra hiệu phải đi.

Bỗng chốc, bờ vai cha như rung lên nhẹ nhẹ, như kiềm chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng. Đến cuối cùng, cha vẫn không quay đầu thêm lần nữa. Đó là cái nhìn cuối cùng mà nó nhận được từ người... Có lẽ nước mắt đó đã rơi...

Tiếng chém giết vang tới ngày một gần, hai mẹ con cố gắng trốn chạy trong tuyệt vọng. Từ xa tiếng ai đó bị binh khí đánh trúng, la lên trong đau đớn, cha sao người vẫn chưa tới. Nó rút cục chậm bước chân, ráng ngược nhìn về phía sau. Vẫn không thấy bóng hình của cha...

“Nhanh lên con, không kịp nữa rồi” giọng nói thôn thức đầy lo lắng của mẹ vang lên, và người đã nắm lấy tay, kéo nó đi về phía trước, trong đêm đen Lương Sơn. Gió lạnh như cắt thổi tung con...

Rút cục, người mẹ hiền từ, hằng ngày luôn chăm sóc cho nó từng miếng ăn, giấc ngủ, đến phút cuối cũng không thoát khỏi số phận... Khi người ra đi đã tạo một cơ hội sống cho nó... Nhưng lúc này nó không thể hiểu hết được sự vĩ đại và tình cảm thiêng liêng của cha mẹ.

Những ký ức đau khổ và dằn vặt đó cuộn trào trong đầu Ba Nhạc. Hai hàng lệ lặng lẽ rơi xuống mặt đất, mắt đỏ hoe. Miệng nó mím lại, cố nén tiếng nấc của mình. Tại sao, tại sao và tại sao... Hàng ngàn vạn câu hỏi văng vẳng trong đầu nó... “Tại sao người lại nói dối con... sống tốt hơn ư... con làm sao có thể?...”

Đỗ Tất Thư tròn mắt nhìn Ba Nhạc, càng nghĩ càng không thông. Hắn lên tiếng dỗ dành: “Tiểu hài tử ngoan nào, đừng khóc nữa, ta không có ý nói quá đâu(2). Là ta hồ đồ, hồ đồ”. Đương nhiên những lời nói đó không có tác dụng gì với Ba Nhạc. Lòng Đỗ Tất Thư hết sức buồn phiền. Nếu ở đây có tiểu sư đệ thì hay biết mấy, đệ ấy am hiểu mấy chuyện như thế này hơn ta.

Tiếng bước chân đều đặn như cắt ngang bầu không khí. Đỗ Tất Thư ngạc nhiên quay lại, thấy Lâm Kinh Vũ, hắn nói: “Lâm sư đệ, đệ tới đây có chuyện gì ư?”

Người tới một thân danh y, phong trần tuấn lãng, là kiệt xuất nhân tài của Thanh Vân Môn. Một thân đạo hạnh thâm bất khả trắc, đích danh cao thủ.

“Ta có việc cần cầu kiến Lục sư tỷ.”

Nói đoạn, Lâm Kinh Vũ chuyển tầm nhìn lên tiểu hài tử đang khóc nức nở trước mặt. Nhất thời một cảm giác tương thông vì điệu hình thành, bầu không khí lặng động lại, ký ức nguội lạnh bao năm qua như đang trôi dạt, Thảm án Thảo Miếu Thôn, thảm án Ba Gia Lương Châu!

Lời nói của Đỗ Tất Thư vang lên, chen ngang dòng suy nghĩ của hắn: “Lục sư tỷ ư? Tỷ ấy hiện đang ở bên Tiểu Trúc Phong, cùng Văn Mẫn sư tỷ”. Nói đoạn, hắn ngược nhìn Lâm Kinh Vũ: “Ta có thể chuyển lời lại cho Lục tỷ”.

Lâm Kinh Vũ gật đầu, rồi trả lời: “Đa tạ. Phiền huynh rồi”. Hắn trầm ngâm trong giây lát, rồi nói tiếp: “Đây là ý của chương môn nhân người”.

Đỗ Tất Thư ngạc nhiên “à” lên một tiếng rất to, cặp lông mày như nhú chặt lại, nghiêm túc suy nghĩ.

Lâm Kinh Vũ quay sang Ba Nhạc, giọng nói vững vàng như thành đồng: “Tiểu hài tử, mạnh mẽ lên!” Đoạn, hắn đưa tả thủ ra, ngửa lòng bàn tay lên, nâng lên xuống vài lượt, ra hiệu hãy mạnh mẽ đứng lên.

Ba Nhạc cảm nhận được nỗi quan tâm, ghen ngào cúi đầu: “Vâng ạ”, đoạn gắng gượng đứng dậy, nước mắt nó chỉ trực trào ra, đáng thương vô cùng.

Đỗ Tất Thư thấy vậy, thờ phào nhẹ nhõm, rút cục cũng trút được cái gánh nặng này mà. Hắn nhanh chóng suy nghĩ rồi cười hi hi: “Tiểu hài tử này họ Ba tên Nhạc, hoàn cảnh rất đáng thương. Nó được Lục sư tỷ và Trương sư đệ nhận về, vẫn chưa bái sư, người xem xem...” Nói tới đây, hắn ghé mắt nhìn Lâm Kinh Vũ, ý tứ trong câu nói là rất rõ ràng.

Vẫn giọng nói vững vàng như thành đồng, Lâm Kinh Vũ gật đầu đáp: “Được.” Nói xong, hắn vòng hai tay, hướng phía Đỗ Tất Thư thi lễ: “Cáo từ.” Đồng dạng, Đỗ Tất Thư cũng đáp lễ.

“Hãy đi theo ta, ta dẫn con đến một nơi.”, Lâm Kinh Vũ bình tĩnh đi trước, Ba Nhạc cúi đầu theo sau.

Bóng hình khắc khổ của đứa trẻ, nương theo ánh trăng, nhập nhòa trên nền đất Đại Trúc Phong. Vài chục năm trước cũng có một đứa bé chịu đau khổ, cả thôn bị giết, thâm trầm vô cùng. Lúc này đây, sao thật giống nhau...

Tại một nơi nào đó dưới chân núi Thanh Vân Môn, ba hình ảnh mờ nhạt dưới ánh trăng, một khi, một chỗ và một đứa trẻ mặt mày mẫm mẫm. Đứa trẻ, tuy còn nhỏ, nhưng điệu bộ hết sức lém lỉnh: “Hi hi, tí nữa là không trốn được rồi”. Nói đoạn, nó đưa tay vuốt vuốt bộ lông rậm của con chó, ra dáng hết sức quan tâm, rồi lại làm mặt quỷ với con khỉ! Chú chó lông vàng, to lớn đầy đà, đích thị là Đại Hoàng. Con khỉ cũng tinh ranh không kém, là Tam Nhân Linh Hầu Tiểu Hôi. Đứa bé đó, vốn dĩ phải trở về Đại Trúc Phong, lợi dụng lúc mẫu thân không để ý, lại trốn đi chơi.

Một người hai vật đang hí hả đùa vui, bỗng nhiên con khỉ nhảy dựng lên, miệng kêu chí chí không ngừng. Trong bóng tối, một đại hán thân hình vạm vỡ, hai tay cuộn cuộn như gấu, lại khoác trên mình một chiếc cà sa với ô vuông đỏ vàng xen kẽ. Khí tức trên người thoang thoang mùi máu, thâm trầm ác sát.

Đại hán đưa mắt nhìn, bất chợt thấy Tiểu Hôi, rồi lại nhìn đến đứa trẻ. Trong mắt hắn, như hiện một tia kinh ngạc. Hắn không nói không rằng, phi thân đi, biến mất vào đêm đen.

Tiểu Đinh thờ dài, đưa bàn tay nhỏ bé mũm mĩm của nó ra vuốt ngực liên hồi: “Sợ chết ta a. Tường mẫu thân phát hiện ra mất”. Nói đoạn, nó lại đưa tay xoa xoa mõng.

...

Bên trong Bàn Cổ Đại Điện, các cuộc tranh đấu khốc liệt bắt đầu diễn ra

...

(1) Hành không: du hành trên không bằng pháp bảo

(2) Nói quá: nổ, nói những điều vượt quá khả năng

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Hợp Hoan Linh

Bên trong Bàn Cổ Đại Điện, bóng tối bao phủ, một chút ánh sáng cũng không lọt vào, tương phản rõ rệt với khung cảnh bên ngoài.

Vương Tông Cảnh, từ kinh nghiệm trước đây, rút trong người ra một đồng bụi nhùi, cộng thêm một que củi nhỏ, quần chúng lại với nhau, tạo thành một ngọn đuốc. Xong, hắn lại rút ra một hòn đá lửa, ma sát chúng với nhau, hành động hết sức thành thực.

Sau ít phút, ngọn lửa cháy lên, Vương Tông Cảnh cảm thấy hơi nóng từ lòng bàn tay đang cầm ngọn đuốc truyền lại. Có điều nói nghe thật khó tin: “vẫn không có chút ánh sáng nào”, không có gì thay đổi cả, bóng đêm hoàn toàn ngự trị nơi đây.

Vương Tông Cảnh có chút không tin, hắn thử đưa bàn tay còn lại đến gần. Nhưng hắn vội rút bàn tay đó ra, nếu để lâu thêm chút nữa, thì hắn sẽ bị bỏng luôn rồi!

Thường những người tu đạo có sự chịu đựng rất cao với môi trường bên ngoài, có người chịu được âm phong băng giá, có người lại chịu được nhiệt lượng trăm độ, có kẻ lại vạn độc bách xâm, vân vân.

Vương Tông Cảnh từ khi ngâm mình trong độc huyết của Kim Hoa Cổ Mãng, đạt được nhiều lợi ích như khả năng kháng độc cực cao, và chịu được âm hàn. Tuy nhiên, cái giá phải trả là khả năng chịu nhiệt kém hẳn đi!

Ngọn đuốc vẫn đang cháy, chỉ là ánh sáng từ ngọn đuốc không thể phát ra. Dường như có một sức mạnh huyền bí nào đó cai quản nơi đây. Vương Tông Cảnh nghiêng rằng, dập tắt ngọn đuốc, kiên quyết tiến bước về phía trước.

Bỗng nhiên, một cơn gió nổi lên, sức ép như có như không hướng về Vương Tông Cảnh. Hắn cảnh giác, khẽ lùi về một bước, tất cả liền biến mất không tung tích!

Một giọng nói bỗng vang lên trong tâm trí hắn: “Đây là Tiềm Nhập Quan, khảo nghiệm cơ duyên đầu tiên của ngươi.”

Vương Tông Cảnh, tuy không tin tưởng, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi lại: “Đạo hữu là ai, nếu không ngại, xin hãy lộ diện?” Nãy giờ, mặc dù không thể quan sát, hắn vẫn hết sức chú ý lắng nghe động tĩnh xung quanh. Kinh nghiệm sinh từ bao năm, khiến hắn cảnh giác vô cùng. Có điều, dù Vương Tông Cảnh có thì thầm to nhỏ, hay nói lớn khiêu khích, thanh âm kia cũng không xuất hiện nữa. Dần dần, hắn nhận ra, nơi đây chỉ có bản thân mà thôi!

“Ta không thể dừng lại ở đây!” Hắn đã không còn nhà, ba chữ Vương Tông Cảnh đã không còn ý nghĩa gì trong Vương Gia. Huynh đệ thân thiết với hắn từ nhỏ, Nam Sơn, cũng không còn xem hắn là huynh đệ nữa rồi. Bây giờ, thứ quý trọng còn sót lại trong cuộc đời hắn, vẫn đang ở Thanh Vân Môn tu đạo. Chính hắn đã chọn con đường công gai này, đầu nhập Ma Giáo làm gian tế cho Thanh Vân Môn. Hình ảnh trầm tĩnh của ân sư Tiêu Dật Tài hiện lên lần nữa, như thúc thúc quyết tâm trong hắn. Người đã khai mở tâm hồn ấu trĩ của hắn, chỉ cho hắn con đường phải đi, lại thu nhận hắn làm chân truyền đệ tử.

Là thần thì sao? Là quỷ lại như thế nào? Nói hắn lùi bước là điều không thể! Chút ánh sáng từ một góc lóe ra, rồi vụt tắt. Đó chính là lối ra!

Vương Tông Cảnh lại thử một lần nữa. Bước thứ nhất, áp lực không có gì đáng kể.

Bước thứ hai, không gian xung quanh bắt đầu vận vẹo, áp lực so với trước tăng lên gấp bội, gió giạt lên từng cơn, mọi thứ không còn dễ dàng nữa.

Bước thứ ba, thứ tư, rồi lại thứ năm...

Đến lúc này, đã là bước thứ sáu. Áp lực so với ban đầu đã như một trời một vực, hần cảm thấy như có ngàn cân kim lượng đang chấn xuống vậy, ngay cả hít thở cũng không thông! Máu tươi rỉ ra từ khóe miệng, lách tách nhỏ từng giọt xuống nền, thân thể như bị ép nát như!

“Dừng lại đi”, giọng nói thần bí đó lại đến. Đầu óc hần giờ đang quay cuồng, chống chịu sự đau đớn, như tê dại hần đi. Thân thể hần cũng không khá hơn, xem ra nội thương không nhẹ...

Bịch một tiếng, hai đầu gối hần cuối cùng cũng quy xuống, lực bất tòng tâm. Vương Tông Cảnh nghiêng chặt răng, như quyết tâm, rút thanh Bạch Cốt Kiếm ra đâm mạnh vào cánh tay, máu tươi phun ra, cơn đau dữ dội khiến đầu óc hần thanh tỉnh lại trong chốc lát!

Lợi dụng khoảnh khắc này, hần lao lên phía trước, ló ra nằm ngay trước mắt! Rắc rắc, hai âm thanh khô khốc vang lên, nối tiếp bởi hàng loạt

Chân hần đã gãy rồi, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn, nhưng hần không hề mở kêu gào. Sức chịu đựng thật kinh người!

“Đủ rồi”, giọng nói thần bí đó cất lên, chưa kịp định hình, Vương Tông Cảnh đã bị chấn đến ngất đi. Có điều, trong lúc bất tỉnh đó, hần lơ mơ cảm nhận được một cỗ tinh hoa, mặc dù thoáng thoáng mỏng manh, từ từ xâm nhập cơ thể, tuần hoàn qua khắp các huyết đạo. Từ huyết bách hội trên đỉnh đầu trở xuống, mở liên một mạch.

Tiền khí (1) hoàn thành thất đại chu thiên(3) và tứ thập cửu tiểu chu thiên(2). Vết thương ngoài da từ từ liền lại, nội thương cũng theo đó mà lành! Hết sức thần kì!

“Tên tiểu tử này không tệ”, giọng nói thần bí từ lúc đầu, lại cất lên.

“Cũng chỉ đến thế mà thôi! Không qua được thất bộ!”, một giọng nói khàn đặc vang lên.

Người đầu tiên cười hết sức tán thưởng rồi nói: “Dẫu sao, ta rất thích tên tiểu tử này. Sự kiên định này, hồi chúng ta bằng tuổi hần, cũng không bằng. Hần lại có Long Cốt, tư chất lại không kém. Bàn Ma, lũ gia hỏa các ngươi thì sao?”

“Không hợp cách, ít nhất phải đạt tam thập lục bộ. Quy củ là quy củ, không thể bỏ. Bàn Lăng ngươi đừng làm càn.” Giọng nói khàn đặc lạnh lùng trả lời.

Bàn Lăng nổi giận đùng đùng, hừ một tiếng: “Hừ, quy củ cái rắm nhà người, chính vì cái quy củ mà vạn năm qua, nơi này một cái truyền nhân cũng không có. Chúng ta thì rất xác ngồi đây mà chờ. Hừ, ngươi nghĩ có bao nhiêu kẻ qua nổi đây?”

“Bàn Lăng, Bàn Ma, các ngươi bình tĩnh đi. Lần này, số lượng người có duyên số rất đông, ước chừng không kém tám nghìn người là mấy. Tuy nhiên, đa phần là thực lực quá kém cỏi, chỉ có dăm ba chục người đáng kể. Lũ gia hỏa các ngươi hết luận về thực lực, lại nói đến tư cách, tâm tính. Hừ hừ hừ, lần này ta sẽ quyết định, ta sẽ...” Lão nhân đứng ở giữa, xem ra có bối phận lớn nhất, lên tiếng. Có điều lão chưa nói hết câu, thì một tiếng “keng” vang lên, lại thêm một người hợp cách tiến vào Tiềm Nhập Quan từ một nơi khác.

“Đi thôi, đến xem xem”, lão nhân ra quyết định. Bàn Lăng đầy tiếc nuối, vẻ mặt không cam lòng hiện rõ, nặng nề đi theo. Bàn Ma mặt không cảm xúc, lạnh lùng một bộ mà đi.

...

Bàn Cổ Đại Điện vốn là một không gian hoàn toàn khác biệt với thần châu hạo thổ. Nhìn theo một cách thì nó vốn là một kết giới khổng lồ tồn tại từ thời cổ vạn niên. Vốn có nhiều sách cổ viết về nó, theo năm tháng dài đằng đẵng không xuất hiện, những văn tự cổ dần thất lạc, đến nay đã không còn lưu lại. Sự tích truyền thừa, và thử thách trong Đại Điện đương nhiên cũng mai một.

...

Trương Tiểu Phàm tiến nhập vào Bàn Cổ Đại Điện, bóng đêm bao trùm khắp nơi.

Thời gian chậm chạp trôi qua. Hần bình tĩnh chờ đợi. Không khí trầm lắng một cách nguy dị.

Trương Tiểu Phàm, chấp hay tay sau lưng, không hề nóng vội, nhàn nhạt nói: “Đã ba thời thần (5) trôi qua, mong các vị đạo hữu hiện thân, ta có chút việc muốn đàm đạo”.

Cũng như Vương Tông Cảnh gặp phải lúc trước, một giọng nói truyền âm tới: “Đây là Tiềm Nhập Quan, nơi trải nghiệm cơ duyên của ngươi.” Ánh sáng lóe lên, như chỉ dẫn cửa ra.

Trương Tiểu Phàm, không nhanh không chậm, tiến về nơi ánh sáng xuất hiện, áp lực xung quanh dường như không hề có tác dụng gì! Thấm thoát đã tam thập lục bộ rồi (36 bước).

“Hảo nội lực!”... “Rất khá!”... “Không tệ!” Hàng loạt tiếng kêu, kinh ngạc có, vui mừng có, sảng khoái cũng có. Xem ra, phong thái xuất trần của Trương Tiểu Phàm vừa qua, rất có sức ảnh hưởng.

Lão nhân, nãy giờ nấp trong bóng tối, hai tay biến ảo xuất hiện, nhanh thoăn thoắt kết hàng loạt thủ ấn phức tạp, miệng hô to: “Kết trận. . .Bàn Cổ Liệt Phủ Ấn!”.

Vô số bóng xám xuất hiện, hình dáng mờ ảo, tựa như mộng ảo mà thành hình, lấy lão nhân làm trung tâm, đồng thời vây Trương Tiểu Phàm vào giữa. Số lượng vừa đúng tám mươi một người, đứng thành hàng, phân thành bát phương vị, mỗi phương vị gồm chín người. Thoáng nhìn qua, giống như bát quái trận lừng danh đỉnh đỉnh, chỉ là thế trận này bớt đi vài phần thâm ảo, thêm vào đôi phần vững chắc.

“Khoan đã”, Bàn Lăng thốt lên, “Lão huynh, đây chỉ là khảo nghiệm thôi mà. Việc gì phải sử dụng cả Bàn Cổ đại trận ở đây?”

Bàn Ma giọng điệu lạnh tanh nói: “Không hợp pháp. Ta không tán thành”.

Những người xung quanh cũng ngần ngại, hai lão gia hỏa Bàn Lăng và Bàn Ma luôn như nước với lửa, hiếm khi đồng tình việc gì, nay đồng loạt kháng nghị việc sử dụng Liệt Phủ Trận. Đã vài vạn năm nay, đại trận chưa hề phát động, vậy mà nơi đây, ngay lúc này, chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra!

Lão nhân, hai tay vẫn không dừng việc kết thủ ấn, chán nản hỏi: “Các ngươi nghĩ vậy thật ư?”

Bàn Lăng, bật cười, huơ tay nói: “Trận này vốn do Bàn Cổ lão nhân gia, trước khi phi thăng, đã kiến tạo ra. Mục đích là đối phó thần binh, hung khí. Tên tiểu tử này, mặc dù tu vi không tệ, huynh cũng không cần phải hành xử như vậy. Nếu là do vấn đề ngày hôm qua huynh thua đệ, cùng lắm thì đệ thua lại vấn đề cho huynh. . .Huynh xem. . .”

Mấy tên gia hỏa xung quanh, ngoại trừ Bàn Ma, hết thảy đều không nhìn được cười. Có người cười ha hả. Có người cố nén đưa tay bịt miệng. Có người lại cúi đầu, giả bộ như không để ý, nhưng hai vai rung lên bần bật, hiển nhiên là đang ngạo tiểu lão nhân.

Lão nhân, mặt đỏ cả mang tai, tức giận lên đến cực điểm, nghiêng răng tuôn ra một tràng: “Hồ đồ! Các ngươi đều hồ đồ! Hửn, ta không tính. Nhưng pháp bảo mà hửn mang, chính là hung vật Phệ Huyết Châu, trăm vạn năm trước tung hoành thiên giới!” Nói đoạn, lão trừng mắt nhìn Trương Tiểu Phàm.

Trương Tiểu Phàm hết sức bình tĩnh, giống như mọi việc vừa xảy ra, không liên quan gì tới hửn. Đoạn, hửn rút ra một que còi lò đen đuôi, nâng lên trước mặt, rồi hỏi: “Ngươi nói thứ này?” Không đợi lão nhân trả lời, hửn thản nhiên nói tiếp: “Có điều, làm sao ngươi nhận ra ngay được?”

Hửn nhăm nhăm, đạo hạnh của những bóng xám rất khá, trong đó lão nhân là cao nhất. So với các trưởng bối Thanh Vân Môn năm đó là tương đương. Ngày đó, trên đỉnh Thông Thiên Phong, không ai phát hiện ra lai lịch của pháp bảo này. Ngay cả Đạo Huyền Chân Nhân cũng không thể!

Bọn người Tăng Thư Thư, Lâm Kinh Vũ, Tề Hạo, Tổng Đại Nhân, Điện Linh Nhi và hiền thê Lục Tuyết Kỳ đã hết sức lo lắng, thậm chí dám dùng cả tính mạng ra để thế. Tình cảm chan chứa, chân thật, dù thời gian qua đã lâu, vẫn không hề xao nhãng. Những ký ức cũ khiến hửn nở nụ cười nhu hòa hiếm thấy.

Bàn Lăng trở mặt ra nhìn thanh còi lò đen đuôi, lẩm bẩm: “Đây mà là pháp bảo ư? Rõ ràng là thanh còi lò mà. Nhất định là ảo giác a. . .” Hửn đưa tay dụi dụi mắt, để nhìn cho rõ, nhưng rốt cục vẫn không có gì khác.

Bàn Ma, giọng điệu lạnh băng, nghi ngờ nói: “Không giống. Không có khí tức hung lệ.” Nói đoạn, hửn lại quay sang lão nhân như chờ đợi.

Sau khi nhìn kỹ, lão nhân, khuôn mặt biến đổi từ tức giận, sang kinh sợ, tay run run chỉ vào thanh còi lò, miệng lắp bắp: “Không thể. . .không thể nào. . . Làm sao Nhiếp Hồn lại ở đây?...Kết hợp. . .Chúng đã kết hợp ư.”

Ba chữ Phệ Huyết Châu chỉ gọi nên sự tò mò, hai chữ Nhiếp Hồn lại làm đám bóng xám khiếp sợ cùng cực. . . Không đợi lão nhân nói tiếp, tất cả bóng xám như lâm đại địch. Chúng điên cuồng kết Liệt Phủ Ấn, nội khí thu liễm trong phút chốc, tuôn trào ào ạt như thác đổ trên cao xuống. . .

Trương Tiểu Phàm khề hừ một tiếng, tay trái vận Thái Cực Huyền Thanh Đạo, tay phải chuyển Đại Phạm Bát Nhã. Phệ Hồn Bồng từ từ lơ lửng lên không. Khí tức hung lệ ngùn ngụt xuất ra, giống như ác ma vạn năm thức giấc, thể không giết sạch, quyết không ngừng nghỉ!

Tại chỗ viên Phệ Huyết Châu rực lên màu vàng Phật môn, chen vào hai sắc xanh đậm và hồng huyết. Phật, Đạo, Ma, khí tức ba nhà liền một mạch, tổng hợp hoàn mỹ. Dần dần, ba màu kết hợp chuyển sang màu trắng, rực rỡ chói mắt trong đêm. Phần dưới thân Nhiếp Hồn tụ âm khí sắc đen, lạnh lùng thê lệ, hoàn toàn tương phản với màu sắc phía trên.

Đạo hạnh hửn lúc này, so với khi quyết chiến sinh tử với Quý Vương, đã vượt xa ngàn dặm rồi. . .

Kinh khí hai bên va vào nhau mãnh liệt, ầm ầm vang lên từng đợt, Bàn Cổ Đại Điện trong phút chốc chao đảo, đất đá các loại ầm ầm rơi xuống. Cảnh tượng quả thật kinh người. Trong Đại Điện, các đạo sĩ tu chân nháo nhào sợ hãi. Người không đủ tu vi thì ngã bệt xuống đất, kẻ khá hơn thì vận công cực khổ chống đỡ!

Bàn Cổ Liệt Phủ Ấn danh bất hư truyền, là một trong Thập Bát đại môn trận trong thiên hạ, so với Bát Hung Huyền Hóa Trận vậy khôn Thủ Thần năm xưa, không hề thua kém. Theo lý thì thế mạnh không thể đỡ. Tuy nhiên, sau lần giao phong vừa qua, lại không chiếm được chút thượng phong nào!

...

Tại một nơi cách xa Bàn Cổ Đại Điện không biết bao nhiêu nghìn dặm, vốn từng là Thảo Miếu Thôn. Đại hửn mặc áo bào cà sa, khí tức thâm trầm ác sát, tiến đến một căn chòi nhỏ, nằm hiu quanh giữa một cánh đồng.

“Đinh đang”, một âm thanh trong trẻo vang lên từ đó, như vọng ra từ lòng người, vang vọng khắp mọi nơi...

Đại hán bỗng run lên, dáng vẻ thâm trầm ác sát như biến đi đâu mất, giọng nói run rẩy thành tiếng vô nghĩa: “Tiểu thư...Cuối cùng...Hợp Hoan Linh... Sắp rồi...” Hân đường như hết sức kiềm chế xúc cảm vừa bi thương vừa hoan hỉ sắp tuôn trào...

(1) Tiên khí: thiên địa linh lực nhưng sau khi đi vào trong cơ thể, liền biến thành chân khí, nhưng đây là giai đoạn chuyển đổi từ linh lực sang chân khí bản thân.

(2) Tiểu chu thiên: là nối vòng hai mạch nhâm đốc mà thành, chu thiên ấy chỉ là chu thiên vô ngoài nông cạn, không đáng kể gì cả. Liên hệ chính tới ngoại thương và sức khỏe.

(3) Đại chu thiên: còn một loại chu thiên nữa, không gọi là tiểu chu thiên, mà từ nê hoàn chạy quanh một vòng rồi đi xuống, ở trong thân thể cho đến đan điền, chuyển quanh một vòng rồi đi lên; tuần hoàn nội tại; đó là chu thiên chân chính tu luyện khí thiên định. Sau khi chu thiên loại này hình thành rồi cũng sẽ hình thành một dòng năng lượng rất mạnh mẽ, sau đó ‘nhất mạch đới bách mạch’, làm cho các mạch khác đều khai mở theo! Liên hệ tới nội thương và công pháp tâm lực!

(4) Vương Tông Cảnh không dùng pháp bảo để soi đường, đơn giản là vì muốn ẩn tránh thực lực. Việc sử dụng là chẳng đáng dừng, hơn nữa lại tiêu hao nguyên khí. Hành động lỗ mãng tại nơi hiểm địa này chỉ chuốc lấy tai họa mà thôi.

(5) Thời thần: một ngày được chia làm 12 thời thần. 3 thời thần vị chi là 6 tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Hoàn trả (1)

Đêm tối dần qua, trời hừng sáng, những tia nắng ban mai đầu tiên nhẹ nhàng tỏa xuống. Đầu đó còn chút dấu vết hơi nước đọng lại, thêm một làn sương mỏng manh như có như không. Không khí vẫn pha chút lạnh của buổi sáng sớm.

Ba Nhạc yên tĩnh ngồi trên một phiến đá, hai tay chống cằm, trong lòng dần thanh thản cảm thụ vẻ đẹp của tự nhiên. Nỗi niềm bi thương chất chứa đã lâu, theo ngày mới, từ từ trôi qua, như bóng đêm nhường chỗ cho ánh bình minh.

Ba Nhạc ngược đầu lên, cách chỗ nó không xa, một bạch bào nhân đứng thẳng tắp như thanh trường kiếm, khí thế vững chãi như thành đồng. Ánh mắt người đầy hờn ức nhìn về phía trước, nơi có một túp lều nhỏ hoang sơ hiu quạnh.

Lúc đó, sau khi rời đi, dọc đường Ba Nhạc và Lâm Kinh Vũ tâm sự rất nhiều. Những câu chuyện đầm nước mắt và bi thương về thảm án Ba Gia ngày đó lần lượt được nó kể ra. Có lúc, tưởng chừng đau đớn dồn nén đến mức không thể chịu được nữa, người đã ở bên an ủi. Cảm nhận của nó về Đỗ Tất Thư và Lâm Kinh Vũ giờ đã hoàn toàn bất đồng. Đỗ Tất Thư luôn cố gắng đổ dành nó, rồi thậm chí còn cố gắng làm trò quỷ để chọc cười... Lâm Kinh Vũ không như vậy, rất kiệm lời, nhưng mỗi một hành động lời nói đều đi vào lòng người, dần dần xoa dịu nỗi đau trong lòng.

Ba Nhạc ngồi lặng lẽ, chăm chú lắng nghe câu chuyện rất cũ. Theo giọng nói trầm ổn, đầy bình tĩnh, hình ảnh Thảo Miếu Thôn mọc mầm nhưng âm ỉ xuất hiện. Nó không biết nơi đó ở đâu, có lẽ là rất xa nơi này. Hình ảnh đám hài tử vô tri, chạy qua chạy lại đuổi bắt nhau, hết sức náo nhiệt. Nhân vật chính là hai đứa trẻ, đứa đầu hết sức bình dị, lúc này đang bị rượt, đứa sau lớn hơn một tuổi, đang tìm cách bắt đứa trước. Những đứa trẻ còn lại, hò hét chạy theo sau trợ uy. Về sau, bọn nó bắt gặp một lão nhân Thiên Âm Tự và khách nhân bí ẩn toàn thân đồ đen...

Câu chuyện cứ thế tiếp diễn, Ba Nhạc càng nghe càng bị cuốn hút. Bỗng nhiên thanh âm hân lớn hơn một chút, trở nên đau thương: “Đó chính là khởi đầu của một tấn thảm kịch. Thảo Miếu Thôn vài trăm nhân khẩu, sau một đêm đều bị giết. Máu nhuộm đỏ một vùng, xác chồng chất thành gò, kinh thảm tê lương. Chỉ còn lại hai đứa trẻ ban đầu kia.”

Ba Nhạc trong đầu nghe âm một tiếng, như hiểu ra điều gì đó. Ít ra Ba gia cũng là một gia thế tu chân, đã tham gia tranh đoạt bản đồ, mặc dù kết cục hết sức đau lòng, nhưng chính là “đã làm thì phải chịu” (1), trong khi Thảo Miếu Thôn vốn dĩ là nơi phạm nhân tụ họp. Trước nay, đều không làm gì quá phận, chỉ cầu mong hai chữ bình yên, nhưng đến cùng, lại thảm như vậy.

Lâm Kinh Vũ nói đến đó thì yên lặng. Câu chuyện giang hồ không có hồi kết, khiến Ba Nhạc ngẩn ngơ hồi lâu. Dường như trong lòng, không còn cảm thù, đã hết phần hận, chỉ đọng lại những nỗi xót xa...

...

Hồi lâu, một bầu yên tĩnh, Ba Nhạc nhấp máy môi, như muốn hỏi điều gì đó, nhưng chân chờ rồi lại thôi. Bỗng trên Thanh Vân Sơn, hàng loạt tiếng chuông dồn dập vang lên, bày hồi dài, ba đoạn ngắn. Lâm Kinh Vũ giật mình, như thoát khỏi hồi ức xưa, ngẩng đầu về hướng núi, trong mắt có vài phần kinh ngạc.

Sau lần đại chiến chính tà trên đỉnh Thông Thiên Phong nhiều năm trước, Thanh Vân Môn quyết định chỉnh tu bổ cục phòng ngự của môn phái. Sắp đặt thêm hàng loạt trạm kiểm soát, tăng cường tuần tra, thậm chí điều thêm nhiều trưởng lão trong môn ra khu vực ngoại vi, tránh tình trạng địch đến nhà hỏi lâu mà không ai hay biết. Tất cả đều thông qua sự chỉ đạo chu đáo của tân chủ môn chân nhân, không hề sơ hở. Thời gian gần đây, nhất cử nhất động trên dưới Thanh Vân sơn đều ổn thỏa, ma giáo đã biết sợ hãi tránh xa.

Lại nói, trên đỉnh Thông Thiên Phong, trong Ngọc Thanh Điện huy hoàng tráng lệ, lại gắn thêm một quả chuông đồng, chu vi gần chục người ôm, gọi là “Trần Thanh Chung”. Quả chuông tuy lớn, nhưng lại không tinh xảo, xét ra còn có vài phần thô ráp, hoàn toàn không thể so sánh được với cảnh vật tiên đồng ngọc cốt trên Thông Thiên Phong. Hơn nữa, nhiều năm qua, tiếng chuông chỉ vang lên có một lần duy nhất, đó là lúc xảy ra dị biến bên trong Mãng Cổ Thận Châu, tức là lần Thanh Vân thí luyện đầy hung hiểm năm xưa. Nghe nói lúc đó, Ma giáo cũng thừa cơ xâm nhập, nhưng Tiêu chân nhân đại triển thần uy, một kiếm chấn nhiếp lũ tà ma ngoại đạo, khiến bọn chúng không dám bén mảng trở lại. Có điều tất cả chỉ là lời đồn đại, không có căn cứ xác thực nào. (2)

Lần này, lại giống lên mười hồi chuông, đủ biết trên đỉnh Thông Thiên Phong có việc lớn xảy ra...

Lâm Kinh Vũ thu hồi tầm mắt, bình tĩnh nói: “Chuông cảnh báo đã đổ. Ta phải tới ngay. Con hãy tạm ở đây. Không được vọng động” Trong giọng nói hần có vài phần quan tâm, Ba Nhạc cảm thấy rất ấm áp trong lòng. Hình bóng hần dần rời xa.

Ba Nhạc mặc dù rất lo lắng, nhưng nó hiểu được giới hạn bản thân. Nếu không thể giúp ích, thì cũng không nên là sự cản trở. Nó bỗng nhớ đến vị bá bá vui tính, dễ gần trên Đại Trúc Phong, chắc hẳn đây là dịp bá bá phô trương công phu rồi. Lần này, mình thật là bỏ uổng cơ hội ngàn năm chiêm ngưỡng thần công của người. Bây giờ, nếu biết được chút đạo pháp thì hay biết mấy, nó có thể phi thân tới đó xem náo nhiệt rồi. Ba Nhạc lắc đầu đầy chán nản...

Thanh Vân Môn. Đại Trúc Phong.

Trong khi nhiều nơi khác, giao tranh ác liệt đang xảy ra, tại đây một cảnh kỳ lạ. Bóng ba con xúc xắc tung bay giữa không trung, lần lần xoay từng vòng. Nhìn từ xa tưởng như phi tinh loạn nguyệt, nhưng thực tế là bởi vì chúng không chịu sự điều khiển của chủ nhân nữa. Thật là đáng thương cho chủ nhân của pháp bảo a.

Chủ nhân của pháp bảo đồ khí này (3) ngày một chật vật, trong khi đối thủ nhàn nhã như không. Nếu tiểu tử Ba Nhạc mà có mặt ở đây, tất phải trọn mất há mồm kinh ngạc không thôi. Vị bá bá “đại danh đỉnh đỉnh” kia xem ra đã chật vật không chịu nổi rồi!

Bị người khác đùa bỡn hồi lâu, hần không hề tức giận, lại còn làm mặt khôi hài hướng đối phương nháy nháy mấy cái. Xong, hần kiên quyết thu hồi lại pháp bảo. Đối phương xem ra bị giật mình không nhẹ...

Đoạn, hần không hề sợ hãi mở miệng châm biếm: “Hừ hừ, ta thật xúi quẩy, lại gặp phải cái lão đầu bất tử nhà người.” Thấy đối phương không có biểu hiện tức giận, hần tiếp lời: “Nhiều năm như vậy, không ngờ người vẫn chưa chịu xuống lỗ, giờ lại tới đây hại ta thảm hại như vậy. May cho người là lão thất nhà ta đã hạ sơn. Hừ hừ, bằng không...” Hần huơ huơ tay giờ nắm nắm nắm nắm thị ý đe dọa, có điều hành động, lời nói với biểu hiện trên mặt hần hoàn toàn không chút giống nhau...

Nhìn lại, đối phương là một bạch diện thư sinh, khuôn mặt có nét nhu hòa, tuy nhiên ẩn sâu trong đáy mắt một nét bá đạo khó lường. Năm xưa, khi Quý Vương Tông chủ dời đầu khởi nghiệp, một thân đạo hạnh thâm sâu, cộng thêm Thiên Thư đệ nhị quyền, trong mười năm, đã biến chi phái từ một nhánh nhỏ trong Ma Giáo, trở nên cường đại. Bài danh trong tứ đại phái, bao gồm Vạn Độc Môn, Quý Vương Tông, Hợp Hoan Phái và Trường Sinh Đường. Công sức trong đó, không thể không nói đến Tứ Đại Thánh Sư. Đối phương chính là người đứng đầu trong tứ thánh: Thanh Long!

Về sau, Quý Vương Tông, dưới sự lãnh đạo của quý vương tông chủ Vạn Nhân Vãng hùng tài đại lược, hợp nhất ma giáo, đánh một trận một mất một còn với Thanh Vân Môn. Tu La Huyết Trận tàn khốc, lãnh huyết, đấu với Tru Tiên Kiếm Trận uy danh hiển hách. Kết cục là Thanh Vân Môn đại thắng, Quý Vương Tông bại trận thảm liệt.

Hậu quả là danh tiếng của Quý Vương Tông xuống dốc không phanh, dần dần không còn nhiều điều để nhắc tới, trôi vào quên lãng. Tiếng tăm của Thanh Vân Môn lại như gió đầy điều, nâng cao lên một tầm cao chói lọi, lẫy lừng khắp Thần Châu hạo hạo một lần nữa...

Trở lại Đại Trúc Phong, bạch diện thư sinh chỉ cười mà không nói, cũng không có ý tiếp tục động thủ. Hần ngửa mặt ngắm sắc trời, hết sức thông thả. Người vừa chật vật giao đấu, vừa ăn nói loạn xạ khi nãy, nếu không phải là Đỗ Tất Thư thì còn ai vào đây.

Đỗ Tất Thư tất nhiên thoáng giật mình. Ngẫm nghĩ lại mọi việc diễn ra hết sức trùng hợp, cứ như có bàn tay ai đó đã sắp sẵn mọi việc. Lão thất vừa xuống núi không lâu, chương môn chân nhân vì công việc quan trọng phải ra ngoài, nhân lúc hai đệ nhất nhân trong môn vắng mặt mà tiến hành đột kích. Nếu nói chỉ là trùng hợp thì thật là... Nhưng lúc này, Đỗ Tất Thư hần nào quản được nhiều chuyện như vậy. Địch thủ trước mặt quá mạnh mẽ, may mắn là đối phương không hề nghiêm túc.

Có điều là hần không thể hiểu được tại sao địch thủ lại nhàn nhã như vậy, nếu đã lựa chọn thời điểm thích hợp, thủ đoạn tất phải sấm vang chớp giật, đằng này lại giống như lên Đại Trúc Phong để dạo chơi!

Trần Thanh Chung đã vang lên mười hồi, chính là cảnh báo cao cấp nhất. Có lẽ chỉ thấp hơn đại nạn diệt môn một bậc!

...

Lần xuất kích Thanh Vân Môn này, ma giáo đã điều động không ít nhân lực...

...

Hàng chục môn hạ hai bên lao vào quyết chiến ác liệt. Một môn nhân Ma Giáo lãnh một chương vào giữa ngực, phún máu đương trường, ngất ngoài xem như sắp chết. Đối phương, môn hạ Thanh Vân Môn, định ra đòn kết thúc, bỗng nhiên thân hình khựng lại, pháp bảo của môn nhân Ma Giáo kia đã âm thầm vòng ra phía sau, bất ngờ đột kích, đâm thủng ngực. Kết cục là hai người đã đồng quy vu tận. Những cảnh thảm khốc, một mạng đổi một mạng diễn ra khắp nơi. Tiếng hò hét, chém giết, binh khí chạm nhau vang lên không ngừng, trên Thanh Vân Sơn lúc này. Cảnh tiên phong đạo cốt đã không giữ được, thay thế là một hình tượng hỗn loạn, không khác gì trận chiến chính tà năm đó.

Giữa rừng trận chiến quyết liệt, bóng dáng ba người, một nam hai nữ, từ từ xuất hiện. Nam nhân thân hình cao lớn, vai mở rộng, hai tay như chùy, thân trên quấn chéo một lớp da hổ, đầy tính nguyên thủy, uy mãnh vô song. Hai nữ nhân theo sau, người đầu đeo tâm sa đen che mặt thân hình uyển chuyển như thu thủy, người sau mái tóc búi cao lộ chiếc cổ trắng ngần, trên tóc cài một thân kẹp, được khắc tinh xảo một chữ “Vạn”.

Môn đồ Thanh Vân Môn cũng có người không hiểu trời cao đất dày, dám xông đến gần, rốt cục bị nam nhân cao lớn kia vung tay, trọng thương văng ngược trở lại. Ma giáo chúng đồ cũng sợ hãi ba nhân vật này như vậy, hết thầy đều cố gắng giữ một khoảng cách xa, dãn dãn, tạo nên một vòng tròn lớn, lấy ba người làm trung tâm.

Nam nhân cao lớn kia chờ đợi hồi lâu, mắt dần kiên nhẫn, khí lực ào ào tuôn ra, nói: “Ta trấn thủ Nam Cương Thập Vạn Đại sơn hơn năm mươi năm, chưa bao giờ bê trễ. Vì Tông chủ bất trắc qua đời, rồi lại thêm sự kiện đó, ta phải cấp tốc tới đây. Quý Vương Tông đang trong lúc suy yếu, chính phái đang lúc cường thịnh. Giờ này lại đánh lên tận Thanh Vân Môn, ta xem ra không đúng lúc.”

Hắn ngừng lại đôi chút, rồi nói tiếp: “Nào Chu muội, muội là người trực tiếp đồng ý để tên tiểu tử Yên Hồi đó, tiếp quản chiếc ghế phó môn chủ. Trong khi vị trí tông chủ vẫn luôn để trống. Ta thì không nói, lại còn triệu hồi cả Huyền muội từ Man Hoang Thánh Điện tới đây. Muội nợ ta một lời giải thích!”

Theo lời nói của nam nhân, Huyền Vũ sau sự kiện năm đó, vốn ẩn tu ở Thánh Điện của Ma giáo đã nhiều năm. Nhiều việc lớn đã xảy ra trong suốt thời gian qua, như nạn yêu thú và thú thần hồi sinh đã diệt đi Vạn Độc Môn và Hợp Hoan Phái, cũng không khiến nàng xuất hiện. Vậy mà lần này nàng lại quyết định xuất hiện. Có lẽ...

Nữ nhân, khuôn mặt đằng sau màn sa đen, như khẽ động. Định giải thích chi tiết hơn, nhưng rồi nàng khẽ thở dài: “Tất cả vì Dao nhi thôi.” Sáu chữ đơn giản, nhẹ nhàng thốt ra... Sương mai buổi sớm vụt biến đi, cuồng phong từng đợt nổi lên, như báo hiệu cho sự bắt đầu của một sự kiện... Lòng người nguội lạnh, đau khổ, chán chường thời gian qua, được thay thế bởi nhiệt huyết, niềm tin, quyết tâm đến cùng...

Nam nhân cao lớn không thể kiềm chế, rùng mình, hai lòng bàn tay nắm chặt lại, thét to: “Hảo! Ta hiểu rồi!”. Nữ nhân với mái tóc búi cao, chính là Huyền Vũ, thở nhẹ một hơi dài, như trút được tảng đá đè nặng trong lòng.

Sau giây phút xúc động, nam nhân cao lớn nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Hắn mở miệng hỏi: “Yên Hồi là kẻ cơ trí, tất nhiên đã nghĩ ra cách để đánh thức tiểu thư. Chỉ là lần công kích lũ Thanh Vân Môn này quá thuận lợi. Từ thời điểm cho đến cách bố trí phòng thủ của bọn chúng, chúng ta đều nắm trong lòng bàn tay! Đây là lúc trời cho để diệt sạch bọn chúng, báo cừu rửa hận. Nhưng chúng ta lại không được ra tay, ta thực không hiểu?”

Nữ nhân đeo màn sa đen, dĩ nhiên chính là Chu Tước, một trong tứ đại thánh sứ luôn theo sát Quý Vương Tông chủ, suy ngẫm một lát rồi lạnh lùng trả lời: “Phó Tông chủ không nói. Chỉ dặn là không được sát hại lũ sâu bọ này. Nhiệm vụ lần này là kiềm chế chủ lực của chúng. Phần còn lại đã có Sát Sinh Hòa Thượng lo.”

Huyền Vũ vốn im lặng không nói, bất ngờ nhẹ nhàng nói: “Thông tin quan trọng chắc chắn phải xuất phát từ ai đó trong Thanh Vân Môn. Xem ra tên phản đồ chính phái này thật kỳ lạ.” Nàng lại chậm chậm lắc đầu biểu lộ sự khó hiểu, rồi nói tiếp: “Chu tỷ đề cập đến chủ lực của Thanh Vân Môn hiện nay, không biết bao gồm những ai, có hay không một người tên...” Nàng nói đến đây thì ngập ngừng, vô thức đưa tay phải lên xoa nhẹ vào cái thân kẹp có chữ Vạn, trong lòng chất chứa ngàn ngang.

Chu Tước nhíu mày, hai hàng lông mày liễu cong lại, đồng cảm nhìn Huyền Vũ nói: “Theo ta biết thì thế hệ đi trước, ngoại trừ Tăng Thúc Thường đã già yếu, còn lại đều đã chết rồi.” Sau đó, nàng tính toán đôi chút rồi nói tiếp: “ngoại trừ hai tên kia, đáng kể có Lâm Kinh Vũ, Lục Tuyết Kỳ, Tề Hạo, Tăng Thư Thư và Tống Đại Nhân.”

Ngay khi nghe xong câu đầu, khuôn mặt Huyền Vũ như tái đi, nàng lẳng lặng không nói, quay mặt đi, hai vai khẽ run lên, rốt cục cũng không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì.

Không khí có chút vi diệu. Nam nhân cao lớn lắc lắc đầu mấy cái, nghiêng người về phía Chu Tước: “Xem ra đều ra bậc tiểu bối vô năng, ta nghĩ chỉ cần mình ta, cùng lắm là thêm Thanh Long, đã đủ đối phó. Đầu cần phải xuất động cả bốn người chúng ta.” Rõ ràng Bạch Hổ không xem lời nói trước đây là đúng.

Chu Tước cười khê: “Chục năm về trước Ngọc Dương Tử môn chủ Trường Sinh Đường cũng không coi lũ tiểu bối này ra gì. Kết cục là mất một tay. Sau đó bị Quý Lệ, Tần Vô Viêm và Kim Bình Nhi vây công mà vẫn lạc. Đạo hạnh bọn chúng bây giờ không kém Yên Hồi là mấy, huynh nói xem thế nào?”

Khuôn mặt Bạch Hổ khẽ biến sắc, nhưng rất nhanh trở lại bình thường. Hắn phẩy tay, giả bộ như không để ý: “Muội thật là biết nói quá. Tên tiểu tử Yên Hồi này, gần đây, đạo hạnh đại tăng, bây giờ đã không dưới ta rồi. Bọn tiểu tử kia sao có thể so sánh.”

(chương này quả thực quá dài, thành ra ta phân thành hai chương!)

(1) Đã làm thì phải chịu: giống như ở hiền gặp lành, ở ác gặp ác vậy. Ba gia cũng đã từng giết người, từng tranh đoạt, chỉ là kết cục quá thâm trầm.

(2) Nếu ai đọc qua Tru Tiên đoạn Thanh Vân thi luyện thì mặc dù Tiêu Dật Tài có đấu với Hạ Hầu Qua, nhưng cũng không phải là một kiếm trận hạ đối phương. Người có công, giết Bạch Cốt lão tổ, khiến Tàn Vô Viêm kinh hãi và Kim Bình Nhi tấm tắc khen không thôi, chính là... Mà thôi, tin đồn này vốn dĩ là ý định của Tiêu Dật Tài chân nhân, thân là trưởng môn tất nhiên mong muốn môn hạ phải kính trọng bản thân mình rồi. Tên kia, trong mắt Tiêu Dật Tài, xét cho cùng, cũng chỉ là một cây cỏ diệt chưa sạch mà thôi...

(3) Pháp bảo đồ khí: pháp bảo giống như đồ để đánh cược, ám chỉ xúc xắc của Đồ Tất Thư

Bạn đang đọc truyện *Tru Tiên II* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.